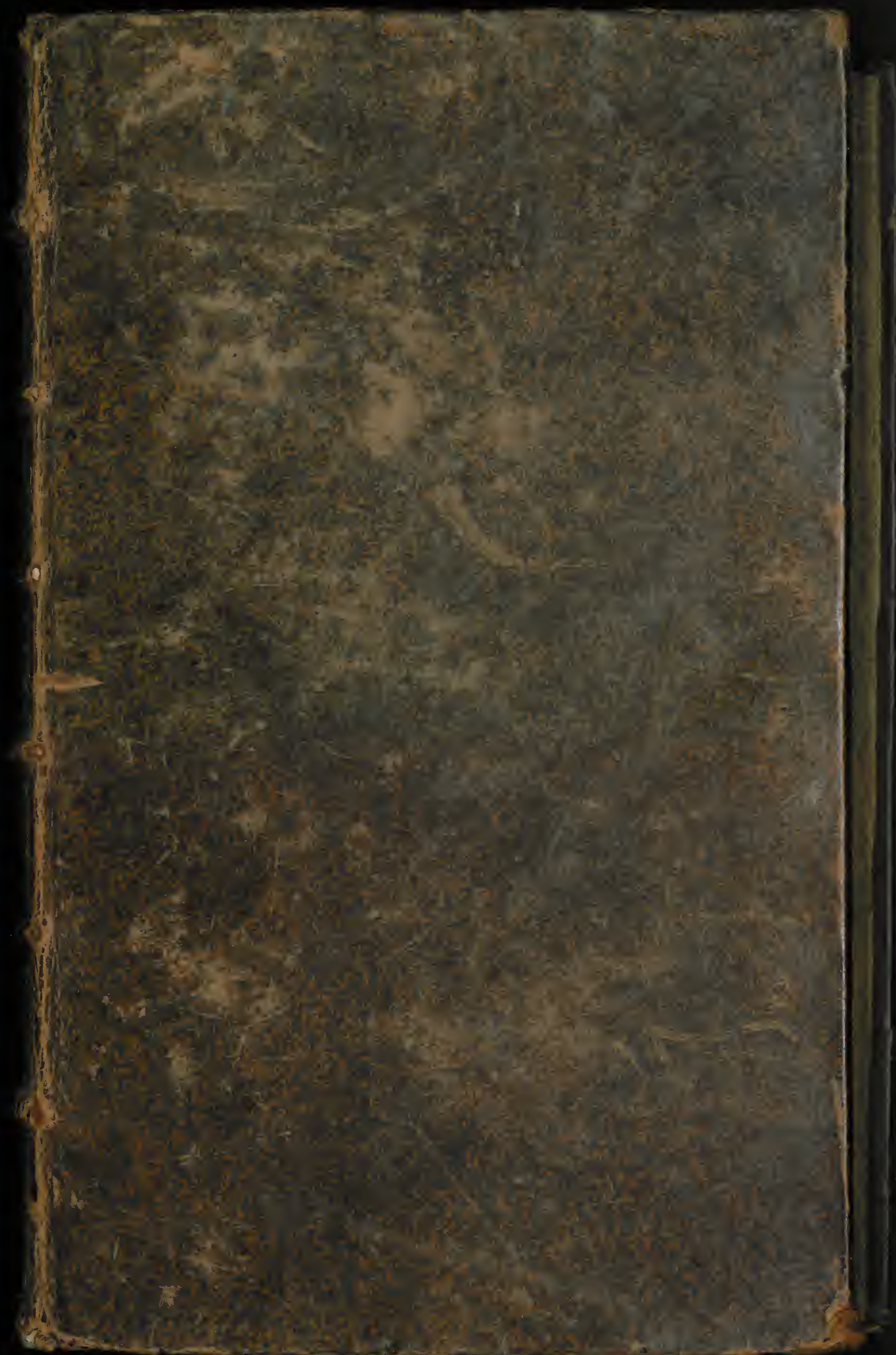
171

PARACE
OPERA

VERSANTUR HIS TRIBUS
Pharmacopœi Parisienses
Ex Dono Magistri
Gillet Antiquioris
Ædilis & Præfecti

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

AVR· PHIL· THEOPH·

PARACELSI

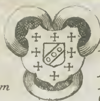
OPERA OMNIA

TRIBVS VOLVMINIBVS

COMPREHENSA·

ALTERIVS NON SIT QVI SVVS ESSE POTEST.

AVREOLVS PHILIPPVS THEOPHRASTVS BOMBAST, AB HOHENHEIM, DICTVS PARACELSVS.

Stemmate nobilium genitus PARACELSVS auorum,
Qua vetus Heluetia claret Eremus humo,
Sic oculos sic ora tulit, cum plurima longum
Discendi studio per loca fecit iter.

Lustra nouem et medium vixit: lustro ante Lutherum,
Postque tuos lustro functus, Erasme, rogos.
Astra quater sena Septembris luce subiuit:
Ossa Salisburgæ nunc cineresque jacent:

I. Tintoret ad viuum pinxit. *F. Chauueau sculpsit.*

AVR. PHILIP. THEOPH. PARACELSI

BOMBAST AB HOHENHEIM,

MEDICI ET PHILOSOPHI CELEBERRIMI,
Chemicorúmque PRINCIPIS,

OPERA OMNIA

MEDICO-CHEMICO-CHIRVRGICA,

TRIBVS VOLVMINIBVS COMPREHENSA.

EDITIO NOVISSIMA ET EMENDATISSIMA, AD GERMANICA & Latina exemplaria accuratissimè collata: Variis tractatibus & opusculis summâ hinc inde diligentiâ conquisitis, vt in Voluminis Primi Præfatione indicatur, locupletata: Indicibusq; exactissimis instructa.

VOLVMEN PRIMVM,

Opera Medica complectens.

GENEVÆ,
Sumptibus Ioan. Antonij, & Samuelis De Tournes.

M. DC. LIIX.
CVM PRIVILEGIO.
1658

NOBILISSIMO
Amplißimoq́ Viro
IACOBO DVPAN
REIPVBLICÆ GENEVENSIS
SENATORI INTEGERRIMO
& Consuli meritissimo.

FRATRES DE TOVRNES I. ANTONIVS ET SAMVEL
S. P. D.

AGNA sunt nomina, quibus tibi obstringimur, Vir Amplissime, nec ea vel expungere vel hostimento condigno pensare nitimur. Solvendo non sumus, & eximia beneuolentiæ pignora, quæ tu multorum annorum Consul & Prætor, Geneuæq; nostræ sagacissimus ἔφορος nobis magnificè impendisti, rependere minimè meditamur. Quæ ideo commemoramus, ne animo tecum reputes, in vicem benefactorum tuorum à nobis hosce nostros labores Amplitudini tuæ consecrari. Alio longè spiritu ducimur & vnico virtutum tuarum fulgore impulsi

THEOPHRASTVM PARACELSVM, Medicum Celeberrimum Chemicorúmque facilè Principem, non horridulis interpolatum Commentariolis, ſed nouis & inſignibus condecoratum additamentis, veluti anathema maioris abollæ viro digniſsimum, ſacrario tuo appendimus; neque, vt credimus, tantus vir in faſces tuos peccat, si, poſtquam principibus olim viris innotuit, admirationémque ſummam excitauit, nunc denuò ſolem aſpiciens patrocinium tuum ambit, & tu profectò hoc Amaltheæ cornu, omnigenæque doctrinæ inexhauſtum penu præſidio tuo carere non patieris, hæc quippe eſt vel Principis Prouincia, vel Conſulis Illuſtres viros magno hominum compendio in lucem prodeuntes authoritate ſua fulcire. Si verò, Vir Ampliſsime, Archiater tam celebris ſui iuris immemor ſuperbas ſacræ Themidis fores pulſat, & in arcana eius adyta inuerecundus irrumpit; non ideo tamen minùs, quâ gratiâ cunctos ſapientiæ Antiſtites complecteris, in tuo nomine conquieſcet; ita ſcilicet ad omne humanitatis exemplum comparatus es, vt nihil reſpuas, niſi quod eſt ab honeſto, iuſtóque ſejunctum; ſciunt qui te norunt intus veriſsima eſſe quæ dicimus, & admirabilem virtutum tuarum στεφανηδὸν ſibi inuicem innexarum concentum venerantur atque ſuſpiciunt. Nos autem, Vir Ampliſsi-

plissime, tanta animi ornamenta, quibus in cœlum caput exeris, necnon inter sidera condis, nostræ tenuitatis nobis bene conscij silentio premimus, neque enim munere speculi defungentes, te tibi ostendere, nisi vanissimi conaremur. Non solùm verò (excellenti virtute Vir) proprio splendore coruscas, alia tibi accedunt decora, quæ aciem oculorum nostrorum nimiâ luminis vbertate perstringunt, est tibi námque Frater grandæuus senex, & felix natis, & felix prole Nepotum; cuius animo nullas senecta rugas attulit, nullum vigorem ademit, nullum laudabilem impetum abstulit; est, quod palam omnibus, sacri synedrij lucidum sidus, cujus αὐτόχθων animi vigor nullo negotiorum pondere curuatur, & nulla rerum mole caricatur. Huius quoque venerandi Senis inclyta propago est, existúntque nobiles Liberi, in omnibus vitæ ciuilis dignitatibus Geneuensibus prælucentes, inter quos famâ super æthera notus est amplissimus ille Senator & Exconsul, qui postquam in præludium huius virtutis, cuius purissimos radios eiaculatur, sapientiæ mysteriis quamplurimos initiauit, nunc in architectonicâ seculi typho responsat vnique æquitati velificatur: Cuius proinde mirantur nostrates

Compositum ius fásque animi sanctósque recessus
Mentis, & incoctum generoso pectus honesto.

¶ 4

Illud porrò non eſt animum , quod liuoris œſtrò perciti, nos inſimulabunt audaciæ, quaſi nomina noſtra hujuſce editionis propylæo immeriti præfigamus: ſecus profectò æqui rerum æſtimatores afficientur; & laboribus noſtris rem literariam aliquantum promoueri non inuiti fatebuntur, quem enim doctorum latet, typographos Cadmi filiolis atricoloribus, magnorum virorum opera, longo temporum decurſu ſitum redolentia, in priſtinum nitorem reſtituere, libitinâ eripere, atque adeò poſteris commēdare? res certè notior eſt, quàm vt ei comprobandæ diutius immorari operæ pretium ſit, nimiſq; forſan, Vir Ampliſsime, te negotiis altiſſimis vacantem, effuſiore oratione auocatum detinuimus. Quod vnum ſupereſt, æternum numen ſupplicibus votis ſollicitabimus, vt in luctuoſis iſtis & turbidis temporibus, quibus heroës vix Thebarum portis, aut Nili diuitis oſtiis numero pares, te plenum ſeculum rebus noſtris intereſſe & præeſſe ſinat. Fortuna igitur, Vir Ampliſsime, diu Geneuam noſtram & fruere Neſtoreos annos vberrimis æquiſsimæ adminiſtrationis tuæ fructibus. Vale cum omnibus tuis, magnum Reipublicæ decus.

Datum Geneuæ 1. Iunij 1658.

FRIDERICVS BITISKIVS
LECTORI SALVTEM.

RODEVNT *tandem, Beneuole Lector, ante biennium, & quod excurrit, promissa* THEOPHRASTI PARACELSI *Chymicorum facile Principis opera, Sumptibus Tornæsiorum Fratrum boni publici studiosissimorum, Francofurtensibus auctiora atq; emendatiora. Seriùs forsitan spe tua & expectatione, quam præuertere illis erat constitutum, nî grauia de authore præiudicia post diuulgatum de imprimendis consilium per-crebescentia, iam admotam labori manum suspendissent, filumque cœptæ telæ abrupissent.*

Cur serius prodeant Parac. Opera.

Hanc ob causam hæserunt aliquandiu, dubij mentis an pregrediendum quà ceperant, an referendus gradus; donec, peritissimi vtriusque Medicinæ Viri in consilium adhibiti ipsos ad spernendum euomitas ab inuidiâ in authorem contumelias, & pertexendum cui se accinxerant opus, vno ore, vno calamo, exhortarentur. Assurgere Chymiam (inquiebant illi) quotidiè ad sublimius gloriæ culmen, præstantissimos per Europam Medicos in illa excolenda desudare, ac iam Parisiis regiâ munificentiâ quotannis binum publicè curriculum, frustra oblatrantibus Momis, doceri: Tum seculi nostri eruditos, iactatæque antiquitatis fascino solutos oculos, præclara à futilibus genuina à fucatis, dispicere, Theophrastumque magis quàm olim suspicere: pergerent tutò, orbem literatum gratiam ipsis acturum & habiturum.

Rationes pro imprimendis.

Tot stimulis excitati, tot authoribus persuasi, manu prælum alacri retractarunt, inoffensoque pede à carceribus ad metam tendentes, tria hæc volumina collegerunt, & iuris publici in tui Lector gratiam fecerunt; mira semper anxii sollicitudine, vt omnibus (quantum in ipsis fuit) numeris prodirent absoluta.

Francofurtensis editio defectuosa.

Admoniti enim à diligentioribus Scriptorum Paracelsi lectoribus, de tractatibus aliquot in Francofurtensi editione omissis, nec non de sensu authoris ab interprete in Latina Versione pluribus locis corrupto, tàm ob non intellectum à Belga Germanicum idioma, quàm non assecutam intentionem à viro Iuris potius quàm Chymicæ artis perito, operam meam in collatione exemplaris Latini cum Germanico sollicitarunt, quam lubens, licèt tenuitatis meæ non inscius, contuli; cùm, vt authoris scripta à multis numinis instar, culta, ab aliis cane peius & angue detestata, diligentiori manu versans exactiori oculo lustrarem, præcepti Apostolici memor, omnia probanda, sola bona esse retinenda: tum, vt mei erga publicum studii propensionem, hac veluti in publico data tessera, exhiberem. Suscepi itaque prouinciam hanc, & operæ pretium me facturum existimaui, si præfando, inprimis, quid præ antecedentibus in hac editione præstitum breuiter ostenderem, ac, deinde, quæ in vitam & monumenta Authoris à quibusdam nimis calidè, & sæpius minus verè, dicuntur, iustâ libratis lance, quo pretio habenda sint declararem.

Propositio præfationis.

Ad primum quod attinet, cum opus hoc in manus virorum inciderit literariæ vtilitatis amantium, vt nihil desiderares, singulari cura genuinos quoscunque ingenij THEOPHRASTI *partus conquisiuerunt, reiectis suppositis solo ipsius nomine superbientibus, quorum ingens circumfertur numerus.*

Prima pars præfationis.

Chirurgias à Francofurtensibus neglectas, non vltimam gloriæ eius partem, primum certè excelsæ mentis monumentum, Imperatori dicatum, & ipsomet aduersariorum encomio celebratum, haud omittendas arbitrati, tertium illis constituerunt volumen.

Chirurgia vtraque huic editioni accessit.

Adstat quoque iunctus fratribus decimus Archidoxorum liber, vt charissimum sic pretiosissimum Authoris pignus, extorsum potiùs ab illo quàm obtentum, & vix non satis, crudeli liuoris manu tam perspicuè scriptum dolentis, traditum, cùm primam contigerat conspexisse lucem. Thesauri instar diu in terra defossi, &, tandem, prospero sydere reperti, solus hicce libellus prudenti futurus, quod elucidet quæcunque silentij vel obscuritatis tenebris alibi Theophrastus absconderat.

Decimus Archidox. lib.

Quin

Quin etiam curiosos vt pascerent oculos in quali-nam domicilio tam augusta mens habitauerit quærentium, Authoris effigiem ingeniosissimo Tintoreti penicillo delineatam cælari & apponi curârunt. Abludit quidem nonnihil ab illa Germanico Exemplari affixa: verùm cum hæc celebriori ab artifice, politiori manu, & iuniore Theophrasto Venetorum Martem sequente facta, ad viuum faciem eius exprimat maioriq́; difficultate ac pretio comparanda fuerit, spes alit gratiorem quoque priore contemplantibus futuram. Reliqua præfationi subnexa quamuis non ab ipso, sed de ipso scripta, non parum emolu-

Testamentũ.

menti & iucunditatis lectori afferent. Præfixum Testamentum loco erit Apologiæ vel spongiæ, impudentes calumnias de incerto Patre, mendicitate, & curatorum recidiuis vel subitanea morte in Authorem blateratas, abstergentis.

Dictionariolũ.

Quod adiecimus Dictionariolum, vsum nullis verbis exponendum codicum eius studiosis præstabit, querulos de obscuritate & terminorum nouitate clamores sistens, egregiumq́; temporis compendium præstans, quibus antea sparsim hîc vel illîc explicatæ voces erant colligendæ, & donec liber librum aperiret, expectandum.

Seuerini Dani Epistola.

Seuerini Dani viri doctissimi magniq́; Theophrasti discipuli Epistolam, quod debitis Magistrum euehat laudibus, & viam sternat ad plurima huc vsque non mediocriter eruditis inaccessa, consultum reliquis omnibus præmittere duximus.

Collatio cum Exemplari Germanico.

Ipsum libri contextum Latinum quantâ potui diligentiâ cum Germanico contuli, & sicubi à mente Authoris interpretem discessisse animaduerti, eum reducens quam proximè ipsemet accedere omni conatu sategi. Omissa quædam, etiam integras, aliquando binas ternasue lineas conuenienti loco restitui; orthographica, virgularúmque & punctorum errata, nonnunquam liquidissimum sensum turbantia, correxi; & quæcunque detorta ad obliquum mihi visa pro viribus ad rectitudinem inflexi: vitatâ nihilominus quâlibet affectatione ex alterius lapsu assurgendi, vel ex alienis erroribus trophæum gloriæ meæ erigendi. Idcirco, non pauca à sensu Authoris non planè absona, & cohortatione quorundam, & propria indole negligentiâ alterius suam commendare operam respuente, intacta dimisi, præloque, vt erant, commisi. Nec eò hæc dicta velim, vt oscitationi meæ tegmen construam, vel inscitiæ culpam speciosa excusatione eluam: sunt dubio procul plurima in operibus istis quæ ingenij mei tarditatem præeunt, fuerunt quæ diligentiam effugerunt; vtraque beneuolentiæ tuæ fauorem obtecturum, humanitatis excusaturum, & certò mihi polliceor, &, vt facias, obnixè peto. Sentio quidem eiusdem hic quoque me indigum, vt, cum audaci impotentis ingenij conatu pro Theophrasto in arenam descendo manus conserturus cum copiis vel solâ copiâ formidandis, labentem sub tanto labore adiuuet imbecillitatem, impari tam numerosis legionibus manus ferat auxiliares: sed omnem præuaricatoris notam fugiendam ratum habens, animum præconceptis saltem opinionibus illibatum, & in nondum excussa causa paritatem æquipondij obseruantem cum patienti aure imploro, dum tot & tanta conuitiorum portenta in THEOPHRASTVM *conficta atque congesta*

Aduersariorũ Theoph. ingens numer.

diluere conor. Conor, inquam, quis enim de exitu certam sibi spem faciat, quin fore timeat vt vibratis à clamoso tot aduersariorum ore spiculis, si non vi argumentorum, vincatur atque obruatur?

Aristotelici.

Declamat hîc Aristotelicorum turba Philosophorum, & indignante vultu ac voce obstreperâ Theophrastum non rationum ponderibus motum à scholis discessisse, sed Peripatheticæ doctrinæ ignorantiâ & leuitate mentis sublatum, auolâsse.

Galenici.

Intonant ibi minacem orationem Galeni asseclæ, maior medicantium hodiernorum grex, & irreuerentiæ erga canam antiquitatem reum agunt, culpæ dantes, quod primus Apollinis oracula tot seculis celebrata, felici successu & euentu stabilita, negauerit, spreuerit; nouasque fabellas in cerebro suo fabrefactas protulerit, extulerit.

Vulgus.

Conclamat cum his leuissima plebs quibuscunque impressionibus cerea, quæ cantilenam ab illis Magistris cantare docta, eum incognitâ causâ temerè damnat. Cum tam numerosis tantæque authoritatis hostibus quî inæqualis robore & copiis congredi ausim, nisi de patrocinio veritatis, cuius solo conspectu innumeræ falsitatum fugantur acies, certus; & de tui, Lector

Lector sui iuris optatur.

Candide, nullis præiudiciis corrupta integritate animi quam huius statuo litis iudicem, (vt, quæ inimici contra PARACELSVM, *ego pro illo in medium affero, reprehensione vel laude digna, vtrinque trutinatis rationibus liberè pronuntiet) planè persuasus? Commonefaciendum tamen hîc in vestibulo te volo, ne putes me eò vsque partibus Paracelsi addictum, vt vbique & qualibet occasione pro defensione eius digladier, obiecto proprio semper latere emissa in ipsum tela excipiam, & nonnisi per meum pectus ad præcordia eius*

Præfator nõ vbiq; adhæret Parac.

petenda pateat aditus: minimè verò, in nullius vnquam Magistri (summum illum, eiusque discipulos semper excipio) verba iuraui, nullius causam meam feci, neque in præsentiarum pro PARACELSI *dictis factisque, tanquam pro aris & focis, pugnare mihi est*

in

in animo. Homo quippe fuit, cumque humanum ſit errare, at tam in doctrina à vero ſæpius deuiare, quàm in moribus deficere, haudquaquam eum ab hac mortalium fragilitate alienum fuiſſe exiſtimo. Neque enim ego de PARACELSO *muſsitare velim, quod plena ſcholæ bucca in pulpitis, & tot Authores in ſcriptis de Hippocrate decantant: diuinum ſcilicet ſenem nec fallere nec falli potuiſſe. Abſit ab ore noſtro blaſphemia homini tribuens, quæ Deus quatenus ipſiſsima veritas ſibi reſeruauit.* PARACELSVM *vobis ſiſtimus non ſtigiis vndis lotum, ideóque inuulnerabilem Achillem; ſed peccati originalis barathro immerſum, ideóque multorum vitiorum tinctura imbutum, ſæpius detecto corpore accuſatorum ſpiculis vulnerabilem, imò peruium, & ſaucium. Fateor non omni exemptam labe ipſius vitam: at tot fœdis notatam ſtigmatibus quot inimici ipſi falsò inurunt, planè pernego. Do ſcripta ipſius doctrinis perſperſa aliquibus cenſori exacto & rigidiori non approbandis: ſed quamplurima benigniorem admittere interpretationem, ideóque neutiquam reijcienda contendo; niſi pulchrum & elegans corpus ob næuos aliquos planè è medio tollendum cenſeamus. Nec prætereundum, Oporino Paracelſi Amanuenſi, Ariſtotelis exemplo in præceptorem iniquiori, antagoniſtas omnes ferè arietes debere quibus* THEOPHRASTVM *ferire contendunt. Ille beneficiorum in ſe collatorum immemor, pretium doctrinæ à Magiſtro inſtillatæ neſciens, acri in illum ſtylo ruit, nomenque infeſtiſsimis notis compunxit; ſed reſipuit tandem, & quem viuum conuitiis inſectatus fuerat, defunctum veneratione proſequutus. Infames famæ præceptoris morſus in remorſus conſcientiæ conuerſi, pœnitentiâ heu nimis tardâ vulnera clausêre exanimi, quæ ſpiranti inflixerant. Optandum fuiſſet dum inter viros author adhuc morabatur Opporinus ad bonam frugem rediiſſet, ingenuo opinor ore confitentem habuiſſemus* PARACELSVM, *victoriam à nullo inimicorum ſuorum hac ipſa gratiorem retuliſſe. Et ſanè perpetim virenti dignus coronâ triumphus, cum vltrò inimici in humum deuoluti, quæ in inſontem exſpuerunt relambentes deuorant, & melioris mentis compotes veſaniam præcedentem, quaſi furiarum agitationem, ſeriò lugent, quamuis ſerò fateantur. Teſtis huius non fucatæ pœnitentiæ Toxites, percelebris Medecinæ Doctor fideliſque* THEOPHRASTI *interpres, in præfatione Teſtamenti. Teſtis quoque Conringius Paracelſi perduellis, cuius eò credibilius teſtimonium, quod ab inimico procedat, qui Opporinum poſt* THEOPHRASTI *obitum extitiſſe admiratorem eius & cultorem affirmat, cum contemptor antea & oſor fuerit, vt epiſtolâ ab illo emendicatâ ad Vejerum patet, quam vulgi manibus teri poſtquam reſciuit, ægerrimè tulit, & dolorem ſuum plurimis eſt teſtatus. Vnica hæc Opporini confeſsio & retractatio omnia è manibus aduerſariorum arma, quibus memoriam & æſtimationem* THEOPHRASTI *ad internecionem delere ſibi pollicebantur, excutit; ideoque illis in poſterum pugnaturi riſum, non oppugnationem merebuntur. Alteram verò ſagittarum quibus author petitur partem è pharetra Eraſti, capitalis ipſius inimici depromptam, non ignorandùm, plurimaque in ipſius ignominiam allata ſolâ aduerſarij authoritate niti, & conſequenter vadis indiga fidem haud mereri, cùm frequenter in ſcriptis ſuis cœco ardore* THEOPHRASTO *contradicendi latus, clariſsimæ veritati contraiuerit. Addendum denique, quædam citra dubium ab aduerſariis vel æmulis* THEOPHRASTI *in ſcriptis ipſius mutata, addita, mutilata atque peruerſa, quæ Author, ſi in viuis, pro ſuis non agnoſceret. Multa enim manuſcripta poſthuma reliquit, quæ inuidorum vel falsâ doctrinæ perſuaſione turgentium manibus tractata, diu poſt ipſius obitum lucem viderunt. Horum dolus cum integros tractatus illi ſuppoſuerit, ita vt non niſi doctrinæ ſtylique* PARACELSI *peritiſsimis qui ab illo conſcripti iudicare ſit liquidum, & nos nonnullos Germanicæ editioni inſertos, à doctis autem Chymicæ artis ad ſpurios relegatos, ab hâc excluſerimus, quid de vnâ vel alterâ paginâ vel aliquot periodis cenſendum Lectori iudicium relinquo.*

Parac. nimis grauatur ab Aduerſ.

Quis Oporinus & quæ illi fides habẽda.

Quis Eraſtus & quæ illi fides.

Scripta Authoris corrupta.

Quibus præmiſsis pedem iam promoueo, primum telum in hominem cum primum duceret ſpiritum eiaculatum excepturus. Petit illud obſcuram atque ignotam originem, notatque incerto & vago Patre, nec non proſtibulo matre oriundum. Mirificè ſibi placent cum laruis ſuis pugnantes; ex ſuppoſito enim commento caliginoſa ſub natiuitatis nube ſubdolè crimen celante ſic ratiocinantur. Quid mirum ſi PARACELSVS *ſanguine parentum criminibus rubeſcente ortus, fœdis maculis vbique liuebat, genitorumque æmulabatur vitia? corui prodeunt ex coruo, quamuis pulli cignorum mentiantur colorem; quamdiu paternus in venis bullit ſanguis, patrum auorumque efferueſcunt ſcelera; & grauioribus obnoxia ſæpè ſoboles, quamuis laruatâ honeſti viri facie (vt ſtemmatis turpitudinem tegat)*

Reſpondetur obiectioni de incerta origine.

tegat) nequitias occultet. At esto fructum non procul ab arbore cadere, & mali corui malum ouum; quid hæc ad nostrum THEOPHRASTVM, *qui non solum parentibus legitimo nexis coniugio prognatus, sed & illustri stemmate & probitate conspicuis? De quorum vita atq; excessu cum Testamentum præbeat luculentum testimonium, meo munere fungens, primam hanc obiectionem refellit atque destruit. Hinc eodem oculi radio lectori perspicere licet, quòusque Erastum libido sibi exosa reprehendendi præcipitauerit, qui ex Bombastorum ab Hohenheim familia prodiisse* PARACELSVM *negauit, vt vago incertique laris viro & communi fœminæ nothum adoptaret.*

De Ebrietate.

Ebrietatem eius omnes improbant, & conniuisse sibi nimium in poculis & inter cantharos taxant. Gentis hoc, non viri, vitiolum est, à Taciti seculo ad nostrum vsque non interrupto filo deuolutum, sinceritati fortè germanæ coæuum, & nescio an aliquo consanguinitatis vinculo iunctum. Negat Maierus apud Germanos vitio verti, si quisquam inter amicos genio indulgens iteratus vini poculis tristitiam mergat, & frontem explicans dulci viscera irriget liquore. Ac reuera videntur quamplurimi illius nationis libero Patri liberius indulgentes, cætera integerrimi vitæ & sceleris puri. Quod si sapientissimi Socratis & Seueri Catonis non semel vino incaluit virtus: quid mirandum, si eodem frigidiorem (trimum enim à sue castratum ferunt) complexionem THEOPHRASTVS *reddidit vegetam? Permultis enim Bacchum acuere ingenium subtilesque infundere conceptus experientiâ constat; atque inde mentis illum vigorem nonnullis stupendum, quo facilè benè potus sublimia & abstrusa proferebat, defluxisse reor non enim crapulam illa, sed defæcatum redolent animum, vaporibus crassissimis post aliquot à potu horarum somnum dissipatis, generósisque spiritibus tantùm reliquis egregios hosce conceptus effingentibus. Addunt perpetuum hospitiorum publicorum incolam fuisse, & non hederam magis affixam tabernis, quam ipsum fixum; cumq́; cursorem & multivagum vbique appellitent, hìc solum constantiam tribuunt & stabilitatem.*

De circumuagatione & diuersoriis.

Hoc equidem responso nullo indiget, aduersariis reprehendentibus quæ laudibus eueherent, si causam nossent. Inexplebilis illa auiditas naturæ perscrutandi secreta & reconditarum supellectile scientiarum animum locupletandi, vno eodemque loco diu persistere non patiebatur, sed mercurij instar omnes terras, nationes & vrbes perlustrandi igniculos supponebat, vt cum viris naturæ scrutatoribus, Chymicis præsertim, ore tenus conferret, & quæ diuturnis laboribus nocturnisque vigiliis inuenerant, vna vel altera communicatione obtineret. Sciunt quippe experti quantis sudoribus vix vna aut altera veritas è sinu naturæ eruatur, & quam profundus sit ille Democriti puteus Spagyricorum ignibus exsiccandus. Quopropter meo calculo laudem mereatur si discendi cupiditate multas peragratus est regiones. Vagentur illo Authore quicunque ad solidam scientiam anhelant, & amore intima rerum penetralia noscendi flagrant. Quærant quo loco reperiendi viri in hoc studio canescentes, & vnius horulæ spatio amico ab ore accipiant, quæ illi tot impensis possident laboribus. Non vna fert omnia tellus; thura qui petit, Arabes adeat, Chinenses qui rhabarbarum; locis vmbrosis quæratur betonica, apricis vuæ; carlina montosis, ros solis palustribus. Non vno sub sydere omnes nascimur, nec vnum sapientissimus vniuersitatis moderator omnium suorum bonorum dispensatorem constituit; sed thesauros suos diuersis hominibus & variis regionibus, pro bene placito suo, distribuit. Hac nimirum necessitatis Lege naturæ parens homines colligauit, vt necessitudine iungeret, cùm mutua nos indigere voluit opera, & ex vicinis quærere regionibus quæ nostræ desunt. Hæc itaque non alia ratio est quæ sedem frequentiùs mutare illum impulit, & publicorum tectorum hospitem esse coegit, quòd priuata, pro pauco commorationis in vrbibus singulis tempore, conducere minimè consultum fuisset.

De Paupertate.

Criminantur quoque paupertatem virtutis sæpiùs comitem, & puritatis animi à fraudibus, manuum à rapinis indicem; Nec scio an philosophorum quidam temerè diuitem aut iniustum aut iniusti hæredem vocitauerit, cum plerique illicitarum artium vesicis sublati, è paupertatis vortice emergant, aut succedant qui per fas & nefas corrasis bonis putatitium inopiæ dedecus effugerunt. Vix ac ne vix quidem flocci has obiectiunculas habeo, nec responsione dignarer, nisi lætanti oculo ipsos inter se belligerantes liberet conspicere aduersarios. Ne PARACELSO *notitiam lapidis aurifici largiatur Gesnerus cum paupertate confligtantem fingit, & modica per curationes acquisita pecunia compotationibus profudisse, donec deficienti lucrandæ medicam iterum manum adhiberet. At repugnat his Oporinus in Epistola ad Doctorem Vejerum, vbi sequentia habet: pecuniæ erat prodigus profusor, ac ea quidem ita sæpiùs destitutus vt ne obolum quidem ei superesse scirem; crastino statim die, crumenam se habere bene instructam ostendebat, vt non rarò miratus fuerim vnde ipsi fuerit suppeditata*

singulis

singulis ferè mensibus vestem nouam sibi fieri curabat, & priorem cuiuis obuio donabat. Continua & inexhausta hæc prodigalitas, vnde, nisi ex perenni elixiris fonte, promanare poterat? cui alij tam fertilis latex, nunquam & nusquam desinens, repertus, quàm lapidis possessori? nec inanem gloriolam aucupabatur, maiorem sibi thesaurum quàm Leoni Pontifici, vel Carolo Quinto Imperatori asserens: quandoquidem, vnanimi teste Philosophorum consensu, nunquam deficiunt felices mineræ illius venæ. Nullius autem momenti est quod respondent, non decuisse Crœsum præmia exigua pro curationibus stipulari, promissa exigere, ac Marchioni & Canonico denegantibus succensere: quia, vt sincerè notauit Maierus, in amore & Chymia nihil tutum, vtrobique riuales timendi, qui, non eâdem beneuolentia excepti, fortunæ tuæ inuident; & impotentes se ferre feliciorem, sæpius insidias vitæ struunt, nihilque intentatum relinquunt, quo inuisum è medio tollant. Optimè igitur & sapienter indigentiam in tali casu simulauit, opulentiam dissimulauit: immò imprudentiæ non iniuria accusatur, quod semel tantum, præsente Francisco famulo, (vt huius epistola ad Neandrum testatur) proiectionem fecerit, & confectum Solem illi vendendum dederit. Soluitur instãtia. *Ruit igitur hoc argumento mendacium de captata mercede ex palliatis medicationibus, & emunctis argento infirmis, ob ægritudines reciduo insultu infames quodam modo subleuatas. Quod adhuc magis conuellitur testimonio Francisci, inquientis:* Pari industria noui ipsum leprosos, hydropicos, epilepticos, podagricos, morbo venereo affectos, alios innumeros infirmos, gratis sanare; id quod Galenici Doctores non potuerunt imitari. *Vbi, eum ex fundamento prædictos curasse affectus ac sine vllo præmio, asserit. Et funditus tandem euertitur exemplo à Planis-Campis Chirurgo Parisiensi allato. Degebat Theophrastus Norimbergæ, proscriscus à Medentibus illius vrbis, & vaniloquus deceptorque proclamatus; qui, vt laboranti famæ subueniat, viros quosdam authoritatis summæ in Republica illa adit, & infamiæ amoliendæ, artique suæ asserendæ, specimen huius pollicetur editurum, nullo stipulato vel accepto pretio; horum faciles præbentium aures iussu elephantiacos aliquot, à communione hominum cæterorum segregatos, & in valetudinarium detrusos, alieno arbitrio eliguntur, quos virtute singulari remediorum suorum* THEOPHRASTVS *à fœda græcorum lepra mundat, pristinæque sanitati restituit. Conseruat illustre harum curationum amplissima & celeberrima illa vrbs in Archiuis suis testimonium, adeóque semper victurum* PARACELSI *nomen in iisdem à deceptoria auaritiei labe immune conseruat.* De curationibus palliatis. *Quam crassum aciei prætendat vnguem à teneris conceptum & cum crescente ætate adultum odium, illo obcæcati, propriis incumbentes armis, probant euidentissimè. Etenim mendacissimum audens vir quidam doctus proclamare* PARACELSVM, *quod, gloriatus Daniam peragrasse, Stokholmium Daniæ appellet vrbem, ipse ignorantissimus Daniæ Historiæ prostat, nesciens Sueciam* THEOPHRASTO *illis oris peregrinante adhuc sub Danorum fuisse imperio, & nonnisi aliquot annis post, Christiano nimirum* IV. *rerum potiente, nutâsse, ac tandem purpureâ exuto Chlamyde defecisse. Quocirca Daniæ potuit dixisse vrbem, vt hodie Varsauiam Poloniæ nominamus, eâ solum de causâ, quod Poloniarum regi subdita obediat, licet extra Majoris Minorisve Poloniæ solum, in Masouiæ sita. Idem esto iudicium de tot aliis obiectionibus, singulis ferè, aut ignorantiam, aut temeritatem inimicorum prodentibus. Iociscus, vt inscitiæ arguat, memoriæ labilitatis incusat, & quidem tantæ, vt herbarum nomina discipulis referenda ignorauerit. Debile argumentum à debilitate memoriæ depromptum: nouimus quippe viros limatissimi iudicij, acerrimi ingenij, memoriâ orbos felicitate; nec tamen contemnendum in Republica literaria obtinere locum: & vix cuiquam licuit esse tam fortunatum, cui tres hæ animæ facultates plane pari excellentiæ gradu contigerint. Verùm contra Iociscum militat Neander, tam dicto audientem fuisse promum illum condum delitiarum mentis affirmans, vt, iussus integrum Galeni locum depromere, extemplò protulerit: conuincit eundem etiam de eodem herbarium à Theophrasto conscriptum, cuius Toxites in præfatione ad Testamentum facit mentionem.* De Mēdacio.

Lustratis iam quæ in vitam & mores THEOPHRASTI *ab aduersariis proferuntur: nunc de scriptis quoque querelas eorum audiamus. Quod Bartholinus celeberrimus seculi nostri Anatomicus in epistola ad Bogdanum conqueritur, nullam sibi lineam è calamo effluxisse, quam inuidus obtrectatorum globus liuore suo non conspurcauerit, & deletam voluerit, accidit quoque* PARACELSO; *cuius nascentem famam Medici toruo aspicientes oculo, tantùm suæ decedere, quantùm ipsius adderetur, non falsò diuinârunt. Etenim, quum ex professo triuiali medicantium doctrinæ, curandique rationi se opponeret,* Secunda pars Præfationis. Cur Medici Parac. infensi.

ſi rationum momentis, aut curationum fœlicitate, illorum methodum improbaret, ſuam approbaret, ipſis gloriæ, ſibi ignominiæ ceſſurum haud vanè coniecerunt. Quapropter vt imminens malum auerterent, obuiandum quam dexterrimè cenſebant, ac informanda quæcunque ab ipſius manu aut calamo procederent: nec contenti vitam flagitiorum accuſaſſe, ſcripta tenebrarum, inſcitiæ, vaniloquentiæ, impietatis & illicitorum farraginis inſimularunt, vulcanoque damnata, gratum manibus Ariſtotelis & Galeni holocauſtum, deſtinarunt.

Candida & eminentia ingenia pro Paracelſ. *Sed ex oppoſita parte, non pauci candidioris notæ ingeniique ſublimioris viri ſcripta eius admirati magnifecére, & publica æſtimij dantes indicia, monumentis ſuis conſignauêre.*

Ramus. *Ex quibus primus prodeat Ramus, vir acutiſſimus, doctiſſimuſq; hic in oratione de Baſilea, inter præcipua illius vrbis ornamenta* THEOPHRASTVM *ponens, ait:* In intima naturæ viſcera ſic penitus introiit, metallorum, ſtirpiúmque vires & facultates tam incredibili ingenij acumine explorauit & peruidit, ad morbos omnes vel deſperatos & hominum opinione inſanabiles percurandum, vt primò cum ipſo medicina nata videatur.

Quercetanus. *Huic adiungatur multifariæ ſcientiæ & experientiæ Quercetanus, Regius Medicus, referens* THEOPHRASTVM penè diuinitus multa in re medicâ docere, & quæ nunquam ſatis admirari & prædicare grata poſteritas poſſit.

Gellius Zemeus *Gelleus verò Zemeus in hæc verba erumpit:* Apud Germanos nunc THEOPHRASTVS quidam vir adoleſcens exiſtit, cui parem orbis non fert, doctiorem me legiſſe memor non ſum.

Barthius *Quid Barthius apud Scholtzium Epiſt. Med.* LXXX? Ego de Theophraſto (*inquit*) præclara ſentio, admiranda præſtitit, ſed qui eum perfectè intelligat, & quæ ipſe fecit faciat, nondum audiui.

Smetius. *Addere his Smetium licet aſſerentem,* PARACELSVM laborioſum induſtrioſumque rerum abſtruſarum indagatorem, multæque peritiæ virum, ac in Pharmacorum preparatione admirandum.

Melchior Adamus. *Et horum agmen claudere cum Melchiore Adamo, teſtante,* eum ingenio acutiſſimo, ac ferè diuino fuiſſe præditum, & in vniuerſa Philoſophia tam ardua, tam arcana & abdita eruiſſe mortalium meminem: Leprâ, podagrâ, hydrope, aliiſque inſanabilibus malis & deſperatis, multos liberaſſe: & quotidie per duas horas Baſileæ, tum actiuam, tum ſpeculatiuam Philoſophiam ſumma diligentiâ magnóque auditorum fructu eſſe interpretatum, doctrinâ quam non ex Hippocrate, ſed ex experientiâ aſſecutus erat. *Plura* THEOPHRASTI *elogia adducere poſſẽ, verùm re ipsâ & ingenij ejus productis loquẽtibus diutius his non immorans, ad obiectiones aduerſariorum reſponſurus me conuerto. Primum, quod culpant, vitium obſcuritatis eſt, primo in limine acutiſſimam oculorum aciem caligine offundentis; huius cauſam afferunt vocabulorum incognitorum ingentem numerum, citrà vllam planè neceſſitatem confictum.*

Reſponſ. ad obiectio, de obſcurit. *Quibus reſpondeo, ambiguum eſſe nec adhuc ab illis firma ratione conſtitutum, an ille defectus viſus à debilitate inſtrumenti, an ab obiecto non ſatis illuſtrato, an verò à ſubitaneo & nimio lucis ſuperuentu proueniat; noctuæ quippe ob teneritudinem oculorum ſplendidum lumen ferre nequeunt, & eandem obſcuritatem experiuntur, ex cæco carcere in mediam diem ex improuiſo delati, quam, ex lucidiſſimo ſole in tenebroſam ſpeluncam. Educati in vmbris ſcholarum queruli illi, non ne fortean conſpecto veræ philoſophiæ iubare luſcioſi redduntur, quòd inaſſuetus delicatæ ſtructuræ mentis oculus, nouo ſuborto lumine ſplendidioribus nitente radiis, perſtringatur. Si tamen à vero non abeſt, obſcuritatem oriri lectioni eius minus aſſuetis, vel nulla profundiore meditatione abſconditos in imo receſſu ſenſus percontantibus, nouerint antiquorum ſapientum,*

Ratio ſcrib. Ægypt. & Pytag. *præcipuè verò Ægyptiacorum & Pythagoreorum, vſitatam ſcribendi rationem fuiſſe, quæ ſub inuolucris verborum, numerorum, aut figurarum ænigmaticarum, pulcherrima quæque occultabant, & hoc modo vulgum dextrè celabant, vt inuiſa, ſic non inuidenda. Tantos viros* THEOPHRASTVM *imitatum rationi conſentaneum eſt; nimirum vt ſudore ſibi partam ſcientiam, ſudore venalem exponeret.*

Galenici noluêt mutare doctrinam. Nec Ariſtotelici. *Videbat enim totum Medicorum exercitum, Galenicæ diſciplinæ vberibus lactatum, aſſuetos à teneris vnguiculis cibos cum nouis, etſi ſucculentioribus, metu diſpendij ſanitatis nolle permutare. Cernebat cateruam Ariſtoteli addictam tam auidè opiniones Magiſtri ſui imbibiſſe, vt in ſuccum & ſanguinem quamuis vitioſum conuerſis, ſcalper nullus ſit euocandis & ſeparandis. Animaduertebat, neutiquam ſibi haberi grates, ob detectos atque exſtirpatos veterum errores, ſubſtitutumque in eorum locum ad ſuum æui incognitum verum; cumque intimo animi dolore perculſus, indignaretur mundum aperto & incolumi lumine cæcutire, ne talentum ſibi à Patre luminum concreditum planè defoderet, nec tamen vniones projiceret ſuibus*

scribendi genus à vulgari remotum elegit, sperans seros nepotes in naturæ luce oculatiores, nebulâ scilicet authoritatum antiquitatis discussâ, percepturos ac toto animo esse amplexuros, quæ sibi coætanei omnibus viribus repudiabant. Nec fefellit eum coniectura, quum ingeniosissimi viri illius vestigia prementes, comite vel duce experientia, nostro patrumq; æuo plurima, quæ ille absconsa volebat, detexerint, inuiâ ante seculum viâ tam moliter stratâ, vt salebris & frequentiâ impedimentorum sublatis, pauca quædam diligentiæ nostræ tollenda reliquerint. Quocirca supinæ testis est negligentiæ de obscuritate planctus, quòd cibum planè præmansum cupiant, qui mandibula sibi mandendo fatigari eiulant, & laborem refugiant, qui de difficultatibus hac in parte querimonias intendunt. Si naturæ tramitem perambulantes, iteratâ lectione volumina hæc volutauerint, veritatis latices hinc indeque dispersos detegent, harmoniam dictorum suauemque concentum grata aure percipient, & tandem claram diem creditas, perperam, dissipare tenebras animaduertent. Neque grauiùs Aristotele peccauit, si tamen hîc peccauit, qui tantoperè opiniones suas verborum velauit ambiguitate, vt hucusque in scholis plus laboratum de sententia ipsius, quàm de certitudine rerum, eruenda. Innuit hoc, & dictis nostris ipsemet annuit, in epistola ad Alexandrum data, vbi neminem physicæ suæ sensum percepturum regi spondet, nisi è viua sua docentis voce, hinc atq; illæ lacrymæ in sepulta authoris mente fusæ. Eodem pessulo obdere possem nænias de inaudita dictionum nouitate in nulla lingua obuiarum, aut de abusu aliarum, per figuras inuitâ ceruice ab antiquâ significatione ad recentem insigni audacia & vi detortarum, nisi alij obices suppeterent. Noua vocabula nouis rebus anteà in scholâ ignotis THEOPHRASTVM *fabricasse illis minime ægre ferendum, cùm etymi defectu laborantia nomine aliquo insignire, vt in posterum faciliùs dignoscantur, necessitas cogat. Quo obsecro vocabulo scholis vsitato definiisset materiam illam vniuersalem primam, tribus principiis conflatam, & formæ generalis iam possessæ vi vegetatiuâ omnia producentem, quando illa philosophis de schola planè est incognita? Neque enim Aristotelis materiam inexhaustâ semper libidine furentem, informem inexplebilis voluptatis meretricem, & nullis saturatam amplexibus in nouos semper concubitus exardescentem intellexit: casta matrona nostra indissolubili nodo, quamdiu fata ferunt, sponso suo iuncta, amico adhæret lateri, & luxurianti, sed legitima, fœcunditate connubialem thorum vix numeranda sobole beat: Quare igitur anonymam illam non liceat vocare Iliastem? Cur vim cuncta ex Iliaste producentem, dispensatricem omnium rerum, non sit fas appellare Archeum? Vel Ares, spiritum peculiarem cuique speciei naturam atque formam ab aliis differentem largientem? Quid tandem impedit quo minus occultus & feruescens terræ fumus, vnde plantæ dissoluuntur, putrescunt & fermentantur, leffas nominetur? quum ad notitiam cathedrarum hæc talia non peruenerint, & muta de illis sit vulgaris philosophia, cur ad furnum Chymicum rebus nomina illis incognita non imponemus, ad tædiosæ circumscriptionis laborem euitandum? At barbara sunt pleraque, inquit magni nominis Sennertus, & complures alij, aut, si quæ in re medica in vsum veniunt, à Theophrasto per tropos vel symbolismum opisthotonum passa. Mirari subit non vidisse quæ in sinu suo philosophia cum communi Medicina fouet, ad longinqua aciem exeruisse; nisi fortè illorum doctrina senescens oculorum vitio ingrauescenti ætati familiarissimo acutiùs distantia propinquis discernente laborat. Quid enim magis barbariem sapit, quàm barbara illa vocabula figurarum syllogisticarum modos exprimentia, quibus tam liberè vtuntur? Ipse sonus nescio quid auribus tam ingratum habet, vt Felapton, Bocardo, Ferison, furiarum vel Parcarum nomina menti obiiciant. Atque cùm illi nobis suorum terminorum originem explicatam dabunt, tum nos quoque nostra ex parte idem facturos pollicemur. Iam ens, essentia, entitatiuum, quantitatiuum, indiuiduificum, identitatiuum; potentialitas, hæcceitas, esseitas, receptiuitas, Petreitas, Sororeitas, nonne planè illatina & ista tantum à puritate Latinismi, quantum à materia abstracta; & tamen talibus, veluti sentibus, tota philosophia perseminata horret. Quid si illa ipsamet Medica facultas, si aliæ scientiæ artesque Chymiæ exemplo præeuntes reprehensionem nullatenus incurrerunt, qua de re* PARACELSVS *impressos sequens gressus crimen commisit? Nonne morborum ars noua humoribus suis nomina affinxit, dum igneum, bilem flauam terrestrem, bilem nigram; aqueum verò, phlegma nominauit? Cur non retinens vocum vsitatarum, bilem fellis nomine, melancholiam sanguinis fœculenti, aut terrei humoris, phlegma incocti vel aquei insigniuit? Nonne metonimicè locuta vsurpauit pro effectu causam, cùm bile supra & infra erumpente, choleram morbum; extitatasque atri humoris turbas, melancholiam hypochondriacam dictitauit? Nonne vocem*

Cur obscurè scripserit.

Obscura illustrantur.

Aristot. obscur.

Resp. ad obiect. de ignotis vocibus.

Quid Chymicis materia prima.

Aristot. notatur.

Quid Iliastes.

Quid Archeus

Quid Ares.

Quid Leffas.

Respondetur Sennerto & aliis.

Termini figur. Syllog. barbari.

Alij similiter.

Medicina huiusmodi noua nomina adinuenit.

consistorij Ecclesia introduxit, sacramenti à militari symbolo mutuata est? Theologi Trinitatem, Incarnationem, Transsubstantiationem, Impanationem, in Latium introduxerunt? Quid quòd genus & species, actus & potentia, forma, motus &c. aliter latinissimè, quàm Logicè, Physicè, ac metaphysicè accipiuntur. Geometræ etiam, atque Optici, radium à sole in artes suas deduxerunt; Et vt sileam astronomiam, aliasque artes terminis pro arbitrio confictis repletas, Algebra, dum alia ratione numeros considerat, quàm vulgaris arithmetica, censos, censi-censos, sursolidos, besursolidos, &c. cum signis cossicis excogitauit; radicis nomen à plantis, quadrati & cubi à Geometris mutuò accepit. Licuit aliis facultatibus noua cudere ad lubitum vocabula, aut alibi cusa ad incudem reuocare, signoque sui generis impresso, in vsum suum transferre, ac THEOPHRASTO nuperis ingenij vel artis productionibus, vel incognitis antehac naturæ mineris detectis nouas applicare voculas, aut syluestres frutices in sua transplantare viridaria, exprobrabitur? Scandalo premuntur THEOPHRASTVM & post ipsum Seuerinum, voces tincturæ, œconomiæ, radicis, pro potestate atque origine actionum vsurpasse; non attendentes longè eas voce virtutis potentiùs mentem mouere. Nomen enim tincturæ non nudam simpliciter impressionem, sed & modum impressionis imaginationi repræsentat. Quia sicut tinctura panno primum colorem aufert, suum imprimit: sic potentiæ illæ, de quibus loquuntur, characterem facultatum suarum notant, pristinum delent. Radix, vt principium est caudicis, ramorum, foliorum, florum, fructuum &c: sic causa morbi à quâ in fieri & facto esse effectus cum accidentibus, signis, & symptomatibus dependet, optime radicis cognomine gaudet. Oeconomia haud malè visceri cuicunque tribuitur, quod ibi per digestionem heterogenea separentur, singula suo loco disponantur, & aptis nutritioni conseruatis mundatisque, quisquiliæ euerrantur. Plantulas igitur has & alias, ex naturalibus satis vel artificialibus depromptas, vehementiùs imaginatiuam facultatem illis solà mente concipiendis ferientes, non est cur stomachentur aduersarij, PARACELSVM seminariis suis inseruisse atque coluisse. Verum illis adductæ rationes minimè sufficiunt, aliam, excogitatorum ab vsuque alienorum nominum proferunt: clauis sc. & instrumenti omnis eruditionis latinæ, inquam, linguæ ignorantiam. Si neglexisse dicerent notam antea & perspectam, plana facilitate, quod volunt, obtinerent: at nunquam tenuisse, non pari. Præceptoribus quippe doctissimis viris ac omni liberaliori doctrina excellentibus vsus, absque plena linguæ latinæ notitia stipiti similis auditor nequidquam profecisset, cum istâ id temporis omnes disciplinæ traderentur. Contemptus autem ratio erant incerta, vel vt veriùs dicam, somnia quæ posteritati in libris priscæ philosophiæ proceres consignarunt; ita vt ab illorum euolutione omnino abstinere maluerit, quàm inutilem ludere operam in quotidiana nullius emolumenti & ingentis laboris lectitatione; ideòque vix vno, aut altero libro bibliotheca ipsius arctabatur, ipso, vt puriores ex ipso fonte biberet aquas, eodem quo primi authores, recto procedentes itinere, aquatum tendente. Ad præclarum itaque illum naturæ librum, omnimoda sapientia refertissimum, diuini Magistri digito exaratum, diligentiori mente voluendum se contulit; in hac verò lectione non papiracea folia, sed sensus attentiores, acre ingenium, assidua meditatio, experientia indefessa, & Dei tandem benedictio requirebatur. Atque hic ille est modus quo aliquis è luce naturæ scientiâ illustratur, qui Seunerto ignoratus ansam deridendi THEOPHRASTVM & Crollium præbuit; quorum ille asserit, luce naturæ doctos instrui à Spiritu sancto; iste, astrorum singularem influentiam concurrere, & requiri. Vtrumque verum. Benedictio enim diuina, quam in cunctis laboribus nostris imploramus, vt & inspiratio, non semper fit reuelatione aperta & nobis perceptili; sed sæpius effectum conspicimus, cùm in fieri esset non sensimus: concursus syderum doctrina animum irradiat, cùm in inferiora fluens spiritus corporeos in nobis afficit. Aër enim, qui velut proximum làbrum influxus recipiens in nos intrat, primâ aspiratione post materni vteri relictum carcerem attractus, spiritum vitalem & animalem temperat, quibus deinde anima in formandis iconibus seu speciebus vtitur, talesque afficit, qualis materia est aëris, qui tum, fauente haustus constellatione, firmissima imprimit vestigia, toto vitæ decurrentis interuallo conspicienda. Vnde THEOPHRASTO fauenti sub syderum aspectu prognato ac è luce naturæ discenti, inutile erat lingua Romana lignum, cùm instrumenti talis non indigus, sensibus, ratione, & experientia, è naturæ scaturigine arcanas deriuaret cognitiones. Fuerunt huc vsque exprobrationes; en planctus & ferè lacrymæ, ob offensas aut excoriatas tenellas nimium auriculas, ab insuaui, nullaque dolabra exasciato vel polito stylo, quo non tantummodò vtitur latinum, sed etiam helueticum cùm lacte materno imbibitum, exscreans. O delicatum

Marginal notes: Theologia. — Philosophia Mathematica. — Tinctura quid Chymicis. — Radix quid. — Oeconomia quid. — Resp. ad Obiect. de Ignorantia latinæ linguæ. — Theoph. naturæ librum legit. — Quid sit è luce naturæ discere.

delicatum auris tympanum quod aspero hocce sono læditur! ô teneros stomachos Ciceroniano fauo innutritos, quibus crudior hic cibus apepsiam parit! in philosopho dictiones puriores vt pretiosiora metalla ipso tinnitu discernentes, elegantiã oratoris attenta aure requirunt. Sed audiant isti Picum Mirandulam, Italiæ decus, sui sæculi Phœnicem: Eloquentiam, inquit ille, cum sapientia non coniunxisse tantùm fortaßis abest à culpa, vt coniunxisse sit nefas, pudeatque censurâ PARACELSVM *notasse ob ignoratum, vel potiùs neglectum, verborum delectum, periodorum ductum, clausularum sonitum. Spectaculo & pompæ rhetorum labor iste incumbat; simplex philosopho inquirenda & proponenda veritas. Illis itaque periodorum iustos ambitus metiri, & Hyblæo melle dulciores volubili ex lingua eiaculari licet globulos; illis singularum vocum trutinare pondus, & situ commodißimo ne asperitatem pariant locare. Dum illi in rotundandis aut quincuncem redigendis periodis versantur: hi rationem circularis figuræ in præcipuis huius vniuersi corporibus admirantur, & indagant. Dum illi sonum captant vocabulorum, ea disponunt, atque concinnũ in ordinem collocant: hi admirandũ naturæ concentum, dispositionem stupendam cum ordinata vicißitudine contemplantur, & examinant. Dum illi orationem suam comunt, pectunt, mangoniis oblinunt, antiis crispant, & mundo suo exornant: hi vestes superfluas, quibus natura intimas rerum potestates tanquam inuolucris obtegit, arte chymiatrica mixtis exuunt, & remotis indumentis tandem spectandam omnium oculis exhibent nudam sine veste Dianam. Philosopho igitur curiosæ serta facundiæ colligere, & elegantiæ potiùs artificiosæ, quàm natiuæ rerum formæ studere, planè indecorum, nec in eo requirendum. Haud quidem spernimus orationem sensa animi liquidò explanantem & sine salebris decurrentem, immò ludentis festiuitates ingenij, & conditos sale conceptus, si facili Minerua proueniant, concedimus; sed eloquentiã quæ demorsos sapiat vngues, Demosthenis oleat lucernam, vel tandem fuco oculis lenocinium paret, in philosopho cum Pico damnamus, nec in hoc mustaceo laureolam quærimus. Addo, neminem hîc Suadam tã propitiam esse nactum, vt omnibus placuisse gloriari poßit. Ex ipsis disertis venãtur alij floridum orationis genus, alij simplex & nudũ: hi transnominationibus, figuris, tropisq́, distingunt; illi scapham nominant scapham: his Asiaticum placet; illis Laconicum; aliis Politicum, vt vocant: hi latinißimè loqui amant, illi grammaticè: hi situm vocum naturalem, illi transpositum requirunt & amplectuntur: arridet aliis Ciceronis flumen perpetua æquabilitate latißimè decurrens; sed displicet Bruto atque insipidum videtur: præferuntur à nonnullis strictiori alueo delabentes Lipsij riuuli, crispata vndarum superficie conspicui, & vbique cum flosculis in littore ludentes; at iidem nõ paucioribus reiiciuntur: & si ad iustum reuocetur æquilibrium, & res dicenda, vnaquæque ferè periodus propriam dicendi formam requirit, & qui hic laxandus, ibi stringendus stylus. Cùm itaque tanta hic gustuum diuersitas, & tanti viri non omnes orationis suæ habeant approbatores, minimè moueri debemus, si* THEOPHRASTVS *Philosophus, cui talia neutiquam curæ, vniuersis hac in parte non satisfecit. Sed reponunt, minus ei Philosophi nomen competere, quam Oratoris; vt potè, cum aliarum philosophiæ partium, tum præsertim Logices, artis artium, inuentricis scientiarum, cynosuræ veritatis, mentis in cognitione rerum gubernaculi, ignaro, & spretori. Ignorauit, demus non concessum; spreuit, non eamus inficias: sed an iniuriâ, nunc acuratiùs perpendendum. Quo, quæso, modo directricem in rerum perscrutatione, atque adeò omnis veritatis notificatricem quis facilè credat, qui, Logicam seipsum huc vsque non cognouisse, nec cui generi originem suam debeat sciuisse, nouerit? Quantæ enim (proh pudor!) ad hoc diei in mediis ipsius penetralibus pugnæ, an ex familiâ artium, scientiarum, vel habituum inferiorum sit oriunda; an verò ex his omnibus mixtum constituat corpus? Quantæ velitationes ad pedissequas relegantium, honoráq́; Dominarum sede collocantium? Et illa oculos mentis meæ dirigat, aut caligantes luce perfundat, quæ ad hunc vsque diem cœca, incertaque hæsit, viriline an sequiori sexui, an ex vtroque conflato hermaphroditico se adiungeret. Speculum politius, perspicilla, vel collyrium debilitati oculorum adminiculum adhibeat, singulisq́; corporis sui partibus attentè consideratis de statu suo certum quid statuat, & postea doctoris, vel chirurgi ab oculis nomen aliquo prætextu ambiat. Non minùs ineptum artis artium vel scientiæ scientiarum cognomen, cunctas artes atq́; scientias ipsius ope aut inueniri, aut perfici, connotans. Vellem edißererent artem aliquam aut disciplinam à Logico repertam, vel ad eminentius fastigium euectam; me sensuum ac experientiæ suffragium credere iubet, quascunque artes erui, exerceri, & prouehi, à viris Logicæ artificialis, de quâ nobis hic sermo, rudibus;*

Orat. labor cum Philos. comparatur.

Diuersitas stylorum.

Resp. obi. de ignor. Logicã.

Logica seipsum non nouit.

Non inuenit aut perficit artes.

ac è contra, huic summoperè deditos præ nimia subtilitate ad reliqua omnia esse ineptos, vsque adeo, vt prouerbium de puris putis Logicis à vero calculum mereatur. Quæ in scholis scientiæ insignibus spectanda incedit physica, non nisi in potentia hucvsque talis fuit, quæ formam educendo in actum deduxisset, nulla causa efficiente, nisi casu & fortuna repertis, ac ob hoc beneficium commodè, si verè, ab Aristotele in causarum naturalium ordinem relatis. Molitus quidem est improbo philosophorum populus labore, vt è cerebro suo, in acutissimo parturientium dolore iamdiu versanti, fœtus ille tot votis exoptatus tandem prodiret, obstetricante Logicâ, & tempore etiam ab Astronomis, fortè vt Thema Genethliacum erigeretur & felix enixui hora eligeretur, mutuato; sed frustra in hanc vsque horam, nescio an infelicitate vel imperitia obsteteicis, cum è monte hoc parturiente non nisi ridiculus prodierit mus. Nisi fortè Logices instrumenta imperfectionis postulanda, & illis causa non extractæ è duræ matris vtero scientiæ attribuenda. Quoniam enim definitione, diuisione, demonstratione, & syllogismo, tanquam præcipuis forcipibus, sed vno crure mancis, Philosophia vtitur, non mirandum, si, his instituto ineptis, scopum illa non attigit. Definitionis adiutorio caruit, quod genus & differentiam specificam requirat; hæc verò à forma substantiali petatur, quæ illos, solâ hominis exceptâ, adhuc hodie latet. Diuisio non maiori fuit vtilitati, cùm res non separentur in species nisi per diuersitatem earundem formarum, quas nondum perspexit. In demonstratione à priori caligauit, causâ quæ dat esse rei ignotâ, pro materia prima phantasma & non ens substituens, & de secunda rixans; finem non cognitis rerum proprietatibus ignorauit; & de efficiente, æquiuocâ præsertim, adhuc disputat: ex dignitate verò & fastu scientiæ non est, pati demonstrationẽ à posteriori. Restans Syllogismus, & Topica, cum tota Dialectica propriè sic dicta, scientiæ dexteram auxiliantem tendere nequeunt, circa probabilia tantùm, non demonstrabilia seu certæ veritatis occupata. Iam figuræ illæ syllogismorum cum suis modis, quid ad scientiam, vel denique qualemcunque rerum notitiam? Maior pars negatiuè concludit, ideòque nullam affert cognitionem positiuam; reliqua particulariter, cuius farinæ conclusiones in scientiis nulla axiomata constituunt, cùm ea debeant esse generalia, nec de particularibus & singularibus detur scientia; quapropter sola superest Barbara, scientiarum puerpera, quæ vniuersalium præmissarum vi atque virtute vniuersaliter concludit. Sed ecce syllogismus in Barbara: Omnis lapis est animal, Omnis homo est lapis, Ergo Omnis homo est animal; ex falsis antecedentibus vera sequitur consecutio, atque euidens demonstratio, conclusionem cum præmissis non necessariò cohærere, nec naturaliter inde fluere, testaturq; in sola Logica procul à stemmate poma cadere, & ab imbellibus columbis generosam excludi aquilam. Falsum verò propositionis, & assumptionis vt & verum sequelæ, non ex Logica, sed ex sensu atque ratione naturali cognosco. Quibus liquet vanum & stultum esse omnem illum adeò magnificum formarum apparatum, & ridiculos eorum clamores, qui in disputationibus nihil aliud cuculant, quàm in forma, in forma. Accedit, quòd si Logica largitur veritatis cognitionem, atque adeò philosophus sine Logica sit corpus sine oculo, oculus absque pupilla, pupilla sine radio, quid causæ quod Thomas Aquinas, Albertus, Scotus, opinionibus minimè conueniant, si cum veritate, quæ vnica est, ipsis, vtpote subtilissimis & excellentissimis Logicis, conuenit? Cur Erasmus literarum lumen & columen affirmat faciliùs aliquem è labyrintis, quàm ex inuolucris Nominalium, Realium, Thomistarum, Occhamistarum, Scotistarum se explicare, ac neminem hæc intelligere, nisi triginta sex annos in physicis & vltramundanis Aristotelicis & Scoticis contriuerit. Admonendi forent, vt, si veritatis Doctores audire vellent, plebem saltem illa non Doctorum sed Barbarorum Barbara celarent dissidia; aut, si Logicorum pro merito gaudere titulo, Dialecticæ suæ locos topicos diligenter excuterent, ad medium inueniendum quod extrema illa quibus distant, conciliaret, quò ex maiori altercatione ad minorem pedem mouentes, litium tantarum elicerent conclusionem: aliàs haud ferendum eos criminari THEOPHRASTVM *& post hunc Seuerinum, quod morbum in prædicamento substantiæ collocauerint, & febrem stomachicam vomitu reiectam, se in forma mucilaginis vidisse assererint. Effunduntur hic in cachinnum Curtinus, Conringius, & plerique nominis* PARACELSI *hostes, bonos Logicos per ironiam vocant Chymicos, increpantque verbera linguæ nullatenus meritos, cum data opera, ob angustias scilicet prædicamentorum, morbos sub substantiæ locauerint toties incalcato, tantum abesse eos in vno ex decem illis tuguriolis posse stabiliri, vt, è contra, quilibet ipsorum latius pateat, quàm omnes illæ domunculæ simul sumptæ; imo has in morbo ferè quolibet comprehendi, cuilibet, morbum calculi in vesicâ, seu obstructionem à*

Physica Scholast. non scientia.

Log. instrumẽt. imperfecta.

Figuræ Syllog. inutiles scientiis.

Thom. Aquin. Albert. Scot. nõ conueniunt.

Morbus in Substantia.

nem à calculo causatam, vt cum scholis loquar, vel alium examinanti patescet. Omnia enim prædicamenta occupat, & superest adhuc quidpiam ab aduersâ valetudine, alij casâ locandum. Nec diffitentur ipsi Magistri nimium strictas illas esse cameras, non ampla satis palatia vniuersitati rerum recipiendæ. Vt prætercam transcendentia, quæ, quia quantitate sua denarium hospitij excedunt, nullum Vbi in ipso reperire potuerunt: nihilque dicam de Entibus incompletis, collateralibus, Intentionalibus &c: Concretorum saltem miseret, virtutis studio malè habitorum: quia enim non vt nudæ Qualitates, ob verecundiam, sed decoro amicta Habitu, ne ab Actione frigoris Passionẽ sentirent, incedere voluerunt, Situ commodo destituta, Relato gradu, inde exulare, vbi licitum fuit sedes eligere, totumq; hoc mundi Theatrum incolere, coacta fuère. Et hæc illa est ratio, quod nunc in orbe nullibi caliditas vel frigiditas, paternitas vel filiatio; albedo vel nigredo, sed frigidum & calidũ, pater & filius, albũ & nigrum cernãtur. vnde perspicuũ, non realibus entibus. sed vi rationis in formã conuersis, domicilia sua constituisse, & ad hoc temporis conseruasse. Transeo, figurã Galeni, proprios cuiq; figuræ modos à Ramo inuentos, aliaq; cõplura, ex quibus facilè obtutui offerrem, vacuum è naturâ expulsum in figuras & modos communes syllogisticos se recepisse, nisi calamus à lusu fatigatus ad seria properaret. Quocirca, artem vel scientiam (elige) incertam, instrumentis mutilam, conclusionibus ambiguam, vbique vacillantem & titubantem, spreuisse nihilique fecisse, THEOPHRASTO *condonandum, cum solidum doctrinæ quæsiuerit, & possederit. Concesso iam eum Dialecticæ nullum in scriptis specimen dedisse, imò, ignarum fuisse, pro auctario dato, nihil ad studium cui se addixerat facientis; Germana tamen philosophiâ non leuiter imbutum, sed planè tinctum, & libri eius cuiuis candide iudicanti testantur, & vnanimes sublimiorum scientiarum gnari adstipulantur. Noui à plurimis illum philosophorum catalogo non reponi, quod de subtilissimis spinosissimisque quæstionibus, quibus illi tanquam septis omnem scientiam includunt, ne verbum quidem fecerit. Quî enim (aiunt) philosophi nomen mereatur intricatas Modalium rationes non examinans, & vt digitos suos tenens; spatia imaginaria non imaginans, & an Deus illa inhabitet ignorans; vtrum ideæ Platonis pepererint vniuersalia Aristotelis; an hæc, latius patenti ore, illa absorbserint non definiens: vel tandem quâ dexteritate quantum finitum in infinitas partes diuidatur non comprehendens? Nugatoriam hanc opinatus philosophiam, otiosorum speculationes, cerebrum phantasticorum vacui formidine inhabitantes, & tantum à vera philosophandi ratione distare, quantum imaginaria à realibus, vtilia à futilibus. Sed acuere talia, respondent illi, atq; polire mirum in modum ingenia. Acuunt, fateor; sed in perniciem venerandæ illius Diuæ, Veritatis, quæ intempestiuis tantoperè per-fossa acuminibus, vt augustissima eius facies vbique lacera amplius non cognoscatur. Poliunt, concedo; sed tam lubrica reddunt, vt deinde nullis rationum vinculis cõstringi, nulla argumentorum manu apprehendi & teneri possint, quin anguillæ instar suis distinctionibus, nec sibi, nec alij intellectis, quâ minimè patet exitus, elabantur. Fatalis est ruina quibuscunque scientiis illa subtilitas, & nihil maiora simplicitatis Euangelicæ progressui repagula obtrusit, quã Theologia scholastica, quot subtilibus, tot inutilibus quæstionibus referta. Nec minus nocumenti transcendens ingeniorum eleuatio, iustoq; subtilius acumen, Physicæ attulit; vnde studioso Naturæ cognitione flagranti nimium subtilia fugere, & in simplicitate ambulare, suadet Nobilis Polonus, Naturæ mystes, qui Cosmopolitæ nomine inclaruit, mihi non solum ob communem patriam, & summam Naturalium cognitionem, sed præcipuè ob animi plusquàm niueum candorem, vbique in scriptis eius conspicuum, summè venerandus, & omnibus physicæ veræ amatoribus commendandus. Itaque, vt tandem vno verbo comprehendam, quid boni Logica cum philosophiâ illâ subtili afferant; dico, facilitatem largiri in vtramque partem probabiliter disputandi seu putandi, deque omnibus etiam manifestissimis ingeniosè dubitandi; animis in spatio supercælesti imaginario volitantibus, ac residentibus, suauem suppeditare alimoniam; Pyrrhonis tandẽ doctrinæ Scepticorumque scholis stabiliendis omnium commodissimam esse scientiam. Conemur iam pro posse nostro planctus Medicorum cõtinuos de atrocibus inuectiuis sistere, vel saltem moderari: conqueruntur enim nonnisi dicteriis in medicos volumina* PARACELSI *esse repleta, quos sub nomine humoristarum singulis ferè paginis ignorantiæ, stupiditatis, homicidiorum reos agit, insolenti seipsum eleuans ad astra vsque fastu; se solùm veræ medicinæ scaturiginem inuenisse & ingenti haustu ebibisse, se verum medicum ex lumine maioris mundi productum, reliquos velut vmbras volare; Auicennæ, Auerrhoi, Galeno, eius vestigia legenda; & denique se Monarcham medicæ artis à Deo, naturaque*

Abstracta nulla sunt in mundo.

Theoph. veræ philos. gnarus.

Contẽpsit spinosas & inutiles quæstiones.

Veritas non agnoscitur.

Cosmopolitæ consiliũ.

Obiect. de inuectiuis & iactãtia.

electum

Resp. ad imum. *electum. Ad primum ut primò respondeamus. Non addunt illi causam stomachi moti, quæ nulla alia, quàm medicorum tunc viuentium insultus, persecutiones, iniuriæ, quibus* THEOPHRASTVM *afficientes exacerbantesque, dicteria illa prouocarunt: ægrè quippe ferentes nouum dogma Veteri suo noxium & exitiale à* PARACELSO *prolatum, non satis animo suo fecisse existimabant libros tantum eius typo prohibuisse, nisi etiã famam ipsius impetitam theonino dente arroderent, spargentes, nouum illum Medicastrum nonnisi circulatorem, ciniflonem, fumiuendulum, ignarum, lucrum ex palliantibus curationibus captantem, empyricam, iam ante sæcula expulsam sectam, reducere, & tandem magiæ infernalis ludum erigere. Quod vel mitißimum ingenium his aculeis punctum non inflammaretur ira? Quæ vel Angelica patientia tam virulenter læsa in furorem non ageretur?* THEOPHRASTO *corde tenus perculso dulcis videbatur vindicta, si calamum stringeret in eos, qui vbique in ipsum acuebant linguas; & legitimum censebat vera illis exprobrare, qui nomen eius tot mendaciis maculabant. Sunt ex ipsis* THEOPHRASTI *sequacibus, qui, illud iniuriarum plaustrum haud approbantes, inculpatam vitæ institutionem, magis quacunque oratione defensoria, oppressæ occurrere famæ, patientiam maledicorum victricem, silentium iniuriarum esse obicẽ, præclara deniq; acta os ipsi inuidiæ obturare dicunt. Non inficiamur, præclarum huic malo medendi esse genus, vitæ integritate sauciam viperino morsu famam redintegrare; pulcherrimam vindictam, probitatis vnisono tenore illatas vlcisci iniurias. Dignam trophæo victoriam, totidem actionibus, quot linguis, impios accusatores mendacij conuincere, vt tandem, animo potiùs quàm vultu rubore perfusi, obmutescentes innocentiam nostram prædicent, culpam suam fateantur. Concedimus dari, quos tolerantia ad viam rationis reuocat, vnde contradictio & oppositio illos diuerterat: sunt, qui victum sibi persuadentes hostem, non ampliùs insultant; & temperat quorundam bilem frigidum increpati silentium. Abiicit leo cum proiecto hoste iram, & parcit illi quem interimere poterat. Sed caniculæ fugientem insequuntur virum: & lepores mortuo insultant leoni. Generosißimarum tantummodò mentium virtus est, morum vinci lenitate; & iram ponere, facilè ab aduersario exceptam. Verùm* THEOPHRASTVS *longè aliùs indolis nactus hostes, non solùm præsentem verbis factisque, sed etiam absentem literis scriptisque persequentes, & vrbibus pelli, quantum in ipsis erat, laborantes, adeò vt nullibi fixum ponere pedem tutum esset, patientia parum aut nihil profecisset, sed furorem, quem sopire cogitabat, & sarcasmos magis prouocasset. Indeq; veniam mereri puto, si hos mucrones similibus obtudit armis. Gloriationem illam, vt non omnes laudant, excusationes tamen eius legitimas afferunt: Ingenium scil. liberum & helueticum maluisse eloqui quæ de se sentiret, quàm irrequiete tacito sub pectore diutiùs premere. Quò enim mihi ingenia illa Tiberiana, aut Doctoris Politici ab Italia discipuli, qui vultu humilitatem simulantes, animo ingentem ambitionem occultant? qui famæ auram respuere videri volunt, quam hianti ore captant? & in tantùm absunt à propria sui ipsius collaudatione, vt blandiente linguâ fastum eorum demulcente, modestiam suam vulnerari vociferentur? medullitus interim occulto in sinu cum Alcibiade amplectentes disertißimos laudum suarum præcones.* THEOPHRASTVS *noster longißime ab hoc dißimulationis vitio abfuit, faterique maluit magnificam de seipso opinionem, quam incurrere dißimulati candoris vituperium. Nec tamen causam video, cur vsque adeò reprehendendus, si, aliis se præferendo, Monarchiã in Facultate Medica affectauit. Habet quælibet ars atque disciplina suum Monarcham, excellentißimum nempe omnibusque aliis præcellentem artificem vel Magistrum: & talem in re Medica* THEOPHRASTVM *fuisse citra assentationem affirmare licet. Nam cum totum istud studium referatur ad praxim, & opus sensibile, videlicet sanitatem, post se relinquat; non optimus ille vocandus Doctor, qui eleganter & comptè de medicinâ differere; externarum, antecedentium & coniunctarum causarum numerum, productionem ac coniunctionem, morborumq; & Symptomatum naturam, oculis nouit obiicere; nec cui vniuersa rei herbariæ nomina cum differentibus figuris cognita; vel tandem cui anatomiæ exactior obseruatio delicatißimarum & subtilißimarum partium compositionem, situm, formam, vsum ve commonstrauerit; sed iste, qui pertinacißimos morbos vincere, abigere, curare, & exilio mulctatam sanitatem post-liminio scit reuocare. Hac verò in parte* THEOPHRASTVM *omne tulisse punctum ipsi eius antagonistæ vel inuiti fateri coguntur; attestante idem eius epitaphio, vt & Oporino ipsius à manu, cuius hæc extant verba:* In curandis vlceribus etiam deploratissimis miracula edidit, nulla victus præscripta aut obseruata ratione; *ac paulo inferius:* Laudano suo ita gloriabatur, vt non dubitârit

Non omnes Chy. approbant.

Quales hostes Theop.

Resp. ad secundũ.

Reprobatur dissimulatio

Qui nomẽ Monarchæ Theoph. conueniat.

Qualis verus Medicus.

Theoph. pertinacissimos morbos curauit.

târit affirmare, eius solius vſu ſe è mortuis viuos reddere poſſe, idque aliquoties dum apud ipſum fui, re ipſa declarauit. *His adſtipulatur Geſnerus, dicens:* Audio multos facilè ab eo in morbis deſperatis curatos, & vlcera maligna ab eo ſanata. *confirmat idẽ Franciſci ſupra citati teſtimonium, & probationem confectam reddunt, tum infinita alia, tum exemplum ab Adamo in vitæ eius deſcriptione allatum; aſſerit iſte, Albertum Bazam, Poloniæ Regis Medicum, cum* THEOPHRASTO *ægrotum inuiſiſſe, quem ſuperuicturum pauci ſperabant ob defectum virtutis & pulſus, laborante etiam pectore; & faſſum quoque* THEOPHRASTVM, *conclamatum eſſe de ægroto, ſi ſecundum humoriſtarum methodum procedens illorum pharmacis vteretur; ſed ſua remedia efficaciora, deiectam hanc poſſe excitare valetudinem ſubieciſſe, & cum dicto medicamento præbito, aliquot horarum ſpatio malum omne expuliſſe, ſanitatemque reſtituiſſe. Nihil ergo mirum ſi titulum Monarchæ iure meritum ſibi aſciuit; &, à nullo ante actis ſeculis Medicorum ſibi eripiendum, poſſidet. Verùm enimverò, vt huic querelæ locum nullum* Theoph. à Theologis accuſatur. *do, ita è contra, illi à Sacro Theologorum choro intenſæ non poſſum non me iungere, iuſtiſſimè de vno vel altero errore, in explicatione ſententiarum biblicarum commiſſo, accuſari eum concedere adactus. quocirca, vt Medicinæ, Philoſophiæ Naturalis, atque Chymiæ ab illo ediſcendæ author ſum: ita nemini fidei myſteria ex libris illius excerpenda ſuaſerim. Nec tamen hanc ob cauſam grauius quidpiam in eius ſcripta ſtatuendum cenſeo, quàm in* Ariſtotelis abſurdæ doctrinæ. *Ariſtotelis Stagiritæ, quæ cum enormibus & maximè impiis doctrinis ſcateant, ipſarum author philoſophi per excellentiam, geniique naturæ, nomine indigitatur. Quid enim abſurdiùs, & in diuinam maieſtatem iniurioſiùs excogitari poteſt, quàm mundo æternitatem tribuendo, Deo aliquid coæternum ſtatuere? Numen, ſeu primam intelligentiam rerum mundanarũ nullam putat habere curam: ſed primæ ſphæræ alligatum in illa voluẽda & cæteris ſphæris corripiendis; fruſtra reluctante minorum intelligentiarum ſocietate, ad ſudoris perfuſionem laborare; nullâ particularium cognitione inſtructum, ideòque, nec omniſcium, nec inuocandum; impiis nullas pœnas, vt probis nullam remunerationem expectandam, animam eſſe mortalem, cum omnes formæ corporum intereant: & tamen, cum his & aliis abſurditatibus, ſummus celebratur philoſophorum, eiusque authoritas ſcholis pro lege, dicta pro oraculis habentur; ita vt non abs re Zelotes cauſæ Dei Lutherus, apud Sleidanum dolens, inquiat:* Ariſtoteles Theologis ſcholaſticis in ſummo pretio eſt, & nihil ab eo dictum tam abſurdè & alienum à noſtra religione, quod non defendant, quod aliqua interpretatione quantumuis longè petita non circumueſtiant, quò ſuus illi conſtet honos atque nominis exiſtimatio. *Nobis* THEOPHRASTI *curuas in terram ſententias ad perpendiculum ſacræ veritatis cogere non ſtat animus, ſed deflexionis à rectâ ſemitâ rationem indaganti alia non occurrit, quam crepe-* Cauſa deuiationis Theoph. *rum diuinæ lucis à magnis illâ ætate viris detectum, ab ipſo autẽ, anno quadrageſimo primo præteriti ſæculi defuncto, eminus ſaltem conſpectum nec planè perceptum. Quod ſi fata longiorem vitam indulſiſſent, propioribus illuſtratus radiis, cum erroribus ſuis veritatem agnoſcitaturum fuiſſe, Chriſtiana charitas, de mortuis nonniſi bonum iudicans, credere imperat. Euenit Tertulliano, nec non Origeni, eminentis, ſi quiſquam alius, ingenij, quòd, rationi fidei non obnoxiæ habenas laxantes, præcipiti curſu in voraginem fœdorum lapſi ſint errorum; vnde tamen enatando ſe recepiſſe ante obitum, ac in fluuium lacte melleque cæleſtis veritatis manantem rediiſſe, Chriſtianiſſimorum, quibus proximorum amore viſcera feruent, eſt ſententia; Diuus quoque Auguſtinus reuocationes iuuenilium erratorum ſcripſit, &* THEOPHRASTVM *idem fuiſſe facturum, ſi longius vitæ aura fruentem renaſcens Euangelij lux plenè perfudiſſet, non abſque ratione coniicio; cùm in ſcriptis ſuis frequenter priorem ſententiam, experientia vel ratione doctior factus, nil riſum Zoilorum veritus, correxerit. Iſtud inimici eius inconſtantiæ, & obliuioni prioris doctrinæ, tribuunt, & taxat eum Helmontius quod ſæpiùs humoriſtis illudens, mox alibi ſe illis adiungere videatur. Verum Helmontij hæc palato non arriſerunt, quia* THEOPHRA- Cur humores probat & improbat. STVS *non planè, vt ille, humores è natura eiecit, ſed tantum medicorum ignauiam, qualemcunque ſiniſtram valetudinem ab illis dependere, ex cibis quibuſuis generari, & quatuor nec plures vel pauciores dari, ex eorumque ſymmetria ſanitatem, ametria morbos ferè vniuerſos procedere, aſſerentem, reprehendit; Itaque, ſi opinionem priorem mutando, ſæpiùs emendauerit, palamque, non erubeſcens, profeſſus errorem antecedentem fuerit, conſtans, ingenuitatis, non inſtabilitatis, indicium eſto. Cur enim nefas, agnitum deſerendo errorem, veritatis vexilla ſequi, deuiantemque ad regiam viam ſe dare. Docet dies diem, & quotidie*

¶¶¶ *diſcendo*

Senescēdo discimus. discendo senescimus. Nouis acuuntur radiis animi pupillæ, dum corporis hebescunt: pudicaque veritas solos fugit iuuenum obtutus, non grandioris ætatis, quibus, positâ prætextâ, se vltro detegit. Ingenua indoles subrustico haud confunditur pudore, sed verecundia, virtutis colore, rubescit, deprehendens se vmbram pro corpore, pictam pro natiua facie amplexam esse; vehementiorique exardescit amore, quò longiùs, veritatis decepta specie, à quæsito se abfuisse obiecto animaduertit. Habet hoc peculiare veritas, vt tot procis ambiatur, quot spectatores nancisci contigit; etiam qui apertum videntur ei bellum indixisse, in secretiore sinu exosculantur. Tot quippe illecebris dotata, tot Veneribus nitet, vt, suaui violentia, quoscunque sui iuris, & nullis falsarum opinionum condimentis inescatos, ad se rapiat, raptos possideat, possessos ambrosiâ nectareque omnigenæ cognitionis pascens, in vitam sibi deuinciat. Et erit adhuc aliquis, qui vituperio dignum existimet authorem, quòd abdicatis primis animi sensis, falsam sententiam cum vera commutauerit? & inconstantiæ notandum macula putabit, quod illam erroris abluerit? Malè meretur constantiæ laudem, qui se in absurdis constantem exhibet, & obstinatus in erratis persistit. Ille constans dicendus, qui semper & vbique, vndecunque, aut quacunque, venienti Vero animi fores pandit, auidus excipit, liberaliter habet, & tandem arctissimo fœdere sibi astringit. Falsa illa personataque virtutis huius larua, semel conceptas opinationes tam stricta obsidione cingens vt effugiendi omnis spes sit præcisa, non exprimendum obstaculum scientiis, quo minus gressum promoueant, adfert. Philosophicus verè animus nunquam non paratus melioribus rationum momentis cedere, veritatique concedere; imò eminus conspectæ obuiam gestit ire, aut currere, desiderio sciendi calcaria addente. Præ oculis semper, & tenaci habet insculptum memoriæ, vt indictum sit, quicquid veritate inuita dictum; & tantum abest, vt errata suorum scriptorum occultet, velet, tegat, protegat; quod è contra vltrò fateatur, aperiat, oppugnet, expugnet. Si hæc viuo charactere animis hodiernorum Authorum cacoëthe scribendi laborantium insculpta, voluminum titulis annecterentur, seduloque obseruarentur, næ iam velitationes stylorum, linguarumque, nobis vltimum vale dixissent. Quamobrem consuetudo THEOPHRASTO familiaris, mutandi sententiam quoties recens conspectum lumen præteritæ noctis detexit tenebras, reprehensione omnino vacat, vt & perenni sit metallo incidenda, & cuique verè philosopho imitanda. Pergunt iam aduersarij, & ne in vanum Monarchæ assumpsisse videretur nomen, reapse vsurpare annisum, quando opinationes suas nullis rationum columnis fultas, pro firmissimis & inexpugnabilibus fortalitiis, dictaque pro regulis haberi, atque adeo Pythagoram resuscitatum nobis repræsentare sategit. Condonamus obtrectatoribus & hic, & alibi, vt pote rationis adeptorum philosophorum scribendi penitus ignaris. THEOPHRASTVS in secretis naturæ inueniendis, quàm inuentis in publicum diuulgandis occupatior, opiniones suas non semper coaceruatis roborauit argumentis, ne multa in probationibus aperire cogeretur vulgum Medicorum adhuc celanda. Triplicis enim generis sunt, quæ Hermes Trismegistus philosophiæ suæ discipulos testamento & iureiurando obstrictos, coram mundo tegere voluit. Primo, humano generi plus calamitatum quam emolumenti allatura; vnde elixir suum ænigmatum & gryphorum tegminibus inuoluerunt, profanum vt pecus à præsepibus arceretur, neue improbis hac reuelatione, tanquam furioso gladius illis ipsis aliisque periculosus, in manus daretur. Deinde, pretiosa quamplurima philosophicorum hæredibus laborum asseruanda præcepit, ne canibus proiicerentur, aut nothis darentur, legitimis debita filiis; atque hac de causa remedia præstantissima catholicum illud æmulantia, nonnisi per manus traduntur, vel in aurem insusurrantur, pythagorico silentio vsque ad extremum halitum conseruanda, nec nisi tum temporis alienæ, sed spectatæ probitatis, fidei committenda. Tandem, generalem naturæ processum in mixtis componendis, resoluendisque, spiritus vniuersalis cum sibi substrata communi rerum materia notitiam, id est fontem omnifariæ generationis & corruptionis, atque scaturiginem cunctarum virtutum atque facultatum in tribus naturæ regnis conspicuarum, omni studio iussit abscondi, corrupto mundo haud merente tantorum mysteriorum reuelationem transeunte saltem penna ab illo diuinæ maiestatis amanuensi notatam. Quanquam enim sæcula instent, nondum appulère, quibus nihil tam occultum futurum quod non reueletur, & omnium conspectui tandē exponatur. Ecce, lector beneuole, rationes, quare THEOPHRASTVS in probanda sua scientiâ non multum laborauerit, ac ignorantiæ, vanæque iactantiæ insimulari, existimationisque iacturam facere maluerit, quàm calamo prurienti philosophorum arcana in plebem indignam spargere. Vulgus cantat, pulpita resonant

Margin notes: Illecebræ veritatis. — Constās amor veritatis. — Obiectio de nudis assertionibus. — Tripicia sunt a Philos. occultāda Primum. — Secundum. — Tertiū. — Obiect. de Plagio.

resonant, PARACELSVM *nouam & antea inauditam produxisse doctrinam ; sed silentium imperant, Crato Medicus Cæsareus cum Germano Courtin Parisiensi. Ille quidem ne gloria aliqua in* PARACELSVM, *veluti primum inuentorem doctrinæ suæ redundet, affirmat.* Librum à se visum in bibliotheca Marci Singmoseri sacratiss. Imp. consilij à secretis, exaratum à Monacho iam annis ab inde ducentis, quo ipse multis mensibus vsus sit, quique omnia, quæ PARACELSVS eiusque sequaces tanquam Eleusina sacra ferunt, tam euidenter tradiderit, vt neminem fallere potuerit. *Verum, cur publicum non fecerit tanta mysteria reuelantem, causam non addit; fortaßis metuens ne celebre nomen, quod hoc plagio* THEOPHRASTVS *acquisiuerat, perditum iret, charitas suppreßit: scilicet illâ pectus Cratonis erga hunc hominem calebat; sed cur eadem non addidit stimulos, vt publicum magis commodum quàm priuati vnius gloriolam spectans, allata face, obscura noctis in scriptis* THEOPHRASTI *regnantis abigeret? Volunt aliqui Basilij Valentini fuisse volumina: verum hæc nullam cum Theophrasticis habentia conuenientiam (si doctrinam de tribus principiis excipias) hucusque eleusina sacra manifestare nequierunt. Courtin verò maius crimen obiicit, & in antiquitatem nocturnum furem irrupisse, generalique rerum spermate Anaxagoræ subfurato, aliis coloribus vestitum in scenam produxisse. Fuerat rugosa illa materia ex Lycæo ab Aristotele Philosophorum Deo abacta, & filia cum parente iam olim defuncta; nunc verò ab orco redux, in has auras mirabili modo reuocata, explosâ metempsychosi renascitur. Paracelso quidem, & vniuerso Chymicorum Collegio, parum curæ est hominum authoritas, & campo cedere, herbamque porrigere cogitur, qui his armis cum illis pugnat. Vnicâ experientiâ centum Aristotelis affabre factas destruunt rationes, omnia per ignem probant, &, cuius imaginem ferat moneta parum solliciti, materiam examinant, pondusque exacte trutinant. Reperiunt sæpißimè Democritum ridendo, verum dixisse: Epicurum in madida mente, à vinosa lingua; sanas fouisse opiniones, sobrias protulisse sententias; & hunc in vino reperisse uerum, quod ille sub putei aquis absconditum asserebat. Rigidißimi veritatis assertores adigunt ipsum Peripatetum gradum sistere, & coram tribunali veritatis se sistere, ad dicendam causam & edisserendas doctrinæ suæ rationes. Quapropter non deteriorem reddit sententiam, quod reiecta à Stagirita cum Authore in obliuionem abierit; nec ideò damnanda affirmatio Anaxagoræ quod illi non fuerit probata. Sed pergit eloquentißimus Courtin in oratione sua aduersus* PARACELSVM, *tota ad ferocitatem Peripateticæ & Galenicæ disciplinæ facta, & Chymiam miris modis exagitans subiugatam à se in triumphum trahi somniat, quamuis argumentorum robore planè destitutus, verborum ampullis tantummodo dissertationem inflet, & ex Aristotelis armamentario tela Chymiatris contempta promat. Non ignarus deformitatem vultus artificio sæpius tollerabilem reddi, & mangonium supplere non rarò natiuæ formæ defectum, nihil prætermittit orationi suæ eleganter vestiendæ, omnes oratorum hortos decerptum flosculos percurrit, vniuersa figurarum accendit lumina, phalerata verborum conquirit ornamenta, perpetuis calamistris periodos cincinnat, & quibuscunque lenociniis omnes orationis partes instruit, vt maiestatem disciplinis suis conciliet, & animorum beneuolentiam captet. Mox deinde caperata fronte timorem incutiens, in* PARACELSVM *inuehitur, conglobatis argumentorum machinis adoritur, ingenti impetu vibrata impellit tormenta, tonat, fulminat, fluctus tempestatesque excitat vt nauciculam* THEOPHRASTI *agitatam, concussam, vix non naufragam, absorbeant. Tandem composito ad hilaritatem vultu argutum Spagyricos irridet, nubem dicteriorum explicat, nunc continuis ipsis illudens ironiis, & efferre simulans grauiori vt lapsu præcipitet, nunc in cachinnos solutus, nunc blandiens acuto mordens dente; vno verbo tot fingit refingitque personas, vt histrioni Roscio nihil cedat. Sed quo ouans Courtin acinace ramum palmeum, victoriæ signum, deciderit, contemplemur; & paulisper aliquas rationes tam contra doctrinam* PARACELSI, *quam pro sua, adductas libremus. In fundamentis & principiis scientiæ cuiusque destruendis initio laborandum, si reliquum ædificium per se ruere volumus, optimè sentit; ideòque tria Chymicorum principia, vt lapides angulares, reiicit, eo argumento, quod non sint inter se contraria, quæ necessario ad generationem quamcunque (vt ait) requiruntur, & materiam primam, formam & priuationem Aristotelis illis substituit. Nihil hic pro asserenda* THEOPHRASTI *afferam sententiâ, ad ocularem solummodo millies factam, salis, sulphuris, & mercurij demonstrationem, in resolutione mixtorum obuiam etiam lippis & tonsoribus iam visam & notam, nunquam, etsi ilia crepent, rationibus suis sine ratione destruendã, illum relegans, nunc vtrũ forma & priuatio in*

Crato.

Courtini obiection.

Democritus. Epicurus sæpe vera proferunt.

Courtinus exagitat Chymiã

Courtin. eloquẽs.

Courtin. variorũ induit exuitq; affectus.

Examinatur vnum & alterum argumentum Courtini.

communi ſubiecto materia, ſibi ſint contraria, vel non, inquirere placet. Prætermißis iam (ne actum agere videar) rationibus, queis alij priuationem ex Principiorum naturalium albo in perpetuum deleuere, mihi conficta ingenioſè contrarietas potiſsimo iure reijcienda videtur: Quod contraria ſub eodem ſemper ſint genere; forma verò ad ſubſtantiæ referatur, priuatione inde excluſa, vt notat Sennertus, ſententiæ Courtin in Phyſices Epit. lib. 1. cap. 3. aſtipulator: Deinde, quod ſubſtantia vel ſubſtantiæ pars, quatenus talis, non habeat contrarium; Atque forma ſubſtantialis ſit pars conſtitutiua ſubſtantiæ, & vt talis hic conſideretur, nullo habito adhuc reſpectu ad qualitates ab illa manantes; quare nulli rei, neque particulariter priuationi eſt contraria. Exinde quoque fluit: cum res ſibi contrarientur per accidentia, qualitates &c. iſta vero omnia ferè à forma, nullâ à priuatione procedant, quod hæc, armis deſtituta, illi contrariari nequeat. Accedit, contrarietatem non eſſe niſi inter duo entia realia & poſitiua; priuatio autem non eſt niſi negatio Entis, ſc. formæ futuræ, quæ ipſamet adhuc nihil eſt, niſi potentia: id eſt, poteſt tantum eſſe. Quemadmodum in vitro aquâ repleto (vt palpabili vtar exemplo) vinum eſt, nimirum, ſi effuſâ limpidâ, hoc infundatur: ita forma futura ineſt materiæ, ſi præſente expulſa, illa ſuccedat; hoc vero eſſe, eſt non eſſe, ſeu nil eſſe. Quocirca, cum priuatio in conceptu ſuo formali nihil innuat, quam abſentiam rei quæ poteſt eſſe, ſed non eſt; conceptus verò materialis capacitatem ſubiecti ad nouam formam denotans falsò illi attribuatur, vt pote ex ſola materiæ diſpoſitione dependens, ac ipſi tribuendus, de illaque enunciandus, non video, quomodo illa Enti actuali, imo ipſimet actui poßit contrariari; quandoquidem non Entis, vel Ficti Entis, nullæ ſunt reales affectiones. Demiror Sennertum loco ſupra citato ſtatuere, quod materia modo cum vno *(verba eius ſunt)* vnam rem conſtituat naturalem, modo cum altero alteram, & quod eorum contrariorum per vices ſit ſubiectum, *cum tamen recepta & nulli negata ſit ſententia, materiam nunquam naturaliter poſſe, vel potuiſſe, ſine forma exiſtere, & nemo vnquam poterit dare illud* modo, *quo materia, abſque formâ, ſolâ cum priuatione vnam rem conſtituat; quoniam eo ipſo inſtanti, quo vna forma recedit, alia materiam occupat: atque ſic priuatio ſemper excluditur, nullaque datur per vices ſucceßio, & conſequenter nulla pugna. Ridiculum quoque eſt, quod aiunt, priuationem diſponere materiam, & ſtimulum addere vt nouam formam, ſui exitij cauſam, deſideret; & infirmat iſta aſſertio regulam à totâ naturâ confirmatam, nihil ſui interitus cauſam, quâ talem, appetere. Infelix ſanè procus, qui, ab omni æternitate, ſi Ariſtoteli fides, materiam ambiuit, & mutabilem in horas inſtillauit venerem, nouarumque ſubdidit irritamenta cupiditatum, ſub ſpe ſibi aliquando copiam poßidendæ amaſiæ futurā, attamē in præſens vſq; inuidiâ, propter felicitatem corriualis, marcuit; & quamuis materiæ ſuaſerit, atque perſuaſerit, maritorum immutationem, ille tamen ſemper excluſus fuit, infenſiſsimo eius inimico ambabus vlnis recepto. Incomprehenſibile, quomodo vana ſpes iam dudum eū non ablactarit, cōtemptu vel odio vatiniano, in locum perditi amoris ſuccedente. Vlterius tendit Courtin, &* THEOPHRASTVM *ait locum falſiſsimè definiuiſſe, quando corporis vacuum ſtatuit. Author noſter, videns locum non poſſe concipi abſque ſpatio omni corpore priuato, niſi penetrationem corporum admittamus, dixit mixtorum loca eſſe elementa, quatenus alieni iuris planè libera. Non leuem ridendi hîc anſam ſibi ſuppeditatam credit; ideòque, ſannis & reprehenſionibus totam ſuam orationem de his farciens, ipſe, cum Ariſtotele, locum, ſuperficiem corporis ambientis, definit. Enimuerò, non videt lynceus talpa ſe non locum ipſum, ſed terminum quibus circumſcribitur locus, definiiſſe: ille enim eſt ſuperficies, qualis locus eſſe nequit, cum analogia inter eum & locatum requiratur, ac triplicem corpus locandum habeat dimenſionem, eandem locus exigit; ſed ſuperficies duabus tantùm conſtat, ideoque corpori recipiendo eſt inepta. Vacuum verò omnino triplicem dimenſionum rationem habet, nimirum longitudinem, latitudinem, & profunditatem; quæ abſtracta vacuo, ſeu loco, propriè, non vero corporibus conueniunt. Nam minimè accuratè loquimur, dicendo corpus habere longitudinem, &c. Sed corpus eſſe longum potiùs dicendum, quoniam concreta ſola in natura ſunt, nulla verò abſtracta: vnde matheſi has loquendi formulas concedentes, phyſicæ finibus eliminamus. Tenendum enim Mathematicæ terminos non ſemper conuenire naturalibus exprimendis, imo neque ipſas demonſtrationes, vt euidentiſsimum faciam in Chymico meo Philoſophante, vbi ſoluam Achilleum, vt pluribus videtur, argumentum, ad probationem continui in infinitum diuiſibilis ex geometria depromptum, ad abſurdumque deducens lineam diagonalem lateri quadrati æqualem concedendi, niſi illa*

Contrarietas formæ & priuat. refutatur.

Infelix priuatio.

Courtin loci def. refutatur.

Abſtracta nulla in natura.

infinitas

infinitas diuisionis admittatur. Vt verò reuertamur ad propositum: Non animaduertit Courtin quantas absurditates incurrat hæc definitio. Supremum enim cœlum, à nullo corpore cinctum, non esse in loco concedendum est; atque, cum locus secundum ipsum & Aristotelem terminet locatum, cœlum illud erit sine termino, atque hinc infinitum. Aliud absurdum coguntur statuere: vltimum sc. cœlum superficie conuexa priuatum, atque adeo corpus globosum sine externa superficie consistere; & hæc quidem omnia, vt definitionem Aristotelis sartam tectamque conseruent. Longius progrederer, & argumenta ipsius ventilando absurda ineptaque ostenderem complura, nisi alienum à meo esset instituto, leues rationes quibus THEOPHRASTVM *oppugnat sequi ac repellere, angustis Præfationis cancellis id non ferentibus, & currente prælo idem prohibente. Parum ergò, Deambulatores flagris, iubilans vt ait Courtin, Chymicorum sententias è ludis suis expulisse; cum scholarum placita, ab ipsâ mundi natiuitate, regni sui terminis natura excluserit, quotidieque vanas earum assertiones & inania verba fustibus pellat, & eijciat. Quin & instant tempora, quibus pyrotechnia nostra ipsi tandem Lycæo ignem suppositura è paleis lignoq; constructa argumentorum scholasticorum ædificia in fauillas rediget, solis, obryzo & auro vel duro adamante, flammâ intactis. Tractat idem Courtin de ignis gradibus, de Mercurij & auri natura, atque aliis sibi incognitis, vt cæcus de coloribus, ideóq; ista nulla responsione egent, propria imbecillitate ruentia. Vltimum aggredior conuitium ipso cogitatu horrendum; nullius momenti prædicta omnia sunt ad hoc vnicum collata, subtilissimum tamen & vaferrimum inimicorum est inuentum, scripta* PARACELSI *Magiæ ceremonialis, aliarumque nefandarum artium criminans. Causam dum inquiro, non aliam reperio, quàm nonnulla liberius prolata, & verba quædam, vulgo terriculamento, ipsi vsitata. Quoniam enim iampridem apud ignaros opinio inualuit, omnem Magiam, Caballam, Chaomantiam, &c. Diaboli esse inuenta, deliciasque quibus inescat pascitque sua mancipia, non potuerunt non subitò incantationum ac veneficij postulare* PARACELSVM *horum frequentiùs mentionem facientem. Verum diligentiori trutinâ si expendissent, quo ille sensu istis vocabulis vsus sit, sobriùs iudicando præcipiti sententiâ hominem haud damnassent. Proh scelus! viri immerentis nomen, non excussâ causâ, sacrilegâ manu, vnicâque liturâ, è libro vitæ expungere, & Charontis numismati inscribere. Quid enim aliud est magus, ea qua volunt significatione, quam condignum ignis pabulum, titio inferni, Luciferi ex asse seruus, Deiq; Creatoris sui aduersarius & perpetuus hostis. Vereri debebant in Christi schola instituti talionis pœnam, à iusto illo iudice, qui soli sibi condemnandi potestatem reseruauit. Ad exactiorem libellam omnia reuocanda erant antequam acrius quidpiam in Christianum pronunciaretur, & scelesto ore flammæ ignésque decernerentur. Magiam scripsisse aiunt: verùm & alij idem fecerunt, nec culpa illis datum, nec tantas perpessi sunt persecutiones. Magiæ illius nomen nemini oportet sit terrori, de naturali enim loquitur, non superstitiosâ, quam ille diuersis voluminum suorum locis fugiendam & abhorrendam monet. Datur naturalis, quæ totius naturæ virtutes & potestates diligenter indagat, ac feliciter assequitur; agentia cum passiuis debito modo, loco, tempore, pondere, atque mensurâ coniungit; inferiora, quasi receptacula, vt cœlestium influxibus pateant, disponit; æthera cum sublunaribus maritat; totâque huius rotundæ fabricæ supellectile hominem microcosmum instrüit, vt illâ, admirandos menti, oculísque stupendos producat effectus. Sapientes ex oriente, qui magi in sacris appellantur, hac scientia stellam illam nouam, nouum quid præsagire edocti, Christum Saluatorem in Iudæa natum esse cognouerunt. Huius beneficio Dionysius Areopagita Mundi authorem, Christo crucifixo, pati perspexit. In hâc Moses fuit instructus, cùm in omni Ægyptiorum sapientia, (quæ nulla alia, quam magia naturalis, à populo illo summè exculta) versatum diuina testetur pagina. Nec quispiam tam est mente destitutus, vel impius, qui hos viros in infamem veneficorum catalogum referre audeat. Non pauca alia, quibus est vsus, nomina in abusum iuêre, & laudandæ antiquitùs artes, nefarias hodie & execrabiles significant.* THEOPHRASTVS, *pro more suo, aliâ accepit significatione Geomantiam, Pyromantiam, Chaomantiam, quàm vulgo habentur: neque enim pro stolidis illis, futura ex libero hominis arbitrio, aut secreto ante sæcula facto omnipotentis decreto dependentia diuinandi instrumentis adhibuit; sed quatenus per illas ex naturalibus causis naturales præuideri queunt effectus magni fecit, & singulari æstimatione habuit: vel etiam, pro artibus, curationum magneticarum & sympatheticarum effectricibus, accepit ac vsurpauit. Atque hac ratione chaomantiam exercet quilibet ex triuio, qui pluuiâ brumâ, ver corruptum, &*

Absurdū primum ex definitione loci Courtini.

Absurdum secundum

Aristotelis placita natura necit.

Sutor vltra crepidam.

Obiect. de Magia.

Causa criminationis.

Christianus mitius tractandus.

Quę Magia naturalis doceat & propter.

Magi ex Oriente.

Dionysius Areopagita.

Moses.

Quid intelligat per Geomantiā Pyromantiā Chaomantiā.

Quis Chaomaticus.

Geomaticus.

morbis infectum contagiosis, futurum vaticinatur. Geomanticus vocandus, non solùm, qui mephitite ex terrâ exsurgente, pestes regionis illius præuidet & prædicit; sed & ille, qui fertilitatem soli à sterilitate ex fundorum consideratione discernit. Chaomantiam intelligit Medicus, cùm, tumorem splenis dissipaturus, sympatheticum adhibet remedium; & bestiæ liene super nostri regionem, donec incaluerit, applicato, in aëreque, vel fumo, ad exsiccandum exposito, turgentem hominis lienem curat. Geomanticus appellandus Medicus, qui, persicariâ, postquam supra contusionem intepuerit, terræ mandatâ, coagulatum in corpore dissoluit sanguinem. Pyromantiam adhibet, qui, forcipe crinibus ex vertice Epileptici in vigore paroxismi euulsis & combustis, germinantē sanat ægritudinem. Ista remedia ab omni superstitione impietateque aliena, magnis a viris, crimineque infernalis magiæ non postulatis, imò ipsis à Galenicis adducuntur, & his Authoribus acceptata commendantur; à THEOPHRASTO *verò allata exploduntur, reiectaque damnantur. Offenditur talibus frequenter remediis medicantium vulgus, & non naturalia vocat, quia rationem, seu medium, qua patrantur ignorans, nullum planè agnoscit; & licet de contactu virtuali rerum & sympathia multi multum garriant; nihilominus cùm in speculatiuis, hactenus pedem stiterint, quid sit, quantum, & quâ ratione contactus ille operetur ignaui minimè indagârint, nominâsseque contenti & in naturalibus obseruasse, de applicatione parum solliciti, nil ampliùs agitarint; non mirum, si attoniti ad nouum exstirpandi affectus modum stupescunt. De homunculo* THEOPHRASTI *non obscurum inter illos murmur, & demirari subit non perspexisse curiosi subtilem esse speculationem ingenij, non impiam temerarij Deucalionis praxin, quibus generationis humanæ modus ad rauim vsque declamatus, & ad nauseam instillatus, ex vtriusque sexus semine procedens, obscurus esse nequit. Per Cabalam nihil aliud* THEOPHRASTVS *intellexit, quàm diuinorum mysteriorum per naturalia quantum fieri potest, illustrationem; & Archetypi in ectypis huius mundi vbique demonstrationem; de hac Picus Mirandula, vir supra titulos ac encomia, & Petrus Galatinus, omniiugâ literaturâ atque doctrinâ instructissimus, plurima scripsêre, & contrà liuidum inscitiæ dentem defendêre, quæ apud illos videnda. Vindicauit tandem* PARACELSVM *à Magiæ infamis crimine, infinitæ pene lectionis & doctrinæ, nec non ingenij politissimi Naudæus, qui ipsum, cum aliis, falsò imperitorum oblocutione malè audientibus liberaliter hâc culpatione exemit. Si sublimibus illis atque felicibus animis rerum mortalium cura; aut quietis sensus aliquis foret cineribus, sanè illi, pro immortali beneficio, immortales refunderent gratias. Cùm enim vera vita secundum Tullium non ea sit quæ his corporis angustiis clauditur; sed quæ viuit omnium memoria seculorum, quamque posteritas venerabunda intuetur, atque colit: annon Naudæus vitam illis dedit, si famam, nempe vitam posthumam, reddidit. Sempiternis aduersarij memoriam ipsorum volebant damnatam tenebris, & obscuræ traditam obliuioni; sed huius beneficio Lethæas superarunt vndas, & nunquam intermoriturum adepti sunt nomen. Inscribatur illius sacro templo memoriæ & marmore perennius, apud natos natorum colatur, quod sic coli viros iniusta de causa contemptos & odio habitos docuit.*

Quando Medicus Chaomāticus. — Geomāticus. — Pyromāticus. — Scholis ignorāt mediū. — Homunculus est specula tio. — Quid Caballa. — Naudæ' Theop. à Magiæ accusatione defendit.

Iam omnia mihi prosequutus videor, & non solùm diluisse de quibus PARACELSVS *reprehendebatur, sed demonstrasse etiam, leuia, nullius momenti, ad libitum conficta argumenta aduersariorum honori ipsius magis cedere, quam dedecori: licet illis, quasi quibusdam admotis machinis, gloriam eius tot exantlatis laboribus, per tot obstacula & præcipitia partam euertere laborent. Si tamen alia quæpiam criminatio superesset, quam sine responsione & retusione ignarus sicco pertransiissem calamo, eam obiicienti atque vrgenti, respondebo, quod ad singulas & vniuersas iure potuissem optimo, & cuius Dornæus Erastum literis ad eum datis admonet, nimirùm: reprehensoribus exacta staterâ ponderandum, an quæ culpant, intelligant, cùm quamplurimis vsu quotidie veniat improbare non intellecta. Præconcepta enim opinione consumptæ & adeptæ doctrinæ fatui, nihil pernicitatem ingenij sui fugere, nihil præcellere sublimitatem, hebetare acumen, aut remorari subtilitatem persuasi, nimiâ licentiâ liberè de quibuscunque iudicandi & sententiam proferendi sibi arrogant facultatem. Quid verò tam stolidum, quàm illa imaginatio, nullam tam latè patentem esse scientiam, quæ non angustis vnius capitis comprehendatur limitibus, nihilque tam implicitum cuius non idea in plicis fictitiis mirabilis cerebri retis explicitè sit efficta. Annon hypochondriacum redolet morbum, benigniores omnes influentias se concentrasse illis nascentibus, omnia sub & superlunaria conspirasse, ac totam tandem naturam omnes neruos intendisse, vt specimen virium suarum, speculum omnis perfectionis*

Ad aër obiectiones iam responsum. — Aduersū non intelligunt quæ culpant. — Stolida ipsorum præsumptio.

perfectionis, & epitomen omnigenæ scientiæ atque sapientiæ in ipsis producerent? Ante eos scilicet impubis nihil simile aut par in auras emisit, nec in posterum effœta quicquam emittet. Si mentis illi compotes monito philosophi Cognosce te ipsum studuissent, facultatumque animæ suarum cum aliis instituissent comparationem, mecum faterentur, posse prægrande volumen de rebus suæ phantasiæ ignotis confici, & ingenia dari quæ nobis humi repentibus aquilæ sunt in sublimi æthere, ac ludendo assequuntur, quæ nos nullo virium conamine. Conspicerēt feliciores naturæ fœtus tot parasangis tarditatem nostram præcedere, vt vestigia legentium effugiant aciem, ac in posterum modestiùs de se sentire, alienósque labores, radiis suis intactos, captumque superantes, inuido ore conspurcare haudquaquā niterentur. Satisfactum candidis opinor mentibus, non sciolis propriæque existimationis vento turgidis, vel inuidiæ toxico tabidis, aut denique malitiosè cœcis in quorumque medullis odium in THEOPHRASTVM *tam altas radices egit, vt nullis rationum machinamentis extirpari, atque erui queat. Quis enim pertinaciter palpebras claudentibus diem illuxisse persuadeat? Quis natos atque factos toruis luminibus, queis nascentem gloriæ cuiuscunque fulgorem aspiciunt, refragante natura ad rectitudinem reuocet, & ferè cum lacte suctam maleuolentiam eximat.? Sunt qui in sole maculas, in scirpo nodos quærunt & reperiunt, quibusq; nihil placet, nisi ipsis parentibus natum: his me fateor satisfacere non allaborasse; sed illis imbecillitatis humanæ suo exemplo consciis, & quot quantisque modis à norma rationis vel morum deficere homines possint tenentibus, ac inde alios iudicantibus, quibus omnē scrupulum exemptum arbitror, & debitam* THEOPHRASTO *assertam gloriam, falsis, quorum taxabatur criminationibus refutatis, serpentinisque linguis, quibus fama ipsius pungebatur, erutis. Spero itaque quod effrænatâ maledicendi libidine cohibita, & veritatis iure conseruato, stabit tandem victrix veritas, & victum, vinctumque in triumphum ducet mendacium, surget illa splendidis amicta radiis, & conspectui omnium se sistet, falso & authoribus latibula perpetua quærentibus. Supersunt adhuc rationes, quibus* THEOPHRASTVS *motus à Galenicorum placitis discessit, exponendæ, verum, diductioris styli tractationem requirentibus, præfationem secundi Tomi destinamus, ne in nimiam hæc molem præfandique leges superantem excrescat.*

Ingenia subli-miora nostris.

Candidis allaborauit satisfacere præfator.

Veritas triumphat.

Materia secundæ præfationis.

EPISTOLA SCRIPTA THEOPHRASTO PARACELSO.

In qua ratio ordinis, & nominum, adeóque totius Philosophiæ Adeptæ Methodus, compendiosè & eruditè ostenditur.

A

PETRO SEVERINO DANO

Philosophiæ & Medicinæ Doctore.

THEOPHRASTO PARACELSO, PETRVS SEVERINVS Lampades & Lucernas.

LEGI libros Philosophiæ tuæ, THEOPHRASTE PARACELSE, in quibus diuinitatem Ingenij, contemplationumque tuarum maiestatem admirandam, cognoui; & quamuis aliorum Philosophorum ingenia iisdem implicata fuisse difficultatibus sciam, paucis tamen datum fuit, æquali mentis acie, ad Mosaicorum mysteriorum penetralia ascendere. Orphei admiramur pietatatem, Pythagoræ maiestatem & absconditam totius creaturæ scientiam, Socratis humanitatem, Platonis eloquentiam, & Inquisitionum subtilitatem: Tibi verò hæc omnia, vel plurima certè, vni contigisse, etiam atque etiam nostro hoc seculo gratulamur. Nec dubito quin ex viuentibus vigentibusque riuulis, non ex mortuis & silentibus litteris, vt nos solemus, horum arcanorum thesaurum receperis, adeóque diuinâ quadam copulatione, ex totius circuli ambitu, ad vnicum centrum reuocaueris vniuersam scientiarum ac musarum Consonantiam. O beatam animam tali prædestinationi consecratam! Nos verò quos longè à tergo reliquisti, obscuritatem commentariorum tuorum deploramus, nominum inauditam nouitatem accusamus, constantiam & tractandi æquabilitatem requirimus, & in processu mechanico præparationum veritatem desideramus. Quas difficultates animos etiam confirmatos fatigare posse, quis dubitat? Huius verò seculi ingenia planè superauerunt. Itaque veremur ne pio & amico tuo proposito plurimum detrahatur authoritate obscuratâ; & ne veritate, quod Deus omen auertat, nunc per vmbras exiguum illucessente, neglectâ ac propulsatâ, rursus in antiquam tenebrarum & errorum confusionem relabamur. O fons veritatis & sapientiæ, aspice res nostras, & corda eorum qui pio desiderio ardentibusque votis, aduersus imminentem hanc metamorphosin, dies & noctes reluctantur. Tu qui lux es, & in tenebris luces, illumina oculos nostros, vt lumine accepto in te viuamus, & pio amore mutuisque officiis in vnionem conspirare possimus, repudiatâ multitudine & fornicatione: & quia dixisti, pulsanti aperietur, vtique pateret nobis ianua, modò non deessent qui debitis temporibus idoneè pulsarent. Surgamus itaque musarum filij quibus veritas curæ est, & diuturnâ patientiâ caliginem impuritatemque animorum exuamus; mens enim purificata fulminis instar, penetralia rerum attingit, superatis vmbris: Tum demum nutrimenta haurire licebit ex Philosophorum adytis & custoditis thesauris: Anrea enim veterno oppressi siliquas & cortices à nucleo non potuimus separare, quid igitur cœci & lusci splendorem obscuritate definimus, vt febricitantes etiam sacchari dulcedinem amaritudinis insimulant. Quid omnium nouitatem

videmus

videmus admirantes, si tamen res nouæ & nobis inauditæ proponuntur? Est eâ facultas Philosophis concessa, vt, quia rerum Domini facti sunt, etiam nomina ad arbitrium dispensare possint, & suos partus pro libito vestire. Dianam enim nudam conspicere nefas. Ordinis immutatas leges tractandique varietatem, vtique non culparemus, si sciremus angustiam & paupertaris miseriam in methodis nostris, qui nec solidi & cogniti quicquam scribimus, sed furta inuersa: ita sunt omnia abstrusa & densâ caligine inuoluta, postea quam musam nostram pio coniugio nobis non copulauimus; Ipsius enim beneficio ad sacra musarum conuiuia admittimur, ambrosiam, & nectar vsque ad ebrietatem haurimus: ex hac opulentia, liberalitate incomprehensibili, munera largimur mortalibus. Quod si tantas diuitias & tam inexhaustos thesauros nostris tuguriis & angustis limitibus comprehendere non possimus, quid mirum? sanè quæ certâ lege & methodo scribere voluerunt Philosophi, ea vsque adeo ordinatè edita sunt, vt nobis spem omnem imitationis abstulerint. Ita scripsit librum Chirurgiæ Magnæ, Paramirum, Paragranum, de Tartaro, de Morbis Amentiarum, de Contractura. Interdum ex composito ordinem inuertunt, vbi arcana naturæ mysteria sapientiæ filiis proponunt, sacramenti & mandati memores, non licere sacrum dare canibus. Ita inquit Geber, scientiam nostram non continuâ sermonis serie, sed in diuersis sparsimus capitulis; quia, si continuè fuisset tradita, tam probi quam improbi indignè eam vsurpassent. Ita scripta sunt Archidoxa præparationum, de Vita Longa; de Vexatione Alchymistarum, de Tinctura Philosophorum. Est & alia ratio ordinis, vbi meditationes nostras receptas a mentis lumine in lucem damus; hîc admirabili continuitate iunguntur inuentiones, accedunt amplificationes, insurgunt dubitationes, nouarum & incognitarum contemplationum recordationes representantur; & rerum prius comprehensarum rationes confirmantur: qua varietate & copiâ, incredibili suauitate, animos eorum demulcent, qui musarum sacerdotes & ministri facti sunt: Aliorum enim sensus & obtusi radij penetrare non possunt, nec iungi; quia proportionem non habent; Philosophi enim, dum hanc cytaram resonant; à corpore separati, ad intima mentis penetralia scandunt, tibi reseruatas accipiunt & reddunt diuitias: Demonstrantes in hoc animi nostri diuinitatem & continuitatem cum ideis & vnitate prima, immortalitatem quoque & rerum omnium scientiam, antequam huius tetri caliginosique domicilij hospes fieret. Itaque pietatis & officij memores, dum hæc filiis suis communicare nituntur, ingemiscunt ac deplorant se tam leuibus & abiectis vestimentis tantâ rerum maiestatem adaptaturos, & qua possunt varietate, Metaphoris, metonymiis, Allegoriis, Ænigmatibus inuersionibus, nouis resolutionibus & compositionibus, hanc nominum paupertatem excusare conantur: sit liberalitati locus, tota scribendi ratio Philosophis vsitata, magica est: Etenim *inuisibilium* rerum absconditam mechanicam visibili specie palam sensibus exhibere conantur, quemadmodum spirituum inuisibilis natura visibili formâ in speculis eadem industriâ repræsentatur. Rursus visibilia & manifesta occultant, oculosque perstringunt, vt videntes non videant, & audientes non audiant, atque hoc pacto inuisibiliter obambulant. Huius rei exempla habemus manifesta in libello de morbis Elementalibus, vt de Podagra, Apoplexia, Mania, Epilepsia; Hydrope, Colica, Hectica, Dyathœa &c. Ibi sanè mirabili varietate morborum illorum generationem & occultam fabricam, nunc Astronomicè, nunc Philosophicè, nunc Alchymicè, alias Necromanticè, Hydromanticè; Pyromanticè exposuit: & in expositione Physica, nunc ex familia mineralium translationes mutuatur, aliàs ex metallorum & marchasitarum prouinciâ, interdum ex scena herbarum vestimenta & habitus desumit. Et, si fluente comœdia, personas, loca & tempora famosa propriis nominibus ad arbitrium impositis, describat, laudem & veniam meretur. Itaque principia, Abyssos, radices, minetas, vnde exordia rerum omnium ducuntur, Ares, Iliados, Idæos, Iliastros, appellare illi placuit; gratiam æqualem merituros, siue Gnt. siue Bmi. dixisset. Rursus, quod vitali & assiduâ agitatione, delitescentia & quieta hæc semina, in hanc mundanam scenam ad vigilias & destinata officia promouet, Archeum Vulcanos nominat; quod si parmenones & syros dixisset naturam habuisse t pari

¶¶¶¶ fauore

fauore coniunctam. Aliquando mutatâ rerum facie, personas, & officia commutat, vestimenta radicum & mechanicorum locis accommodat; & viciſſim. neque enim ſufficiunt Perſonæ ad varietatem tam decoræ & diuitis comœdiæ repreſentandam. Præterea nefas eſt, quietum mentis fluxum graui & turbidâ vocabulorum ακριβολογία confundere: hoc pacto in libello de procreationibus Elementi Aquæ Iliadi ſignificationem alterauit. Item elementi appellationem in libro Philoſophiæ ad Athenienſes, Paramiro, Chirurgia Magna, de Gradibus & Compoſitionibus, & omnibus ferè libris mirabiliter variauit. Quid mirum? In quelibet natura ſunt mille dotes, infinita officiorum & proprietarum conſpiratio & confluxus, quæ prædeſtinationis occulto imperio, ſilentes progrediuntur, & penſum abſoluunt; & quia diuerſiſſimarum rerum publicarum ciues & incolæ fiunt, diuerſos quoque habitus, mores, & ſignaturas, aſſumunt. Sic complectionum & trium primorum nomina frequenter immutauit; ſanè ſapientiæ filiis qui mentis acie ad quietam naturę Liturgiam penetrare ſciunt, abiectis nucleis & corticibus, varietate hac admirandus occurrit; ſophiſtarum adulterina ingenia confuſione implicauit. Sed horas his vſuris producere iniuſtum eſt; contracta rerum amplitudine paucis negotium expediam, Qui res nominare poterit, Magus eſt, huic perinde erit, Dauuſne loquatur an Heros; & clauſis oculis, ex officiis proprietatibuſque perſonarum, diſcrimina occultæ huius comœdiæ facillimè internoſcet, vtcunque Choragus mutabili earundem varietate delectatus fuerit. Hic potenti ſapientia rerum dominus factus, indiuidua conſtituet ſingulari proprietatum conditione vigentia, quæ rariſſimè mortalium rempublicam ingreſſa ſunt, habebit immortalitatis infallibilem fiduciam & ſtantia ad motum, quantum fas eſt, promouebit. Ignoſcite ſapientes, ſi planius hæc propoſui. Quod ad præparationum ænigmata attinet, non ſunt ita occluſa quin aperiri poſſint, ſi quis ex Theoriæ penetralibus claues eruere potuerit: præſertim ſi aſſiduâ operum naturalium inſpectione, quæ ignis & caloris miniſterio perficiuntur, claues has, alioquin rubigine obductas, expoliuerit, in vanum curret qui literam & externum ſenſum ſequetur. Cur igitur ſcripſit, ſi ad litteram intelligi non voluit? Cur tot vanâ ſpe ſeductos, magnâ facultatum opulentiâ, ſpoliauit? vt temporis iacturam & laborum onera ſileam. Sapientiæ filiis iſta ſcripſit, non ſophiſticis & auri fame faſcinatis Alchymiſtis, non auri fabris, non fodinariis metallorum fuſoribus, non nominum, linguarum, & externarum ſuperficierum ſatellitibus. Itaque ſi in alienam ſegetem falcem mittunt, iure optimo caſtigantur. Si manifeſtius iſta ſcripſiſſet, fabri fodinarum, periti aurifabri, circumforanei, Alchimiſtæ nunc medicos omnes ſuperaſſent, ac artem proſtituiſſent, magnâ naturæ iniuriâ. Hæc iis tuo nomine, pater venerande, reſpondere, vt potui, debui, qui ſacrilego & nefario auſu ſcurram te appellare non verentur, circumforaneum, omnis Philoſophiæ inſcium; quia linguarum ſubtilitates nudas & inanes contempſiſti. Qui vitæ tuæ œconomiam odio proſequuntur viperino, vitia exagerantes humana, magnâ temeritate in ſemet ipſos legem ſtatuunt iniquam. Sine vitiis non viuitur, optimus ille eſt qui minimis vrgetur: nec vident manticæ quod a tergo eſt; Poſſem iis longè aliter ſatisfacere, ſed aures eorum, & obtuſi ſenſus, minimè adhuc ferrent, lacte nutriendi ſunt; Vlceroſam enim animi diſpoſitionem per epicraſin curare tutius, ipſe vlceri æſtiomeno mitem inueuit mitigationem. Legant libros ipſius, ſolito, quia Hymnos aliquot annos ante obitum quietè viuens conſcripſit, mitiores erunt: ætatis feruor & impetus tam generoſi animi, veniam meretur. Vnum reſtat quod plurimum nos detinuit, antiquitatem & priſcorum ſapientium dogmata dicunt te contempſiſſe, penituſque noua introducendo monarchiam conſtituiſſe; idque ij quoque profitentur qui te præceptorem & patrem ſalutant. Sanè multis in locis, fluente calamo, impetu quodam potius quàm deliberato conſilio, ita ſcripſiſſe videris: rurſus aliis in locis Hermetem Ægyptios ſapientes, Archelaum, Platonem, Hippocratem collaudaſti. Quod verò commentaria tua ad eorum leges, appellationes, methodos, non accomodaſti, libertate philoſophica excuſaris; nobis onus illud impoſuiſti, nos immenſis meditationibus & diuturnis vigiliis conſonantiam deprehendimus. Balſami naturalis naturam & proprietates, quod eſt fundamentum

tum & subiectum omnium librorum tuorum naturalium, æque apud Hermetem, apud Philosophos omnes qui libellos suos exiguos quidem, sed fœcundos coniunxerunt in codice veritatis apud Gebrum, Alphidium Plotinum, Seniorem, Rosinum, Morienum, Villanouanum, Raimundum, Isaacum, descriptas vidimus. Tria verò principia tua, toties sunt apud Raymundum, Isaacum, Gebrum & cæteros tam clarè posita, depicta ac declarata, vt loca recensere pigeat: etiam nomina ipsa habemus apud Raymundum, & officia ac proprietates in libro mercuriorum, vel potius in clausula Testamenti. Sed talentum quod ab ipsis accepisti magno fœnore reddidisti, & fœcunda progenie indiuidua posuisti ab aliis prætermissa; atque hoc pacto morborum particularia remedia plurima declarasti. Quid mirum? Principia veritatis fœcunda sunt. Similiter Balsami supra naturalis, & corporis super cœlestis conditiones & officia, de quo agis in omnibus tuis contemplationibus magicis & Cabalisticis, ab eodem Hermete, trinæ Philosophiæ monarcha, ab Orpheo, Pythagora, Platone, Synesio, Iamblicho, Plotino, Proclo, Porphyrio & reliquis Platonicis descripta vidimus, quamuis altâ & profundâ varietate ex sacris fontibus proprietates dictas planiùs explicasti. Gratias igitur agimus tibi, & testes sumus te in vanum non vixisse, nec frustra venisse, nominisque memoriam posuisse nulli obliuioni obnoxiam. Et, si virgam non planè truncauit difficilis ille adech, si, quod toties votis & sancta spe desiderasti, tibi contigit, silentio satisfecimus. Papaueris & Vrticæ pocula Melissarum virtute tempera, vt & nos tandem mortalibus rebus superatis & dimissis, vnâ cum Beatorum cœtu, ad summum bonum, principium & fontem omnium, scandere possimus, eiusque cognitione & fruitione æterna gaudere beatitudine. Huic Vni Soli laus, honor, gloria in secula seculorum AMEN.

ELENCHVS LIBRORVM
IN PRIMO VOLVMINE OPERVM
Theophrasti Paracelsi contentorvm.

II. *De*

Horum omnium Librorum extat Index generalis in fine primi voluminis qui (secundùm editionem Francofurtensem) inscribitur, In libros Quinque Priores Medico-Chymicos Genuinos.

VOLVMEN PRIMVM

MEDICINÆ

PARAMIRVM THEOPHRASTI DE MEDICA INDVSTRIA.

TEXTVS PARAMIRI THEOPHRASTI

Hohenheimensis ad Medicam industriam.

LIBELLVS PROLOGORVM Primus.

NVMERVS I.

PROLOGVS I.

SCIRE tua interest primum, Lector, morbos vniuersim omnes quinque modis curari solere. Ab ipsorum ergo curatione potius, quàm à caussarum cognitione medicinam nostram auspicamur : quod curatio ipsas morborum caussas veluti digito nobis commonstret. Huius itaque libri nostri hæc summa, hoc primarium argumentum sit, Curationes quinque omnino exsistere : quod perinde est ac si dicas, quinque omnino medicinas, siue quinque artes, aut quinque facultates vel quinque Medicos esse. Istarum quæuis seorsim facultas medicinæ ad omnium morborum sanationem satis est. Nam quinque viis, vt dictum est, quinque facultates medicinæ inueniuntur : quarum vnaquæq; per se ipsam gradu isto periti, sufficientis & industrij medici insignita esse debet, qui vnumquodque accidens siue pathema in vtraque medicina, veluti gradus quinarum facultatum vnius solus sufficiens magister commodè sanare valeat. Cuiuscunque vero facultatis gradum hunc quispiam addiscere, expeririue ac assequi ad quotidianam operationem satagat: huic, præterquam, quod suæ primum animæ, deinde etiam ægroti corporis exactam rationem habere ipsi fas sit, omni in hoc omnino studio sedulo incumbendum est, vt solidum suæ facultatis fundamentum teneat: vt ex seipso multo plura, quam ex ęgro intelligat sciatque: vt suæ scientię basin in seipso, nec in subiecto extraneo positam habeat: vt non ex vna caussa in aliam exundet ac digrediatur: vt non velut alij status in se ipso fluctuet, aut inconditè ambigat. Vna quælibet siquidem facultas per se & in se perfecta satis cum theorica, tum practica, tum physica ad caussarum notitiam simul ac morborum curam disquisitio est ac comprehensio. Et hisce quidem primi nostri medici libri exordium finitum ac decisum volumus.

Curationum modi quinque

Medico quę scitu necessaria sint.

NVMERVS II.

PROLOGVS SECVNDVS.

IAm vero, sicut prædictis verbis quinq; diuersas facultates esse, quarum vnaquælibet separatim sine altera & sit & consistat, ostendimus; docuimusque, quélibet vnicâ earum instructum satis idoneum vtriusque medicinæ morborum omnium medicum exsistere: ita hoc quoque attendendum operosè est, nos nō æquabiliter de quinque quoq; curationibus, quinque caussarum, in omnibus morbis apparentium, loqui: sed omnino describere quinque genera curationis: quorum quodlibet priuatim vniuersas morborum caussas respicit, sicut deinceps planius tradetur. Principio, si medicus esse voles, id tecum cogita, medicinam esse duplicem: Clinicen seu Physicam & Chirurgicam: nec hoc quidem ea ex caussa, q. harum duæ essent origines: sed ex specie saltem diuisionis, quarum cuiusque ratio in seipsa sit. Febris enim & pestis ex eadem sunt scaturigine quidem: sed distinguuntur tamen à se inuicem. Altera siquidem pars in putredinem interiorum abit, vt febres, quæ sub clinice sunt: altera in pestem desinit, hoc est, à centro ad superficiem vergit. Ad dictorum vero promptum intellectum, vt vtriusque medicinæ rationem teneas, hoc attendito. Vnaquælibet affectio, quę à centro abit in superficiem, considerationis physicæ est. Quæ vero ab ambitu in cētrum fit: hęc assignata chirurgo est. Sed & hoc obseruate: Quicquid secretione naturæ in constituta emunctoria corporis abit: id omne physicū est, quoad considerationes. Quod vero emunctoria non naturalia occupat, hoc chirurgicum est. Tum etiam, quicquid secundum locum suum aspectabile est: id vulnus habetur. Quod vero absconditum latet, id malum ad physicos spectat. Et hoc quidem statu medici differantur. Sed quod ad sectas eorum attinet, consideratione res accuratiore opus habet. Ordinibus quidem distincti sunt isti: sed sectę eorum quinque sunt & modis quinque suas sanationes perficiunt: quin & caussarum morborum omnium quinque origines sunt: quas vel vnica secta considerat. Hoc idem dictus est, ac si sectæ cuiuis quinque illæ origines cognoscendę sint. Nihilominus tamen curationis ratione, sectæ quinque enumerantur: quoad vero intellectum & caussarum notitiam, secta saltem vnica exsistit. Et hoc discursu ordines statusque medicorum nobis definiri placuit.

Medicina duplex.

Febris & pestis distinctiones.

Ad physicam & chirurgiā quæ spectent.

Medicorū sectæ quinque

NVMERVS III.

PROLOGVS TERTIVS.

POrro vt hoc pacto quinque Medicorum sectę, suis facultatibus diremtæ inueniuntur, hoc se quidem pacto habentes, vt nulla ad alterius similitudinem operetur: cuiuslibet vero sectæ ea potentia est, vt quinque dictas morborū omniū origines sanare queat, quas tamen quælibet secta per seipsam etiam in peculiari curatione respicit: sic primum ipsa quinque sectarum nomina noscenda veniunt. Quibus definitis, ab eo preambulo postea ad vlteriorem medicinę cognitionem descendemus.

Primæ vero facultatis seu sectę qui sunt, NATVRALES vocantur: hanc ob caussam, quod saltem secundum ipsam plantarum naturam medeantur, prout symbolis seu concordantijs suis conueniunt. Sic frigidum calido, humidum sicco, plenitudinem inanitione, inanitū impletione curant, prout natura ipsa quodlibet per suum contrarium fugari addocet. Et huius quidem sectæ assertores fuere Auicenna, Galenus, Rhasis: velut & horum Interpretes, & alij ipsis similes.

Medici Naturales.

Qui sectę secundę sunt, ij SPECIFICI appellari ideo solitant, quod per formam specificam, seu per ENS specificum vniuersos morbos curant. Gratia exempli: Magnes ad se ferrū allicit, non qualitatum elementarium beneficio, sed vi specifica. Sic hi medici morbos omnes vi specifica medicamentorum sanant. Ex hac sunt classe, qui experimentatores aliàs, à nonnullis ludibrij caussa empirici vocantur, vt & Naturales omnes dicti, quatenus purgationes tractant. Nā qui corpora purgant, [quæ vis à forma specifica manat, nec Naturalibus addicta est:] ij ex sua secta in aliam digrediuntur.

Specifici

Tertij CHARACTERALES nuncupantur. Characteribus siquidem certis, omnes obuios morbos sanant, quod tùm ex libris ipsorum, tùm ipso curandi modo pernoscitur. Horum operatio ita fit: vt siquis alicui mandet, vt currat: ipse vero iussus currat: hæc tunc operatio per verbum fit. Eodem modo perficitur

Characterales.

cura per characteres. Horum auctores & magistri fuere Albertus Magnus, Astrologi, Philosophi, & alij plures.

Spiritales. Quarti SPIRITALES ideo appellantur, quia herbarum radicumque spiritus ita cogere norunt, vt ęgrum, quem occuparunt aut infirmarunt, sanent ac redimant. Vt, si iudex quempiam pedicis induat: is solus vincti medicus exsistit: Nam & pedicæ & claues iudicis sunt, quas cum vult reserat. Pari modo ægri quasi ligati, herbarum spiritibus liberantur, si ij aut putrescunt, aut absumuntur, veluti Libellus eorum indicabit. Huius sectæ fuerunt plures innominati, vt & ipse Hippocrates cum alijs.

Fideles. Quinti vocantur FIDELES, quod morbos per fidem abigant & sanent: vt si si quis veritati credat & ob id sanescat. Hoc ipse Christus cum suis discipulis præstitit. De sectis his quinque, quinq; deinceps conclusionales libri edentur: ad quos rectius intelligendos, vos ibidem planius instituemus.

Libri conclusionales.

NVMERVS IV.

PROLOGVS QVARTVS.

Eorum diuisio. CEterum quinque iam dictos libros in partes duas diuidemus. Altera practica erit corporis: altera vulnerum; vtraque vero suis Canonibus, suis paragraphis conuenienter interstincta erit. Præambulum vero hoc siue pręsagium ita parti vtrique accommodamus, vt ad vtrosque ordines pertineat. Priusquam vero quinque promissos libros ordiamur: vobis vtriusque ordinis ac Sectarum singularum Medicis Paternthesin vnam *præstituemus*, Parenthesi quasi alia distinctam, *quã Parenthesin* Medicam definire volumus. *Huius locus intra* Præsentes prologos, & quinque dictos libros conclusionum statuetur: ita, vt cum nullo horum connectatur, aut alterutri eorum approprietur: sed seorsim sola sibi constet. Et ista quidem Parenthesis vos morborum omnium origines, ex quibus manant, docebit: quas cuiusuis Sectę Medicus iure merito cognitas & exploratas habere debet. Quod si fecit, tunc libero arbitrio, cuicunque velit, Sectæ sese addicere, & fundamentis ijs in operando vti, sicut morborum origines pro huius parẽthesis explicatione intelligit, potest. Parenthesis hæc cum indicium seu expositio omnium caussarum morbificarum fit; merito conclusionum libros quinque antegreditur; ideo, quia sanationem fas est caussam quandam habere, id est, virum peritum & intelligentem eorum, quæ ad sanationem necessaria sunt. Hac in Parenthesi constituentur quinque partitiones, vocatę TRACTATVS. Quinque vero fient, propter res quinque, ex quibus morbi omnes oriuntur. Quilibet vero Tractatus iterum in sua capitula distribuetur, vt hoc pacto facilius fundamentum originum, omnia accidentia, morbíque, ac horum genera, cum eo, vnde nascuntur, intelligantur. Et hæc quidem omnia duobus capitibus determinabuntur, secundum intellectum duorum Medicinæ ordinum, in singulis sectis sese consequentium, & per definitas regulas distinctorum. Finis vero quinque tractatuum, finis quoque Parenthesis ipsius capitum ac regularum erit. Hęc deinceps quinq; libri conclusionũ fundamenti sanationis in quinque sectis sequentur.

Parenthesis commẽdatio.

Parentheseos subdiuisio.

Tractatus Capita.

LIBER PROLOGORVM SECVNDVS.

NVMERVS V.

PROLOGVS PRIMVS.

PRologum Parẽthesis nostræ iam ergo ita constituemus. Principio autem vobis tam Medicis, quam Chirurgis edico, vt, si parenthesin hanc nostram, ex qua verus medicus fit, lecturi sitis, nihil nos vestrorum librorum ignaros & imperitos ideo censeatis, quod vnum vobiscum iugum non trahimus. Vobiscum etenim ideo non facimus, quod tam stylus vester, quam praxis ac cognitio caussarum, velut erronea, nobis haudquaquam probentur, sicut deinceps pluribus dicturi sumus. Tum & partim paucitate miraculorum, partim multitudine ęgrorum à vobis desertorum non parum offendimur. Quod vero tantopere de patronis medicis, Chaldæis simul ac Arabibus Græcisq; gloriamini: id nos admodum non mouet. Nam & horummet scripta edita testantur, ægrorum, quos ipsi olim curandos susceperunt, eandem cum vestris hodie sortem fuisse, quorum pars maxima emoritur. Tum etiam nec scripta eorum nos infringunt, castigant aut annihilant: quorum apud vos quidem nulla notitia est. Nec enim cogitare debetis, eadem nobiscum pugnare: cum econtra pro nobis multò euidentiùs faciant

Paracelsus cur à Medicis discedat.

Arabes, & Chaldæi quales medici.

ciant. In nostris siquidem libris multa omittimus, apud antiquos illos inquiri-jussa: ita, vt vt ad ipsos, velut ad genuinos scriptores multoties digitum intendamus. Sed hoc tamen in solis sectis Naturalibus facimus. Nam & hoc ipsum, hîc quod loquimur, tantùm ad partem naturalem, in qua velut doctissimi tantopere insolescitis, referri volumus. Cùm verò sectas quatuor cæteras superciliosè rejicitis: easdem vos non intelligere minimè attenditis. Et licèt in vestris quidem libris nihil, quod proposito quadret, reperiatis: sciendum tamen vobis est, Hippocratem Spiritali sectæ multò propinquiorem, quàm naturali exstitisse: licèt huius sui studij nusquam meminerit. Ipse quoque Galenus plus charactericam affectauit medicinam, quàm naturalem. Idem de reliquis etiam judicium. Et huiusmodi quidem Facultates siue Secreta iure *Magnalia artis* vocari possint, quæ tamen supprimuntur: via vero longationis loco horum producitur, quam isti tum masticant, tum ruminant.

Hippocr. sectę spiritalis medicus. Galenus characterieus.

NVMERVS VI.

PROLOGVS SECVNDVS.

AEquo verò modo, ac vobis Parenthesin, in qua fundamenta Medici vniuersa posita sunt, adeoque basis Auicennæ, Rhasis, Auerrois, Hippocratis & Galeni fundatur, explicamus: ita hæc de geminis ordinibus tam Medicorum quàm Chirurgorum vobis intelligenda sunt: quòd in hac Parenehesi tam ipsa Theorica, quàm Practica contineatur, ad morborum omnium, vt & ad eorum medelarum cognitionem necessaria. De his autem explicationem breuem ita condemus. Dicta nostra Parenthesis quinque Tractatibus constat: Tractatus verò cuiuslibet ENS est. Hoc ergo attendite, ENTIA quinque esse, quæ morbos omnes pariant gignantque. ENTIA ista quinque, quinque origines significãt. Hoc ita accipe. Quintuplices origines seu caussæ sunt, ex quibus vnaquælibet caussa emergit satis efficax ad morborum omniũ, qui aut vnquam fuerunt, aut iam sunt, aut deinceps erunt, generationem. Ad hæc ENTIA vobis Medicis attendendum erat, nec vniuersos morbos ab ENTE vno, aut vna origine promanare crederetis: sed hoc omnino persuasum haberetis, quinque partes seu ENTIA quinque exsistere, ex quorum vnoquolibet singuli morbi orirentur. Huius documentum ab exemplo facite: ponatur in medium morbus vnus, nimirum pestis. De hoc quæritur vnde oriatur? Ex dissolutione Naturæ, vos respondetis. Loquimini ergo vt naturales. Astronomus verò motum vel cursum cœli huius caussam ponit. Horum itaque iam vtrum verum? Ego ita concludo, verum vtrumque affirmare: operatio nimirum vel origo vna à Natura: ab astris itidem vna: & præter has ex tribus aliis. Natura siquidem ENS vnum est: ENS vnum etiam Astrum est. Hoc itaque scire debetis, pestes quinque esse, non secundùm ipsarum genera, essentias, formasq; ac species: sed secundùm suas origines, vnde progignantur, cuiuscunque illæ tandem generis sint. Ita ergo loquimur, corpus nostrum quinque ENTIBVS subiectũ esse: vnumquoduis ENS autem omnes sub se morbos continere, & cum ipsis in corpus nostrum certam potestatem. Nam & quinque genera hydropis, & totidem morbi regii, & totidem febris, & totidem cancri sunt. Id quod & de aliis verum est.

Parenthesios explicatio & divisio. ENS Entia quinq;. Morborum entia quinque. Pestis vnde. Pestes quinq;.

NVMERVS VII.

PROLOGVS TERTIVS.

VT iam ENTIA quinque enumerata sunt: sic porrò vobis medicis attendendum est, quidnam ENS cognoscatur. ENS ergo est caussa siue res quæ vim regendi corporis habet. Vos autem contra nos errore inducti ita statuitis, pestem ex humoribus, aureo, quod intrinsecus in corpore latet, oriri. Quæ opinio valde erronea est. Hoc imò attendite, quidnam sit illud, quod corpus veneno contaminet: & non, quomodo corpus infectum se habeat. Non meministis hoc, aut omnes, aut vnum quempiam saltem morbum, ex ipso tantùm corpore emergere? quod aut inflammatum, aut alio modo affectum esse, omnino fas est. Nam sibi ipsi ad morbum nunquam caussa fit. Præter hoc ad vos etiam commentamur, res quinque esse, quæ corpus lædant, & ad morbos ipsum disponant: quibus id quidem contra luctari nequit, sed vt ab ipsis infirmetur, pati omnino necesse habet. Istæ enim hanc in corpus vim habent, vt pro sua natura id afficere queant. Et vnumquodvis ENS ita constitutum est, vt ipsi vniuersi morbi, nullo excepto, subjecti sint. Itaque quintuplices ignes corpus nostrũ regunt

Ens quid. Corpori nostri rectores quintuplices.

regunt, eive impendunt ita quidem constituto, vt nunc ab hoc, nunc ab illo invadi ac labefactari possit. Sic si medico paralyticus offeratur, ante omnia ipsi trutinandum est, quisnam ignis, quod ENS paralysin illam genuerit. Eorum siquidem quinque existunt in omnibus morbis, in totidem caussis seu principiis persistentia. Et hæc qui non capit medicus, hunc cœcum esse euentus docet: cùm nullam vspiam alterius curationem suscipiat.

NVMERVS VIII.

PROLOGVS QVARTVS.

CVm hactenus de quinque ENTIBVS mentionem fecerimus: iam consequens est, vt ENTIA illa, quid sint, perquiramus. Etsi verò proaui ac antecessores nostri, si quidem ad vitalem auram hanc reducerentur, isthanc nostram medicinam oppidò admiraturi essent: de isto tamen nihil agemus. Nec ipsorum quidem remedia despicatui nobis erunt: verùm neruum eorum ac medullam potiùs conquiremus aut exsugemus. Pro parenthesis ergo nostræ exordio, vt libellum prologorum finiamus, & ipsissima ENTIA, quæ corpus nostrum moderantur, reguntq; ac vi cogunt, certiùs intelligamus, hæc ita statuantur.

Primus Parenthesis tractatus tradit, quam essentiam & vim astra in sese contineant. Vis ea in corpus nostrum agit ita, vt hoc eorum qualicunq; impressioni ac operationi vltro subjaceat. Hæc verò astrorum vis ENS ASTRORVM vocatur: quod ENS quidem eorum, quibus subiecti sumus, omnium primum numeratur. *Ens Astrorum.*

Secunda vis seu potentia, quæ nos violenter alterat, & in morbos præcipitat, ENS VENENI est. Penes quod notabitis: etsi ipsum astrum quidem salutare in nobis sit, nec iniuria aliqua lædat corpus: nihilominus tamen ENS veneni nobis infligere noxam potest. Cui veluti subiecti sumus, ita impressio eius nobis expectanda est, nec vim eius declinare licet. *Ens Veneni.*

Tertia vis est, quæ & ipsa corpus nostrum atterit & labefactat, etsi duo prænominata ENTIA per se quidem in nobis salutaria & fortunata exsistant. Et hoc ENS NATVRALE nuncupatur. Hoc ENS intelligitur, si ipsum corpus nostrũ immoderatione sua nos infirmat, aut mala complexione debilitat. Ita ex hoc multi ac diuersi, imò omnes morbi, nullo excepto exoriuntur, ceteris ENTIBVS per se quidem commodè habentibus ac dispositis. *Ens Naturale.*

Quartum ENS de potentibus SPIRITIBVS intelligitur, qui corpus nostrum violant & infirmant, in quod nimirum ius habent: quorum operationem corpora nostra, prout ab iis imprimuntur, in sese suscipiunt. *Ens Spirituale.*

Quintum ENS, quod ceteris vniuersis rectè habentibus in nos agit, ENS DEI est. Et hoc ENS ante omnia diligenter expendendum venit, vt scilicet, quæ vniuscuiusque morbi ratio sit, accuratiùs intelligere queas. Prout ergò hactenus de his ita explicuimus: ita studiosè notate tandem, horum ENTIVM vnumquodlibet sub se omnes morbos continere. Et hoc intellectu pestes quinque existunt: vna ex ENTE astri, alia ex ENTE veneni, alia iterũ ex ENTE naturæ: quarta ex ENTE spirituum: & postrema ex ENTE Dei. Et ista ceterorum quoque morborum omnium ratio est, ad quam vobis attendendum est, statuendùmq;, morbos omnino non ex vno, sed ex quinque principiis ac caussis oriri, sicut hactenus citra fundamentum cum certo errore opinio vestra vnico saltem ENTI adhæsit. *Ens Dei. Morbi omnes ex vnoquolibet Ente.*

NVMERVS IX.

PROLOGVS QVINTVS.

NOn est autem, cur prologum nostrum in hanc parenthesin admiremini. Nam admiratio ab inscitia est ac imperitia. Quòd si verò admirari vobis omnino allubescit: hanc quæso parenthesin legendo euoluite, quæ admirationi vestræ finem imponet. Quanquam nos stylum vestrum nihil metuamus: vt qui limis nos & transuersis oculis aspiciat. Videmini vobis quidem vniuersa febrium medicamenta, seu (vt vocant) Recepta, artificiosissimè concinnata habere. Sed qualiacunque ista sint, certum est, eorum vsu vos voti vestri adeo non fieri compotes, vt euentus vobismet ipsis terrori sit. Quòd si eorum fundamentum consideratis: leuiùs quàm quidem ignari sitis, ipsimet animaduertitis Aliud enim, quàm debebatis, respicitis. Febrium genera in 70. propè species partimini: hoc tamen non attenditis, febres quinquies 70. numerari. Nam ingenium mentemq; vestram ad solum ENS naturale impenditis: & *Febrium quot species.*

præter id quatuor adhuc alia esse, minimè cogitaris. Quod si Ens naturale illud, quod vos ponitis, ægrotationis aut febris principium esset, vel caussa: sententia vestra nonnulla ex parte vigere posset. Sed vos vt morbum, illud consideratis: adeoque vos ipsos errore intricatis. Hoc vobiscum repetite, quoties accidat aut acciderit, vt iure à vobis qui febrientes curastis, quæri potuerit, an vestra illi opera sanati sint, necne? Nam, si febriens ab Astro inflammatus est: ab eodem quoque vel obit, vel restituitur. Vos, vtut vultis medicemini, adeoque vniuersum ipsi ægro pharmacopolium propinetis: frustra omnia tamen attentabitis: sicut tractatus, Ens Astrorum demonstrat. Id ergo curate, ne Entia vobis incomperta aut incognita sint: vt scilicet, quid agatis, & an ægro prositis vel noceatis potiùs, intelligere possitis. Theorica ista vobis planè physicis metis proposita est. Huic vni inhæretis, & solum Naturale Ens attingitis. Quod tam certo errore fit, vt inde, quid Ens naturale in veritate sit, haudquaquam intelligere queatis: idq; hanc ob caussam, quòd omnia inuicem permiscetis, nec quid & vbi eligendum sit, distinguere potestis.

Entia ante omnia medico cognoscenda.

NVMERVS X.

PROLOGVS SEXTVS.

ITa ergò nobis porrò attendite. Postquam potestas supra corpora nostra in quinque principatus distributa est, quorum vi corpora nostra subjiciuntur, & ab iisdem in morbos aguntur, vt sunt, Ens astrale, Ens venenale, Ens natvrale, Ens spiritvale & Ens Deale: hoc ordine sequentur etiam quinque ipsius parenthesis tractatus: qua nimirum ratione Ens Astrale in hominis corpus dominium habeat, vt illud vel infirmet, vel interimat. Et sic etiam de ceteris omnibus. Antequam verò ipsam parenthesin auspicemur, sciri velim, nos stylo in scribendo gentili seu Ethnico vsuros esse, licèt à Christiano homine prognati simus. Caussa, cur hoc faciamus, Fides est. Nam si, vt Christiano, scribendum nobis sit: tum quatuor illa *Entia*, *Astrale*, *Venenale*, *Naturale & Spirituale*, omitti oporteret, nec illa à nobis describi possent. Nam iste non est Christianus stylus, sed Ethnicus. Postremum verò Ens Christiani styli est: quo etiam concludemus. Sed & gentilis iste stylus, quo in quatuor entibus describendis vtimur, fidei nostræ nihil labis inuret: verùm ingenium saltem nostrum promtius acuet. Stylum autem gentilitium ideo nominamus, quia fidem Christi alienat is: & tamen hoc vnà profitemur, vos vniuersos, qui quatuor *Entium* naturam scrutamini ac sectamini, tribus ac ortus esse Christiani. Cur verò quatuor *Entia* cetera gentilitia siue profana, postremum autem diuinum vocemus: id ex parte quadam in isto tractatu percensebimus. Et tamen; vt verum ipsius veritatis fundamentum perfectè intelligamus, Ens istud in nouissimo conclusionum libro Fidei plenius deducemus & definiemus. Quo in libro stylo profano nuntium mittemus, & in fide deinceps, ceu Fideles, quibus paganismus nulli curæ est, perseuerabimus. Idem nobiscum vos Christiani etiam conemini, & de libris *Fidelibus* nos tandem æstimate.

Protestatio de stylo, quo vtitur.

***

TEXTVS

TEXTVS PARENTHESIS SVPER ENTIA Quinque.

LIBER ENTIVM MORBORVM PRIMVS, ET PAgoyum primum.

TRACTATVS De Ente Astrorum super corpora inferiora.

CAPVT I.

Escripturis nobis ENS Astrale, hoc primum negotii incumbit, vt essentiam, formam ac proprietatem Astrorum probè consideremus. Hoc prestito, deinceps qua via *Ens Astrale* eliciatur, sequetur. De hac re fundamentum vos ex doctrina Astronomica excerpsistis, documentum verum parùm attendentes, nec, quod opus erat consideratu, trutinantes. Nimirum profitemini, cœlum ipsum corpus seu astrum constituere. Sed hoc vanum est. Homo enim semel corporaliter conditus, porrò à nullo alio, quàm *Ente Seminis*, citra omnem astrorum concursum formatur. Ad hoc respondetis vos, astra ipsa corpora moderari, disponere, fingere & pro natura sua imbuere. Qui sensus certè prauus est. Nam cur ita non sit, id de Ente seminis vobis indicatur. Hanc ergo sententiam vestram porrò nihil arguemus: vt quæ sua ipsius solutione cadat & vanescat. Pro fundamento tamen nostræ Parenthesis hanc vobis declarationem largiemur. Adam & Eua corpora sua per creationem acceperunt, & per *Ens seminis*, vsque ad interitum mundi. Et licèt nec stella vlla, nec vllus Planeta vnquam in natura, vel fuisset, vel esset, nihilominus tamen liberi generatione parentum æquè nati ac complexionati fuissent, sicut aliàs factum est. Alius nimirum esset Melancholicus, alius Cholericus: hic fidus, ille infidus natus fuisset. Sic etiam alius probus, alius improbus fuisset: quod videlicet hæ naturæ hominum in *Ente proprietatis* consistant, nec ex astris defluant. Hæc enim corporis partem nullam complent, id est, nullam infundunt complexionem, nullum colorem, nullam naturam, nullam substantiam.

Cœlum an corpora disponat & fingat.

CAP. II.

VNumquemlibet admonemus Medicum, vt in homine duo Entia constituat: *Ens Seminis* & *Ens Virtutis*. Et licet hîc priuatim nihil addamus: hinc tamen huius doctrinæ memores estote, vt suo loco illa legatis & obseruetis. Hîc tali axiomate vtimur, quod velut textus initium ad *Ens astrale* quadret. Et cùm nobis institutum sit docere, quo pacto *Ens astrale* nos lædere possit: priùs explicatu vobis & scitu opus est, quòd astra, siue Planetæ sint, siue stellæ firmamenti aliæ quæcunque, corporis nostri nihil condant, nihil in colore, pulcritudine, moribus, virtutibus ac proprietatibus aliis moliantur. Et sententiam hanc ex animis vestris eliminare debetis, quam tamdiu fouistis, ac ex stellarum natura situque de hominibus iudicia ac ipsos homines fecistis: quod sine risu repetere non possumus. Quanquam contra aduersarios nostros longiorem hîc discursum non instituamus: ideo cumprimis, quod inchoatæ huius nostræ Parentheseos is finis non sit, vt vnicuique instanti ex professo respondeamus: cùm vel deinceps etiam tanta papiri ac atramenti copia futura sit nobis, vt ipsas, volente & fauēte Iehoua, in hanc rem impendere possimus: Iam ergo postquam comprehendistis, ista Astra nobis nec naturam, nec proprietates alias

Entia hominis duo, Seminis & Virtutis.

Astra nihil potestatis in corpus habent.

tes alias indere: nunc animum ad diuersum adjicite, qua ratione eadem corpora nostra labefactent & occidant. Non vt arbitremur, nos, quòd soboles Saturnia simus, ob id vel longioris, vel breuioris vitæ existere. Nam hoc vanum est. Saturni siquidem motus nullius hominis vitam afficit, nec eam vel prolongat, vel abbreuiat. Nam etsi quidem Saturnus ipsum cœlum vel firmamentum nunquã ascendisset: nihilo tamen minus huiusmodi nasciturì homines fuissent. Et licet nulla vnquam Luna condita fuisset: istius naturę homines tamen emersissent. Quin ita persuasum habete: etsi quidem Mars ferox ac crudelis sit, non propterea tamen Neronem huius prolem exstitisse. Et licet vtrique eiusdem quidem Naturæ sint: alter tamen ab altero nihil mutuatus est. Videte: Helena certè & Venus vnius naturæ exstitêre: & tamen Helena adultera futura fuisset, siquidem Venus nunquam nata esset. Et licet Venus Helenâ antiquior sit: tamen & ante Helenam meretrices vixisse, vobis credendum est.

Astra qua ratione corpora nostra occidũt.

CAP. III.

PRæter hactenus commemorata, videtis iam porrò de iisdem multò plura percenseri posse. Sed cùm istorum in Ente Seminis & Virtutis mentio fiat, sermonem istum hîc præcidimus. Existimare tamen debetis, ipsum firmamentum ac astra omnino ita condita esse, vt homines, ac creaturæ animales sine istis vigere non possint. Per ipsa tamen minimè fiunt. Id ex exemplo addito intellige. Coniectum in terram semen, ex seipso fructum suum promit: in se enim ENS Seminis reconditum habet. Interim tamen si Sol semen non foueret, non germinaret illud. Nec cogitare debetis semen istud aut Solem, aut firmamentum, aut quiduis aliud generare. Hoc verum putate, calorem Solis tale tempus constituere: veluti, si quid digerere, & rem in suam operationem seu effectũ deducere vultis, tum id per digestionem faciendum est. Sic digestio nihil aliud, nisi per tempus operatur. Ipsa res, quæ digeritur, operationem suam in se habet. Hoc ita accipe, quid digestio sit. Citra digestionem fœtus accrescere non potest. Nam ipsa digestione augetur, hoc est, in matrice. Ita ergo ad hoc opus fœtus nullo astro, nullo Planeta indiget. Matrix ipsa illi pro Planeta & pro stella est. Semen digestione opus habet; hoc fit in terra. Ipsa vero terra digestio nulla est sine Sole. Matrix verò digestio est, etiam sine quibusuis astris. Et licèt nullo vsquam tempore luceret Sol, ac ipse Mercurius retrocurreret: tamen gignuntur liberi, tamen augescunt, tamen Sol & digestio ipsis non adimuntur. Astra siquidem planè nullam vim ad inclinandum pro sua natura hominem possident: nec ipse homo, vt inclinationem suscipiat, vllo iure tenetur. Hoc iterum sic intellige. Ex duobus militibus, ęque ferocibus ac iracundis, quis alterum (vtar hoc verbo) naturat aut ingeniat? Nullus. Ex gemellis sibi inuicem apprimè similibus, vter alteri hanc similitudinem contulit? Neuter. Cur ergo nos Iouiales aut Lunales vocamus ideo, quod ad gemellorum exemplum eadem nobiscũ ratio sit? Fœtus vnus est vt semen in sua substantia; est gemellus vt semen: & non proles Solis, sicut de geminis traditur,

Homines sine astris viuere nequeunt.

Digestio.

Astra nõ inclinãt.

CAP. IV.

HIs ita demonstratis, scitote, nos porro Parenthesin ad Ens Astrale perducere velle, vt qua ratione astra nos lædant & occidant, omnino intelligatis. Hactenus persuasum vobis fuit astra nos inclinare, & inclinationẽ hanc ad astrorum ingenium nos fingere. Inde factum vt grandes libellos de hac re condideritis, qua arte astris resisti possit ac debeat. Quod tamen scriptum vmbratile est. Nec nostra interest, quo sensu Prouerbiũ illud, *Sapiens vir imperat astris*, intelligatis. Attamen, quo sensu à nobis accipitur, id ita admittitur. Astra nihil in nobis cogunt, nihil fingunt formantq́; nihil similant, nihil inclinant. Ipsa per se sunt liberrima: liberrimi itidem & nos. Et tamen notate, sine astris nos viuere non posse. Nam & frigus & calor, & rerum, quibus victitamus, digestio ab ipsis prouieniunt. Solus homo non. Et tantum ista nobis cõmodat, aut in tantum ipsis opus habemus, quantopere frigore caloreq́;, cibo potuq́;, ac aëre indigemus. Vltra tamen nec ipsa in nobis sunt, nec nos in ipsis. Quod si vero ipsa nobis similia sunt, aut nos illis: vel, si illa nõ sunt, vt nos; nec nos vt illa: quo ergo prolixas istas propositiones ac disputationes molimur? Sic nimirum ipse fabricator condidit. Quis nouit, quid in firmamento lateat, quod quidem, quibusnam, prosit, nos ignoramus? Nam nec Solis claritas nec

Astra liberrima.

Astris quatenus indigeamus.

nec ars Mercurij, nec pulcritudo Veneris quicquam nobis commodat. Solus splendor & radius Solis nobis vsui est, qui fruges producat & æstatem, qua nostræ annonæ prouentus est. Sed pro sermonis conclusione, vt Parenthesis principium habeatis hoc animaduertite. Fœtus, qui sub Planetis ac astris maxime beneficis, ac pro voto generosissimis conceptus natusue est, si naturam diuersam ac plane contrariam acceperit: cuiusnam ea culpa erit? Huius nimirum, à quo iste sanguis defluxit: sicut de generatione traditur. Pariter arbitremini, astra ipsa nihil hic operari, sed solum sanguinem. Quod si vero statuta sua hora planetis assimiletur: tunc & id ex sanguine habet. Sæpius quidem bona cum bonis, mala cum malis coincidunt: sed vnicum saltem horum caussæ vim habet, non etiam alterum. Hoc est *Ens seminis.*

Sanguinis in fœtu vires.

Ens seminis.

Cap. V.

PRiusquam ad propositum nostrum descendamus, tale quiddam de aptitudine & habilitate corporis vobis opponemus. Postquam probe omnia expendistis & statuistis, homini fortunam ac industriam suam ab astris defluere, ita vt alter altero citius augescat, hic artibus & eruditione, ille diuitiis, alius, potentia & similibus: hæc omnia astris ascribitis, à quibus illa acceperitis. Hæc nos vniuersa euertimus, & rem hoc modo interpretamur. Ipsa fortuna ex industria est: industria ex spiritu; Prout quilibet homo genium vel spiritum habet, ita ad hanc vel illam rem industrius fit. Et prout in hac vel illa re industrius est, ita fortunatus euadit. Genium hunc vt cognoscatis, scitote, ipsum instar Archei esse: sicut de Archeo traditur, nec longius nos hic differemus, ne qua ex proposito nostro digrediamur. Plura etiam de formarum in hominibus dissimilitudine affertis, quod à primæuo Adamo per tot annorũ secula, inter tot hominũ myriades nemo vnquam alteri facies æqualis fuerit, præter Geminos: quorum similitudo miraculosa & admiranda sit. Hanc vos astris acceptam fertis, & eius mirabili motui. Quæ res nobis velo implicita apponitur. Imo hoc scitote (quod tamen de termino vitæ aptius intelligimus) à Deo Ens ipsum seminis ita creatum esse, vt omnes formas, colores, speciesq; hominum, quarum nullus numerus est, impleri necesse sit. Eis productis semel & impletis, tum postliminio prodibunt homines, eandem faciem exhibituri, quam præsentarunt, olim qui fato functi sunt. Die extremi iudicij instante, tunc & colores & mores omnes hominum expleti erunt. Nam ille præcise ad punctum id statutus est, quo colores, formæ, species ac mores omnes iamiam antecesserint, nec vllus amplius nasci possit, quin priorum alicui similis sit. Tum temporis hora primi circuitus mundi finita erit. Nec in hanc vos speculationem demittatis, vt plures mundi ætates constituatis, & mundum in partes distribuatis. Nam si omnes colores & mores hominũ effluxerint, nec nouę formæ produci poterunt, sed similitudines erunt, tunc vera ætas desierit.

Fortuna ex industria non ab astris.

Formarum in homine dissimilitudo vnde.

Cap. VI.

SEd quorsum isti cogitatus? ad hoc nimirum, vt, quidnam velimus ac proposuerimus, clarius & dilucidius intelligatis. Hoc itaq; ductu Ens astrale vobis ita accipiendum est. Res vna quædam est, quæ non videtur, quæ nos, & ea vniuersa, quæ viuunt ac sentiunt, in vita tuetur ac conseruat. Et ea ex astris profluit. Hoc ita explicamus. Ignis, qui ardet, ligno opus habet. Sine eo nec ignis est. Ita attende, ignem esse vitam. Et tamen non viuit absque ligno. Sed & hoc obserua. Quod etsi quidem crassum ac pingue exemplum est, vobis tamen idoneum satis est. Nimirum corpus est lignum. Eius vita, est ignis. Iam vero vita viuit ex corpore. Corpori vicissim opus est, vt habeat aliquid, ne à vita absumatur, sed in sua substantia perduret. Id hoc ipsum est, de quo vobis Ens exponimus. Et hoc ex astris promanat, aut firmamento. Vos quidem asseritis, nec falso: nisi aer esset, fore, vt omnia prolaberentur deorsum, & quæcunque in sese vitam haberent, suffocarentur & perirent. Sed vicissim accipite, adhuc vnum quiddam esse, quod corpus sustineat: quod ipsum corpus vicissim vitam seruet. Eius inopia aut interitus, aëre perdito nihilo tolerabilior sit. In eo enim, & ex ipso aer fouetur. Quod ni esset, aër dissolueretur. Ex ipso firmamentum viuit. Quod si in firmamento non esset, id periret. Id vocamus M. Nam in vniuersis nihil conditum est supra hoc: hoc nihil potius est: nihil isto plus ad contemplationem Medici facit. Hoc ergo probe notate, vt M. vobis indicemus: nõ

Corpus quid conseruet.

Vita est ignis.

M.

quod ex firmamento oriatur, aut in eo enatum sit, aut ab eodem ad nos transmittatur. Nam horum nullum ita se habet. Sed hoc tamen tenete, M. illud creaturas vniuersas tam cœli quam terræ conseruare: & insuper omnia Elementa ex eo & in ipso viuere. Quo vero pacto id à vobis accipiendum sit: memores vos esse æquum est eorum, quæ de primo creato indicantur, & quæ in præsenti discursu de M. porro tradentur.

CAP. VII.

POstquam ex nobis M. indicatum accepistis: vlterius iam hoc exemplū attendite. Quod obturatum & conclusum hypocaustum est, id intra sese odorem talem concipit, qualem tu ei immiseris. Is odor ex ipso hypocausto non enascitur, sed ex tete. Iam animaduerte. Hunc odorem, qualem tu conciliaueris, talem olfaciunt, quicunq; eo loco versantur. Et fieri potest, vt tum morbos omnes, tum eorum curas similiter in eo conclaui excites ijs, qui in illo habitant. Nota hoc. Aer, qui intus est, à te non proficiscitur. Odor autem ex te emanat. Sed intellige vlterius: nos ita de aere loqui, vt vobis recenseamus *Ens astrale*. Vos explanatis, aerem oriri ex motione firmamenti, id quod nos inficiamur. Nō autem æque de vento, vt Meteorologia euincit. Aer à summo bono defluit, & ante creaturas vniuersas exstitit ille prior. Post ipsum res creatæ aliæ sunt. Firmamentum ipsum ex aere viuit, vt & creaturæ omnes. Ex firmamento ergo aer non producitur. Firmamentum enim per aerem conseruatur æque ac homo. Et si quidem omnia firmamenta quiescerent, aer tamen nihil minus exsisteret. Quod si vero in quiete ac statione ista mundus interiret, huius rei hæc foret caussa, quod firmamentum aere careret, & hic interijsset. Et tunc hoc signum foret, de ipso quoq; homine actum esse. Omnia elementa dissoluerentur. Nam in aere vniuersa sustinentur. Hoc est M. magnum. Nunciamusq tibi, hoc M. m. rem talem esse, ex qua omnia creata viuant, vitamq; suam in ea tum ex ea protrahant. Hoc vero M. m. ita alterari ac venenari potest, vt venenum hoc homo in sese hauriat. Quoniam enim in eo eius vita est & habitat, necessario corpus etiam eius, ab eodem, quod in M. m. latet, alterabile & contaminabile erit: sicut mutatus in hypocausto aer, de quo paulo ante discurrimus. Sic ergo aliquid est, quod M. hoc inquinat: quod ipsum deinde & in corpore manet, & ab eodem separatur.

Aer ante creaturas vniuersas à summo bono.

CAP. VIII.

SIc ergo *Ens astrorū* intelligatur. Astra ipsa varias suas naturas ac proprietates possident: sicut & in terra homines. Eadem astra suam mutationem in se habent, nempe melioris peioris, dulcioris, acidioris, amarioris. Quæ si in sua bonitate persistunt quidem, ab ijs mali nihil emanat. Sed in deprauatione, eorum malignitas emergit. Recordamini vero, eadem orbem vniuersum ambire, sicut putamen ouum cingit. Per putamen aer ingreditur, & id primo penetrat, pergens ad mundi centrum. Sic iterum censeatis: quæcunque astra venenata sunt, eadem suo contagio aerem inficere. Ita, quo hoc virus pertingit ibidem isti morbi pro conditione malitiosi astri emergūt. Nam ea potentia non est, vt vniuersum totius mundi aerem contaminare queat. Partem saltem eius vnicam inficit, prout vis eius valida est. Eadem etiam ratio est bonitatis astrorum. Hoc ergo est *Ens astrale*, id est, odor, halitus vel vapor, sudorue stellarum cum aere permixtus, sicut cursus astrorum id patefacit. Hinc enim proueniunt frigus, calor, siccitas, humiditas & similia, quæ suis proprietatibus indicantur. Hinc ergo concludite, astra ipsa nihil inclinare: sed halitu suo saltem inficere ac contaminare M. per quod porro nos venenamur & affligimur. Et taliter se habet ENS astrale, quod corpora nostra tam ad bonum, quam malum disponit, hac via. Quisquis hominum secundum naturalem sanguinem ita temperatus sit, vt halitui isti aduersetur, is inde ægrescit. Qui vero contrariam naturam non adeptus est, huic nihil incommodat. Sed nec iste noxam sentit, qui contra illud tam fortem ac generosam temperiem accepit, vt vincendo veneno sufficiens sit ex sanguinis sui nobilitate: aut qui medicinam venenatis superiorum vaporibus reluctātem, assumsit. Hinc etiam hoc colligite, res vniuersas creatas, homini aduersari, & hominem iterum his ipsis.

Astra mutationem in se habēt.

Astra nihil inclinant.

CAP. IX.

POst indicium factum de M. ab exēplo iam discite, quomodo Planetarum halitus nostris corporibus noceant. Lacus, qui probum suum M. habet, is piscosus

Planetarum halit' quomodo corpori nostro noceant.

piscosus est. Frigore vero supra modum inualescente, ille cogitur glacie: pisces vero moriuntur, ideo, quod M. propter naturam aquæ nimiopere refrigeratum sit. Hoc frigus non ex ipso M. prouenit, sed ex astro, quod, huius naturæ cum sit, id perficit. Pariter & solis calor ita operatur, vt aquæ nimis incalescant, ac pisces in ijs interimantur, simili ex caussa. Sicut ergo hæc duo, duæ proprietates sunt quorundam astrorum: sic & aliæ sunt plures, per quas M. acescit amarescit, dulcessit, arseniceſſit, aut alijs infinitis gustus qualitatibus imbuitur. Hęc insignis alteratio alterationem facit corporum. Ex his iam censete, quo modo astrum M. inficiat, vt & morbis simul ac morte corripiamur, prout vaporum istorum naturæ fuerint. Quod ideo nullus mirabitur medicus, quia in astris; quam in terra multo plura venena recondita sint. Hoc etiam cuiuis medico ratum sit, nullum vsquam morbum sine certo veneno affligere. Venenum siquidem cuiuslibet morbi principium est: & ex veneno omnes morbi emergunt tam externi, quam interni, nullo excluso. Hoc si ita constitutum habueritis, inuenietis vni Arsenico præter 50. morbos, 50. adhuc alios attributos esse, quorum tamen nullus alteri similis est, etsi ex vno arsenico vniuersi exorti sint. His plures ex Sale: istis iterum plures ex Mercurio: his denique multò numerosiores ex Realgar ac Sulphure progigni. Et hæc ideo vobis significamus, vt sciatis, sine cognitione originis vos frustra cuiuslibet morbi peritos esse, cum res vnica tot *morborum* caussa fieri possit. Illam si perscrutati *fueritis*: ceteras caussas facili negotio deprehendetis. Fixam vero hanc regulam vobis tenete, vt studeatis ante omnia rem illam cognoscere, ex qua morbus generatur, poti⁹, quã vt causſas, quî generetur aut generat⁹ sit, inquiratis: sicut de his praxis plura docebit.

Morbus sine veneno nullus.

Nota.

Cap. X.

Horum vero vt cognitionem pleniorem hauriatis: sciendum est, nos quidem æstatem ac hyemem non solas accusare, quasi corporibus nostris, sicut prioribus exemplis innuimus, damnosæ exsistant: sed fontem facimus planetam ac stellam quamlibet, quoties eousque ad exaltationem conscendit, vt M. penetret, & id secundum naturam suam temperet. Sic M. à nonnullis præter modum salescit: à nonnullis plus arsenicescit, aut sulphurescit, aut mercuriescit. Eorum enim exaltationes corporibus nostris, aut veneno aut saluti sunt: ni hoc forsan obstet, vt vapor iste propter distantiam ad nos non penetret. Huius documentum hinc capite. Arsenicarum stellarum exaltatio si faciem ac centrum terrę attingit, & cumprimis aquam: tunc vi sua arsenicali vniuersam aquam contaminat. Hoc malo infecta aqua, malũ illico pisces persētiscunt, & ab vna sede migrant in alias. Sic ergo ex abysso ad superficiem enatãt, dulcem & intaminatam vndam sedemq; sectantes. Sic ergo secundum littorum metas magno & stupendo interdum numero confluentes conspiciuntur. Quod si ergo locis quibusdam magna aliquando copia piscium, aliquot annis non visorum, comparet, id locis istis vicinis magnam internecionem portendere credibile est. Arsenicum etenim, quod foras agit ex profundo longo tempore non spectatos pisces, idem homines quoque inficit, vt post pisces ægrescant & infirmentur. Eò enim homines piscibus fortiores sunt, quò illis tardius afficiuntur. Æquo modo & ab alijs venenorum generibus ab astris emissis, & M. alterantibus (sicut id virtutes stellarum comprobant) non solum cum piscibus homines labefactantur: sed & fruges agrorum, & viuentia vniuersa terræ conuenenantur.

Stellarũ exaltationes quid noceant astris.

Arsenicarum stellarum vires.

Arsenici vires.

Cap. XI.

Ad dictorum similitudinem respectu quodam & corpora nostra lacus, membra vero eorum, pisces referũt. Quod si ergo vita, quæ corpori & omnibus membris inhabitat, per astra in corpore ita veneno inficitur: tunc & interiora membra inde infirmantur, quę venenum concipiunt. Et sic Entia alia astralia eius veneni conditionis sunt, vt solum sanguinem lędant, sicut *Realgarica*: alia caput tantum respiciunt, vt *Mercurialia*: nonnulla solis ossibus minantur ac venis, velut *Salia*: quædam eius naturæ sunt, vt hydropisin & tumorem pariãt, vt *Auripigmenta*: aliqua, quæ febres inducant, vt *amara*:

Entium astraliũ diuersa venena.

Hęc vt accuratius assequamini, distributionem rerum & ipsum Ens vobis largiemur. Vbi notabitis hoc, quædam in interius corpus peruadere, vt sunt quæ ipsum liquorem vitæ feriunt. Et ista morbos pariunt corporis. Altera sunt, quæ vulnera gignunt, vt sunt, quæ virtutem mouent expultricem. Et in his duobus consistit vniuersa Theorica.

Particula

Particula prima.

QVemadmodum nunc explicuimus, vt Ens Astrale tam intra, quam extra corpus nos afficiat, nimirum secundum morbos, qui extra corpus non egrediuntur, & eos, qui in ambitum eius abeunt: Sic pariter ad scientiam vestram requiritur, vt recenseamus, quomodo in qualibet stella venenum situm sit. Nam hoc plus Astronomicæ, quam Medicæ facultatis est.

Venena hydropis quintuplicia. Quicquid vero huius sit, venena quintuplicia sunt quæ hydropisin pariunt. Ea quidem sub vno genere sunt: Sed naturis quinque distant. Sic vnum venenum astrorum est: Cetera quatuor Entium aliorum: quæ tamen singula hydropisin gignunt, vt quintuplicia sulphura, & alia similia.

Particula secunda.

QVo vero pacto à vobis cognosci possit, ex quo Ente hydropisis oriatur, & quibus eadem remediis sanari queat: hoc in morborum medicationibus traditum legitur. His itaque hactenus traditis, Ens ipsum conclusum volumus: hoc addentes, frustra vos astrales morbos sanare cogitaturos, quamdiu stella morbosa dominetur. *Stellæ potentia medico superior.* Eius enim potentia medico superior est. Vnde id colligere debetis, æquum omnino esse, vt probis functuri medicis tempora diligenter animaduertatis, nec ante conueniens tempus morbi vllius sanationem moliamini, cum conatus omnis futurus sit frustraneus.

PARENTHESIS SECVNDA.

LIBER ET PAGOYVM SECVNDVM *TRACTATVS* DE ENTE VENENI.

CAPVT I.

POstquam hactenus de Ente Astrali tractatio absoluta est; ordo postulat, vt de *Ente veneni*, quod alterum est, vnde corpora nostra afficiuntur, iam disseramus. Priori vero fundamento, cui in tradẽdo Ente Astrali incubuimus, adhuc memores operam damus: nimirum ex quinque Entibus corpora nostra violari, & vt patiantur, induci. Veruntamen, vt viam faciliorem & breuiorem teramus: prædictam præfationem non resuemus, sed basin & veritatem *Entis veneni* ita constituemus. *Entis veneni basis.* Confirmatum apud omnes est, corpora nostra conseruatione egere, hoc est, vehiculo quodam, cuius beneficio vigeant & nutriantur. Quod vbi vbi deest, ibi vita exsulat ipsamet. Aeque autem & hoc notandum est eundem ipsum, qui corpora nostra condidit aut creauit, ipsos similiter quoque cibos procreasse: eadem quidem facilitate, sed non æqua perfectione. Hoc ita accipi velim. *Corpus veneno vacuum.* Corpus quidem nobis veneno vacuum datum est. Hoc vero quod vice alimenti corpori porrigimus, venenum coniunctum habet. *Cibi venenosi bis sunt.* Sic ergo corpus perfectum creatum est: non itidem alterũ. Ex hoc animaduertite, cętera animalia & fructus nobis cibo esse. Ergo & veneno. Sibi ipsis vero nec cibi nec venena sunt, verum sui respectu, & quatenus creaturæ sunt, nobiscum æque perfectionem participant. Quatenus vero nobis pro cibo sumuntur, eatenus nobis veneno sunt: qua ratione nobis venenum est, quod sibimet ipsi venenum haudquaquam est.

CAP. II.

SEd res ista longius expendenda est. Res vnaquælibet in seipsa perfecta est, & bona facta sibimet & pro sua ratione Sed si alienos vsus spectemus, tum & bona & mala condita est. *Res quomodo bona & mala cõdita.* Hoc ita arbitremini: Bos, qui gramine vescitur, ex eo & venenum & sanitatem accipit. Vtrũq; enim in se gramen habet, alimentum, & medicamentum. Gramini tamen ipsi, gramen veneno non est. Sic & homo, quicdquid edit bibitq hoc ipsi venenosũ simul & salubre exsistit. *Illud* tamen quod *edit, sibimet* ipsi venenum non est. Et hoc, quod proponimus, duobus modis accipite. Vno de ipso homine, exclusa natura animalium & plantarum. Altero de assumtione. Sed & hoc ipsum dilucidius attexemus ad intellectum faciliorem: Vnum hoc in homine, est magna natura. Alterum, est venenum, quod in naturam infertur. Ac vt parenthesin hanc in vestram gratiam compleamus, recolligite vobiscum, Deum res omnes sibimet ipsis perfectas condidisse: aliis vero imperfectas, propter & ad vsum. Et in hoc fundamentum secundi nostri *Entis*, videlicet *veneni*, quiescet. Sed nos vlterius ita intelligi velimus: Deum quidem homini, aut creaturis propter seipsum nullum Alchimistam ordinasse:

sed si

ſed ſi imperfectum ad vſum noſtrum, quo opus eſt, conferamus, Alchimiſtam deſtinauit, hunc in finem, vt venenum, quod ſpecie & vice ſalutaris cibi aſſumimus, non vt venenũ manducaremus, ſed idem à ſalutari ſegregaremus & diſcerneremus.

Alchimiſta quo fine a Deo deſtinatus.

De hoc Alchimiſta quod vobis tradimus, ſedulò vos animaduertite.

CAP. III.

CVm ergo vnaquælibet res in ſe ipſa perfecta, ſecundum alia, tum veneni, tum ſalutaris rationem habeat: oratione noſtra procedentes ita ſtatuimus, DEVM huic, qui alio quodam, quod ſcilicet ipſi tam in pernitiem, quam ſalutem, ſumtum cedit, veſcitur ac vtitur, Alchimiſtam omnino conſtituiſſe: qui tantus artifex ſit, vt hæc duo probe à ſe inuicem diſcernere poſſit, Venenum nimirũ in ſuum vidulum, cibum autem in corpus ingerendo. Hoc modo, vt ſupra monuimus, fundamentum noſtrum intelligi ac à vobis acceptari volumus. Sed exemplum alterius generis accipite. Qui dominus aut princeps eſt, is in ſeipſo, vt Principi conuenit, perfectus eſt. Sed Princeps eſſe ſine ſeruis nequit, qui ei Principi ſeruiant. Serui interim in ſeipſis perfecti ſunt quidem: ſed non Principi: verum huic & veneno ſeu damno, & emolumento ſunt. Sed vt Alchimiſtam naturæ intelligatis, ſic putate, Deũ Principi largitum eſſe ſcientiam in ſe ipſo, qualem Princeps requirit. Hoc ipſum docet venenum à ſeruis ſuis ſeparare, & ab ijs bonum quoq; acceptare. Exemplum hoc ſi vobis non vſq; adeo quadrare videbitur: fundamentum rei præſentis poſitum inuenietis in docendo ſecundum doctrinam Sapientis, vbi iſtud explicatur. Sic enim res habet. Homini, vt edat ac bibat, opus eſt. Corpus etenim hominis quod hoſpitium eius vitæ eſt, cibo potuque omnino opus habet. Ita ergo cogitur homo ad ſumendum intra ſe tum venenum, tum morbos, ac ipſam mortem, nimirum per cibum ac potum. Sic ergo hoc argumentum aduerſus eũ dirigi poſſet, qui corpus nobis largitus eſt, & cibos addidit, vt nos iugularet. Sed ſcitote, creatorem creaturæ nihil detrahere: ſed vnicuiq; ſuam perfectionem relinquere. Et licet aliud alij veneno quidem ſit: de iſto tamen creator accuſari reprehendive minime poteſt.

Alchimiſta qualis artifex.

Homo ſumtione cibi contrahit morbos & mortem.

Creator creato nihil detrahit.

CAP. IV.

EX his vero creatorem ita indagabitis. Si omnia in ſeipſis perfecta ſunt, & ita compoſita ordinatione creatoris, vt vnum ad alterius conſeruationem faciat; veluti gramen vaccam, vacca vero hominem alit: adeoque perfectio vnius rei, rei alteri, quæ illam aſſumit, tum malo, tum bono eſt, & ob id imperfecta ſtatuendum eſt, creatorem propter vberiorem creationem, quæ plus ſit, quam creatio ipſa, iſta condidiſſe: hac ex cauſſa, quia res hac conditione creatas voluit, vt in eo, quod alteri neceſſarium eſt, talis virtus, efficacia & ars lateat, vt per hanc virtutem venenum à bono, ad ſalutem corporis & alimenti neceſſitatem ſeparetur, & ordo iſte mutuus ſeruetur. Exemplum. Pauo vorat anguem, lacertam, & ſtellionem. Hæc animalia quidẽ ſecundum ſeipſa perfecta & ſalubria ſũt: ſed ſecundum cætera animalia, omnia citata iſta venenum merum ſunt, ſi pauonem excipias. Huius diuerſitatis hanc cauſſam tenete: eius Alchimiſtam ita ſubtilem eſſe, vt cum eo animalis nullius Alchimiſta conueniat, qui tam exquiſite & pure venenum à bono ſeparet, vt cibus iſte pauoni innoxius ſit. Sic verum aliàs etiam eſt, animali cuilibet ſuum nutrimentum peculiare ad conſeruationem aſſignatum eſſe, & præter hoc peculiarem quoque datum Alchimiſtam, qui illud ſeparet. Struthiocamelo talis Alchimiſta datus eſt, qui ferrum, hoc eſt, ſtercus à nutrimento ſeparet, quod alij nulli poſſibile præſtitu eſſet. Salamandræ, pro cibo ignis, ſeu corpus ignis datum eſt. Hoc ad opus additum Alchimiſtam habet. Sui, ſtercus cibus eſt, licet id venenum ſit: qua ex cauſſa etiam ab Alchimiſta naturæ ex corpore hominis excluſum eſt. Sui tamen nihilominus alimento eſt: quod ſcilicet Alchimiſta ſuis, hominis Alchimiſta multò ſubtilior ſit. Nam Alchimiſta ſuis, ex ſtercore ſeparat id alimentum, quod ſegregare Alchimiſta non potuit hominis. Propterea etiam ſtercus ſuillum ab alio animali nullo voratur. Nam ſubtilior, & qui alimentum exquiſitiùs ſeparet, ſuis Alchimiſta nullus eſt. Idem de cęteris, quę conſulto omittimus vt ſermo breuior ſit, pari intelligendum modo eſt.

Alchimiſta qua virtute à bono venenum ſeparet.

Pauo.

Struthiocamelus.

Salamandra.

Sui.

Stercus ſuillum.

CAP. V.

IAm, vt de Alchimiſta quædam protulimus: ſic credendum vobis eſt, ipſum à ſolo Deo ex hac cauſſa conditum eſſe,

Alchimiſta curà Deo cōditus.

vt à bono ſeparet, quod ab eo diuerſum exſiſtit, in illo nimirum corpore, quod aliquid pro ordinatione diuina ad vitæ ſuæ ſuſtentationem aſſumit. Iam ad prius data recurrite, nimirum, res quinq; eſſe, quæ in hominem poteſtatẽ habeat, & quibus ipſe ſubiectus ſit,: vt *Ens aſtrale*, de quo pertractauimus, & deinde *Ens veneni*. Iam etſi ab aſtris quidem homo nihil afficiatur, non æque tamen etiam tutus ac ſecurus ab *Ente veneni* eſt: ſed vt ab eo labefactetur, metuendum eſt. Hæc, vt in procœmiis narrata ſunt, ita relinquimus. Sed vt facilius omnia complectamini, primum initium obſeruate, vt, qua ratione venenum vobis nocere poſſit vel noceat, apertius intelligatis. Cum ergo Alchimiſtam in nobis habeamus, à Deo creatore in corpus noſtrum inditum hoc fine, vt venenum à bono ſeparet, ne illud nobis damno ſit: deinceps diſſerendum de eo eſt, quæ nimirum ratio, quis modus ſit, quod æque ex *Ente veneni* morbi omnes humani emergant, ac ex cæteris. Qua in diſquiſitione id omne nobis prætereundum eſt, quod corporibus nihil noxę ſed aliquid commodi præſtat: ſicut vobis deinceps declarabimus.

CAP. VI.

SEd prius ſciendum vobis eſt, etiam hoc loco Aſtronomos hallucinari, dum corporis noſtri ægritudines indicantes, corpus ponunt fortunatum, & corpus ſalubre. Iam ſi id non fit: vnica hæc cauſſa ſupereſt, quod Entia reliqua, quorum adhuc quatuor ſunt, corpus lædant, & haud quaquam ipſa aſtra. Vnde meritò ipſorum ſcripta ridemus & explodimus, in quibus tam large ſanitatem pollicentur, & hoc tamen iuxta non conſiderant, quod & alia quatuor Entia exſiſtant, cum aſtro æque potentia. Sed ludendum nobis cum ipſis eſt. Quid enim felis ſine mure? quid Princeps ſine morione? Plane ſimilem hiſtoriam Phyſiomanticus quoque texit: qui tamen lacrymas nobis nunquam ciebit. Is pollicetur ſanitatem, nec de quatuor Entibus cogitat, quorum ignarus eſt. Nam ex ſolo Ente naturali auguratur, & cætera omnia obticet: quod nos non parum titillat. Res multarum rerum periti viri eſt, ea prædicere, quæ ex curſu dependent. Motionum enim vel curſuum quinque exſiſtunt, & tantum homo vnus. Qui motus aliquot omittit, & in reliquis pergit: is vere Propheta vanus eſt. Diuidere, & ſecundum diuiſionem loqui, quiſque prout didicit, iuxta iudicium & opinionem eorum, id oppidò laudandum eſt. Ita enim Entiſta pyromanticus ſuum iudicium ſuper ſpiritus ponit. Sic Entiſta Phyſionomus ex natura hominis vaticinatur: Entiſta Theologicus ex curſu Dei: Entiſta Aſtronomus ex aſtris. Sic quilibet per ſeipſum mendax eſt. Sed veraces ac iuſti ſunt ſi in vno conueniũt. Hoc vobis edicimus, ne ita vaticinari pergatis, niſi Entia quinq; Entium prius cognoueritis. Tum demum cachinnum noſtrum prememus.

Sanitas an ex ente naturali prædici poſſit.

CAP. VII.

VT autem cognitionem fundamentalem Alchimiſtæ habeatis: cognoſcite iam, Deum cuilibet creaturæ ſuam ſubſtantiam, & quæ ad hanc requiruntur, largitum eſſe: non propter ſui ipſius regimen, ſed propter vſum eorum, quibus neceſſariò indiget; quæ ipſa cum veneno coniuncta ſunt. Creatura illa intus in corpore habet, qui venenum ſeparet ab eo, quod corpori apponitur. Hic ipſe vero Alchimiſta eſt: ideo quia arte chymica in agendo vtitur. Prauum à bono ſeparat: bonum in tincturam tranſmutat: corpus is tingit ad ſuam vitam: ſuum naturæ in ſe ſubiectum ordinat ac diſponit: eam tingit, vt in ſanguinem ac carnem abeat. Alchimiſta hic in ventriculo habitat, velut in inſtrumento ſuo, vbi coquit, vbi operatur. Hæc ita intellige: Homo, quam carnem edit, ea & venenum & bonum in ſe habet. In ipſa tamen eſitatione omnia proba & bona cenſentur. Sub bono ſiquidem venenum reconditum latet: ſub malo vero boni nihil eſt. Quam primum itaq; cibus, vt eſt, caro, in ventrem *delabitur*, confeſtim aſſiliens *Alchimiſta*, ſeparationem inſtituit. Et, quod ad ſanitatem corporis non facit, in peculiaria loca deponit: quod bonum inuenit, in ſuas ſedes ſequeſtrat. Huiuſmodi ordinatio diuina eſt. Hoc modo corpus, ne à veneno eius, quod edit, interficiatur, præſeruatur: atq; illud per Alchimiſtam ſine vlla ipſius hominis induſtria ſecernitur. Et ita ſe virtus ac potentia Alchimiſtæ in homine habet.

Alchimiſta potẽtia quomodo in homine ſe habeat.

CAP. VIII.

SEd & porro intelligite, in re vnaquauis, quam ad vſus ſuos aſſumit homo, venenum eſſe, ſub bono reconditũ, taliter. In vnaqualibet re exſiſtit tum eſſentia, tum venenum. Eſſentia eſt illud,

Venenũ & bonũ in vno quouis cibo. Eſſentia & Venenũ quid differãt.

illud, quod hominem sustentat. Venenum contra, quod eum destruit, & morbis percellit. Et hæc vera sunt in omni re alimẽtosa, respectu eius animalis, quod illa vtitur, nullâ exclusâ. Ad hæc vos attendite nunc Medici. Si hoc pacto corpus in alimento consistit, nec eo carere potest, sed illi omnino subiectum est: tũc corpus alimentum, tale quale inuenit, sub vtraq; specie boni & mali assumit: & separationis officium Alchimistæ delegat. Iam si Alchimista infirmus sit; ita, vt venenum pro perfecta sua industria à malo separare non valeat: porro autẽ ex veneno & bono vnita putrefactio, & tandem digestio aliqua fiat tunc hoc ipsũ est, quod nobis morbos hominum indicet. Nam morbus omnis, in homine ex Ente veneni genitus, ex putrefacta digestione dimanat, quæ ipsa in temperiẽ cõsistere debebat, ne vllum excessus modũ Alchimista sentiret. Digestione vero interrupta, tunc perfectus in suo instrumẽto Alchimista persistere minime potest. Sic ergo corruptionem sequi necesse est, quæ ipsa deinde mater morborũ omniũ existit. Et hanc vobis Medicis penitissime in animo obseruari decebat, nec vos ambagibus vestris intricari. Corruptio enim corpus inquinat, pro eo ac est, vel fit; hoc pacto. Vnda quæ clara & pellucida est, quocunq; lubet, colore tingi apta est. Sic & corpus vndæ simile est: corruptio color est: nec color est vllus, qui suam ex veneno originem non trahat: qui simul & veneni signum ac indicium exsistit.

Morbi omnes ex putre facta digestione.

Corruptio.

CAP. IX.

HÆc autem vt plenius assequamini, scitote, Corruptionem duabus viis fieri: *Localiter*, & *Emunctorialiter*, hoc nimirum pacto. *Si*, vt diximus, in digestione est, atque Alchimista in separando ex deficientis digestionis vitio succumbit: tum demum istius loco generatur putredo, quæ venenum est. Vnumquodlibet enim putridum, venenum est eius loci, in quo moratur, adeoque fit mater certi ac mortiferi veneni. Putredo enim, quod bonum est, corrumpit: & si bonum sua vi exuitur, tũ euincit malum in bono: quod tamen ipsum non apparet aliter, quam sub specie eius boni, quod putredini subiacet. Et sic istud mater eorum morborum fit, qui ipsi subijciuntur. Iam vero quod Emunctorialiter fit: id à naturæ expulsiuæ aberratione accidit, isto modo. Si Alchimista venenum expellit, vnumquodlibet per conuenientia sua emunctoria: sulphur nimirum album per nares: arsenicum per aures: stercus per monoculum: & sic quęcunq; alia venena, prout quoduis peculiare suum emunctorium habet. Horum venenorum vnum, si aut per imbecillitatem naturæ, aut per se ipsum & alia impediatur: tum mater fit morborum sibi subiectorum. Sic vniuersaliter in omnibus morbis duæ origines patescunt. De quibus ad vos hic plura quidẽ verba non faciemus: sed in libris de Origine morborum in speciali vberiora vos legetis.

Corruptio, duobus modis fit. Localiter.

Emunctorialiter.

CAP. X.

PORRO, quemadmodũ superius dictũ est de Alchimia naturali, quomodo scilicet illa in quolibet animali sita exsistat, propter necessitatem separationis eius, quæ in ventriculo institui debet: sic breuem quandam doctrinam iam attendite; quomodo prædicto modo vniuersi cęteri morbi quoq; explorari ac indagari possint. Quod si homo ab Entibus omnibus bene se haberet & valeret; Vt, si exempli caussa, idoneum haberet Alchimistam, qui probe separaret commodis instrumentis, reseruaculis & emunctoriis: tunc scire necesse est, præter idonea instrumenta plura alia quoq; huc spectare, nimirum vt astra faueant, & cetera Entia omnia benigna sint. Quamquam nec ista vniuersa nos admodum moueant, ponendo, omnia bona & efficacia esse: attamen corpori plurima accidunt, quæ Instrumenta, Reseruacula ac Emunctoria aut frangunt, ac maculant, fœdantq;, aut obstruunt. Naturæ enim & corpori contrarius ignis est. Is enim sua qualitate, natura, ardore, siccitate & vi alia nos ita corrumpere potest, vt per ipsius præsentiam instrumenta Alchimistæ violentur: vnde ipse postea debilis appareat. Sic & ipsa aqua corpori ac Reseruaculis nostris suâ naturâ, substantia & qualitatibus aduersa occurrit, ita vehementer, vt instrumenta ab illa aut obturentur, aut peruertantur, aut alio modo alterentur. Idem iudicium etiam de aëre, & rebus necessarijs quibusuis est, velut & de externis accidentib⁹, quæ vniuersa potentia sunt, vt Reseruacula, Instrumenta & Emunctoria diffringant, permutent & inepta reddant. Tunc enim Alchimista infirmus ac mortuus, operi suo perficiendo ineptus euadit.

Accidentia hostilia Alchimistæ.

Morbi ex instrumẽtorum Alchimistæ violatione.

CAP. XI.

Inſtrumenta quomodo per os corrumpantur. *Ab aere.*

SEd nec hoc vobis elabi debet, per ipſum os quoque Reſeruacula, Inſtrumenta & Emunctoria corrūpi poſſe, ab aere,cibo,potu,& ſi quęalia huius ſint generis: hoc ſcilicet modo. Aer, quem attrahimus, ſine veneno non eſt, cui nos præcipue ſubiecti ſumus. De cibi vero quantitate ac potus, vt & de praua eius qualitate, quæ cum inſtrumentis corporis diſcordat, hoc tenendum eſt, quod & per ipſa organa violenter confringantur:ita, vt etiam hoc caſu Alchimiſta in ſuis operationibus manifeſtè interturbetur.vbi dein accidit Digeſtio, Putrefactio & Corruptio. Et qualis proprietas eſt veneni eius rei,quam homo aſſumit: talem naturam quoque induit ventriculus, ac cum eo cætera in corpore. Hæc poſt modum mater fit morborum eiuſdē corporis. Hinc enim vos Medici comprehendere debetis, vnicum ſaltem venenum, nec plura, matrem morborum parere: veluti,ſi manducatis carnē, olus, pultem,aromata:& ex his comeſtis corruptio in ventre generatur, tunc huius corruptionis non in vniuerſum omnes cibi cauſſa ſunt, ſed ex omnibus vnus tantum, nempe venenum aut oleris, aut carnis,aut pultis, aut aromatum. Et hoc magni arcani loco habere debetis. Hoc ipſum ſi probe cognoueritis, quodnam venenum mater morborum ſit:tunc iure vos Medicos vocari patiemur. Sic enim compertum habebitis, quo remedio vti debeatis: quod aliàs erronee attentabatis. Et hoc ſit vobis fundamentum matris omnium morborum, quorum ſexcenti numerantur.

Cibo & potu.

CAP. XII.

IAm vero breuem etiam de venenis inſtitutionē vobis communicabimus, vt,quæ venena & qualia intelligamus aſſequamini. Indicauimus vobis,in omnibus alimentis venenum exſiſtere. Ex alimentis ergo potens Ens quoddam educitur ſuper corpora noſtra. Poſtea explicauimus, qui in nobis alchimiſta ſit, qui in corporis commoditatem per inſtrumenta & reſeruacula ſua venenum ab alimento ſegreget. Hoc facto,ipſa Eſſentia in tincturam abit corporis. Venenum vero per emunctoria extra corpus ſecedit. Hoc ordine dum ſingula adminiſtrātur,Entis ipſius ratione homo ſanus ac vegetus eſt. Vna tamen etiam meminimus accidentium hoſtilium,quę in ipſum Ens ita impingere poſſunt,vt id perdant. Vnde poſtea Mater morborum oriatur.His repetitis,porro de generibus venenorum audite. Scire vos arbitror, quid & quot emunctoria ſint. Horum ratione ad cognitionem venenorum deſcendite.Quicquid per poros cutis tranſſudat ſubſtātialiter,id reſolutus eſt Mercurius. Per nares quod excernitur, hoc ſulphur candidum eſt. Per aures, Arſenicum eijcitur. Per oculos,ſulphur. Per veſicam,reſolutio ſalis: per anum putrefactum ſulphur. Et quamuis veſtri ratio poſceret,ſcire, qua forma ac ſpecie vnūquodque probari poſſet:id tamen noſtra Parentheſis non admittit. Sed è lib. de Conſtructione humana Philoſophiæ ea fundamenta haurietis,quæ cognitu Medico neceſſaria ſunt: ſicut & horum remedia debita, multis de cauſſis, quæ de putrefactionibus (quorum lectio ad vos pertineret) copioſius traduntur. Ibidem etiam, quomodo venenum in alimento lateat, reperietis.

Venenorum corporis in ſingulis membris cognitio.

CAP. XIII.

EXemplum vobis ob oculos ponemus, ex quo breuiter pernoſcatis, quomodo venenum ſub alimento ſit: & vniuſcuiuſq; rei conditio in ſeipſa perfecta; reſpectu vero aliorum hominum ac animalium qui ea vtuntur, vitioſa & venenoſa ſit. Id ſic ſtatuemus. Bos ſuo cum ornatu ſibi ipſi pro neceſſitate conditus ſufficit: cutis eius ad accidentia carnis: emunctoria ad Alchimiſtam. Sed hoc huc exemplum quadrare non videtur. Dabimus aliud.Bos creatus eſt,ſibiquidē ad neceſſitatem iſtâ formâ, quâ eſt: homini vero ad nutrimentum in cibo. Iam attendite,bouem ex dimidio homini venenum eſſe.Qui ſi ſolius hominis gratia conditus fuiſſet,non etiam *ſui ipſius*:tum nec cornibus egeret,nec oſſibus,nec vngulis. In his enim nullum alimentum hæret: & quod ex illis fit,neceſſariū non eſt. Videtis ergo,bouem ſui ipſius ratione oppido bene creatum eſſe,nec in ipſo quicquam eſſe, quo aut carere poſſit,aut abundet. Iam vero ſi ad victum ille hominis aſſumitur,tunc homo id vna etiam edit,quod contra ipſum,ac venenum eſt, cum tamen id boui ipſi venenum non fuiſſet. Hoc iam ab hominis natura ſeparandum eſt,quod Alchimiſta eius pręſtat: vbi varia venena generantur citra exceptionem.Quodlibet enim venenū opera Alchimiſtæ in ſua Emunctoria excutitur, vnde illa implentur. Quicunque autem ex hominibus Alchimiſta id præſtare

Venenū quomodo ſub alimēto.

præſtare

præstare potest, quod Alchimista in corpore: huic nulla vspiam ars deest. Cuilibet enim hoc exemplo sit, vt, quemadmodum Alchimista naturæ operatur, sic operari conetur ipsemet. Et si venena ita separata sunt, vt venenum non videatur amplius: cogitate, quod etiam ex pileo hoc spectatissimum aureum oleum fiat, quod tamen oleorum omnium detestabilissimum est. Mucus quoque narium suum venenum quidem non refert: sed venenum tamen maledictissimum est, ex quo omnes morbi destillationum oriuntur: quod ex ipsis morbis facile pernoscitur.

Oleum aureum pilei. Mucus narium.

Particula I.

HIsce ergo hactenus dictis, satis vobis explicasse videmur Ens veneni, quod ex solo isto progignatur; quod cibi potusue vice assumimus, hoc est, venenũ & alimentum. Hinc porro annotate, digestionem eã esse, quæ corruptio, si corrumpitur. Inde vlterius scitote, qui quoue modo venenum quodlibet in suo loco generetur: & quinam successu tẽporis ex eo veneno vel morbi vel mortes excitentur.

Particula II.

QVamuis autem in præsenti Ente vobis non explicemus, qua ratione quilibet morbus ex commemoratis ciborum venenis, ad sua emunctoria amãdatis gignatur: tamẽ vitandi erroris gratia in hac Parenthesi id omittite, & in libris de Morborum origine quærite: quo loco id secũdum fundamentũ hoc vobis aperte declarabimus. Et sic etiam vna opera cognoscetis, qui morbi sint Arsenici, Salis, Sulphuris, Mercurij, pro distributione vniuscuiuslibet formæ ac speciei, sicut secundum seipsam apta est ad generationem morborũ. Sic ergo hisce Ens hoc conclusum volumus: quæ vobis pro fundamento ceterorum librorum nostrorum intelligenda offerimus.

PARENTHESIS INTERCLVSÆ LIB. TERTIVS ET PAGOYVM TERTIVM.

TRACTATVS DE ENTE NATVRALI.

CAP. I.

CVm nihil addubitem fore, vt de Ente nostro Naturali, & vestris scriptis admodum iudicium dissimile facturi sitis: id ipsum tamen flocci facientes, *Ens Naturale* vnum profitemur; quod in Parenthesi nostra tertium est, ex quo omnes morbi generari possint, adeoque generẽtur, quoties Ens Naturale eo mutationis prolabitur, veluti sequentia capitula enumerabunt. Principio notate, quid Ens naturale sit. In cuius definitione facienda, si maternæ vestræ quidem linguæ, adeoque eius, quam ex Heinrichmanno didicistis, proprietate non vtemur: velim vos memores esse noui cuiusdam iuris, & simplicitatis etiam veterum exsoletorum auctorum. Ens naturale hoc est. Cognouistis ex Astronomica influentias, firmamentum, & astra omnia, & stellas, & Planetas, & cœli genium, quæ ad asse extremum & nouistis omnia, & percensetis. Sic hoc nobis introductorium ad rem sit: quod æqua ratione, quâ elementũ in cœlo pernouistis, similis aliqua cõstellatio, firmamentũ, & his simile quid in homine reperiatur. Nec vestræ nos doctrinæ pudebit, quâ hominem *Microcosmum* appellatis. Nomen ipsum quidem probum est: sed istud vos haud vnquam recte intellexistis, vestræque interpretationes, obscurę ac meræ tenebræ sunt. Rem ita ęstimate, vt nos Microcosmum explicamus. Quale cœlum, cum omni suo firmamento, constellatione, & cęteris secundũ & per se ipsum est: sic homo quoque constellatus intra se & pro se erit potenter. Ac vt firmamentum in cœlo pro se est, adeoque à creatura nulla gubernatur: nihilo magis firmamentum, quod in homine est, ab aliis creaturis regitur, sed per se solum potens ac liberum firmamentum est, nulli imperio parens. Hinc duplices creaturas concludite: vnã cœlum terramq; : alteram Hominem.

Ens naturale quid.

Homo microcosmus, vt cœlũ suas stellas in se habet.

CAP. II.

HOc ita enarramus. Motiones firmamenti ad minimum vsq; punctum pernouistis. Postea & terram cum omnibus nascentibus perdidicistis: cognita habetis ipsa elementa, & vniuersas substantias. Id ipsum vniuersum in homine debebatis intelligere, & exploratum habere: in ipso homine firmamentum mira Planetarum & stellarum corporearum motione circumagi: quę nimirum omnia suas exaltationes, coniunctiones, oppositiones & alia, vt pro vestro captu indigetatis, constituant promantque: & quęcunque doctrina astronomica ex profundis & abstrusis principiis, per aspectus, per sidera, & alia hausit, ea omnia vobis documento ad corporale hoc firmamen-

firmamentum esse conueniebat. Nemo enim vestrum Astronomia vacuus, Medicina plenus fieri potest. Pro vna ergo hac parte dictum sit: quod nempe, quæ firmamentum complectitur, vobis exemplum & deductio ad firmamentum corporale esse debeant. Ab hoc porro recordari fas est, terram fructus omnes pro gignere, hoc fine, vt homo ex iis viuat, ex iis alatur. Idem de homine quoq; credere debetis, quod in ipso omnes fructus, quoscunque orbis profert, seu magni, seu parui, seu alterius differentiæ sint gignantur, hoc modo. Non diffitemini, terram vnum hunc ob finem exsistere, vt, ferat & fructus & hominem. Idem corporis quoq finis. Sic ex & in ipso corpore emergunt omnia alimenta, quibus illi opus habent, in corpore qui sunt. Et hi sunt corporis membra. Horum incrementa eadem sunt, quę fructuum terræ. Hi vt se ad corpus habent: sic enascentia corporis nutrimenta vicissim ad corporis membra: adeoq; in homine omnia enascuntur. Quæ ideo huc producimus, vt intelligatis, corporis membra extraneo nullo alimento opus habere. Nam ipsum corpus illis alimenta ex sese suppeditat. Vbi hoc quoq; obseruare debetis, quatuor tantum membra esse, quæ corpus nutriant: cętera omnia Planetas esse, nec vllo egere alimento, sicut nec ipsum firmamentum. Duplex etenim corpus est: Firmamentale & terrestre. Vobis autem dico: creaturis hominem duabus constare, nimirum Nutrientibus, & Nutriendis seu egentibus.

Astronomiæ ignarus nunquã fit medicus.

Alimẽta in corpore

Membra corporis nullo extraneo alimento indigẽt.

Corpus duplex.

CAP. III.

VT nunc perstrinximus, in corpore aliquid exsistere, quod externo cibo minime indigeat: ita sciendum est, illud esse firmamentum corporis. Sic enim cœlum in suo firmamento sine alimentis viget: eodem modo & corporale firmamentum se habet. Corpus vero, quod terræ rationem habet, ex sese quatuor membris alimoniam præstat. Hac illa fruuntur, nec extranea vlla opus habent; quod quatuor in corpore spiritus exsistant, quos corpus vegetat ac nutrit. Sed quod præter hoc ad corporis sustentationem accedit, hoc est, vt comperiatis, omnino aliquid esse, quod firmamẽtũ & terram sustineat, tueaturq;, vt illud ipsum ministret, quod in illis esse comperimus. Quod vero nostræ industriæ sit perquirere, quam formam, quam faciem illud præ se ferat: de isto nihil gloriamur. Dicta nostra vos, tamen ita accipite, quasi ipse quoq; homo, simili vinculo astringatur, vt extrin secus alimentum sortiri aliquod cogatur. Sed hoc alimentum ad vnicum spectat corpus sicut fimus ad agrum. Ex se quidem id fructum non gignit, nec ipsum auget semen eius, nec aliud quicquam agit, quam quod corporis substantiam vegetet & prolificam faciat, sicut fimus agrum. Nam præter hoc aliud non confert. Simili modo cibus homini confert, quasi eius fimus [illegible]. Nam nec vita, nec intellectus, nec [illegible] rim spiritus, nec tale [illegible] à cibo aut potu principium habet. Imo inde nec meliorantur, nec deteriorantur. Cibus ergo in corpore se habet, vt fimus in agro. Fimus agrum fouet & pinguefacit, modo arcano. Itidẽ facit cibus corpori, ratione corporali: sed nihil iis, quæ in corpore sunt. Hæc ergo vobis introductio sit ad intellectum capitulorum sequentium: vt noscatis, nos hominem ponere in firmamentum sui ipsius corporis & suæ ipsius terræ, & similiter in sua elementa &c. Sicut ex lectione sequutura intelligetis.

Firmamentum corporale nullo alimento eget.

[illegible] ster

CAP. IV.

INtellectionis principium de firmamento sumemus. De quo primum attendetis *Creationem & Destinationem* hoc est, initium & finem, & quicquid vnumquodq; interea actutum est. Hoc de firmamento profitemur. Circa quod notate, in corpore septem membra sita esse: quæ ipsa alimentum nullum asciscunt, sed in se ipsis septem Planetarum ritu, qui se ipsos nutriunt, nec alter ab altero alimentum capescit aut cibum, nec quisquam ab ipsis astris quicquam sumit, consistunt. Et huius hoc documentum facite. Eius naturæ Planeta Iupiter est, vt ad sui corporis sustentationem nullo fimo egeat. Is in creatione annonæ satis sortitus est. Pari ratione & hepar, vt stercoretur, non opus habet: sed suam substantiam sine omni cœno habet. Quod si vos obiectione instatis, & de digestione hepatis infertis: id nos in risum detorquebimus, non secus ac si Teutonicum poetam de cæruleis montium coloribus, qui nihil sunt, nugantem audiremus. Quomodo vero nos coctionem ponamus, id isti Alchimistæ enuntiandũ demandamus, id est, rustico, qui fimum in agro facit. Septem enim membra dicta nihil stercorant. Hęc vt de Ioue & Hepate comprehendistis: sic pariter censete, cerebrum

Planetę corporis nullum adsciscũt alimentum.

Epar.

Cerebrū. Cor. Splen. Pulmo. Renes. cerebrum Lunam esse: cor Solem: splenem Saturnum: pulmonem Mercurium: renes Venerem. Et sicut superiora firmamenta cursus suos præstant ac exhibent: sic eadem censete de his inferioribus. Quod si enim cognituri crisin estis; certe opus est, vt prius cursum ac motum naturalem in corpore fientem didiceritis. Huius si ignari estis: tum pol, morbos naturales, id est, ex Ente naturali: in crisin disponere nullo modo poteritis. Eorum enim ac cœlestium crises duplices sunt, à se longis metis distantes, sicut deinceps planiùs intelligetis.

CAP. V.

SIc ergo de inuestiganda crisi doctrinam vobis participabimus, quantum quidem ad hanc parenthesim spectat. Hoc modo. Quādo nascitur infans, cum eodem suum quoq; firmamentū & septē membra, [quę sibi ipsis, vt septem Planetæ sufficiunt,] nascuntur: adeoque omne firmamentum, quod ad firmamentum pertinet ac requiritur. Namq; de vno si firmamento loquimur, firmamentum plenum intelligimus, haud quaquam inane: quale etiam in infante perfectum est. Huius infantis firmamentum in natiuitate sua ascisci *prædestinationem*, hoc est, quamdiu Ens naturale currere aut vigere debeat. Pono enim, creationem fieri hac hora. Tunc huius creationis finis iuxta erit, hoc est, anno 30. Creatio enim & ipsius finis hoc habet, vt in natura præsentiat, & ex ipsa natura ediscat, quamdiu Ens naturale, & quot in annos excursurum sit. Clepsamum si ponas, sinasq;: quam primum illud perlabi incipit quo temporis puncto quieturum sit, pernosti. Itidem se natura habet in creato vt sciat, quamdiu Ens naturale cursurum sit. Et prout aliquandiu currit aut cursurum est: ita secundum tempus illud, Ens naturæ & creati ponit omnes motus ac cursus, qui corporeis Planetis debentur, in ipsum corpus, vt omnes in vniuersum perficiantur in eo tempore, quod est intra creationem & prædestinationē. Huius exemplum esto. Infans hac hora nascitur, & secundum Ens naturale 10. horis victurus est, ita nimirum, vt eius prædestinatio in Ente creato, taliter ordinata sit. Sic ergo Planetæ corporei cursu suo omnes horas perficient, non secus ac si ad ætatis annum 100. processisset infans. Nec centenarius vir cursum alium habet, quanquam isthoc tardiorē, quam infans vnius horæ, aut temporis

Criseos inuestigandæ doctrina.

Prædestinatio.

etiam concisioris vel breuioris. Sic nos in Ente naturali, quid creatum & prædestinatum sit, omnino intelligi volumus, obseruarique, quod cętera Entia prędestinationem persæpe infringant.

CAP. VI.

IAm declaramus vobis, cœleste firmamentum semel creatum esse, & ęquali tempore cum hominibus ipsis durare. Quare id cursum suum semel peperit ac simul prædestinationem, nec sobolem vllam porro gignet. Ideo omnes illius cursus prolongati sunt, hoc quidem modo, vt prędestinationem suam exspectare possit. Homo vero cursus istos suos omnes in vna hora conficit, si Ens ipsius naturale in vnam horam conclusum fuerit. Quare mutatio Lunæ cerebrum nihil attinet. Caussa est, quia pluries cętenis millibus cerebrum à corde innouatur, dum interim Luna ne semel quidem lumen à Sole recipit, & totidem etiam nouilunia & plenilunia in sua prædestinatione facit, quot Luna in prędestinatione sua. Sic quidem Deus condidit ac constituit. Criticatio ergo seu crisis explicatio Astronomica super Ens naturale, est omnino inartificiosa. Quicquid vero ipsum corpus in sese per Ens naturale infirmat, id secundum suum motum critizat, & nō secundum cœli firmamentum. Sic respectu Entis Naturalis, Saturno & spleni nullum commercium est, nec spleni cum Saturno. Dinumera ergo à creato vsque ad prædestinationem, & iube cœlum cœlum sit sui firmamenti. Nec enim suum infanti creatum communicat, nec vicissim infans illi. Sic ratione Entis nullum quicquam ab alio accipit. Si quis esset, qui prædestinationem cœli nosset: is quidem etiam prædestinationes hominis sciret. Solus autem Deus prędestinationis, id est, finis conscius est. Sed, ne huius rei fors immemores simus, hic quoque mecum expendite, quid exaltationes, coniunctiones, oppositiones, & similes sint. Eas nimirum non materialiter fieri, sed omnino spiritualiter. Hi cursum illum complent, non ipsa substantia. Rapiditas etenim cursus seu motus corporei firmamenti conceptionem hanc in substantia non admittit. Itaque solus Spiritus in quolibet membro motus perficit, sicut Planetæ, quibus satis temporis est ad incrementum & decrementum. Itaque hoc *Ens longum* vocatur: homo vero *Ens breue*.

Lunæ mutatio cerebrū nihil attinet.

Cœlum infanti nihil communicat.

Exaltatio &c. corporis quid.

Ens longū, breue.

Cor Sol est.

COr Sol est. Ac vt Sol operatur in terrã ac ſemet: ſic pariter Cor quoq; operatur in corpus & ſeſe. Et ſiquidem non ſplendor Solis ſit: Splendor tamen corporis exſiſtit, quo cor opus habet. Corpori enim à corde ſplendoris ſatis defluit. Sic Luna quoque ſeſe cerebro, & hoc ſe illi æquiparat: ſed in ſpiritu tamẽ, non in ſubſtantia. Qua cauſſa cerebrum tot accidentia affligunt. Lien motũ ſuum Saturni ritu peragit, ac quoties hic à ſuo creato ad prædeſtinationem ſuam contendit: toties lien quoque à natiuitate ſua, vſque ad obitum curſum conficit. Fel Mars eſt. Sed in ſubſtantia ſua Marti minime conuenit; ideo, quod quoduis firmamentum proprium morem ac ſubſtantiam ad ſubiectum ſuum, quo directum eſt, poſſidet. Sic ergo fel in ſua ſe ſubſtantia habet, ſicut Mars in ſpiritu & fel eſt in ſuo ſpiritu, ſicut Mars in aëre. Renibus natura ineſt Venerea, vt & illius exaltationes, magis minuſue, prout ipſa Venus, iuxta vtrorumq; prædeſtinationem. Et quam Venus operationem molitur, ea ad fructus terræ gignendos dirigitur. Sic virtus renum fructum humanum ſpectat, ita, vt Venus in corpore nihil operetur, nihil accendat. Nã huius rei renes officium præſtant, nec præter hos quid aliud. Et ſicut Venus per conceptionem virtutis à magno Ente accenditur: ſic renes à ſenſu & voluntate humana vim acceptant. Mercurius pulmonibus Planeta ſimilis exſiſtit. Vterque in ſuo firmamento potens eſt: nec vnus alteri in ſuo quicquam importat. Et quẽ vſum Mercurius terræ, ac quibus fructibus progignendis confert: hunc eundem vſum in Homine præſtant pulmones. Iupiter Planeta eſt aſſimilis hepati vſque adeo ſecundum ſuam ſubſtantiam, vt cõpertum ſit, abſente hepate nihil in toto corpore reliquum fore: non ſecus ac ipſe Iupiter ſua benignitate tẽpeſtates omnes mulcet & temperat. Vtrique etiam æqualis motus, equalis exercitij in ſuo firmamento exſiſtunt.

Luna cerebrum

Lien Saturnus

Fel Mars

Renes Venus.

Pulmo Mercurius.

Epar Iupiter.

CAP. VIII.

QVæ hactenus de Ente naturali poſuimus, quomodo ſe nimirũ in ſuis conſtellationibus id habeat: vt fundamentum rei melius percipiatis, eadem de ſideribus corporum quoque perſcrutabimur, & inde quieſcemus. Veruntamen pro vberiore inductione nõnulla alia quoque deinceps afferemus, quæ vſum noſtræ huic Parentheſi non leuem præſtabunt. Id ſequentibus fiet capitulis, hoc cognitionis principio. Motus Spirituum aſtrorum corporeorum fit ab origine ſeu ſtemmate ſuo, ad finem iſtius membri, econtra, ad ſuum ſtemma, veluti reflexio ad ſuum centrum. Exemplũ hoc eſto. Cor ſpiritum ſuum per vniuerſum corpus diffundit, non ſecus ac Sol per omnia aſtra ac ipſam terram. Spiritus hic ſolus corpori vtilis eſt; non ſeptẽ illa membra, pro ſua ſuſtentatione. Cerebrum ſolum ad cor peruadit, & à corde retroit ad centrũ ſuum ſpiritualiter. Nec metam aliam vllam terit. Hepar ſpiritu ſuo ad ſolum progreditur ſanguinem, nec præter hunc quicquam attingit. Splen curſum ſuum in latera & inteſtina dirigit. Renes viam per lumbos & partes vicinas, perq; metas vrinarias moliuntur. Via pulmonis circa pectus & guttur fit. Fel motum ſuum in ventriculum & inteſtina ſuſcipit. Hæc vt indicata ſunt: ſic noſſe debetis, ſi illorũ aliquod aberret, & in vias alias penetret, nempe Splen in vias fellis, tunc neceſſariò morbos generari. Et ea aliorum quoque ductuum ratio eſt. Et hæc ex lib. *de Generat. morborum* dilucidius & clarius intelligetis. Sed hæc hìc ſufficiant. De cæteris ſtellis ſimile iudicium facite, quod & ipſæ in corpore reperiantur ſecundum quidem normam iſtius firmamẽti: Quod verum reperitur de ſideribus corporum, & erroribus aſtrorum, quæ ſeſe ipſa ſuis ex reflexionibus quas in motibus faciũt, alunt fouentq;. Pro expoſitione huius dicimus, intelligere vos debere ſeptem vitas, quarum nulla genuina & vera vita ſit, vt eſt illa, in qua mens ſeu anima habitat: ſicut de anima & vita traditur. Sic ergo comprehenditis, quomodo cetera membra à ſeptem illis vitam ſortiantur, nimirum vnumquodlibet à ſuo Planeta, id eſt, in eo motu, quem proprium habet.

Spiritus aſtrorum corporeorum ſi in alias, quã ſuas penetrẽt vias, morbos generant.

Vitæ hominis ſeptem.

CAP. IX.

CAput proximum finiuimus ſeptem vitis, addentes, quodlibet membrũ à peculiari Planeta foueri. Eo intellectu ſcire iam debetis, id hepati ſubiectum eſſe, quod ab hepate vitam habet. Sic, quod à corde viuit, cordi ſubiacet. Ita etiam de ceteris omnibus. Iam ergo Elementa corporis vobis obſeruanda veniunt. Quâ in doctrinâ ſi ſtylum alium inuehemus, quam qui vobis placeat, & qualem collectæ veſtræ reſipiunt: de hoc non magnopere turbabimur. Ex his ergo intelligite, quidnam Elementa in corpore

Elementa in cor.

pore quidnā. corpore sint. Nam illa in Ente naturali vna dominantur. Morbi enim alij ex stellis: alij ex elementis oriuntur: alij ex qualitatibus promergunt: quidam ex humoribus conflantur: nonnulli ex complexionibus fiunt: sicut deinceps dicetur. Sed vt hic Elementa corporis intelligatis, rem ex fundamento eruite. Ignis. Ignis originem suam ex motu 7. accipit. Motus enim, quem illa habent, calorem in illis conclusum essentialiter extrudit, hoc modo. Elementum ignis in corpore inuisibile est, nisi per ictum aut plagam oculorum exsiliat. Tum enim scintillæ promicant, hac de caussa, quod isto in loco ductus patent; & quod ictus iuxta oculos factus est; quo loco scintillæ omnium difficillimè occultari possunt. Sic, veluti in mundo hoc ignem nullum habemus, nisi excutiatur: pari modo idē in corpore quoque reconditus latet. Aqua. Aqua in vniuerso corpore inūdat, in omnibus venis, neruosis partibus, ossibus, carnibus, tandem in omnibus membris. Nec vllum totius corporis membrum est, quin in se aquam habeat, & veluti terra, eadem cinctum sit & perfusum. Aër. Aer etiā in corpore est, ex continuo motu membrorum, qui ventos in corpore ciet. Et sicut quatuor venti in mundo exoriūtur: sic idem intellige etiam de corporeis ventis. Porro, terra est id, ex quo nutrimenta enascuntur. Terra. Sic in homine quatuor Elementa reperiuntur, non secus ac eadem secundum prædestinationes suas in mundo exsistunt. Nobis tamen id potius probabile fiet, creatorem liberam creaturam ex quatuor Elementis condidisse, quæ non ex aliis membris oriantur: sicut libri de *Creato primo* demonstrant.

CAP. X.

SIcut hactenus traditum est de motu stellarum, hoc est, ipsius firmamenti: deinde Elementorum, quomodo in viuo corpore habitent, & substantialiter in seipsis consistant, vnumquodlibet in sua ipsius potestate: sic annexa cętera quoq; planâ doctrinâ vobis edisseremus. Et vt Ens naturale fundamentaliter innotescat, imaginationi vestrę reinculcamus Complexiones quatuor vnde. quatuor complexiones, Choleram, Sanguinem, Melancholiam, & Phlegma. Sed prout has enumeramus: sic nihil nobis negotij datū volumus ista opinione, quæ asseritur, quod illæ ab astris aut elementis, sint aut veniant. Quorum nullum vel parte minima verum est. In hoc tamen vobis cedemus, & argumentum vestrum probabimus, quod nimirum singularis creatura in corpora data sint: ita nimirum. In corpore gustus 4. exsistunt. Gustuū 4. explicatio. Totidem & in terra: *aciditas, dulcedo, amaritudo*, & *salsitudo*. Horum quatuor vobis talem explicationem afferimus. Quatuor gustus perfecti sunt in vnoquolibet subiecto. In nullo tamen subiecto, præterquam in homine peruestigabiles sunt. Cholera. CHOLERA principium suum ab amaritudine desumit. Et res quæuis amara, calida & sicca est; ignem tamen non attingit. Ignis enim nec calidus, nec siccus est, sed est Ignis. Melancholia. Aciditas est MELANCHOLIA. Quicquid enim acidum est, frigidum ac siccū exsistit. Et hoc sub appellatione Melancholię intelligitur, nec ad terram quicquam pertinet. Terrę enim & Melancholiæ magnum interuallum aut discrimen est. Phlegma. PHLEGMA ex dulcedine oritur. Omne enim dulce, frigidum & humidum est: nec tamen aquæ æquiparatur: ideo, quod Phlegmatis & aquæ eadem ratio sit, quę ignis & aquæ. Sanguis. SANGVIS ex sale est: & quicquid salsū est, est sanguineum, id est, calidum & humidum. Et hæc de 4. complexionibus notanda sunt, veluti in corpore oriuntur: vt sunt *Aciditas*, *Dulcedo*, *Amaritudo*, & *Salsitudo*. Cęterorum in sequente capite mentionem faciemus. Ita ergo pronuntiare licet: si Sal in homine ex Ente complexionis superat, tum sanguineus est. Si amaritudo pręcellit, Cholericus est. Si aciditas pręualet, est Melancholicus. Si dulcedo præminet, est Phlegmaticus. Sic itaq; 4. complexiones sunt in corpore, veluti in horto quodam, in quo nascuntur Amarissa, polypodium, vitriolum, & sal nitrum. Et hæ in corpore persistere omnes possunt, ita tamen vt vna sola pręcellat.

CAP. XI.

INdicatis complexionibus sciendum est, pręter has, prout existimatis, ex ipsa earum essentia nihil de homine pronuntiari posse: velut si dicatis, sanguineū esse hilarem; melancholicum tristem. Complexiones an certi quid de homine statuant. Nam hoc falsum est. Siquidem, quas vos proprietates naturæ vocatis, eas nos *proprietates spirituum* appellamus. Ita statuite, naturam horum nullum largiri, vt sunt hilaritas, doctrina & similia. *Soli spiritus* ista gignunt, nō ex natura promta, sed ex incorporeis, quæ in corporeis conclusa sunt. Prouerbio ergo isto, quod de natura promtum est, vti non debetis. Sapiēs enim vir istud non promulgauit. Sed ad

naturale

naturale Ens adhuc pluribus designandum, attendite ad humorem. Is tantundem est, quod *Liquor vitæ*. Ex eo enim viuit corpus. De hoc id cognoscite: humorem aliquem in corpore esse, qui corpus vniuersum sustineat & foueat. Is vita est membrorum. Is humor ENS per se est, gignens metalla in terra, & in homine bonitatem ac malitiam. Itaque hæc tali modo accipe. Homo dispositus ad mille virtutes est, & ad totidem malitias. Hoc ad eum non ex astris defluxit, nec ex vlla alia stella firmamenti: sed ex solo illo humore emersit. Id ab exemplo pateat: Mundus in se plurima metalla cōtinet (hoc est, multas virtutes) alio loco peiora, alibi meliora. Id æque & in homine se habet. In eo virtutes plures insunt: ratio, quia ipsius humor est naturę boni minera. In eo vitia plurima habitāt; hæc caussa est, quæ multa mala metalla parit. Et hæ virtutes non respondent moribus aut ingeniis hominum: sed ęstimantur à coloribus & habitu. Qui enim bene coloratus est, is bonæ mineræ est. Qui prauum colorem habet, is mineræ prauæ est. Sed nec hoc affirmare potestis, hominem, qui rosam refert, ob id sanguineum esse: aut qui ceram repręsentat, cholericum exsistere. Imo sic pronuntiabitis: Hic rosei ruboris est: ergo probè solaris. Aurum enim nobilis iste color in rosis est. Idem de aliis etiam coloribus iudicandum est. Quod ideo ad vos profitemur, quod ratum sit, colores vobis de humore testari. Ex quo etiam iudiciū facere potestis, cuius naturæ iste humor sit. Ipsi enim multi subiecti morbi sunt, qui in alterius nulli⁹ potestate versantur.

Humor siue liquor vitæ.

Color quid in homine præsagiat, & an de humore tegatur.

Particula prima.

AD prædictas de motu corporis demōstrationes iam hoc addite, motionum illarum in corpore quatuor esse: Firmamentum, Elementa, Complexiones, & Humores. De his quatuor notate, quod in illis omnes morbi consistant, & ex ijsdem oriantur. Nam secundùm Ens naturale morbi omnes in quatuor genera distribuuntur, Genus vnum syderum est. Hi sunt morbi Chronici. Alterum Elementorum. Hi peracuti exsistunt morbi. Tertium complexionum. Hi sunt morbi naturales. Quartum Humorum: qui morbi sunt tingentes. Et vt se quatuor hæc genera morborū habent: ita vos morbos Entis naturalis disponere discere debetis.

Morborū quatuor genera.

Particula secunda.

Quo nomine vero omnia genera in specie designentur: id hac in Parenthesi non explicamus: sed in lib. de *Morborum Origine* planius definiemus. Atq; veluti Ens naturale vndecim distinctis capitulis descripsimus vobis: sic scitu vobis op⁹ est, corpus, illius violentia tum demum impeti, si cętera entia illud non impediant, sed benignè aspiciant. Cuius si fundamentum solidiùs poscitis, plura de morbis & in Practica inuenietis, quibus locis quod deest, hinc sarciri commode potest.

TEXTVS PARENTHESIS SVPER ENS QVARTVM LIBER QVARTVS ET PAGOYVS.

TRACTATVS De Ente Spiritvali.

Cap. I.

ENs spirituale definientes, dicimus ipsum perfectam potentiam esse ad corpus vniversum violandum, ipsumq; in quoslibet morbos conijciendū. Cōtra hæc etsi varij insultus, variæ obiectiones importari possint: nos tamen iis omnibus tergum obuertemus. Nec enim nos valde ista mouere debēt: quæ obiectiones, sese ipsa promtissime diluunt & conuellunt. Et instantias ipsas firmas esse oportet: quales quidē, quę nobis obduntur, nondū apparent. Explicaturi vero vobis, quid Ens spirituale sit, hortatores sumus, vt stylum quem *Theologicalem* vocitatis, excutiatis & abiiciatis. Quandoquidem non omne, quod Theologia vocatur, sanctum est: nec omne pium, quod illa vtitur, pariter nec omne verum quidem est, quod ex Theologia sumit, eam qui non intelligit. Quanquam & hoc constet, Theologos omnium operosissimè hoc *Ens* describere, licet non sub nomine & textu nostri quarti pagoyi. Adde quod ijdem inficientur, hic quod demonstramus nos. Interim vbi nerui & medullæ defuerint, verbis cum ijs haud colluctabimur. Garritus enim ex nuda bucca emergit. Qui, si auctorem Deum haberet, papiri nostrę iacturā differremus, & nos ipsorum scriptis addiceremus. Vnum interim mihi vobiscum est, & tale. Cognitio Entis huius haud quaquam ex fide Christiana profluit. Nobis enim Pagoyū est. Sed nec contra fidem eam est, in qua Christiani exspiramus. Hinc ergo vosmetipsos

Ens spirituale.

Theologia nō omnis sancta.

Entis spiritualis cognitio non est ex fide Christiana.

vosmetipsos noscite, quod nullo modo Ens aliquod inter spiritus intelligere debeatis, vt si dicatis, omnes Cacodęmones esse. Sic enim incondite loquimini, & oratio vestra tota fatua est, quá ipse diabolus edit. In hoc Ente Spirituali attendite, quod nec diabolus, nec eius effectus vllus, nec vlla eius conspiratio hic contineatur. Diabolus enim spiritus non est. Nec spiritus etiam angelus est. Id nimirum spiritus est, ex cogitationibus nostris quod gignitur, sine materia in viuente corpore. Quod ab obitu nostro nascitur, id anima est.

Ens spiritale quid.

CAP. II.

COnstituto ita in priore capitulo consilio, vt vaga somnia & opinatiunculas dictorum Theologicorum missa faciamus: iam secundo vos instituemus, quomodo spiritum intelligere debeatis. Angelorum & dæmonum hic nullam mentionem faciemus: vt qui ad Philosophiam pertineant, quę Ens nostrum nunquam descriptura est: sed ipsissima Medicinæ mater erit, de his quæ verba faciet. De spiritu ergo, quem Ens nostrum complectitur, quod primo cognoscendū est, sic se habet. Proponimus vobis, spiritum hunc morbos omnes suscitare non minus ac Entia cętera, citra omne impedimentum. Ex quibus colligite, subiecta morborum duplicia esse, in quæ morbi inuadant & imprimantur. Subiectum vnum est materia, hoc est, corpus. In hoc omnes morbi iacent, in hoc inhabitant, prout cætera Entia in ipsum agunt. Alterum subiectum materia non est, sed spiritus corporis. Is in corpore est impalpabilis, inuisibilis. Is per seipsum morbos omnes & pati, & ferre, & tolerare sicut corpus ipsum potest. Et ideo dicitur *Ens Spirituale*, quod corpus cum eo nihil habeat. Vnde iterum videtis, tria prædicta Entia ipsum corpus spectare. Duo vero sequentia, Spiritale scilicet & Deale, referri ad spiritum. Et ne memoriæ vestræ elabatur, cogitate, quod patiente spiritu, corpus patiatur. In corpore siquidem se exhibet: nec tamen in corpore exsistit. Cuius rei hanc explicationem accipite. Duplices morbi in vniuersum sunt: Materiales & Spirituales. Materiales sunt hi, qui tingūtur materialiter, ceu Entia tria prima. Spiritales vero isti sunt, qui materialiter non tinguntur, vt Spirituales & Deales. Spirituales ergo iam persequemur, & eorum rationem explicabimus.

Spiritus hic quid.

Morborum subiecta duplicia corpus & Spiritus.

Morbi duplices. Materiales.

Spiritales.

CAP. III.

QVod duo subiecta esse constituimus: id hoc fundamento stabiliemus. Compertum vobis est, in corpore spiritum exsistere. Iam excogitate, is ad quid faciat ac vtilis sit? Ad hoc tantùm, vt corpus conseruet, non secus ac aer creaturas à suffocatione tuetur. Idem de spiritu sentite. Spiritus iste in corpore est substantialis, visibilis, tangibilis, & sēsibilis cęteris spiritibus. Hi in collatione sibi inuicem cognati sunt, sicut corpus vnum alij, hoc pacto. Ego spiritum vnum habeo: habet vnum & alius. Horum mutua ea notitia est, quæ mea & illius: suo illi inter sese idiomate, vt nos vtimur, nihil tamen nostris sermonibus coacti, sed loquuntur, quod sibi lubitu est. Ex his iam intelligite, fieri posse, vt hi duo spiritus inimicitias ac iras inter se mutuo alant, ac alter alterum lædat, sicut homo hominem sauciat. Ea læsio spiritus est: spiritus autem exsistit in corpore. Iam ergo patitur corpus & ægrotat, non materialiter, ex Ente materiali, sed ex spiritu. Hùc itaq; medicina spiritualis requiritur. Duo itidem sunt, qui miro & insolito sese amore prosequantur. Caussa affectus huius non in ipso corpore latet, nec ex corpore oritur, sed ex duorum corporum spiritibus exsilit, qui societate ista coëunt. Gemini hi spiritus & ipsi mutuis accendi odiis possunt, & in simultate ista perdurare. Quod, vt verius intelligatis, attendite, quod spiritus à ratione non gignantur, sed à sola volūtate. Volūtatem ergo à ratione ita distinguetis. Quicquid secundum voluntatē suam viuit, id in spiritu viuit. Quod vero secundum rationem viuit, id contra spiritum viuit. Ratio siquidem spiritum nullum gignit: sola mens à ratione gignitur. A voluntate nascitur spiritus iste, de quo Ens nostrum describimus, animam suo loco ponentes.

Spiritus ad quid prosit.

Spirituū mutua notitia & ira.

Amor mutuus vnde.

Odium mutuū vnde.

Voluntas & ratio differūt.

CAP. IV.

DE natiuitate vero spirituum hæc animaduertite. Certū est, in infantibus spiritum nullum exsistere. Nam perfecta voluntas in ipsis non est. Hoc ita accipite. Qui perfectam voluntatem habent, & ex ea agunt, hi in seipsis substantialem spiritum generant, adeoq; factitium. Is homini non confertur aut immittitur ex cœlo: sed is illum sibimet fabricat. Sicut ignis ex silice generatur, sic ex voluntate hic quoque spiritus gignitur. Et qualis status voluntatis: talis etiam

Spiritus quomodo generetur.

etiam spiritus est. Hinc exstruite, omnes, qui in voluntate viuunt, spiritum illum habere, de quo presens Ens enuntiamus: qui veluti subiectum quoddam sit, in quod omnes morbi imprimantur, qui morbi isti nimirum ipsi ferendi sunt, qui illum peperit sibi. Ita iam percognita natiuitate spirituum, hoc porro intelligite, mundos duos esse plane substantiales. Vnus corporeorum est: alter spiritualium. Iam vero corpora & spiritus vnita sunt. Spiritus enim ex corpore per voluntatem gignuntur. Nihilominus tamē spiritus suum æquè certum mundum seruant ac nos: in quo perpetuò habitāt, & substantialiter permanent, sicut nos supra terram: & mutuò inter sese pangunt alūntq́; inuidiam, odia, iras, & his similia, sine consensu corporum. Iam ad propositum nostrum intelligite, licere nobis hominibus mutuò viuere, vt lubitum est: itidem & spiritibus licere. Etsi enim corpora se mutuò lædant, spiritus tamen mutuò ob id minime se violant. Sic vicissim, lædentibus se quoque inuicem, quod bono iure ipsis licitum est, spiritibus; tum nec corpus inde materialiter afficitur, ita, vt propterea nobis id faciendum esset, quod non est. Quod si tamen spiritus sese mutuo lædunt; tum læsi spiritus corpus iniuriam illam ferre cogitur, quam spiritus eius accepit.

Spirituū mundus

CAP. V.

Spiritus duabus viis corporibus morbos infligūt.

SPiritus corporibus morbos infligere, iam dictum est. Id vero quî fiat, ita intelligendum est. Huius duas vias vobis ostendimus. Vna, de qua prius etiam dictum, est hæc: quando nimirum spiritus seipsos mutuo lædunt, citra voluntatem ac consensum hominum, solis inuidiȩ aut aliorum affectuum malorum stimulis concitati. Sicut horum vberior mentio fit, vbi de Spiritibus agitur. Quæ vt hic repetantur, opus non est. Cognitio tamē ista necessaria Medico est, vt rem in numerato intelligat.

I.

II. Alteram vero viam, qua spiritus nobis morbos infligūt, vobis iam expediemus. Principio ita constituimus: nempe per cogitationes nostras, per sensus atque voluntatem, perfectè inter se consentientes, perfectam in nobis voluntatem ita confirmari, tandem vt consentiamus, cupiamus ac quæramus alterius corpori noxam ac damnum infligere. Decreta hæc & confirmata voluntas *Mater* est, pariens spiritum. Hoc ita accipe. Sententia verbum facit, ita sententia mater sermonis est. Sic, vbi sententia non est, ibi nec oratio nec verbum. Idem circa spiritum accidit. Sicut verbum gignitur: sic pariter & spiritus, qui habitationem suam pro nostra voluntate possidet, quæ plena & perfecta sit.

CAP. VI.

Spiritus quomodo damna inferant.

SEd de his spiritibus vlterius attendendum est, quomodo damna nobis inferant, ita nimirum. Si plena voluntate alteri nocere studeo: hæc voluntas in me, creatio est quædam in spiritu, vt nimirum spiritus meus pro voluntate mea, satagat contra spiritum illius, quem cupio lędere, & non contra ipsius corpus, sed contra solum spiritum, quem etiam lædo. Spiritus iste patitur & afficitur in corpore, ac in corpore damnum sentitur: & nec est extra corpus, nec in corpore materialiter. sed spiritus hoc omne agit. Sed interim inter duos istos spiritus libera lucta intercedit: qui vincit, re potitur. Quod vero aduersarius meus succumbit, ea caussa est, quia non eundem animi mecum feruorem & contentionē attulit. Quod si vero per accensionem, spiritus in lucta me feruidior fuerit: tunc ego caderem, ille vinceret. Ex hac spirituum institutę luctę commemoratione intelligere debetis, quod per concertationes eas, vulnerarij & similes morbi gignantur, non corporales. Corporales tamen morbi ita per spiritus gignuntur, vt corporaliter secundum suam substantiam incidentes morbos accipiant, qui in corpore perficiuntur & terminantur: sicut in lib. de *Origine morborum* amplius tractatur.

CAP. VII.

Imaginū ex cera fictarum potestas.

CLarioris intelligentiæ gratia de his pauca quædam exempla accipite: quibus, vbi vobis satisfecerimus, Ens hoc Spirituale finiemus. Primum esto. Compertum vobis est, imagines ex cera fictas pro voluntate spiritus contra alium, si terra obruantur, & lapidibus aggrauētur: tunc hominem illum, in cuius damnum imago ficta est, multis anxietatibus affligi eo in loco, vbi lapides congesti sunt: nec liberari prius, quam imago liberetur & eruatur. Tum & ipse anxius liberatur. Sed porro notate: si crus isti imagini confringitur, tum fractio ista ipsum hominē quoque attingit. Idem etiam verum est, de punctionibus, vulnerationibus & similibus. Huius rei caussam hanc attendite. Cognita vobis est Nigromantia, ex qua ista originem & vim desumūt. Potest enim Nigromantia facies quidem aut imagines

Nigromantia quid possit.

Arborē nigromanticā trumcās cur seipsum vulneret.

imagines fingere, quasi res talis esset, quę talis tamen non est. Sed corpus lædere minimè potest, nisi sit, vt spiritus alterius hominis per spiritum hunc lædatur. Sic Nigromanticus arborem fabricat, & eam fundo inserit. Hanc qui ferit aut vulnerat, seipsum vulnerat. Cuius hæc caussa est, quod spiritus ipsius, per spiritum arboris superiorem sauciatur. Is spiritus æquè manus ac pedes, actu, habet: qui, si cæditur, te cędit. Tu enim & spiritus tuus, res vna sunt. Sed hoc ita accipe; corpus tuum id vulnus non accipere, etiamsi illud corpori palpabile simul & visibile sit. Id spiritus caussatur tuus, qui tua membra habet, ac corpus. Vnde cauere debetis, ne ipsi corpori remedia afferatis. Frustraneum enim est. Spiritui medelam facite, & sanum tunc quoque corpus erit. Spiritus enim saucius est, non corpus.

CAP. VIII.

Imaginū cerearū fictio.

DE cereis autem imaginibus hoc obseruate. Si in voluntate mea contra alium inimicitia flagro: tum hanc perfici necesse est per medium, hoc est, per corpus. Sic possibile est, vt spiritus meus, citra auxilium corporis gladio meo alium perfodiat, aut vulneret, propter ardens meum desiderium. Sic & hoc fieri potest, vt per voluntatem meam, alium mei aduersarij spiritum in imaginem compellam: & ipsum aut distortum, aut claudum, pro meo lubitu, in cera reddam. Et quamuis multæ aliæ quoque caussæ huc afferri possent: hoc tamen in Ente necessitas id non postulat. Nam philosophia clariùs hæc omnia proponit. Hoc scire & tenere debetis, *operationem voluntatis magni in medicina momenti esse.* Nam sibi ipsi qui bene non vult, ac odio est, fieri potest, vt id, sibi quod imprecatur, omnino sentiat. Maledictio enim ex permissu spiritus est, fierique potest, vt hoc modo imagines quoque maledictis factis in morbos conijciantur, velut in febres, Epilepsias, Apoplexias & similes, si prædicto modo paratæ sint. Nec is vobis ludus sit, ô Medici. Nam voluntatis efficaciam ne ex parte quidem minima compertam habetis. Voluntas Genitrix est istiusmodi spirituum, cum quibus rationalis nihil commune habet. Huiusmodi operatio in pecudibus quoq; accidit, multò quidem quàm in hominibus faciliùs. Hominis siquidem spiritus remittitur & resistit multò potentiùs, quā spiritus pecudum. Quę omnia multò dilucidiora reperietis in lib. de *Spiritibus*, & de *Generatione Spirituum.*

Voluntatis efficacia.

Volūtas spirituū genitrix.

CAP. IX.

Fur cur vsu characterū ad locū furti redire cogitur & cædatur.

IDem & de Characteribus compertū habetis, quòd nimirum fur redire cogatur ad locū, vnde profugit, quòd itidē talis, etiam multis milliaribus absens, cædatur. Huius caussam notate: quod est fūdamentum Entis spiritualis. Si quis figuram homini similem fingat, eamq; ad parietē depingat: certum est, omnes puncturas, plagas & vulnera, in imaginem directa, huic ipsi infligi, in cuius nomine figura picta est, veluti fur est: idq; hac virtute, quod furis spiritus in figuram illam pertrahitur per voluntatem spiritus alterius, qui illum in hanc figuram compegit. Vbi & hoc tenere debetis, spiritus hos non secus ac homines inter sese admodum pugnaces esse. Hac de caussa, quicquid postulas, vt illi, qui furto tuum abstulit, inferatur: id re ipsa sic fiet, si in fictam figuram illud committas: ideo nimirum, quia spiritus tuus, spiritum furis in figuram eam coegit, vt tibi pro subiecto iam sit ferendi & patiendi, quicquid illi inferas. Sed hæc tamen cæteris, qui probi & boni sunt, inferri ita non possūt, ideo videlicet, quia spiritus furis trepidus instar hominis sit: cùm econtra probi viri spiritus, vt masculus, contraluctetur, & se tueatur, non secus ac duo viri inter sese depugnarent. Quod verò fur ad locum furti recurrere cogatur, hinc fit, quod spiritus tuus, spiritum alterius ad locum illum reducat, vbi furtum admissum est: ex tua nempe voluntate. Et si spiritus ille ita superatus est, tum redire non potest illuc, nisi sit, vt in subiectum quoddam, hoc est, imaginem siue figurā cogatur. Ea autem non pręsente, tum operatio in mediū pergit illud, in quo iste est. Sic cogit spiritus hominem, vt ad locum eundem redeat. Quicquid enim per spiritus fit, id sub specie subiecti, in quo spiritus versetur, fieri necesse est, (siue id figura, siue imago sit.) vt spiritus nimirum tuus spiritum alterius in illud subiectum compellat: aut subiectum, in quo spiritus est, id est, homo ipse cogitur currere, & id præstare.

Non idē probus & bonus.

CAP. X.

Spiritus reo superant & euincūt.

EX commemoratis attendere debetis, spiritus reos superare & euincere, itemque operationes inuidiæ & odij perficere. Quod ideo vobis

indicatum voluimus, vt intelligeretis, quàm violenter & imperiosè *Ens spirituale* in corpora dominetur, vt nimirũ hac vi morbi plurimi, & eorum vniuersa genera in hominem deriuari queant. Quibus in casibus non naturalibus morbis debita remedia adhibebitis, sed ipsi spiritui medebimini. Is enim est, qui ægrotat. Deinde & hoc notate, multos à spiritibus ægrotare per voluntatem, qui tamen non per figuras, imagines ac alia media afflicti sunt: veluti sunt huius viȩ ignari. Et tamen in ipsis voluntas adeò potens est, vt spiritum alterius accendat & lædat. Hoc per medium fit ipsorum *Somni*: ita nimirum. Si dormiunt, tum somnia ipsorum in alteris perficiuntur ac implentur, ita, vt spiritus tuus alterius spiritum tibi dormienti adducat, quem tu dormiens ac nesciens veluti per insomnium lædas, idq; per medium verbi tui, quod dormienti egreditur nihil eius conscio. Somnia enim inuidorum hominum verificantur, si sibi inuicem occurrunt operabiliter, aut manu, aut ore: velut de *Somniis* clariùs traditur. Somnium enim non est, quod ex spiritu fit, nisi fortè ita fiat, vt indicaui. Ex spiritu enim ipso oritur, de quo iam meminimus.

Ens spirituale plurium morbo-ũ caussa.

Somnia inuidorũ cuius efficaciȩ

Particula I.

SIc iam intelligere debetis, manum lædere virum etiam non comprehensum, vt superius dictum est. Sic os ferit verbis illum, quem quæris. Sint tamen hæc ita intellecta, quod nimirum illud omne per medium quoddam fiat, idq; per virtutem spiritus.

Particula II.

SImiliter notate, fidem hìc nihil operari, sed solam voluntatem. De fide quidẽ aliquid huc afferre aut introducere, plus stultitiæ, quàm sapientiæ affine foret. Exemplum sit. Per fidem seu credulitatem duo viri sese cædere inuicem non possunt: sed per ipsum opus. Sic duo spiritus voluntatis, non ex credulitate, sed ex incandescentia suorum virorum oriuntur. Duo hi pugnant sine credulitate, verè, ipso opere, & impensis viribus: sicut de *Fide* & *voluntate* plura, vt & de Vitonissis & incantationibus indicantur.

TEXTVS PARENTHESIS SVPER ENS QVINTVM.

LIBER QVINTVS ET NON PAGOYVS

TRACTATVS

DE ENTE DEI.

CAP. I.

POstquam in prioribus, in principio nimirum librorum nostrorum indicauimus, constitutum nobis esse, ex parte quadam quatuor libros more & stylo Ethnico conscribere, hac de caussa, quòd quilibet homo Christianus, qui quomodocunq; aliter, quàm pro tenore Fidei nostræ scribit, gentiliter scribat: nunc ergo in hac Parenthesi nostrà morem & ritum istum gentilem remittemus, & per omnia Christiano stylo vtemur in quinto hoc libro ENTIS DEI conficiendo, ne gentilismum nostrum porro accusádi ius habeatis. Etsi vero absolutâ hâc Parenthesi, quinq; Praxeos libros annexuri simus, vt hic liber compleatur & perficiatur: præmonitos vos tamen velim, nos ipsum hunc quintum librum Christiano stylo iterum finituros, & quatuor sequentes, quos in principio indicabimus, gentilitia dicendi proprietate, tractaturos esse. Id quod citra confessionis Christianæ probrum nobis facilè licebit, ideò, quòd ritus Ethnicus pro ipsa & ex ipsa procedat, sicut à Deo id ita prædestinatum est Quanquam autem ipsi morbi quoque ex natura oriantur, secundum prædicta quatuor Entia: fas tamen erat, nos ipsorum curationes ex fide indagare, & non ex natura. Sicut hoc praxeos liber V. planius faciet. Ideóque non verebimur quatuor Entia enumerare, etsi quidem Ethnica exsistant. Vos tamen verum & integrum fundamentum curationis ex quinto libro, in qua genuina medicina producitur, eruere debetis. Cæteros quatuor praxeos libros non pro Christianis, sed pro gentibus condimus. Nam medicinæ fundamenta ad omnes homines propagare satagimus: partemque suam Turcis, suam itidem Saracenis, suam Christianis, suam Iudæis conferimus, sicut hi libri declarabunt.

Protestatio degenere scriptionis.

CAP. II.

CHristianis hominibus hæc commẽtantes, eosdem admonitos velimus, vt hanc quintam Parenthesin diligenter euoluant: ex qua addiscent, quomodo vniuersos morbos ex hoc institutionis puncto tum quȩrere, tum curare debeãt.

Sanitas & morbi à Deo. Morborũ ordo duplex. Natura & Flagellum.

Idq; hoc modo. Notum vobis est, tum sanitatem, tum morbos à Deo immitti, & non hominibus. Hominum vero morbos in duos ordines digerere debetis: Nempe in Naturam, ac in Flagellum. Naturale, est Ens primum, secundum, tertium, quartum. Flagellum est quintum. De hoc id notandum est. Deum nobis prefixisse pœnam, exemplum, & in morbis conscientiam, vt ex illis intelligamus, res omnes nostras nihili esse, & quod in nulla scientia solidè fundati simus, veritatemve sciamus. Quinimo nostra imbecillitas vbiq; elucet: & nec posse nec scire nostrum quicquid est. Sed vt ad rem veniamus: sciendum est, Deum & sanitatem largiri, & morbos immittere, & remedia his debita simul ostẽdere. Quomodo se verò ista in Medicina habeant: credite *mihi*, super hoc explicationis nostræ punctum constituta & prędestinata omnia esse. Punctum id, tempus est. De quo attendite, necesse esse, vt morbi vniuersi in temporis commoda hora sanentur, & non pro nostro arbitrio cogitatuq;. Cuius dicti sentẽtia hęc est, nullum nimirum Medicum sanitatis terminum scire posse. Hic enim in manu Dei est. Et morbus quilibet *purgatorium* est. Ideoq; sanare nullus medicus potest, nisi sit, vt Deus hoc purgatorium remittat. Medicus siquidem is esse debet, qui in prædestinationem purgatorij operetur ac laboret.

Medicus nullus sanitatis terminũ scit.

CAP. III.

Morbus omnis purgatorium.

DIximus quemcunq; morbum purgatorium esse. Cauendum ergo diligenter vnicuiuis Medico, ne temerè *præsumat* sciens esse horæ vel sanitatis, vel medicæ *suæ* operationis. Hoc siquidem vniuersum in manu Dei positũ est. Prædestinatio nisi talis sit, qualem vos Medici pręsumitis: tum nullâ medicinâ ægrum sanabitis. Si vero instet hora prędestinationis: ægros sanitati redditis. Hoc attendite hìc: si offertur vobis æger aliquis, hunc Deus ad vos transmisit, si in cura vestra sanescit. Sin minus, à Deo ad vos missus non est. Nam si tempus instat horæ redemtionis: tunc demum ad Medicum Deus ægrum relegat: ante id tempus vero nunquã. Et quidquid citiùs aduenit, huius non est fundamenti. Imperiti ergo Medici purgatorij sũt dæmones, à Deo ęgris immissi. Intelligens, medicus eorum est, quibus Deus horam sanitatis admouit. Tum & hoc inculcãdum vobis est, prædestinationem impediri minime posse, etiamsi medicus generosissimus & artificiosissimus exsistat. Horam eam instare oportet, quæ finis sit purgatorij. Et ad quem felicitatis & sanitatis Medicus à Deo non mittitur, isti à Deo sanitas nulla donata est. Cum ergo hoc modo Deus Medicum ægro immittat: iam expendite apud vos, an beneficio artis suæ Medicus quicquam efficiat, an minus. Sic cogitate: Deum & morborũ medicinas, & præter has, ipsum Medicũ creasse: sed differre hæc ad ęgrum tã diu, dum constituta tẽporis hora impendeat. Et tum demum cursus tam naturæ quam artis procedit. Ante id nequaquam, nisi tempus appropinquârit.

Medici imperiti dæmones sunt purgatorij.

Medicus an arte sua quicquam efficiat.

CAP. IV.

COgitandum ergo vobis & recolligendum erat, quod Christianos vos profiteremini, supra naturã, & super eam constitutos; vobis vero virtus artis subtracta est (etsi via quidem recta aliquãdo incedatis) dum temporis hora appulerit. Hora siquidem temporis, hora vestræ operationis est: nec prius, etsi hora artis instaret. Cum vero testemur vobis, Deũ caussam esse omnium morborũ, id ita accipite, q. æquè id, quod aduersũ est nobis ac vtile & commodum, creauerit, ideò, quod nostrum purgatorium habemus: sicut de *purgatorio* vos prolixiùs informabimus. Et licet ille quidem, vt qui morbos nobis creârit, sine omni medicina eosdem à nobis auferre facile possit, si hora tẽporis instaret, & finis purgatorij approperaret: attamen cur id non faciat, id in caussa est, quia sine hominibus, aut horum opera nihil quicquam agere vult. Quod si miracula edit, humanitùs & per homines eadem edit. Quod si miraculosè sanat, per homines id exsequitur. Sic hoc ipsum quoque per Medicos perficit. Sed quia duplices sunt Medici, qui nimirum miraculosè sanant, & qui per remedia sanant: hos ita distinguite: Quod, qui credit, operatur per miraculum. Cũ vero credulitas non tam fortis sit in omnibus, & hora purgatorij elapsa sit, & tamen fides non adsit: tum medicus miraculũ exsequitur, quod Deus mirabiliter ederet, si credulitas in ægro vigeret: sicut de his in 5. libro de *cura Deifica* vel *fidelium* hæc clarius deducuntur. Sed ne quæstionem hanc nudam vobis relinquamus vberioris intellectus caussa ad explicationem sequentem animum aduertite.

Deus cur morbos à nobis non auferat sine medicina.

CAP. V.

Curationes cur Hippoc. tempore felices fuerint.

SCiendum ergo vobis est, temporibus Hippocratis, Rhasis, Galeni, &c. curationes valde fortunatas & felices fuisse. Caussa est, quod purgatoria illis seculis fuerint parua. Sed & iam & deinceps, quia mala confertim inualescunt, in dies magis magisq; infelices redduntur curationes. Qua de caussa etiam peiores in orbe medici nunquam exstitere, quam hodie. Purgatorium enim nimis violentum est, vt à nullo sopiri medico possit. Quod si primæui Medici ad nos postliminio redirent, tota eorum ars quidem cæca & nulla esset. Hoc siquidem verum sit: tamen & pœna nouiter accessit. Quare in hoc tractatu Christianum stylum adhibemus, quo inducamur ad intellectum verum, nẽpe morbos omnes flagella esse, exempla, & indicia seu commonefactiones. quòd Deus illos à nobis per fidem auferat, Christianè, non per medicinas ethnico more, verum in Christo. Æger enim, qui spem in medicinam ponit, Christianus minime est. Euentum vero qui Deo credit, is demũ Christianus est, qui Deo modum, quo sanari queat, committit, siue id miraculose fiat, per sanctos, siue per industriam propriam: siue per medicos, siue per anus. Hoc vos Christiani tenere debetis, Deũ pro supremo medicò habendum esse. Is altissimus est, nõ infimus, potissimus atq; potẽtissim' est, sine quo nihil fit. Ethnici vero & infideles de auxilio homines inuocant. Vos contra ad Deũ vociferamini: is vestrũ sanatorẽ oportunè immittet vobis, siue is sãctus, siue Medicus, siue ali' sit.

Morbi omnes flagella sunt.

Deus supremus medicus.

CAP. VI.

CVm iam demonstrauerimus, Deum esse, qui sanitatem simul & morbos conferat: hoc loco recuperandæ sanitatis mentionem non inuehemus. Nec enim isti tractationi hic locus tam proprius est, ac ille libri quinti praxeos. Potius hic explicationem instituemus, quo modo Ens Dei potens sit vniuersos homines morbis affligendi, præter id, quod ex motu & ordine naturæ accidit, sicut de 4. pręscriptis Entibus docuimus. Id breuibus hoc modo vobis præfigurabimus. Nouistis, in hoc mundo hominem Deo subiectum esse cum vniuersis creaturis. Ex hoc ergo fateri debetis, Deum hunc esse, qui creata fortunet aut infortunet. Porro attendite, Deo pœnas geminas in manu esse: Alteram quę vitam, alteram quæ mortem spectet. Hæ ex quibus caussis sint, alibi explicabitur. Pœna, quæ mortẽ sequitur, hic omittetur. Quæ in vita irrogatur, hæc huc spectat. Ita dicemus. Meministis, ex peccato mortẽ profluxisse, vnius viri caussa, qui quidem peccatum ipse non patrauit: sed propter magnum iudicium cœlestium, sicut de morte disseremus in lib. *de Morte*. Porro autem notate, quod caussa ista, quæ mortis iudicium super nos pronuntiauit, iam deinceps contra nos nihil agat. Id agit creator. Quicquid cum aduersarij parte non facit, id punit, non propter ipsius peccatum, sed saltem propter signum. Tum etiam, vt illi dignoscantur, quos suos habet. Et hi nullo medico subiecti sunt. Deus enim ipsos, vt suos, signatos esse vult signo aduersarij. Sed alij sunt, quos Deus pœna afficit ex ipsorum recta fide & petitione. Hi subsunt medico ex hac peculiari permissione.

Ens Dei quomodo possit morbos infligere.

CAP. VII.

HInc colligere potestis, aduers' mortem nullam medicinam prostare, sed saltem aduersus morbum. Hunc medicus probe cognouisse debet. Nullus enim Theologus istũ Medico patefaciet. Et licet morbi quidẽ gignantur ex quatuor Entibus: tamen nec hæc caussa est, vt contra voluntatem Dei pugnetur. Saltem horam & tempus considerari oportet. Cauendum ergo hinc sedulò vobis, ne quocunque modo medicari attẽtetis, nisi hora messis instet: qua vel Deus vel vos metat: quę omnia clarius lib. *de Morte* explicantur. Quomodo vero & medicina & ægri se habent inuicem, id diligenter notandũ est vobis medicis: quia morbi ex mandato diuino insiliunt, nec vlla ex caussa alia, sicut Archidoxis *euincit*: tum &, quia naturales medicinæ quoque similiter ex prouidẽtia diuina creatę sũt: & quia, vt supra quoque dictũ est, nullus æger sanari potest, nisi hora messis, id est, mandatum diuinum adsit, sicut prędestinatio commonstrat. Hîc ergo quomodo Medicina quadrabit ad huiusmodi, vt merito profiteri possit medicus, se Medicum esse? Ita nimirum: seruus & minister naturæ est. Deus vero dominus naturæ. Sic ergo porro consequitur, Medicũ sanare neminẽ posse, nisi Deus illũ ad locũ immittat. Sic attentè quoq; notate, quod Helleborus ad vomitum perducat. Quod vero à quocunq; Medico sumtus vtilis sit, hoc vanũ est: Ratio, non cuilibet Medico prędestinatus est, vt efficax sit ab ipso datus in salutem ægri, cui datur. Ars enim

Medicina & ægri quomodo se inuicẽ habeant.

Medicus neminẽ sanat, nisi ipsum Deus immittat.

mittitur

veri Medicia Deo manat, vt & dosis & praxis,& principum,Tum & ęger ad ipsũ ut ittitur,& hic ad ægrum. Et quęcunq; ciuitas bonum Medicum alit, qui plurimos sanat:hæc habet, de quo iure suam felicitatem deprædicet, potius,quam illa,quę malum fouet Medicum. Hoc etiã intelligimus de Medicis sanctis, quos nullo modo hic excludimus.

CAP. VIII.

Medicina & medicus cur à Deo creati.

VT vero sciatis,quæ caussa sit, quod Deus & medicinam & Medicum crearit, ipse tamen nihilominus medicetur,& per Medicum operetur,nec ipse per sese sine auxilio medici sanet:pro explicatione huius attendite,hæc nimirum Dei arcana esse,quod nolit,vt æger sciat, Deum Medicum esse: sed vt ita ars & practica suos progressus habeat:& vt homo auxilium ipsius,non in miraculis saltem sentiat,sed idem etiam in Dei creaturis animaduertat, quæ per summum medicinæ artificem sanent, idq; vniuersum ex ipsius permissione in tempore suo,sicut prius quoque commemoratum est.

Morborũ caussæ peruestigari nequeunt.

Iam porro hoc quoque intelligite; caussas morborum, ex potestate diuina, hoc est,ex Ente eius, ortorum, peruestigari non posse,vt sciatur, per quem, aut quo modo infligantur, sicut id in quatuor Entibus fundamentaliter cognosci potest. Huius rei simile exemplum est; ac si quis pannum habens, tunicam sibi pro suo arbitrio fingat. Sic Deus quoque nobiscum agit, modo adeo secreto, vt nullus sentire Medicus queat, ægrum illum ex potestate diuina decumbere vel non decumbere. Suam enim potentiam ac pœnam ita tacite cum quatuor Entib⁹ commiscet,vt nemo intelligat aliter,quã Ens illud esse ex Entibus quatuor vnum. Et hæc ipsissima caussa est, cur quatuor Entium morbi nonnulli,nulla ope sanari queant. Nam hora finis non instat, non impendit tempus,non numerus. Continuant ergo & durant ad horam vsque mortis,qua omnes morbi finiuntur. Vbi tam insignis fit mutatio, vt morbus nullus amplius relinquatur,sed is velut albũ in nigrum mutetur.Quamdiu enim morbus durat,mors nulla est. Hæc vobis pro commonefactione purgatorij, & horæ finis,velut Christianis dicta sunto.

Particula I.

SIcut de Ente Dei ad vos dissetimus: sic certo statuere debetis vobiscum, vanitatem summam admitti,si fiduciam aliquam in artes eas,quarum probe periti estis, figatis. Id enim gentiliter egisse est. Semper vos autem in Ens Dei dirigere debetis. Et hoc Christianum est cũ successu prospero coniunctum. Medicus enim,non simul Christianus,voluntatem Dei,(ea est prædestinatio) nihili facit: sicut Archidoxis vobi monstratura est.

Particula II.

QVod si vero de Ethnicis medicis, siue Christiani siue infideles (nam vna omnium secta eorum est,qui fide nõ vtuntur)sint,obijci nobis possit, quod & illi ipsi ægros, fidelibus Medicis nihilo infelicius sanẽt:id Ens quidem nostrum nec infringere nec grauare potest,hac ex caussa. Nam si quid fieri cessareve necesse est: tunc omnino profici ab iis debet, qui id aut possunt, aut ibi pręsto sunt. Hoc in hac re discrimen est,quod fidelis contra naturã non operetur,velut Ethnicus: Vult Ethnicus, & instat, medicina succedat, nec ne, quasi quidã Deus esset. Fidelis, si, quæ ad medicinam pertinent, accurauerit; tum, si non succedat, rem horæ & tempori committit, quod Deo placiturum sit. Nam & ipsa medicina aratrum Medicorum est, quod Deus non prohibuit: quia vtilitas priuata dominatur, Respublica nihil est, tum pijs suam quoque annonam difficilẽ reddit:omnia ad laudem sui creati, & vt virtutes,quas creauit,emicent, quæ scilicet caussa potior est omnibus his,quas ante statuimus, sicut *Musalogium* commonstrat.

CONCLVSIO.

Prædicta Parenthesis Theophrasti de Quinq; Entibus.

POstquam vobis indicauimus Parenthesin, quam Prologo & 5.libris praxeos interseruimus: iam eius hic finem statuemus. Ac veluti Parenthesin intellexistis, sic quinque Entia esse, compertum habetis. Illa admodum efficacia & potentia sunt ad quosuis morbos introducendum, vno quouis etiam in se considerato. Deinceps autem finita Parenthesi, opus incipit, quod procedens in quinque libros diuiditur, sicut Prologus conclusionem excipiens, ostendit. Citra illos ita versabimini, vt non putetis, practicam super morbos vnius originis saltem constitutam esse: sed eam in quinque

vias diuisam proponi, sciatis, sicut supra quoque dictum est. Id quidem, si vos Naturalis Entis medici cum complicibus astronomis fortassis nobis nō indulgebitis nihil id nos mouebit, vt nec ipsa scripta Theologica. Nam penes vos hactenus veritatis haud multum inuenimus, si de fundamentis & veris principijs loquamur. Si bonos & industrios omnino vos medicos probare vultis: tum id operam date, ne quid caussæ perdatis per Ethnicum & Christianum, cui studuistis, stylum: nec patiamini imperitos medicos vobis obloqui, qui nigro & purpureo colore velantur. Phantastæ etenim sunt, qui ex phantasia sua nugantur, cui nemo fidere potest. Et in conclusione hac annotate, partes duas esse, quibus homo vtitur: Artem, & Phantasiam. Ars; hoc est, omnis ratio, sapientia & intelligētia, procedit in veritate, quæ experientiæ basi innititur. Qui vero Phantasmatis indulgent, fundamento carent. Præsumta enim sententia, numerata & cognita ambitio est, quæ vicinis vestris haud inexplorata est. In partibus his duabus, virum sapientem probe emunctum & politum esse decet, nimirum, vt sit artifex; & non sit purpuratus phantasta.

Medici imperiti taxātur.

Ars. Phantasia.

PROLOGVS IN LIBROS QVINQVE PRAXEOS PARAMIRI THEOPHRASTI HOHENHEIMENSIS incipit.

Candido & æquo Lectori S.

BENEVOLE *Lector, cum Theophrastus Paracelsus, in libellis Prologorum huius Paramiri, ac præcipuè in præcedenti conclusione expressè planèq; polliceatur, se quinq; libros praxeos, ad paramirum hoc spectantes, ac post parenthesin locandos describere velle: suspicio apud animum tuum oriri posset, quasi illi quorundam inuidia supprimerentur, cum hic omnino desiderentur, & pro auctoris pollicitatione finitam parenthesin medicam iam non sequantur. Hac igitur de caussa cumprimis necessarium visū fuit, paucula quædam præfari, teq; suspicantem certiorem facere, istos quinq; libros practicos apud hosce Theoricos nunquam repertos fuisse. In chartis enim istis, in quibus auctor Theoricam hanc designauerat, plura non conscripsit, sed hoc* Titulo Prologi in libros quinque praxeos *illam finiit, ita vt tria prope papiri folia in Quarto vacua relinqueret: sicut id ex ipso auctoris autographo, quod apud eximium dominum D. Ioannem Homelium Secundum in Styriæ oppido* Pettauio *asseruatur, patet. An vero Paracelsus practicam illam singulari alio libro consignârit & absoluerit, nemini compertum est. Hunc is quidem valde familiarem morem habuit, vt cognatos sibi ac affines libros minime in vnum opus colligaret. Vnde fieri facile potest, vt isti quidem alio loco, hactenus tamen nondum explorato, reconditi lateant. Ego tamen, quod sciam, à nemine quoque vnquam quid comperi, qui eos practicos quinque libros viderit aut vbi reconditi asseruentur, cognôrit. Interim tamen, si Deus ac Fatum fauerint aliquando, vt alicubi eruantur, & ad manus nostras perueniant: rei literariæ publicæ minime inuidebuntur. Istis interim, quæ sors nobis obtulit, vtamur & fruamur contenti. Nam, quæ alia desiderantur, egomet quoque cum plurimis aliis doleo ac queror. Nullum siquidem dubium est quin Paracelsus dictos quinque modos Sanationis omnium morborum solide ac dexterrime descripserit, qua nimirum ratione quilibet morbus industrie, idq; aut iuxta methodum Naturalem siue rationalem, aut secundum experientiam ex Forma rerū Specifica, aut per Characteres & Imagines, aut Spiritualiter, aut tandē per fidē Christianā sanari possit ac debeat. Hic ergo quæ deficiunt, sedulus Lector eadē ex aliis Paracelsi libris, in quibus particulatim huiusmodi curas monstrauit, sparsimq; colligere ac cōplere poterit.*

Practices Paracelsicæ libri nūquam reperti.

Alterum vero Pramirum, quod iam sequitur omnino à prænominato diuersum est, nec ad præcedentia spectat, ac ab auctore ipso, modo alio dispositum est, velut idem in nonnullis aliis quoque libris fecit: quorum nonnulli vice secunda ac tertia diuersis dispositionibus ab ipso descripti exstant. Ad Paramirum autem sequentes libri hi annumerantur.

De caussis & origine morborum ex tribus primis substantijs Liber primus ac secundus.

De caussis & origine morborum ex Tartaro, sex Tractatus, qui pro libro Paramiri tertio habentur.

De caussa & origine morborum matricis, Liber Quartus.

Libri de caussa & origine morborum inuisibilium pro parte seu libro quinto habentur.

Etsi

Etsi enim libri hi non vniuersi ab auctore ti tulo isto donati sint, sicut idem in pluribus aliis quoque libris diligenter (vt debuerat) non admodum obseruauit: vniuscuiuslibet tamen libri initium aperte prodit, memoratos eos libros ad Paramirum hoc spectare, sicut bono ordine sese inuicem consequuntur.

OPVS PARAMIRVM

AVREOLI THEOPHRASTI BOMBAST, AB HOHENHEIM SVEVI HEREMITÆ, dicti Paracelsi Magni.

In honorem eximij ac præstantis Ioachimi de Wadt Doctoris & Consulis apud S. Gallum conscripti.

LIBER I.

QVONIAM sine cognitione principiorum & preceptorũ verè nihil & solidè intelligi potest: æquũ est, vt opus hoc Paramirum, tibi pro ceteris vir eximie, Dn. Doctor Ioachime de Wadt inscribatur, qui solus præ omnibus, quamcunque viam ad veritatem tendentem, vt & singulariter eos, qui illã terunt coluntq;, promoues. Æquum inquam est, vt ante omnes hoc tibi opus consecrem, propter obortos miros errores in arte medica: cuius tu quidem ex omnibus Heluetiæ patriæ nostræ, ciuibus, cultor es præstantissimus, qui iure palmam hanc laudis obtines, vt te præ vniuersis huic meo operi iudicem preficiam. Nam te censorem candidum & noui, & spero hìc fore: vt quem non pudeat errores cognitos repudiare, & splendenti veritati astipulari. Hæc mihi caussa fuit, cur te cum primis aspicerem. Et ne tempus meum, quod in S. Galli vrbe tero, frustra impenderem, placuit famam tuam, & in rebus *naturalibus* cognitionem ac sapientiam ita suscitare ad iudicandum, vt vtriusq; nostrûm perpetua memoria apud eos omnes, qui medicinam admirantur, glisceret. Tu enim non tantum conseruator & membrum primarium in veritate quę æternum respicit, accipienda & propaganda inuentus es: sed etiam rerum corporis, in quo ęternum habitat, promus ac ministrator non parcior clares. Quare omni iure me decuit, vt hoc Paramirum meũ opus tibi dedicarẽ, quod ita incipit.

Encomium Ioachimi de VVadt.

Homo tribus substantiis constat.

Primo omnium nouisse Medicus debet, hominem tribus substantiis constare posse. Licet enim is ex nihilo conditus sit: est tamen factus in aliquid. Hoc aliquid diuisum in tria est. Hæc tria totum hominem constituunt, & sunt homo ipsamet, & homo est idem quod illa tria, ex quibus, & in quibus ipse omnia sua cũ bona, tum mala, quoad corpus Physicum, possidet. Ad hæc itaq; consequitur, medico opus esse, scire illorum diuisionem, & cognoscere eorundem compositionẽ, conseruationem, & dissolutionem. In hisce etenim tribus consistit tota, dimidia & minima tũ sanitas, tum ægritudo: ita vt hic inueniatur, quantum & quam multum sanitatis, & quodnam pondus morborum sit: Hoc enim medicus negare non debet, ægritudinem consistere in pondere, in numero, in mẽsura. Quod si ergo consistit ita: ante omnia harum rerum fundamentum, ex quo sese proferant, statuendum est. Et hoc omnium maximè necessariũ est, quod in introitu hoc probè examinetur. Iuxta illa, mors quoq; est in isto, si tribus illis vita præciditur, quorum tamen colligatio vita est, & ipse homo. Sic à tribus illis substantiis prodeunt omnes caussæ, origines & cognitiones morborum: porro etiã signa & proprietates, & quicquid medicõ scitu opus est. Ergo necessarium est, vt tria hęc à medico rectissime pernoscantur, & secundum omnes suas proprietates, quales nimirum sint, & quomodo sanos vel ægros reddant, expendantur. Nam vna eademq; est scientia, quo modo homo sanus, & quo modo æger sit, vel fiat. Nam sicut ex sano ægritudo oritur: sic ex ęgritudine sanitas fit. Quare non saltem sciendæ egritudinum origines sunt: sed etiã reparationes sanitatis. Imperiti autem medici in lucem naturæ illapsi sunt, & illam obscurarũt: qui tres has naturæ substantias inexploratas relinquentes, fundamentum quoddam extraneum assumserunt, quod propriumeorum cerebrum per phãtasias illis suppeditauit sine omni

Ægritudo in quibus consistit.

naturæ lucis testimonio. Nec cogitarũt isti, non posse quenquam medicum fundamentum, aut morborum, aut hominis cognitum habere, nisi testimonij satis à luce naturæ acceperit. Lux ista est magnus mundus. Sicut enim aurum septies per ignem probatur; sic etiam septies & pluries medicus per ignem probari debet, hoc est, ignis probat tres has substantias, quas puras & nudas, mundas & simplices exhibet. Hoc est, quia ignis non adhibetur, propterea nihil probi præsto est. Ignis omnia probat: hoc est: si impurum separatur, tres puræ substantiæ exhibentur. Sic & Medicus probatur: non vt ipse comburatur: sed vt ars eius, theorica & practica in igne initietur aut baptizetur. Nam illa ante oculos rusticorum se non produnt, nec etiam tam facile prehenduntur. Quare ignis est illud, quod obscurum prodit, & in apricum protrahit. Et tali modo scientia medicinæ proponi debet.

Lux naturæ.

Ignis omnia probat.

Iam sequitur, quia Deus medicinam creauit, ideo per ignem consistit. Sic etiá medicum creauit, vt ex igne nasceretur. Iam vero medicus ex medicina est, non ex seipso, ideo naturæ examen sustineat opus est, quæ natura ipse mundus est, & omnis eius capacitas. Et quod natura ipsum docet, id ad suam sapientiam is referre debet, in sua tamen sapientia nihil quærere, sed in sola naturæ luce: & postmodum doctrinam illam in condum memoriæ reponere. Iam vero Medicus cũ suis operibus aspectabilis est; manifesta est etiam ipsa natura, nullo recondito. Tam conspicuas quoque oportet esse caussas sanitatis & ægritudinis, & nihil obscurum latete. Ideo primo ignis nominatur, in quo dissoluuntur ea, quæ abscondita erant, vt fiant conspicua. Ex hoc aspectu nascitur medicinæ scientia. Ita enim illa testatur. Quia medicus ex medicina medicus est, & non absque ea: ipsa vero illo antiquior sit, quod ille ex ipsa sit, non contra: tum opus est, illud vt consideret, & in eo studeat, quod ipsum constituit, non in eo quod ex seipso promit. Sic in natura Medicinæ posita est sapientia, ars, Theorica, Practica, &c. Medici, nec in medico ipso ea sita sunt. Quibus abunde satis confutatus est error, quicunque in natura non inuenitur, sed ex solo præiudicio stabilitur & proponitur. Nam in igne præceptor est, non in discipulo ipso. Sed adhuc multo intelligibilius hoc est: In homine intus nihil est, quod ipsum medicum faciat, etsi in se præclarum ingenium habeat. Nam in eo nihil artis est: sed vacuum illud exsistit instar cistæ inanis, affabre factæ. Idoneũ tamen idem est ad recondenda ea, quæ ingeruntur ipsi, Thesauros nempe nostrarum manuum. Sic ergo præclarum ingenium illud sine omni experientia, arte, & medica scientia est. Verum, quæ discimus ac experimur, hæc in ipso asseruamus, & suo tempore repromimus. Sed iam duo contemplemini exempla, vt medicum eo facilius contemplari possitis. Primum tále exsistit. Vitrarius, à quo suá accepit artem? Non à se ipso quidem: quod propria ratio eiusque penetrare nó possit. Sed postquam arripuit subiecta artis, eademque in ignem coniecit: tum demum naturæ lux vitrum illi commonstrauit. Hęc ars asseruata est in hac cista. Eadem & medici ratio est. Itaque sequatur nunc alterum exemplum. Tignarius, qui domum exstruit, artem hanc ex suæ sapientiæ promo assequi potest, si securim & ligna promta habeat. Non itidem vero Medicus. Etsi enim tũ pharmaca tum ægrum habeat: attamen scientia & rerum cognitione destituitur. Si vero hanc securim ac ligna habeat, tum possit quidem esse Medicus. Ideo opus est, vt primo faber sit, qui securim parare queat. Porro ei opitulatur ingenium proprium, vt ea vti discat. Pari modo præclaritas ingenij arcula medicinarum, & ipsius scientiæ est. Sed ex igne prodit thesaurus, in eam condendus. Quare sicut vitrarius artem faciendi vitri ab igne didicit, cum antea, quidnam faceret, nesciret, artem autem detectam recondisset: sic pariter ignis docet scientiam artemque medicinæ. Et hæc probatio medici est. Hoc verum est; partem imperitam (id est, eos, qui ex natura nati nó sunt) suum præceptorem agnoscere non velle, sed suam ipsius rationem pro medica sapientia habere, & illi incumbere. Quod in arena ædificasse merito dicendum est. Quicquid ignis docet, id sine igne, nec comprehendi, nec comprobari potest: Nam sapientia duplex est: Vna, quam ab experientia haurimus. Altera, quam ex nostra industria colligimus. Sapientia experientiæ iterum duplex est: Vna medici fundamentum & magister est. Altera ipsius error & seductio est. Prima est illa, quam ex igne accipit, dum artem vulcaniam exercet in transmutatione, fixione, exaltatione, reductione

Medicina per ignem consistit.

Ignis facit medicum, estque medicinę thesaurus.

Medici consideratio.

Ingenij bonitas arcula medicinarũ est. Ignis docet medicinam.

Sapiẽtia duplex, experiẽtiæ & industrię.

Experiẽtiæ subdiuisio.

I. II. reductione & perfectione, cęterisque his annexis operibus. Hac in experientia tres illæ substantiæ indagantur, cuius naturæ ac proprietatis aut compositionis sit, quicquid ex rebus vniuersis in omni mundo continetur. Altera vero est illa, quæ fortuitò aliquid assequitur, sine prędicta experientia. In hac quod semel rectum inuenitur, non confirmatur, quod semper rectum sit, vt in hac experientia fidendum & standum sit. Hoc ædificium fundo caret, super quo exstructus error est, qui fictitiis sophismatis glossatur. Talis siquidem sic secum ipse cogitaret: quis hoc tibi largitur experimentum? Nimirum iste. Quis huic? Alius, & sic retro vsque ad omnium primum, à quo omnes acceperunt: tunc res ad Vulcanũ redit & spagyrum. Ita scitote nos non ex huiusmodi auditu aut lectionibus in medicina doctos fieri debere, sed, qua ratione primus docuit? Ita & nos. Illum qui docuit: is doceat & nos. Adeoque natura Vulcani & nostra magistra sit. Nã si quis dicat: *Fac hoc, & saluus eris*: tum certè necessitas poscit vt scias, istud quisnam dixerit. Tum res redit ad eum, qui salus ipsa est. Sic in hoc quoq; negotio: penetremus ad ipsam Medicinam, id est, in naturam: aliàs Medici minimè erimus. Nam si velim, vt fundamentum consistat: non de inuisibilibus, sed de aspectabilibus rebus omnino dicendum ac docendum erit. Nam magni hoc reputandum Medico est, quod Deum visibiliter ac palpabiliter ante oculos nostros versatum habuimus, ita, vt Saluatorem ipsum nostrum, veritatis omnis fundamentum audiuerimus. Illo vero multò conspectius & visibilius ipsa Medicina ante nos stat: quam visibiliter etiam, non per somnium, palpabiliter, non in vmbra apprehendere debemus. Hęc omnia vero inaspectabilia fuere credita illis, qui oculis ignis caruerant. Ex quo deinde panolethria illa emersit, super quam etiã vaga & mobilis illa medicina stabilita est. Durum creditu est, in homine quatuor humores secundum suas explicationes condi. Res penes fidem est. At medicinam non in fide, sed in oculis constitutã oportuit. Nihil in fide persistit, præter animi morbos, & salutem æternam. Omnis contra medicina corporis aspectabilis stat, sine omni fide. Cum panolethria hac ita comparatum est, ac cum religionibus erroneis: vbi non quilibet, qui dicit, ***Domine, Domine***, illico exaudietur. Hoc est, si Medicus non sis, eius tamen vsum affectes: si experimentum tuum offerens dicas, *hoc fac, hoc fac*: iam iterum succedit male. Nam medicina te non exaudit: nec tu verus harum ouium pastor es. Hoc tamen respondet tibi: *Non noui te*: ægrotis medico opus est, quẽ ipsi quoq; norint. Nam ipsorum caussa conditus est. Quare solus iste, qui vocatur, Medicus est: huic medicina ex terra producitur: Ea ipsum nouit, ipsum extollit, & iuuat. Fundamentum ergo hoc relinquitur; substantias tres nobis cognoscendas & explorandas esse: idq; non ex nostro cerebro, non ex auditu, sed ex experientia Naturæ dissolutionis, & istarum proprietatũ indagine. Homo enim à magno mundo docetur, non ab homine. Hæc est concordantia, quæ medicum integrat: Si mundum cognouit, & ex eo hominem: qui vnum sunt, non duo. Cętera experientiæ remitto.

Vulcanus noster magister.

Humores quatuor.

Medicus quis.

Substantiæ tres omnino cognoscendæ.

CAP. II.

Svbstantiarum tres sunt, quæ vnicuiq; suum corpus conferunt: hoc est, vnumquodlibet corpus in tribus rebus consistit. Harum rerum nomina sunt, *Sulphur, Mercurius, Sal.* Hæc tria si componuntur, tum vocantur corpus: nec illis quicquam apponitur, præter vitam, & cũ hac cohærens. Sic, si corpus quoddam manibus prehẽdas, tum inuisibiliter tres substantias habes sub vna specie seu forma. De tribus his nobis differendum est. Hic enim tres substantiæ sub vna forma exsistunt, quæ dant & faciunt omnem sanitatem. Nam si lignum manibus teneas, tunc oculorum iudicio vnum saltẽ corpus habes. Et hoc scire tibi nullo vsui est. Idem & rustici sciunt videntq;. Eò vsque descendere & penetrare debes, vt scias, manibus te premere sulphur, Mercurium & Sal. Quas tres res, si aspectu ipso, & tactu atque palpatu; vnamquamlibet ab alia separatam sentis: tum demum oculos eos nactus es, quibus Medicus videre debet. Hi oculi in tribus his peruidendis tam perspicaces esse debẽt, quàm certò lignum videt rusticus crudum. Hoc exemplum eò tibi faciat, vt ipsum hominem quoque in his tribus cognoscas, non minus ac ipsum lignum: hoc est, ipsum hominem simili forma conditum habeas. Si huius ossa vides, rusticum vides. Illius vero si sulphur seorsim, si seorsim Mercuriũ, vsi sal separatim habes, iam peruides, quid os sit; & si infirmũ sit, quid vitij habeat, ex qua caussa, & quo-

Corporis substantiæ tres, Sulphur, Mercurius & Sal.

Oculi medici.

& quomodo patiatur. Sic ergo exteriorum aspectus, rusticorum est: Interiorum contuitio, hęc secretum est ad Medicos spectás. Iam si has res visibiles fieri oportet, & citra aspectabilitatem hanc medicina manca sit: pol eò deducenda natura est, vt seipsam denudet & exhibeat. Propterea videte, in quam vltimam materiam eæ res abeant, & in quot genera. Tot nimirum in genera inuenietis etiam tres substantias illas à se inuicem diremtas. Id quidem non curat rusticus: curat tamen Medicus. Idem & Experimentator negligit, non tamen Medicus. Nihili hoc facit erro: plurimi tamen Medicus. Nam ante omnia tres istæ substantiæ, & omnes earum in magno mundo proprietates sciendæ sunt. Tunc similes easdemq; in homine quoque reperiet. Iam, quid sub manibus habeat, intelligit: & cui dominetur, agnoscit.

Lignum tres istas substantias habere.

Hæc ergo vt planius cognoscatis initiũ à ligno facite. Id per se corp[9] est. Hoc crematur. Id quod ardet, sulphur est: quod effumat, est Mercurius. Qui cinis relinquitur, Sal est. Ipsa exustio rustici intellectũ peruertit. Medico verò initium ministrat & viam ad oculos medicos. Sic ergo hic tres res, nec plures, nec pauciores inueniuntur, vnaquælibet ab altera separata. De tribus his porro notandum est, quod eas æquali modo res vniuersę habeant. Quæ siquidem oculis non illicò patescerent vno modo: per artem tamen reuelantur: quæ eas eò redigit, & ob oculos constituit. Id quod ardet, est sulphur. Præter sulphur, nihil flagrat. Quod fumat, est Mercurius. Nihil sublimatur præter vnum Mercurium. Quod in cinerem abit, Sal est. Nihil cinerescit, nisi sal sit. Id quod cinis fit, est substãtia, id est, pars, ex qua lignum constituitur. Et quamuis sit vltima, non prima materia, de prima tamen materia testatur, cuius ipsa vltima est, dum viuenti corpori cohæret. Quanquã in viuente corpore nihil quicquam appareat, præter spectaculum rusticum: Separatio tamen ostendit substantias. Hic nunc non loquor de prima materia: cum Medicinam tractem, non Philosophiam. Vt de sale recensuimus: sic de fumo nóscite, ipsum de Mercurio testari, qui per ignem sustollitur & sublimatur. Ac licet & huius materia prima hic aspectabilis non sit: visibilis tamen est primæ, vltima materia. Ita, vt Mercurius iste sit altera rei substantia. Sic, quod ardet, & oculis splendidum apparet vel igneum, id sulphur est. Id absumitur, quia volatile est. Iam hoc quod ignis est, substantia & ipsum est tertia nimirum, quę totum corpus constituit.

Substantias tres res ęqua li modo habent Sulphur Mercuri[9] Sal.

Hominẽ sale sulphure & Mercurio constare.

Ex his iam Theorica auspicanda est, quidnam Mercurius, quid sulphur, quid sal sit, quid in ligno, quid in alijs: vt sic cũ Microcosmo conferantur. Iam de homine habes, corpus eius nihil esse, prętet sulphur, Mercuriũ, & Salem. In his tribus reb[9] sanitas illius posita est, vt etiam ęgritudo, & quicquid his cohęret. Et sic vt hęc tria sola sunt: sic sola etiam caussæ fiunt omnium morborum, non quatuor decantati humores, qualitates, ac alia similia. Quamquam autem non omnia ardeant, vt lapides: alchimia tamen commonstrat, & hos, & metalla, & alia omnia incombustibilia credita, flagrabilia reddi posse. Licet etiam multæ res non sublimentur: tamen iterum ars euincit, eas eò redigi. Eadem etiam de sale intelliguntur. Nam quod rusticorum oculis non patet, id in arte planum est, id est, in arte separationis, vnde postea res oculis obijcitur. Istorum cognitionem prædicta ars largitur, rerum omniũ conditionem aliam non esse.

Salis, sulphuris, & Mercurii natura.

Iam si de proprietatibus & natura istorum trium loqui velimus: res ita censenda est, Naturam aut in Mercurio, aut Sulphure aut Sale sitam esse, siue bona sit siue mala, sana vel ęgra. Vnaquælibet enim substantia suam naturam habet. Iam si concursus in vnum corpus fiat, tum naturę sub vna forma produntur: quæ tamen in suam substantiam, & non in commune poni debent. Naturę enim bonæ sunt. Iam si non adsint illę, morbus adest. Hinc *ergo scire* potes, quid *substantiæ* decedat: Nam secessio vnius est accessio alterius. Quot morbi (quot naturæ) tot numeri morborum. De istis naturis loquentes, opus habemus cognitione materiæ primæ. Cum vero prima materia mundi fuerit FIAT, quis hoc *fiat* explicare conabitur? Aliquid tamen huius cognitum habemus per ignem Vulcani, per quod tria illa prima declarare possumus: nempe per sulphur, sulphur, quia conueniunt: per Mercurium, Mercurium: quia & ipsi similes sunt: per Salem, Salem: quia vnius operationis sunt. Sed quanquam hæc sint in magno mundo: tamen & de paruo mundo similiter intelligenda sunt: hoc tamen discrimine, quia suam materiam primam homo habet in *limbo*, qui

mentorum,

Morbi omnes in tribus substantiis consistunt.

Sulphur, Mercurius & Sal fuit 4. Elementorum, in vnum hominem congestus. Debet itaque scire Medicus, omnes morbos in tribus substantijs consistere non in quatuor elementis. Quam quidem ipsa Elementa vim habeant, aut quid sint, id ad medicinam non spectat propter humores. Nam matrices sunt. Quo vero id modo, proprium capitulũ indicat. Quare tres istas res solus Medicus cognitas ac exploratas habere debet. In his enim caussæ omnium morborum latent.

Iam vero, quia homo, quamdiu vita fruitur, ista in se non videre potest, sed saltem post destructionem: ideo mentem defigere debet ad illas res, quæ dissoluuntur, quod nimirum pretiosæ ac ornatæ in corpore cõsistant, quamdiu viuunt valentque, Sulphur siue Mercurius, siue Sal, quamdiu viuunt, non ægrotant, sed tantùm cùm dissoluuntur. Quare meritò ad separationem animus intẽdendus est. Carbunculum videte, pulcerrimum ac amœnissimum, miræ virtutis ac naturæ. Nihil tamen is est aliud, quam Sulphur, Mercurius & Sal. Qui si separetur, tum istæ res deprehenduntur; informe scilicet quiddam, si vita priuatus sit. Vitæ ergo adsigna, quod ista non videas. Vita enim id velum est, quod res istas abscondit. Pariter & hominem contueamini, si viuit, quàm pulcer sit & venustus: si moritur, quãta destructio sit: aut si vnum saltem in eo membrum emoritur, quàm manifestè & sensibiliter illud in tres istas substantias abeat. Quod verò per mortem tale est: id itidem tale per vitam, sed ornatius, sed excultius. Sic & Cedrus, quamdiu viuit, pulcra exsistit. In ignem autem coniecta illa: tum, quod vita eius occuluit, per illum proditur. Et hæc rerum omnium veritas est. Vniuersa hęc, quæ modis multis demonstrari possent, velim intelligi tantum propter principia ipsorum ex quibus morbi nascuntur. Tria enim ista si vnum sint, nec separata, tum bene se habet sanitas. Si verò inuicem soluuntur, id est, disseparantur & segregantur, tum vnum putrescit, alterũ conflagrat, tertium alia via vanescit: & hæc vera sunt morborum principia. Nam quamdiu corpus vnum manet, tamdiu morbi desunt. Sin vero contra, & corpus dissipetur: tum id prodit demum, quod scire opus est Medico. Et, veluti, si 20. viri in vno fœdere sint, omnes tum nouisti: sic noueris, quod si separentur, dicturus sis, hoc vel isto modo separati sunt: id ex ipsis notans, quod in illis agnoscis. Sic hìc quoque omnia nouisse debes. In separatione verò, quidnam separatum sit, exactiùs peruides. Hoc nisi fiat, quid aliud, quam principium mortis, hoc est, destructio vniuersi regni superest?

Vita abscondit substantias tres.

Iam vt in fundamẽtò huius capitis argumentum intelligas, scito, id saltem hìc indicari, sulphur, Mercurium & salem tres dictas substantias esse, sed per vitæ tamen præsentiam absconditas. In vitæ autem separatione deteguntur & manifestantur. Vnde etiam iam earum tum genera, tum species intelliges, ita nimirum, quòd iam omnes nominatæ sint: & si morbus vnus, duo pluresve incidant, dicere possis, hoc est morbus, hoc illum suscitauit. Et quale exemplum fuit de fœdere vnitatis, ex multis constituto: quod si dirimatur, tum dicis, hic aut iste fecit, per hoc, aut hoc modo: nec illud dicis, cholera, melancholia, phlegma, &c. fecit, sed asseris potius, hic vir fecit; sic idẽ hìc quoq; intelligere debes. Nam si dicatur, hic fecit: id plus & rectiùs dicitur, quàm cholera fecit. Nam morbus, secundum omnes partes nulli commodiùs quàm viro comparari potest. Et vobis hoc dictum sit Medici. In hoc rei cardo est, vt id, quod morbus est, vir dicatur. cum omnibus viro appertinentibus proprietatibus. Sic complecteris 3 Elemẽta, 3. Substantias, 4. Astra, 4. Terras, 4. Aquas, 4. Ignes, 4. Aeres, & omnes conditiones, mores, proprietates & naturas viri, sine quibus nullus morbus est: quorũ tu quidem oblitus es, vbi scripsisti, morbos oriri ex 4. humoribus: qui tamen cum elementis, & quatuor ac tribus rebus nihil quicquam vnquam affinitatis habuerunt. Ea proprietate loqui fas est, vt omnes viriles naturæ in morbo inueniantur, & vir is nominetur: vt qui ex perfecto limbo conditus est velut & ipsi morbi.

Morbus viri nomine indigetandus.

CAP. III.

SEd hæc prolixiore explicatione indigent: quia morbi hoc modo conditi sunt, & ita viriliter intelligi debent. Res ergo ita se habet: sulphur humor est. Mercurius humor est. Sal humor est. Sic eorum tres sunt. Tres verò isti humores sunt corpora. Corpus hoc loco est humor, non res peregrina. Corpus ipsum id est, quod, Medicus tractare debet. Et licet dicere velis, id caussam esse, quæ morbum

Humores tres.

morbum pariat: id nos minimè concedemus. Humor enim morbum nullum gignit. Quod morbum gignit aliud est: nempe *Ens substantiale*. Iam verò opus est, vt, quicquid morbos ciet, masculum seu virile, id est, astrale, ex toto limbo sit: cùm tamen humor, vt censetur, nihil ex astris in se habeat. Ergo morbos parere non potest: Quare meritò morbus debet viriliter appellari, propter masculam naturam, quam facit ac imprimit. Iam ergo attendite, quid illa tria sint, quæ hîc caussæ & genitores morborum vocitantur.

Humor nullum morbū gignit.

Sulphuris vis.

Primùm est *Sulphur*. De huius vi ita ęstima, quod nunquam in suum malum per se pergat, nisi Astralis sit, id est, nisi scintilla ignis in ipsum coniiciatur: tunc enim virescit suscitatus à scintilla. Ardere enim an non virile est, aut virilis operatio? sine hac nihil fit. Quare si morbus quispiam de sulphure declaretur: tunc omnium primò sulphur secundùm nomen suū nominari debet: deinde mascula illius operatio, & quis ipsum succenderit. Sulphurum multa sunt: *Resina, gummi, Botin, Axungia, pinguedo, butyrum, oleum, vinum ardens*, &c. Sulphura nonnulla etiam sunt lignorum: quędam animalium: alia hominum: aliqua metallorum, vt *oleum auri, Lunæ, Martis*, &c. Nonnulla lapidum, vt *liquor Marmoris, Alabastri*, &c. Quædam seminum, & rerum aliarum omnium, suis omnia peculiaribus nominibus indigetata: & postea ignis in ea incidens, qui solus astrum est, cum suo nomine. Iam hæc operatio est materia peccans, ex parte vna.

Sulphurum species.

Salis vis.

Porro de sale sciendum est, quod is per se humor materialis exsistat, qui nec ipse morbum infert, nisi illius astrum cōiungatur. Astrum vero eius, est resolutio, quæ ipsum masculat. Nam is non minùs, quàm spiritus Vitrioli, Tartari, Aluminis, Nitri, &c. si resoluitur, tumultuosè sese exhibet. Humoribus autem vnde talis natura immitti posset sine astro? De quo Medici vniuersim omnes siluerunt. Et licèt nullum vnquam alium errorem designassent, quàm quòd in omnibus caussis & curationibus astrum omisissent: tum certè ex eo vno abundè constaret, ipsos super muscum & arenam ędificasse. Scitote ergo, salia multa esse. Quædam sunt calces: quædam cineres: quædam Arsenicalia: quædam Antimonicalia: quædam Margasitica, & alia similia: quę omnia fiunt gignunturque (prout corpus salis est) peculiares morbi: qui deinde etiam cuiuslibet priuatum nomen & naturam accipiunt.

Salium species.

Mercurii vis & potestas.

Sic & de Mercurio intelligite. Is. solus per se non est virilis, nisi astrum Solis ipsum sublimet. Aliàs non ascendit. Illius quidem præparationes multę sunt: sed vnum tantum corpus. Corpus verò huius non est vt sulphur, vel sal, quę plura corpora habent, vnde etiam varia salia & sulphura reddunt. Hîc vnicum saltem est corpus: quod ipsum tamen astrū variè & in varias naturas mutat. Vnde ab eodem plures morbi gignuntur. Ideóque mascula eius natura ex astro est, à qua in morbos deducitur. Si vniuersi morbi in tribus his continentur, sub nomine & titulo suo: scitotę ergo, ad sulphur redigi debere, quod sulphureum est, vt ardeat. Et quod Mercuriale est, in sublimationē redigatur, ad eam si aptum est. Et quod ex sale est, in salem reducatur, quantum eius est. Hîc ergo continentur generales caussæ morborum, sicut supra comprehendimus.

Morborū caussę generales.

His ergo consistit, quod prius diximus, nempe, hominem in tribus positū esse: & tria hęc corpus habere medium, hoc est, corpus viuum. Nam ante hanc vitam est prima materia: post eā, est materi vltima. Et hoc est quoddam mediū intra primū & vltimum: estq; hoc ipsum, cuius gratia Medicus & medicina creata sunt. Porro, etsi medium corpus caput est, tamen ipsum subiectum non est: sed solę tres hæ substantiæ, seposita vita, essentia, ac natura, cui quod addamus ac demamus, nihil habemus. Iam verò quod nostrum subiectum exsistit, id in seipso frangitur tribus vijs. *Primò*, per seipsum. Quod si fit, tum se vita deijcit. Vitæ enim ea ratio, quę pacis. Vbi pax, ibi concordia. Et quamprimum concordia dissoluitur, pax quoque perit. Similiter & vita. Tria ista si nolint indiuisa inter se permanere: tum vita euolat, corpus exanime ac solutum relinquens. *Secundò*, si violenter illud dissoluitur, aut in natiuitate, aut in educatione, aut arbitrio nostro, quo astra contra nos inuitamus & inducimus, non secus ac ciuitas Dominum suum suis ceruicibus irritat. *Tertiò*: si nec seipsum soluit, aut separat, sed vnitum manet: nec nos etiam externa vi id caussamur: tum via tertia pręstò est, nempe *Finis*. Ita omnium rerum suus finis est: Et licèt sint optimæ, fortissimæ, pulcerrimæque: tempore tamen omnes finem suum sortiuntur.

Subiectū nostrum quibus vijs frangatur.

tur. Sic huic fini ipse quoque homo addictus est: quem annorum numerum nunquam transiliet.

Rerum cur tam varię species creatæ sint.

Deinceps verò etiā caussa expendendā est, cur nimirum tres res, non vna, & tot tamque varię species earum, quę infinitę sunt, creatæ sint? Nam tot species sunt, vt resina Rhetia non sit, quæ Norica: nec oleum amygdalarum Neapolitanum, idē quod iuxta Lacum Cumanum. Sic etiam quę in montibus sunt, ab ijs, quę in planis nascuntur, differunt: quod hic describere largiùs nolo. Caussa verò multiplicitatis & varietatis huius est: quia Christus inquit, *omne regnum in se diuisum, peribit.* Quod si ergo peritura sūt, in propriis mēbris bella intestina excitari, & sic corpus dissolui & occidi necesse est: idq; modis planè plurimis. Nam species imperuestigabiles sunt. Et hoc fundamentum morborum est: non humores. Sic etiā variæ medicinæ sunt: & ob id etiam variæ destructiones. Caduca & ipsa medicina est, & cū homine oritur, occiditq;. Hi enim anni Platonis sunt, in quib. res vniuersæ innouantur: de quo Arnoldus paucula quædam tradidit, intellectus istius argumenta: sed à proposito nimis citò relabitur. Qui verò capita destructionis regni cognouit, is idoneus est, qui ad scientiam monstrati mei fundamenti admittatur. Pro cuius conclusione, vt vniuersi morbi cognoscantur: sequentur deinceps ad præstituta tria puncta, Tres Libri: in quibus illi morbi, qui per se, per nos, & per finem temporis signantur acciduntq; & qui fiant, explicabuntur.

Morbus vt hominē eiusq; morbos cognoscat quæ requirātur.

Cum rebus autem huiusmodi ita cōparatū est, vt, si medicus cognouisse hominem, & eius morbos perspexisse velit, rerum vniuersarum morbos, quos natura in magno mundo patitur, perspectos ipsum habere oporteat. Ideo enim ille patitur, vt nos id videamus: patitur autē in hoc genere istud: in alio aliud: in homine autem omnia. Nam si omnino ex limbo is conditus est, hoc certè fine conditus est, vt omnia sua secum bona ac mala cōportaret gestaretq;. Ideo medium à Deo statutum est, ne duo illa sequeremur, ea nimirum mensura ac ordine, qui ab initio præfiguratus est. Cùm itaq; extranea sint, medicus extraneè eadem quoq; addiscere debet, & sumere concordantias in præparādo & separando morbos à rebus visibilibus, eaque corpora per artem spagyricam reducere in vltimam materiam: tunc inueniet, quænam substantia morbum gignat. Quòd si verò ea omnia reduxerit, tunc cognitionē omniū morborum habet. Quod si suæ saltem regionis gnarus est: extranei alicuius ægri medicus esse non potest. Medicus enim in solis est notis, nō ignotis. Ideo non debet pati se seduci vel ab Arabibus, vel Barbaris, vel Chaldęis: vt nec nosmet. Quilibet alteri credat tantum, quantum in igne expertus est ipsemet. Nescit enim credere Medicinę, quod per ignē non probatū ėst. Per ignem siquidem nascitur medic⁹, sicut dictum est. Disce ergo Alchimiam, quæ aliàs *Spagyria* dicitur. Ea falsū à vero discernere docet. Talis & lux naturæ est, vt in omnibus probatio fiat, & in luce ambuletur. Et ex hac luce naturæ sapere & garrire debemus, non ex phantasia, in qua nihil gignitur, nisi 4. humores & eorum compositiones, augmentum, status & decrementū, & gerræ huiusmodi alię; quæ non ex præclaro ingenio, boni thesauro conferto egrediuntur, sed ex fundamēto fictitio & minimè comprobato.

Medicis Arabibus & extraneis quatenus credendum.

Spagyria

CAP. IV.

Complexiones refelluntur & euertuntur.

IAm verò instantia mota est de cōplexionibus, vt cùm dicitur: *Hic est sanguineus, siue Cholericus, siue Phlegmaticus, siue Melancholicus:* quorum tamen nullum verum est. Id multis caussis probatur. Generalissima est hęc, quia vita illud largitur, quod *complexiones* vocant. Quod si ergo vita illud confert, non tres substantiæ: ergo medico id non considerandum est. Nam vita, & quod vitæ cohæret, medico neutiquam subiectum est. Et licet huiusmodi quidem complexiones inessent: illarum tamen consideratio ad medicum nō pertineret. Nam quod cū vita transit, id sub theoricam medicā nō spectat. Et hoc altè meminisse velit medicus. Nec enim error iste corpus sanum saltem attinet, verùm etiam pertinet ad ægrum. Nam ad morbos deriuant, quod in sano corpore inesse arbitrantur. Porrò caussarum vna & hæc est; quòd nimirū totū corpus non ferat, vt huiusmodi quatuor complexiones in homine insint: quia species sunt. In nulla specie inest complexio, sed natura suæ substantiæ. Natura autem complexio non est. Nam, si dico: *Hoc calidum est*: id non ipsius complexio est: Eius natura habet hoc ex sua substantia, sicut colores. Id verò nec ægritudinem nec sanitatem parit, oportet aliquid esse vel calidum vel frigidum, &c. in sua natura. Id verò ad viuum corpus nihil attinet. Præterea quod dici solet, *mores, ingenia, naturas,*

Mores, ingenia &c. an ex complexione oriantur

vſus &c. ex complexione oriri: falſum & hoc eſt. Nã iſta ab aſtro ſunt, non à cõplexionibus. Bilis iram non mouet: ſed Mars. Ex hoc ſequitur, bilem effundi aut exundare, ſicut ventriculũ nimio potu repletum. Sic effundit Mars bilem. Harum rerum quæ natura ſit, examen ad Aſtronomos, non Medicos pertinet: quorum illi non meminerunt. Ideo facilè in errorem præceps datur ille, qui principia & adiuncta artis ſuæ non perfectè tenet. Ex his iam intelligite, malè vos ſentire de hoc, quod complexiones Medico ſubiectæ ſint, aut materiæ ſeu cauſſæ fiant morborum. Huiuſmodi enim res vitæ inſitæ ſunt, non phyſico corpori.

Complexiones non ſunt cauſſæ morborum.

Quod ſi verò morbus vel calidus, vel frigidus, humidus vel ſiccus eſt, propter hoc ne dicas, eos illius cõplexionis eſſe. Nam hæ ſunt eorum conditiones, non complexiones. Complexio vna conſiſtit in duobus: nimirum in calido & humido, vel calido & ſicco: ſic etiam in frigido & humido, vel frigido & ſicco, vergitq́ ad naturam elementarẽ, quod loco hoc non eſt tractandum. Huiuſmodi conditiones morborum ſunt calidę vel frigidę: ſed iuxtà nec humidæ nec ſiccæ: aut ſunt humidæ & ſiccæ: nec iuxtà calidæ vel frigidæ: ſed ita ſe habent, vt aut calida ſola aut frigida ſola, aut ſicca ſola aut humida ſola conditio ſit. Eaq; conditio in vno ſolo eſt, non in duobus.

Morborum conditiones quæ & quales.

Dico ego Maniam calorem eſſe: ſed nec humiditatem, nec ſiccitatẽ habere. Sic hydropiſis humiditas eſt, coniunctum nec calidum nec frigidum habens. Et ſic etiam de reliquis. Ita conſtitutæ ægritudines ſunt. Id pariter etiam in medicina conſiderari debet ita, quòd ſcilicet alter gradus, id eſt, dupla vel gemina complexio non aſciſcatur: ſed omnes res tueãtur ſuam vnicam conditionem, id eſt, calorem, frigus, ſiccitatem, humiditatem. In morbis enim vnà conſiſtere non poſſunt: oportet vnum ſolum ſit. Quia duo & duplex eſt: ideo vitæ ſubiacet, non Medico.

Complexio gemina in Medicina reſpuitur.

Vt exempli loco: Res, quę pulcra, nitida & bene colorata eſt, quid ea ad Medicũ attinet? Nihil. Sic nec complexiones ad ipſum ſpectant. Sunt enim veſtimenta naturæ, & eam ornant, Medico haud quicquam examinandæ. Quòd ſi verò ſcire velis, quod calor ſolus conſiſtat, itidem & frigus ſolum, & humiditas ſola, & ſiccitas ſola: tunc illud tibi propone, quod ſolum conſiſtit. Illud ſine vita eſt, & vitam deſerit. Quare iam præſtò morbus eſt. Sic porro: corpora accenduntur ab aſtris, aliàs non ægrotarent. Aſtra mouent bella inteſtina. Itaq; ſi iam corpus accenditur, vnum ſaltem inuadit, nõ duo. Conijcitur enim vel in calorem, vel frigus, vel humorem, vel ſiccitatem. In quodcunque iam conijcitur, id medico expendendum ac examinandum eſt. Sed in exemplo res dilucidior erit. Quidam infligit alteri vel vulnus, vel tumorem, vel detruncat pedem &c. Ipſe hic ictus certè per ſe nec calidus, nec frigidus, nec humidus, nec ſiccus eſt: ſed ictus eſt. Sic pariter intellige initio omnes morbos eſſe, & ita oriri. Quod ſi verò intus in corpore is ſit: quid aliud erit, quàm vulnus, vbi neq; calor, neq frigus, neq; humiditas, neq ſiccitas conſideranda veniunt? Quare vera & genuina ars eſt, *Incarnare*. Incarnatiua illa, ſiue calida, ſiue frigida, ſiue humida, ſiue ſicca ſint, id te nil moueat. Si incarnatiua ſunt, id ſatis eſt tibi. Cętera dimitte. Et quanquam accidat, vt vulnera incaleſcãt, inflammẽtur, & febrilia fiant: tamen hæc ipſe morbus non ſunt. Morbum ipſum aggredere: is nulla refrigeratione nulla reſtinctione indiget. Et hæc pro demonſtrãda erronea & manca arte tua adducuntur, quod ab Incarnatiuis minimè inſtructus ſis, ſicut id tui officij erat. Eadem ſimiliter etiam in hydropiſi accidunt. Ea propria nimirum, quę ſalem reſolutum pellunt, & nec ad calida nec ad frigida reſpiec. Nam in his medicina non eſt fundata: pari omnino ratione, ac ſicut colocynthis purgat, ac Turbith ſine reſpectu complexionis. Virtutem enim eam non habent à complexione, ſed ex maſcula natura. Quare omnes virtutes rerũ ſunt *Arcana*, ita vt morbos ſuos curent eo modo, quo facti ac geniti ſunt. Sine complexione fiunt: ſine complexione ſanantur. Et pro veriſſimo hoc omnes recordamini: qua cum natura accedit, cum eadem etiam recedit. Quod ignis aqua exſtinguitur, non ab frigore fit, ſed ab humiditate. Sic, quod ignis calefacit, non cauſſa ſiccitatis eſt, ſed caloris. Perpetuò ſic manet id, quod morbum gubernat: ſed non quòd materia peccans ſit, verùm vt color, qui nihil addit, nihil demit. Morbus adeſt, veluti gladius, qui ſcindit ſine complexione.

Incarnatiua.

Vulnera aut ictus cura ſine complexionis.

Accidit vt ſulphur accẽdatur & flagret veluti in igne Perſico. Iam quæ huius erit medicina? Nimirum exſtinguere, vt ignẽ. Quia verò, cũ frigidis & caphora curatio vobis inchoatur: ideo euẽtus dubius expectãdus eſt. Vnũ hoc hic fundamẽtũ cõſiderandum

Ignis perſici cura.

randum erat, quid ignem inuiſibilem reſtinguere poſſet. Exſtinguere enim ſcopus eſt: refrigerare venenum eſt, quia retropellit, & mala alia conciet. Sic vt agamus, Deus non poſtulat: ſed vt perfecta medicina, quæ bono ordine continetur, id moliamur, quod nobis oculi in aqua & igne commonſtrant. Sic ergo aperiendi nobis in arte oculi ſunt, vt medicinaliter & ignitè perſpiciamus ea, quę ruſticus videt manifeſtè. Ad hoc fundamentum compellimur, inchoaturi curationem. Quare iure merito à complexionibus & quatuor humoribus deſciſcendum eſt. Nam hìc minimè conſiderandi illi ſunt. Quod fecerunt, qui Medicinam tot obſcuritatibus inuoluerunt. Hoc quidem verum eſt, oportere morbum vel calidum, vel frigidum eſſe. Nam quid ſine coloribus exſiſtit? Ita nihil ſine iſtis. Et tamen illa nihil pręter ſigna ſũt, ac haudquaquam morbi. Qui ſigna arripit pro ipſa materia, is ſibijpſi in mora eſt. Quid hoc eſt, quòd feruet frons, quòd inflammatum eſt caput cũ vniuerſo corpore: quòd rubrum eſt lotium: quòd pulſus celer: quòd hepar ſiticuloſum: & ſi quæ his ſunt ſimilia? Hæc certè ſaltem morbum ſignant, non ipſam materiam. Alia enim ſunt quàm materia: & morbum ipſum mentiuntur. Sic in colica à conſtipatione, ecquid ſentitur? ſæua tormina, ardor, paralyſis, ſitis, vomitus & ſimilia. Hæc te tamen omnia nihil angát ac detineant. Si conſtipationem ſuſtuleris, tum accidentia cætera omnia ſoluentur. Calculum conſidera, quæ ſymptomata inducat. Vis ea tollere? Tolle lapidem. Hunc tolles neque calidis, neq; frigidis, ſine complexione, ſine humoribus: ſolo cultro tolles. Et hæc documẽta vobis non in vno, ſed in omnibus ſint rata. Culter lapidis arcanum eſto. Sic ergo arcana cognoſce, qualia eſſe debeant. Hoc dico qui frigida calidis, humida ſiccis deberi putat: is naturam morbi non intelligit. Nam ad maniam redite. Hanc quid aliud iuuat, quàm venæ diruptio? Ita enim ille conualeſcit. Et hoc eius arcanum eſt, non verò camphora, non nenufar, non ſaluia, non maiorana, non clyſteria, non infrigidantia, non hoc, nõ illud, ſed vna phlebotomia. Quòd ſi hoc in mania verum eſt, verum erit in morbis etiam alijs. Nec his nouum ius erit.

Complexiones quatuor omnino reijciendę. *Colica* *Calculus*

Quod ſi quis verò de homine etiam ſano dicere velit, eum eſſe Melancholicum: hic iterum falſum dicet. Neſcit enim Naturæ lux, quid ſit Melancholia. Si verò diceres: *hic morib. ſuis Saturninus aut Lunaticus eſt*: probe loquereris. Mores ſiquidem noſtri, & naturarum proprietates ab aſtris formantur, & Melancholia ab aſtris corpori non ingeritur. Quòd ſi ergo ab aſtris non eſt: nec in Medicinam quoque recipienda erit & ſubſtituenda pro columna, quæ pondus profeſſionis ſuſtineat. Si ſedes autem eius in Splene eſt: tum Splen Saturni eſt, à quo regitur. Iam verò Saturnus ac lien iunctim morbum lienis ingerunt: & tamen ipſi nec de Splene quicquam, nec de Saturno meminerunt: ſed de vna melancholia. Sed & ipſa quartana ex Saturno fabrefacta ac condita eſt, ac ſecundũ eius impreſſionem procedit. Vbi ergo hìc Melancholia? Sic ergo humor veſter falſus eſt, & nihil. Itidem & de Phlegmate cerebri nugantur: qui error priore multò craſſior eſt, haud dignus, qui hìc tangatur. Idem etiam verum eſt de cholera & ſanguine. Vbi nunc relinquitur Ren, Pulmo, Stomachus, & cętera, cumprimis verò Cor? Si omnino humores fabricaturi illi erant: cordi certè ante omnia, deinde & pulmoni, & hepati, & renibus, vnicuique peculiari aliquo opus erat humore: quos etiam habent. Nam vnumquodlibet in corpore membrum ſuos humores continet: ſed non quales iſti quatuor præſentant, ſed veluti ipſa membra exhibent, vnumquodlibet pro ſe, nec alterum pro altero reſpõdet. Lien tuetur ſuum locum: ſuum etiam renes: ſuum pulmo; ſuum regio vbi cholera eſt: ſuum ſedes phlegmatis; ſuum confine Melancholia &c. Id verò longè à nobis abſit, vt corpus in quatuor columnas humorum, velut in quatuor Elementa ſequeſtremus. Hoc quidem verum eſt, Elementorum quatuor eſſe. Quod ſi quæris, quid elementum ſit, reſpondeo, eſt *matrix ſui fructus*: veluti, Terra eſt matrix ſui fructus, vt planum eſt. Fructus eius nec frigus nec ſiccitatẽ terræ curat, & per ſeipſum etiam nihil eſt. Ibi neceſſe eſt congredi omnia 4. elementa. Idem dicimus etiam de aqua, de aëre, de terra. Vos verò vt de his diſſeritis: ſic cõſtat, ipſa Elementa à vobis nondum cognita eſſe. Quæ ſi intellexiſſetis, tum certè microcoſmum aptiùs partiti eſſetis: quẽ tamen ſatis craſſo modo explicatis.

Melancholicus ne quis ſit appellandus. *Mores ab aſtris non à melancholia.* *Melancholia in medicina non recipienda.* *Humores in quolibet mẽbro.* *Elementũ quid.*

Cap. V.

IAm, quoniam vltima materia id euincit, res vniuerſas in tribus ſubſtantiis

consistere, quæ ipsæ verum medici subiectum sint: huic verò corpus medium nihil simile sit, propter miram fabricam & peruersionem: tamen mutatio aut peruersio illa nihil aliud est, nisi veluti pictor imaginem in pariete depingit, aut in statua lignea exprimit. Ibi lignum nemo videt, sed pulcram iconem. Spongia tamen madida leui negotio omnè exsterget, quicquid pictor de suo addidit. Talis æquè vita est. Semel à Deo sculpti, & in tres substantias congesti, & postea illuminati sumus vita, quæ nobis, stare, ire, mouere &c. largitur. Sed hæc omnia spongia vna absterguntur. Iam verò hoc omnino hìc sciendum est, nos à vita cum suis appertinentibus seduci non debere. Nam admodum ingeniosus is est pictor, qui tres illas substantias coloribus illeuit, ità, vt in vno Sol, in altero Luna, in tertio Venus &c. depicta videãtur. Hic candidus est, ille fuscus, alius aliter coloratus. Et hoc est pictoris magisterium summum, qui statuas suas tam affabrè exornauit. Sed ex his prædictis tamen tu nihil sume. Colores saltem sũt & pigmenta, non cum oleo aut glutino subactã, sed leuia, velut vmbra aut aër. Interim tamen verũ est, quosdam in ipso homine notari colores debere. Sed ij à morte illinuntur. Nam & mors sua pigmenta habet. Quę si inuadit & se figit, tum cedit ei vita, & tum ista pigmenta sese proferunt. Hæc quid indicant? Mortem & eius morbos. Hi duo colores scitu necessarij sunt quidem: sed cognitionẽ tibi ad morbum nullam ministrant. Nã saltem signa sunt. Signorum verò natura fallax est & incerta, sicut verbum è lingua, quòd euolat vel seriò vel ioco, Quia verò hi colores his rebus insunt: ob id iudicare non debes, posse tibi subijci. Nã neque cœlum, neque terra tecum sunt. Hoc est supra omnia. Nihil tamen sciẽdum ac cogitãdum aliud est, quàm quòd res omnes in ista imagine consistant: hoc est, omnes res sunt effigiatæ. In hac effigie ipsa anatomia est. Homo, fictus est. Effigies eius anatomia est, Medico scitu cumprimis necessaria. Nam ita & morborum anatomiæ sunt: hoc est: Hydrops effictus est ita, vt effigiei competit. Propterea non satis est, cognitam habere anatomiã hominis, verum etiam hydropis; non secus ac fictus ac pictus in sua forma astaret. Sic æquè omnes alij morbi. Huic huius effigiei anatomię studere debemus. Nam sine hac, natura nos nunquã testabitur Medicos. Exemplum præfigite vobis de rosis ac liliis. Cur Deus ea tali forma & effigie expressit, vt & alia similia? ideo quia & Medicum & medicinam eius ex terra creauit. ità vt sciat, quid è terra prodeat, in sua anatomia. Eorum si anatomias nouit: postea & anatomias morborum nouisse debet: tunc inueniet concordantiam, quæ sibi similia sint, & ad inuicem pertineant. Ex binarum hac anatomiarũ concordantia medicus crescit, & sine ea nihil is est. Beata hora illa foret, qua laborare liceret in ista, illi, qui nulla miseria impeditus esset. Hoc attẽdite. Vnaquælibet res, quæ matrici prodest, matricis anatomiam habet: & qualescunque ea morbos sentit, in ea anatomia continetur. Quare meritò maximi fieri deberet anatomia tam morborum, quàm rerum naturaliũ aliarũ. Sic Deum ex magnalibus suis nouisse, & apud nos intimè concludere debemus, tam varias imagines propter vnam illã caussam esse, propter quam ipsæ quoque effigies mirabiles morborum. Et qui rosæ morborũ anatomiam callet, ad eius conspectum intimè gaudere debet, quòd Deus medicinam talem exhibuerit suis oculis, quæ & late, ipsũ intueatur, & efficaciter prõtéque adiutet. Similiter & de liliis, & de Lauendula, & cęteris omnibus sentiendũ est. Sed quid sunt colores? Nihil, nisi exteriorum oculorum pabulum. Morbi cũ ipsis quidem conuenire possint, si in materiam suam vltimam abeant. Sic & cum gustu cõparatum est. Nam quid is aliud, quàm pars anatomię? qui aliud nihil designat, quàm similitudinis conuenientiam. Ad quod nunc sequitur omnium in corpore membrorum distributio huius gustus, vt dulce ad suum dulce, amarum ad amarum iungatur, sicut gradus dulcedinis, aciditatis, amaritudinis &c. complectuntur. Quis est, qui hepatis medicinam in Gentiana, Agarico, colocynthidéque quærere vellet? Nemo medicorum. Quis est, qui bilis medicinã in Manna, Melle, Zuccaro, polypodioque quærat? Nemo medicorum. Simile ad simile pertinet: in ordine tamen anatomiæ nihil frigidum aduersus calidum, nihil calidum contra frigidũ datur: sed saltem in anatomiæ linea. Cõfusus is ordo foret, si in contrariis salutẽ nostrã quęreremus: Æquè ac infãti patrẽ de pane sollicitanti, is haudquaquã serpentẽ pro pane porrigit. Nos verò patrẽ in cœlo haberemus, qui nos creasset: & non pro petitu nostro nobis necessaria

Compa ratio vitę elegans à pigmẽtis desũpta.

Mortis pigmẽta.

Signorũ natura fallax.

Morborum anatomia.

Herbarum anatomiæ.

Medicus ex anatomiarum concordantia.

Anatomia maximi facienda.

Colores quid.

Anatomiæ ordo & linea.

ria,sed serpentes offerret? Mala certe medicina foret absynthium pro Zuccaro. Ideo,sicut infanti,quod petit, porrigitur, & non venenum:sic hìc quoq;:Felli suum petitum:cordi suum idoneum:hepati suum proprium. Hæc columna esse debet, cui insistat Medicus, vt in anatomia vnicuique id ministret, quod similitudine conueniat. Panis enim, quem infans máducat, eius anatomiam habet, ac edit is proprium suum corpus. Sic vnaquæuis etiam medicina anatomiam sui morbi habere debet. Qui anatomiæ huius imperitus est, huic valde difficile sit,probitatem sectari & arripere. Facile verò illi est, cuius probitas modica sit, qui scelere ac infamia nulla mouetur. Et hi hostes sunt lucis naturæ.

Anatomię imperitiæ incommoda.

Oculum in capite contueamini,quam miro artificio is fabrefactus sit: & quomodo medium corpus anatomiam suam adeo mirabiliter in hanc imaginem impresserit, & ei suum gustum indiderit, Ex imagine & gustu procedit cognitio ipsius medicinæ. Nunc atendite ad anatomiam illi accidétium morborum: *Cataracta*, *Macula*, *Albugo*, *Scotomia &c.* Quare hoc? Iam si habeas ocularia simplicia, tum intende in ipsa, vt speciem morbi in eius anatomia inuenias. Exemplum. Morbi descendunt ex transmutatione. Transmuta iam oculares illas anatomias:& in ista transmutatione inspice anatomiam gustus & speciei seu imaginis; minus autem imaginis,magis gustus. Et si nactus sis iunctarum illarum rerum concordantiam: quis cæcus panem à Deo efflagitaret, cui pro pane venenum subderetur? In anatomia itaque fundatus & peritus esto: tum haudquaquam lapides pro pane ministraris. Scire siquidem debes, te patrem esse morbi, non illius Doctorem, seu Medicum. Illum ergo pasce,sicut parens suum filium. Et sicut pater affectus est erga filium:vt eum pro necessitate sustentet, & ei præbeat quod filius ipse est: pariter & Medicum erga sum ægrum affectum esse oportet. Hoc exéplum vt intelligis:sic cætera quoque exempla in aliorum ægrorum acceptatione,similia esse decet. Quicquid transmutatur,idem tu quoq; transmuta, & in id intende,vt saluæ anatomiæ iuuicé cócordentur. Postea,si morbi incidunt, da operam,vt eos in vtrapue transmutatione componas. Et sic recepta poni componique debent, non more agyrtarum longis schedijs ex syrupis, theriacis, & aliis, in quibus nulla anatomia apparet, sed mera phantasia.

Anatomia oculorum.

Nota.

Receptorum cópositio Theophrastica.

An me ergo non jure à processu illo hereditariorum *Recipe*, vt vocantur, separo? Imo jure. Nam licet multæ virtutes & efficaciæ in nonnullis illorum remediorum, quoad sanitatem (quanquam sæpe periculosè) interdum reperiantur; euentus tamen ex ijs tantum est, quod fortuitò in Anatomiam aliquam inciderint,aut principale quoddam à sano veroq; medico acceptum immiscuerint: quod Theoricam eorum velat & integit. Et tum principale illud dignitate sua priuatur:adiectitia verò illam asciscunt seruantq. Hoc est istorum hominum magisterium. Quàm fœdè erratis, cuius fundamentum muscosum est, qui quotidie suffulcire cogitur, vt terrenum fundamentum seruare possit? Nempe fulcra plena sunt sophismatis & blandimentis, palpationibus, ac crebris additamentis: ac illi ipsis morionibus plures gestus simulant, quorum tamen nullus numerus.

Hæc quæstio sit: *an vinum & oleum vulneri competant?* Sicut Christus de vulnerato iuxta Iericho loquitur. Nimirum id tu negare potes. Sit autem verum oportet: non figuram,non similitudinem, non facetias,nec iocum. Iam si solum est, & medicina est, stultitiam vestram ipsi profitemini. Ex eo enim nihil sanare potestis,quod tamen Samaritanus fecit. Et licet res quidem ea verè gesta non esset, Christus tamen (vt qui ipsa veritas est) ineptam medicinam indicare nó voluit, sed potius Anatomiá & arcanum quoddam. Et procul à nobis sit, vt dicamus, Christum naturæ simplicia dextre non nominasse. Quia ergo hoc ad vulnera arcanum est: iam vos contemplemini, quantum vobis desit aut decedat. Huc redibit res,oportere olei & vini satis esse: aliàs nullum in medicina fundamentum erit. Attende ergo ad præparationem, ad virtutem, ad tempus & horam, ad proprietatem, & quæ alia huc spectant. Nam si hoc annuis, granum fructificare non posse, nisi prius in agrum conijciatur, & putrescat:tum & alterum verum esse necesse est, vulnus nempe esse agrú, oleum ac vinum semen. Iam tu diuina, quid fructus sit?

Vinum & oleum an vulneri cópetant.

Cap. VI.

Iam hæ res manifestè in lucem educunt artes eas, quę secant & separant, vinum corpus, quod non sit Microcosmus: hoc est, in vita experientia fieri

debet. At verum est hoc: in vita experiri, quid in medio corpore sit, & dissoluere vnum, & deducere in aliud. Super id, quod vitæ, nihil funda: id quod primum est, diuerte ad alterum: in eo inquire. Vita illa ex artibus oritur, non ad ministerium animæ, id est, non est ipsius hospitiū in hac vita. In hac vita eruuntur artes & fundamentū, quod proponitur. Nam cōsiderate infirmitatem primæ vitę: quę, si procedit in operationes suorū arcanorum: tum prima vita mori cogitur. Nihil enim in ea est, quod homini vsui sit. In prima sua vita Rosa magna est, & gustu suo splendidè exculta. Hunc quam diu retinet, tam diu nulli vsui est Medicinæ. Oportet, vt putredinem subeat, & in ea moriatur, & de nouo nascatur. Et tunc de viribus medicis disserere: tunc eam administra. Nam si ventriculus nihil imputrefactum relinquit, quod homo fieri debet: nihil imputrefactum quoq; manebit, quod medicina fieri debet. Quare primam vitam nihil cura, nec in ea quicquam scrutare. Omnis ipsius complexio, & quicquid eius est, perit, nihilq; manet. Quod non remanet, quod non in nouam natiuitatē abit, id Medico nec subiectū est. Huius omnis labor is sit, vt in nouam natiuitatem ducatur. Hinc demū emergunt verum Sulphur, Mercurius, & Sal, in quibus omnia arcana, & fundamenta, & opera, & cura latent. Introducta ergo vita secunda, iam visibiliter materia prima prestò est, cuius vltimam vides, si prima vita medij corporis abscedit. A qua vita media, vita noua inchoati debet, quę nulli morti subiecta est, præterquam soli fini, in quo res omnes pereunt. Et quia mors fragilitatis incumbit, ideo noua vita nulla restat.

Experiētia in vita fieri debet.

Rosa viua inutilis.

Medico quid subiectum non sit.

Arcana rerum quæ.

Iam in homine res has antè consideratas, & super hoc fundatas esse oportet. Nam in expositione & separatione medij alicuius corporis manifestātur primæ materiæ. Has qui ex noua vita cognouit, is vitæ illius subiectum scit. Subiecta duo sunt. Vnum est æger, is in vitam nouā nō reducitur: sed media ipsi remanet. Alterum medicina est. Ea vitam mediam tuetur per vitam nouam suam. Hac ex caussa, in noua vita arcana posita sunt: non in prima, nec media. Sed & Anatomiam Microcosmi dupliciter indagari, nec id ipsum malè fit. Vna est *Localis*: Altera *Materialis*. Localis est, quando homo per se dissecatur: vbi, quid ossa, caro, venæ, &c. sint, & quam sedē occupent, spectatur. Sed hoc omnium minimum est. Altera potior est: ea nimirum, qua noua vita in hominē introducitur post primā mediam vitam, in transmutationem: in qua, quid sit sanguis, cuiusmodi Sulphur, Mercurius & Sal adsint, obseruatur: sic etiam quid cor sit, quale sulphur, qualis sal, qualis Mercurius. Sic etiam de cerebro, & vniuersis membris totius corporis. Hęc iam vera & genuina est Anatomia. Et hoc fundamentum initij est: ita nasci oportet Medicum. Hæc tamen natiuitas dura est intellectu: & sermo hîc auditu durus est iis, qui suis phantasiis nuntium mittere nolunt, qui suo cerebro confidunt, non ipsi viæ veritatis. Itaq; vnum hoc consultum est, vt in artibus educemur & viuamus: aliàs quis nobis hominem credet aut confidet? Hæc est inuentio primæ materiæ. *Hæc* est materia, quæ nobis morbum indicat. *Hæc* nobis pernoscenda est. Hoc facto: tum transmutatam Anatomiam quoq facili negotio assequemur.

Anatomia quotuplex. Anat. Localis quid? Anat. Materialis quid.

Sed preterea alia adhuc Anatomia sequitur. Ea morborum est, vt sæpius diximus. Hanc hîc percenseri, superuacuū est. Sic ergo tres Anatomiæ sunt in homine celebrandæ. Prima Localis est. Hęc effigiem hominis, eius proportionem & naturam, & quicquid his cohæret, indicat. Altera viuum sulphur, volatilē Mercurium, & acrem salem in quolibet mēbro cōmonstrat. Tertia docet, quomodo nouam anatomiā mors introducat (*Hæc* est mortis anatomia) & qua natura ac effigie ingrediatur. Nam id est naturæ lucis indicium, quod mors tam variis cum formis ingrediatur, quā variæ species ex Elementis procedūt. Quot corruptiones: tot mortes. Et sicut quælibet corruptio aliud gignit: sic generatio illa hoc loco anatomia est. Nam & ipsa variè aduenit, donec omnes successione quadā moriamur, & per eā consumamur. Iam præter has omnes, similis etiam scientia est in anatomia medicinæ: & iterum preter hanc sic se habet firmamentum, sic terra, sic aqua, sic aer. Et si anatomiæ in noua vita eousque profertur, vt in ea firmamentum ac astra apparéant: tum perfecta est. Saturnus enim Saturnum, Mars Martem reddat oportet. Et quamdiu id non fit, ars medica nondum inuenta est. Velut enim arbor ex semine emergit, ac herba ex suo semine erumpit: sic necesse est etiam in noua vita producatur illud, quod pro

Anat. mortis quid.

pro inuisibili habitum erat, & tamen prę-stò est. Eò enim redigi debet, vt oculis conspiciatur. Quòd si enim Lux naturæ, lux esse debet; tum illam esse cõspicuam oportet, non obscuram, non tenebrosam. Debet talis esse, vt oculis nostris per eam ad illas res videndas vti possimus, ad quas destinati sunt. Nam alij quidem illi non fiunt, ac sunt: aliter tamen quàm rusticorum oculi tueri ac videre debent. Ad hoc opus est, vt lux naturæ ijs præluceat.

Morbi vnde denominandi. Virtute ergo Anatomiæ, quæ in luce naturæ fundata est, fas est æquumque, vt morbi quoque iuxta lucem potius, quàm secundum tenebras denominentur: hoc est, vt cedri anatomia, cedricos morbos det. Sic enim quilibet morbus intelligẽter, & ex arte rectè nominatur. Erroneè ac citra rationem Febris, Febris appellatur. Febris non rectè nominatur. Hoc enim nomen à febris feruore deducitur. Feruor verò est saltem signum morbi illius, non materia, non caussa. Nomen autem procedere debet à materia & proprietate & natura ipsius substantię. Veluti vrtica est verè vrtica, quia vrit: Sed veriùs, sal vrinæ. Vnam enim Anatomiam habent. Quare Febris tale nomen est, quod sui magistri stultitiam resipit. Est enim morbus nitri sulphuris incensi. Vnde etiam corpus quatit, vnde horrore ferit, vnde interualla dat. Hæc & alia nomina in proprijs capitulis suis inuenies. Sic & Apoplexiæ nomen sui denominatoris sapiẽtiam profitetur: quę iuxta rationem Medicã non Apoplexia, Apoplexia iustiùs dicitur Mercurii cachymialis. sed Mercurius cachymialis sublimatus vocari debebat. Talis enim eius est materia, caussa materia peccans. Signa verò eò saltem referenda sunt, vt per ea corpus ac substantia denotentur. Qui verò signa & caussas perperam inuehit, is in tota practica errat. Multa siquidem sunt corpora & species, quæ vel calefaciunt vel refrigerant. Quare nomen febris falsum est: non autem Nitrei. Ad hęc, febris ex principio humorum procedit, vnde procedere tamen non debebat. Quanquam iustiùs nomina ex arte sanationis indi deberent, vt caducus, *viridellus morbus*. Caducus viridellus morbus. Illa enim species caduci à viridello curatur. Hæc si præscripto cum discrimine non fiunt: error admittitur. Hæc enim discrimina seruat anatomia. Nec te hoc moueat, quod rusticanei tui Medici oculi quales esse debeant. oculi tibi ista non exhibent. Nam medium corpus illos oculos obfuscat. Sed propter hanc caussam scientia præstò est, cui incumbere debet Medicus. Ea ipsi plùs reuelat, quàm rustico. Quod si enim plura vel nouisse vel videre nolit rustico: certè ad Medicinam nec vocatus nec creatus videtur. Rusticus ad hæc non electus est: electus verò est Medicus. In caussa est scientia, qua pollere debet Medicus. Est enim Medicus ille, qui miracula Dei publicitus reuelat. Medicus quis sit. Hoc fine iam si adest, fas est, vt ijs vtatur rectè, non improbè, verè non falsè. Nam quid in mari absconditum est quòd ipse non debeat pandere? Nihil. Quid in mari latet, quod ipsi non compertum esse debeat? Nihil. Producere ille in apricum debet: non è mari solùm, sed etiam è terra, ex aëre, ex firmamento, id est, ex igne: vt nimirũ vniuersi mirabilia Dei aspiciant, cur sint, & quid portendant. Quia verò res omnes non expediuntur: id signum est, abesse intellectum eum, qui requirebatur. Quæ verò caussa est, quod professio tam grandi stultitia, ac simul tam tenui arte confecta sit, quæ tamen tam magno haberi loco cupit? Hæc nimirum, quod sola non sit: sed eadem cœcitas, idem glaucoma, alias quoque professiones occupet. Nam sicut nos non nouimus cetum, monstrũ illud marinum: sic nec altera professio, qui bestia Apocalypsis aut Babylon sit, cognitum habet. Affines ergo cœcitates sunt: quas tamen emendari oportebat. Et sicut cœcitas medici in huiusmodi casibus ægri interitus est: sic pariter altera cœcitas mors animę est. Christus mirabiliter & inaudita loquutus est. Mirabilis etiam est Medicina. Medicina & Theologia inseparabiles. Vt vnum, sic alterum quoque indagari & inuestigari oportet. Duæ enim hæ professiones diuortiũ nunquam patientur. Et sicut corpus animæ domicilium est; sic vnum cum altero cohæret, vnumque alterum subinde patefacit.

CAP. VII.

QVod hactenus Anatomia, ac noua vita vnà cum scientia in omnibus substantijs considerandæ ac peruestiganda proposita est: scire debetis, frustra id non factum esse. Est enim id solum ac fundamentum Medicinæ. Iam ergo porro opus est, vt omnes interni nostri affectus cum externis auertantur. Ita, quicquid sumus, id est quoque externum. Et licèt id quidem non ita effigiatum sit: seminarium tamen adest, corpus scilicet, & intra nos effingitur, ad hoc, quod est: vt semen nimirum arbor est: sed in terra perficitur. Sic ventriculus etiam sculptor Ventriculus qua-

lis Mechanic⁹.

est illius, qui visibiliter facit illud, vt inuisibile sit. Secundùm quod iam omnes morbi suas imagines habent: & vnaquælibet insuper imago suam à Deo constitutam medicinam habet, cuius Anatomiæ morbi similis exsistit. Super his ergo exemplum de nutrimento attendite, hoc modo.

Alimentum nostrũ, est, quod nos sumus.

Quicquid nobis alimẽto est, illud hoc ipsum est, quod sumus nos. Sic nosmet ipsum comedimus: talis etiam est medicina, discrimine tamen habito sui morbi. Et quod per sanitatem secedit, id ipsum reponit membrum illud in membro suo. Id tibi nihil mirum sit. Ratio: Arbor in campo vigens, nisi suum alimentum haberet, arbor non esset. Quid est alimentum? Non est impletio aut saginatio, sed restitutio formę. Quid est fames? Index aduentus mortis, in interitu membrorũ.

Alimentũ quid?

Famis quid?

Forma enim in vtero materno à Deo ipso sculpta est. Hæc sculptura in forma imaginis manet. Perit autem & moritur sine appositione formę externæ. Qui non edit, non augescit: qui non edit, non viuit. Iam si augescens ex cibo augetur, & opifex formæ intus in ipso est, qui formam suam intendit, si formam habet, sine qua nihil potest: sequitur inde, alimentum imaginis sculptæ formam in se continere, in quam id etiam abeat, & eá augeat extendatq́;. Pluuia in se arborem habet, vt & liquor terræ. Pluuia eius potus est: Liquor terrę cibus, quibus crescit. Iam quid hìc crescit? Nihil aliud, quam quantum arbori in incremento apponitur, tantum ex imbre & liquore fit corticis ac ligni. Formator ac plastes ipse est in semine: lignum, cortex &c. est in liquore & imbre. Faber iste in ligno exsistens ex duobus istis potest lignum fingere. Itidem & cum herbis fit. Semen nihil est. Principium saltem in se habet, in quo forma ac faber, ac natura & proprietas est. Id si crescere debet: tum pluuia, res, &c. & liquor ipsam herbá producunt. Ideo in hac caules, folia & flores sunt.

Pluuia est arbor, planta.

Sic quælibet forma, extra in alimento est rerum omnium augescentium. Et si hac destituamur, nunquam accrescimus, sed in deserta forma morimur. Si ad plenum incrementum ascendimus: forma ea conseruata opus est, vt non deficiat. In nobis enim essentia quædam similis igni exsistit. Ea essentia & formam & imaginem nostram depascitur. Quod si ergo non adderemus, & formam corporis nostri cumularemus, tunc in deserta imagine id exstingueretur. Ideo opus est, vt nosmetipsos comedamus, ne ex defectu formæ moriamur. Sic edimus nostros digitos, nostrum corpus, sanguinem, carnem, pedem, cerebrum, cor, &c. hoc est, bolus quiuis, quem ingerimus, is in se continet omnia nostra membra, quæcunque totus homo in se continet & cõclusa habet. Ex his dubium nonnulli mouerũt, quia indicatũ est, quòd membra quod corpus alimẽto indigeāt. Sed in hoc tamen subsistunt, quare alimẽto opus habeant, & ad quid? Ii nòn intellexerunt, quid in homine alimentum sit, & quid fiat, & à quo fiat. Ideo faber ille nihil assumit ad imaginem, quàm quòd conducat, id est, quòd lignum sit. Cætera modo excrementorum eijcit, effigie sola remanente.

Nutritio, est formæ reparatio.

Sed hoc quoque iuxta expendendum est. In rebus vniuersis nutritio instituta est propter solam formam. Æstate appropinquante, tempus instat famis in arboribus: & tunc eæ folia, flores, fructus &c. pollicentur. Ex his quid conspicitur, si formæ earum extranei nihil assumunt? In se id non habent. Si enim haberent, tum præcisæ ac deiectę id ęquè largirentur, ac in terra defixæ. Ideo in terram defixæ sunt, vt forma ea intret, & fabricetur, quod arborum magisterium ac donum est. Isto quidem homo opus non habet. Suos enim fructus æquo modo ac arbores non promit. Secundum fructus creatura alia est. Hinc scitote, vniuersa viuere propter conseruationem suæ formę: & propter eius consumtionem, famem ac sitim sentire, vt his imago reponatur & suppleatur. Non aliter videtis, pinguedinem ac adipem ab alimento augescere. Id nisi subdatur, tum pars ea imaginis aboletur. Itidem & alterius pars. Quanquam ita comparatũ sit, vt defectu ad partes principales attinente, mors subitanea se ingerat. Nec enim vita remanet, deficiente interiore imagine totius corporis. Sic ex hominibus homines crescunt: id est, Alimentum homo est, & itidem hominem reddit, id est, eius imaginem. Sic edimus nos ipsos. Et nisi hoc pacto nos ipsos ederemus, tum corpus nostrum euanesceret, & vita media, & quicquid in nobis est. Hoc verò modo duo sunt homines: visibilis & Inuisibilis. Visibilis duplex est: nempe secundùm corpus, & animam. Inuisibilis est simplex, nimirum secundùm

Alimentum homo est.

Homo duplex.

ſecundùm corpus. Huius hoc exemplum eſto. Quod ante nos iacet lignum, ex eo poteſt ſtatuarius imaginem ſculpere ſi demat demenda. Sic in homine ineſt ſtatua,quæ primo aſpectu non apparebat talis. Sic alimentum ſe habet hominum: quod in corpore abit in ſua membra. Nō vt in vna parte ſubſiſtat: ſed elaboretur artificioſiſſimè. Supremus enim cælator hominem fingit,id eſt,diſponit membra quousq; homo extenditur. Iam ſi ſcimus, quòd nos ipſos comedamus ac bibamus: & ſic quoque quamlibet arborē, quamlibet creaturam viuentem ſeipſam edere: cognoſcendum porrò eſt, quid ex hoc emergat quoad Medicinam, vt dicetur deinceps. Etſi quidem nunquam comedamus oſſa, venas, ligamenta, rarò autem cerebrum, cor,pancreas, omentum: tamen ſcitote, non os generare os, nec cerebrū cerebrum:ſed bolus quilibet iſthæc eſt vniuerſa.Si forma hìc inuiſibiliter ineſt. etiam os inerit. Panis eſt ſanguis Id quis videt? Eſt adeps.Quis conſpicit? quis apprehendit? Eſt lardum. Nemo tamen aut ſentit aut videt. Et tamen generatur inde: adeò induſtrius artifex operatur in ventriculo. Qui ex ſulphure poteſt ferrum,quod ſulphur eſt,facere: is ipſe quotidie hìc prę ſtò eſt,& fabricat homini quotidie id, cuius gratiâ eum finxit. Idem ſi ex ſale gignere poteſt adamantem:ex Mercurio aurum:poterit hoc etiam in homine: Nam hominis, quàm rerum aliarum, longè maiorē curam habet. Ideo cudit ei, quæcunque neceſſaria ſunt.Tu ſaltem operarius eſto, ſubijce ipſi materiam, ſine ipſum ſeparare, formare, vt volet. Is modi,numeri, ponderis, proportionis, longitudinis, & cæterorum omnium probè conſcius eſt.

Homo ſpermaticus & alimentarius. Sed attendite,creaturam vnamquamlibet duplicem eſſe. Vnam ex ſpermate alteram ex alimento. Sperma ſemen eſt. Id ſi iactum ſit, ſuum alimentum illico appetit. Ipſum creatura eſt:eius hoc alimentum eſt. Ipſum libertatem habet formæ hominis,vt quod edit,homo fiat, & membra humana. Ideo homo in conſumptionem formæ conſtitutus eſt per mortem: quod facit cauſſa ſeminis. Mortem hanc ſuſtinere cogitur in eo, quod alimentum præſtat ac ſufficit. Sic non ſatis eſt, hominem ex aluo materna natum eſſe:ſed etiam æqualiter ex ipſo alimento. Quicquid humanæ vitæ naturam, quoad animam, concernit; id ab alimento ſeparatum eſt. Ea enim vitæ

Vita ab anima.

proprietas cum anima accedit, non cum corpore, quoad mores & ingenia, accedit, ab homine oritur iuxta ipſius ſapientiam. Hic verò quicquid ex alimento adeſt, id corpus eſt: ſecundùm quod nec virtus, nec ira, nec probitas, nec nequitia cenſentur. Quid corpus ſit, id Medico probè compertum eſt. Qui corpus in vtero materno fabricat: idem in ventriculo quoque ipſum fingit. Sic enim architectus iſte ſuo operi continenter incumbit,vt ſubinde nihil agat aliud,quam vt id,quod factū eſt,farciat, emendetq;: id eſt, conſeruet formam illam, quę in dies nunc hìc, nunc illic minuitur, ſoluitur, frangitur & vel hac,vel illa via diſſipatur:ſicut iſta tam in ſanis,quàm ægris corporibus modis multis obſeruantur. Sanitas enim in probitate ſua ac ſtatu nihil minus conſeruari vult, quàm curari morbus.

Patet ex his, nos iſta ratione duo corpora habere: quæ vnum quidem corpus ſunt; ſed dupliciter creata, in ſemine & alimento: & quod alimentarium corpus ſpermatico ſimile ſit. Vnde cognoſcere nos fas eſt,quod,quam primùm ex vtero materno elidimur, ex ſola gratia & miſericordia Dei viuamus, & corpus porrò non ex vtero matris,ſed ex alimēto producamus. Vnum enim corpus ex iuſtitia à patre & matre accipimus. Id ne pereat ac moriatur, ſuſtinemus ipſum ex gratia per precationem ad Deum,dum oramus, *Panem noſtrum quotidianum da nobis hodie*, quod idem eſt, ac ſi dicamus, *Da nobis hodie corpus noſtrum quotidianum.* Corpus enim ex matre aſſumtum vſq; ad horam mortis ſe alit. Ideoque de quotidiano oramus. Quotidianum autem eſt, quod nobis corpus dat. Sic duo nobis corpora ſunt: Iuſtitiæ, & Miſericordiæ. Itidem & duæ medicinę: Iuſtitiæ & Miſericordiæ: hoc eſt, ad vtrumque corpus vocati ſumus: ad id, quod à patre & matre datum eſt: & ad illud, quod ab alimento nobis confertur. Propterea docemur à Chriſto,vt de pane quotidiano ſollicitemus: quaſi diceret: *Corpus veſtrum à matre acceptum nihil eſt. Id hodie, heri,pridem mortis fuiſſet. Itaque panis porrò veſtrum corpus erit. Operam ergo date, vt nunquam deinceps ex iuſtitia de patre & matre viuatis, ſed ex corpore miſericordiæ. Ea de cauſſa ad cæleſtem veſtrum patrem preces effundite de dando pane quotidiano, id eſt, de corpore veſtro. Et tunc dabit vobis corpus, id eſt, corpus miſericordiæ.* In hoc deinceps viuimus,& de

Corpus duplex: Iuſtitiæ & Miſericordiæ. Medicinæ duplex: Iuſtitiæ & Miſericordię.

de corpore Iustitiæ nihil reseruamus, nisi initium nostræ natiuitatis. Ideoq; nos ipsos edimus ex gratia & misericordia. Hoc enim secum ita cogitare debet homo: etsi quidem ex vtero matris egressus sit, se tamen porrò matris ac patris filium non esse, sed esse filium eius, qui alimentum ministrat. Ideo ipse pater noster cœlestis est, non secundùm eam salтem iustitiam, quam in Adamum & eius posteros contulit: sed is quotidie pater noster est ab eo, quando corporalis ac mortalis parentis nostri corp⁹ perdimus. Nam à mortali parente nostro præter semen nihil retinemus. Cętera vniuersa à patre cœlesti manant. Huius sumus, hunc de corpore nostro oramus, & non de corpore iustitiæ. Quòd si corpus gratiæ non esset, alterum iustitiæ concideret quolibet momento. Itaque quid corpus sit, videte. Nosmet ipsos edimus, non tamen ex iustitia, sed ex gratia & precatione.

CAP. VIII.

ITaque sedulò nobis considerandum sit, qui ac quales simus, si porrò non ex corpore matris, sed ex corpore panis per gratiam, & non iustitiam victitamus. Ad hoc enim allusit Ioannes Baptista, vbi ad Iudæos testatur, *posse Deum Abrahæ filios ex lapidibus suscitare*. Hoc quid aliud est dictu, quàm ex lapidibus panem facere, veluti ex terra? Qui panis corpora filiorum Abrahæ promat, qui postea agnituri sint se ex corpore gratiæ viuere. Itaque nos habemus corpus panis alimenti. Quę ideo enuntio ita, vt porrò propositum meum confirmem, nempe, hominem foris suam Anatomiam habere, quam medico compertam esse oporteat: qui suam etiam scientiam ita informet, vt per eam ad cognitionem trium substantiarum, quidnam illæ sint, penetrare possit. Sic enim postea ex hoc corpore sequitur Regimen ac diæta, quę occasio noua est ad describendũ morbos plenitudinis seu satietatis, immoderationis, & ciborũ prauæ qualitatis, qui corpori nostro non conducant. Etsi ratum sit, ventriculum nostrum in ipsum quod ingeritur in nobis & in nos id transmutare: nihilominus tamen petitio panem respicit, & porrò etiam hoc, quòd nobis omnia munda & subiecta sint. Quò verò quicquid pani affinius; eò corpori salubrius est: modo in rebus omnibus constituto. Ita innouamur & iuuenescimus. Ac prout sementem alimenti iactamus, ita metimus. Et ex corpore iustitiæ quidem vnum morbũ habemus ac retinem⁹. Licet iustitia morbos non pariat, vt nec panis, de quo oramus. Veluti & Ioannes Baptista, & nonnulli alij sine morbis ex hac caussa vixerunt. Verùm vt in pane luxuries committitur: sic adhibetur etiam in dono iustitiæ: ita, vt in vtraque parte excessus modi ac ordinis patretur, ex quo postea morbi ac similia oriuntur. Quibus nunquam affligeremur, si secundùm legem & petitionem viueremus. Sic morbos concipimus ab vtero materno. Et quia denuo nos nasci oportet, ideo denuo quoque illos morbos concipimus, hoc est, per panem quotidianum. Quare si fundamentaliter nobis de Regimine loquendum & scribendum sit: Regimen ac diętam pręstituere aliam nullam possumus, quàm manendum esse in lege iustitię & cibi, de quo rogamus: in qua iugiter omnes sanitates conseruantur, & à morbis custodiuntur. Hoc verò regimen si non seruemus, tum nec sanum nostrum corpus retinebimus. Quia autem Deus beneficus est, & delicta huiusmodi ac contemtus à seipso dati regiminis non vindicat: ideo Medicũ creauit, qui similis ipsi est, quum ad discipulos suos Christus dixit: *Remittite peccata, quoties peccator ingemiscit*. Sic Medicus quoque sanando paratus sit, quoties morbi incidunt. Propter vim mandati quemlibet morbum sanant Medici, etiam leprosos. Sic se medicina habet, sic cum hac Medicus, vt sanent ac seruent corporis virtute illius, qui animam etiam in corpore conseruat.

Bapt. Ioannes sine morbo vixit.

Regula præscribenda diætæ quę.

Medicorum est, omnes morbos sanare posse.

Ideo arduum quid ac eximium est administrare officium medicinæ: non res adeo leuis, vt nõnulli persuasum habent. Velut enim Christus suis discipulis ita mandauit: *Ite, mundate leprosos, clausos expeditos facite, cæcis visum reddite, &c.* Sic ista ad Medicos non minus, quàm ad Apostolos spectant. Iam qui lepræ sanandæ imperitus est, is virtutem medicinę non intelligit. Qui claudos pedibus non restituit: is immerito Medicus vocatur, & sic deinceps, de rebus cæteris omnibus. Statuite ergo scientes, Medicum à Deo constitutum esse, non saltem propter catharrum, cephalæam, apostema, aut dolorem dentium: sed potius propter lepram, Apoplexiam, Epilepsiã & similes morbos, nullo excepto. Si hos curare non possumus, tum & ars & sapientia

Medici prouincia dura.

Medicus, quibus, nam pręcipue morbis sanandis præstitutus.

pientia

pientia nos deficit, quæ huc tamen necessariò requiritur. Sine benedictione Dei nihil succedit. Supta terram omnis quidem medicina est. Sed quæ penetrare, aut neruum tangere (quod aiunt) debet, illa deest: hoc est; ad messem quidem vsque medelæ creuerunt: messores autem nondum venerunt. Si messores veræ Medicinæ sine concurrente falsáque sophistica aduenerint, tum & leprosos mundabimus, cœcos visui restituemus, &c. Nam virtus hæc omnis in terra est & crescit. Ambitio verò & jactantia sophisticæ mysteria naturæ & magnalia Dei non finit erumpere. Medicinam talem judicant, quales ipsi sunt: quorum scientiæ ac probitatis multum capit drachma vnica. Suam inscitiam hoc responso velant: *Iste morbus est incurabilis.* Quo non saltem suam stupiditatem produnt, sed etiam mendacium. Deus enim nullum vnquam morbum immisit, cui medicinam non concreatit, Sed inscitiæ nostræ is mos est: vt obliuiscamur, Deum nobis corpus largitum esse, & largiri quotidie. An non idem ergo medicinam nobis quoque contulerit, qua morbos incidentes definito suo tempore sanemus? Et de qua medicina haud quisquam facilè cogitauerit? sed hîc valde se torquet pars nostra aduersa.

Medicorum est fu[illegible] quæ.

Quamuis hoc loco multa recenseri possent, nempe, velle Deum vt non minùs homines ægri, quàm sani in terra viuant: eumdemque vnius sæpe viri caussa legionem integram plectere ac morbis infirmare: nihilominus tamen semper ex sua gratia idoneam medicinam communicauit, dixitque infirmos egere medico. Iam si medico egent: hac eo ex caussa egent, vt ab ipso sanentur. Hoc nisi fiat, qui ipso aliàs opus habeant? Tali opus habent, qui ipsos sanet, & non ægros iacere sinat, aut illis blandiatur. Et hæc cumcunt, fas esse, vt quicquid ægrum est, sanare possimus, siue lepra sit, siue cœcitas, siue claudicatio. Omnes enim ægroti sunt, & medico indigent. Verum quidem est, istum, qui oculos suos, ad lusus, falsimoniam & deceptiones impendit, ijs opus non habere. Sic qui lingua petulanter ad maledicta vtitur, is nec ipsa opus habet. Horum aliquem si Deus isto membro priuaret: ille vero medico diceret, *Ego æger sum, opus est meis oculis medico:* tum in scholis istis respondebunt, *illis ipsum opus non habere: vt nec scortatorem pedibus.* Ista vero penes Deum sunt, non penes hominem. Non extra rem quidem est, vt excusetur medicus, non in vno saltem, sed in omnib. morbis, qui malum aliquod impediunt. Isti enim qui sic afficiuntur etiam beatiores existimátur sanis improbis. Quos cùm Deus diligit, hos castigat: modo tamen adeò secreto, vt nulli id medico exploratum sit.

Ægris cur opus medico

Iam verò, vt secretorum & magnæ fidelitatis Dei non obliuiscamur, intelligi à vobis debet, quàm illustris à DEO medicina creata sit. Ea enim non solos à nobis hactenus commemoratos morbos sanat, sed & hos, qui à natiuitate inhęrēt: vt natiuam cœcitatem, resolutionem &c. Ad hoc fastigium si non ascendit medicina: certè folia plurima in medicina adhuc vacua sunt. Quanquam horum plurima repleta sint; sed inanibus nugamentis. Et tamen mota nondum sunt, quæ moueri cumprimis oportuit. Quod si enim oculos nostros in stupenda miracula naturæ conuertamus: partus ac euentus planè admirandos videbimus: vt quod Leo mortuus nascitur, vitamque elato parentis clamore cōsequitur, quod multò maius est, quàm visum impetrare. Nempe non hoc saltem Leo habet, sed & alia plura, quæ nondum nouimus aut explorata habemus. In quibus nobis natura pręfigurat, quantū nobis in secretis naturæ desit. Iniquè ergo nos tantopere cum nostris ornatibus efferimus, cum metas eas nondum transilierimus, quas transmisisse dudū putamus. Dies iubilationis nostræ est dies miseriæ & valde amara. Nam hîc ne initium quidem est: ne quid dicam de abditis naturę. Et hęc qui dicit, hunc sibilo excipiunt. Et tamen meræ nugæ libri vniuersi illi sunt, quos proferunt & iactant. Hoc opera vestra testantur, doctrinam vestram nihili esse. Clauem sapientiæ ac scientiæ quidem arripitis: & illius tamen penetralia non aditis. Hoc nimirum modo comprehendi debent, quę ad Medicum requiruntur; sicut successiue in omnibus capitulis propositum, adeóque in natura rerum optimè fundatum est. Ipsa enim in suis secretis non vsque adeò patet: imo vix quicquam. Res mira erat degeneratio aut euariatio populorum, cùm tamen vnicus primò Adam esset, ex quo vniuersi producti sumus adeò dissimiles. Huius quæ caussa erat? Sola naturæ secreta; quæ ipsa & gigantes produxit: quæ homines

Medicus natiuos etiã morbos sanare debet.

Pariarcharum sæcula, quibus rebus ætatem produxerunt.

homines ad 600. 700. 800. & 900. annorum culmen euexit. Hi nimirum ista callebant abscōdita, vt in quibus medijs viuerent, & ijs perfruerentur: quæ scilicet sæculis illis secretorum omnium cognitionum familiarem haberent. Fieri enim non potest vt bonum malumque frustra designatum fuerit in pomo, quod in Hebron Adamo gustare vetitum erat: verùm indicium magnum est, multò plura isthoc in natura latere, quæ nobis non cognita sint. Imo nullo dubio, insignes scientiæ, sapientiæ ac prudentiæ. Nec enim in pomo solo illud inerat, verùm & in rebus alijs quam plurimis: sicut & hodie mira multa sese offerunt, quæ reuelari non satis tutum foret: Ni sit, vt Deus prohibuerit virtutem istam emitti. Quòd si enim in terra venenum exsistit, è quo mors: certè in terra quoque quid sit oportet, quòd ipsam vitam faciat. Si est, quod morbos parit: est etiā, quod sanitatem gignat. Sed reuera circa istas res parum laboratur atque inquiritur: intercipit illas communis professio spectandi lotij. Id lucellum culinarium persuadet quo desides domi contenti viuunt, artis ipsius securi. Quòd si tanta ex lotio vsura est: quo labores operosiores, cùm radendi nummi caussa sola medicentur?

Hebron.

LIBER SECVNDVS,

CAP. I.

IAm verò à me dicturo intellecturi, quomodo tres substantiæ in vnum corpus coëant: exemplum hoc attendite. Semen quodlibet triplex est: id est, semen vnum, in quo tres substantiæ exsistunt & crescunt. Et sicut vnum saltem semen præstò apparet: sic & ista tria vnū tantùm esse videntur. Iam verò res quælibet in semine vnita est, & non diuisa, sed ipsa coniunctio vnitatis. Vt in nuce iuglande, sunt lignum, cortex & radices. Hæ res tres diuersæ quidem sunt, coniunctæ tamen in vno semine. Sic & homo. Is principio vnum semen est, cuius cortex sperma est. Ipsum semen nemo vnquam vidit propter eius paruitatem & subtilitatem. Iam verò ex semine gignuntur homines. Quòd si generatio incipit, tum tres hę res crescunt, vnaquælibet in sua natura permixta & vnita, in vnum corpus, nō in tria: vt homo crescit, vel abit in ossa, carnem, sanguinem. Hæc licet tria: tamen vnum saltem crescens. Sic ista tria vnum corpus constituunt, & ipsamet sunt in isto inuisibilia. Sic ergo tres illę substantiæ excrescunt in vnitate permixtæ, ad suum vsque tempus iunctæ: velut arbor, ea primum crescit in medullam. Medulla illa est substantia triplex, sed vnum saltem lignum. Et quod in eo tres istæ substantię sint, id demonstrat Ars, Natura & Mors, quibus res quælibet separatur, ac seorsim secedit, prout esse debet. Itá ergo habetis principium istarum rerum, quod inter sese coalescant, & vnum sint, & vnaquæque suum officium habeat ad corpus complendum.

Semen quodlibet triplex est

Homo vnus, & triplex.

Porrò autem & hoc cognoscite, qualenam cuiuslibet officium sit. Ex sulphure crescit corpus, hoc est, totum corpus est sulphur, & sulphur vsque adeò subtile, vt ab igne consumatur inuisibiliter. Iam verò sulphura plura sunt. Sanguis sulphur aliud est, aliud caro, aliud partes principes aliud medulla, & sic consequēter. At enimuero est sulphur volatile. Ossa, quæ ipsa quoque varia sunt, sulphura exsistūt, sed ex sulphure fixo. Et in separatione facta per scientiam, sulphur quodlibet, quale est, reperitur. Iam verò congelatio corporis ex sale est: hoc est, sine sale nihil adesset tangibile. Nam ex sale duritiem suam habet Adamas, suam ferrū: ex eo mollitiem suam habet plumbum, suam Alabastrum, &c. Omnis congelatio, coagulatio ex sale. Ideo sal alius est in ossibus, alius in sanguine, alius in carne, alius in cerebro, & similiter in alijs. Nam quotuplicia sunt sulphura, tot etiā salia. Tertius est Mercurius, is liquor est. Omnia corpora suos habent liquores, in quibus consistunt, ita, vt sanguis liquorem alium, alium caro, alium ossa, alium medulla habeat. Ideo habet Mercurium. Et tamen is vnus saltem, qui tam varias species ac differentias habet, quot nimirum sulphura sunt & salia. Vt ergo homini opus est, vt corpus habeat: sic necessariò compactionem, id est congelationem, & item liquorem poscit. Et hæc tria homo sunt, qui vnum tantùm corpus est. Ergo percipitis, vnum tantū corpus esse, sed tres res.

Substantiarū trium qualecofficium. Sulphura quotuplicia.

Salia quotuplicia.

Mercurii quotuplex.

Sic ergo vna composita, vnum corpus constituunt, & tamen tria sunt. Ideo sulphur conflagrat. Nam merum sulphur est. Sal abit in Alkali, quia fixus est. Mercurius effumat: non conflagrans quidem, sed

Sulphuris natura: Salis natura. Mercurii natura.

ſed vi ignis ſecedens. Sic ergo ex tribus his omnes diſſolutiones oriuntur: veluti arbor, cuius liquor abſcedit, areſcit. Hinc ſi ſulphur aufertur, nulla reliqua forma eſt. Si demitur ſal, congelatio nulla ſupereſt, ſed concidit ac diffluit arbor, velut dolium vinculis ſuis deſtitutum. Corpus hoc ſi erit, vnius ſaltem naturæ ſit, vt pyrus. Hoc idem dictu eſt, ac pyrus vnius tantum generis pyra fert. Iſta codẽ modo & de cęteris arboribus intelligantur. Scias autem, quotuplices fructus ſint, tam varias eſſe ſpecies in microcoſmo. Ex quo ſequitur, eum, qui pyrum nouit, eius quoque arborem noſſe, vt & tres ipſius ſubſtantias, pyrales. Idem etiam de morbis intelligi debet. Cum his ita conſtitutum eſſe debet, vt, ſi morbum videas, dicas, hoc eſt pyrum, hoc eſt pomũ: id eſt, tam probè tibi cognitę tres illæ ſubſtantię eſſe debent, prout in morbo ſe habeant, ac iſta arbor. Quare ſi tres hæ res vnius generis pyra promunt, non trium; atque in vltima ſua materia tres ſubſtantias habent: tunc & morbi æqua ratione cognoſci debent, quod corpus habeant ſulphureum, & liquorem mercurialem, ſuamq; congelationem à ſale: Quæ tria à tribus cæteris enaſcuntur. Medicina ergo conueniens debet eſſe ignis, qui abſumat id eſt, Ignis eſſentiæ, & ſine igne Medicina nulla eſt. Sicut enim ignis abſumit ſulphur arboris, ita vt nec ſulphur, nec arbor maneat, ſic medicinam quoque oportet eſſe conſumtionem, non in ſulphure tantùm, ſed & in liquore & ſale. Nã in morbis sũt volatilia: & licet fixa quidẽ occurrerẽt, medicinę tamen valde ſubiacẽt, vt volatilia fiant.

Subſtantiarum trium quã neceſſaria cognitio.

Iam verò, de natura harum rerum, id eſt, morborum, loquentibus, vnicum nomen ſalis eſt, velut & de fructib. vt dicatur nimirum: Hoc eſt pyrum. Eo enim omnia comprehenſa ſunt. Hoc eſt pomũ. Iam iterum hoc nomine omnia continentur. Eadem & morborum comprehenſio eſt. Nam ſi lepram vides, dicito, *Hæc lepra eſt*: Nam id ſatis eſt. Nec hîc attendendum eſt ad eius vel frigiditatem, vel calorem, vel humiditatem. Ex illis enim qualitatibus nihil in corporibus ac ſubſtantiis enaſcitur aut generatur, quòd ad cognitionem requiratur: Medicina ſiquidem in Lepra velut in Regeneratione procedit: quæ omnia citra conſiderationes iſtiuſmodi fiunt. Nec enim ſaturus arborem quandã, eius aut colorẽ, aut formam, aut ſimile quid, verum ſolum illius ſemen intueris. Nam cętera vniuerſa per ſe ſequentur tandem: Sunt enim vltimæ materiæ ſubſtantiæ, id eſt, eorum vitæ. Ideoq; momenti in ipſis nihil poſitum eſt. Æquè etiam in icteritia facito. Quam ſi ſuo nomine appellaueris, nihil porrò iudica, an frigida vel humida ſit. Cura enim eius ſe habet, velut ſecuris, quæ arborem deijcit: aut velut ignis, qui volatilia omnia conſumit. Et ſicut in igne exemplũ eſt, quòd omnia is conſumat: Sic & medicinam conſtitutam eſſe oportet. Nec æſtimandum eſt, vbi calor vel frigus ſit: ſed ſimpliciter auferendum ac demendum eſt, quod arcanorum natura ac proprietas poſcit. Sicut enim aliquid eſt, quod vitã eripit: ſic aliquid etiam vel aliqua cauſſa exſiſtit, quæ auferat morbos. Pyrum ſi ab arbore carpis: arbor iam inanis eſt. Iiſdẽ etiam nominibus ac cauſſis morbos decerpere ac exſcindere debes: non circa ſubſtantiam ac corpus pyri, verum eius pediculum, quo firmatur, occupari. Hinc iam propius intellige, quid medicina ſit, & in cuius cognitione conſiſtat.

Morbi vno tantũ nomine exprimi debent.

Qualitates in morbis non conſiderãdæ.

Morbi qui exſcindendi.

Sed hęc iam exempla attendite. Cernitis quib. viciſſitudinibus hyems ac æſtas ita mutentur, vt vnũ alterum ſubinde excipiat, iam frigus, iam calor. Idem & in corpore quęre. Hoc autem morbum eſſe, nemo dixerit. Vnum aliud ſponte ſua expellit. Homo enim & æſtati, & hyemi ſubiectus eſt. Et licet per hyemem quidem circulo aut meta ignis ita circumdaretur ille, vt hyemem nullam ſentiret: hyems tamen ipſa nihilominus operationes ſuas in eo exſequitur, vt & quilibet menſis pro ſuo dimenſu. Et hoc à nulla excluſione impeditur. Sic æquè & ab æſtate homo afficitur. Hæc verò talia cur medicus cognoſcere, & ſimili trutina curſus cœleſtes expendere recuſat? Quaſi verò natura erraſſet. Quem errorem ipſi emendare ſtudent, nimis improſpero euentu. Videantur iſtæ quidem cauſſæ ad morbos, cùm vt hyems, ſic ipſe quoque eſtatis feruor homini aduerſetur: ſed reuera morbi non ſunt. Sic enim & ſtellæ oriuntur, interpolatis diebus frigusque ac calorem ſuſcitantes. Similia & per febres accidunt, &c. Quid aliud verò iſtiuſmodi quàm cauſſa cœleſtis mouet? Attamen Medicus ipſi microcoſmo talia aſſignauit, ſuo arbitrio, cùm ipſum cœlum in conſiderationem non admiſiſſet. Vnde iure erroribus implicatur. Tum & hoc

verum est, multoties accidere, vt homo ardoribus corripiatur. Iste tamen ex ipso non oritur: sed veluti Sol se habet, qui cum dominatur, feruidus est. Huius tamē æstum qui patitur, illum non innatum habet, verum accidens est. Qui solem vertit, morbos quoq; euertit. Itaque, cœlesti illiusmodi feruore oriente iudicium est, auram borealem occludi. Quæ si reseraretur, tum ad conueniens temperamentum omnia reuerterentur.

De calore ergo hominis scitote, vnde exoriatur. In eo exsistūt omnia cœlestia, terrestria, vndosa, & aërea. Iam si ista vniuersa commoda contemperatione vnita sunt, tum in corpore neque frigus, nec calor dominatur. Iam vero calorem aliquem adesse oportet, hoc auctiorem: is ex ventriculo emergit, ac corpus calefacit. De ventriculo autem scitote, calorem eius admodum efficacem esse, qui tam potenter coquat ac digerat, externo igni non multum dissimilem. Iam vero is non solus est: sed huiusmodi ventriculum membrum vnumquodlibet habet in se ipso. Quare membro vnicuilibet ignis inhabitat, & ignis quidem digestionis. Et ex hoc corpori continuus ignis affluit, nō ex ipsis Elementis in corpore exsistentibus aut similibus. Et hic est præminens calor, quem digestio profert. Ac quo digestionis operatio vehementior: eo intensior calor exsistit: & econtra, quo digestio leuior, eo homo frigidior. Et hic calor colorum caussa est, quos ille protrudit intus latentes, euomendo nimirum Mercurium, vt effloreścat. Iam secundū hanc efflorescentiam, quis dicere ausit, *hic est sanguineus*: cum flores illi a solo igne digestionis suscirentur? Sic & alij pariter colores à quotidiano calore proferuntur, qui alij sunt in pueritia, alij in ætate media, alij item in senectute. Sed illę sunt complexiones. Iam, qui horum respectu dicturi sunt, *iuuentus est sanguinea, consistens ætas est Cholerica, Phlegmatica, Melancholica*, &c. Hi obliuiscuntur caloris digestionis, & materię trium illarum substantiarum secundum suam excellentiam. Vt enim vnaquæque arbor suos flores habet: ita & homo. Quos flores, isti complexiones vocitant, qui canō falsus ac erroneus est.

Caloris humani dignitas.

Ventriculū pars quæuis haber.

Homines non dicendi sanguinei, etc. noienci.

Ideo de his compertum habete, quod similia etiam in natura rerū, super orbe crescentium eueniant. Non ergo gradus sunt, sed species. Specietenus ista accidunt, non graduatim. Nam res vniuersæ extraneæ gradum illum minime retinēt, quem Platearius ac alij herbarij tradiderunt, quoties in ventriculum illabuntur. Siquidem, quod tu non præparasti: id ventriculus (si potest) aggreditur, & infringit omne frigus, calorem & similia, ipsumque adeo arcanum producit. Nam ista vniuersa in ventriculo emoriuntur. Et quæ emoriuntur, ea Medico non cōsideranda veniunt. Quod si ventriculus illa minime frangit: signum idest eius infirmati ac male habentis. Hoc tempore data medicina non conuenit, quia in vētriculo computrescere nequit. Et tamen, vt cōputrescat illa, opus est. Quod vero medicamenta quædam tempore pestis, cum rebus calidis, veluti aromatibus ac similibus, propinantur: ea quia non putrescunt, nihil operatur: quia, vt putrescant, necessariū est. Ideo ex medicamētis illis non conualescunt isti, quorum sequi celeritatē vētriculus putrefacere nequit. Ex quib⁹ sequitur, putrefactionis celeritatem sanationis. Et quę putrefactionem impediūt, eadem obstant quoq; sanitati. Et prauus iste sudor est, qui aliquando per imputrefacta medicamenta expellitur. Ad vitam enim parum facit. Ex quibus intelligi debet, res eas vniuersas, quę secundum gradus & complexiones instituuntur, in corpore nihil proficere. In corpore siquidem nec calidi, nec frigidi morbi secundum radices suas exsistunt. Quo ergo vel calida vel frigida medicamenta faciant? Pyri pediculum auelli opus est ab arbore.

Plateari opinio.

Medico quæ non consideranda.

Medicinæ inutiles quę non putrescunt.

Graduū in medicamētis commētum nihil.

CAP. II.

IDeoque arcana sunt non res veteres, sed nouę: non partus antiqui, sed recētes. Antiqui partus sunt substātiæ ac formę, veluti in mundo exsistunt. Et veluti istarum rerum forma nihil nobis cōfert, sed eam dissolui, ac innouari oportet, si vsui esse debet: sic concurrere quoq; opus est abolitionem omnium proprietatum, veluti caloris & frigoris. Hoc est: nisi solatrum suum frigus amittat, medicina nō fiet. Sic & nisi Anacardi suum calorem amittant, remedium minime erunt. Et, vt summatim dicam, nisi fiat, vt veteres vniuersæ naturæ obeant ac deponantur, ac in natiuitatē nouam traducātur, nunquā medicinę constituentur. Hæc abolitio principium est separationis mali à bono. Sic ergo nouissima medicina, id est, recēs nata relinquitur, sine omni complexione ac similibus, purum ac absolutum arcanū. Cur vero errones isti profitentur, ac prohibent

Arcana quid.

Qualitatibus nō abolitis nihil operatur medicamentum.

prohibent, ne gradus nimirum intendamus, id eſt, quod primo gradu efficere potes, non tentes tertio aut quarto præſtare? Nimitum dicunt, ventriculum iſtud non ferre nimis infirmum: aliàs, quo quid vno gradu frigidius, eò commodius ac vtilius fore, vt ita doſis minuatur.

Gradus frigoris vnicus, vt & qualitatum cęterarũ.

Sed & iſte non leuis error eſt, quando dicunt: Hoc illo vno aut duobus gradibus frigidius eſt: cum tamen ipſius frigiditatis vnicus ſaltem gradus ſit. Multo vero æquius ita loquantur: Herba hæc ſemunciam frigoris vnam habet: illa vero vncias duas frigoris pendet: nimirum ſi vtriuſque æquale pondus accipiatur. Ad quę conſequitur iſtud: *Recipe frigoris, prout inueneris, drachmam vnam. Propina in ardore.* Quia verò iſti peculiares herbas aſſumunt, exempli gratia, non portulacam, ſed nenufar, non chamomillam, ſed piper: hoc ipſo facto produnt, ſe nec frigus, nec calorem, ſed ipſa arcana quęrere: quæ tamen pro gradibus ipſis accipiuntur. Quod ſi ſcirent, vnicum ſaltem frigus, vnum calorem; vnam humiditatem, vnam ſiccitatem eſſe: à propoſito ſuo haud difficulter deſiſterent. Quod ſi vero ratio dictaret ac vſus, duplicia ac triplicia, vel calida vel frigida, vel ſicca, vel humida exſiſtere, ſententiæ equidem eorum concederem lubens.

Humores quatuor non ponendi.

Hæc hactenus dicta eo ſpectant: vt ſciatur, magnos errores in cenſendis gradibus admiſſos eſſe hactenus, vt & in complexionib. rerum non recte intellectis, quòd omnia vnum eſſent in iſtis quatuor. Poſuerunt enim humores quatuor, cum vnicus ſaltem liquor Mercurij exſiſtat: cuius non quatuor ſaltem naturæ, ſed genera ac proprietates, aut patefactiones propè infinitæ reperiuntur: quarum tamen ipſe non ſolus cauſſa eſt, ſed cum ipſo duo cętera concurrunt. Vnus. n. quilibet morbus ex tribus iſtis ſecundum compoſitionem ſuam exſiſtit.

Morbi vt oriantur

Quæ vero duorum reliquorum cauſſa ſit: id peculiarib. capitulis traditur. Sic .n. oriuntur morbi, veluti Lucifer in cœlo, ex ſua nimirum propria ſuperbia ac elatione, quæ poſtea bella omnia inteſtina ciet.

Mercurij mirabilis natura.

Vt ſi Mercurius, propter ſuum liquorem, qui magnus quidem & mirabilis exſiſtit, ſeſe effert. Deus n. ipſum ſupra omnia miracula creauit. Is ſi iam aſcendit, nec in ſuo gradu perſiſtit: tunc id principium diſcordantiæ eſt. Eadem & ſulphuris & ſalis ratio ęſt. Quod ſi enim ſe ſal effert & ſeparat, quid aliud niſi res exedens & conſumens eſt?

Exulcerationes à quo.

Cuius faſtus vbicunq; dominatur, ibi rodit & exedit. Hac ex roſione deinde gignuntur vlcerationes, cancer, cancrena, &c. Quod ſi ſal in ſua ſede perſiſteret: homo nullo vnquam tempore in corpore exulceraretur. Quod ſi ſulphur ambitione intumeſcit, tum eliquat corpus, non ſecus ac niuem Sol. Et ipſe quidem Mercurius ſubtilitate ſua eouſq; progreditur; ac aſcẽdit, vt ea repentinã ac ſubitaneam mortem inducat, quoties extra gradus ſuos ſeſe effert. Sic.n. à natura conſtitutum eſt, vt is in ſuis gradibus ſine faſtu conſiſteret. Tot vero capita, tot ſenſus ſunt, vt vi quadam ſuos conſtitutos limites perrumpant.

Principiorum corporis contrarietas eſt fatalis.

Iam vero; quia nihil ex creaturis carnalibus æternum eſſe debet: ideo neceſſe eſt, illa tot modis efferri ac ſeparari per dotes, virtutes ac operationes multiplices illas, quas habent. Ac veluti regnum ſeipſum diſſipat; ſic quoq; ſanitas.

Rerum omnium ęqualis præſtantia. Aurum argento præſtantius auaritia fecit.

Ideoq; ſciendum eſt, vniuſcuiuſq; rei eandem omnino bonitatem ac præſtantiam eſſe cum alia. Sic carbunculus pumice non melior eſt: nec abies cupreſſo ignobilior. Id euincit lux Naturæ. Qui vero aurum argento præſtantius fecit: hunc auaritia ad id compulit. Nec enim argento minus, quam auro donum datum eſt. Ideoque non ex naturæ ſapientia, ſed ex arbitrio humano illa ita conſtituta ſunt.

Iam, ſi mors imminentem regni diſſolutionem videt, ipſa irruit: non ſecus ac, quod regnum ruiturum eſt in manus alienas peruenit. Sic ſi tres illæ ſubſtantiæ vnionem ac concordiã ſuam ſoluunt, tum vicina mors adſtat, ſuaq; induſtria ſubinde vnam earum poſt alteram ſenſim ita edomat ac corripit; dum tandem aliquibus euictis totum regnum occupet, ex quo deinde nulla ope eijci poteſt. Quod ſi vero id non fiat, ſed mors ex parte ſaltem quadam huic aut illi ſubſtantiæ inſidietur: tum prꝫſtò medicina eſt, quæ naturæ auxiliaria accedit, & hanc in integrum reſtituit. Sic quicquid ſal exedit, id ſanat conſolida: & quantũ ſulphuris diſſolutione abſceſſit, tamen reſtaurat ac reponit crocus: & quod Mercurius nimiopere ſubtiliauit, hoc ingroſſat aurum. Et hoc auxilio naturæ ſuccurritur. Sicut vero regnum aliquod non ſine manifeſto ac irreparabili damno occupatur: ſic & caro, quę à ſale eroſa eſt, fatua reponitur, nec

nec acceptum semel damnum æquè sarciri potest. Sic etiam de cæteris. Quo maior impendenda cura est, vt corpora ista in sua integritate sustententur. Facili ex caussa ea omnino corrumpuntur: leui occasione illis asperitas auri aduersatur. Sic enim ista Deus constituit nobiscum: qui medicinam habuimus à primordio rerum huc vsque, & ab hoc ipso tempore habituri sumus ad consummationem mundi vsq;, eadem omnino vi, potestate ac virtute, qua eam suis Apostolis ad sanandos ægrotos contulit ac impertiuit. Quæ sanatio ex vnica virtute mandari diuini procedit. Ideo medici cum Apostolis idem mandatum acceperunt. Illi ergo, si sub hoc mandato viuunt, ac ad illud alligati sunt: necesse est, secundum ipsum vt agant, ac verum genuinumq; fundamentum discant & cognoscant. Sed multi adulteri exsistunt: id est, multi illud mandatum transgrediuntur, multi contemnunt ac spernunt. Istud autem cui rei comparo? Isti nimirum dicto Christi: *natio praua & adultera*: quæ signa quidem videre, nec tamen ipsa operari cupit. Ideo signum illi nullum dabitur, præter signum IONÆ, in ventre piscis reconditi. Sic & ipsi in terra quærere debebant, quemadmodum Iudæi resurrectionem in ceto.

Medici ac Apostoli vna sors.

Ionæ allegoria.

Cęterũ ars hæc tã multiplex exsistit, dictęq; tres substãtię vsq; adeo certę sũt: vt S.M. & S.S. ad quatuor vsq; generationes doceri possint, id est, vt in naturam 4. matricum ac Elemẽtorum referri possint: vel: Ex quatuor Elementis nascuntur res vniuersę. Ex terra quidem herbæ ac ligna & similia. Ex aqua metalla, lapides & horum mineralia. Ex aëre ros, & Tereniabin: ex igne tonitru, fulgur, nix, pluuia. Sed hæc ad Meteoricam, quæ ex ipsa naturæ luce constituta est, relego. Pergamus iam vlterius. Ipse Microcosmus, si in dissolutionem suam abit, fit terra: cuius tam mira est virtus, vt promtissimè fructus ex se gignat, qui in illam conseminantur. Hæc illa præparatio est, quam nouisse medicus debet. Sic ex hoc ipso corpore oritur secundum Elementum aquæ. Quæ aqua cum matrix mineralium sit, ideo Spagyrus ex ea Rubinum conficit. Sic hæc præparatio tertium Elementum nimirum ignis promit, ex quo grandines oriuntur, & quartum Elementum aëreum, hoc est, in concluso vitro sibi ipsi rorem ex ascendente suo spiritu stillat. De hac generatione scribere multi cœperunt quidem: sed in opere tamen desperarunt. Nec enim conuenit, porcum in agro rapis consito versari. Sed & transmutatio alia superest post hanc, quę scilicet genera vniuersa Sulphurea, Mercurialia ac Salia largitur, sicut isti Microcosmi mundo demonstrare conuenit. Et multi quidem sedulò laborarunt, vt in homine reperirent eius sanitatem, aquam vitæ, lapidem philosophorum, arcanum, balsamum, aurum potabile ac similia. Quod rectè fecerunt. Nam ista omnia in eo latent: ac in externo mundo quoque consistunt. Quæ qualiter se in externo mundo habent: sic in interno nostro quoque assimilantur. Nec quicquam vobis persuasum habete aliud, quam hoc scilicet, nihil tam nigrum exsistere, quod non aliquem candorem in se habeat: nihil contra tam candidum, quod non nigrorem foueat. Sic & de cæteris coloribus. Quare sicut hi colores producuntur: sic illi quoque prædicti. Sal albus est: & omnes in se colores habet. Sulphur ardet. Ideo omnia olea continet. Mercurius diffluit. Ergo omnes in se humores claudit. Et sic de cęteris quoque, quæ ad philosophiam remittimus.

Tres substantiæ quomodo ad Elementa quatuor reducantur.

Elementa quæ quid gignant.

Spagyri ars.

Sic verò homo sibi ipsi medicus est. Quod si enim naturæ suæ opitulatur, tum & hæc ipsi necessaria ministrat, hortumque illi pro totius Anatomiæ ratione erogat. Nam si ex imo rerum omnium conditionem euoluimus, inuenimus, Naturam ipsammet nostram nobis medicam exsistere, hoc est, ea omnia in sese habere, quibus sibi opus est. Obiter quæso ad vulnera attendite. Vulneri quid deest? Nihil præter solam carnem. Hanc intrinsecus enasci, non deforis accedere oportet. Itaq; vulnerum sanatio nihil nisi defensio est, vt natura extraneis nullis iniuriis obruatur, sed inoffensa in sua actione procedere possit. Sic seipsum id sanat, ac complanat, ac disponit; sicut ista peritorum Medicorum Chirurgica docet. Nam Mumia est homo ipsemet. Mumia est balsamum, vulnera sanans. Mastiche, Gummata & Lithargyrum ad carnis generationem ne tantillum quidem conferunt, præterquam, vt defendant naturam, ne in operatione sua interturbetur. Hæc & morborum internorum ratio est. Natura, si seipsam defendit: tum sola omnes morbos

Vulnerũ sanatio quid.

Mumia est homo.

Natura ſibi Medica, Medicus eius miniſter.

morbos ſanat. Eorum enim ſanandorum certam induſtriam poſſidet: quod Medicus ignorat. Ideoq; naturæ ſaltem miniſter ac defenſor eſt. Sic intus in natura tot ſunt proprietates, quot foris in ſcientiā. Illa ſibi eas innatas habet: nos hauſimus ex inſtitutione. Nos foris tales ſumus, vt poſſimus ea, quæ poteſt intus natura. Hoc de medicinæ potentia dupliciter intelligi debet; Medicinę nimirum magni mundi, & hominis. Via vna eſt in defenſiuis: altera in curatiuis.

Medicina duplex: Defenſiua: Curatiua.

Quando naturam defendimus nos, tum illa ſua ipſius ſcientia vtitur. Nam ſine ſcientia non ſanatur. Quod ſi nos præter defenſionem ſcientiam etiam adhibemus, tum nos curatores ac Medici ſumus. Superiùs enim ſaltem in genere medicorum rituum memini, prout illi apud erroneos iſtos adhibentur. Ideoq; duplices ſunt Medici, primi, qui ſcientiam ſuam Naturæ addicunt, ſolisque defenſoriis vtuntur. Quamquam horum nonnulli ſibijpſis non conſtent. Alteri curatores ſunt. Hi ipſius naturæ ſcientiis vtuntur. Vt, ſi quis vulneratus ſit. Vulneri ſanando duo modi pręſtituti ſunt: Defenſionis & Curationis. Defenſiua curatio ſuperiùs tradita eſt. Sanatio curatiua eſt, ſi vulnus ventricoſum fiat, ita, vt medicamenta indantur, quę carnem gignant. Huiuſmodi medicamento in vulnus indito, natura intrinſecus inſurgit, ac medicamentum ita digerit in vulnere, vt caro fiat: ſic vt vulnus ipſum, ventriculi rationem habeat. Nam ſine ventriculo iſtorum nihil fieri poteſt. Sed hæc in chirurgia fuſiùs explicantur. Æqua ratione & de cęteris morbis intelligere poteſtis, quomodo ſe ſcientia in medico habeat vna: altera in natura microcoſmi.

Iam vero hiſce in rebus intelligendum eſt, hominem nimirum ac externa illa conſenſum quendam ac ſimilitudinem inter ſeſe mutuò fouere, dum ſeſe mutuò afficiunt ac admittunt. Hoc eſt, Sciat homo, quamprimum naturas eorū, quæ ſeſe inuicem agnoſcunt ac admittunt, perſpexerit, tum ſe Anatomiæ cognitionem habere. Quia vero homo conditus ex Limbo eſt, Limbus vero vniuerſus mundus exſiſtit: ex his ſtatuendum eſt, rem quamlibet ſibi ſimile admittere. Niſi enim ex omni orbe, ex huius omnibus partibus ita conſtitutus eſſet homo: tum certè paruus mundus minimè exſiſteret, nec capax eorum eſſet, in magno mūdo quæ fierent. Quia vero ex hoc conſtat: quicquid illius edit ac aſſumit, hoc ipſemet eſt. Nam ex eo eſt: ideo idem fit: & idem in ipſo eſt. Nec enim de nihilo conditus homo eſt: ſed ex magno mundo fabrefactus eſt. Ideo in eo quoque conſiſtit. Sic ex his conſequitur: ex quò conſtat, ex eo viuit. Ideo ſi nexus iſte præſtò eſt, qualis filij ad patrem: æquum ſanè eſt, vt nemo filio promtius opituletur, quam ipſe pater. Huic accedit, huic decedit. Sic etiam conſequenter, externum membrum interni medicina exſiſtit, vnumq; ſubinde membrum alterius reſpectum habet. Maior enim mundus, humanas omnes proportiones, diuiſiones, partes, membra &c. cum homine ipſo habet. Ideoque homo ea omnia in cibo ac medicamentis edit aſſumitq;. Nec in quoquam alio à ſe diſtant inuicem, quam in medio corpore, in figura, ac forma. Secundùm ſcientiam vero vnica & forma & figura & medium corpus exſiſtit, ſi corpus ſpectes phyſicum. Sic corpus hominis corpus mundi aſſumit, ſicut filius ſanguinem à patre. Vnus enim ſanguis, vnum corpus eſt, ſola anima diuiſum, ſecundum vero ſcientiam haudquaquam diſcretum. Ad quæ conſequitur, cœlumq; ac terram, & aëra aquamque, hominem eſſe in ſcientia. Ipſe quoque homo mundum vnum conſtituit, cum cœlo, terra, aere ac aqua, itidem in ſcientia. Sic Microcoſmi Saturnus, Saturnum cœli aſciſcit: ſic Iupiter cœli, Microcoſmi Iouem amplectitur. Duo ſiquidem cœli, & vna coniunctio, non diſſeparati: Sic æquè Meliſſa terræ Meliſſam Microcoſmi, & Cheiri Microcoſmi Cheiri terrę aſſumit. Sic Cachymia aquę, Cachymiam Microcoſmi adoptat, & Talcum Microcoſmi, Talcum aquæ. Sic ros aëris, rorem Microcoſmi, & Microcoſmi Tereniabin, Tereniabin aëris acceptat: Et in hac cognitione omnia verſantur. Sic cœlum & terra, aerque ac aqua, res tantum vna ſunt, non quatuor: non duæ, non tres, ſed res vnica. Quæ niſi coniungantur, partitæ & diuiſæ exſiſtunt. Quæ ſi ad medicum transferre vſum volumus, ſcire fas eſt, nos medicamenta adminiſtraturos, vniuerſum mundum adminiſtrare, hoc eſt, vniuerſas virtutes cœli ac terræ, aeris ac aquæ. Cauſſa hæc eſt: quod vno in corpore vigente morbo, pugna iſta ſanarum omnium membrorum

Homo Limbo. Limbus quid.

Medicamentum quale eſſe oporteat.

glifcat:non vnius inquam membri,fed vniuerforum. Vnus enim morbus,vniuerforum mors eft. Id quia natura præfentit, ideo contra morbum vires ac copias fuas vniuerfas producit. Talem ergo & medicinam conftitutam effe oportebit: vt in fefe nimirum concludat firmamentum vniuerfum tam fuperioris, quam inferioris Sphærę. Vnde exftruere poteftis, quanto robore natura morti renitatur, adeo,vt in auxilium cælum ipfum ac terram,horumq; virtutes & poteftates vniuerfas vocet atque afcifcat. Eodemque planè modo, ceu comperiftis, animam contra diabolum viribus fuis vniuerfis collectis,Deoq; ipfo ex toto corde,ac viribus omnibus ad refiftendum diabolo, inuocato, reluctari:fic æqua cura ipfam quoque naturá habet,vt pręfidia omnia, quæ à Deo ad expugnandam mortem conftituta funt,cogat ac impendat;tanto fcilicet horrore mortis crudelis & acerbæ,truculenterq; oculis fuis obuerfantis, quam noftri oculi non vident, nec tangunt manus, illa quatitur ac percellitur. Ipfa natura tamen illam & videt, & tangit,& nouit. Ideo ad fe cœleftes omnes & terreftres virtutes afcifcit,vt formidolofæ illi refiftat. Valde enim horrifica, mors eft,& crudelis, ac acerba. Quod fi is,qui mortem fecit, nimirum Chriftus in monte oliuarum ad confpectum eius tantopere expauit,vt fudore toto ex corpore cruento emanante, patrem cœleftẽ de ea auferenda & amouenda rogarit: non immeritò ipfa quoq; natura coram ea vehementer trepidabit. Quò enim mortis cognitio maior:eò maior cautio, prçferuatio ac inquifitio medicinæ : quá fectatur vir fapiens.

Naturæ & mortis antipathia.

Naturæ fagacitas

Mors quàm horribilis.

CAP. III.

ET tale eft magnum compofitum: hoc eft,vera medicina,vt dictum eft, procedit ex cœlo, terra, ex elementis omnibus,ex omnibus eorum viribus. Et hoc eft illud compofitum, in quo difcendo fudare debet medicus:hoc eft verum Recipe: Hæc funt fimplicia:non in numero quidem, fed compofitione, ex quibus componitur vniuerfus homo exterior. Hoc coniuncto & vnito, in ipfo coniuncta funt vniuerfa Remedia, Medicamenta ac arcana : in hoc poteftates omnes conclufæ funt. Et hę vires morbis, hominem affligentibus, obluctari poffunt: Qui verò præfenter non affligunt, eorum arcana aut inter fefe mutuò operantur, aut quiefcunt. Simili modo hoc exemplum attendite de ligno,quod in manu ftatuarij eft. Is artifex ex vno ligno formas ac imagines infinitas fculpit. Sic etiam corpus hominis morbos infinitos producit, & tamen vnicum tantùm corpus eft, ex quo illi omnes fculpuntur. Iam velut è ligno imaginum alia non minus alio ab igne aduritur & confumitur: fic in magno quoque compofito medicina fimilis eft, quæ inftar ignis depurat, & impurum à puro difparat. Quia verò ambigua remedia proponuntur: illa etfi legitimo ordine quidem fumantur, fpes tamen periculo non vacans vna eadem comitatur.

Sic in hoc magno compofito vniuerfus mundus, cœlum nimirum ac terræ virtutes, & microcofmi totus homo conftitutus eft: hoc eft, veluti mundus in eo, ceu in gutta confiftit : fic ipfe quoque homo, cum membris fuis omnibus, artubusq;, ac natura, & proprietate: tam fanum ac malum, quam ægrum ac bonum conftat: Sic fi eadem affumit: fuum limbum, è quo natus eft, fumit,féque adeò fumit ipfummet, corpusque medium vnit cum eo, ex quo conftat, in id quod ipfi deeft. Et hoc compofitum in cęteris medicinis confiftit, ficut Sol fupra omnia aftra. Quid Sol aliud eft,quàm Luna? Quid nox aliud quàm dies? Nifi quod diftincti fint,Sol ad fuum lumẽ:ad fuum itidẽ dies.Ita & cœlum à terra, floresque omnes,ac radices omnes,gemmę ac lapides,diftinguuntur. Similiter operæ pretium eft ipfum quoq; Medicum noffe difcrimina medicamentorum, non fecus ac fi feparet tenebras à luce, diem à nocte. Medicum etenim medicinas ita interftinguere decet, velut Moyfes in lib. Genefeos tradit,quomodo nimirum Iehoua à fe inuicem fepararit hodie iftud, cras aliud, perendie iterum aliud. Sic nobis quoque cogitandum eft, rem nos præ manibus planè fimilem habere, ac Deus habuit : habendamque omnino fcientiam feparandi ac diftinguendi nigrum ab albo,clarum ab obfcuro, hoc eft, medicinam à luto, in quo condita iacet. Sic enim illud Deus creauit.

Medicinæ quæ diftinguendæ fint.

Sed quid de operatione dicendum eft? Hoc ipfum, vt fcilicet declaretur. Vult nempe Deus aliter eam non cognofci, quàm fecurim quæ arborem præcidit. Sic pofcit ille fuum quoque opus in medicina confiderari: parique cum efficacia ac virtute illud

illud procedere, qua ipse in terra sanauit. E cuius ore priusquam nouissima verba iam euolarent, iamdum omnes infirmi conualuerant. Quanquam in hoc multa consideranda essent: nimirum grandis ignorantia medicorum, & eorundem imperfectio, ac ægrorum culpa, multæq; culpæ aliæ, quæ Deo cognitæ, à nobis nec sciri nec detegi debent. Cùm itaque operatio medicinæ virtus tam potens sit, viribus omnium cœlestium ac terrestriũ geniorum stipata: iam vobis cogitatu facile est, nec hyemem æstatem vorare, nec hanc illam absorbere: hoc est, vos nequaquam per Elementum ignis, aquæ elementum dispellere posse. Veluti enim aqua ab igne inexpulsa manet: sic pariter & humidum frigidum à calido sicco minimè expellitur. Taceo, quod hoc loco elementa morbi non sint, sed enascentia potius ex arbore facta, quæ morbos saltem indicat. Sic enim complexiones ingenitę sunt nobis vt nulla alteram pellat, nulla alteri cedat. Et vt cœlum terram non expellit, nec hæc illud: sic idem etiam in homine. Quicquid autem gradum hunc transcendit, complexio non est, sed accidens. Quo verò modo ista gerantur ac ordinentur, id proprijs capitulis traditur.

Hactenus ergo postquam hoc modo descripta est sanitas ipsa, cum homine, ac eius morbis, sub generali Theorica ac Physica, vnde omnia capitula, de morbis pręcipuè consignata deducuntur, & super hanc generalem Theoricam fundantur: iam præterea tradendum est etiam de morte, & eius accidentibus, vt tempore &c. Constitutum & pręfixum suum rebus vniuersis tempus est, quamdiu nimirum durare debeant, siue id ad bonum sit, siue malum. *Sic* nempe & Sancti suam pręscriptam metam habent, qua finita in hac terra viuere desinunt. Suus etiam terminus improbis est. Ad definitum tempus vniuersa à Deo religata sunt. hoc transcendere nequit quisquam, vtcumque pius, iustus aut populo commodus ac salutaris fuerit. Temporis momento instante, nihil superest, nisi hoc, *surge & abi.* Huius temporis terminus mors est. Illa nobis ad latus adsidet, & bella nostra præstolatur intestina, occasionem captans, vbinam irrum pere queat. Nec enim vel ipsi morti ex se compertum est, quà hora inuadere aut accidere debeat. Ad irruptionem tamen sedula, diligens & circumspecta est, ne quod fors momentum negligat, sed Domino suo cœlesti iugiter obsecundet. Quòd si ergo ex seipsa horam & momentum finis nostri non nouit; tum se quidem à medicina pelli ac abigi patitur: gradum tamẽ semper adeò propinquum confert, vt tempus instare assiduò putet; quo insultum ac impetum faciat, etsi nonnunquam incassum.

[Periodꝰ stata rebus omnibus.]

[Mortis intentæ excubię.]

Iam etsi quidem omnia formosa, ac bona, speciosaque, plenaque diuinitatis cuiusdam & singularis bonitatis in nobis exsistant: nihil tamen hæc sunt aliud, quã ex auro ac gemmis congestus thesaurus, ac in cistam reconditus: quem fur postea prædatur, domino residuo nullo relicto. Hic enim nemini parcitur, nulliusve respectus habetur, nec vtilitatis, nec damni, nec probitatis, nec malitiæ; sed vnicus hic rhombus est, *surge & abi.* Et siquidem vniuersus mundus in vno aliquo recumberet; ante Deum tamen is nullus est, nec quicquam eius dignitas obstat. Sic vita nostra constituta est nimirũ vt thesaurus minimè tutus. Quem si quidem modis ac laboribus omnibus diligenter custodiamus, quid ea sedulitate proficiemus? Hoc nimirum, vt sub accuratissima & oculatissima custodia nobis ille surripiatur. An vero ea non fidelis custodia est, si decumbens ęger ad Deum perfugiat, & hunc de auxilio imploret? Si Medicum sollicitet, & de ope præstanda inclamet? Et tamen, cum sperauit minimè, iugulatur & abripitur. An is non munitus satis Rex sit, qui copias suas vniuersas cogens, pugnamque aduersus hostem suscipiens, vallo ac fossis se vndiquaq; firmissimè cingit, & quasi sepelit, apparatuque tam equestri quam pedestri velut muro aheneo circumdatus dimicat? Et tamen is, cum putat omnia tutissima & securissima, glande irruente traijcitur. Quid vero Mors est? Quæ nobis vitam adimit multis modis. Beatus vero ille est, quem mors abripit ita affectum, velut exstitere I. Baptista, Prophetæ & Apostoli. Itaque vigilandum nobis est, & ad insultum eius attendendum. Ad iudicium siquidem nos vocat, vbi rationem reddamus de temporis vsura ad extremum vsque momentum. Ipsa lictor est & minister, qui ad iudicium Dei nos inuitat. Inuitationis huius, per quam anima à corpore discessionem facit, quæ summa quęstio est alia, quam, Ite ad iudicium ante Dei conspectum, hac hora, hac die? die nimirum miseriæ, qua cœlum.

[Hominũ res quid & quales.]

[Mors nõ est προσωπολήπτης.]

[Mortem quæ se quantur.]

lum ac terra contremiſcent & attollentur: qua tube inuitatum ſuſcitabunt ac defunctum. Sed Mors etiam illa eſt, quæ nos reſuſcitabit, reddetque, à nobis quæ abſtulit. In iſta vita vnà cum lictore noſtro ſtatuemur ante Dei iudicium. Cuius carcer terra eſt. Nam vniuerſi in peccatis commorimur. Ideoque huic carceri adiudicamur, in quo ad tempus vſque iudicij vincti detinemur. Iam vero in hac mortis inuitatione, ſpiritus noſter ad Dominum euolat, corpus vero terre mãdatur, quæ ſolius corporis, non etiam ſpiritus carcer eſt. Sic vtrumque in ſua ſede permanet, dum aliquando iterum coniungantur: quo tempore tres dictæ ſubſtantię ſuo flori ac eſſentiæ reſtituentur. Ex his vero quid dum porrò futurum ſit, penes eum id eſt, qui corpus ac animam creauit: quod abſconditum vniuerſis eſt hominibus. Eo quidem ſeculo morbi nulli ſupererunt: nec vlla erit medicina aut medicus, nec vllus æger & harum rerum omnium finis erit. Sed vt dictum, fas eſt, nos id tempus vigilanter exſpectare, ac in ſcientijs interim ita exerceri, vt de vocatione noſtra probabilem Deo rationem reddere queamus.

Hominis carcer terra.

CAP. IV.

Et ſi mortem quidem, quæ rerum omnium vltima meta eſt, indicauerimus: tractatus tamen hic nondum finitus eſt: ſed neceſſitas poſcit, vt diutius in his immoremur, quo, quæ propoſita ſunt, clarius pateſcant. Ideo porro in genere procedendo, dicemus de tribus ſubſtantijs, ſuperbia ſeſe efferẽtibus, hoc eſt, in exaltatione ſua vltra gradũ ſibi pręſtitutum tranſilientibus, quo nimirum id fiat modo. Omnium autem primò dicemus de Mercurio. Cum autem comprehenſum ſit, Mercurium eſſe liquorem in homine, eumque multiplicem, de qua cauſſa etiam multiplices naturæ ab ipſo procedant: iam vos ſcire velim, eius ſeparationis modos ac vias tres exſiſtere. Prima via quâ Mercurius aſcendit, Deſtillatio eſt. Altera, eſt Sublimatio. Tertia, Præcipitatio. Et quanquam in hiſce modis ſpecies variæ exſiſtant: tamen, vt enumerentur ſingulę, opus non eſt. Sufficit, principalia hic tradi. Sicut autem pręter tres vias dictas, tres modi alij ſuperſunt: ſic in ipſo quoque corpore. Et hęc eſt Operatio Naturę.

Mercurii ſeparandi modi tres.

Iam vero primò tradendum eſt quidnam id ſit, quod Mercurium int res iſtos ordines cogat; id eſt, in viam illam deducat, quâ ſublimetur, deſtilletur, & præcipitetur. Nec enim ex ſe id facit: verũ opus eſt, vt extrinſecus quid aſciſcat, per quod aſcendat, & â cæteris duobus diuortio ſeparetur. Exemplum. Superbia non è natura Luciferi erat, ſed is eam aliunde aſſumſit. Ideo ſupra alios ſeſe extulit. Sic hìc quoque res ea aliud â natura eius eſt: quod hoc modo intelligi debet. Quod Mercurium gradu ſuo emouet, id calor eſt, & per calorem is aſcendit. Iam verò calor iſte virtutis eſt Digeſtiuæ: ideoque Accidentalis. Calor iſte ſi intenſus ac plenus exſiſtit, tũ Mercurio potentior, illum eleuat, hoc eſt, præualet, ipſumque agitat, velut lignum, quod ab intenſo Solis calore incenditur & ardet. Sic ipſe quoque Mercurius ab extraneo peregrinoque calore aſcendit. Iam vero calor iſte tribus vijs illũ pellit, ſecundum ſcientiam nimirum ſuæ magiſtræ Mechanicę. Sic alius calor eſt, qui ex commotione corporis emergit, priore non infirmior quidem, ſed tamen variabilior, nec cum primo æquè certus. Iſte tamen quacunque ratione ſuſcitetur, Mercurium incendit, & ad aſcenſum redigit. Præter hos, ſcitote exſiſtere etiam tertium, ab aſtris ſuſcitatum: ſi nimirum accenſa ſtella quędam incidat, quod pręſagium eſt ſubitaneæ mortis, & morborum Mercurialium aliorum hoc anno, illo tempore &c. Sic ergo extranei calores tres ſunt, Mercurium attollere idonei: cuius aſcenſionẽ deinde morbi ſequuntur, hoc eſt, præcipitationes ſuperbiæ in mortem. Ideo opus eſt, nouiſſe Medicum, & diſtinguere poſſe calorem exercitij, & calorem aſtrorum. Sic enim ſuos ęgros tueri, iiſque ex hac conſideratione certum regimen ac pręſeruationem pręſcribere poterit.

Mercurio à quo ſeparetur.

Mercurium ſeparatis caloris tres ſpecies.

Porro autem attendite, qua ratione Mercurius incendatur. Modi tres ſunt. Accenditur enim vel in ſicco, vel in depreſſo, qui vel humidus vel ſiccus eſſe poteſt. Iam vero Mercurius in toto corpore, in omnibus membris iacet. Quot membra: tot ſpecies Mercurij. Adhæc cognoſcite, partium multas in corpore eſſe, cum ſuis officijs: Et ſic, hoc officium eſt Rationis, hoc viſionis, hoc auditionis. Vnde varia genera illius morborum emergunt. Huic rationem expilat: illi demit venas: iſti linguam adimit. Sic autem calor incipit. In corpus inuadens ſi id accenderit, tunc quo

Mercurius quot modis accendatur. Mer. quot ſpecies.

potiſſimum

potissimum inuadit loco, eo suam operationem inchoat, hoc est, ignire incipit, quasi locus iste focus esset, in quo Mercurius iaceret. Vt, si calor à satietate seu plenitudine oriretur, plenitudo autem ea caloris esset adeo subtilis, vt spiritum vini æquaret, iisque adeo attolleretur, vt cum spiritu in cerebrum penetraret: tunc calore satis forti exsistente, Mercurius longius peruagatur, quam pro meta sua, & quicquid attingit, illud ferit ac lædit. Idē etiam de corde sciendum est. Si cor calor occuparet, tunc cor quasi focus esset quo proprium suum Mercurium eijceret. Quócunque vero iste Mercurius pertingit, ibi morbus generatur.

Sic in validis complexionibus, in quibus quotidiana plenitudo aut immoderata exercitatio est, aut etiam stella, ita vt diximus composita: tunc corpus totū mouetur, hoc est, vniuersa eius membra in calore constituta sunt. Vnde fit, vt totus Mercurius sursum deorsum feratur, nec secus ac in Pellicano per corpus destilletur. Quod si vero ad summum gradum conscendit, tum nequitiam suam perficit: hoc est, si nimirum intenditur, ac subtiliatur: siue destillando id fiat in corpore, siue sublimando, siue præcipitando, ita, vt ad essentiam supremam perueniat: tunc è solio suo deijcitur: & morbus postea fit corporis & mors præsentanea. Nam ante id tempus eò non erumpit, verum spatij aliquantum habet ad ascensionem, circulationem & præparationem, vsque dum ad extrema peruenerit. Tunc demum ad ima relabitur ac deijcitur.

Sic quoque si stella quædam partem suam corripiat incendatque, non feriatur prius, quam ad vltimam subtilitatem ascenderit. Et tum suos morbos parit. Sic Mercurius extraneo calore in exaltationem suam agitur, quæ nihil aliud est, quàm defectio, hoc est, seminarium morborum.

Mercurii accensi effectus. Sic ergo, vt dictum est, tres viæ exsistunt aut modi: Vnus repentinam mortem & eius species inuehit. Hæc est destillatio Mercurij: Alter inducit Podagram, Chiragram, Artheticam. Ea est Mercurij præcipitatio. Tertius Maniam, Phrenesin ingerit. Ista est Mercurij Sublimatio. His singulis vt & ipsorum speciebus, suis in libris peculiaria capitula assignata sunt, vbi planius explicantur. Sic ergo materia vltima, rerum, quæ gradum suum transcendunt, multiplex est. Varij enim Mercuriales, varia officia, varię partes & horum omnium variæ naturæ, modi ac proprietates. Quę si coniungūtur aut coincidunt, varios morbos pariunt, diuersis signis, moribus ac alijs distinctos.

Mercurii mira subtilitas. Per præparationem suam, Mercurius vsque adeo subtilis fit, vt propter naturæ potestatem interiorem nemo ei resistere queat. Caussa est, quia reliquæ duę substantię propter caloris intensionem, cuius vi reprimuntur, ipsum edomare nequeunt. Hinc vsque adeo subtiliatur, vt & carnes & ossa penetret, adeoque non per poros saltem, sed etiam extra illos transsudet ac peruadat. Ex quibus deinde etiam pustulæ, morbus gallicus, lepra, ac morbi similes enascuntur, & suam inde materiam ac caussam primitiuā hauriunt. Quibus vero id modis: proprijs capitulis enuntiatur. Isto suo calore, quemadmodum ascendit: sic multis modis quoque frigus, ardorem, rigorem, horroremque suscitat, quoties paroxysmus eius impendet. Quoties enim tam acre ac subtile venenum ipsam naturam impetit, tunc quodam quasi pauore illa corripitur. Iste pauor corporis tremor est, ortus ex metu frigoris, & æstus, quæ vnà concurrunt. Ibi enim obturatio est & fluctuatio vaporum, veluti in occlusa olla, quæ ebullit & seipsam attollit. Frigus vero materia est ac caussa cuiuslibet timoris. Ardore autem contra augescente & præualente, tunc remittens frigus, inflammationi locum cedit. Et hæc de mirabili natura Mercurij tradita sunt; Quia vero propter studium breuitatis hoc loco varia eius natura plenius describi non potest: partem huius tractationis maximam in cætera nostra volumina differimus.

Cap. V.

Sal quot modis mutetur. Cvm tractatio hęc de Mercurio, quadam ex parte exacta sit & finita: idē ius sali quoque conferemus, qui trium substantiarum pars altera est. De hoc primum id noscite, quod, si in superbiam suam abeat, quatuor modis varietur: nimirum in Resolutionem, Calcinationē, Reuerberationem, & Alcalisationē. Iam vero salis natura varia est: ideoque varię etiam species eius præparationis, varij modi. Multa salia calcinantur: multa reuerberantur, alcalisantur & resoluuntur: Quæ omnia intra hominē nihilo incertius fiunt, ac extra eum in scientia.

Salis resolutio. Principio autē cognosci oportet, quid sit illud, à quo sal infringitur; ita, vt in prædictam

prædictam præparationem ſupremi gradus, à quo abeſſe debebat, aſcendat. Cauſſæ autem triplices ſunt, Prima eſt immoderatio ciborum, qua concoctio perit, partes ad luxuriam deducuntur, caro nimis lubrica redditur: id eſt, qua caro nimis tenera, mollis ac medulloſa redditur, & ſanguis admodum luxurians ſufficitur. Ita quam primum abundant, ſal in ſua eſſentia & integritate conſiſtere nequit, quâ tamen eſſe conueniebat: quemadmodum ager nimium pinguis ac luxurioſus fruges ita afficit, vt citius putreſcant. Quod etiam fit, ſi nimiâ pluuiâ inundetur ille, ita vt humore abundanti ſemina putrilagine imbuantur, aut in naturam aliam degenerent.

Salia quibus infringatur.

Hoc ſimiliter & de rebus aliis intelligendum eſt. Sic etiam luxus nimius ſalem in ſuam exaltationẽ concitat agitq; omnium vero maximè ac promtiſſimè, ſi luxus coitus oriatur ex pruriginoſo, ſudorulento, & cruorifico ſtimulatu. Vnde nimiopere augetur ac efferatur. Qua ex commotione corpus frigidum ſpiritum concipit, id eſt, flatum. Is ſalem in aliam naturam, cæteris potentiorem, conuertit, Nam ſi abundantia ſpermatis in meatum quendam dirigitur, tum ſalis natura perit, & liquidi nimium contrahitur: adeò, vt ſal in luxum, hoc eſt, naturam aliam abeat.

Eadem etiã ab aſtro, in ſalem ac eius partes incidente, fiunt. Et quemadmodum ventus exſiccat: ſic etiam aſtra. Sol ſicut liquat grandines: ſic & ſalia. Nec enim ſalia alio modo in corpore ſita ſunt, ac grandines in campis. Quorum natura cum hæc ſit, vt taliter ſiti maneant, & ea tamen ſatis reſiſtere non poſſint: hinc fit, vt frangantur ac ſeparentur. Eadem etiã ſalis ratio, qui reſiſtere nequit. Impetente ergo aliquo cõtrario, is facile alteratur ab abundantia carnis, pinguedinis, ſanguinis, teneræ ſubſtantiæ. Sic etiam per coitum. Similiter & ab aſtro fit.

Iam vero ſalia nonnulla ſunt, quæ mutationibus huiuſmodi correpta nimis modo liqueſcant, hac ratione. Si liquantur illa: tum caloris in corpore exſiſtentis ea natura eſt (ſicut etiam de Mercurio diximus) vt ſaltem liquefactum aut reſolutum extra corpus eijcere aggrediatur. Internus enim ille corporis calor ſalem nullum reſolutum in corpore relinquit, ſed multis ex cauſſis illum eliminat ac eijcit. Et hoc verum non ſaltem de ſalibus reſolutis, verum etiam de calcinatis & reuerberatis. Hinc fit vt ſudor ſalſus ſit. Nihil enim eſt aliud, quam ſal huiuſmodi reſolutus. Vnde conſequitur, ſudorem nonnullum ex ſanguine, nonnullum ex carne, oſſibus ac medullis defluere: quod etiam confirmatur eo, quoniam ſalium diuerſa natura exſiſtit. Ex ijs enim oriuntur ſerpigines, impetigines, pruritus, ſcabies, & genera ſimilia: quæ in Chirurgicis tradita, hoc iam loco miſſa faciemus.

Quod ſi ſalia naturæ calcinentur, talia fiunt. Si liquidum ſuum perdunt, ſal iam in ſua eſſentia calcinatus eſt. Is enim iam ante per ſeipſum in natura calcinatus eſt. Is ſi temperamentum ſuum humidum amittit: eo ſubtracto, ſal calcinatus relinquitur, ſicut etiam in ſua præparatione Alumen, & Vitriolum, & alia ſimilia. Nã ad eundem modum hanc quoque præparationem intelligere debetis. Sic ergo calcinatione incipiente, humidum per ſudorem ſecedit. Humidum id cutem rodit ac mordicat: quem pruritum deinde ſequuntur ſcabies & vlcera. Nam tandem, ſi ſal ſine humido eſt eò, quò pellere debebat, foras erumpit, ac ſibi ipſi eo loco corporis, quo deliteſcit, foramen parat ac exedit. De his a. plura in Chirurgia.

Salis calcinatio.

Qui vero reuerberatur: ſal alius eſt: nimirum liquidus humidus. Ille in Anatomia ſua deſtillatur ſurſum deorſum: quæ operatio vocatur *Reuerberatio*. Nam calor nullus, nec etiam luxus extraneus in illius ſubſtantiam abire poteſt: verum, ſicut aqua cum oleo commiſceri nunquã poteſt: ſic alia quoq; cum hoc vniri non poſſunt. Sic ergo ſpiritus ſupra & infra ſalem hunc, nunc ſurſùm, nunc deorsùm peruolitando fluctuant, vſque dum quædam mucilago aut viſcoſitas gignatur. Et tum temporis acrimoniam æquo maiorem accepit. Sic ergo perrumpit: hoc eſt, calor internus eius ſubſtantiam extra corpus excutit. Quod dum fit, foramina ac vlcera alia externa corpori inducuntur. Sic ergo ſal pro naturæ ſuæ modo ſe habet ac operatur: qua ex operatione, varij ac multiplices morbi oriuntur, qui à me in chirurgiâ vulnera æruginoſa vocantur. Ærugo enim quælibet ex interioribus foras per poros expellitur, & in aëre ſuam operationem præſtat.

Salis reuerberatio.

Sic ergo porro intelligite: nullum vlcus, vel morbum externum alium fieri, niſi â ſale concitetur, qui vnà cum aëre foris in cute operetur, & ad aërem omnia perficiat.

Omnia vulnera à ſale.

perliciat. Vnde colligi poteſt, ſalem iam hoc, iam illo modo ſeſe habere. Hinc etiam ſicca, humida, fluentia, purulentia vlcera dicuntur & ducuntur. Quanquam autem & iſta variè cum eroſione ſubſtantiæ medii corporis partim, partim ex victu, ciboque ac ſimilibus appareant: tamen iſta hic tradi, nihil attinet. Sic enim ex ſale generantur vulnera ſalis ambulantia, peregrina, corrodentia, cancrizantia, profunda, putrida, ſicca, &c. & multa alia non cauernoſa, vt *alopecia*, *puſtulæ*, *cicatrices*, *condylomata*, &c. quin etiã *Morphæa*, *Lepra*, & omnes huius ſpecies. Et prout genus ſalis eſt: ſic etiam doloris. Sed & qualis nimirum ſtella eſt, taliter in ſua exaltatione ſe exſerit, & corpus mouet. Inſuper & hoc ſciendum eſt, cum formas varias inducunt, vt in cancris, fiſtulis, gangrænis, corrodentibus: ex ſale nimirum & illud ipſum fieri, cuius ea natura ſit. Sal enim omnibus his formã tribuit, ſicut iſta per lucem naturæ patent. Qui ſal prout ſe habet, talem etiam morbum infert, vel acutum, vel diuturnum, vel breuem, vel lethalem. Quæ omnes differentiæ, peculiaribus ſuis capitulis explicantur.

Vulnerũ ſpecies quæ.

CAP. VI.

Sulphur à quibus ſeparetur.

EAdem etiã ratio eſt ſulphuris: quod à rebus quatuor ſeparatur ac exaltatur. Hæ ſunt quatuor Elementa. Eius autem iſta natura exſiſtit. Si ab elementi humido occupatur, tunc ad illius ſimilitudinem ipſum quoque humeſcit, prout impreſſionem illam accipit ab Elemento aquæ. Sic ſi ab Elemento aëris inuaditur, tum ſicceſcit, & gradum ſiccitatis concipit. In Elemento enim aquæ humiditas, in aëre ſiccitas conſiſtit. Sic ergo ſulphur duas naturas exaltationis induit. Sed & de duobus reliquis Elemẽtis, igne nimirum & terra idem cenſete. Si terra dominatur ſulphuri, tunc illud frigidum & reddit, & ſeruat. Taliter & ignis, hoc eſt, firmamentum. Id ſulphur calidum conſtituit, poſtquam calorem illi impreſſit. Sic ergo quatuor Elementa artifices ſunt, qui ſulphur ad tranſmutationem ſuã perducunt, vt ex officio ſuo elapſum degeneret in ſuſcitationem morborũ, quorum genera varia fiunt, ceu frigidi, calidi, humidi, ſicci: & in quolibet genere variç ſpecies, pro natura nimirum ſulphuris materiæ in corpore ac membris alteratę ſeſe habentes.

Humiditas ab aqua. Siccitas ab aëre.

Caliditas ab igne.

Sic ſulphur fit frigidum, & per Elemẽtum illud redditur volatile vel fixum. Iã vero frigus iſtud multiplex eſt: *Congelatũ* & *Reſolutum*: *Coagulatum* & *Diſſolutum*. Ex quatuor his Elementis emergit illud, quæ tamen omnia ſub nomine Elementi terræ comprehenduntur. Pars enim frigoris ex aqua: pars eius ex igne: pars ex terra: pars ex aëre progignitur. Sic ergo vnumquoduis Elementum partẽ aliquã frigoris confert. Interim tamen frigus ſolum Elementum nuncupatur: idq; his ex cauſſis, quam ad philoſophiam remitto. Hæc ergo nunc frigora expendite, quę in frigiditate ſuam eſſentiã habent. Vnica enim ſaltem frigiditas eſt, non plures; ſed pondus tamen varium eſt: h.e. in vno plus frigiditatis eſt, quam in altero. Vnde etſi alterum altero frigidius appareat, vnicũ tamen æquabile frigus exſiſtit. Sed id ſecundum ſubſtantiam diuiditur: in duritiem & humiditatem. Durities duplex eſt, *congelata Coagulata*. Humiditas etiam duplex, *Diſſoluta, Reſoluta*. Congelata ex frigore igneo fit, veluti *cõgelata aqua*, *nix*, *grandines*, &c. Sic in ſulphure congelatio fit, quæ ex Elemento ignis procedit, peculiaribus morbis ac eorum ſpeciebus, quæ non immerito niui, pruinæ ac grandinibus conferuntur, ac ſimilis exortus ſunt, ſtipata. Id nunc ex parte quadam ab aſtris progenitum eſt, diciturque, ex igne frigido natum. Firmamentũ n. ignis eſt. Porro autem coagulatio frigiditas alia eſt, quæ ſuum ex aqua ortum habet. Hoc frigus etſi quidem aliud ſit: vnius tamen gradus cum igneo eſt. Hoc ſi ad operationẽ ſuam procedit, tum coagulatur, quod per frigus hoc impetitur. Coagulatio hęc à congelatione in eo differt: quod illa fixa, hæc volatilis exſiſtat. Nã quicquid ex frigore Elementi aquę procedit, hoc omne eſt coagulatum & coagulatum frigidum. Hoc modo coagulata videtis Corallia, Alumina, Entalia, & ſimilia his vitriolata, Salia, Aluminoſa, &c. Eiuſdem generis ſunt etiam morbi, ex coagulato frigido, id eſt, ex frigido aquę naſcentes. Simili modo & ex aëre frigidũ naſcitur. Hoc ſecundum ſubſtantiam ſuam nec congelatum, nec coagulatum, ſed vetus eſt. Et quemadmodũ Boreas vel Zephyrus per & ex ſe frigidum calido inducit: ſic ipſius quoque elementi terræ hæc eſt natura, vt frigidi aliquid in aëre ac vento exhibeat. Vnde etiam ipſo in corpore huiuſmodi vẽto-frigida, chao-frigida & aëro-frigida, ſine ſubſtantia, ſine tactu, ſine viſu deprehenduntur, morborũ peculiaribus generibus ac ſpeciebus comitata.

Frigus duplex.

Frigiditas a terra.

Durities duplex. Coagulatio vnde?

Humiditas duplex.

Coagulatio vnde.

Coagulatio & cõgelatio quo differant.

Frigiditas ſua exſingulis Elementis

comitata. Sic in ſeipſa quoque terra, quæ *terra* verè dicitur, peculiarem generationem morborum ex ſe progenitorum habet, non ſecus ac frigidæ ſupra terram herbæ naſcuntur, vt *Solatrum*, *Roſa*, *Lactuca*, *Portulaca*, *&c.* Et ſicut hæ herbæ à cęteris ſeparantur: ſic ipſi quoq; morbi cũ ſuis generibus ac ſpeciebus. Sic ergo noſſe debetis, quo modo Elementum terræ in homine, in quatuor Elementis quærere oporteat, eo nimirum diſcrimine quod ſupra traditum eſt.

Ignis in omnibus 4. Elementis.

Sic non minus id de Elemento ignis, id eſt, de calore noſſe debetis, vt ignem quoq; ſimiliter in 4. Elementis quęratis. Quare ſi quis ex ſulphure morbus oriretur, vnius iſtorum quatuor naturam omninò haberet. Sulphur nimirum per ſeipſum in ſuo officio perſiſtit. Hoc ſi iam ab Elemento ignis, qui in firmaměto eſt, incendatur, tũ à ſtellâ fulgureâ ſeu æſtiuâ incenditur. Vnde fit, vt ſulphur ardeat, nec aliter ſe exhibeat, quàm ſi fulmen de cœlo in arborem quandam pręcipitetur, eamq; comburat. Talis quoq operatio inuiſibilis firmamenti reſpectu noſtri in corpore exſiſtit. Et quemadmodum ſulphur arboris ea incendit: ſic idem quoque in homine inflammat. Et quodcunque corporis membrum tunc ferit, in id poteſtatem ac vim ſuam exercet. Iam verò præterea in aqua ignis etiam alius eſt, qui æquè ſulphur accendit, ac ignis cœleſtis. Quod ſi enim ſilex, aut Cacedonius ignem edant, quem incluſum habent: idem etiam participabit internum hoc Elementum, quod minimè videmus. Vnus enim in Elementis fabricator eſt, quem minimè ſpectamus, is nihil feriatur, ſicut de multis morbis enumeratum eſt. Sic Elementalis ignis etiã in terra eſt, quod ſimiliter ſulphur accendit. Et, vt videtis flammulam, vrticámque ex terra enaſci; ſic etiam cernitis, quibus viribus inſtent, ſi corpus phyſicũ attingant. Conſimiles generationes etiã in ipſo homine fabricantur: quæ omnes ſuis capitulis deſignantur. Ex quibus tandem varij morbi, tam externi, quàm interni gignuntur, à Mercurialibus ac Salinalibus morbis explicitè diſtantes, ſicut ex peculiari libello de morbis articularibus cognoſcendum eſt. Hic enim flammularis, ille piperalis, iſte Aronalis exſiſtit. Porrò autem calidum etiam Elemẽtum ignis in aëre eſt, ſicut & de frigore dictum eſt, admodũ Euri ac Auſtri: quod & ipsũ igneos morbos parit, iſti Elemẽto reſpondentes. Iam verò iſtis omnibus adeſt coagulatio, in igne firmamẽti, ac terrę, & aquæ. Vnuſquilibet enim calor, ſolus coagulat. Vnde tres coagulationes exſiſtunt. Ex terra nimirum: hæc eſt vt herbæ. Ex aqua: hæc ſimilis eſt calidis mineralibus. Ex igne, hæc impreſſionis eſt. Sic in frigore Elementum aquæ ſuã quoque coagulationem habet, qualis eſt coagulatio ſaliſnitri & ſimilium.

Coagulationes à quot elementis.

Humidũ quadruplex pro 4. Elemẽtorũ numero.

Similiter ex quatuor Elementis etiam humiditatem habetis: hoc eſt, vnam in aqua: vnam in terra: vnã denique in aëre: quæ tamẽ vnius tantum gradus Elemẽti ſunt, & cauſſa ipſius morborum. Horũ 4. genera exſiſtunt. Hic humidus eſt ex humiditate ignis: ille humidus eſt ex humiditate aëris: tertius humidus eſt ex humiditate terrę: quartus humidus eſt ex humiditate aquę, vnà cum ſpeciebus in illis comprehenſis.

Siccitas quadruplex, e quatuor Elementis.

Hæc eadẽ & ſiccitatis ratio: quæ quadruplex eſt. Hæc quoq; quatuor genera ab Elemẽtis emanant, ſicut & de cæteris dictum eſt. Siccitates enim quædam ex igne ſunt; aliquæ ex aqua; nonnullæ ex aëre: quædam ex terra. Hę, quales ſint, ſicci morbi ſatis declarant. Sic enim hęc quatuor genera in ſummo cenſu morborum exſiſtunt: nimirum frigidum, calidũ, ſiccum, humidum. Quare meritò quilibet morbus in hiſce gradibus incipit & intelligitur. Et licet quidẽ in hac Theorica morbi ſe inuicem non ſecũdum ordinem conſequantur: iuſta tamen ac ordinaria ſerie ibi explicabuntur, vbi eorum practica tradetur. Breuiter autem pleraque hic ideò perſtringuntur, quia alibi multis in locis ſparſim pleniùs illa tractãtur: vt in lib. de *Cõplexionibus & Gradibus*, ac naturalibus aliis, quæ propriè ad Philoſophiam referuntur.

Morbi non omnes ex elementis.

Iam verò inficiari non poſſumus, ſingulares interdum morbos oriri, qui tamẽ ex Elementis non ſint, etſi ipſis nonnihil ſimiles exſiſtant: vt, ſi ſal calcinetur, & ex corporali humiditate accendatur, vnde fieri poteſt, vt proprium ſuum ſulphur, in quo conſiſtit, inflammet: adeoq; id non vno ſaltẽ modo, veluti prædicto, euenit; verum cæteris modis omnibus. Ad hæc reſpondendũ eſt, iſtiuſmodi ſuis ex ſignis cognoſci, quæ illa omnia diſcernunt. Qui verò differentias certas non nouit, is nec ipſa ſigna commodè diſcernet: veluti de bellis inteſtinis ſuo loco explanabitur. Ad cæteros ergo libros noſtros attendite, non quidẽ ſecundum partitionem,

partitionem, sed alia. Et quamuis tituli quidem designatio sit de *Tribus*: de *accidentibus*: de *fine*: tamen iuxta hæc subinde alia quoq; introducuntur, hoc est, de accidentibus. Quæ quidem in se continent accidens, non saltem plenitudinis, sed & Elementorum ac similium. Quod si enim morbus nominandus est: ea quoq; nominari fas est, quę morbum genuerũt. Quare ordo bonus in capitulo illo, vbi de isto morbo tractatur, seruatur: etiamsi liber ipse ita non consequatur. Manent enim libri in sua Theorica & Physica: cum practicæ in suis voluminibus aliud agant.

CAP. VII.

POrro autem verum est, quod præter hæc vniuersa, adhuc genus aliud morborum exsistat. Horũ in hoc capite duo traduntur. Vnus ex semine spermatis oritur: alter ex forma specifica. Qui & ipsi diligenter notandi veniunt, vt à cæteris morbis recte distinguantur. Notum autem vobis est, quomodo res vniuersæ in tribus istis primis, siue substantiis, vt dictum est, consistant. In illis autem aliud ac singulare quoddam accidẽs exsistit, quod ad ea, quæ hactenus tradita sunt, non spectat. Id eiusmodi est: Res nimirum aliæ sudorem mouent, alię aluũ laxant, aliæ vrunt, &c. Hæ omninò altè expendendę sunt. Vocantur enim ęgritudines specificæ. Nec ex prædictis caussis deducuntur, sed nobis implantantur, ac ipsius intimæ naturę sunt; vt hic ita sudet, hic ita laxus sit, &c.

Morbi specifici quæ.

Iam autem de spermate tenendum est, multo plures generationes fieri, quã cognoscantur. Quarum caussæ inscitè aliò relatæ sunt. Nam id & camphora, & sperma ceti, & similia plura euincunt. Ex illis suscitantur morbi vesicę & renũ. Etsi enim tartarus, lapis, hoc est, ipsius materia exsistat: sine tamen illorum natura in lapidem non concrescit. Ipsum enim congelat frigus spermatum, aut caliditas diaphoretica eorum. Talis iam coagulatio est. Calor vero aut frigus istiusmodi: non ad prędictorum modum intelligenda sunt: sed semen spermatis, peculiarem suam Anatomiam ac Physicam habet, secundum diuisionem supra dictam. Vt vero prædicta: sic æquabiliter hæc quoque intelligenda sunt, quæ vero præter ista cognitu digna erunt: ea propriis suis capitulis tradentur. Hoc iam peculiare capitulum est: quod hoc

Morbi seminis qui.

modo à cæteris quoque morbis dissepararatur. Quicquid congenitum aut complantatum est, id ex radice desumere non possumus. Complantata autem nobis sunt specifica forma, & semen spermatis, hoc est, ipsius natura. Ideo radicem suum germen, sustinere fas est. Si quis vero natus cœcus esset, id congenitum non foret. Licet enim visum quis non habeat: visus tamen in ipso est, quamuis non in idoneo ac iusto loco. Hæc caussa est, cur cœcus sit, & cœcus natus putetur, cum tamen visum intra se habeat: veluti si quis in vna manu sex digitos, in altero tantum quatuor ostenderet; tum digiti saltem in debito loco non exstarent. Sic ergo nullus peritus medicus dicere possit, *Cœcum istum incurabilem esse*. Natura enim artificiosissima & valde mirabilis exsistit. Itaque quia visus adest, ad locum suum proprium cogi ac disponi poterit. Id quod cum digitis fieri non potest. Hi enim sunt corporis substantia: ille autem ventus est, corpore destitutus. Ideo è loco moueri potest, quod in transposito corpore minime licet. Ceterum eorum, quæ hoc in capite traduntur, non ista omnino ratio est: sunt enim res congenitæ, sicut ferro sua durities, cretæ suus candor. Vnde intelligi potest, ea ita accipienda esse, velut incidunt. Niuẽ enim, vt cadat, nemo prohibere potest. Hoc vero euitari potest, vt hominem non lædat. Ideoque cum sperma sit limbus, in quatuor Elementis: eius quoque vires in se continebit. Hæ vires iure merito *Impressiones* vocantur, ab hominibus ita indigetatæ. Verè enim impressiones sunt. Sed errorem astronomorum hic istiusmodi notare. Aiunt, *impressionem cælitus fieri*. Hoc nihil est. Cœlum enim nihil nobis imprimit. Effigiem à manu Dei conditam accepimus. Secundum istam quales quales simus, tamen citra omne medium manus Dei opus ac simulachrum sumus cum membris vniuersis. Iam quas vel conditiones, vel proprietates ac mores proferimus, ista vniuersa cum in-spiratu vitę accepimus, cum in-spiratu isto illa nobis insita sunt. Morbi autem, quibus affligamur, ex tribus dictis substantiis emergunt ea ratione, quam explicauimus. In hac quod imprimant, astra habent, sicut ignis ligno aut stipulæ, vel crocus aquæ aliquid incidit. Scitote ergo, impressionem id esse, quod à nobis propellere non possumus, ve-

Cœco visus nõ deest.

Sperme limbus.

Impressio cœli astronomorum commẽtum.

F luti

luti sunt morbi, extrinsecus ex limbo corpori introducti. Talis fit etiam impressio in sperma ac specifica, vnde pellimur quidem nos, sed illa expellere vicissim non possumus. Sed de inclinatione quod addunt, itidem nihil est. Quod etenim profitentur, hominem inclinare in Martem, Saturnum, Lunam, &c. aut in furta & similia, id merus fanatismus ac nugamentum est. Imo commodiùs sic loqui possumus, Martem imitari hominem. Homo enim Marte ac Planetis omnib. potior est. Qui vero cœlum scrutatus est, & hominem nouit, is huiusmodi nihil loquitur: sed id potius censet, hominem adeò nobilem, & apud Deum magnum exsistere, vt imago eius cum omnibus illius actionibus bonis malisq; in cœlo depicta ac expressa sit. Hoc vero inclinatio minimè est. Et quanquam suum errorem ex parte quidem aliqua moderentur, dum aiunt, *astra non necessitare*: id tamen ingeniosum saltem velamentum est. Cœlum ab homine duas diuisiones habet: vnam, quod ipsum in cœlo depingit. Vnde falso sequitur, hominem hunc vel illum esse Saturninum. Quod idem est, ac si quis in tabula depingatur & effigietur, ac postea homines dicerent, imaginem hanc prototypo suam conferre inclinationem, ita, vt quicquid agat, vi imaginis actus agat. Altera est præludium. Vsque adeò enim exornatum cœlum est, vt omnium hominum futura opera, actiones & mores in eo exhibeantur ac repræsententur. Et hoc præludium aiunt inclinationé esse, quasi dicerent, à preludio eum cogi & impelli, vt hoc vel illud faciat. Omnia præludia saltem sunt vaticinia, quę futura præsagiunt. Sed inclinatio, impressio, constellatio & similia, hic iste limus est, quem Astronomi suis oculis offusum habent. Quod si ipsis id obiicitur, ringuntur. Errores vero ipsorum si ad classem artium superstitiosarum referuntur, ac veræ scientiæ producuntur, dicere non erubescunt, istam esse Necromantiam.

Inclinatio Astronomorum ficticia.

Astronomorum supercilium.

Sic ergo porro attendite, naturam illam ex his duabus pendere. Vna in seminé est. Hæc ex prima Theorica probè intelligenda est. Etsi quidem substantia ac corpora non adsint, nihilominus támen ex iis generationes procedere possunt. Sic pariter, vbi ægritudo specifica inest, cogitate illam non in radice auerti posse. Eius tamen accidens tolli commodè potest. Sæpe etenim accidit, vt in stomacho, ac intestinis specifica laxatio insit: sic etiã in sanguine specifica lepra inhæreat. Hoc secundum artem dictu idem est, ac si Colocynthis, Turbith, Scãmonea, &c. in ventriculo essent: diceretur q; à quodam, *Illum specificum Scammonium siue Colocynthidem, siue Esulam, siue Agaricum, aut quicquid aliud sit, habere.* Aut ita: *Habet specificam flammulam aut specificam aquam, quæ iam innata Lepra aut Morphæa, aut quid simile exsisteret.* Ita enim sæpe pinguedo specifica fit, hoc est, accidit, vt quis ira pinguescat, cum cibi ea caussa minimè sit. Sic & specifica macredo fit, vt multi gracilescant, nullo cibo iuuante. Et hæc quidem Medici in specifica scientia minimè inseruerunt, sed cum imperitis Astronomis eadem obganniuerunt, dicentes, *hæc est Melancholia &c. Hic Saturnus, hæc ipsius ascendentis natura.* Nec enim homo ab ascendéte quicquam assumit; sed ex limbo, & à manu Dei conditus est, non ab ascẽdente, non Planeta, non constellatione aut similibus. Quasi vero hæc ipsum cogerent, vt aut pinguesceret, aut emaciaretur. In hisce morbis necessarium est certam cognitionem haberi, vt à primà interpretatione cæterorum morborum probè discernantur. Nam sinistrè sæpe expenduntur, vt suo loco docebimus, cumprimis vbi de auersione eorum agetur: vbi principaliter de semine spermatis & specificis tractatur.

CAP. VIII.

IAm vero præter hæc omnia corpus in homine inuisibile exsistit, quod ex tribus dictis substantiis minimè constitutũ est: hoc est, Corpus habet homo ex Limbo non productum. Huius origo est ex inflatu Dei. Et veluti inspiratus seu halit⁹ quiuis in manibus nostris nihil est: Sic quoque in nostris oculis nihil est corpus illud. Quanquam hoc loco eiusmodi sermone vti cogor, qui mihi vt Medico donari, istoq; sensu intelligi debet, vt Philosophia ipsa de homine pandit. Quæ talis est: Ex sacra scriptura scimus, nos in hoc corpore die iudicij extremi resurrecturos, & de peccatis nostris responsa daturos esse. Iam vero corpus id peccauit, quod ante oculos nostros nihil est. Vnde colligi potest, illud corpus resurrecturum esse. Nec enim rationem reddituri sumus de ægritudinibus corporum nostrorum, aut eorum sanitatibus ac similibus: sed de iis potius rebus, quæ ex corde processerunt, quæ solæ hominem concernunt.

Corpus inuisibile in homine, vnde.

Et hoc

Et hoc quoque corpus est, non quidem ex Limbo, sed ex Spiritu seu halitu Dei productum. Cum autem in carne nostra Deum saluatorem nostrum visuri simus: consentaneum est, corpus ex Limbo natum ibidem compariturum: quod verè caro est. Quis vero nescius sit istarum rerum, quæ fient in clarificatione, quæ per os Dei instituetur, vbi corpus vnum alteri simile futurum est? In carne ergo resurgemus. Iam autem vnam saltem carnem nouimus, non duas: duo tamen corpora, licet vnam saltem carnem, eamq; ex Limbo sumtam, quę subiectum morborum est.

De hoc porro corpore scitote, ipsum præter famem, sitim, ac alia corpori naturali iure debita, naturam stimulantem habere, & instigantem ad ea, quę metam transcendunt. Caro ex limbo natura quidem est, quæ in modo, mensura, ac iustitia sua permanet. Quicquid vero prę ter hanc est, id ex malo procedit, non ex natura. Id ergo ex impalpabili corpore promanat: quod & modum, & naturam prætergreditur. Quicquid enim naturæ ministratur, id in loca ac secessus naturales, ad operationes naturales secedit aut diuertit. Vt, quicquid cibi pro necessitate naturali illi datur, id in ventrem descendit, & porro per secessum emittitur, quod bene fit. Sic & semen Naturæ, in agrum suum, scilicet matricem diuertit, & ibi fructus parit. Quicquid autem præter hæc est, ex malo procedit. Nolim autem me improbum Christianum videri, qui Paulo aduerser, qui mandat, vt *mulierum libidini satisfiat.* Quod ab ipso non ita dictum est, quasi id iustum & purum opus esset: sed saltem vt vitetur adulterium, in quod satiandæ voluptatis caussâ præcipitari possent. Peioris ergo mali vitandi caussâ ea ita dicta sunt. Similiter & de viris. Cum autem hisce proponatur de eo, quod prę ter naturam fit ex altero homine, non de eo, qui ex limbo est: id merito expendendum & explicandum à medico est: vt nimirum inde duo corpora, duos homines addiscat: quæ deinde contra astronomos proferat, corpus astris subijcientes. Hoc inquam corpus, quod ex ore Dei & non astris creatum est: vt probetur homo, quid velit, quid nolit, in quo vel bono vel malo ambulare cupiat, quantopere Deum veneretur, & quid in ipsum confidat.

D. Pauli locus explicatus quomodo lauda cupido vxoribus.

Sic ergo homo vnum adhuc corpus habet, quod illud est corpus, cui Adam ac Eua in paradyso perfectionem adiecit esu pomi, secundum quod integer erat: intellige bonum & malum. Vnde nunc sequitur abundantior quam pro natura esitatio, & largior quam pro siti potatio. Adeo benignus est Deus, vt pro petitu nobis proponat, bona vina, formosas fœminas, electos cibos, splendidam pecuniam: vt per illa probemur, quem vitę modum seruemus, & qui naturæ metam vel teneamus vel transeamus. Hic enim quædam est consociatio duorum istorum corporum, spiraculi nimirum & limbi, similitudinem coniugij habens. Vnde elicitur, violationem huius, nationis prauę & adulteræ esse, quæ nullius modum teneat. Insensile enim corpus promissum fecit, nolle se naturale corpus aggrauare, aut vltra modum agere. Hoc si non fit, quid aliud nisi adulterium est, quod debitum ante Deum maximum exsistit? Sed ad hoc propositum quæ faciant, dicere plura mihi non conuenit. Quinimo istis vniuersalem Theoricam, Physicæ ac Chirurgię originem, ac morborum omnium caussam concludamus. Post quam generalem comprehensioné libri sequentes plus informationis ac intelligentiæ conferent in singulis præcipue capitulis seorsim. Et cum istarum rerum declaratio singularem Philosophiam exposcat: locis illis, volente Deo, qui & iam nobis suâ gratiâ alluxit, finiam, vosque adhortabor, ex ista Philosophia vt medicinam illam cognoscatis: vt nimirum in medicina compleatur omne illud, quod in ipsam Deus contulit.

Dei ingens beneficentia.

Epilogus ad Doct. Ioachimum de Wadt.

SIc ergo intermittere non potui, Excellentiss. Domine de Wadt, quin primum meorum Paramirorum operum librum producerem. In quo diuturnis nocturnisque laboribus id sategi vnicum, vt auditores rei Medicæ discursu isto meo instruerem ac informarem. Ex quo fructûs plus emerget, quam nunc opinamur. Non deerunt autem, qui meam in his superbiam ac ambitionem accusaturi sint. Arguent nonnulli furorem. Quidam inscitiam culpabunt. Sed hoc vnum ipsis obtendo: quantũ in arte quiuis nouit, tantum de Theophrasto iudicat. Qui in Philosophia corruptus est: is huic Monarchiæ in idoneũ se sciat. Qui in Medicina humor ista

est, is Theophrastum nunquam elogio exornabit. Qui in astronomia erro est, is mea dicteria omnia nullo loco habebit. Intricatam, nouam, miram, inauditam dicunt esse meam Physicam, Meteoricam, Theoricam, Practicam. Quomodo vero non videar mirabilis ei, qui sub sole nunquam ambulauit? Me quidem non terret multitudo asseclarum vel Aristotelis, vel Ptolomæi, vel Auicennæ. Maleuolentia me terret potius, quæ vbique nunc glisit: velut & iniustum ius, ritus, ac ordo seu consuetudo (vt vocant) Iurisprudentiæ. Cui donum datum est, is illud habet. Qui vocatus non est, hunc vocare, meum non est. Deus autem nobiscum sit, protector & conseruator noster in æternum. Vale.

DE MORBORVM VTRIVSQVE PROFESSIONIS ORIGINE, ET CAVSSA,

Aureoli Theophrasti Paracelsi ad D. Ioachimum Vadianum Medicum.

LIBER TERTIVS PARAMIRI.

Ad Lectorem.

QVanquam magna mihi quieti temporis penuria sit, perite & benigne Lector, nemoq́, qui id conferat, prodeat: nihilominus tamen, cum præsens mihi sit excellens Dominus Ioachimus Vadianus, Medicinæ Doctor, ac vrbis ad S. Gallum consul ac Physicus, præterire, prout conueniebat, non potui, quin generalem Theoricam vtriusque medicinæ ex mea ipsius experientia conderem ac conscriberem. Etsi vero eandem non sine magna diligentia pridem Basileæ inchoassem, fore sperans, vt certo multis vsui ea esset: (licet, veritate prodeunte, multi continuò ac sæui trucesq́; venti surgere plerumq́; soleant) magis tamen magisq́; indies credidi hoc me comperturum, vt, qui amarent animam, corpus quoque diligerent, quiq́; parcerent animæ, eandem & corporis rationem haberent. Sed valde aduersus huius meæ sententiæ euentus fuit. Hîc se ventus ingessit prærapidus. Ideoque te attentum velim, candide Lector. Caue autem, ne quicquam ex primo, secundo tertioue capite illicò iudicij facias: sed lectionem potius ad finem vsque continua, idq́;, quod tam paucis pagellis comprehendo, cum tua ipsius experientia confer. Nihil te isti moueant, quos hic tango ac taxo. Trutina ac æstima singula, lance æquâ, nullius fauore ac amicitiâ corruptus. Nam plures etiam (iuuante gratiâ diuinâ) libri deinceps prodibunt, super hoc ipsum fundamentum exstructi, qui voluptatis plus tibi conferent. Hoc agnosce & disce. Dab. ad S. Gallum die 15. Martij An. salutis 1531.

THEOPHRASTI AB HOHENHEIM, DE CAVSSA ET Origine morborum.

LIBER TERTIVS.

TRACTATVS TERTIVS.

ECQVIS vero Philosophorum, circa res naturales versantium, non in risum effundatur, dum videat, Medicos illorum plurima, & maximè necessaria oblitos esse ac omisisse, quæ ex Philosophiæ fundamentis eruta, in ipsis quoque doloribus ac morbis præsentia sese exhibent? Hæc tamen illi vniuersa transiliũt: ac id vnum agunt, vt hamum captandę pecuniæ exponant, aut suas cum rusticis ac laicis disputatiunculas vrgeant: cum tamen ipsis Philosophis: propter commune ipsorum subiectum, disputationem intentare potius conueniebat. Qui quamdiu cum Philosophia non faciunt: tamdiu, quodnam verum subiectum habeant, ignorant. Porro autem, quia cum Philosophis non consentiunt, nec cum his mutua concertatione pugnare audent: ob id persuasum vobis sit, erronea ac frustranea esse, quæcunque ipsi tractant ac moliuntur. Admodum enim probosum Medico sit, vocari Medicum, ac eum se profiteri, qui tamen Philosophiæ ignarus sit ac imperitus. Ex quo quanti errores oriantur, ex sequen-

Medicus ἀφιλόσοφος nihili.

ſequentibus vobis dilucidè patebit.

Etſi antecedens quoque Liber de cauſſa & origine morborum conditus & inſcriptus ſit: tamen vnum adhuc reſtat præter ſuperiora, quod & ipſum cauſſæ vim habet, & morbos varijs modis gignit. Id vos probè intelligere, & ex ipſa Philoſophia accuratè trutinare, operæ pretium eſt, nimirum, res vniuerſas tres ſubſtantias continere. Iam vero in tribus illis eſt quædam egeſtio, ſtercus aut excrementum. Nihil enim alimentū præſtat, quod non ſtercus aliquod, ac excrementum ſuæ digeſtionis in ſe contineat. Hoc vero articulatius ita intelligendum eſt. Res vniuerſæ, quæ aut ſunt aut creſcunt, eæ in ſeipſis proprium ſtercus aut merdam continent. Iſtiuſmodi ſicut in homine ſunt: ſic in re qualibet etiā per ſe. Idem in principio quoque de tribus primis corporis ſubſtantijs dictum eſt. Hoc verò iam porrò de trium illorum primorum morbis explicat, nimirū quid egeſtio, ſtercuſve ac excremētū in nobis gignat. Hoc intellecturi, nihil moueamini iſto, quod veteres talia obticuerūt. Nā hæc cauſſa huius eſt, quod in omnib. reb⁹ nihil intellexerunt. Quid mirum ergo, ſi nec in hoc perfectiora aut accuratiora tradiderunt? Iam ergo porro ex Philoſophia expromam, quod à vobis hìc intelligi velim. Scire autem debetis, Omnia creſcere ac viuere, ac ob id cibo alimentoq; opus habere. Quod ſi ergo, vt edāt, opus habent; ventriculum quoq; & eius virtutem habeant, neceſſe eſt. Hinc iam conficitur, quod illa æquè ac homo tam pura quam impura edant. Sua tamen nō vt homo emunctoria habent: ſed quod edunt, hoc intus retinent. Bonum a malo ſeparatur, & in alimentum eius rei conuertitur. Malum ſecedit ex illa anatomia, ſuamq; peculiarem anatomiā habet, ac ipſummet quoque in re iſta permanet. Sic in re iſta ſtercus ac ſimul nutrimentum retinetur. De hoc ſtercore, quod ita in nutrimento relinquitur, iam diſſeram, pleraque tamen ad ipſam Philoſophiam reuocans.

Alimentum nullum ſine excremento.

Alimēto egent, quæcunque viuunt.

Hùc autem quod ſpectat, ſcitote nutrimentum id ad ſtercus ab homine ſimul ac vna edi bibique. Ex quo conſequitur, naturam hominis id inuicem ſeparare, nec coniunctum in ipſo relinquere. Sed quia duplex eſt, ideo duo quoque fiunt, hoc eſt, *Natura* & *Stercus.* Quanquam hominis ventriculus hæc duo non ſeparet. Nam ſuum ſaltem ſtercus à puro ſeparat, non vero rerum naturalium ſtercus. Id enim cum nutrimento ita vnitum eſt, vt vnitionis huius ſeparandæ vim ac poteſtatem ventriculus non habeat; ſed officium hoc ventriculo ſubtiliori, qui eſt in meſaraicis, in hepate, in renibus, in veſica & inteſtinis &c. mandat. In his ventriculis illa ſtercora ſeparantur. Vnde colligite, ventriculum noſtrum, hoc eſt, primum ventriculum, gulæ continuum, id ſaltem dirimere ac ſeparare, quod putreſcit & non putreſcit, quod comminuitur, & non comminuitur. Iam vero nihil comminuitur aut frangitur, quam quod caro non eſt, non eſt medulla, non os. Quare quicquid homo non eſt, ſtercus eſt. Quod homo eſt, ſtercus non eſt. Stercora autem iſtarum rerum, non ſunt ſtercora hominis. Sic etiam non franguntur, non homo ſunt. Quare intra hominem manent, ac exſiſtunt. Ideo ſunt coctilia.

Ventriculus quid ſeparet.

Sic ergo quia in homine inſunt, quæ ineſſe in eo non decebat, quæ ipſius ſtercus non ſunt, nec ipſe homo ſunt, ſed rerum naturalium ſtercora exſiſtunt, id eſt, cibi potuſq;, ſicut predictum eſt: ideo deſcribi opus eſt, quidnam nutrimenta illa in corpore agant ac moliantur. Hæc autem cur peregrina & mirabilia ſint, imperitia id eorum facit, qui iſta admirantur. Iam vero morbi illi, qui ita gignuntur, alij ac diuerſi ſunt ab ijs, de quibus in primo libro dictum eſt. Quanquā hoc verum maneat, quod omnia ſtercora in tribus illis ſubſtantiis ſint & maneant, æque ac alia, ab aliis tamen ſeparata & diſtincta tantùm, quantùm diſtinguuntur homo & ipſius ſtercus, ſicut ſuo loco demonſtratur. Sic etiam inter ſeſe diſtinguuntur morbi, qui ex homine gignuntur, ab iis, qui ex ſtercore fiunt; diſcrimine plane eodem. Ita vt longe aliud ac ſingulare in his morbis ex ſtercore intelligendum veniat.

Et quanquam ſcriptores veteres cum ſuis aſſeclis, choleram, phlegma, Melancholiamq; valdè ſpecioſè pro cauſſis morborum producant: quia tamen iſta, ratione & fundamento carent, quis eadē magnopere curet ac æſtimet? Iſta dum commentantur & efferunt, haudquaquā ipſius Philoſophiæ fundamenta conſulunt, vt nimirum inde videant, ſe cum ſuis humoribus locum tueri minimè poſſe. Cogitate nimirum ſedulò, quibus momentis iſtud probare poſſint, quod ex phlegmate, Melancholia,

Humores non sūt cauſſa morborum.

Sanguine,ac Cholera istiusmodi generationes fiant: cùm tamen tales naturæ in illis non exsistant. Quo verò pacto aliquid ab alio tale fiet, quod ipsum tale nō est? Huiusmodi morbi sunt *Calculus*, *Arena*, *Bolus*, *Viscus*. Iam de vestris humoribus vos amabo explicetis nobis, quomodo vel *Calculus*, *Arena*, *Bolus* ac *Viscus fieri queant*, cùm horum nihil in principio exsistant? Si omnino in homine calculus,arena,&c. fieri debet,tum hæc illi inesse debent, vnde generantur. Si non insint: certè non fient, quod non sunt. Etsi verò pro confirmandis his, multis inductionibus, extra quidem 4. humores,instent: fundamentum tamen ac rationes eorum in hoc æquè infirmæ sunt ac nutantes, ceu sunt in aliis omnibus. Hic nodus est. Quod si pro Poetis Philosophi, pro Canonicis Anatomici, pro nugatoribus veraces illi essent:tum certè in harum rerum morbis, extra quidem humanam conditionem naturamq; æstimandis multo rectiùs & saniùs procederent.

Vos autem contra scitote,corpus scil. hoc, quod huiusmodi morbos gignit ac profert, esse multiplex: nimirum calculum,arenam, bolum & viscum. Hæc 4. rerum naturalium 4. stercora sunt. Et omnia nutrimenta, quæ res naturales edunt bibuntq;, quatuor hæc genera sequuntur, vt, aut calculus, aut arena, aut bolus, aut viscus. Omnia verò postremò sunt coagulatio, h. e. vltimum esse: seu, postremò vniuersa calculus fiunt,hæc est coagulatio. Primum autem demonstrandum est, stercora vltimam suam materiam in calculo habere. Id, ita fit. Hominum stercora in vltima sua materia habent putrefactionem. Rerum naturalium vltima materia est coagulatio. Hęc iam sibi inuicem aduersa sunt. Nam hominis digestio sua habet emunctoria. Ex his quicquid secedit, vi putrefactionis excernitur. Ea sibi ipsi suscitat virtutem expulsiuam.Nam virtus expulsiua in stercore ac excremento consistit,non in hominis natura.Illa vero in reb.naturalibus minimè inest. Talia itaque si sunt, sunt coagulatiua: idque hac de caussa, quod nutrimenta sua sumant à suis similibus. Plantago enim edit plantaginem,acorus acorum, & sic de cæteris. Iam vero in huius nutritionis principio omnia in coagulatione sunt: eaque se resoluit in nutrimentum. Quare illud, quod non digeritur in hoc, à quo editur, in coagulationem eius redit, ex quo prouenit. Ista enim resolutio ex coagulatione abit: quæ duplex est. Vna,quæ nunquam coagulatur, hæc est nutrimentum. Altera, quæ coagulatur: Hæc est stercus. Nam veluti in homine, quod homo non est, fit stercus: sic etiam hic. Quare resolutio multiplex est,in forma calculi,in forma arenæ,in forma boli, in forma visci. Ex quatuor his fiunt calculi,arenęq;:quę vocari debent vltimæ materiæ stercoris nutrimenti,hoc est, in rebus naturalibus. Hæc vltima materia duobus modis explicatur. Vno per seipsam in Microcosmo. Altero per hominem in seipso,hoc est, in illis morbis, de quibus hic Liber tractabit. Vltima materia eorum, quæ per se fiunt,sunt lateres terræ. Nam hæ res omnes edere opus habent. In principio autem tantùm viscus est: huius tamen naturæ,vt,quamprimùm extra corpus eijciatur, coaguletur. Quatuor elementa id exturbant:non res crescentes. Res etenim crescentes in seipsis se sustinent. Scitote ergo,id quod arescit, stercus,in se habere:quod secedit,nutrimentum esse sine suo corpore. Qui lignum præparat, ex eo Duelech facit. Qui parat herbam, ex ea Alabastrum & similia condit. Hæ sunt vltimæ materiæ stercoris rerum naturalium. Omnino enim quod ardet, in se sulphur continet. Si cinerescit:salem habet. Si effumat,Mercurium habet. Iam,si hæc tria continet, similia horum quoque excrementa habet: non vstilia, sed calculosa: non effumantia, sed coagulata: non cinerescentia, sed in forma consistentia. Hoc ita intellige: si lignum cinerem,cinis salem,sal lapidem reddit:tum hoc scitote, quod Mechanicus in corpore ista ita cōstituat, & suam vltimam materiam in corpore manifestet. Quis rusticorum in ligno videt oleum? Nemo. Quis in lapide aquam quærit? Nemo, præter vnū Medicum. Sic vicissim etiam in eo quæret, quod non est, vt sit; hoc est,in oleo lignum, in aqua lapidem. Hæc iam est Philosophia adepta sagax.

Vt ergo comprehensum est, horum genera 4. sunt: *Calculus*, *Arena*, *Bolus*, *Viscus*. Quatuor hæc in corpore quæri necesse est, h.e. in nutrimento. Nutrimentum enim corpus est. Quod si ergo in corpus ingrediuntur, ibidem nascuntur, prout spiritus operatur, qui eius loci Mechanicus est, h. e. faber istarum rerum. Hic ergo Liber in suo genere

Nutrimentum sui similis est.

Resolutio duplex.

Duelech est lapis spongiosus.

Ardor à sulphure: cineratio à sale: effumatio à Mercurio.

Morborum tartareorū 4. genera.

genere de Tartaro meritò inſcribitur. Quælibet enim vltima materia rerũ naſcentium,ſi in corpore ſeparantur, Tartarus vocatur. Vnde Tartarus etiam,lapis ſeu calculus,arena,bolus,& viſcus cũ eſt, tum vocatur. Proprius ergo de Tartaro iam Liber ſequitur, quomodo is nimirũ cum ſuis ſpecieb. intelligendus & accipiendus ſit. Quib. hactenus concluſũ eſt, quòd Tartarus ſaltẽ ſit excrementũ cibi potusq; per ſe, qui per hominis ſpiritus ita coaguletur. Quæ excrementa, niſi cũ propria ſua expulſiua virtute cõmiſceantur,& in permixtione eijciantur, tum ex illis id generatur, quod deinceps traditur. Sic nos tartarum & edimus,& bibimus: qui in nos ingreſſus, niſi cum excrementis noſtris permiſceatur, & cũ mole illorum excernatur, in corpore reſtes manet. Vnde deinceps multiplices morbi emergunt,modis quidem plurimis,qui tamen hactenus nec à priſcis nec modernis medicis explicati ſunt, non quidem ex ipſorum inuidia & maleuolentia, ſed ex inſcitia potiùs & ignorantia:

Tartarus quid?

Tartarus cum externis rebus aſſumitur.

Deinceps verò primò ſciendum eſt, quomodo tartarum aſſumamus in leguminibus, vt hordeo,piſis, &c. Nam iſta omnia in ſe tartarum habent.Certum eſt autem, tartarum fieri ex mucilagine ſeu limo eorum, quem reddunt, ac ipſorum craſſa ſubſtantia, quę ex ſola vltima materia gignitur,hoc eſt, ab eo quod dulce eſt. Quare omnes quoq; eſcę, quæ cum mucilagine coquuntur, aduerſus calculũ exhibẽtur.Quod ſi verò per coctionẽ viſciditas adimitur,tũ in eo frangitur, quòd materia illà cũ excrementis aliis ſecedit, quęalias adhęreſcere & agglutinari ſolet. Sic ergo Bitumen,viſcus mucilago, glutẽ leguminũ, nihil aliud eſt, quàm materia ſtercorũ,quæ in corpore in lapidẽ aut arenã abit,quoties in vltimam ſuam materiã vertitur. Æquè & de lacticiniis perſuaſũ habete. Iſta bolarem materiam, id eſt, argilloſam ſuppeditant. Hoc ita accipite: Lacticinia omnia bolum in ſe continere.Ex bolo fit tartarus, niſi cum excrementis aliis exturbetur. Sic & carnes & piſces bolum in ſe habent. Scitote ergo, legumina ſtercora ſua reddere viſcosè: piſces autem & carnes, & lacticinia bolaricè,hoc eſt, argillosè. Ex his duobus duo iam ſtercora attendite. Præter hæc ex cibis tartara alia nulla gignuntur, quã tartarum boli, & tartarum viſci,vnà cum ſuis ſpeciebus, prout legumina, carnes, frumenta, herbæ, &c. ſeparantur.Caules enim, radicesq́ ac frumenta ſub leguminibus cõprehenduntur & intelliguntur. Medicus ergo in pręſcribẽda dięta iſtiuſmodi morborum hanc nauare operam debet, vt tartarea iſta genera & ſtercora cum putrefactionibus & excremẽtis vẽtriculi, eorumq́; expulſiua virtute commiſceantur. Extra enim hanc præparationem aliâ viâ regimen ac diæta minimè præſtitui poteſt. Nec enim abſtinentia quicquam facit. Tum nec ſeparatio vllibi eſt, præterquàm in homine.

Tartarus ex qua materia. Tartarus ex comeſtibilib.

Similiter & in potu vini aut aquæ, aut quicquid potus nomine venit, duplicia excrementa habemus. Primò autẽ ſciendũ eſt,potus eos,qui ex fructibus arborũ, vt pyris pomiſq́; parantur, vino ac aquæ comparari. Cereuiſia autem,& quicquid ex leguminibus extrahitur, vtrumq; in ſe tartarum habet, tam leguminum, quàm ipſius aquæ, vnde paratur. Ideoq́; iſtiuſmodi potus correctionem ſuam in eo habent, quod citò permeent aut perfluant, nec diù in corpore morentur. Et quo digeruntur minùs, eo meliùs. Fortis enim digeſtio, cita ad generandum calculum operatio eſt: minus autem, quæ leuis eſt. Nulla enim vnquam leuis digeſtio aut calculũ aut tartarũ peperit. Digeſtiones autem calidæ ac validæ,tam ſunt rapidæ & fundamentales,vt nihil prætermittãt, quòd non ſeparent. Et hoc in cauſſa eſt, cur in vno homine tartarus magis reperiatur,quàm in altero; prout nimirum in illis locis digeſtionem cum ſeparatione fortiorem imbecilliorẽmve habent. Cæterùm de huiuſmodi ægro,ſcitote, in eo tartaros duos eſſe, qui ſecundùm regionis illius naturam ac conditionem denominantur. Vnde perſæpe accidit,vt medicina quædam in hac regione,alia in altera ad iſta tartari genera conducat: in alia verò minùs. Huius cauſſa eſt multiplex proprietas vinorum ac aquarum, quæ regiones iſtæ proferunt ac gignunt.

Tartarus ex potulentis.

Cereuiſia tartarum duplicem gignit.

Tartarus quando magis, quando minus gignatur.

Tartarus cur in aliis paucior, in aliis vberior.

Tartari varietas ex varietate rerũ.

Porrò verò conſpicitis, quomodo in vino tartarum, in aqua lapis viſcoſus gignatur:quæ interdum per ſeipſa ſecedũt, & vaſis adhæreſcunt: interdum minùs: Vtcunq;tamen ſeparentur, verus tartarus ſemper in illis remanet, nec elicitur aut extrahitur vnquam. In rebus eſilibus id quidem non fit: ſed tantùm in potabilibus, quæ ſimul & copiam excrementorũ habent,& ad ea retinenda nimis infirmę exſiſtunt.Vnde fit,vt à ſeipſis ſeparentur: Iam verò genus aliud in vino,aliud in aqua hæret: Sic & eorum vltimæ materiæ

à se inuicem distinctæ sunt. Quod autẽ hic calculus, illic arena generetur: id vniuersum ex conditione & natura, illius regionis prouenit, ita, vt vtraque præstò sint calculus & arena. Tum & multoties calculus cum excrementis eiicitur, cum arena maneat: & contra, eliditur arena, relicto calculo. Idem & in hac regione fit, in illa minùs. Innumeri enim & diuersissimi sunt homines, in quibus calculus, id est tartarus gignitur: in quibus omnibus peculiares ac diuersæ naturæ seu generationes reperiuntur: sicut suis capitulis declarabitur.

Rāri sine tartaro. Tartarum ergo bibimus cum vino, cũ aqua, cum succis arborum. Qui nisi à digestione imbecilla non excernatur & nõ separetur, impossibile est hominem reperiri quenquam, qui tartaro non affect⁹ aut grauatus sit, quocunq; corporis loco id fiat. Quod sedulo attendendum est.

Idem etiam de natura coagulationis, indurationis, formę, speciei, &c. censendum est, quod gignantur nimirum pro conditione alius loci, ciborum ac potuũ. Sic enim contingit, Heluetium calculo Norimbergensi aut Westerburgensi corripi, ex illorum locorum leguminibus ac frumentis. Sic hæ nationes viciſſim calculum Helueticũ sentire poſſunt ex horum lacticiniis. Idem etiam de Sueuis, Bauaris, Alsatis, Francis, &c. verum est, prout hi illorum potibus vtuntur. Sic etiã extraneus, qui peregrinatur in Lusitaniã, in Apuliam, in Angliam, in Succiam, &c. si is deinde in Germania resideat, separationem lapidis, quę multis annis dilata est, successu temporis sentire potest.

His iam Tractatum hunc primũ claudamus, postquam abundè satis definiuimus, quomodo nimirum tartarum forinsecus aſſumamus, nec ipsum ex nobiſmet ipsis gignamus, vt ex prædictis patet. Ideoque de generatione calculi qui sentiunt aliter, in aperto errore versantur ac

De tartaro error nonnullorum. ignorantia. Leuis fundamenti indicium id est, quod nutrimentorum ac hęc consequentium excrementorum naturam ignorantes statuunt, ciborum, substantiã viscosam tartari causſam exsistere: nec tamen, & quæ & quid ista viscositas sit, quive aut quando aut vnde calculus gignatur, addunt. Nec enim id satis est dicere terram arbores gignere & parere herbas: sed id addendũ est, qua ratione, quo modo: illud vel rusticis exploratum est: sed medici, de terrenis cognitio altior & perfectior esse debet. Quin & coagulationem ponis: sed quid ea sit, ignoras. Calorem quidem aliquem producis: sed vnde calculus oriatur, & quidnam potisſimum sit, id omittis. Hæc omnia tuæ stoliditatis & inscitiæ argumenta sunt: sicut eam vbiuis locorum prodis, dum in principiis medicinæ te probè nondum versatum esse profiteris. Damnum vero temporis fit, quod istis nugis impendatur: quibus te cumprimis dignum facis.

TRACTATVS SECVNDVS

LIBRI III.

CVm rerum naturalium ac plantarum alimentum ex resolutis lapidibus, in quas deinde iterum coagulantur, trahatur: sciendum primò est, quod è lapidibus oritur (velut id Philosophia demonstrat, nec probare hujus loci est) in lapides iterum degenerare, per nimis celerem & subtilem calorem digestionis, quæ ipsa, res huiusmodi separat, non autem gignit. Nec enim ea lapides gignere potest, cum lapis non sit. Vbi vero lapides sunt: ibi separare potest. Factâ istâ separatione à nutrimento & excrementis: tùm in operationem suam procedũt, prout se spiritus ille habet, qui spiritus salis est, & originem ex excrementis accipit: alius nimirum abit in lapidem solarem, & cinerẽ; alius in lapidem alium, & aliam formam causſamq; vt planiùs in sequentibus docebitur. Quo quid cõstat, in id redit.

Ex hoc iam persuasum habete, spiritũ salis ipsa tartara coagulare & formare. Coagulationẽ hanc & formationem instituit secundum locum, in quo versatur. Inest enim in toto corpore. Sic etiam spiritus sulphuris: sic etiam spiritus Mercurii. Hi autem nihil negotii habent cum hisce excremẽtis & morbis tartareis. Nec enim iis quicquam addunt aut demunt: nihil separant, nihil formant. Solus salis spiritus id præstat: Qui quoniam materiam lapidis inuenit, in eam operatur velut calor solis: cui spiritus salis similis exsistit. Is si mucilaginem aut viscum reperit, tum exsiccat. Et quicquid in coagulatione est, id ipsum fit, pro officio eius. Quia vero illa non est spiritus salis: ideo materias lapidales in lapides mutare nequit. Sic & de cæteris lapidibus. Nullus enim est, hoc qui ius teneat. Solus salis spiritus lapideam materiam in lapides conuertit, hoc est, in vltimam suam materiam deducit. Documentum in cibis etiam est. Hos nullus calor, nullus ignis, nulla

Tartarũ coagulat spiritus salis solus.

Tartarus ex quali materia.

nulla digestio in suam materiam vltimã deducere potest, præter solus ventriculus hominis, qui hanc potestatem habet. Ob id multi errores in arte Vulcania committuntur, quibus non rectâ viâ, vltima materia deducitur.

Multi sunt, qui putrefaciunt: nec tamẽ ob id ea via vltimæ materiæ est, verum illa aberratio est. Ideo illud non corporis calor præstat: sed spiritus salis. Is qualis sit, solus philosophus cognouit, minimè Medicus. Hæc ergo cum taliter Philosophia doceat, quibus ipsum quoque Medicum acquiescere fas est: propterea ista hic omitto, & vlterius ad separationem me confero, quomodo ea in sequentibus fiat, ac vt ex ea genera tartari oriantur, & quâ ratione per spiritum salis eo reducatur.

Tartari generãdi ratio & modus.

Principio, quicquid edimus ac bibimus, id os accipit. Hoc vero aliter non retinet os, quam infundibulum: in quod quicquid effunditur, in subiectum doliũ defluit. Hæc vero per os facta permeatio inanis non est: sed & ipsum os tartarum aliquem retinet: quia nimirum in ore calor est digestionis & non complexionis, nec Elementorum, nec humorũ, sed solius digestionis. Calor digestionis virtus alia est. Alterius enim caloris officium est potius & maius. Quare quicquid in os ingerimus, id non minus in digestione est, ac si esset in ventriculo. Possibile est os edere, & id in se continere, nec quicquam in stomachum absorbere, præterquam id, quod in ore digerit. Nam in stomacho edere, rusticum est alimentum: edere autem in ore, nutrimentum nobile exsistit. Qui in ore edunt, non cacant. Cacant autem, qui in stomacho edunt. Illi tamen in ore edentes, mingunt. Ideoque sanctorum multi se sustentarunt: cũ tamen putarẽt homines, ipsos, quia stercora non redderẽt, nihil quicquam edisse: cum tamen os vnum toti alendo corpori satis fit. Sic ergo virtute ista os digerit, & naturale excrementum separat. Hoc verò, quia, vbi adhæreſcat, non inuenit: dentibus agglutinatur. Cætera enim os constituentes partes, vt fauces, lingua, vuula, gingiua, humidiores & glabriores sunt, quam vt id ipsis adhærescere queat. Sic ergo in dentibus tartarus gignitur. Nec à potu solo: sed & à cibo, prout eius natura ac conditio est. Quod si verò in ore permanens quædam concauitas & capacitas esset: tum id in plura genera facesseret, nec in solũ abiret tartarum, prout plura etiam genera inueniũtur. Quæ formę ad coagulationes propter lubricitatem loci fieri minime possunt.

Edere in ore & edere in stomacho quid?

Tartarus cur fauciũ partibus nõ adhęrescat.

Quare in ore nihil aliud fit, quàm prima separatio excrementi naturalis, dentibus adhærescentis. Vnde postea sequũtur putrefactiones gingiuarũ, exesiones dentium, dolores & cruciatus, & similia, nimirum ex natura acrimoniæ, quæ tartaro cuilibet addita est. Ideóque paroxysmum dentium ex tartaro, cũm paroxysmo calculi in vasis conferre debes; sicut plura de his in peculiari capite.

Tartari dentalis effectus. Tartari natura acris.

Illud ergo ex ore, porrò in stomachi os deriuatur. Vbi hoc sciẽdũ est: id quod descendit, non illicò, ac in momento, in fundum stomachi illabi. Sed in ore stomachi alia digestio intercidit, similis illi, quę in ore erat. Vbi hoc accidit, vt in isto nihil minus tartarus adhęrescat, ac in dentibus. Materia enim, ex quâ constructus est stomachus, hanc naturam & aptitudinem accepit, vt tartarum concipiat, & eius adhæsum admittat. Quo facto, morbi singulares oriuntur, velut ardor gulæ, angustia diaphragmatis, ac compressiones, torturæq; aliæ. Quin & paroxysmi oriuntur, paroxysmis calculi similes. Hoc loco repetendum est, fieri persæpe, vt per ascendentis è ventriculo cibi vaporem ac fumum, talis quoq; tartarus gignatur. Veluti, cum vinum destillatur, tartarus adeo subtilis est, vt vnà ascendat, Ista enim via non est, separandi eius vltimam materiam excremẽti. Ideo is vnà simul transuolat. Attamen, si alia & vera industria adhibeatur, tum tartarus in vino ardente separatur, non secus, ac in vino alio: quem deinde spiritum vini vocant, qui vini tartarus est: id est, tartarus vini est, qui cum excrementis resiccatus est. Is ita generatur. Quare si id in stomacho fiat, vt ebulliat, ac tartarum eleuet, tum in opificio isto plus acrimoniæ adsciscit. Vna quælibet enim res destillata ac digesta in sua natura acuitur. Iam vero dolor seu ardor gulę multis â caussis fit. Aliquandò enim est calcinatus tartarus, aliquando sal, & similia alcalia, prout eorum natura se habet. Hæc omnia gignit ac fabricat natura, ipso homine nihil ineptius. Vnde deinde magnitudo & multitudo dolorum emergit, si ita ardeant ac ebulliant, velut ab aqua calx. Fit etiam sepe, vt æstuatio huiusmodi in stomachi ore aut â cibo, aut à potu, aut à sale inducatur: quæ omnia probe

Tartarus in ore stomachi.

Tartari stomachi orificii qui morbi.

Tartarus ex eleuato vapore.

Destillatio omnia acriora reddit.

Ardoris gulæ caussæ.

notanda sunt. Cum enim tartarus vnius naturæ sit: vniformem etiam paroxysmũ cõcipit ab ingesto cibo, potu, vel refrigeratione vel exercitatione, & similib⁹. His adde paroxysmũ calculi, & ipsum pro sua natura, ac conditione. Hoc ergò modo in ventriculum introducitur. Sæpius autem fit, vt in stomachi ore tartari reperiantur adprædictum modũ, & cũ illis calculi quoq; variç formæ, qui dolores cõcitant iis similes, qui à bile gignuntur. Hi ab Auicennistis ac Galenistis quidẽ expurgantur, sed non exturbantur. In ventriculo quoque accidit, vt tartarus ibi adhærescat ex calculis, bolis ac similibus, æquè ac in dentibus: non vero à limo. Qui calculi aut tartari ventriculi virtutẽ infringunt, illumque mutant ac alterant ad varios morbos ac dolores, sicut hisce morbis peculiare capitulum inferiùs assignatum est. Nec verò hæc tantum fiunt: verùm interdum etiam lapides meatus inferciunt, vt aluus cohibeatur. An vero non æquum est, ea hìc proferri & explicari, quæ tot sæculis ex inscitia suppressa latuerunt. Errores enim priscos videte: Quotus quisq; purgationibus sollicitatur, cum tamen nulla necessitas poscat, vt humores ac viscositates, aliaque, quę in vẽtriculo hęrent, educantur: Nec enim tantùm illæ nihil iuuant: verum res ipsa indies insuper periculosior fit. Purgationes enim tartarum non educunt, aut exigunt. Nisi enim sit, vt calcinatum tartarum in arenam reductum noueritis, illiusq́; transmutationem tenueritis: vestrum omne molimen, conatus vniuersus, frustrà impendetur. Sicut ergò jam in ventriculo sua tartari genera videtis, quorum varia esse, & ventriculo adhærescere, adeòque à spiritu salis coagulari possunt: ita nunc porrò attendite, quod ardor, compressio, exæstuatio, & morbi alii ita se habentes, quasi mola aliqua, aut ignis, aut lapis aut truncus opprimeret, quod inquam ista omnia à tartaro proueniant: qui vnus regulas veterum vniuersas confundit & annihilat. Illi enim omnes reductionem tartari nec vnquam intellexerunt, nec nôrunt, multo minus hodie eam sciunt. Ideò cũ certo pudore ac opprobrio medicantur, suisque Receptis iugulant homines ante cõstitutum tempus. Inuenêre, quæ non inueniri oportuit. Sed alia illorum sapientia non est. Reduc, & te extricabis.

Medicorum inanis opera circa tartarum.

Tartari varia opera.

Vt autem rem clarius intelligas, duo saltem modi sunt, quibus in homine quolibet Tartarus nascitur, â se tamen ipso distinctus. Vno modo nascitur ex cibo, altero, à potu. Qui â cibo fit, is ad intestina vadit, & hinc per aluum excernitur. Alter ad hepar & vesicam contendit, & sic secedit. De primo, priùs; de altero posterius dicemus. Principio autem repetite vobiscum, quę supra dicta sunt nimirum in ore, in stomachi ore, & in vẽtriculo tartaros generari. Iam vero isti morbi peculiariter distinguntur ab his, quos deinceps enarrabimus. Nimirũ isti tartari, qui ex cibo pariter & potu vnitis sunt, commixtura vna fiunt. Id obseruandum est. Nam calculus, qui ex cibi tartaro illìc gignitur, solutu facilior est altero, qui ex potu nascitur. Explicatio alia est eius, qui à potu: alia itidem eius, qui ex cibo fit: & tamen præ calculis ac tartaris cæteris vniuersis, naturam ac proprietatem aliam habent. Quæ differentię ob id meritò in cura singulariter notádæ sunt. Illa enim alterâ facilior est. Quò enim longius ab ore ad emunctoria: eò durior & firmior coagulatio â spiritu salis. Subinde enim magis ac magis tartarus destillatur, subtiliatur & præcipitatur: & quò longiùs peruadit, eò accuratiùs attendendus est. Ille itaque qui in ore, est facilimus. Qui in ore ventriculi, secundus. Tertius & ex tribus contumacissimus, qui in fundo vẽtriculi residet. Hinc porrò, qui â ventriculo remotior in intestinis, adhuc peruicacior: obfirmatissimus autem, qui in hepate, renibus, & vesica. Is enim, qui in intestinis, â cibo est. Ideò lenior illo, qui in meatibus vrinariis. Cõsequitur ergò vlterior diuisio viarum illarum geminarum, cum suis conditionibus ac naturis. Atque vtinam, ceu fas erat, hæc dudum ante me præstita & explicata fuissent: tum certè operam suam illi laudabilius collocassent, & plus emolumenti attulissent, quam suis nugamentis faciunt, quibus Galenus, Rhasis, & Auicenna cum suis commentariis tantopere insolescunt ac efferuntur.

Tartarus à cibó & potu.

Tartari à cibo quæ meta? Tartari à potu quę meta Tartari quæ sedes præcipuę.

Tartari à cibis qui differant à tartaris potus.

Tartari differentia secũdũ loca.

Medic. reprehẽsio.

Sicut ergo separatrix vis in ventriculo condita est, quæ putre ab imputri, stercus ab alimẽto discernit: ita duplex quoque stercus ex cibis producitur, nimirũ ex rebus seu cibis esilibus, & potabilibus. Hoc ita accipite, vt intelligatis, multos esse cibos, qui pręterquam quòd cibi sint, etiam potus exsistant: item multos potus esse, qui etiam cibi sunt, & ad id vehant, quod potu pascunt. Vnde iam tartari generatio vna consequitur, non duæ. Et licet

Separatiuę virtutis officium.

Cibi poculenti. Potus cibales.

licet ex duobus origo sit: commixtura tamen vnum saltem genus facit. Illud in suas species diuiditur, prout cuiusque natura est. Et quanquam hoc loco fors statuendum esset, à potu plus causæ, quam à cibo esse: id tamen præsumi non opus est, non potus, nisi sub forma potus aut cibi ingrediatur. Sic enim in via potus etiam intelligendum est, hoc est, si proueniret à potu ciborum, hoc est, qui in cibis est.

Tartarus intestinorum. Cæterum de intestinis regulam generalem obseruate. Omne stercus ex ventriculo ea peruadit. Iam vero in ipsis cómoratio longa est, priusquàm egrediatur: ita vt in isto loco diù moram faciat. Ibi ergo tartarus aggluntinatur, sicut dictum est. Is in ventre varios morbos suscitat, quorum numerus infinitatem excedit. Ex eo nempe magna ex parte colica gignitur, vt etiam tormina ac torsiones ventris tam superioris quàm inferioris, oppilationes, profluuia, & similia. Precisè enĩ scire debetis, tartarum hunc similes paroxysmos facere cum calculo vesicæ, hoc est, paroxysmum vnum esse. Itaque si calculus dolorem ciet in suo loco: tartarus quoque excruciat. Et quod à vesica in lithiasi & stranguria proditur: id ab intestinis in colica ac torminibus manifestatur. Et sicut nouistis, à calculo vesicæ neminem resolui in membris infra cingulũ constitutis: sic scire hic quoque debetis, in omnibus membris ęquabilem resolutionem fieri. Nec enim vel deorsum solũ, vel sursum; verum per vniuersum corpus tartarus iste vagatur. Ideo in peculiari suo capitulo originem Colicę diligenter animaduertite.

Tart. intestinorũ morbi.

Medicorum reprehensio. *Sed magnus error à veteribus in huius* morbi descriptione admissus est. Sæpiùs enim factum est, vt tartarus iste in intestinis tantam constipationem monerit, dum nimirùm veluti tartarus vini aliquibus intestinis adhęsit, & adipi, ac mollib⁹ eorum partibus insertus, subinde cumulatus est, nec sui quicquam emisit: vt neque purgationes, nec syrupi, nec clysteria, nec quicquam aliud auxilio esse potuerit.

Ex tartari lapide obturatio intestinorũ. Multoties etiam coagulatio facta est: quę diuturnitate temporis, continua superinductione eousque increuit, vt tandem lapis in molem maximam excreuerit: qui nihil præterlabi sinens, monoculum, vbi crescere solet, violenter occlusit & obserauit. Quę generatio silici similis exsistit, cui subinde limus vnus post alium adhęrescit, dum tandem grandis lapis ex eo fiat: Eius enim in aqua tale incrementum est. Ideò verò, quia tartari multa genera exsistunt, velut sunt calx, Duelech, itẽ alius asper, glaber, Mercurialis, Aluminosus, &c. hinc quoque tam variæ Colicæ (vt vocantur) generantur. Sed hoc tamẽ sedulò cauete, ne tartarum aut pro Colica, aut ventositatibus habeatis. Is enim error nobilis est. Valdeque res indigna est, tot Italos Gallosque Medicos, comprimis in monte Pessulano, Salernæ, ac Parisiis degere, qui omnes de palma concertant, & reliquos despicatui habent, & tamen nec quicquam sciunt possuntq;, manifestéque deprehenduntur, quod in lingua omnem suam artem conditam habeant, quæ mera blateramenta proferat: Non verentur imperare clysteria, etsi mortem quidem inuehant: & tamen sic probè curata omnia putant. Altè gloriantur de accuratis & subtilibus anatomiis, & tamen nondum obseruarunt, in dentibus tartarũ adhærescere: ne de aliis quid dicam grauioribus. Hi nimirum oculati sunt medici, quorũ naso perspicillo nullo opus est. Quid vestra quæso est autopsia & Anatomia? quam ne tantillum quidem calletis? Hos æmulantur Germani quoq; cuculi Medici, qui fures ac similes secãdo inspectant: vt & recentes exclusos moriones. Et cùm omnia peruiderunt, paulò minùs nihilo sciunt. Sic ergo in stercore & cadaueribus quasi strangulantur. Quo facto Requiem captant. Vtinam vero visitarent ægros.

Medicorum reprehensio.

TRACTATVS TERTIVS.

Sed iam de altero modo calculi, vrinę excrementa attinentis, disquirendum quoque est. Id hoc discursu fiet. Quod si fiat, facta separatione potus ac cibi à stercore, & illis ad hepar amandatis: scitote, inde quidem vrinam generari extra regionem ventriculi: hoc est, primo nutrimentum attrahitur ad hepar. Per istam attractionem vrina separatur à nutrimẽto in venis mesaraicis. Ideoq; notate hepar nihil ad se, quam quod suum est, prolectare, hoc est, illud, quod nutrimentũ est. Alterum, quod superfluum est, illud transcurrit, & ad vias vrinarias depropeprat. Æquè enim ac pluuia stillatim decidit si generatur, non vniuersa simul aqua, sed guttalis generatio ea est, quæ taliter etiam decidit, sicut in Mechanicis traditur: sic pariter accidit cum materiâ nutrimenti ad hepar pertinente. Ea cum vrina permixta

permixta est,& ex vrina attrahitur,ita vt vrina iam sola remaneat. Hæc tandem per propriam virtutem expulsiuam ad vesicam, & inde foràs exturbatur.

Sed nutrimenti tractationem in suum locum differamus: de quo pleniùs in tractatu sequēti disseremus: agamusque hoc loco de Tartaro vrinæ, hoc modo.

Tartarus vrinæ.

Ille iam velut extra regionem ventriculi inchoatur, & per meatus suos deducitur: sic illis quoque adhæreſcit, & venas Meseraicas, porosque ac alia, quæ permeat, obstruit ac oppilat. Vnde postea variæ oppilationes & similes punctiones nascū-tur, quæ falsò sanguini adsignantur, vt etiā humoribus alijs.

Tartari vrinæ morbi

Sicut enim ardor gulæ, & compressio vētriculi inducitur: sic hęc quoque. Et velut in intestinis Colica generatur: sic hic dolores alij, pro natura eius loci, in quo tartarus situs est. Frequenter etiam fit, collectionem ibi nimis magnā esse, ita vt propter hunc tartarum nutrimentum permeare non possit. Eo ergò in ventriculo relicto, sequuntur vomitus, inappetentia cibi, tabes membrorum, paroxysmus calculi &c. hoc est, velut febris quædam cum frigore & ardore, ceu pestis, pleuresis, & morbi similes alij: cum tamen ista vniuersa vnus saltem paroxysmus tartari sint, sicut etiam erysipelas magna ex parte suam ex tartaro originem sortitur.

Similiter etiam scitote, quod si hæc materia nutrimenti & vrina in vno meatu conueniunt, & ad vias suas pergunt: tunc eo transitu nutrimenrum extrahitur.

Nutrimenti qui transitus.

Vnde sequitur, necesse esse, per omnes istas venulas, quæ hepar constituunt, tùm vrinam, tùm nutrimentum peruadere. Iā verò vrina nutrimentum præcurrit in hepar, per venas nimirum expressa. Quæ si diutiùs ibi moretur, nec celeriter ac expeditè transfluat, sed à calore celeri digestionis afficiatur & siccetur: tum tartarus in hepate relinquitur.

Tartarus hepatis.

Quæ materia etsi quidem retineatur: perinde tamen se habet, ac si à sole resiccata esset. Ideo tartarus tamen nullus adest, sed adest spiritus salis. Is concurrit, & materiam in tartarum coagulat, secundum eam formam, cuius materia prima capax est. De illis ergo venis seu meatibus sciendum est, quod ita obstructæ, certos hepatis morbos pariant. Videtis enim, quomodo morbi in vesica opetentur, vt nimirùm erodant, exedant, excauent, doloresq; ac morbos alios plurimos inducant. Ista multo verius de hepate quoque credere debetis. Hepar enim origo multorū morborum est, veluti pars admodū mobilis, quæ membris plurimis, atque adeo omnibus famulatur ac seruit.

Tartari hepatis morbi.

Hepar si afficitur, noxa non leuis est, sed magna & multiplex. Itaque ab illo peculiaris generatio hydropis, & febris, & hepatidis, & morborum plurium, maxime variarū erysipelarum est, quemadmodum suis capitulis explicabitur.

Medicorum reprehensio.

Ad augendam medicæ professionis auctoritatē multò cōnducibilius fuisset, si perspecillo naso admoto hunc tartarum cōsiderassent priùs, quam de caussis hydropis ac morborum aliorum scripsissent, quos ipsi ex hepate deducunt. Nec enim euentus astipulabitur, hydropē ea ratione gigni oririque, veluti de hoc ipsi blaterant. Magnus iste & grandis defectus est tot Doctorum, Dominorum, Magistrorum ac Baccalaureorum Academicorum, quod in hisce oculatiores non fuerunt, sed cataractis tā obfirmatis excœcati sunt. Miror equidē, qua fronte, cum vsque adeo cœci sint, sese inuicem impositis rubellis tiaris exornare ausint, qui tamen vbi sua capita gestent, vix palpare possint.

Vrinæ quę viæ

Sic ergo vrina peruadens ad vesicam, contendit per vias peculiares ab hepate in renes directas. Eæ viæ seu meatus isti, nihil aliud, quam crudam & immaturam vrinam continent. Et quemadmodum excrementa ventriculi in ipso nondum resiccata sunt, vt nec in intestinis, sed in monoculo primum formam suam accipiunt, eâ nimirum exsiccationis horâ, quâ virtus expulsiua in ipsis generatur: sic in vrina quoque sciendum est, eam, quò vesicę propior est, eò subtiliorem & conformatiorem exsistere: non quidē, quasi meatus illi, qui inrermedij iacent, suum alimentum ab vrina hauriant, sed quod calor illam perfectius excoquat, & subinde magis depuret ac clarefaciat. Quod ipsum etiam intestinorum stercoribus accidit. Intestina enim à potu nullum alimentum sumunt, sed hoc à locis & partibus alijs alliciunt. Quod verò cùm stercus, tùm vrina, ita præparentur, caussa ea est, quod paulatim vnaquælibet res maturescat, vsque dum ad locum suum natiuum perueniat.

Tartarus viarum vrinaliū.

Sic etiam potus, sic vrina, quæ sensim maturescit, dum in vesicam illabatur: ibi enim perfectè maturuit & depurata est: veluti pyrum, quod à mense Maio crescere incipit. Si ad autumnū peruenit, maturum est. Ante id tempus maturum nondum est, nec etiam pyrum est,

est, Sic ergo cognoscite, quod in viis illis, quæ inter hepar & emunctorium interiacent, tartari generentur multi acriores, vehementiores & validiores, quam in ventriculo, Mesaraicis ac hepate. Ibi enim vrina secundum probationem interdum purior & splendidior inuenitur. Et quo purior ea fit, eo durior & acrior ipsius tartari generatio est. Vnde deinde suscitantur oppilationes, cum annexis tabulis, foliis, sabulo, arenulis, & calculis, similibusq; aliis, quibus vrina contaminatur, concurrentes. Sic etiam in lumbis multę Erysipelæ, Phlegmones, Apostemata & exulcerationes gignuntur, quæ tamen in lucem nunquam prodeunt, & nec videntur, nec cognoscuntur. Hisce ergò in casibus opus esset, arte anatomica hominem dissecari, & tartarum hunc probe introspici ac considerari. Isti vero stipites, etsi illum quidem suis oculis aspiciant: stant tamen stupidi veluti vitulus ante Episcopum, dicuntque vnum id, Hæc est quædam viscositas. En domine Doctor, an stercus non est rubrica?

Eius morbi qui. *Medicorum reprehensio.*

Porro autem ex axiomatis cum Physicis tum anatomicis constat, renes ab vrina non augescere alive: sed eo modo nutriri, vt in proprio capite traditur. Ratum etiam hoc est, in renibus vrinam nihil operari aliud, quàm vt ipsorum sordes abstergat & eluat. Vrina enim est renum balsamus, qui sine vrina facilè putrescerent. Propterea hic ètiam de vrina, & non de natura ac conditione rerum pertractatur. Sic ergò vrina postea adhuc magis clarificatur, & ad rubedinem suam ascendit, hoc est, appropinquat autumno. Sed & concauitas quædam ac spatium præstò est, cui perfacile veluti dolio adhærescere potest, si spiritus salis nimis velociter tartarum persequatur, ita vt à suo excremento; hoc est, vrina dissseparetur. Tum enim generatur aut foliaceus tartarus, aut arenosus tartarus, aut calculosus tartarus: quę differētiæ omnes ex renibus deducuntur, quorum ea isto in loco proprietas est. Huius exemplum è Philosophiæ adytis tale accipite. Si quis aquam bibat, quæ silices gignit: tartarus autem istius aquæ ab excremēto seponitur ac extrahitur: isti autem spiritus salis superueniat: tum ex isto tartaro calculus generatur, non folium, non ramentum, non arena. Quod si vero ab aqua arenosa secedat: arena gignitur. Sic etiam de cęteris formis. Quanquam & hoc accidat, vt interdum suo limo & detrimentis adhærescat, quæ tamen nimis cito distinguuntur. Id enim nisi fiat, tum siccus tartarus adhęrescit: qui dum locū vniuersum occupat & occludit, mortem accersit. Sic aliàs etiam lapidescit, prout aquæ natura exsistit. Quod si aqua illa multis gignendis lapidibus idonea est: tunc eius quoque tartarus multos profert. Si grandes, si asperos &c. patit: tartarus quoque eiusmodi secūdum omnes differentias producit. Colores suos imbibit ex vrina, & succo renum. Nonnunquam proprios suos ac summos colores retinet, velut cæruleum, rubrum, purpureum, flauum, croceum, &c. viridis & cyaneus & niger non generantur, quoniā isti colores in orificio stomachi separantur, vbi pereunt. Tum isti etiam aliàs rari & infrequentes sunt. Prout ergo regionis mos est, & cibi potusque natura: sic nos quoq; formam, genus & paroxysmum inuenire posse ęquum est, secundum modos omnes, velut tartarus continet, eiq; innatum est.

Renes vrina non aluntur. *Vrina renum balsamus.* *Tartari renum differentia.* *Calculis vnde color.* *Calculi cur non virides, cyanei & nigri.*

Sic ergo vrina in vesicam prouehitur. Huius & hoc in loco generatio talis est, vt annecti quidem facile possit. Nam & loci & materiæ ad id satis habet: quæ tamen non manet, sed deraditur & detrahitur. Quamquam parietes, folia ac ramenta non deradantur, cum nimis lata sint. Grana tamen distinguuntur, quæ arenæ aut calculi more annascuntur. Scitote autem, formam arenosam ex sola regionis natura oriri, hoc est, ex natura cibi potusque illius regionis. Ex quibus iam facilè intelligere potes, vnde aut calculus aut arena proueniat, postquàm genera lapidis areneq; &c. istius regionis vt pumices, silices. & alios considerasti. Nulla etenim forma aliunde, quàm ex istius regionis natura generali lapidum producitur. Tum & coagulatio ex solo spiritu salis fit, qui in ista conditione ac forma persistit. Iam vero veluti contingit, lapidem vnum, duos pluresue; itemque multam arenam simul vno loco fieri aut nasci: ita horum omnium breuem hanc regulam tenete. Si lapis vnus pluresue nascuntur, eadem caussa est, propter quam duo tresue infantes nascuntur. Hic enim vna similis materia adest, vna similitudo. Duo tresue infantes hac ex caussa nascūtur, quia natura in vnū infantem ordinata est. Iam verò accidit, vt dupla tū natura, tum genitura in vna testa colligatur,

Tartarus vesicæ. *Calculi quando plures: & qui fiat. Infantes qui plures gignātur.*

G velut

velut sæpe duo vitelli in ouo vno: duæ nuces in vno cortice: duæ castaneæ in vno putamine. Eodem modo & in lapide duo iuncta sunt in isto semine. Quę si dissiliant & separentur, tum vtraq; annectuntur & adhærescunt, viscumq; arripiunt, quod tartarus est, hocq; modo augescunt, vno scilicet altero vberiùs. Vnde vnus altero quoque maior minorue est. Nam de magnitudine, forma ac similitudine definiri non potest. Sic & de vesicæ calculo ratum habeatur, non duos successiuè generari, hoc est, vnum tot annis crescere: & post hunc generari nouũ. Æquè enim ac ex duobus infantibus vnus post alium concipi non potest: sic nec lapides. Verum de sabulo ac arenis communis regula est, quod perpetuò crescant. Nam lapidum generationi non æquiparantur.

Satis ergò hactenus dictum est de generatione Tartari in viis vrinariis, quo nimirum modo fiat. Quod siquidem breuius: id propter peculiaria capitula factum est, quibus vnumquoduis genus ac species sigillatim proponitur. Interim tamen meatus indicati sunt, nimirum tẽdentes ab ore ad stomachũ, ab hoc, ad anum: & à ventriculo iterum ad hepar, renes, & vesicam. Sed & quod lotium concernit, & excrementum intestinorũ: eorum nihil omissum est. Porrò, præter ista in rebus illis tartarus etiam alius noscendus est. Is de membris principalibus indicat, quoties illa Tartaro aggrauantur, quibuscunque ex caussis & materiebus. Suos enim is peculiares morbos cõtinet. Caussa est, quod non ex iam dictis tartaris emergat: sed tartarus peregrinus est, qui talis in istis locis gignitur. Et quamquam & ipse suum ex cibo principiũ ac caussam habeat: non tamen in excremẽtorũ ratione is consistit, sicut priùs monstratum est: sed per vias alias impellitur. Quâ caussâ meritò etiam à cęteris seiungendus est. Huius vt genus aliud est, sic peculiaria quoque membra occupat, vt suo libro docebitur.

Tartarus mẽbrorũ principalium differt à tartaro excremẽtorum.

Primò autem superiùs propositum est de *Curatione*, quod per reductionem calculi expellendi sint. Nec enim scindi possunt, nisi in solis pudendis. Illìc ergò ars posita est, in pręparatione illarũ rerũ, quæ reducunt, & non transmutant, nec præcipitant. Alia tamen curatio illius est, de quo paulò pòst tradetur. Hoc loco sciendum est, sępius accidere, vt calculus vnus elidatur, in cuius locum pòst alius sufficiatur: velut infans vnus post alium nascitur. Ibi, caussa nulla alia est, quam prima, quæ secundò & pluries redire potest. Vnde colligi debet tartarum esse morbum extraneum rerum crescentium, qui ex terra & eius liquoribus enascitur. Liquores autem istiusmodi sunt, vt, ex quibus bolus, lapis, viscus, arenaque gignuntur: quæ iterum aut cum leguminibus & frumentis, aut oleribus, aut vino, aut aqua, aut carne in nos descendunt, ac, vt dictum est, annascuntur aut agglutinantur. Contra quem adhæsum, medicina præsentior nulla est, quam butyrum & oleum oliuæ, sicut illorum regimen demonstrat.

Tartarus qualis morbus.

Tartari quod pręsentissimum remediũ.

TRACTATVS QVARTVS:
Tartarus quartus.

Pergamus autem de generatione Tartari, quæ in aliis quoque membris, vt pulmone, folliculo fellis, corde, liene, cerebro ac renibus fit. Quomodo verò in istis partibus ea generatio fiat, id ex communi hac regula ita cognosce. Vnumquodlibet, quod in homine est, cibo opus habet, & quotidiano suo quæsito alimento. Alimentum illud sese habet, prout in ventriculum ingestum est. Quod si ad sua loca attractum est, tunc scitote, vnamquamlibet partem in corpore sibijpsi pro ventriculo esse, & separare aut à se amoliri, quod aut bonum nõ est, aut non appetit. Nec vllum membrũ pro alio hoc coctionis officium subit. Solus ventriculus reipublicę caussâ operatur. Et quod in lotio quoque, gratiâ hepatis, renum ac vesicæ molitur, idipsũ in commodum cæterarum partium etiã suscipit. Per hunc autem, non vniuersa sufficienter separantur: sed vnumquodlibet membrum præparationem nouam aggreditur, quodque sibi affine & commodum arbitratur, arripit: inutile vero separat & excutit. Quæ ita separantur, Excrementa quoque sunt: quorum exitus varij conditi sunt. Sic, pulmo expurgatur per arterias: cerebrum per nares: lien per hæmorrhoides: bilis per ventriculum: renes per vesicam: cor in chaos. Sicut ergò partes nutritionis principes seorsim in suos meatus terminantur: sic excrementa ista membrorum principũ, materia sunt, ex qua generationes tartari instituuntur, secundũ suas naturas. Subtilia enim admodum illa sunt, si illic se perdunt & manifestant. De horum conditione hoc exemplum attendite: veluti si quid

Stomachus suus cuilibet parti. Ventriculus, seruus publicus.

Per quas vias quęlibet excrementa educantur.

ti si quid ad summum distillatur, & vlterius ad volatilitatem perducitur, vt sine corpore sit. Iam vero sine corpore nihil factum est. Et si quidem esse videatur: tamen à perito proboq; artifice eius corpus semper inuenitur. Sic hìc quoque: quoniam, nec in ventriculo propter secessum, nec in vrina reperitur: sed corpus tartari inuenitur volatile, & in cętera prædicta membra instar vini ardentis ascendentis permeat, vt putetur sine corpore esse. Sine eo tamen non est. Et siquidem in pellicanum indatur & circuletur, tamen in se tartarum continet. Sic illa quoque. Quare si in conuenientia loca prænominatorum membrorum incidant, tùm demùm geminus artifex præstò est, qui corpus, & volatile separare potest, quod artifices cæteri, puta, ventriculus, hepar &c. minime possunt. Sic res vnaquælibet in congruis sibi locis secundum proprietatem suam ac exaltationem verè inuenitur: sicut ex hoc vulgari exemplo patet. Vir vnus, & fœmina vna, vno coniugio ligantur. Hi iam duo, si, vt iuncti sunt, congrediuntur, nullum adulterium patratur. Ratio est, quia anatomia & concordantia in vno est, nec quid ipsa violat. Quòd si verò non congrediuntur, solidus ac firmus amor non est, sed vacillans sicut arundo in aquis. Qui enim procatur vir, is suam legitimã coniugem non habet iuxta tenorem Anatomiæ. Sic nec quæ procatur fœmina, suum legitimum maritum. Vnicuilibet enim homini à Deo congenita libido vel voluptas sua est, quæ illum adulterũ fieri prohibeat. Mandatum itaq; ad illos pertinet, quid nullo fœdere iuncti sunt: vt seruent illud, quasi iuncti essent. Ideo coniugia duo sunt: vnum eorum quos Deus coniungit, vt supra: alterum, quod homines ipsi iungunt. Primi fidem seruant sine mandato. Secundi minimè, sed per mandatum alligantur. Sic in nostro quoque proposito. Si res quæpiam in coniunctionem & concordantiam suæ anatomiæ ducitur, tum promit quicquid habet. Id si non fiat: coërceri non potest vt separetur. Quare si naturę arcana explorari velint, ipsis semper Magister geminus addendus est, & secundum magisterium illud, cum illâ omnia tractanda & obseruanda sunt. Alias cœca & obscura omnia erunt, ab illa quæ eduntur.

Corpus habent etiam volatilia.

Coniugium duplex.

Tartarus pulmonum cur paucior, quam in aliis partibus.

Sic primo sciendum est, quod, si illa ad loca sibi destinata producenda sunt, pars ad pulmones detinetur. Id priusquã explicare aggrediar, pręmonitos vos velim, illic tartari parum, nec tanto cumulo aggregari, ac in cæteris vel vrinæ vel intestinorum meatibus. Caussa est, quia pulmones quod edunt ac bibunt, id nimis paucum est. Quod si enim metiaris multitudinem eorum, quæ homo ingegerit: ac à mole illâ tum stercora tum vrinam detrahas: parum certè in corpore reliquum deprehendetur. Quod si ergò ex ista exigua quantitate omnia mẽbra, quorum plurima sunt, ali debent: in distributione certe illa admodùm parum pulmonibus cedet. Ideoque ab ista prætenui mole non tam solemnis, manifesta ac quotidiana operatio seu tartareum genus proficisci possit, velut in lotio & intestinis fit. Ideoq; secundum generationem illius hæc accuratius quoque obseruanda sunt. Sed pro intellectu horũ hoc quoq; sciendum est: quod econtra exiguum tale plùs damni inferat, quàm multum aliud. Adde & hoc: quod in rebus huiusmodi, spiritus salis non toties ad operationem sese accingere possit. Nec enim hìc æquè potens est, ac in meatibus alijs: sed quadantenus quiescere cogitur. Vbi enim multitudo deest: ibi nec potestas eius abundat. Ex multitudine enim materiæ, multitudo oritur spiritus salis.

Cur dannosior alio copiosiore.

De tartaro ergo pulmonum deinceps hæc trademus. Multoties conspicamini, in pulmonibus tam animalium cæterorũ, quam hominum, calculos reperiri, granis milij similes. In pulmones autem hominis venæ ingrediuntur. Istæ venæ non similem habent anatomiam cum venis sanguinalibus ceterarum partium principum. Istis itaq; venis hoc loco tractatus peculiaris debetur. Pulmonum venæ, stomachus sunt pulmonum. In venis istis pulmo purum ab impuro segregat, & sibi quod idoneum non inuenit, abijcit. Hanc separationem ventriculus quidem non nouit: nouit tamen pulmo. Hinc etiam fit, vt excrementum peculiare reperiatur in pulmonibus, hoc est, ipsius cannis insertum, quę solæ ipsius stomachus sunt, â Deo in hunc vsum cõditæ, vt excrementum in ipsis pellicanetur & articuletur, dùm in ipsos pulmones incidat. Nec quicquam enim aliud persuadetis vobis, quam vnicuilibet membro peculiarem suum stomachum obtigisse, mirabilem quidem & operosum, sicut scientia externè demonstrat in præparationibus, in quibus purum ab impuro

Venæ pulmonum stomachus.

Venæ, pulmonis stomachus.

Stomachus cuilibet parte.

impuro ſeparari ſolet. Quare, ſi talis etiã pulmonum ſtomachus eſt, certe in ijs conſeruabit, quod oportet, & ſuperfluum per cannas extra os exturbabit. Et hoc peculiare etiam excrementum eſt, quod in ſolis pulmonibus gignitur, non etiam in partibus aliis. Nam peculiaris ipſorum quoque ſtomachus eſt. Porrò autem, in iſta diſcretione puri ab impuro pulmo ſtercus quoddam reddit, & cum hoc, ipſum tartarum. Sic ergo tartarus vna cum excrementis è pulmonibus elidi deberet. Id ſi fiat minùs, & tartarus ſeparetur ab excremento: tunc in ſede illa relictus, ibi annaſcitur, & cannas infercit. Sic ipſę cannæ tartaro, foliis, ramentis, tabulis & granulis afficiuntur ibi relictis. Iam autem tartarus hic ſubtilior eſt eo qui hæret in inteſtinis aut meatibus vrinarijs. Nam & ſubtiliùs ſeparatur, ac ex volatilitate incorporalitatem redigitur. Hic enim ſimile ſimili iunctum eſt. Vnde ratione loci quoque, cui ex officio pulmones inſunt, varij morbi emergunt: qui & ipſi quidẽ tartarei morbi ſunt, ſed tamen alia indicia ac operationes habent. Vtpote, cum officium pulmonum ſit, liberè ſurſum ac deorſum moueri, & aërem attrahere: tunc meatus aëris à tartaro impediuntur, ita, vt multi inde morbi exſurgant, qui à medicis nõnunquam aſthma, interdum tuſſis vocitantur, cum tamen merus tartarus ſit. Sic & anhelitus impedimentum & ſimilia, quæ poſt phthiſis comitatur, qua homo ſecundum ſubſtantiam ſuam tabeſcit. Sic & Ethica febris, quæ omnia ab vno hoc tartaro proueniunt, qui in pulmonibus ſitus eſt: ſicut hæc ſuis capitibus traduntur.

Tartarus pulmonum qui gignatur

Tartarus pulmonum ſubtilior ceteris.

Tartari pulmonum morbi qui.

Similiter etiam peculiaris ſtomachus eſt, qui cerebro dicatur. Is autem ſtomachus eſt extra cerebrum, non intra hoc. Ad cerebrum autem omne nutrimentum indiſcretum, h.e. ſecundum veram vltimam materiam indiſſeparatum infertur, prout huic loco competit, & cerebro commodum eſt. Hoc ergo ſi cerebrum aſſumſit, operationem ſuam ſtomachalem aggreditur. Æquè enim ac ſtomachus (de primo loquor) corruptor pręcipue eſt omnium membrorum, dum in ſuo officio non erectus & probus verſatur: ſic & de membrorum ſtomachis intelligendum eſt, quod ex eorum imbecillitate multi morbi naſcantur, qui vniuerſi tamen hactenus à nemine traditi, ſed obliuione & ignorantia obliterati

Stomachus cerebri vbi.

ſunt. Magnum itaq; opus eſt, ſpiritum efficacem, qui ventriculi habet rationem & officium, cognouiſſe. Is ſi prauus eſt, membra ſimul vniuerſa, quam gubernare & alere debet, nihili ſunt. Primum quidem ſtomachum, ſeu magnum, deguſtarunt illi quidem, quem etiam ſentire ruſticus poſſit. Hos autem ſtomachos, in quibus tantum momenti eſt, ne olfecerunt quidem. Ex quibus non ineptè colligi poteſt, plurimos exſiſtere morbos ex iſtis ventrculis enatos, quos ipſi in aliena capitula perperam locarunt, parum penſi facientes, quid agant, & quam rẽ tractẽt. Quare æquum eſt, vt de huiuſmodi morbis peculiaris libellus condatur: quo hæc ego differo. Alimentum ergò, ſi dicto modo in ſtomachum cerebri impellitur, tum neceſſe eſt, vt ſtomachus illi Alchimiſta fiat & artifex genuinę ſeparationis, quæ ad commoditatem & emolumentum cerebri facit. Ibi ergò aliud quoddam excrementum, â cæteris diuerſum prouenit, cuius emunctorium eſt naſus. Excrementum autem mucus eſt, è naribus elabens. Vnde videtis, cerebri ſtomachum extra cerebrum conſtitutum eſſe; nutrimentumq; præ foribus cerebri præparari, ac ita præparatum in cerebri cellas obſeratas attrahi. Sic ergo excrementum foris in venis relinquitur, quæ ſecundum anatomiam illam poſitæ ſunt, & cerebri ventriculum continent. Illæ manifeſtum ſuum emunctorium habent, ſicut primus ventriculus ſuum pylorum. Emunctorium autem illud deriuatur in nares. Sic ergo extra ipſum cerebrum huiuſmodi tartari reperiuntur, quouſq; nimirum ſtomachus in illa regione extenditur. Ex quibus, poſtea phreneſis, mania & veſanię ſimiles enaſcuntur, quas medici ex abundantia ſanguinis definierunt, ſed perperam: quem morem ſolent obſeruare etiam in aliis, ſicut ſuo loco explicabitur.

Medicorum reprehenſio.

Tartarus cerebri.

Tart. cerebri qui morbi

Medicorum reprehenſio.

Porro autem & de renibus cognoſcite. Etſi autem vrina iſto quidem loco ſtabuletur: ad renum tamen corpus id nihil attinet. Non enim ex vrina illi aluntur, ſed ex eodem alimento, quo membra reliqua. Quanquam id raro fiat. Nam vrina nimiopere humectat & madefacit, ita vt tartarus promtè è renibus elabatur, & à ſuis excrementis ſeparari non poſſit. Et tamen non minus renes, quam partes cæterę ad hoc conſtitutæ ſunt. Iam vero & renes ſuum alimentum aſciſcunt pro ratione diſtributionis, & illorum

Renes vrina nõ aluntur.

Tart. renum & ur p õtè eiiciatur.

illorum Anatomiæ, quæ in homine fit hominem edente. Is eo modo cuilibet distribuitur, quo conuenit, cum coniunctis nimirum suis excrementis: quæ nullibi separantur, nisi in membro illo, cuius id alimentum proprium est. Sic ergò ista ratione & renes ad modum membrorum aliorum sua excrementa colligunt. Hæc cum vrina permixta, cum eadem eiiciuntur: quę vrinæ hypostasis fiunt. Quare hypostasis de renum malis arguit. Nam ea illorum excrementum est, quæ à cætera vrina seorsim in suum locum separatur, velut oleum, aut aqua, quæ se permisceri non patiuntur. Ac veluti oleum supernatat: vnda autem subsidet: sic proprietas hypostasis hæc est, vt aut in medium, aut desuper vsque ad fundum separata consistat, prout probè illa extunditur aut emittitur. Iam vero artis opus est, hypostasin â lotio separare posse: ita, vt hypostasis in singulare vas, & seorsim ipsa quoq; vrina excipiatur. Et hoc qui nouit, is excrementum rerum ipsissimum in rei veritate contuetur, & vnà cum præparatione & separatione illa, vltimam quoq; calculorum materiam perspicit. Sicut autem vltima materia calculorum in vno inuenitur: in eodem ipso scitote materiam quoq; primam reperiri eius rei, cuius materia vltima apparet. Pinguis ille autem error est, quando dicunt; hypostasin testari de ventriculo. Quid autem imperiti dicant aliud? Nam omnino proferendum aliquid est, vt sua commenta tueantur. Nō mirum ergo, si lotij tam probi spectatores sint, vt à nemine laudentur, contra vero omnium pipulo differantur. Nam & eò ab ipsis res deducta est, vt à medicinâ iam omnes homines abhorreant, eamq; meram deceptionem & fraudem esse arbitrentur. Sic ergo artibus suis imposuerunt hominibus, vt & rusticis & Iudæis iam plus fidant illi, quam ipsis. Qui etiam, si probè attendatur, illis doctoribus longè peritiores sunt. An enim hoc non probrum & flagitium est, poliatrum in quadam ciuitatę ali, qui ægros fugiat, nec ipsos iuuare possit, sed eosdem deserere cogatur: cum tamen adueniens alius, simplex & minime literatus illis opem & auxilium ferat? Hic si honor est dictu certè turpis est. Caussa autem horum est, quod studia vestra nihili sunt. Poëtas agitis: & poëtice etiam medemini. Et si duplo quidem numerosiores essetis: ne sic tamen vestros Doctores defendere possetis, nec illi vos nisi quod per consuetudinis diuturnitatem, & ordinationem Academiarum priscam, ex quibus nihil nisi adulatores & scribæ prodeunt, ratum profertis. Is enim scribamerus est, qui recepta quidem proponit, sed neminem tamen sanat. Ex hoc quoq; saltem doctor scriptionis, non sanationis exsistit. Ita ergò scribæ estis, h.e. adulatores, & singularem sectam conditis veluti Pharisæi. Sibi enim à nemine quicquam importari patiuntur. In hoc etiam monachorum ordines æmulamini, qui quid album sit, quod nigrum, ignorant. An non propudium h.e. quod ne semel quidem ex hypostasi de calculo iudicare potuistis? Quid ergo didicistis ô Doctores! Solos nimirum stultos pectere.

Hypostasis renū excrementum

Hypostasis separabilis ab vrina.

Medicus reprehensio.

Academiarum præiudicium taxatur.

Monachorum inscitia.

Istiusmodi cor quoq; patitur. Hoc & ipsum more partium aliarum nutritur. Similiter & sua excrementa separat. Iam autem de solo illius excremento dicendum est: quod in ipso tartarus contineatur. Cor autem in sua capsula conditum est: Ex illa prodit eius excrementū, nec quicquam in illa remanet. Ad quę scitote, cor omnium paucissimum ac purissimum alimentū assumere, suaq; reddere excrementa instar guttæ ocularis, in capsulam eam, qua continetur, defluentia. Id iam si modum excedit: ex illo transsudat. Quod autem per capsulam transsudat, non ponderosum est, sed aereum, & leuis spiritus. Quanquam dicant, pulmonem cordi suaue refrigerium afflare. Quorum similes sermones inanes aliàs quoq; funduntur. Refrigerium, quod pulmones præstant, vniuerso corpori inseruit, non cordi. Alius enim est calor hepatis, alius cordis, alius huius, alius illius partis. Falsum ergo est, omnem calorem ex corde prouenire. Vnumquodlibet enim membrum suum ex se ipsô calorem habet. Quare ibi commune refrigerium præstatur. Cæterùm de excrementis scitote, quod, si tartarus in capsula coagulatur, & spiritus salis ipsum corripiat, illicò generatio tartari pręstò fit, in ea omninò forma, quâ est illa, cuius prima materia præsens est. Sic ergo tartarus generatur in capsula cor includente. Vnde deinde multi huiusmodi morbi fiunt, quod longè aliis nominibus, ac cardiaca, tremor cordis & similes insigniuntur, sicut in propris capitulis per censebitur. Iam autem paroxysmant huiusmodi morbi cum calculo, eundemque cum illo plane

Excrementum cordis quale, & vbi.

Medicorum reprehensio.

Tartari cordis qui morbi.

Medicorum reprehensio. paroxysmum habent. Quia vero locus quoque diuersus est: propterea paroxysmi quoque alij concitantur. Hic illi cœcutiunt, ac aliena nomina comminiscuntur, dicuntq; hunc aut illum morbum esse, & cum melancholia ac cholera, &c. sua incedunt. Adeoq; ignorant stulti, cor nullo vsquam molimine eò adigi posse, vt illa recipiant, quæ isti imponunt, ac inesse dicunt. Interim quia ipsis nemo contradicit, mendacia sua ac dolos facile propagare possunt, & humores suos ciuitate donare. Nemo est, qui ipsos reprehendit. Sic stulti, medicinæ Doctores manent ac habentur, quorum cor huiusmodi ineptiis plenius est, quam verorum fatuorum. Quòd si verò res accuratiùs inquiratur, & censura ordinationis iustior fiat: digni apparebunt, qui aut fustibus comminuantur, aut virgis cædantur. Hi latrones isti sunt, de quibus mandatum Dei loquitur, Non occides. Aut ergo hoc disce, vt neminem occidas, aut rusticare. Mandatum illud ad omnes artes extenditur illas, per quarũ abusum homo interimi potest. Nec enim de solo gladio id dictum est, sed de te ipso quoq;. Nec te de hoc eripient Doctores tui, ad quos te refers. Illi enim æquè ac tu carnificis manibus traditi sũt. Quare nemo iure furem se cum fure tuebitur. Cœci in vnam foueam corruent. Altè gloriamini de vestra anatomia: & tamen quid videatis, ignoratis. Et quod in ipsis tenetis manibus, non nouistis. Sicut Norimbergæ Doctores faciunt, Pharmacopolia visitantes; qui, quod ipsismet manibus premunt, quærunt, an in officinis promtum non sit? Et hi homines nostri ordinis Germanos omnes examinabunt? O fraudulentum & impostorium examen. Quantum autem è re ipsorum est, quod cum sui similibus agant. Id enim ni esset, quomodo cum nugis suis starent? Non autem in vno saltem, h.e. in lepra: sed in cæteris omnibus his similibus. Tutum hoc ipsis asylum est, quod apud Satrapas ac magnates gratiâ valent. Extra hoc, mercedem debitam dudum retulissent.

Tartarus fellis. Iam vero etiam è felle tartarus gignitur, qui ex illius excreméto çquè ac cæteri prouenit. Hunc auté tartarum fel in seipso continet, néc distribuit longiùs. Et si ab excremento separatur, nec in ista separatione exundat: tunc generatur illa forma, quæ in felle inest. Ex quo ipso quoq; sui morbi oriuntur, hoc est, isti pa- Tartarus fellis morbi qui. roxysmi, quales calculus quilibet ex se gignit. Vnde tandem comprehensiones, contusiones, vomitus, tormina, bilis exũdationes, sui paroxysmi tempore exsurgunt: cuius bilis eructatione, postmodũ in intestinis colica & similia alia suscitantur. Medici autem alias nugas cudũt, quo ex principio ista oriantur. Nisi enim id operam des, vt ipsum calculum proximè tractes, labor omnis irritus futurus est. Sic nisi originem ex bile statuas, â calculo in illa contento caussata, curamq; ita instituas, vt dicas, solum calculum in felle demi oportere: impossibile erit, vt auxilium afferas. Sed vsq; adeò industriè in istis morbis exculti estis, quia fides vestris fumis confertur. Id vos tam suauiter titillat: vt in aliis etiam, quęcunq; obiter saltem opinamini, statutis vestris acquiescendum simpliciter sit. Et meritò quidem: qualis enim grex: talis & rex. Attendite ergò, vt morbos fellis cognoscatis aut à calculo esse, aut sine eo. Scitote etiam, fellis non maiores esse inimicitias, quam excrementorum: raròque illud ægrescere, si tartarus non concurrat, siue separatus, siue non. Sed & hoc credite, calculum in paroxysmo suo fel expel ete, multis quidem viis modisq;, hic describi minime conuenientibus. Natura illa arquatum morbum & alios varios parit. Iam insilit: iam recedit Icterus etiam quilibet, qui per remedia ipsi debita non expellitur, is cum tartaro permixtus est. Et solus calculus exturbetur: aliàs nulla *Asallia* seu stercus anserinum aut quicquam aliud iuuabit. Ideò sedulam operam impendite. Probè quoque nosse debetis calculi proxysmos, quod resoluat, quod distorqueat, putrefaciat, totum corpus pererret. Sic hic quoque idem molitur: id est, parit icterum, paralysin, distorsionem, colicam, pectoris compressionem, vomitionem, dyspepsiam, &c. Et ad hec omnia non erubescunt Medici dicere, esse choleram. Miram vero choleram: imò verò choleram apud vos moriones, non autem apud peritos. Prout tamen homines estis, sic vestris partibus consulitis. Quoties queso in felle generatio lapidis, vltima materia lapidis inuenta est: Sed vos eruditul manus non libenter maculatis. Si situm saltem istorum cognitum habetis, iam vobis id abundè sufficere arbitramini. Medicus reprehensio. Medicus reprehensio.

Tartarus splenis. Sed ad splenem etiam descendamus, qui materiam calculi & ipse

æqualiter

æqualiter in suis excrementis continet. Sunt verò qui dicãt, lienem se per oculos exonerare. Id euentus non comprobat. Vbi enim emunctorii exitus patet aut finis, ibidem sanitas quoque comparari potest. Vt: ventriculi emunctorium per monoculum fit. Is si quo vitio tenetur, id per monoculũ expellitur. Quod si nõ fit: morbi sui periculum sustinebit. Hoc & de vrinæ meatibus verum est. Iam si splenis emunctorium in oculis exsisteret: opus esset nobis illiusmodi remediis, quæ lacrymas cierent, vt per illas scilicet morbi splenetici, veluti quartana, oppilatio, &c. illàc exigerẽtur & extraherẽtur. Quia verò per lacrymas lienis morbi non tolluntur, vt nec per risum hepatis mala: tũ certè illorum emunctoria non erunt, sed aliud est quod lacrymatur, aliud quod ridet. Ideò crassus error est Medicorum, qui obliti sunt, omnia emunctoria suas

Medic. repreheñsio. medicinas habere: velut intestina, colocynthidem, esulam: stomachi os, Nipalẽ præcipitatum: hepar, Pt. Mz. vesicam,

Nipalen præcipitatu. stomachum per purgat. raphanum, linariam: nasum, Helleborũ, folia persici, & sic de ceteris. Sed ad lacrymas nulla vnquàm medicina exstitit, quę lienis emunctorium expurgasset. Sed quã arguti doctores in aliis sunt: sic hic quoque. Illorum sapientię momentum & hoc est. Sic enim pro eorum opinione quartana per aures abscederet. Ipsi vero per podicem eam exturbant, & per sudores, ac modos alios. Hunc autem errorem omnem committit inscitia eorum & imperitia in Anatomia, in Philosophia, & in luce naturæ. Sic ergò lien calculo obnoxius est, quem ex excrementis suis concipit. Iam vero stomachus lienis in propriis eius poris versatur: in illis lien co-

Stomachus lienis vbi. quit, & nutrimentum suum ab excremẽtis segregat, ac ex poris instar subtilis & probè clarificatæ aquæ procedit, cuius exitus destillatur in vesica, sicut suo loco percensebitur. Quod si hoc pacto tartarus generatus ac separatus sit, ac spiritus salis secum habeat: tunc ex eo quoq; Erysipelæ nascuntur, non autem quartanæ.

Meminisse ergò debetis, sicut iam propositum est, de partium principum tartaro, vt ipsum rectè cognoscatis priùs, quã ægro indicetis; id est vt tartarum hunc seponatis, & illum sigillatim comprehẽ-

Medicorũ reprehensio. datis, Hactenus siquidem valdè nociuum morem fouistis, qui parũ commodi præstitit, fœnus autem reddidit largum eorũ, aquæ ucta emendari (potuisset) fas esset. Velut ex aliis hoc quoque est, quod profitemini, splenem purgari per oculos, & fel per aures. Vtrumque enim falsum est. Ideò verò ista asseritis, quod nemo intelligere ac experiri possit. Quod vobis tamen creditur, & habetur eo loco, quo mendacium coactum. Quis enim tam lectæ cateruæ Academicorum facile obnitatur aut obstrepat? Inter quos sunt extorres Baccalaurei, Ludimagistri, Procuratores, Poetę, Historici, Græci, Arabes, Chaldæi, Iudæi, Monachi, moniales, Carnifices, meretrices, canum iugulatores. Quod si omninò probi Doctores essetis, libri certè vestri ea proderent, quib. â carnificibus exsuperari non possetis. Cum verò illi nullius momenti sint: carnifici procliue est, vos iam arte & disputatione superare. Hic vester defectus est.

TRACTATVS QVARTVS.

PORrò autem adhuc aliud quoq; genus tartari exsistit. Id extra membra principalia cõtinetur, in sanguine, carne, Tartarus extra membra principalia.
medulla, & cęteris similibus. Cautum autem hic sit, oculorum stillas seu lacrymas hoc loco non intelligi. Nam sciri non potest, vndenam erumpanr, aut secundùm materiam substantiamq; suam gignantur. Nam & â fletu & â risu concitantur: quorum geminorum origo incerta est, vbinam scaturigo illa, ex qua profluant, lateat. Ideò suam quoq; in illo loco descriptionem non habent. De hisce ergo rebus tenendum est, ipsum etiã sanguinem, medullamq; ac carnem suum tartarum gignere & continere: & hunc, veluti prius dictum est, in ipsis, inque ipsorum ventriculis cum omni digestione & spiritu salis concludi. Ex quo consequitur, in istis membris non minus tartarum gigni ac exsistere, quã in aliis. Æque enim sua etiam excrementa habent, ac illa, de quibus disseruimus.

De hoc autem omnium primò dicendum est, quò nam illa sua excrementa condant. Solus autem sudor, qui cutem permeat, excrementum sanguinis est. Cruor qui in ramulos stillatur, excremẽtũ carnis est. Quod in medulla est, id ariditas ossis cõsumit. Quod verò nõ consumitur, id in concauitates articulorum, ligamentorumq; ac alios sinus secedit. De tribus hisce veluti præcipuis & maximis, præcipue quoq; dicendum est. Quæ vero tartari genera alia sunt: ea suo loco explicabuntur. De tribus vero hisce id singulariter notate, admodum numerosos

morbos ex ſanguine oriri ac profluere, quorum tamen cauſſæ generationis longè aliter explicantur, quam exſiſtunt. Vnde neceſſe eſt, in Receptis ſuis ac curis illos etiam hallucinari. Hinc ergo verum genus tartari intelligite, vt errorem illorum anteuertatis, quo multi ad mortem dati ſunt, ex mera illorum medicorum temeritate & inſcitia.

Tartari conſideratio duplex. Vias autem tartari duas notate: vnam in ſuo ipſius ſtomacho: alteram in eius exitu. Sanguinis exitus ex venis eſt per cutem, h.e per poros. Carnis, eſt ſtomachus in carne, h.e. in ſuo ſtomacho: ſimiliter & in exitu. h. e. à carne vſq; ad veſicam: & ſic in ſanguine proprius ſtomachus in ipſo ſanguine, ſicut hic in carne. Sic & medulla ipſa, & in exitu de medulla, h.e. in venis, membris, oſſibus & cauitatibus aliis. Hæ res ac priuatæ differentiæ accuratè notari debent, ſicut & deinceps tartareus paroxyſmus. Nam qui paroxyſmos tartari non nouit, hic immeritò medicus vocatur. Paroxyſmus enim tartareus, & ſedes tartaricę docent medicum cognoſcere morbos: quos alias ſanare non poteſt, & incurabiles pronuntiat. Ideò diligenti obſeruatione opus eſt in omni Anatomia, & iſtiuſmodi morborũ prefractâ naturâ, vt nimirum illud inueniatur, quod medicũ confundit, & in opprobrium dat.

Sanguis, medulla, caro, tres partes corporis pręcipuę. Pro compræhenſione horum ſciendũ eſt, ipſum quoq ſanguinem, ac medullã, & carnem ſuum alimentum attrahere, ſibi ipſi coquere, & alienum à ſe amouere. Iá autẽ hæc tria magni momenti ac ponderis ſunt, de quibus maxima corporis noſtri pars pendet. Notandum ergò eſt præcipuè, illorum digeſtionem vſq; adeò acrem, & deſtillationem in tantum ſubtilem eſſe, vt nullum chaos ita lucidum ſit, quin hoc ipſo lucidius exſiſtat. Quod ſi iam ad ſuas ſeparationes deducuntur, tunc excrementum eorum id eſt, quod viſibile quidem, ſed tamen ſubtiliſſimum eſt Nutrimentum autem iſtorum trium eſt inuiſibile: non vt ſpiritus per os egrediens, & halitum poſt ſe relinquens, aſpectabilem quidem, ſed non tangibilem. Illud nutrimentum fit in ſanguine, carne, & medulla adhuc ſubtiliùs: & quicquid in eo craſſum ſupereſt, (quanquam id ſit inviſibile & impalpabile) illud in hoc ſtomacho, vbi caro, ſanguis & medulla eſt, adhuc clarius redditur: & quicquid vſpiam eſt, quod corpus refert, inibi ſubtiliùs paratur. Et hoc eſt ſudor. Is viſibilis & tangibilis eſt: quanquam intus in corpore vſq; adeo ſubtilis fuiſſet, vt chaos quoddam referret & ei aſſimilaretur. De iſto ergò hìc dicendum eſt, & non de nutrimento, quod tantum ſpiritus eſt, qui ſuum excrementũ viſibiliter ſeparat. Sic etiam carnis ac medullæ nutrimenta tantùm ſpiritus ſunt, ſine omni viſibilitate, & palpabilitate. Excrementa tamen viſibilia ſunt: ſed ſubtiliſſima omnium, quæ in toto corpore deprehenduntur,

Rarum nutrimẽtum ſubtil ſſ. — Sudor ex elementis quare.

Tartari ſanguinis ratio. De excremẽto ſanguinis ſcitote, quod tartarus in ipſo ad eam ſubtilitatem non conſcẽdat: ſed ſeſe permiſceat; non ſecus ac in vino ardente. Id vtcunq; diſtilletur aut circuletur, etiam ad ſummũ: tartarum tamen in ſe retinebit. Vinum, vtcunque ſubtiliſſimum ſit, & deſtilletur ad ſummũ: ſecum tamen tartarum conditum habet. Sic æquè & hìc. Digeſtiones etſi hìc fiãt ſubtiliſſimæ: ſeparatio tamen adeò ſubtilis eſt, vt in nutrimento nihil relinquat, quod non expellat. Ideòq; hic tartarus ſubtilis eſt & multiplex in ſua eſſentia. Hoc enim credite, quod coaguletur à ſpiritu ſalis. Tum etiam ab ipſo & per ipſum reſoluitur. Hinc intelligite, omnem tartarum ſanguinis, carniſq; ac medullæ in duabus viis conſiſtere: in coagulatione, & reſolutione. Quanquam verum ſit, alias quoq; digeſtionęs multoties reſolutum tartarum reddere. Ille tamen non vniformis cauſſæ eſt: ſed ex natura iſtiuſmodi tartari vini prodit, quæ tamen hìc intelligi non debet, verùm ita potiùs, quod ſeparatio ac digeſtio adeo acriter, ſubtiliter & velociter pergant per Vulcanium ſuum Athanar, vnà cum Archëicâ præparatione, vt tartarus vnus, qui ad coagulationem ordinatus eſt, frangatur, & in aquam abeat. Et qui ad reſolutionẽ abit, ordinatus in ea, ad coagulationem pergit. Vt qui ex ferro aquam facit, ex ea aqua fit ferrum: aut qui ex granatis mucilaginem, & ex hac iterum granata, aut genus aliud his ſimile facere velit. Vnde in iſtis notate, quod tartarus ex elementari aqua naſcitur, ſiue per nutrimentum, vel per potum veniat. Vnde etiam ita reſoluitur & coagulatur, veluti comprehenſũ eſt. Ideò etiam in ſuam vltimam materiã abit. Aqua enim mater eſt ac matrix huiuſmodi generationum vniuerſarũ. Nunc ergò hoc ſcitote, quod, in ſanguine, hoc eſt, in venis, huiuſmodi excrementa à tartaro relinquantur, tunc ſanguis granulis, arenæ aut oryzæ ſimilibus, repletur. Sic etiam extra venas, ſeu in poris huiuſmodi

Tartarus triũ partium qui afficiatur. — Athanar. — Aqua mater rerum.

modi grana nascuntur. Et quanquã plures quidem resolutiones quam coagulationes ibi fiant: omnes tamen in coagulationem abeunt tandem, finito suo tempore, quo locum tenuit cum salis spiritu. Iam verò mucus sanguinis excrementum est. Qui si crassus sit, nec transsudet, verũ mucus maneat: certum est, tartarũ inter excrementa esse, hoc est, vnita, misceri. Ibi nulla quidem amplius generatio tartari fit: fit tamen stercus & excrementũ, quod aliter iudicari non potest, quàm ex vtraque natura, tam tartari, quam excrementi: vnde postea ex sanguine peculiares morbi enascuntur. Insuper & hoc tenete, quòd quandiu illud excrementum adest, naturæ subiectum sit; ita nimirum, vt ea hoc, quod malum est, putrefacere & expellere conetur, vt cum ipsa non amplius sit. Quę expulsio tamen naturę morbus & mortificatio ipsa est. Vnde patet, ex putrefactione eius tartarum & excremẽtum dignosci posse, quidnam sit. Tum demum operationem excrementorum quæres: de quibus plura dicere nolumus.

Mucus excremẽtũ sang.

Sed de Tartaro, qui in carne generatur, vlterius cognoscite. Caro est Sulphur, Sal, & Mercurius, in mollem substantiam coagulata. Eius stomachus, est liquor in carne conditus. Iste liquor carnem in mollificatione sua retinet. Sic liquor eius stomachus est, carni ingenitus, materia insanabilis, si separentur. Ex quo videre est, indè multos morbos oriri: cumprimis omnes eos, quæ emaciant & tabefaciunt. Quicquid enim tabescit, id primam suam originem, ex illius membri stomacho habet. Quare si caro tabescit, certum est, hunc quoque stomachum, de quo diximus, contabescere: h. e. non concoquere, non alere. Scitote ergò, hic in carne tartarum ita generari, vt liquor, carnis nutrimentum, separetur. Quæ separatio si iterum separetur, hoc est, si separentur à se inuicem ista duo, excrementa nimirum carnis, & nutrimenti propria excrementa: tum & tartarus ibi generatur, sicut de reliquis dictũ est. Porrò autem sciendum etiam est de locis seu sedibus, in quibus tartarus iste gignitur, & excubat: ita nimirum. Omnis liquor carnis, qui carnis stomachus est, purgat se per sudorem interiorem, qui sudor in vesica residit. Is peruadit ac penetrat istas venulas, poros, & orificia: & hac meta tandem in vesicam colligitur, ad vrinam. Ideòque duplex est in sua Theoria: Alter à nutrimento: alter à liquore carnis. Qui à nutrimento, is viam suam indicat ac stomachum, quem permeat, quantum ad ipsum spectat. Qui autem à carne: de carne testatur, quousque totum corpus extenditur. Quare qui morbi in corpore exsistunt, in carnẽ introducti, aut communionem intùs habentes, hi omnes in lotio deprehenduntur. Qui autem nihil eius participant, hi in vrina carnis liquoris non conspiciuntur. Ideòque scientiam habere debetis, anatomiæ vrinam spectandi. In ea enim totus microcosmus depingitur, cuius cognitio medico laudabilis est. Qui verò anatomiam vrinæ, quæ velut spiritus in ea latet, non cognouit: is garritu suo & inanibus indicijs omnem populum dementat & eludit. De hac vrina scitote, quod in vesica & renibus multis modis gignantur lapides, qui ex sudoribus istis & excrementis principium acceperunt. Hos per tartarum discite cognoscere secundum suas proprietates, vna cũ vniuscuiusque generis cura. Hoc qui facit, is plus quam dimidiam medicinam comprehensam tenet. De hac natura & lapidibus tartari tenete, quod in multis corporis regionibus reperiãtur sæpius, priusquam regionem renum & vesicæ attigerint. Quod singulariter annotandum est. Hinc enim multę gignũtur oppilationes, varijs morbis chronicis in lumbis, dorso, coxendice, artubus, lateribus & similibus stipatæ. Et hæc genera calculorum in his locis sunt etiam omnium vehementissima: cuius caussa est, quod multo durius & grandius illi coagulentur, magisq; angulares & asperi, quam rotundi succrescant, maioriq; copia gignantur, & pluribus ac quotidianis symptomatis implicentur, quam reliqui, qui ex lotio proueniunt. De his plura in proprijs capitulis.

Stomachus carnis quid & vbi. Tart. carnis morbi qui.

Tart. carnis locus vbi?

Anatomiæ vrinę necessitas.

Lapides vesicæ & renum.

Similiter statuendum etiam de medulla: cuius liquor, proprius illius stomachus exsistit. Iste vero liquor est; carnis autem, tenuis aqua: sanguinis, est spiritus. Huius medullę stomachus ęquè suam digestionem habet, ac stomachi cæteri, medullæ illi, cuius stomachus est, conuenientem & conducibilem. Huius tartarus coagulatus non est. Pinguedo enim coagulationem non fecit: sed macredo. Quare pinguedo tartarum arcet. Hæc summa est præseruatio eius anteuertendi. Quòd si ergò medullæ tartarus non coagulatur, & tamen separatur, tunc resoluitur; hoc est, ex ipso alius peculiaris liquor nascitur, qui liquor æquè paroxysmum illum suscitat,

Stomach' medullæ quis.

Tart. medullę cur non coagulatus.

suscitat, ac coagulatus tartarus cum omnibus calcularib. accidentibus, & adiunctis similibus. De hoc tartarico liquore id tenete, quod multos morbos producat, quos arthritides, aut defluxus, aut similiter pro regionum natura nominant. Hoc omne tartaricus pinguis liquor exsistit, qui in sciatica ac arthetica exundat. Hoc probè obseruandum est, omnem artheticam, sciaticamq;, quæ perfectæ podagrę non sint, merum tartareum liquorem exsistere, qui in articulis, scia, neruis ac iuncturis pinguis succi instar decumbit, & velut calculus in suis locis paroxysmat, prout paroxysmi natura ac conditio est. Qui calculum curare & tractare nouit: is hunc quoque morbum sanabit. Illum qui curare nescit: nec hunc poterit. Vnde recordari potestis, quam incongrua Recepta Scribæ nostri concinnârint, qui artheticam, sciaticam, dolores iuncturarum & similia, suis incóditis & inidoneis medicinis curare conati sunt. Beneque Recepta ad ipsorum intellectum quadrarũt. Nihil nouerunt: nihil præstiteruut.

Tart. medullæ qui morbi.

Med. reprehens.

Liquor hic alijs quoque pluribus morbis permiscetur: qui corpori extra naturam tartaream inhęret, seque ita insinuat, vt interdum ægrè ac difficulter deprehẽdi possit. Is tamen qui tartaricum paroxysmum cognouit, sedem & locum eius nouit in quo sese permiscuit, & cum quibus morbis cognationem habet. Morbi isti in genere omnes, qui cũ tartaro vniti sunt, paroxysmum duplicem habent, nimirum de altero morbo, appendicem suę naturæ: & morbus iste, appendicem illius naturæ; de hoc liquore. Huiusmodi vnio multiplex est in lepra. Et hæc caussa potissima est, cur prisci dixerunt, lepram esse incurabilem. Nec enim tartarum vel in minimo olfecerunt, nec eius curam quicquam comprehenderunt. Ideò, cùm non intellexerunt, meritò crediderunt incurabilem. Scire vos autẽ velim, quod non saltem incorporeum paroxysmum, hoc est, inuisibilem, verum etiam visibilẽ suscitent in eo, quod tartarus liquor est, velut hic in medulla, Sic enim in chiragricos omnes morbos procedit, & cũ ipsorum eluuionibus in eadem loca ac sedes sese ingerit, & sali in exsequendo, erodendo, & excauando suppetias fert. Ideo persępe vlcera pinguia inueniũtur, quæ tantum pinguedinem istam ex tartaro medullæ conceperunt. Quòd si ergò prædicto modo in permixtioné concurrit, & calcinatiuæ aut corrosiuæ naturæ est; tunc suam ipsius medullam rodit, & in ossibus hęrens illa exedit, & dolores conciliat omninò implacabiles; nisi forte tartarus ipse obsideatur & expugnetur, qui tamen hactenus silentio oppressus latuit. Ideò medulla sana est, vt excremẽta in ossibus consumãtur, nec ad regiones alias peruadant, hoc est, in articulos, in carnem, in venas, in aquam articulorum. Si verò tartareo more erumpant, multos morbos inuehent, quorum originis & caussæ falsò ac mendicaciter inexploratæque, cum tam inconcinnis Receptis, apud veteres descriptæ exstant.

Morbor. tartar. paroxysmus duplex.

Lepra cur veteribus incurabilis putata.

Med. reprehensio.

In aqua articulorum similis etiam digestio est, quemadmodum de cæteris dictum est, in quibus tartarus separatus est, & peculiares morbos creat. Iã vero aqua articulorũ nobilissima pars corporis est, & sensus acutissimi, ita, vt omnium minime pati ac tolerare possit. Huius tartari excrementum duplex est: vnũ est *liquor*, alterum *coagulatum* est. Omnium primò liquor exsistit: qui longo tẽporis successu à spiritu salis coagulatur in ipsius formã, pro natura eius. Hæc natura diligenter notanda est. Multæ enim podagræ, chiragræ, ac gonagræ reperiuntur, cum hoc tartari liquore permixtæ, quarum cura debita nondũ inuenta ac manifestata est. Nec enim tartarum nouerunt: vnde curã eorum mancam esse oportet. Huiusmodi podagram aiunt esse incurabilem. Imo id auctoribus illis crede & eorum complicibus. Quomodo enim incurabilis nõ sit, cum genuinam caussam nec norint, nec intelligant? Nihil memorabile ac arduum hactenus docuerunt: non mirũ ergo si in hoc quoque ambigant. Solis nugis & blateramentis se exsatiant. Sic similis simili vbique iungitur. Quod si ab Adami sæculis impostor aliquis delituisset: hi tamen illum indagarent & eruerent. Et si modo ægri tacuissent, tunc hi nihil quicquã sciuissent. Sic iam, quę ab ægris didicerunt & expiscati sunt: ea norunt: nec pręter illa quicquam. Illa ita imperfecta doctrina sit oportet, vbi discipulus docet præceptorem suum. Ideòq; nec ægri medicos docebunt. Saltem de doloribus & horum generib. loquuntur: de quib. ipsi in infinitum blaterant, nec quicquam aliud norunt. Sicut permanifestũ est, quod in morbis inuicem mentiãtur, nullum excipientes, sed omnes in vnum comprehendentes, & nec cœli, nec concordantiæ, nec astrorum mentionem vllam facientes, in quibus tamen momenti plurimum

Tart. aqua articulorum.

Aquę articulorũ duplex excremẽtum.

Med. reprehens.

plurimam situm est. Adde quòd etiam ignorent, quid prima vel vltima materia sit, quid homo sit, & qualis eius vita: & tamen omnia pro suo disponere & gubernare satagunt, inscij interim & ignorantes, qualenã ipsorum obiectum sit. Ideo fides ipsorum magna est; opera exigua. Vos autem scitote, in podagra multos calculares paroxysmos concurrere. Et sicut calculus, qui magnum sæpe paroxysmum concitat, & conditiones varias promit: sic in podagra quoque multi paroxysmi insiliunt, ex podagræ natura minimè erumpentes, sed ex calculari natura surgentes. Illi tamen nihilominus podagrę tantum remedia applicant, & malum subinde deteriùs reddunt. Medicina, quę tartarum coercet, eadē in hoc casu quoq; podagram edomat. Ideoq; si hic tartarũ adimere nescis: nec podagræ etiam mederi poteris. Ideò illa nimis diù in libris tuis imperſanata manet, ac vnum hoc elogium tenet, Podagram esse morbum incurabilem. Quia enim falsò fundamento vteris: ideò ad mendacium non erubescis, sed in illo strenuus es. Quod si ad summum te extricasti quidem, tum nihil nisi merus impostor es. Nam & in principijs & caussis aberras: & nugis tuis nescio per quę roseta diuagaris. Hoc ergo modo capitula quæ de podagra inscribuntur, intelligite: hoc est, discite nouisse differentias, quidnam podagra ex se sit, & quid sit, si tartari iste liquor illi permisceatur: maximè autem, si quando accidat, vt tartarus coaguletur, & in lapidosam naturam abeat. Tunc enim calcinatis medicinis vti debetis. Nam quod in principio secundum primã suam substantiam liquor est: id in liquorem rursus abit. Et hanc quidem transmutationem nouisse debes, si medicinę peritus esse velis. Sin minus, garritum præcide, & desiste, Sed denarius, per mendacia partus, ipsa veritate multo sapidior est. Istiusmodi docent Academiæ.

Podagra falsò incurabilis dicta

Med reprehensi.

Auaritiæ vis.

TRACTATVS SEXTVS.

PRæter hæc, quę hactenus percensuimus, plures aliæ quoq; in homine generationes lapidis sunt, quæ extra tartarum fiunt & enascuntur. Ista generatio similis est externæ. Quia enim homo Microcosmus est: in ipso etiam exterioris mundi generationes fiunt secundum suas differentias, prout Philosophia comprobat. Huiusmodi generatio in illis accidit hominibus, qui calculum non ex tartaro accipiunt quorum digestio & separatio proba est, ac tartarus cum excrementis permixtus manet, sine q; contactu spiritus salis secedit. Cum itaque genus adhuc aliud supersit, simile priori, non tamen secundum tartareum paroxysmum, aut speciem, aut formam &c. sed saltem secundum generationem naturalem: ideò scitote, cum duę generationes sint, duas quoq; essentias præstò esse. Tartarus in se paroxysmum habet. Hæ autem paroxysmum non habent, nisi fiat, vt paroxysmus excitetur è confinio illo, vbi tartarus latescit. Tunc enim paroxysmi illi nõ calculo, sed confinio illi adscribi, & secundum id iudicari debent. Huiusmodi generationum multæ infantibus accidunt ex vtraq; natura, tàm ex natiuitate, quàm ex caussa propria: sicut suis capitulis sigillatim de his pertractatur. Huc autē ideò ista adduco, vt in infantibus idem fieri censeatis. Sępe enim nimiopere calculosi euadunt, ipsis quidem senibus grauius. Ipsorum tamen ac senum eadem caussa est.

Calculi generatio extra tartarũ.

Quibus familiaris

Sed ad generationem naturalem extra tartarum iam attendite. Generatio in materia duplex est. Hoc est, quilibet gignendus calculus, necesse est calculosam primam materiam habeat. Ad quę consequitur, calculosarum materiarum duas esse. *Vna* eo modo in nobis est, sicut ea, quæ in magno mundo. *Altera* in nos ingreditur; hoc est, si eã in nos ingeramus: veluti si potum quendam sumamus, qui ex verè calculosa natura esset: non quidē nutrimētum, sed calculi materia ipsamet. Hæ istæ duæ materiæ sunt: ex quarum qualibet calculus in homine gignitur. Iã verò quod calculos parit, id elemēti istius astrum est. Astrum hoc, est igneus spiritus salis, qui illos congelat. Quod ipsum potiùs *congelatio* quam *coagulatio* vocatur. De his autem cogitate; opus esse, vt ante omnia quatuor in nobis elemēta cognoscamus, in quibus calculosa materia quædam lateat; hoc est, in illa aqua. Iam verò ignis in suo spiritu salis, in isto elemento ipsamet cõgelatio est. Quare quatuor astra, quatuor ignes sunt, hoc est, quadruplex spiritus ignis vel spiritus salis. Et si generatio adornatur aut emergit, vnà quoq; ipsius astrum adest, vnde congelatur: non secus ac in cœlo, nullus lapis aut fulmen est: & tamen veluti lapis ille erũpit, & alicũde oritur: sic quoq; scitote, vobis hanc generationem intelligendam

Calculi generationis qui modus.

Fulminis & lapidis collatio.

&

& accipiendam esse, non quidem lapidū in fluuijs, in montibus, in riuis ac alijs, sed lapidum tonitrui. Illa enim hæc est generatio, de qua hic traditur, quę se in Microcosmo nō aliter habet ac in cœlo.

Fulmen vt gignatur. Primò autem necessarium est, istas generationes mūdi externi describi. Scitote ergò, lapides illos ex elementis ab ipsorum aquis lapidosis desumi, quæ tamē lapides non sunt, sed formam roris habēt, ex suo elemento in aliud ascendentis. Et alterum elementum, est huius elementi vltima materia. Sic terminantur primæ materiæ lapidū in cœlo: hoc est, quietus mundus istarum rerum mirabilium in se generationem hanc habet. Iam verò in Philosophia res quidem inuisibilis est: visibilis tamen eadem fit in vltima materia. Quòd si ergò spiritus cœli, ex sale geniti, cœlum gubernant: tunc occurrūt illis hæ generationes, quæ iam ista materia sunt. Spiritus, tempus, id est quod coagulat, in qua coagulatione alia quoq; concurrunt, generanturque eo modo, quo Meteorica tradit. In congressu verò istorum vnitorum elementorum, nascitur in cœlo lapis, qui indè violento elisu deorsum in terram deturbatur. Ad huius similitudinem scitote, hęc astra ac elemēta in ipso quoque corpore latere, non aliter quàm in cœlo. Iam verò homo est cœlum, hoc est, omnes homines sunt cœlum vnum; hoc est, ex vno limbo. Quare huic, hoc: illi, aliud accidit. In suas diuisus partes, vnum tamen cœlum est: diuisum inquam in homine. Ex quibus consequitur, quod repentè, vnâq; horâ, vnico momento talis lapis in homine gignatur, ea in homine gignatur, ea nimirū ratione, quâ prædictum est.

Homo est cœlū.

Lapis in homine vno momēto fit.

Operæ pretium esset, huius generationis Mechanicam exactè perscrutari: sed hic locus ideò id non requirit, quod iam ante deceat medicum esse Philosophum ac astronomum. Quales cùm esse illos modo multiplici persuasum habeam: breuior institutio sufficiat. Hoc certum est, quoduis fulmen ex sale oriri, nec aliud quicquam esse, quam salem in prima materia. Spiritus autem salis congelat seipsum. Ideò verò quòd tanto cum fragore elidatur, caussa salis est, qui cum sulphure vniri non potest. Sal autem hic abit in lapidem: sulphur vertitur in ignem, hoc est, ipsius fulgur. Sulphur in aëre intra terram ac cœlum conflagrat. Sal autem lapidescit, & lapidis formâ deijcitur. Iā verò primæ in homine materiæ sunt omnes spiritus, & omnia astra, & id tempus, hoc est, iste motus seu cursus. Quicunq; verò hominum cursum illum habet, quē tempus facit, is lapidem haudquaquam effugiet, sed eo necessariò corripietur & occupabitur. Lapides huiusmodi non multùm differunt à lapide fulminali in nigritie, coloribus, & adiunctis alijs: sed tantum duritie. Alius enim alio durior, molliorue cæteris lapidibus omnibus. Quare si eius Theoricam probè nosse desideras, opus est, vt primò diligenter expendas generationem fulminis: & tunc materiam ipsius quoque lapidis cognitā habebis. Ideò de hac hìc multa dici nihil attinet: quia Philosophia hoc loco medicum facit in eo, dum caussarū cognitionē suppeditat. Cętera, quæ ad curam spectant, quærat Medicus in suis capitulis.

Fulminis quæ materia.

Calculo qui magis obnoxii.

Sed & de istius generationis loco ac regione, vbi nimirùm in homine crescat, & vbi condatur lapis, quærendum est. Scitote ergò, corpus vniuersum generationē lapidis procurare. Est enim Olympus: & lapis olympi generatio est. Ideòq; omnia iungenda sunt. Ad ista iam consequitur: corpus, quod mollius est, materiam suppeditare in compactionem. Illa se colligit ad generationem in chao, hoc est, in concauitate media corporis, intra verticem & plantas pedum. Ex hoc medio generatio procedit versus imum fundum. Iam verò medium cœli secundum naturam stellarum in homine, est in cauitate diaphragmatis. Imum fundum est terra, Sic & vesica, & eius regio, quæ renibus subest. Et velùt in terram fulmen decidit: sic in vesicam quoq; & renes. Ibi enim anatomia est terrę & aquæ; hoc est, inferior globi & sphæræ planiries. Iam ad ista consequitur: Quoniam regio hæc planities est inferioris sphæræ: eam etiam locum esse, qui generationem hanc sustinere cogatur, proùt cadit ac ponitur. Non autem in congelatione cadit: verū in liquido. Congelatio autem vsq; adeò velociter incidit, vt cōgeletur, quàm primùm inferiorem planitiē sentit. Sic etiā quoduis fulmen in regione inferioris sphærę planitiei demum fit, cum antè liquor exsistat, id est, liquor lapidis. Congelatio enim in peregrina, non sua regione incipit. Ideoq; scitote, vnamquamlibet huiusmodi generationem, non vbi inuenitur, fieri: sed omninò in regione aliena, non sua inueniri. Tum etiam non talis est, qualis in suo loco. Velut ferrum, quod in igne liquidū est, ex igne extractū durescit

Calculi quis loco.

Hominis & cœli collatio.

durescit & congelatur. Adeò magnus spiritus ille salis est, vt ea non liquefaciat, nisi ipse effundatur. Sic enim durescit. Vt in nostra Meteorica.

Spiritus salis vis maxima.

Porrò autem exploratum habetis, quomodò sol lapides generet, si materiam suam habeat: hoc est, si habeat aquam, aut liquorem naturæ lapidosæ, qui lapis quidem fuerit, sed per aquam resolutus, & à sua congelatione eiectus sit: hoc est. Aqua congelationem eius dissoluit; veluti lapides plurimi sunt, qui simili modo aquæ non possunt resistere. Hi lapides cum sua aqua, si à sole exsiccantur, iterum lapides fiunt. Hac ex caussa arena & lapides indies crescunt augenturq;, sicut docet Meteorica. Iam si antè quidem in homine talis siccitas, velùt *Bolus*, *Lapis*, *Viscus*, *Arena*. &c. exsistat: & materia illa per aquam resoluta ab inscio bibatur, tunc nihil fit aliud in corpore, quam supra terram. Quod si id natura extra se non eiicit, sed retineat: tunc illud per interiorem siccum spiritum excitatur, sicut aqua per aërem, per solem &c. & tandem fit lapis. Multis tamen is in locis agnoscitur pro lapide terræ, hoc est, veluti illi in terra reperiuntur. Porrò autem vobis etiam hoc sciendum est, quod in homine frigida brumalis constitutio vsq; adeò interdùm inualescat, vt ea frigiditate liquores congelet, ad modum glaciei; & tamen rursus dissoluat & liquefaciat. Nam si in homine tùm æstas, tùm hyems est; inerunt eidem etiam Sphæra superior, inferiorq;, & quæcunq; illorum corpora sunt. Vnde sequitur & comprobatur congelatio humiditatum in corpore, ex huius partibus egredientium, quas nos vapores vocamus: quorum sedes in sanguine, & quacunq; corporis parte humida est. Isti siquidem vapores aqua ea sunt, quæ supra terram congelatur, qui forsan non immeritò humores vocari possent, non tamen sensu vetere. Istam congelationem, si iterum soluitur, sequuntur morbi apostematum, papularũ & similium, quos scriptores veteres recte nondum assecuti sunt: sicut suis locis planiùs tradetur. Quicunq; vero ipsum hominem secundum hanc astralem, temporalem & essentialem naturam nõ cognouit, is iniquè Medici titulo donatur. Lapidum autem istorum sedes priuata aut peculiaris non est: verum vbiuis locorum in corpore fit: nimirum in emunctoriis ventriculi, vesicæ, renum, & in meatibus intercedentibus. Ad quæ iam consequitur, medicamenta plurima esse, quæ huiusmodi lapides resoluãt, liquefaciant, & vel in bolum vel pollinem comminuant. Caussa est, quod talia ante quoq; fuerint. Ideoq; congelatio altera tam fortis non est, vt quicquam moliatur aliud, quam vt non resistat propinatę medicinæ, resoluendi vim habenti. Id verò lapides cæteri pro medicina adhibiti non præstant: sed in isto medicorum decepti plurimi sunt, qui cancrorum oculis, & lapide Iudaico, & milio solis &c. illos elidere & excutere annisi sunt. Sed horum inscitia iam satis est detecta.

Lapidũ foris & intus similis generatio.

Lapis in homine exintenso frigore.

Vapores quid & vbi?

Calculi quis locus.

Medic. reprehensio.

PARAMIRI LIBER QVARTVS.

De Matrice.

ETSI hactenus quidem de morbis hominem affligentibus multa verba fecimus: nondũ tamẽ perfectè omnia à nobis tradita sunt. Quòd si enim ad fundamentum medicinæ respiciamus: tunc se Theorica alia Philosophia & Astronomia in homine prodit præter dicta superius. Ea autem de matrice est, solas mulieres attinente. Cum verò huius nostri libri propositum aliud non sit, quam vt rectè describatur matrix cum suis morbis, velut etiam de cæteris partibus tractatum est: scire vos velim in principio, me de rebus inuisibilibus loqui. Quis enim est vspiam, qui in anatomia matricis ea inspexerit, quæ deinceps ego propositurus sum? Et licet quidem verum sit, in isto loco nihil admodum conspicuum exsistere: visibiliter tamen id omne iudicandum est. In ipso aëre nihil spectamus: ipsum tamen manifesto sentimus. Sic & de matrice. Ideòque quod in aëre sentimus, meritò videre debemus, quasi videretur. Nec enim videre solum oculis datum est: sed etiam sentire. Secundùm tamen naturam Anatomiæ hęc omnia instituenda sunt, hoc est, ex vero ac naturali fundamento omnia deduci ac sese inuicem consequi

debent, non secundùm opinionem ac arbitrium nostrum statui ac definiri: ita nimirum: vt hac ratione contemplatio fiat inconspicui, quasi conspicuum esset, vereque exsisteret. Nec enim, quod videmus solum fundamenti loco est: sed etiam quod tangimus: cuius tamen vtriusq; vna demonstrationis ratio est. Et quanquam matrix res longè quidem alia sit: in hoc tamen saltem alia est, quod qui mundus minimus exsistit, is matrix sit. Quo vero id modo fit: explicare nostri iuris & instituti est.

Matrix mundus minimus.

Conspicitis autem, cœlum ipsum vtramq; Sphæram, superiorem inferioremq; complecti, vt nimirùm nihil mortale ac caducum transgrediatur & peruadat in externis regnum, quod extra cœlũ hoc aspectabile positum est. Mortalis enim rei cum immortali nulla cognatio est. Sic ergò magnus mundus forinsecùs conclusus est, vt extra ipsũ nihil egrediatur, sed omne, quod eius est, in ipso maneat, ac ita inclusum cum ipso vnum persistat. Et taliter se habet magnus mundus. Iam verò minor mundus homo est. Is ipse quoque similiter cute obductus & conclusus est, vt nimirum ipsius sanguis & caro, & quicquid homo est, in communione magni mundi non sit, hoc est, vt interna eius elementa, secundùm substantiam suam externa nòn contingant. Sic enim vnum ab altero mutaretur & frangeretur. Quod vt vitari posset, homo cute superinductus est. Eâ homo est, vt â se inuicem duo mundi separentur, maior nimirũ & minor: hoc est, mundus ac homo, ne duo scilicet diuersa & contraria in vnum confluerent & coinciderint. Sic mundus in suo domicilio manet integer indistractus, nemoque in domo illa est, qui eum aut interturbet, aut violet. Itidem & homo in suo domicilio, hoc est, in cute sua manet, nihil vel intromittens vel à se emittens, sed stabili sede se continens, ac cutis suæ homo vnus exsistens. Iam autem porrò, nec solus homo, nec mundus solus ita se habent: sed præter hunc mundus quoq; alius est, omnium minimus. Is matrix vocatur. Hæc ipsa quoq; seorsim est: hoc est, sua vasa, cutem & vincula habet peculiaria, vt per seipsam quoque subsistat. Hæc â paruo mundo separata est. Vir enim paruus mundus est. Hoc, minor fœmina est, exsistens scilicet mundus minimus. Ea enim â viro diuersa est, suamq; peculiarem Anatomiam, vt & theoricam, caussas, rationes & cùras habet. Et licet cum viro multos communes morbos sustineat: isti tamen à medico distinguendi probe sunt: hoc est, a morbis viri discernendi. Illa enim â viro alius mundus exsistit.

MVNDI Magni, minoris & minimi mundi consideratio.

Matrix autem nihil aliud, quam mundus conclusus est, qui cum cæteris nihil cognationis quidem habet, & tamen ipsemet per se mundus est. Mundus enim est, eratq; prima creatura. Alter mundus erat vir. Tertius fœmina. Sic mundus ille maximus est. Hoc minor mundus, vir. Minimus & vltimus, fœmina. Iam vero mundus suam Philosophiam & scientiá habet. Sic & vir. Sic & fœmina. In mundo nascuntur vermes: sic in viro: sic in fœmina. Hoc vniuersum isto sensu accipiendum est, quod nimirum tria ista creatura vna sint, tanquam in Astronomia, & Philosophia & Theorica. Quòd si mundus parit vermes: eosdem parit & vir, & foemina. Generationibus enim non distinguuntur. Alia tamen ea est in mundo: alia est in viro: alia in foemina. Hinc consequitur: quia forma dat esse mundo alteri, idem dare & corpus. Ex corpore ergò singularis medicinæ monarchia constituitur, ita, vt alia monarchia mundi sit, alia viri, alia foeminæ. Sic triplices quoque Medici fiunt. Vnus mundi, hoc est, qui eum seruat, & ab iniuriis pruinæ, niuis, &c. tuetur. Alter viri, qui hunc ab offensis præseruat. Tertius foeminæ, huius curam agens. Hæ tres monarchiæ, etsi quidem â se inuicem separatæ sint: res tamen in monarchiis vnica est. Non enim â se inuicem separantur arte, sed ars omnes in vnum cogit & complectitur.

Mundus minimus fœmina.

Tres Medici, triũ mundorum.

Initium autem docendæ huius artis mundus est. Is quatuor Elementa in se continet, proùt in matrice sua sita sunt. Medium horum homo est, qui concordantias vtriusque illorum complectitur. Tertia & vltima scientia, foemina est. Iam ergo Medicus in Theoricis suis rationibus integer & perfectus exsistit. Extra has quid quæso est Medicus? Sed de hoc porro attendite: foeminam ipsam mundum peculiarem esse. Et sicut caro hominis terra est, alia tamen eius ratio, caussa, physica: sic etiam foeminæ. Et veluti sanguis Elementum aquæ est: sic etiam cæteræ formæ ac corpora. Nullum tamen aliud, præter solum Elementum. Et, quemadmodum homo ex tribus consistit, *Mercurio,*

Mercurio, Sulphure, & Sale: sic in tribus his mundus quilibet positus est. Caro sal est,& Mercurius & Sulphur. Ipsa terra quoq est Sulphur,Sal & Mercurius. Sanguis est Mercurius,Sulphur & Sal. Mare quoq; est Mercurius,Sulphur, Sal: & sic consequenter etiam de cæteris. Elementa inter se differunt. Nam matrices sunt. Ideòq; discerni ea oportet. Ipsorum tamẽ corpora manent,Mercurius,Sulphur, Sal.Iam fœmina quoq; aliud est:est tamẽ etiam Mercurius,Sulphur, Sal,nõ minùs ac ipse mundus, non minùs ac ipse vir. De ipsa ergo ratum habete; cum id tale corpus in ista substantia sit, quod etiam ea mundus sit: diuersa tamen â mundo, diuersa â viro, sicut diuersa eius quoq; Physica est. Quia verò mundus est:ideò quoad morbos, similis quoq; est homini & mundo:alio tamen modo,& distinctè. Aliud etenim officium habet. Vnumquodlibet priuatũ officium separat Physica,& Theorica. Quare etsi quidem fœmina hydropisin,Icteritiam,Paralysin ac Colicam patiatur æquè ac vir: tamen monarchia aliter se ad virum, aliter ad fœminam habet. Fœmina non à viro tantùm differt, quantùm ex eo est; hoc est tantùm de pondere eius decedit. Ex viro ipsa est:ab eo tamen diuersa:ideoq; eius diuersa etiam est Anatomia, Philosophia,Theorica,Physica.Et similis tamẽ est etiam duobus reliquis. Nam eaest mundus minimus & vltimus. Quousq; ergò matricis consideratio te docet fœminam â viro distare: eousq; etiam illius morbos â viri morbis distingues,statuesq; tecum, produci à mundo minime posse, quod potest à viro: & similiter etiam â viro produci nũquam posse,quod potest â fœmina. Ideòq; quia in hoc distant: secundum idem distabunt quoq; omnes eorum morbi.

Elemẽta matrices sunt.

Viri & fœminæ diuersæ Anatomia.

Sic ergo nobis officium corporis mõstrat, Medicinæ Philosophiâ aliam erga fœminas præsumendam esse: nimirum, vt morbi earum cum virorum morbis minime conferantur,nec etiam signis similibus idem iudicium adhibeatur. Etsi enim similis mors viri ac fœminæ: etsi similes morbi viri ac fœminæ exsistant: tamen aliter vir, aliter fœmina medico consideranda venit. Si mortem ipsam ac miseriam spectes: vtrobiq; vna sitis,vna fames. Alia tamen sitis viri est, quam fœminæ: alia etiam fames. Vir enim si famescit, medius mundus famescit. Si famescit fœmina: mundus postremus famescit. Alius enim est postremus, alius medius. Quo interuallo ac discrimine mater distat â suo filio:tanto hæc quoq; â se inuicem distant. Non ergò curandus iste antiquorum error est, qui more suo exorbitantes, virorum fœminarumque morbos similes faciunt; vnã nempe Paralysin, vnam Apoplexiam, vnam Epilepsiam:hoc enim falsum est. Alia enim natura viri:alia fœminæ.Quare & medicina consistit in cognitione caussarum,& notitiâ debitę curę.Quod si quidam erũpentia in fœminis menstrua, pro discrimine morborum eius à viri morbis, producere velint: tùm hæc distinctio ita aperta est, vt & à rusticis ac bardis inueniri ac statui possit. Quod enim ita fœmina est,id se non esse, rusticus nullo dubio credit. Ita tamen non sentit probus medicus: sed taliter iudicat medicinæ corruptor, & ægrorum seductor. Si enim medicus ita pronuntiat: *Apoplexia viri hanc originem habet:ex hoc vel illo subiecto, taliter se habente, taliter dispo sito gignitur:* aut *apoplexia fœminæ secundùm radicem suam ex matrice,in suo subiecto hoc illoue modo disposita ac temperata,suscitatur*: nisi,inquam,definite ita pronuntiet,Medicus certè nullo iure vocari possit. Duplices enim Medicinę supra terram. Fœminarum ac virorum. Alia enim illarũ: alia iterùm horum. Fœminis sua remedia conueniunt: viris pariter etiam sua. Et hanc discretionem qui negligit, is artem nullam habet, quâ contra hydropisin quâlibet pugnare queat. Hoc enim fundamentum est medicinæ: quod eadẽ æqualiter vtrisq: creaturis minimè competat: nisi hoc ipsum forsan affirmetur ore potius, quam præstetur opere.Quare enim omnis orbis ita sentit & loquitur: Hæc herba foeminea, illa virilis: hæc mas,illa fœmina est? Hanc nimirum ob caussam,quod alij atq; alij etiam subinde vtriusq; sexus morbi sint. Qui si vnum exsisterent,quò diuisa in natura medicina opus esset? Ideò verò diuisa ea est, quod scilicet duo in homine mundi sũt, vnus fœminæ, alter viri. Quorum morbi cũ inter se diuersi sint,diuersam quoq; esse medicinam æquum est. Hinc iam dolum ac errorem intellige; quo Medicina hactenus intricata fuit. Ideòq viris remedia commoda ex sua medicina, foeminis vicissim è suâ Anatomiâ remedia debita depromite:nec latum quidem vnguem de hâc Anatomiâ decedite. Illius enim metam nemo nisi insipiens

Medicorum reprehensio.

Medicinę vel viriles, vel fœminales.

Medicor. reprehensio.

H 2 trans-

transgreditur: qui caussa & radix omnis impostura eo ausu redditur.

Æquum verò est, vt de his porrò disseramus. Nec enim leuiter hæc res aduersę partis nostræ aures vellicabit. Fœmina mundo propinquior est quam vir. Vir autem, ab eodem est remotior, in Anatomia, propter officium: idque hoc modo. Mundus sunt quatuor Elementa, sicut Philosophia docet. Mundus autem is est, qui quatuor suis Elementis nutrimentum homini depromit. Aër non est primus cibus hominis. Cœlum secundus. Tertius terra. Quartus aqua. Hisce quatuor cibis homo quotidiè eget, nec sine ipsis viuere potest. Ex illis ergo nutritur homo: cum in ipsis & omnia nutrimenta & quicquid præter ea vsui est, enascatur. Iam autem, si homo concipitur, in matrice est. Semen vero hominis, ipsemet homo est. Vnde eo quoque cibo eget, quem requirit homo. Non quidem in externo mundo versatur: sed latet in postremo. Vnde ab interno quoq; mundo sustentatur, non ab externo. Hoc respectu, fœmina mundi velùt matrix est, non autem talis vir. Ideoque matrix non es. Cùm verò conceptus homo nondum in magno mundo versetur, sed sustentetur in mundo minimo: necesse est, vt mundus ille conceptui isti suum quoq; nutrimentum suppeditet, tamdiù, donec in mundum magnum ingrediatur. Et cũ matrix iste mundus sit, in quo cœlum ac terra, aërque & aqua, quæ hominem â conceptione vsque ad eruptum in mundum nutriunt, contineantur: fœmina iá omnino aliud erit, quam vir. Alimentum enim fœtus ex ipsa ministratur, non ex viro. Quòd si Deus duos condidit, & in vno eorum mundum, qui semen claudat & comprehendat: tunc ipsam quoq; Anatomiam, & Philosophiam & Physicã inter sese diuisit, in hoc, vt videat vir, quam altis natalibus ortus sit: Ideòq; fœmina aliud subiectum est omninò, quàm vir. Illius enim radix ad nutriendum facit. Viri autem, in viro quiescit. Quantopere à se inuicem distant pyrus cum sua natura, & terra: tantopere quoq; vir & fœmina. Vir semen est. Semen est viri & fœminæ. Semen enim ipsius est, & in ipso: eductio autem & propagatio eius in fœmina est. Arbor se ipsam gignit, si in terram defigatur. Aliàs enim in seipsa arescit. Iam quicquid semen est, id ex eo excrescit. Porrò terra arborem ex semine profert: quâ naturâ autem & virtute, aut potentiâ, id manifestum est. Eadem similitudine ac virture fœmina parit infantem, siue masculus, sit, siue fœmella. Ad hæc iam consequitur: si fœmina ager est, habebit se vtiq; velùt ager mundi, qui ex quatuor constat, nimirùm Elemẽtis. Ager autem terra est, in quam semẽ iacitur. Sic matrix terra est, & receptaculum peculiare. Ex terra verò nihil enascitur, nisi tria cætera Elementa ipsi coniuncta sint. Nempe aqua. Aqua fœminæ, sanguis est. Hic necesse est etiam aërem & ignem prçstò esse. Hæc duo cœli sunt, Chaos & Astra. Et quemadmodum à Sole, Lunâ, stellis ac aëre, fructus terræ elici & ad incrementum produci manifestò deprehendimus: sic in matrice quoque excrescere nihil potest, nisi Elementa cætera præstò sint. Quòd si ergò Elementa talia esse omninò res poscit: de his scito, nihil credendum tibi esse aliud, quàm quòd alirer se habeant ac vir, aut quod vir in se habet: nam ad nutritionem omnia faciunt. Ideò, quia nutritioni deseruiunt, alia sunt ab iis, quę ad nutritionem nõ faciunt. Ideoq; homo duplex est in mundo: aliud corpus vir est, & aliud officium: aliud etiam corpus, corpus est fœminæ, & aliud eius officiũ: & sic alius etiam mundus: adeòq; alia monarchia in quâcunq; cognitione rerũ, quas de ipsis scire fas est. Et veluti terræ ac arboris nec natura vna, nec conditio secundum substantias & corpora exsistit: sic iisdem limitibus vir â fœminâ seiunctus distat.

Ex hisce iam animaduerte, quantus error sit, morbos tam fœminarum quam virorum vno eodemq; iudicio cognosci. Non enim ex signorum *similitudine*, similes quoq; caussæ, similes medicinæ præstitui ac definiri debent: sed intima scaturigo & caussa expendenda est, quid vnumquodlibet sit, & quantum ab altero diuersum sit. A veteribus frugaliter & sapienter id ita definitum fuisset, si considerassent, fœminam quidem omnibus morbis, qui in viros cadunt, obnoxiam esse; cum illa ex viro sit: sed preter hos, alios quoq; designassent, mulieribus adeò vernaculos & proprios, vt impossibile sit, à viro illos intelligi posse. Quia vero fœminarũ æquè ac virorum morbos vno communi capitulo, ac sub eadẽ curâ cõplexi sunt: indiciũ est, hinc eos seductos esse, quòd philosophico examine illa nõ trutinarint aut expenderint. Fœmina, etsi quidẽ ex viro facta sit: vir tamẽ nõ mãsit, sed

Elemẽta mundi hominẽ nutriũt.

Matricis cũ mundo apta collatio.

Medici reprehensio.

Mulierũ morbi à virorum omnino distincti.

sed facta mulier fuit. Ideò verò, quia ex viro est, vir autem non mansit, sed facta mulier fuit, hoc addi debuisset, fœminæ morbos quoq; amplius minime viriles, sed omninò fœminales & dici & cognosci iure optimo oportere. Si ergò fœmina â viro diuersa est: morbos etiam vtriusq; adeò diuersos esse æquum videtur. Illi autem quoq; iuxtà probè attendisse debuerant, quòd prouidentia diuina Anatomiam in rebus nascentibus omnibus, diuiserit in fœminam & masculum; idq; non frustrà, sed pro instituendo medico, vt nimirum ex hac naturæ luce videat, qualem se gerere debeat. Sed his neglectis omnibus, ipsam naturæ lucem ille omisit, & phantasiæ suæ credens, medicinam eò redegit, vt idem verè euenerit, ac si quis per murũ, quæ intus in areâ fiant, perspicere velit. Illud vt impossibile: sic etiam hoc. De inuentionis modo, proprius libellus conditus est: quâ nimirũ ratione artes omnes inuentæ sint: non scilicet per huiusmodi speculationes; sed per áutopsiam & experientiam ocularem: non per acumen imaginationis; sed per splendorem lucis naturæ. Qui rem quandam ipsis oculis contuetur: is rem expertus est. Qui rẽ non videt, nec eam etiam experitur. Sic nos quoq; nihil testamur aliud, quam quod videmus, cumprimis in Medicinâ, in quâ duas Anatomias magni mundi & rerum nascentium omnium videmus. Sic duas etiam hominis: vnam viri, alteram fœminæ. Id cùm videamus, ad indagationem penitiorem nobis ansa porrecta est: nimirum monarchiã aliam fœminę esse, aliam viri, nec eandem in vtrisque. Præter hæc omnia autem, singulares etiã casus fœminas præ viris affligentes, ex suâ ipsius monarchiâ, non alterâ, cognoscendos esse: item, morbos illos, qui pręter communes aliàs insiliunt, cognationem quandam & affinitatem cum morbis omnibus mulieribus sortitos esse. Quæ quidem pensitatio Physicam omninò aliam parit: quam tamẽ turba illa medicorum fallax ne quidem olfecit. Id quàm indignum sit, facile iudicatu est.

Medici repre hensio. Glaucoma ergò, ô Medice, ab oculis distringe, & seductricem sectam depone. An enim nõ vides, quod dedecus cõmiseris in capitulis illis, in quibus pro vno morbo ponis tam virum, quam fœminã? Hoc est, vt [ceu dicetur,] consideres, omnium morborum muliebrium scaturiginem in mulieribus esse, & non in viris. Ideò ipsarum quoq; Physica â viris distincta manet. Præterea, alia quoque Anatomia fœminarũ est, quàm virorum: quod & ipsum â diuersâ Physicâ prouenit. Haud quaquàm ergò id tecum ita cogitabis, quasi vel cerebrum, vel cor, vel hepar in viro idem sit, quod in fœmina: sed hoc potiùs persuasum habe, mulieris cerebrum muliebre & non virile: cor eius, muliebre cor, non virile exsistere. Hoc discrimen tibi semper ante oculos positum esse debet. Mulierem vel de externo habitu cum viro compara, & videbis quid inter eam & virũ discriminis sit: & simul id, da operam, an nõ inuenias fœminam aliam â viro, & virum alium â fœminâ cognosci. Quod si hæ res separatæ sunt: separatæ multò magis illæ erunt, quæ cum Physica arctius cognatæ sunt. Si ergò fœmina aliud est: alij etiam radici incumbet. Ista radix matrix est: quæ illius caussâ genita est. Si propter matricem mulier genita est; super eandẽ quoq; fixa & statuta erit; ideò, quia propter eam condita est, & suum nomen accepit. Si propter matricem condita est, necesse etiam erit, vt ex ea sit, eiusq; simul naturam & conditionem cum & ex eâ habeat. Hoc ergo discriminat fœminã â viro, quod vir viri instar crescat, ex naturâ virili: fœmina contrà ex naturâ muliebri, hoc est, ex matrice, super quam vir minime positus est, sed fœmina. Quæ si ex matrice est: eius etiam omnia membra, & quicquid in se continet, ex matrice erunt, & ab eâdem fouebuntur ac gubernabuntur. Ex quibus consequitur, quod omnes etiam morbi eius ex ipsâ sint, hoc est, cum radice ex ipsâ nascãtur. In hoc discrimen est, quod omnes morbi ex matrice suam conditionem, naturam & proprietatem adepti sunt: non itidem verò vir, sed is ex naturâ virili constat. Vnde colligere potestis, quanto interuallo â se distent, paralysis fœminæ, & paralysis viri. Quòd siquidem similibus signis se vtraq proferat: id non immeritò fit. An non enim fœmina homo est, & homo etiam vir? Imò. An non ergò æquum est, vt similibus signis conueniant ceu homines? Reseruatâ tamen Physicâ, & conditione singulari Monarchiæ.

Matrix radix est fœminę.

Matrix caussa morborũ omnium fœminalium.

An verò hoc non discrimen sit, si fœmina Matrix verè vocetur, & Matrix exsistat, cum tamen id viro non conueniat? Item, si omnes illius morbi matricis sint? Nam virilia Elementa habere nequit, cum fœmina sit, & matrix.

Et licet nomina quidem morborum muliebrium cum virilibus conueniant: id tamen aliud nihil infert, quam vtrosque virum ac fœminam, homines & vocitari, & esse; prædictâ tamen differentiâ dirimi. Quòd verò hinc sequatur, cùm nimirum similia signa habeant, cùm vtriq; homines sint, necessariò vtrósque etiam vnius naturæ & conditionis esse: id apprimè falsum est. Nam distinctionem eá perpetuò seruari oportet, quòd nimirum fœmina super matricem consistat, & ex eâdem tùm crescat, tùm creuerit, & illam eius radicem esse. Ideoq; meritò etiam primũ illa est, quod in morbis illiusmodi Medico considerandũ offertur. Illi enim ex ipsâ enascuntur, non virtute virili, sed potiùs matricali. Secundùm virtutes has etiam trutinabis Physicam, caussas & indicia: aliàs quicquid egeris, frustraneum erit. Et veluti ratum est, vnicam radicẽ vigere, ex quâ vniuersi morbi in viro enascantur: sic vnica talis est etiam in fœminâ, Tua vero scripta produnt, quod harum tu radicum nullam noueris. Aliàs enim tibi ipsi digitũ prius admordisses, quam mendacium prodidisses. Iam verò radicem morborum virilium considera: considera etiam radicem morborũ muliebrium: & computa tecum, quam honestè staturus sis cum tuâ Physicâ & caussis ac indiciis? Nisi enim mulieribus radicem priuatam attribueris: suam peculiarem etiam viris adsignaueris: scierisque medicinam diuisam esse, & partem hanc viris, partem illam fœminis porrigendã esse: non medicum certè, sed seductorẽ egeris. Ad quod nomen impetrandum, non magnâ vobis in mentiendo & adulando industriâ opus est. Ea enim vobis velut insita, studio facili in Academiis addiscitur. Hoc exemplum nunquam falsum reperies in Monarchiâ & Physicâ. Eodem enim modo, quo ex vnâ pyri radice pyrum enascitur, & ex radice pomi pomum: idemq; quod enatum est, suæ radicis saporem reddit: sic hic quoque morbus â radice non disseparatur, sed cum eo vnde excreuit, vnum manet. Et licet pyrum quidem â radice longe absit: ex radice tamen verè est. Eadem & colicæ ratio est. Quæ etsi quidem â matrice longè absit, ex ea tamen profluxit & genita est, sicut morbi etiam cæteri.

Medici reprehensio.

Ante fœminam viro nulli morbus.

Vt autem ex fundamento veritas eruatur, vobis adhuc quæstio vna proponenda est: *an morbi in genere, tam fœminarum quam virorum similitudine quadam conuenientes, â viris aut fœminis præsto sint?* Sed res clariùs explicanda est. Nullus in viro morbus deprehenditur, ante creatam fœminam. Nec etiam constat, virum, qui sine fœminâ creatus est, istiusmodi morbis vllis, quales à posteris eius ad nos vsq; propagati sunt, afflictum vnquam fuisse. Vnde iá intelligere licet, quòd, cùm morbi vniuersi deinceps primùm inundarint, ex fœminâ omnes ægritudines, miseriæ ac afflictiones nostrę scaturierint. Quòd si ergo de morborum nostrorum principio & natalibus, ex fœmina multò certiùs quàm viro, documentum desumi potest: tùm pol æquiùs esset, nos principaliter hanc quoq; causam aggredi, & de radice primâ, sicut ex eâ morbi enascantur, propius loqui. Nec enim ex matre sanguinem solum nostrum ac carnem haurimus: sed cum his etiam omnem nostram miseriam, omnesq; morbos ex eâdem extrahimus. Quæ si ita constituta sunt, consequenter etiam distinguẽdum videtur, inter morbos viri & fœminæ; & expendendum, quâ cognatione & familiaritate conueniant: adeòq; statuendum, illorum expressum discrimen dari, cùm & herbę & medicinæ discriminentur. Nimirùm semen viri, in viro manet, tanquam vir. Ac ob id, quia vir separatus est, in ipso etiam transmutatio dabitur, quâ â fœminâ ille separetur. Sicut forma ipsum separat â fœminâ (quâ formâ etiam eiusdẽ natura sæparatur, vt vir fiat, & maneat) sic fœmina quoq; manet, & fit fœmina. Sic ergò de formatione & eius dignitate statuendum est. Et tamen primę omniũ morborum radici hisce nihil adimitur. In viro enim radix alia non reperitur, quàm quæ â fœminâ extracta est. Ea autem formationis ratione in aliam Physicam traducta est: cuius physicæ scriptores veteres obliti sunt: nec id incommodè quidem, verùm vt assec læ illorum intelligant, quam leuibus fundamentis plæraque sua illi superstruxerint, ac de rerum veritate decreuerint.

Ex fœmina miseria humana.

Viri morbi â fœminę diuelli.

Vnaquælibet res, in alio crescens ac enascens, diuersa est ab eo, in quo crescit. Vir autem in fœminâ aliter non est, quàm piscis in aquâ, in quâ viuit, in quâ augescit, sine quâ viuere non potest. Iam autem piscis, aquæ quidem est hoc est, aquæ naturam habet: & tamen ob id aqua minimè est. Est ergo ab aqua diuersus. Sicut ergo aqua & piscis â se inuicem discrepant & tamen

Piscis diuersus ab aqua.

tamen vna iunguntur: sic vir quoq; in fœmina. Fœmina maris rationem habet. In eâ homo ceu piscis versatur, in natiuitate tamen separatus. Quod ideò fit, vt homo seipsum noscat, cuinam similis sit, nimirum, quod sit animal mundi. Quia verò mentem homo habet, ideò foras datur & nascitur; quod in pisce non est. Iam ergò, si pisci aliud tribuitur, quam aquæ, & aquæ quoq; aliud quàm pisci: propterea æquum est, medicum similitudinem istam attendere, scireq;, virum esse semen, fœminam autem agrum. Et licet ipsa quoq; fœmina semen sit, licet ex viro: vir tamen ipsa minimè manet, sed in fœminam abit. Et tùm temporis ipsum semen euasit aut superauit, nec secundùm illud deinceps iudicanda est. Sicut enim vir illa erat in Adamo: sic à plastæ manibus tractata, vir ac costa Adami non remansit. Ideòq; de his ita statuendum est: conuenire vtique, vt fœminę à medico in peculiarem monarchiam collocentur, ac in aliâ tum Theoricâ tum Physicâ accuratiore scrutinio considerétur. Perperam enim ita scribunt: hoc capitulum tractat de *Icteritia* viris ac fœminis communi. Probatio ea etiam nauci & nihili est, qua per alios nimirum Galenum, Auicennam, Rasin &c. nostra tuemur & velamus. Nulla probatio est vel penes ipsos, vel vos, vel nosmet. Ea consistit in Philosophia, in fundamento lucis naturæ. Per hanc stabiliri omnia decet, non per nugatores istos & logodædalos, qui basin rerum in vesano suo cerebro locatam gerunt. Vnde decipi necesse est, quicunque vocem eorum audiunt.

Homo propter mentem foras datur.

Fœmina ager: vir semen.

Medic. reprehēsio.

Quid dicemus de matrice, quòd *inuisibilis sit:* cùm nemo eius materiam primam videat? Quis enim id videt, ante se quod fuit? Omnes quidem ex matrice proferimur: nemo tamen eam vnquam vidit. Fuit enim ea, antequàm homo esset. Et quanquam homo quidem ex ipsa prodeat, ac subinde nascatur: nemo tamē ipsam conspexit. Ipse mundus ex matrice conditus est, ac ipse homo, & sic consequenter perpetua serie, quicquid Creatura est, id vniuersum ex matrice prodijt. Ob id operæ pretium est, vt, quid matrix sit, describatur. Matrix autem est, ex qua homo nascitur, ac prodit. Hic iam necesse est, inuisibile esse, quicquid in quatuor elementis conditum est. Velut enim mundus matrix est rerū nascentium omnium: ita matrix quoque in corpore eâdē anatomiâ æstimanda est. Antè cœlum ac terram condita, Spiritus Domini ferebatur super aquas, & ab illis veluti sustinebatur. Hęc aqua matrix erat. In aqua enim creati sunt cœli & terra, nec in matrice vllâ aliâ. In hâc ferebatur Spiritus Domini; hoc est, Spiritus Dei, qui in homine est, quo cæteræ creaturæ vniuersæ destituuntur. Propter spiritum hunc, ne solus is esset, ipse postea homo cōditus est; & in homine ipsemet Spirit⁹ Dei. Ideòq; Spiritus Dei in hominem ingreditur, ac à Deo est, adque Deum redit. Cùm ergò mundus, mundus nondum esset, verùm aqua; & Spiritus Domini super aquas ferretur, aqua facta mundus est. Et sic hæc matrix est mundi, & creaturarū eius omnium. Cùm verò tunc matrix quoque esset hominis: in eâ Deus hominem formauit, Spiritui nempe suo domicilium in carne. Eius hominis matrix, erat mundus vniuersus. Ipsius semen Limbus erat, semen nimirum, in quo mundus vniuersus inesset. Et hi primi hominis natales sunt. Porrò autem à matrice istâ homo separatus, & ex eo in illo ipso propria matrix condita est. Ea est matrix fœminę: quæ deinceps nihil aliud est, quā totus mundus. Et in ipsa Spiritus Domini fertur, qui se insinuat & imprimit in illius fructum. Quo modo is super aquas ferebatur: Sic à nobis hominibus is fertur super terram & aquam. Quem Spiritum nemo vnquā aut vidit aut videt. Spiritus autem ipse est, qui in matrice hominis, hoc est, fœminæ versatur. Ideóque in scortationem impēdi ea non debet. In ipsa enim Spiritus Dei est, qui à Deo egreditur, & ad eundem redit.

Matrix quid?

Aqua matrix mundi.

Limbus semen mundi.

Scortatio cur cauēda.

Iam autem in fœmina limbus quidem non exsistit: exsistit tamen Spiritus. Quid limbus aliud, quam semen est? Is quemadmodùm à Deo creatus, ab eodē posteà inde homo formatus est: sic illi deinde Deus virum substituit, vt limbus iam ipsemet esset, & hominē sibi fingeret secundùm similitudinē à Deo primitus conditam. Cumque homini non conueniret, vt ex terrâ, aut limbo hominem crearet, eique vitā inspiraret: Deus matricē aliā, quam in se contineret, & alium limbum, quē animaret, ipsi subdidit. Sic ergò homo in naturâ mūdi manet. Et sicut Deus cœlum conclusit, cùm in cœlo esset, & in cœlo hominem fabricaret: sic scire conuenit, nos hominem gignere non posse, nisi in matrice versemur pro datâ nostrâ potentiâ. Nec enim Deus se totum à suo solio extulit: sed saltem manum. Ita &

Homo non gignitur nisi in matrice.

homo ex ſolio ſuo totus non effertur, ſed partes ſaltem porrigit ad hoc opus definitas & conſtitutas. Sic ergo matrices tres ſunt, Prima Aqua, ſuper quibus ferebatur Spiritus Domini. Et hæc iſta matrix erat, in quâ cœlum ac terra condita ſunt. Poſtea fiebat cœlum ac terra, & matrix Adę, manu opificis Dei conditi. Tandem ex Adâ formabatur fœmina, matrix omnium hominum, vſq; ad conſummationem mundi. Quid includebat matrix prima? Regnũ Dei, circumdabat Spiritũ Dei. Mundus concludit æternum, ipſum ambigiens. Fœminam claudit propria eius cutis. Quicquid enim intra eam eſt, matrix eſt. Ideòque corpus eius cum viris conferri non debet, etiamſi ex viro deſcenderit. Ideòque in ſimilitudine ipſi conuenit. Hanc enim ideò accipit, vt ipſi ſimilis ſit: in rebus tamen plurimis aliàs ſeparata ab ipſo; nimirùm, in ſubſtantiâ, conditione, naturaque ac proprietatibus. Patitur enim vir, vt vir; patitur fœmina, vt fœmina: ac vtrique patiuntur, vt duæ creaturæ, â Deo dilectę. Ideòque idem etiam demonſtrat duplici medicinâ, â ſe datâ: virili nimirum, viris debitâ: & fœmineâ, fœminis attributâ. Ex his enim operari medicum oportet. Deus enim ipſum creauit, non homo. Ideòque opis ferendæ, non mendacij dicendi gratiâ datus eſt. Hâc gratiâ qui pollet, ipſum iuuat medicus.

Triũ mũdorũ tres matrices.

Cæterum cùm limbus ſit prima materia hominis: operæ pretium eſt, cognitũ habere medicum, quid limbus ſit. Quicquid enim limbus eſt, id homo eſt. Qui limbum nouit, quid homo ſit, cognouit. Talem decet naſci medicum. Iam verò limbus eſt cœlum ac terra, ſuperior ac inferior ſphæra, quatuor elementa, & quicquid in his continetur. Ideòque meritò microcoſmus vocatur: quia totus mundus eſt. Cùm ergò iſta omnia homo ſit: neceſſe eſt cognoſcat medicus ſuperiorem ac inferiorem ſphæram, cum ſuis elementis, ſubſtantijs, naturis ac proprietatibus omnibus. Hæc ſi iam didicit: morbos hominis facili negotio nouerit. Is enim, quem Deus creauit, plura ſcire debet eo, qui ab homine gignitur. Ideòque penes ipſum ſcientia ac ratio eſt: quæ â Deo procedit, non homine. Et hæc de ſemine dicta ſint. Quæ vero hanc materiam vlterius ſpectant, ſciendum vobis eſt, quod Deus ex matrice, ipſemet, ſine omni medio, hominem crearit, & ex matrice ipſum produxerit; ac hominem fecerit. Is verò ordo ac modus deinceps ſeruandus non erat: ſed Deus homini limbum in naturam inſeuit, aut cogenuit; vt porrò ipſemet limbus eſſet: hoc eſt, vt proprius ſibi filius eſſet: Quòd ſi ergò is filium fors deſideret; Deus matricem illi addidit; hoc eſt, fœminam. Sic ergò porrò ex duobus, non vno, homo gignitur: non ex ipſa matrice, ſed ex viro cõditur. Quãquam in matrice fingatur. Quare deinceps quidem duo erunt, ſed tamen vnum: duæ carnes, ſed tamen vna, non duæ. Hoc ita intellige: Iſti vtrique gignunt hominem, non ſolus alter. Ideòque duo ſunt in vno: & vnum ſaltem eſt, quanquam duo. Sic homo conditur ex limbo, qui vir eſt: in matrice autem fingitur, formatur, erigitur, & naturâ ſuâ donatur, ſicut in magno mundo homo primus, ceu ſuprà dictum eſt.

Limbus quid?

Limbus in homine.

Ideòq; apprimè neceſſe eſt, duos porro morbos cognoſci, ex cauſſa ſcil. generationis liberorũ, ſicut comprehenſum eſt: vnũ, inſitum aut aduenticium limbo: alterum inſitum aut aduẽtitium ex matrice. Et hæc differentia cauſſa mihi erat, cur generationem hanc vobis explicarẽ, vt erroribus obuijs contrairetur. Iam autem matrix quidẽ viſibilis facta eſt: proprietates verò eius ac operationes ſunt inuiſibiles. Qui enim fœminam videt, matricem viri conſpicit, hoc eſt, mundũ, in quo naſcitur. Quid vero id ſit, quod hominem fabricet: nemo perſpicit. Qui enim Deus olim hominem ſecundùm ſimilitudinem ſuam fecit: is idem vel hodie præſtat. Is autem eſt Spiritus Domini, in illo loco, qui ſuper aquis fertur. Aqua autem eſt receptaculum & condus ſeminis, ex quo homo gignitur: quod ſemen eſt limbus. Iam vero matrix in operationibus ſuis inuiſibilis exſiſtit. Quod inuiſibile eſt, nihil patitur. Ideòq; de rebus inuiſibilibus nullum nobis ſermonẽ ſumtum volumus. Quod vero viſibile eſt, id fœmina exſiſtit. Ea ex tribus ſubſtantijs conſtat, Sulphure, Sale, Mercurio, prout cæteræ res omnes. Quicquid enim palpabiliter vſurpari debet, id neceſſe eſt viſibile ſimul ac tangibile exſiſtere. Ideòq; & illa in his tribus conſiſtit. Iam autem trium iſtorum prima materia inuiſibilis eſt: viſibilis vero vltima, quæ eſt totũ corpus fœminæ. De hâc vltimâ materiâ diſſerendum eſt, vt eius monarchia inueniatur. Huius enim reſpectu ex illis tribus omnes morbi emergunt: hoc eſt, quicquid materia vltima prędictæ matricis

[illegible] in homine [illegible] a [illegible] o[illegible]um.

Matrix qui inuiſibilis.

Sulphure Sale Mercurio, omnia viſibilia cõſtant.

primæ exsistit, id prima materia illius morborum est. Ideòque primò sciendum est, tres substantias esse, quæ morbos eos gignant, prout in fœminam cadant, vel scienter, vel ignoráter, prçteritè vel prçsenter, vel etiam in futuro. Ex quibus colligendum etiam est, fœminas externis astris solas ad modum viri subiectas esse, quanquam in diuersa Physica. Panis, qui nobis datur, is cibus omnibus animantibus est. Illum si homo manducat, hominis caro ex ipso fit. Si piscis: piscis caro inde generatur. Iam, quantum duæ hæ carnes inter se distant, tantum distat etiã Theorica illiusmodi impressionum, infectionum &c. Quare illa differentia meritò attendenda est. Nam cùm medicinę omnes ac herbę istud discrimen habeant: id medicus etiam admittet, cuius scientia veritas est, non mendacium.

Medic. reprehẽsio. Errauit ergò medicus, qui matricem in hypograstrio sitam, pro integrâ ac totali descripsit, & prætereà fœminam cum suis operationibus seclusit, extraq; illas, candẽ cum viro æpuiparabit: & hoc glaucoma est, quod illius oculis obtenditur. Nimirùm oblitus erat, in mundo foramen exsistere, per quod Deus manum suam immittat, ac in eo pro suo arbitrio operetur, & quicquid velit, faciat. Oblitus erat, Deum, fœminam mundum constituisse, in quo homo conderetur: ibique virum Dei vices gerere, qui ob id contactũ suũ quoque liberum habeat, non aliter intelligendum, quam, vt Deus etiam ê suo regno in mundum cœli & terrę manus suas iniecit, limbumq; arripiens ex eo hominem condidit: sic quoquè vir, qui cum fœmina rem habet. Quod si hoc fors obstare videbitur, Deum nimirum solum limbum accepisse, hoc est, ex vno saltem loco, non ex omnibus: scitote, neminẽ adhuc ilud intellexisse aut sciuisse, præterquàm quod homo mundus sit, & limbus sit mundus vniuersus. Eadem etiam in fœmina ratio est: vt tota fœmina matrix sit. Nam ex eius membris vniuersis ager hominis constitutus est. Et veluti terra opus habet, vt ab omnibus elementis, hoc est, omnibus totius mundi virtutibus sustineatur: sic homo quoque ex toto corpore fœminæ. Centrum fœmina quid? Centrum autem id est, in quo fit operatio. Idem etiam aditus est â superficie omni exteriore. Et cuius naturæ matrix est, eiusdem exsistit etiam centrum, & totum corpus; cor scilicet, hepar, lien, & quicquid sanguis ac caro est. Iam verò quantùm distat matrix â viro: tantùm separantur etiam sanguis viri & fœminæ. Et licet vtérque quidem rubeat; quid id ad Medicum? Rustici pro sanguine vtrumque habent: non itidem medicus, nisi rusticorum venis donatus sit. Saltem enim putat se medicum esse, cùm tamen scientiam suam melius rustico non calleat. Medic. reprehẽsio. Cum istiusmodi nihil proficias. Persuaderi enim non possunt, vt credant, discrimen aliquod intercedere inter metalla, lapides, ligna &c. Simile discrimen in his quoque est. Licet enim homo sit vir ac fœmina: duæ tamen formæ ac figuræ, adeoque duæ naturæ, exsistunt. Itaque fœmina monarchiam aliã agit, in morbis tam communibus quam singularibus.

Quemadmodum se vires maris seu Oceani habent, quoties id æstu suo statis exundat: sic se quoq; monarchia hæc habet. Iam quę caussa est æstus marini? Hęc est, quòd mare scilicet consumit, quicquid in id ingreditur. Huius enim id mors est. Sic omnes aquę deuorãtur & obtruncantur in mari, in eoque immoriũtur, velùt homines supra terram. Mare mors omnium vndarũ. Quicquid verò absumit & occidit, id suam operationem habet, per quam infringit id, quod accipit. Operatio v. eius quotidie semel fit. Et quemadmodum homo, cibum quẽ comedit, concoquit: eoque accepto, operationem consumtionis aggrediens ventriculus, inflatur & distenditur: sic mare quoq; operationem suam exsequitur. In mari enim mors aquæ est; nec vlla aqua mare iterum egreditur, sed vniuersa in ipso commoritur, sicut omnia nascentia in terrâ moriuntur. Veluti ergò mari sui accessus sunt & recessus.: sic ista in fœminâ quoq; euenire credendũ est, hâc de caussâ quia mater est filiorum. Mare, mater est aquarum. Analogia æstus maris & fœminæ. Quia verò fœmina mater est: ideò sibi ipsamet huiusmodi fluxus parit, quorum æstuatio singulis mensibus accidit, per quam, ductibus â naturâ datis, ea ita expurgatur; vt nihil mortuum in ipsâ maneat, sed foras omninò exigatur & elidatur: quod tamen similiter in mari non deprehenditur. Menstruum quid? Sic ergò menstruum excremẽtum est rerum, ad matricem mortificationis gratia confluẽtium: quę porrò expelluntur & eijciuntur. Falsa illius medici est sententia, qui ex suo cerebro finxit, *hoc excrementum menstruum florem mulieris esse, velut arboris cuiusdam.* Menstr. flos non est, sed excrementum. Probus certè medicus, qui stercus pro flore intuetur! Flos mulieris emergit, cũ concepit. Ea enim ipsa hora is erumpit.

Florem

Medic. repreh̃esio.

Florem hunc deinde etiam fructus excipit, qui est fœtus. An verò ignoratis medici, quamlibet arborem florentem, ex fructu, qui erupturus est, florere? Et arbor etiam illa, quæ in se fructum non habet, non floret. Fœmina autem pro opinione vestrâ floret, & tamen in sese fructũ nullum continet: hoc est; florent pro vestro arbitratu virgines; sed vbi ipsarum fructus? Nullus est. Ideóque illud excremẽtum est.

Quanquam is error valde crassus sit & Medicos tàm Galenicos, quàm Auicẽnistas cum suis asseclis nimiopere conspurcet, dicentes, *florere virginem sine viro, ex quo flos egrediatur.* Quòd si enim omnino florere dicenda est: tum fructus quoque necessario protrudet. Ex quo sequeretur, liberos nasci sine viris. O bliteos Doctores! Quid enim ex vestrâ inexploratâ scientiâ boni hauritis? Vos ipsos conuellitis, sicut istiusmodi hominum mos est. An verò ignoratis, quòd matrix nihil sit aliud, quam *Microcosma*. Si ergo parere debet, ad id emundata sit oportet. Hæc vero emundatio est, vt omnes sordes per constitutas vias extrudantur. Nisi enim depuratio illa integra sit, & mortuum omne secedat: conceptionem non admittit. Pura autem manet vsque ad euanescentiam lactis: quod lac non ex menstruo gignitur, sed ex mamillis, in hunc vsum destinatis & consecratis, emergit. Et quandiù impregnatio & lactatio durat: tamdiù excrementum nullum exsistit. Tranquilla enim omnia sunt, & huic tempori cedunt. Hoc tempore nihil quicquam etiam impurum, quo excernẽdum sit, nascitur. Talis enim natura est fœminę: vt quàmprimùm cõcepit, transmutetur, omniaque illius sese habeant, quemadmodum per æstatem, qua nullæ niues, pruinæ aut hyemes gliscunt; sed iucunda, & amœna omnia rident. Huiusmodi amœnitate, & æstiuali iucunditate ipsa quoque matrix perfusa est. Itaque excrementa omnia tranquilla quiescunt, vsque dum hyems redeat; & eius pruinæ ac niues resultent. Tunc enim excrementa quoque rursus ęstuant. Hîc autẽ opus est, vt intelligatur tempus pariendi, qualem id conditionem aut proportionem habeat. De hoc medico disserendum est. Illud enim si ignorauerit, nihili erit, quicquid attulerit. Cœca nimirum illa inductio est, quòd menstruum lac gignat, ac id fœtus alimentum fiat. Stulti, naturam prius percontamini: quàm libros commentamini. Hæ res omnes & singulæ in Philosophiâ dilucidius enarrantur, quo loco de generatione hominis traditur.

Mẽstruũ nõ datur pręgnantibus & lactantibus

Lac non ex menstruo.

Ex hisce ergò cognoscite Anatomiam matricis, quidnam vniuersum corpus fœminæ sit: quodq; fœtus in vtero ex mamillis suum alimentũ attrahat, extra vterum, proliciatque ex illis optimũ & nobilissimum lac, haudquaquàm excremẽtum id, quod *menstruum* vocant. Cùm enim illo nullum venenũ tetrius aut nocentius supra terram inueniatur, quî illud foetui alimẽto esse possit? Quàm inscitus & impolitus is sermo est, *hominem* nimirum *nutri eo veneno*: cum isto excremento nihil in corpore virulentius insit, aut alijs propinari possit? Nam aliam ad bonum transmutationem non admittit. Hoc est, nullum venenum cibus fit: sed venenum manet. Quis patrum est, qui filio suo lapides, aut serpentem pro pane porrigat? Nemo. Multò minùs ipse Deus: quod sedulò expendite. Hoc tamen verum est, naturam secundùm vẽnenũ suum quiescere & supprimi, quemadmodum sol steterat & figebatur tempore Iosuæ. Sic etiã sistitur omnis motus naturæ, â tempore conceptionis, vsque dum infans desinat ita viuere, & more cæterorum hominũ pascatur & enutriatur. Quin & hoc verũ est, id, quod per partum ejicitur, inutile exsistere. Ex eo tu putas lac produci: cũ cõmodiùs mola inde succrescere possit. Et hoc fidelitatis diuinæ indicium est, quod sordes huiusmodi foetum non offendant, isq; ab illis tutus & securus reddatur. Et tamen tu ab illis foetum nutriri dicere non erubescis. Nihil enim vspiã ex sordibus vnquam nutritur, sed ex puris succis, siue arbores sint, siue herbæ radicesque. Ex subtilibus liquoribus, vt rore, pluuiisq; omnia nutriri volunt ac sustentari. His tamen omnibus dignior foetus est secundùm alimentũ. In infante plus situm est, quã in herbâ campi. Tum is etiã naturæ mollissimæ, ac tenerrimæ exsistit. Ideóque is curę matricis & pectoris demandatus est, vsq; dùm solidius ad cibos robur assequatur. Iam iste fluxus in arbore, quid aliud est, quàm suũ ipsius sperma? Omnia enĩ se expurgant per spumã. Sic ipsa quoque natura per spumam emundatur, vt cibus foetui purior & exquisitior sufficiatur. Tu tamen contrarium asseris, spumam nimirum hanc, fieri cibum, & ex menstruo produci lac, quod in matrice retineatur, dum foetus in lucem edatur: quo denium tempore menstruum

Mẽstruo nullũ venenum fœdius.

Qui & cur menstruum cesset in gestatione & lactatione.

Nutritio à [illegible]

Succo optimo nutritur.

Medic. reprehẽsio.

menstruum in lac vertatur. Abundè satis ex huiusmodi liquet, quo tu Philosophię liquore tinctus sis. Quod exundat, *(diligenter attendite.)* spuma est excoctæ eius rei, quam fœtus in utero materno comedit, & ex mammillis sugit. Tu iam vide, quomodo excrementa exspumentur. An non intelligitis si potus exspumari deberet, tunc eius nihil fore reliquum? Hi Stoici austeri sunt.

Æquum ergò ac conueniens est, proponi tum morbos, tum, sanitatē in singulari monarchiâ, cùm â virorum affectibus tanto interuallo distent; non quidem ratione pectoris, aut matricis, aut ipsius mēstrui: verum etiam respectu totius corporis, quod propter pectus seu mammillas, propter matricem, & propter menstruū conditum est. Quare si corpus propter ista conditum est: secundùm illorū quoq; naturam idem conditum erit, & non secundum naturam alienam; hoc est, masculam. Et licèt persæpe quidem vna eademque medicina viris pariter ac fœminis commoda sit, veluti in peste ac febribus accidit: sciendum tamen est, isthæc omnia ex vi aut narcotica ac stupefactiua, aut diaphoretica, omninò euenire; quæ tamen non secundùm veram originem ac methodum commodorū remediorum adhibentur. Hinc etiam, quia non ex legitimo ordine desumuntur, accidit, vt hodiè prosint, cras minùs, vt iuuent in peste, in alio morbo non iuuent: de quibus plura suis locis. Quia autem recta & legitima methodo curandū est; æquum est, fœminas cum suis morbis cū sanitate suâ, â viris omninò sepârari. Exēplum dabitur. Foemina est instar arboris, suum fructum ferentis. Vir instar fructus est, quem fert arbor. Hoc ita intellige. Arbori multis opus est pro sustentatione, dùm proferat id, cuius gratiâ adest. Iam, sicut iniuriæ arborem lacessere plurimæ possunt, pyrum autem, paucæ: sic quoque foeminam, præ viro. Foeminæ respectu vir est, quod pyrum, respectu suę arboris. Id decidit quidem, sed arbor fixa persistit. Iam verò arborem cura habet fructuum etiam aliorum, & diuturnioris vitę. Ideóque multa perferre patíque cogitur, propter fructus, vt illi probè & feliciter nascantur. Diligenter ergò; si boni esse velitis medici, quid hoc exemplum doceat, & quî intelligendum sit, expendite. Si enim feceritis secùs: periti haud vnquàm medici futuri sitis. Monarchiam hanc seorsim ruminate; & videbitis, quæ peculiariter arbori necessaria sunt, pyro necessaria minime esse: & quod pyro necessarium est, arbori non esse. Hoc documentum siquidem externum est: tamen eadē etiam viri ac foeminæ ratio putetur esse. Vnde colligetis etiam, discrimen masculi ac foemellę idem esse, quod ipsius pyri, & nuclei in illo inclusi. Quâ conditione hæc duo â se inuicem distant: simili etiā distāt puelli ac puellę: quod ad Philosophiam hinc remitto.

Fœmina est instar arboris: vir fructus.

An verò nunquam in vobismet ipsis expendistis, quod homo desuper, nimirùm ex limbo sit: sed vir tantùm, non foemina? Secunda creatura est foemina, non prima, nec cum primâ. Ideoque infra virum est. Si ergò secunda creatura est, non ex limbo: alia quoque corpore erit. Si enim eiusdem cum Adâ corporis esset, ex limbo quoque condita foret. Ideò verò, quia aliam monarchiam agere debebat, post virum facta est, ex viuente carne, quę caro fuit. Ex quâ tamē carne, caro alia creata est, sicut ex limbo caro facta prodiit, quæ id non fuit, quod inde factū est. Sic ergò foemina ex carne viri est. Caro verò illa foemina non mansit: sed secessit à viro tantùm, quantùm vir â glebâ, ex quâ creatus est. Et hæc causa est constituendæ nouæ Theoricæ de foeminâ, eiusque ad peculiarem Physicam referendæ: adeóque confutandorum eorū, qui virum ac foeminam eâdem similitudine censent ac æstimant. Quanquàm hi speciosè se proferant aliàs, si excipias ea, quę matricem, (quę locum & nutrimentū foetui præstat) attinent.

Fœmina non ex limbo.

Iam verò foetus indigentiam considerare, quod ad eam toto corpore opus sit: nec vnica in corpore sanguinis quidem guttula supersit, quæ matrici necessaria non veniat. Ideoq; sanguinem immeritò illi separarunt. Sed rem nec ipsi intellexerunt: nec capere hodie volunt eorum pulli. Quam suauiter id vos fricat, quoties instatis, *hoc Galenus, hoc Auicennas dicit.* Hoc pacto nimirum vos satis velastis, & scopum attigistis. An verò putabitis, quia isti illa dixerunt, ideò vera esse? De auctore primùm id conficite, quod verax & inculpabilis sit; & tunc demùm ipsum authenticum facite. Sed labor iste vobis magno constabit. Quia v. putridis illis auctoribus fides addicitur, eorumq; verba pro Euangelio habentur: tu verò nec ipse per te emunctior es: ideò meritò cū illis mendacibus auctoribus colliquescis. Similis enim cum similis facile iungitur: & vtrosq;

Medic. reprehēsio.

Auctores qui admittendi sint.

& vtrosq; diabolus plerunq; congregat. Quia verò constat, conditionem aliam ac monarchiam in fœminâ vigere: iam duas quoq; monarchias statui necesse est: hoc est, monarchiam aliam esse fœminæ, aliam viri. Vnde quoq; consequitur alia notitia cœli, & vtriusq; sphæræ inexsistẽtis Microcosmica consensio, quæ â dictis cœcutientibus medicis omissa est.

Quoniàm nunc igitùr ita separatur corpus hominis, vt aliud sit fœminæ: aliud viri: connexionis ratione, ad ista quoq; proponendũ discrimen est in morbis: vt nimirùm ea, quæ hactenus dicta sunt, planiùs & promptiùs intelligantur. Exemplum autem istiusmodi attendite. Ponatur icteritia vna, quæ virum occupet: ponatur etiam vna, quæ fœminam affligat. Vtriusq; autem icteritiæ eadem signa sint & prognostica, ac similia cætera, ita vt in vnum genus, aut speciẽ vtraq; conferenda videatur: nec alia species viri, alia fœminæ statuatur, sed consideratis omnibus circumstantiis & indiciis, vna species morbi, hoc est, res vna putetur: Ad hanc etiam deinde vna cura, vna medicina afferenda videbitur. Sed ea tamen cura non procedet. Caussam vobis proponam. Medicamina quidem alia sunt Hermaphroditica, vtriq; sexui conducẽtia: de quibus singularis liber confectus est, quod loco hoc excipio. Sed ad tenorem veri regiminis hoc ita intelligite. Fœmina icteritiam habet, vt vir & pręter eam aliud quid etiam: hoc est, corpus hoc, quod icteritia est, est profluuiũ. Quid est profluuium? Non est excrementũ seu menstruum; sed est totum corpus, ex quo menstruum emanat. Id corpus retinet nomen, profluuij, quod morbus fit. Aliàs est liquor Microcosmi. Liquor hic Icteritiæ subjectus est, ita adueniens, vt vna causa in viro ac fœmina sit, non tamen vnum corpus. Sic enim simili modo & pauum & lignum luteo colore tingis, qui vnus quidem color, id est, vnus morbus est: sed duo tamen sunt corpora illa. Et licet vnus quidem color, vnumq; signũm se proferant: medicinam tamen ad corpora dirigi oportet, non ad colorem. Sic & lignum, dolabra, ferrum malleo domatur. Veluti ergò respectus ad has res habendũs est: sic scito, ipsum quoq; corpus medici oculis similiter subiectum esse debere. Eo modo nisi procedat, morbum nunquam expellet. Etsi enim medicamentis instet colorem dementibus: corpus ipsum tamen præstò relinquitur. Liquor enim Microcosmi, si in profluuiũ suum vergit, albescit. Hoc quid aliud est, quàm icteritia alba? Altera enim flaua est. Alba ex flaua nõ procedit, nisi sistatur. Sic effusiones multæ sunt; rubra, alba, flaua, nigra: quæ omnes vno capite compręhendi debent:

Icteritia fœminæ alia quã viri · *Hermaphroditica medicamenta quæ.* · *Profluuiũ quid?* · *Icteritia species.*

Porrò quoniàm corpus inuadendum est: non colores, verùm corpus & colores iunctìm: ideò separatam & seiunctã medicinam esse oportet. Et licet quidem vtaris Hermaphroditicis simplicibus, aut compositis: tamen, vt id suo loco fusiùs deducetur, eadem tu non ex arte habes, aut impendis; verum ex vesaniâ aut imperitiâ. Nec enim aliter nobis persuaderi potest, quàm quòd saltem ea commisceas & confundas. Si succedit, attigisti rem. Hæc vera ars est, vt medicamentis muliebribus, non addas virilia; nec virilibus, muliebria: sed vtramque monarchiam in suâ Anatomiâ cõtineas, nec illas permisceas. Quod verò permiscetur, id ab vtrâque parte tale est, vt perfectum non reddatur. Vnaquælibet enim Hermaphroditica medicina sola ac seorsim, non cõposita propinari debet. Nimirum res ita se habet. Plantago compescit dysenteriã virorum ac fœminarum res ita se habet. Plantago compescit dysenteriam virorũ ac fœminarum. Est enim Hermaphroditica. Et tamen se separat, ac vtramq; in se Anatomiã habet, & ad vtramq; monarchiam seruit. Sic aliæ plures: quarum tamen numerus haud magnus est Si viro adhibetur, tunc arcanum mulieris intermoritur. Si adhibetur fœminæ, alterum viri interit. Ex Hermaphroditicis medicinis enata sunt experimenta. Ideóque in simplicibus cæteris nullum experimentũ consistit, sed saltem practica canonica. Ideò verò experimenta Hermaphroditica sufficere, â veritate longe abest. Quare enim iuuant experiméta? Ideò nimirùm, quia morbus non canonicè inuadit, sed cõtra canonem. Ob id illa prosunt. Quod verò canonicè insultat; id canonicè quoque tractandum est: nec hùc quicquam facit experimentum vllum. Similiter, & quod canonicè non inuadit, canonicâ curâ tolli minime potest; sed hìc commodat solum experimentum. Sed his multa disquiri decebat: quæ tamen differuntur ad locum idoneum. Ex his cognoscite, magnum errorem eum esse, quòd scriptores, omnes morbos canonicè oriri autumant; ac ob id vbique curam canonicã proponũt. Hanc sequitur deinde

Hermaphroditicę remedia qui propinanda. · *Plantaginis vis.* · *Experimenta vnde enata.* · *Medic. reprehẽsio.*

deinde canonica cura, super quam error eorũ exstruct⁹ est. Porrò, si cura canonica minùs proficere videtur, eã sequitur Thesaurus pauperum, & alia euporista. Itẽ, *hoc vtere*, inquit, *in multis probatum est*. Itẽ, *Hoc efficax est: iste enĩ id testatur.* Sic ergò error eorũ manifestus est, quòd non intelligãt discrimen inter curã canonicã & experimenta. Spectate verò cœcos medicos.

Cæterùm de exemplo ab icteritiâ, aut morbis similibus desũto cognoscite, flauedinem nõ vnam, sed multas esse: ac ob id plures quoque icteritias exsistere. Et licet quidem bilis colorem illum exprimat: in ipsâ tamen vnicus tantùm color non est; sed flaui vniuersi in illa latitant, sicut suo capitulo docetur. Iam vero aliud fel fœminarum est, aliud fel virorum. Sic alii quoque sunt colores. Ideoq́; si hi diuersi sunt: diuersa etiam erunt medicamenta. Si hæc iterũ diuersa: diuisa quoq; medicina erit. Assa colorum promotrix est. Ressella eorum ademtrix est. Centaurea est experimentum. Principalia tamẽ, quæ in his rebus sunt, non Hermaphroditica, non colorum ademtricia experimenta: ea ex fundamento tractari debẽt, vt corpus obediat ac obtẽperet. Corpora enim in canonicis morbis mutantur: velut res quę coloratur, cuius tinctura nunquã euanescit, sed corpus & color in vno inseparabilia manent. Hoc modo constituta re, medicina non prædicto modo se habere debet: sed procedet ex suâ monarchiâ: quæ corpus aggrediatur. In reductione corporis, reduciturquoque ipsa sanitas: sicque abscedit morbus. Duplex enim, natura est in omnibus morbis: *Cum corpore, & Sine corpore.* Quia verò hactenus id discrimen obseruatum non est; argumento id nobis sit, in curâ eos aberrasse. Quia enim aliud fel est in fœmina, (quod tamen omnes fellis conditiones ac proprietates habet:) ideò fel illud in canonicis morbis edomari non potest, nisi per propriam monarchiam; hoc est, per huiusmodi medicinam, quæ â virorum medicinâ, in aliam Anatomiam ac Physicam ordinata & coniecta sit. Ideóque, quod centaurea mascula in viris præstat, id eodem gradu pręstat etiam centaurea fœmina. Tanti enim apud Deum id momenti fuit, vt fœminis peculiarem suam monarchiã attribuerit. Et sicut eas â viris in aliud corpus ac naturam transposuit: sic illis peculiariter etiam suum mundũ, & alimentum assignauit: medicumq; ad id pręstituit, vt ea scrutetur & cognoscat, non verò Auicennam aut Galenum. Prouidentia enim diuina ingeniis istis fictitiis præuenit, dicens, illum ipsum creasse Medicum. Hoc idem est, ac si dicatur. *Is Medicus id potest, quem creaui egomet. Alter qui seipsum ingerit, falsus est.* Iam verò ex luce naturæ discernite, vter adulterinus, aut genuinus ex nobis sit.

Natura morborum duplex.

Dei prouidentia.

Sicut autem, ceu dictum est, propter duas monarchias, res nascentes vniuersę distinctæ sunt: distinctum etiam est firmamentum, terra, aquaq; & aër in duas istas monarchias, vt vtraq; suam naturã tueatur: ita consequenter iam intelligite, cibum, quo homo vescitur, & cibum Medicinæ, rem vnam minimè exsistere: hoc est non esse vnius conditionis aut naturæ. Ratio est: quia omnis cibus, qui editur, simplex est. Et licet quidem in duas monarchias distinctus sit: distinctio tamen illa saltem vires medicas concernit, non ipsum etiam cibum vel alimentum. Quanquam autem mulieribus cibus ex suâ monarchiâ sumtus, in multis rebus salubrior sit, quàm ex monarchia virorum: id tamen ex caussa morbi fit, non alimenti. Faber ac opifex in ventriculo habitat: is ex eo carnem humanam fingit. Is autem duabus naturis instructus est, cum coctio tamen saltẽ vnica sit. Altera natura in eo est: vt, si in viro operetur, carnem virilem gignat. Si operetur in fœmina, fœmineã carnem generet. Hic cibus simplex, & humanus exsistit. Archæus autem, eum præparat homini in súa monarchia. Ideò alimenti ministrãdi nulla cura medicũ angit: sed saltem promẽdæ medicinæ, vt ipsa in suam monarchiam deducatur. Quod enim alimentũ concernit, id domat ac subigit Archæus in ventriculo, ac ex eo fingit formatq; quod opus est. Ac vt faber, ex ferro suo, quicquid visum est, fabricat: sic Archæus quoq;. Medicinæ autem similis ratio nõ est. Illa ex monarchiâ suâ promẽda est, vt in suâ natura seruetur. Isto enim in loco Archæus eam in aliud mutare nõ potest, quã quod est. Omne quod edimus, homo ipsemet est. Id si edit ac ingessit homo, facit ex eo, quod ipsemet est; hoc est, carnem & sanguinem. Nam illa sumus nos. Medicina verò non sumus: sed hęc hunc, illa alium morbũ pellit, prout affecti sumus. De eâ specie & genere, nobis dandũ & porrigendũ est. Nec enim ventriculus ex eo id producit, quod nobis opus est: nisi id prius acceperit, quod prodesse debet. Sin minus: tum virtute suâ id â se rursus exigit. Ac ob id corpus ac illius morbi duo sunt in vnum.

Cibi alimentosi, à medicamentosis differunt.

Archæi in corpore vis.

Cibus est homo.

Ad hanc normã etiam regimẽ cõstitui debet, vt diuisum sit secundum suam monarchiam. Vnum enim regimen non ideò dari debet, vt sanguinem ac carnem producat: sed od id potiùs, vt expellat illud, quod sanguinem ac carnem corrupit aut contaminauit. Ideoq; medicina vna præsens est, & vnus cibus; hoc est; regimen producit sanguinem ac carnem, non tamen ex alimento, sed medicinâ. Hoc ita accipe: regimen scilicet esse *alimentum*, & esse *medicinam*. Corpus enim, quod morbosum est, non augescit, sed minuitur. Ideoq; si velis, vt augmentetur, regimen oportet esse medicinã, quæ id agat ac procuret, vt corpus cibum pro alimento suscipiat. Ac ob id monarchiã in ægro continuari oportet tum cibo, tũ medicinâ, quantum quidem ad morbum spectat. Quod si corpus sanum sit istâ opus non est. Hoc tamen verum est, nos res istas, quæ cum alimento medicina sunt, vt *Lactuca*, *Bleta*, *rapæ*, &c. non simpliciter in censum huius monarchiæ locare, sed aliquatenus distinguere, dũ constet, eas cũ medicinâ aliquâ concurrere, quæ vis in monarchia ista separari ita debet, vt fœminę sua bleta, sua quoq; viro detur. Ex huius enim neglectu postea sequitur, vt firmamẽtum ac astrales motus incidant, & in contrario corpore extra monarchiam dissolutionem quandam moliantur. Vnde in mulieribus ipsarum tempus interpellatur: in viris, alia caro subnascitur. Quodque in hoc, viro commodum & salutare est, in altero, fœminę damnosum ac nocens euadit. Nam regimen ponere homini sano, plùs est, quàm ponere ęgro: sani enim multiplex notitia est, quę membris omnibus prospicit: cùm contrà regimen ægrorum minimum exsistat, & arcana omnium potissima sint. Iam qui in istiusmodi, sanitatis regimen præscribit, is diuidat ipsam monarchiã, & consideret motum cœli, & subiecta personarum: & tunc præueniet cum eo, quod motus est in cibo. Cibus enim suũ astrum velùt cœlum habet: ideoq; illi etiam resistit. Hoc qui non intelligit, in aperto errore versatur. Nec enim præueniet illi, quod iam est: sed quod futurũ est. Iam verò ars omnis in hoc posita est, vt, quod futurum est, id anteuertatur. Huius enim plenam cognitionem habere debet medicus. Si non habet, ars ipsius carnificina & latrocinium est.

Alimẽta medicamentosa.

Medici in præser uãdo officium

Quoniam autem prima materia carnis ac sanguinis hominum, res vna est, hoc est, cibus ac potus: sed vltima materia duo sunt, quæ ex vnica prima materia producuntur, vt caro mascula, caro fœminea; quæ tantum inter se diuersæ sũt, quantùm caro & pisces: tamẽ nec prima materia, nec vltima cognoscenda est. Deus etenim, qui coniunxit virum & fœminam, vnam ibi carnem condidit, id est, in vnam carnem eos iunxit, vt vnum quoque cibum ederent, vnum potũm biberent, non duos. Ideoq; primam etiam materiam vnam habent. Archæus tamen alius est. Is monarchiam ingreditur eius, quod edit: sed ex vnâ tamen ollâ cibantur, qui coniuncti sunt. Quod si iam hic aliquâ Theoricâ opus sit: eam ita intelligite, nimirum in his necessitatẽ esse, eius quod transmutatur. Scire autem conuenit, quomodo id fit: & quid Archæus agat, si ex eo, quod vnum est, producit carnem masculam & carnem menstrualem, quæ magno discrimine distant. De his ita præsume. Quia ex cibo morbi nascuntur ac inuadunt, id fundamentaliter cognosci ęquum est, in vltimâ tamen materiâ, non in primâ: nisi fortassis prima materia in suis viribus. Hermaphroditica sit, aut medicina aliqua diuisę monarchiæ, aut virum, aut fœminã concernentis. Tunc enim illa adimi & excludi debet: quomodo vnâ operâ quoq; morbus adimitur. Si enim defectus in vltimâ, non primâ materiâ hæret, tunc id non primâ, sed vltimâ deprehenditur. Ideò morbos etiam in eâ quærite, quod vltima materia hoc loco in seipsâ fracta sit, & sibi morbos suscitet. Hinc etiam meritò Theorica eius ad præscriptũ istius Physicæ dirigenda est. Et sic demùm Physicã eius assequetur. Videmus autẽ ac cognoscimus, subiectum nostrum in vltimâ materiâ positũ esse, nõ in primâ. Vnde consequitur, nobis illic noscendũ esse, quanto interuallo distent inuicẽ vltimæ materiæ fœminarũ ac virorum, vt æquo interuallo easdẽ etiã in Monarchia disseparem⁹ & disiungamus. Id enim nisi dicto modo fiat, certũ est, eo loco chronicũ, aut mortalem morbũ gigni ac contineri.

Archęus alius in viro: alius in fœmina.

Vltimæ materiæ virorum & fœminarũ differunt.

Porrò autem, de matrice alia quoq; tradenda sunt, quomodo ea secundùm naturã Microcosmicam cognosci debeat, nimirùm, vt parua, ac tertia, adeoq; vltima creatura, quę tamẽ Microcosmi naturam retineat. Scitote ergo, cognitionis generalis hoc esse, vt vas illud, quod concipit, condit, atque tuetur infantem; communi nomine Matrix vocitetur. Quanquam autem tota fœmina illa sit: æquum tamen est, vt semen, cuius gratia

tia

Mulier propter solam matricẽ condita est.

tiâ fœmina condita est, hoc nomen principalissimè seruet. Propter enim vas hoc mulier præstò est, nec propter vllius alterius membri aut partis necessitatem. Vt autem matricem probius intelligatis, *scitote, totam fœminā terram esse, & omnia elementa.* Hæc matrix iam arbor est, è terra nascens. Fœtus, fructus est ex arbore erumpens. Et queadmodùm arbor fundatur in terrâ, & sic cum terrâ etiam in aëre, ac in aquâ, & in igne, quæ omnia ager præstat: sic in fœminâ quoq; insunt quatuor fructus, quatuor Elemēta, ac superior inferiorque sphæra: in quorum omnium medio arbor figitur, cuius gratiâ fœmina facta est. Sicut terra & eius fructus cum Elementis propter ipsam arborem sunt, vt eam sustentent: sic propter matricem quoq; adsunt omnia mēbra mulieris, cum omnibus suis naturis ac proprietatibus. Cognitio ergò creaturæ istiusmodi ita inchoāda est, vt inde discamus subiectum nostrū cognoscere, quod ad ipsam medicinam spectat. Sed porrò. Veluti arbor ex quatuor fructibus, & quatuor Elementis, ac ex inferiore superioreq; sphæra sui corporis & incrementi alimentum allicit, sine quo vigere non potest, quodq; varie commutat ac alterat, vsq; dum arbor fiat, ac seruetur: sic in fœminâ quoq; matrix, arboris instar ad se prolectat, ex omnibus vniuersi corporis partibus, quicquid ad sui conseruationem opus est. Hocq; modo matrix à corpore fœminæ secundùm omnem formam sustinetur, sicut arbor ab omnibus, Elementis & fructibus. Vnde iam consequitur, quia matrix suum alimentum arripit, opus quoque esse, vt suo statuto tempore, singulis nimirùm mensibus excrementa eiiciat ac deponat, *Velut superius dictum est.* Hæc ergò si iam ita cōsideres, quasi matrix esset velut mare, & velut arbor: facili etiam negotio cognosces, qui eius morbi, quæ vitia sint.

In fœmina omnia insunt.

In Microcosma omnia mineralia sunt.

Sic se ergò Microcosmus seu minor mundus habet, in suo corpore continēs omnia mineralia mundi. Ad quod consequi scitote, quòd corpus medicinam suam ex mundo conquirat. Is enim ipsūmet est. Vnde iterùm conspicuum est, *mineralia omnia homini vtilia esse, si quodlibet ad minerale suum in corpore Microcosmi situm, adiungatur.* Horum qui cognitione caret, Philosophus minimè est, vt nec Medicus. Primò enim si Medicus dicat, Marchasitam ad hoc vel illud facere ac prodesse, necesse sanè est, vt prius sciat, quid Marchasita mundi, & quid Marchasita Microcosmi sit. Iam autē hoc Philosophicum est. Porro autē si medicè loqui affectet, dicet: *Marchasita homini morbus est: ideoq; hominem iuuat aut sanat.* Si corporis cutis exeditur, & erosione illâ membrū vlcus contrahat: quid id aliud est, quam Minerale? Instar enim salis est, & iuxta salē vnius gradus, vnius generis. Iam Colcothar foramen id sanat. Quare? Ideò, quia Colcothar sal est, foramen exedens. Sic Mercurius quoq; sua vlcera sanat, vt & Arsenicalia alia. Hæc verò vera esse, vel ab externis sensibus discere potes, atq; differentiā illorū ope experientiæ cognoscere; nimirum hoc salis genus sanare, & illud generis ac naturæ alterius esse: huiusq; quæ sūt classis, vulnera minimè solidare, sed potiùs Consolidam, Mumiam, Balsama, quæ salia non sint, vulnera sanare. Id quamobrem? vulnera non fiunt â sale. Ideoq; nec salia, nec vitriola, nec Mercurij, nec Arsenica iuuant. Quia vero foramina à sale fiunt: Balsama vero, Mumia ac Consolida, salia non sunt, ideò ad foramina curanda eadem non faciunt. Hæc si taliter foris in cute eueniunt: sciendum est, interiùs quoq; corpus ista mineralia habere, ac secundum illa ipsa, non verò secundùm humores cognoscendum esse. Sic ipsum corpus ex his tribus substantiis constat: sic omnia materialia. Ac ob id taliter quoq; consideranda est prima & vltima materia, quarum illa huic deinde concordare debet. Nam in concordantiâ omnia subsistunt. Hanc qui ignorat, iniustè, *medicinæ Doctor ac ductor* vocatur. Ægrorum siquidem nullum sanat, nisi illi ex se ipsis conualescant, ad bonam fortunam & existimationem medici: præter hanc enim aliam ex se non merentur.

Colcotharquid & cuius vlus.

Trium substantiarum cognitio vbiuis necessaria.

Ita ergò matrix morbos suos è terra concipit. Ac velut arbor, quam terra corrumpit, suum virorem, naturamque suam ac virtutem, suos etiam fructus ac poma amittit: sic idem fœminę quoque euenit. Cuius corpus, nisi bonum, sanum, ac symmetrum sit, tunc matrix ipsa quoque vniuersa, corrupta, sterilis, insalubris, inepta, & generis omnis morbis imbuta euadit. Ergò, quâ ratione terra & eius fructus cognoscendi sunt: sic pari examine ipsam quoq; Microcosmam expendes. Et quod terra in arbore perdit: corrumpit etiam matricem. Et quod accidit arboribus, matrici quoq; accidit. Si ex rebus extraneis arborem aliquid occupat, eam corrūpit

Ἀσύμμετρον corpus sterile.

Id naturaliter etiam in matrice euenit. Si color alius arbori præter natiuum inditur: tunc fructus quoq; eius tingitur & decoloratur. Sic matrix quoq;. Vnde in eâ multa emergunt, quæ infantes expiare coguntur, vt aut distorti fiant ac monstrosi, aut colorib. varij ac maculosi, aut alio modo affecti. Quorum euentuũ omnium caussa matrix est. Nam quod in tingendâ ac colorandâ arbore vir manib. præstat: id fœmina præstat imaginatione suâ, sicut suo loco fusius dicetur. Vnde iam colligere licet, matricem vel sanam, vel ægram fieri, proût ab eo, in quo conditur, afficitur. Huius enim impetum sequitur. Illius ergò morbos iudicaturi, primùm omnia corporis mineralia euoluemus: deinde quatuor Eleméta, fructus, firmamentum, ac sphæram vtramq;. Hæc omnia si probè iudicamus: affectus matricis se facilè prodent. Omnium enim primò dolor se profert: de quo illa testatur. Has ergo mineralium species qui non cognouit: is nec matricis vitia discernere poterit. Quòd si enim Cachimia, arboribus strumas, & talcum vermes ingenerare potest: idẽ in vtero quoq; suscitare possunt, vt nascantur strumæ, ganglia, & nodi: & ex hoc exemplo iudicium etiam de morbis aliis facite. Quod si vos autem nullâ commoditate ita loqui potestis, hunc scilicet morbũ ex melancholiâ aut phlegmate, &c. generari: mineralibus omninò, id acceptũ feretis, ex quibus struma enascatur, seu fibrosa sit ac venosa, seu carnosa. Adeoq; ex hac caussâ morbos omnes inueniri opus est.

Fœtus affectus à matrice.

Sed de prærogatiuâ seu eruptione specierum in mineralibus, ita statuendum & censendum est. Quæ species dominiũ adipiscitur, ea gubernat etiam arborem istius terræ, id est, quę in eâ figitur. Hoc positio, scitote iam iterum: si natura quæpiam in speciem influit: non eximitur iterùm, antequàm species consumatur aut per mixtionem alienam superetur. Vnde post gignuntur fatui, amentes, strumosi, & alij monstrosi, vel secundùm naturam, vel personam, vel membra, vel proportionem. Et hæc secundùm morbos in aliis etiam rebus eueniunt. Iam vero conditione istâ in matricem depositâ, an non alia constituenda Theorica foret? Et quanquàm verũ sit, ipsum quoq; parentem per minerales huiusmodi species, similes sibi liberos generare posse; in quantum nimirùm ipsius species semine inditâ exsistit: scire tamen oportet, matricem casum duplicã sustinere. Vnus ex ipsâmet eâ est. Is arborẽ concernit. Bona arbor, bonum fructum fert. Is sanus est in corpore, in terrâ, atq; etiam fertilis seu fœcundus. Tum & arbor bona est. Vnde bonus quoque fructus prouenit. Alter in generatione liberorum cõsistit: hoc est probum semen probum fructum gignit. Sic ergò semen ac arbor hic duo sunt, in duas partes diuisa. Arbor terrę, fructum suum etiam sine semine promit, perpetuò. Non itidem autem arbor fœminæ, nisi semen ad arborem apponatur per virum. Vnde patet, momenti plurimùm in semine positum esse. Quòd nisi ex se probum sit, arboris bonitate nunquam emendabitur. Ideoq;, quod arbori accidit: idem etiã semini. Vtraq; enim bona esse conuenit. Si quidem vtraq; bona sint: bonum tamen vnum tantum adest, nimirum fructus. Ideò alia quoq; accidentia concurrunt, quę in plantatione seminis matricem afficiunt: qui morbi secundum proprietatem viri, non fœminæ iudicandi veniunt. Sic ergo iam matrix diuisa est: in morbos nimirum proprios, & conceptos â viro.

Vnde nascantur fatui & alij mõstrosi.

Matrix dupliciter afficitur.

Qualesemen, talis fructus.

Et hæc demũ vera & artificiosa Theorica est, ex ipsa naturæ luce enata, non ex cerebro fanatico. Morbi, qui fœminas ex viro attingunt, remedia virilia exposcunt. Ex quo constitutum est, vt remedia virilia nephritidis, mulierũ quoq; nephritidem tollerent. Quâ ex causâ? Non quòd vnica vtriusq; morbi causâ esset, velut ipsi arbitrati sunt: sed quòd illa â viro affecta ægrotasset. Ideoq; virile etiam proderat. Quòd verò ex seipsâ habet, cõtra id, huiusmodi nihil prodest: sed ex suâ monarchiâ, & non aliâ, medicamenta depromi necesse est. Ideoq; ex dictâ causâ remedium aliquandò proderat, aliquãdo minus. Et hęc non vnius, sed vniuersorum morborum veritas est. Hoc enim credere debetis, quòd semen icteritiâ perfusum, in matricẽ coniectũ, fœmininæ icteritiam concitet. Ratio est, quia id attractum, ad suam anatomiam progreditur. Quare si istiusmodi icteritiâ correpta mulier est, virilibus medicamẽti omninò curari vult ac debet. Vsq; adeò enim emittendi seminis auidum corpus est, vt ad opus illud omnes artus, omnia mẽbra sua moueat ac cogat. Vnde manifestum est, quod si dicta membra secedant, vnumquodlibet sui loci anatomiam, quoad ęgritudines, secum abripiat, ac se isto facto ipsummet contaminet,

Morbi in fœmina viriles vt curẽtur.

Semen ictericũ ictericam facit fœminam.

taminet, istiusque morbi generationi principium ita constituat. Magnum id præsidium imperiti medici esse putant, quoties clamant, *medicinam hanc, illam, hoc illoue loco, hunc, istum, morbum sanasse, tam in fœminis, quam viris.* Sed hìc inscitè eos loqui, ratio euincit. Quod si similia etiam de puellis, virũ nondum expertis, testantur: eo sane suæ inscitiæ opinionem apud nos grauiùs confirmant. Ignorant enim, *puellas ex semine hæredes esse paternorum tùm bonorum tùm morborũ.* Cumq; mala ista à patre acceperint: paternis quoque ob id remediis sanescunt. Hæc pura puta illorum inscitia est ac imperitia, quòd nec morborum origines causasq;, nec eorum modos nouerunt. Dum autem suos subinde humores refundunt: exemplum Ioannis de Garlandia apprimè æmulantur: qui, quod potuit optimum, præstitit, & glossam super Alexandrum fecit. Quæ etsi quidem nauci sit & nihili, fecit tamen is, quod potuit.

Medic. reprehẽsio.

Ioannes de Garlandia.

Iam verò etiam noscendum est, quomodò duo ista conueniant; nimirum quòd à viro est, & corpus fœminæ. Igitur duo corpora sunt, quæ mutuam permixtionem non patiuntur sine alterutrius interitu. Corpora hæc duo sunt, corpus morbi, & corpus mulieris, quod passurũ est in suâ anatomiâ. Iam verò corpus fœminæ integrum est, nec frangitur. Vbi enim corpus anatomię frangitur, ibi medicina nihil proficiet. Nam corpori fracto nullum auxilium superest: sicut etiam lignum combustum, fractum, ac carbo redditum ac comminutum, nunquam redintegratur. Corpus autem morbi, hoc est, quòd à viro adest, est corpus morbi: sed non corpus materiæ primæ, verùm vltimæ tantùm. Porrò hæc duo corpora distincta sunt. Quod à viro corpus est, instar spiritus est. Quod à fœminâ est; corporeum exsistit. Spiritus autem & corporeum, ita consistere inuicẽ possunt, sicut aër in corpore, aquâ, ligno, aut lapide. Quod si aër prauus sit: tum & lignũ ex se morbosum fit: non quòd lignum, aut lapis ægrescant, sed quòd illud morbosum sit, in ligno aut lapide quod inest, & nec lignum tamen, nec lapis est. Id verò aër est. Sic ergò liquet, morbosum esse aërem, non illud corpus; & non lignũ ægrum putandum esse, sed ipsum aërem. Sic in hoc quoq;: vbi vir in semine suo morbidus est: seminis morbus aër est. Sic ergò morbus in corpore mulieris pro sua anatomia versatur, veluti aër in corpore alieno: hoc tamen dato discrimine, quod hic colores addantur, qui aëri concurrentes non adduntur. Sed quasi color exsistit: sic hoc accipite. Assumuntur, si peregrini sunt in isto corpore, in quo reperiuntur. Hoc enim accuratè obseruãdum est: quia quatuor corpora in substantiâ vnâ consistunt, in quibus morbi iacent, non humoris, sed corporis instar; & non quasi in isto corpore humor esset, sed liquor. Iam ergò Humor ista tu considera, quæ tua ars sit. Quia enim nondũ corpus vllum ex quatuor constans cognouisti: ideo de sede pestis necessariò dubius es, an ea in sanguine, aut carne sit. Nescis enim sanguinem corpus quadruplex esse. Nescis etiam corpus quadruplex esse lapidem. Hoc ergò disce, priusquàm tiaram rubeã capiti tuo imponas.

Corpus aliud morbi, aliud fœminæ.

Spiritus & corpus qui consistant?

Medic. repre.

Probè à scientiâ instructus is est, qui compertũ habet, quid apostemata, quid corpus faciat. Is enim cognouit, sanguinem non facere ea, quę sanguinis naturæ non sunt: nimirum tam corpora mirabilia. Is quoque industrius ac peritus est, qui nouit, qua ratione fœmina à viro concipiat, in corpore alio. Hoc verò quare? Taliter hoc accipite. Cœlum facit alium virum, alium hominem, aliam fœminam. Hoc potest firmamentum, hoc astrum, hoc cursus potest. Sic vir quoque simili ratione, vt dictum est, mulieris astrum, & firmamentum ac cœlum est. Et sicut cœlum alium hominem facit: sic vir quoque aliam fœminam, hoc est, aliam naturam, ac proprietatem in iis rebus, quæ ad microcosmi rationem spectant. Ex influentia ac impressione fœmina constellatur à viro, illiusq; sydera ab ipsâ recedunt, ac in horum locum sydera viri recipiuntur. Hæc qui nouit, is veræ medicinæ viæ insistit. Qui verò astra minime nouit: isti horum nihil vel verisimile quidem erit. Quis enim naturę hostis est capitalior, quam qui eâ prudẽtiorem seipsum iudicat: cùm tamen illa nobis suprema schola ac disciplina sit? Talis labor habendus est scriptorum veterum, qui de morbis mulierum tot vana commenta addiderunt. Nec enim vel verbo vnico vnquam meminerunt mutationis istius, quę in interiore mulieris corpore per sydera viri instituitur, prout microcosmicæ duæ istę naturę inter sese mutuò afficiuntur. Inferior enim à superiore impressionem suscipit, id eoq; ad modum superioris etiam incli-

Medic. reprehensio.

natur. Hæc ex virtute Theoricæ & Physicæ duobus modis describenda sunt. Quod si enim corpus ex sidere viri infirmandum est: tunc is impressione sua inficit, quod ad ipsum inclinatur. Et sicut stellæ cœli, quoàd morbos, inclinát ac cogunt: sic iste quoque cursus inclinat, vt adipiscatur corpus aliud fœminę, gignendo istos morbos, qui ad aliam Physicam referuntur. In hisce vos medici cœcutitis: cum non ipsam artem, sed sordidam pecuniam sectemini.

Cœlum hoc, quod ita â viro est, sedulò ac diligenter expendite. Ex ipso enim morbi plurimi nascuntur, qui perperam ad origines & caussas alias relati sunt. Sit pro exemplo suffocatio matricis. Ea vndenam est, nisi ex cœlo viri, corpus mulieris ita constellantis? Hæc huius morbi prima origo est. Qui si in actum deduci debet, tunc vir ęger est in caduco, hoc est, sidus ipsius est caducum. Et hoc etsi quidem non sit: tamen est inclinatio. Sic enim & stellæ hominibus morbos eos infligunt, quibus ipsæ tamen non laborant. Constellatio hæc si coniunctio fit, aut impressio; tunc emergit suffocatio, quæ caduco similis est. Iam verò hæc scholarum omnium inscitia fuit. Quarum alumni cum de caduco & suffocatione plurima commentati sint, id tamen omiserunt turpiter, vt indicarent, qualenam corpus ex quatuor caducus haberet, aut in quonam lateret. De his quia siluerunt: suspicio non fallax est, ipsos de essentia morbi multò ignorátiores ac imperitiores fuisse. Commétaria ergo illorum meræ opinationes ac præiudicia sunt.

Suffocatio matricis vnde.

Medic. reprehensio.

Primum, quod medico incumbit, est, vt describat corpus, substantiam. Hoc fundamentum id est, ex quo perfectus in arte medica iudicari potest. Idem hùc quoq; facit. Vir, siquidem ita in suo cœlo constellatus sit, vt coniunctionem talem in se habeat: tùm eam erumpere necesse est. Iam verò duo is corpora habet, hoc est, duo subiecta; corpus proprium & corpus fœminæ. Si inclinatio in virum ipsum vergit, tùm sydus eius, ac voluntas infirma est ac euanuit. Quod si vero non in virum ipsummet vergat, sed in fœminam: tunc in eam peruadit caducus, non is quidé, quem vir habet: sed matricis. Hic enim aliud est corpus, non illud, quod viro comparari possit. Nam duę quoq inclinationes adsunt: vna cœli externi, viri cœlú referentis: altera cœli viri, quæ suffocatio est matricis. Ideóque hinc tres diuersi caduci elucent. Viri, virilis est: fœminæ, fœmineus: vterq; tamé ex vno cœlo. Nam huic conditio virilis est. Tertius, corporis est interioris, suumq; cœlum â viro accipit.

Vir, vt in fœmina agat.

Scitote ergò ex hisce, res istas hæreditario modo propagari, si non in patre, si non in matre, tamé in ipso fructu. Hoc iam vnum est, quod vir seipsum non inficiat in rectis caducis cœli interioris, nisi in syncopen. Fœminam autem in matricis suffocationem. Puellæ, quę nascitur, imprimitur suffocatio dupliciter: virginaliter, & muliebriter. Virginalis, syncopi similis est, cum nonnullis incipientibus signis caduci insultans. Suffocatio autem, syncope plus est. Et de his morbis suo loco peculiaria capitula condita sunt, cumprimis ad intelligendum Mechanicum: quæ fusiùs hic non enarrabimus.

Puella dupliciter suffocatione afficitur.

Iam quod de suffocatione dictum est, hoc similiter etiam de præcipitatione ex viro, hoc est, ex ipsius cœlo intelligendú est. Nam vniuersi illi morbi, quos matrix suscipit plures, quam sub virilibus nominibus comprehenduntur, ex cœlo viri proueniunt. Et licet quidem in corpore muliebri oriantur ex terrâ, firmamento, aëre ac aqua, veluti pluries ante dictum est: cœlum tamen maxima caussa est, viri. Sicut enim pestis morbus est, præter naturá viri è cœlo genitus, & tamen in viro incipit, ac in eo vltima materia *est: sic* hoc quoq; in casu. Iam auté præcipitatio ex astro est, vnde apoplexia emanat. Profluuium matricis ex astro est, vnde dysenteria, lienteria, diarrhœa oriuntur, quæ se in matricem secundum illud Microcosmi corpus dirigunt, ac finiunt: vnde videre potestis, esse operæ pretium, vt res omnes secundùm primam originé, quomodò vnum ex altero & in alterum procedat, â medico considerentur. Posteà sequitur monarchia cum suâ interpretatione. Nisi enim morbos isto modo in quatuor corporibus secúdùm species definias, primumq; rerum principium explices, & in anatomia perseuerans, creaturam separes in virum & fœminam, adeoq; ipsam æquè quoque medicinam: ars certè aliud nihil referet, quàm cinnamomum exsoletum & exsuccum, in ore veluti pileus villosus liquescés ac diffluens. Sic arrident artes ac sciétię iis, qui eas amát: hoc est, illis, quibus Deus eas impertiuit. Has etsi tu quidé apprimè calleas: tibi

Omnia secundú originé suam exploranda.

tibi tamen ſoli eas non tenebis, aut in illis blandieris: verum ijs imperties, quorum gratia omnis medicina creata eſt.

Medicus ſolus cõtẽplator hominis accuratiſſimus.

Cùm ergò medicus is ſolus ſit, qui Deũ omnium maximè extollere ac celebrare poſſit: æquum eſt, vt omniũ quoque periſſimus & ſapientiſſimus ſit. Nam, quis vſquam eſt, qui hominem, quid & qualis ſit, & quam ſublimis à Deo factus ſit, accuratiùs cognoſcere poſſit, ipſo medico? Is vnus graphicè opera Dei prę cęteris illuſtrare poteſt, quàm nimirùm nobilis mundus ſit, & hoc illuſtrior ipſe homo: & quo pacto vnum ex altero verſatili ſerie ſubinde procedat & fiat. Et iſtorum qui imperitus eſt, is de medicina nihil quicquam glorietur. Nimis enim operosè ac miraculosè homo fabrefactus videtur, ſi, quid is ſecundum ſuam ſubſtantiam ac naturam ſit, altiùs ſpeculando euoluatur. Et maximũ quidem hoc eſt, quòd aſſidue meditari debebant: Nimirũ nihil quicquam vel in cœlo vel in terrâ exſiſtere, quod ipſum nõ in homine quoque vigeat. Hæ enim virtutes ſunt cœleſtes, quæ mouebuntur. Deus enim, qui in cœlo eſt, in homine eſt. Quod enim & vbi cœlum eſt, niſi *Homo*? Quo ſi frui debemus: ipſum ineſſe nobis conſentaneum eſt. Ideoque velut ex ore ad os præſentit, quid velimus. Nam & cordibus noſtris propinquior eſt, quàm aut lingua, aut cogitationes noſtræ. Is ſuum ſibi cœlum ſpatioſum ac venuſtum, nobile ac optimũ condidit. Nam is vere in cœlo, id eſt, in homine habitat. Nam ipſemet quoque teſtatur, ſe in nobis habitare, nosque ipſius templum exſiſtere. In nobis ergo ſi eſt, ipſum adoremus ibi, vbi verſatur, nimirum in *cœlis*, hoc eſt, in homine. Sedulò itaq; trutinet & expẽdat medicus, quid manib. ſuis tractet. Sibi enim curandum ſumit ſubiectum nobiliſſ. & maximũ: nobiliſſimũ inquam, & in quo nimis, quam multum ſitum eſt.

Quicquid in mundo. idemetiã in homine.

Homo ipſũ cœlum, Dei ſedes.

Quòd ſi ergò nec mundũ, nec elemẽta, nec firmamentum is nouit: quid quæſo de homine nouerit, qui id omne eſt, quod cœlum ac terra complet? quid cœlum, & illa terra, & iſte aër, & hæc aqua ipſemet exſiſtit? Hæc qui condidit, is vtramque quóque monarchiã condidit, & medicinas creauit in ſuis monarchijs, velut ipſum etiam medicum. Talem v. ipſum condidit, vt ex creaturis diſceret: non ſpeculationi aut imaginationi ſuæ fideret, ſed ex ſingulis naturalibus ſcientiam ſibi compararet. Hæc enim eius præceptores ſunt. Ex ipſo enim homine iſtarum rerum nec fundamentum, nec ſcientia vlla educitur. Hoc tamen verum eſt, Deum ſibi medicũ conſtituere, quandocũnq; velit. Ea enim potentia eſt eius, qui omnia creauit. Sinit itaq; illum naſci, quando non homini, ſed ipſi Deo tempeſtiuum viſum eſt. Hoc enim ſibi ad arbitrium reſeruauit.

Medico vnde diſcẽdum.

Quemadmodùm ergò videmus, terrã arbores ſuas ex coelo malas ac bonas facere (nam pauci anni ſunt, quibus terra ſola dominium habet, ac fructus ſuos ſecundum naturam producit, etſi valde bona ſit: vſq; adeò fortis ac valida influentia eſt in rebus naſcẽtib.) Sic de corpore foeminæ quoque ſtatuendum eſt; eam ſine inclinatione non eſſe. Iam verò cognitio iſta non leuis eſt, quòd nimirùm bona terra bonos fructus parit, modo non ab externis, hoc eſt, coelo externo quid impedimenti inuehatur. Hoc ita intellige. Terræ ipſi ſecundum ſe proſpicere non poſſumus, ſed ferendum eſt, eam accommodari ſtatui & conditioni coeli: niſi forſan quis prodiret, qui Philoſophiam medicam rerum naturalium calleret. Sic ex parte foeminæ id ſe quoque ſimiliter habet, imò magis. Cuſtodiri enim ea ita poteſt, vt à coelo inferiore, hoc eſt, à viro non inficiatur. Infectione nòn introductâ, bonos fructus gignere ex eo poteſt, quia terra ferax & bona eſt. Multũ autem refert, nos id rectè intelligere, quomodo bona arbor bonos fructus pariat. Senſus autem genuinus is eſt. Arbor, quæ bonę naturæ eſt, bonos fructus parturit. Ea autem probæ naturæ arbor, malâ omni naturâ fortior eſt, ac in bonitate ita defixa, vt à malâ naturâ nullâ violari poſſit. Exẽplum ergò hoc omni ex parte quadrat iſti allegoriæ Chriſti, dicentis: *Bona arbor bonos fructus fert.* Hoc enim bono ſenſu, â naturâ deprompto, dictum eſt. Ex bonâ iſta progenie, â naturâ procedente, Chriſtus ſuos ſibi diſcipulos elegit. Ex illa vero, vnde malum prodit, duodecimum diſcipulũ ſumſit Iudam. Apoſtolus enim probæ naturæ Chriſtũ minimè prodidit. Sed is, qui ex malâ naturâ ſecretus erat. Quoniam autem Chriſtus naturam bonã & malam tam diligenter nobis inculcat: ideoq; ex naturâ ipsâ id nobis euoluendũ eſt. Bonâ oblatâ nobis naturâ, efficacia præſto medicamenta ſunt. Malâ naturâ obiectâ, idem nobis accidit, quod Chriſto cum Iudâ. Atq; modus hic ſeu allegoria negligi minimè debet. Ex ea ſola enim

Bona arbor bonos fructus fert, quĩ intelligendũ.

Iudas â mala progenie.

prouenit morbi curabiles & incurabiles, nec ex fundamento alio quocunque.

Quia autem Christus ipse præuidit, in natura tantū situm esse, vt seligenda, bona ac mala natura etiam de salute æternâ intelligenda sit: tùm certè & medico dignum erit, nosse, quæ bona aut mala natura sit. Quâ caussâ id etiam hic propono ego, tali discursu. Mulier, probæ secundum sanitatem naturæ, ab inferiore cœlo, hoc est, viro, præseruari simul, ac non præseruari potest. Videtis enim bonas alioquin in fide naturas, ad bonum & malum per præconem verbi inclinari & persuaderi posse. Os enim præconis cœlum quoddam est, & inclinatio. Sicut ergò is cœlum est: sic cœlum quoque fœminæ vir est non per os autem, sed per id, quo duo caro vna sunt. Concionatores prauæ naturæ, in illa perseuerant, ac per illam populum seducūt. Probi vero, hunc in officio continent. Fœminæ ergò bona sua natura retinenda est, cum viro, & ipso similis bonitatis exsistente. Sic enim bonum cum bono iunctum, mali nihil gignere potest. Sensu modoque planè naturali Christus ergo de coniugio locutus est cum dixit: *Quos Deus iunxit, hos homo non separet.* Id enim indicaturus erat: *Vos diuortio coniuges separatis, & pro arbitrio vestro statuitis.* Quare autem? Quia nimirū vestra copulatio est. Vos autem prauę naturę estis. Ideò prauè etiam de coniugio decernitis Coniugium autē, quod à Deo est, est iunctio eorum, per quos liberi electi nimirum Dei, nascuntur. Hoc vos separabitis minimè. Hoc idem dictu est, quasi explicuisset: *Coniugium, seu patrem & matrem, Petri, Ioannis, Iudæ Bartholomæi, Simonis, Philippi &c. Deus iunxit, & hi vinculo vno ligati manserunt. Ex his natus est Petrus, Iudas, Ioannes, Philippus &c. Bona enim natura ipsorū patres ac matres & auos, omnes bonæ indolis coniunxit. Ideoque à se inuicem non separabuntur.* Quia ergò Christus bonam naturam tàm sedulò inducit, & ex eâ suos eligit: conuenit bonam naturam à medico quoque cognosci, vt eam in sua bona statione conseruet, nimirùm microcosmum & macrocosmum conuenientes. Nec verò eas conseruet saltem secundum virtutes, sed etiam secundum res corporeas, de quibus hic loquimur. Hæc cognitio ardua est, & magni momēti. Quia enim hoc modo suos discipulos elegit Christus: ideò talem etiam regem esse conuenit, populumq; magistratus suos

Natura quæ bona quę mala sit.

Os præconis, quoddā quâsi cœlum.

Tale facit tale. Christi verborū sensus.

Christi discipuli quales ę electi.

hâc normâ creare decet. Mala enim natura, bonitatem simulans, Iudas est: qui & ipse erga pauperes probum se præstiterat: sed non nisi suum lucrum quærebat. Non ergò ex specie externâ sermonis, verum ex intimâ naturæ probitate electiones fieri oportet. Plùs enim boni habet in ore natura mala, quàm bona. Bonaq; cōsistit in operibus, & actionibus: mala cōtrà nihil præstat, promittit multa. De ore iudicādum nil est: sed est de corde. Quod quidem os nunquam ingreditur, nisi per opera. Hæc omnia ita intelligite, quasi conueniens sit, vt medicus naturam bonā in bonitate eius cognoscat. Quia enim in corde illa sita est: naturam eius indiciū facere æquū est. Sic enim & Christus de coniugio loquitur: *Quos Deus iungit, hominum nullus separet:* hoc est, si bona natura coniugium est, vos iunctionem illam non separabitis, sed ipsa inconcussa manebit, quam vos etiam haud vnquam dissoluetis.

Iam, velut ex coniunctione natura cōiugij, proba ne sit an mala, dignoscitur: sic scitote, idem ipsum quoque in ipsâ natura rerum inquirendum esse. Nam quicquid in ea bonum est, ex eo boni nihil gignitur. Sicut enim res vniuersæ à se inuicem distinctæ sunt, velut Sol, Luna, Nox, Dies, Diaboli, Angeli: sic hæc duplex natura inter homines quoq; deprehenditur. Quæ natura tenebrarū est, ea, quocunq; se vultu ac modo exhibeat, semper tenebrosa & mala est. Ex eâ nihil boni statuitur, vt nec ex diabolo.

Ex malo nihil boni manat.

Si ergò ita cum natura comparatum est; certe nihil quicquam ad bonum conferri posse videbitur. Quod ideò hîc, repeto, quia superiùs constitueram, bonam arborem, id est, fœminam, bonam manere, si in principio bonæ naturæ fuit. Si talis est: ab infero cœlo viri sui deterior non fiet, hoc est, ex quâlibet bonâ naturâ, sani boniique fructus nascentur.

Eadem & cordis ratio est: quod hîc ad medicum non spectat. Verùm enimuerò & hoc discrimen in medicinâ tenendum est: quod nimirum sæpe terra quædā bonos fructus fert, id est, bonum in eam semen conijcitur, quod tamen degenerat. Quare res quęque ad suam naturam referenda est: vt nimirum terra & semen conueniant. Hoc est enim illud coniugiū, quod homo non separat, hoc est, quod iūxit Deus. Super saxum enim semen iactatum, perit: hoc est, tabescit, ex se alias nō

malum,

malum. Bona natura assiduò conseruatur, ne in odium Dei agatur: etsi quidem cum istiusmodi corde deficiat, sicut bonæ naturæ proprietas ea est. Sic in medicinâ quoque: si quispiam illorum morbo occupatur, tunc is ex eo vi medicinę resurgit: mala verò natura decumbit. Vnde ęgri curabiles & incurabiles reperiuntur. Qui certè, si inter se conferantur, Petri & Iudæ similes fient. Hîc, qui non surrexit, sed se suspendit, talis mansit.

Morbi. quā ioin curabiles.

Multa quidem hactenus dicta sunt de incurabilibus morbis: sed fundamentum nondum tactum est, nimirùm propter naturam. Bona natura ipsa quoq; moritur, nisi resurrectionem, hoc est, auxiliũ medicinę accipiat. Hîc inscitia medicorum concurrit, qui ex inopiâ artis hoc incurabile pronuntiarunt, quod curabile omninò fuit. Sic primò hîc considerandum est, cœlum inferioris sphæræ. Deinde, superior & inferior sphæræ iunctim, veluti cœlum vnum. Porrò natura ac conditio. Deinceps corpus. Tandem matrix per per seipsam. In his Theorica tota continetur. Similis natura in medicinâ quoque quærenda est. Ex fundamento enim procedit ars cõpositionis, ex anatomiâ emergentis: non quidem ex gradibus, complexionibus & experimentis: sed ex anatomijs, quæ cuiuslibet medici & principiũ, & finis esse debent. Sine his enim componista non erit. Ars suę ipsius index est, per istiusmodi, nec se abscondit quicquam. Virum enim ac fœminam iungi oportere, ex solâ anatomiâ nouit. Æquè & medicum nosse decet, medicinam & morbos pro naturis suis iungi oportere. Hoc enim si nouit medicus, medicinam sanare morbum: scire ipsi hoc etiam conuenit, cum morbi plures vnico sint, medicinas quoque plures exsistere, quæ & diuidantur inuicem, & in vnum congerantur. Et hoc per anatomiam fieri oportet. Quanquàm & hoc verum sit, Medicinam dari vnicam, cui, omnes anatomiæ insint, morborum omniũ simul, & omnium medicinarum: qui medicina rerum omnium summum est. Eò etiam suo tempore cœlum recidet, vt vnus saltem saltem gliscat morbus; vna tantum medicina superet. Et hoc solus astronomus ac Medicus intelligit. Quia verò sophistica, quæ hactenus inualuit, nondum eliminatur: ideò arcana ista nemo scrutatur. Nã pharmacopœorum fex veram medicinæ præparationem polluit ac contaminat.

Plures morbi, plures medicina.

Medicina quæ summa.

Med. & pharmacopœorũ reprehẽsio.

Sed vt ad principium redeam, & conclusionem inchoem, porrò hinc discite, quo pacto vniantur inuicem *Centrum matricis*, & matrix integra seu tota: & attendite, quâ ratione vnum alterum inficiat. Nimirùm ita. Quâ ratione Sol subtilitate suâ vitrum penetrat, ac quod intus in vitro concluditur, calefacit, ac velùt ignis per fornacem in hypocaustũ insinuatur, rebus interiectis nihil lęsis: sic spiritus morborum centrum matricis peruadunt; non poros ipsos, aut meatus. Ideóque credite, parùm fidei tribuendum esse vanitati isti, quâ in magnis & acutis morbis transitus per poros statuitur. Nam omnes huius generis morbi tantùm spiritus sunt, à corpore non egredientes aliter, quàm velut calor à Sole. Quem Sol vrit, hunc spiritus Solis vrit. Discrimen v. in hoc obseruate. Sicut Sol calefacit per vitrum, ignis per fornacem: non æquè tamen calefaciunt per cutem hominis. Calor, qui in morbis illis emergit, calor corporis est, qui ab extraneo quidem auctus, in suis liquoribus efferuescit. Vapores enim is eiicit, sicut ebullientium rerum omnium natura ac conditio est, per poros. Spiritus morbi, de quo hic sermo est, ex centrò matricis ita intelligendus est, quod is alia & diuersa à sole substantia sit. Et est substantia matricis: & sol illius substantia est: sicut tres istæ naturę ac centra distinguuntur. Quod si ergò matrix morbum fouet: id primum est, quod morbus iste corpus fiat, quod ipsum decumbit. Postmodùm vapor eius exundat, seu spiritus ab eo effunditur, qui non nisi odoris, ex moscho aut rosâ exspirantis instar est. Is peruadit & penetrat, à nemine vel visibilis vel palpabilis. Tales sunt omnes morbi ex matrice in corpus egredientes. Qui verè deforis ex corpore in matricem inferuntur, hi cum suis corporibus corporaliter exsistunt: sicut suo loco deducitur. Iam ad hęc scitote, spiritus ex matrice in corpus peruadentes, coloratos esse; hoc est, vim colorum cõtinere. Causa est: quia sicut spiritus vitrioli tingit, & tamen spiritus est; Sic spiritus quoq; tingunt aut colorant morbos, corpusq; in locis omnibus corripiunt, non secus, ac si ipsi corpus essent.

Centrum matricis & ipsa matrix vt se mutuo afficiant.

Solis radii & spiritus morbi comparatio.

Spiritus matricis colorati.

Quanquàm autem multi in matricem morbi incidant; tamen hoc sæpe accidit, vt pars vna ab alterâ sanetur: vt, cum centrum matricis ægrotat, si multoties à matrice curatum est: & sic viciſsim matrix à centro: ita vt vnum alterum lædit ac offendit: ita peræquâ vi vnum alterum

sanare

Morbi & sanitatis vna radix.

sanare potest. Vbi etiam morbi exoriuntur ibidem recuperandæ quoq; sanitatis radix posita est. Ex eâdem siquidem radice, vnde morbus emergit, sanitatē quoque enasci opus est. Et sic vicissim. Iam si fieri potest, vt morbus à se ipso gignatur; fiet etiam, vt sanitas ex se ipsâ emergat. Si per accidens infirmari possumus: per accidens etiam possumus confirmari. In quo ægrotamus: in eodem quoque sanescimus. Itaque si astrum nos affligit: Idem nos quoque valetudini reddet. Si plethora nos deiicit: eadem nos quoque reficiet. In suâ enim meta permanet quoduis auxilium, nec quærendum in alienâ. Si ergò in Microcosmi corpore idem non minus verum erit, nimirùm, sanitatem exteriorem, interiorem ęgritudinem euincere: hoc est; corporis sanitatem emendare morbum centralem, & morbum centralem, & morbum centralem superare morbum corporalem matricis. Nam, si cœlum corpus hoc nostrū sanum, quod è terra assumsimus, forinsecùs infirmare valet: tùm quoque vicissim sanare & cōseruare potest corpus id, quod imbecillitas affligit, aut afflictura est. Similis omninò & hic ratio est. Quare rectè Hippocrates, si isto sensu dixit, tradidit; *Virtutem esse eam, quæ morbos pellat.* Hoc idem est, ac si dixisset, *semper virtutem vnam aliā pellere.* Sic virtus est vis cœlestis, non ex medicinâ: sed est medicina inuisibilis: velut, si quis suo ipsius ductu, sine medicamentis conualescat; is per virtutem conualuisse dicitur. Virtus hæc est cœlestis Astronomia: ideò ægros sanat. Hoc autem modo qui non sanescūt, hi medicamentis vtentes per arcana sanātur. Arcanum virtus non est, sed vis ac potentia, virtute potentior. Quanquàm error iste antiquus sit Medicorum, quod vires potentiales, virtutes nominarint. Vnde factum est, vt nec Hippocratem: nec ipsius commentaria intellexerint.

Hippocrates laudatur.

Arcanū quid?

Hisce ergo traditis, in genere tam cōclusam volo Monarchiam ad fœminas spectantem, medicisq; cumprimis considerabilem. Quanquam prędictis istis materiam hanc omninò finitam velim. Porrò etenim (*volente Deo*) singulos mulierū morbos, quos aut cum viris communes sustinent, aut peculiares propriosq; sine consuetudine virorum patiuntur, seorsim ac sigillatim trademus: vno hoc fine, vt hæc Microcosmi Monarchia probe recteque & cognoscatur, & intelligatur, cū definitione & explicatione adiunctâ rerum ac caussarum omnium, prout necessitas poscet: cumq Masculâ & Anatomicâ, & Archimeicâ institutione ac mundanæ intelligentię origine: extra quorum considerationem nemo aut Medicus sit, aut esse possit. Non diffiteor equidem, me in huius monarchiæ explicatione à cæteris Medicis longè desciscere. Sed id iure facio. Deprehensi etenim isti abundè satis sunt, quòd non solum inscitè & sine fundamento omni curent, sed quod etiā extra omnem naturæ lucem scribant: cū tamen non deceat, Medicum, commentari quicquam, quod ab ipsâ naturæ luce nō similiter probetur & stabiliatur. Quod si enim medicinā à terra desumere is debet: opus est, vt terra ipsa Medicus sit, non homo. Tum is quoq; ex terra suam doctrinam hauriet, vt nimirum eo, quod terra ministrat, ad res vtatur definitas & necessarias. Hoc si nec facit, nec nouit: sctiptitatione omni suâ nihil molitur aliud, quàm seductionem tàm sui, quàm ægrotum. Quanquàm autem isti eousq; dignitatis & maiestatis euecti sint, vt inter Academiarum quatuor columnas, super quas nescio quid struunt, quasi nemini quicquam contra istum ordinem mouere ac loqui liceat, non vltimi statuantur: de his tamen scitote, eos ipsos, qui illas posuerunt, liberè quidem fateri, à se quod positæ ita sint: nescire tamen se, an id factum rectè sit, nec-ne. Prouinciam suam cuiuis tuendam relinqui. Vt tamen id facerent, dicunt, se persuasos ac compulsos esse propter nonnulla expetimenta & rationes. In quibus, an fundamentum aliquod situm sit, se curiosiùs non inquirere, responsionem mandare his, ad quos ista spectent. Sed, ô bone Deus, quā fragiles & vacillantes hæ columnæ sunt! Quàm fundamentum hoc est futile! Super quod tamē ipsi, nescio quę oracula struūt, clamitantes subinde, *illos, qui pro quarto membro Academiis præfecti sint, errare non posse.* Sed reuera in isto fœdè erratum est, dum vos pro columnis positi estis. At pro adminiculo etiam Christum sibi asciscūt, dicentem, *infirmos opus habere medic*. Hoc nomen quia illi sibi arrogant: de cætera perfectionē nihil anguntur. Quod si vero hoc probè trutinassent, Déum nimirum *medicum creasse, ac medicinam è terra produxisse, vt ille per eam honeretur:* tunc in scholis suis circularem quæstionem mouissent, *an vos à Deo, an vero Diabolo creati essetis*: hoc est; an veritatem, vel mendacium profiteremini. Sic nimirum de

Medic. reprehēsio.

creatore

creatore veſtro omnibus indubitatè conſtitiſſet. Nam quod Deus pro Medicis vocet perditos ludimoderatores, procuratores, pharmacopœos, laicos, monaſchosq; ac ſimiles: id merum nugamentū eſt. Vos autem creauit *Lipſia, Tubinga, Vienna, Ingolſtadium*. Et iſtis creatoribus veſtris vos ſimiles eſtis. Non pernegamus quidem, vos quiddam in Aſtronomiâ, nōnihil etiam in Philoſophiâ, aliquantum etiam in Logicâ quidem olfeciſſe: ſed id nec calidum, nec frigidum eſt. Quod ſi Aſtronomus in exilium relegaret ſuum ſortilegium, ſua etiam rationabilia Philoſophus, & nugas Logicus: fieri quidem poſſet, vt aliquod medicinæ fundamentum complecteremini. Iam verò, quod cauſſam veſtram tutamini citatis auctoritatibus Machaonis, Apollinis, Ariſtotelis, Galeni, Auerrois, Auicennæ, Raſis, Meſuæ, &c. id longe extra metam eſt. Vobis prius noſcendum incumbit, an illi mentiti ſint, nec-ne. Hoc conſtituto, illi vel admittentur vel reiicientur. Illorum ſcripta ſi fiſtulæ ac tibiæ eſſent: probus ac induſtrius organiſta ille fuerit, qui ſuper illis cantiunculam aliquam fingere poſſit. Cum ipſis æquè comparatum eſt, ac cum Geometris: qui ſpeculationibus ſuis circulos ac inſtrumenta varia, quæ ſe ipſa mouent & promouent, commiſcuntur. Sed dùm videas, ipſi cum ſuis inſtrumentis corruunt ac confunduntur. Equuli lignei ſunt. Quos peregrinaturus ſi conſcendas, vanitatem rideas. Quod ſi Deum non pro prætextu habeatis, & per hunc inſaniam veſtram velaretis: Alchimiſtis certè ac vatibus omnibus longè vaniores & craſſiores deprehenderemini. Eo prætextu freti occinitis, *Deū hoc nolle, id Deum immiſiſſe, cuius quis iudicio ac potētiæ reſiſtat?* Nam in manu eius omnia poſita ſunt. Iſta talia verò cur prætexitis? Ideò nimirum, quia ex prauâ naturâ prodiiſtis. Vnde verbum Domini aſſiduo in ore circumfertis, neceſſarium hoc omittentes, *ægros ſuo medico opus habere*. Quare autem? Hic conſileſcitis. Et ſi quidem reſponſum daretis, ideò id ſaltem fieret, vt pecuniam & fidē ab hominibus extorqueretis. Sed cor tamen medici à linguâ longè diſtat. Hæc apud vos penſitate, & rhombū reſpondete.

AVREOLI PHILIPPI THEOPHRASTI AB HOHENHEIM.

LIBRI QVINQVE.

De *Cauſis Morborum Inuiſibilium.*

PRÆFATIO AVCTORIS.

ONFECIMVS *hactenùs tres libros ex luce naturæ ac in illis explicuimus affectus ac morbos viſibilis & corporeæ partis Microcoſmi, eoſque tùm ſingulari diligētiâ & experientiâ, tùm & ſufficienti Philoſophicorum ac experimentalium documentorum & demonſtratione conſcripſimus. Quanquàm autem in libris iſtis pathemata aſpectabilis corporis Microcoſmi accuratè & abundanter ſatis tractata, omniaque in quolibet capite efficaciter in tantum ſtabilita & confirmata ſint, quantum ex ipſa naturæ luce, nullo aut omiſſo, aut neglecto, erui potuit: tamen ne ſic quidem viſibilis partis Microcoſmi, morbi, quotquot in corpus incidunt, vniuerſi enumerati ſunt. Etſi enim deſcriptum ſit, quicquid viſibiliter oculis & palpabiliter manibus occurrit: cuiuſmodi morbi ex ſolido Philoſophiæ fundamento operosè eruti ſunt, ſicut peritus quilibet circa hæc abſque omni errore verſari poteſt (quanquam Humoriſtæ in mediis erroribus omnem ſuum diſcurſum produxerint) attamen in illis libris ſaltem complexi ſumus dimidii hominis affectus, nimirum partis eius, quæ viſibilis exiſtit. Sic ergò vſus ac neceſſitas poſtulat, vt porrò quoque alteram partem dimidii hominis deſcribere aggrediamur: vt hoc pacto homo totus ac integer in cognitione & ſpeculatione medici conſiſtat. Ea quanquàm inuiſibilis ſit: eſt tamen palpabilis. Et quod palpabile eſt id viſibile nō eſt, hoc in luce naturæ quoq; eſt ſimiliter: cæcus, qui palpat nō videt id, quod palpat. Sic & in cōtrario: videmus & palpamus, ſed quod palpamus, nō ſentimus. Et ſicut mirabilis occurrit cæco palpatio ſic noſtris quoque oculis mirabile id eſt, quod non ſentiant id, quod manus tangant. Et hoc exemplum probè attendite. Nec enim fruſtra cæcus naſcitur: ſed is nobis pro exemplo & monumento eſt, quod nos quoque cum acutis oculis in luce naturæ caligemus. Quare id*

conſideratione

consideratione meritò dignum est putandum.

Homo si ne lumine naturæ nihili. *Homines non terreni, ecquid tandem sine luce naturæ in rerum naturalium cognitione proficimus? Ex quâ luce id ego iam profero, quod à visibili extenditur ad inuisibile, non minus admirabile in hoc, ac in visibili. Vt autem naturæ luci insistam: inuisibile, visibile est. Quicquid oculi vident (veluti in altera dimidia visibili parte propositum est) id vlteriore demonstratione minimè eget: Ipsi enim oculi magnum hunc mundum contuentur: eumq́ in Philosophiam ita deducunt, vt oculis admotis is aspectabilis sit. Nam quicquid ex eo constituitur, id visibile est. Iam verò, quod porro in sequentibus libris de hoc argumento desumitur, id visibile non est. Curare ergò, vt inuisibile, visibile reddatur, id laboris non tenuis est. Hæc vt diducamus latiùs, scitote, mundum, & quicquid in vniuerso eius ambitu videmus ac palpamus, dimidiam saltem mundi partem esse. Id verò, quod non videmus, tantundem est secundùm quantitatem, naturam, ac proprietatem. Caussa hæc est, quòd dimidius alius adhuc homo sit, in quo mundus inuisibilis operetur. Hoc sensu, duo mundi, duos homines in corpore vno constituunt: vsque adeo mirabiles sunt creaturæ, tàm altè in luce naturæ pensitandæ, secundùm id, quod Deus inuisibile in ipsis fecit. Itidem quoque secundum hoc, quod visibiliter cognoscimus. Isthoc nimirum artificio Deus magnalia sua, & disciplinam lucis naturæ illustrat, vt illorum intuitu non saltem oculos nostros pascamus, sed etiã oppidò admiremur res istas naturales, quas oculus non capit, mentis indagine perscrutemur: quæ tamen ante nos ita euidenter stant promta, sicut columna ante faciem cœci. Porrò verò, cùm in luce naturæ adeò euidenter visibilia reddantur, quæ aliàs inuisibilia sunt: quonam pacto oculi nostri aperiri poßint, deinceps explicare proponimus: ductu nimirum huius exempli. Luna lumen est: sed hæc colores tamen internoscere non docet. Quamprimum vero sol exoritur, colores omnes distinctè & videntur, & internoscuntur. Similis quoque lux Naturæ est, lumine solis multò clarior. Et qualis lux lunæ ad splendorem solis: taliter naturæ lux, supra omnem conspectum ac oculorum vim effertur. In hac luce inuisibilia visibilia fiunt. Perpetuò vos autem hoc retinete, lucem aliam aliâ semper splendidiorem exsistere.*

Quicquid mūdi videmus eius saltè dimidium est.

Naturæ lux præstantißima.

Nos fidem addicimus operibus. Et vt addicamus, cogimur. Qui enim minùs credit: huic opera desunt, opera testantur de eo, vnde prodeunt. Quòd si opera visibilia sint: illud verò, ex quo procedunt, inuisibile: credere debetis, aliter ea inuisibilia non esse, quam quia nos in luce illâ, per quam visibilia redduntur, non ambulamus. Idemq́ hìc accidit, quod illis, qui caliginosâ nocte tinnientem campanam audiunt. Hi campanam ipsam non vident: & tamen eius opus peruident: hoc est, audiũt quidem. Quod si vero id, vnde sonitus editur, videre satagũt; id per lucem quandam fieri opus est. Lux quidem Luna est: Sed obscurior. Sol omnium lucidissimè singula exhibet. Propterea non conuenit, nos contentos esse eâ luce, quæ opera monstrat, & ea visibilia facit: sed pergendum vlteriùs est, & cogitandum id, quod opera faciunt, ipsis operibus potiùs ac maiùs exsistere. Quare & lumen eius potiùs ac lucidiùs esse oportet. Rei enim cuilebet sua lux est, per quam conspicitur: vnaqualibet etiam lux rem suam visibilem reddit, quæ ad præsentiam lucis alienæ inaspectabilis manet. Quod si ergò opera nos longiùs abducunt, quàm vt in ipsis subsistamus: is certè qui indicem hunc sectari nolit, ad operum fidem nunquam induci poterit. Quòd si operi credimus: magistro quoque operis credemus. Ista enim fides mortua est, quæ ab operibus ad magistrum non ambulat. Ædificia quidem nobis splendida placent. Multò magis autem placeat eorum Architectus. Ædificia nihil nos docent: scientia autem eorũ, ab opifice dimanat. Exemplum habete. Christus mundi lux erat, sed inuisibilis: homo enim erat; illud opera eius testabantur. Qui opera ipsius ad lucem illam æstimarunt, hi multò clariùs videbant, quàm stellæ firmamenti vniuersæ lucere possunt. Oculi nostri, videbant opera ad lucem à sole egressam: sed eadem tamen lux magistrum ostendere non poterat. Ideòque qui illũ cognoscere, & visibilem, vt erat, habere volebant, hi luce illâ opus habebant, quæ illum illuminaret, de quâ ab Apostolis dictum erat: Hic tria tabernacula ædificabimus. Sic vnaqualibet res suam lucem habet. Et qui ad lucem primariam caligant, ante huius oculos inuisibilia apparent, velut sub densam noctem mons fastigiosus. Sic ergò in naturâ lucem quandam reperimus nos tales perspicaces reddendi, quales nec Sol, nec Luna præstare potis est. Quæ hoc fine adducta à nobis putentur, vt noscamus, nos hominem & creaturas vniuersas, ex parte saltem dimidiâ contueri: ac ob id nobis ansam vlterius procedendi, porrectam arbitremur.

Dionysi' Areopagita. *Quemadmodùm ergò Dionysius Areopagita ad lucem suam videre non poterat opera illa, quæ sub cruce Christi edebantur, etsi ipsius firmamenti Astronomici peritißimus esset: & tamen sese vltra opus ipsum proferebat, vt Architectum ipsum mundi perspiceret: sic nos quoque ad operis conspectum solum minimè subsistere debemus. Nam qui quærit, & pulsat, is inuenit. Sed de operibus res ita intelligenda est. Quanquam in nobis morbos deprehendamus, quorum*

origo

origo ex hoc visibili corpore cognosci non potest: isti tamen morbi nihil nisi opera sunt: quæ nos iubent non dicamus,(hoc superat captum nostrum) sed vt facem incendamus, per quam dicere possimus. Hoc subest nostro intellectui. Id ergò dum consectamur, apertè prodit euentus, alterum quoque dimidium hominem præsentem esse: nec solum sanguinem & carnem hominẽ constituere, sed insuper corpus accedere aliud, quod ipsum crassis nostris oculis nimis splendidum obueniat. Et in hoc morbos istos hærere, cum inuisibilibus suis caussis omnibus.

Explicatio futuræ consideratio-nis.

De his caussis, & de hoc corpore, in quo illæ operantur, porrò commentari, nostrum institutum est. vt nimirùm morborum istorum cum suis caussis cognitio integrum & perfectum Medicum constituat. Sicut enim antea traditum est de morbis visibibus seu corporalibus: sic iam proponũtur incorporales, & tamen simul, vt dictũ est, corporales. Ad quod andendum compulit nos opus illud, quod præter seipsum de suo opifice quoque testatur; ac docet, qua ratione edatur ipsummet, & quid sit is, à quo editur. Id quo pacto indagandum sit: sigillatim suis libris proponitur. Nam hoc in genere noscendum est, quod, vbicunque tandem opera aliqua fiunt, propter hanc vnicam caussam illa fiant, vt caussas eorum inquiramus & discamus. Omnia enim opera à DEO fiunt. Ea verò, quomodo ad nos pertineant, indagari nostri officii est. Nam nullo alio fine manifestantur illa, quàm quòd DEVS per ipsa nobis aliquid innuat, ac diuina sua prouidentia testetur, mirabilia multa in ipsius thesauris secretis condita esse, ex quibus profundam & incomprehensibilem eius sapientiam, quæ fine ac modo caret, cognoscamus: vt, quibus non saltem crassos nostros oculos exsatiare, sed insuper etiam illustria & maxima sua Magnalia proferre velit. Quia ergò is opera nobis ob oculos ponit: meritò de ipsis accuratiùs inquirendum est. Non enim vt dormiamus, conditi sumus: sed vt vigilemus, & ad omnia eius opera prompti ac parati simus.

Finis operum diuinorum.

Homini isti, qui in solâ visibili luce naturæ ambulat, offendiculum, imo indignatio & odiũ secundum corporalem sensum, hoc est, hominem nimirum à Diabolo obsideri, adeóque regi ac gubernari posse, vt sensus externus indicare aliud nequeat, quam hominem istum obsessum, non hominem, sed merum Diabolum esse. An vero hoc non stupendum DEI opus sit, hominem super terram viuentem, Diabolum intra se fouere apparere: cùm tamen homo imago DEI, & non Diaboli sit, ab homine tantùm distans, quantùm lapis à ligno. Tùm & hoc præterea incredibile est, cùm homo imago DEI sit, à Diabolo per CHRISTVM redemtus, quòd nihilominùs is in tàm horrendum carcerem abripi ac distringi possit, nec vllam à merito redemtoris prærogatiuam paratam habeat. Quod cur fiat, vt explicetur, an non integrum capitulum ei impẽdi debeat? Iam verò id tantum opus est, & per opus hoc, nos, vt credamus inducimur, caussam longè maximam istius rei existere. Eam, vt cognoscamus, DEVS vult: iubetque, vt opus id non simpliciter & obiter contueamur, sed penitiùs omnino perscrutemur & indagemus, cur nobis ob oculos id positum sit. Quòd si enim nobis otium & animus suppetit, inquirendi, ad quos vsus lana ouis, & seta porci seruiat: quòd si rem vnamquamlibet ad suam seriem redigere, & crudos cibos coctione iustâ palato sapidos reddere, & aduersus hyemem hypocausta extruere, & contra pluuias tecta inducere (quæ tamen vniuersa ad solas corporis delicias faciunt) possumus: cur quæso intentum etiam meditationem non suscipiamus eius, cuius possessio non corpori, sed ipsi æternitati emolumento est? Nam quicquid corpus lædit, id domicilium æterni frangit. In eo si iam diabolus habitat, destruit ac vastat ipsum. Iam ergò meritò indaganda caussa est, cur is hoc casu opus factus sit. Id si ratio visibilis non prehendit: ad inuisibilem diuertendum est. Quæ si ad lucem rectam corripiatur: non minùs, quàm visibilis ipsa, offertur. Sic, quia ex operibus numerus desumitur, vnd quæuis etiam cùm Theorica tùm Practica dimanat: ideò sequentur deinceps morbi illi in versalibus suis; quomodò nimirùm spiri uales illi morbi in nobis subsistere queant, qui tamen spiritus ad lucem suam visibilis est, quandoquidem dimidius homo exsistat.

Corpus hominis à diabolo obsideri, rationi absonũ.

Diaboli cõsuetudo.

Sic ergò te admonitum velim, lector, vt in sequentibus omnibus morbis intelligendis intellectum visibilem induas. Nam opera omnia visibilia sunt. Visibiles ergò eorum quoque caussas esse oportet. Nec te verò id confundat, quòd res istæ non vniuersæ in Solis propatulo versentur. Sed id cogita potiùs, quàm secretus Deus etiã extra Solem sit. Et si ista talia esse deprehenderis, scito, quòd hoc loco res inuisibiles immeritò inuisibiles vocitauerimus. Ex ipsis enim operibus patet hoc, quòd ab opere alio egressa sint. Sic etiam domus, opus est, & est visibilis. Opus est Architectus quoque, visibilis & ipse. Architectus hic, opus Dei est domus, opus est Architecti. Sic intelligendum etiam est, quòd opera visibiliter ante oculos posita videamus. Quòd si opificem operis cognouerimus, visibilis & ipse erit nobis. In rebus æternis fidei facit omnia conspicua. In rebus corporalibus inuisibilibus, lux naturæ res omnes visibiles facit. Ideò non expauescas, aut fastidias, quoties audis, rem quampiam visibilem fieri posse: nec id credas, quasi ea iam etiam non sit visibilis. Quod visibile futurum

Per fidẽ res æternæ: per rationis lucẽ mũdanę patescunt.

est, id eodem tibi loco sit, ab iam visibile exsistat, Infans, qui in conceptione est. Et licet inuisibilis sit: quid id derogat visibili? Et hisce, Lector, præfationi finem imponemust solemni protestatione adiunctâ, ne nos ante colophonem additam quicquam iudices. Hîc enim quia opera tam illustria apparent, nos eadem ad sui indagationem vlteriorem inuitant & compellunt: maximè verò ob id, quod non tantùm egomet, sed alii plures in his re rebus varia proferunt & aperiunt. Et tamen quia lux illa excutitur, huiusmodi Micrcosmi contemplationes præstigiosæ, Diabolicæ, Veneficæ, Augurales & superstitiosæ à plerisq;iudicantur,vi nimirùm & iniuria publica,sicut in secuturis libris euincetur,Vale.

ARGVMENTVM SEQVENTIVM LIBRORVM.

IAm verò, vt, quid in sequentibus tradituri simus, cognoscatis: scitote Philosophiam duplicem esse. Sic etiam duplex medicina est. Altera de *Corporeis morbis* tradita est. Deinceps de *Incorporeis*, cur inuisibiles sint & visibiles faciendi sint,tractabitur.Tractatus quatuor libris finitur.Primus continebit *morbos quos fides dat, & quantum fides comprehendere potest.* Alter tractabit de *impressionibus absconditi cœli, quo nimirum modo, quâ ratione id in nos agat.* Tertius definiet *morbos imaginationis, quomodo illa sine omniâ materiâ operetur.* Quartus statuet *de secretis naturalium virtutum, quæ præter omnem rationem corporalem, per sui corporis proprietatem, operantur.* Adeoque, velut hæ res naturæ opera sunt: sic â me quoque inquirentur. At verò, quia liber vnus, nempe de Sanatione, defecturus est: ideò post quatuor dictos libros annectitur: ex quo quiuis abunde exsatiari poterit.

INTROITVS LIBRI PRIMI, DE REBVS EX FIDE HOMINI ACCIDENTIBVS.

HAs res super doctrinam Christi fundari omninò opus est. Humanæ siquidem rationi, prout ea ab Adâ dimanat, omninô imperscrutabiles exsistunt. Ea doctrina veluti iã proponitur:sic fide solidâ accipienda est.Homini quidẽ ex seipso fidei virtutes nunquam perscrutabiles sunt.Fides enim in hoc est lux summa, fundamentum indicans,quid in illâ fide intelligere debeamus.Sic ipse quoq;Deus fundamentum ac principium nobis indidit,naturalem medicinam addiscendi in herbis, lapidibus, motu cœli,& similibus alijs:quę dùm speculamur,in magnam admirationem abripimur:quam deinde indagatio naturæ sequitur.Et sic experimini,quid in eufragiâ, quid in rebus alijs lateat. Sic enim ipsa opera causę& motores sunt,quę nos ad genuinum sensum inquirendum suscitant.Sic ergò persuasum habete, quòd non res omnes in ista obiecta collocatæ sint,cognoscendi saltẽ ea, quæ ad visibile corpus pertinent:id enim pars tantum vna est:sed quod consistant etiam in verbis supremæ scripturæ,in quâ continetur obiectum illud, per quod indagare ea possumus, quæ ad propositum meum de Fide spectant.

Fides quid?

Admirationẽ sequitur perscrutatio.

Cognitum vobis & exploratum est,Euangelium breuem synopsin de virtute & potentiâ fidei tradere, quo loco sententiam hanc habet: si fidẽ habueritis velut granum sinapis, & ex fide & in fide istâ monti huic dixeritis *tu mons, iacta te in mare*; fiet. Ita ergo statuendum est; robur nostrum,quod in sanguinis & carnis soliditate consistit,admodùm imbecillum & fragile esse: verum autem & durabile robur in solâ fide nititur. Quâque facilitate granum sinapis manibus attollere,ac in mare iactare possumus, nullâ vel minimâ grauitate obstante:eâdem planè pronitate ingentes montes per fidem nostram in mare excutere possumus.

Euangeliũ quid?

Fidei robur quãtum.

De fide ergò id ratum habendum est, quòd per eam mirabiles operationes fiant, quales visibile hoc corpus ne semel quidem attentare ac meditari ausit. Samsonem videte: Illius robur non tantillum corpus erat: sed erat illa virtus ipsius fides. Sic & Iosuæ fides fuit, & similium: qui omnes nobis documento sunt, terrenum hoc corpus nostrum nullo robore pollere: sed fortitudinem omnem, quâ frui & operari debemus, in fide ponendam esse. Et hoc modo fidei virtutem intelligendam

telligendam esse, attendite.

Spiritus quā sint potētes. Sed de his pergamus. Spiritib. hoc idem possibile est, qui olympum in mare rubrum præcipitare possunt. Iidem mare oceanum quoq; supra montem Ætnam disijcere valent. Simile in alijs etiam possunt permissu Dei. Ex his ita colligite: spiritus corpus non habent: & ob id nec sanguinem nec carnem. Et tamen tāto robore insignes sunt. Hoc fides prestat, quam habent. Spiritus fide habent. Summa ergò Euangelij ista sit, quasi Christus dixisset: Quid vos homines estis cum vestris viribus? Nihil. Ego autem, vnde nam vires asciscere debeatis, monstro vobis: Nempe ex fide. Si fidei tantum habueritis, quantùm exæquat granum milij: ecce, vsque adeò robusti eritis, vt nec spiritibus vi cedatis. Iá verò, etsi quidem homines sitis, robur tamen vestrum ac fortitudo, ipsis quoque spiritibus, veluti etiam Samsoni, similis erit. Ex quo norate, quomodo per fidem spiritus fiamus. Nam quicquid vltra terrenam hanc naturam molimur, id omne fides præstat, quæ spiritus instar per nos operatur: nec nos ipsis spiritibus infirmiores sumus. Christi ergò verba hoc quoq; sensu accipi possunt: si fidem habetis velut granum sinapis, & terreni spiritus estis: quantò magis id præstabitis, si fides vestra sit, sicut melo? quanto robore exsuperabimus spiritus, si fides sit instar cucurbitæ?

Fide homo spiritib superior. Sic ergò isthæc omnia homo per fidē potest, & robur hoc in isto mundo sibi retinet: & per virtutem hanc fidei præcellit spiritibus, quos etiā promptè vincit, vt omnes illi subijciantur. Per fidem enim contra spiritus pugnatur, qui aliàs longè atrociore insultu nos oppugnarēt. Per fidem illi sopiuntur & fugantur. Per fidem nos eorum plurimos domamus ac coërcemus. Quod simili sensu accipiendum est, ac si grandis panis super mensa positus esset. Et si fides nostra maior nō esset detritā minimā micā eius: tamen aduersus spiritus potentes satis & validi insurgeremus. Quantò magìs verò, si de pane eo fragmentum grande ederemus? Ponimus enim, fidem esse instar istius integri panis. Scire verò oportet, fidem hanc à primà creatione in nos translatam, ipsum Abrahamum, Moysen, & cæteros similes omnes in suo robore conseruasse. Vnde tàm mirabiles illi viri exstitêre, & vltra vires humanas toties operati sunt. Cognoscite vero etiam de ijs, qui hâc fide caruerunt, & confisi sunt in hâc fragili & humanâ fortitudine, sapientiâ & virtute. Confidentiæ incommoda. Hi à spiritibus victi & superati sunt, eoq; ignominiæ redacti, vt spiritibus victoribus, velut potentibus regibus genua inflexerint, eosque velut Deos adorauerint. An verò hoc non robur est, sine annonâ, sine armis ita deijci & profligari ab eo, quod nec carnem, nec sanguinem, nec ossa habet? Horum robur enim, quid aliud quam fides? Præter eam enim spiritus nihil habent aliud.

Cæterum de robore isto vlterius attendite, quòd etiam in diabolis vigeat: Fides omnes diabolos firmat & roborat. de quo diuisam hanc explicatíonem notate. Fidem vniuersi habent: & ex eâ suá potentiam. Vnde duo sequuntur: Vsus, Abusus. Vsus per se est. Abusus is est, de quo plura verba facturus sum. Diaboli fide suâ abusi sunt, ideo extra cœlum exturbati sunt. Fides autem propterea ipsis ademta non est: sed permissio Dei ipsis opposita est. Ideò, si fides ipsis ademta non est: potestatem vel illi habebunt, montes in mare demoliendi, & similia alia faciendi. Iidem potestatem etiam habent per fidem suam tùm morbos introducere. Et velut Sol bonis ac malis, nullo respectu allucet: sic diabolus quoque contra homines agere potest. Ideóque vel bona vel mala signa edere potest. Quandiu enim fidem retinet: tamdiu eius virtutem quoque possidet.

Sicut ergò fides de spiritibus intelligitur: ita de hominibus etiam statuatur, quòd nos inuicem inuisibiliter lædere, fidem rectè ac malè impendere possimus, prout Deus nobis illud permittit. Plagæ autem illæ ac vulnera, quæ hac virtute infliguntur, aliter probari ac mōstrari non possunt, quàm demonstraturus Samson fuisset, quomodo mandibulâ vnâ tantam populi turbam strauerit & confecerit. Samsonis historia. Occisio enim ista permissio Dei fuit, & est: ac vnusquilibet, qui Samsonis fidem habet, quorum multi sunt, strages easdem edere posset, si Deus tale robur in actum dirigi permitteret quod tamen ex vsu minimè est.

Quanquàm autem ea fidei apud nos prærogatiua sit, vt ipsos diabolos ac spiritus in istâ virtute fugare, & montes in mare præcipitare possimus: ipsum tamen ob id factum tentare non debemus. Credendum saltem est, & in hâc fiduciâ quiescendum. Credebat Samson: opus erat: ob id fiebat. Quòd si

vel

vel hâc ipsâ horâ similis necessitas foret, Samsones certè in mundo plures prodirent. Nos autem decet scripturæ & Euangelio credere: ac iuxtà scire: quòd ista possimus: nec exemplum æmulari eius, qui alterum sibi euulsit oculum, vt ab eo non offenderetur. Quod credimus: nullis operibus firmandum est. Qui enim ad opera properat, properando à fide discedit, & ad damnationem festinat. Nec enim id Deus ideò locutus est, vt fieri ea cupiamus: sed saltem, vt sciamus, quæ fidei nostræ efficacia sit. Deus autem ipsemet illius exempla quædam in veteri testamento exhibuit: vt & in nouo vis fidei singulariter nobis declarata est. Ac licet quidem, dùm hic versamur, in carne ambulemus: fides tamen nostra, quam in creatorem rerum omnium iactamus, adeò efficax ac magna est, vt à nullo vis eius satis exprimi verbis queat. Quin & ipsa nulli adimitur, nisi ei, qui illam vltrò citroque abjicit. Idéoque duobus modis operatur: In bonis hominibus ad bona: in malis contrà ad mala. De bonis nihil hic attinet scribere. De malis autem hæc attendite.

Fidei virtus non tentare.

Fidei vis quanta etiam in infirmis.

Fides duplex.

Ergò si fidé concepimus, quam postea rebus malis impédimus hoc opus scriptura sacra suo idiomate tentare vocat. Ibi enim Deum tentamus, fidemque in illâ impendimus, ad quæ nunquam data est. Probare enim affectamus, an illa qualis prædicatur, re ipsâ talis sit. Sed à tentationibus cauendum est: credendumque nobis, ita pridem rem tentatam esse. Quòd si opera verborum non spectamus, in fide puri manemus. Porrò autem ad Deum singulariter id precamur, vt nos in tentationem non adducat: hoc est, tentationem nobis ne indulgeat. Nam cuiuscunque tentationi Deus obsecundat, hic de animâ suâ sollicitus sit. Propterea, quod id non fit, ac ex voto succedit, liberatio est à malo. Nec enim ipsis quoque spiritibus Deus indulget, vt voti compotes reddantur. Alias enim ineuersum & inexpugnatum nihil relinqueretur. Nec tamen minùs id illi possunt, & nos cum illis. Possumus enim montes omnes & colles è viâ elidere, vt in plano ambulemus: sed id tamen non fit. Deus enim eo loco illos stare vult, procedas etiam tutò, quoquò velis. Sic tignarius domū exstruere in prato & nouit, & potest. Id si permittit prati dominus, domus exstruitur. Alias minimè. Et hoc exemplum abusus virium fidei sit.

Tentationis periculum.

Quomodo fides corpus infirmet ac lædat.

SEd quorsum equidem huiusmodi cōmemoro, cùm tamen nondum id attigerim, quod intendebam: quî nimirū fiat, vt fides corpus infirmet? Nam hactenùs saltem de viribus & efficaciâ fidei pertractauimus. Iam ergò punctum alterū abusus aggrediemur, hoc modo. Medicus in potestate suâ habet remedia bona. Qualis est, taliter ea impēdit. Illis ęgrum sanare, illis occidere potest. Quòd si enim melissam ad sanitatem: arsenicum quoque ad mortem appropinare potest. Sed hæc quomodo accipienda sunt? Ita scilicet. Per fidei nostrę virtutem, nos homines bonum ac malum operari possumus, si modo dominus tignario hanc potestatem faciat. Fides autem nostra non aliter se habet, ac opificis instrumentum. Is cudit cultrum, quo proximum suum ferit, ac corpus eius vulnerat. Sine cultro & similibus instrumentis proximum sauciare non potest. Id similitudine quâdam ad fidem quoque detorque, quâ nos abuti decernimus, & degenerare ab eo fine, cuius gratiâ illa nobis impertita est. Tunc enim fidei nostræ vim malæ viæ applicamus, ac à rectâ declinamus, credimusq; hoc esse tale, id aliud. Sic ergò abusus virium fidei nostræ in causa est, vt dicamus, hoc esse. Cudit etiam arma, quę credimus hoc vel illud esse.

Fide operamur bona, mala.

Iam vero scitote, nos id, quod fabricatum est, vt culter, telum, iure merito spiritum vocare posse. Spiritus enim sine manibus ac pedibus facere potest, quicquid homo facit. Id si simili quoque modo operatur, iam nihil inter illos dissimilitudinis est. Sed institutio breuis pręmittenda est de hac cusione seu fabricatione, quòd fides talem ordinem requirat. Si morbus nobis incidat Epidemicus, nosq; iudicemus, eum esse pœnam, vindictamque: tunc is est id. Et licèt quidem naturalis sit: fides tamen illum non naturalem reddit, eoque deducit, vt secundùm naturalia signa nemo ex illo sese extricare queat. Vnde fit, vt videatur auxilium naturale omne frustaneum esse. Id arma illa persuadent ita, quæ fides cudit ac fabricat. Nam si bona designare possumus per illa: possumus etiam per illa patrare mala. Et sicut mons in mare deijcitur: sic hic fidei quoque

Spiritus quales.

quoque germen destruitur. Fides enim in seipsâ potest omnia herbarum genera producere, inuisibilem scilicet vrticam, & inuisibilem Chelidoniam &c. Adeoq; rem quamlibet, quá natura terrena profert, fidei robur quoque progignere potest. Sic eadem fides omnes quoq; morbos producere potest. Sed in hoc differentia est, quòd Deus aut permittit ea, aut fieri prohibet. Potestatis nostræ est, nos mutuò transfodere, & alia pericula plurima intentare, sed abstinere debemus. Sic idem fides quoque secundùm suas vires potest. In rebus enim corporeis documenta condita sunt, quales sint in suis viribus, vt tàm bonum quàm malú causari queant. Sic fides quoque idem in suis viribus potest. Similes enim reddimur spiritibus, quibus hæc omnia possibilia sunt, vt inuisibiliter faciant id, quod corpus præstat visibiliter.

Fide spiritibus æquamur, quoad potentiam.

Comprehensum ergò sit, fidem nobis per se adimi non posse: eamq; instruméti vicem subire (vt arma) ad omnia idonei & commodi. Quomodo terra hominem lædere potest: eodem ipsum quoq; venenare potest: idq; vniuersìm ex virtute fidei; fidei nimirùm eius, per quá montes in mare iactamus. Iactus enim is damnosus esset, montem in mare præcipitare. Si verò fide abutimur, & istud credimus, quod proximo nostro in damnú vergit: tunc ita accidit. Per intentam & seriam nostram fidem precationibus homines occiduntur, distortiq; ac resoluti redduntur. Naturales morbi vertuntur in non naturales. Quod si superstitiones eiusmodi in regione quâdam gliscunt, tunc Medico idem euenit, quod Christo in patriâ suâ, vbi signa & miracula nó multa edere poterat. Nec enim credebant illi, quod fides poscebat: verùm in sese inuicem credebant infeliciter: cui Christus ita acquiescebat. Vult enim Deus, vt in verâ ac rectâ viâ ambulemus. In hâc si ambulamus: nos ipsos sanos fide præstare possumus, quod tamé Deus minimè vult. Hoc poscit, vt fidem interiùs gestemus, credamusq; possibilitatem intra nos esse. Externis autem oculis hæc nunquam subijcienda sunt: quia nimirum illa secreta & recondita esse vult; hoc est, in fide, non in probatione. Ideò medicinę etiam creatæ nobis sunt, quæ opera caritatis diuinæ in nobis exerceant, fidemq; cum operibus quiescere sinant: per quam fidem facilè sicco pede vndam transire possemus. Cur vero permittat Deus, vt per virtutem fidei alij aliis morbos infligere, ac per superstitionem nunc sanare, nunc infirmare homines possint, id Deus iudicet.

Fide vt homines lædam'.

Discrimen Fidei.

CÆterum, vt fides probè distinguatur, scitote, eam nó illam esse fidem in Christum, quæ saluos faciat: sed saltem agnata illa fides est, quam in Deum Patré habemus. Ideoq; fides saluifica hîc non comprehenditur. De illa etiam hactenus nihil quicquam tractatum est. Fides enim illa procedit ex Christo, & ad Christum reflectitur. Non enim is hoc dicit; si in me credideritis, montes se in mare deuoluent: sed hoc innuit; si in me credideritis, per me salui eritis. Christus ipse, ceù filius Dei, neminé à morte & morbis liberauit. Quatenùs autem secunda persona Deitatis fuit, illius virtute illa præstitit. Quamdiù in terrâ ambulauit, officij sui hunc vnú finem habuit, vt nos liberaret a Diabolo, terrâ & inferno. Vt vero rudi etiam popello, qui scripturæ ac testimoniorum aliorum capax fieri non poterat, voluntatem suam testatam faceret: hinc signa & miracula præstitit, quæ facere solius Dei erat: vt nimirum viderent & propter opera crederét, ipsum filium esse Dei altissimi. Sed hîc simul attendite, quomodo sanatio distincta sit. Quos Christus sanat, aut per nomé Christi sanant alij, hi per virtutem Dei sanantur: haudquaquàm per fidem propriam, sed propter preces ad Christum effusas, misericordiá ei⁹ impetrarunt, quâ eos ex morbis & omnib⁹ malis eripuit.

Fides huius loci qualis.

Sanatio Christi qualis & qualis fidei.

Sed ista quorsum dico? Mens nimirùm ac consilium nostrum est, vt hinc intelligatis; istos, qui per precationes ac vota, & per misericordiam Christi non sanantur, & tamen conualescunt miro modo: istos inquam, per propriam suam fidem se sanos reddere. De hâc sanatione seu conualescentiâ dicere mihi propositú est. Nec enim debem⁹ per fidé nostrá sanari, sed per misericordiam diuinam. Hoc enim pacto, nullum natum cœcum fide visu donare, nec mortuum vllú vitæ reddere possumus. Sed tamen per misericordiam id vt fiat, impetramus. Si auté fidem intentamus simpliciter & nudè, vt montem in mare exturbemus, adeoq; in nobis spiritum suscitemus: tunc eo facto in superbiam deuoluimur, quâ præces, & exspectationem misericordiæ excutimus, nos ipsos Deos constituentes, ac fidei potentiâ & virtute abutentes,

paralyticos ac infelices nos mutuo redimus. Quare Deus quoque id nobis sępè permittit, vt fidei nostræ vim & efficaciam videamus, adeoq; nos ipsos vel ægros vel sanos credamus. Quę vita verè desperata est: in quâ Dei nostri, & ipsius misericordiæ obliti, pro nostra ipsius contumaciâ ac liuore viuimus. Quæ nos tandem in desperationem inducit.

Dei permissio quid operetur.

Porrò autem scitote, ex morbis his, qui hodiè toti mundo communes sunt, in mundi principio semper vnam alteram consecutam esse. Vnde factum etiam fuit, vt subinde populis aliis noui, peregrini, & rari crediti fuerint, eósque ipsi singulares pœnas & flagella censuerint. Ac ob id in illis angustiis eos inuocarunt præcipuè, qui inter ipsos maximi & pręstantissimi viri essent, vt populum â plagis istis præseruarent. Vndè in superstitionem delapsi, non cogitarunt, vnamquamlibet plagam viâ aliâ auferendam esse. Sic ergò fides in abusum abiit: cuius abusus Ægyptij auctores primarij exstiterunt. Idem posteà apud Ethnicos quoq; succreuit, & idololatriam constituit, tâdiù durantem, dùm tandem Æsculapius atque Machaon prodirent: qui medicinam & cursum naturalem eòusquè euoluerunt & trutinârunt, vt deprehenderent, huiusmodi morbos merè naturales exsistere, quos postmodum libris descriptos & explicatos hominibus euulgarũt, docueruntq; solam naturam hîc operari, non verò plagam pœnæ. Eo inuento abusum & superstitionem sopiuerũt parte magnâ: quemadmodùm hæc cura ad medicos potissimùm spectat. Intereà autem superstitio huiusmodi radices quoque apud Christianos egerat. Ac veluti gentes sacerdotes suos Apollineos venerati sunt: sic horum nomina Christiani inuerterunt, & pro Apollinistis, Antonistas & Wolfgangistas coluerunt: adeoque ex fidei virtute insurgentes, montem in mare exturbarũt, omnisq; misericordiæ ac precationis ad Deũ, turpiter obliti sunt, præterquàm quod eius nonnihil ad speciem & fucum externum alicubi retinerent.

Fidei superstitiosæ qui primi auctores.

Æsculapius & Machaõ.

Iam verò vt rerum status hodiè est, nos alij aliis montem in crus, in ventrem &c. illidimus, nec tutum vllum vspiam ab hoc monte in nobis membrum relinquitur, nec morbus vllus est, cui mons iste non inseratur & permisceatur. Vndè nimirum morbi non naturales fiunt. Iam verò quod mõtem in mare credendo iecit: id ipsum eundem quoq; credendo eijcere & in locum suum reponere debet. Hæc ars medica est in huiusmodi morbis.

Superstitio de sanctis.

Necessarium autem est, vt aliqua superstitio, ex abusu fidei exoriatur. Et dũ montem iactamus, cum montibus nobis etiam negotium sumimus, hoc est, Sanctos constituimus montes, & illis nos mutuò ferimus. Iam vero sanctos loco suo deiicere non possumus. Ideò Fides sanctos nobis sculpit, eósque virtute sua in mare, quò credimus, iactat. Et quemadmodum Fides sanctos sculpit & effigiat: sic sculptura illa & effigiem exprimunt & adumbrât illi quoq;, qui sanctos in mare iactant. Vnde imagines ac statuę ligneæ oriuntur. Et quemadmodum corpus cũ his ludit & gesticulatur: sic fides id quoq; æmulatur, & ex istius spiritalis sancti virtute, spiritale dolum fingitur, quod in nos æquo modo iactatur, ac si S. Dionysij caput, aut rotam, S. Catharinę aut S. Wolfgangi vncum arriperes, eaq; in rustici faciem illideres. Sic enim vbi sancti hoc modo morbos innaturales reddiderunt, omnino modus similis exsistit. Corpus enim, & huius spiritus in fide, vno iugo iuncti semper incedunt, vnumq; alteri peræquè quadrat & conuenit.

Quis ergo hoc inficiare ausit, cum robur, quod terreno huic corpori indidit Deus, ligneis istis dolis impendatur, quod non æque etiam robur fidei, quod nẽpe homo est inuisibilis, Diis istiusmodi impendi possit? Nam quicquid corpus monstrat agitque, idem nihil ignauiùs fides quoq; præstat. Ex quo colligite iam, sanctorum istorum morbos aut sanationes, non ipsum diabolum facere, sed nosmetipsos. Diabolus autem rebus huiusmodi impendio delectatur. Semel enim ratum est, fidem posse omninò id, quod potest corpus. Sic glande è sclopeto elisâ hominem traijcere fides potest, multo procliuiùs, ipso corpore. Exemplum hoc institutioni tibi sit. Tu visibilis & corporeus es. Iá vero alius quoq; est, & is ipsemet tu, non visibilis. Ergò quod corpus tuum audet: audet quoq; ille alter, tu visibilis, ille inuisibilis. Itaq; de fide scito, quod in specie imagines suam originem ac caussam habeant, ita nimirùm, vt homo imaginem ceream in nomine suis hostis fingat, eamq; in isto corpore lædat ac sauciet. Sic inuisibilis inuisibiliter ipsum suum hostem læsit. Quòd verò

Fides, homo inuisibilis.

Fidei quanta vis.

verò Deus id permisit, indicium est, nos illud posse: & simul est monimentum nostri, qui sumus. Non quidem vt tale faciamus. Qui enim id audet, is Deũ probat ac tentat. Et tamen cui id permittitur, væ huius animæ. Ex hâc nimirum potentiâ & fundaméto incantatores suas præstigias operantur: imaginé ex pariete depingentes, & clauum in eam defigentes. Id quoq; posteà spiritus eorum facit vi fidei montes iactantis, & clauum inuisibilem in hostem impellit, nisi Deus auertat. Hinc surrexerunt etiam amatores, qui fœminas incantarunt, imaginesq; cereas finxerunt, quas admotis cádelis seu facibus eliquarunt, & sic suum amorem compleuerunt aut exsatiarunt: hoc est, ipsorum quoq; spiritus cum inuisibili face lasciuiuit. Sic Ægyptij quoq; & his similes Chaldæi secundum faciem firmamenti ac motum astrorum imagines finxerunt: sed omnes in istiusmodi virtutibus, quas per simplicitatem, nec ipsi quidem intellexerant. Imagines fecerunt, quæ se ipsas mouerent & loquerentur. Ita obliti sunt impossibilitatis naturæ, non virium, vt supra dictum est.

Incantationes vnde ortę.

Ideoq; probè acciseq; intelligendum est, quam mirabiliter operetur fides permittente Deo. Quòd si enim eiusmodi scriptis mandare, ac præstigiatoribus illis vel leuiter adbládiri vellem, recensendo, quanta incátationibus suis permissu Dei præstiterint: chronica certè constitueretur admodum mirabilis. Quæ tamen vniuersa ideò solùm Deus permisit, vt per opera ista videamus, nosmet ipsos quoq; vastum montem in mare iactare posse, nosq ipsos spiritus esse, & homines inuisibiles. A me vero ista hûc adducta & protracta sunt, vt in his scrutemur, quoscunq; sanctos in fide fabricari, similes iis, quos figulus finxit: virtutem auté ac potentiam eorum esse, homines infirmare ac sanare, omni modo ac ratione, quemadmodum de imaginibus doctrina habet, quòd scilicèt omnia ea fides perficiat, si eâ abuti velimus, quę corpus ipsũ secundum vires suas, si illis abuti velit, effecta dare potest. Ac vt rem breuiùs traditam habeatis: Fides hominem reddit inuisibilem: is cudit & operatur id, quod fabricaret corpus si posset. Ita enim in spiritum conuertitur, cui ista omnia pręstare procliue est. Et nobis quoq; robur corporis non adimitur, nisi per prouidentiam id fiat diuinam. Res ergò similiter se habet, ac si quem Deus in morbũ coniiceret, ideò, vt robur ac petulantia eius nulli damno sit. Hinc eum manibus ac pedibus resolutum facit. Sic resolutá quoq; facit fidem istorum improborum hominum. Sed vt ad finem deproperem; scitis, comprehensum esse, signa sanctorũ iam olim quoque ante natum Christum consueta fuisse: vndè â Christianis dimanasse iudicati nó possunt. Nimis enim vetusta sunt, ac veluti aui: cùm tamen fides Christiana auum nullum sciat. Isti verò homines, quibus Deus per fidem talia permittit, per fidei illius efficaciam ac potentiam, quâ ad malum abuti decreuerunt, audeant vpupam stipiti aut sudi imponere, cuius deinde ipsimet iudices sint. Quia enim fides vpupam ipsis dedit: ideò illic ex Deo sedet.

Permissionis diuinę caussa finalis.

Sanctorum cultus quãdo inceperit.

Propterea adorationis ipsos non piget, oblitos, Deum pastorem suum Petrum isto modo nemini commendasse. Sic pro veterum Ægyptiorum more, & ritu Ethnico, Apollo S. Iacobus factus est, vnusque is est æquè ac alter. Apollo enim & huius similes, per virtutem fidei introducti sunt: non verò, quasi spiritus ille, Apollo vocatus fuisset; aut spiritus ad S. Iacobum, *Iacobus* vocetur. Istorum enim spirituum nomina, illorum locis supposita, nemo vnquam nouit, præter vnum speculatorem, qui in virtute fidei montem illùc iniecit. Is verò quod nomen habuit, hoc iure spiritus quoq; ascìscunt, ad motum magistri eius, qui Deũ tentauit. Qui cùm per fidem signa edere cuperet, assiduòque ac iugiter tentare pergeret, hoc oblitus est, quòd fidei signa poscere fas non sit, sed credendum potiùs sit, non tamen vt fiat. Ea vero signa postulare debemus, quæ ex misericordiâ Dei ad nos pertingunt. Ea Christiana sunt, ex Christo egressa, in ipso nata. Quicquid ergò ex misericordia, caritate, ac fidelitate emanat, hoc Christianũ esse arbitremini. Cætera, quæ hactenus perstrinxi, fidem attinentia, talia putate, vt nec Apollo, nec Iacobus cum illis sit. Ab iis autem cùm gentes, tùm Christiani decepti sunt.

Ethnicorum Apollini successit Christianorum Iacobus.

Signa qualia poscenda â Christianis.

Sed & hoc non recordantur, sanitaté credendo, neminem sibi inducere posse, nisi per abusum fidei ægrotet. Hûc spectat sanitas superstitionis. Sanare, opus est, quod de suo opifice testatur. Decet autem omnem sanationem ex misericordia Dei profluere. Iam ergò sanatio opus est misericordiæ, sicut exemplo medico confirmatur. Creauit nos Deus, ac tàm

Sanitas superstitionis.

linguæ, quàm oculis voluptatem suam indidit, nobisque aptitudinem impertiuit ea membra regendi, & gubernandi pro voluntate nostrâ & placito. Nam prouidentię diuinę iam antè exploratum erat, qui, qualesve morbi inde nasciturí essent. Secundùm hanc suam præscientiam, Deus medicinam, & huius peritos artifices creauit; hoc est, Medicos, qui istos morbos dignoscerent, & illorum remedia præstituerent.

Ex præscientia Dei medicina creata.

Hic iam iudicate vos, *an id per fidem factum sit, an misericordiam diuinam. cum misericordia iam ante hominem conditum exsisteret?* Nam cum omnia iam creata essent, homo omnium nouissimus productus est.

Sic ergò nosse debetis, sanitatem ex medicina manare: medicinam verò ex misericordia Dei creatam esse. Pariter & quod ex filio Dei profluit, ex eâdem origine desumitur: nimirùm quòd misericordia eius iam ante fidem humanam exstiterit. Ideoq; opera sanationis, non fidei, sed misericordiæ opera sunt. Quod siquidé aliquandò fides editura signa sit, tunc Euangelij illius recordamini, in quo prædixit Christus: ipsi signa edent. Quod ita accipictur, quasi dicat Christus: *non ex meâ misericordiâ, sed ex fidei virtutibus Apollinem & Iacobum constituent, pro virium ipsorum fidei tenore ac modo.*

Sanare quale opus.

Hîc alia quoq; mentio illorum fidei facienda est, *quomodo nimirum communis apud ipsos opinio inualuerit, quasi Diabolus ipse, loco, & nomine hominum, ista talia patret.* Quod nullo modo admittendum est. Hoc quidem de potestate Diaboli credendũ est, quod is per vim suæ fidei, quam habet, signa quidem edere talia possit: sed eadé per se ipsum, in eo, cuius permissum à Deo habet. Ipse quidem Diabolus istiusmodi signa nihil curat. Offendit ac mordet ipsum misericordia Dei, quam nobis promisit. Hanc vt quatiat & conuellat, ipsius vnicum institutum est. Is permittit nobis ipsis, vt mala patremus: patitur, vt fide abutamur, & omnia designemus, quæ virium nostrarum exsistunt.

Diabolus hominũ loco non operatur.

Diabolũ misericordia Dei male habet.

Præter autem hæc omnia, si malorum nostrorum cumulum non satis grandem putat, additamentum ad ea confert. Nec tamen hanc vnicam sui moliminis summam habet. Primarius illi scopus præfixus is est, vt in desperationem misericordiæ Christi, (cuius iuratus hostis est) nos agat, ac fidem nostram, in Christum directam, vt & spem ac caritatem, euertat ac demoliatur. Nam per illa, damnationem nobis ciere possumus: pręter illa, in omnibus indiuisi sumus. Et licet quidem per spiritus istos ludicrum quoddá accessorium fieret, apud commentitios istos diuos gentium ac Christianorum; nimirùm sub specię religionis Diabolicę: Idem tamen hoc esset, ac si quadratus rusticus iuxta aurifabrum staret, vt quod aurifex in auro sculperet, ipse ex stercore effingeret. Ideò sua signa etiam & charagmata in vitulos ac porcos imprimit: quod indicio est, potestaté ipsius valdè coarctatam & strictam esse, & illũ liberè ac pro nutu suo in fide operari non posse. Aliàs ex fundamento imo iam omnia dudùm eruisset strauissetq;, multoq; atrociorem sese & truculentiorem exhiberet, quam vllius cogitatio capere posset.

Diaboli mira vafrities.

De Morbo S. Valentini seu caduco nuncupato.

IAm autem porrò intelligite, cursum naturalem hominum, quem Elementa & astra dant, morbum quendam parere, qui hominé prosternat, eique spasmum inducat, membra, manus, pedesque conuellentem, ac oculos osque, vt & partes alias, sęuis horrendisque signis distorquentem. Is morbus quâ ratione omniũ primò hominem inuaserit non constat; Antiquitùs creditum est, ipsum immissũ esse à diuis, quos in terrâ, iniuriâ aliquâ offédérimus. Et hos, cùm propter egestatem in hâc terrâ vindices esse non potuerint, pœnam hanc & vindictam iam desuper de cœlo immittere. Hæc persuasio semel in fidem abiit. Fides autem tanto impetu montem in mare iactauit, vt tandem pro fide ista virunculus fabricatus sit, qui inuisibiliter in hoc operetur. Et quemadmodum quis virum crinibus correptum quatit, vibratq; ac ex angulo vno in alium disiicit: sic fides quoq; operata est. Ideòq; si hîc medicina illa quicquam iuuit, & naturalem illum conuulsionis morbum sanauit: tùm certè fides operationem, suam longiùs produxit, quàm vt ęgritudini aliquid demi posset: adeòque isto pacto Medicũ in desperationem coniecit. Præterea etiam à nonnullis è populo obseruationes factæ sunt, quod scilicet planetæ, nouilunium, quarta, & plenilunium, & motus astrorũ similes hunc morbum stimularint & auxerint. Vnde homines in sectas diuisi sunt:

Epilepsia seu morbus caducus.

Vnde introductus.

Caduci auersio superstitiosa.

Superstitio Astronomica.

sunt: vt putarent alij, stellas esse Deos: nonnulli persuasum haberent. Diuos iam Deos factos esse, qui stellis nutu suo imperent. Harum sectarũ iudicatio ad Medicos spectat: qui rerum istarum veritatẽ detegere debent.

De Morbis cum vulneribus & vlceribus S. Quirini pœna, & S. Ioannis vindicta vocatis.

Caussa naturalis morbi S. Quirini. EOdem modo ipsa quoq; natura naturalem quandam diruptionem carnis & cutis molitur, per corrosiuum, siue salem fortem in homine conditum. Iam verò quia huiusmodi sales multiplices sunt: ideò multipliciter quoque tumultum corpori mouerunt. Et sicùt salis corrosiui ea natura est ac proprietas, vt dolores incutiat: sic vulgus censuit quoque, istiusmodi morbũ esse, priusquàm vera medicinæ fundamenta panderentur. Opinio autem ista ad natum vsq; Christũ durauit. S. Quirini morbus qualis. Cùm enim S. Quirinus omnibus è populo sanctior crederetur: omnes suos morbos istius diui pœnas vocauerunt: quasi verò præter istũ nullus alius morborum dædalus exsisteret. Porrò autem à sacerdotibus illis vlcerosa potissimum crura pro S. Quirini pœna habita & decreta sunt: Curatio eius cui hoc remedium additũ est, vt imaguncula in fide sculperetur, quæ crus solidaret ac sanaret, prout fidei illorum summa erat. Talis habitus etiam S. Ioannis fuit: S. Ioãnis vindicta morbus. cui & ij si virunculum vmbraticum introduxerunt, quòd votiuus istius templi patronus crederetur. Idem honor aliis quoq diuis exhibitus est, quos propter stupidi vulgi superstitionem malorum omnium cusores, & opifices esse oportuit. Vtut autem hæc comparata sint, mihi quidem, qui scio omnem adorationis cultum, ac ipsum sacerdotium super has vanitates fundatum fuisse, hæc mentis sententia perstat; quòd ipse Diabolus nequitias suas jocusas vbiuis immiscuerit, Cur Diabolus superstitiones tales inuexerit. non quidem, vt multa signa ederentur; sed ne scortatio, auaritia, & similia vitia alia intermorerentur. His populus in fidem compulsus est, vt constanter omnibus crederent & astipularentur, & prætextu isto facinora omnifaria, vt scortationem & libidinem imprimis cumularent. Hi enim isti impulsus Satanæ sunt. Ideò se proximum sẽper istis superstitionibus adiũgit, vt inspiratu suo sacerdotium tale subinde firmet & promoueat. Aliàs enim de ipsis signis nemo bellum moueret, siue magna siue parua forent. Satanas autem, vt suam officinã ac merces quàm proximè semper adiungere possit: ideò sedulò ac curiosè dispicit, quonam loco potissimum talia miracula edantur, vt illis sese simul insidiosè ingerat.

De Naturali igne, qui posterioribus sæculis ignis S. Anthonij vocatus est.

SIc natura in seipsâ quoque accensum ignẽ habet per hominis sulphur enatum, nõ secus ac cœli fulgura, ac stellę iactationes, aut ignis in fodinis accẽsiones. Etsi verò morbus iste à Medicis rectè secundùm naturam suam descriptus minime sit: Erysipelas morbus. ipsa tamen natura per admissionẽ allatorum remediorum tantùm manifestauit, vt iam abundè satis constet, morbum hunc naturaliter genitum fuisse. Cùm autem pœnitentialium morborum concionatores ista pro suo oraculo definirent: populus etsi primò reniteretur, vt crederet tamen tandèm coactus est. Sic violenta persuasio obtinuit, S. Antonium Dominum ignis esse, qui tamen non faber nec ignem vnquam sufflauit, nec lacũ aut incudem nouit. Et obliti sunt, ipsum nullius elementi dominum esse. Qui si in viuis adhuc esset, eum aut mutuò accipere aut ipse elicere cogeretur. Tùm nec Vulcanus est: nec Ætnam montem exstinxit vnquàm. Hi verò iubent miserum, vt hodie cum suis putridum & oleosum crus exstinguat. Quòd etsi quidem super terram viuẽs simile quid fors olim fecerit: in hoc tamen illi nihil adminiculi inueniunt. Quicquid enim per ipsum factum est, id in libro sanctorum comprehensum erit, non vero sparsim inter veneficos. Per hanc tamen credulitatem res eò redacta est, vt fides fictitiũ quendam Antonium fabricârit, qui merito Vulcanus vocandus est. Is ignem sufflauit & flammas suscitauit plane instar fabri operosissimi, qui ferrum in focum immitteret. In hisce cuilibet sedulò aduertendum est, quo pacto huiusmodi morbi conditiones naturales amittant. Nam in abolitione cursus naturalis cognitio omnis posita est.

De Morbo, quem choream lasciuam, siue choream Viti, siue Mentaphoram vocant.

HVius origo ac principium morbi mirum est, à prædictis aliquatenus diuersum Ortus is narratur. Historia ortus choreæ S. Viti Troffea. Troffea fœmina hunc morbum prima passa est. Ea comatis

comatis miri, ac morum singulariũ erat. A viro suo iussa, hoc vel illud faceret: si commodum non erat, oblatrabat, rebellionem viro mouebat, vultum stupendũ induebat, ægrotam se simulans, & ad hoc persuadendum idoneum visum morbum quendam fingens ac mentiens. Itaq. saltarei ncipiebat, deierans, non saltare se non posse. Virum enim sciuerat nihil ægrius habere, quam saltationem. Personam ergo acceptam vt probè ageret, & confirmaret similitudinem morbi, certũ eius genus finxit, subindè tripudians ac saltitans, inq; altum euolans, cantillans, & nescio quid striduli edens. His peractis, ex artubus nonnihil conuellebatur, post indormiscebat. Et hunc saltum ipsa pro morbo venditauit, malitiam viro nõ detegens, aliàs per se credulo. Hinc deinde factum est, vt aliæ quoq; mulieres idem ingenium post induerent, aliâ aliá subinde instituente, & ad scelus impellente. Tandem eo deuentum est, vt vulgus hunc morbum pœnitentialem crederet: sibiq; hoc ex indicio caussam fingeret, vel auxiliatorẽ, qui morbum illũ expugnaret. Fides in *Magor*, spiritum gentilium, incidit primùm. Eo exsolescente, in locum ipsius S. Vitus successit, post obitum in hâc terrâ deificandus. Ab hoc, nomen translatum in morbum est, vt Viti chorea vocaretur. Sensim ergò, ac indies magìs magisq; apud vniuersos illâ opinione firmatâ, morbus ciuitate suâ donatus est. Eos autem qui saltationibus delectabantur, fides illa corripuit: quem morbum posteà stabiliuit, vt is vnà cum fide deinde perpetuò maneret.

Magor Deus gentilis: cui successit S. Vitus.

Hinc præiudicationis vim censete. Siquid opinionibus venditur, verũ esse: tunc certè assertio illa tam solidam fidẽ parit, vt confestim rata habeatur, ac stabiliatur. Et hoc modo multi morbi incidunt, non solum hic saltus, sed & alij quorũ genera, seu species numero carẽt. Sic nonnulli sibi persuaserunt, se obsessos esse: quod dùm crederent, tandem reuerà ità accidit ipsis. Ità Valentini choream quoq; primò prædicabant: in quem tandem ipsi præcipites dati sunt.

Superstitionis vis.

Ex hâc origine primò morbi multi promanarũt, qui nũc quotidiè vno modo insiliunt, nec tamen anteà exstiterunt. Sic cum lue Gallica etiam factum est, in qua S. Dionysiũ caussati sunt. Simile in peste etiam fit: cuius hæc caussa ferè maxima, quod populus in desperationem actus, persuasum sibi habeat, illud ita fataliter, & ineuitabiliter accidere. Per desperationem hanc, fidem eo angustiarum redegerũt, vt ipsis succurrere medicamẽtis non impossibile minùs sit, quam grandẽ aliquem montem deuorare. Hi in suâ fide etiam adeò potẽtes sunt, vt ipsũ quoq; cœlum veneno inficiant: quod tum aliquos peste ita inficiat prout fides eorum est. Ac in rebus huiusmodi plurimis operatur fides id, quod alias fieret minimè. Sic, nobis ipsis tristes morbos, & ærumnas multas parimus: acciendisq; malis eo degeneramus, vt ad vnguem fere virum istum referamus, qui, etsi armis solidissimis munitus esset, tamen vbi cõspexisset, aduersus se stantem pusionem claudum cum fumante sclopeto, metu eius exanimatus est. Sic nobiscum quoq; agitur in isto casu, qui vel aduersus astra ipsa potentes satis sumus. Quamprimùm vero trepidatione percellimur, tunc vis fidei non secus, ac fulminaria glás in nos illiditur, vt ferendũ deinde sit, quicquid mutuò in nos mali coniicimus. Sic aliis quoq; modis pluribus quidem, quam effari possumus, catenę & vincula nos obruũt, in quib⁹ miserè nos iactamus. Quod si ergo fidẽ inconuersam sineremus, nec probationẽ moliremur eius, quod Christus ipse affirmauit possibile esse: nec fidẽ nostram in tẽtationem ageremus, aut ad eas res illam impenderemus, de quibus dictum est, sed potius fidem misericordię quæreremus: quid sodes nobis in hoc mundo afflictioni esse posset vspiam?

S. Dionysius suis gallica Patronus.

Cur peste pauci liberentur.

Homo potens in ipsa quoque astra.

Sic opera fidei alia quoq; reperiuntur, ascititiis plane similia, velut in S. Viti chorea, quę & ipsa ex pręfractis, & imaginariis hominibus proueniũt. Hi caussá sibi moliũtur ex inuido corde, ac nemini bona sua fauent, dictumq; quoddá ex S. scriptura excerpunt, quod secundum suũ cerebrũ torquent, ac interpretantur. Hoc si fecerunt, in explicationem suam, fidem tam potentem ponunt, vt illius virtus in eos ipsos reflectatur, & ipsos occupet, ac ita obduret, vt vel propter vnum suæ interpretationis periculum, capitis iacturá temerè facere ausint. Cuius obstinationis exemplum est in Anabaptistis, qui per abusum insanę fidei eò agũtur, vt in semel cõcepta sentẽtiâ perire & emori malint. Quorũ superstitio ac secta quoq; aptiore sensu, ac cõmodiore nomine describi nõ possit, quá *incantatione*: non quod ab aliis hominibus incátentur ipsi, sed quod seipsos in talem fidem cõpellant, vt ex huius fidei vi, non ipsius veritatis causâ, etiá in ignem

Anabaptistarũ obstinatio.

ignem seipsos dedant. Nam propter voluntatem Dei in igem intrare, causæ maioris ac dignioris est, quam vel altera, vel tertia baptizatio. Propter hanc causam Deus nemini mãdauit vt moreretur. Qui propter verbum eius mortem contemnit hunc spiritu sancto valdè abundãtem esse oportet, vt sic piè moriatur; Qui autẽ sibimetipsis fidem ad opus aggerunt, ideò scilicet, vt ne illa sine operibus sit: hi per fidem seipsos ad opera flagellant, quid dicerent: *Si nolit per nos Deus signa edere, tum eadem ex nobis edemus.* Adeóq; nihil reliquum habent aliud, quam vt in præuicaciâ illâ moriantur: quæ mors æque se habet, ac si spiritus fidei in saltando subsultum incipiat. Qui enim ex hominib. istis saltu illo corripiuntur, vsq; adeò à ratione deiecti sunt, vt naturam cum Anabaptistis eandem alant, nimirum propter conceptam sentẽtiam mori & exuri malle, quam de illa cedere. Aliud nimirum est, quam nostra peruicacia, quod nos ad martyrium illud ducere debet. Quilibet sibi hoc horrendũ exemplum præsumat, quam miserè suo ipsius dorso montẽ vastum iniiciant, ideóq; profundè in mare se demergant, vt credendo, sibi sonticum morbum concilient, vsq; dùm moriantur & pereant. Quid hoc scripturæ fundamẽtum est aliud quam temeraria persuasio, quæ fide sequente stabilitur? Et hæc illa signa ac prodigia sunt quæ edunt, de quibus Christus locutus est. Quod si laborarent, & panem sui laboris ederent, tamq; ad dandum proximo quam auferendum procliues essent; & sex partes misericordiæ complerent, & alia facerent: tum certè superstitio illorum alium ordinem ingrederetur. Etsi propter istiusmodi causas occiderentur, quis eos pro martyrib. non haberet? Quòd si propter opera misericordiæ vitę suę periculũ facerent; nõ quęlibet certè flãma ipsos adureret; sed mortem sępiùs effugerent, nec tã leuiter cremarentur & obirent. Articuli verò, propter quorum defensionem vitam impendunt, nimis manifestè de eorum fidei operibus testantur, quod apud Deum non admodũ accepta ea sint. Nam propter ipsos articulos in crate prõptè torrerentur, & in ollâ olei elixarentur. Cogitandum ipsis sedulò erat, sãctos ipsos à multis suppliciis redemptos fuisse, nec seipsos vbiuis morti obtulisse, sed mirabiliter aliquoties è vinculis & carceribus sese extricasse. Quià enim Deo placuerant: ideò eorũ operâ diutius vti voluit. Horum autẽ vita nihil prorogatur, sed rectà in morte occidunt. Ac inter hos & sanctos euidens quoq; discrimẽ intercidit. Illi enim mortem adierunt: cum hi saltando in ignem sese coniiciant. Quòd si nos quidem faceremus omnia ea, quæ fecerunt ipsi, & doctrinam quoq; vniuersam eorum amplecteremur: ne dum tamen sex opera misericordiæ perstitissemus, quorum fundamẽtum est *charitas ergo proximum.* Quodnam verò hoc opus est, desidem esse, & voracem, omnisq; perfidiæ plenum? Nec ipsi egenos vestiunt, nec curant ægros. Vnum hoc suæ vitę symbolum habent, *oculos demittere, neminemq; aspicere.*

Qua ex caussa martyriũ sit subeũdum.

Anabaptistarũ character.

Et huiusmodi fides non seductrix sit, ad numerum istorum morborum referẽda, sicut suprà de fide scripsimus? Quòd si historias eorũ cum sanctis confertis, præsumptio vbiuis facile ex fronte elucebit, quâ seipsos in fidem quandam inducunt, credendo montem quidem in mare iactantes, sed non iterũ eiicientes. Propter fidem mori, res pia est. Mori autẽ propter articulos, quos condiderunt illi, mors est ex superstione nata. Nec admodum pretiosa ista mors est, quæ propter res eiusmodi subitur. Quòd si enim exurimini, quæ vos opera sequuntur tandẽ? Vbi fructus manent sanctorum? Bis enim baptizari, sanctorũ fructus non est. Quoslibet contemnere & calumniari, fructus sanctorum non est: pro hostib. vestris orare, qui vos ignominia afficiunt, fructus sanctorum nullus est. Nam si vel rediuiuus Paulus articulos vestros inspiceret, sine ignominiâ vos non dimitteret. Et pro hoc vos orare sustineatis? Imò ipsum rogate, vt oret pro vobis. Vos enim ignominiosi illi estis, non hi, pro quibus vos oratis. Meritò ergò omnes, quorũ oculis huiusmodi homines obuersantur, ità æstimare debent: quòd nimiùm credant isti, ac fide suâ quæ in Deum dirigi debebat, abutantur ad opera propria, & hoc obliuiscãtur, vt noscant seipsos. Persuasi enim ita sunt, à fide eò se inductos esse, vt desistere nequeant. Sic ergò morbo implicantur, veluti qui choreâ Viti correpti sunt. Quorũ paroxysmus si instet, ad insaniam illam omninò ruendum est. Quòd si vniuersi nos ad ingenia ipsorum cõpositi essemus, nullus tamen vspiam esuriens cibaretur, nullus nudus vestiretur, nullus ęger sanaretur, nullus exsul hospitio exciperetur. Nam hæc omnia ex maiori fundamento procedunt. Ipsi interim labores fugiunt vt proximus eorum etiã aliquid habeat.

Sed

Sed torpescunt otio, & parasitantur. In hac schola sese docent inuicem. An verò fides hæc sit, quæ saltem culinam spectet? quę Biblicas & Euangelicas leges contemnat? quæ leges naturæ repudiet! Et summum Dei præceptum pedibus conculcet? Et quis hos dicat in Christianâ pietate mori? Hinc fit, vt eorum nemo dicat, *verte me, vt ex altero quoque latere torrear.* Quo enim ipsi citiùs è medio tolluntur, eò vtiliùs id mundo est. Ideóque Deus etiam in morte pręsens ipsis nō est.

Porrò autē fides etiam parit desideriū in hominibus, veluti quidam sunt, qui credunt, se videre sanctos & admiranda alia. His hoc ita apparet, vt fides talem imaginē aut somnians aut vigilans concipiat. Nam ex istiusmodi fidei apparitionibus, somniorum interpretes exorti sunt. Nam quid somnium ex seipso est aliud, quam volatilis & vaga natura fidei? Et quod credunt ipsi, hoc illis apparet: fiuntque illicò sancti illi, quos esse putant, non secus, ac lignei & statuarij diui, quos corpus fabricat, vt illos fides. Sic fides etiā per talem fidei imaginē virgulā diuinatoriā in manu versat & dirigit: & faces exstinguit: & clauē reuoluit: & forficē ac cibrū circumagit. Et quales illæ artes reperiūtur, hodie bonę, cras malæ, vna *Ita*, decem *Non*, aliquandò veræ, pluries mendaces: sic etiam somnia & apparitiones illæ mixtìm verę ac falsę sunt. Fides enim eorū commodè cum Alchimistâ conferri potest. Is nihil nouit: & tamen subindè quærit. Si vnum succedit, decē aliter & aduersè cadunt. Vnam veritatem semel exortam, perpetua falsitas excipit. Ita cum rebus etiam fidei comparatum est. Credis, quid ignoras. Quià verò ignoras id: nec fides exploratū habet. Tu enim qualis es: talis & fides tua. Quanquam hoc verum sit, quòd in fide spiritibus similes simus, & omnia sciamus: non tamen, vt omnia corpori manifesta fiant. Ideoque quod temere credimus: temere commodat. Omninò enim credere debemus, nos ista posse: non autem optare, vt fiant. Quòd si enim medicina, quæ sanitati conducit, ad mortem quoque propinari potest: scire debetis, hoc loco fidem quoque in operibus suis simili modo intelligendam, & accipiendam esse.

Somniorum interpretes vnde nati.

Virgula diuinatoria.

LIBER SECVNDVS DE IMPRESSIONIBVS COELI OCCVLTI, TOTVS DESIDERATVR.

THEOPHRASTI PARACELSI

LIBER TERTIVS DE REBVS INVISIBILIBVS

Ergò, vt vnum consequatur alterum, actiq́, labores non resumantur: deinceps liber tertius de rebus inuisibilibus tradetur. In quo proposui mihi describere vires rerum imaginatarum, solas mulieres grauidas cocernentium: earum etiam, quæ infantibus imprimuntur & annascuntur. Trademus iuxtà etiam de viris, quid imaginatio ipsis operetur. Cum autem hactenùs ista ex fundamento Philosophiæ nemo attigerit, aut explicarit: pudori mihi non erit, aut probro, si veritatem primus hic quoque ceu in prioribus libris, pandam & eruam. Ipsum siquidem tempus messis, rebus nascentibus & iā maturis, suos messores & vectores attribuit, vt suo tempore vnumquoduis colligatur, & in lucē producatur. Multi arbitrati sunt quidem, se triticum Philosophiæ dudùm messuisse. Sed secuerunt illi lolium, folliculum sine grano, paleam, ac furfur farinâ viduum. Sed quis collectâ illâ messe cibatur? Nemo. Præpropera enim messis panem domui non præstat, Verâ autem messe instante, agatur, quod ex more & consuetudine istius temporis est. Ergò, candide Lector, cùm opera imaginationis fœminarum simul ac virorū oppido mirabilia exsistant: vsus & res poscit, vt istarum rerum quas in nobis inuisibile corpus tractat ac disponit, veram originem profundiùs scrutemur. Ne quid verò inter hæc vel veneficij, vel spectri reperiatur; quod superstitiosis ac sectarijs adscribi possit: ipsum fundamentum tractaturus, nullâ veterum scriptorum auctoritate fruar, sed sepositis omnibus istis, intellectus humani lucem proferam, vt cognituri vos ipsi sitis, hoc vnum, nec aliud quicquam, verum fundamentum exsistere. Quod præmoneo, Lector, vt instituti nostri non nescius sis.

IN-

INTROITVS LIBRI TERTII.

N primâ Prefatione satis declaratum est; hominem duplicem esse: visibilem, & inuisibilem. De visibili hìc scribere non proposui: nisi fortè quid similitudinis vice adducendum fuerit. Nam quæ vspiam magis decet similitudinis specie proferri, quàm quæ similia sunt? De inuisibili autem corpore vlterius tradam: de quo principiò hoc exemplũ attẽdite. Visibile corpus operationes suas in omnia extendit: omnẽq; eius motionem, & quicquid facit, homo videt. Iam verò quod videtur, opus saltem est dimidium: dimidium alterum, quod corpus inuisibile perficit, nemo videt. Vt, tignarius domum exstruit duobus corporibus. Vno inuisibili, in ideâ: altero visibili, visibiliter. Sic hìc quoq; nosse debetis, corpus potestatem habere condendi, & fabricandi, & exstruẽdi, quicquid idea dat. Sic inuisibile quoq; corpus potest ædificare & agere similia omnia: vtrumq; hoc corpus secundũ proprietatem suam, & creationis rationem. Casum pono. Tignarius domum ædificat. Ad istud enim copus eius in creatione prædestinatum est. Secundò, exemplũ aliud notate. Mulier prægnans, domum illam aspiciens, eã tam forti imaginatione concipiat, vt illa quadret ad voluntatem, quæ respondeat voluntati tignarij, quam plenam ad ædificandam domum is habet: iam imaginatio mulieris interiùs in inuisibili corpore domum exstruit, qualis illa est, quam sibi imaginando concepit. Quicquid enim idea corpori exstruendum offert: id corpus eidem reddit: & quod imaginatio oculis vidẽdum porrigit, id oculi retrò ad imaginationẽ repellunt. Sic oculi domũ aspiciunt. Et si domus quidem ab omni conspectu remota sit, domum tamen vides. Sic nimirùm exemplũ hoc vniuscuiusq; corporis proprietatem, secundũ suam creationem declarat.

Visibilis & inuisibilis hominis analogia.

Cæterum, corpus sua ligna ac instrumenta habet, quibus omnia erigit & statuit. Ista omnia in corpore inuisibili quoq; insunt. Nec vllum opificium est, quod in imaginatione suâ non omnia instrumenta propria videat. Et quemadmodùm vniuscuiusuis imago res eas videre potest: eâdem perspicacitate in corpore inuisibili quoq; ea cernit. Visibile enim corpus discit ab inuisibili. Ideoq;, quoniam hæ res omnes in corpore inuisibili conditæ sunt: iis omnibus id corpus etiã vtitur omni modo ac ratione, velut facit corpus visibile. Corpus autẽ visibile operari nequit, nisi iuuetur à globis; hoc est, à cœlo & terrâ. Nam in illis & super illis res omnes perficiuntur. Pictor, qui pingere vult, pariete terreno opus habet. Latomus operaturus terreno solo indiget. Faber, incudem in terra desiderat. Vt in summã hæc conferã: quicquid homo operatur, aut condit, super re aliquâ id condat, opus est. Nam sine illâ re aliqua ars ipsius nihili est. Iam autem à Deo ars nulla nobis confertur, nisi ad perfectionẽ eius necessaria omnia addat. Hoc, quò faciat, ab exemplo discite. Imaginatio opifex est in seipsâ, instructa tùm arte, tùm instrumentis omnibus necessariis ad fabricandum, quicquid vspiam excogitari potest, siue sit in arte vietoriâ, siue in pictoriâ, siue in fabrili, siue in textoriâ. Ad hęc omnia ipsa est promta & industria. Iã quid deficit ipsi? Nihil, nisi globi, super quibus operetur: hoc est, paries, in quo pingat, quod vult. Alio defectu non laborat. Ipsa vsq; adeò subtilis & præstans est, vt æmulando exprimere omnia possit, quæcunq; oculi vident & capiunt, etsi quidem proprium ipsius visibile corpus ista non possit. Tam inuentiosa ac ingeniosa ars est, vt muscã ex pariete depingat in plano illo, quod habet. Visus ac picturæ vna acuties, vna subtilitas est: vt telam aranearum quoque adumbrare possit eâdem subtilitate, quâ ipsam oculi vel videre, vel araneæ texere possunt.

Subiectũ requirit quiduis agens.

Ars omnis necessaria à Deo accipit.

Artis præstantia.

Hæc vt de prægnantibus commodiùs intelligi possint: ne vlteriùs digrediens, soli seu plani obliuiscar, attendite, quòd fœtus, in vtero reconditus, id solum & ille globus sit. Quare fieri modo nullo potest, vt viri in suâ imaginatione istius opificij magisterium perficiant. Quâ caussâ etiam hìc de viris mentio nulla fiet, sed de fœminis saltem, in quibus ars ea summa est. Quanquàm autem in pecudibus quoque colores omnes, quibus ipsæ insignes sunt, imaginatio exprimat, non naturalis generatio; tamen imaginationes illarum nimis obscuræ ac temulentæ quasi sunt, fatuum velut somnium referentes. Summa etenim speculatio, quam pecora tempore gestationis concipiunt, per refractionem saltem illam, quæ in aqua fit, si se in illâ videant, consistit. Vnaquælibet enim imaginatio per aquam fit fortissima. Quanquàm interdùm

Fœtus, imaginationis fundus.

Pecorũ imaginatio hominũ leuior.

terdùm etiã, imò sæpiùs ex consuetudine illa profluat, sicut in regionibus strumiparis accidit: in quibus plùs causæ desumunt ex consuetudinaria imaginatione, quàm ex momentis aliis naturalibus. Iam verò vt proposito insistam, cur infans solum vel terra sit, super quâ exstruitur id, quod imaginatio facit, causa hæc est. Corpus, quod videmus, mulieris est. Species imaginationis & ipsa illius est. Mulier enim id vtrumque est. Ideoq; super seipsã ædificare non potest, sed super aliud. Qui enim ædificat: vt ædificio fruatur ædificat. Se autem ipso nemo fruitur. Quia autem super terram ædificatur; istâ structurâ docetur, eam ipsam terram esse. Sic ædificia imaginationis demonstrant, quæ in vtero matris terra sit. Deprehenditur autem, ædificia illa infanti superinstructa esse. Ideò fœtus quoque terra est; & id, in quo iacet, sphæra ac globus exterior est, quem cœlum vocamus.

Fœmina opifex imaginationis: fœtus susceptor operis.

Sic ergò fœmina in imaginatione suâ opifex est: infans est paries, in quo opus perficitur. Iam de manu dicendum est, quę imaginem adumbrat. Hanc paucis ita cognosce. Manus inuisibilis est, vt & instrumenta: & tamen hæc duo perpetuò iuncta sunt. Iam, vt scitis, vaccam fõtem sequi: hoc est, quemlibet opificem officinam sectari, & de pauimento prospicere, super quo exstruat: sic manus quoque cum suo instrumento pergit ad cellam, in quâ fœtus conditur. Et sicut opifex locum sibi seligit, qui permissu genuini domini liber sit: sic censete etiam, quòd imaginatio cum manu suâ seruus sit; & quòd corpus nõ sit dominus in arte exercendâ, sed saltem in subministrando loco, structuræ futuræ idoneo. Porrò concipe, quasi corpus diceret: *Hùc istud exstrue, vt mihi continuò in prospectu sit*: tunc ad mandatum illud manus locum dictum adit, & in eum intendens, *Hic esse poßit*, dicit. Sic ergò in nominato loco illo ab imaginatione, opus exstruitur,

Species vt fœtui imprimantur.

prout id ipsa concepit. Quod adhùc clariùs dicemus. Mulier, quæ huiusmodi imaginem concepit (pono quòd testudinem conspicata sit) & sibi impressit: in imaginatione illâ manu genu tangit, ita vt vtraq; corpora vno momento celeberrimè vnà moueantur. Sed nunc imago in fœtu est, & imaginis faber manu genu corripit: sic testudo super infantis genu exstruitur, non secus, ac si dominus quispiam pictori ita mandaret, depinge mihi in ramo isto testudinem. Ita rem accipite. Quò imaginationis tactus pergit, eò quoq; inuisibile corpus cum suis instrumentis procedit, ac illud exstruit, quod menti eius incidit.

Sed vt de colore vos erudiam, quomodo is, cum inuisibilis sit, visibilis tamẽ fiat: de hoc exemplum tale obseruate. Videtis, vnumquodlibet semen donatũ esse suo calore, antequàm in terrâ putrescat. Post putrefactionẽ illi erũpent demùm. Sic homo quoque in corpore corporeo, post putrefactionem rerum illarũ, colores exprimere nouit: hoc est, quid plumbum putrefacere potest, is inde rubrum, flauum & album gignit. Qui argentum putrefacere potest, is cyaneum producit. Iã res has corporeas visibiles, ipsũ quoq; inuisibile corpus inuisibiliter in sese habet. Quicquid enim in mundo exsistit, id oculi videre possunt. Et quicquid vident, id inuisibile quoq; corpus habet. Exempli gratia. Quemadmodùm res dictæ per hominem putrefiunt: sic eas inuisibile quoq; corpus putrefacit, easq; à visibili in mundo desumit, & visibiliter illas in se condit, dùm visibiles reddit in fœtu. Hîc duo exempla vide: vnum *visibile* & aliud *inuisibile*: & tamen vtraq; vnum. Primum: Magnes ferrum sibi attrahit sine manibus, sine pedibus. Et sicut magnes visibile ad se attrahit: sic corpora quoq; inuisibiliter per imaginationẽ ad se attrahũtur. Nõ quòd corp⁹ ipsũ intret; sed hoc intrat, quod oculi vident, nec tamen palpabile est, vt sunt forma & colores, idq; sine damno corporis: quemadmodùm exemplum alterum docet, quod tale est. Super tabellam ex plumbo cinereo, seu bisemuto confectam succinum flauum colloca, ac trium spithamarum interuallo ab eodem vitriolum depone: tunc vitriolum & colorem suum, & acrimoniam perdit, & in pręparatione succini, tum color, tùm acrimonia reperitur, & vitriolum etiam ante oculos commune vitriolum apparet. Hoc enim modo multi colores & virtutes in alia corpora traducuntur in rebus illis, vbi colores naturæ summæ sunt.

Magnes ferrum qui attrahat.

Succinũ quomodo ad se vitriolũ trahat.

Ita, si corpori possibile est, vt herbam decerpere & edere possit: possibile etiam erit, vt imaginatio cum ipso edat: sicut imaginatio domũ exstruere iuuat. Nemo enim pronũtiare ausit, visibile corp⁹ solũ id ædificasse, sed inuisibile cũ visibili iũgi ac simul sumi opus est. Quare etiam imaginatio potens est, vt cũ prægnãte fœminâ in isto appetitu edere possit. Et quoniam terra corporea est; imaginatio autem

autem architectus in isto loco: ideò appetitus iste cibi cum adiunctis coloribus, formis, ac figuris illud expressissimè depingere & adumbrare potest. Quod simili ratione intelligendum est, ac si oleũ & aqua confunderentur, ac in miscellam hanc æs viride coniiceretur, & vtraque colorem illum imbiberent: aut tanquam cuprum illaberetur in stomachum Vulcani; tunc duo corpora producuntur, vnumquodlibet cum suo iusto colore. Ibi enim in fœminâ nulla diuisio est. Quicquid enim corpus vnum arripere & facere potest: idem quoq; potest alterum. Quicquid cum consensu corporis cogitare potest: id fit. Cum vero corporea exempla ægrè, ac difficulter intelligãtur, exemplum vobis illustriùs proponite: posse nimirùm hominem pro modo motus cœlestis sese in longæuam vitam Saturni dedere: aut se ipsum filium Solaré facere: hoc est, si soboles esset Lunæ, ac cùm in morbis, tùm in sanitate ad naturam Lunæ viueret: tunc ab eâ degenerare, & solaris fieri posset. Res vero istę fiũt per attrahentem vim quandam, quæ mirabiliter operatur. Æquè enim possibilè est, inuisibilibus rebus suas formas ac naturas detrahere, ac facilè est, corpus aliquod manibus prehẽdere. Sicut enim fieri potest, vt corpus carpat, & manibus prehendat rem corpoream: ita eâdẽ facilitate appetitus imaginationis idẽ quoq; arripit. Res enim quælibet externa corpora duo habet: visibilẽ, & invisibile. Vtrumq; ergò corpus, quod suum est, arripit. Et sicut à corpore multa sumuntur, vbi exaltata imaginatio non concurrit: ita ab exaltatâ imaginatione quoque multa assumuntur, vbi exaltatũ corpus non concurrit.

Ranæ qui pluuiis decidant. Sed porrò exemplum tale attendite. Aiunt, pluere ranas. Id quî fiat, intelligite. Res, quæ pluuias faciunt, sunt inuisibilia corpora hominis: non secus ac terra visibile corpus est. Ranę autem fiunt terreno modo, & ex terra prodeunt, vnde visibile corpus suam originẽ habet. Iam verò, vt ranas pluat, contra naturam est. Ratio est: quod ex terra enascantur, non pluuiis. Quòd autem à pluuiis proueniát, hoc id est, quod ex inuisibili corpore prodeunt, quod cum terrâ ex simili generatione constat. Ideòq; ranæ, terræ sũt visibiles, ex caussâ & origine suâ: cæterę verò sunt inuisibiles. Id hoc modo fit. Superius corpus attractiuam virtutem in se habet, ex terrâ ad se attrahendi. Sed & terra attractricem vim habet, à supernis ad se attrahendi. Terra inuisibile ad se trahit, & id visibile reddit. Cœlũ ex terrâ visibile allicit, & facit illud inuisibile. Et si vnumquodlibet horum eò redeat, vndè desumtum est; ad aspectum nostrũ idem est, quod fuit antè. Iam autem Sol ad se prolectat, quod suo magneti affine est. Sic etiam vnaquælibet stella pro magneticâ suâ naturâ trahit. Ita ergò substantia quædam ranalis vna attrahitur, per cœli naturam imprægnatiuam. Et quâ ratione macula generatur in fœtu: ita se habet etiam generatio ranarum. Imaginatrix enim vis in cęlo est terra, infans est: & quod desupèr in illam decidit de cœlo, est id, quod stella illa imaginata est, & quod secundùm naturam pręgnantis magnetis allexit. Sic ergò illa omnia prægnantibus viribus adscribenda sunt, quæ, quod vident oculi, per magnetem ad se trahunt, & generant illud, quod cõspiciunt in fœtu: sicut de his ante dictum est.

Semen attractũ variarum rerũ generatio. Noscendum quoque porrò est, quòd simili modo integrum semen nonnunquàm attrahatur, ex quo in fœminis posteà vermes nascantur. Vt res ista meritò admirationi omnibus esse debeat, raros eiusmodi, & insolitos vermes gestari in vtero mulieris, vbi officina generandæ similitudinis Dei posita est. Iam verò vermis non est ad similitudinem Dei: tũ nec ex semine viri est: porrò nec per cibum potumue in ea loca inseri ac deduci potuit. Pro intellectu huius, cognoscite prægnantem naturam (ita loquor) mulieris. *Appetitus vis.* Si hora conceptionis instaret: ac appetitus vinceret imaginationem: imaginatio autem vir esset, & in appetitu isto vigeret: ac vis attractrix in suam exaltationem ascenderet: iam sperma attrahetur inuisibiliter in officinam conceptionis, desumtum ex eo loco, vbi conditum est. Vermis autem in naturali calore generatur. Sic huiusmodi genera vermium in corpore mulieris succrescunt. Vbi nemo mirari hoc debet, cogitando de inuisibili corpore quod nihil maius est, quã imago in fœtu. Vt exemplum hoc docet. Quicquid aut videt, aut appetit corpus in prægnante naturâ, hoc in fœtu perficitur. Interius enim corpus secundũ hoc opus itidem se habet, ceu pictor ad parentem. Pater suum opus agit corporaliter. Hic quod corporaliter perfecit. depingit pictor. Hi duo quo se inuicem respectu habent, eodem se habent

etiã annatæ maculæ erga iſtas res, vndè prouenerunt. Quod autem huiuſmodi integrè in vtero materno gignantur, id per virtutem iſtiuſmodi fit, quòd attrahens magnes, in prægnante fœminâ conditus, æqualiter ad ſe trahat, ſicut magnes ipſum ferrum, cum corpore & aliis: & non ſicut ſuccinũ vires ex vitriolo exſugit: non etiam velut Amethiſtus, qui in ferreis lapidibus naſcitur, & ad ſe Myſy à lapidibus in inuiſibile ſuum corpus attrahit, ac cum ipſo ſimiliter vt Myſy, cum quo iacuit, creſcit, & augeſcit.

Vermes excludũtur calore.

Aiunt calorem excludere vermes, velut gallina pullos ex ouo. Id æquè de nobis hominibus intelligi debet, quòd & ipſi per calorẽ huiuſmodi præparemur. Iam verò in cauſa non calor eſt, quanquã is neceſſariò dandus ſit: ſed natura ac proprietas fœminea id præſtat, quæ ſola fœminis conceſſa eſt: nec ea operatio ipſius corporei caloris eſt, ſed inuiſibilis potius naturæ, de quâ dictum eſt. Illa ex aſtris eſt: & is ipſe Sol, non qui eſt in cœlo, coquit hominem. Et ſicut Sol in firmamento vniuerſam terram calefacit: ſic ille alter calefacit corpus. Vnde conſequitur, naturam terrenam in nobis cũ fœtu, iſtarum rerum reſpectu, nihil negotij habere: ſed ſolum internum aſtrum iſtiuſmodi perficere. Ex quo hoc quoq; concluditur: quod quemadmodum videtis, Solem adurere, nigrare, & candefacere res ad colores iſtos ſuſcipiendos idoneas, ſimiliter res aliæ quoq; per has impreſſiones fiant. Iam nec cum fœtu in vtero aliter agitur, quam quod à Sole iſto colores iſtiuſmodi ipſi inurantur. Ideoq; quod dictum eſt, ſcitote, quomodò aſtra mulieris tales operationes perficiant. Homo enim plùs eſt, quam aſtra & imaginatio hominis. Ea enim procedit ex radice hominis: & aſtrum moderatur homo. Vndè patet, opificem eſſe aſtrum: & quod hoc pacto iubet imaginatio, id fieri. Imperium enim habet homo in res vniuerſas, quæ intùs in ipſo ſunt, ſiue appetitus ſit, ſiue voluntas. Vnaquælibet enim appetitio eſt conſenſio, & quædam iuſſio, vt, velut in imagine exſiſtit, id ita perficiatur. Homo etiam ſupra ſuum aſtrum eſt, ſicut Deus ſupra firmamentum, vbi mandat, *vt hoc hìc fiat, illud alibì, hìc cometa, illìc ſtella vel ſignum aliud prodeat.* Quale nimirum hoc imperium: talis etiam imaginatio fœminæ, vt, quod in externo corpore appetit, id in fœtu deſignetur. Fœtus enim eſt facies cœli: corpus autem terra: homo autem genitor illorum ſignorum, ſicut Deus in firmamento. Et tàm celeriter fiunt huiuſmodi ſigna, velut ſcintilla fit, quæ ex aëre elicitur. Et ſicut manus violenter ſcintillam illã ex ſilice excutit, ibiq; ignẽ ſuſcitat, vbi ignis non erat: ſic appetitus quoq; ignem poſcit, & in eliſione cogitationes omnes ad ignem directæ ſunt. Ideoq; inuiſibilis manus vmbratilem ignẽ in fœtum excutere poteſt, prout cogitatio, aut imaginatio illius mulieris fuerit. Interior enim eius imaginatio ſimilis eſt oculis Baſiliſci. Is, quem intuetur, occidit, hâc de cauſſâ, quod fortis ipſius imaginatio cum viſu venenum eiaculetur, vt viſus ac venenum vnum fiant. Sic & cũ fœminis comparatum eſt. Quicquid tẽpore impraegnationis vident, ac ardẽter deſiderant, tunc illud vna cũ viſu in ipſas reflectitur, & in fructum propriũ imprimitur in vtero. Ipſi enim aliud nihil, quã fructus iſte ſubiacet. Sic etiam, quemadmodum Baſiliſco, ſi in Sole ſeipſum conſpicit, ſuum ipſius venenum repercutitur, quo iſte deinde venenatur: ita ſimiliter huiuſmodi res naſcuntur in oculis, & in cellâ imaginationis, quas oculi in fructũ vteri refringũt, qui huic arbori ſubiectus eſt, & in quem illa imperiũ habet. Extra enim ipſius corpus, imaginatio illa nullius efficaciæ eſt. Ideoq; in actum deducitur loco illo, vbi dominatur. Hoc enim ni ita eſſet: tunc aliis etiã huiuſmodi res imaginando imprimere poſſet, ſicut imprimit fœtui. Ac tanquam per hanc vim oculorum, menſtruum in ſpeculum excutiunt: ſic illâ horâ aliis quoque maculã quandam in oculos alterius immittere poſſunt: ſicut Baſiliſcus venenum ſuum per oculos in alium eiaculatur.

Homo imperat omnibus in ſe cõtentis.

Fœtui quomodo imprimantur res.

Baſiliſcus qui viſu interficiat.

Cæterum de imaginatione vlteriùs quoq; attẽdite, dici ſolitare: Quod ſi mulier tempore iſto imaginetur ſibi doctum & ſapientem virum, Platonem, Ariſtotelem: aut militarem hominem, vt Iulium, Barbaroſſam: aut eximium artificem, vt Hoffhammerum in Organis, Durerum, Norimbergensẽ in picturis: tùm parituruũ illam eſſe prolem iſtiuſmodi, quę prædictos referat. Qui verò hoc cõmentus eſt, huius cerebrum grandi morione obſeſſũ fuit. Nam ad iſtiuſmodi non ſaltẽ appetitus requiritur & deſideriũ, ſed etiã cognitio iſtarũ artium & ſapientię: ſicut cognitio quoq; adeſt, ſi aut piſcẽ vident, aut fragum, aut quid ſimile. Iſtorum ſi cognitionem haberent, & hinc imaginatio fortis

Imaginatione an quis doctior, & ſapiẽtior reddi poſſit.

fortis accederet: tunc illis minimè contradiceremus. Ad quam tamen operationem adeò multa requiruntur, vt eius nedum documentum vllum spectatum vnquam sit. Hoc quidem verum est; si fœmina artificem audiat, veluti musicum, aut virum eruditum, & illo delectetur: tùm impressionem eam fœtui dari. Et licet quidem illa nihil intelligat, nec calleat: id tamen gubernat, ex quo sequitur, vt fœtus desideratum æmuletur. Hæc tamen ęmulatio perfectæ eruditionis nō est, sed persuasæ, & quæ fundamento destituatur. Habilis quidem ad eiusmodi res fœtus redditur, sed inconstanter & fluctuabundè. Hoc autem possibile est, ac in fœtu remanet, non secus ac impressum stigma, aut cutis macula, si nimirùm mulier illis horis desiderio torqueatur furandi, procandi & similia alia faciendi. Hoc enim in fœtu perficitur, eique innascitur, ac toto vitæ curriculo ea propensio durat: Vndè multæ multorum opiniones natę sunt, nimirùm euentuum istorum causas Planetas esse, cùm tamen vnius imaginationis culpa sit. Eâ ratione multa soboli innascuntur, quæ posterioribus annis erumpunt: vt magna ferè iuuentutis malitia vbiq; deprehendatur. Cùm etiam in confesso sit, alios subinde aliis ardentius in hos, vel illos cibos inclinare ac ferri, aut eosdem grauiùs auersari: sciendum est, ista vniuersa ab externo appetitu stimulata per astrum hominis fœtui indi sine omni additione rerum extra hominem positarum. Imaginatio autem astrum ipsum est.

Imaginatio fœtum ad furta & libidines disponit.

Imaginatione cibi alii aliis fœtus gratiores redduntur.

Paulò antè dictum est, mulieres imaginari posse, vt per desiderium ipsatum res quædam cum suis formis, coloribus ac figuris alterius extranei quoq; corpori imprimantur, nō secus ac fœtui proprio, nisi id obstet, de quo dictum est. Suscitatâ ergò imaginatione, menstruum fit materia operis illius, quod soli fœminarum spiritui subiectū est, ex quo spectra suum corpus desumunt. De hoc exemplum attendite, quod imaginatio mulierum tam potens sit, vt tale menstruum in medium vsq; cœlum imaginatæ sint, & virtute imaginationis ex eo id confinxerint, quod præ se pictum & delineatum conspexerunt anteà. Posteà verò eæ formæ & figuræ per illam imaginationem rursùs in homines delapsæ sunt insensibiliter, mirabiliterq;: quòd ex caussâ nullâ accidit aliâ, quam quod imaginatio corpus suum menstruale eò genuerit, vt ipsum non secus ac in infantem vtero inclusum, super homines delaberetur. Quanquam hîc fœda superstitio accesserit, q. diabolus huiusmodi opera adornet, pingat ac tingat. Id quod à veritate quam longissimè abest. Quod si fundamentum istorum incidentium signorū detegi, ac integrè manifestari oporteat: scitote, quod puerperæ, si in imaginatione tali versentur, ex illiusmodi rebus asteriscos, siue cruciculas & similia alia gignant: quod nemini mirum videri debet. Quòd si enim rationi conueniret, menstruum iuxta suas vires planiùs detegi, & explicari: multa plura miracula producerentur, quæ hîc omitti satiùs est. Multi enim Epidemici morbi ac similes alij, hinc saltem exorti & suscitati sunt: Quo tamen loco mulierum priuilegia, quæ tempore gestationis & puerperij, & fluxus menstrui habent, producturus sum: vestro omni de istis desiderio satisfaciam.

Imaginatione quomodo extraneo quid imprimi possit.

Menstrui miræ vires absconditæ.

De his autem vniuersis cognoscite, quòd tempore creationis hominis, corpus eius inuisibile ęquè ac visibile conditum, ac vtraq; pars ex limbo desumta sit. Altera etenim pars terrena est: altera cœlestis. Ideoq; cœlestis non minor est operatio, quam terrestris. Terrestri verò corpori mandata data sunt ædificandi, manibus operandi. Ideò in cognitione huic plus iniunctum est, quam inuisibili. Et quæcunq; operatur corpus externum: ea opera integra sunt. Opera autem inuisibilis corporis, velut vmbræ quædam corporis sunt. Licèt enim externum corpus opera sua per imaginationem perficiat: tamen saltem id corporeū est. Quod verò hoc loco perficitur, id imaginatio per inuisibile corpus destruere potest. Ac velut vmbra intelligi potest homine; ita eiusmodi sunt impressiones fœtus: à cæteris tamē vmbris distinctę in hoc, quod hæc vmbra constans, & ineuanida sit. Quod si enim sonitus auditum destruere, Sol visum ita abolere potest, vt corporei morbi inde suscitentur: imaginatio id quoq; similiter poterit. Et quemadmodùm quispiam alium ante se stantem, oculis suis ita intueri potest, vt is à statione suâ effugiat: aut, sicut vnus alteri mandare potest, *Hoc fac*, quod tamē nudū verbum est, ac nihilominùs perficit, vt imperatū fiat, quod verbum ex corpore egreditur; sic corp⁹ quoq; alterū pellit & fugat vltra triginta milliaria. In quâ autē

Corporis humani partes

Inuisibilium, seu incorporearum rerum vis quanta sit etiā in corpus.

virtute illud fit: in eâdem corpus quoque imaginationem cogit, vt voluptatẽ corporis expleat: nec aliter hoc loco accipitur, quàm verbum, quod ex corpore egreditur, nec tamen ipsum corpus est; cogitq; alterum, vt corporis, vndè verbũ egreditur, appetitui obtemperet & satisfaciat. Hæc autem opera spiritus Olympicus perficit, qui ab omnibus corporis operibus vmbram reuellit. In Olympico hoc spiritu ars Cabalistica, cum suis annexis sita est: quæ probat, quod imaginationis vis in multò plura efficax sit, si cõiunctiones olympicorum spirituum vniantur. Quâ non ratione corpora visibilia coniungi possunt: eâdem iungi etiã possunt olympici spiritus creationis, qui astra sunt in corpore humano. Hæc autẽ in libris Gabaliæ describuntur.

Cabalistica ars, quid probet.

Sed sermo de morbis, ex imaginatione natis, hic continuandus est. Qui claudi ex vtero materno sunt: horum vero parentes, pater simul ac mater eius rei caussa non exsistunt: illorũ claudicatio aliũde non inducta est, quam quod interior homo imaginationis curvus sit. Quod si enim ipsum corpus curvum, aut distortũ esse potest: tale esse poterit etiam astrum. Vtraq; enim vnus homo sunt, duę partes vnius integri. Ideo sæpiùs accidit, vt corpus distortum, aut claudum sit, nulla morborum caussa pręgressa, sed interiore corpore vndiquâq; sano & expedito. Sic vicissim quoq; interius corpus sæpè contractum ac distortum est, externo saluo & incolumi. Iam verò quodlibet corpus refert fœtus, & is illius rationem accipit, ac ita nascitur. Tali autem monstro in lucẽ edito, sic vobiscum cogitate, quòd imaginatio fœtum distorserit & deformârit; siue id à sponte suscitatâ imaginatione fit, siue à contuitu externæ formæ, quæ posteà taliter in naturam abiit. Et huiusmodi quidẽ monstrorum plura eduntur, à solâ imaginatione producta, naturâ corporeâ huius nihil caussante.

Claudus fœtus vt nascatur à parentibus nõ claudis.

Imaginatio sola multa monstra edit.

Quanquam & hoc verum sit, ipsam quoq; imaginationem caussam esse succubi & incubi, eâ nimirum ratione, quod imaginatio res illas pariat, & deindè distrahantur. Hoc vt intelligatis, oportet primum sciri sperma incubi & succubi, vnde id proueniat & nascatur. Prouenit autẽ ex forti & pertinaci imaginatione eorum omnium, qui in cogitationibus ac animo procantur. Quia ergò ex imaginatione oritur, iam verum & naturale semen non est, sed est instar salis fatui. Vnumquodlibet enim sperma, quod fœtus principium futurum sit, ex imaginatione produci non potest, sed generatur ex operatione illarum partium, quæ huic rei in creatione destinatæ sunt. Nam exemplum tale pono. Nisi granum in terram coniiciatur & putrescat, fructum nullum producit. Ita hoc quoq; semen in suam terram, cui destinatũ est, iactari debet, vt eo loco à suâ terrâ putrefiat: aliàs ex eo fœtus nullus progignitur: non secus, ac si frumenti granum in paludem coniicias; ex eo quidem aliquid fatuo frumento simile produceretur, sed non frumentum verum. Et sicut semen futuri anni, pro tollendis in futurum frugibus seminandum, hoc anno cum labore educari oportet, adeoq; sine labore semen in agrum iaci non potest: sic nullũ quoq; semen naturale sine naturali conceptionis ordine prolificari potest. Ideoq; ex his colligite, *incubum & succubum sperma esse fatui salis, ex imaginatione sine naturali ordinatione productum.* Ideoq; id sperma naturale non est, sed res fatua. Vnde *Thomas de Aquino* reprehensione non caret, qui rem fatuam pro perfectâ accepit.

Succubus & incubus ex imaginatione. Succubi & incubi quale sperma.

Thomas de Aquino reprehenditur.

Iam verò sperma hoc, ita productum, ex imaginatione in amore Hereos natũ est, Quid vero iste amor est? Nihil aliud, quàm quòd sibi aliquis per phantasiam in animo fœminam fingit, & cum hâc rẽ habendo, amorem suum exsatiat. Vndè surdi quoq; ac fatui spermatis exitus est, quod ad liberorum generationem ineptum est. Ex illo tamen spermate *Incubus & succubus* gignuntur. Sed adhuc vnum hic notare debetis, nimirùm huiusmodi imaginationem matrem esse lasciuię impudicæ: vndè fit, vt si amatores & amatrices tales per intentam imaginationem congrediantur, minimè fœcundi sint. Imaginatio enim gubernat hoc sperma ita, vt natura ab extraneis infringatur. Quæ caussa potissima est multorum sterilitatis ac molæ. Vt verò de generatione istâ incubi & succubi dicere pergam: noscendum vobis est, spermata illa per spiritus nocturnos asportari. Hi illa in ea loca transferunt, vbi excludi possint, nimirùm ad serpentes, vermes, bufones, & impura animalia similia. Ibi enim à spiritibus illis actus, seu congressio cum spermatibus illis in animalia illa fit. Talis congressus instituitur etiam cum sagis. Vnde stupenda monstra plurima posteà nascuntur, quæ hoc loco enumerari nequeunt quidem, sed tamen

Amor Hereos quid.

Luxuriosi infœcundi.

Molæ caussa.

Spirituũ nocturnorum cũ spermate petulantia.

tamen ad oculorum conſpectum valdè horrenda & formidabilia ſunt. Vndè ſæpè quæritur: *quid hoc animalis?* Anteà tale mihi non obuenit. Quæ certè ſi ſecum homo expenderet profundiùs & penſiculatiùs, quam hîc exaggeratur à me: quis vnquam iuramento temerario cœlibatui ſeſe adſtringeret?

Cœlibatus an vouendus.

Sed & ad naturam huiuſmodi monſtrorum attendite. Quia ex forti imaginatione illâ ortum ſuum conſequuntur: ideò imaginatio illa ipſis monſtris quoq; inſita inhęret. Scitote ergò, hinc baſiliſci generationem non longè abeſſe: cuius formam ac ſpeciem verè nemo ſcire poteſt. Quis is enim eſt, qui illum tam expreſſe intuitus eſt, cùm tamen illius oculis obuerſari nemini tutum ſit? Adeò enim pernici impetu mors ad aſpectum eius irruit, vt ad deſcribendum illum nihil loci, nihil otii ſuppetat. Valentiſſima etenim imaginatio, quam cum efficaciſſimo veneno in oculis habet, ex generatione incubi & ſuccubi cum adhærente naturâ ſpiritus nocturni ſuſcitatur, ac illi in locis abditis gignuntur: ſicut verbis vberioribus de iſtorũ naturâ in libris aliis pertractatur. Hinc ſcitote, quod vniuſcuiuſlibet impudici illius, & laſciui ſpermatis poteſtatem nocturni ſpiritus acceperint, ex quo nimirum gignant, prout idoneum ventrem inueniunt. Nihil tamẽ humanum, quod animam habeat. Quanquam dicant, nonnullos Gigantes hoc modo natos, & productos fuiſſe. Qui tamen, cùm animam habuerint, inde naſci minimè potuerunt. A fide tamen id tantopere non abhorreret: niſi ſtatuendum eſſet, hoc peculiare opus Dei factum ita eſſe, vt hominum aliqui nullam animam acceperint. De quo tamen, cùm mihi dicere nihil certum & integrum ſit, ſilere hîc, quàm pergere, malo. Mundus quidẽ perſępe innouatur, rebus mirabilibus nouis augetur. Sed & hoc ſi accidit, nobis illud pro Dei miraculo acceptandum eſt.

Baſiliſci generatio vnde.

Gigãtes qui prognati ſecundum quoſdã.

Cæterum, quid tandem eſt ille amor Hereos de quo hîc dictum eſt? Id dictũ eſt de corpore viſibili, quòd huius origo ſit. Quemadmodùm etiam homo naturali conſtitutione ad hoc opus idoneus factus eſt, non ſolus, ſed cum altero perfectum corpus: hoc eſt, vir & fœmina corpus vnum ſunt. Et velut agricola ſine agro inutilis eſt, ager etiam viciſſim ſine agricolâ, ſed vtriq; vnum ſaltem ſunt: talis ipſe etiam homo eſt, non vir ſolus, non ſola fœmina, ſed vtrique ipſi vnum ſunt; ex quo deinde homo generatur. Si vero vir nolit integer eſſe homo, aut ipſa quoque fœmina: tunc vnuſquilibet in ſeipſo duo corpora habet terrenum nimirùm viſibiliter, & cœleſte inuiſibiliter. Iam verò & hoc modo cuilibet ſua priuatim natura eſt ad naturale ſemen, quod tamen in agriculturâ ſimiliter ſe non habet; ſed ſaltem ſemen vnum eſt. Corpora hæc duo in ſuis operibus diſtincta ſunt ita, vt vtrumque vel celeriùs, vel tardiùs, vel hoc, vel illo modo ſeſe mouere, ac incitare poſſit. Ex quo ſequitur, *corpus per ſeipſum ſine omni imaginatione pollutiones emittere.* Sed hæc pollutio non eſt in poteſtate ſpirituum nocturnorũ. Et quemadmodùm cœlum ſuos motus habet: ita ſuos habet etiã corpus cœleſte, quod omnia ſua opera in imaginatione perficit, eo modo, quo dictum eſt. Iam verò amor Hereos in inuiſibili corpore naſcitur. Si ad operandum procedit, non eſt amor Hereos. Sin vero minùs: tunc is eſt. Sic amor Hereos ipſe pater ac mater eſt, eiectio ſpermatum, ex quâ poſteà incubus & ſuccubus naturas ſuas accipiunt; hoc eſt, alterum eſt ſpiritus nocturnus mulierum, alterum virorum.

Amoris Hæreos cauſſa corpus viſibile.

Vir ſine fœmina nihil gignit.

Pollutiones corporis.

Succubus & incubus vnde.

Sciendum etiam porrò hoc eſt, genituram illiuſmodi ſæpiùs in ipſâ matrice manere, nec labî. Vbi attendere debetis, quòd ſine operibus ſpermatum huiuſmodi res mirabiliter interdùm generentur. Vnde dicere ſolent homines: hæc mulier vterum dudùm geſtauit, mirabile quid ferens, quod ex motu noſcitur. Huiuſmodi genituræ, qualeſcunque ſunt, ſi viuæ ſunt & tali formâ imbuuntur: tunc eæ ex tali fatuo retento ſpermate pręſtò ſunt; nec exitum huiuſce fœtus quiſquam noſſe poteſt, qui tamen plerunq; in mortem terminatur. Quòd ſi enim duo corpora, nimirùm viſibile & inuiſibile vniũtur, & in naturam pergunt per imaginationem aut appetitum, contra naturalem ordinationem: tunc ſcitote, quia in officinâ conceptionis ſeipſum ſuſtinet ſemẽ, neceſſariò ex eo aliquid gigni, quodcunque tandem ſit prô naturâ ac formatione iſtius imaginationis. Quanquàm autem craſſum & inciuile ſit, de hiſce rebus plura tradere: tamen veritas hęc eſt, quod etiam vetulæ ac anus, quæ iam fœcundæ eſſe deſierunt, & annos huius finis tranſilierunt, nonnunquam libidine percellantur ac pruriant, ac intentis cogitationibus laſciuientes, ſeipſos titillent, atque

Retenti in matrice ſpermatis quę mõſtra.

Vetulæ prurientes.

imaginem suam eò vsque stimulent, vt huiusmodi fatuum semen producant: ex quo deinde huiusmodi res generari possint. Hæc cur dicam, ista caussa est. Si imaginatio apud ipsas oritur: ipsę verò hunc, quem cogitatione desiderârunt ad coitum, adipisci non possunt: succubus tamen & incubus illis offeruntur, qui locum istum complendi singulariter auidi exsistunt. Hoc modo amatores, seu proci sagarum deprehenduntur: hoc modo succubi, qui & ipsæ sagæ sunt, apud viros reperiuntur.

Vetulæ cum incubis libidinādi.

Ad res autem has omnes & singulas anteuertendas & euitandas, sobria, seria & pia vita nimiopere conducit. Qui seipso contentus esse non potest, is solus non maneat. Et licèt quidem castitas purum cor alat ad discendum res diuinas: is tamen, qui, vt hæc discamus, mandat, castitatem quoque largitur: vt qui seipsũ citra mandatum & datum donũ frænare non potest, magnum Prophetã Dauidem æmuletur dicentem: *Vxor tua sicut vitis fœcunda erit: & filii tui in circuitũ mẽsæ tuæ stabunt, velut ramuli oliuarum circa caudicem suæ arboris. Cum illis manducabis opus manuum tuarum, & bene tibi erit, ac beatus es; & times Deum.* Res dura & contumax est imaginatio. Si enim ex ordine singula repetere & reducere animus sit, quæ in hoc libro breuissimè, & dilucidissimè tradita sunt, quæ nimirùm & quantæ vires per imaginationem tam virorum, quam fœminarum oriantur non dubito, quin vnusquisque magistratus otiosos ac desides ad labores strenuè compulsurus, & iis, qui imaginationi suæ imperare nequeunt, ita prouisurus sit, vt tot facinora, & tàm fœda opera deinceps omittantur. Corpus enim hoc, quod in terram conditur, per huiusmodi illecebras corrumpitur. Cui, si olim in nouissimo die exsurgendum rursus erit: væ pastoribus illis, qui gregem suarum ouium, cui præfecti sunt, male pauerunt, propter illas enim ordinati sunt.

Imaginationis vis.

Magistratus officium.

Ac hisce dictis iam tertium hunc librum meum de rebus inuisibilibus concludo, super multiplici experientiâ fundatum, ac ex facultate ipsâ desumptum, in quâ hęc omnia visibiliter fiunt, adeòq; ex ipsâ naturæ luce tam solidè & efficaciter depromptum. vt ne minima quidẽ litera falsa reperiri queat. Quòd si non plures libri, Deo suadẽte secuturi essent. Ideòque his paucis propositis prolixę interpretationes, & textus profusus breuibus versalibus est inclusus.

Multi alii quoque liberi nascuntur, qui & ipsi cum dictâ origine quadantenùs cohærent: quales tamen declinandę formidinis gratiâ hîc omitto, cùm quâdam etiam ex parte ex præmissis cognosci possint. De liberis autem, qui legitimè nati sunt, & tamen, velut dictum est, annascentiis quibusdam grauati: de horum inquam duorum coniunctione tale fundamentum accipite. Aurum, aut argentũ in ære seu metallo vno generatur. Id etsi quidem monstruum sit; verum tamen aurum vere viuit. Ideòque huiusmodi monstra quoque nihil minùs homines sunt, licèt aspectu etiam sint horrendo. Sub horam enim conceptionis illorum mixtio confusa fuit, & non in naturâ disseparata. Vsque adeò enim subtilis est natura in formatione fœtus, vt separator nullus tam artificiosus in auro separando esse possit. Æquo enim modo infans ex liquoribus spermatum erumpit, ac bene depuratus Salpetrę, qui Crystalli instar ebullit, & à sordibus, in quibus iacet, se segregat: aut sicut vnio, qui ex suo spermate abscedit. Si verò heterogeneum incidat, tunc vnà vtraque crescunt, nec quisquam vnum ab altero discernit, velut argumentum & aurum, argentum & cuprum: & magis vt argentum, & stannum. Ita nimirum inuisibiliter arcta & iuncta manent. Sed hæc ad meos istos libros, quæ de generatione hominis tradunt copiosius talia, relegans, iam hîc finio.

Aurum & argentum in metallo vno.

Naturæ subtilitas in formando fœtu.

THEO-

LIBER QVARTVS DE REBVS INVISIBILIBVS.

Præfatio ad Lectorem.

Qvartvm hunc propositi nostri librum, perite lector, diligenter perlege. In eo enim res abditæ reuelantur, quæ per opera sua visibiliter sese exhibent, non saltē vt secretorum naturalium conscius sis: sed etiam, vt hinc discas, quàm fraudulentus eorum hactenus vsus fuerit. Nam per has inuisibiles naturæ virtutes Mahomet surrexit, & ipse Ethnicorum primarius Deus Apollo: qui irruptionem facientes in gentes, superstitionem, & idolomaniam talem concitârunt, vt ipsæ superstitiosè adnorarent hoc corpus, quod aut in terrâ iam putresceret, aut balsamo conditum asseruaretur. Sectæ illæ & cultus suas radices quoq; in nouū testamentū immiserunt, & schisma dolendū inuexerunt; adeo, vt superstitionibus fœdis non solùm omnia latè fœdarentur: sed facinora quoque, & flagitia omnifaria confertim irruerent. Et hæc omnia talia, sectarii, templorum ministri, non suscitarunt tantùm, verùm etiam pro viribus fouerunt. Mei autem instituti est, res naturales describere. Quæ si voluminibus inserantur, multa procul dubio ex iis innotescent, quæ hactenùs profundè abscondita latuerunt, & à nemine quoquam rectè, vereq́ percognita fuerunt. Quòd si enim Medico licitum est, aurum ad quintam vsque essentiam redigere, ac Sophistam Auicennam, eiusque complices scriptis diffamare: fors etiam licitum erit, impostorem quendā in Medicinâ exsurgere, ac de eiusmodi medicinâ ita pronuntiare: Non natura hoc præstat, operatur id Asmatheus: id quod etiam haud magno negotio fors tueri posset. Sophistæ enim Medici ex ignorantiâ suâ id largiuntur. Quare, ô Lector, ingentes naturæ virtutes sunt. Quis enim ita confidens sit, vt sustineat æstimare eius potentiam, quam & quantam habet? Hæ enim vires vniuersæ ex sapientiâ diuinâ promanant. Huius verò quis finem attinget? Eam enim scriptura dicit sine numero esse: & eius prædicat immensam altitudinem ac incomprehensibilitatem. Quid ergò homo in abdito & profunditate terræ aget? quid præstituet sibi ac cogitabit, si è sublimi in luce ipsius naturæ dispiciat, quis status eius sit erga sapientiam diuinam? nihil nimirùm aliud, quàm quo interuallo ab imo puncto terræ is distat ad extremum solis apicem, & per hūc iterum ad nouum solem, illo septies clariorem & splendidiorem: sic tamen nihilo magis vel ipsū principium sapientiæ diuinæ attinget. Quia verò lux naturæ similis est micæ mensæ Domini, omnibus gentibus colligendæ: & ipsa lux illa naturæ à Iudâ abscessit: æquum est, non cessari, sed de hâc sapientiâ legi & arripi, quamdiu mica vel minima decidit. Quanquàm hoc nobis in scrutando nimis altum sit. Ideò sit laus, gloria, & honor æterno Deo, summo benefactori, qui nobis naturæ lucem fulgere sinit, vt in naturalibus rebus rectè & fundamentaliter ambulare possimus.

Mahometus & Apolio per quæ surrexerint.

Asmatheus.

Sapiētia Dei infinita.

Lumen naturæ quale.

INTROITVS LIBRI QVARTI.

Vnaqvælibet res, quæ ex naturæ luce probè explicari debet, à releuatione primæ creationis deduci debet. Quodlibet enim principium causa est consequentium, vt & eorum natura, ac simile siquidem non parit dissimile. Talis quoque creatio est cœli & terræ, facta non solum secundùm formam & figurā, sed etiam secundùm vires & proprietates naturales. A creatione rerum istarum omnium, ex ipsis homo conditus est, factus per manum Dei, secundum similitudinem ipsius. Hic sermo verò quò faciat? Hūc vnicè, vt intelligatis, hominē esse microcosmum, non quidem secundùm formam & substantiam corporalē, sed secundùm vniuersas virtutes & operationes, quas mundus maior habet. Sic ab homine promanat nobile nomen *Microcosmi*; quod idem est, ac si dicas, cœlestes motus omnes, omnes terrenas naturas, & aquosas proprietates, & aëreas cōditiones, in ipso homine verè exsistere. In ipso viget natura omnium fructuum terræ, omnium metallorum, vis etiam aquæ, vt & constellationes vniuersæ, & venti quatuor mundi. Nam quid vspiam in terra est, cuius naturam ac virtutem in se non exhibeat homo? Vsque adeò subtilis

Homo quomodo microcosmus.

In homine vniuersa insunt.

ſubtilis & acer limbus fuit, ex quo Deus hominem ſecundùm ſuam ſimilitudinẽ fabricauit. Hoc etenim cuilibet Phyſico conſiderandum eſt, quòd Deus hominẽ, ad imaginem ſuam conditum, ex nobiliſſimo compoſito creârit, cuius ſimile nullo vnquam tempore futurum ſit. Et hoc euincunt præſtantia opera eius. Nec enim ipſum cœlum in viribus ſuis tàm præſtans eſſe poſſit; nec poſſit eſſe tàm nobilis terra vel elementum quoduis: vt hominis corpus ea aut nõ exęquet, aut nõ exſuperet. Mirabilia illa in homine vniuerſa inſunt. Vires omnes herbarum ac arborum in muniâ reperiuntur. Nec verò terrę ſaltem naſcentium virtutes in eo deprehenduntur: ſed inſuper etiam naturæ aquarum omnes, omnes proprietates metallorum, omnia genera Marchaſitarum, omnes ſpecies gemmarum. Quæ cur hîc ſingula percenſeo? Omnia in homine inueniuntur: omnia nec minùs, nec inefficaciùs reperiuntur in Mumiâ. Tantùm, quod oculi ſpectant, formam attinens: & quod manus tãgunt, concernens corpus: quid quæſo præter hæc vſpiam deeſt, aut decedit? A riſu verò ſibi temperare non poſſit, qui cõmentaria euoluat eorum, qui Magiſtri naturales vocitantur, quæ ita ſonant vt ſentiatur ac palpetur, quòd ab ipſis lux naturæ ne quidẽ per trãſennam viſa aut cognita vnquam ſit: ſed fundamenta ſua ſtruxerunt ſuper fragmenta, à ſpiritibus ſibi ſubiecta. Et hoc dolendum eſt cumprimis quòd ſpiritus iſta talia fundamenta iecerunt, quibus Philoſophi naturæ cognitionem ſuperſtruxerunt. Iam v. deinceps idem ne fiat ſimiliter: ſed ſuper baſin illam ædificetur, ex quâ res omnes oriũtur & dimanant. Ac licèt ipſi quidem ſpiritus nobis adhùc plura particularia ſuggererent: nobis tamen non ſcholæ ſectandæ, ſed ipſa naturæ lux propiùs ſpectanda & arripienda eſt.

Mumia in ſe omnia habet.

Phyſici reprehẽduntur.

Lumen naturæ ſolũ ſectandũ.

Et vt ſummatim hæc vniuerſa comprehendam. Quicunque opopanacum quæritat, is illud in hâc mumiâ reperiet. Et ſic res cæteras vniuerſas. Quiſquis enim hominem explicare ac diuidere, hoc eſt, ea à ſe inuicem dirimere, quæ dirimenda ſunt, poteſt: huius deſiderio in omnibus fit ſatis, iſque ex illo ea profert, quæ per Vulcanum ac res externas ægrè elici poſſint. Nam ſi quis Meliſſam quærit, hic eam inuenit. Si quis Antimonium quærit, hic inuenit. In hâc mumiâ omnia naturalia ſunt, ſed hactenùs hominum cognitionem effugerũt. Fas ergò ac æquum eſt porrò de rebus Microcoſmicis loqui ac diſſerere, vt explicentur ea quę per inuiſibilem naturam fiunt, quę rudis populus pro reb. veneficis, præſtigioſis, & diabolicis habere ſolet, cùm tamen merè ac omnia naturalia ſint, & ex fundamento naturali eruantur. In hominis enim membris duplex natura conſtituenda eſt; tangibilis nimirùm agens virtus, & virtus impalpàbilis. Viſibile enim hoc corpus, naturales ſuas operationes habet: ſed eaſdem etiam corpus inuiſibile. Quoſcunq affectus viſibile hoc corpus patitur: eorum etiam medicinas eodem loco conditas habet: ac vndè is lædi, indè etiam ſanari poteſt. De viribus ergò inuiſibilibus hoc noſcite, rem oportere non eſſe tenuem & contemtam, quæ tam firmam imaginationem gignat. Vbi fundamenta talia poſita ſunt: haud dubio res plures cõduntur. Ac quemadmodùm vis lilij ſe pandit & exſerit: ſic inuiſibile quoq; corpus ſuam virtutem expromit. Si ergò mirabilia illa in corpore inſunt, ſicut ipſa promicantiſ & oculorum, ac linguæ, & aurium fide ſtabiliuntur: fixum certè etiam aliquod in microcoſmico illo corpore de iſtis inerit, ita, vt ex Mumiâ res maximę produci queant: non ſecùs, ac videtis, garyophyllos ex ſuis arbuſculis nitere, & chelidoniam in horto ſuperbire. Quæ dùm viuunt gratiâ ſummâ & amabiliter omnibus arrident. Sed arida & emortua, gratiam nullam habẽt: & tamen virtutes eorum adhûc præſtò ſunt. Sic, etſi Mumiam quidem nemo oculis conſpiciat: virtus tamen eius non euanuit. Vita enim ſaltem illud ſecum abripit, quod hominibus cognitionem mutuam præbet. Ex quo verò illud procedit, hoc in Mumiâ remanet. Sic ergò ſcire debetis, duas in homine naturas iſtas, viſibilem & inuiſibilem varijs viribus ac potẽrijs dotatas eſſe: hoc eſt, quod nimirùm viſibile corpus præſtat in Medicinâ, & quod itidem in eâdem præſtat corpus inuiſibile. Quemadmodùm enim viſibile corpus loquitur, ac nemo videt hoc, quod ſermo eſt: & ſicut vident oculi, nemo tamen id videt, quod viſus eſt: ſic comprehendite ſimiliter, quòd corpus viſibile, ſi Mumia eſt, ſecum adhuc inuiſibile corpus habeat: qua de cauſsâ res admirandas operari poſſit, nõ ſecus ac viueret. Mumia autem hoc eſt: ſi homo vita exutus eſt, tum flos eius erumpit, in viribus & arcanis naturalibus.

Mumiæ vis.

Corpus duplex.

Mumia quid?

Hæc

Hæc vt intelligatis, notate, duas operationes hîc è mumiâ erumpere posse. Vna est: quòd mumia facit, quæ vir viuēs facere potuit. Altera, quòd partes Mumiæ integra medicina sint. Hæc planiùs & accuratiùs ita intelligite. Compertū vobis est quomodò viuens corpus per virtutem medicinæ ægrotos sanitati restituere possit. Sic æquè scire potestis, quod in mortuâ mumiâ quoque idem accidere possit. Quibus vero vijs, id apprimè noscendum est. Hinc enim multæ Mumiæ emerserunt, quæ miracula ediderunt. Similiter & alio modo eadem mumia, velut ad Encœnia confluentibus æominibus, distributa est. Vbi non ipsa quidem â populo natura eius pensitata est, sed superstitio fidē eam extulit, adeòque in nomine Diuorum hæ virtutes pro miraculis æstimatæ sunt, quasi Diuorum quis vltra naturæ modum talia operaretur, quæ tamen res merè naturales exstiterant. Illud autem ideò factum erat, quòd de his nihil traditū exstaret, & inuisibile corpus mirabiles operationes ederet. Nec ipsi hoc considerârunt, quòd etiam magnes magnam ferri molem alliciat: & quòd ipsemet quoque homo magnes sit, & magnetis modo, velut is ferrum, sic ipse homines attrahat & illiciat. Nam hoc exemplum de præposterâ hominum consuetudine attēdite. Si fors alicunde vir peregrinus, rari habitus, adueniat, certatim illi omnes affluunt, & virum extraneum spectatum accurrunt. Solent idem factitare, etiam ad conspectam extraneam auem canemve, ac similia alia. Iam velut natura huic vel illi tale quiddam indidit, propter quod accursus hominum moueatur: ita simile etiam corpori mortuo largitur. Vt cuilibet persuasum esse debeat, Quicquid natura viuens dat, idem illam etiam dare mortuā. Vndè, si mumia sepulta sit, & natura accursum aut conuentum talem per miracula sanationis huius aut illius morbi cieat; tùm videatur tibi idem, quasi centurio vnus Lugduni militem scriberet, & numeratis coronatis ipsum conduceret: alter verò Tridenti aureos Rhenanos distribueret: tertius tandē in Saxonia grossis, gladio insignitis idē ageret: & tamen miles hic ad hunc, alius ad alium, vt scribatur, conflueret. Hæc enim omnia naturalia ac humana somnia sunt, ac viuentium quædam quasi superstitiones. Idem ad vnguem etiam mumiæ accidit. Hæc enim febres, illa pestem numerat, aut appendit. Et tamen vna eius ratio, vna natura est. Et veluti non cuiuis contingit centurionem esse, & pecuniam numerare; sic etiam non quælibet mumia signa edere potest. Quę autem de hâc Mumiâ vobis propono & naturaliter explico; ea diligenter legere, & cognoscere debetis.

Mumiæ miracula.

Homo est magnes.

Sic ergò institutum nostrum sit declarare Mumiam: Mumiam autem illam, quæ ex terra suum opus effluere sinit. Hęc à multis pro sanctâ habita, hominū congregationem concitauit. Nec ob id solum: verùm etiam, quòd pro viribus suis à naturâ datis sanando homines meritò admirationi esset. Antequàm verò rem ipsam expediam: præmittendū hoc est, Mumias multas cum prætextibus varijs, concionibus publicis diuēditas fuisse, proque Diuis exhibitas & adoratas, dùm non expenderent, quantò maiora Diuorum opera, & quantò sublimiora prę his exstiterint. Ad nullum enim diuum cursu opus est. Ad te auxiliatum properabūt ipsimet, si modo id Deo ita visum & constitutum fuerit. Et nec promissis, ac votis aut donis illi opus habēt. Nam nec Christo merces vlla adnumerata est.

Mumia pro re sacta traducta.

Ideò hoc diligenter expendite. Si ciuitatem adis, idem facis, ac si medicum implorares. Is medicinam præscribendo te sanat. Ac vbi cōualuisti, iubet, vt pharmacopœo pyxidem soluas. An hoc non naturale est? Imo. Ita cum istis etiam corporibus comparatum est. Hoc enim ex luce naturæ patet, quòd non solum Doctores supra terram exsistant, sed etiam intra terram: & quod hic naturæ modus ac ordo sit, vt in opem asciscantur non viua saltem, sed etiam mortua.

Tā mortua, quā viua in opē asciscenda.

Hoc modo sui gentibus Dij nati sunt. Eodem etiam Christianis ac Turcis, dùm verum Deum, redemptorem vnicum ex animo excutientes, præsidium omne in istiusmodi corpora collocârunt. Quod Quod etsi quidem naturale sit: non tamē æquum est, ac conueniens. Deus enim creauit medicum, vt supra terram versaretur, non intra eam. Sic medicinam ex terrâ, non in eam creauit. Et viuis de loco cedendum est, non mortuis.

Quòd verò illi ea tantâ superstitione sectantur, leuitatis & seductionis causa est, ad quam Sathanas instigat & allicit. Cum autem ista corpora, aut mumiæ vires suas primùm emitterent: ipse Sathanas quoq; sua stercora commiscuit. Cùmque homines non intelligerent, ea opera esse

Circa mumiā fra' diaboli.

esse naturalia: persuasit illis, ea à diuis edi, ac manare quibus posteà etiam mystas ac sacerdotes constituit, ac sua flagitia vna operâ propagauit. Naturæ verò ea conditio est: vt iam autumnalis sit; id est, nihil ferat: iam æstiua; hoc est, messem faciat. Sic cum hâc messe diuorum multi in horreum conuecti sunt: ac deinceps nec signa, nec opera vlla cõsecutâ sunt. Quare autem? Nimirùm natura finem habet, nec durat in æternum: cùm sancti æternè viuant. Quemadmodum autem rosa suo tempore erumpit seu oritur, & eodem prope momento iterùm occidit: sic cum corporibus istis agitur: hodie florent, cras inarescũt. Omnia enim naturalia sunt: ac ob id cum naturâ oriũtur ac occidunt. Ideòque vnumquemlibet hîc sedulo admonitum velim, vt hunc librum diligenter attendat, ac, quid natura in viribus suis possit, expendat.

Natura finita est.

Quod si signa à Diuis quærimus, quæ dolo & fuco careant; non attendendum ad eorum corpora est, nec res naturales sectandę. Corpus enim nihil est aliud, quàm natura terrena: ac quicquid id operatur, naturaliter ipsi insitum est omne, non secus, ac sinapi sternutatio, aut ranunculo vesicatio. Hîc nihil operis diuini est.

Quanquàm ex simplicitate & ignorãtia, de naturalibus facultatibus nos occupante, huiusmodi res pleræque supernaturales creditę fuerunt. Quò nos pręcipuè etiam egerunt Magistri naturales, Philosophi, & Medici, qui nomen sine re habuerunt. Ideò distingue inter Naturale & Diuinum: & sic corpus, naturale corpus manebit; Diuus autem diuus erit. Quòd si diuus in nostrum quopiam miraculum operaturus sit: id sine suo corpore facit. Facit enim ea in nomine Christi.

Diui qui auxilietur.

Iam autem expẽde, quid corpori eius in hoc negotij sit, quem iam dudũ mortuum, & apud Deum agentẽ tu de auxilio imploras. Pono autem, quod opem tibi ferat: at ob id non iterùm suo corpore induetur, sed id apud vermes relinquet, & operabitur in nomine Iesu. Quòd si ergò operatur absque corpore: quid in corpore quęritas! Mortui mortuos tractent: tu cum viuis rem habe. Natura naturę iungitur: ita iunguntur etiam inuicem Diui. Si te exauditurus & sanaturus Diuus est, (pono enim ita fieri posse:) tunc te non ad sepulcrum suum citabit: sed meta, illa in tuo pectore ac corde sita est. Quî ergò Diuo propiùs iungi possis, quàm si rectâ stes? Nobis ad Diuos penetrare integrum non est: opus est, vt descendãt ad nos. Tum & diuortium cũ corporibus suis fecerunt, ac ob id nos cò gestare nõ possunt. Quòd si enim corpus apud Diuum esse oporteat, tunc, supra terram non erit; sed vnà cum Diuo suo per cameræ fenestram sursum ad cœlum euolabit. Cæterum, vespillones naturalia corporis opera primùm diuina appellarunt. Id, quo fine fecerint, ex splendidis eorum templis ac cænobijs satis elucet. De Diuis concionantes, in solum corpus digitum intenderunt: quò Sathanas eos instigauit, vt eos sustentaret; & luci naturæ cognoscendæ caliginem offudit, ne fors proderetur, ea non diuorum, sed ipsius naturæ opera esse; ne, inquam, sciretur, corpus ac vrticam vnâ explicatione definiri. Nam & corpus vrtica est. Quod si iam corpora sancta statuantur; nemo dubitet, quin ipsi Turcæ quoque æquè ac Christiani muniti sint. Sed interim id turpiter Christiani obliuiscuntur, quod Baptista Ioannes, qui tamen sanctissimus ex vtero matris prodiit, nihil vspiàm suo corpore operatur. Qui, si corpus ipsum diuus esset, iure merito sacella plurima compleret. Omnes autem vos repetite admirandum id compositũ naturæ, ex quo homo factus est. Et huic glebæ omnia accepta ferte.

Opera naturalia quis primus Diuis imputarit.

Ioannis Baptistæ nihil operatur miraculi.

Vt verò vos de corpore, & de diuis vlteriùs breui discursu instituam: iam quomodò illa inter sese differãt, cognoscite. Semel hoc verum est, corpus in terram conditum, diuum autem in cœlum elatum esse. Quare, quicquid, id quod in terrâ est, operatur, id naturale est. Sic, quod operatur, quod in cœlis est, id supernaturale est. Iam, si corpori in die iudicij extremi resurgendum est, & de vitâ suâ ratio reddenda: necesse est, idem corpus priùs glorificari. Quid autem glorificatio, nisi ablatio virium naturalium? Et in quonam à me, aut alio differt diuus, nisi in hoc, quòd glorificatus sit? hoc est, nihil naturale ampliùs habet, cũ ego naturę plenissimus sim. Si enim diuus esset, & tamen naturales vires haberet, quis se de tali diuo extricaret. Nam adeò mirabilis virtus naturæ est, vt iure à populo diua censeri possit. Durum est dictu, & intellectu difficile, diuum nempe supra terram ambulare, & à viribus naturalibus non exclusum signa edere; an id naturæ, aut diuinitati acceptum ferendũ sit? nisi sit, vt sua opera in nomine Iesu stabiliret.

Diui quibus à nobis viuis differãt.

ſtabiliret. Aliàs enim quis ambulationem eius ſuper aquâ pro diui opere habeat? Ad credēdum ruſtici procliues ſunt quidem: mihi tamen id difficulter perſuaderi poterit, hâc in terrâ. Quis glorificatur, quem mors tranſiliat, & glorificationis ea non ſit principium. Quod autem non glorificatum eſt, id pro creaturâ naturali habendum eſt: Quicquid ex glebâ adhæret nobis, auferetur. Ideò elementa ipſa diſſoluentur, & omnia, quæ ex ipſis conſtant. Hæc ſi peribunt, quid faciet natura corporis ex elementis conflata? Omnia aliquando glorificabuntur. Quò ergò cōcedent corpora, & horum adiuncta, quæ naturalia arcana, per glorificationem deſtruenda concernunt? Ante glorificationem alter alterum non nouit, niſi teſtimonium Chriſti præſtò ſit. Ignis enim corpora conſumet, non autem diuos. Scitote ergò, quòd corpora in ægris operantur, id purum naturalē laborē eſſe, non ſecùs ac id faceret Medicus, aut ad thermas tu abires Piperinas. Quâ ratione thermę ſuas operationes naturales in te perficiunt; ſic tu quoq; lauas ſuper ſepulcro illius corporis. Deus enim opera naturalia mirabiliter condidit. Ideò ſapientiæ eius iugiter nos eſſe decet memores, quòd nullo vnquàm ſcrutinio ea indagari poſſit. Tandem enim hoc verum eſt, nos naturales in nobis virtutes non pauciores aut infirmiores includere, quàm ipſum cœlum ac terra continent. Si magnes, ad conſpectum res mortua, ad ſe ferrum proléctare poteſt; mortuus homo quoque viuum ad ſe attrahere poteſt. Si mendicis Soli ſuccedere licet: idem acceſſus etiam homini dabitur. Si Planetæ pro ſuo nutu hominem gubernare poſſunt: idem corpus mortuum quoque poterit. Et hæc omnia opera inuiſibilia ſunt: & tamen ſunt naturalia. Sicut enim natura herbas diſtribuit: ſic hîc quoque ſimilis diſtributio erit.

Homo non minus virtuoſus ipſo cœlo & terra.

Iam quòd ſolum glorificatum diuus ſit, corpus autem in ſepulcro glorificatum non ſit: id eius putrefactio & vermes euincunt. Quicquid enim glorificatum eſt: hiſce affectionibus non ſubijcitur. Propterea corpus in ſepulcro naturam planetarum & ſtellarum omnium retinet, cuius naturæ ac virium in nobis nullus finis attingi poteſt. Quóque ſcrutamur penitiùs, eò plura mirabilia deprehēduntur. Sic quoque hoc corpus omnes proprietates elementi aquę, ex quo fodinæ omnes oriūtur, retinet Ideò corpus magnetem habet: & virtus magnes eſt. Quilibet enim magnes in ferri naturâ ineſt & ferrum exedit, non ſecus ac iſta corpora ſeſe mutuò abſumunt. In eodem etiam omnes vires elementi terræ remanent. Ideò in eo eſt virtus quoque Lauendulæ, & omnium terrâ naſcentium. Eodem etiam modo natura aëris in ipſo remanet. Quâ de cauſſa etiam Manna eſt. Iam cùm ipſum firmamentum ac cætera elementa à vobis ipſis admodum mirabilia cenſeantur: an non etiam corpora admirabilia ſint? Et hæc mihi non ſatis cauſæ ſint, vt corpoream naturam, quia ſcilicet huiuſmodi Mumia exſiſtit, mihi deſcribendam ſumam? In quâ, inferioris & ſuperioris ſphæræ virtutes deliteſcant? Vt nimirum hoc pacto naturam corporis penſitans, eam in apricum producam? Hoc enim dùm facio, diuorum reliquias nullas attingo aut violo: ſed tracto naturam. Spero etiam me ſic ipſi diuo, in lucis naturæ rem gratam feciſſe. Ita enim inſignis res diuus eſt, vt ſi quacunque ratione depudeſcere illi poſſent, ante conſpectum Dei verſari ne tantillum auderent, ſi tàm rudia tractare, & naturam ſanctuario inſerere vellent. Nec mihi hæc quiſpiam eo animo exprobrabit, quaſi diuorum contemptor, & miraculorum ab ipſis editorum irriſor ſim. Tam enim probè peritus & naturæ & diuorum ſum, vt hæc exactiſſimè inter ſeſe diſcernere apprimè valeam. Tum etiam, ſi miracula diuorum tàm veteris quàm noui teſtamenti euoluo, facilè mihi peruidere eſt, quæ ſancta ſint, vel minùs. Vnde etiam Deum apud ſanctos laudo ac veneror, quòd in glorificatione tàm mirabiles virtutes ſint, mortuos reſuſcitandi, cœcis viſum reſtituendi, leproſos mundandi, idque in nomine Chriſti; hoc eſt, ſupra omnia firmamenta & elementa. Hic non ignarus ſum, quod carpi nil debeat. Et licèt nonnulli de me quiritari poſſint, quòd ſepulcra ſanctorum deuaſtem: tamen è ſolâ culinâ hæc inſimulatio reſonabit: cui ne ipſe quidem Chriſtus vnquam adſtipulatus eſt. Quid ergo faciam ego? Sed de diuis proprius quoque

Diuorū corpora qua vi homines attrahāt

Mumiæ mirāda naturæ

 que

que liber supplebitur.

Hîc diligenter attendendũ est ad verba Christi dicentis: *Magna signa edent.* Quos alios enim innuit, nisi qui mortuos custodiunt & prędicant? An verò non est signa dare, dum dicunt: *Ecce concursum magnæ multitudinis approperantis.* Hoc ergo qui nihili fit? Intuere oblationes eximias. Et hoc non sit opus bonum ac Christianum? Nec recordantur vesani, idem quoque gentes factitare, quibus tamen cum Christo nihil commercij. Speculemini, aiunt, frequentem numerum fulcrorum: contueamini cereas imagines cũ hastis ac telis: conspicemini cęreos & phialas miracula edita legẽtes de tabula petite &c. Quæ, etsi quidem omnia facta essent; ipsa tamen basis ac origo purum putum corpus est. Ideòque pro itinere ad balneum habe. Vtrinque enim res & benè, & malè cedit: eademque via est, quæ & paralyticos, & expeditos fert refertque. Iam verò is diuorum nimis vilis honor fit, si fulcra noua pro veteribus darent & tot claudos â se remitterent, à quibus tamen per tot locorum interualla lassatis & obtritis pedibus aditi sunt. Si omninò diui opus esse debeat, necesse est, vt is in Christum credat, aut peculiarem, ac à diuorũ aliorum consuetudine alienam proprietatem habeat. Quantùm verò fides nostra de Christo & Sanctis dictat, spero eos hæc non admissuros esse. Si oporteat Diuum in corpore exsistere, tùm nullius corporis vsus commodior nobis sit, quàm ipsius Christi si mortuus eiusdẽ esset potentiæ, cuius est viuus: sed non ita. Ideò enim resurrexit, & ad cœlos ascendit testantibus Apostolis. Si corpus Christi in terrę sepulcro signa nulla edidit: multò minùs id alij possibile est; Ideòq; ab antecessore harum rerum deflectendum non est: sed vestigijs eius insistendũ. Cum autẽ eò peruentum sit iam, vt naturalia opera supra Corpus ipsius Christi extollantur, & pro miraculis colantur: illo confirmatur verbum Christi, dicentis: *magna miracula edent.* Nec aliter à nobis acceptanda sunt, quàm quòd simili modo primi medicinæ inuentores propter miracula & opera sanationis à populo pro dijs habiti sint, antequàm, quid Rhabarbara esset, sciretur. Itidem & cum his corporibus agitur, quia incertum erat, *Species Betholdi hic sepultas esse.* Cogitate autẽ de non glorificato corpore, quod aliud nihil est, quàm res naturalis. Ideoq; quicquid

Primi medici cur pro diis culti.

terrenum est, & naturaliter agit, terrenum sit oportet. Ob id facit etiam pro credulis, incredulis, bonis, malis, probis, improbis, qui, & qualescunque sint. Quicunque Colocynthidem deuorat, ad sedem agitur. Ita enim vnaquęlibet naturalis operatio à Deo ordinata est, vt fiat sine respectu personarum, sine imaginatione, sine fide & nec in nomine Iesu, nec sine eo: sed vt natura simpliciter & suo modo suum agat. De quo scrutamini scripturas: quæ vos planiùs instituent.

Res naturales operantur simpliciter.

Vt verò naturam corporis explicatiùs tenere possitis, nimirùm an corpus totum sit, aut eius pars aliqua: vias duas tenete hic terendas. Vna est, quod dicitur, *Hîc tale corpus sepultum est*, aut quod affirmatur, *Hîc caput, aut aliud membrum de tali corpore conditur.* Hoc iam corpus si magnetẽ in se habet, popellelum ad se trahit: & quos sanare potest, sanat: Sanare quos nequit, dimittit. Alterum est, quòd magnes iste clam abscondatur, sepeliaturq́;, & pòst cum elato clamore iactetur, *Hîc mirabile sacrarium cluet.* Sic ergò magnes se exerit, hominesque ab aratro retrahit tantâ velocitate, vt ne ligula quidem cõpassi perniciùs incitari possit. Hę origines superstitionis Ethnicę sunt: & sic abscondita Encænia per impressiones naturales instituuntur. Ideò autem secretè fit: quia corpus illud olim nequam & facinorosũ exstitit, ideòq; pro Diuo id iactare non ausi sunt, scientes tamen, quòd magnetem in se habeat & multùm argenti viui ad inungendos homines. Sic ergò homines ad cadauer tale alliciuntur, non secus ac vultur. Quî verò vultur, & obiectum ipsi cadauer naturis suis quadrent & conueniant, id firmiter vobis insculptum sit. Sicut enim cadaueri vultur inhiat, ita vt etiam vltra mare iungantur: secundùm easdem vires intelligendum etiam est, quòd homines ad illud corpus confluant. Deus enim in natura nobis exemplum præfigit, vt eam in huiusmodi rebus cognoscamus, quod secundùm naturam similiter vulturib. cadauer ita naturatum sectemur. Exemplum autem hoc de naturâ sumtum reiici non potest. Nam ipse quoque Christus sic ait: *quo loco cadauer est, ibi congregantur aquilæ.* An hoc non idem est, quasi dicat: *Nulla auis sublimiùs aquilâ. Sic ex hominibus nulli altiùs volitant, quàm quos meâ morte redemi. Hi enim vsque ad ipsum cœlum peruolant*

Mumia qui vi homines attrahat.

uolant. Fautem, vt ex altis volatu ſeſe à me demittant ad corpus, hoc eſt, cadauer in terrâ. Hîc intellige iam, quando à Chriſto deficimus, & huiuſmodi cadauer ſectamur, an non ſermo Chriſti pręcisè verificatus ſit? Aquilæ enim ſumus, non minùs ipſo Ioanne Euangeliſtâ. Quis altiùs euolat ad regnum cœlorum nobis? Quid corpus aliud eſt, quam cadauer? Aut quid aliud, per aquilam, quam hoc, quod dictum eſt, Chriſtus innuiſſet? Iam ex corpore Diuum, vel cadauer cõdite. Quanquàm hæc cadauera putida ſunt. Et propterea hîc mihi propoſitum eſt de rebus naturalibus tractare. Has autem in peculiarem librum congeremus, vt ea commodiùs explicari poſſint, quæ hactenùs tradita ſunt. Hęc enim plùs nobis curæ ſunt, quàm Philoſophia. Quanquam hoc me quoque vrſit, quod vera Philoſophia nondum rectè inuenta eſſet. Iſtiuſmodi enim res aliàs iam dudùm ab Ethnicis perceptæ & intellectæ fuiſſent vt etiam à Medicis. Res ipſa tamen prodit quod ex luce naturæ nihil quicquam didicerint. Aliter enim negligendo iſta præterire non potuiſſent. Qualem verò magiſtrum habuerunt: talia eorum quoq. ſunt opera. Super ſpiritus ſuum fundamentũ locarunt. Et quemadmodùm vagantes ſcholares fragmẽta corrogant: ſic ipſi hinc indè à ſpiritibus emendicarunt, hîc far, illîc triticum, iſtic auenam, alibì hordeum, nonnullibì offas, alicubi pultes, quæ in vnum cacabũ poſteà intruſa coniecerunt, & ex miſcellâ eâ Philoſophiam coxerunt, quę non quadrat aliter, ac ſi furfur cum arenâ, aut re abſurdâ aliâ miſceretur. Sic Ariſtoteles ſuam Philoſophiam edidit: ſic Plinius factus eſt Herbarius. Ab his collectis ac fragmentis Galenus quoq; & Auicennas intumuére. Et niſi ſpiritus Nigromantici garritores exſtitiſſent, vndè nã moriones iſti ſuam Philoſophiam corradere potuiſſent? Hæ verò Philoſophiæ illæ ſunt ac medicinæ, ſuper viſiones fundatæ. Idemque mihi videtur, ac ſi Medicus lotium ex perſpicillo diiudicet. Rem magnam præſtitiſſe putant, ſi nouerint, tunicam vel cyaneam, vel viridẽ eſſe: conſiliumq; de valetudine ægroti ex inuncto pollicis vngue captant, Marrubio oblato, ignorant, an vrtica ſit. vel cardiaca Porrectâ pimpinellâ, neſciunt, rapunculuſne ſit an lapathum. Inſcitiæ verò huius ac ambiguitatis cauſa eſt, quòd ſpiritus veritatẽ fundamentalem ipſis fateri noluerint.

Medic & Philoſ. reprehẽſio.

Hîc ergò dùm putati ſapientes indurati eſſent, vultur ſectabatur cadauer.

Scire etiam debetis, quòd beneficentia hominum ſpectanda non ſit, vt cum dicunt homines: *Hic, dùm in terrâ vixit, bona multa operatus eſt, adeòque fas eſt, vt Deus illa retribuat, indulgendo operationem eiuſmodi ſignorum.* Quis enim nouit, ante Deum quid vel bonũ ſit vel malũ? Ideòq; hâc normâ nihil æſtimare debemus. Et ſi quidem Deus per corpus aliquod ſignum ederent: tamen ex eo non cõſequitur, ob id corpus illud eſſe adorandnm. Exẽplo ſit. Quidam alicubi interficitur. Si iam à longo tẽpore fiat poſtmodùm, vt corpus hoc ad latronis aſtantis præſentiam cruentet, hinc non elicietur, *corpus hoc viuum eſſe.* Hoc verò indicatur cruẽtatione illâ, ſanguinem profuſum vindictam poſcere à Deo, & magiſtratu. Sic æquè ponamus, quẽdam bona multa deſtinaſſe Lupanari cuidam, hoc fine nimirùm, ne proſtibula die Sabbathi quid peccarent. Is iam ſi moriatur, & mortuum nemo ſepelire dignetur præter iſtas meretriculas: an verò hoc corpus ob id dignius ſit? Alio enim modo iſta intelligere non debetis, ac ſi quis fidum haberet ſodalem, & is moreretur, tu vero ipſius effigiem, tecum haberes, & eam præ rebus aliis aſſeruares. Hoc quid illi qui obiit commodat? Aut cur is ob hoc dignior euadit, quia tu eius imaginem tanti facis? Tale ſi quid accidat & mortuus ſepeliatur: vt fiat id, permitte, corpus relinq;. Signum enim eſt, terram eum abſumturam eſſe. Si quiſpiã ſicco pede flumen pertranſeat, quis iudicabit, iſtud vnde nam fiat, etſi verè fiat? Quid id factum ad corpus? Corpus eius cauſſa non eſt. Nec enim cadauer defuncti id poterit. Quod ſi non poteſt denuò, id nec fecit primò. Hoc, quod in homine ineſt, id efficit, ſpiritus nempe eius, à Deo egreſſus. Ideòque ſi corpus moritur pergit ſpiritus ad eum vnde venit, ex Deo iterum ad Deum. Corpus autem, quia ex terrâ deſumtum eſt, ad eam redit. Sic vnumquoduis ad primam ſuam materiam reuertitur. His ita ſtatutis quid quæſo in corpore quæremus, cùm homo ita non ſit integer? Quis offam edit non ſalitam? Quis ad lucernam videt, non ardentem? Quin & diui multi putantur, quorum benefacta admodum rara ſunt. Multique ex horum proximis qui illos meritis longè excederent: ſed magnetem iſtum non habent, & deſtituuntur iſtâ naturâ. Hanc

In bono factis Dei non cẽſit tuẽdi.

M 2 qui

Vulcanis miracula edit magnetè habēs. Mumiæ vis ex vtero maternoinditur.

qui naturam habet, etsi canis esset, miracula tamen, eaque bona ederet. Ita enim illa constellatio mouet.

Attendite verò, has res nobis in vtero materno implantari. Ac velut rosæ odorem suum ex terra secum afferunt: sic nos quoq; hanc proprietatem nobiscum afferimus. Sic etiam sagæ & magi nascuntur: nec ex arte tales euadunt. Sic & mortui tales esse possunt, quales vivi. Quòd si ergò talis natura in mundo nascitur, vis peculiaris remanet in corporibus. Et licèt quidem spiritus à corporibus separetur: nihilominùs tamen id, quod eius innata virtus & proprietas est, in corporibus manet, & in terrâ conditum iacet, sicut in pyxide crocus: terraq; istiusmodi corporib. non secus instructa est, ac pharmacopoliû pyxidibus. De quibus signis nisi ipse quoq; Christus prædixisset: quis quæso tã audax foret, vt eò vsq; naturæ abdita perscrutari velit? Quia verò signa talia fiunt & vnà ferũt prodigia, per ieiunia, per precationes & similia: cœli etiam signorum portenta concurrunt: ipsius quoq; terræ miseria, vt, sitis, fames, pestis, patris in filiũ & filii in patrem concitatio &c. consentit: quis hominum in naturam non inuolet, & istorum euentuum rationem accuratiùs peruestiget? In confesso etenim est, non omnia à Diabolo proficisci. Nec omnia ab astris defluũt: non omnia etiam in nomine Christi eduntur. Quòd si ergò Christus iuuando iis astipulari non vult: tùm bona huiusmodi opera naturalia ipsis tempestiua sunt, ad decipiendam incautã plebem. Huiusmodi enim si à Christo manarent: cœci quidẽ viderent, mortui suscitarentur. Sed filius Dei iuuare nõ vult. Ideò opera patris, hoc est, virtutes naturales arripiunt, & eã sub filii nomine venditant. Quia verò patris opera tractãt, ideò ęstatis tantùm tempore signa edunt, Appellente autem autumno, omnia illa decidunt, & arescunt. Cursum enim tantùm naturalem, (secundùm quem etiam sunt) tenent. Eo finito tempore, diuorũ quoque gratia finitur. Omnibus quidem temporibus facilè intelligi poterat, oportere scilicet verè diuina opera Christiana esse, & sine tali autumno durabilia, nõ verò ex rerum naturâ desumi: sed in nomine Iesu ista dici: *surge, lectum tuum accipe & abi:* Et hoc sanare est, & fulcra abiicere, captiuosq; liberare, quos non ligauimus. Morbi enim vniuersi incumbunt à Dei patris creaturâ: ab eiusdem ergò creaturâ eosdem iterũ sanari æquum est:

Diuorũ ope a suo autumno exsolescunt.

nisi sit, vt filius Dei liberet ac sanet, qui ad opus perficiẽdum creaturâ nullâ indiget, sed operatur secundùm potestatem diuinam.

Christus sine medio sanat.

Sic ergò de his hactenùs explicatum satis est. Coronidis autẽ vice etiam pandemus, quâ ratione illa fiant, vt videamus sanescere homines, non ex viribus naturalibus, quià nimirùm nec syrupos potãt, nec degulant bolos, nec tragemata deuorant, nec membra linunt? quibus omnibus inferior est Hippocrates, qui sine propinatis medicamentis nihil agere poterat. Sanant enim illa inuisibiliter: nec inter ista discrimen est aliud, quàm propinare, & non propinare. In propinando autem nihil situm est: Quod enim dentes masticant, medicina minimè est. Medicinam siquidem nemo videt. Et quia ea non videtur: ideò medicinæ corpore nihil opus est. Corporea autem illa ideò est, vt oculi nostri eam videant. Incorporea siquidem in nostris viribus non est. Quod si mors irrepere, nosque iugulare & interimere potest: idem quoque medicina poterit. Nihil momenti in corpore situm est, sed in virtute. Propterea inuenta quinta essentia est, quæ nimirum libras 20 ad vnciam vnam redigit: quæ tamen vncia ipsa, 20. libras longè vi superat. Ob id, quò minus corporis, eò plus virtutis in medicina. Et si 20. libras has in vnciã redigere potest homo visibilis: inuisibiles id poterunt multò procliuiùs. Solis splendor si vitrum, si ignis fornacem penetrare potest, corpore ipso foris persistente: corpus hominis etiam virtutem suam latè effundere ac extendere potest, ipso nihilominus quiescente in suo loco, & minimè (velut & Sol) penetrante. Corpori ergò ipsi ex sese nihil adscribitur, sed virib. saltem ab ipso emanantibus: velut odori ex moscho fragranti, cuius corpus suo in loco est. Hoc scrutinio in ipsâ quoq; mumia experimẽta multiplicia inuenta sunt, vt dicatur: Hęc pars hominis conducit adhoc, illa ad aliud. De quibus non tradã priùs, quàm mumiam explicem in scholâ secreta. Quo loco impertiemus vobis illa, quæ hic desiderantur. Tam profunda etenim in sese mysteria condita habent, vt explicationi eorum vix integer liber sufficiat. Quia verò satiùs est, ea non reuelari omnia vt vitentur inde emanantia mala: hoc loco silere de iis, quam loqui conuenientiùs erit. Quibus dictis quartum hunc de rebus inuisibilibus librum conclusum

Medicina non est quod vident oculi.

Quintæ essentiæ vis.

Epilog.

conclusum volumus. Ex quo cognouistis, quomodò naturalia corpora per insitas virtutes proprias in populo multa miracula operentur. Vnde à quibusdam eorum auctores pro diuis habiti cultique fuerunt: ab aliis eadem opera Diaboli credita sunt. Eadem nonnulli præstigias & veneficia vocârunt, & superstitiones ac idolomanias cũ iis multas inuexerũt. Quid autem ea in veritate sint, & qui æstimari debeant: id hactenus explicatum abundè est. Quanquam adhæc impendi hominem, malum sit. Ad similitudinem siquidem Dei is conditus est. Post quæ scire iam quoque conueniret, vndenam istiusmodi virtutes homini conferrẽtur. Sed id suo loco, nimirùm de imagine hominis, indicabitur.

THEOPHRASTI PARACELSI AB HOHENHEIM DOCT.

LIBER QVINTVS DE REBVS INVISIBILIBVS.

PRÆFATIO AD LECTOREM.

Med. in sectatio

ON *dubito equidem, parùm me probatum iri sectis illis variis ex proprio cerebro enatis & conditis: quorum cultores in sapientiâ verâ nihil experientiæ habent, nec veritatis fundamentum vllo studio venantur. Qui etsi quidem fastu & æstimatione quoquò profluunt: nihil tamen nobis in istis situm sit. Quis enim leuitatem eorum magnifaciat, quorum cor superciliosa tantùm assiduò spirat? quorum & laudes & criminationes ipsorum tantum complicibus & probantur & improbãtur. Vbi enim arundo nascitur, nisi in locis vento perflabilibus? Quorũ quidem temeritas quotidiè nouis augmentis prorũpit: quâ suam ipsimet sibi laudem cudunt, & possessionem eius satagunt, quod tamen nullo vnquàm studio venantur: ac inter cœcos potissimum versari solent, ipsi lusci, vt scilicet secundũ vetus prouerbium, ipsis sic dominẽtur. Mihi autẽ hîc propositũ est de characteribus tradere, quâ nimirùm ratione illi in nos operentur. Non quidem hoc fine, vt præconibus & cathedris declamantibus ac agyrtis laboris compẽdium faciam: sed vt doctos & peritos informem, quàm inepte & iniuriosè illa ab aliis dudum explicata sint: & vt testatum faciam, quantâ cum violentiâ per inscitiam oppressa illa fuerint, quæ ex fœdis paludibus potius eruenda fuerant: Ad nauseam oblaterant, ea magica venefica & præstigiosa esse; quæ tamen ipsi ne quidem tantillùm cognita habent. Maledictio super ipsis sit. Iuramenti enim Deo præstiti obliti sunt, baptismumque alium susceperunt, & coniugium ignominiâ affecerunt: vnde ipsorum quoque nunc virtus exsolescit. Basilea me in Academiâ suâ aluit: sed ab eâ insimulabar, quasi doctrinâ meâ offenderem plurimos. Quî verò sapientes viros offendere possim: qui tamen eripuerim & liberârim in ex scandalo, qui iam occiderant & perierant? Quòd si verò vel ex meis quispiã discipulis hinc offenderetur: quænam offendiculi huius caussa esse posit? Hæc scilicet, quòd scire is se putet, antequàm audiat. Quis verò vspiam sic scandalo non offendat eum, qui sibi ipsi iam tantopere possessâ sapientiâ blanditur? Is seipsum offendit, qui tanti se æstimat; & id iudicat quod ne quidem per somnium intellexit. Tu verò, Lector, is sis, qui res vtiles cognoscere velis: nec instifices fidem tuam ex iudicio proprio: sed quicquid iudicas, id secundum experientiam probes. Qui enim seipsum æstimat maximi: is tantò quidem faciliùs humiliabitur, quantò seipsum sublimiorem iudicat. Ideò virtutes etiam nominum ac verborum traduntur. Quæ quî fiant, describere nostri instituti est. Vbi hoc quoque limitabimus, quidnam rebus istis aut addendum, aut detrahendum sit. Propterea, Lector, nihil iudica, nisi fundamentum priùs hauseris.*

Characterum quę operatio.

Characteres prętigię nõ sunt.

Basilea tãgitur.

Modus rerum iudicandarum.

INTROITVS HVIVS LIBRI.

Pvs vnumquodlibet, quod ad fragilitatis nostræ confirmationem & erectionem dirigitur, à Deo procedit. Quis namque reperitur, qui ruituras eas ædes suffulcire aggressurus, sit, quarum dominum ac possessorem impendio oderit? Corpus nostrum sustentator est animæ Dei. Cuius tutela, corporalis est protectio. Quis autem corporis sustentationem procurat homini nauiùs ipso Deo? Is nobis prorogatam vitam vult: ideò de variis etiam auxiliis ac præsidiis nobis prospicit. Quinimò, vt vitam nostram

tutentur & protegant cogit aliquando etiam ea, quæ nobis cumprimis aduersantur. Salus enim ac fortuna egredientur ab hostibus nostris, & à manibus eorum, qui nos oderunt. Quare, si quid boni nobis à nostris confertur inimicis, id accipiamus quasi à Deo profectũ. Deus enim hostes nostros eò adigit & compellit, vt nolentes volentes nobis benefaciant. Ita enim scriptura præsagit fore, vt salus ac incolumitas egrediantur è manibus omnium, qui nobis volunt mala. Ita hastæ franguntur eorum, qui nos perfodere volunt Lanceę illę nobis medicina fiunt. Vndecunque nobis præstò auxiliũ est, id à Deo mittitur. Is enim est, qui corpori nostro vitam inserit, & hanc tuetur: nec præter ipsum alius Deus. Quòd si in scrobem pręceps agaris, & à latrone extraharis: non est, vt latroni gratiam hanc habeas; Dei mandatum & instinctus erat, eò qui latronem impulit. An tibi verò hoc non idem est auxilium, ac si duodecim ex Apostolis vnus te eripuisset? Quod domicilio tuo, in quo anima inhabitat, ad longam duratioñe confert: hoc Deus suggessit. Is te seruare diutiùs decreuit. Et siquidem illud Diabolus ipse pręstitisset: salutem tamen produxisset ex manibus tuorum hostium, & eorum omnium, qui te oderunt. Similiter enim, ac latro: cui in solâ foueâ tu vsui esses. Is tuas opes captat. Has autem non capit, nisi vitam prius expilet. Iam quod vitam tibi & seruat, & seruatum dimittit, hoc regimen diuinum est. Ideò Deus cogit eum, tibi vt auxilio sit. Adeò sollicita pro nobis prouidentia diuina est, vndecunque salus emergat. De quo gratia Deo. Quid nostro inimico diuidiæ maiori est, quam quòd tam obfirmati renitimur, scimusq;, quod is ipse ex foueâ nos extraxerit? De hoc itaque Deum laudemus, non illum; planèque persuasum habeamus, cogi ipsum vt nobis benefaciat, idque ex mandato diuino: claudamusque sermonem hunc, salute de manibus inimicorum nostrorum.

Salus Christianis etiã ab hostibus.

A Deo omne bonum.

Carduum videte inter spinas. Illi tantum aduersus nos odium, vt per spinas nobis non liceat carduũ attingere. Quòd si ad carduum penetrauimus: idem non leuiore acutie nos pungit, ne qua fors ad medicinam, quam in se habet, pertingamus. Quid autem Deus agit? Is igni imperat. Ignis medicinam ex carduo prolicit, & aculeos eius mollefacit, totum autem in cinerem redigit, qui postmodũ à Medico foràs ad lutum & cœnum congeritur hoc pacto edomitum malum est, & bonum secretum. Carduum verò quis odisse queat, tot commoda nobis præstantem? si quidem corpori inimicus est: huic ipsi tamen valetudinem impertire cogitur. Quis odisse mulierem potest, quocunq; illa ingenio sit? Fructibus enim illius terra obsidetur. Ideòq; vitam ei prorogat Deus, si quidem illa mera bilis sit. Hæc ergò præfigurat Deus, vt nobis exemplo sint, ne quid aliud de inimicis nostris statuamus, quàm quòd ipsi sub manu Dei sint, non secùs ac Carduus & spina sub potestate ignis. Et sicut ignis hæc edomat, vt ad coquendum panem nobis deseruiant: sic Deus quoque cum inimicis nostris agit. Panis in commodũ nostrum cedit, & vitę nostrę prorogationem molitur: licèt ipse ignis quoque nobis inimicus sit, nos persequatur, & quicquid ei inijcitur deuorare & consumere cupiat. Et tamen nos illi sumus, qui dominamur, eúmque in nostris veluti manib. tenemus. Ideóque bona quoque nobis ex igne procedunt. Odio ipsius quidẽ ignis frui non optamus: satis est nobis in illum imperium esse, ac mandare posse, vt vsui sit & emolumento. Et his ab eo profectis beneficiis fruamur licet, fásque est, vt Deo gratias agamus, qui à potestate ignis nos tuto asseruit, ordinauítque. vt idem noster hostis nobis cibos coqueret, ad summas palati delitias. Intueamini serpentes. Ii tam atroci in nos odio flagrant, vt vel ad primum hominis conspectum sibilum edant. Sed quid in hoc hoste boni conditum est? Plurimùm. Post ipsi præsectum caput ac caudam, nulla vspiam in quintâ essentiâ nobilior medicina ad morpheam cutis reperitur. Quòd si ergò cũ hoc hoste Deus ita constituit, vt, in quo lethale venenum latet, is nobis saluti sit: nullo dubio summum nostrũ, & capitalissimum hostem quoque eò adiget, vt nolenti animo bene nobis faciat, ipsóq; facto declaret, quòd Deum Dominum habeat: nec vana scriptura sit, quæ promitttit salutem & incolumitatem à nostris inimicis, & à manibus eorum omnium, qui nos oderunt, procuratum iri. Fidelis enim Deus est in omnibus suis verbis & operibus. Adeò fidelis est Deus erga nos & omnes, qui secundùm voluntatem eius ambulant vt priùs, quàm nos destitueret, potiùs Diabolo mandaturus

Carduus licet spinosus, tamẽ homini salutaris.

Ignis lędentis bona.

Serpentis hostilis commoda.

mandaturus sit, vt omnia nobis in bonũ operetur: saltem vt potentiam suam ac omnipotentiam Deus declaret, & sui amantes tueatur, ne quicquam ab hoste suo lædantur, sed ab eodem potiùs iuuētur. Quare si Deum amamus ex toto corde, tùm nobis nihil dubitandum est, quin si Diabolus ad nos congereret aurum ac argentum, si nos iuuaret, si porrigeret medicinam, si è vinculis & carceribus non eriperet, hæc omnia ex mandato diuino & iussu potenti fiant. Vnum tamen adhuc est, de quo vos instituere velim, nempe quot, & quàm multa beneficia insignia malitiosis hominibus cōferantur, per Diabolum scienter & indubitanter, idq; sine iussu Dei, quanquàm ista permittentis. Diabolus autem hæc facile præstare potest, sollicitationibus nostris seriis & scelerosis permotus, vt magnos interdùm morbos sanet, è magnis ærumnis aliquando liberet, è carceribus eximat, & alia similia præstet, etsi in istiusmodi homine nihil quicquã boni sit, nec quicquam eius ab ipso quoque emanet. Hæc autem cur fiunt? Vult nimirùm Deus, vt veritas suę scripturę maneat, ac vnicuiq; bonum ab hostibus suis præstetur. Sicut ergò Deus vitam protrahit ad longæuitatem, iis, qui ipsum diligunt; sic ipsi quoq; Diabolo permittit, vt simili sollicitatione eos quoq; tuetur, qui vitæ iniquæ & impiæ sunt, quos etiã sanat miris modis, verbis, nominibus, cōsecrationibus, &c. Vtriq; ergò, tam, qui Deum diligunt, quàm qui Diabolo adhærent, in extremo iudicio dicturi sunt, *Bona nobis euenère ab hostibus nostris, in elementis & abysso inferni habitantibus.* De scripturâ enim fatendum erit, quòd verax sit bonis simul & malis, & quòd Deus nullius inuidiâ, aut odio flagret, sed misericordiam suam ad extremum vsque iudiciũ cumulet. Et quemadmodùm hyemem ac æstatem omnibus æquè allucere sinit: sic hæc quoq; suo motu agi patitur, ídque abundè satis in medicamentis declarat, quæ fideles simul & infideles, probos & superstitiosos, Deum amantes & odio habentes, omnes, inquam, vno modo & purgant, & consolidant.

Diaboli ipsius auxilium à Deo.

Medicamenta malis simul & bonis commodant.

Huiusmodi ergò nec fidem, nec incredulitatem vllam pariunt, si Deus secundum misericordiam consideretur. An nō scriptura de commotionibus virtutum cœlestium prædicat, cum ait, *eas in suo tempore motum iri?* Quid autem sunt huiusmodi virtutes cœlestes, hîc intelligendæ? Hæ nimirùm sunt, quæ inuisibili, & prçternaturali ratione nos iuuare videntur. An non capitalis noster inimicus ex cœlo descendit? Cœlestis ergò est, non terrenus. Nos vero homines cœlestes nō sumus, sed terreni. Non enim desuper descendimus: sed inferiùs è terra emersimus. Quòd si verò denuò nascamur, tũc vna quoque cum virtutibus cœlestibus mouebimur. Quid enim sunt illa præsidia, de quibus hîc scribo, nisi virtutes cœlestes? Quis dat eas, & distribuit, nisi solus Deus? Et bonis quidem ex mandato: malis ex permissu. Et hæc apud quemnam superstitionem aliquam parerent, cum omninò ac verè hinc tantùm profluant? Aut cuinam vspiàm offendiculo sint? Neminem ergò hęc offendere possint, nisi antè ex se malum & offensũ. Si quis autem vsq; adeò fortè simplex sit, vt putet, suæ simplicitati hîc scandalum omninò strui: is priùs hæc discat, & scrutetur scripturas, sicut mandatũ accepit, vt rem quamlibet & cognoscat & sciat ex suo fundamento. Propter huius enim simplicitatem, Deus hoc opus non intermitter, neque illud quod per iussum suũ, nec illud quod per permissum diaboli fit. Hoc enim pro corollario tenendũ omnibus est: quicquid horum ex rebus inuisibilibus isto pacto fiat, id sine causâ manifestâ minimè fieri: sed nobis ansam ac incitamentum porrigi, ad veras & genuinas causas penitiùs indagandas & trutinandas, & haudquaquàm ista diabolo adscribenda esse. Deus enim est, sine quo vis diaboli nulla est. Prætorem in ciuitate age aspicite, quomodò is suos lictores habeat, qui morem illi gerãt, & mandata omnia confecta dent. Quis vero lictorem huiusmodi pro prætore habeat? Nemo. Ergò nec potestas illa lictori adsignabitur. Voluntas enim est prætoris. Sic de his hoc loco quoque arbitremini. Omnia in Deo inquiri debent. Ex eo enim omnia profluunt. Qui permissus sunt, permissuum quoq; modo æstimētur. Voluntas autem diuina cumprimis inquirenda est, quomodò nimirum vel misericordia diuina, vel ira in nos dirigantur. Hæc enim verborũ summa est, quòd auxiliũ omninò habituri simus, siue boni simus, siue mali. Sicut idem medicina quoq; testatum facit, cuius auxilium non est laus Medici, sed Dei. Gratiam saltem artis habet medicus, non auxilij. Hic enim nihil ipsius est quam sola ars.

Finis operum inuisibilium.

Diabolo nihil ascribendum.

Ideòque hæc omnia eò dicta sunt, vt

non æstimemus eũ, quem videmus, quòd is sit, qui iuuet. Aliàs enim gratia Medico, nõ Deo reddenda foret: reddẽdus foret honor gramini ac fœno, pyxidibusq́; & thecis pharmacopæorum. Id verò impium iam esset & superstitiosum. Hoc enim si ambulare modo vellemus, tùm demùm id fieret, vt ad diabolum respiceremus, non autem ad Deum. Quod enormiter falsum & iniquum foret. Hoc verò iugiter in pectoribus nostris meditemur, quod Deus medicinam crearit, eamq́; nostris oculis præstituerit, vt seriò eam consideraremus. Quare? Quod si ergò à characteribus, quos describo, àliquid boni nobis confertur; tunc id vobis idem fit, quasi fœnum esset, aut gramen. Et si quidem meri diaboli essent: ijdem tamen isti vobis sint, ac thecæ pharmacopœorum. Et fundamentum hoc solidum statuite: Salus ex nostris inimicis, & ex manibus omnium nos odientium: & vobiscum ità cogitate: Deus me creauit, Deus me liberauit. Quicquid mihi confertur boni, siue ab hostibus, siue amicis id promanet, de eo omni sit laus & gratia Deo. Et sic vniuersa ad primæuam suam originẽ reducenda sunt. Attendite quæso ad superbum medicum. Si Deo de ope prǽstitâ gratias egeris, non ipsi: admodùm ille indignabitur. Nam gratiis de arte actis minimè acquiescit. Quid verò fastu suo tibi incommodabit ille? Deus hâc de caussâ te Medicinâ non destituet. Hoc casu, quicquid tibi opis vel à spiritibus vel aliis inuisibilibus affertur, de illo Deo gratias age. Quod si nec spiritibus iste, vel ille, tibi porrò auxiliari velit: dimitte abiturum. Vno cedente, alter ei succedet. Tu hâc de causâ Deum non desere. In rebus omnibus inuisibilibus cœcutientia nostra sunt iudicia. Quare, quicquid ad vitæ nostræ prorogationem facit, hoc in Deo accipiendũ est. Is enim per varia opera nobis innotescere satagit, & honorari cupit in omnibus, quocunque modo illa ad nos pertingant.

Deo soli omn a accepta ferenda.

De characterib' qualiter sentiendum.

Fastus quantus nonnullorum Medicorum.

Ordine suo omnia comprehensa sunt. Ordo iste procedit ex mandato. Quis vero caballum suum in foueâ relinquit, nec illum extrahit, etsi dies Sabbati duplex sit? An non verò permissio à Christo hæc constituta est, vt auxiliũ id præstetur? Et hoc mandatum à quoquam violari liceat? Iam si mandatum Sabbati violare licet, vt auertatur mors cuiusdã equi: multò magis propter seruandum hominem frangi mandatum Dei potest. Rem his accipe. Mandatum ita sonat, *vt Medicum non aspernеris, nec ipsam Medicinam.* Hæc qui ex terrâ gignatur, iunctim additum est. Ponatur verò Sabbatũ esse: tu verò proximum tuum sanes characteribus, qui verè loquendo ex terrâ non nascuntur cum suis viribus: sic ergo violasti Sabbatum. Nec enim præcisè mandatum seruas. Iam verò ista violatio latiùs non extenditur, quã si die Sabbati equum seruasses: Tu opus auxiliationis præstitisti, & opem attulisti, quam ars te tuâ docuit. Auxilij ergò respectu, nihil peccati est. Id enim à te non prodiit: sed à Deo. Ars autem nón est ad prǽscriptũ mandati, sed saltem auxilium: Ars ipsa ergò reputatur pro violatione sabbati, quæ tamen verbis Christi stabilita & cõcessa est, vbi exemplum de equo ex fouea extrahendo induxit. Sed & hûc animum aduertite, quod Dauid cum suis comitibus in templum ingressus panes istos edit, quos edere religio erat. Tempore famis autem is edebat, vrgente necessitate: & edebat sine peccato. Ideo necessitas in scripturâ excusationem habet. Æquum enim est, necessitatem auerti, rebus præsentibus, siue Diabolus sit, siue Spiritus, siue Medicus, siue latro, siue quodcunque aliud quod præsens sit. Iam verò multò plùs situm erat in panibus illis, quos Dauid cum suo populo edit, quàm hîc in arte situm est. Vnum altero non leuiore responsione velandum erit. Mandata enim sunt, omninò omnibus seruanda. At verò Christus ipse limitationem hanc nobis indicat, quòd liceat nobis auertere periculum pecudis. Ergò multò magis hominis. Quia enim licuit Dauidi compescendæ famis gratiâ panes edere: ideò iam nõ erant amplius, quod erant anteà? cum in potestate sacerdotum essent. Eadem artis quoque ratio. Pono enim, totum Diabolum esse. Iam si ars in manum meam reddatur, auxilium etiam mihi in manu erit. Ita ergò non ampliùs Diaboli erit: sed meum. Tùm demùm ægro opem ferre, & Deo gratias agere possim.

Characteralis sanatio quomodo peccet.

Dauid panes cõsecrationis edens.

Necessitas excusat.

Diaboli auxiliũ qui non Diaboli sit.

Hâc de caussâ non immeritò explicãdum mihi sumo, quæ nam illa sint, quæ magica vocitârunt, & similibus nominibus aliis diffamârunt. Certum est, mandatum nobis datum esse, vt nobis inuicẽ opem ac auxilium feramus. An verò impium sit, si stanti ante me Diabolo dicerem: *perge & meo nomine equum ex scrobe extrahe.*

extrahe. Si id fiat: Quis me de hoc superstitionis iure accusare queat. Imò meam hinc potiùs probam fidem iudicet, quòd talia Diabolo aut spiritui alij mandare ausim. Quòd si verò is equum ex foueâ vnâ extrahat, & in aliam coniiciat: sic demum dici possim superstitiosus, quæ superstitio scilicèt hûc fructum aut mercedem refundat. Hîc enim ad punctum singulare attendetis, quod confœderationem spectat: vt; si Diabolus eò quendam redigat, vt res huiusmodi ordiatur cum superstitione tali, sicut de ceremoniis & aliis dicetur deinceps; tũ demùm verum est, auxilium simul & artem ab ipsius manu pendere, & seruum factum esse eum, qui bono iure dominus esse potuisset. Conuenit enim vt cuilibet fideli Diabolus morem gerat. Is verò si an vicem vertere queat, laboret: quid experiri nocuerit? Hi autem Diaboli laudem & honorem quærunt, non Dei. Et hîc dolus latet, & impostura artis. Nec enim Diabolus eius eam vim habet, quá habet in hanc, quà vtuntur ceremoniales. Ideòq; ars hæc, si ita impenditur, vt ex seipsâ est, violatio mandati non est. Sed nec Diaboli ita erit propria; verùm, vt præda iusta, ab eodẽ auferetur: cuiusmodi plurimas filij Israël captârunt. Aurum enim & argentum ab eo auferri nõ potest: sed ipsi ac spiritui cuilibet à tergo eripiendum, quod habent. Nam & nos plenè hiantibus faucibus sequitur, quærens, an suam à nobis extorquere rapinam possit.

Diaboli auxiliũ quando fit.

Diabolus seruus omnium fidelium.

Quicquid in artibus possumus, ad laudem & honorem Dei impẽdi debet, hoc nimirùm modo, vt conueniat cum facto Mariæ Magdalenæ, quæ pretiosum vnguentum effudit in caput Christi, quod pro ratione intellectûs humani longè commodiùs & vtiliùs impendi poterat, quàm vt ita profunderetur. Illi tamen Christus testimonium dedit, *quòd opus bonum fecerit*. Quapropter, etsi quidem non semper secundùm intellectum agamus humanum cum rebus tamẽ istis si in verâ caritate ambulemus: cũ vnguẽti huius profusione simul vnâ eandemque excusationem impetrabimus. Auxiliati, an contra mandatum diuinum est? Minimè. Diabolum tamen & superstitiones conciliare, id verbo diuino aduersum est. Et licèt quidem per falsos Deos sanaremus homines, tamen iniquum foret. Hos enim falsa signa edere videmus. Quæ verò falsa signa sunt, à falsis Dijs oriũtur.

Finis artium. Maria Magdalena.

Seminarium tamen characterum à Dijs falsis non est, nec in se quicquam superstitionis habet. Quanquâm hoc verum sit, superstitiosa signa omnia ex viribus naturalibus procedere. Ideòq; meritò honori Dei adscribenda illa, & virtus lucis naturę detegenda, ac superstitio in locum suum relegada est. Etsi enim ista quidem relegetur: viribus tamen istis nihil ademptum est. Deorum enim falsorum nunquam illę erant. Idémq; est, ac si quis cum mutuatitio habitu incederet. Prædico tamen, non omnia conditioni humanæ mandata esse. Variæ siquidem sectæ, quæ sub nomine Christi velantur, retibus adeò arctis Euangeliũ constringunt, vt, nisi Christus exẽplum de equo proposuisset, die sabbati nemini nec edere, nec bibere futurum licitum sit: sed aut religione omnia inferna & superna colere sabbatũ opus foret, aut de sabbato plane nullo nobis constare. Hic ergo sẽsus longè relegari debet quia scripturæ non est consentaneus. Hoc enim foret pacto, vt tandem iustificent Iudam, & damnent Christum, sicut sectarij Anabaptistę ex parte fecerunt maximâ. Sic ergò, quæ res à crasso & fatuo intellectu capi non potest, propterea non debet magica censeri: Nec isto honore deferẽdo blãdiri diabolo debemus. Quid enim ipsum vspiam suauiùs afficit in superstitionibus vniuersis, quam si gloria ita deferatur ei, quasi ipse auctor exstitisset? Quærenda nobis passim varia sunt: vt varia magnalia experiamur, & Dei secreta in rebus multiplicibus cognoscamus. Satis nobis id fuerit, si per ieiunia & preces mandâsset nos sanitatem impetrare. Sed hoc tamen non voluit: sed media alia pręstituit nobis indaganda, terramq; ipsâ nos pererrare patitur, vt in eâ multa discamus. Cumq; probauerimus omnia: quod bonum est, retinere debemus. Hęc verò fas est, nos in rebus omnibus recordari, & assiduò reuoluere. Bonum enim & malum vt prodeant, necesse est. Quæ si protulerimus, & à se inuicem distinxerimus, retinebimus bonum, malum omittemus. Quid verò aliud nobis hic indicatur quàm, vt, si possimus, diaboli artes omnes discamus? Artibus autem vtamur: & diabolum omittamus? Discendę nobis omnes artes permissæ sunt: omnia probanda data sunt, vt, quod bonum est, seruetur. Ideò enim in terram prognati sumus; vt minor à maiore disceret. Deus enim diabolum multis artibus dotatum, altiùs

Characterum ortus & vsus non est superstitiosus.

Anabaptistæ perstringuntur.

Magicũ non est illico, quod nõ intelligitur.

Diaboli artes discendæ ipse omittendus.

Diabolus hominibus multo doctior.

altiùs ad lumen naturæ euexit. Quas si calleremus: Deum nunquam offenderemus. Et licèt artes eius nostris similes nô sint: cognatæ tamen sibi pleræq; sunt. Quod si pro herbâ verbum adhibeat, fit id pro herbâ. Nemo tamen arbitretur, huiusmodi verba diabolos esse. Sût ipsius species; & characteres sunt eius composita & syrupi. Et talia ipsa nascuntur in illis regionibus, vbi ipse agit, de quo plura dicenda sunt.

Verba etiam pro herba sunt.

Moyses serpêtes facit.

Sedulò nobis attendendum est, quod de Moyse scriptura dicit, *quomodo is iussu diuino apud regem Pharaonem per omne eius regnum ingentia miracula ediderit*. Ex virgâ proiectâ nascebatur serpens. Idem etiam audentes magi, similiter præstiterunt; Moyse ipso non ineptiùs. Et licèt scriptura magis his dura nomina impingat: nihil tamen in nominibus situm est. Ars enim ipsa nomina aliter declarare nouit. Sed quid fiebat? Magi cùm serpentes multos produxissent: tûc Aaronis serpês cæteros omnes deuorauit. Quare? dominium scilicèt hîc sibi soli Deus affectauit, nec passus est, hominum artibus suæ potentiæ aliquid importari: quanquàm ad hoc primum conniueret. Hæc verò quid designant aliud, quàm quòd respectu Dei nostra vniuersa nihili sunt, quodq; artis nullius probè gnari sumus in hac terra, sed semper exspectare cogimur, quid nobis permittat Deus aut recusat? Sic plura alia quoque deinceps signa coram Pharaone manifestabantur, quæ tamen Magi æquè omnia æmulabantur. Hi ex arte talia edebant. Moyses verò ac Pharao sine arte: Et res cum hisce planè eodem se habet modo, ac cum ægrotis, qui à Christo sanati sunt, & eius Apostolis: quod ipsum medici quoque æmulati, multa ęgrorum millia sanârût. Nomen vero Veneficorû ob id his iniungendum esse, admodum iniquû videtur. Ars enim ea ex luce naturæ prodiit. Ars similis in Ægyptiis etiam illis exstitit, quæ in naturæ luce nondùm exstincta est. Si enim naturæ ea vis est, vt ex ferro cuprum facere possit, & ex liquoribus condere gemmas queat: multò certè plura poterit secundùm sua secreta maxima. Ideòq; Magi illi arte suâ Deum haudquaquàm offenderunt, sed saltem improbitate & temeritate ausus, facti in contumeliam Moysis ac Aaronis. Tale enim quiddam dicturi videbantur, quid dicunt duo isti viri à Deo se iussos esse? Ex arte id agunt, nostro exemplo. Hîc huius testimonia videte. Ideò ars eorum euanescebat, vt Moyses & Aaron manifestarentur. An non ipsa quoq; scriptura testatur, Deum dicere: An non is ego sû, qui mutos, & surdos, & cœcos, & videntes feci? Quid enim hoc dictu aliud est, quàm quòd rerum vniuersarum creator ipse sit? si surdi & muti nascimur: an tales propterea manebimus? Ipse est, qui nos loqui docet. Quì enim infantes ex suis loqui addiscere possent viribus, si Deus suam non conferret opem mirabiliter? Iam, si loqui & audire possumus, instrumenta habemus, cognoscendi opera diuina, quatenùs quidem Deus nobis permittit. Quid enim est, vt quis videat, & quid videat, ignoret? Quis finis conditi hominis, nisi vt discat & experiatur tàm mala, quàm bona, bona verò sola retineat? Harum rerum si nullam experientiam tenemus: iam nec de Deo quid compertum habemus. An verò id homini ornamento sit, si nihil sciat? Nemo vnquàm peritus vir in seductionibus mâsit: nec talem quisquam vnquàm superstitionibus pollutum vidit. Vbi enim gliscunt superstitiones, nisi apud ignaros & imperitos? Vbi superbia dominatur, nisi apud inscitos? vbi stultitia regnat, nisi apud eos, qui in sapientiâ suâ subsistentes, ipsam Dei sapientiam vlteriùs peruestigare negligunt? Ideòque si ars aliquandò quæpiá in apricum profertur, quam ipsi bliteo suo, & fungoso cerebro assequi non possunt, eam magicam & superstitiosam esse illicò clamitant. Hâc nimirum arte, hoc fundamento vtuntur, ne stultitia eorum in publicum abeat, aut ipsi supremi magi pro magis non diffamentur. Ideòq; scire vnumquemlibet fas est, quod auxilium quoduis à Deo promanet. Nec enim Diabalo, nec mago id præstare possibile est. Quod etsi quidem à ratione humanâ capi non possit: non tamen cum scripturâ id pugnat. Quo vero modo quoduis fiat, & qui abusus hîc committantur, deinceps quoque tradendum est: hoc fine, vt media à Deo tradita, per quæ ista talia operamur & impetramus, & ex ipso fundamento cognoscamus. Quod si enim de viâ errantem, in viam fur quispiam reduceret: an nô satis rectæ metæ restitutus esset? Isti nimirum opera faciunt, qui ea sciunt & possunt.

Magi Pharaonis Deû non offenderût simpliciter.

Inscitus vir, nihili est.

Medic. reprehensio.

Auxiliû omne à Deo.

Quia ergò nos homines in hunc mundum nudi pronascimur, & nobiscum nec artes, nec sapientiam afferimus, in solam Dei gratiam spem defigentes: ideò ipse

Nudi & sine artibus nascimur.

prouidet nobis, nec tamen plura ex motu proprio nobis largitur, quàm solã vitã. Cætera quod attinet, siue sani, siue infirmi reddamur, id vniuersum ipsi Naturæ committit. Vt nos loqui doceant, parentibus mandat. Porrò, augescentes autem, magno labore omnia addiscere cogimur, nec artem ex nobismet ipsis vel minimam proferimus. Quòd si ergò omninò discendum nobis est: necesse est, vt id, quod nos homines doceat, humanum non sit. Homo enim vel à principio rudis & ignarus est. Discere itaque volentibus primum fundamentũ in Deo locandum est, isque vnus noster Deus statuendus & agnoscendus, qui & doceat, & procuret, quicquid in vsus nostros facit. Et si vniuersa euoluere velimus, intelligemus sane, per mediũ quoddam res omnes fieri iam porrò à creatione à Deo absoluta. Veluti, cùm Deus pater cœlum ac terram creauit, creauit illa vt media essent, ex quibus ad nos proflueret id, cui corpus nostrum dominari deberet. Sic homo dominus factus est medicinæ, dominus agrorum, pratorum, & vinearum: non quòd vel à terra vel à Sole id acceperit: sed quòd Deus secundùm ordinationem mediorum horum ista contulerit. Sic enim ipsi complacuit. Pari modo nec scientias artium ex nobismet ipsis habemus, sed & has per medium aliquod. Medium hoc sunt spiritus inuisibiles: qui sicut ager suos fructus gignit, sic isti artes ex se dant. Et de his mediis dicendum est, siue Angeli, siue alij à Deo ita constituti ad nos perueniant, non secus, ac Angelus Mariam salutans illam *Gratiâ* plenam reddidit sic nobis secretò dona communicantur: & vnusquilibet munus à Deo attributum sibi, hic hoc, ille aliud sedulò custodiat, ac pro salutatione angelicâ habeat, quæ eadem est cum munere illo.

Deus solus noster præceptor.

Post creat omnem homo vniuersa per medium accipit.

Spiritus etiã mediũ quid sunt quo instituamur.

Iam ergò, quomodò terram vel colere, vel eidem, vt dictum est, imperare possimus, si non lumen quoddam, quod supra hominem esset, & nos doceret, haberemus? Artes autem omnes in spiritibus perfectæ quidem sunt, siue exsistant bonæ, siue malæ. Ex illis ipsæ ad nos descendunt. Illi enim velut medium istas nobis conferunt, (sicut Sol æstatem & splendorem) vt in hâc terrâ aliquid sciamus. Ex nobis enim ipsis nihil scimus. Si ergò scientiam artium ex ipsis omninò ad nos transferri oportet: necesse est, nos quendam erga ipsas affectum habere. Dispositio hæc citra omne medium in Deo consistere debet. Hinc postea egrediuntur mandata Dei: *Tu Angele, aut spiritus, doce hunc hoc illum illud, vt ex te hanc dotem habeat.* Hinc enim sequitur, *nos vocatos & ad affectum compulsos esse, alterum in hoc, alterum in alio.* Sic ergò porrò mandatum per angelum aut spiritum confectum datur: nobis potestas confertur discendi illud, quod desideramus. Et si huic viæ non insistimus: etsi quidem phantasmatis nostris ad insaniam vsq; incumberemus, tamen ne rude quidem plumbum liquare addisceremus. Tales ergo nos fingit & facit Deus, quales esse ipsi placitum est. Huic inuentionem typorum suggessit: illum docuit opificium fabrorum: isti Musicæ artem impertiit, & sic consequẽter vnicuiq; peculiare quoddam contulit, quod ad vsus humanos faceret: ac in constituẽdis omnibus eum ordinem adhibuit, vt iam post inuentores primos, alij subinde alios eadem docerent. Adeòq; quod homini impossibile est, vt à se ipso discat: id prædicto ordine ab aliis haurit, & assequitur. Quemadmodũ autẽ Maria à dictâ sibi salute, gratię plena illicò fiebat: sic dona quoq; inter nos distribuuntur eodẽ modo. Ac quicquid vspiam inuenimus, ex hoc principio omne dimanat. Nemini ergò id curæ sit, per quæ media ista ad nos deriuentur: sed potiùs firma sit persuasio, vndecunq; illa siue à malis, siue bonis spiritibus suggerantur nobis, quod illi ea vniuersa expresso Dei mandato compulsi faciant. Vult enim Deus omnia sibi obedire, ac maiestatem omnipotentiamq; suam non minùs in inferno, quam in cœlis effulgere. Idem Deus hoc quoq; vult ac iubet, vt etiam nobis, suis electis, quicquid vel in cœlis, vel inferno degit, seruiat ac morem gerat.

Artes omnes perfectiores in spiritibus.

A spiritibus discendum, tam malis quam bonis.

Iam verò cùm tàm boni, quam mali spiritus omnes, creaturę sint: creatura id quoq; erit, quod possunt illi. Sic ergò ex se nihil habẽt ipsissmet: sed omnia à Deo quæcunque vspiam sunt. His ita constitutis, quis hominum, & quo iure dicet, à Diabolo sese discere, cum diabolus non sit Deus? Fateri etiam nemo nõ cogitur, ne minima quidem auiculã in terrã prouolare, nisi à Deo immittatur: & sic ne abiectam quidem vrticã enasci, nisi id expresso Dei iussu fiat. Si displiceret Deo nos eâ frui, exscinderet vtique eam vno momento. Iam, quod non exscindit; ex hoc, luce clariùs patet, quod nos

Dæmones ex se nihil habent.

nos non oderit, ſed ex fidelitate diuinâ impendio faueat. Porrò quid mali nã in his artibus? Nihil quidẽ, quàm quòd nos deprauamus ipſi. Precari & ieiunare, bonum quidem eſt. Per hoc enim expellitur Sathanas. Sic bonum quoque eſt pulſare & petere. Sic bona nobis omnia ſunt, & in commodum noſtrum impẽdi idoneę: at hoc iam bonum haudquaquàm eſt, ſi oremus & jeiunemus vt Tetrici, hoc eſt, ſic lauandam faciem noſtram, eſſe, quaſi id ignoraremus: cor & non os mouendũ. Ex hoc iam ſequitur, ieiunium quoque & preces illis in malum vergere. Non quod ieiunare, & orare per ſe malum ſit: ſed quod malum ſit id, quod additur. Hinc colligite, quòd *Deus per ſalutationẽ iſtiuſmodi dona nobis conferat, vnicuique ſcilicet pro ſua vocatione.* Cùm enim eadẽ nobiſmet ipſis ſollicitemus, tetricè res agenda non eſt, h. e. ceremoniis nullis ibi opus eſt. Improbum enim foret, ſi impetratis huiuſmodi bonis, nollemus à nobis ipſis ſine medio ad Deum, diuertere. Corruũt autem iam res noſtræ, quòd bona impetrare conamur, per ceremonias diuinitùs nobis haud mandatas. Ac iterùm dico: *ſi nobis Deus ſalutationem gratiæ immitteret, nos verò gratiam eam cum ceremoniis tueri vellemus: iam à ſuperſtitione nos procul non abfore.* In his ergò rebus omnibus Maria nobis exemplo ſit, vt quæ gratię pleniſſima fuerat: Nec ceremoniæ vllæ vel antè, vel pòſt adhibeãtur, ſed nos veſtigia Mariæ præciſè ſequamur. Illa enim ſi nõ errauit, nec nos errabimus, ſi ducem eam probam ſequamur, cæteræ autem viæ omnes erroneæ ſunt ac ancipites.

Omnia bona hominiſ ſũt

Ceremoniæ additę ſuperſtitionem augent.

Sed de ceremoniis dum loquimur, allubeſcit mihi earũ vires enumerare. Nec enim hoc meo ſaltẽ inſtituto deſeruiet: ſed eò quoq; faciet, vt diſcamus, cor poſcere à nobis Deũ, non ceremonias: eúmque viciſſim iubere, vt, cum ſolo corde iſta à ſe impetrauerimus, corde fideli eadem rurſus diſpẽſemus. Hoc enim à Deo quod impetramus, gratis accipimus. Id ergò eâdem viâ à nobis etiã egrediatur. Si verò ceremoniis adhibitis donum Dei polluamus: iam præcipites in ſuperbia agimur, quã Deus ſeriò odit. De ceremoniis dùm loquimur, eodẽ ſenſu omnes intelligi volumus. Eæ enim cauſſa ſunt inuecti nominis ſuperſtitionis, quo grauari ſolemus. Sed vobis exempla quædam exhibebimus. A Chriſto nobis tradita eſt doctrina & ordo, quibus nec quicquam addere, nec demere nobis permiſſũ eſt. Ea ad vnumquemlibet hominẽ ſpectãt. Vnus enim quiſque ſibi ipſi eſt proximus apud Deum, plenámque poteſtatem accepit ſua apud Deum negotia expediendi. Hãc iam poteſtatem ſi è manibus ſuis homo abiiciat, nec eo vtatur beneficio, quod à Deo accepit, ſed id in alium coniiciat, & eundem in auxilium vocet: omninò is in ceremonias præceps agitur, ac ita deſperationi manum dat. Nam quęlibet ceremonia deſperationi affinis & cognata eſt. Hinc iam conſequitur: quia poteſtas iſta homini data è manibus excutitur, excuti ipſam quoque fidem cum omnibus ſuis viribus: ac ipſo facto nimirũ ceremonias exſurgere, ſeu induci. Hę autem ceremoniæ ſunt *ſpeciem externam rebus in hunc finem inſtitutis inducere.* Qui enim manumittit fidem, in eâ orbatur: hanc autem accipit is, cui ille eandem impertit. Iam quantũvis illius diſtribuendum habet, tantùm ſoluit. Ea ſolutio penes Deum eſt, in tantùm ratificata, quantum diuina voluntas admittit. Bona verò, an mala ſit, id ipſum quoque penes Deum ſitum eſt. Ille in rebus iſtis cor reſpiciet. Iam, vt quod res eſt, de ceremoniis ſtatuã, ſcire debetis: eas nullius momẽti ac valoris eſſe. Quòd ſi enim quicquam à Deo impetrari opus eſt: is certè in cor oculos intẽdet, non in ceremonias. Et quodcunque nobis largitus eſt, id haudquaquam ceremoniis impendi vult, ſed laboribus. Nihil enim largitur aliud, quàm hoc, per quod diligamus Deum ex toto corde, ex omnibus viribus, & ex pleno animo: per quod etiam proximũ noſtrum iuuemus, ſicut nos ipſos. Quòd ſi ergò, quæ Deus nobis impertit, huc impendenda ſunt: iam meritò ceremoniæ omnes exſoleſcunt. Iam ſicut ceremonię in rebus inualuêre omnibus, & poteſtatem propriam corrupere: ſic illæ magicam quoque artem contaminarunt: hoc eſt, de quo iam trado, ideò dudum redactum eſt, vt ſine ceremoniis nullius ampliùs momenti videatur. Æquâ enim ratione, quâ cum Deo agimus citra manifeſtationem cordis: ſic in hac quoque arte agere omninò debemus. Omnes enim eiuſdem poteſtatis capaces ſumus, nec alter altero inferior eſt. Quod verò poteſtas iſta minùs procedat, id ab auctore Satana eſt, qui hoc molitur vnicè, nec quâ ſors datâ poteſtate vtamur ceremoniis non priùs adhibitis.

Ceremoniæ Deus repudiat

Homo qui ita ipſemet proximus Deo

Ceremonia deſperationi affinis.

Ceremoniæ nullius virtutis ſũt.

Quid

Ceremonias cur inuexerit Satanas.

Quid verò sunt tandem ceremoniæ istarum artium? Hypocritica ieiunia,& preces simulatæ. Sicut Pharisæi populi oculos simulatione eludebant: sic Pharisaicum istum ritum hîc quoque Diabolus æmulatur & introducit per numeros,per tempora, per abstinentiam, per cõsecrationes & benedictiones, per aquam lustralem,per alia similia. His technis persuasionem hanc Satanas in corda hominum inuexit,vt crederét,eum, qui quicquam à Deo impetraturus sit, Dei obliuisci ipsius,& his omninò ceremoniis vti debere. Sic enim felicem rerum successum sperandum esse. Iam verò quonam loco ista habenda sint,Theologi iudicét. Sicut enim inter sese mutuò agunt homines,suâ potestate abutentes: ita se res cũ ipsis quoq; spiritibus habet prædictis.

Ceremoniæ in quibus cõsistát.

Nolim verò hisce in potestatem Petri duriùs quicquam dictũ esse. Hoc saltem moneo, vt tranquillum ac pacatum pectus in se quisque alat ac foueat. Cur autem ista talia producam,causa hæc est; quia nimirùm characteres nec verba, nec nomina sunt. Ceremoniales autem cum verbis ac nominibus eosdem confuderunt, vt scilicet respectus ad spiritus fieret: vt sine quorum imploratione res nullius successus futura sit. Hoc idem est, ac si dicerent, nisi Petro blandiaris, de gratia coram Deo actum fore. Cùm verò certum sit, Petrum ac spiritus seruos Dei esse,qui,quodcunque à Deo mandetur,confectum dare cogantur: omni omninò ratione consequitur, si Christus iubeat Petrum soluere,eum ad id compelli faciendum: vt etiam vicissim, si iubeat ipsum ligare. Adeoq; si id faciat: opus hoc ratum est in cœlo ac terra. Tale enim eius officium est:ac ministerium ipsius ad omnes Dei iussus procliue est. Iam, etsi quidem Petrum pro Deo habituri essemus: non tamen ille in hoc nobis assensurus esset,nisi singulariter à Deo priùs iubeatur. Sic scitote ergò, ceremonias in solum Petrum intendere. Eædem similiter se etiam habent erga spiritus, eoq; directæ sunt,vt is,cuius est mádare, obliuione obliteretur, serui verò eius, quorũ ministrare est, in locũ ipsius sufficiantur. Talis ædium gubernatio qualiscunq; est,absente Domino cati cum muribus ludunt,famuli agunt,quid & quantum volupe est. Propter hunc abusum ergò ars ipsa cõtemtui esse minimè debet: sed superstitio in illo est, quòd ea seruis impenditur. Ac id quidé vel ex arte ipsa

Tam Petrus, quá spiritus. Dei serui.

Ceremoniæ quos spectent.

patet,quæ hoc casu ita lacera est,vt ex sé nec iuuare,nec consulere quicquá possit. Oeconomia talis in ædibus omnibus gliscit,si quà fors lõgiùs absit Dominus. Serui imperiũ affectantes,cõminisci coguntur varia,suá vt temeritaté velent. Hi autem cùm Domini sui potestaté & vires easdé non habeant, & tamen de auxilio implorentur,& vt signa edant,sollicitentur:tũ necesse est varia eos subterfugia & diuerticula quęrere,veluti sunt:tu nõ rectè ieiunasti,aut orasti:tu non rectè confessus es. Hinc tibi illud dáni,&c. Sic ergò sectatores ceremoniarum tractantur, & condiuntur fatuo sale illo,qui ad nihil vtilis est,nisi vt in cœnum proiiciatur.

Iam quia fides seu fiducia in seruos ita operatur, proptereà multa cõsequi solét, hoc est,etsi res salté seruos spectet,multa tamen felices suos successus habét. Fides autem ac potestas cùm in eũ cõiecta sint: qui præstandæ opis mandatũ non habet, ideò Deus æquum iudicem agit, varios adhibens, & multorum rationem habet in suo instrumento, ad multa conniuens, non quidem ad seruum respiciendo, sed ad hominem ipsum. Et hæc causa potissima est,cur præuaricatoris fidem stabiliat Deus. Is enim agens liberum est. Nemo autem in tentationem abeat: nemo aliũde auxilium exspectet. A Deo omnia rogari ac impetrari debent. Is quicquid deinde Diuis suis imperat,hoc fiat & gratũ sit,siue ab hoc,siue illo,siue à spiritu, siue Angelo,siue Diabolo præstetur. Hoc enim modo spiritus etiam iussi sunt,vt docerent & iuuarent:quò nimirũ beneficia ad nos redundarent tàm ab inimicis, quá amicis. Id verò naturæ luci manifestatũ est,spiritus scilicet, artes in publicũ dedisse. Re istâ pro cõperta apud omnes habitâ,cœperũt deinde ipsi spiritus inuocari, quasi ex seipsis,nutu proprio,auxilio venirét:nec cogitatũ est,quòd mandato diuino coacti talia illi faciát. Tũ & ex institutione ac doctrinâ magicâ Chaldæorũ, Persarũ,Ægyptiorumq;, spirituũ istorum nomina distincta promulgata sunt, quos superstitiosi pro Diis venerati sunt,& coluerũt. Si quis auté à Diuis multũ exigat, Deo non annuéte nihil præstare illi possunt. Nam meri serui sunt. Sic ergo asseruatis nominibus,cũ illi opé ferre non possent: homines cũ spiritibus colludere cœperũt,ac ceremonias peculiares in ieiunando, orando, & similibus aliis cõdiderunt:quomodo etiam Salomon speculum, & Moyses librum consecrationis

Deus suis ceremoniis interdum etiá conniueat.

Spiritus artes promulgarunt.

Diui renuente Deo, impotétes.

Salomonis speculũ: & Moysis liber cõsecrationum.

N confe-

confecerunt. Quod deinde indies magis magisq; inualuit: cùm planè persuasum haberet, se illiusmodi institutis certi quid impetraturos. Nihil tamen aliud cõsecuti sunt, quàm vanas vrticas, & deliramenta alia: qualia seruorum opera omnia sunt, cum quibus Dominus nihil negotij habet. Et sic cognoscite Papas tã inuisibiles, quàm visibiles, qui se Dominos, non seruos venditant, & quanti sacerdotium quodlibet æstimandum sit.

Papæ visibiles & inuisibiles.

Iam verò fidei conditio ac natura ista est: vt è manibus emissa, in nostra potestate non sit ampliùs. Tùm accidunt, quę diximus. Sed porrò tamen eius vires recensendæ, eæq; variæ sunt. Dicunt enim homines: Hic benedictionem vulneratiã nouit, vt à nemine cædi ac transfigi possit: Iste per acutũ gladium incedere potest: ille à glande sclopetaria se tueri nouit, &c. Hæc iam via vna est. Altera ista est: hic hunc vel illum morbum curare potest cõsecrando, veluti sunt, *inflammationes, arthritides, hæmorrhagiæ, febres, &c.* sic & tertiò: hic hanc vel illam herbam incantatione cogere potest, vt hoc vel illud faciat: item, hic amorem conciliare, vel soluere nouit. Quę quomodo sub his quatuor generibus se habeant, deinceps explicabitur. Omnium autem primò tenendum est, in istis improbas multas superstitiones concurrere, à veteribus, ac cumprimis à nebulonibus desperatis assertas & introductas, qui plurima minùs Christiana & religiosa immiscuerunt, nõ quidẽ sine impulsu ac suggestione ipsius Diaboli, quæ hic non sine offensione recenseri possint. Vnum tamen antiquæ originis est de mõte Veneris vulgò dicto: ex quo huiusmodi characteres se abstulisse gloriati sunt. Quod quidem per omnia falsum non est. Sicut enim in Bructero conuenientes sagæ suos coitus & congressus instituunt, ac à Dæmonibus suas, quas deinde exerceant, artes impetrant, addiscuntq;: sic æquè suis viris mons Bructerus proprius est, quem & ipsi Venereũ vocãt (nec tamen Veneris ille mons est, de quo in ludi illo genere, *Carnuffel* Germanis vocato, species quædam exhibetur) in eo ipsi quoq; similiter conueniũt, ac Diabolus specie fœminæ se illis subiicit, eosq; characteres illos, cũ huiusmodi ceremoniis vsitatis docet. Hi, quas vires habeant, & vnde emanent, id posteriùs explicabitur. In hisce autem nemini quicquam fiduciæ ponendum est. Nec enim illius artis hoc fundamentum est, sed indulgentiæ sunt meræ, citra virtutem aut efficaciam omnem quæsitæ. Huiusmodi adulterina & Venerea deliramenta multa à fanaticis & præstigiatoribus euulgata sunt.

Fides manumissa nostra amplius non est.

Fidei genera.

Mons Veneris.

Bructerus.

Vt verò virtutem hanc expendam & detegam: vtrum quæso putatis vos, suâ omni potestate id cauere & auertere posse Satanam, vt à nemine aut vulnerari, aut transfodi ego possim? Hoc fieri minimè potest. Solus ac vnicus Deus hoc potestatis habet. Ea autem Diaboli infirmitas & impotentia est, vt ne quidẽ fingere ollam possit non frangibilem: ne de homine quid dicam. Quin imò ne vacillantem quidem dentẽ euellere queat: taceo, quod morbum grauiorem curare possit. Sed nec quãcũuis herbulã aliã, quã ea est, facere potest, aut ei quid addere vel demere. Sic nec duos homines cõiũgere potest, multò minùs eisdem vel amorẽ, vel odium conciliare. De his quatuor articulis modos quatuor attendite. Eorum primus, ad vulnera & ictus, talis est: qui D. Laurentium seruauit, ne in crate ferrea exureretur: qui D. Ioannem in oleo ab ambustione tutatus est: qui tres pueros ex candente clibano saluos & inadustos extraxit: Is artem hanc nouit, & impertit, quibus fauet. Quæ si impertitur ei, qui characteribus vtitur: tunc indiciũ est ac testimonium inuitationis ad iudicium extremum Dei: vbi sententiæ diuinæ id erit pronuntiare, quâ causâ superstitionem illorum stabiliuerit & obfirmauerit. Per characteres huiusmodi, morbos curare, quis nisi solus Deus norit? Is imperare spiritibus potest, vt herbis similes sint, & cum iis similiter agant. Cur autem hoc modo Deus illa permittat, penes ipsius arbitrium id est. Talia ex se præstare, spiritus haudquaquã possunt, siue id Deus permittat, seu iubeat. Si quidem herbas coniurant, aliam ipsis vim non indunt, quàm quæ priùs inerat. Quæ si pluris maiorisue aliquando efficaciæ sint, quàm pro modo naturæ ipsarum: id prioribus articulis imputari debet. Sciendum ergò est, huiusmodi adiectitias virtutes medicamentorum, pro eorum saltem velamento accedere. Atque vi characterum, vel amicitias, vel inimicitias condere, opus imaginationis est. Consarcinata enim ars est: quæ ex artibus omnib. lacinias abripit, & ex illis vnũ cẽtonẽ cõsuit. Plus, minùs eius sit: ex collectaneis dictarũ rerũ omne nascitur, sicut iste liber tradet. Et hæc fas est recordari vnũ quemuis

Transfossioni diabolus arcere nõ potest. Diaboli infirmitas.

Superstitionum formula.

Quid rebus per coniurationes accidat.

Characteristica ars collectitia est.

quemuis antequam à vero principio degeneret, ac in media deficiat, sicut declaratum est.

Istud quidem, si naturæ potentia ad summum explicari debeat, verissimum est, quod inuisibiles spiritus id omne possint efficere, quod potest corpus visibile. Quod si visibile corpus pro tutelâ sui, sibi ipsi loricam aduersus ictus quoscunq; fabricare nouit, sub quâ loricâ visibile simul & inuisibile corpus tectum lateat: eâdem poscente necessitate inuisibile etiam corpus inuisibilem sibi loricam facere potest, quâ & se simul, ceu inuisibile corpus, & vna secum visibile protegat & tueatur. Hoc enim ex luce naturę patet. Eodem modo inuisibile quoque corpus visibili suos morbos adimere potest, & alios similes eâdem operâ ipsi infligere, vt nimirùm propter ista magnalia honor alii maiori adscribatur. Sic enim metitur, vbi satum non est; sic inuenitur, quod non est depositum. Quòd si enim spiritus maligni talem sibi prædam parare queunt: nihil cunctantur. Et vbi istiusmodi hominum leuitatem persentiscunt, illi se tacitè socios ingerũt. Denique, quicquid nobis illi præstant, siue artes doceant, siue auxilium ferant: ea omnia isto loco habete, quasi ex mandato diuino profluant, & nõ ex permissione. Ea nimirùm tam firma & solida nostra in maiestatem Dei fiducia esse debet: à quâ ne tantillum quidem in quâcunq; ærumnâ desciscere, sed ei perpetuò adhærescere debemus. Cùm ergò spiritus hi persæpè Doctores artium sint, qui sese erebrò sub specie mandati cuiusdam ingerant, ad docendum res arduas ac subtiles, aut scientias arcanas in omnibus artibus, aut ad conferendum magnam existimationem, copiosam facundiam, & sapientiam profundam : ideò sibi attentè caueant illi, qui cùm in peccatis voluntentur, nihilominùs tamen prò genuinis Apostolis haberi volunt. Hi in hanc scholam facilè coguntur. At qui spiritum suũ spiritui sancto anteponere audent: horũ studium ac propositum est confringere id, quod confringi ratione nullâ potest. Ex quo contumaciam istorum capitum in suis tuendis deprehendere licet: qui articulos eos condunt, tuentur, & magnificant, quos tamen Apostoli sensu simplici acceperunt & crediderunt: velut sunt Anabaptistæ, Bohemi, & Trinitarii. Et his hactenus dictis, de characteribus quid sentiendum sit, explicasse satis sit: quibus librum quintum finiri commodum visum est.

Spiritus possunt quicquid corpus potest.

Fiducia in Deum immota esse debet.

LECTORIS.

ETsi quidem, beneuole Lector, sequens hic liber de Generatione hominis *commodiùs cum libris Philosophicis coniungeretur, quoniam haud quaquam librorum huius primæ partis cæterorum more ac modo de* Origine Morborum *tractat. Ipsum tamen huic operi Paramiro subnecti, ideo non inconsultum visum est, quoniam Philosophici cæteri libri, quibus addi debebat, hoc tempore ad manus non sunt, ac potiùs desiderantur. Tum & materia ipsa de qua hîc tradit auctor, ad rem Medicam principaliter spectat. Explicat enim generationem corporis Physici, quod medicinæ proximum subiectum est.*

Cæterum beneuolus Lector hic iterum monendus est, quòd hic quoque liber (sicut primi Paramiri de 5. Entibus) ab auctore absolutus non sit: sed quòd is in mediâ paginâ iuxta titulum, De interiori homine, scribere destiterit: sicut hoc ex ipsius Paracelsi autographo, quod prænominatus D. Ioannes Homelius secundus, Pettauii in Styria Medicus, vna cum Param. de 5. Entibus secum vel dùm asseruat. Tum & reliqui tres libri, quorum Paracelsus in præfatione quartâ meminit (nempe de hominiformibus creaturis in Elemento aqua, terra & ignis degentibus) apud hunc inuenti non sunt. Fierique facilè potest, eos secundum dispositionem ac partitionem hanc ab ipso auctore nunquam conscriptos esse. Quia verò aliàs priuatum Philosophicum librum, de Nymphis Pygmæis, Salamandris, &c. congessit & edidit: diligens Lector, quod hic desideratur, ex ipso sarcire potest, & hæc æqui bonique consulere.

LIBER DE GENERATIONE RERVM SENSIBILIVM IN RATIONE: THEOPHRASTI PARACELSI GERMANI.

PRIMVS LIBER PRAEFATIONVM THEOPHRASTI IN LIBRVM GERMANI.

PRÆFATIO THEOPHRASTI PRIMA.

ONSIDERANDVM *nobis ſedulò ante omnia eſt, quæ commentaria & conſarcinati libri Philoſophici eorum, qui ſe Deos mundanos profitentur, in propatulo ſint: & quidnam obiectionis ex illis contra ſequentem noſtrum textum moueri & importari queat. Quanquàm enim illi nobis valdè ridiculi obueniant, noſque eos non niſi cum diludio acceptemus: nihilominus tamen, quia illi & maximo labore congeſti ſunt, & ex iudicio acri enati, placet nobis eoſdem conſiderationi noſtræ ſubiicere, ac auctoribus ipſis ex debito reſpondere. Primùm autem nos mouet iuſta compellatio noſtrorum in Philoſophiâ anteceſſorum qui operoſis laboribus Generationem hominis deſcripſerunt. Quibus etſi quidem Naturæ lux nihil denegauit: illis tamen eadem nihil quoque largita videtur. Quicquid enim tradiderunt, id non (vt noſtra Philoſophia) ex luce rationis enatum eſt: ſed ex argutiis potiùs interioris ſenſus eius, quem ex nobis ipſis concepimus. Quibus pro reſponſione hoc reddimus, ipſos ex ſuo tantum cerebro ſcripſiſſe, & non ex experientiâ, aut oculari cognitione. Sola enim experientia & ſcientia digna eſt, quæ quid in lucem proferat, non vero autodoxia, & experientia præſumta. Acutus phantaſtes Ariſtoteles de Generatione monumenta non pauca poſt ſe reliquit. Is tamen & in ipsâ naturâ miſerè ſeductus & Philoſophiæ naturalis mirè ignarus exſiſtit. Acutus tamen in opinionibus erroneis, & contra naturā impengentibus idem ipſe fuit, & momentis admodum probabilibus ſuam ſententiam ſtabiliuit, eamque rationibus prudentibus confirmauit, ac ſententiis artificioſis & iucundis illuſtrauit. Quæ tamē ſi omnia ita ſeſe præcisè in naturâ haberent quemadmodum blanda eius verba ſupponunt: quis clariorē vnquam in naturâ lucē deſideraret? ſic & cæteri ipſius aſſeclæ interpretes & diſcipuli eidem acumini ac ſubtilitati ſtuduerunt, vt multis ambagibus, ac artificioſis ingenioſiſque argumentis ſuas opiniones munirent & ſtabilirent: Quæ tamen omnia in fundamento naturæ nil niſi fumus ſunt, ac flos contritus & flaccidus. Nobis autem ita perſuaſum eſt, præter beatitudinem æternam hominis nihil vſpiam nobiliùs, aut præſtabiliùs exſtare, quàm naturam cognouiſſe, ac ab illâ vt à magiſtrâ ipsâ fundamentum omne Philoſophiæ didiciſſe. Hoc vt ſtatuimus: ſic contrà damnamus argutias ingenioſas quæ ſe Philoſophiam iactant: nec tamē quicquam aliud, quàm opinio ſpecioſa, & ſuis quaſi floribus picta & exornata eſt. Auicenna quidem (cuius nomine omnes Medicos comprehendimus) cum aſſeclis, ac tàm anteceſſoribus, quàm ſucceſſoribus ſuis doctrinam admodum ſpecioſam de ſemine humano, & eius generatione proponit. Et licet vnâ operâ ſtrenuè omnes deſudarint, vt de generatione hominis digna & ardua quædam promulgarent: omnis tamen eorum Philoſophia Medicos illos redolet, qui ex verâ Philoſophia prognati non ſunt. Philoſophia enim boni & generoſi Medici genitrix eſt. Ipſis tamen hoc adhæret aſſiduo, vt Medici exiſtant, fundamento eo carentes, ex quo Medicus exſtruitur. Ideò etiam, vt verè loquamur, finem quidem habent, ſed non principium. Ac quicquid materiale non eſt, materiale conſtituūt: ac pro modo finis principiū etiam iudicant ſumuntque, omnemque naturæ culpam impingunt, ſi quid minùs rectè intellexerint. Sed cur nos iſtiuſmodi vacillantium virorum commenta nimiopere torqueant? Qui etſi ex fonte quidem Philoſophiæ non ſcaturierint: tamen indiſcreto iudicio in naturam omnia conferunt. Vt verò eorum, qui tàm viui, quàm mortui contra nos depugnant, fundamenta attingamus: ſciendum primò eſt de Aſtronomis, quòd picturis ac figuris reguliſque ac canonibus admodùm efficacibus nos impetere videantur. Quæ tamen omnia nos ceu obiter afflantem auram excipiemus, quæ tandem per ſeipſam vaneſcat. Quod enim ipſi maximi æſtimant: id nos pretii nullius eſſe cenſemus; dùm ſcilicet recordamur, eos pro opinione ſua plauſibili ſaltem deſcribere quomodo Planetæ ac aſtra liberos gignant formentque. Dicunt enim nonnulli, aſtra illis naturam, complexionem & virtutes conferre. Quorū ineptias cur nobis diſplodendas ſumamus,* cum

Priſci reprehenduntur.

Sine experiētia nihil dignū luce. Ariſtoteles taxatur.

Beatitudo æterna ſummū bonum ab hoc ſecūdum cognitio naturæ. Auicenna.

Philoſophia Mater Medicorū

Medici reprehēduntur.

cum nullius adeò momenti sint? Non nostra autem, sed vestra gratia hoc strictim potissimum affirmamus, nec Planetarum, nec Astrorum vllam vspiam cooperationem in hoc casu esse. Cuius demonstratio pòst in suis capitulis deprometur: cùm certum sit, ipsos huic nostræ præsenti præfationi minimè acquieturos esse. In textu ipso tamen, quod desiderant, inueniunt, quo se exsatient. Nihil nos etiam angent, siue pro siue contra nos faciant, doctrinæ, scripta ac monumenta vicariorum diuorum. Nec enim vnquàm Aristotelicis subtilitatibus tantùm nos attribuimus, quin duplo plus horum hominum argutiis speciosis attribuamus. Et tamen honorem sapientiæ illorum, non Diis, aut luci naturæ acceptum ferimus, sed vtilitati priuatæ ac spiritibus erroneis, apud quos dubitatio & ambiguitas, minimè verò sobria Philosophia diuertere solet. Nobis interim hæc præfatio parte aliquâ excusationi sit, vsque dùm textum ipsum aggrediamur.

Astra nihil possunt in generãdo homine.

PRÆFATIO ALTERA.

IAM *si textum ipsum de Generatione hominis exordiri velimus principio hypothesis quædam præstituenda nobis est, ex quâ argumenta tractatus nostri deducantur. Fundamentum autem in eo ponemus, quòd, quæ videmus, eadem quoque docere ac demonstrare possimus: In generatione autem hominis duo nobis occurrunt præcipuè, quæ in cæteris generationibus omnibus non animaduertuntur. Quodcunq; enim hîc sensibus apparet, saltem mas est ac fœmina. Ex pari hoc, fœtus generatio perficitur, eandem & æquiformem cum generantibus parentibus similitudinem referentis. Isthoc iam in præfatione posito mittentes obiectionem excutiemus de illis, qui secundum formam nobis similes non nascuntur, vt sunt Monoculi, Cyclopes, & similes alii. Multiplex hæc & diuersa generatio ansam nobis ministrat, vt philosophando opinari possimus, non omnes in vniuersum homines secundùm omnigenas formas, ex vno parente ac progenitore descendere, sed potius ex pluribus. Vt, exempli gratia: Qui bipedes sunt ex priuato suo: ex priuato alio Cyclopes: ac ex alio iterùm monoculi gignantur. Sine risu dimitti non possunt, qui dicant, tot homines, tàm variformes, ex incubatione, aut matris aspectu editos esse. Nam fortaßis pro ludicris ista prodita sunt, quibus homines in risum agantur. Aliàs si seriò talia acceptemus, sine probatione certa illis astipulari minimè possumus. Nobis tamen Philosophia hoc certum facit, si mater fœtum suum per aspectum secundùm formam ita mutet, vt nec patri, nec matri similis sit, quòd tunc fructus iste sterilis maneat, & formam hanc primus simul & vltimus acceperit. Sed & hoc hic missum facientes, præfationem nostram tali sententia terminamus, quòd omnino aliud quid sit, à quo forma vnaquælibet nascatur, & non omnia ab vno prodeant. Præter enim naturæ legem hoc est, ex Cyclope mare ac fœmina monoculum nasci: & vicißim ex monoculo mare & fœmina cyclopem progigni. Idem iudicium de cæteris quoq; formis sit, quarum notæ simul & ignotæ in natura variæ exsistant. Multò id quidem dictu probabiliùs esset, feros & agrestes homines ex bipedibus hominibus ortu prodiisse, & à patre tali natos esse, quàm quod in argumento præmisso propositum erat. Et licèt feri quidem homines brutorum instar ratione priuati sint: id tamen euincit aliud, quàm quòd à peculiari parente nati sint: non verò hominibus descenderint. Quæ si se hoc pacto habent: similiter se cæteræ quoque creaturæ omninò habebunt. Quòd si obiiciatur æternum, quod in formatis cæteris inest, à quo etiam homines nominantur: illud eius momenti non est, vt obtineat, ab vno parente homines vniuersos prodiisse licèt ab vno Deo, qui animam in omnibus infundit. Deus ille, qui æternum & dat, & dedit, & quem Philosophia agnoscit; tàm varias formas ac multiplices homines nasci non sinit ex parente vno, sed pluribus; nec præter naturam monstrosum quid & inhumanum ordinauit. Omnibus quidem simile æternum contulit, sed non similem formam indidit: quin imò mira varietate diuersos à parentibus produxit. Quanquàm & hoc in præsenti præfatione recenseri dignum videatur quisnam primus bipedum pater exstiterit, si retro ad principium numerando recurratur. Id tamen Philosophicum minimè est, sed quoddam ludicrum iocosum. Nam quàm primùm patrem comprehenderimus illum, à quo omnes homines prognati sunt: in illa meta illicò nobis subsistendum est. Quæ enim nobis Philosophia explicaret, quo is modo natus esset? Deus enim ipsum creauit. Quo etiam concludimus, non scripturam aut literam consulentes, vndenam Deus ipsum crearit: sed hoc omninò persuasum habentes ista talia omnibus abscondita esse. De qua materia, si quidem aliquid certi traditũ prostaret, ac sciri posset: verendum tamen est, quenquam intelligere quidnam gleba vel argilla, ac qualis, aut vbi ea sit. In parabolis id ergò relinquemus, & profundiùs nihil de eo scrutabimur: hos verò qui hanc parabolam pro tali non agnoscunt. & eam à se intelligi vel exponi posse putant, accomparamus illis, qui intellectum tintinnabulis sibi coëmunt.*

Bipedes Cyclopes, monoculi, an ab vno patre.

Formæ nõ omnes ab vno.

Dei equa ordinatio.

PRÆFATIO TERTIA.

STIVSMODI *ergò sermone omisso, in expendendo proposito nostro pergemus. Vbi percensebimus, quo modo ortus liberorum à Deo constitutus ac ordinatus sit. De bipedibus ergò exemplum sumemus patrem ac matrem, ac in illo de causa philosophabimur, cur duobus, & non vno, non tribus ad fœtus vnius constitutionem opus sit. Hoc argumentum in præfatione hac quiescere sinemus. Verumtamen quemadmodùm bipedum hominum generatio in nobis est: sic in cæteris quoque sectis omnibus, secundum formas omnes. Et licèt sectæ in forma multæ ac variæ quidem sint: inter nos omnes tamen non aliud, quàm forma diuisa est, non natura ipsa. Quare bono iure sub generatione nostra, illorum omnium generationem comprehendimus. Vnica enim saltem natura reperitur, sed eadem tamē in variis formis abscōdita. In interiore autem homine omnia sita sunt, & non in eius specie aut forma exteriori: Philosophia etenim est scrutari Microcosmum, hoc est, interiorem hominem; non qualis foris in conspectu is est: cuius dilucidior declaratio alio loco instituetur. Cur autem bipedem hominem pro exemplo ponamus, causa non est, quia vel nos tales sumus, vel talis noster sanguis reperiatur, vel res ista nobis præ aliis notior sit, vel genus hoc maximam, eamque potissimam cogniti orbis partem occupet. Harum, inquam, causarum nulla est. Sed caussa præcipua illa est, quod nos ipsos meritò cæteris digniores censemus, quia Christus ipse secta nostra fuit, nostrámque formam assumsit: cui cùm optio ac arbitrium liberum esset quiduis eligendi, aut formam etiam peculiarem induendi: tamen, etiam citra semen humanum, formam nostrā assumere voluit. Vnde opinari licet, sectas cæteras secundùm formas suas non æquè perfectas exsistere, sed aliquid omninò defectus & ludicri in illis delitescere. In forma autem bipedum nihil deficit: sed ex ipsa potiùs arguitur, sectam Christi omnium perfectissimam & absolutissimam esse, nano omni carentem, sectisque cæteris omnibus digniorem, quæ nimirum ad hunc perfectionis & integritatis gradum minimè euectæ sunt. Et quanquam monoculis in visu nihil desit, nec quicquam in cursu cyclopibus deficiat, sed perfecti ipsi satis ad suos vsus sint, & forma ista contenti viuant: colligi tamen non iniquè possit, hanc formæ diuersitatem ipsis inditā esse, ad illustrandā clariùs bipedū formæ dignitatē, & nobilitatē quæ sine hac fors minùs & obscuriùs pateret: nec datam illam ipsis esse propter peculiarem animam. Interiora siquidem naturæ, & quod in natura ipsa vita est, id idem in omnibus formis exsistit, non imbecilliùs, non fortiùs, sed sola forma differens. Id, quod grauiùs nos non sollicitat. Propterea etiam secundùm æternum, & animam rationalem, ipsámque naturæ lucem; eosdem nobiscum, eodem censu æstimamus, nec quicquam contradicimus. Nos tamen Philosophia non fert, quin cogat pronuntiare illorum exortus modum trutinantes, quod ipsi monstra, & quædam quasi prodigia creationis exsistant: vt nimirùm, quicquid in natura probè cesserit, bipes euaserit: & quod malè cesserit, monstrosum euaserit, & vel prædictam formam, vel alias quascunque induerit. Sicut enim in naturalibus operationibus subindè multa eueniunt, quæ à naturali modo ac forma desciscunt: sic etiam pro nutu Dei in creatione hominum huiusmodi monstra quoque oriri & concurrere possunt, ita, vt non omnia ac vniuersa sub vnius perfecti hominis specie contineantur. Sic ergò illos secundùm huiusmodi formā quidem, non tamen secundùm æternum, monstra pronuntiamus. Ideò liberos quoq; sibi similes gignunt, quòd formā talem in creatione mancam ac vitiosam acceperunt. Ac quales in creatione constituti fuerunt, tales perpetuò manent, vsque dùm creaturæ vniuersæ iterùm aboleantur. Quicquid verò in ipsa natura monstrosè fit, ac degenerat, hoc nihil gignit, hoc nihil propagat. Contrà verò id, quod in creatione monstrosum fit. Est enim illud secundùm formam ac naturam suam perfectum & habile, ad sibi simile generandum & propagandum.*

Bipedes cæteris præstantiores.

Vita vel forma interior in omnibus eadem.

Quicquid homo non bipes: monstrū est.

PRÆFATIO QVARTA.

ED *vt in textu præsenti immorantes, propositum nostrum longiùs non producamus, præfationibus tandem colophonem addemus, præsupponendo vobis perfectionem generationis omnium hominum, nullo genere excepto. Ad hoc commodiùs stabiliendū, describemus ortum ac generationem eorum vniuersorum, in se qui æternum habent. Nec de his trademus alio modo, quàm fecimus in discrimine formarum excutiendo: vbi veritatem super creatione monstrosa terminauimus. Hîc verò de omnium sectarum, seu generum interiore natura, quæ vbique similis est, vnaque, textum, nostrum producemus. Pro introitu vero libri nostri id commemorabimus, quod in ipso libro deindeplaniùs finietur, nempe quod nos prædicti non soli simus, qui mundum vniuersum occu-*

pemus

pemus: sed affirmamus, quod mundus hic noster, saltem pars quarta mundi vniuersi exsistat. Non verò, quòd mundus triplo maior sit, quàm à nobis cognoscatur: sed quòd in cognito nobis mundo hoc, tres adhùc partes supersint, quas nos non inhabitamus: Hoc vt clarius intelligatis, ita explicabimus. Statuimus, in aquâ mundum esse, & in eo habitare homines ipsos quoque æterni participes, & nobiscum similiter, forma ac natura variisque speciebus omninò coornatos & dotatos, sicut de quartæ nostri mundi partis hominibus commemoramus. Cùm ergò sciamus, in aqua quoque mundum aliquem esse: id nobis causæ & incitamento erit, vt de eorum ortu & generatione peculiarem librum, hunc consequentem, condere aggressuri simus; nimirùm de altera parte mundi. Eadem nobis etiam causa erit scribendi libri tertij. Deprehendimus enim residuam mundi partem aliam, nimirum terrã: cuius habitatores describendo, librum tertium consummabimus. Hoc finito, ad quartum properabimus. & natales seu generationem hominum Vulcaniorum, mundi partem quartam incolentium, & sub elemento ignis agentium vobis expediemus. Hoc modo intelligendi sumus, partes mundi quatuor ponentes, ex quibus mundus vnus constituatur. Nec patiemur nobis excuti hanc Philosophiã, quæ talia docet ac commonstrat. Nihil tamen mouebimur strepitu eorum, qui ex terrena natura animatorũ conditiones pensitantes, tres reliquas mundi partes reiiciunt. Quas enim ipsi imaginationes concipiunt, momenti haud magni sunt: sed pleraque inanes & nihili. Alacres ergò & læti textum nostrum continuabimus, sana scilicet nostræ Philosophiæ ductu, & verborum ipsius Christi assensu, quæ pro nobis, vt dicetur, faciunt, & Philosophiam nostram validè stabiliunt. Auspicio ergò veracissimi testimonij Christi, & experientiæ Philosophicæ, textum nostrorũ librorum secundùm quatuor generationes quatuor mundi partium iam tempestiuè exordiemur. Primus autem tradet de nostro mundo, & eius indigenis, nimirũ aëreis. Secundus de Nymphis, aqueis. Tertius de pygmæis, montanis. Quartus de Vulcaniis, in igne degentibus. Ita concludimus generationes omniũ hominum, in quibus æternũ, hoc est, anima habitat, quæ bonum summum est, & beatitudo extrema, & vltima merces: cuius vnicus redemptor est Christus. Deus ac Dominus Christus Iesus, natus ex Maria virgine, quæ eadem fuit ante partum, & deinceps est, immaculata per omnẽ æternitatem in sancta Trinitate sine fine.

Mundi quatuor pro numero quatuor Elementorum. Hominũ quatuor genera.

S. Maria Christi mater Trinitati inserta

Finis quatuor Præfationum.

DEINCEPS SEQVITVR TEXTVS LIBRI PRIMI THEOPHRASTI.

TRACTATVS PRIMVS.

CAPVT PRIMVM.

Creaturũ rerũ duo ordines.

IN exordio nostri textus sermonem generalem facimus de omnibus creaturis, vt nostri propositi intellectus certior & proclinior sit. Generationem autem creatarum rerum vniuersarum duobus modis partimur. Vnus eorum est creatorum, quæ suæ multiplicationis semen sibi implantatum, ac in ipsam naturam ita insertum habent, vt natura ac semen res indiuisibilis exsistat; ita inuicem confusa & permixta, vt alterum sine alterius abolitione separari minimè queat. Tales sunt insensilia, crescentia, vt *plantæ herbæ*, *lapides*, *metalla*, & cæteræ animâ sentiente orbæ: quemadmodum de ipsarum generatione planiùs docebitur. Alter est modus, quòd nonnullæ creaturæ sint, nimirum sensibiles, quæ in sese semen nullum conditum habent, quod ex naturâ ipsorum oriatur, sed sine omni planè semine viuant exsistántque: veluti sunt homines & pecora. Nullus in se vir, nulla in se fœmina semen continet, quod ex naturâ ipsorum gignatur aut promanet, sicut de rebus insensibilibus commemoratum est. Eadem etiam pecorum ratio est. Sed nos de pecoribus silentes, tractationem tantùm generationis humanę continuabimus. De quâ ita proponimus: quòd omnes in vniuersũ res sensibiles, seu sentientes, in sese, & ex sese ipsis semen nullum habeant. Vndè fundamen-

Sẽsibiles creaturæ ex sua natura semen non habent.

tum huius capitis intelligere debetis, quod hoc vnum docet, ſemen nimirùm ipſi homini non ex ipsâ natura ſuccreſcere aut promi, nec naturam ad eliciendũ & generandum ſemen quicquã conferre, nec hominem etiam quoad ſemen quicquam ſtimulare. Sic ergò in homine ſola ineſt natura, citra ſemen, & citra mixtionem natura & ſeminis, velut id de inſenſilibus rebus intelligitur, in quibus vtrumque mixtum ineſt, non itidem verò etiam in homine. Vndè colligere debetis, quòd in creatura non ſentiente res quęlibet per ſe matrix ſit, etiam ſine viro, & quòd inter illas virile cenſetur, id ipsũ per ſe quoque ſolũ matrix exſiſtat. Nam ſemen quoque fert. In homine autem res ſecus ſe habet. Is enim, qui vir eſt, ſemen in ſe non continet ad genus ſuum propagandum. Ita etiam non fœmina. Sic ergò ſine ſemine ſunt & in naturâ liberâ conſtituti, cui nulla conditio ſeminalis implantata eſt. Hoc ergò intellectu, res inſenſibiles quælibet, *Matrix* ſunt: contrà autem res ſentientes. Sic ergò homo libet conſiſtit, abſque congenito ſemine, nec permixtionem cum plantis ſimilem ac congenerem habet.

Nec vir, nec fœmina in ſua natura ſemen habent.

Cap. II.

DEmonſtrato nunc & confecto eo, quòd homo in ſe ſemen non contineat, ex naturâ eius procedens: id iam exemplo adducto illuſtrandum eſt, tali nimirùm. Compertum vobis omnibus eſt, quòd nemo veſtrum quicquam ex naturâ ipsâ gignat: ſed quod ab omni ſemine liberi & vacui ſitis, meri ac puri in naturâ, ex quâ lucem ipſius naturæ hauſiſtis. Vbi autem ſemen ineſt in naturâ, ibi lux naturæ non ſplendet, ſed mortua eſt. Cuius hoc documentum ſumite. Scitum vobis eſt, hominem ſemen ferentem ratione nullâ vti, non etiam ſecundùm rationem viuere, ſed in meris voluptatib. ac phantaſmatis Venereis conſumi. Cur autem hic de homine ſemen ferente loquamur, cum tamen paulo ante de liberâ naturâ tradiderimus; huius rationem vobis in ſequente capite reddemus. Ad textum autem priorem hoc attendite: Deum nempè hominem adeò ſublimẽ, arduum ac ſtrenuum condidiſſe, vt ipſum ſolum in naturæ luce liberum verſari ac degere omnino voluerit. Vnde citra omnem contradictionẽ liberè philoſophari poſſumus, neceſſe eſſe, vnumquemque Philoſophum diuinum ſimul & naturalẽ, in luce naturæ viuere, & haudquaquam in ſemine, quod ALIARA eſt. Ac, vt, quod res ipſa eſt ex fundamento vobis ediſſeramus, ſcitote, Deum rerum omnium creatorem ſolum hominem in naturæ lucem conſtituiſſe, vt is liber ac ſolutus eſſet. Hâc de causâ ſemen ex naturâ eius abſtulit, nec id illi implantauit, nimirùm propter æternum, quod in ipſo viget. Purum enim Deus hominem poſcit, non alteratum; qualem tamen ſemen reddit, ſi in naturâ inhæreat. Huius hanc clauſulam animaduertite. Creauit Deus virum & fœminã, nullique ſemen indidit, ne qua fors per libidinem extra naturæ lucem eiicerentur. Pro generis tamen propagatione, liberũ ipſis arbitrium impertiuit, & ſimul ſemẽ etiã illis dedit, vt gignere vel velint vel nolint. Semen autem in phantaſiam eorum ingeſſit originaliter, materialiter, ſecundum omnes ſuas conditiones, hoc pacto. Si gignere appetit vir, tunc ſpeculatio eius libidinem illi ſuſcitat. Libido autem ipſi ſemen gignit: ſicut deinceps hoc planiùs demonſtrabitur. Sic ergò ſemẽ à Deo in ſpeculationẽ inditũ eſt. Speculationi autẽ liberum arbitrium collatũ eſt, libidinem vel ſuſcitandi, vel ſopiendi. Et hæc non natura eius molitur: ſed tantum obiectum. Obiectum enim eſt, ſi vir fœminam conſpiciat. Sed penes ipſum tamen hoc quoque eſt, an velit, vel nolit obſequi illi, quod rationi eius implantatum eſt, quidnam obiectum in ſe habeat. Largitus enim eſt Deus homini rationem, vt ſciat, qualis libido ſit. Hanc tamen ipſe poteſt vel temnere, vel appetere, vel exercere, vel omittere, & rationi vel imperare, vel ſuccumbere. Ideoq; Deus etiam homini ſemẽ in imaginationem inſeruit, in quâ omnis intellectus ſitus eſt, & cognitio obiecti eius, quod ſpeculationem incendit ac titillat. Quorum ſi huic non aſtipulatur, ſemen nullũ ei ineſt, ſed ſola lux naturæ.

Vbi ſemẽ adeſt ibi lumẽ naturæ deeſt.

Homo curà Deo cõditus.

Homo cura Deo ſemine ſpoliatus ſit.

Phantaſia origo ſeminis humani.

Liberũ arbitriũ quo homini cõceſſum.

Obiectũ quid?

Cap. III.

DE viro quod diximus, fœminæ quoque competit. Virum ea ſi videt ſuum obiectum tuetur. Speculatio ergò iam ſequitur quidnam vir ſit? & ratio, ſeu intellectus verò eſt, à Deo datus. Iam verò penes ipſam eſt, ſe aut libidinoſam exercere, aut minimè. Si in libidinem conſentit: fœta ſemine eſt. Sin minùs, nec ſemen habet, in libidinem fertur. Sic ergò in aſſensũ hominis Deus

Semen vt fiat in vtroque ſexu.

ſemen

semen implantauit: assensum autem in voluntatem eius constituit, vt vtrum velit, possit. Impendente autem assensu, necesse est, is vt vtriusque sit, viri scilicet, & fœminę. Sic ergò assensus volũtatis vtriusq; opus perficit. Talis est mod⁹ generationis seminis, quod nec videtur à quoquã nec videri potest. Quę causa ergò est, quòd cœci isti Medici integra capitula de spermate tradant: quod verò sperma semen esset, quod tamen haudquaquam est: Quin & artis suæ ope, recepta & iuscula varia conficiunt, per quæ fœminas prolificas reddere audent: cùm tamen id ipsorum arti omninò impossibile sit. Semen enim non materiale est, sed speculatiuum. Ipsi autem sperma augent, cùm tamen sperma egestio humoris sit, non sanguinis, sicut suo loco de spermate definiemus, non quod de semine, sed veluti de excremento naturæ; in quo nullum semen continetur. Quòd verò illud cũ delectatione ac proritu eiaculetur, causa hæc est, quod voluptatis sensus aperiat venas illius egestionis, quæ vi caloris ab imaginationis impetu concitati protruditur. Huiusmodi deliramenta cùm multa ediderint: ea cum cæteris ipsorum erroribus transeant. Hoc tamen citra diludium transiliendum non est, quod Anatomici Medici profitẽtur, sperma semen esse, ac seriò defendunt, illud à natura progigni: adeòq; se homines & faciunt, & dicunt, cùm tamen se Deos facere deberent. Interim tamẽ ne Deitas ipsorum propter vsum libidinis suspecta fiat, è cathedris suis declamitant, hominem humano more agere debere. Hæc sententia valdè titillat superciliosum illum Aristotelem, dum inquit, Naturæ suas egestiones omnino deberi. Quod ipsum Aristoteli quidem largimur: non æquè tamen etiam hoc semen ex naturâ promanare, sicut Satanici scortatores hoc scuto suam malitiam & libidinem tuentur. Et hoc non possumus non admirari in magno illo Deo *Tibullo*, qui cùm ipsá naturæ lucem in suis satellanis puram & impollutam esse poscat, ipsis huiusmodi effugia fœda indulgeat, & tamen aliàs in vnâ puritatis laude sese efferat, ac solos puros, Prophetas cõstituat, eosq; solos suâ gratiâ & clementiâ dignetur. Forsan ipse domi nunquam est, aut dormitat, famulis ad libininem suam omnia torquentibus. Sed quid hîc Deos istos ac Medicos perstringimus? cum tamen nec ipsi Philosophiæ vllius gnari sint; nec inceptus à nobis labor ad metam iustam perductus sit. Ad generationem hominis itaque reuertentes, pro exordii modo textum nostrum continuabimus.

Semen humanũ nulli vnquã visum. Medic. reprehẽsio.

Semen quale? Aliud semẽ: aliud sperma.

Tibullũ.

CAP. IV.

SIcut hactenùs confecimus, semen in imaginatione hominis positum esse, & consilium siue assensum genitorem seu parentem esse seminis: nec tamen hominem vnum & solum ad semen sufficere, sed opus habere etiam obiecto alio, hoc est, vnum hominem seminis saltem dimidii rationem habere: ideò iam deinceps aliquantò planiùs faciemus, cur Deus hominem semen saltem dimidium, constituerit. Causam hanc ponimus, quia solum obiectum id operatur, quale nimirùm vir est erga fœminam, & hæc vicissim erga illum. Cur vero obiectum viri in fœminam, & fœminæ in virum collocârit, hæc ratio est. Etsi ille quidem per obiectum matrix fiat seminis: tamen vt operetur illud, vel annuere, vel abnuere idẽ potest. Sic si ex præcipitata phantasia fors in semen ferretur: si non assentiretur, tunc semen periret & moreretur. Nam vnà cum phantasiâ aboletur. Per eá vt emergit: sic cum eâ interit. Si verò ipsamet matrix plenæ generationis exsisteret, sicut constituere diuina ordinatio facilè potuisset: tum ex necessitate suâ cresceret illud. Sed isto nos grauare noluit. Virum enim Deus virum constituit, & fœminam fœminam, fecitque, vt vtrique essent homo vnus: id quod longiùs hîc disquiri non opus est. Nec eos arborum similes esse voluit, in quib. vir & fœmina permiscentur ac vnum sunt. Nam sensibile vnum, sensibile aduersum aliud requirit. Istum autem sermonem quonam proferimus? Nam Deus non vnumquemlibet hominem sui generis propagatorẽ esse vult: sed alios sine semine, alios cum semine fecit, idque modis variis. Ideoq; obiectum in fœminam collocauit, quod quiuis vel appetere, vel respuere possit. Mauult enim Deus naturæ lucem purá, quàm contaminatam existere. In purâ enim spiritus viui: in impurâ spiritus fatui & surdi versantur. Atque hisce dictis exordium de semine finitum volumus, vbi docuimus, quænam matrix seminis sit, & quomodò id generetur. Vbi sedulò ad ingens discrimen, & causam illam arduam attendere debetis, cur Deus hoc modo semen in voluntatem hominis

Ad semẽ humanũ generandumque necessaria.

Semẽ vnius tantum cur dimidiũ sit factũ.

Nõ omnes ad propagãdũ nati.

hominis depoſitum ac conditum voluerit Quicquid eligit, id facit reſpectu ſeminis. Quod ſi tàm Theologum, quam Philoſophum agerem: ſcribis ſanè noſtris ac ducibus volumina multa illineremus, vt tandem ex ipſo fundaméto (quod hactenus nondum attigerunt) Christum addiſcerent & intelligerent, qui Philoſophię cuiuſuis finis ac terminus eſſe debet. Is pura pectora diligit, non contaminata: lucem vult, non tenebras; hominem liberum poſcit, non oneratum ac oppreſſum: ſolutum eum flagitat, non vinctum & catenatum. Hoc querimur, nos quidem Theologiæ nondum ſufficere. Speramus tamen viciſſim, à Philoſophiâ nihil nobis denegatum iri.

Chriſtus ſolus finis Philoſophię

TRACTATVS SECVNDVS.

CAP. I.

EX prioribus capitulis noſtris colligere poteſtis & recordari, præmonitos vos eſſe, vt ſciatis, rationem ſeminis: hoc eſt, ipſum ſemen, & rationem naturæ, iuncta in homine creata non eſſe: ſed naturam conſtitutam eſſe ſeorſim. Deinde rationem ſeminis, hoc eſt, ſpeculationem ex obiectu ſuo enaſci, ſicut Deus iſta ordinauit: Naturam nimirùm ad vitam corporis humani: obiectum autem ad ſemen: vtrumque verò ad ſeipſum ſeorſim. Hâc ratione, quicquid obiectum aliquod habet, ad ſemen concitans: id implantatum, aut inhabitans ſemen non habet. Quanquàm maioris intelligentiæ gratiâ conueniret hic brutas quoque pecudes introducere, quæ obiectũ ſuum intelligunt, & naturam eius norunt. Sic enim congenita ſpeculatio, quæ in pecudibus eſt, operationem illam cauſatur, & ſemen ſuſcitat, & non ipſarum natura. Id Deus ipſis ſimiliter in obiectum depoſuit. Ratio tamen ſpiritus in ſolo homine viget, & in alio nullo. De homine ergò dicere incipiemus, quomodo is generetur: & de materiâ diſſeremus, ex quâ fiat: tandem etiam de eius formatione & incremento. Ad textum ergò capitulorum ſequentium attendite.

CAP. II.

ITa ſe ergò habet textus generationis hominis, ex ordine. Deus homini materiam ſeminis in voluntatem collocauit, quam ex obiecto ſuo ſumit. Si ergò homo obiecto aſſenſit, & voluntatem in ſpeculatione compleuit: tunc à ſpeculatione liquor vitæ accenditur, & ſemen fit hominis alterius: Sic ſe res habet in viro: ſic in fœmina. Liquor ipſe aliàs liquor manet, nec ſemen fit. Semen autem deindè ideò fit, quod per vniuersũ corpus diſtributum & diſiectum exſiſtit. Similiter etiam omnis natura, proprietas, conditio, ac ſpecies membrorum, eſt ſpiritus in ipſo. Et quemadmodum corpus in ſuâ formatione conſiſtit: ſic liquor quoq; vitæ. Nec liquor vitæ aliud eſt, quam homo abſcõditus: viſibile enim eſt id, quod ipſum abſcondit. Liquor autem vitæ in homine nulli rei conferri poteſt aptiùs, quàm vmbræ in pariete. Ea ab homine proiicitur, & pro eius menſura formatur. Talis etiam liquor. Is microcoſmus eſt, eſt vmbra interior: Suam tamen is ſecum ſubſtantiam habet, & ſuam tangibilitatẽ, & ſenſibilitatem, & omnium totius corporis membrorum ideam, ſubſtantiam, ac naturam, omniumque eſt nobiliſſimũ eorum, quæcunque in corpore humano exſiſtunt. Et licèt quidem animam non habeat, vitamque à corpore mutuetur, nec eam ex ſeipſo habeat: tamen homo is alter eſt. Quemadmodum enim quis ſe in ſpeculo contuetur: ſic natura ſe contemplatur in ipſo: & ſic eſt in homine, ſine damno & detrimento corporis.

Seminis materia volũtas.

Liquor vitæ. eſt homo tot⁹, mẽbrorum omniũ ideam habens.

Liquoris vitæ dignitas.

CAP. III.

QVòd ſi ergò voluntas hominis in obiectum id conſenſit, tunc liquor iſte ſemen fit. Quemadmodum calor ſolis lignum accendit, aut alius ignis lignum aliud, propter ingentem calorem, qui lignum attingit, licèt flamma eòuſq; non exeratur: ſic obiectum quoque alterum microcoſmum accendit, vt ſemen ex eo fiat, ſicut ex ligno ignis. Semen, quod hoc modo gignitur, *vt dictum eſt*, in ſuis locis ac ſedibus quietum iacet, quemadmodũ liquoris in corpore ſedes ſunt: manus nimirùm in manibus, pedes in pedibus, cor in corde, cerebrum in cerebro, & ſic conſequenter. Nec locus peculiaris vllus eſt, in quem ſemen cadat, & ibi quieſcat: ſed in ſuis receptaculis aſſeruatur, in quibus ipſius liquor ac materia continetur. A liquore vitę autem ſeparatur, ſicut ſpuma à iuſculo, & muſto. Hæc cùm ſe ita habeant, ſcitote, quandiù ſuccinum hoc ſemen ad ſe non allicit, tandiù nihil efficitur in homine iſto reſpectu ſeminis ſui. Vobis autem ea forſan cogitatio obuerſari poteſt, quod ſemẽ illud genitum in vaſa ſpermaticâ ſecedat, (de

M[o]dus generadi hominis

Succinũ corporis ſemen allicit.

Semẽ nõ in vaſa ſpetmatica ſecedit.

(de quibus fatui illi Medici blaterant) & ex his iterum stimulatu proprio eiiciatur & profundatur. Et hoc mendacium omnium putidissimum est, quo illi & bona sua augere, & iactantiam suam prodere, & hominibus illudere solent.

CAP. IV.

Sperma egestio saltē est.

PErgamus autem in contextu. Sperma, quod ex vasis spermaticis profunditur, egestio est liquoris illius vitæ, qui depuratur & secedit, quemadmodum stercora à cibo segregantur. Sic ergò sperma depurationem nullam habet aliam quàm quæ per obiecti accensionem fit. Accensione factâ, egestionem in vasa spermatica coniicit liquor, & semen in seipso retinet. Semen autem, ex qua homo nascitur, in liquore remanet, nec in sperma abit. Hoc autem loco argumentū quoddam discutiemus, quod nobis à cœcutientibus illis Medicis ac Philosophorum veterum nonnullis, cum ipsis facientium obiici possit, tale scilicet: *Nobis certa experientia constat, ex spermate imaginem hominis generari. Id autem non sufficit ad hominem, sed tantum ad similitudinem. Quanquàm id non iaceat eo loco, vbi iacere debet, prout nostri aduersarij loquuntur, putantes, inde hominem fieri posse, & omninò fieri: vbi hallucinantur. Cogitatus enim ipsorum ac ars magìs ad pecuniam, quàm veritatem intenta est.* Sed solutionem huius argumenti talem habete. Sperma è liquore vitæ egestio talis est, vt potestatē habeat, in digestione formationem etiā assumendi, quàm liquor continet in suâ naturâ. Liquor enim vitæ forma est corporis. Sic ergò eandem formam sperma quoque in se retinet, potestatemque habet formandi, instar liquoris. Rem tamē ipsam ita intelligere debetis; quòd nimirùm ex spermate nihil aliud nascatur, quàm forma, quæ in liquore inest. Et hæc est naturalis operatio: ibi nulla vita est, nulla sensibilitas, nullus visus, nullus auditus, nullus gustus, nullus olfactus. Hæc omnia in semine sunt perfectè, integrè, sine defectu. Quare sperma pars est liquoris vitæ, qui microcosmus est. Et si ab incensione suam egestionē excutit, tunc parte quadam in proprietate liquoris hæret, hoc est, ad formam, nec quid vlteriùs.

Obiectio diluitur.

CAP. V.

OMissis autem sermonibus prioribus, ad considerationem seminis pertē- demus. Quoniam audiuistis, prædictum sperma saltem egestionem esse, non verò semen: id etsi quidē lubentes vobis clariùs & dilucidiùs demonstraremus: vestra tamen facit intelligentia, vt hæc sufficere arbitremur hactenùs commemorata. De ipso autem semine ita intelligite. Definiuimus superiùs, semen post inflammationem suam immotum quiescere eo in loco, in quo versatur; hoc est, distributum per vniuersum corpus, nec hominem vllum gignens. Solum succinū autē illud ad loca generationis allicit ac defert, vbi maturescere debet. Hoc ita accipite. Principiò recordari debetis *virum dimidium saltem semen habere, alterū dimidium habere fœminam.* Duo ergo hi integrum semen conferunt. Hæc autem quo modo coniungantur, attendite. In matrice latet vis attractrix, quæ succino similis est ac magneti, potens nimirùm satis ad attrahenda semina exsistens. Vis ea attractrix matricis erumpit & sese exerit, quando semen iam genitum est. Ideóque si opera illa, quæ secundùm assensum ex speculatione suscitantur, instituuntur: tunc matrix semen humoris ad se allicit, tam à viro, quàm fœminâ: adeoq; à corde, ab hepate, à splene, ab ossibus, à medullis, à venis, à musculis, à sanguine, à carne, ab vniuersis iis, quæ in corpore continentur. Quicquid enim peculiaris in corpore pars est, peculiare quoque suum semen habet. Semina tamen omnia, ex quolibet membro attracta, semen vnum saltem faciunt, si confluunt. Et sic matrix ab vtrâque personâ verum semen cum spermate permistum ad sese trahit. Quare illorum iterū Medicorum mentio facienda est, quæ circa sperma velut in naturâ occupati, fœminas fœcundas, vt & ipsos viros reddere conantur: quod tamen purum putū commentum est. Quàmdiù enim attractrix matricis facultas ex suâ propria naturâ non agit, tàm diù semen ad loca illa non defertur, vt nec consequenter infans vllus gignitur. Et si sperma ipsum semen exsisteret, sicut illi nugantur, quòd sine matrice fœtus fieret, sicut ante dictum est, scitote toties illo matricem perfundi & compleri, vt quotidiè liberi nasci deberent. Sed suo isti mendacio non cautè satis ita prospexerunt.

Succinū semē allicit.

Matricis vis attractiua.

Quelibet pars suū semen habet.

Medic. reprehēsio.

CAP. VI.

QVemadmodùm explicauimus iam, quo modo semen ab homine secernatur

naturin matricem: sic porrò vobis microcosmum etiam enarrabimus, hâc ratione. Si omnia semina ex omnibus partibus in matricem confluxerunt, tunc natura matricis semen capitale, cerebrale, & crystallinum, & similia sequestrat ad sua loca, & sic membra disponit, vbi esse debent, non secus ac architectus domus ligna disponit ac collocat. Iam, si vnumquodlibet semen in matrice ita iacet, vt iacere debet: tunc id Microcosmus vocatur. Ibi enim congesta & coniuncta omnia sunt quæ ad hominem cōstituendum requiruntur: solâ vitâ ac animâ exceptâ, sicut deinceps audietis. De semine autem dimidio vt dicamus, hoc obseruate: solitarium nimirùm vnius hominis semen perfectum & sufficiens non esse ad generandum hominem. Causa est, quia Deus ex duobus hominem vnū gigni vult, non ex vno solo. Ex adytis autem Philosophię talem causam proferimus: si homo in vnius hominis semine existeret, tunc species alia nulla ab homine gigneretur, quàm quâ ipse esset. Sic enim eius quoque fœtus constitueretur: sicut nux iuglans à seipsâ nascitur, ac ob id similis est ei, à quâ emersit. Et sic in omnibus arboribus similis tātum à simili est: veluti nux iuglās nuces omnes sibi inuicē similes progignit, nullâ in quoquam quicquā mutatâ. Eadē & hominis ratio. Si gigneretur ab homine vno: similis omninò patri fieret, qui eius simul pater & mater esset. Et sic vnius tantū figuræ homines essent, vnusque alteri perpetuò similis foret, ac semen vnum, vna natura vigeret. Interim tamen confusio seminum à fœminis & viris facta, varietatem illam inducit, vt homo homini nunquam similis fiat. Semen enim in adunatione semper pendere inæquali concurrit, ità, vt nunquàm in æquilibrio ita versetur, vt homo nasci possit, qui patri & matri omninò similis exsisteret. Semper alterutrū semē, alterutrius infringit: hoc est, eius similitudinē mutat. Et hęc vnica causa est *cur homo vnus alteri nūquā similis gignatur.*

Modus disponēdorum corporis mēbrorum

Semen vnius ad generationem insufficiens.

Dissimilitudo hominū vnde.

CAP. VII.

MAtrix postquàm semina concepit & in se recondit, accedens Natura semina viri & fœminæ coniungit & adunat. Horum quod validissimum est & optimum, alrerum sibi consimiliter effigiat, aut totum; aut parte maximâ. Exemplum sit. Semen de cerebro viri, & item fœminæ, hæc duo iuncta vnum tantum cerebrum constituunt. Quod tamen ex illis potentissimum est, illud fœtum sibi similem facit & efformat. Nunquàm tamen ad amussim & perfectè sibi assimilat. Ratio est, quia ab altero semine infractio inducta est, per quam subindè mutatio in formâ incidit. Et quò longius vnum ab altero nascitur, eò maior & certior euariatio est ad similitudinem. Ita semen nasi, nasum in fœtu format pro vtriusque ratione & permixtione. Sic & os os fingit, membrum, membrum. Vndè hereditarii etiam morbi consequuntur. Proùt dominatus huius vel illius seminis exstitit. Quò magis semen vnum alterū in generationis bonitatę superat: eò similior illi fœtus redditur. Verùm tamen cū generatione vel masculi, vel fœmellæ aliter comparatum est, ita nimirum. Antequàm natura semen ad fœtum producendum disponit, sicut commemorauimus, præit quædam operatio, ita se habens. Si matrix ad se semen attrahit: in eo operatio prima est, & semen illud alterum tingit. Sic vnum alterū superat, non in formâ, aut figurâ fœtus, aut illius membrorum: sed solum in naturâ. Ibique lucta naturalis committitur, ipsum semen non contingens. Hæc autem prædominatio non ex virtute seminis fit, sed ex virtute naturæ vtriusque, semen in vterum compellentis. Hoc pacto, quodcunque semen matrix ex illis duobus primò ad se attrahit, illud vel masculum, vel fœmellam gignit. Si mulieris semen virili priùs allicitur: fœmella fit: si contrà, masculus generatur.

Seminū confusionem quę affectiones sint.

Seminis vitia fœtui consecuntur.

Marisvel fœmellæ generatio.

CAP. VIII.

PRo resumptione ergò textus, notate, quòd semen collocauerimus in liberum arbitrium hominis. Si vult, potest. Hęc etsi aliis minùs placeant, nos tamē propter ipsos nihil angimur. Consideratio enim rerum, & vnius cum altero collatio, Philosophiam aliam non parit. Notandum etiam discrimen est, quomodò semen & sperma duo sint. Si enim quodlibet sperma semen esset, indies fœtus nascerentur, tàm in prægnantibus, quàm aliàs. Quia verò matrix semel tantū attrahit, nec pluries: ideò notate quod ex spermate nihil fit. Sed ex Philosophiâ institutionem vobis subtiliorem adhuc communicabimus, hoc modo. Quia de matrice seminis disseruimus: colligere possetis, quoties alicui obiectum offerretur, toties eum ad emissionem seminis idoneum & paratum exsistere. Hoc ita

Semen & sperma cur duo.

capite.

capite. Vir, quotiescúnque voluntas eius ab obiecto superatur, isque consentit, toties semine plenus euadit. Sic vicissim & fœmina. Matrix tamen semina non semper ad se attrahit, sed tantùm, quoties robusta est. Prægnans mulier; vt comprehendimus, quotidie in se semen generare potest. Sed id non semper ad ea loca deducitur, ad quæ ferri debebat. Causa est, quòd à matrice non attrahitur. Quia enim matrix semẽ vnũ in se antè concludit: ideò aliud non prolectat. Quamdiù quieta & vacua est: tamdiù ad attrahendũ idonea est, vsque dùm per ingrauescentẽ ætatem refrigeretur nimium: quo casu nihil amplius molitur. Vis enim attrahẽs per frigus exstinguitur. His similes & affines discursus Philosophicos de generatione, in Phisicâ quæretis. Propiùs enim ad Physicam, quàm ad Philosophiã spectat. Sed vt etiam aliquid de menstruo dicamus: hîc breuibus attendite, *menstruũ non esse florem mulieris, sicut flos est arboris: sed potiùs esse egestionem matricis, hoc est, earum rerum, ex quibus nutritur.* Nutritione facta, matrix superfluum eiicit, quod ad nutritionem ineptum est. Eiicit autem illud singulis mensibus, sicut ventriculus & hepar quotidiè. Nec menstruum est aliud, quàm stercus, minimè flos. Stercus autem matricis est, sicut merda stercus est stomachi, & vrina stercus hepatis, ac sicut in Physica de propriis morbis mulierum intelligetis.

Matrix operetur quando.

Frigus tractionẽ infringit.

Menstruum quid?

TRACTATVS TERTIVS.

CAPVT PRIMVM.

POrrò autem & de semine dicendum est, quale nam id sit, si in matrice cõditum iaceat, sicut anteà enarrauimus. Principio autem adeò subtile est, vt propter varia aduersæ valetudinis accidentia obtundi & impediri queat, non secùs ac semen aliud recens in terram proiectum. Sic & varios impetus sustinet & multa impedimenta habet, priusquã concipiatur. Sed horum examen ad Physicam referimus: textum nostrũ de augmentatione continuantes. Ita ergò intelligite, multa in corpore membra exsistere, vt venas, ossa, medullas & alia, velut illa vobis ex integro homine percognita sunt. Quot verò membra in corpore exsistunt: tot ab ipsis semina egrediuntur. Sed textum velim ita accipiatis, *Liquorem scilicet esse, qui ossa totius corporis cõtineat: liquorem alium iterum, qui medullam seruet: alium qui venas.* Et sic de cęteris. Hoc eòdictũ est: Si cui manus detruncatur, non ob id illicò fœtus sine manu nascitur. Ratio est: quod liquor istius manus ipsi ademptus minimè sit, sed saltẽ liquoris locus auulsus. Si verò manus à liquore ipso ægrescit: tùm manus quoque fœtus ipsius eo vitio imbuitur. Omnes enim morbi, qui ex liquore procedunt, hereditariò in fœtum transferuntur, nisi fors semen alterũ illos opprimat & expugnet. Hęc ad Physicam relegantes, textui nostro continuãdo incumbemus, quo enarrabuntur formæ omnes ac vitia affectúsque liberorũ, vnde illi proueniant.

Semẽ in matrice qui tractetur.

Liquores partũ sequitur constitutio fœtus.

CAP. II.

HActenùs quidem satis multa de viri ac fœminæ operationibus disseruimus. Et tamen, si de formatione liberorũ ordiemur illis plura addemus. Scitote ergò *duo semina propter formam bellum inuicẽ non gerere.* Ex iis enim homo vnus constituitur, quæ est natura. Sed tamen propter generationem vel maris, vel fœmellæ, concertatio certa fit. Alterutrũ enim eorum fieri oportet: ac necesse est, vt alterum ab altero omninò superetur & opprimatur. Sin verò minùs: tunc generatio Hermaphroditorum fit, qui in subiecto vno vir sunt simul ac fœmina. Huius hæc causa est, quòd seminis vtriusq; dominium tunc æquale sit, nec vnum alterius proprietatem tollat. Quo facto ita, Hermaphroditus gignitur. Sed & horũ suum discrimen est. Etsi enim sexus illi vtriusque sint, vtriusque tamen proprietatẽ peræque non habent, sed ita distinguuntur, vt alterutrum saltem eorum sint, nunquam perfectè fœmina, neque perfectè vir. Adeóque monstrum sunt ex errore naturæ productum: idque interdùm in alterutro perfectum, aliquando in vtroque, licèt rariùs.

Hermaphroditi quando gignantur,

Gemellorũ verò hæc origo est. Si matrix tàm viri, quàm fœminæ semen ad se attraxit, nec tamen totum, quantũ eius in vtriusq; toto corpore est, simul & semel attraxit, verùm portionem vnã, vice vnã; alterã, vice alterã; & tertiam, tertia: tũc, quot portiones attrahũtur, tot fœtus cõstituuntur. Id clariùs ita intelligite. Si matrix trahit vnâ vice quodlibet semen simul integrum ac totum trahit. Intereà autem lassari potest, ita, vt, si semen dimidiũ attraxit, posteà lãguescat: & tamẽ illicò in momẽto, antequã operatio virtutis attractricis exsolescat, seseq; recolligẽs, relictam alterã quoq; partem sorbeat aut prolectet.

Gemelli quando generentur.

prolectet. Duplex hæc tractio duplicem foetum facit. Hoc enim modo, si semina dirimuntur semel, deinceps nō vniuntur. Et ex exemplo hoc cognoscite, id aliter intelligi non debere, quàm si ex magna copia attrahēda, propter ignauiá, aut imbecillitatē tractoris iá pars saltē media, posteà etiá secunda & tertia, vna subinde post alteram attrahatur. Hæc similiter in matrice etiam accidunt, quoties non cōpleta tractione opus suum illa aggreditur, sed à tractu vno nonnihil remittit, & nondum penitùs cessante virtute, tractum illum innouat & redintegrat. Et hoc quotiescunque fit, toties attractam partem natura in locum priuatū collocat ac disponit. Vnde gemelli, vel foetus plures eduntur. Et quò eduntur plures, eò infirmiores. Quàquam & hoc verum sit, gemellos interdum non grandescere minùs, quàm si foetus vnus facti fuissent. Cuius tamen euentus hæc dari causa potest, quòd nimirū natura vtrinq; ad incremētum ita valida exsistat, vt paruitas nulla relinqui possit. Vastitas enim infantum ac adultiorum, non ex multitudine materiæ (sicut nugātur Medici) prouenit. Sed potiùs, magnitudo ac robur ex natura & cōditione auctricis facultatis, in vtroq; parente validæ exsistentis: aut ex proportione commixtionis seminum: aut ex auctricis in fœtu virtutis sanitate & vigore emergit. Quin & illapsus seminis in matricē ratio, aliquid ad gemellos confert. Si semen illabendo in matricem cadit: tunc pars eius aliquando præcipitatiùs altera in eam fertur, vtero non totam molem trahente, sed, quod relictum est, suo robore posteriùs attrahēte. Nam & hoc modo duo, pluresue foetus cōstituuntur. Semen enim vnumquodlibet satis copiosum ac magnum est ad constituendum foetum vnum, duos, tres, decē, viginti: qui tamē vniuersi in magnitudine nihil defectus ac vitij habeant, modò auctrix vis in ipsis valida satis & robusta vigeat. Ex semine enim, de quo duo foetus producuntur secundùm omnē staturam pleni & perfecti, si infans saltem vnicus genitus fuisset, ad molem tamē maiorem is nunquam excreuisset.

Gemelli vnde maiores minoresue.

Gemellorū alia causa.

Cap. III.

HInc referendum quoque est, hoc, quòd interdum liberi nascantur imperfectæ & monstrosæ figuræ: vt cum duobus capitibus, cum pluribus manibus, ac digitis, & pedibus, membrisq; aliis numerosioribus, vel paucioribus æquo ac constituto ordine naturæ: Horū causa est, quod nonnunquam natura in liquore vitæ integra & perfecta minimè sit. Quodcunque ergo membrum defectu aliquo perfectionis tenetur: idem foetus membrum posteà eodem modo peruertitur ac mutatur. Et hoc variè accidit. Interdum enim semen capitale in illabendo dirimitur solum, cæteris partium seminibus vnitis & iunctis manentibus. Eo casu foetus nascitur biceps. Aliquando semen digitale trifidum fit, vel pluries, aut etiam rariùs dirimitur. Et tales quoque numero digiti foetus finguntur. Nec enim tantùm gemelli omnes fiunt: sed nonnunquàm gemelli dimidij, & huiusmodi monstra alia plura. Nonnunquam etiam accidit, vt alicuius mēbri semen propter laborantem in eo liquorem, aut viarum obstructionem, aut attrahētis matricis infirmitatem, totaliter & absolutè emaneat, nec addatur. Quę pars deinde in ipso foetu quoq; necessariò desideratur. Et huiusmodi naturæ monstra gignuntur, quoties spermata aut non æqualiter attrahuntur, aut in illapsu dirimūtur: aut semen vnū deest, aut alterum perit, aut aliquid eorum abest, quæ ad perfectum semen requiruntur. Tunc enim foetus monstrosè aut cōnascuntur, aut duo vno capite iungūtur, aut quocunq; alio modo deformātur, prout cuiusq; causa iam expedita est. Huiusmodi tamē errores ita iudicabitis, vt statuatis, gemellos partum legitimum, esse tam secūdùm naturam, si auctrix vis perfecta ac valida præstò in matrice est, ac foetui inde etiam inditur. Cæteri partus omnes vitiosi sunt, ac ex errore aliquo. Quilibet enim error, in conceptione admissus, vitiosum & mancum foetum profert. Secùs enim si quid fiat, quàm pro naturæ ordine: tunc illa præcipitata in suis functionibus interturbatur. In semen tamen iam conceptum tantùm operatur illa, quantùm pro viribus eius est. Vnde partus posteà vitiosi nascuntur. Est enim ita comparatum à Deo, vt secundùm naturam omnia fiant. Si secundùm eius ordinem ac modum res non fiant: cùm nec operatio eius integra est & laudabilis.

Mōstrorum q. causa.

Bicipites vt nascitur.

Partus vitiosi autē & alij nascūtur in matrice. De quib. vos ita instruimus. Interdū enim vermiformes edūtur, figura & specie varia. Horū causa plerūq; cōmissi abusus ac petulātiæ sūt: per quas matrix semē peregrinū allicit, ex quo deinde huiusmodi mōstra pręter naturā educūtur, tanta

Vnde partus vermiformes.

tanta varietate euagãtia, vt numerus eorum describi nequeat. Fit etiam interdũ, vt animantium semina aut cum cibo, aut potu assumantur, & ingerantur: quæ, si corpus ingressa sunt, matrix attrahit, & in ea monstra effingit. Aliquando etiam animalia cũ spermate deuorantur. Quod si à mulieribus fit: talia in ipsa subnasci facilè possunt. Quandoque & per vterũ huiusmodi animalcula ingrediuntur, ac cum eo permiscentur. Vitiosi tamen huiusmodi partus in solo sunt spermate. Nã quæcunq; veniunt ab animalibus, mera spermata sunt. In animali enim vitæ liquor nullus est: sed omne ipsorũ semen sperma exsistit. Quicquid verò spermatis habent, id ipsorum eiectaneum est: sicut de semine animalium trademus. Fieri etiam possit, vt huiusmodi mõstra ex spermate hominum producantur, hoc pacto. Si operatione fiente, semen in corpore retineatur, ne matrix semen virile attrahat, fœminale autem iam dum conceptũ sit: facilè ex hoc spermate quidem vitiosus partus enasci possit, homo nimirum imperfectus, figuræ pecuinæ. Nam si semen alterum sine altero illabitur, & augmentum capit, tunc partus nascetur minimè perfectus. Sic ex puro meroq; spermate peregrinus & incognitus homo gigni potest. Et huiusmodi casus plures sũt: qui omnes sub prędictis cõprehendũtur.

CAP. IV.

QVemadmodùm hactenus de semine definiuimus, quam variis modis id in vterum locetur: sic explicationem vlteriorem huius materiæ dimittentes, porrò de semine doctrinam adiũgemus, quomodo crescat & augescat, hoc nimirum modo. Præstituit Deus infanti tempus suum, quamdiu crescere debeat, 40. nimirùm septimanas: sicut suum quoque tempus vaccis, columbis, & aliis ab eodẽ definitum & prefixum est. Attendite autem qua ratione, hoc temporis interuallo semen fœtus fiat. Primò ergò facta, eo modo, quo dictum est, conceptione, accedens natura semen disponit, &, vt debet, sequestrat: capitale nimirum semen ad caput, semen brachij, ad locũ brachij, &c. Dispositione ea facta, vt conuenit: tum matrix ab opere feriatur, nec quicquam aliud deinceps agit. Huic succedit natura materialis, fœtumq; ad incremẽtum perducit, ita nimirùm, vt omnia quę disposita sunt, increscant, augeantur, & corpus fiant, singula sua pro ratione. Sic ad carnem quod pertinet, caro fit: quod os spectat, os fit: venis quod additur, vena fit: Visceribus quod apponitur, viscus euadit. Semen ergò si iam (quod fuit) semen ampliùs non est, sed sanguis & caro, vt quæ homini conueniunt: tũc & ipsa materialis natura à fœtu secedit, & huic succedit gratia Dei, quæ fœtui secundùm qualitatem hominis, vitam, & quæ alia creaturæ viuenti debentur, velut visum, auditum, tactum, gustum, odoratum, indit ac impertit. Tũ temporis facultas auctrix quoque in fœtu præstò est. Implantata autem homini pro naturæ modo à Deo vita, fœtus in vtero materno tamdiu augescit, vsque tũ membra omnia debitum suum robur & stabilimen, ac soliditatẽ acceperint. Hisce omnibus introductis: inseritur ipsi tandẽ spiritus, ac anima, ratioq; & intellectus, & omnia ea, quæ animam consequuntur. Post quæ omnia denique tempus partus insequitur. Anima etenim, & quæ huic cohærent, moræ in vtero materno impatientia, exitum stato tempore moliuntur: quod ipsum periodo prædictarum septimanarum fit. De huiusmodi partibus plura inuenietis in Paramiris, vbi de origine animæ tractabitur. Modus ergò iam traditus vobis est, quo semen conceptũ primũ formetur & disponetur: deinde in sanguinẽ & carnẽ cõmutetur: porrò fœtus augeatur & grandescat: tandẽ spiritu & anima dotetur & imbuatur. Quandiu enim infirmior est & imbecillior, quàm vt terram sustinere possit ac ferre: tãdiu spiritus ei non confertur aut inditur. Hoc enim robur maturatio est spiritus, & collatio ipsius animæ. Nã post spiritũ demũ appellit anima. Anima enim in nullũ corpus intrat, in quo spiritus non insit. Et hoc ipsum interdũ causæ vicẽ habet, quòd per incrementi periodũ mutari fœtus in monstrũ possit, quòd recipiendæ animę non est idoneũ. Incremento autẽ foetus eò vsque perducto, vt iã error nullus incidere possit: tunc primũ ingreditur spiritus, qui præcursor est animæ. Hunc anima deinde insequitur. Ab eo tempore foetus in vnionem corporis ac animæ tamdiù augescit & exundat, vsque dùm priuationem aëris ferre diutiùs non possit, nec tolerare ampliùs nutrimentum matricale. Quæ omnia tandem partus consequitur & finit.

CAP. V.

VT verò integrum perfectumque hominem, non solum foetum vobis ob oculos ponamus: scire vos velim, ab indita foetui anima, omnia illa quo-

Periodus augescẽtis fœtus quæ.

Quo quę quo modo infœtu fiant.

Anima quando indatur fœtui.

Cum animaque fœtui inducatur.

la quoque simul conferri, quæ ad perfectum completumq; hominem requiruntur, vt *visus*, *auditus*, *gustatus*, *olfactus*, *tactus*, velut & vlteriùs *ratio*, *sapientia*, *intellectus*, & his finitima alia. Ne verò obliuiscamur, commemorandum vobis etiam est, multos homines ipsam animam quidem accepisse, sed aut orbos visu esse, aut viduos auditu, &c. aut carere intellectu, aut destitui sapientia. De his omnibus ita statuimus: in homine vnoquolibet partes illas omnes inesse. Quarum si fors quandoque vna, velut visu, is destituatur: causa hęc est, quòd scilicet semen instrumenti oculi & cellarum visus non concurrerit. Ideóque loco non dato, non datur quoque naturalis in loco operatio. Deus quidem visum illi non denegauit. Natura autem illum non indidit, aut propter vitiositatem instrumẽti, aut propter errorem proprium, aut propter aliud. Idẽ iudicium esto etiam de audiru. De ratione autẽ credendum est, eam nemini subtractam, sed plenam ac integram omnibus datam esse. Si quid tamen fors vitij aut defectus adsit: causa indè pendet, quòd cellæ rationis ac memoriæ & sensuum non integrè, sed vitiosè, erroneè, & præternaturaliter dispositę & collocatæ sint. Quia ergò prauè à natura locatæ sunt, ideò spiritus etiam nec per ipsas, nec in ipsis commodè operari potest. Et quia de cellis loquimur, rem ita intelligere debetis, quod nimirũ immaturum semen crudi cuiusdã liquoris vitæ illud causetur. Quicunque hominũ crudũ, h.e. pollutum liquorẽ habet, is bonũ & probum semen edere non potest. Si corpus seminis putidũ, sursum, aut fatuum exsistit, tales etiam liberi euadunt ac nascũtur. Syncerus autem liquor syncerum semen largitur. Ex hoc semine puri & synceri fœtus nascuntur, secundùm membra omnia perfecti, quibus nec ratio deest, nec visus, nec aliud quicquam. Illud verò si desit, ratio nulla reperitur. Eadẽ similiter quoq; causa est liberorũ claudorũ, curuorum, & alio quouis modo malè natorum. Ex liquore inutili & vitioso, pro eius conditione subindè quoq; liberi tales nascũtur. Vndè verò, & qui talis liquor decidatur, ad Physicos remittim⁹. Et hisce commemoratis iam vniuersas generationes hominum conclusas & finitas volumus.

Quomodo nonnunquã in fœtu quædam facultas sit.

Cap. VI.

PRo huius libri primi coronide muniendi etiã & instruendi estis aduersus obiectiones quasdã vulgi, quod vno ore dicere solet, *hanc vel illam fœminam ex aspectu hoc illud damni accepisse:* quod idem planè est, ac si dicant, *prægnantẽ per aspectũ fœtũ accepisse mõstrosum.* His respõsum hoc damus, quòd aspectus fœtũ minimè immutet, & quòd phantasia aspectus matri nihil incõmodi afferat. Offẽsionis verò principiũ ex hoc esse potest, quòd aut pauor, aut stupor, & admiratio, aut pathema quodcunq; aliud grauius fœminã tãtoperè concutiat & percellat, vt sanguis, fœtus alimentũ aut violẽter retrahatur, aut cõfertim irruat ac inundet, adeoque natura matricis per istiusmodi accidẽtia sæuiora mutetur. Propter quã mutationẽ fœt⁹ deinde morbis quatiatur, qui in fœtibus semper grauiores, quã in hominib. aliis apparẽt. Fœtus enim tenerrimus ac mollissimus est, vt ex consternatione insultans sanguis vberior ad matricẽ, is facilè maculis inuri possit. Idẽ sãguis si fors putidus fiat: fœtũ aut partibus aliquibus, aut toto etiã corpore fœdè tingere & cõtaminare potest, adeò, vt quodcũque totius corporis mẽbrum illo loco tactũ sit, decoloretur & conspurcetur. Sed & hoc ad Physicã spectat. Superest hoc loco etiã aliud. Accidit enim multoties, vt fœtui, aut cancri, aut piscis, aut glandis, aut muris, aut similis forma alia imprimatur. De hoc pauca obseruate. Si fœmina grauiditatis periodo cũ desiderio ingẽti cancrũ esirat: appetitus iste non è vẽtriculo ceterorũ hominũ instar, sed ex matrice surgit. Ideò, quã primùm ingestus is est, matrici iũgitur. Ea enim mira auiditate illũ attrahit, ac in eo fetẽdo tã fortis ac valida exsistit, vt ipsum & edat, & cõcoquat. Sperma verò, quod cũ cancro ingeritur, fœtui annectitur veluti simili: Id verò tãdẽ etiã fœtui penitùs annascitur, eiq; imprimitur, quẽadmodum vmbra parieti. Quodcunq; enim matrix auidissimè appetit, id in ipsam penetrat, nec, vt cibi ceteri, in vẽtriculo coquitur ac subigitur. Et licèt stercus quidẽ in vẽtriculo separetur: cæterũ tamẽ vniuersum in matricẽ prouehitur. Huiusmodi ergò appetitũ si prægnãs fortè nõ exsatiet, tũc noxa fœtui imprimitur, nõ vẽtriculo, quia nimirùm matrix offẽsa est, ac irascitur seu indignatur. Huiusmodi ergò rerũ hęc vnica causa est, ꝙ semẽ rei cõmestę in matricẽ pertrahitur, & posteà seminis modo in molẽ, vel formã vitiosam degenerat. Id verò, quia præter naturã ita fit, tãtùm vmbræ conferri potest: de quo plura, vbi de Impressionibus

Quomodo matris aspectus fœtus noceat.

Fœtus cæcus.

Quomodo res variæ fœtus inuantur.

Appetitus prægnãtium à matrice nõ a vẽtriculo.

sionib. agitur. Quòd verò Astronomi ponũt *astra hominẽ condere*,&, vt ita dicã, naturare, id pro re iocosa ac ludicra ad symposium admittemus, & nugamenta illa differemus, dùm de Virtutibus firmaméti aliquando pleniùs dicturi simus. Eo animo & loco habebimus etiam illos simias, qui Aristotelem & Augustum sibi imaginantur, & eos ita rediuiuos facere conantur. Huiusmodi nugarum plurimarum hîc recordamur, quas anni noui subinde innouant. Ita stultorum numerus haud tenuis ac rarus est: qui tamẽ cognitu & difficiles sũt, & nominatu periculosi.

Astra nihil in fœtu iuris habent.

Imaginatione nullus Aristoteles, &c. nascitur.

PARS DE STATV HVMANO.

CAPVT I.

POstquàm hactenùs de generatione hominis abundè satis pertractauerimus; ac sententiam istiusmodi præposuerimus, nimirùm Deum in principio hominem ipsum condidisse: posteà ipsi semen attribuisse, quò posteros sibi similes ille sereret & plantaret: iam consequenter, & iure quidem, deinceps vobis nonnulla commemorabimus, de statu hominis, *qualis* nimirùm *is sit & peragatur vsque ad dissolutionem sui, ad quam præseruatur*. Id ergò vt dilucidiùs conficiamus: statum hominis in partes duas diuidemus: nimirùm in *corporalem*, quam in se habet ille: & alteram *æternam*. Sic ergo partis huius tractatus duo erunt: vnus de *caduco* siue *mortali*: alter de *æterno* & *immortali*, quę tamen vtraque in vno homine habitant. *Corporale* seu caducum est id, quod æternum sustentat, velut Pandochæus hospitem. Cui tamen beneficiũ etiã accessit diuinum aliud, quod nimirùm ipsum corpus, animam conseruans, sustentat. Hoc autem vitæ est. De qua nihil peculiariter nobis tractandum sumemus. Tale siquidem donum vita est, quasi princeps domum alicui honorario donaret, quam non deberet ei, hanc saltem ob caussam, vt in eo veluti diuerticulo, cum possessionibus suis cæteris eò tutiùs & iucundiùs agere posset. Hæc verò talia ad Philosophiæ metam non relegabimus: videntur enim sub illis latere multò maiora & sublimiora, quàm quæ per experiẽtiam Philosophiæ comperta esse possint. Principiò enim, antequàm ad declarationẽ sequẽtis textus progrediamur, de conditione Philosophiæ id docebimus, quod omnẽ ea originẽ suam ex experiẽtia trahat. Quod verò experientia suggerit, id experimentum est. Ex quo iure deducendum videtur id, quod ex hac matre pronascitur. Quare sermone tali cõcludimus, si quidem de vita & origine animę à nobis minimè definiatur, sicut de rebus corporeis fit: tunc omninò statuẽdum esse, quod ista in experientia nostra minimè consistant. Nec hîc cæcos illos oratores citabimus, qui ex volacium spirituum suorum sapiẽtia multa de his declarant ac rhetorizantur. De illis nobis sententiam ponere facilè esset, qualẽ ferimus de somniis & somniatoribus. Quãquam hi altè quoq; iactent scientiã suam in superioribus, cùm tamen nihil de illis nihil admodum notatu dignum cognouerint, ac teneant.

Corporale hominis quid.

Philosophię mater experientia.

CAP. II.

IAm ad ipsum textum diuertẽtes, principiò inconditas nugas Medicorum, (quos Medici quidem nomine dignari minimè debebamus, veruntamen cùm vos ipsos tales vocetis, ad titulum illum conniuebimus) vobis detegemus & planas faciemus: qui de statu & conditione hominis tractantes, eum quatuor complexionibus, & totidem humoribus, qualitatibúsque ac similibus aliis extrauagationibus definiũt. Fas autem esset, nullũ Medicum quicquam profari, nisi Philosophiæ extremos limites priùs obtriuisset, sicut id Naturali conuenit. Vt verò multi eorum ex Astronomia nati sunt: sic gesticulatores cum præstigiatoribus fœdus ineunt, ac vtrinq;, quantum quidem de hominis natura differunt, non paucis mendaciis doctrinam suam pingunt ac velant. Vt autem veræ Philosophiæ ius suum faciamus, statum hominis proponemus talem, qualem attulit in sua iam generatione perfectus, & integer homo constitutus. Id hoc discursu fiet. Primò omnium primus homo considerandus venit, ex quo res cæteræ omnes prodeunt. Hîc autem duo occurrunt homines in initio constituti; vir nimirum ac mulier. Ex his duobus promanauit omnis natura cęterorum hominum, & quicquid in ipsis (quantum ad vitæ fragilitatem) vspiam exsistit. Quod autem eius spiritum, ac ipsum æternum, & rationem, sapientiamq;, ipsamq; animã attinet, id ad propriũ tractatum differemus. Nã tã ratio quã sapiẽtia & prudẽtia omnibus hominib. æqualiter distribuũtur, non tamen cuncti cuncta æquè facilè capiunt, ex defectu conformationis & compositionis instrumẽtorum corporeorũ. His hîc missis, generationẽ ortũq; ac rationẽ

Medic. reprehẽsio.

in statu hominis expendemus, quibus nimirũ ex caussis quilibet ita appareat, ita exsistat, ita viuat. De quibus vos breui institutione muniemus aduersus prædictos Doctores medicinę & Astronomos, qui in se nec quicquam Philosophiæ solidæ aut habent, aut etiam curant. Annihilantur etiam hîc illi, qui profitentur, cœlum tot formas ac species, tot capita, totque sensus, & varia alia condere ac producere.

CAP. III.

Hominis quatuor complexiones.

HOmo consistit in quatuor complexionibus, ita, vt vna illarum omninò insignis sit. Ea ipsum aut frigidum, aut calidum, aut siccum, aut humidum quidem constituit: sed nullam eius essentiæ proprietatem inducit, vt si frigidus & siccus sit, ob id infidus dici possit: aut si sanguineus sit, ideò necessariò hilaris etiã exsistat. Aliud enim est, quod lætos, aliud quod tristes reddit, quàm ipsa complexio. Sed, vt ante omnia de principio cõplexionum loquamur, res ita se habet. In Ada complexio fuit vna, nimirum calida & humida. Vna etiam in Eua, scilicet frigida & sicca. Ex his duabus quatuor natæ sunt, hac ratione. Frigus Euę, si calorem Adæ superauit, fœtum frigidæ naturæ produxit. Si vero humiditas Adæ, siccitati Euæ præualuit, fœtus humidus genitus est. Sic tertia complexio prodiit, nimirũ frigida & humida, eaque ex vtriusque naturâ, & non alterutrius solâ. Eodẽ modo etiam de complexione quartâ cẽsendum est. Si caliditas Adę frigiditatem Euæ euicit: fœtus calidus euasit. Et si siccitas Euę, humiditatem Adę transcendit, fœtus calidus & siccus genitus est Et hæc quatuor complexionũ consummatio est. In vnam Deus Euam coniecit: in alteram Adamum. Sic & post natiuitatẽ interdùm accidit, vt vicissim frigida & sicca complexio oppositam superet, & sic partus ab vnâ solâ denominetur. Sic ergò huiusmodi inter homines facta distributio est, vt iam quilibet homo suam, eamque vnicam complexionem sortiatur, in quâ consistit, sicut primæui ipsi. Sic ergò complexio commiscetur vel magis, vel minùs, in viris ac fœminis, vt nullius sexus singularis iam complexio sit, sed indiscreta & similis. Calida & humida cõplexio fœminæ æquè fortis & valida est ac viri. Sic & frigida & sicca complexio æquè intẽsa est in viris ac fœminis. Quãquam notare etiam debeatis, complexiones non ita sibi similes omninò esse, vt quicunq; calidus est, calido alteri omninò similis exsistat: verùm omnes inter sese discretæ sunt, secundùm magis & minùs, ad pondus.

Adam calidus & humidus fuit: Eua frigida & sicca.

Complexiones quid & quales.

CAP. VI.

EX hac de quatuor complexionibus Philosophiâ, illis peculiaria nomina tamen non indimus. Si enim frigidam & siccam Melancholiam nominaremus, mendacium diceremus. Nec enim ita se habet. *Melancholia* collectitium nomẽ est, ex multis mendaciis consutum, ac variis proprietatibus signatum, quæ tamẽ in istâ complexione nec inueniuntur, nec nec consistere possunt. Similiter & de calidâ & siccâ complexione nomen cholerę stabilire minimè possumus: complexio enim & cholera res vna non est. Sed quis nugamenta omnia intercipiat eorũ, quibus mentiri volupe est? Idem & de reliquis complexionibus sentire debetis.

Melancholia cõplexio nulla.

**** Sed iam de proprietate hominis vt loquamur, animum sedulò aduertite. Nos enim describimus proprietates alias hominis, ex iis principiis, ex quibus ille procedit, nimirùm enatas. Veluti hilaritas & tristitia vel ipsæ ab Adâ & Euâ genitæ sunt. Hilaritas in Euâ: tristitia ín Adâ posita erat. Inerant autem ipsis ista materialiter, sicut essentiæ ac conditiones quoque cæteræ. Quæ proprietas alteram superauit: eius vincentis naturam fœtus quoque asciuit. Si autem quædam permixtio cõcurrit, sicut permixtio haud facilè abesse potuit: tunc necessariò vnũ alterius infractio fuit. Ideòque, qui eiusdem cum Euâ hilaritatis sit, nemo vnquã post ipsam nascitur: nec post Adamum, qui ęquè ac ipse tristis exsistat. Geminæ enim ipsius Adæ ac Euæ materiæ iam mixtæ sunt, vt tristitia cum hilaritate, & hilaritas cum tristitiâ quadamtenùs iam temperata existat, nec vnquam ad statum pristinum res redire possit. Hinc fit, vt quò plùs minúsue seminis tristitiæ conferatur, homo plùs minúsue tristis fiat. Quod de collatione seminis non tantùm, verùm etiam de dominio & victoriâ hilaritatis intelligendum est. Sic ergò geminarum istarum materiarum sua vicissitudo est, vt nec in fœminâ solâ, nec in solo viro (velut dictum est), consistant, sed in vtroq; sexu mixtæ existant. Ita, tyrannis, & furor, velut etiam lenitas, mansuetudo, ac moderatio: hæc ipsa quoq; ab vtrisque præstò sunt. Primum ab Euâ.

Hilaritas & tristitia vnde.

Eua omnium vsquam hilarissima. Adam omnium hominũ tristissimus.

Alterum ab Adamo: per mixtionem autem distributa in omnem prolem. Inuidia ac odium, fidelitas ac fauor, similiter habent, vt & cætera omnia ex his emanantia. Malum enim ex Euâ: prouidum & consultum ex Adamo. Ac e` deindè contemperata sunt ab vtrisque, sicut comprehensum est.

Omne malum ab Eua. Omne bonum ab Adamo.

Quæ duabus hisce lineis inclusa iam sequuntur ab auctore quidem eo loci, vbi asterisci tres in margine adnotati conspiciuntur, intertexta erant: quibus tamen secundum paginæ longitudinem ipse auctor induxerat lineam, quòd huic libro interponi forsan noluerit. Nos verò duabus lineis hæc à textus serie quasi seiuncta hoc loco intertexere voluimus, hâc potissimum de caussâ, ne prorsùm intereant, tùm quoque, si fortè lectoris studiosi ingenium in aliis descriptis Paracelsi legendis per hæc iuuari queat.

*** De proprietate hominum vt loquamur, animum sedulò aduertite. Vobis enim describimus *(Hæc verba paulò superiùs in textu quoq; habentur: Iam ea sequuntur, quibus ipse auctor lineam induxerat)* materiales proprietates & immateriales. Materiales sunt, *Risus, ira, lacrymæ, oscitatio.* Risus est titillatio in sanguine, cuius proprietas est ex ore nosci & terminari: proùt homo plus minùsue titillationis habet, ita risibilis est: sicut de risu traditur. Ira est ebullitio sine bile facta: quæ si erumpit, ira generatur, vt de irâ docetur, Lacrymatio est constipatio in splene. Eâ incidente, lacrymatio fit. Et hęc talia, vt dictũ est, liberis innascuntur. Semẽ enim iracundum, & semen risibile, si ad generationem procedũt: tunc proùt vnum alterum superat, ità homo gignitur. Quatuor istæ naturæ, tristitia, lætitia, ira, mãsuetudo, in corpore insunt materialiter. Quis vero monstrabit, quomodo in corpore lateant? Indicamus vobis quidem exempla de sanguine, bile, & splene, maioris intelligentiæ causa: non autẽ concludimus, quòd in corde ita se habeant. Simile tamen quod continetur in corpore, in quo quarta ista sita sunt, in materiã vnam recepta, quæ ipsa quoque suum in generatione semen addunt. Prout vnumquodque cadit, plùs minùsue, atque aut vincit, aut vincitur, ita hominis quoque proprietas constituitur.

Risus quid? Ira quid? Lacrymatio quid?

CAP. V.

Post primos parentes peccatum om-

VT verò hæc accuratiùs intelligatis: recordari debetis, quòd post creationem primorum hominum genitorum natura vniuersa, ac substantia hominum in peccatis nata sit, & ea deprauatio ex vno semine subindè in alterum descenderit, & iam continenter perduret, vsque ad consummationem seminum istorum. Quanquàm iam in hominibus prauæ naturæ multæ reperiantur, quę in primęuis parentibus notatæ non fuerunt. Cuius rei causa est, quòd ducem illi rationem secuti sunt, & non instinctum corporis: vndè ad enormia illa etiam adigi nõ potuerũt. Similes iam etiam aliæ naturæ ac prauitates inter homines gliscunt, ex illis non deductæ; vt scortationes, aleæ, &c. Ex obiecto enim enascuntur. Quodcunq; enim obiecta pariunt: id exprimæuis nõ emanauit. Quod autem in nobis citra obiectum inhabitat, id omne nobis secundùm pondus mixtorum seminum à primis parentibus insitum est. Quid ergò nos moueant commenta illorum, qui Planetis, astris, ac stellis talia omnia adscribunt? Vnum enim Iouialem, alterum Martialem, tertium Venereum, &c. faciunt. Mirum autem est, cur non etiam Planetam in cœlum collocarunt, qui ægrotos sanet, aut qui se blandum & amabilem exhibeat. Vniuersos enim malos, morbidos, & aduersos eos faciunt: nec vllum condunt ipsi, qui Medico adsit, vt, quod frangit ipse & perdit, ille resarciat & redintegret. Sed qui ludicris & iocularibus capiuntur, illis ista donari quidem facilè possunt. Homo creatura perfecta in se est, cui nec astra, nec aliud quicquã addere aliquid, aut ingenerare possint. Omnia ipsi ex primo homine indita & præstituta sunt. Quòque minùs ipsis astris homo quicquã indere aut conferre potest: tantò minùs astra ipsi homini vicissim. Quòd autem pluuias, calorem, frigúsque ac similia alia nobis impertiunt: id vniuersum externum est tantùm, minimè internum, velut pluuia cutem saltem attingit, non interiora. Sic etiam frigus similiter. Hæc autem vt diximus, extranea tantum sunt, quæ hominem nec bonum, nec malitiosum, nec furem, nec latronem reddere possunt. Tales autem si stellę sunt, tunc sua sibimet inuicem prędantur, non nobis nostra. Furtum enim res interna est, ex homine penitiore emanans, non ex rebus extimis. Huiusmodi enim nihil ingreditur. Homo etiam ita conditus est, vt quicquid ipsum ambit, & ingreditur, ex ipso amplius non egrediatur. Omnium enim potentissimus

nia peiora reddita sunt. Homines hodie prauiores primæuis.

Astronomi notatur.

Homo creatura perfecta etiam sine astris.

patronus noster, & speculum Christus testatur, quòd in hominem nihil mali intret. Sic ergò nec Planetę intrare possunt: quia ipsos rursus egredi opus esset. Ideòque veluti Christus affirmat, nihil externum in nos intrat, neque stella, neque Planeta, neque cœlum, neque terra. Omnia foris antè hominem posita manent: Homo creatura est, in quam mali nihil ingreditur, neque in vtero materno, neque in conceptione, neque in mundo. Semper enim ac assiduò homo est, in quem, vt Christus ait, mali nihil intrat.

Hominē deforis mali nihil ingreditur.

CAP. VI.

VEluti iam dictum est, quòd nihil in hominem mali intret: sic nec Planetis in hominem introitus datur: ideò scire conuenit, hominē in seipso consistere, omnesque conditiones, boni & mali, à primæuis parentibus ipsi omnino implantatas esse: Ne verò in istis longiùs immoremur: in gratiam textus secundi tractatus nonnihil hic attingemus, ac euoluemus corporis spiritus, ac æternum, quæ corpus gubernare debent. Quicquid enim de homini innatis enumerauimus, id omne suo modo fit: veluti fidelitas, bonitas ac malitia, & similia facinora alia tàm mala, quàm bona. Corporalia enim seu terrena illa sunt: quę ex naturâ brutâ ita eueniunt. Nam in rebus præmemoratis caduca omnia consistunt, quæ aut bona, aut mala esse oportet. Præter ista autem cognoscendum est, æterno nimirum intellectū additum esse, ne homines viuerent secundùm complantatam sibi naturam, velut ligna & lapides, quæ naturam ac conditionem sibi innatam non transgrediuntur, sed secundum eam agunt, vsque ad finem omnis creationis. Hæc, inquam, intelligentes homines sectari non debent: sed eam vitæ rationem instituere, quā intellectus eius, qui æternus est, ipsis suadet & monstrat. Intellectum enim ob vnum hunc finem accepit, vt corporis quiduis agendi libertatē is cohibeat, & ad ductum rationis ac spiritus omnia informet. Ratione enim vt vtatur, omninò opus est. Quicquid enim alias in homine est, rebelle est & contumax, ac vt à ratione edometur & frænetur, omninò opus habet. Cui verò cunque frænando illa non est: eius vim & noxam nullam persentiscit, veluti sunt, distortio, forma difficilis, species ingrata, & similia alia. Hęc nullius rationis moderamine indigent: sed egent eo tantum innatæ vires, siue bonę, siue malę eæ sint.

Homini bona & mala insūt à primæuis.

Rationis datæ finis.

Ratio moderatrix rerū omnium.

Vt verò tandem textui tractatus huius Colophonem inducamus, & reliqua ad suum locum differamus: sciendum vobis est, de omnibus partibus, quæ homo in se ipso secundùm statum suum habet, hactenus sic sufficienter satìs dictum esse, quę nimirū corporaliter in se contineat. Porrò autem de prudentiâ quoque & sapientiâ, ac spiritibus & ęterno, suo loco definiemus. Ac, vt de coloribus quoque strictim nonnihil addamus, breuiter hoc noscite, in Euâ amabiles, delicatos & venustos colores exstitisse, omnes longè supra omnem captum & amabilitatem cōstitutos: similiter etiam in Adamo colores floruisse omnium maximè venustissimos, secundùm naturam tamen virilem. Sed per insequentem mixturam feminū, colores isti obscuriores multò redditi sūt: ita, vt iam deinceps ab illis, nec quisquā vir, nec fœmina eâdem cum ipsis colorū venustate vnquam tingi, aut dotari possit. Idem quoque iudicium de cæteris corporis ac morum ornamentis & venustatibus fieri debet.

Eua omnium venustissima fuit. Adam etiā in suo genere.

DE INTERIORI HOMINE.

Hic calamum auctor deposuit.

Quæ verò de interiori homine, hoc est, de ratione, prudentiâ, sapientiâ, spiritibus & de æterno, quod est in homine, hoc loco desiderantur, ea ex aliis Theophrasti scriptis, vt potè ex libro de fundamento sapientiæ, ex Philosophiâ sagaci, &c. studioso Lectori sunt petenda.

SEQVVNTVR

SEQVVNTVR DEINCEPS

FRAGMENTA VARIA, AD MEDICINAM PHYSICAM PRÆCEDENTEM PERTINENTIA,

quæ passim ex multis Theophrasti autographis descripta, & in vsum studiosorum prælo impressa voluimus. Certum siquidem est, Auctorem persæpè leui pagellâ, verbis paucis, at claris, id tradidisse, per quod obscuriora loca multa in ipsius libris explanentur & dilucidiùs intelligantur. Benignus ergò Lector ista non cum contemptu, sed velut micas quasdam cum bonâ gratiâ acceptabit &c. In his autem fragmentis disponendis id studiosè accurauimus, vt singula suis Tomis quadrarent, & libri libris vbiuis probè responderent.

THEOPHRASTVS

Ad Lectorem.

*Q*VOD *hactenus quidem, Lector, libros meos suppresserim, nec in publicum emiserim, culpa mihi haudquaquàm impingenda est, quasi aut negligentior, aut quocunque modo inuidus exstiterim. Est enim in propatulo, quòd impedimentum mihi nullum obiecerint, vel crebræ vel longinquæ meæ peregrinationes, vel ridiculi aduersariorum insultus, vel aliud quicquid simile, quò minùs in incepta laborum meorum meta terenda subinde pergerem. Qui vero mihi huius procrastinationis causam imputant, illi seipsos reos faciunt. Nam cùm Basileæ in tradenda Medicina iure merito nouam Theoricam ac Philosophiam inueherem, explicans, quæ per Yliadum, Archeum, & Essatum declarari debebant: vix mediocriter cognita esse mirum, quantopere arguti illi & sublimes Platonici ac Indici illicò insultarint, & diuidiam fecerint. Alius enim me contemnendo, seipsum extollere, & venditare annisus, sibi ipsi Theophrasti, mihi verò Cacophrasti nomen ingessit. Alius aliunde me mea suffurari insimulauit, quæ tamen ante me nunquam lucem viderunt, vel nedùm hoc manè. Nam & Lector ipse ex se iudicabit, & ego rationibus firmissimis demonstrabo, quòd meorum operum nullum ante me conscriptum sit vel per Philosophos, vel per Medicos, nec ante me talia à quoquam aut audita aut lecta fuerint. Adeòq; ipsamet mea scripta conuincunt, quòd 600. Inuentiones in hoc libro proferam, quarum tamen ne vnica quidem, vel minima, vel maxima à quoquam vel Philosopho vel Medico siue veteri siue Neoterico admittitur, nisi ab omnibus vniuersorum veterum scriptis defectionem facere velit. Taceo quòd compertum plurimis sit, Bibliothecã meam, quam habeo præsentem, adeo tenuem esse, vt vix sex descripta complere folia possim. Præterea mei etiam Secretarii iuratò testabuntur, ex ore meo ista excipi. Quin & manifestum est, me decennio integro librum nullum legisse. Æmulorum ergò meorum arrogantia & fastus, quo me totum contemptui temerè habent, minùs euidens est, dum alius me Maniacum, alius Nigromanticum fecit, & si quid aliud Magiæ in despectum meum mihi impingi ab ipsis potuit. Cuius ipsorum impudentiæ hæc vnica causa fuit, quòd putarent, meas Inuentiones ipsis iam minùs certò innotuisse: Adeòq; ad honoris cumulum congerendum hoc vnicum iam restare, vt Theophrasti nomen sibi ascribentes, me Cacophrastum per proteruiam suam appellitarent. Ad hoc audendum inflammauit ipsos fur iste ac nequam, quem post aures sedentem ipsi circumferunt. Deinde notoria illa & latè sparsa in curando dexteritas, qua supra Medicos vniuersos ac ipsorum cùm patronos tùm libros, regni ac prouinciis plurimis mirè profui, ac opera eiusmodi præstiti, quæ ex omnibus suis libris illi imitari in æternum non poterunt. Ipsi tamen interim ne gloriam & laudem hanc meritam in curandis Principibus & Magnatibus acquisitam mihi largiri cogerentur, eam diabolis potiùs asscribere maluerunt, quasi ope Beelzebub talia efficerem. Cuius inuidentiæ hæc caussa & finis vnica fuit, vt me despectum passim redderent: ipsique adeò de me vbiuis locorũ & populorum spreto & eiecto, solidum triumphum agerent. Si quandocunque vnus meæ curæ subditus æger moreretur: id longè innotarunt cupidiùs, quàm si decem sanescerent. Quo casu ad mendacium nullum erubuerunt, sed ad conuincendum me passim testimonia dubia multa emendicantes aucupati sunt. Qua in re cum astu nefario tentarent omnia: sui similes socios repererunt haud difficulter, tales nimirùm, quos partim ingrati animi virulentia, partim extortæ iustæ mercedis iniusta inficiatio ad criminandum me stimulare non segniter poterat. Ex quorum numero haud postremus censeri debet Philippus*

Marchio

Marchio Badensis, quem, cum ab Archiatrorum curatione desperatum factum, ac iamiam in agone constitutum à dysenteriæ præsentaneâ morte eripuissem: promissum certè regaliter mihi factum, illiberaliter admodum is seruauit, ac sordidiorem se cum certo meo damno præstitit multò, quàm impius ille Iudæus, Messe de Thalles, æruscator omnium pessimus. Quem cùm in morbo aliquo iuuissem, dicto principe is me multò liberaliùs dimisit. Principis huius ingratitudo, & nimis illiberalis remuneratio, velut & aliorum quorundam primatum exēplum plane simile, prædictis meis aduersariis omnibus non singulari tantùm gaudio & voluptati fuit: verùm iidem posteà hoc idem telum contra me vbiuis reprimendum intentarunt. Vbicunque enim terrarum mihi Sol benignus illucescere videbatur: ibidem tàm verbis iactatis, quàm impreßis libris illi me insectati maleuolè sunt, præsidium omne in blandientibus linguis habentes, ac me per calumniam traducentes, apud nefarios consiliarios, quibus vel ob datam offam se inuicem prodere ludus est. Hi ipsidem non à me saltem sibi præstitæ opis fidelis, malè memores fuerunt, sed merita mercede & me insuper iniquè defraudarunt, ac plagiariè cum honores tum labores meos expilantes, aliena pro suis venditarunt, quæq́; opera equidem mihi conscribenda proposueram, eadem & ipsi tractando anteuertere conati sunt, quod verò iam dum omnes meas à me Inuentiones exsuxissent.

Quòd si ergò, quæ ipsi scripserunt, cum scriptis meis proximè conferre vobis non displicuerit: planum omninò ac euidens vniuersis fiet, quòd isti sua omnia ex meis transcripserint; aut quicquid sciunt, ex me vno didicerint: licèt prœmaturiùs euolitarint. Vnde non dubito, quin breui iterum commensales, ludimagistri & mediastini (velut antè fuerunt) futuri sint. Cùm ergò ignominiam ipsi sibi suam propriam iam dum euulgarint: cogitaui equidem, me iam satis tutò etiam facillimè edere posse, hoc tamen instituto, vt deinceps etiam ad grauiora transeam, & libros Archidoxis, Meteororum, & Generationum Mineralium foras edam: quibus non tantùm Amanuensium meorum putida mendacia propalem, sed etiam illorum, à quibus ipsi primùm turpi Apostasia defecerant, ad quos iam etiam in meum contemptum iterùm associantur, temerariam accusationem infringam & diluam.

His itaque iam præmißis, bone Lector, tuum est, persuasum habere quòd scripta mea illi exactè Philosophiæ operam nauent, ex qua Medicinæ, quæ meam veritatem & aliorum mendacia reuelabit, origo & principium profluit. Hæc ergò cum experientia & veritate perlege, & cùm mea stabilia fundamenta, tùm aliorum inanes nugas prouidè diiudica. Nec verò, adhæc legenda isto accedes animo. quasi euoluto libro vno, illicò desiturus sis: sed hoc potius ages, vt ad finem & fundamentum ipsum cum desiderio certo penetres. Vale.

FRAGMENTA AD PARAMIRVM DE V. ENTIBVS REFERENDA.

De Ente Astrali.

ROPOSITA superius præfatione in libros de Entibus, paragraphum iam tertium ordiemur quo illis finem imponemus, & de quo ita statuimus. Ens astrale est Ens omnium domiciliorū cœli, & quicquid firmamentum continet. Hoc cum homine ita vnitum est, vt, quicquid astrum patitur, idem similiter etiam patiatur ipse homo. Non quod astrum per se ægrotum sit, cùm morbos nullos suscipiat: sed quòd natura ipsius homini nimis fortis potens & aduersa incidat. Hâc vi astrum infirmat subiecta. Cùm verò hoc in paragrapho de Astris breuiùs cōmentemur: ipsorum doctrinam in libro de Morte planiùs & dilucidiùs expediemus.

Ens astrale quid. Entis Astralis & hominis quę consensio.

Si verò, quid astrum sit, breuiter intelligere cupiamus: primò inquirendum est, quid cœlum sit. Est autem cœlum spiritus, & vapor, in quo habitamus velut auis in tempore. Nec verò stellæ tantum & Luna &c. cœlum constituunt: sed etiam stellæ apud nos sunt, quas minimè videmus, quæ cœlum quoque constituunt. Hîc nota, quomodò hoc fit, & sic est. Sicut hypocaustum, vel calidum, vel frigidum, immorantes aut calefacit aut frigefacit: sic eadem etiam est ratio firmamenti & complexionum.

Cœlum quid.

Cœlum vnde cōstituatur.

Sicut ergò cœlum subsistit, & nos in ipso: ita attendite deinceps, quænam vnio sit inter cœlum & hominē, hoc modo: Nihil imprimit, vel Astrum necessitans, vel gubernans, vel inclinans: Hæc mortis, sed non morborum. Duplex est Firmamentū, cœli & corporum, & illa habent concordantiam ad inuicē, & non corpus

Firmamētū est duplex.

corpus ad firmamentum. Verùm si firmamentum supernè frigidum sit, & infernè calidum; tum permixtio naturæ hominis dissoluitur.

Cur verò corpus humanũ detrimentum accipiat, causa hæc est, quod cœlum supernè, &c.

Notate hîc, quòd robur hominis descendat ex firmamento superiore, cuius omnis virtus ipsi inest. Sicut firmamentum vel forte vel imbecille est; ita similiter etiam firmamentum in corpore, eneruatum aut mortuum est.

Attendite verò, quòd omne nostrum robur in Quinta essẽtia cõsistat in Astro.

Cætera desunt.

FRAGMENTVM ALIVD.

De Ente Astrali.

Aſtra an fingant hominẽ.

DVo hic consideranda forent in Ente Astrali secundùm præscriptum Astrologorũ, qui tradunt, cœlum corpus formare, & ipsum fingere ac (vt id dicã) disponere iuxta naturam suam. Sed nos de hoc hîc nihil tractabimus, cùm res ita se minimè habeat. Nam si de principio formationis corporis loqui velimus, considerando ad id ascendimus, quòd Adamus materialis factus sit, & aliud nihil vlteriùs creetur. Quod autem in vtero materno concipitur caro scilicet & sanguis, seu corpus ad perfectum hominem, id omninò fit ex Ente naturæ, mediante semine parentum. Semen quod in agrum conijcitur, ex solo Ente suo crescit, & non ex alio: Astrum ipsi nihil confert aut potentiæ, aut naturæ, proprietatisve, aut complexionis &c. saltem tempus addit. Sic etiam cæmentarium, qui domũ struit, creatura alia nulla iuuat, nisi quòd tempus dat, terminum nempe finis. Et veluti astra domum minimè struunt aliter, quã producendo tempus: ita eadem etiam corpus minimè struunt aliter. Sed ne cætera etiam, hoc est, vitam omittamus, tenendum est, nec hanc quidem ab astris conferri. Vita enim diuinitùs data est Adæ, & ipsius semini indita, à quo deinceps iterum nunquam aufertur. Sed omne id, quod natura ex suo Ente format, ex hac ipsâ quoque vitam accipit. Semel enim ea data deinceps de nouo non impertitur. Hinc est incrementum & robur, ac cætera, quæ homo habet & habere debet. Ratio verò & conscientia, ex Dei dote singulari descendunt: prudentia, sensus & industria, homini ex spiritu extraneo conferuntur. Ita ergò astrum ipsum nihil in homine operatur. Sed vt propositum nostrũ vrgendo Medicum ad Astronomiam ducamus: sciendũ est, debere hominẽ habere Magnale, sine quo viuere nequeat. Magnale enim propter hominẽ factũ est, nõ homo ꝑpter Magnale. Hoc Magnale, Magnale hominis sustentat. Hoc autẽ ex astris descẽdit, & ex nullo alio. Illud autem si corpori aduersum sit, tùm ipsum infirmat, & naturam eius infringit propriam. Hoc pro exemplo sit. Aqua per se debet esse frigida. Si autem magnale astrorum aquam attingat: tunc aqua naturam suam transgreditur, & in eâ pisces degentes pereũt. In aquam enim per magnale impressam naturam contrariam ferre non possunt. Sic & homo qualitatem in se propriam habet: quæ si per magnale nimiùm alteretur vel in calore, vel frigore, vel humiditate, vel siccitate, vel magnali fœtore, aut aciditate, amaritudineve, &c. tunc qualitas naturæ alterata, qualitatem propriam exuit. A quo postea etiam interna membra, velut cor, hepar, cerebrũ, splen, &c. mutantur, ceu pisces inficiuntur in aquâ. Ex hac mutatione prouenit Ens Astrale, nimirùm ex tali magnali. Et sic corpora per astra inficiuntur, infirmãtur, & mortificantur, sicut exemplum de piscibus in aquâ docet.

Adamus factus materialis.

Hominis generatio ex Ente naturæ est, nõ altri.

Tempus tantum astra cõferunt ad generationem hominis. Vita non ex astris, sed Deo.

Ratio & sensus hominis vnde.

Magnale propter hominẽ factum est.

Magnale duplex.

Magnale hominis vnde oriatur.

Magnale hominis naturam alterat.

Sed vt Entis huius Astralis adhuc pleniorem intellectum habeatis, ita attendite. Non solem tantùm inficiendorum corporum nostrorum causam facimus: sed insuper causamur etiam quemcunuis Planetam, in exaltatione suâ constitutũ, ita vt in magnali potens sit, & penetret, idque secundũ se disponat. Sic Martem, Saturnum, &c. si dominentur, credimus magnale nimiùm refrigerare, aut solis magnale nimium calefacere, Iouem nimium salire, Saturnum nimiùm acidare. Ex quibus omnibus, ad exaltationem euectis, corpora nostra inficiuntur. Si autem distantiùs à nobis posita, corpora nostra attingere minimè queant, tum vapor ille nobis nihil damni dat. De quo exemplum aduertite. Real. Iou. Si aquã alterat, illam salefacit. Hæc iam pisces interimit. Real. Sat. aquam acidam reddit, à quâ ipsa quoque pisces emoriuntur. Real. &c. aquam amaram facit, vnde pisces extinguuntur. Sic ergò non minùs tantùm solis calor pisces mortificat; sed

Sol, & Planetæ omnes corpora nostra inficiunt: & quomodo.

Real. Iou. aquam salsam facit.

sed insuper etiam stellæ alię infinitæ, quę in exaltatione & gaudio suo multo malitiosiores sunt, idem faciunt. Sed similitudine aliquâ rem explicabimus. Videtis nimirùm, fieri frequenter, vt in flumine aliquo ingens numerus piscium capiatur, qualem copiam præteriti anni nulli viderunt. Huiusmodi capturá plerùnque sæua & inaudita lues sequitur. Iá, quæ huius rei causa sit, considerari debet. Hæc nimirum est, quòd salsitudo Realgaris, aquas in Magnali iustò salsiores fecit: vnde illæ maturantur in substantiam, quæ deinde fundũ petit. Quòd si ergò pisces multitudinem salsi magnalis sentiunt, fugâ institutâ, in summitate aquæ, versus solem, diemque & ad lumẽ quietem quærunt, nec fundum iterùm adeunt nimiùm salsum. Vnde fit, vt capiantur. Sicut ergò magnale piscium nimiùm salsum fit: ita hominum quoque magnale salsum est, adeòque qualitas ac natura ipsius complexionis metas transiliit. Hanc ergò alterationem concipit, cor, hepar, cerebrumque: quam posteà mors sequitur. Quòd si pisces in aquâ maneant, eodem modo, quo homines, morientur. Sicut ergò hactenus præsens textus de magnali docuit: ita intelligi debet, hoc scilicèt existere Ens Astrale, quod corpus nostrũ infirmat, sine conspiratione Entium quatuor reliquorũ, ex virtute propriâ. Quæ docere Astronorum est. Exaltationes enim siderum indicant, quid & quantopere in magnali inficiant, &c.

Piscium in audita captura lois Epidemicę Pordcoma.

Magnalis hominis alteratio corpus inficit.

Sequitur nunc, quomodo Hydrops, quomodo Pestis, quomodo &c.

Plura de his Fragmentis non habentur.

Fragmentum aliud, Paramiro de Morbis ex tribus primis substantiis correspondens.

TRACTATVS II.

QVi verò morbi trium primorũ principiorum diuidantur & nascantur, hanc institutionem accipite.

Natura MERCVRII qualis in se est, talis etiam effigiata & expressa est in Mercurio vulgi. Vnde ab hoc liquore is non immerito denominatur. Nullum enim ex omnib. Mercurii naturam signis externis expressiùs exhibet, quàm iste solus. Ad hęc iam consequitur, tres casus in Mercurio consistere. Nam Volatilitate suâ facit maniam, mortificationes ligamentorum, arteriarum, iuncturarũ, & tremores, casus. Acrimoniâ suæ volatilitatis, si se depurat, & nimis in spiritũ abit, gignit maniam, phrenesin, Amentiam, Syncopin; & vesaniam alteram quam vulgus vocat Melancholiam. Nec verum est huiusmodi morbos ex multitudine aut alio affectu &c. sanguinis oriri. Generantur enim tantùm ex spiritu Mercurii, qui ascendens, exitúmq; quærens, cerebrum ac cellas memoriales & iudicii lædit, veluti propriis capitibus docetur. Si autem is in ligamenta penetret, ita vt descendat, & cerebrum tangat, concitat Apoplexiam. Si tangat Nucham, ciet paralysin. Si verò vsque adeò subtilis non sit, sed frigidum cursum habeat, facit tremores in manibus, pedibusque, aut in capite solo: similiter & morbum Lethargicum, torturam oris, oculorum, narium, & similiũ. Hæc omnia fiunt ex Archëicâ naturâ Mercurii: quorum genera multa sunt, quæ in theorica suis capitulis propriis explicant.

Mercurii vulgi idea est primi.

Mercurii volatilitas quid faciat. M. Volatilitatis acrimonia quid faciat.

Mercurii spiritus quæ producat.

II.

SEd & SVLPHVR suos morbos habet; nempe febriles morbos, Apostemata, Ictéritiam. Horum ex sulphure generatio est, ideò, quia non volatile fit. Putrefit tamen idem, ac corrumpitur promptiùs quàm vllum aliud ex duobus reliquis. Sal enim duo cætera, ne putrescant, sustentat. Mercurius non putrescit, quòd sal nimiopere ipsi impressum sit, ita, vt cum sale volatile reddatur. Quicquid is ergò operatur, ex naturæ suæ subtilitate operatur. Sulphur autem vsque adeò sali non impressum est, sed vtraque crassiùs in vnâ cõtrarietate subsistunt. Quòd si ergò sal à sulphure separetur & secedat, tunc putrescit sulphur, & producit morbos suę dispositionis, prout in loca diuersa incidit. Nam in præcordiis facit pleuresin, in stomacho febres, in hepate febres, in capite hemicraneũ, dolores oculorum, dentium, aurium, & grauedinem, & cephalæam, & similia. Nec enim hi morbi eo modo generantur, sicut auctorum veterum opinio sancit. Et hallucinatio illa quidem non leuis est, quòd in his morbis cõsiderant frigidum & calidum aut choleram melancholiamve; ac phlegma vel sanguinem. Quisquis enim cum laude agere Medicum volet, is has nugas longè valere iubeat. Nec enim vllus vnquam morbus calidus per frigida sanatus fuit, nec frigidus per calida. Simile autem suum simile frequenter curauit, scilicet Mercurius, sulphur: & sulphur Mercurium; & sal illa, velut & illa sal.

Sulphuris qui morbi.

Sulphur cur cæteris citius putrescat.

Sulphur quî morbos suos profetat.

Simile similis curationem necessarium.

ſal. Interdum quidem cum proprietate iunctum frigidum ſanauit calidum: ſed id non factum eſt ratione frigidi, verùm ratione naturæ alterius, quā à primo illo omnino diuerſam facimus.

III.

Salis morbi qui. EOdem modo & ſal ægritudines, easque non paucas, facit: quarum pars iam explicata eſt, velut colica, &c. Præterea etiam facit calculum, arenam, & congelationes alias in venis & concauitatib. vt & podagram, chiragram, Artheticam, Schiaticam, & ſimilia alia. Quorũ cauſa eſt Sp. ſalis, cum quo corpus ſalis concurrit, & in illis locis coagulatur (vt in ſecundo libro) concitat idem etiá fluxus inteſtinorũ, ventris, &c: modis multis, quoties ex ſeipſo reſoluitur, ex ſuóque corpore in diſſolutionem abit. Similiter etiam gignit durities, opilationes, &c. ſi nimiùm induratur & coagulatur. Itaque hi curantur per reſolutionem, per quam ſal reſoluitur. Quòd ſi verò (prout natura Mercurii ſe habet, qui ſubtiliationi plus ſulphure obnoxius eſt) nimiùm ſubtilizetur: tunc, ſi conditionem expellendi ſubit, facit vlcera & ſcabiem, pruritumque, & genera externa ſimilia alia, quæ omnia ex ſale proueniunt; vnum tamen altero magìs minùſve, velut Eryſipela & Eſthiomena, Cancer, Fiſtula, & reliqua, quæ in propriis ſuis capitulis enumerantur. Quòd ſi ſal intenſiſſimum fiat, mouet ignem Perſicum, inflammationes, & ſimilia. Ignis Perſicus vnde? Præterea etiam, prout hanc vel illam regionem inuadit, ita etiam morbos peculiares gignit, vt in ſecundo libro dictum eſt. Sic ergò cùm interiùs, tùm exteriùs huiuſmodi morbi fiunt plures ex ſale: ex Mercurio tantùm interni: ex

Reliqua deſunt.

Conceptum aliud, priori ſimile, ſed ab auctore non abſolutum.

Mundus vniuerſus extribus conſtat. VNiuerſum corpus, hoc eſt, omnia mundi corpora, quę vllo vnquam tempore fuerunt, vel ad finẽ vſque erunt, in tria poſita ſunt; in Sal, Mercurium, & ſulphur. Hæc tria in omnibus etiam Elementis conſiſtunt, & in quolibet ſeorſim perfectum quodlibet, & vocantur mineralia. Quæ in Elemento terræ exiſtunt, naturæ ſingularis ſunt. Quæ in aquâ, ſingularis. Sic etiam, quæ in igne & aëre. Eadem illorum ratio etiam in homine. Yliadus quid. In tribus his conſiſtit vnumquodlibet corpus, & vocatur Yliadus: hoc eſt, omnes ſpecies, quas mineralia in ſe continent, illius Elementi, hîc comprehenduntur. Is autem duplex eſt: vnus Elementorum, alter hominis. Yliadus duplex. Et cùm quodlibet Elementum ſuum peculiarem habeat, quorum nullus alteri ſimilis eſt: ideò ſeorſim quilibet pro ſuo Elemento denominatur. Sic ergò Elementorum Yliadi quatuor ſunt. Cùm ergò ita ſeſe habeat Yliadus: principiò noſcendum eſt, quas ſpecies Yliadus habeat, & quot. Yliadorũ numerus menſura eſt partium. Pro horum numero, corpus etiam in totidem partes diuidendum eſt; ne vna quidem deficiat: nam nec Elementa vllius defectum ferunt. Pro his itaque attendite, qui ex Elemento aquæ prodeat Vitriolum, ogertinum, &c. Eodem modo prodit etiam ex Elemento terræ, ſed tamen in alio fructu & ſpecie, ſcilicet Boleti. Sicut ergò vitriola multa: ita multi etiam Boleti. Arſenicus eſt minerale aqueum. Arſenicus eſt minerale aqueum. Sic viciſſim in terra, Fungus, ille Arſenicus eſt. Eodem modo & plumbum & alia. Prout ergò ſpecies ſunt, ita nomẽ ſuum retinent: hoc eſt, ita loquendum eſt: vitriolum terræ album, eſt Boletus: vitriolum aquæ, eſt aqua vitrioli, &c.

Secundùm hanc rationẽ eædem ſpecies etiam in homine conſiſtunt, hoc eſt, in ipſius Yliado, cum ſuis mineralibus. Secundũ externa interna appellāda. Hinc manifeſtum eſt ſequi: quod, ſicut in Elemento, loco vno prouenit vitriolum, alio Marcaſita, alio cachymia, &c. prout illo loco Yliadus conſiſtit ac viget: ita in homine quoque idem eodem modo fiat. In hoc producit is tale minerale, hoc eſt, fructus: Fructus enim vocantur mineralia, & pro mineralibus ſumuntur. Itaque ſi eryſipelam vides, dic eſſe vitriolum: ſi vides cancrum, dic eſſe colcothar: ſi vides lupum, dic eſſe plumoſum, &c. vt deinceps tradetur. Ad has enim ſpecies attendere debes, cur externa mineralia cum illis adeò conueniant, ſicut deinceps dicetur. Scieris ergò in hoc capire nihil tractari aliud, quàm introitum ad philoſophiã Yliadi, quidnam is ſit. Quomodò verò res omnes ſe habeant, ſequetur. Item tot ſunt ſanitates, quos ſpecies; & tot morbi, quot ſpecies.

Porrò de his notate, quòd tria ſint primaria: ſulphur, Mercurius & ſal. Triũm primorũ quot ſint ſpecies. De ſpeciebus autem horum quot eæ ſint attendite. Et vt de ſulphure priùs dicamus, ſulphura multiplicia ſunt: eſt enim rubrum, quod etiam in corpore tale eſt: Sulphur quadruplex eſt. hoc iam iterum triplex; id eſt, in carne, in ſanguine, in membris principalibus,

P corde

corde, hepate, renibus ſplene. Alterum, eſt flauum, hoc ipſum quoq; triplex, in adipe, in medullâ, in omento. Tertium eſt album, in cerebro, in oſſibus, venis. Quartum eſt viride, in felle. Et quidquid flagrat, ſulphur eſt. Ideo eſt SS. Rubrum, SS. album, SS. citrinum, & SS. viride. Sequitur iam Mercurius, qui partim eſt grauis, vt in carne: partim leuis, vt in pulmone: partim mediocris, vt in oſſibus, &c. Ipſe enim pondus dat. Salis etiá pars eſt dulcis, vt in carne: pars ſalſa, vt in ſanguine: pars amara, vt in felle: pars aceſoſa, vt in locuſtis. Hoc enim guſtum dat,

Mercurius eſt triplex.

Sal eſt quadruplex.

Hac ergò ratione Yliadus hîc in partes tres diuiſus eſt: in colorem, pondus & guſtum. Quod effumat, eſt Mercurius, & Alkali ſalſum. Cùm ergò corpus in hiſce tribus conſiſtat: ideò, ſcitote quòd ſi fructus non edant, morbus nullus oriatur. Si fructus autem ptoferant, morbi præſtò ſint. Nam omnia tria ſunt eſſentialia: non quòd color tantùm vel pondus aut guſtus adſit; verû omnia ſimul & in ſpecie, quæ adeſſe debent: hoc eſt, quælibet ſpecies eſſentiá ſuam ſibi coniunctam habet. Ex his eſſentiis iam fructus prodit. Prout natura Ylechi eſt, vt nunquàm integer manere queat. Mortem enim comedit, & ſpecies vna ſubinde poſt alteram interire cogitur, dum egrediatur omne, quod malignû intus eſt. Quemadmodùm Elementum terræ, quod aurum gignit. Is fructus malus eſt. Pro natura etenim ſui Yliadi eſt terræ magnus morbus ideò, ceu morbus, ab Elemento ſuo eiicitur, nec fertur. Eadem etiam mineralium aliorum ratio eſt. itaque morbus hîc iſtis metallis & mineralibus ſimilis eſt. Ac in Yliado, hoc eſt, in domo, vnde mineralia egrediuntur, morbi omnes ſiti ſunt. Et ſicut pro Yliadi diuiſione hoc vel illud minerale hîc vel illic egreditur: ita morbus eſt. Ac velut in vno monte auri multum eſt, in altero aliud quid &c. ita in hominibus quoque his hic, aliis alius morbus viget. Hinc fit, quòd in loco vno peſtis dominetur, in alio minùs. Et velut in Elementis mineralia diſtributa ſunt, ita, vt in loco vno fructus, in altero arbores, in alio item herbę creſcant: ſic inter homines etiam hi hunc tantum morbum, illi iſtû, cæteri hunc ſaltem ſuſtinent. Et licèt in vno vel plurib. locis verſentur homines omnes tamẽ hunc in ſe montẽ gerunt, id eſt, vnum montẽ, ſeu vná fodiná vniuerſi cõſtituunt. Morbus enim eſt vna fodina in omnibus hominibus. Ex his iam intellige, dictorum noſtrorùm hunc vnicum

Morbi ſunt fructus triû primorû.

Aurû ſui Elementi morbus eſt: velut omnes etiá mineræ.

Yliadi varietas quanta.

finem eſſe, vt Yliadus probè intelligatur in ſuis fructibus per exemplum cæterorum mineralium, quæ vnum ſunt cum homine qui ſcilicet morbi gigni ſoleant.

Iam verò quot mineræ, hoc eſt, quot morbi exſiſtant, ita accipe. Mineræ principales ſunt tres: *Sulphur, Mercurius, & Sal.* Sicut ergò mineralia his tribus indigẽt: ita pariter ex tribus morbus generatur, ſed compoſitione mira & varia, veluti de mineralibus traditur. Res autem vna eſt, quæ morbum parit, hoc eſt, vna ſpecies, quæ tamen trina eſt: veluti, ſi morbus ex vitriolo ortus eſt, tum vitriolum ſulphuris, Mercurij & ſalis iunguntur, & tamen vitriolum vnum eſt, ac vocatur. In pondere tamen non conueniunt, vnum magis minúſve altero. Principale autem potiùs eſt, ſecundùm quod vitriolum denominatur. Sic, ſi ſalis ſit, vitriolû ſalis morbum feciſſe dicitur: ſi Mercurij, vitriolû Mercurij, &c. ſi ſulphuris, vitriolum ſulphuris, illum feciſſe affirmatur. Eadem cæterarum quoque ſpecierum ratio eſt, ſiue Alumina, ſiue ſalia, ſiue arſenica, &c. ſint. Proximum ergò eſt, has iam ſpecies cognoſci. Illis perceptis, quot ſcilicet ſint, deinceps perquirendum eſt, quos morbos pariant: hoc eſt, quid vitriolum ſit, qui eius morbi ſint, qui vitriolati vocentur, & ſic de cæteris. Et poſtremò, qui cognoſcatur, morbum dici debere vel vitriolatum, vel plumoſum, &c. aut fungû, aut agaricum, aut botin, &c. hoc eſt, quomodo ſecundùm quatuor Elementa denominari morbi debeant. Sic enim Alopecia eſt in Elemento terræ, cetum, id eſt, ſcabies in cortice. In Elemento Aquę vocatur ferrugo. In Elemento Aeris Sanet, &c. In Elemento Ignis, fulgur: in homine, Alopecia. Et ſic in morbis reliquis omnibus. Cognitis ergò maximè neceſſariis nimirùm generibus ſpecierum mineralium, deinde morbis, iam ſequuntur ipſorum nomina.

Mineræ principales tres ſunt.

Vitrioli triplex.

Morbi qui appellantur.

Vitriolum album, vitriolum rubeum, vitriolum cuperoſum. Alumen Rochum, alumen ſciſſum, alumen plumoſum, alumen Entali, alumen vſnetum. Sal Gẽmæ, ſal petræ, ſal montiû, ſal maris, ſal fontiû. Hæ ſpecies omnes ex ſale triû primorum proueniũt. Hæc poſtea ſalia interdû calcinãtur, interdû reuerberãtur, interdum ſublimãtur. Quoties ergo aliud, toties alius morbus. Quòd ſi verò ea omnia in proportione ſua conueniente, ſeu (vt vocant) Eſſe conſiſtunt, vno vniuerſa nomine *Liquor naturæ*, vocantur, aut liquor Salis, aut Balſamus ſalis. Præter hæc eſt

Mineralium nomina & ſpecies.

Liquor naturæ, &c. quid.

Arſe-

ſenicus,Realgar,Ogertum, Auripigmentum nigrum, Antimonium, Mercurius, Aſphaltum. Ex his ipſis etiam fiunt huiuſmodi Calcinat.Reuerb.Deſtil.&c.quę iterùm alij morbi ſequuntur. Quæ ſi integrè in vna eſſentia conſiſtant, vocātur Balſamus naturæ, aut liquor Mercurij, aut Balſamus Mercurij. Deniq; ſunt ſpecies ſulphuris,petroleum,carabe, ſanguis Draconis,ſulphur,pix,&c.Hęc interdum deſtillantur &c. Vnde morbi alij etiam emergunt. Hæc ſi non ſeparata,ſed in vna eſſentia conſiſtant,vocantur Tinctura naturæ, vel Liquor Sulphuris, vel Balſamus Sulphuris.

Balſamus naturæ, &c.quid.

Hoc modo genera mineralium communi appellatione noſcenda ſunt. Hîc ergo nomina Elementi aquæ ſume,& ſecundùm illa pronuntia.Quę autem aliorum conuenientia ſit, id iam deinceps ſequetur.

Arſenicus,&c.Theren malū,Niuis.
Vitriolum,colocinth.&c.(id eſt,ſecundùm corpus)

Et ſic de reliquis fuerit totū capitulū.

Hoc itaq: in capite dictum iam eſt de morbis mineralium in 4.Elementis.Porrò nunc ſequitur de morbis, qui ad quatuor nomina æquiparari debent.

Prætereà,vt ad nomina de ſalibus deſcendamus,notandum eſt, vnumquodlibet tantùm ac ita operari, pro vt generum numerus & conditio ſe habet. Sic nimirùm, quæ arſenicalia ſunt, ea faciūt tumorem,eſcharam, & quæ ſignis ſimilibus his conueniunt. Nulla enim inflammatio,nulla eſchara fit, niſi ex Arſenico proceſſerit.Vniuerſę itaque ægritudines quæ inflammant, tumefaciunt, & eſcharizant tam in membris internis, quàm externis,ex Arſenico manârunt.

Arſenicalium qui morbi.

Inflam.& &c omnis ex Arſenico.

Sed pergamus. Omnes ægritudines, quæ interiùs punctiones cum feruore cient, item plenitudinem circa pectus, aut ſitim mouent,adeoque acuti ſunt; ex Arſenico profluxerunt. Excipe illas,quæ alia ſigna cum ſuppuratione exhibent. Item mors omnis ab Arſenico eſt, nec aliunde. Mineralia ſiquidem omnia poſtremò inducunt reſolutionem arſenici ex Yliado:quod à ſolo fit Arſenico,prout per ſe is eſt.

Mors omnis ab Arſenico.

Prætereà à Mercurio oriuntur omnes illi morbi, qui calidi ſunt, & punctiones inferunt,ac Apoſtemata ſanguinea infligunt. Deinde,qui mortales ſunt.ac Arſenico ſimiles, ſi tamen excipias excitationem eſcharæ, niſi fortè ſit cum oſſe, cum venis,cum ligamentis, ac item cum inflata facie, cum tumore, fluxione è capite,dolore dentium, ſputatione,tremore, contractura, dentium nigredine, & palpitatione qualicunque. Hi ſiquidem morbi vniuerſi ex Mercurio geniti procedunt.

Mercurij qui morbi.

Inſuper ex ſulphure morbi illi omnes emergunt,qui pertinent ad Guttam, Paralyſin, Torturam oris,Lethargum, Apoplexiam. Hi enim ex ſulphure vniuerſi oriuntur, velut etiam qui de excrementis naſcuntur, ex ſulphure eodem profluunt,vt ſunt dyſenteria,diarrhœa,lienteria,& ſi qui fluxus alij ſunt.

Sulphuris qui morbi.

Ex vitriolo morbi hi naſcuntur externi: rubentia vlcera, ſicca & ſerpentia, rumore carentia.

Vitrioli qui morbi.

Ex Alumine aluminoſò proueniunt Hydrops.id enim reſolui ſolet. Item,qui qui foris vlceroſi tumores ſunt.

Aluminis aluminoſi qui morbi

Ex Alum. plumoſo fiunt morbi, qui fiſſuras agunt.

Aluminis plumoſi qui morbi.

Ex Glacie, qui ex vento dureſcunt, vt Hernia ventoſa,&c.

Glac.&c.

Ex ſale Petræ, quæ vlcera vrentia ſunt,nec nigra,nec rubra.

Sal. Pet.

Ex Vitriolo albo, quæ cancrenoſa, &c. ſunt minimè aperta.

Vitr.alb.

Ex ſale communi, quod per ſe conſolidatur,vt Apoſtemata,&c.

Sal.com.

Ex ſale acuto,quæ Apoſtemata mortalia ſunt,vt Anthrax.

Sal.acut.

Iam ſicut hactenus de eſſentia mineralium non pauca diximus: ita plures adhuc & varij ſunt morbi ex Mercurijs, ſulphuribus,ſalia, vel his ipſis permixtis: quæ omnia ſigillatim enumerare nō ſaltem tædioſum ſit:ſed etiam, cùm partim incognita, ſolo futuri temporis circuitu explorentur, exquiſitior iam explicatio fieri nequit. Qui autem morbi hoc meo ſeculo manifeſtati ſunt, eos hîc annoto, velut & in practica, vnde veſtra ſtabiliri experientia poſſit. Quod autem reliquū eſt,vt ſciatis,h. e.Sicut minerale quoduis operationem ſuam,tàm malitiā, quā bonitatem manifeſtè oculis exhibet:ſic idē ſimiliter etiam in corpore fit. Sciendū itaq; eſt,morbos,qui externis ſimiles ſunt ab illorū materia deſcendere.Vnde cōſequenter modus cōponendi recepta extruitur,quæ nempe ſimplicia proſint cōtra Arſenicum,contra Mercurium, contra ſulphur,&c. contra omnia mineralia: Quæ omnia cōperta&explorata eſſe docet in hac tabula,in qua docet,quomodo per mineralia mineralibus omnib. iri debeat

Recepta vnde diſcēdaſint.

Mineralia mineralibus remedia ſunt.

beat obuiam. Nam illa se mutuò pellunt.

Mineralium species, species morborũ cõstituunt.

Porrò, quot species, tot separationes etiam, ac totidem morbi. Quæcunque autem species tollatur, eiusdem quoque morbus ac sanitas sublata erit. Quot enim species: tot sanitates. Illę autem vniuersæ sanitatem quidem vnam faciunt, non autem vnum morbum: sed potiùs tot morbos, quot species. Medico ergò separationes apprimè cognitę esse debét. Per has enim separatur Arsenicus, vitriolum, &c. ita vt 3000. species ex re vnica emergant. Tanta Naturæ nobilitas est ac industria. De totidem ergo etiam morbis nobis debet esse ratum, vel præteritis, vel futuris, vel iam instantibus. Sic vicissim totidem etiam sunt arcana contra totidem species, semper vna species alteri opponitur: velut Sulphur Mercurio aut Arsenico, aut Mercurius sulphuri, &c. idque non secundùm, sed contra complexionem, nimirum secundùm spiritus, &c. Iam quod processit, id in Megatheorica de Theorica salis traditur. Quod autem præterea ad Sanitagnomiam attinet, id practicum est, vnius nempe oppositio ad alterum. Nec practica ea alia est, quàm Theorica practicæ, sine descriptione Receptorum. Sic ergò hæc Theorica est duplex: Philosophiæ scilicet Physicæ, & Theorica vtriusque practicæ.

Theorica morbus mineral. est duplex.

LIBER SECVNDVS.

De Theoricâ practicâ.

IAM quantum ad Theoricam Practicæ Philosophiæ attinet, dicẽdũ est, quomodo simplex vnum alteri aduersetur. Vbi aduertendum est hoc. Vndénam enascantur insecta, araneæ, &c. Ex solis spiritibus, qui in illis locis separantur, velut aranea ex Realgare, &c.

Insecta vnde generãtur. Aranea ex Realgare, &c.

In media pagina finem fecit auctor.

FRAGMENTVM ALIVD.

Morborũ omniũ origo vel ex Resolutione, vel coagulatione.

MOrbi veniunt ex his: siue ex Resolutione, cùm coagulati fuerint: vel Coagulatione, cùm resoluti fuerint. Nunc, in quibus est sal: si resoluitur, tunc facit suum morbum. Si sulphur aduritur, facit suum, &c. Sic etiam in Mineralibus Terræ, Aquæ, Aëris, Ignis.

Nam omnia ista debent consistere in suo Esse, absque destructione: Si non, tunc morbus generatus est.

Granati 4. Elemẽ. Et Microcosmi.

Sed qualiter sentiendum sit de Smaragdo, Granato, &c. Talis est sententia. Granatus aqueus coagulatur, Igneus carbonizatur, Terreus herbatur, Aëreus nubescatur: sic hominis sanguisatur.

Sed qualiter cognoscitur illud, quòd sanguis sit Rubinus, sit cryſtallus? Ex eo, quòd natura huiusmodi rerũ particulariter ibi est, scilicet in granulis sanguinis, &c. sicut particulariter in gẽmis: sed forma nõ talis, quia etiã nõ talis in terra: sed naturæ, & proprietates tales sunt particulariter, qualiter in gẽmis particulariter.

Rubinus &c. quomodo à sanguine.

In natura particulari nõ differũt. Differunt tantùm in forma & figura, &c.

Nunc de Cura.

ET sic aduertẽdũ de cura rerũ istarũ: si aurũ peccat ex sua resolutione, tũc per coagulationẽ curabitur. Si Sal resoluitur, tũc coaguletur. Si Mercurius resoluitur, coagulatur, figitur, sicut per Alchimiam: Ita hominis per medicinã, & erit longa vita. Item sic & in Lepra: Mercurius deest, generetur & curabitur lepra.

Sed qui (vt Epilepsia) sunt nati morbi his cura subiicitur: flos est mineralis, &c.

Quædam ad Librum de Matrice referenda.

Matrix est arbor corporis.

MAtrix se habet, velut arbor in terra. Et sicut arbor ex terra attrahit, ac ex omnibus Elemẽtis, quo opus habet: ita corpus etiã terra, matrix arbor exsistit: id q, Philosophia cum suis mineralibus declarat.

2. Sic ergo matrix morbos ex terra, h.e. ex corpore, attrahit. Hi ergò arborei morbi, quos ita cõcipit, morbi sunt alij & diuersi omnino à corporeis reliquis. Ideò duæ etiam Theoricæ dantur: Naturalis, & Abortus.

Matricis morbi duplicet vsitheoricę.

3. Corpus ergò per seipsũ virilib. morbis simile exsistit. Si id autẽ ęgrescit, similiter alios morbos suscitat in matrice, &c.

4. Ad quæ cõsequitur, quòd viriles corporei morbi profluuiũ menstruorum, molam, &c. faciant: velut ab epilepsia fit suffocatio, ab apoplexia præcipitatio, à febribus profluuium, &c.

5. primò itaq; corpus rectificandum est: postea matrix, id est, arbor.

6. Bona terra bonas arbores producit: Bona arbor bonos gignit fructus. Ideò primùm corpus, postea matrix; tandem infans considerandus est.

Terra bona, bonos fructus, &c.

7. Cũ verò matrix arbor sit, corpus autẽ terra; ideò duæ Theoricæ in Fœminarũ Monarchia, nempe morbi corporei & arborei describi ac tradi debent. Quibus deinde additur tertia Theorica huius Monarchiæ: h.e. de recente nato infante, non rectè concepto, sed se habente velut pyrum in arbore putrescens: quibus omnibus Monarchia virorum exempta est.

Morborũm tres Theoricæ.

15. Velut

15. Velut vnum idemque est, quoad nutrimentum, siue vir cibos fœminales, siue fœmina viriles edat. Nam quoad nutritionem, res vna est.

Archei discretio quæ. 16. Quia Archeus fœminis cibos fœminaliter & non viriliter digerit: ac prima cibus est communis viris ac fœminis: sed vltima tamen est caro fœminalis, non virilis. Ideò alia necessariò Theorica vtrobiq; instituenda, vna pro viris, altera pro fœminis.

Morbi virorum & fœminarũ diuersi. 17. Alius Archeus alios morbos indicat. Quandoquidem enim ex cibo, &c. morbi suscitentur, alia ac diuersa Theorica omninò opus est. Alius enim est morbus fœminarum, alius virorum.

FRAGMENTVM LIBRI DE Morbis ex Incantationibus & Impressionibus inferioribus, hoc est,

De Morbis Inuisibilibus.

* res non succedant, aut vim habeat. Pro his ergò tenendum est, quòd spiritus immundi in homines attenti, sedulò dispiciant, cuinam tandem homo amorem suum impendat, vt illum sua ope confirment. Veluti, si Idolum præstò sit, ex se splendidum exultumque, adeoque Diui cuiusdam nomen sibi vendicans, quòd ipsum homo impensiùs amaret & coleret: tunc immundus spiritus re intellecta, ope addita Idolum, hominis oculis, adhuc amabiliùs facit ac commendat: adeoq; denique hominem incantat ita, vt Idolũ id præ rebus omnibus veneretur. Quod Incantationis genus simile est illi, quo quis in amorem innascatur eius, quã duram sibi & asperam sentit. Hoc modo incantantur homines, vt amore prosequãtur ac desiderent, quæ grauiùs prohibita sunt: veluti si quis deserta vxore, sectetur scorta. Vxor eius ex Deo: scortum ex Diabolo est. Quid verò possit Satanas nocentiùs, quàm vt diuis excussis, diabolica in locum ipsorum collocet? Adeò enim emunctæ naris Satanas est, vt facilè olfaciat, se, si ab hominibus quidem pernoscatur, non facilè ab ipsis inuocatũ iri. Similiter homo haud dicit, O Satana iuua me, sed potiùs. O Deus iuua me. Id ergò medium in his comminiscitur rebus diabolus, vt non sub nomine inuocetur proprio, sed sub prætextu Sanctorum cùm interim is ipse sub larua condatur. Qui enim aliquem quærit ibi, vbi non est: is certè, si, quem quærit, inueniat, nullo dubio dolo circumuentus est. Diui nimirùm in cœlo, non ligno versantur. In hoc qui ipsos quæritat, certè nunquam inueniet. Si verò voti compos fiat nihilominùs, id iam cum fide pugnat. In terra siquidem nihil vspiam tam præstans ac nobile est, in quo habitare Diui commodè queant: ne ineptum lignum aut saxum dicam. Iam verò ista voti impetratio est sanatio. Sanatio ea est morbus, non sanitas: De qua sanatione proprio capitulo traditur.

Incantationis Satanæ vis quanta.

Vxor ex Deo: scortum ex Satana.

Satanæ vafricies.

Diui in cœlo, nõ ligno quærẽdi.

Sic & signorum seu miraculorum operatio ab eadem virtute & potentia est: vt si quis dicat: Diabole iuua, &c. & is iuuet. Vtrunque enim idem est. Aut si quis dicat: Vtinam Diuus Anthonius te exurat. Is si ad imprecationem hanc exuratur, signum hoc certè, non Diuo, sed ipsi diabolo adscribi debet. Hi iidem spiritus etiam miracula operantur, quando vel Abbas aliquis, aut Prælatus, aut Dominus &c. moritur: sicut multis in locis præ nuncij hi triduo antè apparent, &c. Quæ omnia euincunt, spiritus admodum potentes ibi habitare, & superstitionis multùm temerariis instillare. Tãta enim vafrities ac sagacitas spirituum malignorũ ad seducendos & decipiendos homines est, vt infinitas latebras ac decipulas illis struant, vt declinare vniuersas nulla industria possint, nisi hoc vnico scuto se munientes, vt Deo vni & soli credant, ac cætera omnia eius protectioni mãdet. Et licèt Diui quidem apud homines essent, aut esse possent, &c. ac hominũ vota sua gratia complerent: res tamen ista adeò dubia est & periculi plena, vt propter fraudes permixtas Satanicas nihil temerè tentari debeat. Nam vnicũ hoc, idq; tutissimum fundamentum contra omnia tentamina nobis prostat, vt in vnũ Deum credamus, fiduciam omnem in ipsum iactemus, & mundana omnia longè extra animum excutiamus. Et licèt D. Petrus quidem integrum tibi Regnum impertiret: illud tamen accipere minimè debes, non inquam, si quidem incorã tibi ipse loqueretur. Tot enim articuli ac conditiones à Satana interseruntur, vt longè præstabiliùs sit, nihil quicquam quocunq; modo acceptare. Eodem modo si quis ægrotaret, & Diuum quẽdam inuocaret, qui ferendi auxilij certam copiam haberet: attamen multò sanctiùs esset, Diuum minimè inuocari, ac

Diabolus est mille-artifex.

In Deum credere sacra ancora est.

A Diuis nih l acceptandum.

ac morbum patienter tolerari; quàm Satanicæ pactionis & fœdę idololatriæ reū fieri. In hisce enim puro corde, ac pio solidoque pectore opus est. Nec enim non cum summa attentione & examine diligētissimo hoc cōsiderandū est, quòd huiusmodi nihil quicquā suis Diuis Christus dederit, velut regiones, vrbes, vicos &c. quod tamē facili operâ potuisset. Id verò quâ de causâ non fecit? Hac vnicâ certè, vt Satanæ his fraudibus concurrentibus omnem occasionē præcideret, quas ille permiscere omnibus temerè rebus solitat. Sic sphęrulæ precatoriæ (Pater noster) si manibus gestentur, bonum est. Hoc verò adeò bonū non est, quin multò prętaret eas non gestari, quàm gestari. Nec enim res superstitione caret. In genua se demittere ante statuam, malum non est, Meliùs tamen est, id non fieri, quàm fieri. Oculi enim gubernant preces, quòd fieri non debebat. Officium id cordis erat. Diuus si moriatur & sepeliatur, & in sepulturâ eius sanescant omnes claudi, cœci, infirmi, ea quidem magna laus ac gratia Dei est: præstaret tamen id nō fieri propter superstitiones & idololatriam Satanæ, quæ concurrit. Christianus ergò homo, qui veræ fidei cultor est, certus esse debet, Deo omnia adscribi debere, vt illi ex quo omnia procedant & diuina sint. Non ergo adoret: sed in his metis consistat: nec vlteriùs subinde hoc aut illud fieri expetat. Hoc enim iam satis est. Caue dicas, Tu diue iuua: sed Deum de auxilio implora. Nec Diuum excutiendum dico. Quod iterum inculco, vt vitetur Satanica fraus & malum eius germén. Is enim assidet, & hoc opperitur. Quod si Deus Diuo alicui hanc in terra gratiā confert, vt vrsi, leones, corui &c. maiora quam pro animalium natura officia ipsi & ministeria præstent: id suo loco relinquamus, & rem susque deque habeamus. Nam si nos hoc fine Diuos inuocare vellemus, vt vrsi, leonesque ac corui similia nobis quoque ministeria exhiberent: iam certe præstò Satanas est. Itaque horum omnium iudiciū penes Medicum est: Hoc enim fine creata Medicina est, vt superstitio ac idololatria vitaretur. Deus autem solus Deus sit, cuius vi omnis infernus contremescit, non autem vi Diuorum. Itaque in Deum crede.

Diui non adorādi.

Medicina creata ad vitandam superstitionem.

Sed & hoc memori tenendum mente est, quod Deus voluntatis sinę mandata nobis dederit, quæ simpliciter seruari debent. Quę si corrigantur, & (pono casum) corrigi quidem possint: id tamen à nemine temerè tentandum est, propter adiunctum id, quod Satanas illico interseret. Quicquid Christus dixit ac præcepit, id simpliciter tenendum est. Et licèt quidem per nostram sapientiam ordo vtilior constitui posset, quàm is à Christo præfixus est: id tamen haudquaquam fieri debet: ratio est, quod vis Satanica simul permisceatur & irrepat. Sic Cœna Domini simpliciter administrata est. Iam vero eadem in aliud quid degenerauit. Id quid quęso est? Pono equidem & concedo, ritum illum esse splendorem, amœniorem, & iucundiorem, quàm Christi more ad mensam sedere. Et tamen id mutari non debuit, vtcunque pulcrum & meliore ordine dispositū illud videatur. Magia enim, veneficum & auguriū simul irrepserunt, quæ non inuecta fuissent, si ad exemplum Christi simpliciter ea actio seruata & ministrata fuisset. Longissimis enim inter se metis distant, *simpliciter & sapienter* rē vsurpare. Hoc enim casu summè ac vnicè expendi debet, non concinnitas ac gratia ordinis, verùm potius simplicitas, nec aliud quicquam quocunq; modo, ne Satanæ fraudibus iniiciēdis fenestra pandatur. Hinc etiam natū est prouerbium: Quo doctior, eo peruersior. Fides enim nullo docto ac sapiente opus habet. Tutum perfugium est simplicitas, qua perrumpen dum est sine omni dubitatione.

Mandata Dei simpliciter seruāda.

Fides vt lata quęsit.

Cœna Domini in aliud versa.

Simplicitas & sapientia longè distant.

Simplicitas illa tuendum.

Caput De desperatis morbis.

MOrbi autem qui ex desperatione gignūtur, multiplices ac varii sunt, adeo subtiles & recōditi, vt ęgre cognoscantur, nisi ab iis, qui cognitionem illorum iam antè sibi secundū genera comparatam habent. Antequam ergo de desperatione dicamus, fundamentum eius, quid sit, adeoque ipsius principiū ita attendite. Deus Opt. Max. vnicuique suam largitus est cōscientiā & vniuersam proprietatē, qua homo possidet omnia, quib⁹ opus habet in intellectu, sapiētia, probitate, honestate & similibus. Et his contentū esse hominem conuenit, nec plura rimaai aut inquirere. Qui v. hisce datis non acquiescit, sed melius quid & prętantius quærit, aliam scilicet sapientiam, altius iudicium, aliam probitatem & honestastem: is iam se dubitare indicat. Ideoque cadit in desperationem, & sequitur contrarium.

Morbi desperati cognitu difficiles.

Intellectu suo quilibet esse contentus.

Desperati qui fiant.

Dum ergo in contrario versatur, & curiosiùs inquirit, subiicit sese omnib. spiritibus & Satanicis spectris, omnibus obuolitantibus phantasmatis, ac rebus leuiculis. Qualia autem phantasmata sunt: talis euadit ipsemet. Iam enim in ipsum inuolat spiritus, qui illum dubium & desperabũdum facit in sapientia: iam alius, qui probitatem eius tentat: post alius, qui suadet suspendium, confossionem, suffocationem, &c. Similiter etiam filij huius mundi sunt isti, qui in tali sapientia & probitate viuunt. Homines istiusmodi, qui à vero ttamite, quem Deus monstrauit, ita deuiant, alij etiam fiunt, & secus, quàm Deus esse iussit, mutantur in vestitu, in doctrina, in concionibus, in moribus, in consiliis, in actionibus, in omni vita, quibus se quodam quasi diuortio à mũdo separant, hoc est, desudant, & macerantur in illis, de quibus Deus nihil docuit. Hi omnes iam viam desperationis ingressi sunt, & irretiti laqueis, quibus seipsos suspendant. Sicut fur, cui iam paratum patibulum est, solatij ac præsidij aliud nihil habet, nisi quod nedum pendeat, ibi, vbi debet: sic hi quoque furibus similes exsistunt, in eo, quod nondum pendeant. Et veluti fures non omnes suspenduntur: ita nec omnes isti: qui ab illis differunt in eo, quod suspendant seipsos.

Filij mũdi qui.

Furis & desperati vna ratio.

Et hic quidem morbus admodum grauis ac atrox est, qui latè patet. Nam mortis genera varia, & miserandas conditiones subeunt illi in terra. Nec enim in via Dei ambulant, in quam constituti sunt. Columbarum ergo more in simplicitate ambulandum est. Eæ seipsas non suspendunt, & habent tamen, quibus opus est. Simplicitas etenim magni apud Deum momẽti est. Nihil ergo quæramus, quàm simplicitatem: in qua nemo desperat. Et tamen hi simplices ęquè ac serpẽtes prouidi & prudentes exsistunt, qui spem omnem in futuris ponunt. Iam sicut colũba in simplicitatem, serpẽs autem in prudentiam, quæ vtriusque propria natura est, à Deo constituti sunt: ita homo quoque in sua natura habet columbas & serpentes. Hoc est: si Deus de necessariis his animalibus prospexit: multò magis faciet nobis. Contenti ergo vsurpemus ea, quæ natura nobis contulit, ad tractãda illa omnia, quæ nobis mandauit Deus. Præter hoc nulli rei inhiemus, nulli nos obstringamus. Ita ab hoc morbo tuti & immunes erimus. Nemo enim persuasum habeat, quod supernaturales argutiæ, doli, sapientiæ, industriæ, &c. ex dono Dei emergãt. Deus enim modi tenax ac studiosus est. Et garritus nimius otiotiosúsque, dos Dei non est. Nec enim nugator Deus est: nec nos nugis vacare vult: Quod ergo Deus non est ipse: eos nec nos is facit. Vnde breuitas sermonum Christi & Apostolorum symbolo nobis & documento sit; quod natura in breuibus & moderatis consistat. Qui enim cõiugium per breue Ita vel Non stabiliri aut renui voluit, omissis ambagibus: idem simplici breuitati etiam in aliis studuit. Qui ante dictas preces nouit; quid sollicitemus: idem à nobis etiam nullam multiloquẽtiam, aut orationem ac Rhetoricam poscit. Hæc ergo omnia minimè ex fonte proprietatis seu possessionis humanæ profluunt, sed potiùs in viam desperationis exundant: hoc est, qui metas ac limites humanitatis transgredi conãtur, hi desperationi subiecti sunt: nisi Deus singulari cura ipsos protegat. Idemque de his iudicium est, quòd de mandato illo naturæ: *Diliges Deum & tuum proximum.* Hoc enim mandatum ex terra non est, non est ex limbo: ex Deo est. Deus natura non est. Mandatum est ex natura, ac ex Deo. Ita verò ex Deo, quod ex ipso nobis implantatum sit, tales esse. Ideò ex natura profluit, hoc est, cum natura nobis inseritur, sicut cum columba simplicitas, cum serpente prudentia datur. Iam ergo qui caritatem Dei non habet, ex eo quãtum naturæ in ipso datum est secundùm suas vires, potentiam ac animum, quæ omnia naturaliter homini insunt: is metam desperationis haud dubio iam dum terit. Porrò qui suum etiam proximum non amat, prout natura ipsi congenita vult ac docet: desperator etiam iste est. Hæ enim proprietates illæ sunt, quas implantauit natura: quas non per institutionem ab aliis discimus, sed in ipso conceptionis nostræ momento illicò edocti sumus. Et hæc nimirùm illa natura est, in qua sobriè ambulare debemus.

Simplicitatis laus & necessitas.

Homo est naturæ colũbinæ simul & serpentinæ.

Supernaturalia dona à Deo non sunt.

Natura est breuis & moderata.

Deus breuibus gaudet.

Humanitatis trãsgressio est via ad desperationem.

Caritatis Dei & proximi defectus signũ desperationis.

Sic ergo quiuis, qui plus, quàm à Deo ipsi datum est, quærit, suspendio isti & iugulationi &c. subiectus est. A Deo enim nihil vltra impetrat. Impetrabit ergo à diabolo. Eodem modo, qui, quod habet, non impendit in id, quòd natura monstrat, (& congenita proprietatis ratio poscit: hunc cogit & regit diabolus, vt illud supprimat, tandemq; ipsum

Dona accepta sũt in vsum transferenda.

P 4 in

in hoc ad desperationem præcipitat, hoc est, facit, vt desperet in suo dono, & se suspendat. Homo à Deo hoc fine creatus est, vt contentus & placidus viuat, siue grando, siue pruina, siue tonitru, siue gelu &c. increbrescat. Hæc enim omnia ex voluntate Dei eueniunt. Homo itaq; intrepidus ea ferat. Ad ista autem expauescere, aut emersura inde damna metuere, vel futura separare commoda, id in mandata diuina impingit. Hoc qui faciunt, iam ad suspendium sese disponunt. Qui enim aduersus Deum & naturam ambulant, hi sibiipsi suspendium iure moliuntur, non digni, qui suspendantur ab aliis. Nec verò suspendio tantùm illi idonei sunt: verum etiam parati, in quos Satanas totus irrumpat, & in ipsis habitet. Sunt enim hi isti, qui ambigunt aut titubant in scriptura, in caritate, in spe, in fide. Nullus enim dubitat, qui in eo viuit, quod conscientia ipsi dictitat. Conscientia autem est ea natura, quam Deus nobis largitur, quæque natura vocatur. Quanquam illa eadē fuerit terra, ex qua conditi sumus. Est tamen hęc ipsa, in qua nos contemplari, nec altiorem & sublimiorem intellectum, mores, virtutesque ad vitæ commoditatem quærere, sed quòd implantata nos natura tantùm docet, facere debemus. Qui sibimet ipse non fidit: is non fidit: is non fidit Deo. Dedit enim ipsi Deus, in quo fidere debeat, vt ex illo discat. Ab aliis discere, & se ad exempla aliena accommodare, est, seipsum seducere. Per teipsum, & ex teipso fac, quod Christus, quod Deus in natura ac proprietate tibi præfixit, sicut columba & coluber: nec à vulpe artem captandi gallinas, aut à psittaco loquendi disce. Vulpi astutiam, psittaco cantum relinque. Nam ex sua illi natura agunt, quę ipsis relinquenda est. Tu vulpes nec es, nec esse debes, vt nec psittacus. Quin imò ex propriis tuis viribus, ex tuomet pectore & corde Deum dilige, non ex alieno. Suas vires etiam alius impendat. Quod si enim tu vires proprias tuas, ex vtero materno allatas, non intendas, sed alias muteris à spiritibus & Sarana: iam certè mandatū Dei minimè exsequeris. Tuis viribus id mandatum est, quas cum aliis non permutes. Vires enim alienæ tuæ non sunt, sunt nihili, & seducunt, morbosque in rationem, ac in corpus, & sensus animumque infligunt. Quos præcauebis per id, quod natura tibi propria in vtero matris largita est: quod sedulò tuere & custodi.

Sors omnis Christiano patienter ferenda.

Deo & natura nihil aduersum audendum.

Conscientia quid sit.

Deo fidendum.

Bona aliena non expetenda.

Caput, de morbis somnij.

QVicquid nobis per somnium obuenit, morbus etiam exsistit, licet quidem haud doleat, aut magnificat. Nam & plures alij morbi sunt indolores, & tamen morbi sunt. Corpus enim ipsos vincit. Et hoc cuilibet Medico cùm scitū tum persuasum esse debet, quod scilicet corpus per se morbos multò plures tollat, quàm Medicus ac Medicina. Nisi enim Deus naturam vsque adeò Medicatricē homini indidisset: vita certè eius paucorum omninò annorum foret. Idem fieri etiam solet circa morbos somnij, qui morbi non corpus ipsum in suo corpore, sed potiùs congenitum spiritum in suo corpore (quod ipsum etiam corporeum est, siquidem moritur) affligunt. Hic autem noscendum est, quod prudentia humana euentorum futurorū præscia sit, & præterita, velut & præsentia nouerit. Pręterea etiam natura hominis, quam ex conceptione in mundū extulit, adeò sublimiter dotata est, vt sciat & videat, quid agant ipsius cognati amiciq; in regionibus exteris: quod prolixiùs & euidentiùs in Gabala docetur. Quod cùm ita se habeat in homine: scire vos velim, somnium in Gabala ludere: & quod per ipsum iudicatur, id vmbra est illius sapientiæ & prouidentiæ hominis. Quod autem vigilans humores istas ignoret: caussa est ista, quia non quærit quod ipsi à Deo datum est, dedit enim nobis Deus omnes artes, omnem sapientiam, intellectum, & rerum omnium cū futurarum, tum in locis exteris fientium scientiam. Nos autem id non nouimus, quod in nobismet ipsis est. Insanimus enim seu gesticulamur in rebus temporariis, & ita oscitanter negligimus, quod in nobis est. Vnusquilibet in se omnes artes & scientias habet, nec alter altero plus minúsue accepit. Qui verò id, quod in sese habet, nec tamen videt, alteri dicit, ipsum pictorem esse bonum, seipsum verò malum: verè quidem is dicit, sed in hoc errat, quod alteri plus collatum esse gratiæ putat, quàm sibi. Tu enim altero id non minus in te habes: sed illud non exquisiuisti. Et hoc de omnibus verum est. Ecce enim, Adamus, Moyses, & alij intra se quæsiuerunt, quod in homine erat, idque patefecerunt, velut & omnes ceteri Gabalistæ, nec quicquam peregrinum

Morbi somnij vincuntur à natura.

Natura hominis valde Medica.

Morborū somnij quod subiectū.

Homo futura & distantia videt.

Gabalia &c.

Homo rerum omnium scientiā accepit.

Hominū omnium vna scientia originalis.

Adam. Moyses Gabalistæ

peregrinum scrutati sunt ex dæmonibus aut spiritibus, sed proprium eruerunt ex lumine naturæ, quod in seipsis totum produxerunt & illustrarunt. Hinc etiam sciuerunt, quæ nos impossibilia æstimamus: quæ tamen possibilia sunt, quia in homine sunt. Nos autem, quod in nobis est, non quærimus: ideo etiam nihil sumus, nihil scimus (de quibus alias in meis arcanis & Gabalia magna. Naturæ huiusmodi in homine sunt. Cùm ergo in homine sint, homo autem eas ignoret: ideo fit, futura ei occurrere, & per somnium offerri intelligibilia, obscura, præterita, futura, peregrina & similia. Quæ omnia prodeunt ex natura, ita disposita, & talia per somnium in homine tractante. Per somnum enim talia fieri oportet, non per vigilias. Somnus istarum artium est vigilia: ideo præludentem spiritum habent. Nemo autē inficiari potest, Satanam in sua scientia esse Gabalistam, eumque quidem prępotentem. Nati hi spiritus hominum tales & ipsi sunt. Hinc multos seducit satanas in somno, sibi adhærentes, sicut etiam de vigilantibus dictum est. Fas ergo est, hominem esse purum, immaculatumque, vt somnum pariter ac vigiliam tutam & securam habeat in lumine naturæ. Lumen enim naturæ id est, quod in somno operatur, homo exsistens inuisibilis, & tamen vt visibilis homo natus, & naturalis. Plus tamen in cognitione & scientia valet, quam caro scire potest. Ex nato enim spiritu procedit, quod videtur. Caro nihil prodest, spiritus est, qui viuificat: quod idem est ac si dicas: caro nihil potest: spiritus autem eius & potest, & scit, & carnem exercet, eamque viuificat. Innato illo spiritu lumen naturæ positum est, quod est Pædagogus hominis, non auditio aut institutio. Id quod nos exemplum Adæ & aliorum docet. Hæc omnia ex solo illo spiritu promanant, qui carnem nutrit & seruat. Is in somno loquitur: is in dormientibus ludit. Quod autem non omnia pura & exquisita, vt esse debebant, procedant, id fit ob crassitiem nostræ inscitiæ, quod nesciamus ea, quæ nobis ingenita sint. Et hic est morbus iste, qui nos in somno exagitat ac tenet, de cuius ratione seorsim tradendum est. Sed & hoc verum est, quod in somno Deus multa homini suggerat, hoc est, quod genitis spiritibus Gabaliam manifestet, adeoque hæc ex permissione diuina homini innotescat

Somnus est Gabalię exercitatio Spiritus Gabalię natus. Diabolus optimus Gabalista.

Lumen naturæ quid.

Caro nō prodest spiritu: viuificat.

Spiritus Gabalici quę vis.

Gabalia à Deus homini manifestat.

& familiaris fiat. Quod autem homo per id seducatur, fit ab immundo spiritu, qui nihilo ignauius genito spiritu insidiatur ad decipiendum, apud illos præcipue, qui ex insomniis viuere, sapere & intelligere, &c. volunt, & tamen interim in lumine naturę puri & immaculati non sunt. Horum interno spiritui spiritus immundus obiicit animas, spiritus, choreas mortuorum, & similia alia multa, vt inde vaticinentur. Genuinus spiritus Gabalisticus optime quidem id potest, sed hunc tamen Satanas adulterat & corrumpit, sicut rationem deprauat etiam in nonnullis vigilantibus.

Gabalia à Satana corrumpitur.

Porro vero sciendum etiam est, quod auguria auium de his congenitis spiritibus sint. Ex hoc ordine sunt Galli gallinacei, qui futuram tempestatem cantu prænuntiant: & pauones, qui mortem suorum dominorum præsagiunt, &c. Quæ omnia à congenito fiunt spiritu, qui lumen ipsum est naturæ complantatum: Hoc ergo si in animalibus quoque inest, & quidem naturaliter, idem omnino etiam in se continebit homo, & id secum in mundum attulerit. Qui purus est, is certus est augur, naturalisque velut aues. Auium enim præsagia contra naturam minimè sunt, sed ex ipsa natura, prout cuiuslibet spiritus est. Hæc, quæ aues prænuntiant, præsagit etiam somnus. Idem enim est spiritus somnialis, qui naturæ est corpus inuisibilę. Hoc loco sciendum est: quod, si homo vaticinetur, non ex dæmone, non ex Satana, non ex spiritu sancto loquatur: sed loquitur ex congenita proprietate corporis inuisibilis, quod magiam docet, & ex quo magus gignitur. Si enim homo vaticinetur, qui nec mādato diuino id faciat, nec de scibilibus rebus, hoc est, visibilibus & palpabilibus vaticinia proferat, tunc ex seipso solo illa profert, velut somnium, quod & somnium est: sed tale, quod proferatur ab ore horis vigiliarum. Id tamen omnino somnii instar se habet, vbi, quæ dicuntur, probatione nulla suffulciri queunt, sed inscienter præsagiuntur, quæcunque lumen spiritus Gaballici suggerit. Quod porro declarat magia, & gradus magnæ sapientiæ Gaballicæ. Hinc ergo patet, somnium esse inuisibile corpus hominis, quod spiritus est congenitus, qui carnem, id est, hominem docet, qui manus eius ducit ac dirigit ad picturam ac fabricam: qui cerebrum

Aues spiritum Gabalisticum habent.

Auium præsagia naturalia.

Spiritus somnialis.

Vaticinia hominū vnde.

Vaticinia hominū caussas probationis nō habent.

Spiritus congeniti quæ vis.

cerebrum,incitat ad ſapientiam, rationem, & induſtriam : ac corpus denique ipſum ad omnia viuificat: ſpiritus inquam is, eſt corpus illud, in quo vniuerſæ artes, omnis ſapientia, res omnes conditæ ſunt: hoc eſt, in ipſo dona omnia, à Deo homini data, iacent. Ex hoc corpore addiſci & deſumi debet, quod alterum viſibile corpus agere & operari decet: in eo viuamus & ambulemus : in eo quod quærimus, inuenimus: id corpus eſt promus ſomniorum,cuius ſomnia ſunt pura, exquiſita, impura,intricata,prout homo in illo naturæ lumine peritus ac verſatus eſt. Pro iſto enim habitu ſomnium obuenit velpurum, vel impurum, phantaſticum vel ſagax,certum aut incertum. Magnus autem iſte eſt, cuius ſomnia expedita & directa ſunt, hoc eſt, qui vere in hoc Cabaliſtico congenito ſpiritu, viuit & viget.

Somniorum differentia è constitutione somniantis sumútur.

Reliqua deſiderantur.

Finis Fragmentorum Medicorum Tom. I.

NOBILISSIMI, CLARISSIMI
ac probatißimi Philosophi & Medici,
Dn. AVREOLI PHILIPPI

THEOPHRASTI

BOMBAST, AB HOHENHEIM,
DICTI PARACELSI.

Operum Medico-Chymicorũ

SIVE

PARADOXORVM

Tomus Genuinus Secundus.

Tradens fundamenta, quibus vera & genuina Medicina Ars superstructa, & ex quibus solis illa addisci poßit.

Recenter Latinè factus, & in vsum Asseclarum Nouæ & Veteris Philosophiæ foras datus.

ELENCHVS LIBRORVM
IN SECVNDA PARTE OPERVM THEOPHRASTI PARACELSI CONTENTORVM.

LIBER

LIBER PARAGRANVM PHILIPPI THEOPHRASTI HOHENHEIMII VTRIVSQVE MEDICINÆ DOCTORIS.

In quo columnæ quatuor, vt ſunt Philoſophia, Aſtronomia, Alchymia, & Virtus, quibus ſuam Medicinam ſuperinſtruxit, ſolidè deſcribuntur.

PRÆFATIO IN PARAGRANVM LIBRVM DOCTORIS THEOPHRASTI PARACELSI.

CVM pridem equidem haud leuibus ex cauſſis de nonnullis morbis quædam ediderim, quibus multos errores & per Medicinam paſsim graſſantes corruptelas detegere inſtitueram: non ſine dolore iam experior, laborem iſtum meum ab erronibus illis præter omne meritum iniquè traduci & ſuggillari. Nec vero per ſe tantum hoc illi ſtrenue faciunt: ſed etiam plebem ex ſeipſa inſanam contra me ſuſcitat & inflammant iidem: quæ non ſaltem rerum iſtarum, ne quidem vmbratilem cognitionem habet: verum etiam ſola æmulorum ac inuidorum gratia compulſa, ac beneficiorum omnium à me præſtitorum immemor, ad criminandum me & calumniandum inſurgit. Vt ergo tam præſentibus hiſce, quam olim futuris meis aduerſariis defenſione iſta & ſolida obniterer: deſtinaui hunc librum Paragranum *dictum in lucem emittere: in quo nimirum fundamentum omne in apricum produco, cui omnia mea ſuperſtruo ſcripta, ſine quo etiam nemo quiſquam probus reddi Medicus poteſt. In ipſo quidem me vſque adeo planum & perſpicuum præbeo, vt ſpem mihi certam faciam, fore tandem, vt ſententia mea non ſaltem vniuerſis approbe pateat, ſed inſuper etiam aſſenſum ego impetrem eorum, qui aduerſæ noſtræ parti abblandientes, curſum noſtrum non minus hactenus impediunt, quam hoſtili animo non penitus obruere annituntur, nihil quicquam etiam conſilio optimo noſtro moti, quo tam obſtinatè in ægrorum ſalutem nos omnia depromere conſpicantur. Nec eſt, vt calumniis ac iniuriis ſe quiſquam oblæſum quiritetur. Non enim ciuiles ac iudiciales noſtræ reprehenſiones ſunt, verum ex eo ſunt genere & cenſu, quas cuilibet ſcriptori ac profeſſori ipſa veritatis maieſtas liberas & impunes ſancit ac permittit, vt nimirum errores & artium corruptelæ debita ſeueritate exſcindantur & euellantur: Hoc enim ius ſcimus liberum omnibus eſſe, vt, qui ſaniora & meliora in qualibet re proferat, contraria falſa & opiniones damnoſas iuxta quoque perſtringere, ac ſeriis verbis veluti de plauſtro dictis inceſſere omnino idem auſit. Scriptis autem noſtris omnino meliora proponuntur, quam apud auctores alios tradita leguntur. Nec enim ſine longa obſeruatione & diuturna ſimul accurataque experientia vel extremus apex à nobis poſitus eſt. Hac etiam me contra quoſcunque ſatis tutum ac aſſertum fore confido. Scripſi equidem, quod mihi videtur nimis pauca. Aduerſariis autem eadem nimis multa videntur. Scripſi, inquam, maxima ex parte de impoſturis, & craſsis ineptiisque remediis, quæ Medici ex lignis, ex Mercurio viuo, aliiſque violentis eliciunt. Scripſi de Chirurgis, qua temeritate & crudelitate illi ægros erodant, ſecent, vrantque. Adeo vtrorumque inſcitiam boni publici ſtudio detexi. Edidi inſuper alia quoque opera, quæ per calumniam ipſi vniuerſa quoque traducunt, nimirum de Tartaro, de origine puſtularum, de modo pharmacandi, de modo phlebotomandi, quæque alia hiis ſimilia in libris Paragraphorũ*

Theophraſti querela.

Theophr. proteſtatio.

Libertas auctorũ.

Theophr. quæ opera ediderit.

tradidi, quorum ipsi micas saltem arrodunt, in patinam ipsam manus non immittunt. Propter hæc ipsi me tanto contemtu & ignominia afficiunt, vt parum absit, quin me ad Insulas Pontii Pilati relegarint & exportarint. Ego vero vt in Germania tutus sim, ac patriæ meæ seruire poßim, vobis vniuersis iam expromo exponoque basim omnem ac fundamentum, super quo columnæ meæ Medicinæ surriguntur & defiguntur: vt nimirum his lectis, intellectis, & trutinatis & me, & mea scripta damnetis, si ex radice Reyri non emerserim: iudicetisque, an non æquum fasque sit cum fundamento tali in scribendo aßiduo pergere potius, quam deficere. Ideo enim iam quoque, quæ pro aduersariæ partis opinione nimis breuiter scripsi sensuque arctiore, hic verbis planioribus explicare aggredior: vt nimirum, quod volunt vna opera & meam & ipsorum stultitiam, meam & ipsorum experientiam, meæ & ipsorum veritatis fundamentum, sine dolo & fuco vnicuilibet planè detegam & ob oculos ponam: cum hoc etiam vnicum vtriusque partis postulatum sit, vt explicite cognoscatur, quæ Medici interioris cum exteriore similitudo & conuenientia sit.

Theophr. scribendi ratio cur accusetur.

Dum vero vitio mihi dant, quod ad ipsorum normam modumque scripta mea composita nō sint: culpa non meæ, sed ipsorum inscitiæ est. Nam, quod scripta mea testantur, sine fundamento nihil quicquam edo equidem: verum ex ipsa radice ipso maiali tempore veritatis ramulos extrudo. Quod verò ipsi ad satis matura talia mea scripta ringuntur ac murmurant, causæ pol non leues sunt. Nemo enim clamat, nisi qui vulneratur, nisi qui sentit: Nemo sentit, nisi qui mortalis ac fragilis est. Isti autem clamant quandoquidem ars eorum fragilis & momentanea est. Nihil autem clamat, nisi quod caducum est & mortale. Sic ergo ipsi mortales, quod contra me vociferentur. Ars ipsa quidem contra me non vociferatur. Est enim immortalis, ac super fundamentum constituta tam solidum, vt necesse sit prius cum terra ipsum cælum frangi & interire, quam ea emoriatur & intereat. Cum ergo ipsa mihi Medicina pacem offerat: cur me quæso moueat streperus clamor caducorum medicorum? Hinc. ob hanc solùm caussam vociferantur, quia à me feriuntur & sauciantur. Quod ipsum iam indicio est, eos in Medicina ægrotare. Ea ægritudo ista mihi intentata lucta est, quam reuelari aut manifestari ipsi non admodum lubentes ferunt. Omnium enim maxime latrant & obmurmurant si pulsum eorum eo loco tango, quo palpitat ille. Multo etiam procliuiores sunt ad suum interitum procurandum, quam vt (quæ ægrorum sunt) tueantur suam artem, industriam, experientiam ac probitatem, in quibus tamen ego scriptionis meæ omnem proram puppimque colloco. Itidem suas etiam responsiones diuersas faciunt, ac ex fundamento duplici procedunt, cum tamen Medicinæ fundamentū vnum sit tantum, sibi perpetuo continuum, nec quicquam diuisum. Huius tamen diuaricationis hæc caussa est, quod ex fragmentis ars eorum congesta & cōglutinata sit. Vnde hæ voces crebræ audiuntur: tu Doctor, responde ad hoc: tu Baccalauree tuere illud: tu Chirurge istud cura: tu Balneator cæterum præsta.

Medicina Ars perpetua

Medicinæ fundamētū vnū sibi consentiens.

Quod contra me grauißimum detorquent, id est, quod nimirum ex scholis ipsorum non prodierim aut secundum canones eorum mea non edam. Quod tamen si facerem: mendacii culpā nunquam effugerem. Nam ipsa quoque veterum scripta dissentanea & falsa deprehenduntur. Ex his quis fieri verax poßit? Si in Medicina veritatem scribere, eamque non ad discipulos saltem, sed & ipsos magistros & præceptores commentari velim certè comprimis opus erit, vt in vnum primum iugum illi vniuersi cogantur per veritatem stabilem & confirmatam. Et cum vsque adeo clamosi sint, conueniet, vt ipsis prius, quid Medicina sit, explicetur: addatur deinde, quales ipsi, qualis ipsorum clamor, qualis ars sit. Hoc autem fieri aliter non potest, quā vt ea proferantur, in quibus ipsa Medicina consistit: vt nimirum hinc omnibus patescat, an ad scribendum satis mihi iuris & occasionis sit. Sic ergo hac neceßitate inductus, scriptionis meæ quatuor columnas pro fundamento statuo, nimirum Philosophiam, Astronomiam, Alchimiam, & Virtutem. Et his columnis quatuor innisus aduersarios quoscunque attendam, an ex aliis quæ his quatuor columnis contra me prodicturi sint. Contemtores ipsi sunt Astronomiæ: contemtores sunt Alchimiæ: contemptores virtutum. Qui ergo ab ægris contemni non debeant, qui contemnunt id, quod Medicinam promere ac ministrare ægro omnino debet? Qua enim mensura metiuntur, eadem ipsis redditur, & per opera propria illi confunduntur. Christus fundamentum salutis erat: & tamen contemtui erat ille. Contemtus vero iste deinceps contemptores illos ita oppreßit, vt nec ipsi, nec Hierosolyma consistere possent.

Veteres dissentanei.

Occasio & modus scriptionis.

Fundamentum auctoris quadruplex.

Sic ergo genus hoc Medicorum Academicorum, Chirurgorum & tonsorum merito balatronibus atque nugiuendis confero. Quorum instentorum tribu vos locum primum sortiti estis.

Sed ad fundamentum vt reuertamur: quis vnquam probus Medicus futurus est, qui ex quatuor prædictis sine næuа non natus sit? Nemo. Nam quatuor istorū scientia & experientia

Quatuor columnæ omnem Medicinā tradunt.

ante

ante omnia requiritur? In istis Medicina versatur, nō in homine. In istis cognitio morbi: in istis morbi signa: in istis morbi Medicina: in istis ægrorū spes: ac salus posita sunt, quēadmodū in passione Christi resuscitatio mortuorum. Ideo vero, quod ex Medicinæ fundamento scribo, à vobis reiicior. Ideo vero, quia vos non ex vero semine & genuina hæreditate nati estis, spurios sectamini, seipsos æquo altius attollentes & magnificientes. Quis vero ex eruditis omnibus vspiam sit, qui professionis petram non pluris æstimaturus sit arena? Soli id Academiarum cornuti beani non faciunt: qui à fundamento, cui insistunt, nomen acceperunt, depositionis omnis impatientes, & vmbratiles saltem Medici exsistentes. Qui nisi pro forma ita depicti incederent: quis pro Medicis eosdem agnosceret? per opera enim propria manifestari non possent. Sic ergo foris nitent: intus sordidi sunt, & velut quædam imagines statuarum. Quis vero peritus & doctus Medicum à cultu externo æstimat? Nemo, nisi qui supinæ socordiæ & simplicitatis sit. Iam ea autem Medicina, quæ à nullo erudito æstimatur, super qua tandē refundata est? Nam ea nec quicquam Philosophiæ redolet, nec Astronomiæ tantillum resipit: nec Alchimiæ quicquam præ se fert, nec virtute vlla insignis est. Mihi autem, qui ista talia produco & inculco, ob id nomen innertitur, vt Cacophrastum vocitent, qui tamen & naturæ & baptismatis iure Theophrastus nominor. Medici reprehēsio. Cacophrastus pro Theophrasto.

Vt verò porrò accuratius fundamētum meum, cui immotus institurus sum, intelligatis, nimirum Philosophiam, Astronomiam, Alchimiam & Virtutem: scitote columnam primam integram & perfectam Philosophiam fore ipsius terræ & aquæ: alteram columnam fore Astronomiam & Astrologiam cum cognitione absoluta vtriusque Elementi nimirum aëris & ignis: tertiam columnam fore Alchimiam, cum perfecta & omnifaria præparatione ac artificiosa eductione quatuor dictorum Elementorum: quartam autem fore Virtutem, quæ Medicum sequatur ad obitum vsque, & columnarum trium reliquarum quædam veluti custos & seruatrix sit. Et ad hæc vos sedulò attendite. Nam his quatuor columnis aut vosmet ipsis astipulabimini: aut idiotis certe, ac paganis vniuersis ita manifestabimini, vt intelligant tandem artē vestram nullam esse aliam, quam quæ principibus, magnatibus, regionibus integris, & ciuitatibus imponat; quæ scientia nulla, nulla experientia & veritate fulciatur: omnesque adeo honores quibus cumulamini, stultis ac impostoribus meris, hoc est, Medicis vobis persuasis impendi. Qua erga ratione quatuor equidem columnas propono: eædem illæ vobis quoque omnino admittendæ erunt, vos me sectabimini, non ego vos. Me, me, inquam sectabimini: tu Auicenna, tu Galene, tu Rhases, tu Montagnana, tu Mesue. Non ego vos, sed vos me sectabimini, vos dico Parisienses, vos Montpessulani: vos Sueui, vos Misnenses, vos Colonienses, vos Viennenses, vos quotquot Danubius ac Rhenus alit, vos quos Insulæ maritimæ claudunt, tu etiam Italia, tu Dalmatia, vos Athenæ, tu Græce, tu Arabs, tu Israelita. Non ego vos, sed me sectabimini, nec quisquam vel in extremo angulo latitabit, quem canes non permingent. Ego monarcha ero: mea ipsa monarchia erit. Hanc administro, & vobis lumbos succingo. Is qui iam vobis placet Cacophrastus? Hæc merda vobis edenda est. Colūna quæ quis quid traditura sit. Medic. reprehēsio. Theop. magnanimitas.

Quid vobis autem tempore isto animi erit, quo Cacophrastus vester princeps Monarchiæ constituetur? vos calefactores autem econtra caminos purgabitis? Quid vobis videbitur, si Theophrasti secta solemnem triumphum aget? Si vos sub iugum meæ Philosophiæ trahemini, vestrumque Plinium Cacoplinium, ac Aristotelem Cacoaristotelem vocabitis? Si ego illos cū vestro Porphyrio, Alberto, &c. ac compatribus vniuersis in oleto meo nouiter initiaturus aut baptisaturus sum? ista autem omnia mihi comparabit ac lucrabitur vis mineralis & generatio mineralium: ac quicquid intra vtrumque polum continetur, id mihi au ilio erit, vt Astronomiam vestram ac phebotomandi ephemerides in lacum Pilati submergam: ipsaque adeo Alchimia nostra, Æsculapium vestrum, & Auicennam, ac Galenum, scriptoresque quoscunque alios exurendo in Alkali excoquet, ac in reuerberio, ad feces vsque nouissimas rediget: Vulcanoque subinde Sulphur, picem, nitrumque & oleum affundente ipso auro exquisitius per ignem vos purgabimini. Quin & per stibiū transmittemini: vbi obseruaturus ego sum, quem regem in fundum ponatis. Porro etiam super Duelech vos expoliri faciam. Tandemque ipsa virtus, ceu columna quarta, de vobis spectaculum longe maius mouebit, quam Iuristæ super Malefactoribus excogitarunt. Quantopere vero ad spectaculum hoc vestri ægri in risum effe-rentur? Væ ergo miseræ Galeni animæ. Qui si in Medicina immortalis fuisset, Manes eius in abysso inferni (vnde ad me literas amandarunt, quarum datum erat, in inferno) non essent sepulti. Nunquam, nunquam putassem equidem, tantum Medicorum principem in podicem diaboli inuolare debuisse. Hunc ipsum eius quoque discipuli insequuntur. Hic vero Medicinæ princeps ac monarcha sit? aut super hoc Medicina exstructa stet? Duelech, tartarus lapis spōgiosus. Galen. acriter tāgitur.

Quod siquidem ego contra vos adminiculo alio munitus nullo essem, quam testimonio

ægrorum; quanti obsecro in monarchia fierem? Quod tam diuturnum mendacium detego, ac testimonio id solido euerto, veritatemque ipsam æstiuo Sole clariorem produco: quanto certius & sublimius in monarchia dominaturus sim, si præter adducta ægrorum testimonia vos quoq; quadruplici facultate conuincam, & id agam vos vt doceam ego, nec me vos. Nam à vobis quæ didici, ea cum anni præteriti niue euanuerunt: summamque ego librorum S. Ioannis in ignẽ conieci, vt cum fumo omne infortunium ascenderet & dispareret. Hac ratione Monarchia expurgata est, posthac nulli igni obnoxia ac deuorabilis. Quæ vos tamen alia adhuc manet. videte vero, cuiusnam Monarchia sit, mea, an vestra? nisi enim per verborum blandimenta adeo dolosè in gratiam Dominorum irreperetis, ipso Codro pauperiores vagaremini, extremâque egestate compulsi, vestrum ipsorum stercus vorare cogeremini. Hoc modo suos discipulos Galenus docet à mortuis & corruptis victum quærere. Quod si defuncti reuiuiscerent, & corrupti sanitati redderentur, imbulbitarent vos potius, quam flexo poplite prætereuntes salutarent.

- Theophr. cur à Philosophis & Medicis defecerit.
- Philosophia quæ tradat.
- Philosophia duplex.
- Duæ sphæræ quatuor Elementa.
- Medicus qui fieri debeat.
- Medicus quid?
- Alchimia Naturalis artificiose index
- Maturatio quid?

Iam vero quod Philosophus sim, non ad vestram lyram compositus, quid mihi ad illud putatis causæ esse? plurimum: hoc exante, quod Naturalia à vobis sine omni veritate & fundamento descripta sunt, ac textus vester cum omni explicatione mera opinio ac somniũ exsistit, verumque ac genuinum principium à Philosophis ne primoribus quidem vnguibus adhuc tactum est. quid enim in Medicina primum est? Hoc nempe, vt exploratum habeat Medicus id, quod ante hominem fuerit. Hoc vero Philosophia est, quæ nihil tractat eorum, quæ post hominem, sed quæ ante illum exstiterunt. Hæc autem integre & perfectè scire debet ceu peritus & industrius practicus, non vt Medicus. Hinc duæ Philosophiæ constituuntur: vna rerum inferioris sphæræ, altera rerum sphæræ superioris. Et sic iure profiteri possim, Philosophiam esse duplicem, adeoque duplicem introitum seu exordium biceps Medicinæ: & præterea horum vtrumque iterum duplex esse in se ipso. Vtraque enim sphæra duo Elementa includit. Quæ de caussa Astronomus etiam Philosophus est cœli & aëris. Et quod Astronomus nouit: idem quoque nosse Philosophus debet. Contra vero Astronomus Philosophiam callere quoque debet. Vtrique Philosophi, vtrique Astronomi vocantur. Vterque Astronomus, Vterq; Philosophus est. Alter astra applicat sphæræ inferiori: alter Mineralia sphæræ superiori adhibet. Sic ergo Minera ac Astrum res vna est. Quo vero me ista proponere putas? Non quidem vt nugas agã sed vt serie statuam, Medicum in sphæras duas, in Philosophicam nimirum, & Astronomicam diuidi, & externam in interiorem deduci debere. Sic Medicus est interior Astronomus, & interior Philosophus, ex exteriori Astronomia & Philosophia genitus. Et tamẽ ne sic quidẽ Medicus præstò est: verum, quemadmodũ in flore calix materia pyri est, ipsũque pyrũ, nulli tamẽ adhuc vtile: sic hic quoque Medicus est, messis autẽ nondũ instat. Ideoq; eũ Alchimistã esse decet. Quid pyra ad maturitatem perducit? quid vuas maturescere facit Sola? Alchimia naturalis. Quid ex gramine gignit lac? Quid vinum ex arida terra profert? Sola digestio naturalis. Sicut ergo natura foris Alchimistam dat: sic etiam Medicus maturari debet. Et sicut præparatio materiarum omnium in natura fit: sic æque ea per Medicum perfici debet. Maturatio fructuum est coctio naturalis. Sic quod natura continet, coquit. Id plene excoctum, natura ipsa tota est. Sic si Medicus ad prædictæ Philosophiæ & Astronomiæ propositum coquere nouit: iam Medicus est, in quem salutis fiducia audacter iactari potest. Hoc ducto in Philosophiam, Astronomiam, & Alchimiam penetrare debetis. Alias fructuosi ac solidi nihil vllo labore expedietis. Vbi ergo iam latitant vestri Pharmacopœi & iusculatores? Quo vestra Astronomia & Philosophia euasit? Quid ars vestra fuit hactenus aliud, quam fundamentum putridum, ex quo vxores ac liberos vestros ornastis ac poliuistis? Protrahenda hæc in lucem sunt. Et si quidem duplo plures adhuc scorpiones sub herbas conderetis, ipsum tamen venenum non me, sed vos strangulabit, & fraudulenta consilia in colli vestri neruos erumpent.

- Medicus quid sit, ad Theophrast. tẽpora ignoratũ.
- Lotii quã certa præsagia.

A primo scriptorum vestrorũ ad vsque vltimũ omnes in vniuersum hactenus ignorastis, quid Medicus vere sit. Id incertæ & ambiguæ vestræ artes euincunt. Approbe vero nouistis, quid Sophista sit. Adeoque quod scire cupitis, id non estis: & esse affectatis, quod ignoratis. Semel dico: Medici non estis: at Sophistæ. Id hoc documento stabilitur, quod vos simul vniuersi, & vniuersi vestri vobiscum libri fundamenti tantum ac veritatis non habetis, vt vel minimum lotium oblatum, quid nam portendat aut præsagiat, vere ac apte iudicare queatis. Hoc ergo quid sit? Aut qualia iudicia habeantur illius commentitiæ hariolationis: Artis veritas conditiones lotii tradit, tam notas Medico & conspicuas, quam sutori modulus seu mensuricula est, cui inducat calceum. Iam si arte Vroscopica perfecta caretis: quos vos iudicabo alios, quã domesticos, qui Dominæ Doctrici stipem & vsuram corrogetis ad redimenda sandalia: quo in ordine suum quoque Leno nomen profitetur. Talem oportet esse Medicũ, vt quemadmodum

agricola adacta securi arborem sternit ac deiicit, hic ipse quoque morbos exscindat & decutiat. Quod si simili ratione nec ego id possim: æque vobiscum inter Medicos numerari minime debeam. Ita enim Medicina comparata est, vt extra omnem ambiguitatem & mendacium sit. Nihil enim imperfectum à Deo est. Creauit is Medicum perfectum, non dubium. Nec enim id insimulationis Deus pati potest, quasi quicquam imperfecti homini proposuerit: sed homo ipse, quod perfectum est imperfectum facit. Et hic fundamentū vestrum elucet: hic latera vestra punguntur. Sic ergo super quatuor dictis columnis perfectum stare Medicum decet: sic se ordo habet, quo in Medicinam penetratur. Hæc vero quia equidem taliter vrgeo, an propterea repudiatum membrum Academiæ sim? an sim hæreticus facultatis? an seductor discipulorum? Hæc & alia similia ex commentitiis scriptis Galeni & Auicennæ. &c. contra me detorquent illi, ac velut in lutum me proculcare satagunt. Virebo tamen nihilominus, & vos fici aridæ fietis. Ex commentitiis astris vos prodiistis: ea fatiscent, ac cœlum suum ipsius malum vindicabit, suosque sibi Astronomos corriget, terraque ac aqua suos Philosophos renouabunt, & lumen naturæ Alchimistam suum denuo pariet, & ægroti suos Medicos flagellabunt. Hac lustratione instituta: sub quo tandem vexillo ista Doctorum ambitiosorum caterua recensebitur? Quis ipsorum vxoribus stipem ad frontalia & epomides largietur? Nemo arbitror. Fastus enim ipsarum hactenus ex meris mēdaciis enutritus est, quibus vanescentibus & ipse pessum ibit. Quam alte autem tum temporis flammeati illi Doctores sibilabunt? certe non aliter, ac serpentes cōtra bufones strident virus earum in ipsos penetret, non in me: ipsique soli sua pharmaca vorent, quos pro me strangulari multo satius est.

Medicina est, stabilis, non fluctuas.

Theophr. præsagia.

Medic. eluuo.

Conclusum ergo & ratum est, sanationem Medicum constituere, & opera ipsa creare Magistros ac Doctores, non vero Cæsares, non Papas, non facultates, non priuilegia, non Academias. His enim abscondita sunt, quæ ad Medicum requiruntur. Ideoque fuco saltem externo student, vt magnificant. Nullus vnquam hactenus ex scholis natus Medicus prodiit, ne vnicus quidem inquam, qui ex vero veræ veritatis principio vel minimi morbi caussam explicare potuerit. Cur ergo vos cuculliferi mea scripta calumniamini. Quæ tamen prætextu firmiore nullo alio repudiare potestis, quam quod mihi occinitis, me præter luxum & Venerem nihil aliud scriptitare posse. Id vero paruum sit? aut pro opinione vestra vsque adeo contemnendū? Nam quod morbos trado vulnerarios omnes, quomodo mutentur in luem Veneream, morbum omnium in toto orbe virulentissimum, quo sæuior nullus vnquam emersit, qui nulli parcit, qui capita summa quæque præcipue ac maxime corripit ac inuadit: an ob id eo contemtui sim? Si principum, si magnatum, si plebis vniuersæ salutem meditor, & obuios noxiosque errores prodo, adeoque hoc instituto laudem & gratiam omnium demereor: an æquum sit & honestum, quod propter ista in cœnum & lamas extuber? Nec in hoc vllus ægrorum respectus habeatur. Hos enim, non me pessundatis: vobis cordi non est salus illa, quæ per opera mea præstatur: sed vestra caussa ægri aut tabescere, aut paralyticari, aut emori coguntur: vestra gratia acti ad me calumniandum inducuntur: nullam interim vel morbi, vel doloris sui curam habentes. Quin & mysteria ac arcana Naturæ, ipsis hactenus incognita, non vna, sed multiplici via pando & reuelo. Quæ quidem arcana, quia illorum obtrita Recepta obscurant, ob id cōtemni oportet, in quibus tamen Saraceni, Barbari, Persæ, Chaldæi, omnes denique gentes ac nationes complacitum habent, & manifeste dotes ac virtutes eorum experiuntur, quas diuina clementia credentibus omnibus elargita est. Hanc Dei clementiam illi propter suas imposturas abiici volunt, vt hoc nimirum pacto non Dei gloria, sed ipsorum infidelitas præemineat. Sibi ipsis enim fauentes, erga ægros infideles exsistunt.

Medic. quid faciat.

Medic. reprehensio longa.

Et hæ iniquitates incidant me, vt Beanos ipsos vocitem, quia nimirum vero Naturæ fundamento aduersantur, ac clamoribus suis Syrupos ac pilulas suas præ ipsis arcanis venditare satagunt. Non ego vero, sed illimet ipsi sese produnt ac reuelant, dum strepitu vago auditorum aures grauius obtundunt, vt deinceps arcanis & mysteriis naturæ illi attendere recusent. Sic ergo in decoctis & mixturis Medicorum illi obnatare coguntur, etsi quidem suffocationis metus ferendus sit.

Ex genimine vos viperarum estis. Vnde à vobis, nisi venenū nihil exspectare debeo. Quanto cum probro mihi objectastis, quod Medicorum ego Lutherus sim: annexa explicatione, quod sim Hæresiarcha? Theophrastus ego sum, his, quibus me confertis, aliquando melior ac potior. Is ipse ego sum, & præter id sum Monarcha Medicorum: qui demonstrare vobis talia possum, qualia vos nunquam. Per me Lutherus sua tueatur: mea itidem & ego plana faciam, iisque omnibus quos mihi confertis, præfulgebo ad quod me mea arcana euehent. Quis vero Lutherum odit? Similis turba me quoque lacessit. Et quæ mala illi vos ominamini, eadem & mihi cuditis nempe ad ignem, ad ignem: nec enim exspectari lixiuium aliud tempestiuum est.

Medicus cœlis non gignit.

Non me cœlum Medicũ fecit: Deus me condidit. Gignendi Medicus cœlum nulla potentia valet. Ars ea Deo est, non è cœlis. Et mihi de hoc gratulor, quod nequam viri me oderint. Veritas enim osorem non nisi mendacẽ habet. Iure merito vos impostores vocare audeo. Id me Hospitalia vestra docent. Audete quæso aliquid, & cum veritate idem in me scomma retorquete? Vt arma ac loricas contra vos induam, quid opus est? Nec enim scientiæ ac eruditionis vel tantillum possidetis, vt vel minimam mihi literulam proscribere possidetis. Quod si æqua facilitate caluitium meum à muscis tueri, qua meam Monarchiam possim: quod Mediolanum tam suorum hostium securum ac ego vestri, esset; eo pol nec Heluetii, nec milites alii inducerentur. Non alapis quidem ac colaphis, sed Arcanis Monarchiam meam tuebor. Arcanis autẽ, non ex Pharmacopolio depromptis: in quo meræ cocturæ ac iurium miscellæ dispensantur. Vos autem contra caussam vestram parasitationibus tuemini. Hoc quamdiu duraturum censetis? Quid non tentastis?, vt me alutariis obtruderetis? Hi tamen olim prurientia vestra tergora scabent, & in foueas aliis paratas, vos ipsos incitabunt. Disputando autem mihi palmã eripietis, qui ne quidem obiter simplicium periti estis? Sed ea à Pharmacopœis vestris primum discitis, rogantes, quid hoc est, qui illud vocatur? Gloriam venamini, & pharmacopœorũ tyrones estis? Apage. Extra vestimenta vestra ne canem quidem commissurus sim.

Theophr. scutum veritas.

Iuramenti prætextus.

Quia vero non, vt ipsi, conductu publico medicor, aut in aulis Principum vel primariis ciuitatibus vérsor: an ob id minoris pretii sim? Sic illi ergo propter præstitum iuramentum insolescunt, & eo iuramento iactato disputando me elidere conantur. Hæc autem talia ex simplicitate Magistratuum accidunt: qui tales conducunt, vt summã diligentiã impendant: nec iuxta tamen considerant, nihil de ipsis diligentiæ & industriæ exspectari posse. Isti enim nominato stipendio annuo, nescio quid sponderent aliud ne de re, tam leui quid dicam. Quæ vero ista magistratus, vel simplicitas, vel probitas est, quod iuramento alligant istiusmodi homines, qui iuramentum tamen seruare non possunt? Nec ex hoc conductu aliud, quam imposturæ grauius inualescunt. Imperito enim popello persuasum est, eos, qui iuramento dato fidem nuncuparunt, errare minime posse, ac hoc credunt, vbi iuramentum & conductus sunt, ibidem quoque artem gliscere, adeoque ex iuramento præsumunt, peritũ & veracem alium non esse, quam istiusmodi iuratores. Expẽdite amabo, quot simplices per iuramenta talia decipiantur? Hæc enim qui euoluit, testimonio illi extraneo nunquam astipulabitur. Testimonium id admodum aridum ac ieiunum est, quod iuramentum tale promit, Innuitur enim illo artem præsto esse, vbi non est: & talia omnia iuramentum velare aut expiare debet. Quis vero vnquam audiuit, Medicũ iuramento astringendum esse? An hoc pacto ad probitatẽ ille compelletur? Quid vero hæc vis aut coactio, si ars desit? Quod si coactio hoc respicit, vt pretium inique non intendat: iam is pro vno tribus dolum intentabit, vt numeri sui certus sit. Dolenda istiusmodi coactio ad iuramentum, est. Nemini iuramentũ deferri debet, ni prius compertum sit, quod id ad nullã fraudem occasionem ministret. Durum id certe testimonium est, quod datum apud populum præiudicio est. Vos affirmatis, cum probum & idoneum esse: ipse vero improbus & inidoneus deprehenditur. Et iuramenti nomine approbatis, quod approbari minus conueniebat. Ideoque attendite, quousq́; se iuramentum prolaturum sit. Ipsi vt prouisiones captent, manus ac pedes dubio nullo abiurarent.

Iuramẽtum cui & quando deferendum.

Hæc tamen quocunque se modo habeant, ipsos iuramentum contra me non tuebitur. Necesse habent, vt de brabes cursim mecum ad metam se effundant. Et imposturis suis nuntium mittere cogentur, etsi quidem animo defecturi sint. Valedicent etiam excusationi illi, qua dicunt, Deus ita disposuit. Temperabunt sibi etiam de mendacio, dum nugantur, si non iuuat, nihil nocere. Sic & in curationibus ex ligno, ex hydrargyro, ex catharticis, & similibus dicere solent, nihil nocet, libate, principio vos inungite, & obseruate, an vobis nihil damni det. Faciam equidẽ, vt intelligatis, quam veterinariam exerceatis: & vobis sim hæreticus & vagans. Quanquam me veritas, & non mendacia vestra, ad vagandum inducat. Audacter enim profiteor, quod lanugo occipitii mei multo plura sciat, quã scriptores vestri vniuersi. Quin & calceorũ meorum annuli doctiores sunt ipsissimo vestro Galeno, vel Auicenna. Et barba mea experientiæ maioris est, quam Academia vestra vniuersa. Tempori illi inhiabo, quo porci vos per lutũ tracturi & versaturi sint. Et peregrinus iste qui nũc placet vobis: Quid videtur vobis de onagro Eremita? ------ Erumpite tandem. Quid in vobis est? Disputandi ne periti estis? Quin ergo initium facitis? Disputatio eò vos adiget, vt ratio vobis de ægris reddenda, & magistratus politici pœna subeunda sit. Quam suauiter vero id vos fricat, quod Iuristarum patrocinio fouemini. Quid vero si præsidium illud aliquando confringatur, & vos instar piscatorum in syluis spectaculum publicum exhibeatis? Nolite turgere, dicentes, Patrem habemus Galenum, patrem Auicennam. Illos lapides comminuent, & cœlum Medicos alios producet, qui cognituri erunt quatuor

Elementa, adde & Magicam & Gabalisticā, quæ vobis cataractæ ac sudes in oculo sunt. Erunt illi Geomantici, erunt Adepti, erunt Archei, erunt Spagyri, poßidebunt quintum esse, callebunt arcana, mysteria habebunt, tincturas scient. Sub hanc reuolutionem vbi vos coctores locum inuenietis? Quis vxoribus vestris tum temporis tenera labella tinget, & acutos nasulos emunget. Genius malus in mappa.

Quam libenter, quod vobis facio, me ita alloqueremini: Theophraste, & tu perdis ac interficis ægros, non minus nobis. Minime vero, minime. Vos quæ perditis, ego restaurare annitor. Si non succedit, prior corruptio à vobis est. Ideo vos piscatoribus syluaticis comparo; qui prædantur, quod reddere non poßunt. Quis mortem retrahere potest? Quî præcisum membrum iterum agglutinari potest? Ita vos membra resecatis, licet sine gladiis, sine cultris. Dicitis: at nec ipse Theophrastus huic opitulari potest. Esto. Quis vero istiusmodi latrocinia piare & erigere queat? Hunc quindecies suffumigastis: hunc toties inunxistis: illum toties lauistis: istum biennio vel triennio in ligno circumduxistis: in hoc libræ quadrans hydrargyri latet, in illo selibra, in alio, libro vna: id iam in medulla hæret, iam in venis fluctuat, iam in iuncturis figitur: hic vinum conditum est, illic forma pulueris: hic sublimatum iacet, illic calcinatum, istic resolutum, alibi præcipitatum. Et sic similiter etiam de rebus aliis. Quis vero est, qui cuiusuis probra obtegere poßit? Quis est, qui meretricē quamlibet conuertere aut excusare queat? Quantopere vero optatis, vt ignominia vestra in meum dorsum recidat, sicut multoties id machinati estis? At quia scio, quod Doctores lignei sitis, nihil formido. Et si quidem ætatem duplā studiis impendissetis, semper tamen curam cum ligno clauditis. Id vestrum studium est. At istā spatio dierū quatuordecim assequi poßetis, non in Academiis, sed & in triuialibus. Vah dedecus, scire iam etiam quemcumuis fabrū, quod cura vestra sine ligno nullius momenti sit. Idem vobis cum capris ingenium est. Quo scandunt altius, eo plus superbiunt, nec cogitant, locum inferiorem cum superiore eundem esse. Quod si ergo fundamento alio nullo nitimini, nec scriptores ac auctores vestri Medicinæ neruum propius attigerunt, nec etiā canones vestri ac recepta & processus alii, quibus vtimini, solidiore fundo firmati, aut certioris fiduciæ sunt: ex his iam luce meridiana clarius patet, veram Medicinam nondū adhuc repertam fuisse, nec aliud quicquam egisse vos hactenus, quam quod felis facit circa pultem.

Theophr. cur & quos iuuare nō poßit.

Curat' ō ligni relicatur.

Adeo ne stupidi estis vt putetis, Fænum Græcum, & Mucilaginem Psyllii, aut quæ his similia alia sunt, vera & genuina maturatiuá esse? Videte, quot Recepta in Anthrace præscripta sint, quæ iudicio communi ad Anthracem conducere videri poßent. Sed iudicium tale ad Medicum non satis est. Cernitis Saphirum à Deo in Anthrace præmonstratū esse, & non vnguentum album: non vngulam caballinā in peste. Et putatis vos, hoc fundamentum scriptis proditū exstare? Minime gentium. Medicina non aliter se habet, ac si quis cū cultro tignarius esse velit. Censetisne, recte de gradibus, recte de compositionibus à vobis perscriptum esse? Longe à scopo erratū est: Medicina tam amplum in se fundamentum complectitur, vt huiusmodi res omnes ne ipsi quidem principio æquiparari poßint. Adeo vero vos simplices eße, vt in vrinis immoriamini, etsi quidem quotidiana mendacia peruideatis? Lotium quidem ex se bonum est, & magnum de se iudicium præbet, ac in sese continet vniuersam Physionomiam, Anatomiamque cū suis proprietatibus. Ista si iam in lotio exsistunt, à Medico certe integre ac solide pronuntiari debent, cum omnino insint. Intus vero si minime essent: satis explicata illa essent, quibus vos contenti estis. In pulsu corpus vitæ habetat: & hoc pulsus indicat. Ex hoc demonstrate, quæ de vita demonstrari opus est. Sed non his saltem in rebus, verum & in aliis multis vos Auditores ac Lectores admonitos velim, ne quam huic meæ præfationi arrogantiam aut naturam Martialem fors impingatis, sed idem ad idem referatis, cogitetisque non ex tam leui fundamento, quale hactenus creditum est Medicinam tam leuiter exstructam & enatam esse. Quod si enim Sapphirus vera Anthracis curatio est: quis quæso fidem illi impenderet, qui aliquid de Fæno Græco proferret? Hæc ergo exempla & digladiationes vobis semper præ oculis versentur, vt ad sublimes Medicinas penetrare poßitis, nec in illis immorari cogamini, quos neq; Deus, neque Natura eò condidit ac præstituit, vt nimirum veras inuentiones assequamini, quarum vobis multa volumina proposui, descripta ex quatuor sequentibus, Philosophia, Astronomia, Alchimia, & Virtutibus. In quibus asserendis propositum meum fuit, eo vos auditores agere, vt præter hos quatuor limites nihil vspiam acceptatis aut admittatis. Qua caussa eorum explicationem deinceps aggredior, vt meæ commentationis fundamentum ac caussas intelligatis, me & meos aduersarios æqua lance libretis, ac vnumquemque pro suæ scientiæ ac experientiæ modo colatis honoretisque. DIXI.

Saphirus Anthracis Medicina.

Lotio quanta indicia insint.

Theophr. excusatio.

Sapphirus Anthracis cura.

PRIMA MEDICINAE BASIS, SEV COLVMNA. PHILOSOPHIA.

VM Philosophia primum ac præcipuum Medicinæ fundamentũ positum sit operæ pretium est, nos ante omnia scire, qua ratione ex Philosophia medicinæ cognitio de promi póssit. Id vero priusquam explicem, vsus ac res poscit, vt primo sub aspectum vestrum deducã eos, contra quos scribo: quo nimirũ falsam & adulterã Philosophiam recte noscatis, antequam ad veram ac genuinam describendam me conferam. Persuaderi autem ægre poteritis ad renunciandum illis, quæ consueta vobis sunt: imo in quibus instituti & educati estis. Et tamen de vnoquolibet mihi spem facio, si, quibus assueuit, & quæ exercuit, sobrio iudicio cum his nostris conferat, facturum ipsũ, vt nihil putet tam durum, quod emolliri nequeat, nihil etiã tantopere molle, quod indurari nõ possit: deq; eruditione adeo ipsa sic persuasum habeat, semper recentiora antiquioribus dominari ac potiora exsistere. Ex Philosophia à primis illico eius incunabulis muscus excreuit: huic postea annati fungi sunt, ceu glandulæ in corpore, Aristoteles & eius asseclæ cum Philosophia idem egerunt, quod feces, quæ à vino terram extrahunt. Et spuma, licet quidem eorum, quæ olla continet, pessima sit: nihilominus tamen in loco sublimiori obnatat, & inferiora meliora obtegit. Hinc etiam, quia melioris obtecti, aliquem gustum resipit, inter cibos quoque numeratur illa: sed canum tamẽ solum ac felium. Idem hic de vetere quoque Philosophia censendum est: quæ fungos saltem ac spumas tractat, non ipsam, vnde enata est, materiam. Huiusmodi fũgosa Philosophia Theoricata est in Medicina: vnde postea spumosi Medici prognati sunt. Hæ duæ potestatem sibi sumserunt condendarum rerum naturalium, ac describendorum affectuum morborumque humanorum. Sed quale est id fundamentum, ex quo procedunt: sic fructus quoque ex sua radice similiter censendi sunt. Vnde vos præmonitos velim, nihil vnquam tam scabrum ac asperum esse, quod dolabra non complanare: nihil tam curuum, quod malleus non dirigere: nihil tam sæuum ferumque quod venator non sternere possit. Quid quæso aut honestius, aut commendabilius in frugi discipulo esse possit, quam vt molli putamine iaceat, nec induretur prius, quam disciplinæ suæ solidas alias adeptus sit & tandem manus ferulæ subducat? Et his demum res ea laudi & gloriæ est, si veteres & exsoletos ipsi è nido excutiãt. Ars etenim ac scientia, modestiaque & dilectio, singulis sese momentis supra suos magistros extollere, ac instar vernantis fagi, quæ læto incremento suo annosę gloriam obscurat, pullulascere debet.

Philosophia vetus qualis. *Aristoteles* *Discipuli virtus qua.* *Ars præceptores euincere laudi est.*

Sed ad pręsumtam Philosophiam mihi diuertendum est, vt veræ medicinæ fundamentũ intelligatis. Illa etenim sola cognitionem hanc largitur, qua instructum esse decet medicum in morborum vniuersorum materia, conditione, ac natura propius perspicienda. Præter eam enim via alia non superest, qua veritas & natura corporis tam ægri, quã sani æstimari possit. Extra Philosophiam hanc, quæcunque vndecunque disquisitio & notitia alia depromitur, ea mera impostura putanda est. Intellectus etenim qui cranio nostro includitur, ad gignendum medicum nimis impotens est. Medicinæ siquidem Philosophiam ita explicari fas est, vt sensum eius ipsi quoque oculi capiant. Fas est, Philosophiam in auribus non minus sonoram esse ac clangentem, quam vel pręceps lapsus Rheni, vel ventorum in Oceano strepitus aures ferit & percellit. Fas est, linguam eius non minorem & indistinctiorem gustum, quam vel mellis, vel fellis percipere. Fas est, nares quoq; integrũ totius subiecti odorẽ haurire & discernere. Præter hanc exquisitam cognitionem aduersum & nauseabundum est, quicquid vspiam naturæ additur, aut apponitur. Philosophię etenim meæ ea doctrina est, quod natura ipsa morbus sit. Vnde sola quoque, quid morbus sit, cognoscit. Eadem sola quoq; medicina est, ægrorũ corporum affectus edocta. Extra duorum horum cognitionem, quis tandem medicus fieri possit? Ex ipso medico quidem nec vllus morbus, nec vlla ægritudo procedit. Quia vero is ratione morbos infligere eadem & sanitatẽ impertire potest. Et quis hic ipsa natura expeditior didascalus est? Ipsa harum rerum omnium gnarissima est: ipsa harum rerum vniuersarum

Philosophiæ encomium. *Naturæ est morbus ipsa, & sola morbi medicina.*

planissimam

vniuersarum planissimam institutionem suppeditat. Hac planissima explicatione medicus ipsis cōmodissimè informatur. Iam si natura sola harum rerum conscia & gnara est: sola etiam remedia seu recepta concinnabit, ac hæc compositionis ars ab eadem sola in conspectum medici proferetur. Ars ex ipsa egreditur, non ex medico. Ideoque necesse est, medici cognitionem & plenam industriam à natura ipsa promanare. Plena autem cognitio, seu perfectus intellectus est, quod manus palpant, quod oculi vident hoc, intra cranium, quod absconditè præsumitur. Quod enim obscurè & secretò comprehenditur, fidem parit. Exitum autem seu perfectionem probant ac dant opera, quæ visibilia sunt. Iam si ex natura nasci medicum oportet, quid natura aliud, quam Philosophia erit? Quid Philosophia aliud, quàm inuisibilis natura? Qui Solem & Lunam ita cognouit, vt vel clausis oculis sciat, qualis Sol ac Luna sit: is Solem & Lunam ita intra sese continet, quemadmodum in cœlo aut firmamento consistunt. Hæc ergo iam Philosophia est, vt intra hominem velut extra eum definitè illa luminaria consistant, non secus ac si in speculo se quis contueretur. Quemadmodum ergo se quispiam secundum lineamenta quoque minima contuetur: sic non minus expresè medicus in sua cognitione gestare hominē debet, ex speculo 4. Elementorum desumtum. Ea enim totum microcosmum tam accurata idea exhibent, vt non secus ac per clarissimum vitrum is inclusus transluceat. Debet enim homo Medico ita pellucere & lucidus esse, quemadmodum pellucet ros destillatus, in quo ne tantillum quidem est, quod perspectum effugiat. Per hominē Medicus visu penetrare debet, non minus, quàm per limpidum & nitidū fontem, in quo etiam lapillos quoslibet & arenas cum congenito colore formaq; ac ceteris interstinguit & diiudicat. Non minus, inquā, conspicua medico membra vniuersa corporis esse decet. Membra ea non minus polito crystallo, in quo ne pilus quidem latere possit, pellucida Medico esse conuenit. Hæc nimirum illa Philosophia est, super quam medicinæ fundamentnm exstructum est. Non quidem, vt taliter ipsum hominem peruideas, sed naturam in isto cœlo inclusam. Illa tibi membratim omnia exhibet. Nā ex ipsa homo factus est. Materia illa, ex qua is factus est, testatur tibi de eo, quod inde factum est, non secus ac in ære læuigato ędificium conspicaris, quod forinsecus illucet. Remota re externa, eius nec idea interior in speculo manet. Externum enim peperit internum. Ita ergo homo simulacrum est à 4. Elementis, in speculum impressum. Solutis elementis, homo quoq; soluitur. Quia enim externū speculi amouetur: ideo nec internum subsistere potest. Ideoq; Philosophia nihil est aliud, quàm plena & absoluta notitia seu cognitio eius, quod imaginem speculo indit. Et quemadmodum, quæ in speculo imago est, nemini suæ essentiæ ac naturæ scientiam suppeditare potest, cū nihil, quàm imago mortua sit: sic homo quoq; per seipsum est. Ex ipso enim nihil desumitur, nisi quod ex cognitione externa proficiscitur eius, cuius figura illa in speculo exsistit. Homo quod loquitur, sermo est incertus: vox saltem est & lingua. Medicus v. non plura sciat, quam si ad speculum ægri personam loqui videat, nec vocem audiat? Totum ac integrum Medicus microcosmum nosse debet per ipsam eius matricem, ex qua natus est. Nec enim vllum vel minimum membrum aut capillus in homine est, quem testa ea non complectatur, & multis modis exhibeat ac referat. Et sic, quod dictum est, medicina vera nullo pacto Philosophiæ spumam, aut fungosam Medicinam ferre ac tolerare potest, sicut hactenus passim deblateratum est.

Cognitio quæ perfecta.

Homo totus Medico perspicuitate debet.

Homo ex natura.

Philosophia quid?

Longo verborum apparatu opus esset, si quis hic clarum ac manifestum facere vellet, quanto interuallo Philosophia Aristotelica, Stoïcaque, aut Platonica ab hac mea distaret: quanto iterum Philosophia Trithemii Theophrasti à me Aureolo Theophrasto seiungeretur. Quæ discrimina quidem in descriptione Philosophiæ à folio ad foliū satis plenè tradita sunt. Attamen quod huc facit, ad intellectum dictorum, nimirum medicinę istiusmodi Philosophiam hic fundamentum esse: sciendum vobis est, quod materia, species, & essentia Medici omnino corpora exsistant: & causa constitutionis & dissolutionis Medici scientia sit. In his Medicus suam cognitionem habet. Iam, vt prædictum est, opus habet, vt harum rerum intellectum capiat ex matrice, ex qua conditus est. In illa cor suum inuenit & omnem cordis lætitiam ac dolorem;

Theoph. Philosophia a ceterum diuersa.

dolorem. In illa reperit cerebrũ, & quæcunque cerebrum vel reficiunt, vel afficiunt. Ita & renum delitias offensasque. Ita iecoris desiderium & nauseam. Ita affectiones partium etiã cęterarum omnium. In quibus hæc restat indagatio, vt discatur, quid sit, quod intrinsecus membrum hoc vel illud afficit. Hic autem caterua Medicorum contra me insurgit. Nec enim illi parentes hominum sciunt noruntve: sed ex mortua in speculo figura suam artem condunt, suæque phantasiæ, aut speculationi inhiant, nomina dirigentes & explicantes pro cuiuslibet natura, quod in nulla tamen Philosophia fundatum est. Hinc etiam emerserunt illa nomina *Cholera, Melancholia, Phlegma, & Sanguis:* quorum fundamentum nihil est, nisi vaga & volax speculatio. Quis enim in natura vnquam vidit choleram? Quis Melancholiam vnquam in Philosophia reperit? Quis vnquam pro Elemento phlegma agnouit? Qua vnquã re sangnis aëri factus similis est? Quis eos vspiam docuit cœlum materiale, & globum terræ cum inclusis Elementis in corpus distribuere? Huius suæ speculationis fundamenti plus non habent, quã virtutis aut voluptatis illi, qui quid aut simpliciter opinantur, aut somniant. Sic ergo super speculationes ædificant ac concepta somnia: quod à nobis ac sanis Medicis absit quam longissime. Ex externo hominem totum compone. Sic in eo inuenies omnium materiarũ conspicua corpora. & in hisce omnes species membrorum, sanitatis, morborum, & horum omnium essentias, quomodo se nimirum vnum habeat ad alterum, quid redintegret. In hoc posita est illa sapientia, quam quærere debet Medicus. Nec enim à cœlo sapientiam haurit Medicus. Eandem nec hereditariò quoque assequitur: sed augescit illa apud ipsum indies, quemadmodum ars apud probum & sagacem artificem: eaque data sapientia est à parentibus Microcosmi, illorum filius cognoscat. Si Medicina secundum originem suam ex homine nascerētur, oporteret quoq; morbos ad originem & captum sui Medici dirigi, aut accommodari. Vnde tot morborũ origines constituerētur, quot darentur Medici. Et sic quidē suo nomine cholera recte appellata esset. Quod tamen fas non est. Medicus imo morbũ sectari debet, quēadmodum vacca præsepe. Vnde conficitur, ex natura prodire Medicum, non ex speculatione. Natura enim visibilis est: speculatio autem inuisibilis. Medicũ facit, quod visibile est. Inuisibile nullum creat. Visibile veritatem parit, inuisibile minimè. Quicquid inuisibile est, & est hominis, illud se visibiliter offert. Vnde etiam elicitur iniq; vos profiteri, *hanc esse Choleram, hanc esse Melancholiam.* Ita dicēdum erat: *hoc est arsenicus, illud est aluminosum.* Sic pariter: *hic est Saturni, ille Martis:* non autem, *hic est melancholiæ, ille choleræ.* Pars enim vna cœli est, pars altera terræ, inuicem sibi permixtæ, velut ignis & lignum, vbi vtriusque nomen aboletur & fatiscit. Duæ enim sunt res in vno. Sic si dicitur, *Hic morbus est Acorinus, hæc ægritudo est Anthera*: tum naturalis Medicus intelligere potest, quod, sicut in macrocosmo, ita pariter & in microcosmo, Anatomia noscenda sit. Si dicitis: *hic morbus est pulegii, ille Melissæ, iste Sauinæ:* tunc cura certa ex ipsis nominibus vobis depromitur. Nam quot sunt matricariæ: tot sunt matricis passiones. Et hoc sensu remedium vnum, non verò cōgesta plura, contra morbũ vnum procedit. Nolite ergo phantasmatis vestris decipi ac eludi, vt pro speculatione vaga proprietatem ac numerum morborum designetis. Externi oculi ista omnia stabilire debent. Sic porro vos etiam loquimini: *hoc vitium est sanguinis, hoc est vitiũ hepatis,* &c. Istos vero vobis lynceos oculos quis quæso Deorũ impertiuit, vt tã probè sciatis, vel sanguinem, vel hepar in causa esse: cum tamen quidnam sanguis sit, ne tantillum quidem cognitum & exploratũ habeatis? In magna anatomia sanguis nihil aliud, quam lignum est. Lignum autem nomen vnicũ est: & tamen lignorum centenæ aliquot species exsistunt. Non pauciores species etiam ipsius sanguinis sunt. Et quam varii fructus ex arborib. proferuntur, tam variæ quoque ægritudines sanguinis fiũt. Et quēadmodũ cœlũ arbores vegetat per æstatē: easdem vero sopit per hyemē: sic eodē regimine sanguinē quoq; alterat, mutatq;. Ex quo iã euĩcitur, vero ac genuino Medico ita loquēdũ esse: *hic est morbus terpentinus, iste est morbus sileris mõtani, ille est morbus Helleborinus, &c.* & nõ isto modo, *hoc est phlegma, hæc est brãcha, istud est rheuma, illa est coryza, ille est catarrhus.* Nec enĩ hæc nomina ex fũdamēto medicinę promũtur. Simile enim suo simili nomine quoq; respondere debet. Ex hac enim similitudine procedũt opera, h. e. arcana manifestant in suis

Medic. reprehēsio.

Humores sunt speculatiui.

Scientia homini vnde detur.

Medici natura cõstitua.

Morbi in mundi.

Medic. reprehēsio.

Sãguinis species infinitę.

Morbi nominandi.

suis morbis. Nec enim colica saltem vna est: sed plures, & tot, quot arcana sunt in colica. Hinc sequitur *colica Zibetina*, *colica muscata*: non *colica ventosa*, non *colica fellis*, aut aliæ similes, prout earum origines vos designatis.

Colicæ species quæ.

Hoc loco illorum mihi factio iterum tangenda est, qui tam longinquo tempore mihi aduersarii exstiterunt, dum impressiones ac influentias fructuum ac mineralium inutiles planè, & ad Medicinā nihil spectantes fecerunt: & tamen humorum suorum speculationem illis anteposuerunt, persuasum habentes, nullam Philosophiam, aut artem externam corporis affectibus quicquam cōmodi præstare. Huius inscitiæ impulsu quatuor humores excogitarunt, ex quibus, quæ ad Medicum de caussis, ac naturis morborum spectant, sciscitantur & captant. Quod secus nō quadrat, quam musca ad asinum. Caussa hæc est: quia nihil quicquam in corpore est, quod foris suum indicium non det. Formis autem & corporali hoc aspectu nihil offendi debes. Ibi enim hoc fundamentū conditū est, quod te scire refert. Et alibi quęsito fundamēto minimè opus est. Nam super innatam scientiam, & acquisitam Sophisticam, artem Medicinæ Deus non constituit. Tu autem à doctis omnibus secessionem fecisti: hoc est, postquam Medici in fraudes ac imposturas declinarunt, vias alias nouasque meditati sunt, per quas homines eruditi & industrii fierent, qui facultatū ac artium harū originis tamen ignari essent: vt nimirum præsumtā suam nequitiam prætextu singularis eruditionis velarent. Iam ergo, quis vobis Iuristam iudicem aut arbitrum dare ausit? Eo enim vos proripuistis, vt Cęsaribus ac ipsis Papis, quæ tractatis obscura & abscondita sint? Aut qui vos Theologi damnare possint, cùm ex scriptis vestris expiscari non possint, Deo ne an Diabolo cultu vestro magis adhæreatis? Adeoque mendacia vestra in humores reconditis, vt iam nec absolutio, nec pœnitentia vlla vobis irrogari possit. Porrò autem, quis vel ipsū vulgus iam vestrum iudicem statuet? Idioma siquidem vestrum exoticum est totum: ac tam miros vobis vocabularios ac dictionarios conditis, vt inoffensus eos nemo quisquā aspicere possit. Et huiusmodi exotica verba in officinas quoq; ingeritis, quæ multò commodiora hortus ipse suppeditaret. Sic ergo Medicina ab eruditis viris tantū seiuncta est, quantum canum cæsor ab hominibus honestis: cum tamen fas esset, Medicinam in patria lingua tam claram & sincerā consistere, vt Arabem Germanus, Germanū Græcus omnino intelligere & assequi possit. Debebat Medicina in arte sua ac scientia tam nitida & cōspicua gliscere, vt & eruditorum omnium, & ipsius artis apud vniuersos singularis auctoritas ac admiratio exstaret. Quem enim cœlum ornat, nisi Doctorem, qui ipsum cognouit? Quem terra decorat, nisi suum Philosophum? Arcana enim firmamenti terræ per Medicum panduntur. Ipsi secreta naturæ ex se patent: eruditis autem illa per Medicū impertiuntur. Ita ergo Philosophia cōplectitur omnes partes, omnia membra, ipsam sanitatem, ac etiam ægritudinem, quod extra iudicium vrinę addisci oportet. Pulsus continetur in firmamento: Physionomia in astris: Chiromancia in mineralibus: spiritus in Euro & Zephyro: febres in terræmotibus: & sic alia in aliis. Has res si à verbo ad verbum Medicus callet: videt ac internoscit etiam extra hominē omnes morbos. Quod si ergo homo cum omnibus suis affectibus seu ægrutidinibus in te ita effigiatus & expressus iacet: tum ad interiorem hominem penetra, & Medicū age: tum demum vrinam speculare, & pulsum tange, ac personam iudica: nec tamen horum quicquam sine cognitione externi hominis, qui cœlum ac terra solus est. Nec vnquam eius sis confidentiæ aut ambitionis, vt citra fundamentū tale hominē quenquam attingere ausis. Speculatiuum etiā tuum ac arenosum fundamentū nihil tuere, quod mobilius est ipsa arundine ventorum vi in vndis agitata. Hoc autem contenti etiam estote, à vobis quod eo deducta res sit, vt iam fides porro vobis addicatur, etiam sine operibus, &, quæ vestra est culpa, ipsi Deo irrogetur & imputetur.

Medic. reprehēsio acris.

Humores non testari de morbis.

Medicina docet et se propriam linguam.

Philosophia quæ complectatur.

Homo internus sine externo nūquam inuadus.

Vt autem in Philosopho illustrando & exornando pergam, sciendum est, ipsum duplicem exsistere: vnum cœli, alterum terræ. Adeoque sphæra vtraque partem Medici vnam constituit: nec alteruter totus ac integer Medicus est. Iste Philosophus est, qui sphęrę inferioris cognitionem habet. Iste Astronomus est qui sphęrę superioris ignarus est. Interim tamen vtriq; scientiā vnam, vnam artem habent, ac inter ipsos mysteria quatuor Elementorū versantur. Vna scientia est eius, qui Mercuriū cognouit, cū illo qui

Philosophus duplex.

Philosophus quis. Astronomus quis Aquilatus.

Aquilatum nouit. Vna ſcientia eſt eius qui Marchaſitam nouit, cum eo, qui Galaxam callet. Qui Mannam nouit noſcenti Angelicam ſimilis eſt. Vna vtriuſque diuiſæ partis Anatomia eſt, non aliter diſtans, quàm brachium à brachio, pes à pede, dexter oculus à ſiniſtro, inferiores dentes à ſuperioribus, caro pedum à carne maxillarum vel buccę. Sic Saturnus vnus in cœlo, ignis eſt: alter in terra, terrenus. Sic Sol vnus in aqua: alter in cœlo. Sic quadruplex res quælibet in homine. Et quicquid in extremo angulo terrę iacet, eius vmbra cadit in hominem: quicquid in imo mari eſt, hominẽ imprimit, aut figurat: quicquid ſub polo Antarctico ſubſiſtit, reflexionem ſuam ad polum Arcticum emittit: & quicquid polo Arctico ſubiacet, ſuam reflexionẽ homini ſub Antarctico impetit. Quid Venus orbis eſt aliud, quàm matrix ventris? Venus enim orbis Medicum matricis dat. Quid conceptio ventris eſt, ſi Venus mundi eam non operatur? Quid vaſa ſpermatica conferunt, ſi vaſa Veneris non faueant? Quid ferrum eſt, niſi Mars, quid Mars, niſi ferrum? Vtraque Mars: vtraque ferrum. Quid diſcriminis eſt inter Soles, inter Lunas, inter Mercurios, inter Saturnos, inter Ioues? Nihil ſi ad hominem reſpicias, niſi quod hic excludit forma. Non ergo quatuor, ſed vnum arcanum, quadrangulare tamen, ac velut turris, ventos quatuor ſpectans. Et ſicut turris nullo horum angulorum carere poteſt: ita multo minus Medicus partium harum vna carere poteſt. Pars vna Medicum non integrat. Sic nec duæ, nec tres: ſed quatuor ipſum perficiunt. Tam enim ipſum eſſe decet integrum, ac arcana illa ſunt, quæ in his quatuor conſiſtunt. Et quemadmodum per ouum in vna teſta mundus pręfiguratur & pullus vnus cum omnibus alis ſuis in eo concluditur. Sic res quoque vniuerſas, quas mundus ac homo complectuntur, in medico conditas eſſe decet. Et ſicut gallina pręfiguratum mundum in teſta per incubationem ſuam in pullum mutat: ſic per per Alchymiam maturantur arcana, quæ philoſophicè in Medico poſita ſunt. Et quemadmodum ignis parat & purat; ſic hæ res quoque in terram ſeu apricum producuntur. Iſtud autem hic deficit, quod Medicum ſatis nondum excuſſimus. Illud enim ſi ignorant: nec arcana ipſa nouerint. Si, quid cuprum pariat, aut vitriolata gignat, neſciunt: ignorabunt etiam quid lepram pariat. Si non norunt, quid ęruginem in ferro conciliet: ignorabunt etiam, quid exulcerationes inuehat. Si neſcij ſunt, quid terræ motus concitet: neſcii etiam erunt, quid febrium horrores inducat. Ab externis diſcendum eſt, quid homini incõmodet: homo ipſe horum nihil indicat. Vbi autem fundamentum ſitum eſt, ibi ipſi ſomnolenti prætereunt. Non quòd ex Mercurio & Sulphure metalla gignantur, prout ipſi volunt. Nec hoc verum eſt, vt iidem ponunt, terram puram lapidęs non gignere. Non enim ex terra, ſed ex aqua lapides terræ naſcuntur, ac aquæ veluti metalla ſunt. In generatione autẽ metallorum illi obliuiſcuntur eius, quod tamen coagulat. Non duo, ſed tria metalla conſtituunt. Super hanc veram & genuinam Philoſophiam, ædificare medicinam debebatis, non autem ſuper illam fungoſam: cuius ratio ac ſpecies alia non eſt, quàm Agarici ex Larice dependentis.

Externa ducũt ad interiora.

Lapidum generatio ex aqua.

Scio autem me iſthæc haudquaquam ſcripturum eſſe citra contradictionẽ & oblatrationem eorum omnium, qui tamẽ nec me, nec meos aduerſarios ſatis intelligunt. Ac neceſſarium eſt, vt antea tacta metallorum generatio ex nullo alio, quàm Philoſophorum diſcurſu definiatur & explicetur. Sicut enim per humores à Medicis confictos medicina tota eluſa & obſcurata eſt: ita per Mercurium & Sulphur ipſa quoque Philoſophia corrupta eſt. Et ſicut per dictos quatuor humores ægri diſtorti redditi ſunt: ita per Mercurium & ſulphur Philoſophi etiam diſtorti facti ſunt. Vnum vt quadrat, ſic & alterum. Qui Philoſophum agere citra maculam & falſitatem ſatagit, is tale Philoſophiæ fundamentum ſtatuere debet, vt cœlum ac terram in vnũ microcoſmum includat, & ne latum quidem vnguem exorbitet. Itidem & qui ex vero Medicinæ fundamento ſcribere affectat, opus habet, vt ne pilo vno ſecus id faciat, quam vt ex Microcoſmo motũ cœli ac terræ exſtruat. Vt nimirum hoc pacto Philoſophus aliud nihil, vel in cœlo, vel in terra ſtatuat, quod idẽ in homine quoq, nõ reperiat: ac Medicus quoq; nihil vſpiã in homine inueniat, quod ipsũ æqualiter etiam cœlum & terra non cõtineat: adeoq; hi duo re alia nulla differant, quam modo formæ, quæ forma tamen vtriuſque in vna re intelligatur. Ex incitatione noſtri cerebri autem hæc non

Humorum doctrina medicinã obſcurat.

Philoſophus quis immaculatus Medicus quis fundamentalis.

Lumen naturæ

non intelliguntur, ſed illuſtrâtur lumine naturæ, accenſo à Spiritu ſancto, qui ſuorum diſcipulorum ſcientiam ac intellectum per opera manifeſtat tanto ſplendore, vt bruta ratio non poſſit ea nō admirari, aut citra ſtuporem intueri. In hoc fundamentalis omnis ſcientiæ principiū conditum eſt. Et ſicut ſplendor Solis ſuper omnia diffunditur: ac tam mala, quā bona per Solem producuntur: ſic ipſi per auguſtum Naturæ lumen gignuntur. Degeneratio autem vrticis ſimilis eſt, quæ & ipſa à Solis ſplendore producuntur. Tam enim perfecta & integra debet eſſe Medicina ac Philoſophia, vt ſciatur, quid id ſit, quod in plūbo liqueſcit, quid ſit durities in ferro, quid ſint colores in rubino, & quæ tandem eius arcana exſiſtant. Hæc vt ſub vnam ſciētiam cogantur, opus eſt accenſo lumine naturæ, per quod omnia viſibiliter & ſcibiliter oculis exhibeantur. Qui verò extra hanc naturæ facem conſpicuè ac euidenter nihil demonſtrant, hi phantaſia brutæ rationis aguntur, vnde dicti etiam Philoſophi ac Medici illi prodierunt, qui de vero magiſtro deſperātęs arbitrati ſunt; id quodcunque brutalis intellectus non capit; haudquaquam in hominem cadere, aut conferri poſſe: quaſi vero omnis Philoſophiæ terminus in ſolo Ariſtotele acquieſceret, & Medicinæ terminus in vnō Galeno finiretur: qui tamen nihil quicquam aliud, quam quod contra veritatem pugnaret, commentati ſunt.

Ariſt. & Gal. notantur.

Et tam egregium illi ſcutum habent, qui cum luce naturæ præliantur: quam tamen apud nos ipſo auro purius coli fas eſſet, puritate nimirum tanta, vt rubigo annaſci nulla vnquam queat. Ideo autē, quia variæ infectiones inſiliunt, fundamentum illud confringitur. Nam quis is eſt, qui boni aliquid cupro hac ratione æquare aut aſſimilare poſſit, ſi dicat ita: quid integrum eſt? Quod ſine rubigine eſt. Quod ſine rubigine eſſe non poteſt, integrum non eſt: In integro enim rubigo non hæret. Id lux ſumma confirmat ipſe Apoſtolus, in quo vitium nullum, nulla rubigo, nec næuus alius quicunque habitare poteſt. Hoc autem ſenſu ſi quis ſors Iudam pro rubigine habere velit: is quidem rubigo non eſt, ſed electum ad iſtud officium, non quoad lumen ſupremum. Et licet in numero quidem ac nomine luminis ille ſtetit: nihil tamē quicquam in eo habitauit præter nomē ſolū Hac ratione attendendum vobis ad diſcrimen erroris eſt, quod illi a vero naturę lumine deficiant, hoc pacto, vt ordo violetur. Sine enim ordinis peruerſione, error nullus eſt. Et hoc modo quoq; aduerſariis noſtris intellectum datum eſſe cōcedere poſſumus, quem tantopere ſe gloriantur purum & incorruptum habere. Ordo enim lucis naturę in eorum infantia violatus eſt, ac brut⁹ intellectus pręeminuit, & profeſſionibus omnibus dominatus eſt. Sic itaque recens Philoſophus oppido admirabitur ſcripta Ariſtotelis & ſimiliū: ſic primus genuinus Medicus quoq; mirabitur ſcripta Auicennę & Galeni. Horum enim neuter verus aut Medicus, aut Philoſophus fuit, quos præuios in illiuſmodi rebus nos conſectari oporteat. Quia ergo cōtra principia & fundamenta illi impingunt, neceſſe eſt, eorum artem violentiam eſſe, cum tamē ars cogi nolit. Et ſicut quæuis ſub Sole ars ſibi ipſi in populo fidem ſuſcitat: ſic illi fidē coactam ſibi ſtabiliunt, & hanc amorem interpretātur per ſedulos ſuos labores & opera ita vt corpus fidem inanē & fictitiam conferat: ex quo tamen fonte fidem dimanare non deceba t, ſed tantū ex arte ipſa, & artis operibus. Quod vero opus illorum ſcriptorum vſquā eſt, quod ex arte ipſa profectum eſſe tu certus eſſe poſſis. Ideo meras phātaſias ac opera imaginaria exſtruunt, qui iſtiuſmodi labores ſibi ſumunt. Nā ſexcenties plus diligentiæ ac laboris a fictitio Medico requiritur, quā a genuino & natiuo. Ideo trutinæ impoſiti, quocunq; modo ac arte ſeſe ponderoſiores reddere cogūtur, ne leuitas ipſorum manifeſtetur. Scire ergo debetis, errorem veſtrum excuſatione nulla, nulloque teſtimonio velari poſſe, quin opera ideo præſto eſſent, quia nimirum nomē habetis. Minime: ſed Iudæ ſimiles eſtis, cuius electionem poſſidetis. Quot enim veritates a ſancto Spiritu prodeunt: tot oppoſita mendacia Diaboli deprehenduntur. Sic ergo Philoſophia vos cōmonefacit, quòd ex ipſa naſcamini inſtar Marchaſitæ, quæ ita nitens & coruſca eſt, vt metallarius eam purum purū eſſe aurū credat. Quæ tamen in ignem coniecta, tantum ſulphur eſt & arſenicum. Sic vos quoq; ſplendetis & coruſcatis. Si vero inſtar Marchaſitæ, ac Talci, & Cachimiæ igne probemini: nihil niſi felium argētum ſeu mica eritis. Et ſicut Orichalcum calorem ſnum a Cadmia mutatur: ſic æq; vos artē veſtram ac Doctoratū aſciſcitis. Si ad ægros deuentū ſit, ſplendor iſte volatilis fit, nec examen ſuſtinet, ſicut talcū in igne. Videtis autē ipsā naturā quoq; in coloribus ac formis nihil occuluiſſe: ſed ibi arcanum eſt, vbi nec forma eſt, nec

Iudam

Ars non eſt coactio.

Veritas a Spiritu bono, mendacium a malo.

Marchaſita quid ſit. Mica.

Talcum.

ista duo. Si hoc naturæ ipsius ingenium est in tali re: ecquid tu putas, micalis Medice, exstructuram illam operis vmbratilis, cum nihil in proprio ædificio tale addat? Cur autem ioco isthoc hic vtor? Ideo scilicet, quia vos in ipsam naturam producere cogito, vt in ea vosmetipsos speculemini, & videatis, nasci Medicum ex rebus externis debere, nō ex ipso homine. Qui si in homine morbum deprehendit: tum certe, quid is, & qualis sit, non ex loco seu sede, in qua morbus hæret, cognoscet, sed foris illud experiri & discere debet, sicut sæpius iam dictum est. Quod ramē hic repero, quia pœonia indicat caducum, non ipsum solum, sed ipsius quoque tempus & horam, & paroxysmum & naturam cum ceteris conditionibus omnibus. Et hæc omnia ex natura pœoniæ tibi discenda sunt. Si feceris secus, confarcinatus saltem Medicus es, nullius conscius ac gnarus, nisi quod audis ex ægro, cuius tamen os Medicus non est, nec etiam explorator naturæ. Sic etiam ex visco quercino originem Caduci generis alterius etiam cognosces. Eadem ratio arcanorum ceterorum omnium quoque exsistit. Quot arcana: tot species huius morbi. Quin & origines cognosces ortúsque vermium ex Hypericone, ex Tunella, & similibus aliis. Huiusmodi rerum si peritus non es, earum certe artifex esse non possis. Nam si vel cum centaurea, vel cum Gentiana eos abigere coneris: qualem te Medicum dabis? Res non erit eadem, ac si quis alicui offam daret: &, quo ipsum è culina exigeret, eandem sale nimio corrumperet. An verò hoc vobis Medicis quoddam fundamentū videri potest? crassum certe, & ad nihil idoneū. Et sic Sola Philosophia mater Medici existit, velut & explicatrix membrorū omniū hominis & simul etiam morborum ea occupantiū vniuersorū definitrix. Hoc fundamentū est. Vbi auxiliū est: ibi etiā cognitio, intellectus & scientia rerum iuuantium latet. Hic ergo vnum hoc deerit, quod ignoraturi sitis, quid in hac, quid in illa herba lateat. Vnde id fiet, vt aut in arte desperaturi, aut ad imposturas deflexuri, & in nomine Domini, velut hactenus, ita deinceps continenter exanimes claudos, distortósque ægros facturi sitis.

Pœonia caducū præsentat.

Viscum quercinum

Vermes Hypericone & Tunella.

Philosophia mater Medici.

Quanti id moliminis fuit, vsque dum congereretis modum componendi, hoc est artem Recepta concinnandi? Quæ vobis ibi mens fuit, quandoquidem naturę rationem in noscendis morbis haud intellexistis? Quanam tandem commoditate, quáue consideratione tum syrupos, tum pilulas & alia ex simplicibus præparastis, cum tamen isto ingenio vestra illorum naturæ conditio ac proprietas violetur & infringatur? Ars Recepta componendi in natura condita est: & natura ipsamet illa concinnat. Si in aurum indidit, ad aurum quod requiritur: violis quoq; eadem contulerit, quę violis debentur, vt haudquaquam opus sit a te addi vel saccharum, vel mel: sicut ipsum quoque aurum perficere & integrare tu haudquaquam nosti. Natura si sine ope tua margaritas fecit: eadem sine opera tua Verbenam quoque perfecit in restrictione sanguinis, vt nec Bursam nec Barbam Iouis à te addi quicquam opus sit. Hæc autem velim sic accipiatis: quod quælibet virtus integra in simplici vno insit, nō diuisa in duo, tria, quatuor, vel plura, sed in vnum integrum congesta, Idem quoque simplex alio nullo accessorio eget, præter Alchimiam, quæ vnum idemque est cum metallorum fossore, excoctoreque. In extrahendo rei cardo vertitur, non in componendo. Noscendum potius est, quid intus lateat, quàm commiscendo & addendo diuersum faciendum. Quæ sodes caligæ sunt optimæ? Nimirum integræ; laceræ & sartæ pessimæ sunt. Quis quæso vspiam tā simplex & rudis sit, vt credere audeat, vnius virtutis tantum huic, tantum illi herbæ naturam impertiuisse, & Medicis vobis mandasse, vt postmodum, quæ distracta inessent, componeretis, & in vnū cogeretis? Tam accurata naturæ prudētia est, vt minime opus habuerit, vobis hanc prouinciam deferre. In vobis enim nihil quicquam situm est. Natura ipsa efficaciter satis arcana congessit, & composuit componenda. Vos hoc vnum decet, vt discatis, sciatísque, nullius vspiam momenti id esse, quod vos intelligitis, non idem intelligente ipsa natura. Natura Medicus est, non tu. Ex ipsa oportet prodeas, non ex te ipso. Componit ipsa: minime tu. Tu hoc age saltem, vt expisceris, vbinam eius officina sit, vbinam virtutes eius depositæ iaceant, & in quibus pyxidibus reperiantur: non in Mesue, non in Lumine, non in Præposito. Hæc enim præter naturam sunt, nec in ipsis quidquam reperis. Quod enim integrum est, frangunt: & fractum dicunt integrum factū esse. An vero inique factum à me sit, quod de gradibus scribēs, vestram præcise methodū non seruarim? Haudquaquam vero. Natura enim componit, non Medicus. Ideóque fraus vna, vna

Natura componit remedia non Medicus,

Natura nihil addendum Medicis.

Remediis extractio, non cōpositio debetur.

Medici officium circa medicamēta.

vna impoſtura mēdaciis variis cumulata deprehenditur, vbicunq; Recepta veſtra adhibētur: quæ tamē deinceps niſu nullo tueri poteritis amplius, niſi fiat, vt mendacium veritati præualeat. Vtcunq; vos torqueatis, id vnū obtinebitis tamē, quod compoſita aliqua proba ſint. Hoc vero ſcuto omnē veſtram artem tueri valeatis? Facile enim opera tot coniungere & congerere poſſitis, vt in manu ipſum cœlum ac vniuerſam terram teneatis. Et res hæc plane eadem eſt cum veſtra Vroſcopia. In qua tot, tamque varia confunditis, vt neceſſe ſit, ex omnibus vos ad nimium vnum diuinare. Sic in hac quoque compoſitione ſeſe res habet. Et quid autem videtur vobis? Tria ſola ex Receptis veſtris, nimirum Theriacæ, Triferæ, Mithridatici adimā & excludam: & ingredientia cetera vniverſa, licet centum ſint, nihili & nauci erunt illico. Vbi hic autem veſtra compoſitio? O cæci.

Vroſcopia notatur.

Sic ergo Philoſophia mater Medicinæ eſt, in qua natura cognoſci debet. Cognitio illa eſt affectuum, & ægritudinum hominis, velut finis vltimus, propter quem homo eſt. Et ſicut impoſſibile eſt, vt quis citra naturalem cognitionem aut colores faciat, aut arbores educet: ſic impoſſibile quoque eſt, vt citra iſtam videre poſſis, quid in homine lateat. Et ſicut beneficio naturæ quidnam in ſemine ſit, peruides: ſic per eandem ipſum quoque hominem introſpicere & perſpicere & perſcrutari debes. Et ſicut Galla ac vitriolum atramentum fundunt: ſimiliter etiam, quid in homine lateat, cognoſcis. Nā omnia talia natura pandit. Et ſicut vnde procedat nigrū ex nigredine minimè cognoſcere potes etiāſi aliquid ſcriptū ſit: ſic æq; nec ipſos morbos. Hoc qui nouit, quod nigrū facit: is Philoſophus exiſtit. Qui vero ſaltē nigrum ſcit eſſe, is nihili eſt, nec poteſt aliud quicquam, quam eo nigrore polluere & pingere. Qui verò talis, vt diximus, Philoſophus eſt: is iam facultatem Medicinæ ingrediatur, & externum in internum conuertat. Ea conuerſio Medicum parit, ſi ex macrocoſmo microcoſmus fiat, eaque ita dirigatur, vt ex ipſo interiore homine nihil depromatur. Hęc enim via merè ſeductrix eſt atq; ipſa mors. Priusquam enim quis interiorem hominem totū ſine externo addiſcat, metus eſt, vt ſatis ægrorū futurū ſit, quibus cōſideradis à primo ad nouiſſimū vſq, Medicus perueniat. Qui enim ex homine diſcere ſatagunt, ab his requiritur, vt tam primum, quam vltimum, atque adeò vniuerſos homines in conſpectu ſuo poſitos habeant. Nam in omnibus hominibus omnes morbi ſiti ſunt. In vno, morbus vnus eſt. Iam ergò ſi Medicum oportet omnium hominum Medicum eſſe: quomodo id ſciet ex vno, ex decem, ex centenis? Cū tamen præſtò nihil ſit, quod ad finem ſeu ſummam vniuerſam extendatur? Quid enim aliud ſcriptis traditum eſt, niſi principiū ſaltem ac initium? Et hoc ipsū tamen ſine fundamento. Ideóque mundus ſuppeditare hominem debet. Is enim homo, qui ex mundo maiori ita cognoſcitur, omnes in ſe morbos habet, tàm defunctorum, quàm adhuc naſcēdorum. Ideóque ex homine parta ſcientia imperfecta eſt: nec enim finem, nec fundamentum habet: & qui de ea teſtantur euentus, ſunt claudicatio, diſtortio, corruptio & mortificatio. Hæc poſſunt Medici, qui ex homine diſcunt: hoc tenent. Niſi enim exterior homo in te ſitus & exploratus habeatur, nihil certe niſi experimentator eris, hoc eſt: qui ſpe euentuali & ambigua exſpectatione alaris. An verò Doctorum, an latronum eſt, iſta diſcere? Quiuis enim probus lector ſecum expendat, an placuerit Deo per ſicariam huiuſmodi ſcientiam, & peruestigationem humano generi impertire Medicinam, an minùs? Nam reuerà id Dei conſilium nunquam fuit. Forās ergò iſtud tam nocens diſciplinæ præludium, aut experimentum. Qui enim à Deo hoc fine conditi ſunt, vt vitam ſeruent reddántque: hi illam eripiunt & expilant. Et fas ſit obſecro, nos per tales probationes & carnificinas magiſtros creari vel Doctores? Ita nimirum melius cùm humano genere actum eſſet, ſi planè nullus à Deo Medicus creatus fuiſſet. Per iſtas enim experimentationes plures interimi oporteret, quam à Doctoribus vniuerſis refici ac ſeruari poſſent. Hâc itaque de cauſā Deus Philoſophiam nobis propoſuit, vt ex ipſa docti & ſcientes naſceremur, & magiſterium etiam extra ipſum hominem faceremus. Illa enim non occidit, non interimit. Sed hæc talia apud vos locum impetrare non queunt: ſed hortatibus ſanis craſſus obſtat ſubinde Beaniſmus. Veſtram ipſam conſcientiam iudicem ſtatuo, an non omne propoſitum veſtrum ac molimen in errore ac ambiguitate merâ verſetur? Et niſi Deus ægros ſeruaret, quis ſuperſtes viuus maneret, ſicut hanc Dei bonitatem & miſericordiā ipſi quoq; meritò admiramini?

Philoſophia mater Medicinæ.

Galla & vitriolū atramēti cauſſæ.

Externi ad internum accommodatio Medicum parit

Mundus in ſe omnes hominū morbos habet.

Philoſophię datę cauſa.

R 2 Porrò

Anatomia exterioris hominis Medico quam necessaria.

Porrò a. Anatomia exterioris hominis Medico vsque adeò totaliter & perfectè incorporata esse debet, vt ne minimum quidem in capite pilum, nullum in corpore porum sciat, quem antea non decies foris seu in exteriore homine,& inuenerit, & euidentissime cognouerit. Nam ex hâc Anatomiâ ars quoque Receptorum nascitur, ita vt membrum cum membro, arcanum arcano, & morbus cum morbo conferatur & iungatur. Neruus enim ac rhombus omnis in hoc latet; non in numero, primi, secundi, vel tertii gradus. Membrum ad membrum æstimetur: & sic morbus ac arcanum coniungentur. Hoc modo natura vult ipsam Medicinam tractari, non a. pro more impostorum. Vnde enim illa scientia emersit, quòd calor, frigus, humiditas, ac siccitas morbos pariant? & quòd eosdem iidem iuxtà etiam sanent? Quid est quod siccitas exsiccat? Quid exsiccatio ea est aliud, quàm quòd humiditas à loco vno in alium traijciatur? Sic enim Sol linteum exsiccat: cuius quidem humiditas non in nihilum abit, sed ex eo loco in alium traiicitur. Quomodo frigus à calore aufertur aliter, quàm quòd saltem pondere minore illud maneat? Adde, quòd causæ eæ quoque expendendæ sint, vt quod tempus concernat, idem quoque scientiam Medicinæ attineat. Iam ergò æstimate ipsi, quo pacto, cum philosophię tantopere vacui sitis, vestrę Medicinę scientia in veritate subsistere queat? Non inficior equidem, vnumquodlibet harum rerum naturam requirere. Id verò Medicina non est, non etiam arcana: sed quidnam est, quod ex homine loquitur? Quid ex oculis videt? Quid est quod in auribus audit? An frigus, an calor? Imò horum nullum est. Quòd si autem vel calida, vel frigida, vel humida, vel sicca sunt, quid isthæc ad visum attinent? sic ipsam æqualiter Medicinam quoque considerari oportet, vt nec frigus, nec calor cum visu coniungatur: sed velut visus est arcanum oculorum, sic vicissim arcana se habent ad oculos, & res alias. Ideóque bono semper iure membrum membro adhibendum ego iubeo. Hîc enim ars Medica condita est. Sic in arcanis, Medici Pharmacopolium situm est. Calor enim calor manet, & frigus frigus: nec se consumi patiuntur. Aqua manet aqua: ignis ignis: siquidem Elementa fixa sunt. Et fixa hæc natura nondum considerata est, quod humiditas suam fixam frigiditatem habeat: voluntque cum hâc morbum calidum expellere cum tamen morbus nullus in frigore, aut calore fixus sit, ac fixum cum non fixo omnino pugnare debeat. Hinc ergò fundamentum statutum est, *Contraria a contrariis curari*, hoc est, frigida calidis pelli. Hoc oppidò falsum est, nec in Medicina vnquam verum exstitit. Sic quinimò se res habet: *Arcanum est sanitas. Morbus sanitati est contrarius* Hæc duo iam se inuicem expellunt, vno in alterum agente. Hæc illa sunt contraria, quæ se mutuò expellunt: ac vnum continenter alterum ipsa morte eiicit, vt contrarij sui nihil reliquum maneat: quæ totalis abolitio in frigore & calore non accidit. Artificium expulsionis est, denuò non reuerti. Vbi verò vnquam aut hyems, aut æstas ita expulsa vt non redierit? Nunquam, nullibi. Ideoque illa de motu saltem, & naturâ temporis testantur, non de morbis. Aliud morbus est: aliud ipsa sunt Elementa. Elementa non ægrescunt: sed corpus fit ægrum. Sic Scorpio scorpioné curat, & Realgar suũ Realgar, Mercurius suũ Mercuriũ, Melissa suam Melissam, cor suum cor, splen suũ splenem, pulmo suum pulmonem; nó cor, porci, non splen vaccę non pulmo caprę, sed membrum junctum magni interioris membro hominis.

Humores exagitantur.

Medecina qualitates non attendit.

Elementa sunt fixa.

Contraria contrariis pelli, falsum.

Similia similibus curantur. Scorpio scorpiũ curat.

Sed ne æquo diutius auditores meos detineam: in genere ipsos admonitos velim, vt magnum primò hominem cognoscere studeant, & per hunc posteà etiam interiorem: nec temerè fidem dét & palmã verbis ac doctrinæ præceptorum suorum, qui sibimet ipsi subindè victoriã ita decernunt, vt aliquid etiã veritatis ac juris superfluũ habeat, nec causa vllâ cadere possint. Hoc verò præiudicium vos nihil moueat. Oculos ad opera ipsorum aduertite: ex ipsis, quales sint, propiùs diiudicabitis. Quid verò vos docere possint, qui se vbiuis turpiter dant, & in mendaciis publicè multoties deprehendantur & conuincantur? An verò vos in magnificos Doctores promoueant, aut magistros creent illi, qui nullius vnquam momenti & dignitatis fuerunt ipsimet? Et seriò vobis hoc infigite: operibus credite, non verbis. Verba, res inanes sunt: opera autem testantur de suo magistro. Ego quæ scribo, obsecro vos legite, euoluite, & diligenter trutinate: non vel cum inuidiâ, vel cum contemtu, vel cum irrisu.

Medic. reprehẽsio.

Operibus credendũ, non verbis.

Nam

Nam per quæ iam vobis despicatui sum: eadẽ vobis ipsimet tandem in summum contemptum ac contumeliam vergent. Et si omninò vobis sententia stat, auditores agere: tunc obsecro discite, & parti vtrique auscultate; adeoque quod bonum & vtile est, seligite & retinete. Nam si à vobis non quotidie ruminentur illa quæ trado: vnde quæso fundamentum Medicinæ solidum vobis accedere queat? Id enim agendum est, vt microcosmum in externa Natura sedulò & curiosè cognoscatis & ediscatis: in quâ quidem mira & secretissima arcana, quæ in homine condita sint, comprehendetis & obseruabitis. Id vero faciatis non in meam gratiam, sed in salutem ægrorum, & laudem Dei. Quis enim vnquam is fuit, qui hominem vt hominem sibi proposuit? In ipso facultates omnes excœcatæ sunt: nec illum quisquam nouit. Et hinc nihil nisi noxa & perditio emergit. Theologi certè admodum pusillanimes futuri sint, si tales Medici fierent. Iureconsulti quoque quantopere saperent, facile animaduerterent, si id erũperet. Similiter & alii. Horum omnium causa est, quod ipse homo proponitur: quẽ tamen nemo rectè scrutari ac cognoscere satagit. Metallum enim in aqua, & in terra, & in aere, & in igne habetis. Habetis quadruplicem Mercurium, quadruplicem Betonicam, quadruplicem Tereniabin, quadruplicem Amethistum. Et horum vniuersorum discrimen aliud non est, quam sola forma. Sic quadruplex etiam Chelidonia est, & quadruplex Orizon. Hæc autem non alia sunt, quàm in ipso homine. Quadrupliciter enim is conditus est, & approbè formatus. In hac formatione sita est Medici scientia, arsque, & ipsum arcanum. Ad hanc se componet & diriget, nec ad quamcunque professionem aliam, cum his non quadrantem & conuenientem.

Homo ab externis noscendus.

Metallũ in omnibus Elementis.

Hisce ergò dictis primum Medicinæ fundamentum iudicatum volumus, idque sufficienter: nimirum quòd sine Philosophia ista Medicus nullus consistat: sed qui eâ carent, meri impostores sint, velut muscus ex arborum truncis enati.

Epilogus.

SECVNDA MEDICINAE COLVMNA ASTRONOMIA.

QVod si iam hominem secundùm compositionem suam à quolibet Medico totum proponi oporteat ac considerari: scire vos conuenit in hoc secundo fundamento Astronomiæ [quæ Philosophiæ per quam homo cognoscitur, pars superior est] quo pacto corpora illa intelligi debeant, velut in superiore, sic etiam in interiore sphæra microcosmi, quomodo scilicet vnum firmamentum, vnum astrum, vna natura, vna essentia præsto sit sub diuisâ specie ac formâ. Astronomia itaque fundamentum secundum est, hominis partes duas complexa, eius nimirum aërem, & ignem. Ita enim & Philosophia duas partes complectebatur, *terram* scilicet, & *aquam*. Sicut autem in Philosophia dictum est: ita vicissim ac præcipuè quidem in Astronomiâ vos arbitrari velim, quòd in homine cœlum ac aër existat, non secus ac extra nec Melissa magis in terra sit, qua in corpore. Quæ lactea linea in cœlo est, eadem in nobis quoque inest. Vt duo poli in cœlo, sic & intra nos. Qualis Zodiacus in cœlo, talis etiam in homine, ne minùs quidem pilo. Vnus idemque numerus firmamenti in cœlo, & in corpore: vnus peræque etiam numerus in aëre. Cum ergò homo quoque ista in sese contineat: operæ pretium est, hanc quoque eius partem cognosci, & ne quidem in minimo negligi. Vos quidem humorales Medici admirari possitis, quâ ratione Galaxa per ventrem moueatur, aut vbi polus superior inferiorque consistat, aut quâ Planetæ errent, aut Zodiacus rotetur: hæc tamen admiratio vestra eiusdem farinæ est cum illâ, quâ scilicet ratione Melissa in ventre nascatur, aut ferrum in corpore rubigine inficiatur. Nec mira hæc quidem sunt. Quantùm enim eruditionis habetis, tantùm & admirationis. Qui enim impensius omnia admirantur fatuis & stultis? Satagendum autem ante omnia est Medico, vt hominem ipsum in altera parte, quæ Astronomicam Philosophiam attinet, probè cognitum habeat, ipsumque hûc introducat, & cœlum in eum ingerat. Aliàs Medicus hominis non erit. Cœlum enim in sphærâ suâ dimidium hominis corpus, & dimidium numerum morborum complectitur. Quis vero se Medicum profiteatur, cui morbi dimidiæ huius partis non sint perspecti & cogniti.

Astronomia quid tradat.

Homo est cœlum & aer & aqua, & terra.

Medic. reprehẽsio.

Ferrum in corpore.

Admirari stultorum est.

Sic quoque porrò statuendum est, hominem patrem suum in cœlo pariter ac aëre habere, ipsumque filium esse, ex aëre & firmamento factũ ac genitum.

Homo filius aëris.

Et in hoc cardo principalis versabitur, vt ista ego tam planè demonstrē ac conficiam, vt iis vos adstipulari facilè possitis. Etsi verò hoc loco id negotium ego non quidem totum accuratè confecero: nihil tamen intererit. Nec enim id ad fundamentum Medicinæ attinet, quantum eius hîc producimus. Hîc saltem, quæ Medico scitu necessaria sunt, indico. Cętera in suo loco disquire, de *Generatione hominis*, vbi plenius tradentur. Hîc autem, quid deficiat illi, qui istam ignorant, ac quidnam is sit qui eam nouit, iam planiùs docente me intelligendum vobis est.

Nam quamdiu homo secundùm hoc fundamentum in Medico perfectè non adumbratus est: tamdiu nulla veritas in Medicinâ est aut sanandi, aut effectus rectè noscendi. Non enim ex homine, sed ex patre morbi procedunt. Ex quo autem illi procedunt, ex eodem disce tu & inquire. Vermis ligni ex ligno non enascitur: in ligno tamen est. Gryllus ex argillâ fornacis non gignitur: in illa tamen degit. Erucæ ex arboribus non progignuntur: iis tamen adhærescunt. Scarabæum vnde prodeat: nō ex stercore equino, sed generatur à constellatione. Quæ vt in ipsum cadit, sic crescit vel non crescit. Sic æque hominis vniuersa quoq; à patre procedūt.

Vermis ligni nō ex ligno. Gryllus non ex argilla. 1. Scarabæus ex constellatione Aer non tangibilis.

Principiò autem scitote, aërem & ignem corpora non esse tangibilia, sed sensiblia & visibilia. Sicut ergò in cœlo: sic in homine quoque corpora ea ægrotant. Et sicut Sol vel lædit, vel commodat: sic corpora quoque in homine afficiuntur, ceu terra à Sole. Iam verò cor Sol non est, nec cerebrum Luna, & sic de cæteris. Cor enim & cerebrum sphæræ cæterorum elementorum. Et sicut cœlum in illis operatur: sic simile quoque corpus in homine existere intelligendum est. Quid verò medicari sustineas citra fundamentum? Qui morbos quæris corporaliter, qui tamē corporales non sunt, nec corpora habent, quoad hanc partem. Quomodo calorem Solis terræ adimes? Nihil ages. Contra illum enim potestatis nihil habes, quàm vt vmbraculo eius ardorem declines, aut taxi instar suffossâ terrâ te abscondas. Hoc iam verò hostem expulisse non est, sed saltem eius operationem declinasse. Sic hoc ipso modo, & non alio intelligere debes fundamentum aggrediendi morbos firmamentales. Porrò verò etiā sciēda est pars vna morborum firmamenti, quod operantur in parte alterâ. Quod aliter intelligendum non est, quàm vt sciatis, ipsam terram & aquam nunquam ægrotare aut affici, nisi firmamenta superiora in causa sint. Nam si putrescunt. ab aëre & cœlo putrescunt. Si sterilescunt, ab aëre & cœlo id patiuntur: & quicquid tandem morbosi accipiunt, id à firmamento sumunt. Ea autem peculiaris iam in morbis explicatio est, quæ singularem quoq; Medicum constituit, si Medicus diuidi debet, vt sunt Humoralistæ, & Chirurgi, & Physici, ideò causa nulla alia est nisi pudor, ignorantia, inscitia, & superbia. Quòd si ergò, vt dictum est, pars ea corporalium specierum in corpore existit, velut externa duo Elementa, terra, & aqua: sic scire debetis, quod in membris quoque corporis similiter pars morborum intelligenda sit. Ideóque intellectis illis morbis, sequitur deinceps alia origo superioris sphæræ. Nam in se ipsa iacet: intelligēdumq; est, quo modo & formâ quid in illo loco fiat. Et veluti in cœlo stant, nō adhærent, non portantur, sed sese liberrimè præter omnem terrenam rationem ac potestatem librant: ita similiter etiam in corpore sunt. Et velut in cœlo stellæ tingunt, corporalem tamen per mixtionem nullam habentes: sic idem fit etiam in microcosmo: & quemadmodum hæc operatio inuisibiliter procedit, & operatur visibiliter: idem similiter etiam de Medicina intelligendum est, quę operatur visibiliter, ipsa inuisibilis existens. Hoc enim quod videmus, medicina non est, sed corpus est, in quo illa iacet. Arcana enim Elementorum sunt inuisibilia: itidem & hominis. Quod visibile est, id externum est, huc non pertinens.

Inferiora à superiorib. ægrotāt.

Astra in Cœlo se librant.

Medicina inuisibilis.

Hoc videtis, aërem corpus esse firmamenti. Oculi autem id non probant, sed arcanum humanum. Ac in aëre consistit firmamētum, hoc est, Elementum ignis. Loquimur autem, secundùm opinionem nostram, vt superiùs: quòd scilicet cœlum ac stellas nemo baiulet, nemo in cursum agat. Nam cùm terreni simus, terreno more loquimur. Ideò dicimus, Lunam nihil deportare, vt nec Solem. Sic etiam loquimur, *Aerem nihil esse*, cum ipsum nemo videat. Si vero natura superioris intellectus censenda, & proponenda est, comperimus, rem vnam esse superius & inferius: & hoc vno distare, quòd terrenè id non comprehendimus, etsi terrenum sit, ea ratione diuisum, quâ videtis

vt

Vt, albedo color est, color etiam est nigredo. Hi duo quàm contrarii inter se & diuersi sunt? certè nimiopere. Sic se res etiā cum corporibus habet, dū dicimus: *Aqua & terra corpora sunt: cœlum autem & aër non similiter, & similiter tamen sunt.* Aut *Luna est corpus, corpus etiā Sol est: non autem aër, qui etiam corpus est.* Iam marmor aspicite. Id tenebrosum & obscurum est, vt visu penetrari non possit, secundùm superficiem saltem aspectabile. Crystallus contra pellucidus est, & per hunc vides, quæ infra ipsum sūt. Sic marmor terram, crystallus aërem indicat. Et spectate, quomodo lignum crassum & obscurum sit: vitrum autem, quod ex eo fit, clarum, lucidum, & minimè obscurum. Sic scire debetis, *ipsas quoque duas spheras hoc respectu conferri & comparari.* Nec est, vt miretur quisquam, nos in aëre ambulare, cum is tamen corpus sit. Nam & pisces in aqua mouentur, nec tamen ad fundum decidunt, aut suffocantur. Sic nos quoque in aëre. Ouum conseruat vitam & essentiam: Vitellus in albumine clauditur, & centrum seruat, nec ad partem vllam inclinatur. Vitellus significat sphæram inferiorem: albumen superiorem. Vitellus terra & aqua est: albumen aër & ignis. Sicut verò hic vnum sustinetur ab altero: sic idem euenire credito etiam extrà, planéque perlusum habeto, aërem nihil nisi chaos esse nisi albumen oui: ipsū verò ouum esse cœlum ac terram. Si ergò (*vt: ad propositum redeamus*) albumen tale, quod corporeum non videtur, & tamen (*vt dictum est*) corporeum exsistit (quod soli oculi discernunt) morbos parit? quâ ratione tu eos internosces, si Philosophiæ ignarus sis? Quod si enim dicturus sis: *Est phlegma, est cholera, est sanguis, est melancholia:* recordari debes, hæc quatuor cum Elementis non conuenire. Opus autem est, ea cum elementis ita quadrare, vt non minùs cæteris ipsa quoque elementa sint. Hinc iam consequitur horum morborum scientia, simul & propositi tui seductio. Alio enim modo operantur Elementa: alio itidem modo phlegmata. Quæ si in quatuor illas partes distribuere velis, aliam viam ingredi debes, quam quę ab Humoralistis incepta est, qui in sentina humorum mergi volunt, nec quicquam nisi stercora quærunt tractántque. Vnde quoque scientia eorum omnis ad clismata, purgationes, & similia directa est. Et hic quæ omittuntur, in modo purgandi planius enumerabuntur. Sic ergò humores seponendi, proprietatésque Elementorum protrahendæ sunt, & ex iis discendum, quid morbi sint. Hæ enim de humoribus nihil tibi tradent, sed ad penitissimum Medicinæ fundamentum te deducent, qui tamen hactenus exorbitas, & fraudulenter circa morbos omnes te geris.

Vitellus oui centrum.

Vitellus terra & aqua: albumen aer & ignis. Ouum est cœlum & terra. Humores non conueniunt Elemētis.

Humores non conueniunt Elementis.

Medic. reprehensio.

Cæterum, hoc quoque scire debetis, *cœlum in nos operari.* Hanc vero quis operationem intelliget, qui cœlum secundùm suam essentiam & naturam nō cognouit? Quid scientia aliud, quam astrum? Si ergo astrum basis sapientiæ cœlestis est: debet Medicus eius peritus esse. Si talis is est, iam discipulus Medicinæ factus est, scientiamq; habet, cœlum in homine cognoscendi & diiudicandi. Quamprimum autem interius cœlum iudicat, tum Medicus est, alias minimè. Si cœlum enim saltem extrinsecùs intelligit, Astronomum tantùm agit & Astrologum. Si homini verò applicat, cœlos geminos nouit. Iam ergò cognitiones duæ Medicum vnum faciunt in parte illa, quæ sphæram superiorē attinet. In Medico autem citra omnem defectum hoc consistere debet, vt sciat in homine caudam Draconis, & Arietem, & Axem polarem, & lineam meridionalem, & ortum & occasum. Quæ si ignorat, apage talem ad Pilatum. Circa hæc autem notate, rem vnam esse superius & inferius astrum, nec illa secundùm vires suas diuidi. Sed, vt aër in obturato vitro sursum deorsum mouetur, in bonum & malum mutatur, non secus ac aër exterior, cum quo is vnus est; sic scire debetis, vnam similiter rem in corpore & cœlo esse. Frangitur vitrum, & nihil mutat, aut separat in Elementis, Elementa enim iam ante vitrum erant, & erant, cum vitrum pararetur. Sicut verò vnus vtrobique aër est, sed is diuisus: sic in homine firmamentum idem est, quod in cœlo, non tamen portio vna, sed duæ. Manus enim, quæ lucem & tenebras disseparauit manus inquam illa, quæ cœlum ac terram fabricauit: eadem hoc quoque inferius in Microcosmo condidit, ex superiore desumptum, & intra cutem hominis inclusum quicquid cœlum complectitur. Ideóque exterius cœlum index est cœli interioris? Quis ergò se Medicum iactet, qui cœlum exterius non cognouit? In isto enim cœlo nos sumus, & id nostris

Astrum basis sciētię cœlestis.

Medicus & Astronomus qui diuersi.

Medicus fit ab externis.

oculis obiectum est. Cœlum autem in nobis quod est, oculis nostris non obiicitur, sed post oculos reiicitur. Ideóque illud videre non possumus. Quis enim per obiectam cutem introspicit? Nemo. Ideóque ante oculos nascitur Medicus, & per anteriora aspicit, quæ post ipsum sunt; hoc est, per exterius contuetur interius. Sola exteriora cognitionem interiorum ministrant: aliàs res interna nulla cognosci potest. Iam de duobus firmamentis si quis quærat, an vnum alterum inficiat: scitote, hominem quidem exterius non inficere, hoc tamen inficere interius. Causa hæc est *quod filius patris bonorum heres sit, non pater bonorum filii.* Iam verò astrum pater est filii, & ab astro homo est. Omnis etiam infectio ab astris incipit, & hinc dimanat etiam in hominem: hoc est, desinente cœlo, incipit homo: Cœlum autem ipsum in hominem non penetrat aut impingit. Ideò neque suffitibus nec saporibus opus est: sed astrum ipsum in homine manu Dei disponitur & ordinatur, vt imitetur hoc, quod cœlum exterius inchoat & gignit. Ideò, quæ hominis sunt, sequi quoque necesse habent. Et Sol quidem per vitrum transplendeat, Luna autem in terrâ facem ministret: id tamen nihil ad corporis humani corruptionem & morbos confert. Quanto minùs enim Sol ipse in istum locum penetrat: tanto minùs astra quoque ipsa in hominem descendunt: nec radii eorum in hominem quicquam transfundunt. Opus enim est, corpora ista præstare, non radios. Hæc corpora microcosmi astralia sunt, quæ naturam parentis hæreditariò accipiunt.

Homo exterior inficit interiorê.

Astrum pater est hominis filii.

Ita ergò, quia homo similis factus est astris, astra autem ante ipsum facta sunt, & ipse ex astris: necesse est paterna in filio latere, velut in homine. Ideò nô cum exteriore cœlo interius negotium habet: sed vice versa. Filius enim sequitur parentem, nec eius vel anteambulo est, vel collateralis. Hoc modo Mars filium suû in astro hominis habet, sic in ipso filium suum Saturnus habet: sic æque Iupiter, sic Mercurius, sic Venus, & Sol, & Luna, & cætera omnia hîc inenumerabilia. Quare id nequaquam contemnatis Medici quod vestrum nomen stabilit & complet. Quàm enim iucundum est, quàm honestum & eximium, si Medicus suæ artis certus & conscius sit? Ars verò nulla est, ronchos spirare, cucullos gestare, magnum & ambitiosum nomen præ se ferre. Hæc talia excarnificant ægros. Vnde vos carnifices etiam & corruptores vocamini, quæ vestra ignominia est. Vobis quæso nunquam persuadete ipsi, quòd vel ex Auicenna satis eruditis sitis, vel in Galeno omnia inueniatis, vel ex Mesue vniuersa corradere possitis. Hæc enim omnia vobis multò minùs (si veritati astipulari vultis) commodant, quàm rusticis *Petrus de Crescentiis.* Idemque est, ac si quis se fieri Musicum posse putet ex *Dannhusero,* aut nobili fœminâ de *Weissenburgo.* Cantio quidem suauiter sonat ei, qui rerum copia satur est: nec quenquam profundiùs mulcet ipso cantore. Hæc verò nonne sunt consideranda Medico, utrum homo sui parentis Anatomiæ heres ac possessor sit? Hoc enim demere illi nemo potest: nec filius sine patre cognosci valet, sed cognosci vult per ipsum. Et pater Adam non est: nec Heua mater hominû. Vtrique enim homines ipsi erant. Homo autem non ab homine genitus est. In primo n. homine nullus prior homo fuit, verum creatura: & ex creatis est limbus; & homo factus est limbus, & homo limbus mansit. Si ergò is limbus mansit: debet omninò, cû cute circumseptus sit (per hanc n. nemo introspicit, nec operationes in eo manifestæ sunt) ex patre is proponi & dignosci, & minimè ex seipso. Exterius n. cœlû & cœlum ipsius, cœlum vnum sunt, sed duæ tamen partes. Ita pater etiam ac filius duo sunt, & vna tamen Anatomia. Vnum qui nouit, alterum quoque nouit. Iam verò quoad scientiam ægrorum sanitatis, non conuenit hominem pro homine in genere sumere, hoc est, pro omnibus. Corpus enim eius patitur, non æternum, quod in ipso: Si corpus patitur, id limbus est. Iam verò vniuersi homines limbus vnus sunt, & vniuersi morbi limbus vnus sunt. Ita ergò constitue, omnes morbos omnium hominum, vnius tantùm hominis morbum esse. Et si toties Anatomia, quoties homo (secundum Humoralistas) quis hic finem quæso attingere posset? Nemo. Ideóque scitote, debere Medicû in omnibus morbis sine omni defectu suâ scientiâ pollere. Et hoc ex externo patre desumit, vt sciat quid in Arabia, quid in Europa, quid in Italia, quid in Germania, &c. subsistar. Quousque etenim mundus extenditur, eluere Medicus debet, nô homini vnico addictus. Et hæc per patrem fieri oportet. Is Gabalisticam scientiam docet, quam tu disce.

Medici reprehêsio.

Petrus de Crescentiis.

Dannhuseri cantio.

Adam non pater, Heua non mater hominû.

Homo limbus.

Medici scientia perfecta requiritur.

Cùm

Cum ergò in homine cœlum sit, nec vllâ id ratione negari possit: scire vos Medicos in vniuersum velim, quód in homine etiam subsistant omnes ascendentes. Iam verò, quis hoc dicet, *hominem Ascendenti subiectum esse, nisi solus externus aridus Astronomus?* Medici est, hoc planum facere & detegere. Quot enim Ascendentes cœli, tot etiam hominis. Sic homo in naturas propè infinitas collocatur. Vndè accidit ipsi, vt in hoc loco sanus, in illo æger, in hoc talis, in illo alius, hodie hoc, cras alio modo constitutus sit. Sic ergò quotidie ac nullo momento in vllâ corporis parte securus est, vel sanitatis, vel ægritudinis. Quia res verò sanitatem & ægritudinem corporis concernit, necessarium est omninò, vt Medicus Ascendentium, & cõiunctionum, Planetarumque exaltationem, omnémque adeò constellationem cognitam habeat, eámque probè sciat ac intelligat, Et si eam intelligit extra in patre, sequitur deinde, quâ ratione hominem ei conferat, quia numerus hominum maximus, iiq; ferè infiniti existunt, idque agat, vt in vno quolibet cum suâ concordantiâ inueniat, vbi sanitas, vbi morbus, vbi principium, vbi exitus, vbi finis, vbi mors sit. Cœlum etenim homo est: & homo cœlum, & homines omnes cœlum vnum, & cœlum homo vnus. Ideò hîc sciendum est, cur in hoc loco illud, in alio aliud, cur hîc nouũ, ibi vetus, alibi aliud sit. Cognoscendum verò hoc est, non in formâ, non in cœlo gratiâ speciei, sed in diuisione impressionalium virtutum. Ea omnium maximè Medicum constituit & stabilit. Sic enim intellige: Quandoquidem nos homines cœlum vnum tantùm habemus, & id in quolibet priuatim cœlum est, non diuisum, sed integrum ac solum: quid ergò causæ est quòd non omnium etiam hominum vnus motus ac vna ratio sit; hoc est, vna mors, vnus morbus, in omnibus modo simili? Nam cœli efficaciam omninò certam esse oportet. Quia ergò vnum tantùm cœlum, vnusque motus, quia vnus homo, vnum cœlum, & sic porrò: par videtur omninò aut omnes homines similiter sanos, aut similiter ægrotos existere: Hoc autem non fit, sed infringitur operatio in tempore cœli generationis. Infans enim qui iam cõcipitur, iam suum cœlum habet Si autem omnes infantes in vno momento nascerentur, vnum saltem etiam cœlum existeret, vna operatio, vt prædictum est. Ideóque scitote quod sicut se magnum cœlum habet, tale cœlum eum imprimere in natiuitate. Ac res admodùm mira est, si quidem decem millia infantum tàm nocte, quàm die nascerentur, cœlum tamen vnum non assequerẽtur, sed distarent tanto interuallo, quanto Oriens distat ab Occasu. Sicut enim arbor in terrâ ex semine indies magis magísque augescit & grandescit: sic horæ crescunt in terrâ aduersus cœlum: vt quanto maior existit arbor suo semine, tantò maiores etiam astrales horæ sint terrenis ipsis; tanto, inquam maiores, vt secundùm horas nostras terrenas nequeant menses comprehendi sub nostris Minutiis. Et mira varietas aut conditio in causa est, vt hîc tantopere admirari cogamur; velut etiam in hoc, quod in nobis cœlum & aër existat, vt est extra cum dictâ magnitudine. In puncto enim non minus circulus existit, ac in ipso cyclo. Iam quanto maior est cyclus respectu puncti? Et tamen vtrique integri sunt. Sicut ergò fieri potest, vt circini pes immobilis circulum ducat, alter autẽ mobilis spatiosam peripheriam: sic æquale ac simile incrementũ est magnitudinis hominis respectu cœli. Similiter etiam in decremento à cœlo versus hominem, veluti sunt radii ab ambitu in punctum suum redeuntes. Sicut enim possibile est ex summâ tantùm distribui sic tantùm etiam ex exterioribus in interiora.

Ideò verò, quia homo ex terrâ prodit, & ex cœlo, patitur ea, quæ patiuntur illa, & attrahit ista etiam, quæ in ipsis sunt. Illa enim in sese habet: vnde operatio quoque ex ipso procedit. Nam quâ causa aliâ homo edere appetit, quàm quòd ex terrâ est? Cur bibere appetit? Quia ex aquâ est. Cur respirare? Quia ex aëre est. Cur calescere? Quia ex igne est. Sed, dicat quis, *quid hæc ad nostrum propositum*? Imò hæc cognitio est, ex quâ Medicus regimen constituit. Extra hanc regimen nullum præstituitur. Et causa est saltem morborum externorum, non verorum Elemẽtarium. Hinc enim causam & rationem morborum cognoscite, quòd scilicet centrum morborum pariat. Vnde etiam quiuis morbus generatur. Et extra quidem centrum morbus nullus fit. Ideóque otiosè de aëre putrido loquuntur, dicuntque, *Fores claude, vita nebulam.* Nisi enim in teipso constellatio fit, ni-

Ascendentes quot in homine.

Med. officium.

Cœli vnius cur non vna affectio.

Horæ astrales terrenis quanto maiores

Circulus etiam in puncto.

Homo cur edat cur bibat, cur respiret, cur caleat.

Centrũ parit morbos.

ſit, nihil damni ſenties. Scire ergò conuenit, in hoc caſu, originem non ex aëre æſtimari debere externo; veluti ſi quis de ſplendore Solis loquatur, & non ſimul de Sole ipſo. Sol Lunam nullam lædit, ſed tantùm Solem. Luna nullum Solem afficit, ſed tantùm Lunam. Ex hac conſideratione generationes quoque morborum non ex opinione externa cēſete & æſtimate. Quod idem eſt ac ſi dicas: *Prout motus eſt, ita noſtra eſt ſanitas & ægritudo.* Vtrique enim addicti ſumus. Motui ſubiecti ſumus ſecūdùm morbos, ſecundùm ſanitatem. Si ab illo corripimur, de illo etiam ſcire nos decet, & nō de aliis. Extra hanc artem, quis iudicabit? Vt in qua ſcientia coniunctionis, exaltationis, & dierum vel bonarum, vel malarum ſita eſt? Quis tam innumerabiles patres & matres, ex quibus homo cōſtat, ſine arte illâ cognoſcet? Quis tam varios filios in homine inueniet per humores, per cauſam primitiuam, antecedentem, coniunctam? O ruditatem & proteruiam! Quis beanos iſtos docuit morbos eo modo diſtinguere? Partitio morborum ex ea via procedit, quæ nullo numero comprehendi poteſt. Diſcēdúmque eſt non ex antecedente, ſed ex aſcendente. Hunc morbi habent: nec cœlum nouit aut antecedentem, aut primitiuam. Quid primitiua eſt niſi pater? Quid coniuncta eſt, niſi coniunctio? Et quis huic omnium morborum originis cognitioni acquieſcere poteſt? Quilibet morbus ſuum integrum Philoſophum & Aſtronomum requirit. Et ſicut intelligenda eſt origo harum rerum: ſic ipſorum quoque morborum. Quis vſpiam eſt, qui in generatione rerum naturalium huiuſmodi diuiſionem ferre poſſit? Multò minùs Medicus. Et hoc Academicum ſit? O captatores pediculorum! Sic quidem loqui res facilis eſſet, ſi modò vera eſſet. Medicina autem hoc pacto non fingitur. Sic vos cogimini aſſiduò olidis veſtris ſyrupis adhæreſcere, ac tam morbido fundamento curam veſtram inſtruitis. Videte verò, quantopere vos hæc ornent. Ipſi Theoricæ, Practica quoque veſtra reſpondet. Verè dico, ſi huic inſcitiæ nūtium miſeritis, & naturas cœli terræque ſcrutati fueritis, futurum, vt non vnum ſaltem librum, ſed Bibliothecas veſtras vniuerſas cremetis, & cum his, ſi fieri poſſet, ipſos quoque eorum magiſtros ac auctores. Interim me Sophiſticâ veſtrâ non perterrebitis. Spicula enim mea ſelectiſſima in pharetra adhuc condita habeo.

Medic. cauſæ, primitiua, antecedens, coniuncta vellicantur.

Medic. reprehēſio.

Sic etiam intelligitur, atq; hinc emergit principium cauſarùm futurorū morborum, quod maior homo, hoc eſt, hominis pater ipſe quoque in morbos incidit, ex quibus patris morbis filii quoque morbi æſtimentur & indicantur. Iam autem Aſtronomi campus iſte eſt, vt in cōmune loquatur, nec indiuiduum colligit. Ipſi enim homo minor cognitus non eſt, quomodo ſe ad cœlum habeat. Idem ipſum quoque Medicum fugit. Nam etſi quidem ſciat, quem attineat, aut feriat: tamen, quia non omnium hominum Coſmographiæ peritus eſt, rem, vt poteſt. explicat. Quis enim Philoſophiæ ac Aſtronomiæ alius finis eſt, niſi homo? Si ergò non in cognito homo ſit dictæ artes mortuæ ſunt. Similiter, quid Medicus eſt, ſi non cum Coſmographiâ concludat, cuius ſingularem ſcientiam habere debet, vt & eorum, quæ iam dicta ſunt? Omnes enim ſcientiæ in Coſmographiam referuntur: & ſine illâ nihil fit. Iam autem cœlum ſibi ipſi Medicus eſt, vt canis vulneri: quod homini hoc caſu deficit. Quia enim plùs eſt, quam creatura mortalis: pluris etiam ſcientiæ eſſe debet. Si enim ſcire debet, quid in cœlo ſit, quid in terrâ, quid in aëre, quid in aquâ: quò id facit? Hûc nimirum, vt ſeipſum noſcat, quis ſit, & vnde ſit. Hæc cognitio niſi neceſſaria eſſet: homo nunquam ægreſceret. Vt verò videat homo, quiſnam, & qualis ſit, ideò patris vices gerere debet in morbis & ſanitate. Et videte, hoc membrum Mars fecit, illud Venus, iſtud Luna: pars hæc Chaos eſt: hac ex parte eſt Tereniabin: hoc loco ſanguinem & carnem ex aquâ, vel terrâ habes. Horum hominis morborum & ſanitatum finis hic vnicus eſt, vt indè cognoſcat limbum, ex quo natus eſt, vt cognoſcat pecora in ſyluis & agris, videatque ſe pecoribus omninò ſimilem eſſe, nec vllâ parte meliorem. Conuenit ergo hominem ſeipſum conſiderare, & creaturarū vniuerſarum peritum eſſe, vt hoc pacto ſeipſum noſcat. Cognitione hâc nemo altiùs penetrat ipſo Medico: in ipſo enim cognitionis huius veritas ſita eſt, & baſis. Huic credi, hunc authenticum haberi par eſt, nec quenquam aliū. Iam quia homo exteris creaturis omnibus ſublimior eſt: hæ vniuerſæ in eo ſint oportet. Intellectus etiá ipſi ab Adamo hæreditarius additus eſt, vt, quantus ſit, iudicet,

Aſtronomo minor homo non cognitus.

Cœlum ſibi ipſi medetur vt canis.

Homo armentis ſimilis non melior.

Homo creaturis omnibus ſublimior.

judicet, ne superbiæ Luciferi consors fiat, qui hoc ignorans, Deo ipsi se similem æstimabat. Quæ etiam causa est, cur homo aliter conditus & creatus sit, hoc est, ista taliter præuidit Deus, ac ipsum è caducis condidit, vt suæ originis memor esset. Vnde consequitur iam, opus esse homini, vt scientiam suam à Medico hauriat, Deus enim hunc condidit, vt tibi explicaret & definiret, quis sis tute, quo vinculo, quibus pædicis stringaris, & quâ re liberari debeas. Quæ consideratio vniversa eò nos deducit, vt intelligamus, hominem ex creaturis externis hâc vna de causâ productum esse, vt per infirmitatem suam admoneretur, vnde sumtus & conditus sit.

Cur intellectũ a. e perit. Cur è re caduca factus.

Iam autem, sicut dictum est, ipsum quoque cœlum ægrotat. Sed illud porrò se effundit. Id homo hæreditariò accipit. Ipsius enim cœlum parentem imitatur. Morbus tamen rectà ita non profertur. Intra se etenim is corpus habet, quod in quatuor, non vno consistit. Permixtio ea Medici subiectum est.. Subiecti verò natura Medico comperta esse debet, quòd nimirùm cœlum hoc mortificet, quòd illud aër mortificet. Hæc causa est, cur scire Medicum deceat, quare sphæra superior tam violenter inuadat, & vbi, ac quo loco inuadat, quódque mors sola impetum eius retundat, ita, vt cœlum perrumpere & penetrare non possit. Hæc repressio est strangulatio eius, quod intra cutem clauditur, Attendendum enim hoc loco est, quòd interiora astra, quæ mortifera corpora gemina in se habent, propter geminam illam naturam morbum inducant, qui extra cutem excutiendus omninò & extrudendus sit. Id vero cœlum non molitur. Nec enim geminatum est. Hanc vero mortificationem qui auertet Medicus, qui nesciat, hæc astra cœlum suum perrumpere & excidere: & si quidem perruperint, solam ibi mortem extrudi, non ipsam sanitatem? De his Paramirum lege, quem librum peculiarem morborum causis ac origine addixi.

Cœlum ægrotans malum in hominẽ transfert.

Tantum ergò situm est in fundamento Medicinæ, vt, nisi Recepta contra ipsas astrorum propietates, & morborũ proximas causas dirigantur, curari probè ac sanari nihil possit: Quæ enim stellæ, eadem & morbi natura est: & qui stellæ, idem etiam morbi cognitionem habet. Et hæc quidem cognitio nihil docet allud, quàm ipsam Medicinæ naturam expendere. Inimicum enim si nosti, nosti etiam amicum. Si cœlum hostis est: inferior sphæra amicus est. Si hostilitas ex sphærâ inferiore: in superiore amicitia est. Non terræ productiones semper: sed & cœlestia arcana iuuant. Iam verò morbus nullus est, quem non violenter impugnet sola natura ac proprietas, & minimè complexio. Et sic è contrà. Vermes enim qui nascuntur, originem suam ex proprietate habent, & nec ex frigore, nec ex calore. Et hæc proprietas causæ vim in morbis omnibus habet. Quis verò manus huic operi admouebit, vt morbos describat eos, quorum naturam ac proprietatem ignoret? Aut quis sanandorum eorum modum docebit, qui illius imperitus sit? Ideóque vtræque sphæræ arcana ista suo Medico impertiunt. Iam verò arcanorum & Medicinæ ea differentia est, quòd arcana in naturâ seu essentiâ operantur, Medicina autem in cõtrariis Elementis. Arcana autem Medicinæ se non præferunt. Et Medicinæ sunt hæ, vbi frigidum calido, multitudo purgatione demenda intelligitur. Sic ergò censentur substantiæ arcanorum, quòd naturæ sint, directæ aduersus proprietatem hostis, non secus ac pugil aduersus pugilem. Ita conflictus naturæ quoque est, vt dolus dolo anteuertatur, Et quæcunque naturaliter in terrâ possidemus: eadem natura quoque in Medicinâ reseruata vult. Et hoc pro exemplo Medico sit: aliter hîc non agi, quam sicut duo hostes sese sibi inuicem opponunt, qui aut æquè frigent, aut æquè excandescunt, qui ambo armati sunt, qui similibus armis luctam intendunt. Penes hos vt victoria se habet: sic de homine etiam scire debetis, geminos eius luctatores naturale auxilium ab vnâ matre; hoc est, vnâ virtute sollicitare. Cum simili virtute operantur etiam arcana. Haudquadam ergò conuenit, vt eadem industria in Medicinâ suggerendâ vtatur Medicus, & vel loricas, vel hastas Medicinæ in man⁹ indat. Ea enim ipsa hęc in se habet. Tu saltem naturam arma: quæ pòst seipsam tuebitur. Hæç eo fine produco, ne quid temerè gradibus fidatur, qui tantâ hostilitate cœlum impugnant. Omnis enim consideratio tali exemplo terminatur. Vulneratur quispiam, & largo cruore diffluit. Huic sanguis sisti non potest. Ex remediis autẽ viginti, vel triginta adhibitis, vnũ rude quoddam hęmorrhagiam sistit. Aut

Contrariorum vna scientia.

Vermes non ex qualitatibus.

Arcana & Medicina quo differãt.

Natura quia Medico tractãda.

Aut cessat profusio sponte sua. Hic quid sciendum aut considerandum sit Medico? Vnicus scilicet sphæræ motus. Procedere vult stella, cursum eius nullo inhibente. Huiusmodi motuum seu cursuum plures sunt: plures etiam cessationes & repressiones cruentationis. Iam quot cursus: tot sanguinis cohibitiones. Ars ergò in hoc subsistit, plures esse res ischæmas, & tot, quot motus seu cursus. Ischæmum verò ad motum seu cursum relatum, id iam arcanum est: vt stella cum sua Medicina consideretur, & calidũ cum calido, frigidũ cum frigido conferatur. Aliud enim hîc nihil cõsiderandũest, quam natura cũnatura. Cuilibet marito sua vxor: vxori cuilibet suus maritus iungatur. Et in hoc Medicinæ neruus situs est, vt iudicium fiat de bonis malisque signis, de membrorum læsionibus. Hoc quidem aliquatenus inceptum à nonnullis est: sed non satis periti Medici in ordinem id coëgerunt. Obliuione enim Medicina omissa est: nec aliud, nisi pars saltem dimidia proposita est. Totum vero elisum est.

Medic. reprehẽsio.

Cùm ergò tanta vis cœli sit, quæ Medicinæ tàm potenter dominetur: opus est, vt fundamentum hoc, quod propono, tandem obstinatè seruetur, nec extra id quicquam teneatur à quoquam. Vnde etiam conuenit, vt, quæcunque contra ipsum producuntur, aut eduntur, in mediam pyram iactentur. Nihil enim in illis, nisi meræ seductiones. Et quis mihi id crimini dabit, quod Plinium in suis de viribus rerum naturalium commentariis reiicio? Nec enim is quicquam scribit, quod aut verum sit, aut aliquem vsum habeat. Non inficior equidem alicubi ipsum verum tradidisse. Sed quis est, qui sciat, in quonam, aut quando id verum deprehendi queat? Cœlum operatur suo tempore. Et cœlum id est, quod rerum vires profert & manifestat. Vires enim ac virtutes cœlo subiectæ sunt. Qui ergò ausit quispiam de virtute tradere, qui simul non addat natiuam virtutis horam? Quid id aliud est, quam inanis, collectitius, & inexploratus sermo quidam, qui de rebus vacuis personat? Et tamen huiusmodi scriptis blaterones illi adhærẽt. Nec enim herbarii quicquam predicare, aut exornare norunt, quàm quod linguæ, cui omnes doli insunt, dulce obueniat. Quis mihi vitio vertet, quod Macrum & auctores huic similes nõ magnifacio, & lectionem eius veto? Hæc ne vero causa leuis est, quod quis trifariam loquatur & scribat? quod quis rerum naturas & species, quo spectent, prauè expediat? Secundo processus etiam immemores sunt qui tamen rebus non minus necessarius est, ac ipsa virtus. Et qui processum ignorat, qui is virtutem compertam habeat? Processus enim virtutẽ demonstrat: & virtus per processum explicatur. Tertiò, quòd istorum auctorum animus sensusque nec in morbis, nec in rebus aliis vnquam intelligi potuit: an eos legi non prohibendum sit? Nam nec memores sunt matris naturæ, nec eius luminis, nec vllius naturalis principii aut originis. Quid enim aliud vnquam vspiam egerunt, quàm quòd compilata & commendicata nonnulla in publicum dederunt: quorum ratio ac fundamentum (quod ne tantillum quidem intellexerunt) longe aliud quam designarunt, deprehẽsum est. Quo modo ipsi quoque Poetæ scribunt, & varia comminiscuntur, vnumque ex alio fingunt, iam hoc, iã aliud cantillantes: quorum penna nihil aliud quam Medicinæ virus est. Fundamentum Medicinæ ita produci debet, vt silex in Saphyrum & Smaragdum, & Venus in Solem inducatur, non per artem solum, sed & per cœlum: nec solum forma, sed etiam virtus. Adeoque ita docendum & scribendum est, quod omnes Coralli virtutes in marmore, & marmor in Corallio reperiantur. Facilis eorum opera est, qui de coloribus scribunt. Leuis is labor est illius, qui sui vicini dicta colligit & conscribit. Hi scriptores nullo iure dici queunt. Ex fundamento matris rem deducere debet, qui de filii natura commentari vult. Et hoc pacto res quælibet fit id, quod alterũ est, nullumque per melius, vel deterius fit. Scriptorum adeo nunc illorum res eò perducta est opera. vt iam Rhabarbarum ac Hermodactyli vltra mare quærendi sint. Ex hoc beanismo pharmacopæorum temeritas enata est, qui naturam & cognitionem medicamentorum deseruerunt. Resque se hæc aliter nõ habet, ac si quis pro se dicturum oratorem conducat, cum tamen ipsemet satis oris ac linguæ habeat: cui hoc saltem deest, quòd os non æque peritum ac assuetum habeat. Sicut autem ex rustico fieri Doctor potest: sic ex Gentiana Rhabarbara. Huius velim vos memores esse: sicut vniuscuiusque os informari ac institui potest: sic ipsa quoque natura disciplinæ subiecta est.

Plinius nullius momẽti res tradidit.

Medic. reprehẽsio.

Fundamẽti qualis virtus

Medicina ante pedes est: ne ob ultimis oris adducenda. Res omnes unū sola opinione differentes.

Medicina enim & iuxta hortos, & iuxta ægros nascitur. Postquàm verò Experimentatores & Humoralistæ surrexerunt, Græcanias Medicinas Germanis obtrudere ausi sunt. Ac hoc idem cum pannis est, quò longius allati: cò meliores. Domestici autem, qui æquè frigus arcent, abiecti vilescunt. Vnum quâ tandem re altero potiùs est? Sola opinio, & voluntas aut stultitia ea differre facit, seductióque ea tantùm oculorum est: qui vitio quodam à nonnullis visus senum dicto correpti, herbam sexcentorum milliariū interuallo discernunt, & quę antè pedes est, non vident. Cœlū autem tàm ante pedes est, quàm vltra milliaria mille. Si Ascendens ægrum inuenire potest ad iugulandum: inuenire illum etiam poterit ad seruandum. Geminum vtrumque est: vbi morbus, ibi Medicina: vbi Medicina, ibi morbus. In arcanis enim tartarus fit Hyacinthus, Rubrica Alabastrum, Silex Granatus, Argilla nobilis, Bolus, Arena Margarita, Vrtica Manna, vngula Balsamus. In his descriptio rerum latet: in quibus probè versatum esse Medicum decet.

Arcanorum vis.

Quælibet res temporaria cœlo subiecta est. In causa est earum putredo. Quàm primùm decursus & finis præstò est, vicina est etiam rei dissolutio. Post vnam quamlibet solutionem introduci debet nouus ascendens, & nouus introitus. Hinc enim fit, vt sæpe decem & viginti incidant vni membro, ante quod cœlum totum interit. Sic ergò recentes aliæ constellationes prodeunt, vtiles vitæ, damnosæ valetudini. Vnum enim momentum frangit ac destruit, quod posteà nunquam redintegrari potest. Nunc autem ex hoc sequitur fortuna incircumcisorum Medicorum, quod vnâ eâdémque Medicinâ iuuant hunc, illum nō iuuant, & tamē vna est, & iā procedit iā retrocedit, Ad ista verò opus est scientiâ Reuolutionis & Alterationis, & permutatione Ascendētis, & finitone. Exaltationis, & nouâ ratione coniunctionis. Alio modo quis quæso Medicinā gubernare & dirigere possit? Vos autē Medici, vbinam tandem basin vestræ fortunæ quæretis & statuetis? Aut quem criminabimini, si res aduersè cadant? quem prædicabitis, si pro voto succedāt? Quid fortuna est? quid infortunium? Narrate mihi, quæ facies Lunæ sit, quos oculos, quem nasum gerat. Si cœlestium motuum doctrinam gustâssetis, ita loqueremini: Hic est, hîc non est nec diceretis, faciam periculum, Deus bene faueat. Nulla fortuna est sine fundamento, aut sine præscientia experto. Quid fortuna est aliud, quàm ordo, cum cognitione Naturę coniunctus? Quid infortunium est, quàm præter ordinem introitus in naturam factus? Natura. si rectè procedit, ea fortuna est. Si exorbitat, est infortunium. Quæ in eorum gratiam profitemur, quibus persuasum est, fortunam virum esse, ad placitum hominum omnia facientem. Id quod falsūm est. Nostram enim in naturâ ordinatam conditionem habemus. Qui in luce ambulat, nullo infortunio obruitur. Qui per tenebras vadit, nec ipse infortunio premitur: sors vna vtriusque est. Qui non cadit, ordinem tenet. Qui cadit, ordinem infregit. Ideò fortunâ & infortunium non se habent, vt nix & ventus: sed ex penetralibus naturæ deducenda & cognoscenda sunt. Ideóque infortunium est inscitia: fortuna verò scientia Qui in pluuiâ ambulat, etsi quidem madescat, infortunatus non est. Qui in Sole ambulat, infortunatus nō est. Nam vtriusque tàm fortuna, quàm infortunium à solis dubitantibus & sperantibus conficta sunt: qui ambo nihil faciunt aliud, quàm os hiatu pandunt, si quid fors inuolaturum sit. Circa cognitionem & scientiam adeò nauiter laborare debetis Medici, vt originem seu causam tàm fortunæ, quam infortunij sciatis. Hoc dùm non potestis, à medicinâ manus amoueatis. Nam interficere ægrum, infortunium non est. Ipsum etiam sanare, fortuna nō est. Finis est & scopus, secundùm quem quælibet agit & operatur. Finis enim testatur, qui vel in fortunâ, vel in infortunio, vel in scientiâ vel in ignoratione versetur. Quis numerum nouit morborū alius, quàm qui nouit numerum plantarum & arcanorum naturalium? Nihil altero plus est: nihil minùs est, quod plùs supermaneat, quàm sola mors, quæ nullo numero includitur. Quia ergò numerus par vtrinque est: quis primus est in sumendo numero, quàm Philosophus pro parte vnâ? pro parte alterâ Astronomus est: nec alter plus altero est, amboque numerum morborum seruant. Medico impossibile est, eos experiri. Is enim Medicus est saltem vni regioni, vni anno primo, anno secundo quid nouit tandem. Ex seipso compertum non habet, quâ re nomina eruantur & inueniantur, Sic & hîc principium materiæ, naturæ, scientiæ,

Medic. reprehensio.

Fortunæ scientia est: infortuniū inscitia.

De fortuna opinio.

Mors extra numerum.

Medico morbos omnes experire impossibile.

ſci entiæ,& proprietatis ſitum eſt.

An ergò iniquum ſit, Beanis vobis veſtram ſtultitiam, & errores, & ægrorum ſeductiones detegi & in apricum dari? Aut aliud fundamentum vos habere decet: aut peiore latronibus in ſpectaculum prodeatis oportet. Putatíſne, mihi hoc vitio vertendum, aut me extra patriam eiiciendum eſſe, quòd iſta talia dico & vobis exprobro? Quod in rei veritate aliud nihil eſt, quàm latrocinium veſtrũ è tenebris foràs eliminare. Auctoritas veſtra diutiùs ſtabilis non erit, quàm vſque ad ſententiam ægrorum. Tùm enim temporis latè manifeſtabimini. Beaniſmum veſtrum non tuebimini per veſtros compatres, & affines, aut per adulationem & aſſentationem principum: ſed alia omninò ſors & veſtra, & vobiſcum eorum erit. Niſi enim ita fundamentum veſtrum conſtituatis, vt morborum nomina futura ſint Leonis, Sagittarij, Martis, Saturni: tùm certè nihil quicquam efficietis aliud, quàm vt in infortunio volutemini: vtrum verò illorum pro vero fundamento proponetis ægrotanti? Reuerâ ſi mendacia illi veſtra ſcirent, aut comperta ſatis haberent, multò frequẽtiores lapides dorſis veſtris ingererent, quàm pedib⁹ ſuggererent. Nolite dicere: hæc eſt Melancholia, illa cholera. Nec enim res ita ſe habet. Veram ſcientiam ab externo mutuemini: & ſic vos nemo mendacij coarguet. Minis me quidem veſtris & calumniis nihil mouebitis, aut percelletis. Si enim in arenam deſcendendum ſit, mea mihi domi arma & nota, & iam promta ſunt.

Medic. reprehẽſio acris.

Hinc iam æſtimate Auditores & Lectores, quo fundamẽto ego & illi vtamur: & iudicate, vtrum mea ſcientia, ab inſaniâ, an nigromantiâ, aut Diabolo, vt aiunt, pendeat & prodeat. Iuxtà autem trutinate etiam fundamentum, quòd ipſi habent, vndénam id emergat. Meum in veritate eſt. Ex quo iam eius patrem dignoſcere poteſtis. Ipſorum autem eſt mendacij: vnde & huius originem finẽque coniectare procliue eſt. Et tot commemoratis hîc iam columnæ alteri finẽ impono: explicationem vberiorem additurus iis locis, vbi natura & homo deſcribentur. Quod hîc meum quidem propoſitum non eſt: ſed hoc ſaltem fuit, vt explicarem, vnde Medicina deſumi debeat, & quomodò dignoſci debeat à fraude impoſtorum, qui eam verbo tenùs hactenùs tutati ſunt.

TERTIA MEDICINAE COLVMNA ALCHIMIA.

PROPOSITO noſtro inſiſtentes, iam deinceps fundamentum Medicinæ tertium producimus, quod eſt *Alchimia*. Huius quidem, niſi Medicus ad ſummum vſque gnarus & peritus ſit, caſſum ac vanum erit, quicquid artis ſuæ impendet. Vſque adeò etenim acris ac ſubtilis in ſuis operibus Natura eſt, vt niſi cum ſublimi & accurato artificio tractari nolit. Nihil enim ea in lucem profert, quod illicò in ſe perfectum ſit, ſed homini id perficiendum relinquit. Hæc perfectio vocatur *Alchimia*. Alchimiſta enim piſtor eſt, in eo, quòd panes coquit: Vinitor in eo, quòd vinum parat: textor in eo, quòd pannos conficit. Sic, quicquid ex naturæ ſinu in commodum hominis profunditur: id qui eo, quo deſtinatum eſt, redigit, is Alchimiſta eſt. Ex his iam diſcrimen huius artis à cæteris hoc ſimili dato noſcite. Cogitate enim ſi quis pellem ouinam crudam pro veſte & tegumento ſibi indueret, quàm rude id & craſſum futurum ſit, ſi conferatur cum pellione & pannifico. Æquè rude & craſſum eſt, ſi quis ex natura depromtũ quid habet, & id non præparat. Imò id priore multò rudiùs eſt. Hoc enim concernit ipſum corpus, ac vitam, ac ſanitatem. Vnde fit, vt multò accuratiùs tractandũ & habendum ſit. Iam autem opificia vniuerſa naturam æmulata ſunt, & eius proprietatem ita edidicerunt, vt iam naturam ipſam in omnibus exprimere, & quod in eâ ſummum eſt, elicere poſſunt. In ſolâ autem Medicinâ, vbi omnium maximè neceſſarium erat, id præſtitum minimè eſt: quæ ob id etiam hoc reſpectu rudiſſima & impolitiſſima exiſtit. Quî craſſior eſſe poſſit homo, quàm qui carnes crudas vorat, & coriis rudibus veſtitur, ac domum ſibi ſub proximis ſcopulis ſtatuit, aut ſub pluuiis moratur? Sic æquè, quî craſſior poſſit eſſe Medicus, aut quî rudior Medicinæ præparatio eſſe queat illâ, quâ in decoquendis rebus vtuntur ſeplaſiarii. Fœdiùs enim nihil eſt, quàm medicamenta ita pinſere, ſubigere, & inuicem confundere, aut vario modo polluere. Et quemadmodum illũ corium ornat: ſic medicamentarium ſua ars. Quia verò hoc loco verum remediorum præparandorum fundamentum

Naturæ mos.

Perfecti nihil in principio Alchimia quid.

Medicina cęteris artibus rudior.

Alchimia vnde eruenda.

Alchimiæ quanta arduitas.

tum, super quo ipsa medicina consistit, producitur & stabilitur: ideò scitote, fundamentum hoc ex penetralibus naturæ erui debere, non verò ex cerebro imaginatiuo, velut cocus pro suo arbitrio pultem coquit. Nam in hâc præparatione summum & & vltimum rerum positum est. Ita, si hìc Philosophia & Astronomia, hoc est, natura morborum & remediorum cum omni compositione & coniūctione suâ intelligatur, tum proximum est, & maximè necessarium, vt qui, quod id scis, impendas & adhibeas, decernas. Natura siquidem ipsamet in his rebus te docet, cui potissimum operæ studere debeas, vt Medicinam tuam in effectum deducas. Sicut æstas pyra & vuas: sic tu Medicinam tuam proferre debes. Quæ si eo modo adhibeatur, eius certè euentum optatum assequeris. Si ergo id satagendum est, vt quemadmodùm æstas suos fructus prodit, sic tu quoque Medicinam tuam proferas: scitote, quòd æstas per astra id faciat, nec citra ipsa. Hoc iam, si astra præstant: hoc loco obserua præparationem hanc ita directū iri, vt astris subiecta sit. Ea enim sunt, quæ opus Medici complent & perficiunt. Ideoque, si talia astra sunt: Medicinam iuxta ea intelligi, ac naturari omninò æquum est. Nō vt dicatur: Hoc frigidum est, hoc calidum, hoc humidum, hoc siccum: sed vt dicatur, hic Saturnus est, hic Mars est, hæc Venus, hic Polus. Sic viâ rectâ incedit Medicus: maximè, si præter hoc, astralem quoq; Martem cū enato sibi mutuò subijcere tū coniungere & concordare sciat. Hìc enim voluâ, vel nucleus situs est, quem tamen Medicorum nemo, à primo ad nouissimum ante me admordit. Hoc sic intelligendum est, oportere Medicinam in astra præparari, vt astra fiant. Superiora enim astra infirmant & mortificant, & sanant etiā. Horum si quid fieri debet, sine astris omninò fieri nequit. Si cum astris autem fieri debet, fiet eo modo & viâ, vt præparatio eò deducatur, vt simili ratione Medicina per cœlum conficiatur & paretur, quâ etiam Prophetiæ à cœlo, & facta cætera à cœlo constituta sunt. Hoc est: videtis, astra præsagire & prophetari tempestatem horridam, astra portendere morbos, mortem regum ac principum: astra vaticinari prælia & bella, pestes, famem. Hæc omnia cęlum indicat. Nam ista facit & producit. Quod facit, id meritò innuit. Hæc ex ipso egrediuntur,

Astra Medici opus perficiunt.

ex ipso egrediuntur etiam artes huius scientiæ. Sic ergò, si per cœlum, aut à cœlo sunt: à cœlo etiam gubernabuntur, vt ad nutum & arbitrium eius fiant illa, de quibus dictum & indicatum est. Ita prædictæ res à cœlo ad eius voluntatem factæ sunt: ideò cœlum eas etiam ducit & moderatur. Porrò autem de his etiam scitote: si Medicina ex cœlo est, citra omnem contradictionem cœlo quoque subiecta manebit, eique morem geret, & ad ipsius arbitrium sese accommodabit: Hoc si verum est, necesse est, vt Medicus opinionē exigat de *Gradibus*, *&* *Complexionibus*, *&* *Humoribus*, *ac* *Qualitatibus*, ac nolens volens Medicinam in astris cognoscat, hoc est, Naturam Medicinæ secundum astra diiudicet, vt tàm superna, quàm inferna astra sciat. Et quia Medicina sine cœlo nauci est: ideò per cœlum eam deduci oportet. Hæc eius deductio nihil est aliud, quàm terræ in ea existentis abolitio & ademtio. Nec enim cœlum eam regit, nisi ab eâ separata illa sit. Si ipsam separasti: tùm Medicina in potestate astrorum est, & abiisdem regitur ac sospitatur. Sic quæ ad cerebrum spectat, ad cerebrum per Lunam deducitur: ad splenem quæ facit, eò per Saturnum corriuatur: cordi quæ impenditur, per Solem illi aduehitur. Sic per Venerem reguntur Renes, per Iouem Hepar, per Martem bilis. Nec de his tantùm, sed & de cęteris omnibus ineffabiliter id sentiendum est. Nam quid est ea Medicina, quàm matrici fœminæ adhibes, si ea illo à Venere non dirigitur? Quale esset remedium cerebri, si ad hoc Luna illud non deriuaret? Ita etiam de cæteris iudica. Omnia enim aliàs in ventriculo persisterent, & tandem per intestina emissa, operationem nullam ederent. Hinc enim causa emergit cur, si cœlum minus tibi faueat, & Medicinam dirigere nolit, parùm admodùm proficias. Cœlo enim moderatore opus est. In hoc ergò artis opus situm est, vt non hâc normâ loquatis: Melissa est herba matricalis, maiorana est capitalis. Sic enim imperiti loquuntur. Id in Venere & Lunâ positum est. Si ea, qualia præsumis, experiri velis: oportet vt clemens & benignum tibi cœlum habeas: alias operatio nulla proueniet. Hic iste fundus erroris est, qui tantoperè in Medicina inualuit: tu saltem propina, si iuuat, iuuat. Huiusmodi artem quiuis etiam bardus rusticus calleat, nec ad

Ab astris remedia sunt & gubernantur.

Medicina sine cœlo nauci.

Medicina ab astris nō regitur, nisi separata.

Successuum malorū caussa.

Medic. reprehēsio.

Fauor cœli operationis suspiratio.

Directorium solum coelum.

hanc vel Auicenna, aut Galeno opus habeat. Ab his vos autem progeniti Medici dictitare soletis, oportere dari Directoria ad caput, ad cerebrum, ad hepar, &c. Et quî Directoria illa ponere audetis, cùm tamen cœlum minimè intelligatis? Id ènim solum dirigitur. Quin & vnius obliti estis, quòd vos vniuersos stultitiæ implicat. Comperta nimirum habetis, quæ ad cerebrum, ad caput, ad matricem, ad anum, ad vesicam, &c. dirigant: sed quæ ad morbum dirigant, ea scitis minimè. Iam si nescitis, quæ ad morbum dirigant: ignorabitis etiam vbi morbus situs sit. Idemque vos cum partibus principibus, quas plerúnque ægras arguitis, agitis, quod sacrifici cum suis diuis: quos vniuersos in cœlum contrudunt, etsi eorum plurimi in inferno sepulti iaceant. Sic vobis quoque omnes morbi in hepate & pulmone siti sunt, & si interdùm podicem occupent.

Medic. reprehēsio.

Medicorum & sacrificorum vna sors.

Medicina subtilianda.

Quintū esse, seu arcanū quid.

Iam autem quia cœlum per astra dirigit, & non Medicus. Medicinam adeò in aëre redigi oportet, vt ab astris commodè ea regi possit. Nam quis lapis ab astris attollitur? Nullus, nisi solus volatilis. Hinc factum est, vt multi per Alchimiam quintum esse indagauerint; quod aliud nihil est, quàm vt quatuor corpora ab arcanis separentur. Tum, quod ibi reliquum fit, arcanum est. Hoc arcanum prǽterea etiá chaos est, adeò aptum ab astris duci, sicut pluma à vento. Talis ergo sit præparatio Medicinæ, vt quatuor corpora ab arcanis demantur. Huic deinde accedat scientia, quid scilicèt astrū in eo arcano sit: & deinceps etiam sciatur, quid astrum huius morbi sit, & sit quid astrum in Medicinâ contra hunc morbum. Et hinc demum procedit *Directio.* Si medicamentum propinas, tùm illud tibi ventriculus præparare cogitur, qui tuus Alchimista est. Quòd si ergò medicamentum eò ventriculus reducere potest, vt ab astris recipiatur, tùm illud dirigitur. Sin minùs, manet in ventriculo, & per secesſū elabitur. Quid dignius quæso est Medico quàm scientia concordationis vtriusque astri? In hoc enim notitia morborum omnium consistit. Hîc ergò Alchimia ventriculus est exterior, qui astro suum præparat: non vt illi delirant, dicúntque Alchimiam facere aurū, facere argentum. Vnum hic opus est, *Fac arcana,* & ea ad morbum dirige. Hûc euadat opus est: hic rhombus est. Hæc enim omnia ex ducto naturæ & eius comprobatione procedunt. Sic ergo natura & homo in sanitate ac morbis coniungi, conferri, & coæstimari volunt. In hoc ratio curationis & sanationis quiescit. Ista autem omnia perficit Alchimia: sine quâ horum nihil fieri potest. Iam si arcana omnia Medicinę sunt, & Medicinę omnes arcana, & arcana insuper volatilia existunt: quo iure quęso fartor ille & sordidus coctor Pharmacopœus se *Dispensatorem coquúmque* iactare potest. Imò verò dispensatorem coquúmque scrutorum. Quanta etiam Doctorum eorum stultitia est, qui per hos coctores rusticos fallunt, quibus Electuaria, Syrupos, Pilulas, & Vnguenta porrigunt, quæ tamen nec vllum fundamentū nec vllam artē, nec Medicinam, nec scientiam vspiam præferunt? Nec quisquam vestrûm præstito iuramento tueri ausit, quòd cum cōscientia & veritate operetur. Eadem ratio vestræ quoque Vroscopiæ est. Ex lotio enim cœruleum cœlum diuinatis, ac tam strenuè nugamini, vt vel per ipsam vestram confessionem ratum sit, ista nihil aliud, nisi diuinatoria & coniecturalia existere, nec quicquam coincidere, nisi quòd casu fortuito ita eueniat. Sic & in officinis mentimini, & eluendo coquendóque tantum magisterium præ vobis fertis, vt nemini persuasum aliud sit, quàm penes vos ipsum regnum cœleste morari, cùm ibi tamen merū barathrum inferni occulatis. Si tyrocinia illa vestra missa faceretis, & de arcanis scrutaremini, qualia ea essent, quem directorem haberent, & quomodò astra morbos & sanitatem regerent: tunc certè cum hisce vnà quoque sciretis, illud vestrum fundamentum meram esse phantasiam & persuasionem. Vltimum & vnum propositum hîc est, vt ratio Medicinæ tandem in his arcanis consistat, & vt arcana fundamentum Medici obsignent. Idóeque si in arcanis colophon situs est: necesse est, fundamentum hîc esse Alchimiam, per quam arcana præparentur. Ideóque scitote, arcana sola esse illa, quæ vires & virtutes sunt. Ideò etiá volatilia sunt, corporibus vacua, & sunt chaos, & sunt clarum, & sunt pellucidum, & sunt in potestate astri. Tu si astrum nouisti, & nouistì morbum: iam plenè intelligis, quis tuus ductor, quæ tua potentia sit. Et sic arcana etiam euincunt, nihili esse vestros Humores, Qualitates & complexiones, perperamq; inuehi Melácholiam, Phlegma, Choleram, &c. inducíque oportere horum

Ventriculus Alchimista

Alchimia ventriculus externus.

Alchimię finis quis.

Arcana sunt volatilia.

Pharmacop. reprehensio.

Medic. reprehensio.

Arcana quæ vera sint.

Medicus reprehensio.

rum loco Martem, Saturnúmque, dicíque, hoc arcanũ est Martis, hoc Saturni est. Et in his Physica subsistit. Et quis ex vobis, auditores, fundamentum hoc respuere & auersari audeat? Soli præceptores vestri hoc faciũt: in isto veteribus præfractis & induratis studiosis persimiles.

Medici requisita. Hæc ergò talia si scire Medicum fas est: conueniet etiam ipsi, vt compertum habeat, quid sit calcinare, quid sublimare. Nec id per manum quidem saltẽ, verùm etiã per mutationẽ, quæ pluris illa est. Per istas enim res, sicut in præparatione deprehenduntur, maturationes persæpe eiusmodi producuntur, quales nec ipsa natura procurare possit. Et ad maturationem hanc Medicus suam artẽ dirigere debet. Is enim est autumnus, æstásque, ac astrum eorum, quæ perficere debet. Ignis est terra: homo est ordo: res operis, semen. Et licèt hæ res omnes in mundo simpliciter intelligantur, variæ tamen ac multiplices sunt in fine. Sicut etiam multiplices in loco finis. Quanquã per processum vnũ arcana omnia in igne nascantur & producantur. Iste ignis, illorum terra est; & hęc terra iuxta Sol quoque est: adeóque terra & firmamentum in hac generatione secunda, res eadem & vna est. In hac coquuntur, in hac fermentantur arcana. Et sicut granum in terra computrescit priusquàm enascatur & fructificet: sic hic quoque in igne dissolutio fit, vbi fermentantur arcana, & ex sese auferunt corpora, & per ascensum abeunt in suas exaltationes, quarum tempus est calcinatio, sublimatio, Reuerberatio, solutio, &c. & secundò in Reiterationem, hoc est, in transplanationem. Iam autem hæ operationes vniuersæ fiunt à cursu seu motu, quem tempus dat. Vnum enim tempus est mundi exterioris: alterum hominis. Sed & operatio, seu vis cœlestis motus mirabilis existit. Et licet artifex quidem seipsum, ac suũ opus magni æstimare possit: tamen summa hæc est, quod cœlum æquè mirabiliter *Coquat, Digerat, Imbibat, Soluat, & Reuerberet*, ac id facit Alchimista. Et mot⁹ cœli motũ & regimen ignis in Athanar docet virtutẽ quę in Sapphiro sita est, cœlũ promit persolutionẽ, coagulationẽ & fixationẽ. Si iam per hæc tria cœlũ ita constitutum est in suis operationibus, dùm eas eò deducat ipsam quoq; Sapphiri solutionem similiter in his tribus punctis consistere necessarium est. Hæc solutio talis est, vt corpora per eam excludantur, & arcanum maneat. Ante hanc enim dum Sapphirus integer esset, arcanum nullum fuit. Posteriùs autem, sicut vita in hominem, ita hoc etiam arcanum in hanc materiam à cœlo infusum est. Corpus ergò remouendũ est, vt quod arcanum impediat. Sicut enim ex semine nihil fit ac gignitur, nisi dissoluatur, quæ dissolutio aliud nihil est quàm putrefactio corporis, non ipsius arcani: sic hoc loco corpus etiam Sapphiri se habet, nisi quod arcanum acceperit. Iam autem solutio eius per illa fit, per quæ coaluit. Granum agri non paruam naturæ industriam experitur, vsque dùm in aristam procedat. Ibi enim Elixir est, & fermentum summum, quod præ rebus omnibus in natura retinetur. Posteà sequitur digestio: & ex hâc ipsius incrementum. Qui talis naturæ præparator esse vult, hâc illum transire oportet: aliàs merus popinarius, aut coquus, aut tersor erit. Requirit enim natura, vt omni modo præparatio in homine fit, velut in ipsa: hoc est, vt eam magistram sequamur, non cerebri nostri ineptias. Cæterùm quid vos tandem Doctores ac seplasiarij aut fermentatis, aut putrefacitis, aut digeritis, aut exaltatis? Nihil nisi variam quandã iusculorum miscellam concinnastis, quam ministratis, & sic turpiter homines decipitis. Quis laudet medicũ, qui modum ac rationem naturæ nõ didicit? Aut quis huic fidat? Nihil enim aliud esse debet medicus, quàm ipsius naturæ consultus, qui eius naturam, proprietatem, & conditionem apprimè calleat. Si ista talia compositionis Naturæ ignorat: quid obsecro possit in dissolutione? Intelligite ergò, dissolutionem retrogressum quẽdam esse. Quæcunque natura gradatim prorsum composuit, ea retrorsum vos soluere debetis. Et quamdiu, vel vos, vel ego huius solutionis imperiti & ignari sumus: tamdiu saltem latrones & iugulatores, cornutos, ac beanos agimus.

Vos quid quæso ex Alumine producetis, in quo arcana plurima tam ad corporis, quàm vulnerum morbos latitant? prout vester processus est, quis vnquam ipsum more pharmacopœorum ad hunc vsum deducet, quo tamen pollet? Et hoc tàm de Mumia, quàm alumine dicimus. Quæ vos vbi quæritis? vltra Oceanum, apud Gentes. O vos verò simplices: qui è longinquo accitis, quod ante ædes vestras, in vestris pomœriis promtum est. Ideò verò, quia Alchimiam ignoratis, mysteriorum quoque Naturæ ignari meritò estis. An verò ita vobis persuasum est,

Arcana omnia ex igne.

Exaltationis quę tempora.

Natura omnia molitur quæ artifex.

Solutio arcanum prodit.

Corpus arcanum impedit.

Med. reprehens.

Medici officiũ.

Solutio est via cõtraria cõpositioni.

Aluminis multa arcana.

Mumia.

quia Auicennam, & Sauanarolam, & Valescum, & Vigonem teritis, vos cum his iam satis expeditos esse? Mera illa nugamenta sunt. Extra hoc arcanum, nemo expiscari potest, in natura quid verè conditum sit. In vnum cogite doctores ac scriptores vestros vniuersos, & mihi edisserite, quid corallia contineant ac possint? Quod si promisso ac tædioso garritu de eorum viribus multa quidē deblaterarint: ea, si posteà ad vsum conferantur, confirmant, vos coralliorum ne quidem tantillam experientiam, aut scientiam habere. Huius ratio est, quòd processus arcani scriptis traditus non est: Sed si processus finitur, tunc virtus præstò est. Vestra verò tam rudis simplicitas est, vt plerique omnes putetis in contundendo omnia sita esse, adeoq; sufficere, si scribatis, cribrentur & misceantur: fiat puluis cum Zuccaro. Quæ Plinius & Dioscorides de herbis commentati sunt, eadem ipsi vsu non comprobarunt, sed à nobilibus qui talia multa norunt, acceperūt, & muliebri illo garritu libros multos obleuerunt. Sustinete quæso, vt tentetis, quæ ipsi tradunt, probate, an vera sint. Experiendi quidem & probandi finem attingere minimè vnquàm poteritis? Quid autem Hermes & Archelaus tradunt de vitriolo? Ingentes pol virtutes. Et istæ verè ei insunt, vos autem ignoratis, quî illæ in ipso sint, virides, an Cyaneæ. Vos autem rerum naturalium magistri sitis, & hæc ignoretis? Aut, quod scitis, legistis quidem, sed eo nihil proficitis, aut commodatis. Quid Alchimistæ ac Philosophi alij de viribus Mercurij tradunt? Eximium quidem, & verissimum. Id & vobis scitum est: sed quomodo verificandum sit, nescitis. Boare ergò desistite. Nam & Academiæ vestræ, & vos Beani estis, quo ad ista, & tyrones meri. Legendo omnia peruolitatis, & dicitis, *hoc huic inest, illud illi, hoc est nigrum, hoc est viride*: plura per Deum ego nescio: ita scriptum reperio. Sic ergò, nisi scriptum ita esset, tu eius nihil scires? putatísne verò, me perperam fundamentum meum in artem Alchimicam ponere ac defigere? Quæ mihi reuelat, quod verum est, & cui probando vos nimis inepti estis? Talis verò ars non digna sit, quæ in lucem prodeat? Et non iure merito illa fundamentum Medicinæ statuatur, quæ scientiam Medici probat, auget, & stabilit? Quale verò hoc iudicium vestrum putandum sit,

Medic. reprehensio.

Processus arcani scriptus non est.

Med. reprehēsio & pręcipuè Plinij & Dioscoridis.

Lecturitionis inanitas.

Auctoribus fidere inscitia est.

quod dicitis: *Serapion, Mesue, Rhasis, Plinius, Dioscorides, Macer, de verbena tradūt, quod ad hoc, ad illud vtilis sit.* Id verò quod dicis verum esse, probare non potes. Id quale tibi ipsi iudicium videtur? Arbiter ipse esto, an non potior is sit, qui probare id potest, verum esse, quod intus est. Id verò sine beneficio Alchimiæ minimè poteris. Et si quidem duplo plura vel legeres, vel scires, scientia tamen tua omnis nihili est. Et qui opus hoc meum legit, quâ fronte mihi crimini dabit, quod talia tibi obiicio & explico? Nec enim tu in actum deducis vires & virtutes illas, quas iactas, & scire gloriaris. Responde mihi: *si magnes nihil trahit, quæ caussa eius est? Si te Helleborus non ad vomitum agit, quæ illa caussa est?* Quæ cacare & vomere quidem faciant, nouisti. Sed quæ sanandi arcana sint, paulò ante dicta, hic frater Ignorantiæ es. Dic mihi cuinam in operibus ac viribus rerum naturalium fidendum est? Istís-ne, qui talia descripserunt, nec eorum vsum & experientiam tamē habuerunt, an illis qui probare quidem sciuerunt, sed non descripserunt? An non hæc veritas est, quòd Plinius suorum nullum vnquam probarit? Quid ergò commentatus est? Quid ex Alchimistis audiuit? Qui, quales sint, si nescias: Medicus saltem circum foraneus eris.

Cognitio sine scriptione, potior scriptione sine cognitione.

Plinius taxatur.

Si ergò tantùm interest, Alchimiam hîc in Medicinâ probè cognosci: eius caussa à latente magnâ virtute est, quæ in rebus naturæ sita est, quæ nulli patent, nisi per Alchimiam pandantur & prodantur. Aliàs idem est, ac si quis hyeme arborem videat, illam verò non cognoscat, aut ignoret quid in ipso sit, tamdiu donec æstas vnum post alterum protrudat, iam ramulos, iam flores, iam fructus, & quicquid eius pręterea est. Sic in his quoque rebus virtus iacet, hominibus abscondita. Et nisi per solum Alchimistam homo ista cognoscat & experiatur, veluti per æstatem, fieri non potest, vt alio modo ea exploret.

Arcana sola Alchimia pandit.

Quia ergò hoc modo Alchimista producit, quòd in natura latet, scitote alias vires esse in locustis, alias in foliis, alias in floribus, alias in fructibus nō maturis, alias in illis maturis: harumq; diuersitatē tàm euidentem esse, vt posterior fructus arboris priori omnino dissimilis sit, non tantùm secundùm formam, verùm etiā secundum virtutes. Vnde iure cognitio talis esse debet, quæ à primo procedat ad

Vniuscuiusque virtus diuersa diuerso tempore.

yltimum

vltimum: Ea enim natura eſt. Iam vt talis natura eſt in manifeſtatione ſui: ſic talis eſt etiam Alchimiſta in rebus illis procedens, vbi natura deſinit: nempe Geneſtum ſeruat proceſſum ſuæ naturæ in manu Alchimiſtæ. Sic & Thymus, ſic & Epithymus, & alia. Porrò res vna, vnicam non tantùm virtutem continet, ſed plures. Videtis id enim in floribus, qui non ſolùm vnum colorem habent, & tamē ſunt in re vnâ, & res vna: & vnuſquilibet color per ſeipſum ad ſummum graduatus eſt. Sic idem de variis quoque virtutibus intelligendum eſt, in rebus iſtis latentibus. Iam autem colorum Alchimia eſt ſeparare artem ac naturam, vt quemadmodum in coloribus, ſic in virtutibus quoque ſeparatio huiuſmodi fiat. Et quoties mutatio colorum: toties mutatio virtutum. Nam in Sulphure eſt & flauedo, & albedo, & rubedo, & fuſcedo, & nigredo. Et in vnoquolibet calore peculiaris potentia ac virtus eſt: & ceteræ res, quæ hos ipſos quoque colores habent, non eoſdem, ſed in illis coloribus alias virtutes conditas habent. Et hîc iam colorum notitia latet, qualis coloribus debetur: alia tamen etiam cognitio virtutum, qualis virtutum eſt. Virtutum autem manifeſtatio tantùm eſt, in formâ & coloribus, ita vt primùm ſint locuſtæ, deindè Medullæ, poſteà frondes, porrò flores, indè folia, deinceps initium fructuum, tandem eorum medium, vltimò finis. Per proceſſum hunc ſi virtutes ita maturantur, & denuò ad incrementum producuntur: tùm in gradibus & multitudine numeri omnibus diebus & minutis mutantur virtutes, quæ inſunt. Sicut enim tempus Sambuco vim purgatoriam indit, & non materia: ſic idem tempus virtutibus alias aliter ſuas potentias confert. Sicut tempus Acaciis tribuit ſtypricitatem, quæ naturalis ex tempore non eſt, vt & agreſtæ cæteræ: ſic tempus hîc quoque virtutes medias ante terminum vltimum impertit. Hæc enim ſigna ſeu interualla in Alchimiâ ſingulariter notanda ſunt propter cognitionem veri finis operationum, & autumni eius, quo tempus maturæ, vel immaturæ virtutis finitur, & in Medicinâ accuratiùs attenditur. Sic ergò maturationes illæ diuiduntur, vna in gemmulas, vna in frondes, vna in flores, vna in medullas, vna in liquores, vna in folia, vna in fructus, & in omnibus ac ſingulis ſunt peculiaria principia, media, & fines, viis

Natura eſt Alchimiſta famulus.

Virtutes plures rei vnius.

Sulphuris exemplum.

Sambucus purgat.

Acacia & agreſta ſtipant. Temporis obſeruatio in Alchimia neceſſaria.

ſeu rationibus tribus diuiſa, in *Laxatiua, Styptica, & Arcana.* Quæ enim laxant & conſtringunt, arcana non ſunt. Horum ſiquidem nullum ad finem perductum eſt, ſed in primis & mediis virtutibus ſubſiſtunt. Hoc exemplum quàm euidēs eſt in vno vitriolo? quod iam paſſim omnibus notiſſimum, & cuius virtutes maximè parent. Ipſum hoc etiam loco mihi propono, non vt virtutem eius obſcurem, ſed latiùs detegam & manifeſtem. Primò ergò vitriolum ſuum ipſius laxatiuum promit, omnium laxatiuorum ſummum, ſummúmque deoppilatorium. Nec enim in corpore membrum vllum eſt, ſeu externum ſit, ſeu internū, quod ab eo non penetretur & afficiatur. Hæc eius vis à tempore primo ineſt. Alterum tempus vim ipſi indit conſtrictiuam. Quantopere ergò in initio primi temporis laxauit: tantoperè nunc conſtringit. Et tamen nec dum eius arcanum præſtò eſt, nec gemulæ ac frondes, & flores erupperunt. Si in frondes abit, quid in caduco præſtantius eſt? Si in flores procedit: quid vſque penetrantius eſt? Eſt enim inſtar odoris, promtiſſimè ſe quocunquè diffūdentis. Si in fructus ſuos exit, quid ſublimius eſt ad fouendum calorem? Et huiuſmodi plura alia ipſi quoque inſunt, quæ in finibus illius recenſentur. His ſaltem explicare anniſi ſumus, quomodo arcana in vnâ re ſecedant in partes multas, & quælibet pars in ſuum tempus feratur: & quod finis temporum rerum arcanum fit.

Sic in Tartari primâ mutatione, quid ſuperat vſpiam hoc arcanum in pruritu, ſcabie, & fœdamentis aliis ſimilibus? In tempore ſecundo quid eo præſtantius ad omnes obſtructionum deoppilationes? [non laxationes?] Denique quid potentiùs in ſanatione vulnerū? Et hæc patefacit ac manifeſtat Alchimia. Cur auutem Medicinæ fundamentum ſuper illam non exſtruat? Hinc ergò diſcite, & ſordidos illos excoctores ſeplaſiarios mittite, qui proceſſum huiuſmodi non norunt, ſed cum ſuis doctoribus duplices aſini ſunt, ac ita inſaniunt, vt huiuſmodi res omninò falſas & impoſſibiles eſſe arbitrari auſint. Adeò rudes & imperiti ſunt, vt ne quidem coctionis initium didicerint: & tamen ægrorum ſalus ac incolumitas à talibus petenda ſit? Quid apud eos aliud reperitur, quàm cupido pecuniæ, & ſitis bonorum? perinde interim illis eſt, ipſorum medica-

Temporis operationes tres.

Vitrioli deſcriptio.

Tartari deſcriptio.

Med. & pharmac. reprehenſ.

menta iuuent ne, an obsint, morbos tollant, an augeant. Et non fas sit huiusmodi inscitiam publicè reuelari? Hoc autem non facio, quòd sperem, ipsos me imitaturos esse. Nec enim hoc instituto seipsos facilè pudefacient: verum potiùs liuor & inuidia eos ita occupabunt, vt in ignorantia sua omninò perseueraturi sint. Et tamen interim, quicunque ipsam sectari veritatem volet, is in vnam meam monarchiam diuertet, haudquaquam in aliam. Attendite quæso, Lectores & auditores, quàm miserum & distortum processum omnes tàm antiqui, quàm qui nunc mei coætanei sunt scriptores, instituant in Caduco: ita, vt haud quenquam eripere ac sanare possint. Interim ego iniquè faciam, qui scriptores eiusmodi & præceptores contemnam? qui quasi de iure poscunt, vt ipsorum remediis homines vtātur, quæ tamen nullius momēti sunt? Contrà autē, si quis modū aliū inuestiget, quo ægris auxilium præstari queat, hunc vagabundum, polypharmum, & stolidum nuncupant. Hoc verò verius est, quòd tàm Recepta eorum, quàm causæ & rationes, in caduco & morbis aliis pluribus mera mendacia exstant. Hoc euentus declarat, & testantur ipsi ægroti, & clamitat ipsa rerum natura, & euincit fūdamentum, super quo Medicina consistit. Sed nec quemcunque alium morbū ratâ & constanti Medicina curare norūt: cùm tamen Deus tam incertos & ambiguos Medicos non vocet ac eligat, sed certos & peritos. Si certum & peritum agricolam aut latomum largitur ille: multò magis suæ artis certum & confirmatū Medicum donabit, in quo vno plùs situm est, quàm in cæteris omnibus. Ipsi verò ipsummet fundamentum suum in dubiū vocant, & illud in manum Dei collocant. Ita ergò manus Dei ipsorum imposturæ & inscitiæ tanquam velum prætenditur, illíque seipsos iustificant, Deum autem accusant, dum dicunt, artem suam quidē probam esse, sed Deum eam frangere & inhibere. Quæ verò impietas & impostura sit, si hæc non est? Videte verò quā ratione firmâ Alchimiam pro fundamēto Medicinæ constituam. Nempe in hoc, quòd omnium grauissimi morbi, vt *Apoplexia, Paralysis, Lethargus, Caducus, Mania, Phrenesis, Melancholia seu tristitia*, & his similes alij, nulla vnquam seplasiariorum decoctione sanari queant. Vt enim apud niuem caro haudquaquam elixari potest: sic multò minus per artem pharmacopæorum Medicina talis in effectum deduci valet. Sicut enim vniuscuiusque rei peculiare suum magisteriū est ad id, quò spectat: sic idem de his quoque censere morbis deberis, quòd arcana singularia habeant. Vnde etiam singularibus præparationibus indigent. De his præparationibus quod dico, ita intelligi volo, quòd singularia arcana, singulares suas administrationes habeant: & administrationes aliæ, alias præparationes. Iá verò in officinis nulla præparatio est alia, quá quædam subagitatio & coctura, qualem popinæ norunt. Per istiusmodi cocturas arcana ipsa suffocantur, & ad nullam energiam deducuntur. Vult enim natura in modo ac temperie suâ retineri. Aliam enim esse videtis præparationem panis, aliam carnis, &c. Idem & de herbis iudica. Pari ratione æstimare quoque debetis, naturam haudquaquam tumultuariâ confusione cibos, potúsque, carnes ac panes in vnam formam commiscere, sed quodlibet seorsim. Id quod non leuibus de causis fit, quas hîc recenseri operosius sit æquo. Iam si naturâ nos commonefacit per hæc, in rebus omnibus suum esse ordinem seruandum: eâdē magistrâ iubemur etiam aliomodo Medicinas præparare, & quas libet suis morbis accommodare. Sitiens hepar, vinum aut aquam poscit. Tu autem æstima, quoties præparatum vinum sit, ac veluti renatum, antequàm sitim hepatis compescat. Simili modo, ventriculus cibum quærit. In hoc attende, quàm variè cibus mutetur & præparetur. Non aliter etiam de morbis persuasum habe. Si enim curationem aggressurus es veram & artificiosam, discrimen aliud non statues, nec aliter ages, ac si Apoplexia sitis sit, ad quam peculiari Medicinâ, & huius singulari præparatione opus sit. Aut puta, caducum ventriculum esse, qui ad vsus necessarios aliâ & stomachali præparatione indigeat. Aut pone, Maniam similem esse vasis spermaticis, quæ suam necessitatem per vias alias solicitet. Sic aliàs quoque idem de Medicinis & earum præparationibus in Maniâ statuetis. Ideò meritò de his vos admoneo, ne, si fors generosa remedia & arcana contra morbos promta habeatis, per excoctores illos eadem sinatis corrumpi, aut mergi. An enim hæc non producenda sint? Imò, vt scilicet huiusmodi errores vitentur, & ægri ad vera arcana, quæ Deus illorum vsibus & necessitati destinauit,

Liuoris vis.

Veritatis quis codus.

Medic. reprehensio.

Dei largitas.

Medici, quot morbos nesciant curare.

Pharmacopœorū præparationes nihil.

Coctura arcana suffocantur.

Natura ordine gaudet.

Dei beneficentia.

destinauit, penetrent. Ex his colligite, necesse esse, vt ad præscriptum meum procedatur, & minimè ad vestrum. Hîc opus est, vt me sectemini, non ego vos. Et licet quidem aduersus me adhuc plura defulminetis: mea tamen nihilominus Monarchia stabit, vestrâ eunte pessum. Frustra de Alchimia tàm prolixè non scribo, sed id hoc animo & fine facio, vt ex his propè & solidè cognoscatis, quid in ipsâ lateat, & quî intelligi debeat. Nec ex hoc offendi debes, quod ex eâ nec aurum, nec argentum prodit: Sed hoc potius accurandum est, vt per eam arcana detegantur, & seductiones seplasiariorum prodantur, quibus rude vulgus decipitur, dum his pro floreno vno ministrant, quod nummo vno non redimerent. Tàm pretiosa eorum arcana sunt.

Alchimię finis non aurum & argentũ, sed arcana.

Quis est, qui inficiari ausit, etiam in rebus optimis venenum latere & inexistere? Fateri id omnes coguntur. Hoc ergò si verum est, ex vobis iam quæro an non à bono & vtili venenum separandum sit? & bonum accipiendum, malum relinquendum? Imò verò, ita oportet. Si itaq; oportet: quæso enarrate mihi, quî id in vestris officinis separetur? Apud vos enim omnia permixta manent. Vt verò simplicitatem vestram tueamini, si conuicti estis ad fatendum, ibi venenum latere & quò tandem illud abeat, rogamini: tunc nescio quid de correctionibus profertis, quæ venenum exigant & auferant, veluti Cotonea Scammoneam, post Diagridium, dictum corrigũt. Quid id verò correctionis est? An non manet venenum posteà ceu primò? Et tu tamẽ interim gloriaris, quod correxeris, adeò vt venenum ampliùs non noceat. Id verò quò euasit? In Diagridio manet. Id tenta, si sapis: modum excede, & videbis, vbi venenum sit. Nam id haud segniter scies Sic corrigis etiam Turbith, & vocas ipsum Diaturbith. Istiusmodi correctiones vestrę sunt, quæ rusticos decerent, & caballis propinanpinandæ essent. Excedendo modum periculum fac, & dosin auge: videris an venenum non sensurus sis. *Corrigere est correctum sumere.* Qui malitiosus est, & peccauit: is si plectitur, correctio non extẽditur longiùs, quàm voluntas durat eius, qui plexus est. Tales hæ quoque correctiones sunt, penes ipsas situm est, non penes te. Iam verò hoc casu nihil considerandum Medico est ampliùs, quàm vt venenum dematur. Id per separationem fieri oportet: Vt, exempli gratia: serpens venenosus est: & tamen in cibum adoptatur. Si ipsi venenũ demis, comedes nullâ noxâ. Idem de rebus cæteris vniuersis ęquè intelligendum est, nimirùm simili separatione opus esse. Eâ nondum factâ, operationis tuæ securus esse non possis: nî forte fiat, vt vices tuas natura suppleat, aut cœli maior benignitas faueat. In arte etenim tuâ præsidij nihil superfuerit. Iam ergò tandem verum illud fundamentum si oportet, quod venenum aufert, qualiter id Alchimia præstat. Hôc enim ita fieri necesse est, vt, si Mars in Sole sit, Mars dematur, & si Saturnus in Venere versetur, is ab eâ separetur. Quot enim ascendentes & impressiones in rebus naturæ sunt, tot etiam corpora in illis existunt. Quæ verò corpora contraria sunt, eorum omninò aliquod demi & auferri opus est, vt hoc pacto omnis cõtrarietas tollatur, & à bono malum, quod quæris, adimatur. Vt aurum ad nihil vtile est, nisi priùs in ignem coniiciatur: sic multò minùs vtilis Medicina est, quæ per ignem non transit. Per ignem enim necesse est omnia transire in generationem alteram, quâ homini conducere & opitulari debet. Et hoc non meritò probum fundamentum cuiuslibet Medici censeri debeat? Nec enim Medicus venena, verũ arcana adhibere debet. Omnes autem illæ officinales præparationes, quotquot earum sunt, isti doctrinæ ne quidem literulam conferunt: sed in corrigendo simpliciter occupantur, velut; si canis in conclaui pepedit, & fœtor ille aut trochiscis & thymiamate, aut ligno iunipe-rino sopiatur: an non quęso fœtor tàm posteà, quàm anteà in cõclaui remanet? Et licet quidem olfactu non percipiatur: an ideò cuipiam dicere liceat, fœtor separatus est, nec restat ampliùs? Imò adest, sed correctus suffitu. Sic ergò suffitus & pedor nares vnà ingrediuntur. Huiusmodi quoque sunt correctiones Pharmacopœorum, qui saccharo obtundunt Aleopaticum, vt sic nullam nóxam infligat. Ita saccharũ & mel ipsorum magisteriũ est. Sic gentianâ etiã corrigũt theriacam. An verò hæc non asininæ inscitiæ opera sint? Ipsi tamen se principum Medicos iactant & venditant. Quis verò ita stupidus est, vt hæc nihili esse, non illicò olfaciat? De remediis suis quid quæso iactare possunt aliud, quàm vt dicant, *Hoc Electuarium suaue est, ex aromatis, saccharo, melléque*

Venenũ etiam in reb. optimis.

Correctio Medicorum ventilatur.

Diagridion.

Corrigo Medicis quid

Ignis omnia perficit.

Officina reprehend.

Suauitas thorsbus Medicorum.

melléque, ac rebus aliis iucundis omnibus cõcinnatum: & de eo certè multa Encomia circumferuntur. Sic ergò illudis Medicinâ tuâ ægro, in eo, dùm nihil nisi suauitatẽ deprædicas. Ipsi vobiscum cogitate, quã parùm conueniat, fundamentum ex tot concinnatis rebus exstruere, & fatuis doctoribus omnia commendare. Longè hic modus abest à vero Medicinæ fundamento: nec aliud quicquam est, quàm corrasa & ridicula quædam phantasia.

Epilogus.

Sic ergò hactenus de tribus Medicinæ columnis, nimirum de Philosophia, & Astronomia ac Alchimia dissertum satis est: super quibus tribus fundamentum cuiuslibet Medicinæ consistit. Et qui his non superinstructus est, is à fluctu quouis deiicitur, hoc est, operam eius ventus difflat, aut nouilunium infringit. Ædificium eius destruit proximum quoduis nouilunium, aut imber mollefacit & pertundit. Iam verò de Medicina super tale fundamentum, exstructa ipse tu æstima, lector, an præter ordinẽ Medicinæ Doctor sim, aut hereticus, aut veritatis excussor, aut insanum cerebrum? An meritò, vel inmeritò aduersarios meos tractem? Et quo illi iure contra me insurgãt? Fateri equidem haud ægrè possim, clauam suam cuilibet curæ esse. Quæ si in manu semel incaluit, non facilè abiicitur. Hoc verò stulti saltem faciunt. Vir sapiens eos imitari minimè debet. Clauam vir prudens ipse abiicit, & aliam quærit. Quid id vero mea refert, si me aut sequantur, aut persequantur? Coërcere ipsos, meum non erit. Meum tamen erit, ipsos prodere, quòd fraudibus & imposturis toti scateant, & aliud fundamentum nullum, quam è cerebro ac phantasiâ propriâ enatum, teneant. Qui fidelis & probus in ægros est, qui naturę imitator in arte esse vult, is me non fugiet, aut auersabitur. Sed sic nec Chrstum ipsum secuti omnes sunt, qui illo seculo vixerunt: verum illius plurimi contemptores exstiterunt. Cur autem mihi hoc datum soli priuilegium sit, vt à nemine contẽnar? Principio quidem eandem cum ipsis stiuam vrsi nihilò ignauius. Cùm verò peruiderem, ex arte illâ nihil sequi, nisi iugulationes, mortes, Paralyses, claudicationes & destructiones alias; pedem referre, & aliâ viâ veritatem sectari omnino coactus fui. Postea illi mihi obiiciebant, me nec Auicennam, nec Galenum assequi, aut intelligere, nec quid ipsi quoque scribant, scire. Se verò ista intelligere, gloriabantur. Ex quâ gloriâ tamen hoc emergebat, vt passim multò plures corrumperent, distorquerent, & iugularent ipsi, quàm ego ignorans. Hoc idem est, ac si quis diceret, *Tàm intelligentis, quàm non intelligentis vna opera est, ipsi autem vtrique nihili sunt.* Quantò autem magis magisq; ipsorum & meam perditionem intuitus sum: tanto maiore odio huius artis flagrare cœpi, eoque me ipsum protuli, vt certò viderem, eam nihil nisi centonem, & saturam laceram, imò totam electam imposturã esse. Sed ne sic tamen hisce talia vniuersa concludi volo, sed porrò in aliis etiam scriptis meis expediam, quî, & quibus modis res omnes in errore versentur. Nam indies magis magisque deprehendo, quòd non Medicina sola, sed & ipsa Philosophia & Astronomia, nullo vnquam bono & laudabili fundamento innitantur, vt hactenus dictum est. Sed ingens in meum caput tumultus cõcitabitur, quod eos reiicio, qui tot sæculis solium gloriæ & magnificentiæ soli possederunt. Mihi tamen certo presagio constat, fore aliquando, vt magnificentię illę totæ de solio deiiciantur. Nec enim neruus earum alius est, quàm phantasia: sicut non saltem hic sententiâ istâ finio, sed deinceps quoque assiduò id scriptis meis testaturus sum. Si me quidem Academiæ non probant, quid id refert? Nam illæ vel per se cadent tandem, & humiliabuntur. Errores autem vestros interim tantâ seueritate detegam & retundam, vt ad finem vsque mundi scripta mea & veracia & grata futura sint: cùm vestra hoc econtrà passura fati sint, vt bile, veneno, & genimine viperarum plena, ad omnibus bufonum more eiiciantur, proculcentur, & vitentur. Meum hoc quidem molimen non est, vt vos vno anno deruam & prosternam. Æquius est, vt futuro tempore vestrâ propriâ infamiâ & ignominiâ tabescatis, & exspiretis? Quin & plures ego mortuus, quam viuus iudicaturus sum. Et si quidem hoc meum corpus demoliamini, præter stercus tamen nihil deuoraueritis. Luctabitur vobiscum Theophrastus etiam sine corpore.

Stulti renituntur: sapientes cedunt.

Christus non omnibus probatus Theophrastus primò Galenicus fuit. Theoph. cur defecerit à Galenic

The præsagiua

Theo mina

Eos autem, qui Medici futuri sunt, admonitos volo, vt cautiùs mecum agant suis præceptoribus, suaque propriâ potius diligentiâ & iudicio dissidium nostrum trutinent, quàm immaturâ sententiâ alterum damnent, alterum absoluant.

tandem

Sedulò quæso expendite vobiscum, quo tandem collimare velitis, nempe ad sanitatem ægrorum. Hic si vester scopus & omne argumentum est: tum & me quæso præceptorem sufferte, qui vnicè id ago, vt in sanationem ægrorum vos deducam. Quo id vero fundamento & grauitate: id & hactenùs dictum est, & quotidie pandetur vberiùs. Mea verò scripta vobis offendiculo non sint ideò, quia solus, quia nouus, quia Germanus sum. Per hæc enim & non per alia artem medicinæ inueniri & addisci oportet. Vobis etiam cumprimis mádatum volo, vt diligenter opera mea legatis & euoluatis, quę fauente gratiâ diuinâ perfecturus sum: vnum nempe volumen de Philosophiâ medicâ, in quo omnes morborum origines indagabuntur. Alterum de Astronomiâ, propter sanationem. Et tertium postremúmque de Alchimiâ, hoc est, medicinalium modo præparandi rerum. Quos tres libros si legeritis & intellexeritis, sequemini me etiam qui defecistis pridem. Nec finem hîc horum constituam, sed quamdiu mihi gratia illuxerit diuina, assiduò pergam Monarchiam tueri, libellis nonnullis singularibus hac de causa in lucem editis. Quòd si non tam intempestiuo odio & inuidiâ nonnullorum in Medicinâ præsulum premerer, iam libelli illi lucem pridem vidissent parte maximâ. Augurari etiam ex me ipso possum facilè, ipsos quoque Astronomos tumultuosè aduersus me staturos, vt & Philosophos. Sed ipsi me tamen non intelligent. Præcoce me clamore impetent, sed tandem silebunt, & ad casas se recipient. Vos verò, auditores, ista non percellant. Hoc agite potiùs, vt scripta legatis interim ipsorum, dum mea pleno vestigio insequantur. Ita inuenietis, quod desiderij vestri est. Hoc enim loco id saltem scribere proposui, quo nimirum loco & fundamento Medicinam exstruam, vt de me apud vos tandem ratum sit, quid super hanc basin ædificari velim. Propono autem vobis ista adeò dilucidè, vt me ex suggestione vestrorum patrum ac præceptorum, professorúmque, iure repudiare non possitis. Cauete verò porrò etiam, vt ne à Medicis vulgaribus, ceu Chirurgis, Balneatoribúsque seducamini. Hi enim magni & potentes videri volunt, & verba sesquipedalia fundunt, quæ tamen nihil artis, multum ambitionis & iactantiæ resipiunt. Hi similes sunt Psallentibus monialibus: quæ Psalterium decantant quidem, sed sensus ne gry intelligunt. Tales etiam Medici sunt: qui continenter obstrepunt & reboant. Et sicut monacha verbum interdum vnum intelligit, postea folia decem sine intellectu vertit: sic Medici quoque, aliquando rem tangunt, postea semper exorbitant. Hæc apud vosmet ipsos penitiùs pensitate, & arbitri estote, quo plerique fundamento sua studia illi vrgeant. Quanquam in Medicinâ hæc adeò noua non sint, vt criminationes quemquam offendere debeant. Medicina enim in ipsorum conscientiis omnibus lenonibus peior est, ad solas exagitationes & suggillationes directa. Quæ tamen vniuersa dubiæ & incertæ artis indicia sunt. Has enim qui profitentur, inuidiâ odióque toti squalent, ac vbicunque alter alteri impedimento esse potest, hanc suæ artis summam arbitratur. Sic Diabolus ipsos gubernat, ex quo hanc disciplinam hauserunt: de quo dubitare nihil debetis. Hoc crebræ insuper lanienæ & carnificinæ quoque testantur, quatum manus Dei causa non est.

Theoph. opera præcipua.

Chirurgi & balneatores quales.

QVARTA MEDICINAE COLVMNA, DE PROPRIETATE.

POstquam demonstrationem hactenùs confecimus de scientiâ & arte Medicâ, cui firmiter inniti quiuis Medicus debeat, adeoque suam professionem ei imponere: porrò necessarium est, vt idem medicus dote insuper aliâ quoque instructus sit, quæ trium priorum quoddam quasi ornamentum sit, hoc est, quæ tria prædicta quodam quasi robore stabiliat, & pro voluntate Dei, qui solus Medicinam creauit, cófirmet. Nec enim Medicus is est, sibi ipsi qui medetur: sed curam aliorum agit. Sicut ouis non sibi lanam fert, sed textori & pellioni, adeoq; laudatur, si copiosâ lanugine grauetur. Sic Medicus oui quoque similis est, qui non sibi, sed aliis frugi & commodo sit, nec hoc exemplum sibi turpe iudicet. Ná & à Ioáne Baptistâ Saluator Christus oui comparatus est, seu, agno. Et tamen multum interest Medicum quoque agnum esse. Ex hoc enim ardua multa patent, vt latrocinia, iugulationes, distortiones, resolutiones, corruptiones, carnificinæ, furta, rapinæ. Quæ omnia in Medico Lupino

Medicus non sibi, sed aliis Medicus.

Medicus oui similis.

Medici lupini, & qui sint.

Lupino deprehenduntur. Sicut enim ouis seu agnus Medicus esse debet, à Deo constitutus: sic lupus est, qui aduersus Deum Medicinâ vtitur. Ex his æstimate iam, quàm execrabilis bestia lupus sit, & quomodo illum Deus deterrimis & dánosissimis comparet. Ea omnia bono iure rapaci quoque Medico impingi debent. Qui verò sunt isti? Hi nimirùm, qui Medicinas tractant, & teste tamen conscientiâ conuincuntur propriâ, quod illatũ nihil calleant, sed pecuniæ ac lucri solius gratiâ ista talia moliantur. His idem cum lupo ingeniũ est. Is oues prædatur, nec ignorat, eas non suas esse: & tamen commodi priuati causa eas abripit. Eiusmodi Medicus latro est. Periculum enim facit, siue ægroti moriantur, siue conualescant, vt scilicet sui quæstus cumulum faciat. Et qualis ouis in faucibus lupi: sic istiusmodi ægri quoque in manu Medici. Hi insuper ægrorum quoque bona expilant, ipsorum domos ac fundos deuorant, ac quicquid obuium est, deglutiunt. Hoc verò furari & prædari est. Qui enim falsa & impostoriâ arte victum querit, quicquid per ipsam corradit, id omne rapina ac præda est. Sic illi occidunt & iugulant, ac nihil nõ patrant. Nam in his rebus: vniuersis nihil sciunt: adeóque propositum suum vrgẽt, ceu ventis vela incutiuntur. Talem verò Medicum esse minimè conuenit: nec decet, vt is suo lucro inhiet. Et licet hoc Medici quidem sciant, scire tamen ideò nolunt, vt fastum, pompam, & auctoritatem sibi acquirere possint, suásque vxores aureis torquibus onustas emittere queant. Quæ cùm antea rusticę, coquæ, famulæ, serue, nonnunquàm & meretrices fuerint, iam se comitissas vestitu ac ornatu nullo pudore faciunt. Hi vniuersi lupi rapaces sunt. Medicina autem in oue seu agno condita esse debet, ita vt remedia planè ouino animo, ac fidelitate porrigantur, seu communicentur: & ægrorum fidelitas vicissim placido animo exspectetur. Debetur non fidelitas fidelitati, veritas veritatis, æquitas æquitati: nõ autem æquitas iniquitati, sicut si lupinus Medicus fidelitate remuneretur, aut si æger, qui ouis est, voracitatem lupi exsatiet. Huiusmodi verò omnium primordium à Medico promanare debet. Quales in principio sese exhibent, tales in fine quoque ab ægris inuenientur. Si verò Medicus ordinem inuertat, ac lupum induat, agnumque simulet, aut iniustus factus iustum esuriat, qui ipsi expromat, ipse verò ægro nihil conferat, ac æger ipsi fidelis sit, ipse verò ægro infidelis: vbicunque talia eueniunt, scitote, ibi nullá febrim, nullum ventum, nullam tempestatem incertiùs, impetuosiùs, & intricatiùs confundi, quàm miscellam in gratiam illi Medici faciant, vt quid tandem verè sit, nemo satis distinguere possit, dũ fidem perfidiâ, dolum candore, malum bono, felle ac saccharo peiùs permiscent & perfundunt.

Medicus auaritia carere debet.

Medic. reprehensio.

An ergò non summo iure probitatem Medici pro fundamento aliquo & colũnâ Medicinæ admittere & statuere debeamus? Quæ verò est probitas Medici? *Ita, ita, Non, non,* hæc eius est probitas quâ cumprimis niti debet. Si ergò Ita esse conuenit: necesse pol est, tam præcisè ex fundamento ipsum Medicinam callere, vt ita omninò ita sit & maneat, & non pariter non sit. Itaque & quid Medicinæ Non sit, scire debet: vnde consequitur, hanc probitatem Medici in certitudine artis consistere: quæ certitudo omninò prodit ac emergit ex prædicto fundamento, extra quod se nemo in Medicina probum profiteri possit vel ausit. Iam verò certum est, Deum præ omnibus artibus ac facultàtibus hominum, Medicum omnium maximè diligere, ipsúmque amare ac honorare mandare. Si ergò Deus Medicum talem constituit: non debet is personatus ac laruatus quidem esse, non vetula, non carnifex, non mendax, non leuis, sed verax & constans. Nec enim plus Deus huiusmodi Medicis artem Medicá confert, quàm falsis Prophetis discipulos ac Apostolos esse permittit. Ipsi enim videtis, quòd falsi Prophetæ ac Apostoli aut martyres & confessionarij nec vernent, nec emergant: sed si summo se maximè loco vigere putant, cadant, & discipuli ipsi contra suos magistros insurgant, & eosdem debellent. Verbum enim suum ac mysteria Deus per falsos ministros piolata non vult. Quod si enim tam per falsos, quàm veros & legitimos, adeoque fuco carentes operariis decreuisset: nullis vtique delectis & secretis discipulis opus habuisset, sed prouinciam omnem proximè ipsi Diabolo commisisset. Iam si ea Satanæ aduersantur, & falsi ipsius Satanæ organa sunt: omninò in electis Dei felicitas consistit, atque ex hâc falsi Prophetæ, Apostoli, ac Martyres excluduntur, adeoque omnia ipsorum miracula

Probitas Medici quæ.

Medicinæ certitudo vnde.

Deus summus amator Medici.

Medici falsi nullus successus.

cula, signa, opera, conciones, doctrinæ, Prophetiæ repudiantur, & nec Ita, nec Non apud Deum acceptum erit, sed bona eorum simul ac mala in infernum omnia coniicientur. Idem hîc quoque de Medicinâ statui debet, quòd eâ nolit Deus leues homines donare, sed omninò eam per veraces factitari poscat. Quandoquidem enim artem Deus creauit in salutem hominis, cui nemo contradicere possit: eam in solâ veritate niti fas est, & in veritate quidem certâ, non in arte ambiguâ, sed in eâdem omninò ratâ ac stabili. Vult enim Deus hominem veracem esse, non ambigentem, non mentientem. Veritatem Deus creauit, non mendacium. Sic & Medicum creauit, vt in veritate operaretur, non mendaciis pollueretur. Veritas ergò, Medici probitas est: vt in eâ tàm constans & syncerus sit, quàm ipsi Dei electi Apostoli fuerunt. Nec enim his ille inferiore apud Deum loco est. Deus ergò si veritas ipse est, & Medicum talem statuit: certè eum non nugigerulum, aut mendaciloquum facit, sed creat ipsum in veritate. Super hâc ergò Columna quarta collocari debet. Quæ si non stat in veritate adeò immobiliter, sicut Deus ipse, sed in aëre suspensa nutat: tum certè ea super Satanam ipsum exstructa est, quemadmodum falsi quoque Prophetæ homines allectãt. Sic falsi quoque Apostoli signa ante mũdi oculos edunt: Sic falsi quoque Martyres ipsis genuinis & electis se non minùs occidi patiuntur. Sic falsi etiam confessionarij ipsis iustis & probis non minùs orant ac ieiunant: Nec tamen propter ista in veritatem Dei, aut Christum fundati sunt, sed in Satanã omninò ac Diabolum, in quo ista talia operantur. Sic ad horum exemplum Medici quoque tales fortunam suam ac artem iactant, ac cum prædictis conglorientur: *Et nos ex Deo sumus.* Videte quæ possimus? Videte quæ operemur? Ecce, quî per nos Deus operetur: Interim ipsam veritatem silent, quòd ista per Diabolum edantur & peragãtur: Si quàm mirabiliter hæc opera fiãt, expenderetis: ex iis quoq; deprehenderetis, vndenam triumphi etiam vestri & Encomia fierent, non per vos quidem, sed per eum qui patitur.

Medici soli veraces veri Medici.

Medici probitas, veritas.

Medici probi ex Deo: improbi ex Satana.

Medicum porrò etiam non minùs bonæ & syncerȩ fidei esse decet. Qui enim bonæ fidei est, is non mentitur, & consummator est operum Dei. Qualis enim est, ita sibi ipsi testimonio est; hoc est, honestæ, integræ, constantis in Deo fidei esse debes, cum omni tuo animo, corde, cum sensibus omnibus ac cogitatibus, cum omni caritate & fiduciâ. Huius ergò fidei ac caritatis respectu Deus veritatem suam tibi non auferet, sed opera sua tibi manifestabit fiducialiter & visibiliter. Iam verò si erga Deum istiusmodi fidei non sis: decedet omninò tibi in tuis operibus, & eorum inopiâ laborabis. Sic postmodùm etiam populus nullam in te fiduciam coniiciet. Hinc fiet, vt palàm manifesteris, quî te ad Deũ tuâ fide habeas. Si enim te mendacem, ambiguum, dubiúmque ac ignorantem deprehenderint: iam ex plano fundamento arguent, rem tuam apud Deum nihili esse, sed te potiùs in Medicinâ ardelionem ac erronem existere: adeóque tua ars nulli commodo & vsui erit. Vt, si quis concionetur, ac doceat populum, plurimáque producat, nec interim iuxtà quoque vlla Apostolica opera eluceant: tum certè illa litera mortua est. Concionem etenim istam in ouiculis frugi esse Deus non permittit, sed eandem ex cordibus earum reuellit. Is enim qui serit, verus seminator non est, nec præter lolium quicquam serit. Eadem ratio imperitorum quoque Medicorum existit. Cum enim fas sit, Medicinam nihil aliud, quàm veritatem existere: vt super ipsum Deum & eius veritatem, non super mendacia fundata sit, necesse est. An ego verò perperam doceam & iniquus sim, si Medicinæ fundamentum tale statuam, quòd Deus solus Medicinæ Doctor & institutor sit, hoc est pro modo creationis? Ideò si Medici fides apud populum æstimatur: eadem apud Deum quoque rata est. A te enim ad Deum, à populo ad te vult Deus, vt partes omnes in veritate consistant viuántque. Et omnes artes super terrâ diuinæ sunt, sunt ex Deo, nec ex vllo alio principio. Spiritus enim sanctus accensor luminis naturæ est. Vnde fas non est, quenquam quicquam calumniari aut Astronomiam, aut Alchimiam, aut Medicinam, aut Philosophiam, aut Theologiam, aut artes, aut Poeticam, aut Musicam, aut Geomantiam, aut Auguria, & quæcunque alia similia sint. Quare autem? Quia homo ex seipso nihil inuenit quicquam, ne quidem centunculum, quem caligis assuat. Quid inuenit etiam Diabolus? Nihil vspiam, ac ne tantillum quidem, quo pediculum capitis iugulare queas, aut capere. Quæ verò per accensum in nobis naturæ lumen reperiuntur, ea Dia-

Propr. Medici 5. Fides seu veritas.

Artes omnes à Deo. Lumen naturæ fax Spiritus S.

Homo ex se nihil inuenit.

bolus, sicut omnia à Deo data, corrumpere & adulterare, ac in mendacia & imposturas conuertere annititur. Vnde fit, vt omnes artes ac opificia iam corrupta sint. Sic Alchimia corrupta ac ad mendaces linguas ac magistros prauos traducta est. Similiter & Geomantia super falsum fundamentum transposita est. Sic Medicina è natiuis suis gradibus emota est. Sic à Diabolo ipsa quoque auguria commutata sunt, vt qui solus mendax ac ipsum mendacium est. Deus contrà, vt veritas est, eam si nobis impertit & largitur, tunc Diabolus è vestigio ad calumniandum Deum surgit, eumque, mendacem facere quærit, & imbecillos in fide à Deo seducit, eosque erroribus implicat, vt à Deo deficiant, artesque mendaciis contaminent, Deum accusent, mendaciis tempus terant, quoquò peruagentur, omniaque perscrutentur, qui tamé tandem sine vllâ veritatis cognitione emoriuntur. Ad hæc ergò sedulò attendere Medicus debet. Non enim is super fundamentum Satanæ, sed Dei instructus est, vt in veritate iugiter ac immotè persistat ac ambulet. Ego autem apertè profiteor, facultates ac omnes Medicos in mendaciis ambulare, ac in iis totos volutari, fraudemque pro fundamento agnoscere, & huic immori, veritatémque vocitare quod mendacium est. Atque hoc modo pater mendacij Satanas columna Medicinæ præficitur, cùm tamé Deum, & non Satanam constituere debebant. Super hanc columnam an firmi satis sitis, iam attendite, & experiamini, quàm Deo proximè adstetis, vel ab eodem recedatis. Hoc indubium est, quòd mendaces columnas Deo adscribitis, Diabolóq; vos mácipia offertis, & eius regnũ omni molimine fulcitis.

Artes Diabolus adulterat.

Medic. reprehensio.

Non verò in prædictis saltem animi virtutibus, verum etiam in rebus corpus attinentibus purum, castum, ac continentem se gerere Medicus debet, nec medicinam ad superbiam impendere. Hinc enim falsus nascitur Medicus. Quàmprimùm ille satagit lucrum suum alio conuertere potiùs, quàm ad puritatem cordis: iam in fundamento improbo subsistit. Ideóque bonum illud minimè impendendum meretricibus. Huius enim quantum in scorta confertur, ex vero fundamento partum non est. Nec enim patitur Deus, ex se bona parta aut scortis, aut nebulonibus in bonum cedere. Aliud enim partum bonum est Medici, aliud militis. Alia ratio bonorum est Medici ad bona Regis. Aliud mandatum Regis bona habent, aliud Medici. Iam verò Medici mandatum aliud non est, quàm vt bona sua impendat honestati. Huc si confert ea, boni fundamenti est. Si vero secus faciat, & vel propriam suam vxorem vt meretricé exornet, vel liberos suos liberis Regum exæquet: tum bona ea ex vero fundamento parta non sunt, non ex fundaméto, inquam, Dei, sed ex Diaboli fundamento acquisita. Hic enim illi ægros suscitat ac offert, ac eosdem ipsi sanat. Quid verò censetis Medici, si quidem probam artem didiceritis, vos autem nequam sitis, & ad luxum illâ vtamini: an non id ex Diabolo fit? Ipsa quidem ars ex Deo est: vsus verò ac natura ex Diabolo. Quâ etsi quidem amplum censum faciatis: idem tamen est, ac si quis cum furtiuo bono fœnus faceret, ac ex eo ditesceret. Iste enim quid apud Deum est? Fur est. Sic nonnullas etiam artes possidetis, non vt Medici, sed vt qui eas Medicis furto surripuerunt. Et cùm cordis vestri id studium sit, furando & prædando victum parare: Deus quidem eatenùs id bonorum incrementum indulget. Ex Deo omnes homines nutriuntur & sustentantur, nec præter Deum nos quisquam alere nouit. Sed quemadmodum Dominus, prout seruorum quilibet animatus est, sic eum habet ac obseruat: ita Deus quoque. Qui per veritatem victum parare quærit, huic veritatis satis largitur, & per hanc alimoniam quoque necessariám ipsi confert. Suo enim iure tenetur, vt nobis alimenta suppeditet: quæ dat, qualia volumus. Ea si médaciter habere eligimus: veritas apud nos mendacium fit, nósque mendaces victitamus. Tam autem mendacibus, quàm veracibus Deus alimenta sua suppeditat. Vniuersi enim ab ipso sustentandi sumus, boni, mali: sicut Solem quoque eundem, & eandem terram, ac creaturas cæteras omnes promiscuè omnibus bono esse & commodo vult. Ita ergò Medicum purum castúmque esse decet, itaque absolutum, vt bona sua nulli luxui, superbiæ, prauitati, ac cuicunque alij statui impendat. Qui enim in istis mendaciis versantur: mendacia opera sua, suos prauos labores manifestant, & omnia in ipsis falsa habitant, adeoq; meris mendaciis ac imposturis viuunt, quod in Medicinâ fundamentũ probũ non est. Fundamentum autem veritas esse debebat, quæ puritate & castigate gaudet, & omnes istiusmodi boni fructus puri, casti que

Propriet. Medic. Castitas.

Bonorũ disp. ratio.

Bonorũ quis vsus laudi sit.

Diabolus ægros suscitat suis cultorib.

Deus alit tam mẽdaces quàm veros.

Veritas castitate gaudet.

ſtiq́; manent,nec vlla in ipſis macula,aut faſtus,aut inuidiæ, aut luxuriæ, aut impudicitiæ, aut ambitionis,aut pompæ ac ſuperbiæ, aut exiſtimationis, eminet. Hoc modo ſi vobis fundamentum Medici propono, ſtupidum & inſanum me proclamatis,parumq́ue abeſt,quin etiam obſeſſum deiceretis. Omnium equidem maximè ſummo ſtudio annitor, vt probè ab vniuerſis intelligar. Vos verò,quid dicam, ignorari dicitis, ac dicta nihil ad rem & rhombum facere clamatis.Ex ruſticis autem quærite, an ad rhombū iſta non faciant:aut an non eam vobis materiam proponam, quæ vos maxime vrat?

Propr. Medici congruitas.

Vt ergo perficiatur Medicus, ac in fundamēto perfectus conſiſtat,ſcitote opus eſſe, vt conuenienti ordine in rebus omnibus procedat. Conuenientia autem, quæ congruitas dicitur, ea eſt, vt ſecundùm præſtitutum Naturæ ordinem, non hominum procedatur. Medicus enim non homini,ſed ſoli Deo,per naturam ſubiectus eſt. Ad quæ iam conſequitur, debere conuenientiam & congruitatem ordinis procedere ex conditione corporis, & luminis Naturæ. Corpori enim per ſe aliud lumen, aliud Naturæ eſt, quoad conſtitutiones. Hæ autem iam naturæ omninò iungi debent, & ſimile ſimili vniri. Et iſta demum cōgruitas illa eſt, quâ vtraque ſeſe mutuò implicant, ac vnum cum altero conſonat & concordat. Sic ergo prima eſſe debet cognitio de naturâ corporis.

Cōgruitas quid.

Corpus ſi (vt ita dicam) naturatum eſt & diſciplinatum, ad Medicum minimè facit. Diſciplinatum enim & correctum corpus longè aliud eſt, nec vnquam fit puer, in quem doctrina ingeri queat. Diſciplinatum corpus, corpus eſt adultum in rebus peregrinis. Adultus autem iſte eſt,qui ſui iam compos factus, adeoq́ue ſui ipſiusque ſciens eſt. Peregrinus eſt, qui in ignotum tendit. Iam autem iſta conditio ac ratio luminis Naturæ eſt, vt in cunis infundatur aut inſtilletur, vt adhibitis ferulis velut inſeratur & incutiatur, vt (quod aiunt) crinibus attrahatur, hominémque ita ſubeat, vt primùm grano ſinapis minus ſit: poſtea facto incremento ipſo ſinapi longè magis grandeſcat. Et cùm arbuſcula ſinapi, licet minima, ſuas tamen auiculas ferat alárque: quid aliud per eam quæſo intelligi debeat, quàm quòd puſillum in nos deſcendat, quod tamen ſucceſſu ætatis grandeſcat, ita quidem, vt non hominem ſaltem ipſum æquet, ſed & aliis præemineat. Quia ergo hoc modo hominem fieri arborem oporret,ac doctrinam exemplumq́ue Chriſti de arbore ſinapi complere decet: certè compertum eſt vniuerſis, quòd annoſa & effœta exſuccaque arbor nihil ampliùs capere poſſit, ſed reſpectu grani ſinapis tota velut enecta, & emortua exiſtat. Hoc nunc igitur cùm mortuum ſit,& ſit nihil: exemplum autem à Chriſto propoſitum ſolum lignum & ramos, velut à teneris enatos, reſpiciat: quî ſodes ex enectâ abiete malus cotonea produci poſſit? aut ex antiquâ lauro iuuenis Sambucus? Fieri minimè poteſt. Multò minùs autem fieri poteſt, vt vetus corrector è Typographiâ, aut vetus conuector in Burſâ ſeu Collegio Logicali, aut Senior pater in ſcholâ Medicus euadat. Creſcere enim debet Medicus. Creſcere autem quomodo ſenes poſſunt? Creſcendo iam finem fecerunt, & induruerunt ipſi, ac eò ſqualoris redacti ſunt, vt nonniſi in meros callos,nodos,& tubera deinceps abire queant. Quare ſi Medicus firmâ radice ſubniti & ſtare velit,neceſſe eſt, vt in cunis velut granum ſinapi ſeratur, & ſimiliter creſcat ac augeſcat, non ſecùs ac qui magni ac ſancti ſunt apud Deum: & hâc quidem ratione creſcere debet, vt in rebus naturæ ita proficiat velut granum ſinapi, quod omnibus grandiùs euadit. Et talia per adoleſcentiæ teneritatem ſurgere & enaſci debent. Quòd ſi ita eſt, quî quæſo illa creſcent in adultis patribus,qui iam occalluerunt, quorū tempus præteriit, qui nunquā floruerunt, nunquam gemmas,nunquā ramulos protulerunt,nec Martiū vllū ſenſerūt;nec Aprilē nouerunt,nec ſciunt an Maius viridis ſit,aut cœruleus,ſed in Iulio primùm emerſerūt,& illicò fructus ferre volūt.Et hi vera Ephemera ſeu Colchica ſunt in autumno erūpentia. Scitote ergò, oportere congruitatem præſtò eſſe,non qualem illi intelligūt,ſed qualem ego trado, nempe,quod opus ſit,vt natura corporis cum naturâ naturalis luminis adoleſcat. Sic enim facilè vniuntur & conſentiunt. Homo enim illas coniungere, aut vnire non poteſt,hîc enim nihil ipſius eſt. Ita fundamentum ſe habere,& à teneris illicò annis ſtabiliri debet. Quod enim ſuo tempore non ſeritur, fatiſcit. Hi ſunt illi Medici, qui à malis ſylueſtribus in vites inſeruntur& tranſplantantur,nec nucleum, nec medullam habentes. Si ſeruntur, id euadunt, quod poſſunt.

Corpus diſciplinatum quod: & cur Medicinæ indoneum.

Luminis Naturæ ratio quæ.

Medicina à cunis diſcenda.

Senes cur inepti ad Medicinam.

Colchicum.

Porrò autem fieri non poteſt, quin,

Propriet. Medic. Fidelitas.

vbi tales probi Medici fundamentum iactū est, fidelitas quoq; vnà concurrat, & perfecta sit, non dimidia quidem, non diuisa, non partita, sed plena, integra, absoluta. Sicut enim in Deo veritas diuidi aut permisceri non potest: ita nec fidelitas. Hæ enim res sunt suâ naturâ indiuisibiles, æquè ac ipsa charitas. Fidelitas enim ac charitas res vna est. Iam verò in quo tandem Medici fidelitas sita est? Nō quidem in hoc, vt ægrum sedulò visitet; sed antequàm ægrum vel vidit, vel nouit, fidelitatem iam posse disse debet, hoc est, sedulò, & fideliter didicisse ad officium suum quæ spectent. Iste enim supinus fidelitatis contemptus est, si quis discat ad arrogantiam, ad speciem, vt pluribus ambitiosè de rebus differere possit, aut nomen sibi aliquod singulare parare, & his saturari queat. Hæc omnia infidelitatis potiùs sunt, & charitatis cōdimento carent. Charitas enim hoc loco sui ipsius est, & non alterius. Hoc enim saltem discit agitque, vt sibi ipsi commodet, non alij. Fidelitas ergò in eo sita est, vt sciatur ipsa & præstetur. Ipsam enim qui nescit: nec aliis impertire potest. Ea verò per doctrinam hauritur & addiscitur. Quia ergò per institutionem & experientiam adipiscitur, necesse est, eius possidendæ principium fieri, antequàm ægri aduenìant. His præsentibus & adstantibus, illam offerri & præstari opus est. Iam verò de institutione & inchoatione operum scitote, neminem fieri Medicum posse sine doctrinâ & experientiâ: eáque non breuis temporis sed longi & diuturni. Longus enim numerus ac Catalogus, adeóque multiplex morborum est: vt fieri nemo Medicus possit sine doctrinâ & experientiâ temporis diuturni. Sicut enim ante Maium flores non erumpunt, nec ante messem fruges maturescunt, aut vinum ante autumnum: ita nec hæc tempora in qualibet experientiâ abbreuiari ac mutari possunt. Experientia autem incipit à pueritiâ, & ad senium vsque, ipsámque adeò mortem pertendit, & vix decem horis homo rudis est. Quî ergò decrepiti illi patres, qui ætate mediâ accedunt, ad messem, aut autumnum peruenire possint? Nec hoc ipsis adminiculo est, quod se putent iam antè etiam doctos, & in artibus multis probè versatos esse. Hæ enim res vniuersæ non sunt fidelitatis in ægrum, sed satagunt potiùs tuum ipsius commodum, tuam fidelitatem, non ægrorum. Tu verò non

Virtutes indiuisæ sunt.

Fidelitas practica esse debet.

Medicus nemo sine doctrina & experiētia.

Homo vix decē horis rudis.

istiusmodi, sed Medicinam nosse debes. Hæc enim fidelitas erga ægros est: cætera omnia tibi tuæque vxori deberentur, vt cum cæteris natare pomis possitis. Tuo enim modo quod fundamētum iacis, id arenosum est, super quod nihil solidi exstruere potes. Quia ergò omne extraneum fundamentum in Medicinâ nihili est, sed conuenit purum ac solidum Medicinæ solum à teneris imbibi ac implantari: ideò iam pensitate vobiscum, quàm durum ac dolorosum id ægris accidat, quòd conuentoribus, Ludimagistris, prouisoribus, ac patribus aliis (qui nihil nisi desperationem inducunt) sese ac vitam suam committere cogantur. Necesse est, vt omnes opifices, cerdones, pelliones, &c. ad artem suam assuefiant. Maior assuefactio à teneris requiritur, à pictoribus, statuariis, aurifabris. Quæ si ab opificibus requiruntur: multò pol magis à Medicis, qui longè maiore & diuturniore institutione opus habent. Ac sicut fieri non potest, vt ex Magistro Lipsensi, aut Viennēsi admodum erudito peritóque, pro ipsius eruditionis modo adhuc peritiorem, aut doctiorem te cerdonem facias: ita multò minùs is doctus Medicus fiet, verum hâc de causâ potiùs rudior. Vt verò asinus ad lyram: sic ipsi ad tactum pulsus, aut frontis sunt, an ardeat vel minus. Scitote ergò Medici, à tam sero exordio fidelitatem vos addiscere minimè posse, & vestram Sophisticam ac Philosophiā huc nihil conferre. Vos enim Doctoratus ornat, vt rusticum nobilitas, hoc est, *Ego sum Nobilis, Ego sum Doctor.* Quî enim vos senes scribæ fideles fieri possitis, cum fideliter nihil addiscere in isto decrepito vestro senio velitis? In vobis enim nimis potenter Saturnus dominatur.

Institutione artes omnes discuntur.

Præter hæc omnia Medicum quoque oportet esse industrium & artificiosum. Qui verò industrius haberi velit, hunc suam in rebus omnibus cognitionem habere fas est. Ex industriâ enim procedit artis tuæ fundamentum, h. e. non fundamentum doctrinæ, sed artis medicinalis. Quî enim aliquid iudicare possis, nisi iudicium ex aliis facias? Iudex enim ab extra iudicium suum haurire debet, quod intrò vertat. Is artem intelligit, qui industrius est: nec quicquam eius iudicare potest, qui imperitus illius est. Ex aliis, quod iudicari debet, intelligitur. Qui verò Medicus sine industriâ existere possit?

Propriet. Medic. 6. Industria.

possit? cùm tamen in eo maxima arcana condita esse oporteat? Magna enim arcana à sapientibus surrexerunt. Quid ergò tandem est industria Medici? vt sciat, quæ insensibiles res vel iuuent, vel lędát, quæ beluis marinis, quæ piscibus, quæ brutis accepta aut aduersa, salubria vel insalubria sint. Hæc artificiosa sunt, quę ad naturam spectant. Quid præterea? consecrationes vulnerum, & earum vires, vnde, aut quâ vi id pręstent, & quid sint: quid sit itidem Melusina; quid Syrena; quid permutatio, quid transplátatio, & transmutatio, & quomodo pleno intellectu apprendi illa debeant; quid præter naturam sit; quid sit supra constitutioné: quid supra vitá sit; quid visibile & inuisibile; quid dulce, quid amarũ faciat; quid olfaciat, quid mors sit; quid piscatori, quid coriario, quid alutario, quid infectori conducat: quid fabro metallario, quid fabro lignario seruiat; quid ad culinam faciat; quid ad cellam spectet; quid horto, quid tempori debeatur; quid venator, quid metallarius sciat; quid circumforaneo, quid statario opus sit; quid bella & expeditiones, quid pax requirat; quid canonicis, quid secularib. causam det, quid status quilibet agat, quid status quilibet sit: quæ cuiusque origo sit; quid Deus, quid Satanas sit; quid venenum, quid veneno aduersum sit; quid in viris, quid in fœminis sit; quid discriminis inter vxorem & virginem sit? quid inter flauum & pallidum, inter album & nigrum, inter rubrum & purpureum in rebus omnibus sit; cur color vnus hic, alter alibi sit; cur breue, cur longum, & quicquid Adeptionem in rebus omnibus concernit. Non verò hæc ipsa Medicina sunt, sed saltem annexæ medicinæ proprietates. Sicut enim ea proprietas est veri & electi Apostoli, vt infirmos sanet, cœcis visum reddat, claudis incessum restituat, mortuos in vitam reducat: sic illæ quoque res ipsi Medico adhærent. Et ista vniuersa talia quî quæso tam victus & cariosus senex comprehendet, qui in Casualibus & Temporalibus consenuit? qui longo tempore opus haberet ad ediscenda saltem ea nomina, quæ sub ferulâ haurire pueritiæ debuisset? In his ergo rebus, quas vniuersas scire Medicus debet, Medicinæ fundamentum positum est. Plùs enim in Medico situm est, quàm in facultatibus cæteris, & rebus istiusmodi omnibus. Si ergò tantùm in ipso situm est: tantò etiam maior is erit, tantò plura cæteris sciet. Debet enim pater Philosophiæ & Astronomiæ esse. Quî possibile autem est, vt annosi eiusmodi scholares, Pharmacopœi, & alij, qui tandem post multum tempus ætatis suæ Medicinam adeunt, ac gradum assequuntur, probè stent ac fundati sint? Ætatis quidem ratione nihil obstaret. Sed si spectes arté, defectus ingens est. Ibi enim non artis, sed pecuniæ est, Doctorem creari atque magistrum. Artis hoc est, Doctorem atque magistrũ cum veritate & dignitate esse. Et quid tandem vos Doctores promotorésque in discipulis vestris commendatis? Qui si Doctorescunt, vos dicitis: *Is meus discipulus fuit Lipsiæ, & à me legente auscultauit Auicennam, Galenum, & Aphorismos Hippocratis, & res multas bonas:* cùm tamen nec tu, nec res tuæ quicquam boni contineant. Quid ergò abs te boni tandem didicit? *Claudos & resolutos ex vtroque latere facere.* Hoc dignum laude foret, si quis Doctor vel promotor, vel Præceptor, suos auditores secreta ipsius veritatis doceret. Hîc rhombus esset: hîc gloriari discipulus posset, & dicere, *Hoc habeo, hoc scio.* Sed ista apud vos tam rara sunt & tenuia, vt vos illorum iure pudeat. Sic ergò acquiescitis mortuis libris, ex quibus verus ac genuinus Medicus è vobis nemo vnquam factus est. Qui cum honestate aliquâ de discipulo suo gloriari affectat, multò plura illi indere & conferre debet, quàm logomachiam Auicennæ, & nugas Galeni, & Mare magnum Iacobi de patribus:

Quanquam hæc omnia insuper etiam ab ægris infringi possint. Videtis enim illorum operationes in iis perfici debere, qui ad Medicinam quandam aptitudiné habent. Id si nõ fit: nihil proficitur. Cùm ergò tantùm etiam in Medico situm sit, adeoque omne, quod Medici est: ad conceptionem æger idoneus esse debet, sine quâ aptitudine fieri nihil potest. Itaq; attendite quæ in ægro inesse debent: nempe, *morbus Naturalis*, *voluntas Naturalis*, *naturalis virtus seu vis*. In his tribus consistit. Medici opus perficiendum. In ægro autem si quid aliud inest præter dicta tria, tunc à Medico sanationem nullam is exspectare potest. Hi enim quos Christus sanauit, ad concipiendum idonei esse debuerunt. Inidoneorum nullus vnquam sanescebat. Multò autem accuratiùs ipsi

Medicus sine industria nihil.

Medicus quæ scire debeat.

Melusina & Syrena.

Medic. reprehensio.

Libri mortui Doctores.

Iacob. de patribus.

Medicus sine ægri aptitudine infelix.

Ægri sanandi quę habere debeant.

Medico ſatagendum eſt, vt ægros aptos & idoneos habeat. Minor enim virtus eſt Medici virtute Dei. Diſpenſatio aliqua apud Deum eſt, ſuper hominibus & ſuper naturâ, quam nemo aut metiri, aut perſcrutari poteſt, in quid quoduis diſtributum ſit. Apud Deum id magnum eſt: apud hominem occultum. Nihil verò id ad Medicum. Hoc ad Medicum pertinet, vt nihil prætextu & accuſatione Dei velet, aut excuſet. Nemini enim poſſibile eſt ſcrutari, vbi Deus aut promoueat, aut impediat. Stare debet Medicus in cognitione cœli, & aquæ, & aëris, & terræ; & ex iſtis microcoſmum fingere, & ſuper hanc cognitionem ſuam certitudinem locare ac tueri, Deo nihil addere, aut ſubtrahere, ſed ſingulis momentis, gratiâ & miſericordiam expectare. Is enim ſi Solis, & Lunæ Eclypſin condidit: ſi eos ſtare & quieſcere iuſſit: ſi cataclyſmum orbi induxit: ſi quotidie pruinam ac grandinem ordinauit: tunc in his quoque rebus ſimiliter ſuam voluntatem ordinauit, nec vult, vt per iſta Medicina ac creatura ipſius aut malè audiat, aut criminetur. Nihil enim deeſt, ſed virtutum omnia plena ſunt. Hæc autem iam, hoc tempore, eius voluntas ſingularis eſt: Ita ſecundùm voluntatem ſuam agere vult, nec naturæ virtutem demere cupit, ſed iubet ſaltem vt quieſcat. Sicut etiam Soli lumen non expoliat, etſi quidem tenebræ incidant: ſaltem periodo illâ, quâ tenebræ durant, illius ſplendor non videtur. Sic ergò, dum Deus Medicinæ huiuſmodi impedimentum irrogat, interea clàm mors irrepit, & vitam elidit. Mortuo homine, Medicina iterum ceu priùs altè reſplēdet, ſicut Sol. Noctu enī furantur fures, dū non conſpiciuntur. Et fures illi maximè induſtrij exiſtunt, qui furātur ita, vt non conſpiciantur. Ita mors quoque per Medicinæ noctem irrepit, & vitam ſurripit, theſaurum hominis præſtantiſſimum. Niſi Deus Medicinam ſtare iuberet, ſicut tempore Ioſuæ ſtetit Sol, quis vnquam moreretur? Multos, quorū ſanitatem aufert, ſicut Solem retraxit, hoc modo ægrotos eſſe vult: nec tamen de eo ſe inſimulari patitur. Tam enim eius abſcondita opera ſunt, vt nec ſciamus ea, nec ſentiamus, vnde ſint. Et vult Deus omninò nos Medicinæ ſubiici, vt per omnia puri ſimus, nec de ipſo quicquā ſuſpicemur. Erga Deum nos tam procliues & probè animatos eſſe decet, vt ipſi talia non imputemus, ſed cauſam in naturam transferemus, in quam etiam iugiter adhibitâ per fidem Medicinâ operemur; ita vt quæcunque Medicus facit, facta ſint, ſiue illa à Deo perficiantur, ſiue impediantur. Fidelitatem illam & credulitatē, ſpémque ac fiduciam æger erga Deum habere debet, ne in cauſam Eclypſis agatur, in quâ mors inſilit, inquâ Sol retrahitur, aut inundatio obruit. Nam ſi mundo non pepercit vniuerſo, quomodo parcat vnico? Et omnia iſta in ſilentio & obſcuro. Quàm manifeſtus & exploratus Cataclyſmus erat creaturis omnib⁹: tàm econtra abſcondita ſunt huiuſmodi iudicia recluſa, vt homo ex ſeipſo, etiam ſine iudicio Dei ex hoc mundo diſcedat. Cùm ergò tantæ auctoritatis ac æſtimationis deceat eſſe Medicum, ſuper tam valida fundamenta exſtructum: hîc iuxtà quoque ſcire debetis, quòd haudquaquam Medicus quis conſiſtere poſſit, niſi prædictis quatuor columnis, aut fulcris ſuſtineatur. Nempe tantùm in Medico ſitum eſt, vt Deus per ipſū operetur, ipſū amet, & ei Medicinæ tum laudes, tum probra ferenda imponat. Laudes autem in eo, ſi æger conualeſcit, vt Deum celebret. Probrum in eo, ſi Medicina impeditur, ac fur ægrum prædatur. Hîc ergò ſcitote, Medicos, qui ſeipſos ſoli per Medicinam ſuſtentare volunt, indagatione ac experientiâ aliò opus non habere. Quicquid autem Medici illi, quos Deus ſuſtentat prò ipſorum voluntate, per mēdacium operantur, aut interimunt, id Deus minimè vult, vt ſibi imponatur, ſed homicidium Medico adſcribatur. Non enim vult Deus, vt per improbos iſtiuſmodi homines Medicina ſeruetur. Ideò ſedulò conſiderandum eſt, in quo fundamento ac tramite Medicus ambulare debeat. Quod meritò vobis inculco, quia id vos eſſe affectatis, quod eſtis omnium minimè, fundamentumque illud reiicitis, ſuper quod tamen cumprimis ædificati eſſe debebatis, ac ſine quo neç ſtare, nec ire poteſtis. Rationem nunc apud vos inite, ex quo cerebro equidem aut loquar, aut ſcribam, & quódnam fundamentum ſit meum, & eorum, quos meæ ſectæ adiudicatis: quámque illi honeſtiùs & ſolidiùs fundati ſint vobis, qui aliud nihil niſi in chartas digitum intendere poteſtis, quæ tamen quâuis obuiâ aquâ diffluit, & ex meris laciniis concinnatur. Qualis autem cartæ materia eſt, tale, quod illi inſcriptum eſt: mera ſcilicet fragmenta, meræ laciniæ. Papyrus

ager

Diſpenſatio occulta.

Medici officium circa diſpenſationem Dei.

Mors quomodo & quando irruat.

Deus non accuſandus etiam ſons.

Dei iudicia abſcondita.

Epilogus

Medic. reprehenſio.

ager est, in quem satum lolium est: vosque Medici omnino loliales estis. Hoc enim saltem arripitis, quod nihili est. Quod vtile est, id perculcatis. Quia autem lolium vberiùs prouenit tritico, & ad speciem formosiùs existit: ideò vestras officinas illo confercitis. Qualia ergò vestra simplicia & tales vos Doctores. Illa putida, & erosa, situ obsita, cariosa sunt, nec vestrûm quisquam est, qui norit, quæ intus sint. Vt ergò vos nihil in ipsos nouistis: sic in vobis quoq; nihil reperitur. In officinis picturæ optimum sunt. Ec optimum etiam in vobis. Et quia super tam fluxum fundamentum exstructi estis, nihil quicquam vspiam scitis. Quàm primùm sudor etiam leuissimus erumpit, hæretis illicò, nec quid agatis, scire potestis. Sic Doctor Heluetius, quem contemnitis, vestrum omnium Magister est. Legendo & discendo modo non tabescitis: & tamen rerum omnium ignari manetis. Quos vos dicam alios, quàm ex numero virginum earum, quæ lampadas suas cùm effudissent, ad socias suas, alias mutuò sumtum, diuerterunt. Omninò tales vos Doctores estis. Pyxides vestræ vniuersæ sunt effusæ lampades; & quoties nouus alicubi Doctor prodit, dicitis. *Quæso, doce me quoque aliquid, lāpas mea ardere desiit, nec mihi oleum, aut liquor reliquus est:* Sic ergò vel egomet, vel alius, qui vos pro stultis non omninò agnoscimus, quæ habemus, vobis communicamus, & ipsismet nostris beneficiis nobis inimicos paramus. Quòd si verò prudentum virginum parabolam, vobis nihil quicquam impertiendo, æmularemur: sed Poliatros & Archiatros vos, in puluinaribus desides, iuberemus de oleo ipsos esse sollicitos; tùm pol ipso euentu deprehenderetis, quid tandem effecturi essetis. Et nisi nos circum foranei (quos hoc nomine dignamini (multoties auerteremus, quot homicidia per vos passim perpetrarentur? Quod enim eorum, quos perdidistis vos, nos restituimus? Ac postquàm vidistis, tantùm in experientiâ commodi latere: iam vestrum quoque lolium effudistis ad peregrinandum; ita vt iam non domesticos saltem, sed etiam extraneos decipiatis & defraudetis.

Et si hisce hactenus commemoratis, fundamentum meum vobis propositum volo: plena spe fultus, fore, vt tandem oculos planiùs aperiatis, & quæ vestra ars qualis Medicina sit, accuratiùs cognoscatis. Auditores autem, ne fors temerè vobis seiungant & implicent, cumprimis admonitos volumus.

Lectori S.

CANDIDE ac beneuole Lector, scire te volumus, hunc Paragranum librum à Paracelso bis, térve dispositum ac descriptum fuisse. Et licet tractatus quidem præsens cum sequente argumenti eiusdem sit: illum tamen à verbo ad verbum, prout ab auctore conscriptus, & quantum eius repertum est, deinceps subiungere volui: hâc potissimum de causâ, quòd in illo multa vtilia Philosophica, Astronomica, & Medica exempla introducat, in Paragrano præcedenti non comprehensa. Quòd si priori tractatui loca fors quædam obscura & minùs intelligibilia inserta sint: eadem persequentia maximâ ex parte explicari & dilucidari possint: sicut probus ac sedulus Lector ex mutuâ collatione facilè deprehendet.

Quòd verò hic sequens tractatus in locis nonnullis cum priore multoties tàm in verbis, quàm in sententiis conuenit, possent forsan nonnulli offendi, quia res vna bis hîc traditur. Conueniens nos tamen non esse putauimus, vt ea omitterentur, ac auctoris libri dispositio & ordo mutilaretur. Fac ergò, vt tibi id ingratum non sit, planéque persuasum habe, in tuum commodum ac emolumentum ista omnino huc congesta esse, quæ antea præstò quidem non excusa sunt. Mihi non dubium est, quin multi studiosi seduli illis magno commodo vsuri fruituríque sint.

PRÆFATIO DOCTORIS THEOPHRASTI.

POSTQVAM necessitate compulsus nonnullos libros Medicos, nimirum de *pustulis* seu lue Venereâ in publicum dedi: vitio mihi ac crimini datum id est, quod summâ diligentiâ ac experientiâ longinquâ ad salutem & incolumitatem ægrorum collegeram, ac bono animo euul- Caussa edendi huius tractatus.

euulgaueram. Eo facto ansa mihi & causa ministrata est, vt aggrederer fraudes & errores detegere eorum, qui, cùm harum rerum penitùs ignari & imperiti sint, cæteros tamen vniuersos præ se despicatui habent.

Quæ verò edidi, ipsis nimis multa, mihi nimis pauca videntur, nempe de ligno, & de tribus libris imposturarum. Quâ quidem explicatione bono iure & veritate librum multò maiorem complere potuissem: quem tamen lubens præcidi & decurtaui, vt probra nonnulla, ac inscitiam aut simplicitatem Doctorum ac Magistrorum supprimerem. Ita quia angustis limitibus ac cancellis inclusi, quiritantur nimis pauca esse, & à nemine probè intelligi posse. Itaque cùm nimis pauca ea illis sint: compellor ego omninò ad edendum vberiora, & libros grandiores condendum, ne porrò de breuitate quid obiicere possint. Arbitror autem, eos omninò hoc vrgere, vt stultitia ipsorum pleniùs & planiùs sub radium extrahatur. Quâ in re ipsis meam operam meritò nuncupo.

Quanquam haud obscurè innuant, ea, quæ probitatem ipsorum, eruditionem ac doctrinam attinent, cum veritate satis luculenter prodita esse: saltém que meæ doctrinæ vberiorem explicationem poscant. Quæ tamen à se inuicem seiungi minimè possunt, sed simul vnà omninò tradi debent: vt non vnum seorsim, verum vtraque vnâ operâ hoc pacto intelligantur: licet illi vnum saltem quærant, non poscant etiam alterum.

Mea verò quòd mihi scripta malè vertunt, id ab ipsorum imprudentiâ est. Nihil enim vnquam, (quod mea omnia opera testabuntur) citra fundamentum & experientiam quicquam scripsi. Quod autem insuper etiam contra me vociferantur, causa illa est, quia cordis fibras ferij in ipsis, dum demonstraui, eos ignorare omninò, quæ scire Medicos cumprimis deceat. Quòd ex scholis ipsorum non prodij, & ad præscriptum eorum non loquor, id mihi cumprimis crimini dant. Sed huc me temerarium ipsorum præiudicium agit. De quo scripturus, cum ipsorum ductu veritatem nec apud senes, nec iuuenes stabilire queant: nolens volens cogor iis aduersari, nec cum ipsis in minimo facere possum. Quòd si ergò omninò veritas scribenda est: non possum solos seorsim discipulos ventilare, sed res exigit, vt ipsos quoque magistros cum discipulis, adeóque magistrorum ac discipulorum Præceptores sub vnum iugum traham: & cùm tam clamosi sint, exponam ipsis quid primùm Medicina, deinde etiam quid ipsi sint. Nec enim pretij minoris & clamores ipsorum retundi, quàm detegi artem.

Cur vno modo omnes reprehendantur.

Iam si ex fundamento Medicinam deduci fas est: necesse etiam erit, me ea præponere quæ fundamentum constituunt. Sic ergò omni iure fundamentum ex Philosophiâ, & Astronomiâ & Alchimiâ sumo, & super illas omnia mea exstruo & statuo. Ipsi verò contrà horum trium principiorum contemtores Philosophiæ, sunt contemtores Astronomiæ, sunt contemtores Alchimiæ: adde etiam virtutum: nec vllâ de causâ aliâ huic arti oblatrant, quàm quia eam ignorant, & discere depudescunt. Ac vt honori suo & existimationi consulant, popello fatuo & simplici persuadent, mea omnia mera nugamenta esse, cùm tamen ipsimet meri sint fatui, & asini, imò nihil quicquam: qui se Iudæis ac Pharisæis in hoc similes faciunt, putantibus cœlum ipsorum esse, & repudiantibus, aut contemnentibus eum, cuius erat, nempe Christum. Sic ipsi etiam simul Medici Academiarum existunt, & Balneatores, & Chirurgi. Ideò ipsos etiam assimilo ardelionibus & balatronibus, qui nihil nisi clamitare, calumniari, criminarique possunt, idque citra omnem pudorem ac metum. Tales nostri etiam sunt clamosi Medici.

Medicinæ fundamenta quæ.

Medici Pharisæi.

Vt verò ad rem dicamus, quis est, qui sine his tribus Medicus esse possit? Quis Medicus esse possit, qui non sit Philosophus, Astronomus, Alchimista; Nemo. Oportet eum in his tribus omninò exercitatum esse. Nam in his veritas Medicinæ posita est. Quid Astronomia sit, ignorant. Quid Philosophia sit, nesciunt. Quid Alchimia sit, compertum non habent. Quæ tria summa cùm ignorent: ad ea insectanda sese componunt. Ac quòd illis ego vtor, ideò ab ipsis repudior ac explodor. Me verò nemo vnquam repudiauit, nisi is supinus ac cornutus Beanus fuerit, quales vos vniuersi estis. Beanis enim de istis rebus nihil constat. De istis nihil etiam constat vobis. Ideò ipsorum similes estis. Picti foris in vestibus vos Medici estis: intùs perfidos Iudæos, cadauera, & statuarum imagines occulitis.

Intelligite ergò, quó-nam in Medicinâ fundamento vtar, & cui incumbam.

Prima

Prima. est Philosophia. *Secunda* est Astronomia. *Postrema* est Alchimia. Adde quartam, proprietatem. Me verò sedulò notate & attendite. Nam aut vobismet ipsis hæc quoque ita statuenda erunt: aut conuitio publico apud vniuersos paganos notabimini, quòd sine his tribus meri impostores, ac tùm principum, tùm magnatum, tùm ciuitatum ac regionum ludificatores & sannatores sitis: & quòd omnis honor ac reuerentia vobis quæ præstatur, puris putis stultis, hypocritis, & parasitis deferatur.

Modum autem attendite, quo ista tria propono. Alia enim ratione vobis ea proponere minimè licebit, sed opus erit, vt me vnum omnes sequamini cum vestro Auicennâ, Galeno, Rhasi, &c. nec ego sequar vos. Sequemini me vos Parisienses, vos Montpessulani, vos Salernitani, vos Viennenses, vos Colonienses, vos Witebergenses, omnes vni summæ inclusi nullóne in penitissimo quidem Laconici angulo relicto. Ego enim Monarcha sum: ego Monarchiam rego, administróque, ac lumbos vestros succingo.

Quantoperè verò vos Cornutus ornabit, illud, Theophrastus Monarchiæ Princeps dominabitur, vobis calefactoribus constitutis? Quid animi vobis tandem erit, si in Philosophiam meam compellam vos, cogámque, vt vestrum Plinium, Aristotelémque imbulbitetis, & Albertum, Thomam, Scotum, &c. permingatis, dicatísque: *Hi artificiosè & subtiliter mentiri poterant.* Quàm verò certi ac supini stulti nobiscum proaui nostri fuerunt, quòd talia nec nos, nec illi subodorati sunt? Ecquid videbitur vobis, si cœlum ita adornaturus sum, vt cauda Draconis vestrum Auicennam & Galenum deuoret? Ignari enim cœli ipsi sunt. Eius ignari estis etiam vos. O quàm laudabile est, vos stultos Doctores & Magistros esse? Quàm grauiter prementur terga vestra, si aures sex vlnas longas gestaturi eritis? Nec enim Ioannes in Apocalypsi monstra fœdiora ac deformiora vllibi vidit, quàm qualia vos estis. Quantò id vobis probro erit, quòd ægros hactenus curando diuitias ab illis largas extorsistis, nec tùm tamen probè coquere didicistis, verùm crudâ & incocta ipsis obtulistis? Ex quo certè patet, quòd multos interemeritis. Et hoc Alchimia clariùs loquetur. Ad hanc penetrare debetis, ni eligitis alterum, vt coniuges vestræ ac liberi & cognati vos summo opprobrio affectos esse videant.

Quòd si nullum mihi aduersus vos adminiculum esset aliud, quàm hoc testimonium, quod adulterini & ignorantes sitis, quàm vel sic me magnum fore in Monarchiâ censetis? Taceo quòd mendacia & nugas vestras, vniuersas, Balneatorúmque & tonsorum pediculosorum deliramenta simul quoque detego, ídque non in vno saltem libro, sed in vniuersis. Quin & hoc addo, vt vos doceam, non vos me. Nam ex vobis quæ hausi, ea ignis dudum consumpsit. Contrà autē quæ doceo ego, illa nullus ignis consumet, is tamen vos peredet & deuorabit. Cuius iā ergò Monarchia est? Meáne, an tua? Non despero equidem, fatuos & cornutos aliquos fore, qui vestrarum partium propugnatores acturi sint. Sed hi tamen & vos, mutuò vósmet ipsos conficietis & deuorabitis. Vobis vos amicitias paratis ingeniculando, submittendo, salutandóq;, *Gratiose Domine, Electe Domine, iterum atq; iterū Domine*, Quod si dominatio aliquando lecto defigatur, vos amicitiæ iura præstituti, nihil nisi fraudes & imposturas impenditis. Quòd si, quos iugulastis, ægri vitæ suæ reddi possent: vos & principem vestrum *Aboali*, *Abinschiui* percacarent potiùs, quàm quicquam honoris pristini deferrent. Proh dedecus! quòd vel sex tantùm dies in legendis triuialibus auctoribus istis vos phantastæ consumitis. Aboali.

Sed hæc præfatio vobis diuidiæ non sit. Sub finem Lipsensibus offam consalibo, & eosdem cum sale ad lignum deducam.

TRACTATVS DE PHILOSOPHIA.

Medicinæ fūdamentum Philosophia.

CVM certum & definitum sit, Medicinæ fundamentum in Philosophiâ existere: sciendum nobis primò est, quomodo illud ex Philosophiâ erui debeat. Hæc autem priusquàm explicentur, operæpretium est, Philosophiam adulterinam primùm excuti, quæ mihi fors obniti & impedimento esse possit. Hi enim soli mihi aduersabuntur, qui ex falsâ & spuriâ Philosophiâ nati, se tamen legitimos iactant, velut id hactenus euentus

Medici spumæ similes.

cuerus probauit. Soli enim nequam Philosophiæ; hoc est, muscus & spuma Philosophiæ aduersus me hactenus insurrexere. Sed ea perpetuò spumæ natura est, vt cùm præter excrementum nihil sit, in olla tamen subindè obnatet & præemineat, suâque ebullitione subditum melius & dignius obscuret. Ipsa tamen cochleari tandem excepta in cineres excutitur: ac iusculum ceu melius, purum in ollâ remanet. Eodem modo spurij quoque Philosophi despumabuntur, & in paludem effundentur: ego verò cum Philosophiâ meâ enitebo relictus. De nobis etiam edentes satiabuntur, non de spumâ porrò, sicut factum hactenus est. Spumei enim illi omnes Medici sunt, quos in porcorum mactras coniici æquum sit.

Philosophia quid tradat.

Philosophia autem in eo posita est, vt omnium morborum natura, materia, & conditio cum vniuersâ eorum essentiâ intelligatur, idque ex solâ Philosophiâ, nec ex arte quacunque aliâ. Vndecunque enim fundamentum aliud desumatur nisi ex Philosophiâ, id mera impostura erit, & impostura vocabitur. Æger enim per istiusmodi decipitur; & quod ægro natura prestat; id per Medicum talem subtrahitur, qui ex adulterâ Medicinâ gignitur. Natura enim est, quæ ægro Medicinam ministrat. Si hoc natura facit: ægrũ etiam pernouerit necesse est. Citra cognitionem enim ministrare illa ipsi nihil potest. Cognitio autem hæc non in Medico posita est, sed omnino in naturâ. Ea enim seipsam nouit, non Medicus. Itaque si natura sola se pernouit, eadem etiam Recepta componet & concinnabit sola. Ex naturâ enim prodit morbus, ex naturâ descendit remedium, haudquaquam ex Medico. Hoc si verum est: iam decet omninò Medicum, vt ex geminis istis discat, & quicquid vtraque ipsum docuerit, id faciat. Si nihil ab ipsis docetur, nihil etiam nouerit, nihil sciuerit. Geminorum enim istorũ Natura Medicina est, & morbus, & sui ipsius Medica. Iam si ex naturâ Medicum nasci oportet, ac ipse nec in se, nec ex se, nec à se quicquam est, sed omne ex, & in naturâ existit, omninò ex naturâ quoque gignetur, non à Lipsiâ, non à Viennâ. Ibi enim quod discunt, Dauentriæ quoque, & Zvvollæ, ac iuxta Oceanum Germanicum Vberlingæ idem tradi illi sciant, Natura autem docet Medicum, non homo. Cùm ergò tanti momenti natura sit; meritò tradendum videtur, quæ, & qualis Natura sit: id quod discursus Philosophici est.

Natura simul morbus est, & Medicina.

Natura Medicũ docet.

Præterea autem scitu dignum est etiam, quídnam Philosophia sit. De hac enim mihi cum aduersariis contentio est. Ipsi enim quam Philosophiam censent, ego glandulas iudico, foris corpori adnatas, & eius similitudinem præferentes: quæ tamen id, quod referunt, minimè sunt. Sic ergo ipsi quoque Medici tales nauci sunt, velut & Philosophi, qui ex fungo tantùm arbori adhærente enascuntur. Ita enim & ipsi Philosophiæ adhærent, non in eam conserti sunt. De meâ Philosophiâ, quod sentiant illi, non admodum bonum, aut magnum sit oportet. Nec enim contemptum fert fimus equinus. Ideò nec ipsi, nec fatui alij meâ Philosophiâ vtuntur.

Medic. reprehensio.

Longo sermone opus foret, si quis dilucidè ac euidenter demonstrare annitatur, quis potissimùm dissidij nostri rhombus & neruus sit. Pro re tamen in summâ breuem conferendâ, hîc saltem id propono; opus omninò esse, vt Medicus cognoscat, cœlum ac terram secundùm ipsorum materiam, speciem, & essentiam. Quâ si scientiâ instructus est, iam is euasit, qui porrò Medicinam ipsam intrare possit. Nam post illorum cognitionem & comprehensionem haustam, Medicus proximè incipit. Medicinæ ergò ea omninò ratio est, vt necesse sit, ex Medico exteriore internum nasci. Si enim externus desit, interior minimè existit. Interior enim quicquid vel agit, vel tradit ex suis subiectis, id vniuersum frustraneum est. Iam autem interior Philosophia nihil docet aliud, quàm inania figmenta nonnulla; vt dicatur, *Morbus iste Cholericus*, &c. est. Cholera enim nihil est, nec vlli vnquam Philosophò cognita & comperta. Ratio est, quod non ab exteriore, sed interiore Philosophia emergat: nec interior doctrinam aliam tradat, quàm speculabilem & imaginariam ipsius hominis. Huiusmodi speculatio choleræ quoque nomen & originem dedit. Externa autem Philosophia ex speculatione nullâ erumpit, sed ex homine externo omninò progignitur, docétque ac monstrat, quid homo interior sit. Cùm ergò talem præceptorem nacti simus: fas est, speculationi omni omninò nuntiũ mitti, ac ea prehendi, quæ non per speculationem demonstrantur, sed per ipsam veritatem & naturam. In hoc ergò diuortiũ nostrum consistit: quòd aduersarij mei speculentur, ego autem ex ipsâ rerum naturâ

Medico quę noscenda.

Medicus interior non est sine exteriore.

Choleræ figmentum.

Philosophiæ Theophrasticę & antiquæ quod discrimen.

naturâ doceam. Iam auté ſpeculari phantaſmata agere eſt. Phantaſmata autem phantaſtam gignunt. Et phantaſia quidé fundamento nullo innititur, ſed cuiuis libera relinquitur, vt ad voluptatem ſũmam phantaſmatis ſeſe quiſque titillet & exſatiet. In effectu autem res alia non eſt, quàm ſi quis optando plurima concipiat: & tamen, quæ optauit, non impetret. Sic & phantaſtarum phantaſiæ nihili & inanes exiſtunt. Et tali fundamento quidem Medicina ipſorum ſuperinſtructa eſt. Cũ quo fundamentum iam quoque meum conferte & expendite.

Si ſpeculari bonum & vtile ſit· vtile etiam ſit optare. Sic enim aliquid aduerſus me obtineri poſſet. Sed, quod duret, nihil contra me elicitur. Quod enim fundamentum ego pono, ſpeculatio haud quaquam eſt, ſed eſt *Inuentio:* non, inquã, ſpeculatio, ſed ipſa rerum proprietas. Sic enim Philoſophi in externo Archeo agnoſcunt, æquum non eſſe vos dicere, *Hoc eſt Cholericum, hæc eſt Melancholia:* ſed dici potiùs ira ſuadet, *iſte eſt Arcenicus, hoc eſt Aluminoſum:* ſi enim dixeritis, *hoc eſt Iouiale, illud eſt Saturninum,* tunc mihi vobiſcum litigium nullum reliquum eſt. Si dicatis, *Hæc eſt Acoria ægritudo, Iſte morbus eſt Anthera:* tunc ex me audietis vos probos & eruditos Doctores eſſe, quod in veritate equidem etiã teſtari poſſim. Sic enim ex verâ Philoſophiâ procedit. Sic pariter ſi aſſeratis, *Morbus iſte eſt Pulegij, eſt Meliſſæ,* tum demùm videro, vos morborum iſtorum certam cognitionem habere. Si verò dicere pergatis, *hæc eſt cholera, hoc eſt phlegma:* certè compertum habeo, vos cognitione nullâ pollere, ſed ex ſpeculatione ſaltem ac phantaſiâ enatos eſſe, quæ tamen cum veritate ſani nihil vnquam progenuit. Ideò Medico eiuſmodi non proferuntur aut enuntiantur, ſed phantaſticè & ſpeculatiuè, quæ licentia ſtultis quidem data eſt, vt huiuſmodi fundamenta excogitare auſint. Sic dyſenteriæ cauſam ſanguinem facitis. Quod nugatorium eſt: vt & hoc, ſi dicatis, *vitium eſſe ſtomachi.* Nam iſta omnia apud vos opinabilia ſunt, meríque ſunt opinatores, cholerici illi & phlegmatici, & Melancholici, & ſanguinei. Quod ſi ita pronuntiaretis, *Iſte eſt morbus Hermodactyli, morbus Colocynthidis, morbus Helleborinus:* iure meritò vos prædicarem ac efferrem, quòd ex fundamento procederetis, & ipſam veritatem proferretis. Debent enim nomina ex fundamento deduci, haudquaquam ex phantaſiâ. Ita colica dicenda eſt Sibethina: ita Iliaca nominanda Moſchata eſt. Qua cauſa? Ita nimirum externa Philoſophia docet ac iubet, quæ interiori omnia nomina, naturã, proprietatem & ſigna indit & attribuit, nec extra hanc quiſquam bonus Medicus gignitur, ſed meri impoſtores, errones, phantaſtæ, ac aſini fiunt.

Inuentio Theoph. fundamentũ.

Medicè qui loquendũ ſit.

Externa internis nomina dant.

Colica Sibethi na: Iliaca Moſchata.

Cùm ergò primam Medici ſcientiam ex Philoſophiâ manare oporteat: conſentaneum quidem eſt, ipſam non conſtare ex homine, ſed ex cœlo potiùs & terrâ, ac aëre, aquáque. In his omnium Medicorum cognitio latet ac intellectus. De huiuſmodi enim rebus loquuntur ac tractant Philoſophi, non de cholerâ, aut phlegmate, aut Melancholiâ, aut ſanguine. Ideóque omnis de iſtis ſermo fatuus eſt. Omnes non Philoſophi tantùm tractant *de mineralibus, de fructibus, de impreſſionibus, de influentiis:* nec ipſorum quiſquam de Humoribus vel verbulum facit. Quòd ſi Medicus ſpeculatiuus iam obiiciat: Philoſophiam quidem calleo, ſed ea mihi non ſufficit; ac opus eſt, vt plura ſciam quærámque, & ad quatuor Humores deſcendam, vt exactiùs omnia perueſtigem, quàm ea, quæ per Philoſophiam traduntur, &c. hîc ſcito, ipſum errore non leui agi. Cauſa hæc eſt: quòd nihil intùs in corpore ſit, quod foris non planè tibi monſtrari poſſit. Imò certiùs & vberiùs foris omnia patent. Ideóque ſi accuratam plenámque cognitionem Philoſophiæ haberes, de fundamento alio ſpeculari minimè neceſſe haberes. Quia verò iſtam cognitionem mancam & imperfectam habes: ob id ſarturam illam tractas, idémque agis quod carnifices, qui à viris honeſtis in plateas ſecretas & abditas ſecedunt, vt id negotientur, cui nemo quiſquam vel obloqui poſſit, vel aduerſari. Tales vos etiã Medici. Qui ſpeculationibus veſtris eò rem deduxiſtis, vt nemini iam liceat vobis obloqui, hoc eſt, rem veſtram ita inuoluiſtis & occuluiſtis, vt probus nemo vos intelligere poſſit. Ideòq; etiã nemo vos temerè reprehendere poteſt. Quod ſi tamen Philoſophis cæteris huius veſtræ ſpeculationis proprietas tàm nota & comperta eſſet, quàm ea mihi eſt, ſic certè dicerent, *Foras iſtos carnifices.* Iure enim vos ſeparatis à cæteris eruditis per dictiones veſtras, ac vocabula. Iſta enim ſi intelligerentur, iam veſtra impoſtura illicò vniuerſo orbi innoteſceret. Exempli gratia:

Philoſophia in quibus cõſiſtat.

Obiect. Medic.

Solutio.

Corporis omnia foris luculentiora exiſtunt.

Medic. reprehenſio.

tia: pyxidibus officinatum inscribitis *Anthos, Cheyri, Buglossa, Veronica, &c.* Quæ si rustici scirent & intelligerent: valdè sint fatui futuri, si pro iis tantùm pecuniæ adnumerarent. Ideóque fraus ea talis est, in quam nemo animaduertere potest. Ista enim exotica idiomata nemo intelligit, etsi res ipsæ rusticis quoque cognitæ existant. Hoc modo Medicina à professionibus omnibus separata est, & tàm idiomate, quàm methodo modóque à doctis cæteris dirempta, vt reprehensione iam ferè careat. Hæc verò Philosophia non est, sed mera speculatio.

Philosophia quæ tradat

Sed cùm propositum mihi sit, ipsam Philosophiam explicare; pro Medicinęque introitu principio definiam, qualem oporteat esse Medicum. Id fiet idiomate plano, vt singulare eò rectiùs ad vniuersale accõmodari possit. Hâc enim ratione Philosophiam necesse est tradi, vt in eâ totus offeratur & conspicuus homo sit; vt in eâ deprehendantur omnes morbi, accidentia, & sanitates, omnes artus ac membra, omnes partes, ac partium partes, quotquot in homine sunt, aut existere possunt: vt in naturâ videantur, sciantúrque tot tantáque, quot quantáque à primo homine ad vltimum vsque incidere potuerunt aut inciderunt: eáq; omnia sciantur tam perfectè & absolutè, vt etiam oculi, aures, vox, spiritúsque in mundo reperiantur, vt etiam mobilitas, & partes coquentes, & partes expellentes, & attrahentes, tàm præsentes, quàm ad corporis bonum statum quocunque modo conducibiles conspiciantur, vt ea vniuersa exteriùs intelligantur, discantur, & inueniantur, vt exteriùs probentur & iudicentur, vt exteriùs per ignem agantur & depurentur, vt exteriùs lotium videatur, pulsus tangatur, colores Physionomiæ diiudicentur. Hęc omnia si tu exteriùs probè cognita habes, porrò in interiorem hominẽ abi: ac si exteriùs maxima quæque probâris & excuseris, dum demùm lotium inspice, pulsum tãge, & Medicinam exteriorem interioribus adhibe. Hæc ea genuina est Philosophia, de quâ tibi toties inculco. Hanc si nec scititis, nec calletis: quæ vestra amabo est confidentia & arrogantia, vt ex tàm inani speculatione ac phantasiâ tantæ hominum multitudini Medicinam depromere, ac tot cœcos, tot claudos, tot contractos facere ausitis? Hós nimirum bono iure temerarios beanos dixeris, qui periculum de omnibus faciunt, nec sariantur in eo, quod aliis fucum faciunt ipsi, sed eundem alios etiam docent, ne fors aliquando ipsorum impostura emoriatur. Hoc si facere sustinetis: cur non aduersùm me scribere sustineatis? Valdè enim negotiosus Satanas est, si suos oblœsos filios fecit. Siquidem ęgrorum saluti cõsuleretis, multò certiùs eligendum fundamentum esse putaretis. Sed impostoria omnia sunt, quibus occupabimini. Satis scilicet esse putatis, fidẽ vos habere, quicquid de operibus interim agatis, siue ea mortua sint, siue semiuiuant. Res culinaria probè se habet, si modo sint, qui vestris nugis adstipulentur. Penes vos est fides sine operibus hoc est fides mortua, vbicunque deficit quid, vel succedit minùs, id Deus fecit.

Medic. reprehensio.

Vt verò Philosophum perficiam, scitote ipsum duplici viâ nasci. Vna in cœlo est, altera in terra, hoc est, ipsum ex vtrâque sphærâ gigni: Sphæra enim vtraque ex se principium dimidium est: geminæ autem sunt principium totum. Iam verò licet hic ex vtrâque parte constans Philosophus dicatur: nominis tamen respectu res alia est. Is enim priuatim Philosophus nominatur, qui sphæræ inferioris peritus est. Qui sphæram superiorem nouit, is Astronomus dicitur. Vtrique tamẽ Astronomi, vtrique Philosophi existunt, vtrique vnius scientiæ & artis sunt. Iam verò omnes Astronomi in partes quatuor diuiduntur. Primus Astronomus origines metallorum & proprietates mineralium nouit. Secundus fructus terræ tenet. Tertius Mannam callet, non peiùs eo, qui vel Saturnum, vel Iouem cognouit. Sic vicissim iste quoque Philosophus existit, qui cœli impressiones, ac influentias & motum didicit. Quartus Philosophus iste est, qui aërem non minus pernouit, ac alter terram. Hæc enim vna Philosophia est, quæ naturam concernit. Iam verò quatuor horum vna Anatomia, vna essentia, vnáque materia existit. Nec enim in cœlo tantùm Saturnus est, sed etiam in profunditate imâ Maris & in abditissimis terræ. Melissa etiam non in solo horto est, sed & in aëre, ac ipso cœlo. Quid quęso censetis Venerem esse aliud, quàm Artemisiam? quid aliud Artemisiam, quam Venerem? Quid autem sunt vtræq;? Matrix, cõceptio, vasa spermatica. Quid ferrũ? Nihil nisi Mars? Nihil quàm ferrum: hoc est, vtraque sunt ferrũ vel Mars. Idem etiam est Vrtica, & Tereniabin quarta, & omnia vnum sunt.

Philosophus duplex.

Philosophus & Astronomia vt differãt.

Astronomus quadruplex.

Vna Anatomia est terrã omniũ.

Melissa in cœlo.

Artemisia Venus.

Martem

Martem qui nouit, ferrum nouit. Ferrum qui nouit, Martem nouit. Hæc qui nouit, nouit etiam Tereniabin & Vrticam. Ideoq; Philosophus, qui vnum in vno nouit, idem in altero etiam nouit, saltē formarum discrimine dempto, nullóque alio. Ideoq; ista non quatuor, sed vnum sunt. Quis iudicabit pluuiam? Astronomus. Quis rorem iudicabit? Astronomus. Quis iudicabit Talkum? Philosophus. Quis Cachimiam? Philosophus. Vnum qui iudicat, alterum non ignorat. Et licèt quidē nomina inter se diuersa sint; artes tamen ac scientię minimè separatę sunt. Vnum enim est in omnibus. Hinc fiunt Philosophi simplices, in vno saltē versati & periti. Sed hi nihili sunt. Alij in duobus periti sunt: Sed nec hi quid valent. Nihil etiam terni sunt. Quaterni soli, quod concludunt, id præstò est: hoc est, Medicina finis est, & terminus horū omnium. Quid enim iuuet, Astronomum nouisse pluuias & niuem: nec ad quid conducat, perspectum simul habere? Sic ergò nihili est. Subiecti sui proprietatem etiam nouisse debet: sine quo aliàs nullus est. Totum ipsum constituit Medicus. Iam verò quòd hactenùs integri & certi Medici non fuerint, id vobis notandum est. Errarunt etenim in Philosophiâ: nec hactenus, quid stannum esset, quid in ipso flueret, quid calorem ipsi largiretur, &c. compertum habuerunt. Horum enim hactenus nihil vnquam tractauerunt, & se tamen Doctores ac Philosophos iactant. Quòd si talia ignorant: multò minus quid tales morbi sint, iidem exploratum habebūt. Omnium enim primò ipsos scire oportet, vndenam stannum, vnde cuprum, vnde aurum ac ferrum nascatur, & quī fiat, & quodnam ipsius attributum sit, & quibus morbis obnoxium sit, & quas affectiones sustinere cogatur. Et hoc si quidem sciant, membrum tamen saltem vnicum in corpore hominis sciuerint. Quòd si tanto sudore metallum saltem vnicum addiscunt: quantâ cum difficultate assequentur reliqua septem, reliqua 24. reliqua vniuersa, quorum millena sunt? Quod in Philosophia omnium maximè necessarium est, ac in ipsâ Medicinâ, id negligunt illi ac omittunt.

Philosophus omnia iudicat.

Medic. reprehensio.

Metalla mille.

Iam quod pro Philosophorum priscorum doctrinâ illi dicunt, ex Mercurio & sulphure omnia metalla generari: Item, ex purâ terrâ lapidem non gigni: quàm inuerecundè id illi mentiuntur? Nam quis vspiam est, qui materiam metallorū solum sulphur ac argentum viuum deprehenderit: cùm tamen metalla omnia, & omnia mineralia in rebus tribus consistant, non in duabus? Is error ergò manifestus est. Sed & Philosophia illorum ipsamet apertè mendax est: nec enim quicquam de generatione eorum & fine aut aliis tradit. Hæc enim omnia ipsis percognita esse oportuit. Quemadmodum autem gloriantur, quod ex lotio ac pulsu morborum omnium essentias & medicinas cognoscere possint: sic sua quoque iudicia certa facere debebant in iis rebus, vt lotium quoque ac pulsū cœli, terræq;, & aëris similiter discernere quirent. Sed nec hoc, nec illud ipsi compertum habent. Sic Philosophia ipsorū quoque statuit, quòd ex purâ terrâ nulli lapides gignantur: cùm tamen ex terrâ aliàs quoque nulli vnquàm lapides gignantur, sed ex aquâ. Hæc ipsorum elementum est genitale & natiuum. Ideoq; illi ambigui & Philosophiæ ignari sunt. Hæc ipsorum Philosophia etsi quidē ab Aristotele, Alberto &c. conscripta sit: quis tamen mendacibus istis credet, qui non loquuntur ex ipsâ Philosophiâ, hoc est, lumine naturæ, sed ex merâ phantasiâ? Sicut ex eodem fonte etiam in Medicinam quatuor humores inuexerunt: Nihilo felicius eodem ex fonte extraxerunt etiam mendacium illud de Mercurio & Sulphure. Nec vnum magis quadrat altero. Prouocant illi quidem subinde ad Albertum & Thomam. Sed non Albertus, non Thomas, sed vos ipsi de hoc pedem figetis. Nec enim Albertus hanc doctrinam à Spiritu sancto hausit, sed potiùs ex otiosâ speculatione. Eodē in censu Thomas etiam est, ac Hermes, & Archelaus. Nulli autem vestrûm ignotum est, quòd doctrinæ ac artes huius professionis, non Spiritui sancto, verùm naturæ potiùs lumini acceptæ ferendæ sint. Vbi ergò hoc est, nisi in natura? vt: Spiritus sanctus docet fidem. Ergo *ipse fides* est. Sic, hæ res sunt natura. Ergo *ex Naturâ doceri disciique debent*. Non in sancto Spiritu condita illa sunt, sed in ipsâ Naturâ. Ideoq; de illis etiam ex naturâ informaberis, cuius vel Albertus, vel Thomas, vel Aristoteles, aut Auicenna, aut Actuarius, &c. scientiam nullam habuerunt aliam, quàm speculatiuam & imaginariam. Cùm ergò tanti momenti sit, vt sciatur, quid natura sit: summo iure hic vobis fundamentum Medicinæ proponitur. Debet enim suis vnguibus meliùs nosse Medicus, quid in plumbo

Metalla non ex solo Sulphure & Mercurio.

Medic. reprehensio.

Lapides ex aqua nascuntur.

Philosophia quò sit referenda.

Medico quæ sciẽda.

liquescat, quid in cera soluatur. Quid id est, quod in Adamante adeò durum existit? Quid est in Alabastro tam molle? Quòd si isthæc nouit, dicere etiam possit, quid Apostema maturum, vel immaturum facere possit, aut quid carbunculos, quid pestilitatẽ suscitet. Extra isthęc omnia nihil quicquã scire queat. Ideóq; falsa & erronea sunt scripta illa vniuersa, quæcunque de his & aliis morbis tradita sunt. Ex speculatione enim profluxerunt, non ex Philosophiâ. Et quia ignari Philosophiæ illi fuerunt, labor eorum irritus vniuersus est. Ipsi verò similes facti sunt rustico, qui secundùm aristas ipsum stramen inane percutit, frumentum excussurus. Bono quidem is id animo facit: sed labor inanis est. Eadem ratio est medicorum etiam, qui huiusmodi morbos describunt, & tamen ipsius Philosophiæ ignari sunt, ac nec artem, nec scientiam vllam habent, soli suæ phantasiæ ac speculationi indulgentes. Postremò autem nescio, quo sigillo euentus obfirmatur, omnésque eorum ægri testantur de ipsis, quòd stulti sint, vt subtiliter loquar. Nam crassiùs eos nequam indigetant. Mendaces tamen Magistri seu Ludimoderatores, Correctorésque ac Procuratores, & Visitatores, & Beani, ac Patres, &c. si in medicos euadunt, aliter se non gerunt, hunc vnum morem habent familiarem.

Ioan. de Garlãd. Meteorica Arist. ventilantur.

Vnum atque alterum Meteororum cum glossamentis plurimis ipsi habent. Quæ tamen meliora non sunt, quàm tradidit *Ioannes de Garlandria* qui super secundam partem Alexandri commentatus est. Quid enim est Meteororum Aristotelis? Nihil nisi phantasia. Ratio est: quòd sub cœlo nihil vspiam fit, quò huiusmodi Exhalationes, Impressiónésque probari possint, præterquàm quòd ista mera phantasia ac cyclopica ratio sit. Meteororum ergò illud nihil nisi figmentum est, super quo ipsi tamen Magistros condunt, qui & ipsi ista laudant & tuentur, nec tamen, quid tueantur admodùm compertum habent. Hi tamen mecum de hâc re bellum non temerè mouebunt. Nec enim res ea magnoperè ipsos sollicitat, an vera, vel falsa sit. Nam idem in rebus etiam aliis factitare solent: nec quicquam magis curæ cordiq; habent, quàm vt pecuniam nugacitate extorqueant. Sciant an ignorẽt, nihil interest: saltem pecunia promatur, fiatque, vt dominus Doctor ex penuriâ eluctari, & pro formâ in plateis politè incedere, vxórq; eius iuxta alias similiter luculenter emicare possit. Apud quas etsi quidem culina impendio frigeat: nihilominus tamen, in plateis, in templo, in choreis comendę & exornandę illę sunt, veluti felis cacatum itura. Huiusmodi medici artem suam quocunq; loco habent, nec curant admodum, siue fundamentum ac artem habeant, siue minus. Fundamentum enim ipsimet sibi statuunt phantasiam.

Med. reprch. acris & longa.

Contra verò meus omnis iste labor est, vt solidum in arte fundamentum ponatur, non super Magistros casuales, non super Mortariotribas, non super esuriẽtes conuentores & propositos. Horum enim fundamentum aliud non est, quàm hoc: *Est eruditus Magister. Legit nunc Physicam: ac elapso anno de cœlo & mundo commentatus est. Iste bonus euasurus medicus est. Iste Conuentor Lux & electum vas* (stultus arbitror) *futurus est.* Huiusmodi autẽ Conuentores vos alio titulo donare nõ debetis, quàm vt dicatis: *Rudis est, ac cornutus, nihil scit, nihil nouit, ac tantùm bonus pater est, gestando liripippio idoneus, parcus ac tenax est, ac crumenæ sector. Qualis in bursa factus est, talis in Medicina manere decreuit.* Quòd si verò hoc fundamentũ illud est, super quod medicina vestra plãtata, & defixa est: væ illis ægris, qui in horũ Beanorũ manus incident. Molliùs enim apud elutarios istos tractarent.

Iam verò hoc multò grauiùs est, quòd medici hi, qui mihi aduersantur, nec meâ, nec aliorum Philosophiâ vtantur, sed ab omnibus doctis quandam veluti secessionem faciant. Sic ergò vicissim coangustandi & reprimẽdi sunt, vt neq; Theologus, neq; Iurista, nec Artista, nec Astronomus, nec Philosophus, nec Alchimicus, nec alius quisquam cum ipsis quicquam negotij habeat, nec ipsi cum aliis. Hoc enim velũ est, per quod ipsorum impostura non reuelatur. Quæ si ita se habent, artem eorum omninò vi quadam factitari necesse est, per fidem violenter extortam, vt quicquid dicant, ipsis promptè credatur, quicquid tandẽ scriptura testetur. Quòd si quo fors anno ægrum vnum sanarint, decennio integro id decantant: etsi æger ex seipso citiùs euasurus fuerit, quàm per ipsorum præstitum auxilium.

Huiusmodi facinoribus ac triumphis, vt & nugacitate vestrâ, & discursitatione, fideliq; visitatione fidem

vobis struitis ac stabilitis. Hi verò labores omnes culinarij sunt. Pecuniæ enim causa non ægrorum salutis gratiâ discurrunt. Quòd si enim genuina ac generosa vobis domi remedia essent, quid quæso discursationibus vestris, ac lotij inspectionibus, & baculorum operibus aliis similibus opus esset: quæ tamen omnia indoctum medicum arguunt rei nullius peritum & gnarum. Vbi tandem vos Philosophia docet, vt ægros ita tractetis? Vbi ex naturâ id didicistis? Sed ex inscitiâ vestrâ & ignorantiâ ista talia facitis, vt aliquam diligentiæ & sedulitatis de vobis opinionem excitetis. Sic fit, vt rusticis persuasum sit, vos ex arte talia facere, cùm tamen ex merâ illa fiant ignorantiâ. Et siquidem essetis ipse vel Aristoteles, vel Porphyrius, vel Albertus, vel Auicenna, vel Galenus: tamen nec tantillum quidem fundamenti monstrare possetis, in quo æger tutò fidere ausit. Quis enim impostutis facilè credat ac mendaciis? Nemo. Ideóque fundamentum vestrum vniuersum, fundamentum non est. Non enim ex euidentiâ Naturæ procedit, sed ex inani phantasiâ, ab vno in alterum hæreditariò traducta & cortiuata. Quicquid præter euidentem, ac conspicuam Philosophiam inducitur & adhibetur, id omne frustraneum est. Ac quæcunque Medicina citra fundamentum illud ministratur, ea mera impostura est, ac periclitatio dubia. Quin & omnia ipsorum Recepta, tàm Physica, quàm Chirurgica ambiguæ lanci imposita sunt. Et nisi aliquoties bonam fortunam, aut beneficum cœlum, ac tempus idoneum, & propensam naturam attingerēt: quoscunque vspiam aggrederentur curandos, vno exemplo omnes iugularent & ad inferos mitterent. Nihil in ipsis etenim nisi exitialissima ac fatalis inscitia est, ac fundamentum inscitum. Ac sicut carnifex inter honestos homines habitat; sic ipsi cum suâ arte inter viros eruditos. Nota de vexatione contra Medicos.

Hoc nimirùm iam vobis acerbum est, quòd fundamentum vestrum ac Philosophia foras in lutum prouoluuntur, ac vos vnà cum ipsis. Et scrophæ quæ vos in cœno versabūt, idonei ac sapidi apud vos nihil inuenient, præter merum stercus: hoc est, in vobis vtile nihil est. Stercus cæteris omnibus melius est. Serpentes & Salamandræ in vestris cucullis rubeis stabulantur & nidificant. Quanto id vobis probro erit, si in lutum abiecti puerorum quoq; triuialium sannâ ludificabimini? Nec enim quicquam fundamenti in Medicinâ habetis, sed id super arenam exstructum est. Status ac dignitas olim vestra sublimis erat, ac micæ instar effulgebat, ac vos argenteos aureósque totus mundus cēsebat, ac impendio honorabat. Iam autem palàm fiet omnibus, quòd ista nihil aliud quàm mica & ammochrysos vniuersa exstiterint. O Talcum, tunc verò in Academiis vigilas? O cachymia, tunc Lipsiæ versaris, quam ego in pulmonibus latere credideram? O Marchasita, ô Magnesia. Sic vos iuxta aurum micatis, & aurū refertis non aliter ac Marcasita. In igne autem merum sulphur, ac pix, ac arsenicum, ac antimonium estis. Adeoq; ærario splendore & fuco externo imponitis. Æquo modo ægri quoque à vobis decipiuntur. Nam his quoque persuasum est, vos Medicos esse, cùm sitis meri ludificatores. Hæc Cadmia est, quæ Orichalcum gignit, & cuprū tingit, & tamē lutum est. Sic & vos tingimini: ac cornuti tamen manetis. O calaminaris tu postremo Auripigmentum fies, & tum temporis stultus te disquamabit sedulò, & cutem subindè alteram post alteram dettahet, vt iugiter splendeas ac nitescas. Hoc nimirùm arridet rusticis. Quod cùm scias tu, eò magis illis gratificaris. Ex his iam consequitur, debere Medicū ornatè vestitum esse, & stolâ promissâ nodosâ succinctum incedere, cum rubro cucullo, ita vt omnia rubra sint. Quare autem rubra? Is color gratus rusticis. Quin & pexos crines esse oportet, & tiarâ rubeâ impositâ tectos, & digitos annulis, erano, seu Turchoyde & Smaragdo & Sapphiro (si non gemmis veris, at saltem vitreis) consertis inductos. Hoc modo fiducia aliqua ægro erga te suscitari possit. Quin ipsis lapidibus his tam insignis virtus inest, vt ægrorum corda amore quodam erga te inflāment, O tu mea cara, o mi Domine Doctor. Hæc-ne vestra Physica est? Hócne illud decantatum Hippocratis iuramentum? Hæc Chirurgica est: hæc ars: hoc fundamentum? O micam. Verè autem micam: quæ in arenâ condita, splendore suo aurum & argentum mentitur, sicut metallariis constat. Hoc verè est pro formâ, pro Doctore incedere. Is scilicèt doctus est, est modestus, incessum

sum geometricum habet, affabilis est erga homines, subinde sese submittit, ac obuios quosque salutat. O Pharisæum. Si ea nosses, de quibus gloriaris, Pharisæus non esses. O Simonem. Graue hoc ac grande est in hominibus, quod patrare mala non desinant priùs, quàm suum ipsorum probrum prodant & publicè retegant, aliisque ad euulganda & propalanda eadem ansam præbeant.

Iam autem vt vniuersi sciatis, quid Philosophia sit, quæ ædificium Medicinæ sustinet: ex superioribus repetite, quòd Medicum deceat in terrâ, in aquâ, in igne, in aëre hominem perquirere, & in his quidem non quatuor homines, sed in omnibus hominem saltem vnicum, & ex illis discere, quid homini accidat, in quónam is ascendat, descendat, exaltetur, contristetur, vbi æger, vbi sanus sit. Et si externum hunc hominem probè cognouit & didicit: tùm demum licet, vt facultati Medicinę sese committat, hominémque externum in internū conuertat, & internum in externo pernoscat: seduloque studio id caueat, ne quicquam ex interno homine discat. Ibi enim nihil est, nisi seductio & mors. Antequàm enim sine externo homine, interni affectus pernoscerentur, quot cœmiteriis ad probandam artem opus esset? Et tamen fundamento isti Medici hi incumbunt, vt per hanc experientiam ad artem peruenire possint. Vtrum verò meliùs est? Doctorem esse, an latronem? Quilibet vir prudens secum reputet, an Deus per huiusmodi latrocinia sanitatem hominum in hâc terrâ procuratam voluerit? cùm tamen in Deo nullum latrocinium, nullus dolus, nulla vspiam falsitas reperiatur? Et tamen ipsi nugantur, à Deo ita cum Medicinâ dispositum esse: & hoc modo debere Medicum in artis penetralia (nimirum per homicidia) intrare. Sic ipsi quidem autumant. Sed à Deo id minimè sic ordinatum est, verùm ab ipsorū excogitatione manauit. Deus exteriorem hominem ordinauit, vt ex ipso illo disceretur, ísq; nosceretur, quē sine peccato omni aut corrumpere, aut occidere licet. Quem si primùm cognouerimus, & deindè in homine, quæ didicimus, perficiamus: tunc omnium rerum anteà periti sumus, nec occidendo eum periculum facimus. De hoc ipsas conscientias vestras iudices ponite, iisq; tantum otij & respirationis indulgete, vt mea hæc scripta æquè diiudicent. Si tàm ex interiore, quàm exteriore didiceritis, tunc ipsa vestra conscientia vos coarguet, quòd non per ianuam ingrediamini, sed per tectum in domum descendatis, ac per latrocinia in artem vos insinuetis. Omnes autem Academiæ Germaniæ, ac similiter etiam Vniuersitates Italiæ hoc modo per tectum in Medicinam descendunt. O fraudatores, ô vos latrones furésque! Vos introitu autem isti vestro pallium inducitis, hoc est, nequam occultatis.

Medicus, vbi hominem quærere debeat.

Exterior homo speculū est interni.

Academiæ latronum similes.

Iam autem fas est, Anatomiam externi huius hominis totam Medico insculptam esse, ac ita vniuersam impressam, vt ne pilum quidem capitis negligat, sed omnia euidentissimè & videat, & intelligat. Hinc etiam consequitur, debere præstitutionem remediorum ita ordinari, vt membrum membro respondeat, semperque vnum ad alterum dirigatur, non quidem secundùm gradus, 1.2.3.4. aut secundùm principium, medium, finémq;. Illa etenim ars describendorum Receptorum secundùm gradus falsa ac impostoria est, tanquam nocens, vt per eam plurima homicidia inuehantur. Nā nec morbi, nec remedia in huiusmodi ordinem cògi debent; adeoq; ipsa natura trepidat, ac tremit, quòd in huiusmodi gradus includatur. Verus autem naturę ordo iubet, vt Anatomia ad Anatomiam impendatur, & membrum referatur ad membrum, non fortiùs, non ignauiùs, non fortiùs ac iterum fortiùs. Nec enim morbi graduantur, vt nec ipsa remedia. Quòd graduantur in gradū primo membrum vnum est. Quòd in gradu medio graduantur, id iam membrum aliud est. Quòd in fine huius gradus graduantur, membrum iterum aliud est,: nec, vt ipsi dicunt, membrum vnum, vnus gradus est. Et gradus nihil est aliud, quàm speculatiuus & fanaticus Beanismus. Sic etiam, quòd in secundum gradum coniiciunt, membrum aliud est, aliud etiam, quod in tertium gradum referunt. Ad quæ iam sequitur, quòd in diuisione istâ membrum ad membrum referri debeat, non gradus ad gradum. Quòd si enim membrum vnum patitur, & alterum, & item tertium: tùm is gradus non vnus est. Ibi enim tres passiones existunt, triplicia remedia omninò exigentes, constituta non in vno gradu, non in unâ complexione aut qualitate, sed in tribus arcanis. Et hæc inuentio, quòd

Remedia vt præstituenda.

Morbi & remedia non graduantur.

quam Doctores in gradibus constituendis prodiderunt, merè Beanica est. Quod si quendam morbus occupet, isque calidus, ac frigidus idem sanetur: tunc virtus ea haudquaquam frigiditati isti adscribēda est, sed arcano. Hoc enim operatur, nō frigus. Idemque est, ac si quid operari homo deberet. Quid enim hunc vel calor, vel frigus iuuaret? Nihil. Quid calor prodest voci? Quid frigus iuuat aures? Nihil omninò. Res hæ quidem, calor ac frigus, rebus omnibus insunt: sed nihil operantur tamen. Et hic sita est inscita illa inuentio, quam in Academiis vrgent ac inculcant. In quâ tamen, quod maximè necessarium erat, obliti sunt, dum calorem saltem vnum, vnum frigus ponunt; & tamen fateri coguntur de illis, quòd, etsi vnus saltem calor, vnumque frigus sit, vnica tamen & similis operatio non existat, sed in frigore esse hanc illam, in calore istam aliam, operationem ac virtutem. Vnde liquet eos hallucinari, dum frigidum calido, calidum frigido adhibent. Ac quicquid in his fit vel succedit, id omne arcano acceptum ferendum est, de quo ipsi tamen nihil quicquam compertum vnquam habuerunt. Ideóque iustiùs ego affirmare possum, membrum membro deberi pro modo exterioris & interioris Anatomiæ; & haudquaquam gradus ad gradus conferri oportere. Talem decet esse Medicinam: non ad inuentionem vestram quadrantem. Gemina enim Pilosophia hæc est, vt hominem exteriorem noscatis, & per ipsum Microcosmum discatis. Sic nimirùm Medicus super solidum saxum fundatus vocari possis: non fundatus super muscum & palustria, sicut doctrina vestra illa redolet ac resipit. Phuy putidum Beanum ex Misnia! Emunda te tandem, & balneum ingredere.

Inuentio graduū est Beanica.

Medic. error & inscitia.

Membrū membro curatur.

Pro tenero ergò huius Anatomiæ iam quoque morbos sumere ac intelligere debetis, vt nimirùm sciatis, cur scorpio scorpionis venenum sanet: ideò nimirū, quia eiusdem cum altero Anatomiæ existit. Sic exterior homo Anatomia est interioris, & hic illius. Sic enim Arsenicus sanat Arsenicum: sic Realgar Realgar: sic cor cor, pulmo pulmonē, splen splenē: non splen vaccæ, non cerebrum suis, cerebrum hominis: sed cerebrum, quod interioris hominis cerebrum exterius existit. Ex hâc Anatomiâ procedit Philosophia: & hæc Philosophia ipsamet est, ea nimirum, ex quâ Medicus fit ac nascitur. Quàm magna, quæso vos omnes Medicos, est persona hominis exterioris? Quàm magna sunt eius arcana, virtutes, proprietates, essentiæ & vires? Quid vestra verò est speculatio & inuentio? Mundificare, abstergere, ex fundamento rectè rem noscere? Hinc vos Chirurgi & Medici enasci debetis & prosilire, non ex capitibus vestris insanis, in quibus nihil nisi seductio & error latet. Vtrique vos Physici & Chirurgi; ex vnâ Philosophiâ procedere, & in fundamento indiuisi esse debetis, in solâ autem Practicâ vos seiungetis. Vterque tamen vtrinq; Physicus simul & Chirurgus esse debet, non vt in practicâ, diuisus. Porrò iam ergò dicere pergite, Theophrastum vestrum non esse Philosophum, nec Physicum, sed tantùm Chirurgum, qui tamen omnium vestrûm patronus ac princeps futurus est. Cœcitatem vestram rectè & ex fundamento pensitate, ac omnia secundùm conscientiam iudicate. Eo pacto inuenietis, Theophrastum ipsum Physicorum omnium maximum esse, qui in scholâ Physicâ vos vniuersos ferulis admotis cæsurus sit. Vobis interim nemo vetat, quin cum Iudæis (Iudæi enim etiam in medicina estis) dicatis, me seductorem esse populi, me Diabolum habere, me obsessum esse, me ex Nigromantiâ edoctum esse, me Magum esse. Hæc enim omnia Iudæi ipsi quoque Christo obiiciebant. Quid dicam? Tantus equidem sum, vt vos non digni sitis, qui calceorum vincula mihi soluatis. Nec quicquam vobis persuasum aliud sit, quàm siue sim Geomanticus, & nigromanticus, & hydromanticus, & magus: & quòd vos vniuersi tandem sub pedes meos prouoluendi sitis. Et licet artes quidem vniuersas vestras protrahatis, à me tamen satis tuti non eritis. Vos Diabolo, quem in me habitare dicitis, domum remittam. Nam is vester est, non meus. Sed ea impostorum ac ventripharisæorum hypocritarúmque omnium natura est, vt se huiusmodi scuto fragili tueantur. Quod enim in vobis est, quo vos obsessi estis, eius me insimulatis. Sed parùm interest. Vos asini vrbici & Principū Moschiatri, vos Glorido ctores interim mūdo vniuerso nihilominus prodēdi estis. Testimoniū de vobis ipsis datis, quòd istiusmodi sitis: ac testimoniū vestrum in hoc probum ac iustum est. Nam nequitiam electam & enormem vsurpatis, dum

Scorpio cur Scorpionem curet.

Med. reprehensio.

Theoph. Physicorum maximus.

Theoph. quantus sit.

Medic. reprehensio.

dicitis, *Lap. Lazuli purgare Melancholiam, Elleborum phlegma, Rhabarbarum choleram.* Ista enim ita esse, qui vobis reuelauit? Res nimirum expedita est. Si vera essent, quæ de gradibus, compositionibus, ordinationibúsque traditis, quis quæso ægrotaret? Quia iam verò ista nihili sunt, quis esse sanus potest?

Epilogus. Sed ne æquo diutiùs auditores meos detineam, finem imponam huic meæ Philosophiæ eo modo, quo dictum est: nimirùm vt sciant, nisi ea, quæ in hâc comprehenduntur, in se complectantur, sibi nullo modo in Medicinam descendendum esse: ac apud se probè euoluant suorum præceptorum opera, hoc est, quàm nihil auxilij suis ægris conferant, nullos sanent, multos perdant. Quæ omnia ipsis commentarij loco esse debent, vt postmodùm eò accuratiùs ad doctrinam ipsorum attendant, quomodò nimirum sub eâ falsus Medicus occultetur, ne fors per incuriam ipsi quoque in suorum seductorum vestigia incidant. Vos ipsi iudicate illorum doctrinam: nec iudicium ipsorum attendite. Nec enim se vnquam illi damnant: verùm iustitiæ tantùm sibi subinde attribuunt, vt eius aliquid semper abundet. Hæc autem ne seducamini, vobis scribo: vósque oro, vt ea legatis & perlegatis sedulò, non cum inuidiâ ac odio, cùm ex bono instituto auditores Medicinæ sitis. Discite aliquid de meis etiam libris, vt de vtrâque parte iudicium probum facere possitis. Iudicium enim vniuersum penes vos ac arbitrium vestrum sit. Nam quamdiù eò non penetraueritis, vt quatuor Elementa similia esse cognoscatis, & eadem pro Microcosmo habeatis: tam diù fundamentum verum attingere non poteritis. Metalla enim habetis in aquâ, metalla habetis in terrâ, & in igne, & in aëre. Mercurium habetis in aquâ, similem etiam in terrâ qui est sanguinea, similem etiam in igne, qui Mercurius ex seipso est: & in aëre habetis Mannam. Sic ergò quatuor Mercurij, quatuor metalla existunt: & in homine vnius operationis sunt. Quadruplex enim homo est: quadruplex etiam Medicina. Membrum ergò ad membrum. Sic quadruplex nix est, quadruplex Melissa, quadruplex Tereniabin, quadruplex Amethistus. Nisi enim in his rebus probè instructi sitis, sine dedecore & imposturâ facultatem vestram minimè assequemini. Noscendæ enim vobis sunt quatuor chelidoniæ, quatuor verbenæ, quatuor Angelicæ, Anthos, Antheras. Has si noueritis, ad Medicinam penetrare vobis omni iure licitum est. In his enim sita est cognitio cordis, hepatis, splenis, renum, cerebri, & omnium corporis membrorum. Nulla in vobis vnquam veritas deprehendetur, si figuram non sequamini ab ipsa natura designatam: quemadmodum videtis, nihil intra hominem consistere, quod exteriùs non designatum sit, tàm quoad fidelitatem, quàm falsitatem, &c. Natura signat ipsum. Ipsa verò adeò subtilis est, vt huiusmodi Doctores ac Præceptores, Magistrósque ac similes Medicos alios in corpore signare non possit. Causa est, quòd non ampliùs in formatione sui corporis in matrice illi consistant. Qui si nasci deberent cum istiusmodi phantasiâ & facultate stolidâ, figuras certè admodùm mirabiles conspiceretis, quibus natura eos consignasset. Iam verò, vt suis tamen signis non careant, etsi vterum maternum iam dum quidem egressi sint, tamen natura eos per magicam signat, hoc modo: *Induit ipsis vestes, cucullos, &c.* Vnde signa stultorum isti ferunt. Non verò solùm stultorum signa, verùm etiam deceptorum, qui habitus sunt pharisaici, ornamenta, fimbriæ, annuli, & bracteamenta alia, Bulletæ, tiaræ, cuculli. Quæ quidem externa ornamenta non ex fundamento Medicinæ prodeunt, sed ex fundamento luminis naturæ, quæ transfugas suos stultos ita signat. Naturam signare hominem, verum est. Sed magnum hoc est, quòd signa illi sua tam industriè occultare possunt, adeóq; alia post alia assumunt. Qui si suæ artis, sapientiæ, & eius, quodcunque vel sciunt vel possunt, à naturâ formam denuò acciperent, figuram pol supra modum admirabilem exhiberent. Ipsa Arabia mirabiliora supra camelos & bubalos omnes mõstra non aleret. Quin & figurarum certa inopia tandem futura sit: vsque adeò magnus horum cuculorũ numerus est, quorum suum cuique peculiare signum debetur. Res admiratione digna certè esset, si cui id spectaculum offerretur. Magica tamen vno numero eos omnes includit, & cucullos ipsis seu capitia annectit. Cuique enim stulto sua claua aut capitium sufficit.

Metalla in omnibus Elementis.

Mercurius quadruplex.

Homo quadruplex.

TRACTA-

TRACTATVS II.

DE ASTRONOMIA.

I ergò homo in suâ compositione totus proponi debet: scitote primû, & quomodò locus agnoscendus sit, & quomodò corpora firmamenti in corpore microcosmi intelligere debeatis. Astra etenim corporis, conditionem suam ac naturam, proprietatémque & essentiam, naturam, motum, statum, partémque similiter ac exteriora desumunt, in solâ formâ diuisa, hoc est, in substantiâ. Sic enim in æthere, sic in Microcosmo, & ipsâ naturâ, vtraque res vna, vna essentia est. Cùm autem meum institutum sit, tractandi hìc de locis Planetarum & astrorum totius firmamenti, que Medico scitu necessaria sunt: ideò saltem Anatomiam vtriusque essentiæ tàm locorum: quàm naturæ tradam. Extra hoc enim impossibile est Medicû laudare. Scitote ergò, astrum in cœlo corpus non habere. Nec enim iacet: nec pendet, nec stat: sed liberè, velut pluma in aëre, se librat. Hoc in homine quoque similiter secundùm naturam & cursum seu motum intelligendum est. Et quanquam vnum ex altero pendeat, & vnum corpus sit, quod stat, iacet, &c. ille tamen appensus Medico nihilo magis considerandus venit, ac si nullus existeret. Hoc enim à naturâ terrenâ est. Medico aut horum nihil hìc obstare debet, sed is Anatomiam tantùm cognoscet, non secus, ac si nihil adesset, ex quo aut penderet, aut staret. Sed quâ ratione in cœlo omnes stellæ liberæ sunt, & ex nullo alio dependent: sic Medicus Anatomiam etiam in corpore hominis scire, nec dicere debet, hoc pendet ex illo, hoc ex altero, hoc considet in illo, illud in alio. Hæc localia sunt, non pendentia: nec Medicum promouent ipsa, sed impediunt. Et licèt quidem factâ inquisitione deprehendas, ex vno corpore alicubi in aliud venam quandam exporrigi, quæ annexa vena ex vnâ substantiâ aliquid traducat in alteram: tamen rem ita sumere & intelligere non debes. Sed quemadmodum in cœlo vides, stellarum vnam alteram tingere, etiam citra corporalem venarum connexionem: sic æquè nec in corpore venarum transitus visibiles admittere debes. Nam quòd ad scientiam Medici facit, nihil est aliud, quàm quòd cœlum ipsi commonstrat: hoc est, quemodmodùm splendor Solis vitrum penetrat sine substantia & corpore: sic astra sese quoque inuicem habent: sic æquè etiam in homine fit. Ac id, quod corpus non est, morbus est. Et quod corpus est, non est morbus.

Astra libera vagantur.

Astra corporis qui cen senda sint.

Aërê scitis corpus esse firmamenti. Nã in firmamento is subsistit. Iã autẽ corpus ille non est: & tamen is est, qui astrum suffert, nec quisquam ipsum tangit. Sic natura quoque ac mysterium illius est, quod chaos suffert ac portat astra, Solem & Lunam: quam tamen sellam aut baiulatorem non videmus. Iam Vitellus oui similiter astris intelligendus est. Is ab albumine baiulatur, quod ipsius aër est. Albumen autem visibile & tangibile existit. Sic in naturâ quoque comparatum est, vt chaos in ouo visibile sit, in astris inuisibile. Sic scire debetis, nihil aliud etiam intelligendum esse de sphærâ terræ & aquæ. Ea rotunda est, & nemo videt, à quo feratur. Nósque, qui ferimus illam, imus & ambulamus in eo, quòd illam suffert, hoc est, ambulamus in chao, quòd chaos sphæram illam sustinet, ne quo fors concidat & labatur. Vitellus in ouo in nullam partem nutare, aut locum mouere potest, sed in sui albuminis medio immotus manet. Sic ergò vt Vitellus cogitur, vt in albumine quiescat: ita eâdem vi terra quoque ac aqua in albumine suo immobiliter sustinentur. Quòd albumen etsi clarum quidem & limpidum sit, ipsum tamen nemo videt, nemo ipsum tangit, & tamen adest, ac id albumen est, quòd terram sustinet. Et hoc chaos est. In hoc ambulamus eodem modo, quemadmodum pullus excluditur ex albumine, non ex Vitello. Nam ex albumine ipsius vita est, in albumine est ipsius motio, ac in albumine is tum fit, tum viuit. Similiter scire debetis nos quoque homines instar pulli in hoc chao ambulare & viuere. Id pullo creatû est pro suâ naturâ: pro suâ naturâ etiam Vitello: pro suâ naturâ etiam homini. Sic ouum ouû manet in suo albumine: & terra terra in suo chao. Ideoque scitote (cùm locus nobis tanta suppeditet, & discrimen in ipso loco sit, & tamen res vna sit, ouum & mundus, & sint duo) specie eâdem Microcosmum etiam intelligendum esse, quem pono ab aëre & astris seiunctum esse, hoc est, idipsum esse. Nempe in homine sunt Sol & Luna, & Planetę omnes, & stellæ vniuersæ, & totum chaos. De quâ materiâ plura & vberiora vobis tradere gestio.

Aër corpus & non corpus.

Chaos astra portat.

Vitellus fertur ab albumine.

Terra ac aqua quo feratur.

Pullus ex albumine.

In homine omnia astra insunt.

Sol operatur per conuenientia.

Scire ergò debetis, cœlum in nos operari. Id intelligendum, quo modo in nos operetur. Sol desuper nihil operatur per obiectum murum, sed operatur saltem per suum ordinarium, hoc est, per fenestram muro insertam. Sic aër etiam, qui per fenestras ingredi & egredi debet. In rebus occlusis nulla astrorum operatio perficitur. Ideóque, si fenestrâ opus est: videte, ea omnia quomodò circa ipsum hominem fiant. Is in cute inclusus est. Cutis circumtegit ipsum. Sic ergò astra in ipso nihil operari possunt. Iam verò quare, & quomodò astrum in ipso operetur, intelligite. Sicut Sol per vitrum in palatium penetrat, vitro nihil læso: sic pariter idem etiam corpus penetrat. Vt verò vitrum Solis etiam splendorem frãgit, ita, vt intùs tam perfectus non sit ac foris: sic idem medium quoque interiacet inter astra & hominem, quòd illorũ vires minuit & infringit. Et quemadmodùm velum fenestris prætenditur, sic homo quoque dispositus est, vt huiusmodi operibus addat & indulgeat. Iam verò præter hæc opus est aliquid in corpore existere, quòd astra recipiat in corpore operatura. Si enim nihil in corpore existeret, quòd astra reciperet: eadem intrò penetrare minimè possent. Exempli gratiâ: Terra receptat Solem. Ratio est, quòd vis quædam attractrix in ea insit, quâ Sol allicitur. Sic enim videtis, terram imbrẽ imbibere, hunc non imbibere saxa: quia imber terræ, non saxis vtilis est. Sic si in corpore corpus ipsum saxum esset respectu astrorum, tum cœlum corpori inidoneum esset, velut imber saxo. Res autem se ita non habet: sed corpus cœlum ad se trahit. Hoc verò quid sit, quòd cœlum attrahat, scire debetis, eam esse diuinam ordinationem. Si enim homo prodiit factus ex 4. Elementis, non secundùm cõplexionem, vt nonnulli dicunt, sed secundùm suam naturam, motum, essentiam, fructus & proprietatem, &c. ideò ex his colligi debet, quòd in homine iuuenile cœlum situm sit: hoc est, vniuersi Planetæ in homine suam similem speciẽ & signaturam, suósque liberos habent, quorum pater cœlum est. Homo enim ad exemplum cœli & terræ conditus est. Nam ex ipsis factus est. Si ex ipsis factus est: suis parentibus omninò similis esse debet, non secùs ac infans suo patri, cuius omnia membra præ se fert. Sic ergò homo similiter cum suo patre habet. Pater ipsius est cœlum & terra, aërque, & aqua. Quia verò cœlum ac terra ipsius pater sunt: necesse est, vt omnem quoque illorum naturam, portionémque in se contineat, & ne pilo quidem vnico careat. Vnde conficitur, debere Medicum hoc scire, in homine inesse Solem, Lunã, Saturnum, Martem, Mercurium, Venerem, & cætera signa omnia, polum Arcticum & Antarcticum, libram, & omnem zodiacum. Hæc enim si omnia percognita non habeat, totus impostor est, & rustici instar medicatur, qui colocynthidem in vino macerat, ac eo omnes homines sanat. Et quo is hoc facit iudicio, eodem idem etiam Auicenna facit.

Astra vt per cutẽ infringantur.

Homo ex 4. elementis.

Homo ex cœlo & terra cõstat.

Astra omnia hominis sunt.

An verò parui momenti ea sit consideratio, quòd fas sit hominem secundùm patrem suum æstimari ac anatomari, & non extra ipsum: vt, quemadmodùm pater, sic filius quoque sit in hepate, splene, cerebro, vnúsque cum altero præcisè conueniat? Quî ergo contentus esse queat Medicus illâ Beanicâ doctrinâ Anatomicâ Galeni? aut qui in istis libris fundamentum quærere ausit, in quibus tamen nec anatomia vlla, nec aliud quicquam consideratur, sed Anatomiæ veræ omnia aduersa traduntur? Ideoque vniuersos ac singulos, qui Medicinæ nomen suum professi sunt, sedulò admonitos volo, vt ante omnia patrem hominis probè ediscant & cognoscant, quísnam is, & qualis sit: vt nimirùm hoc pacto patre ipso probè explorato, deinceps ipse quoque filius accuratiùs cognosci possit. Filius enim sine patre seipsum noscendum non offert. Et pater reuelat filium, non se filius ipsemet. Quia ergò pater reuelat filium: cœlum quoque ac terra, & aqua, & aër ipsum hominem reuelabunt: ipsa enim pater sunt. Et si pater reuelator est filij, qui medicus esse potest, qui Astronomiæ non approbè peritus & conscius sit? Nam secundùm omnes partes, qui sese illic habeant, noscenda illa omninò sunt. An ergò iam iniquum sit, ex his ipsum Auicennam & cucullatum Galenum, Trusianúmque ac Gentilem reiici & repudiari, qui tamen nonnisi ex cerebro proprio nugantur; nec sua aliunde vspiam probant, quàm auctoritate propriâ? Æquum enim est, Medicum nihil quicquam vel scribere, vel docere, nec adhibere, nisi id in naturâ ad summum probatum, demonstratum, ac stabilitum inueniatur. Huiusmodi verò homines temerè perrumpere volunt, ac ea negligunt, quę in principio illicò nouisse debeant.

Gal. reprehensio.

Med. reprehensio.

beant. Quid aliud de ipsis dicam, quàm æquum esse, vt, quod libri mei omnes de ipsis produnt, reprehendendo & docendo ista omnia euulgentur & manifestentur? Cęterùm præter dicta scitote etiam, debere cœlū à medico ita cognosci, sicut id in seipso est. Et hoc quemadmodum in seipso est, sic homo quoque est in suâ Anatomiâ. Hinc ergò procedit Anatomia hominis. Et pars eius vna saltem est, quam hîc nomino. Aër enim pars alia est, & vtræque hîc partes pars vna sunt. Hâc, hâc peruadendum vobis est medicis vniuersis. Ac experiar equidem, quod hic cum omnibus vestris libris, cum Astronomiâ, Philosophiâ, Theoricâ, Physicâ, &c. strangulabimini, non secus ac auis in laqueo. Sicut enim ceruus cùm prurit, & maximè ferocit aut superbit, in plagas incidit: sic & vos cum cornubus vestris nondum decussis in paludem eam incidetis, quæ Beanorum sepulcrum est.

Med. reprehensio.

In homine porrò filij Ascendentium, hoc est, astrorum iacent, non secus, ac qualiter Adamus erga patrem suum, hoc est, cœlum & terram intelligendus est. Sicut aliam formam homo in se habet respectu sui patris, cæteroquin in nullo separatus aut diuersus, quàm quòd aspectus oculorum diiudicat: eodem quoque modo astra in homine se habent. Et sic homo constituitur ex aliquot millibus patrum ac matrum: omnésque virtutes eæ ac operationes, quibus patres ac matres pollent, in filiis etiam inexistunt. Et nisi hi fors aliter educętur, parentes suos apprimè æmulabuntur, & operationes eorum, quas vos *Impressiones* vocitatis, perficient. Impressiones autem sunt eiusmodi, velut pater suum filium docet, & educat ad suum arbitrium & voluntatem. Adeoque impressio est à patre influentia. Sic hoc quoque loco cœlum nihil est aliud, quàm quòd pater erga filium. Et sicut filius seipsum aliter fingere aut informare, aut per alios in alias Impressiones coniici potest: sic hîc quoque idem. Et hæc quidem de mysteriis dicta sunto. Quòd ad arcana verò attinet, viuitur in hereditate coactâ: hoc est. Filius ne minimum quidem membrum, à patre acceptum à se abiicere potest, nec nasum, nec oculos, nec aures, nec dētes, nec cor, nec pulmonem, nec hepar: sed hæc omnia sibi retinere cogitur. Hæc iam sicut in homine coguntur, vt ita sint: sic scire debetis, hæc etiam in causa esse, cur homo fame ac siti obruatur, ac illa à patre hæreditariò accipiat. Sic hæc iam ratio patris ad filium, & filij ad patrem est: persuasum habete, astra ipsa quoque in homine istiusmodi esse, vt cœlum in istâ Anatomiâ hæreditariò accipiant, & ex eo cùm edant, tùm bibant. Ex hâc causâ sequitur iam: sicut homo de terrâ pars est, ideò de terra edere quoque necesse habet. Et cùm pars quoque de aëre sit, eo omninò indiget & attrahit. Sic in se quoque vim attractiuam de cœlo continet. Si ergò interiores Ascendentes, Signa, & Planetæ in motu Microcosmi dominantur, & in appetitum firmamenti exterioris incidunt, & ad se attrahunt, quemadmodùm terra imbrem: tum si ea attractio à cœlo salubris existit, bonum est: sin minùs, est venenum. Velut enim si quis in agrum stercus anserinum congerit, illum corrumpit: sic hîc quoque morbi à cœlo afficiuntur: & non morbi solū, verùm etiam sanitates. Sicut enim morbus: ita & sanitas extrinsecùs incidit: ideò nec ad sanitatem, nec morbum ordinati sumus: sed quemadmodum motus hunc facit vel sanum, vel ægrum, sic talis omninò est. Hæc omnia in vi cōiunctionum posita sunt. Ex his ergò compertū habete, a rebus externis virtutem attractiuam in nobis infinitis modis latere. Infinitus enim pater hominis est in suo numero: infiniti sunt etiam filij in homine huius patris. Sicut pater vnus ęst, non plures, qui nos fecit & constituit, quem nos exprimimus: sic econtrà in naturâ, ex quâ mirabiliter producti sumus, patres infiniti existunt. Nihil enim minùs est, nec esse potest, vnitate. Extremum verò numerum, quis nosse possit? aut quis numerorum finem fecit? sicut impossibile est, minùs vno numerare: ita æquè impossibile est, numerare finem numerorum. Vltra finem illum etenim numerari nihil potest. Hunc verò quis nouit? Tantus homo conditus est, vt homo vnus sit, nęc paucior esse possit; ac is in naturâ tam præstantibus patribus ac filiis dotatus & donatus est, vt illorum Arcana, Mysteria, & Magnalia numero careant. Quare nō immeritò igni adiudico mendaces illos Doctores, Magistros ac alios quoscunque Medicos, qui artem omnem medicam, & eius vniuersum fundamentum quatuor suis stercoribus tantùm tueri & stabiliri conantur. Et in his 4. stercoribus vos mergemini & suffocabimini omnes, vnus nimirum in cholerâ prassinâ, alter in cholerâ vitellinâ, tertius

Filius à patre qui diuersus.

Impressio quid?

Famis ac sitis origo.

Stercus anserinū ægris venenum.

Vis attractiua infinitis modis in homine.

Henade nihil minus

Numerus vltimus nullus est.

Med. reprehensio.

tius in cholerâ adustâ, quartus in phlegmate salso: vestræque animæ ex stercore vaticinabuntur, ac vnà cum muscis circa podicem obuolitabunt.

Ex hoc fundamento etiam intelligitur, hominem magnum ipsum quoque ægrotare non minùs paruo. Minor tamen in maiorem non operatur, sed maior tãtùm in minorem. Vnde exstruitur prædictio futurorum morborum, eorum qui ad æthera spectant. De quo id sciendum est: si nimirùm superiora astra insuperabilia, & sibiipsis mortifera existant, quòd tunc morbi hominis medicinæ subiecti esse debeant. Sin minus: cœlum sibiipsi pro medicina est. Quę ideò scribimus aut tradimus, quod multi sæpè morbi medicina tententur, quos tamen cœlum ipsum demit, non medicina. Quantum enim quęso putatis errorem illum esse, si quem cœlum infirmum fecit, hunc medicus sanandum aggrediatur, cùm tamen ea cura cœlo demandãda sit? In cœlesti enim morbo duo intelliguntur: vnum, quod medicinæ subiicitur. Illi quod subiicitur, solus morbus est, quem, vbi cœlum venenauit, destituit seu deserit, aliò abit, nihilque eius curat, nihil corrigit, nihil emendat, sed impressione semel factâ, secedit. Qui verò Medicinæ non subiicitur, is est, quem cœlum in suâ potestate retinet, nec ex possessione suâ ipsum dimittit. Siue enim pereant, siue sanentur, vnius cœli res est. Ideò scitote morbos istiusmodi, quos è possessione suâ cœlum non emittit, medicinæ minimè subiectos esse, nec quicquam in iis etiam attentari debere medendo. Hâc exploratione factâ, iam necessarium est, vt medicus sciat, quid medicinæ attribuatur, & quid minùs. Nam si medicus morbum curet qui adhuc in cœli potestate est: tùm certè illi vim suam non extricabit. Cœlum enim magister est, est Medicus, est carnifex. Et si medicus hoc casu in officium cœli se ingerat, & pro suo arbitrio ægrum curare conetur, non solùm omnis ipsius medicina frustranea, sed ægro insuper etiam venenata erit. Et hoc venenum non putatis medici vobis obiiciendum esse, quòd non secus in morbos curandos irruatis, ac rustici in lamas. Si cœli naturam ignoratis: cœlum missum facite, & operationem illi suam liberam relinquite. Nam si cœlum ipsum ab ægro abscessurum per se sit; vos interim curâ vestrâ ægrum perdidistis, qui cœli ratione quidem liber & sanus euasurus erat, sed per vos sanus fieri non poterat. Vos enim illum iugulastis: vos eius morbum cœli instituto protractiorem fecistis. Hæc ergò talia si vos cognita non habetis: quid & quo obsecro medemini? Quod vestrum quæso fundamentum est, quod tantâ cum cœcitate assiduò operemini, & ad latrocinia subidè ex tam crassâ inscitiâ prouoluamini? Huiusmodi enim cognitio in rebus talibus compertissima esse debet. Quæ vbicunque deest, ibi necesse est inualescere Medicos, cœmiteria passim complentes. Quo ingenio plerique Doctores ac Magistri Academiarum sũt, vt nihil ferè commodent priùs, quàm singuli aliquot cœmiteria compleuerint. Quòd siquidem multa illi cœmiteria cõpleuerint: tamen ne sic quidem quicquã sciunt norúntque, sed erroribus suis post cœmiteria ipsos quoque agros & campos hortósque complent, ac quoscunque attingunt, rabidè iugulant. Id ergò ego fũdamentum optimum & laudatissimum esse censeo Medicinæ, si eius quis ita gnarus & peritus est, vt ob ignorantiam & homicidia sua nulla cœmiteria requirat. Vos iam iudicate, quàm probè faciát, qui hoc meum fundamentum mihi extricare & dituere volunt: & an ipsi, vel ego latrociniis operam demus? Aut quis nostrûm, quoad artem & veritatem honestiùs & generosiùs sese exhibeat?

Hoc fundamentum porrò etiam ex Astronomiâ emergit, si morbi per infectiones elementorum inducuntur reliquorum, dum nimirùm illa eodem modo, quo cœlum, operantur: quæ ipsę quoque per cæteras partes ceu patres hominum intelligi debent. Quòd si cœlum non cognitum sit; nec illa in fundamento suæ naturæ indagari queunt. Sæpe enim fit, vt medicina & venenum & remedium eiusdem morbi sit in eâdem horâ: ideò nimirùm, quia cœlum medicinam possidet, & eandem regit. Cùm ergò eam regat: id certè quod regit, eo quod regitur, magis inspectandum est: vt scilicet id quod regitur, per eum qui regit, cognoscatur. Vnde consequitur, non purgantia morbos demere, nec digestiua morbos digerere, vt nec gradus alios, aut alias qualitates & complexiones. Hæc non scholastica omnia falsa sũt: Hinc elicitur sciri oportere, quo pacto cœlum morbos, quo pacto medicinam gubernet. Nam, vt semel dictum est, ipsum & morbos regit, & regit similiter medicinas reliquorum elementorum.

Morbi quando medicinę subiecti. quã do minus.

Morbi cœlo subiecti, frustra curãtur.

Med. reprehensio.

Morbi ex infectionibus elementorum.

Idem remedium, sæpe & simul venenum vna hora.

Purgãtiũ & digerentium remediorum vanitas.

Arcana

Arcana enim ſunt ipſius. Ergò ſi ipſius ſunt, & ipſius etiam Impreſſio & Generatio exiſtit. Porrò etiam ſciendum eſt, hęc impreſſio qualis ſit, qualiter procedat. Nam ſi in punctis defectus eſt, vos dicitis, gradus non rectè ordinatos fuiſſe, & neſcio quæ alia nugamenta profertis, quòd nimis ſerò acceſſeritis. Si defectus alius nullus eſt, quàm quòd in gradibus error lateat, vóſque reuolutionem & operationem cœli rectè noſſe deceat: quæſo ita attendite. In burſâ paſtoriâ virtus ineſt ſiſtendi ſanguinem dyſenteriæ & menſtrui. Iam verò eidem virtus quoque ineſt, fluxum ventris concitandi, & ſanguinem non ſiſtendi, ſed ſæpiùs etiam promouendi. Et ſic res aliæ quoque ſunt, quæ purgant, & ſæpè reſtringunt, aut quæ reſtringunt, & tamen purgant, adeóque hoc modo aduerſa & contraria apparent. Huius quæ cauſa? Solius cœli, quod in homine taliter exiſtit, in hoc tale, in alio aliud, quòd hunc ita inclinat, aliũ aliter, adeóq; in diuerſis diuerſimodè medicinã perficit. Nã in deductione cœli, prout eas concordare facit ac coniungit, operationes ac virtutes Medicinæ vniuerſæ poſitæ ſunt. Si probè non concedant, propoſitum tuũ non ſuccedet. Hic rhombus eſt, vt in omnibus diſpicias, quâ ratione Medicinã ad inſtitutum tuum cognoſcas & adhibeas, vt cœlum ſecundum vtramque operationem coniungas, ſemel in morbo, ſemel in Medicinâ. Quas enim tibi virtutes Plinius, aut Dioſcorides, & Macer deſcribunt, eæ tibi ad literam non æquè ſucceſſu bono reſpondebunt. Plinius enim vt imperitus ſua commentatus eſt, more experimentatorum, quo modo non decet Medicos fieri, ſed potiùs ex fundamento eo, quod hîc propono. Etſi quidem ſciatis, quid in herbâ ſit: ſic tamen nihil nouiſtis, niſi etiam hoc compertum habeatis, quomodo virtus hâc herbâ perficiatur, quomodò moueatur & quomodò deduci velit. Hoc enim ſi ignoras, tua nauci omnia ſunt. Si nihil herba commodat, aut vtilitatis confert, obſtupeſcis illicò velut ad cõſpectum monſtrũ quoddam, ac inquis: *Per Deum, hic illic hoc ita ſcriptum eſt: herba iſthæc apud hunc vèl illum ita operata eſt; oportet hanc pœnã à Deo eſſe. Mea enim ars proba & certa eſt.* Culpa verò tua eſt, in hoc quòd ſtultus ſis, nec cõcordantias Naturæ perſpectas habeas.

Burſa paſtoris ſãguinẽ ſiſtit & nõ ſiſtit.

Contrariatum operationum cauſſa cœlum eſt.

Plinius herbariç imperitus.

Medic. reprehẽſio.

Cùm ergò tanti momenti cœlum ſit, eiúſque in Medicina operatio omninò noſcenda veniat: opus eſt, ſolum ac vnicum hoc fundamentum, quod ego pono, teneri, nec præter hoc aliud quicquam, adeóque veteres ſcriptores in ignem coniici. Quis enim in mendacia Plinij quid fiduciæ conferet? quis putabit, ſe aſſecuturum promiſſiones & iudicia Dioſcoridis, Macri, & Naturalium cæterorum, qui virtutes attribuunt herbis, huic has, illi alias? Iam verò certum eſt, in Silice virtutes eſſe Sapphiricas, & Rubinales. Quæ vt detegantur & manifeſtentur, in motu cœli ſitum eſt. Sic à motu cœli eadem quoque inſunt Sapphiro & Rubino. Si cœlo viſum eſt, ac talis ipſius motus exiſtit, iam virtus in lapidibus ineſt. Si placet minùs, abeſt virtus; hoc eſt, ſi eius concordantia non præſtò eſt. Huiuſmodi autem cognitiones & ſcientias cùm Medici familiares non haberent, erroribus intricati, cœlum ipſum cum ſuo motu deſeruerunt, & ad compoſitionem Receptorum deflexerunt. Omnis autem huiuſmodi Receptorum compoſitio, erronea Medicina eſt, ac ars planè impoſtoria, nihil quicquam præter mendacia ac dolos ſcriptorum à primo ad vltimum complexa. Cùm enim de naturâ motus cœleſtis Medici in deſperationem incidiſſent, huiuſmodi Phantaſmata & regulas imaginarias commenti ſunt: cùm tamen iſtâ ratione Medicina minimè conſtitui poſſit, ſed omninò per ſimplicis ſeu herbæ ad motum accommodationem factam ſtabiliri poſcat. Sic enim remedia in omnibus hortis naſcuntur. Cùm verò ſcientiæ ac artes apud Medicos exoleſcerent & exſtinguerentur: vltra mare nauigandum fuit, ac remedia aduehenda vndecunque, ex omnibus regionibus: quaſi verò, quæ illic prodeſſent, hìc quoque ſimiliter iuuarent. Hinc poſteà ſurrexerunt pharmacopœi. Qui quãdiù cum ſuis mortariis ſuperſunt, tamdiù Medicina nihil erit aliud, quàm ruditas, quàm inſcitia, quàm rapina, quàm putus Beaniſmus. Inſcitia enim ſũma eſt, quòd aliquid extra genuinam & decentem artem à quoquam impendatur & adhibeatur. Ideóque quo pacto hoc excuſare, aut valere velitis Medici vniuerſi vobiſcum rationem ſedulò inite, dum ſcilicet ipſi fatemini, remedia veſtra iam iuuare, iam nihil iuuare. Quâ enim id à cauſa eſt? Si verò, quæ ego vobis propono, noueritis; arti veſtræ audacter fidere poſſitis. Qualia anim quæſo illa ſunt, quæ Plinius, & huic ſimiles alij commentati ſunt? Vera ſunt

In Silice vis Sapphiri & Rubini.

Medic. reprehẽſio.

Plinius tangitur.

ſunt quidem, & aliquid vltra, etiam ſunt illa: nec in iſtis tantùm, ſed in rebus naturæ etiam aliis, quibus ipſis quoque huiuſmodi virtutes inſunt. Sed iſta ſcire, artis non eſt. Hæc ars eſt, præſtare, vt operatio procedat. Hîc rhombus ſitus eſt, non in ſciendo, ſed in perficiendo. Hæc enim ars eſt & induſtria medici. Et hoc artificio Hypericon iam Aſcarides expellit, iam vermes, iam ſerpentes. Sic ferrũ quoque præſtat operationes Auri. Sic Amethiſtus virtutem habet perlarũ. Sic marmor fit Hyacinthus. Et hæc eſt operatio cœleſtis, qualis rerum quoq; aliarum plurimarum exiſtit, quas de *Potentia Aſtronomicâ* traditurus ſum. Satis iam autem declaratum eſt, ſuper quonam fundamento medicus conſiſtere debeat. Id ſaltem auditores ſecum repetant, quod nam medicinæ fundamentum ſit, vel nõ ſit, ac ſuper quonam medicina ipſa fundata ſtet, & quomodò ea tractari debeat.

Simplicium ſcientia in quo cõſiſtat.

Res vna quelibet in tempore cõſiſtens, in cœlo exiſtit. Vnde ſequitur putrefactio, diſſolutio, & regeneratio ſeu natiuitas ſecunda. Vt, ſi cœlum euolutum eſt in iſtâ conſtellatione, corpora putreſcunt. Si cœlum euolutum non eſt, illa durant, & perſiſtunt, & euolutionem eius expectant. Ideò res vniuerſæ poſt cœli motũ, non in eius motu putreſcunt. Hoc modo ſoluuntur res, ita diſparent, ita in rebus putridis vermes generantur. Sine enim motu iſto nihil fit putridum, nec vllus vermis gignitur. Origo vermium ex motu eſt: hique motu finito, ex vnaquâuis materiâ putridâ naſcuntur. Et quàmprimùm generatio alia incipit, veluti ſunt vermes, ſcitote, ibi Medico cœlum conſiderandum eſſe, non corpus. Iam quia ex cœlo procedit curatio; ſimplex autem ex cœlo huc confertur ſeu ordinatur: cur quæſo non illis obloquar ego, qui de cœlo nihil cognitum habent, ſed in ſolâ terrâ occupantur, & tamen nec hanc ipſam norunt aut intelligunt? Ibi etiam conſtãtia ſanationis conſideranda concurrit. Prout enim in iſto loco cœlum inducis, ita medicina quoque conſtans eſt, & pro eo operatur. Si opus tuum cœlo aduerſũ eſt, túque ſolâ terreſtri virtute inſtes, ac ſarcias, & non conſideratione ipſius cœli: opus tuum reſoluitur, ac ſartor re multò durabilius opus conficit. Quare vnus annus etiam altero ad ſanandum accommodatior eſt, & tẽpus hoc illo aptius eſt & vtilius. Quod ſi tu hoc neſcis: qualẽ te eſſe Medicum putabis? Tumultuarium certè & imperfectum: qui perſuaſum habet, cùm res ſemel ſucceſſerit, euentum eundem etiam futurum denuò. Tale tuũ fundamentum eſt. Multos tuorum ægrorum cœlum ſanat, quod opus tuæ tu medicinæ aſſignas. Multos cœlum perdit tuâ medicinâ, nihil proficiente, quorum interitum tu ad cauſam aliam refers. An verò mihi vitio dandum ſit, quòd tuas ineptias prodo, oſtendóque, modum tuum medicandi nihili eſſe? Piſcatoribus ſimiles eſtis. Prout fortuna affulget, ita captura procedit. Super huiuſmodi fundamentum piſcatorium Medici vos veſtrum practicandi modum quoque exſtruitis, quo certiorem & meliorem nunquam ſub Sole fuiſſe, cenſetis: cùm tamen potiùs ſcire debeatis, nihil vnquam iſto fundamento incertius & fraudulentius vſpiam exſtitiſſe, nec quicquam certitudinis ipſum habere, ſiue opus ſuccedat, ſiue non ſuccedat. Hinc etiam fit, vt omnes plateæ, ædes, anguli ęgrotis conferti ſint. Quî certè, ſi practica veſtra vera eſſet & fundamentalis, paſſim in compitis ægroti minimè conſpicerentur. At verò quia ars veſtra nihil niſi eſca eſt, diuitibus captandis, & pecuniæ innaſſandæ obiecta: ideò indigentiores ægri teſtantur, vos meros fucos alere, & ſolido fundamento omni deſtitui. Nullus adeò grauis ac ſonticus morbus eſt, modo morbus ſit, quin is ſibi addictum ſanationis remedium habeat. Sed illud tamẽ tu ignoras, nec in Auicẽnâ etiã reperis, nec in cõſiliis Montagnanicis legis. Iſtud ergò ſi ſcire ſatagis, nolẽs volens hoc fundamẽtum ſectaberis, quod hîc tibi propono. Me tu ſectaberis nõ ego te, ſi feceris ſecus, impoſtor morieris, & impoſturâ merâ tuos hæredes ditabis.

Tempus quæ ſequantur.

Vermes vnde.

M dic. [illegible]

Si medicus morbos vel explicaturus, vel enumeraturus, vel nominaturus ſit, id vt à cœlo doceatur, opus habet. Cœlum enim indicat omnium morborum origines, materiam & eſſentiam. Nec nos quicquam præterea ſcire poſſumus, quàm quod à cœlo nobis denuntiatur. Si ergò cœlum id indicat: tum nihil aliud pro fundamento datur, quàm velut gramen ex radice ſuâ emergit, aut caulis ex ſemine ſuo enaſcitur & prodit. Et cùm in fundamẽto, quídnam morbi ſint, & quomodò fiãt, ſcientia alia nulla miniſtretur: ideóque de illis etiã aliud ſcribere non poſſumus, quàm quod aſtra docent & indicant. Vnde ſequitur, ne quidem in ipſis remediis, aut

Cœlum nominat morbis.

aut in sanationibus pro nostro arbitrio fundamentum ponendum esse aliud, quàm quod ex indicio magni mundi discimus aut haurimus. In tot enim partes diuiduntur morbi: in tot partes astra: in tot origines plantæ, quæ tamen omnes ex radice vnâ emergunt, nec calida, nec frigida, nec humida, nec sicca. Et si morbus Saturnus sit, Saturnum retinet, nec nomen mutat, nec mutat essentiá ac naturam. Qualia enim sunt nomina stellarum: talia quoq; morborum. Hic est Martis, iste Lunæ, ille Sagittarij, ille Leonis, hic poli, iste Vrsi. Et hoc modo natura morborũ, nec alio vllo modo indagari potest: non, vt assertores humorum choleram, phlegma, sanguinem, melancholiam indicant, aut proferunt. Et quemadmodùm morbi sunt hic Saturni, ille Iouis, iste Veneris: sic fundamentum quoque repertum est eorum generationis, originis, & principij. Filius enim à patre non degenerabit. Itaque qui pluuiarum ortum, generationem, causam & naturam nouit: ortum quoque fluxuũ alui, vt *Lienteriæ, Dysenteriæ, Diarrhœæ*, & horum omnium rationem ac proprietatem callebit. Qui originem nouit tonitrui, ventorum, tempestatum: idem quoque nouit, vnde colica & torsiones oriantur. Qui generationem fulguris, grandinis, & fulgetri, & quicquid huius est, nouit idem quoque nouit vrinam, calculum, arenulas, & quicquid tartarus, vel tartarum existit. Qui coniunctiones callet, & eclypses: is mortem etiam scit improuisam, & Apoplexiam, & omnia huic affinia. Qui motus nouos temporum, & eorum infractiones à die ad diem, ab hora ad horam nouit: is nouit etiam, quid febres sint, & quot earum genera, & quale horum vnumquodlibet. Qui nouit, quid Planetarum rubigo sit, & ipsorum ignis, & Sal, & Mercurius: is nouit etiam quomodò vlcera fiant, vnde oriantur: similiter & scabies, & lepræ, & similes. Qui nouit, quid Venus ferat & contineat: fœminarum etiam affectus, morbos ac sanitatem, &c. nouit. Et hæc talia non ex ipso fundamento considerari oporteat? Quòd si ex hoc vno fundamento Medicina non procedat in capitibus illis, vbi de originibus & morbis traditur: reuera omnia falsa erunt, & cum veritate nihil quicquam descriptum esse putabitur. Solo enim prædicto modo morbi vniuersi oriuntur, nec alio quoquam. Et hæc omnia affirmatò scire debemus, non fatuorum Academicorum more balare. Ex certis enim indiciis Medicum scire oportet, quid de quolibet morbo iudicet ac dicat; & simul omnium morborum ortum ac generationem, & materiam astrorum, non verò fictitiorum humorum, ad vnguem scire debet. Astra enim & corpora sunt illa, quæ patiuntur, sunt illa quæ ægrotant & valent: non humor, cholera, phlegma, &c. Quicquid vniuersa continet ad Medici cognitionem requisita, id mundus maior est. Cætera omnia fraudes & imposturæ sunt.

[Margin: Exteriora vt morbos interiores indicent.]

[Margin: Mundus omnia continet Medico scienda.]

Quia ergò Medicus à solis externis nascitur: ideò vatem ac prænuntium eum esse oportet morborum futurorum, simul & præsentium, ac indicem eius, quantum nimirum virium ac potentiæ quilibet morbus desumpserit ex stellâ eâ, vnde enatus est. Sicut enim scrutari & indagare potes incrementum formarũ: sic æquè intelligere debes incrementum morborum, hoc scilicet modo. Vides nimirùm ex semine abietis abietem enasci: & tu nouisti abietis illius formam ac speciem, qualis ea futura sit. Et hoc licèt quidem scias: nescis tamen, quid hoc sit, quod ita ad formam producat, licèt scias qualis forma futura sit, idem in morbis quoque se similiter habet. Scis, qualis Caducus sit, eúmque nouisti. Sicut plantam nouisti: sic nosces etiam Caducum. Quid formam tamen producat ac constituat, ignoras. Sic nec quid caducum faciat, exploratum habes. Hoc quidem licet, vt rebus nascentibus apponas, quid hoc sit, quod lignum fiat, quod in folia, aut corticem abeat. Materia verò tibi comperta non est, nec, quid ea sit, nouisti, antequàm præstò sit. De eo ergò, quod inuisibile est, loqui Medicus debet. Quod verò visibile est, hoc ipsi notum esse debet, non secus ac illi, qui Medicus non est. Is morbum discernit, & quid sit, nouit ex solis signis. Hic verò ob id Medicus non est. Is demùm Medicus est, qui inuisibile cognouit, quod nec nomen, nec materiam, nec etiam operationem habeat. Quis ergò dicturus sit, quod hi, vel illi morbi ex humoribus oriantur, cùm hi tamen visibiles sint, & minimè inuisibiles? In quos etiam humores cœlum nihil agit, nihil imprimit? Cœlum

[Margin: Medicus prognosticus sit.]

[Margin: Inuisibilium cõsideratio Medici est.]

X enim

Morborũ omnium caussa cœlum. Morbi inuisibiles sunt.

enim morbos gubernat: & morbi sunt inuisibiles. Qui ergò humor possit esse morbus? aut morbi causa? cùm solum cœlum morborum omnium causa existat? Quoque minùs ventus, aut aër tangi, aut videri potest: eò minùs etiam morbi: si ergò morbi tangibiles non sunt, sed vento similes: quî quæso illi expurgari & educi possint? Ea arcanorum omnium natura est ac conditio, vt sine omni materiâ & corpore operationes suas perficiant. Ratio: morbi enim corpora non sunt. Ideò spiritus spiritui adhiberi debet. Si nix à Sole in æstate vanescit, quis illius corpus tangit? Nemo. Si verò tu contendis niuem pro morbo habere, & ob id eum corpus esse euincere: id tamen, quòd niuem facit, corpus non est, sed spiritus Hoc nix est. Sic quod excrementa producit, quòd feces in corpore gignit (quæ tu humores appellas) illa morbi non sunt. Iste morbus est, qui hoc, quod fit, facit ac gignit. Id verò quis videt? Nemo. Quis tangit? Nemo. Quî ergò in Humoribus Medicus morbos quærere, & eorum originem ex iis explicare potest, cùm tamen illi ex morbis producantur & gignantur, non morbi ex illis fiant? Nix hyemem non inducit: hyems autem niuem producit. Per abolitionem enim niuis hyems non aboletur. Et si quidem nix nulla vspiam existeret: hyems tamen vere vigeret. Sic morbos quoque similiter ex superioribus æstimate & cognoscere debetis. Quos si alio modo inquiritis, & aliter de eorum origine tractatis: in vestris libris ac scriptis vniuersis erronei estis: sicut huiusmodi errores huc vsque iugiter fouistis, & illud, quod morbus expellit & venenauit, pro ipsomet morbo agnouistis. Vnde etiam factum est, vt tot homines perdideritis & corruperitis: adeóque iam opus sit, vt cœlum ipsum tandem medeatur & sanet. Multò enim id Medicus vobis præstantior est.

Arcana operari sine corpore.

Humores à morbis sunt: non morbi ab humoribus.

Epilogus.

Cùm ergò Medicina vsque adeò in nullâ speculatione fundata sit, vt etiam ex solo homine externo, hoc est, cœlo, astrisq; & similibus nascatur & constituatur: iam in commune vniuersi scitote, Medicinam vniuersam, quæ extra hanc cognitionem adhibetur, fundamẽtum admodum putidum & impostorium existere, in quo nulla veritas, sed mendaciorum Ilias lateat. Res enim hoc ipsa loquitur, quòd extra propositum fundamẽtum præsumptio omnis mera phantasia sit, solis opinationibus ac somniis imposita. Quis est, qui per cutem videre pestilitatem possit? Aut quis est, quam internoscere possit, ex quâ illa corporis parte exorta sit? aut quomodò inuadat? aut qualis eius materia existat? Hæc nemo hominum verè scire potest. Qui verò cœlum nouit, qui astra scit, qui Mannam compertam, qui mineralia explorata habet: is apprimè nouit, quid pestis sit, vbi lateat, qualis existat. Extra cœlum & astra, nemo quisquam Medicorum id comprehendere potest. Quia autem Medici fundamentum Medicinæ & Philosophiam, & Astronomiam deseruerunt, & ad phantasiam sese receperunt: ideò fundamenti ne quidem tantillum de morbo etiam minimo hactenus traditum & explicatum ab ipsis est. Quàm sine omni fundamento omnia Chirurgiæ capitula à scriptoribus illis tradita sunt? Quæ si inculco & castigo, ipsi me in Medicinâ hæreticum faciunt, qui à Satanâ obsessus sim, & dæmonem intra me alam. Quis verò adeò hebes est, qui non intelligat, omninò alio ac diuerso, quàm ipsi ponunt, in Medicinâ fundamento opus esse? Idem verum etiam est de Chirurgiâ, quæ mẽdaciis tota prægnans est, vbi de origine, & causis, & materiâ tractat. Quæ scripta quis non pro inuento Beanico habeat? Sic enim Beani per murum perspeculantur, vidéntque quæ abscondita sunt, & videri minimè possunt. Quem morem quis non stultitiam dicat? Expendite quæso apud vos, quantæ dignitatis & nobilitatis homo conditus sit, & quàm late eius Anatomia se diffundat: & quàm parùm fieri possit, vt Anatomia eius corporis & virtutum in vllo cerebro aut ratione peruestigetur. Nam ex externis fundamentum procedere debet. Tunc enim conspicuum & manifestum fiet, quicquid in ipso est. Quale enim id foris: tale etiam intùs est: & quod foris non est, nec intùs idem est: résque vna existit externum & internũ, vna constellatio, vna concordantia, vnum tempus, vnum metallum, vnum Tereniabin, vnus fructus. Iste etenim limbus est, in quo creaturæ omnes conditæ latent: velut semen in quo homo totus existit, parentum limbus est. Limbus autem Adæ fuit cœlum & terra, aqua & aër. Ideò homo etiam in Limbo manet, & in se continet cœlum & terram, aërémque ac aquam, isque ipse eadem est.

Medici cur inceptores sint.

Hominis magna nobilitas.

Omnia vnum.

Limbus Adæ quis

est. Quis ergò sine tali Philosophiâ, & Astronomiâ per suas speculationes, phantasias & Humoralisationes hominem satis explorare queat? Cui-nam hoc tandèm possibile sit? Nulli vspiam gentium. Sic ergò nullâ vnquam id ratione fieri potest: tales adhuc semel Beanos nominare cogor, qui huiusmodi impossibilia imaginantur, & de suis anilibus inuentionibus sibi gratulantur velut moriones, qui sibi ipsis & risum, & fletum excutiunt, se ipsos vel laudant, vel vituperant, prout animus iusserit. Quantùm verò virium talis Medicina habet: tantùm virium habet etiam phantasia morionis. Ideò mendax & impostoria omnis Medicina est, quæ efficaciam suæ cognitionis ex prædicto fundamento solido non desumit. Quæ etiam aliud nihil est, nisi esca ad decipiendos tàm nobiles, quàm ignobiles parata.

LIBRI TRES

PRÆSTANTISS. ET EXCELLENTISS. DN. THEOPHRASTI HOHENHEIMII, Vtriusque Medicinæ Doctoris.

REVERENDISS. REVERENDIS ILLVSTRIBVS, STRENVIS, PRÆSTANTIBVS, NOBILIBVS, PRVDENTIBVS, DIGNIS ET HONESTIS, &c.

Archiepiscopis, Episcopis, Prælatis, Comitibus, Baronibus, Equitibus Prouinciæ Archiducatus Carinthiæ.

NVNCVPATI.

Continet autem

Primus, responsiones & refutationes quarundam suorum obtrectatorum calumniarum.

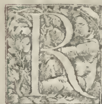
Secundus, errores ac Labyrinthos Medicorum, cum admonitione, vt Medicinam ex aliis libris, quàm quos hactenus legerunt, addiscere studeant deinceps.

Tertius, de Generatione & caussis Tartari, ac huius curatione.

His in vestibulo Chronici Carinthiæ epitome præfixa est.

Reuerendißimis, Reuerendis, Illustribus, Strenuis, Præstantibus, Nobilibus, Prudentibus ac Honestis, &c. Archiepiscopis, Episcopis, Prælatis, Comitibus, Baronibus, Dominis, Equitibus, Nobilibus, vniuersæq; prouinciæ Archiepiscopatus Carinthiæ, &c.

Clementissimis, clementibus, & fauentibus meis Dominis ac amicis, &c.

EVERENDISSIMI, *Reuerendi, Illustres, Generosi, Strenui, Præstantes, Nobiles, Prudentes, Honesti, &c. Reuerendiss. vestræ clementiæ, & vobis cæteris proptißima mea ac paratißima seruitia ac officia cumprimis nuncupata sint. Bono consilio pridem mihi visum est, vt triplices libros in Medicinâ conscriberem ac ederem. Cur autem tres istos libros non in Tomum vnum congesserim, sed in tres distinctos retulerim: istius propositi mei hanc potißimùm caussam habui, quod Medici Galenici & Auicennistæ me paßim pro hæretico diffamârint & venditârint. Quam vt iniuriam ab istis pseudomedicis ferrem, dissuasit æquitas & honestas; ac vt iustum illis talionem* (Theoph. cur tres libros non in vnum tomum congesserit.)

 referrem,

referrem, eadem ipsa compulit. Et licèt Christus ipse quidem hortator sit, vt percutienti maxillam vnam, etiam porrigamus alteram, & diripienti pallium, tunicam quoque præbeamus: hoc tamen hîc mandatum cruci & afflictioni mihi non erit. Nec enim id dorso meo impositum est. Christus enim de bonis caducis & temporalibus loquitur, in quibus thesaurum nostrum constitui fas non sit. Hoc verò quod tracto ego aratrum meum, hoc meum diuinitus concessum donum, ad ægrorum salutem & commodum directum est: sicut Paulus mandat, ne quisquam Christum glorietur, si charitas erga proximum non impleatur. *Quid ergò id abnegationis sit? Ideoq; propter osores & æmulos meos, qui donum hoc diuinitus mihi concessum calumniis & sycophantiis suis (quæ linguæ dolosæ proprietas est) intercludere sategerunt, mihi haudquaquam temperare potui, quin contra eosdem responsionem adornarem, & veritatis asserendæ causa rem omnem publicitus reuelarem. Et si ab exemplo constat, quod is Iudæorum mendacia responsione seriâ diluerit: nec mihi hæc mea quoque defensio à quoquam crimini dari possit.*

Christi dictum explicatur.

Secundò, *vt isti trabem in oculo suo planiùs noscerent, librum secundum,* Labyrinthum Medicorum *inscriptum, concinnaui. Ac vt opus ipsum suum artificem probaret, harum regionum morbos præcipuos, nimirùm Tartareos, secundùm suam Theoricam & practicam, hoc est, iuxta causas & curationem, mihi describendos sumpsi: eósque tres libros in vnum consertos publicè emittere volui. Cùm itaq; de illis hoc pacto edendis & congerendis cogitarem: commodum incidit, quod ante non recordatus eram, nimirùm* apud feles aruinæ nundinationes difficiles esse, *adeoq; plerunq; figulum figulum odisse. Meæ itaque sortis hominibus hoc institutum meum communicare volui: qui tamen cæteris illicò sui similibus hæc de me noua impertiuerunt, vt eò commodius de meo ferro hastas contra me ipsum illi cudere possent. Res ergò ipsamet docuit, longè tutius & securius esse, vt, si apud S. Stephanum Viennæ ego sim, ipsi in alto foro ambulent, aut si ad angulum, speculatorium ego stem, ipsi rectà ad S. Laurentium pertranseant. Nec enim hoc eorum erga me odium leue est: sed si quocunq; modo possent, vel 40. milliaribus absentem me illi oblædere quærerent. Ac nodum mihi istiusmodi quidem illi obstrinxerunt: vt cum his operibus meis in lucem prodire ægrè potuerim hactenus. Sic ergò iam tandem, clementissimi, clementes, generosi, & benigni Domini, cùm Archiducatus Carinthiæ post natiuam patriam patria mihi secunda sit, in quo parens meus perdilectus 32. annis egit, ac per vniuersam prouinciam beneficiis ac honoribus passim plurimis affectus est, iustum ac æquum mihi visum est haud temere, vt parentis dicti mei loco vobis aliquod piæ gratitudinis specimen exhiberem: quo tamen grandius & maius apud me nullum inuenio, quàm vt Illustriss. vestræ Celsitudini, &c. hos tres libros consecrem ac nuncupem, quibus vniuersa prouincia singulariter gaudere, ac publico ægrorum omnium commodo frui possit. Etsi enim hi à meis æmulis passim per omnem Germaniam tam sedulò obseruentur, vt edi ac in publicum dari nullibi horum locorum possint: tamen ex Archiducatu hoc quoque eosdem arcere minimè possunt, sed regioni illi eos fauere omninò coguntur. Non ego verò inficias eo, quod stylus alicubi difficilior, ac nomina seu vocabula obscuriora, ipsáque Recepta in ordine confusiora sint. Sed id ex inscitiâ, aut inuidentiâ factum non est: verum ita genuinus Medicinæ ordo ac series poscit. Quæ tamen omnia, vt planiùs & intelligibiliùs comprehendantur, explicationem singularem addidi, cuius accuratè attendendam. Quorum tamen nullum ex inuido animo factum est: sed in hoc anteuertendi vagabundi quidam Medici fuerunt, qui per hæc nostra suas quæstuosas nundinas agere, ac probis remediis suum venenum in ægrorum perniciem immiscere possent. Carynthia enim ac Stiria, & Carniola primæ sunt, quarum Medici Doctorum Italicorum quoque testimonio publico commendatissimi, generosè medicinam hominibus faciunt. Cogitent apud se vestra Celsitudines, &c. quantò præstabilius sit, sui ipsius pastorem agere, quàm cuiuis obuio mercenario sese credere. Discrimen enim euidens est Pastoris & Mercenarij. Seipsum qui custodit: optimè agit. Adeóque spem mihi certam & indubitatam facio fore, vt hæc mea opera, cum adiuncta submississima seruitiorum meorum delatione vestris Celsitudinibus & Generositatibus, &c. grata & accepta ventura sint. Quod si quacunque in afflictione (quales momentis singulis impendere nobis queunt) sedulitas ac industria mea vobis vsui esse possit: totum me vobis offero addicóque. Datæ ad S. Vitum in Carinthia, die 24. Augusti à nato Christo anno 1538.*

Labyrinthus Medicorũ.

Causa dedicationis.

VV. Celsitudinis Generositat. Nobilit. & Præstant.

Humillimus & paratissimus

Aureolus Theophrastus Hohenheimius Vtriusq; Med. Doct.

CHRO-

CHRONICA ET ORIGO CARYNTHIÆ.

OMNIVM antiquissima Chronica, velut etiam rhaphodicum Chronicum Naucleri, cum aliis nondum euulgatis testantur (id quod res etiam est) Germanos cum Sclauonibus à *Iaphet* descendisse, ac progeniem *Iaphet* omnium primam Germaniam occupasse. Sic ergò nos Germani à *Iaphet* exorti sumus. *Tubisco*, vnus liberorum ipsius & *Theuto* primi in Chronicis nominantur vnde nomen quoque nationi Theutonicæ inditum est. Hi, *Tubisco* nimirùm & *Theuto*, in Germaniâ superiore consederunt: & *Samo*, vnus ex filiis *Iaphet*, terram Carrynthiæ occupauit. Hi ex vno sanguine prognati, hoc modo regna distribuerunt, & regiones diremerunt. Ita Germania etiam obsessa est, quæ hodie terrarum cæterarum omnium populosissima existit. *Tubiscò ac Theuto* sua secum arma, insignia, ac Clypeos attulerunt, *tres* nimirum *atros Leones in areâ aureâ*: qui leones ad *Sueuū* vsque primum Sueuorum Ducem ratione cognationis hæreditario traducti sūt. Eosdem Leones *Samo* quoque, qui Carynthiam occupauit, simili ratione, prętulit. Et constat, has nationes Germaniæ omnium primas fuisse. Postea à bene longo tempore (nam Chronica, cumprimis de Germaniâ conditâ, non accuratè satis discripta sunt: res tamen ex aliis Chronicis liquet) defunctis primis *Iapheti* liberis regiones eæ inter hæredes distributæ sunt: aliæ in *Sclauoniam*, aliæ *in Carniolam*, aliæ *in Istriam*, *&c.* Quo factum est, vt Carynthia secundum limites & amplitudinē suam minueretur.

Germanorum origo.

Tubisco & Theuto.

Samo Carinthiam occupauit. Theutonis insigniaque Sueuus.

Carynthia quādo angustior facta.

Quomodo verò generale nomen Ducis *Samonis* in principio terris istis omnibus competiuerit, id expressè in Chronicis satis comprehensum non est. Hoc tamen patet, quòd longo tempore ante Monarchiam Iulij primi Cæsaris, Romani in Germaniam irruptionem subindè fecerint. Qui, cum ipsis Germanis semper longè fastuosiores essent, & mirâ regnandi libidine prurirent, multa in natione Germanicâ regna occuparunt & obsederunt. Interea *Carynthia* quoq; fuit: quâ occupatâ, eam Romani castellis ac ciuitatibus plurimis muniuerunt, & præ regionibus cæteris inhabitandam illam selegerunt. Romanorum etiam familiæ omnium nobilissimæ & potentissimæ eò se receperunt, ac terræ amœnitate illecti sedes sibi ac habitationes illic condiderunt. Ex quibus postea Nobilitas Carynthiaca defluxit, appellationibus Germanicis designata. Sic ex ipsis orti sunt *Comites Palatini, vt Goertz: Comites, vt Sternberg & Ortenberg, &c. Barones, vt Kreyg, Vngenad, &c.* Pręter Equites cęteros ac Nobiles, quos nominatim singulos recenseri longinquum nimis sit. Cum verò Romani terram eam singulariter præ cæteris amore complecterentur: ex istâ affectione ipsi quoque nomē indiderunt, ac *Carynthiam*, *quasi caritatem intimam* indigetauerunt. Germanis abbreuiato nomine *Kiernten*, *Sclauis*, *Quarenden* appellatur. Illud nomen terra ea ad hęc vsque tempora nostra retinuit.

Romani in Carynthiā succedūt.

Romanorum apud Carynthios posteri & familiæ.

Carynthia cur dicta.

Ducum verò istorum, qui inter Romanos regnum administrarunt, Chronica quæ quidem in manus meas peruenerunt, successionem secundùm generationes singulas ex ordine non tradunt, vsque dum ad tempora *Caroli Magni*, primi è Germanis Imperatoris Romani descendatur. Traditur enim, Duces Carynthios ab Imperatore hoc Regalia impetrasse, & confirmatos esse, ac Ducum nomen accepisse. Sub eodem Imperatore ad fidei quoque Christianæ agnitionem iidem peruenerunt, in quâ cùm aliquandiu perstitissent versis vicibus ab eâdem iterum depulsi sunt aliquoties, cumprimis tempore *Attilæ* crudelissimi Hūnorum tyranni, qui ipsorum tam fidem, quàm societatem politicam ac rempublicam miserè vastauit & euertit. Postea tamen per *S. Rupertum, Virgilium, & Amandum* cum horum Diaconis tandem ad fidem reconuersi, ac in eâ diligentiùs instituti sunt. Ducatus huius solemnitas ac mos olim iste fuit, vt Dux futurus Carynthiæ, in campo sub puro Ioue feudum acciperet à rustico, equum ac bouem secum habens, iuránsque, se Ducatum Carynthiacum impensis corpore ac bonis opibúsque vniuersis summâ fide etiam ad extremam vsque pauperiem ita tutaturum & defensurū esse, vt ad sui sustentationem non plùs isto equo & boue reseruaturus sit. Quæ consuetudo etiam à Cæsaribus deinceps

Carynthij à Carolo Magno Regalia accipiūt.

Attila Hunnorum tyrannus.

Dux Carynthiæ à rustico feudum accipit.

confirmata ac stabilita est. Huiusmodi feudorum collationem Liburniâ, iam *Solfeldia* dicta, quæ prima ipsorum sedes fuit, fieri oportuit, quo comparere cum officiis suis quatuor prosapiæ solitabant, sicut ipsorum Chronicon de hoc latiùs tradit. Idem hoc etiam tradit, rusticos illic cæteris indigenis liberaliore priuilegio & immunitate donatos esse.

Fridericus Barbarossa.

Portò testantur quoque Chronica, quòd *Fridericus Magnus*, cognomento *Barbarossa* ex Sueuiâ oriundus, atroci bello Venetos infestârit, & de ipsis ope Germanorum illustrem victoriam reportârit. Hoc tempore Duces Carynthiæ in flore adhuc fuerunt: & propter communionem insignium & primæuæ originis cum *Friderico* Cæsare amicitiam coluerunt, ac communi fœdere iuncti iura sua in foro Iulij tutati sunt, ac varia castella monumentaque alia vnà tum destruxerunt, tum exstruxerunt. Tum temporis Fridericus Imperator Magnus in cognationis memoriam collegium in Ducatu Carynthio fundauit, *Ingnigen in Busterthal* vocatum. Et, vt vobis memorabile quid referam, idem Barbarossa templum illud variis imaginibus ac statuis lapideis exornauit. Inter imagines has conspicua vna præ cæteris fuit, formam Monachi, lumbos succincti, & caput nudi, quales Monachi esse solent, exprimens: supra cuius caput maiusculæ quædam literæ hoc modo, LVTERVS, sculptæ visebantur. Quæ parte quidem aliquâ propter antiquitatem, nisi attentè aspicerentur, conspicuæ admodum non erant. Hoc quale præsagium fuerit, aliis iudicandum relinquo. Porrò etiam, cùm *Fridericus* Imperator Magnus Sueuus Marchionatum Austriæ in Ducatum redegisset; hoc ipsum in præsentiâ Ducum Carynthiorum quoque factum est. Plura ex Chronicis depromi non possunt, nisi quod à defunctis Carynthiæ, & obliteratis Ducibus Ducatus iste ad domum Austriacam translatus, adeóque cum omnibus natalibus & insignibus illi iunctus & adunatus sit, hoc est, in obedientiam ac tutelam Ducum Austriacorum concesserit.

Ingnigen in Busterthal.

LVTERVS statua in Ingnigé.

Translatio Carynthiæ ad Austriam.

Hoc loco etiam scire debetis, quod, cùm à principio post tempora *Iapheti* sedes & habitationes illi quærerent, in campo se quodam iam Solfeldia dicto, demiserint, & pulchra sibi habitacula exstruxerint. Inter cætera autem etiam templum quoddam condiderunt, quod à Sole denominauerũt. Solem enim pro Numine suo coluerunt. Ipsa verò ciuitas, Liburnia dicta, tandem ab *Attila* vastata & euersa est, cuius rudera vel hodie conspicua sunt. Ex Antiquitatibus nonnullis, ac monumentis, & rebus aliis relictis patet, istis temporibus admodùm peritos & industrios artifices in fingẽdis metallis ac lapidibus floruisse: qualia vel dum ex numismatis, imaginibus & ædificiis, miro & stupẽdo opere ornatis colliguntur & deprehenduntur.

Solfeldt prima sedes Carynthiorum.

Templũ Solis.

Liburnia ab Attila vastata.

Ex nonnullis etiam Chronicis patet, olim *Philistæos* in hisce terris magno numero habitasse: ipsíque adeò *Friderico* Imperatori pro vero narratum est, *Samsonem* hîc olim versatum esse. Cuius rei sicut in terris quoque extraneis aliis Antiquitates reperiuntur, de *Philistæis* tradẽtes: sic iridem & in Carynthiâ similes inueniuntur. Quin & ratio ipsa docet, Carynthiam tum temporis fodinis ac metallis omnifariis opulentissimam exstitisse, & filios Iapheti artibus Metallicis cumprimis floruisse: sicut illorum amore in terris illis etiam pręcipuè detenti fuerunt. Nam & posteriorum temporum euentus idem comprobat. Ex Septentrione enim Frisij & Saxones ingenti numero in Caryntiam metallorum gratiâ sese receperunt: à quibus postea ciuitas *Frisach*, seu *Frisacum*, quasi Frisiorum & Saxonum, exstructa est. Sed & ex *Liguriâ* Metallarij in Carynthiam superiorem commigrarunt, & in viciniâ *Moskirchensi* ciuitatem super monte quodam condiderunt, quam patriæ suæ nomine *Liguriã* indigetauerunt: quę tamen intereuntibus fodinis, vnà & ipsa interiit: Nõ verò hę solùm, sed & aliæ plures ciuitates fodinæque pari ratione cõditæ sũt, quòd passim ex longinquis oris multi homines quasi certatim huc commearent. Porrò ex aliis etiam documentis euincitur, Carynthiam omnium è regionibus Germanicis primam artes illas exercuisse, quę ad rẽ metallariã, ceu vitriolum, æs, & cætera pertinent. Fodinarũ enim his antiquiorũ chronica non meminerunt. Hæc cùm in his terris primũ inuentę & detectæ essẽt, postea simili exemplo similes etiã in regionib⁹ aliis innotuerunt, & ad fodinarũ Carynthiarũ similitudinẽ exstructæ & cõstitutæ sũt. Sed & hoc liquet, per Germaniam rẽ Medicam omnium subtilissimè primo hoc loco tractatã & cultã fuisse. Id quod inuenti quidam antiquissimi Germanici libelli testantur, quos ante natum

Philistæi in Carynthia.

Samson.

Carynthia metallifera.

Frisij & Saxones in Carynthiã migrant.

Carynthia fodina prima German.

Medicina in Carynthia subtilissima.

tum Christum iam dum collectos & conscriptos fuisse, res ipsa docet. Quo tempore extractionem *Essentiæ* vt vocant, *Quintæ*, iam dum floruisse, ex illis ipsis libellis deprehenditur. Nam si fundamentum & initium ipsum tam fodinarum, quàm Medicinarum probè excutias, Carynthia illarum omnium prima productrix fuit. Nam & hodie patet, apud Rheni tractum & nationes alias cultarū istarum artium cognitionem non admodùm magnam esse. Temporis tamen diuturnitate fodinæ veteres exoleuerunt, & harum loco subindè nouæ emersērūt. Porrò cùm ab obitu Ducum Carynthiorum terra illa diuideretur: pars eius Stiriæ cessit, pars Foro Iulij, pars Ecclesiæ seu Archiepiscopatui Salisburgensi, pars etiam Episcopatui Bambergensi addicta est. Quoties enim regnum hoc modo in seipsum diuiditur, toties eiusmodi desolationes sequi necesse est.

Archiepiscopatus Carynthiæ in geminos Archiepiscopatus diremptus est: nempe in Patriarchatum *Achlar*, & in Archiepiscopatum *Salisburgensem*. Præter hos alij duo quoque Ducatus illius regionis sunt, *Gurck & Lauentum*, velut & Ducatus *Equitum S. Georgij*, cuius ordinis Princeps, *summus Magister de Mulstatt* appellatur. Ordini huic Imperator Fridericus tertius cum beneficiis & priuilegiis amplissimis pro insigni addidit *crucem rubram*, vt aduersus Turcas & alios, qui Carynthiam ac eius finitima hostili manu crebrò infestare solebant, strenuè depugnarent. Hæc ipsa regio aliis quoque quàmplurimis collegiis ac monasteriis insignis est. Ex annalibus Ptolomæi patet, ipsius ætate in regione hâc ciuitatem primariam *Villacum* fuisse, sed alio tamen loco quadamtenùs absitam. Legitur etiam, *Claudium Romanum* ciuitatem *Klagenfortum*, Latinis Forum Claudij vocatum, condidisse.

Tradunt insuper Annales, ciuitatem *S. Viti* à primis illicò temporibus semper Carynthię metropolim exstitisse, ipsósque Carynthiæ Duces sua comitia ac conuentus in istâ celebrasse. Quodam etiam insuper tempore Ducum quidam hic captus, & Archiepiscopo Salisburgensi traditus legitur. Qui tamen cum postliminio S. Vito restitutus esset, Ducali seueritate in multos animaduertit. *Lauentalium* autem in Ducatu Carynthię nomen à crescendo accepit. Eo enim loco flumina auri feracissima exstitēre: adeò, vt ex multis passim nationibus metallarij ac artifices plurimi cōfertim huc commearent. Ibidem adhuc hodie aurum quoq; purum & solidum, igne nullo egens, molis & ponderis admirandi passim reperitur. (Lauētal.)

In valle prædictâ acidulæ quoque maximarum virtutum reperiuntur, admodùm medicamentosæ, de quarum viribus, velut & de nascentium rerum reliquarum illic prouenientium, sed alibì rararum proprietatibus, peculiari libello commentari præsumpsi. In Carynthiâ veteri, à *Friesaco* interuallo milliaris vnius in locis desertis acidulæ celebres sunt, à naturâ calentes: quarum similes, quæ suam aciditatem in calore retineant, per Germaniam frequentes & cognitæ non multæ sunt. (Acidulæ calidę apud Friesacum.)

Vt & verbo dicam, fodinæ huius regionis multò numerosiores, quàm prouinciarum aliarum existunt. Apud *Bleybergam* minera plumbifera est, vniuersæ non solùm Germaniæ, sed & Pannoniæ, ac Turciæ, Italiæque plumbi plus satis erogans. Frequentes etiam mineræ ferreæ sunt, cumprimis apud *Hutenbergam*, & circa eius confine, chalybis plurimi & nobilissimi magnum aceruum promentes. Mineræ reperiuntur etiam aluminosæ, quæ ædificiis adhiberi sueuerunt. Insuper & minerę vitrioli præstantissimi, & auri nobilissimi passim produntur: eiusmodi apud *S. Paternionem* rarâ specie inuentæ sunt. Venæ quædam etiam metallicæ ibidem deteguntur, quarum similes non ipsa Europa nouit. Metallum id singulare est, ac raritate suâ verè admirabile. Mineræ præterea etiam Cinnabarinæ ibidem solemnes sunt, admodū hydrargyro prægnātes. Effodiūtur ibidem quoque pyrites coloris aurei, & Marcasitæ variæ, ac album, rubrū, nigrūq; Talcū. Quin & in veteri Carynthiâ, velut iuxtà *Lungā*, granati nōnunquā reperiuntur, & alia similia plurima, quæ recenseri hoc loco nō omnia possūt. Quod si montes Carinthiaci nō secus ac claue admotâ cista aperiri possent, quęnam vspiā quæso terra thesauris confertior reperiretur? Hinc etiam fit, vt tot Auguristæ, & Diuinatores ac Vitones, Geomātistæque & Crystallistæ, ac vates similes terras eas incolāt, qui peculiari arte per crystallum & virgulas ac modos alios opes illas indagant & explorant. His tamen omnibus periodum suam Deus definiuit ac præstituit, quam arte & industria suâ (Bleyberg.) (Hutenberg.) (Talcum album, rubrum, nigrum. Lunga.)

qualicunque nemo transiliet. Cùm verò tot támque variæ scaptensulæ in regionibus illis inueniantur, credibile fit, ibidem vigere congregationem & coniunctionem Planetarum & firmamenti cum tribus partibus inferioribus, in ipsis Elementis existentibus: quæ coniunctiones astrorum superiorum & corporum Elementarium tandem metalla illa producant & gignát in locis hoc fine à Deo constitutis. Nec mirum est, tantæ varietatis mineralia, alibi ignota, hìc reperiri: cùm & frequentissimarum quoque aquarum natura & ratio ibidem peculiaris existat. Lacus enim (.....) in hâc terrâ numerantur, fundo aurifero omnes celebres, ac quodam ceu vallo cincti, ex quibus thesauri opulentissimi extrahi possent.

Numerus deest.

Cæteras verò ciuitates ac oppida vicósque & pagos quod attinet, illis vniuersis fodinæ initium dederunt, pro ratione & conditione fundi diuersę. Illarum enim quædam iuxta alueos fluminum celebres sunt, veluti quę à Luentzâ per tractum finitimum ad Lauemundâ excurrunt. Alię iuxta Lauendam: nonnullæ apud Gurckam, & Glannam & Gailam, nobiles sunt. Quanquàm verò harum multò plura Chronica percenseant: pro Epitome tamen hæc nobis tradita sufficiant. His verò vberiora & pleniora scire qui satagit, illum ad Chronica illa amandatum hisce volumus.

Chronici finis.

SEQVITVR

LIBER PRIMVS.

RESPONSIO AD QVASDAM

ACCVSATIONES ET CALVMNIAS

suorum æmulorum & obtrectatorum:

Ad Lectorem.

PRÆFATIO PRÆCELLENTISSIMI DOMINI THEOPHRASTI HOHENHEIMII

vtriusque Medicinæ Doctoris.

T constet tibi, beneuole Lector, de causis scriptarum & editarum harum defensionum, ad hæc pauca te attendere vnicè velim. Deus quidem, summus benefactor, Genium Medicinæ per Apollinem, per Machaonem, Podalirium & Hippocratem ex imis adytis produci permisit, ipsámque naturæ lucem, expulso omni spiritu tenebroso latè effulgere siuit, fecítque vt opera admiranda plurima, & luculentissima Magnalia, stupendáque miracula ex mysteriis Elixiris, Arcanis ac Essentiis Naturæ perficerentur, adeóque ipsa Medicina per prænominatos Coryphæos mirè effulgeret & illustraretur. Cùm verò mos iste sit solemnis luridi Sathanæ, vt vbiuis tritico sano sua zizania & lolia interserat: factum est, vt medicina quoque à primo naturæ genio valde obscuraretur, ac præceps in Pseudomedicos, seu Antiatros illaberetur, qui eam sophismatis suis ita inuoluerunt & intricarunt, vt quæ opera Machaon ac Hippocrates suo tempore designarunt, eadem similiter hodie successu pari præstari minimè possint. Quicquid verò in medicina momento operum non demonstratur, id disputando & arguendo euinci ægrè potest. Responde mihi verò Lector, an, si quis contra Legionem Sophisticam, doctrinam efficacem seu operantem immittat, non æquum ac fas sit, vt opus illud inanes nugas reprimat & confutet? Hìc diuina, Lector, in quem hæc verba iaciam? Nempe in Diuos, signa nulla edentes. Numerus quidem ac concursus visitantium hominum multos mouere posset, vt à retundendis nugatoribus desisterent. Sed euentus tamen & recursus arguunt, in concursu isto parum momenti situm esse. Inde conflatur etiam hoc mendacium, Hippocratem nugas & fabulas esse. Ac medicæ veritatis Spiritus à Sophistis illis inanis garritus insimulatur. Nam quid vspiam est, quod tam effrænis lingua non audeat dicere? Ex hac tribu exorti sunt, qui incontinentia linguæ victi, causam suam calumniis tueri conati sunt. Qui cùm in os saltem Medicinæ succum hausissent, solo ore etiam, quòd ad criminationes & obtrectationes educatum est, assertionem suæ artis propalarunt. Dolosa

Medicinæ illustratores qui.

Sathanæ peruersitas.

Diui ἀπραγεῖς.

Med. reprehensio.

huiusmodi

huiusmodi lingua quadam me quoque pupugit. Adeóque vsus ac res poscit, vt, cùm illi artem suam non super verum ac genuinum, sed potius super culinarium saxum exstruxerint, ac ipsam Medicinæ veritatem temerè neglexerint, Sophisticísque suis fabulis tam mei quàm alios quasi laruâ quâdam traducant, sine solido responso à nobis non dimittantur. Quæ quidem calumniæ ab ipsis minimè euomerentur, si super primum centrum constituti essent. Summa ars ipsis est verbosa Rhetorica, copia patrimorum, & virtus huiusmodi Pseudomedicis digna & agnata. Ideóque sequentur deinceps defensiones nonnullæ, tibi probè & sedulò attendendæ. Quanquam multò satiùs esset, huiusmodi responsiones omitti, indulgerique ipsis, vt Poëtici Medici, Rhetorici Receptistæ, & nequam præparatores maneant. Nam & horum suo tempore sua satietas erit. Huiusmodi verò commonefactiones à me institutæ sunt hoc fine, vt intelligatur tandem, Medicum sine operibus nihili esse, solúmque opus, non garritum, aut verba Medicum reddere. Opus probat artificem. *Ab his impedimentum mihi quoque obiectum est, quò minùs hæc & alia mea scripta ederentur. Quibus tamen tandem Archiducatum Carinthiæ donatum volui. Ab his laudatissimis dominis solus ea impetras, quisquis vbiuis illa accipis. Hæc enim nî prouincia esset: ista manibus quidem tuis nunquam offerentur. Tu Lector, huius libri Theoricam, multò autem magis opera ipsius artis amplectere ac ama. Dabam ad S. Vitum in Carynthia die 19. Augusti Anno salutis. 1538.*

DEFENSIO I.

Inuentionis nouæ Medicinæ Doct. Theophrasti.

Paracelsus cur nouam methodum introducat.

QVòd hoc in opere nouam Theoricam, ac Physicam, vnà cum rationibus nouis, quas nec Philosophi, nec Astronomi, nec Medici hactenus vsurparunt, aut intellexerunt, profero: id ob istas causas factum est, quas deinceps traditurus sum. Prima & palmaria hæc est: quòd Theorici veteres, rationes causásque morborum perperàm & insciè proposuerunt, ac cum ipsis certos errores inuexerunt, quos tandem eousque quoque expoliuerunt, vt veritati ipsi non leuem fucum fecerint. Quin & eo suo molimine penetrauerunt, vt præter ab ipsis proposita fundamenta, nulli vnquam de aliis iam inquirere liceret: & qui secus faceret, in aperto errore versari censeretur. Hoc mihi sedulò hic inculcandum est, quod consuetudo ea & libertas apertum inscitiæ documentum exhibeat. Cœlum etenim secundum lumen naturæ, & ingenij subinde nouas inuentiones, nouas artes, nouas ægritudines parit ac producit: & illæ vniuersæ supinè negligendæ, aut minimè æstimandæ sint? Quis vsus est pluuiæ, iam ante mille annos delapsæ? Imber is vtilis est, qui iam præsenter cadit. Quid motus vel cursus Solis ante annos mille factus cômodat huic anno? An non Christus ipse facem nobis profert, quomodo hæc talia iudicare debeamus? Ita enim dicit: *Sufficit cuilibet diei sua cura, aut suum iugum.* Quasi diceret: satis est, te ea facere, quæ dies illa poscit. Sic enim porrò concludit: crastinæ diei sua quoque cura data est. Iam si curæ sua ratio & tempus est, dies autem quilibet horis duodecim constat: cuilibet etiam horæ sua peculiaris operatio competit: quid quæso hora duodecima incommodabit primæ? Aut quid damni prima ingeret duodecimæ? Res enim vna quęlibet in suam Monarchiam propriam constituta est. Et nos decet esse sollicitos de præsenti, non curâ angi præteritorum. Vnicuilibet etiá Monarchiæ de pleno & perfecto lumine naturæ prospectum est. Et sunt ista miracula manus diuinæ, lumen scilicet Naturæ in plures Monarchias commutare intra principium & finem mundi. Quâ in consideratione illi miserè exorbitârunt, & non pro Monarchiæ huius iure sese accommodârunt. Quamobrem ex virtute præsentis luminis naturæ, & ex prædestinatâ ordinatione ego hæc mea scripta irreprehensa & inculpabilia omninò esse volo, ac posco, vt propter Sophismatum, quæ iure seductiones voco, institutam confutationem à nemine impetrar aut impediar.

Opus est, vt dementiam eorum latiùs euulgem, & sub radium protraham propter cognitionem tam fundamenti mei, quàm illorum lapsus & errorum. Nec me Academię ob id pessum dabunt, quibus rem hoc modo propono & edissero. Medicina opus est. Quia ergò opus est: opus de artifice suo testabitur. Itaque ex operibus censete, quomodò, & qualis Medicina est opus.

pars

pars vtraque iudicanda sit. Opus ars est. Ars doctrinam operis tradit: ita vt ars operetur, & per doctrinam opus faciat. Iam quæstio est, vtrum doctrina Medicorum Academicorum, an mea, ars ipsius Medicinæ sit? Id per opera definietur. Sed iuxta etiam hoc notabitur, quòd Christus in nostrâ Philosophiâ proponit, nobisque cognoscendum offert, qui non solum ęternum lumen inter nos mortales renouauit, sed præter hoc lumen etiam ipsius Naturę. Is ita loquitur: *Surgent falsi Prophetæ, falsi Christi, & multa miracula edent.* Sic etsi quidem Pseudomedici quoque signa edunt, sicut fieri potest: tamen veræ medicinæ non aduersantur. Sicut enim Moyses & Malefici suis sibi inuicem operibus contrariabantur: sic verum quoque & falsum fundamentum Medicinæ. Iam si doceo, partem meam aduersam, & meipsum ex operibus nosci debere: opera autem in falsis quoque reperiuntur, sicut Christus de signis & prodigiis affirmat: res isto modo discernenda videtur. Ponatur æger, qui febricitet, & terminum morbi habeat septimanam duodecimã, ex hâc exactâ morbi finis & decrementum præstò sit. Si accidat, vt æger ista remedia poscat, quibus febrem suam ante terminum legitimum elidat: tum duos in promptu medicos habet, vnum falsum, alterum verum. Falsus curam suam ita instituit: Lentè nimirum ac sensim mederi incipit, ac temporis plurimùm consumit porrigendis syrupis, laxatiuis, purgatoriis, pulticulis auenaceis, aut hordeaceis, cucurbitis, citrullis, iulepis, & similibus aliis lentè, & cum tẽpore ministratis, ac interea aliquoties etiam clysteres adhibet, & nescio quid aliud agit. His rebus & verborum additis blandimentis morbum illi producũt, vsque dum destinatus ipsi à naturâ *Terminus* instet. Qui etsi sponte suâ finiatur tandem: ipsius tamen expulsionem illi suæ arti & industriæ acceptam ferunt. Genuinum autem Medicum ex hoc æstimate. Is periodum hanc in partes duodecim diuidit: partem illius vnam & dimidiam suis laboribus seu operationi suæ impendit.

Med falsorũ qualis curatio.

Med. verorum curatio qualis.

Sed & inscitia alia quoque superest, quæ me ad scribendum hunc librum valdè mouit. Prætendunt nimirum illi, morbos illos, quos in hoc opere complector, esse incurabiles. Quorum quis non admiretur impudentiam? Qui enim medicus morbum possit dicere incurabilem, in quo non existat ipsa mors? *Soli enim incurabiles isti sunt, quos mors comitatur.* Idem nimirum etiam de podagra & de epilepsia nugantur. O verò vesana capita. Quis enim propalare vos illa iubet, quæ tamen nec scitis, nec intelligitis? Cur vobis non curæ potiùs cordique est sermo ipsius Christi, dicentis, *ægros opus habere Medico?* An verò isti non ægri sunt, quos vos deseritis? Esse nimirùm ægros eos arbitror. Ergò, si ęgri sunt, omninò Medico opus habẽt. Si Medico illi opus habent, cur vos dicitis, ipsos insanabiles esse? Cur illo opus habeant ęgri, à quo tamen nullo consilio iuuari possint? Aut cur dicunt, medicinam illos nihil proficere, aut cõmodare? Ideo scilicet, quia ex errore Medicinæ prognati sunt, & ab Ignorantiâ matre concepti, post editi. *Morbus quilibet sua propria & peculiaria remedia habet.* Deus enim mirabiliter in ęgrotis agnosci vult: vult celebrari in morbo caduco, in Apoplexia, in Chorea S. Viti, & aliis, quos hic recensere nihil attinet. Nam & Deus iste est, qui mandatum dedit, vt *proximum tuum diligeres sicut teipsum: Deum autem ante omnia cætera amares.* Iam si Deum diligere velis, necesse habes, vt eius quoq; opera diligas. Si dilectutus proximum sis, ei non dices, tu iuuari non potes: sed rectius ita loqueris, te iuuare ego non possum, nec morbum intelligo. Hæc nimirum veritas excusat & redimit te à maledictione, quæ falsos manet. Sic ergò ratum sit, inquirendo & indagando porrò eousque procedendum esse, dum tádem vera ars deprehendatur, ex quâ procedant opera. Quòd si enim Christus dixit: *Scrutamini Scripturas:* cur mihi quoque dicere non liceat, perscrutamini naturas rerum?

Morbi incurabiles qui.

Morbo cuilibet suũ peculiare remedium.

Ignorãtia excusat.

Et hæc mihi pro defensione sint, cur iam pro presenti Monarchiâ iure merito nouam medicinam proferam, & in lucẽ edam. Quòd si quis fors roget: quis te ista facere docet? ex hoc ego vicissim quęro, quis hodie doceat herbas & gramina crescere? Is enim, qui hoc docuit, hoc etiam dixit: *venite & discite ex me: mitis enim sum & humilis cordis.* Ex hoc manat fons veritatis. Ex ipso quod non prodit, mera seductio est. Diabolus mille artifex est, qui multis signis & prodigiis prægnans est, qui non feriatur, sed velut Leo rugiens nos ambit, quærens,

quos

quos vnà fecum in mendacium abripiat.

Admirari autem non debetis, cur in conclufione huius defenfionis digitum meum ad illum intendam, qui dixit: *manfuetus fum, & animi demiffi*, vt fcilicet ab hoc medicinam difcamus, qui tamen faltem ad æterna nobis viam monftrat. Quid enim in nobis mortalibus exiftit, quod non ex Deo in nos corriuetur & inferatur? Qui nos æternum docet: is tradit etiam mortale feu temporarium. Ex eodem enim vtraque fcaturiunt. Et licèt quidem doctrina cœleftis ex ore eius tradita fit, non autem Medicina: tamen fi idem quoque dicat, Ægros opus habere Medico, &c. Medicus à Deo fit: quomodò quæfo Medicus illum non pro Doctore fuo agnofcere debeat, ex quo prodierit? *Eft enim Medicus is, qui Dei vices in morbis corporalibus obit*. Ideóque neceffe eft, vt ex Deo habeat, quod poteft. Sicut enim Medicina non ex Medico, fed Deo eft: fic pariter ars quoque Medici ex Medico non eft, fed ex ipfo Deo. Quanquam *Medici quoque triplices exiftant. Primi* ex Naturâ progeniti funt, per Medicos cœli in conftellatâ influentiâ conceptionis. Hoc etiam genitore nati funt Mufici, & Mechanici, & Rhetorici, & ipfæ artes cæteræ. *Secundum genus* Medicorum eft, qui ab hominibus inftituti, & in Medicinâ educati funt fecundùm præcepta magiftrorum fuorum, quantum quidem induftriâ naturali capi potuit. *Tertium genus* eft, quod Deus dat. Hi à Deo ipfo docentur & inftituuntur, quemadmodum Chriftus inquit: *Vnufquilibet fcriba à Deo doctus erit*. Quòd idem eft ac fi dicat: Quicquid poffumus, ex Deo habemus. Si ergò Medicina triplici modo & viâ fuos Profeffores exhibet, curandum non eft, fiquidem in Theoricâ & rationibus fuis non concordent. Nam in opere omnes conueniunt, & finem feu terminum vnum concludunt. Natura ingeniat & difponit, prout conceptio fuam influentiam accepit. Sic ipfe quoque homo docet, prout induftrius eft ac poteft. Docet autem Deus, prout vult. Rhombus tamen iftis vniuerfis hic eft, vt homo, qui alium docturus fit, ex Deo & naturâ fuam fcientiam defumat. Ex his enim hominum inftitutionem procedere oportet. Quæcunque verò doctrina aliunde, quàm ex fundamento prædicto procedit, ea talis eft, quemadmodum proximè definita eft.

Chriftus fcaturigo vtriufque falutis.

Medicus & Medicina ex Deo.

Medici triplices funt.

Medici vtrique in fine conueniunt.

DEFENSIO II.

Nouorum Morborum & nominum, Doct. Theophrafti.

PRo tutelâ & defenfione mei, cur nouos morbos, de quibus antea nihil à quoquam traditum eft, defcribam, ac illis noua quoque nomina, priùs nulli vfitata, à me autem primùm inuecta, indam, hæc porrò feduli attendite. Ac de nouis morbis taliter habete. Scribo equidem de faltu illo infano, quem vulgus S. Viti choream nominat. Trado etiam de iis, qui feipfos iugulant. Addo etiam de morbis per veneficia, feu incantantionem inflictis: fimiliter & de obfeffis hominibus. Hi quidem morbi omnes ante me à nullo vfpiam defcripti funt. Cur autem neglecti fuerint, oppidò indignum & iniquum videri debet. Caufa verò, quæ me ad defcriptionem illorum incitat, fola Aftronomia eft, quæ hucufque à Medicis ofcitantiùs tractata, huiufmodi morborum omnium cognitionem mihi impertiuit. Quòd fi Aftronomi cæteri eandem mecum experientiam affecuti effent; iam illi morbi vel dudùm ante me plenè & perfectè defcripti & explicati nofcerentur. Quia autem Aftronomia à Medicis repudiata fuit: ideò nec morbi hi, nec alij etiam ex vero principio, ac caufis genuinis rectè agnofci, aut intelligi potuerunt. Cùm ergò cæterorum fcriptorum Medicina non ex ifto fonte dimanet, in quo veræ Medicinæ fundamentum pofitum eft, de quo tamen poffeffo fonte ego verè gloriari poffum: an mihi non licitum fit alio modo fcribere & commentari, quàm fcriptores fecerunt reliqui? Vnicuilibet quidem datum eft loqui, confulere, docere. Cuilibet autem datum non eft, loqui & docere cum neruo & efficaciâ. Nam & ipfum Euangeliftam teftari nouiftis, *Chriftum docentem, cum efficacia quadam potentiâ fingulari locutum effe*, fecus, quàm fcribæ & hypocritæ. Et ad huiufmodi potentiam, quæ per opera probetur, fi verbis fides non detur, fedulò attendendum eft. Sicut ergò fieri non poteft, vt, quàm quis rem non vidit, eius fpeciem formámque tam certò & fundamentaliter demonftrare poffit, ac is facit, qui fuis oculis illam vfurpauit: fic planè confido, hîc quoque iudicium idem fore de iis, qui

Morbi qui noui apud Theophr.

Aftronomię contemptus cauffa infcitiæ.

Chrifti doctrina efficax.

qui sine fundamẽto loquuntur, ac his, qui fundamento vtuntur. Verum quidem est, omne, quod morbosum existit, Medici considerationi subiici, & fas esse, vt is morbos vniuersos cognitos & exploratos habeat. Attamen, quod non in vno, id in altero omninò scire debet. Nam hâc mensurâ dona quoque Apostolis collata sunt. Et quod vnicuique datum est, in eo honor eius viget. Quod verò datum non accepit, id ei tamen probro non fuit. Qualem enim Deus quemlibet constituit, talis est. De donis huiusmodi acceptis scriptores reliqui gloriari minimè possunt. Ad solum *Terminum* intenti sunt. Et quæ per *Terminum* efficere non possunt, ea illicò incurabilia pronuntiant.

Dona Dei honoraria.

Terminus Medicorum asylum.

Porrò, quòd & noua nomina ac Recepta produco, nec id vobis admirationi esse debet. Nec enim id vel ex simplicitate aliquâ, vel inscitiâ fit: sed cogitare quiuis secum potest, huiusmodi nomina à priscis tradita, ac illis adscripta remedia etiam à tyrone quouis ex chartâ facilè legi ac cognosci posse. Hòc me autem offendit, quòd nomina illi ex tot linguis concinnârint, vt ex illis naturam ac essentiam morborum fundamentaliter nunquam capere aut assequi possimus. Quin & illi ipsi eadem à se tradita nomina rectè non intelligunt: sicut apud Germanos quoque Nomina alia in aliis atque aliis pagis induuntur ac conferuntur. Et licèt quidem nonnulli *pandectas* ac similia alia congessérint: illi tamen cùm subindè in alia incidant, fidei apud me multùm non impetrant, ídque propter causas haud leues. Vt verò conscientiæ meæ periculum subeam, & doctrinam incertam ambiguámque ratam habeam, dissuadet animi candor & probitas. Patet enim, à scriptoribus illis nullum capitulum traditum esse, quòd mendaciis & errore non refertum sit. Quò ergò auctores isti mihi faciant aut conducant? In ipsis equidem non Rhetoricam, non Latinæ linguæ elegantiam venor, sed capto Medicinas, capto remedia: in quibus tamen tradendis illi canes muti sunt. Sic iidem & de *Receptis* mihi obiiciunt, quòd ea nouo modo, nouo processu concinnem, cum tamẽ decimum Dei præceptum mandet, ne quid peregrinum vsurpetur: sicut coràm mihi multoties ista obiectârunt illi, *Non concupisces alienum.* Cùm ergo ex his me violatorem decimi præcepti criminentur: omninò mihi hoc loco euoluendum & expediendum est, quidnam *Alienum* sit, quid non sit. Alienum autem est, si quis non per rectum ostium ingreditur. Alienum est, si quis surripit, non suum. Exempli causa: si quis se Medicum venditat, qui non est: si quis Medicinam in re quâdam ponit, in quâ Medicina nulla inexistit. Et mihi id vitio aut crimini detur, quòd fraudes ipsorum detegam.

Morbis nomina cur innouet Theophrast.

Alienũ quid sit in Decalogo.

Porrò, quòd etiam de obsessis hominibus scribo, id ipsis planè inconditum videtur. Sed illud tamen hac de causa facio. Cùm *ieiunium & preces Spiritus immundos* expellant: arbitror cumprimis ac præcipuè mandatum esse Medico, vt ante omnia regnum Dei quærat: postea datum ipsi iri, quibus opus habeat. Si detur ipsi, vt per præces ægrum sanare: possit: hæc purgatio ipsi non spernenda videatur. Si datur ipsi per ieiunia sanare: hoc ipsi confortatiuum sit eximium. Respondete mihi verò, an Medicina in solis herbis, lignis, & lapidibus lateat, non etiam in verbis? Id si feceritis: vobis etiam dicturus ego sum, quídnam verba sint. Quid hoc verbum est, *Non fac?* Qualis morbus est, talis est etiam Medicina. Si morbus herbis demãdatus est, tunc per herbas curatur, Si lapidibus, per lapides. Si adiudicatus est ieiunio, ieiunió etiã expellitur. Obsessum esse, maximus morbus est. Huius si Medicinam Christus ipse proponit, cur scripturam non scruter eam, quæ illius morbi Recepta continet ac tradit? Cœlum morbos gignit. Hoc abigit Medicus. Quòd si ergo cœlum ipsum Medico cedere cogitur, legitimo vsui ac ordini remediorum idoneorum omninò ipse quoque Diabolus cedet. Neoterici tamen ac moderni Medici ista talia inficiantur, quia nimirùm multiloquus Mesuë huiusmodi rerum non meminit: ac ob id alios aspernantur, quorum ipsi æmuli sunt.

Obsessi ieiunio & precibus sanandi.

Accusarunt me etiam, quòd morbis noua istiusmodi nomina imponam, quæ nemo aut cognoscat, aut intelligat: dicúntque satiùs fuisse nomina vetera retineri. Quî verò ego vetera nomina retinere vel potui, vel debui, quæ tamen non ex fundamento procedunt, ex quo oriuntur morbi ipsi? Nam nomina ea saltem

Nomina morborum cur mutarit Theophr.

falsè obiter data sunt, nec quisquam nouit an nominibus illis morbi rectè & legitimè appellentur. Illud ergo fundamentum cùm tam laxum & incertum deprehendam: cur de retinendis nominibus curiosus sim? Si mihi cognitus & exploratus morbus sit, suo ipsum genuino nomine initiari perfacilè erit. Et quid refert dici, Apoplexis, vel Apoplexia? aut quid angar de hoc, Paralysis penultima an corripiatur, an producatur? an caducus fulguris Epilensia, aut Epilepsia vocetur? aut, quid quæram, an vocabulum sit Græcum, Arabicum, aut Algoicum? Hoc mihi potiùs curæ sit, vt cuiuslibet morbi originem causásque, & eius curationem probè compertam habeam. Nomen enim vel suâ sponte quadrabit ác concordabit. His rebus omnibus otioso garritu saltem tempus obteritur.

Nominũ contẽtio otiosa.

Cur verò in tradendis nouis morbis, iisque explicandis negotium mihi sumpserim, causæ præter dictas aliæ quoque extiterunt. Cœli nempe quotidie nouę operationes sunt, idque indies secundũ causas suas ac essentiam variabile existit. Nam & ipsum in senium suum contẽdit. Velut infans, qui nascitur, is à primo illicò natiuitatis die ad iuuentutem, & porrò ad terminum vsque mortis alteratur & mutatur. Iam verò & cœlum infans fuit, ac suum aliquando principium habuit, nec aliter ac homo prædestinatum sibi finem accepit, adeóque in morte includitur. Vt ergò res quælibet per ætatem variatur & mutatur: ita eius quoque opera pariter mutantur. Et si mutationes omninò instant: ad quid mihi ferulæ puerorum? Ideo de Monarchiâ iam præsenti loquor, & de ętate firmamenti & senio Elementorum. Præterea istiusmodi etiam hodie naturæ populi, ac commixtiones tam variæ, & diuersa studia occupationésque ex voluptatibus carnalibus existunt, quarum similes à condito mundo minimè viguerunt. Vnde pressura quoque gentium talis emergit, qualis antea nunquam fuit. Ideóque id adminiculum nullum Medico est, dum inquit, *Acquiesco equidem libris illis, qui ante bis mille annos scripti ac editi fuit.* Nec enim vel hodie perstitērunt veteres causæ, verùm ratio longè alia est, sicut id vtraque Philosophia, tam cœli, quàm ipsorum Elementorum euincit apertissimè. Fas erat, putatitios illos Medicinę Doctores cautiores esse, dum manifestè vident, interdum vel crassum rusticum, planè illiteratum multò plures ægros sanitati restituere, quàm ipsi vniuersi cum suis commentariis & rubeis tunicis sanare possunt. Cuius euentus diuersitatem si comperirent, abiectis rubris tunicis in saccum cinere plenum se induerent, sicut de Niniuitis legitur. Ita ergò mihi planè plenéque persuasum est, quòd pro tenore huius defensionis, noua omninò nomina, nouósque morbos ex prædicto fundamento bono iure condere, statuere, ac describere mihi liceat.

Cœlum consenescit vt homo.

Hominũ noui omnino mores hodie.

Niniuitæ.

DEFENSIO III.

Descriptionis & designationis nouorum Receptorum.

PRÆTER dicta hactenus, imperiti ac insciti illi Medici vlteriùs mihi quoque oblatrant, dicuntque, *mea, quæ præscribo, Recepta venena esse, & corrosiua,* adeóque extractionem omnium malignitatum & toxicorum Naturæ. Aduersus accusationem hanc, si ad responsum dandum idonei ipsi essent, primùm ex ipsis quærerem, an quid venenum sit, scirent vel nescirent? aut an in veneno nullum Naturæ mysterium lateat? Hoc enim in puncto imperiti, & virtutum naturalium ignari ipsi existunt. Quid enim est vspiam, quod à Deo conditum, non admirandis dotibus simul ad salutem hominis curandam coordinatum sit? Cur verò venenum repudietur & exterminetur, cùm tamen non venenum ipsum, sed Natura inquiratur? Ad firmandum propositum meum exemplum adducam tale. Oculos in bufonem intendite, quàm id animal venenosum & abominabile existat. Sed quàm eximium eius est mysterium ad curandam pestilitatem? Iam si hoc mysterium propter venenositatem & abominationem bufonis contemneretur, quantum illud quæso opprobrium foret? Quis est, qui vnquam hoc receptum Naturæ composuit? An non id Deus fecit? Cur ego autem huius compositionem hanc reiiciam, aut contemnam? Et si ille quidem composuerit, quæ mihi minùs apta videantur? Is, is, inquam, solus est, in cuius manu omnis sapientia clauditur, ac cui compertum satis est quónam mysterium quodlibet conferendum

Remedia Theoph. an venena.

In veneno quid quæratur.

Bufo remedium pestis.

Dei sapientia profunda.

tendum & locandum sit. Cur ergo aut admirer, aut abominer id, quod in parte aliquâ venenum habet, & cùm hoc mysterium insuper nobilissimum? Res quælibet ad id impendi debet, cui destinata ea est, nec nos fastidiò aliquo porrò in eam feramur. Deus enim ipse Medicus est & Medicina. Cuilibet etiam Medico præfixa & insculpta esse debet Virtus Dei, quam Christus nobis exposuit, dum inquit: *Etsi quidem venenum biberitis, vobis tamen noxium non erit.* Si ergo venenum non præualet, sed citra noxam secedit, dum eo pro constituto naturæ ordine & ratione vtimur: cur venenum in vniuersum contemnatur & reiiciatur: Qui venenum aspernatur, is id ignorat, quod in veneno latet. Arcanum enim, quod in veneno conditum est, vsque adeò benedictum & efficax est, vt venenum ipsi nihil demat aut noceat. Sed hoc paragrapho vos nondum satis pacatos volo, verùm pro defensione meam explicationem etiam vberiorem afferri necesse est, cùm omninò venenorum tractationem semel aggressi simus.

Venena in Medicinis nō tenenda.

Id vos in me notatis & reprehenditis, quo vos modò non scatetis. Lentem in me non toleratis: & Melonem in vobis non animaduertitis. Si mea recepta suggillatis: cur non expenditis vestra? Ex primo ordine purgationes vestrę stant. Quæ verò purgatio ex libris vestris omnibus proferri queat, quæ venenum non habeat? aut ad mortem faciat? aut sine offensione adhibeatur, vt primùm dosis moderatio excedatur! Hoc iam punctum quale sit, attendite. Nimirum non est nimium: nec est minimum. Qui medium ac modum tenet, is venenum non sumit. Et licèt quidem venenum ministrarem, quod demonstrare tamen minimè poteritis: si illud in conuenienti & legitima dosi propinem, an ob id vobis ego reprehensione dignus videar? Aibirros hìc facilè vniuersos fero: Notū vobis est, Theriacam ex serpente *Tyro* parari. Cur ergo non vestram quoque criminamini Theriacam, quæ venenum huius serpentis in sese continet? Quia verò experimini, Theriacam vtilissimam esse, nec quicquam noxæ habere, idem consilescitis. Iam si meæ Medicinæ non alia, quàm Theriacæ ratio sit: cur ob id reiiciatur vnicum, quia noua est? cur veteri cuidam bonitate æqua non correspondeat? Et si verè quodlibet venenum considerare vobis volupe sit: quid quæso inuenietis vspiam, quòd venenum non sit? *Omnia venenum sunt: nec sine veneno quicquam existit.* Dosis sola facit, vt venenum non sit. Exemplum esto. Cibus ac potus quilibet, dosi maiori æquo assumptus, venenum est. Id testatur euentus. Hoc quinimò etiam concedo, venenum esse. Vt verò ob id reiici debeat, non largior. Cùm ergò nihil vspiam existat, quod venenum non sit: cur vos corrigitis? Ideò scilicet vt venenum non noceat. Quòd si ergo ego quoque hoc fine corrigo: cur vos me reprehenditis? Compertum vobis puto, argentum viuum nihil nisi venenum esse. Id experientia quoque quotidiana docet. Iam verò vestra ea consuetudo est, vt cum illo ægros vestros inungatis, multò fortiùs & operosiùs, quàm sutores coria axungiâ illiniunt. Cum Cinnabari eius suffumigatis: cum sublimato eius abluitis, & tamen venenum id dici non vultis, quod venenum est, ac quòd intrò in corpus hominis agitis, dicentes, *salutare ac bonum esse*, ac cum cerusà correctum, quasi verò id hoc modo venenum non esset. Norimbergam ad censuram adducite mea & vestra Recepta: ibi noscetis, vter nostrū venena propinet, egóne, an vos. Nec enim vos Mercurij aut correctionem, aut dosim nouistis: sed illiniris tam diù, donec penetret. Vnum adhuc rogandi estis, an Recepta vestra, quæ veneno carere dicitis, Caducum sanare possint, vel non possint? An Podagram? an Apoplexiam? aut an cùm sacharo vestro rosato choream S. Viti, aut Lunaticos, aut morbos similes alios curare confidatis? Haudquaquam verò. Nam per illa istiusmodi ęgros nec vnquam curastis, nec vnquam curaturi eritis. Quòd si ergo remediis aliis opus est: cur mihi à vobis crimini datur, quòd assumo illa, quæ assumere debeo, & impendo, quibus impendi ea ordinata sunt? Excusandam rem illi relinquo, qui in creatione cœli & terræ eam tali modo condidit & ordinauit. Prætereà cùm ars etiam separatoria data sit, ad dirimenda à se inuicē duo cōtraria: cur venenū præstò esse dici debeat? Mea Recepta vniuersa euoluite, & videte, an mea hæc nō doctrina palmaria sit, vt bonū à malo subindè separetur? Separatio autē hæc an non mea est correctio? Et tā cor-

Theriaca ex Tyro.

Venena vniuersa sunt cibi.

Argenti viuum venenū.

Medicorum imperitia repreh.

Separatoriæ artis vsus quis.

correctum arcanum ego audacter non ministrare, aut propinare audeam? cùm tamen maligni nihil in eo, vel ego, vel vos inuenire queamus: Vitriolum mihi obiicitis, in quo secreta multa condita sunt; in quo, inquam, vtilitatis plus situm est, quàm in pyxidibus vestris officinalibus vniuersis. Id venenum esse, asserere minimè potestis. Si dicturi estis, illud esse corrosiuum: addite sodes, quâ specie, quo modo? Eò illud redigere debetis, vt sit: aliàs corrosiuum non est. Si ad corrosiuum reduci id potest: potest etiam in dulcedinem redigi. Vtraque enim vnà consistunt. Qualis præparatio, tale quoque vitriolum est. Et simplex vnumquoduis, quale ex seipso est: ita per artem in multiplicem naturam reduci potest, omni planè modo, quo cibus in mensâ propositus. Illum si homo edit, ex eo caro humana fit, si canis, canina: si felis, felina. Ita & cum Medicinâ comparatum est, Ex eâ quod facis aut paras, id fit illa. Si ex bono malum fieri potest: ex malo bonum quoque produci potest. Nec quisquam temerè rem aliquam carpere debet, cuius transmutationem non nouit, & qui ignarus separationis est. Ita etsi hoc quidem venenum sit, tamen in non venenum facilè reduci potest. Exemplum sumemus de Arsenico, quod venenorum summum est, cùm drachma vna equum quemlibet strangulat ac interimit. Ignito ipsum cum sale nitri, sic venenum esse desinet. Huius si libras decem sumas, nihil damni senties. Hinc vide, quid discriminis sit, & quid præparatio rerum faciat.

Vitriolũ arcanis plenum non venenum.

Dulcedo corrosiuis innata.

Arsenicum venenum.

Arsenici præparatio.

Qui verò reprehensoris officium sibi sumit, hic primò id attendere debet, vt, dum reprehendit, caueat, ne in reprehensionem ipsemet incidat. Stultitiam vestram ac simplicitatem facilè ex eo nosco, quòd, quæ loquamini, ipsi ignoretis, vnumque in dicaci ac carptoriâ linguâ præsidium figatis. Recepta ideò noua scribo, quòd antiqua nauci & nihili sint. Tum & recentes morbi exorti sunt, qui recentia Recepta omnino poscunt. De meis tamen Receptis hoc notate vnicè: quod quęcunque vspiam tandem in eâ assumam, arcanum omninò in se contineant, quod pro contrario expellendo facit. Porrò autem etiam notate, qualiter procedam. Quod arcanum non est, separo ab eo, quod arcanum est, & arcano ipsi definitam suam dosin assigno, Iam ergo est certum, me mea Recepta abundè satis defendisse, vósque ex merâ inuidiâ ea calumniari, & illis vestra inutilia præferre. Si conscientia vestra proba esset: ab hoc desisteretis deinceps. Quo verò cor plenum est, id eructat os. In hoc opere defensiones quinque pono, quas euoluentes causam intelligetis, cur Recepta ex simplicibus illis concinnem, quæ vos venenosa esse ducitis. Cur verò id ego luam, quod fundamentum pono eiusmodi, quod vos videre & intelligere minimè potestis? Si rerum earum certam ac debitam cognitionem haberetis, quarum peritum esse Medicum omnino fas est: sensum longè alium indueretis. Hoc autem sciendum vobis est, venenum id minimè esse, quod in hominis bonum vergit. Id enim saltem venenum est, quod in detrimentum hominis facessit, quod non conducit, sed cumprimis lædit, qualia Recepta vestra pleraque sunt, quæ arte aliâ comparata non sunt, quàm tundendo, miscendo, & infundendo. Hoc ergò defensionis meæ asylum sit, quòd Recepta mea secundùm ipsum naturæ ordinem administrentur & applicentur: & quod vos ipsi, quid loquamini, ignoretis, sed linguam in meras furias, inscitiam, & ignorantiam impendatis.

Recepta cur Theoph. noua scribat.

Venenum nõ est quod homini vtile.

DEFENSIO IV.

Meæ peregrinationis & diuagationis.

IAm res postulat, vt id quoque defendam, quòd peregrinando passim multa loca obeam, & nullâ sede certâ moter ac subsistam. Quî verò contra id obluctari possim, aut reniti, quod domare, aut mihi subiugare non valeam? Aut quid prædestinationi vel addere, vel demere queam? Quia verò calumniosè me insectamini, quasi propter diuagationes meas eò pretij minoris sim: nemo mihi iniquior sit, quòd cũ indignatione illud accipiam. Quòd hactenus peregrinatus sum: id multas mihi commoditates præstitit. Domi enim suum nemo Magisterium discit: aut doctrinam post fornacem haurit. Quin & *artes* ipsæ *non omnes intra patriam inclusæ* sunt: sed disseminatæ & distributæ sunt per orbem vniuersum; nec in vnum omninò hominem, aut locum vnum eædem confertæ sunt:

Peregrinationũ Theoph. quæ cõmoditates.

Artes nõ omnes in vno loco.

ſed ex diuerſis regionibus colligendæ, ac indè, vbi florent, deſumendæ ſunt. Et in hoc mecum teſtis loco vniuerſum firmamentum facit, quòd inclinationes peculiariter diſtributæ ſint, non in pagum vnum collatæ, aut congeſtæ, ſed pro naturâ ſphæræ ſuperioris radij quoquò verſum ad ſuam metam excutiuntur. An ergò mihi non conueniat, huiuſmodi metas ſcrutari, & quid in qualibet perficiatur, obſeruare? Si mihi hic næuus adhæreret, meritò Theophraſtus iſte non dicerer, qui tamen ſum. An non ita conſtitutum eſt, vt ars ſeſe nemini obtrudat, ſed omninò captanda & indaganda ſit. Ideò & mihi ea neceſſitas incumbit, illam vt quæram ego, non illa ſectetur me. Exemplum ponite. Apud DEVM eſſe, ſi nobis animus eſt: ad ipſum adire omninò cogimur. Inquit enim, *venite ad me.* Vbi ergò eſſe volumus, eò nobis omninò adeundum eſt: Ex quo conſequitur, neceſſe eſſe, vt, viſurus perſonam aliquam, aut terram: aut ciuitatem, aut regionis cuiuſdam mores & conſuetudines cogniturus, aut cœli naturam & elementorum proprietates perſpecturus, eò ſeſe conferat, & ſingula conſectetur. Hæc enim vt omnia ipſum ſequantur, fieri non poteſt. Hæc ratio etiam eorum vniuerſorum eſt, qui experientiâ & cognitione rerum flagrant. Hos enim ſectari & inquirere oportet: quarum deinde cognitione acceptâ, porrò promouenda ſedes & locus eſt.

Artes nō vltro obueniunt, ſed quærendæ ſunt.

Quî quæſo poſt fornacem bonus naſci Coſmographus aut Geographus poſſit? An non viſus oculis fundamentum certum confert? Hoc ergo fundamentum eo modo ſolidè conſtituatur. Quid diſcant illi, poſt fornacem qui pyraverſant? Quid Faber lignarius ſine teſtimonio oculorum ſciat? Aut quid eſt, quod citra fidem oculorum conſtitui poſſit? An nō Deus ipſe ſe videndum oculis exhibuit? An nō teſtimonium à nobis exigit, quòd ipſum oculis noſtris viderimus? Quæ ergò vlla ars, aut quicquid aliud, teſtimonio oculorum carere poſſit? Memini me quondam de Iuriſperitis audiuiſſe, quòd in legibus ſuis conſtituerint, vt *Medicus peregrinatorem ageret.* Id quantoperè pro me facit? Nam & ipſi morbi paſſim oberrant, ac diuagantur per vniuerſum mundum, nec vno in loco perſiſtunt. Qui plurimos nouiſſe morbos ſatagit, is peregrinetur. Quò longiùs diuagatus fuerit, eò plures morbos didicerit, & rerum variarum experientiam hauſerit. Hoc præſtito, etſi poſteà quidem in matris ſuæ gremium redierit: nihilominùs tamen, ſi fors huiuſmodi peregrinus hoſpes in patriam eius aliquandò appellat, ipſum facilè nouerit. Quem ſi non noſcat, probro & ignominiâ non careat. Nec enim proximo ſuo id præſtare poſſit, cuius ſcientiam anteà improuidè iactaſſet. Iam ſi mihi, quod Reipublicæ cauſa molior ac ago, crimini detur, quî non poſſim non indignabundus iſtud experiri? Et tamen id ſoli mihi peruertunt ſedentarij, qui ſine trahis, ac carris, & vehiculis aliis ne quidem extra portam egredi ſuſtinent. Ita ergò *perambulani* ignauiſſimi ſunt. Ideoq; quod ipſi non ſunt, eò impenſiùs id oderunt. Quod melius eſt, aſpernantur: quia ipſi peiores ſunt. Iam verò nimis certò mihi conſtat, quòd diuagatio non peiores, ſed meliores faciat omninò. Peregrinatio an non negotiationes quaſlibet felicitat? Peregrinatio an non plus animum excolit, plus iudicium firmat, quam domi poſt fornacem conſeſſio? Vernam ac oſtiarium eſſe Medicum, valdè probroſum eſt. Conuenit, vt ad maiora & grauiora aſpiret. Quæ verò hoc ſeculo ipſorum generoſitas animaduertitur, ipſis certè nec peregrinatio ſapit, nec arridet vlla experientia rerum. Culpa verò ſuperſtitioſi popelli eſt, qui domi ipſos inaurant, etſi ne quidem caſſam nucem valeant. Et cùm intelligant, ruſticis, qualéſnam oporteat eſſe Medicos, planè incompertum eſſe: domi ſe in Muſæis ſuis ac bibliothecis occulunt, ac in naue ſtultiferâ peregrinantur.

Oculis omnia certa ſiunt.

Lex Ictorum de Medicis.

Medicorū ignauia taxatur.

Peregrinatio meliores facit.

Neceſſe eſt, Medicum primò eſſe Aſtronomum. Iam verò res poſtulat, vt oculi teſtimonium ipſi perhibeant, quòd is reuerâ ſit. Sine hoc teſtimonio merus Aſtronomicus nugator exiſtit. Conuenit, ipſum etiam eſſe *Coſmographum*: non vt nationes depingat, quibus ſingulæ vtantur caligis: ſed vt altiùs quid tradat, quibus ſcilicet infeſtari illæ morbis ſoleant. Quòd ſi verò confidas tu quidem, poſſe te huius vel illius nationis veſtitum etiam ſine factâ peregrinatione exprimere: quid id ad medicum facit, te probum ſartorem eſſe? Ideoq; quia iam dictas res per experientiam cognoſci opus eſt: peregrinationes omninò cum parabolanis nobis faciunt,

Medicus ſit Aſtronomus.

Medicus ſit Coſmographus.

accùm Medicinâ ita connexæ ſunt, vt dirimi minimè poſſint. Cæterùm Medicum quoque, probum oportet eſſe *Philoſophum*, ac fide teſtimonióque oculorum ſtabiliri, hunc ipſum eſſe. Si ergò talis eſſe velit, colligat omnia neceſſe eſt ex illis locis, in quibus ſingula condita ſunt. Nam ſi vel ferculum coſtum menſæ offeratur: caro ex aliâ regione, ex aliâ iterum ſal, ex aliâ etiam condimenta cætera allata & deprompta ſunt. Quòd ſi hę res peregrinari coguntur, ad te priuſquàm perueniant, tibi quoque eodem modo peregrinandum eſſe putabis, dum aſſequaris, te quod ſequi non potuit. Artibus enim ſui pedes non ſunt, vt velut pecora à Lanionibus propiùs ad te agi poſſint. Sed nec in vaſis incluſæ ad te conuehi poſſunt. Quæ enim ipſis deſint; tibi faciendum illud eſt, quod facere debebant ipſæ. Humores Anglici non ſunt Hungarici; nec Neapolitani Boruſſiaci. Ideóque hoc noſciturus, eò te recipies, vbi ſunt illi. Quos quò propiùs viſitâris & cognôris, eo auctiore iudicio & prudentiâ in patriam reuerſurus ſis. Tum & Medicum fas eſt eſſe *Alchimicum*. Is autem futurus neceſſe habet, vt matrem videat, ex quâ mineralia pronaſcantur. Iam autem montes ad ipſum minimè commeabunt, ſed ipſe peruadet ad illos. Vbi mineralia vigent, ibi florent artifices. Quiſquis artificem quærit, in ſeparandâ & præparandâ naturâ peritum: is illum eo loco veſtiget, vbi mineralia ſunt. Quis verò Naturæ pręparationem aſſequetur, niſi eam ſequatur ad ea loca, vbi floret? Et his ita conſtitutis crimini mihi à quoquam dari poſſit, quòd omnia mineralia perueſtigaui? quod ipſorum (vt ita dicam) córque ac animum perdidici? quòd ſecreta eorum manibus meis corripui; Nã iſta, iſta, inquam, me docuerunt, vt purum à ſtercore iam ſeparare norim, quâ cognitione mala alias futura plurima anteuerti. Ideóque non poſſum, quin dictum Philoſophicum hic allegem, *Sapiẽtiam à ſolis ignorantibus contemni.* Sic ars quoque nullos, niſi ignorantes oſores habet.

Med. ſit Philoſophus

Med. ſit Alchimicus.

Artifices ibi, vbi mineralia.

Sapientia & ars ignorantibus odioſunt.

Taceo hoc loco reliqua, quæ obueniunt illi, qui regiones varias peragrat. Is enim cognoſcit varios homines, diſcit multorum mores ac ritus, experitur alia plurima, pro quibus videndis ac ſciendis, & calceos & pileum inſumere quiuis meritò debeat. Omitto alia vel his ipſis grauiora & ſublimiora. Videmus, ipſos amatores quoque vias longinquas emetiri, ſaltem vt ſpecioſam ac venuſtam quandam fœminam conſpicentur. Quantò magis id fieri debeat cauſâ ſpecioſæ ac ſublimis artis. Sed & Regina ab extremis oris maritimis ad Salomonem hâc vnâ de cauſa profecta eſt, vt nimirùm eius ſapientiam audire liceret. Si ergò tam potens Regina ſapientiam Salomonis ſectata eſt: quæ illius rei cauſa fuit? Hęc nimirum, quòd *Sapientia donum Dei* exiſtat. Quàm quò effundit, ibi quærenda eſt. Et iſta cognitio ardua eſt, ſi homo intelligit, dona Dei ibi quærenda eſſe, vbi latent; ac decere, vt vel coacti ea venemur & conſectemur. Quòd ſi etiam coactis hoc faciendum eſt: quis quæſo iure ſubſannet eum, qui id vltrò ſubit ac perficit? Verum quidem eſſe non nego, quòd hi, qui talia non audent, audentibus opulentiores ſint. Nam qui poſt fornacem conſidunt, perdicibus & cupediis faginantur. Qui verò artes foris venantur, iuſculum de lacte ſorbere coguntur. Angularij illo ornantur & onerantur, induuntur ſerico & byſſo. Ambulones autem vix craſſo linteo ſoluendo ſatis ſunt. Qui intra pomœria ſua latitant, & calidum & frigidum ad ſummum votum promptum habent. Artium verò captatores, ſi deficerent arbores, vix pro corpore vmbram alicubi impetrarent. Qui ergò ventri ſeruire volet, is me non ſequatur: ſequatur eos, qui mollibus veſtibus incedunt. Hi ad peregrinandum idonei non ſunt. Tradidit enim Iuuenalis, lætè eum tantùm ambulare, qui vacuus peregrinetur. Illi ergò verſum hunc ratum habentes, ne fors à latronibus opprimantur, domi poſt fornacem latitant, & ſemitoſta pyra verſant. Firmiter ergò mihi perſuaſum eſt, quas hactenus peregrinationes confeci, mihi non probro, ſed ſummæ laudi & gloriæ eſſe futuras. Nam id ex ipsâ rerum naturâ euicturus ſum. Hanc qui indagare volet, opus habet, vt codices eius pedibus terat & verſet. Scriptura cognoſcitur per literas: Natura verò pedibus ediſcitur à regione ad regionem, eundo. Quot terræ orbis: tot folia naturæ. Talis naturæ codex eſt: tali modo eius folia vertenda ſunt.

Regina Arabiæ diuius.

Sapientia donũ Dei.

Artes pauperculæ.

DEFENSIO V.

Repudiationis Pseudomedicorum, & eorum societatis.

Nihil sine næuo.

CVm nihil vspiam tam purum inueniatur, quòd non maculâ aliquâ pollutum sit: operæ pretium est, vt pollutũ à puro probè discerni doceatur. Nam id etiam in Medicinâ ratum est, *plura mala, quàm bona* enumerari. Quòd si inter ipsos Christi discipulos duodecim vnus proditor ac degener fuit: quantò id magis inter homines certum erit? Et credibile est, inter duodecim vix vnum probum inuentum iri. Ratio est: quod *ex charitate nobis facienda omnia sunt*. Iá verò ex charitate nihil fit: sed quęcunque pręstantur, propter recompensationem & remunerationem debitam suscipiuntur. Hanc sequitur commodum priuatũ. Ex hoc spurij & illegitimi in Medicinâ Medici nascuntur: qui solum quæstum venantur, ac mandatum charitatis satis frigidè complent. Quamprimùm autem captatio lucri proprij incipit: ibi & artes, & opera adulterantur illicò. Hæc enim ex charitate promanare decet: aliàs perfectũ nihil præstò est. Sicut enim duplices Apostolos fuisse scimus, quorum vnus Christũ emolumẽti proprij causâ dilexit, quâ causâ etiam crumenā commodi proprij accepit: sic eadem causâ impulsus idem Christum ipsum vendidit; eâdem ex causâ Christum in mortem tradidit. Quantò magis autem Pseudomedici homines perdent, corrumpent, & iugulabunt hac de causa, vt quæstus priuatus augeatur, nec incrementum eius alicubi impediatur? Quamprimùm enim charitas in homine refrixit, ad ferendum proximo fructum idonea ampliùs non est. Fructus verò quicunque hinc emergunt, in commodum priuatum omnes congeruntur. Hinc ergò colligi debet, *Naturas Medicorum geminas existere. Alij ex charitate, alij ex quæstu operantur.* Ex operibus autem vtrique noscuntur. Probi & iusti per charitatem patent, quam erga proximum temerè non violant. Improbi & spurij contra mandatum hoc leui causâ impingunt, metentes, vbi semen non iactârunt, & in omnibus lupos æmulantes, corradentes vndecunque corradi quid potest, vt cumulus rei domesticæ augescat, mandati diuini plùs satis aliàs securi. Refert exemplùm Christus de Margatita empta, & per thesaurum illum redempto agro. Quo docere voluit, charitatem non in numero, sed paucitate versari. Id enim dicturus erat. Si probus medicus es, margarita tua æger est: Idem is æger est, in quo thesaurus conditur. Ex quibus consequitur, debere Medicum sua omnia vendere, & ægrum sanitati restituere. Hæc virtus charitatis est erga proximum. Quòd si verò quid secus fiat, ac tu non tuum saltem reserues, verum suis ægrum quoque expiles: ita tu scripturam minimè comples, vnde nec ars tua in Medicinâ perfectā esse potest. Semper enim id nostris obseruari debet oculis, quod Iudę crumena quæstus proprij tradita, & Apostolis cæteris adempta sit, quos edere decebat de iis, quæ apponerentur. Sponte suâ quid apponere, id ex charitate procedit. Poscere, sollicitare, emendicare, id concessum minimè est. Nam quod à proximo accipere debemus, id semel & omninò charitati concreditum est, nec potestati nostræ commissum. Ideò hinc consequitur, eos, qui in viis Dei ambulant, secundùm dona diuinitùs sibi data, perfecta opera & fructus omninò manere. Qui verò contra scripturæ institutum operantur, ij miseriis & aduersitatibus plurimis obsepti sunt, cum illis vniuersis, apud quos quæstui priuato aucupantur, nisi fors fiat, vt Deus in proximo contra Pseudomedici artem & remedia quid operetur. Aliàs enim ipsorum manuum operâ nemo sanus fiet. Nemini autem id extraneum videatur, quòd in medicinâ quæstum priuatum elogio ornare non possim. Cùm enim compertum probè habeam, quàm nocens res sit emolumentum proprium, adeò vt artes etiam per illud fœdè adulterentur, & ad solam speciem fucúmque dirigantur: certum est, sine falsitate talia patrari minimè posse, quæ falsitas corruptionem rerum vniuersarum postmodum inuehit. Decet ergò medicum non è quæstu, sed è charitate prodire. Ea curâ caret, nec sollicita est de victu crastino, sed ita secum cogitat: *Si lilia campi probè vestiuntur, si volucres cœli largè cibantur: quantò magis homo, qui secundùm cor Domini ambulat.*

Mala plura bonis.

Charitas emortua.

Lucrum causa rerum omnium malarũ.

Lucro Christus proditus.

Medici duplices. Charitatis quæstus.

Pseudomedicorum natura.

Improbi medici non sanant.

Quæstu omnia adulterantur.

Cùm verò ad medicinam tam diuersæ naturæ homines confluant, qui lucro

Medicorum mira miscellia.

cro priuato certatim omnes inhiant:quî quæso sermo meus locum inuenire possit, quo ad charitatem eos tam sedulò voco ac inuito? Me ipsum quidem pro meâ parte, medicinæ haud pudet leuiter, cùm video, quàm tota imposturis nunc ea corrupta sit. Hodie enim vel sceleratissimus quique carnifex, aut Leno, aut canum cæsor, ex adipe humano aut canino aurum cudere, ac per eum morbos vniuersos sanare aggreditur: cùm tamen, ipsâ conscientiâ teste, conuincantur, quòd præter vnum curandum morbum aliorum permissioné neutiquam habeant. Nihilominùs quæstus proprij studio ægros suscipiunt, quicunque demùm offeruntur ipsis vndecunque. Sic ergò in tribum Medicorũ se inserunt etiam pessimi quique & ignauissimi scurræ, venenũ sua remedia obtrudentes, vtcunque vel quadrent, vel commodent. Hoc pacto, qui aurum in loculos concatenare nouit, is probi medici illicò laudem obtinet. Eodem modo & phatmacopœi tonsorésque imperiti medicinam tractate audent, in quâ tamen non sine læsione conscientiæ suæ versantur, ac animarum propriarum curam abiiciunt, saltem vt corraso lucello ditescant, domos ac aulas exstruant, & ornamenta illis omnia addant. Nec curant admodum, quo iure illa possideant: modò præstò sint. Mos quin etiam hodie doctoralis emersit, (quod vbi iustum esse scriptura testetur, equidem ignoro) vt accessus seu visitatio ægri vnaquælibet floreno vnó remuneretur. Sic & lotio videndo, & rebus aliis quoque sua taxa ordinaria præstituta est. Vt tamen vnus cum altero misericorditer affectus sit, & mandatum charitatis impleat, id nullâ consuetudine insolescere velle nimis verè videtur. Quin nec porrò legibus ipsis sua auctoritas integra perstat: sed vna summa lex est, *Rape, Expila, fas seu minùs sit.* Sic nempe torques emungunt, sic annulos aureos extorquent: hinc vestibus sericis amicti incedunt, adeóque probrum suum ac flagitium vniuerso mundo exhibent spectandum, quasi verò id spectaculum honori ipsis & commendationi futurum sit, vt velut imagines luculenter picti incedant, cùm potiùs ea abominatio grandis in conspectu Dei sit. Et non merito aliquem pudeat eius possessionis, cuius natura ac dignitas à tam vilibus scurris tota peruertitur & contaminatur? Et licèt ars ipsa quidem per se thesaurus ingens sit: id tamen ab hominibus illis nauci nunquam expenditur. Ita ergò passim plurimi Medicinam tractant, nec quisquam ferè vspiam est, qui eius sibi non aliquem cognitionem arroget. Isti tamen fures ac latrones sunt: qui non per ostium ingrediuntur. Ars ipsorum summa est, nugari, Verba facere, Terminum prætendere. Ac dolis quidem suis foràs etiam interdum aguntur. Quem verò locum semel deserunt, ad ipsum redire denuò non audent. Ac similes tabellariis sunt, qui, quò peruenerunt, nuntium nouum spargunt, eámque subindè cantilenam resumunt. Si redeant, jam ampliùs in pretio nullo sunt. Dolendum ideò grauiter est, tantam artem à tam inscitis & leuibus hominibus tractari, ac eò corruptelæ agi, vt ne ipsi quidem veritati deinceps fides adhibeatur. Nam eò iam improbitate ipsorum res deducta est, vt Medici passim vniuersi vnius farinæ censeantur, nec cuiquam etiam peritissimo laus sua integra persistat. Id quod tantoperè admirandum nemini est. Nam cùm mendacissimi ac perfidissimi Iudæi quoque sacram Medicinam tractent, & à Pharisaicis hominibus magni æstimentur: quis quæso deinceps honorem deferat professioni tali, quæ à tam facinorosis nebulonibus obitur & administratur? Interim cùm fatale mundo sit, vt decipi velit: quia vnum ephippium omnis generis equis accommodatur, nec essentia morbi cognoscitur, sed quidquid in phantasiam alicui incidit, id ipsius ars est; ideò nulla experientia nulla veritas habetur; & inde fit, vt tot corruptelæ iuxta synceram Medicinam passim irrepant. Quî enim frugi homines sunt, istiusmodi nihil attentant. Et nisi vltrò citróque ludificari se homines optarent: medicæ certò, prouinciæ administratores longè digniores & puriores præficerentur. Sed iste mos est mundi perpetuus, vt bonos, peritos & frugi artifices tolerare non possit. Similis autem cum simili & facilè iungitur, & promptè colliquescit. Non inquam verò, candidus ac probus quis erubescat Medicus, qui inter istiusmodi scurras connumeretur? Non ob id tantùm, quòd medicinam tractant: sed quòd insuper omnifariæ etiam libidinis artifices & assertores existunt. Nullam non religionem

Medic. trib. nebu onibus corrupta.

Medicorum mos prauus.

Pseudomedicorum lex.

Medici Tabellariis similes.

Iudæi taxantur.

Mundus vult decipi.

gionem ipsi callent: omnia iudicant, ac pro suo arbitrio vel laudant, vel culpant omnia; ac quicquid velint, agendi sibi potestatem liberrimam sumunt. Quin & linguarum omniũ peritiam iactant. Si diligẽter intuearis bardi sunt. Nec desunt, qui cœlum huiusmodi res operari, ac firmamentum corruptelarum harum caussam esse, profiteantur. Sed & mihi ex parte quâdam firmamentum percognitum est: nec tamen cognoscere possum, quónam pacto ex firmamento huiusmodi imposturæ in medicinam dimanare queant. Certius verò & exploratius hoc est, proteruiam & leuitatem hominum fraudum istarum causam esse. Nec est, vt culpa in extranea ingeratur. Quilibet seipsum tangat & iudicet. Quis enim hodie non vel ante enatas alas peruolitare annititur? Dolus autem is in hoc consistit, quod agant illi, nec quid agant, compertum habeant. Leuitas verò in hoc posita est, quòd quis rem præstare annititur, cui se imparem esse nouit. Pseudomedici enim sic apud se cogitant: *Etsi quidem opus non succedat, tamen excusationem facilè inuenies, nequitiam tuam Deo impingendo, aut culpam in ægrum transferendo. Interim quicquid fiat, tibi pecunia adnumeranda ab ægris erit.* Ars est medicina eiusmodi, quæ nonnisi cum scientiâ certissimâ & experientiâ maximâ, & metu diuino summo exerceri à quoquam debet. Deum enim qui non metuit, is iugulando & furando assiduò pergit. Qui fronte carent, hi nec pudorem vllum in se habent. Summum dedecus, imò fatalis pœna est, huiusmodi facinorosos homines non agnosci: cùm tamen, quam scimus arborem frugi non esse, admotâ securi deiiciamus, & in ignem ingeramus. Sed decipiuntur homines, eò, quòd magistratus videant erga illos humanitatem, & Pseudomedicorum ipsorum promptam obedientiam ergà debitos. Necesse est igitur discrimen quoddam medicorum seruari, eorum nimirùm, qui in lege Dei ambulant, & illorum, qui in legibus hominum ambulant. Ille spectat charitatẽ: hic quæstum facit proprium. ¶ Defensionis iam ergò meæ hic colophon fit, cum pseudomedicis istis mihi nihil quicquam commercij esse, nec me fraudibus ipsorum vel in minimo adstipulari. Et si per me staret, vt securis arbori inutili admouenda esset, mora non longa fieret.

Astra improbitatis humanæ caussa nõ sunt.

Ars medica vt exercenda.

DEFENSIO VI.

Austeritatis & iracundiæ Theophrasti excusatoria.

INTER cætera, quæ criminosè mihi illi obiectant, hoc non est minimum, quod capitis heterocliti sim, & miri comatis, quòd austerè quærentibus respondeam, quòd ad cuiusuis expectationem paratum me non offeram, quòd lenitate debitâ non omnes audiam & admittam. Ista talia mihi probro & vitio maximo dant illi. Ego verò ista adeò in vitio coniuncta non esse scio, vt etiam virtuti proxima esse eadem apertè profitear. Nec me alium esse omninò velim, si possim quidem facillimè. Mihi hæc mea natura apprimè probatur. Pro meæ tamen huiusce austeritatis excusatione ita attendite. E filo quidem subtili natura me non texuit: nec meæ is patriæ mos est, vt sericum nendo magnus quæstus fiat. Ficubus non alimur aut mulso, aut similibus. Cibus noster est, caseus, lac, & panis auenaceus. Hæc quî subtiles homines facere possint? Sed & quod à teneris nobis implantatum, per omnem vitam resipimus, id valdè crassum est, si conferatur cum subtilibus illis, tenellis & comptulis. Nos enim qui inter pinorum conos enutrimur, similes esse non possumus istis, qui cum mollibus vestibus in Gynæceis educantur, Vnde fit, vt crassus crassus iudicetur, etsi sibi ipsi quidem subtilis satis & amabilis videatur. Idem mihi quoque accidit. Quod enim ego sericum esse iudico: id ipsi crassum linum censent.

Theoph. austeritas virtutis est.

Theoph. educatio.

Sed quòd dura & austera hominibus responsa dem: huius excusationem talem habete. Medici mihi aduersi, artis parùm habent. Ideò humanitati student, & verborum blandimẽtis operam dant, modestis ac leuibus sermonibus homines instituunt, & rem omnem amabili explicationis serie deducunt, discedentes humaniter dimittunt, ac dicunt, *Mi Domine, breui ad me reuise: Mea vxorcula, adesdum, & Dominum ad ostium comitare, &c.* Ego contrà ita prorumpo: Quid est, quod poscis? Mihi iam otium non est: res festinationem illam non exigit. Hoc illicò facto in patrios cineres minxi. Sic ergò hactenus ægrorum oculis præstigias effuderunt, vt persuasum iam omnes habeant, in

Pseudomedicorũ mos.

in blandimentis, assentationibus, & affaniis artis summam omnem positam esse. Hos nobiles seu Iunckeros vocant, qui institores adhuc redolent. Illos Dominos appellant, qui sutrinam & nescio quid grauius resipiunt. Ego verò, si vtilitatem potiùs hominum meditor, quàm affecti gratiam, effudi illicò quicquid in ollâ iusculi erat. Et tamen mihi propositum hoc obstinatum est, assentatoriâ linguâ nihil lucrari, sed solis operibus vacare. Quod institutum, & illi mecum commune non habent, ex sui ingenij me normâ iudicant mirabilem esse, & in responsis dandis durum & ingratum. Quanquam nec vnquam mihi id præsumtum fuerit, vt victum assentando & blandiendo pararem. Hinc fit, vt nec exercere id possim, cui priùs nullam operam impendi Sed nec æquum est, stipitem quemuis hominem manibus attolli: cùm multi eorum ne quidem trahâ proferri digni sint. Decet Medicum sepositis titulis & assentatiunculus omnibus ita responsa dare, vt breui sermone rhombum complectatur, vlcus tangat, nec quoquam nugando euagetur. Opera enim & res, non verba consiliorum neruus sunt. Sic ergò, quòd hanc accusationem attinet, hisce me satis defensum & assertum esse confido, contra æmulos ebuios quoscunque. Quâquam & in ægros ipsos me durum nimis esse dicant, dum ad præscriptum meum regimen illi sese non satis probè accommodant. Hoc verò iniustè non facio, sed finem hunc vnum constituo, vt nimirum Medicina ipsa, vera & genuina hoc pacto deprehendatur, vt ægri citiùs sanescant, & ego apud aduersarios eò minùs malè audire cogar. Ista ratione autem vel turturi stomachus moueri aliquando possit.

Victus assentãdo partus, turpis.

Porrò autem meos mihi quoque famulos ac discipulorum nonnullos obiiciunt, qui meæ austeritatis pertæsi, discessionem fecerint. Ad hunc cauillum ita respondeo. Carnifex seruorum meorum viginti & vnum è viuis sustulit. Deus ipsos omnes iuuet. Quî verò mecum manere possint, quos carnifex aufert? aut quid mea ipsis indignatio fecit? Si ipsi indignationem carnificis euitassent: hęc demum vera ars futura fuisset. Quòd si serui alij quoque, eiusdem cum prioribus farinæ, qui tamen carnificem hactenus effugerunt, profugi meam passim iracundiam decantant: quid id admodùm referat? Quî verò non iracundus sim, si seruus serui officium nõ facit, sed dominum improbè affectat? Si suum satagens commodum, damnum & ignominiam meam accurat, & de noxis datis insuper mihi insultat? Si clàm me apud ægros criminando ipsi succedunt, & me inscio curam illorum, mercede dimidiâ acceptâ aggrediuntur, dicentes, se mea secreta omnia nosse? Quæ ipsorum proteruia si mihi innotéscat, quî non indignari debeam? Scelus hoc in me commiserunt, Doctores, Chirurgi, tonsores, discipuli, serui, pueri etiam. Et tamen posthæc omnia ego agnus sim? Mirum, ni lupo sæuior fiam. Interim mihi pediti migrandum est: cùm ipsi caballis incedant Hoc mihi tamen solatio perpetuò est, quòd mihi ipsi subinde ego similis maneam, cùm tamen ipsi profugiant, & in facinoribus enormibus corripiantur. Quòd de me Doctores querelas mouent: id nouum non est. Veritas enim auditu dura & acerba est ei, cuius fraus in lucem profertur. Quot verò sunt, qui propter istiusmodi me impendio etiam commendant! Doctores autem & ipsi hi sunt. Eadem quiritatio etiam Pharmacopœorum est, me nullius operâ & industriâ contentum esse. Mihi tamen probatur omnis, qui rectè facit. Si verò *Quid* pro *Quo*, *Merdam* pro *Moscho* potrigunt, isti equidem flagitio astipulari ac assensum dare minimè possum. Insuper eius quoque, quod mihi dant, vix pars tertia bona & vtilis est. Interdũ ne illud quidem est, quod esse debet. Et ego tamẽ meis ægrotis *Quid* pro *Quo*, exsoletum pro vegeto ad exemplum eorũ temeratius ministrem? Faciam certè, si meam ignominiam, ægrorum damnum, & horũ denique ipsam mortem non magni pendam. Sic ergò si pro innatâ mihi naturâ (quam ego tamen satis humanam censeo) ego me gero: aleatores illi me iracundum & mirabilem vocant, Doctorũ cæterorum omnium dissimilem, & solũ hâc austeritate famosũ. Tum & me breuia Recepta scribere dicunt, non ex 40. vel 60. ingredientibus constantia. Quiritantur, sibi suas pyxides non vacuari, pecuniç nihil ad culinam accurari. Hinc illę lacrymę, hinc illæ odiosæ insectationes & calumniæ. Iam verò vos ipsi iudicate, vtrínam horum plùs debeam? An potiùs Pharmacopæorum culinæ emolumentum euacuandis pyxidibus: an verò ægrorum salutem præstandâ sanitate

Theophr. seruorum profugorum tragicus exitus.

In Theophrastũ omnes perfidi.

Veritas acerba auditu.

Theophr. cur austeritatis accusetur.

te accurare debeam? Hinc iam omnes videant, quàm Heteroclitus ego sim, & quàm caput hoc meum intolerabile existat. Nam si in causis meæ iracundiæ reddendis porrò pergere vellem, pol vniuersi erubescerent & confunderentur, qui hanc mihi probro & crimini dant: Hæc enim ipsorum accusatio, multa flagitia per me de ipsis prodenda eliceret, apud omnes probos iudices & auditores iure merito detestabilia. Quòd si verò & Chirurgorum nonnullorum causas manifestare vellem, propter quas ipsi mihi infensi sint: arbitror equidem, cõditionem ipsorum nihilo tolerabiliorem fore, ac fuit eorum, de quibus paulò antè diximus. Ideò ex defensione hac sextâ velim omnes & singulos admonitos, vt hæc, de me quæ audiunt, iudicio æquo, ac æquâ lance expendere velint, ac ita cogitare: insimulationes istas ex puro & defecato pectore minimè dimanare, sed ex merâ inuidiæ sentinâ potiùs exundare, vt hoc pacto nimirum sontium flagitia velentur, & insons ego nequitiæ ipsorum piacularis fiam.

DEFENSIO VII.

Quod nec ego omnia sciam, poßimque, quæ vsus ac neceßitas cuiuslibet poscat.

Diffiteri autem equidem nec possum, nec volo, me illum non esse, qui petitui & spei vniuersorum de me conceptæ per omnia in omnibus facere satis queam. Nec enim Deus tali ingenio Medicinam donatam voluit, vt ad cuiusuis arbitrium ac votum ea parata sit, & quælibet confecta det. Quòd si ergò Deus homini alicui sanitatem impertire ex consilio priuato nolit: quid contra Deum in casu isto valeam ego? qui Deum tamen nec cogere, nec iubere possum. Sed à cuius nutu vterique, & æger & ego, pendemus? Hæc ergò responsio generalis sit: si Deo illi curæ essent, & ipsos Deus sanari vellet, naturæ opem ipsis haudquaquam subtraxisset. Nec mihi res ista alia videtur: quàm si quis sibi videatur ipsi comptus, politus, & amabilis, poscátque, vt omnium fœminarum ac virginum amore polleat, cùm is tamen eâ formâ natus sit, vt claudicans simul & gibbosus cum deformitate vniuersi cæteri corporis certam omnibus spectaculum exhibeat. Et hunc quî quæso amare fœminæ delicatæ possint, quem non amauit natura ipsa? quem in vtero materno ipsa distorsit, & miserè deformauit? vt verò adhuc pleniùs rem accipiatis, scitote, *ei, cui Deus non fauet, ipsam naturam salutare nihil quicquam conferre.* Hi duo fauores nisi mutuò sibi correspondeant, quid faciat Medicus? Aut quis de in felici successu ipsum criminabitur? sed & hoc mihi obiiciunt, quòd, ad ægrum si vocer, affectũ ipsius ex tempore non dignoscã, sed ad illum noscendum longo tempore opus habeam. Id de me verum est. Quod verum illicò & ex tempore iudicant ipsi, symbolum id stultitiæ & arrogantiæ est. Nam exitus demùm docet, quod præcipitanter & perperam iudicârint: adeóque fit, vt indies minùs sciant, ac suum mendacium, hoc pacto ipsi turpiter prodant. Contra verò mihi animus est, scientiâ aut certitudine indies magis magísque augescere & locupletari. Morborum enim abditorum non tam facilis cognitio est, ac colorum externorum. Dum enim patent, iudicatu facilè est, quis color niger, viridis, & cyaneus sit. Illis verò si velum prætendas: tum nec ipse istos discreueris ac diiudicâtis. Nam per velum transuidere, id artis est: cuius ipsi in totũ rudes & ignari sunt. Quod oculi dictant, id ex tempore cuiuis discernere licet. Quod verò oculis absconditũ est, id frustrà iudicare molieris eo modo, ac si pateret, & foris expositum esset. Exemplo sit vobis ærarius. Is quomodocunque, aut peritus, aut artificiosus, aut sagax sit, si mineram quandam primò videt, tamen nescit, quid nam sit, quid contineat, aut quomodo tractanda sit, an torrenda, aut liquanda, an vrenda, aut quocunque modo alio præparanda sit. Nam primò eius rudimentum facere, & probationes aliquot sumere cogitur, vt quò euasura sit, accuratiùs intelligat. Illa probè excussa, & tentamine necessario cognita. Postmodum, quid de ipsa fieri velit, statuit & decernit. Eadem omnino ratio est morborum etiam absconditorum diuturnorúmque: vt subitaneum de ipsis iudicium fieri minimè possit: nisi id forsan ab Humoristis temerè & ridiculè tentetur. Ideoq; istiusmodi affectuum indagatio, pẽsitatio, trutinatio & tẽtatio sedula nemini vitio danda

Theophr. cur non omnes sanet.

Cur multi non sanentur.

Morborum cognitio difficilis.

Sensui iudiciũ vbi certum.

Iudiciũ morborum absconditorum difficile.

da est. Per tentationem autem morbo probè cognito, situm demùm ad eius sanationem viriliter te accingas, boni Medici officium feceris. Nam aliâ ratione cum morbis procedi minimè debet: Hac vero via Humoristæ in probandis morbis non incedunt. Quæ causa est, vt tot ægros, ad cœmiterium amandent priùs, quàm artis neruum teneant: & tamen ne sic quidem ad eius abdita satis penetrant. Hæc facies est ipsorum artis. Et per artifices tales ego me iudicari patiar? Esto: non omnia me posse. Quid verò possunt ipsi, qui putant, nihil momenti alicuius esse, quod à Sole non sanetur, hoc est, ab Auicennâ, à Rabi Moyse, tumultuariâ methodo, vtcunque cedat? Hi nimirum ipsorum Aphorismi sunt: quibus viam compendiariam ad cœmiterium ęgris moliuntur.

Medic. reprehensio.

Quòd, quæ incurabilia sunt, sanare non possum, cur id mihi obiectatis vos, qui tamen nec morbos leues & sanabiles legitimè curare nouistis, qui perditis, quod ego reficere & restaurare cogor? Quî verò equidem præfectum cor, auulsam manum reponere & reagglutinare queam? Quis in naturæ luce vnquam tam potens fuit, vt mortem ac vitam vniret, ita, vt mors vitam acciperet? Nec enim hoc opus naturale est, verùm diuinum. Talia cur ego præstare possim, cùm vos ne quidem vulnusculum sanare possitis, in quo tamen nihil periculi est, aut lethale quicquam, nisi quod vos accersitis: Luscitiosi nimirùm estis: quod in distanti est, videtis, & vos ipsosmet non videtis in proximo. Testis mihi vestra conscientia erit, contra quam peccatis, quòd iniquè velare ea cupitis, quæ patrare tamen non erubescitis. Ante vos medicinæ à Deo omnes prostitutæ sunt, quibus sanabiles morbi tolli possunt, quos ipsos vos tamen curare minimè scitis. Cur ergò me vellicatis vos, quod in incurabilibus morbis nihil præstem, cùm tamen ad eos à Deo nobis nulla remedia data sint? sed coronidem defensionis huius accipite. Quî obsecro morbos curabiles sanare queam, si grando pharmacopolia percutiat? Si fulgur culinas adurat, quis de cibis edere possit? Quî pellis sclopetorum glandes arcere, aut lorica frigus aspellere queat? Quomodò ad curationem mihi *Quid* pro *Quo* sufficiat? Nam illo vos ægros plerósque deiicitis. Ac bona fortuna vobis opus est, vt per *Quid* illud pro *Quo* nulli tumultus, nulla latrocinia inuehantur. Quis per aromata adulterina id perficiat, quod genuina & vera sola possunt? Qui per situ corruptas herbas obtinere id possit, ad quos requiruntur integræ & virentes? Quis tolerare potest, vt pro Diagridio succus Tithymalli ministretur? Quis ferat, picem calceatorinam destillatam pro oleo benedicto porrigi? aut pulpam cerasorum cum theriaca permixtam pro Mithridato præberi? Nam si simplicia vestra omnia ae composita excutere pro necessitate aggressurus sim: quo illa sese proripient?

Et hæc defensionis meæ scutum nouissimum sit, tamdiù, donec iniuriis & calumniis nouis irriter. Nam tunc quoque nobis machęra domi erit. Bonos autem ac frugi omnes homines rogatos volo ex conscientiâ syncerâ ac rectâ, vt sensu iniquo hæc mea scripta non iudicent. Ad responsionem & defensionem siquidem me necessitas ipsa compulit. Ita nec Christus obticuit, sed obtrectatoribus restitit. Defendere se ac tueri honestum, imò necessarium est, ne gloria & locus cedatur iis, qui in calumniatrice linguâ præsidium omne collocant. Quibus nisi seriò iretur obuiam, clamoribus suis, ipsi omnes obtunderent, & cum trophæis suis nouas subinde seductiones, scandala, ac flagitia inueherent. Responsionis ergò is modus hîc, & finis sit, vt tam præsentes, quàm futuri errores ac corruptelæ diluantur & anteuertantur, ac simul ipsi nugatores, quàm mali pili sint, manifestentur. Sic & mihi animus gestiit, vt me animosè tuerer cõtra vniuersos illos, quorũ cor liuoris exquiliis scatet, vt hoc pacto vtrique vtrinque, quales simus, innotesceremus. *Oportet enim, vt calumniæ ac flagitia inundent. Væ autẽ per quẽ illa introducũtur?* Hoc idẽ dictũ est: Necesse est, vt mẽdaces veritati obloquãtur. Væ autẽ illis. Nã mendaciũ per veritatẽ manifestabitur. Si illi sua scelera occulerẽt: ego quoque veritatem de ipsis non proderẽ. Id verò, quia fieri necesse est: mendacia ac flagitia silere non possunt. Væ autem ipsis. Tuum autem officium est, Lector, vt æquo ac candido animo omnia pensites. Sic fiet, vt lectionis tuæ fructum certum omninò sensurus sis.

Defensio sui cuilibet licita.

CONCLVSIO.

CONCLVSIO.

ITA ergò, Lector, defensiones hasce meas magnâ ex parte intellexisti, & rem omnem, quantùm fieri potuit: modestissimè me tractasse attendisti. Tibi iam integrum est, Marte proprio excogitare, quanta homines leues & futiles iactare & tractare soleant. Potes etiam hinc noscere, ad solos Medicos contentionem spectare. Vnde iam augurari scies, inter qualésnam homines Medicina hodie versetur; & quàm impar id par sit, si Polydorus ac Apollo, cum modernus conferantur. Nam ad hoc spectaculum vel ipsa naturâ exhorrescere nqueat. Ipsa enim sagacissima suum hostem multò sentit procliuiùs, quàm canis suum interfectorem. Quo Encomio celebrari Medicina, & quibus honoribus ornari Medicus debeat, id abundè satis ex S. Scriptura patet. Et ratio dictat ipsamet, eam digitum intendisse in Hyppocratem, Apollinem & Machaonem, qui purissimo Medicinæ genio acti prodigia, signa, & opera in entia exhibuerunt, & se lumina Naturæ ipsissimâ præstiterunt. Quantacunque mea simplicitas est, id tamen assequi facilè possum, quòd S. Scriptura non intenderit ad eos, qui operibus carent, qui clamosi sunt, qui mercenarios agunt: sed quòd præcipuè innuerit ad hos, qui Machaonis vestigiis insistunt. Ex prægressi colligi facilè potest, ærumnis ac laboribus mundum omnem plenum esse. Mihi tamen dubium non est, quin, si magistratus rerum harum noscendarum studio flagraret, & malum idem perpessus esset, propter charitatem proximi multò acriorem censuram instituturus sit. Laudatissima prouincia Carinthiæ hæc altiùs animo imbibit, ac Mecœnatis munere fungitur, & nostri seculi Hippocraticorum vnicum asylum est, est vnica tutela & protectio. Cui Deus pro heroicâ hâc virtute refundat pacem, gratiam & concordiam in æternum, Amen.

Hippocrates Apollo Machaō purissimi Medici.

LIBER SECVNDVS,

LABYRINTHVS MEDICORVM DICTVS.

THEOPHRASTVS HOHENHEIMIVS, &c. HIPPOCRATICIS Doctoribus salutem.

COMMODVM mihi iam & tempestiuum videtur, vt quibusnam in dicendo libris vsus sim, tandem edisseram: quò nimirùm hoc pacto multorum exspectationi fiat satis. Scire vos autem, Domini ac amici dilecti, vnicè velim, libros eos, quos tam mihi, quàm vobis vetustas obtulit, ad propositum meum sufficere minimè visos fuisse. Nec enim illi perfecti, sed chaos quoddam confusum & indiscretum fuerunt, quorum lectio auia potiùs, quàm peruia monstraret. Quæ mihi causa quoque fuit, vt illos è manibus excuterem. Interim hoc autem nimis quàm verùm est, discipulum sine magistro esse non posse. Ab hoc enim ille vt discat, opus habet. Hinc me cura illa subinde tenuit, vbinam tandem verus Magister degeret, qui sapientiam solidam doceret. Priscos enim scriptores pro his agnoscere inidoneum videbatur. Tandem ergò sic mecum rationem subduxi: Quid, si liber nullus, nullus Doctor sub Sole esset, vndenam tandem disceres? Ac certis postmodum documentis comperi, Medicinam sine omni viuo magistro ratione expeditissimâ addisci posse. Id verò, quo fieri modo, quâ viâ posset: libris quibusdam collectis & hîc insertis explicaturus sum, qui rerum & artium omnium inueniendarum, & Theoricæ vniuersalis indagandæ palmarium quoddam fundamentum sunt. Isti posteriùs connectentur: quorum tamen summa hæc est, vt solidè statuatur, hominem ex homine, veluti magistro singulari suam salutem quærere aut captare minimè debere: sed disertis hominibus, ex libris fundamentalibus perfectum fieri oportere. Et hoc principium vnicum luminis naturæ est, quòd homo ex seipso & ratione propriâ promere minimè potest. Homo quidem largitur aliquid: sed illud imperfectiùs. Perfectiùm altiùs inuestigari debet, ex scaturigine nimirum illâ, quam omnes homines bibũt. Et licet Deus quidem S. Petro ac Diuis aliis potestatem dæmones eiiciendi, & mortuos ressuscitandi largitus sit: hanc tamen ipsi potestatem conferre, aliis minimè possunt. Sic pariter nos quo-

Libri Medici Antiquorum chaos.

Disciplina non est sine magistro.

Medicina ex libris viuis discenda.

quoq; à Deo & apud Deum ista accipere cogimur. Sic in Medicinâ quoq; homo aliquid largiri potest, sed institutionem tantùm simplicem ac rudem. Perfectum ipsum ex lumine naturæ desumi debet, eo modo, quo Apostoli sumpserunt à Deo. Pro exemplo hoc sit. Apostoli ex seipsis Christũ non prædicarunt, sed ex eo, qui ignitis linguis per ipsos locutus est quem ipsi magistrũ habuerunt. Huiusmodi schola Medicis quoque adeunda est, vt nimirùm lumen ipsius naturæ Medicum instituat ex Philosophiâ, ex Astronomiâ, non homo verò, vt in quo naturale lumen minimè effulgescat. Et hoc vt commodiùs à vobis intelligi possit, decreui libros principes naturæ luminis proponere: vt ex ipsis intelligatis, vbinam schola Philosophiæ fundata sit, & quonam modo genuini illius libri quæri debeant. Quo confecto, deinceps nec mihi, nec vobis opus erit, vt porrò papiraceis libris adhærescamus. Nam cuilibet fanatico præconi si auscultare velimus: vbinam tandem finis, aut veritas impetrabitur? Per hos libros autem seduci nemo potest. Nam in his solis veritas traditur. Hos legite, euoluite. Tradunt ac docent illi, quomodò seruire possimus ac debeamus proximo, non ad damnum, sed ad commodũ. Et hisce vobis, quicunque estis, aut eritis pastores corporum, commendo vnicè illustres ac laudatissimos proceres Archiducatus Carinthiæ, vt ipsis de naturali omni auxilio, in vobis quod erit, fidelissimè prospiciatis, ac singulariter quidem ex eâ propensione, quâ in vniuersum ægros quoslibet vbiuis gentium ereptos & sanatos optatis. Illius memores estote, quod Deus locutus est: Vir sapiens non aspernabitur Medicinam. *Ibi enim Deus præcipuè, & operatur, & habitat. Dabam Cal. August. Anno salut.* 1538.

Institutio perfecta ex lumine Naturæ est.

Libri Naturæ luminis quid tradunt.

PRÆFATIO

IN LABYRINTHVM

MEDICORVM ERRANTIVM

Doctoris Theophrasti Hohenheimij.

QVI *in errore versantur, hi incerto passu quocunq; feruntur, nec quo se tandem conuertere debeant, exploratum habent. Cùm verò errores sedulò cauendi sint: operæ pretium est, ex errorib. reduci ad viam rectam, qui prauè ambulant, & curari, ne alij subindè atque alij iisdem auiis incidant. Hoc modo Labyrinthis implicita quoque est (vt ita dicam) Religio Medicinæ. Errare & simul scire, boni intellectus est. Sed errantium huiusmodi duo genera sunt. Qui errant, & nec ad Monoculum, nec portam, seu introitum remeare possunt: si cæcorum more oberrant, qui tramitem nullum nouerunt. Hi circumeunt quærúntque, nec finem vnquam inueniunt. His via merus Labyrinthus est: ac quærunt, vbi nihil est, & inueniunt, quod non est, & quod nihil est. Alteri ad ipsum vsque Labyrinthi centrum penetrant, quod si attigerunt, iam Monoculum (quẽ Minotaurum vocant) inuenerunt. Is inuentus Rex fit eorum omnium, qui intus restant ac remorantur. Ibi ergò Monoculatus cum suâ scientiâ gliscit ac dominatur. Error autem omnium grauissimus est, quem ars facit. Et qui in sapientiâ incerti ambulant, hi labyrintho intricatissimo inuoluuntur, quos tandem tenebræ obruunt.*

Religio Medicinę Labyrinthæa.

Errantium duo genera.

Minotaurũ in centro Labyrinthi.

Hi autem per errores suos experimenta multa colligunt. Ambagibus enim obuiis omnibus se passim insinuant, nec tamen portam vnquam peruadunt. Qualis error plus vertiginis & bilis ciet, quàm si eatur in longum seu directum, versus stellas tenebrosas. In huiusmodi labyrintho inueniunt Experimenta experimentorũ, & fatuos omnes labyrinthos alios. Qualis Magister, talis discipulus. Qualis faber tale instrumentum: Qualis ars, tale opus. Et quicunque sub Minotauro, qui Monoculus est, habitant, cæci sunt. Eodem modo cæca etiam oportet esse ipsorum studia, doctrinam, opera, speculationes, sapientiam, scientiam, praxin, & visitationes. Sic ergò sine oculo Labyrinthum ingrediuntur. Ita, quod non videt oculus, nec ipsi vident. In hoc errore id insuper adhuc grauius est, quod etsi quidẽ viderent, & Minotauro similes essent, is tamen solus sit, & negotij satis datum sibimet habeat in eo, ne in errorem ipse quoque inducatur. Ita cæteros dimittit. Vnicus enim oculus ad vnum latus saltem peruadet. Alter cæcus est.

Errores in artibus quam graues sint.

Iam verò in artibus, in sapientiâ & scientiis errare, videte quàm difficile sit & periculosum. Huc enim qui semel inciderunt, retinentur vsque dum ad verum ac genuinum introitum remeârint. Et in hoc labyrintho aliquot mille discurrunt, qui se tamen expedire minimè possunt. Medicinæ laudem sibi quoque Iudæi arrogârunt: & ad mendacium hoc nec dum quidem erubescunt, quòd penes ipsos Medicina sit antiquissima. Ex nationibus quidem

Iudæi Medicinã arrogant sibi.

vniuersis ipsi nebulones omniũ antiquissimi existunt. Quid verò, & qualis ipsorum medicatio est? Quid sciunt? quid præstant? quid ex libris suis hauriunt? In opere nihil sciunt. Imposturas exercere norunt. DEO *ipsi semper, & eius filio aduersati sunt: & idem iam quoque faciunt. Et quî quæso tanta Naturæ gratiâ polleant illi, quam* DEVS *tamen ipsis subtraxit, & illos ignominiosos contemptósque homines fecit. Velut & infectos, ac tam corpore, quàm opibus pollutos eos vnà vniuersis reddidit, qui suâ protectione ipsos fouent, aut quicquam cum illis negotij habent. Boni quicquid nôrunt, id ab extraneis est. Non enim ad medendum illi educati, aut à Deo ordinati sunt, sed ad colendum Deum, & ad ipsi seruiendum. Hæc fuit ipsorum vocatio. Præter hoc, quicquid vspiam vlterius conati sunt, dolus ac impostura mera fuit. Medicina data gentibus est. Hæ medicorum primæ & antiquissimæ sunt. Hinc factum est, vt Græci in Medicinam certatim irruerent, ex caussis multis & variis. Sed in mendaciis adeò profundè mersi sunt: vt post Arabes ipsi quoque eandem prouinciam subire tentarint, velut & Nationes vniuersæ cæteræ. Exitus tamen iste fuit: quò plùs sapientiæ, eò plùs labyrinthi. Intellectus enim humanus nihil erogat aut largitur. Is solus dat medicinã, in cuius ea manib. posita est. Tandem postremi quoque & nouissimi accesserunt, labyrinthum hunc & ipsi obtrituri. Et factum est, vt nouissimi inuenirentur optimi. Primi enim frugi non fuerunt. Salus porrò penes postremos est. Extra hos de illâ actum est. Vt ergò labyrinthum hunc explicarem ac detegerem, & veram eius originem seu principium monstrarem, præsumpsi libros eos proferre, ex quibus intricatæ ambages cognosci ac discerni possent, ac aditus seu introitus statueretur expeditus non ad Monoculũ Minotaurum, sed ad illum trinoculum, vnâ Deitate conclusum. In huius viis stare & ambulare debemus. Et hoc qui facit, beatus est. Qui beatus est, is errore caret ac dolo, nec cor eius imposturâ vllâ occupatum est.*

Medicinam nationes vniuersæ arrogant.

Medicina à solo Deo.

THEOPHRASTVS
LECTORI S.

VM *de me fama passim spargatur, Lector, quasi is ego sim, qui in Medicinam veluti in messem alienam falcem immitam, & non, prout deceat, per rectum ostium ingrediar: æquum est, vt accusationem hanc tempestiuè diluam. Id hoc discursu facio. Dicant illi mihi, quídnam sit per ostium rectum ingredi in medicinam? Vtrum per Auicennam, Galenum, Mesuen, Rasim, &c. an per lucem ipsius naturæ? Hîc enim gemini introitus pateat. Alius prænominatorum librorum est: alius est ipsius Naturæ. Iam ergò discretione ac iudicio opus est, quodnam ex his ostium intrandum sit, quod minùs. Genuinum autem ostium Lumen est naturæ solum. Alterum descensum per tectum præbet. Hæc enim duo sibi inuicem non quadrant, non conueniunt. Aliud enim sunt codices scribentium, aliud est Lumen Naturæ: aliud Lumen Apothecariorum & his similia. Istæ ergò vniusmodi cùm non sint, & tamen necessarium videatur viam vnam esse: consentaneũ est librum eum legitimum & authenticum existere, quem Deus ipsemet conscripsit, dictauit, & congessit. Cæteri autem libri, qualiacunque aut consilia, aut opiniones pro suo modo præstituant, ipsi Naturæ in hoc mihi derogant. Hoc tibi, Lector, sedulò repetendum est,* à solo quodam ac vnico Medicinam progredi, nempe à Deo. *Ab ipso enim principium & fundamentum omne dimanat. Ipsemet testatur etenim, quòd medicinam mirabiliter creârit. Hoc quid est aliud, quàm quod dicat. Solus equidem medicinam in librum descripsi: ibi quære & lege, ibi reperies eam. Vir autem sapiens eam non aspernabitur, sed si ex Deo est, illâ omnino vtetur. Nemo enim sapiens est, nisi is, cui opera Dei abominationi non sunt. Qui autem abominatur medicinam, in hoc nec Deus, nec medicina habitat. Vbi enim sapientia Dei abest: tum nec is adest, ex quo illa procedit. Sic enim si velis fieri Medicus, medicinam primò ibi quæras, vbi ea est, si sapis: nec eam ex teipso indages aut inuenias. Ea enim Rhetorica non est, non partes orationis. Hinc desume illam vbi descripta est. Sic non errabis. Et descriptos hos libros omnes euolue. Quicquid cum luce naturæ concordat, id bonum ac durabile existit. Cum eâ autem quod non conuenit, merus Labyrinthus est, certum nec introitum, nec exitum habens. Multis quidem persuasum est, se ex ipso naturæ lumine scripsisse. Sed nihil est. Aliquid quidẽ præstiterunt: sed labyrinthum præmaturè ingressi sunt. Mihi verisimile fit, ipsos aliquid ab iis mutuatos esse, quibus gratiam hanc Deus contulit. Hos illi suppresserunt, & margaritam in labyrintho inuenerunt. Nam porcis obiecta erat. Sic ergò in legendo tegere, vt genuini libri primò Medici primò legantur, in quibus vera omnis medicina traditur. Is solus Medicus illuminat: & absque ipso nihil est.*

Via quæ recta sit ad Medicinam.

A Deo vt omne bonum, sic & Medicina.

Sapiens quis?

Sapiens medicinam admiratur.

CAP.

CAP. I.

De primo & supremo Medicinæ libro, ex quo Medicus quilibet artem ac experientiam suam desumere debet, qui ex vnico spiritu procedit.

Sapientia quid? PRIMVS ac summus omnis medicinæ liber, Sapiētia vocatur. Sine hoc libro nemo quisquam quid boni & vtilis expediet. Sapientia autē est scire, non opinari: vt quis omnia intelligat, & cum ratione tractet, vt vna scientia, vnus intellectus sit, carens stultitiâ & fatuitate, carens errore & dubitatione. In eo libro principium continetur & veritas, & rerum omnium cognitio. Ex cognitione enim res vniuersæ gubernātur, disponuntur, & in suam perfectionem deducuntur. *Liber autem iste Deus ipse est.* Deus sapientiæ fons. Penès solum etenim illum, qui vniuersa creauit, scientia ac principium rerum omnium habitat. Per ipsum prudenter versari scimus in iis omnibus, in quibus ambulare debemus. Sine ipso nihil pro æquo rogare, statuere & impendere nouimus. Sine ipso omnia stultitia sunt. Quemadmodum Sol desuper nos illustrat: sic artes omnes desuper in nos transfundi debent. Quid enim sapientia est aliud, quàm ars quædam, per quam quilibet suum donum ac officium sciat & cognoscat. Vt diem ac noctem, æstatem ac hyemem ex nobis producere non possumus: sic multò minùs illud ex nobismet ipsis depromere scimus. Et licèt ipsa quidem medicina naturalis sit, hoc est, apud nos in terrâ inueniatur, velut argētum viuum, Guaiacum &c. eadem tamē nobis à supremo illo libro monstrari debet, ex quo discamus, quid in medicinâ sit, & quomodò id insit, qualiter id ex terrâ desumi debeat, quomodò morbis, & quibusnam adhiberi oporteat. Corpus enim medicina non est, sed est terra. Medicina est id, quod in corpore inexistit, quod terra, sanguis, caro non nouit. Vnde sequitur, oportere medicinam ex spiritu eo promanere, qui in homine est. Qui ex eo est, ad quem redit, is verus demùm Medicinę discipulus est. Patet ergò, doctrinam & cognitionem primam esse hanc, vt *ómnium primò regnum Dei quæramus.* Hic conditus thesaurus est: hæc schola est principij sapientiæ vniuscuiusque hominis in suo officio. Hinc cætera omnia nobis depromuntur. Si enim quærimus, & pulsamus, & in regno Dei precamur, quid esse possit nobilius? Terreni enim nos omnes sumus, nec ex terrenâ hâc scholâ quicquam aliud quā stultitiam auferimus. Ideò docemur, vt quæramus & discamus in regno Dei, in quo omnes scientiæ conditæ sunt. Et hâc doctrinam medicus conuellere nemo possit. Qui si fors putet, naturam in regno Dei non esse conditam: perperàm omninò sentit. Nam ea ex Deo procedit. Et licèt quidem infidelis aliquis Medicus sit sine quæsito regno Dei, perpetuò tamen verum manet, sine Deo nihil fieri. Spiritus animat & vegetat, vbi vult: nemini proprius est, motu fertur liberrimo. Ideò ipsum quoque medicum ab illo sua principia desumere oportet. Et sine ipso nihil aliud est, quā Pseudomedicus, errabundus & vagi volacísque spiritus. Si veritatē artis discere satagit, hunc ipsum omninò introitū parare necesse est. Hâc enim nisi introeat, assiduò quidē magis magísq; discet, sed ad veritatis finē nunquā penetrabit: sicût de his Paulus disertè tradit, ac vniuersos docet, ex quonā quilibet suā scientiā desumere debeat. Si cui etenim Medico ars deest, aut sapientia, quęrat eā, sicut Apostolus Iacobus docet naturales virtutes & abdita mysteria ex Deo cognoscere & indagare. Nemini autē hoc mirū aut indignum videri debet, quod àme dictū est, *Deū ipsum primū librū esse.* Nā quis nouit opus meliùs, eo, qui id fecit? Hic vnus operis efficaciā demōstrare nouit. Quis verò medicinā fecit, nisi solus Deus? Quis alius est, qui eā nouit, nisi solus Deus? Sic ergò illa ex Deo defluit, sicut calor à Sole, qui flores producit. Ita nostras quoque scientias ex Deo manare fas est. Sic ergò audacter dicito: Quid vspiam in terrâ inuentum est, quod à Deo ad nos non pertigerit? Is omnia suis manib. inclusit. Quæ si ex manibus illius excutere volumus, tunc precando, quærendo, & pulsando id fieri omninò oportet. Et hæc via ad hanc scholam ducit. Per vim enim, ac furta, hic impetrari nihil quicquam licet. Is enim, qui præcepit nobis rogare panem quotidianum, hoc ipsum quoque sollicitare nos iubet, quòd

Deus fons sapientiæ.

Medicina à quo imperti tur

Medicina terrā non est corpus.

Doctrina cœlestis quodnam præceptū primum.

Deus sol' medicinam fecit.

A Deo qui omnia impetrāda.

quòd pane maius & præstantius est. *Non enim in pane saltem nostra vita consistit, sed & in artibus & scientiis, quæ ex ore Dei procedunt.* In ipso nos saturari decet; & hanc satietatem, diuinam; alteram verò ventris, lethiferam putare conuenit. Scientes enim & sapientes in regno Dei instar Solis fulgebunt. Hanc autem doctrinam à Deo procedere oportet. Sic *vnumquodlibet donum à Deo est*, qui nos orare, quærere, & pulsare iubet, ac simul dare promittit, quicquid in nomine eius rogaturi sumus. Vnde liquet, nobis pro panibus non lapides, aut serpentes datum iri, sed multò quid præstantius. Hoc ergo iam quiuis Naturalis scholasticus sciat, sibi isto modo naturam omninò cognoscendam esse. Hoc enim quod loquitur verbum, *Discite ex me*, accuratè implendum est: aut fundamentum veritatis nullum proditurum est. Sine ipso enim quicquid inuenitur, id omne cæcitas est, & tenebræ sine lumine. Hâc nimirum ratione secreta & mysteria naturæ in nos descendere oportet. Hoc ritu magnalia Dei nobis panduntur. Hoc modo naturæ arcana prodeunt per eum, qui ea in naturam cōdidit, quíque gaudet, quoties ex illâ discimus, & Scripturam diuinam indagamus, hæc omnia nobis patefacientem. Is si volucri vagæ suum victum præbet: quantò id magis nobis faciet, qui ad ipsius similitudinem facti sumus? Quid enim auicula aliud habet, quàm quod à Deo accipit? Bona enim omnia desuper de cœlo veniunt. Quo in libro si probè versati non sumus, tum videntibus oculis cœcutimus. Hisce de causis cōsultum mihi visum est, vt libros Medicinæ indicarem priùs, quàm de pustulis, seu lue Gallicâ ederem: vt nimirùm hoc pacto primus ac genuinus liber, in quo omnia Elementa prima ac principia, ad finem optimum & perfectissimum ducentia, condita sunt, exactè cognoscantur: ac vt per rectum ostium, non per tectum in Medicinam introeatur, sicut Humoristæ transuersim irrumpere solent, & librum hunc pro nihilo censent. Quod ipsum ex hoc nimirùm patet, quia primò thesaurum eum quærunt, quem rubigo edit. Quibus ob id rubigo etiam confertur. Quale enim vnusquisque quærit, tale impetrat. Ac vbi tuus thesaurus, ibi quoque cor tuum est. Nam & hîc voti tui compos sis. Ideóque etiam violenter dictum Pauli corripiunt. Interim nihil quicquam aliud agunt, quàm quòd subinde & indesinenter discunt, & tamen ipsam veritatis artem nunquam assequuntur. Et hæc dicta in illos sint, qui non Dei, sed mundi regnum quærunt.

Sine Deo omnia tenebræ.

Humoristæ medici notantur.

Vbi thesaurus hominis, ibi eius cor.

CAP. II.

De secundo Medicinæ libro, Medico euoluendo & legendo, videlicet de Firmamento.

Cacoethes scribendi taxatur.

MIrari, aut indignari non debetis, quòd ad libros papiraceos vos nō amandem, ex quibus medicinæ principia perdiscatis. Huius enim rei ratio consideratione dignâ non est. Scribunt ac commentantur mixtim boni, mali, errones, fanatici, & tam praua, quàm proba in vnum chaos congerunt, bonúmque malo deprauant, támque miscellam fœdam & inconditam faciunt, vt, qui in fluctus illos semel incidit, ad tranquillum iterum mare eluctari haud facilè queat, omnésque certatim vno studio hoc moliuntur, vt per plumas alienas sese attollant, & noua subinde alia aliis addant. Per scribentes hos Medicina tota corrupta & contaminata est, vt iam papiracei illi libri fidei reliquum nihil habeant. Et licèt quidem fors aliquis vnum aut alterum experimentum habuerit: tale id tamen fuit, vt per illud magis seduceretur, quàm institueretur. Et stylus ipse testatur, magnam simplicitatem cum inscitiâ iunctâ in Medicinâ concurrisse. Itaque vos scire decet, longè alios ac diuersos prostare, ex quibus medico discendum est, ac ex quibus verum fundamentum dimanat. Et sine libris huius veri principij, cætera omnia mortua litera existunt, hoc est, ægtos procliuiùs ad mortem præcipitant, quàm ad sanitatem prouehunt.

Firmamentum est liber, & qui.

Cæterùm iam ad secundum librum Medicinæ, qui Firmamentum est, attendite. Hæc in legendi ordine succedit prædicto primo. Si enim, quemadmodum dictum, regnum Dei quæsituri estis, cætera omnia vobis adiicientur. Sic adiectamentum aliquod hoc etiam est, in quod nos deducit, qui in Lumine naturæ subsistit. Sicut per literas in librum integra doctrina ita inseri & describi potest, vt eam qui-

quilibet legere & cognoscere possit: ita in firmamento quoque liber positus est, qui docet & explicat ipsius virtutes, & doctrinam commonstrat. Non quòd per Alphabetum suam originem res omnes sumant: sed quòd origo ea planè nulla sit. Illud, quod in Alphabeto comprehenditur, extrinsecùs Alphabeto aduenit. *In firmamento autem ipsa origo & litera ipsa res vna sunt*, Exemplum. Arbor, quæ hic stat, etiam sine Alphabeto nomen arboris habet, nec Alphabeto indiget. Sed suo ipsius indicio testatur quid sit, quid ferat, quid in se habeat, ad quid conducat, sine omni papiro, atramento, ac pennâ. Sicut ergo arbor seipsam describit, nósque docet, quid, & qualis sit: ita cum libro Firmamenti quoq; comparatum est, ex quo origo seu principium Alphabeto ipsi confertur. Quia verò idem aliter atque aliter homo tum dat, tum accipit: ideò iam liquet, quòd ne quidem vero ac genuino tutò credi queat, nisi id per hunc secundum librum probetur, non secus ac aurū per antimonium. Et qui hunc non edidicit librum, is medicus nec esse, nec dici potest. Hoc enim munus ac officiū Medici est, vt quemadmodum quis librum in papiro legit, sic pariter firmamenti stellæ legantur, & velut literæ colligantur, & tandem ex collectis verbis sententia exstruatur. Sicut enim cuilibet verbo sua peculiaris vis est, & tamen id in seipso sententiā non habet, cū illa per plura & perfecta vocabula integretur: sic ipsas quoque in firmamento stellas colligi, & firmamentalem sententiam, hoc est, vniuersum fundamentum in vnum iungi & exstrui necesse est. Et sicut ex epistolâ, è distantissimis locis acceptâ, mittentis animus capi & cognosci potest: ita pariter epistolæ modo ipsius firmamenti sensus ac animus nobis enuntiatur. Iam ergo vos medici de inueniēdo tabellario idoneo, illuc qui eat, & inde redeat, sedulò dispicite. Et hâc ratione liber hic medicinæ secundus aperiri & legi debet. Iste liber neminem fallit: nec scriba falsus illum confecit. Descripsit eum iste, qui ad docendum non papiro nullâ opus habet. Nec enim is ignorauit fore vt Pseudomedici surgant aliquando, qui calamo sinistro scripturi sint.

Cur libris hominum credi nō possit.

Firmamento literæ, stellæ.

Firmamenti liber à Deo scriptus.

Et talis via est medicinam studendi. Talis liber est Academiæ Medicæ. Talis descriptor Medicinæ, est. Tales morbi deprehenduntur in principio ac fine. Quòd siquidem liber hic firmamenti in papirum illinatur: se tamen non secus ac vmbra parietis, aut imago speculi habet, ex quibus cognitio perfecta nulli dari potest. Qui verò cognitionē perfectá desiderat, is opus habet, vt oculos defigat in eum, ex quo vmbra aut imago in speculum traiicitur. Illum si rectà intuearis, non falleris, nec speculo opus habes, cùm viuum ac prototypum ipsum videas. Ex viuo enim principium ac fundamentum oritur Sic ergo libri penna descripti in medicinâ perfecti non sunt, sed tales sunt, quales vides: hoc est, nulla arbor ex pennâ seu scripturâ, sed ex seipso nosci vult. Nec enim externum arboris noscendum est. Quod internū existit, id arbor est. Cibus cibus non est, antequàm sanguis & caro fiat: tum demùm rationem cibi habet. Quod os edit, cibus non est: quod autem sanguis ac caro edit, cibus est. Sic nobis non ex speculo discendum est. Quod enim noscendum est, in speculo non existit. Et hæc natura ac ratio librorum est, firmamentum verò vnicum est. Paulò plusquàm ignominia ac probrum est, quòd in his libris Medicinæ legitimis Medici tam obstinatè studere nolunt, sed in fictitiis aliis libris inutiliter tempus omne deterunt, quorum litera tamē mortua, ac sentētia ipsa exanimis est, sicut opera ipsorum de hoc quoque testantur. Nec enim hoc apud se expendunt, quòd si quis dicat, *Iste liber medicinæ falsus est*, ipsum verum esse nullâ aliâ probare ratione possint, quàm per solam illam literam. Si liber probari debet: debet ex eo omninò probari, ex quo est. Sic Euāgelium ex Christò, ex Christo est: & naturalis liber ex natura, ex naturâ est. Si ergo iā naturalis liber firmamenti cognitus minimè est, quomodo is per imaginem speculi & vmbram probari queat? cùm non cognoscatur illud, ex quo imago procedit? Quis alius tignarij esse liber possit, quàm securis & lignum? Quis alius cœmentarij, quàm lapis & cœmentum? Sic pariter, quem alium habere librum debeat Medicus, quàm hunc ipsum, qui homines & sanos & ægros facit? Cognitionem hanc omnino manare necesse est ex eo, ex quo est, secundùm quem ipsa quoque speculi imago censeri debet. Iste liber corpus est: hoc legendum Medico est. Quod enim Christus inquit, *vbi corpus est, ibi congregari aquilas*: dictum hoc ipsi quoque lumini

Libri medici penna scripti imperfecti.

Medicorum peruersitas.

Vbi cadauer, aquilæ: vbi artes, ibi artifices.

naturæ accommodari potest. Nam vbi medicina est, ibi quoque congregantur medici. Si ergò vnumquodlibet ad suum cadauer propetat, & ex eo saturatur: necesse quidem est, ipsum firmamentum librum esse, in quo cadauer luminis naturæ iaceat. Vbi artes: ibi artifices quoque congregantur. Sic medicina & artes corpus sunt, & firmamētū est pars corporis. Ideò ad corpus & locum illum congregari medici debent. De hoc ergò secundo libro ita iudicate, fas minimè esse, vt cartaceis illis libris acquiescatis, quos vnusquilibet velut ventus arundinem pro suo arbitratu versat, flectit, & disiicit: sed penetrandum & pergendum esse ad verum principium ac fundamentum (sicut ipsæ quoque aquilæ ad cadauer aduolant) vnicuilibet ad suum cadauer, à quo cibetur, vt artis plenam saturitatē seu cognitionem adipiscatur. Et sicut imago speculi docere ac fundamentum demonstrare minimè potest: sic multò minùs calamus verum principium aut fundamentum statuere potest. Ideò oculos aperite, & operam date, vt ad verum cadauer aduoletis.

Vbi cadauer aquilæ:

vbi artes, ibi artifices.

Cap. III.

De Medicina tertio libro, cuius corpus in Elementis consistit.

PRæter hæc verò dicta hactenus, cōuenit etiam medico sanitatem & morbos Elementorum nouisse. Elementa enim & homo cognitione multo arctiore deuinciuntur, quàm vir & fœmina. Id facit concordātia vnionis, quam Elementa cū homine habent, & vicissim discordantia, quæ inter virum & fœminam est. Et quia vna sanitas, vna infirmitas, & coæqualis actio vtriusque est: sciendum est, quænam ipsorum conditio ac natura sit. Ea enim qualis in externis mundi Elementis existit: talis intus quoq; in homine est. Hic enim vna est actio. Nam quemadmodum ex terrâ arbores suam satietatem & proprietatem accipiunt: ita similiter & homo. Et veluti videtis, ex terrâ flores, & res varias enasci: sic & ex aquâ mineralia: ex chao Ros & Pruina, ex igne Meteoricæ impressiones producuntur. Sic & in ipso homine 4. Elementa essentialiter inexistunt, & in illis similes omninò species & generationes fiunt. Quî ergò exteriora non cognouit, velut ex libro, in quo studere Philosophum decet: is nec interiora noscet.

Elemēta & homo quàm arctè cohæreant

Elemēta in homine essentialiter insunt.

Quemadmodū ex altero libro Astronomicus medicus fit: sic hîc Philosophicus Medicus ex libro Elemētorum gignitur. Quid is enim interiùs, hoc est, in homine, nouisse queat? Homo enim est corpus Physicum: & Elementa sunt corpus Limi. Et corpus Physicum oritur ex Limo. Vnde etiam Limi essentiam retinet, sicut filius essentias patris in sanguine ac carne, veluti id homini conuenit. Propterea cùm quatuor Elementa Matrices sint Physici corporis, & nascentium terræ, ac mineralium, & Tereniabin, impressionumque, ac ex ipsis tam mala, quàm bona, tam salubria, quàm insalubria, pura, impura, spinæ ac rosæ, aurum ac talcum, grando & ros, manna & nebula &c. enascantur: idem eodem modo in homine quoque euenit, vt in quouis insit virtus cardui, & lilii, & argenti viui, & auripigmenti, & cæterorum. Et ex ipso similiter omnes quoque procreationes istiusmodi procedunt. Hæ ergò iam sunt infirmitates hominis, vt Medicus illas generationes omnes sciat ac cognoscat: & non ex physico corpore primò: sed primò ex corpore Limi: posteà ex physico corpore, ita nimirùm, vt corpus limi literam exprimat, & verbum integrum faciat, & verba coniungat, vt sententia gignatur, hoc scilicet modo, quidnā sphęra terrea in physico corpore sit, quid cardiaca Physica in corpore Limi existat, & sic deinceps de cæteris omnibus, eo tamen perpetuò seruato ordine, vt corpus Limi præcedat physicum, & ex geminis istis, veluti per atramentum & calamum textus simul & glossa procedat. Hæc scire omnia decet Medicum. Ac quemadmodum pili nostri capitis à Deo numerati sunt: sic æquè præcisè medico tam morborum, quàm sanitatis generationes innumeratiò esse debent.

Elemēta sunt corpus Limi.

Elemēta matrices corporis physici.

Sanitatis & morborum ratio exactissime noscēda Med.

Iam verò *Elementum quodlibet in tres partes diuisum est:* quæ tamē omnes vnius apparentiæ, formæ, coloris, figuræ, & rationis existunt: nimirùm *in Salem*, qui Balsamum quoque dicitur; *in Resinam*, quæ sulphur etiam vocatur: & *in liquorem*, quem etiam Gotaronium vocant. Ex hisce tribus vniuersa pronascuntur, nimirùm procreationes elementorum corporis Physici. Hæc tria vnumquodlibet corpus constituunt; ac corpus quoduis nec plura, nec pauciora tribus habet. Tria hæc generant metalla; tria hæc gignunt mineralia: tria hæc lapides, ligna, herbas, & nascentia omnia tam animata, quàm

Elemētorum partes, Sal, Resina, Liquor.

Tria dicta, vniuersa cōstituunt.

quàm non animata constituunt. Ipsorum tamen alia est natura ad metalla, alia ad carnem & sanguinem, alia ad ligna. Quę tamen omnia medicus minimè æstimat, sed interiora respicit, quæ ipsi pro subiecto sunt. Et ex Elementis ipsa nascuntur. Sciendum iam ergò vobis est, quòd quatuor hæ matres tali ratione & conditione in homine gignant: nimirùm ex Elemento terræ producuntur suæ species: ex Elemento aquæ suæ species: ex Elemento ignis suæ species: ex Elemento chaos suæ species. Quemadmodùm ergò ex terrâ nascitur *flammula & Mandragora*, quæ cõtrariæ naturæ sunt quidem, & tamen ex matre vnâ gignuntur: simili planè rationi & morbi in homine ex Elementis producuntur. Nec dicendum est, ex Elemento terræ nihil nisi frigidum & siccum prouenire. Et sic similiter etiam de Elementis cæteris intelligendum est, quòd ex aquâ non solum aqueum, aut ex aëre solum aëreum proueniat. Nam multa etiam præter naturam matris se habẽtia emergunt. Quis enim dicat, matrem in sese harum rerum complexionem cõtinere? Nemo. Vbi complexiones enascuntur, ibi complexio non inexistit, sed procedit ea ex temperamento. Ac temperamentum ipsum in sese continet omnes complexiones, gradúsque, quos tamen nondum quisquam numerauit, aut in Algorismum retulit. Insunt enim illæ temperamento, quemadmodũ formæ in ligno. Quascunq; formas eligas, eas ex ligno sculpere possis, seu statuæ sint, seu aliud quiduis. Eadẽ etiã ratio est corporis, quod cõplexiones promit, cùm id tamen cõplexio non sit. Æquũ verò est medicũ ista intelligere, hac de causa, ne fors alicubi qualitatibus & humoribus inhęreat: sed elementa ipsa, seu matrices, horum procreationes, ac species indicet, non humores. Non, vt dicatur, cuius humoris? Melancholici. Nam Melancholia nihil est, nisi fatua, insana, & phantastica infirmitas, haudquaquã verò quatuor istorum Elementorum columna. Sic nec hoc ita quærendum est, cuius complexionis? Cholericæ: verùm Calidæ Sectæ. Nec enim vel cholera istorum quatuor columna est, verùm est morbus. Ita nec hoc quærendum est, cuius qualitatis? sanguineæ. Neç enim sanguis ex quatuor columnis vna est, sed ipsum corpus venarum, sicut vinum in dolio. Nec ita

Quæ ex quo Elemento nascantur.

Contraria ex vno quoque nascuntur.

Humores explodantur.

Cholera est morbus.

quærendum: cuius Naturæ? Phlegmaticæ. Cùm enim phlegma mucus narium sit: quid id ad ventrẽ? sed hoc modo quęrendũ potiùs est: Cuius Elementi? Aquæ, Terræ, Ignis, Aëris. Ita enim subsistit responsio. Vt, ex quonam Elemento natus morbus est? Ex igne, non cholerâ: ex terrâ, nõ Melancholiâ: ex aquâ, non phlegmate: ex aëre, non sanguine. Hæc nimirùm quadrant, non illa hoc est Melancholicum, cùm nec ipsi cœlo, nec terræ de Melancholia quicquam constet: Hæc est cholera, phlegma, sanguis, &c. cùm in suo processu ipsa natura horum nihil vnquam nouerit. Hoc ergò modo si Medicus Elementa ipsa perdiscit, in generatis omnes facilè morbos inuenit, quibus hominem occupari accidit. Et qualis ipsa flammula est: talis quoque flammulæ morbus. Quid ergò opus est, multos passim te peruolitare libros, & de vesicis, vndénam fiant, perquirere? Si, vnde linum palustre, vnde vrtica, vnde melones, vnde plumosum nascatur compertũ habes: tunc singulorum quoque morbos ac species cognoueris. Hîc verò vbi tua cholera adusta & melancholia? Ex generatis procreatis, & filiis filiabúsq; Elemẽtorum corpus Physicum in suo morbo cognoscere, & species in specie, materiã ex materiâ, hominem ex Elementis discernere & iudicare debes. Et quos generata in nascentibus primis morbos exhibent, hi Medico perdiscendi sunt. Nam per librum quatuor Elementorum descriptum hominem reperiet, non expressum in papiro Medicorum voluminum, ex libro Elementorum minimè productorum. Nemo ex se librum aut textum condere potest. Natura textum facit: huic Medicus glossam addit. Iam vide, quî quadrent, tua glossa, & Elementorum textus? Sic nimirùm, vt canis & balneum. Ita ergò tuam descriptionem sumito, qualem Elementa in sese habent, corpus scilicet quodlibet pro suâ naturâ & conditione censendo, prout magnalia Dei ordinata & ornata sunt. Nam quod lignum putrefacit, id putrefacit etiam hominem. Et quod vermes in homine gignit: idem eos gignit etiam in fructibus. Hac nempe ratione in scholâ discendum istâ est: vbi Medicina traditur, secundum lucidam veritatem, non intricatas ambages.

Morbi quomodo & vnde cognoscendi.

CAP. IV.

De libro physico, ex quo Physicum corpus in Microcosmo cognoscitur, hoc est, de libro Anatomiæ maioris.

DEinceps autem Medico quoque sciendum est, quàm variæ species corporum in vno Physico corpore existant: postquàm nimirùm librum tertiũ edidicit,& ex illo cognouit,quæ vniuersorum Elementorum ratio, natura ac conditio sit.Hoc facto,Monarchiam istã mundi in ipso quoque homine quærere & inuenire idem debet.Quarti ergò libri argumentum hoc est, vt intelligatur,nec plura, nec pauciora illis in corpore quoque Physico reperiri. Ac vt memoriter Medicus nouisse debet, quot species sint lignorum, lapidum, herbarum, &c. sic easdem species in homine quoque reperiri omnes statuet,non eâ tamen ratione, quâ in Elementis subsistunt: sed modo sanitatis aut specie morbi in homine omninò inueniri debent. Aurum in Elementis aurum est & refert.In homine est naturale confortatiuum,sicut suis capitibus docetur. Itidem & de Elementorum cæterorum iudicandum est speciebus, quòd eodem modo in Microcosmo quoque reperiantur. Quî ergò species in Physico corpore diiudicare & nominare potest, hoc modo: *Hoc in homine Sapphyrus est, id Mercurius est, illud cupressus est, hoc flos Cheiri, &c.* is in libro Physici corporis apprimè versatus & eruditus est. Et si hoc pacto species corporales exactè nouit: tùm demùm Medicum agere, & suam Theoricam statuere ipsi licèt, quæ non speculatiua esse, sed ex practicâ nasci debet,ex illis nimirùm libris omnibus, quos hîc tracto ac trado.Non enim conuenit, ex speculatiuâ Theoricâ practicâ manare: sed ex practicâ Theoricâ procedere debet. Sic ergò hæc practica est, sicut id hactenus traditum est, & porrò docebitur libris sequentibus. Quòd si ergò Medicus concordantiam Anatomiæ vtriusque fabricationis, machinæ mundi, & Physici corporis hoc modo in partes æquas distribuit, & cuilibet suum locum assignauit: tum consequitur deinceps,alium morbum existere in osse,aliũ in carne, alium in sanguine : item alios vermes in ligno, alios in herbis, alios in foliis, &c. Et quot sunt species corporales tot numerantur genera morborum: hoc est, vnicuilibet similes in numero species insunt, hoc discrimine, vt aliter in Elementis,aliter in homine corporalitatis & substantiæ, non verò proprietatis ratione constituantur: & tamen in hominem vniformiter incidere possunt. Prout enim membri, ita morbi quoque ratio est. Ita alij sunt vermes medullæ, alij intestinorum. Et ex rebus huiusmodi oritur causa morborum in homine. Creditum ac statutũ hactenus est, vnius tantùm generis sanguinem in venis contineri vniuersis,vnius etiam naturæ,quia nimirùm is omnis ruber est.Sanguis enim calidus & humidus perhibetur. Sed secus res habet. Sicut enim variæ naturæ ligni sunt: ita & sanguinis. Nec putandũ est, arborem vnicam ad hanc institutionem sufficere. Id ab exemplo æstima : vt cùm arbor secundùm caudicem & emissitios ramos suos consideratur.Tales quoque fiunt rami venarum in homine. Et hic vna saltem natura est? Sed tales non sunt arbores omnes iunctim, aut iunctim omnes rami. Ita ergò deprehenditur, venas multiplices esse.Sic & multiplices ramos cuilibet caudici peculiares. Ex his iam sequitur *vena Cypreßi, vena baccarum, vena Rosißmarini, & similiter* Hinc ergò sanguis non manet vnius essentiæ & naturæ. Et hic liber genuinus est, ex quo Anatomia depromi debet,vt homo Elementorũ & Microcosmi substantias & proportiones, &c. cognoscat & conferat.Nec enim id satis est,hominis corpus foris conspici : post dissecari, & penitiùs iterum introspici: tandem coqui, ac iterum peruideri. Idem etiam rustici nôrunt facere. Hæc ergò methodus cõsistere non potest. Exemplum vobis tale offero. Quot species sunt in aquis : tot etiam in sanguine : hoc est. Si corpus Physicum in suum Elementum reducere, & vnicuilibet Elemento suum corpus assignare volumus:tunc sanguis erit Elementum aquæ. Et licèt sanguis quidem vniuersus caleat:aqua verò omnis eodem modo non caleat: tamen nec omnis sanguis à natura calidus est, sicut nec omnes aquę calidæ existunt, sed is calorem illum extrinsecus à sale Physico concipit, quemadmodum calorem terra à Sole haurit. Et sicut ignis calefacit : sic in homine quoque ignis Elementaris cætera Elementa calefacit, vt dictum est. A Sole terra incalescit. Sic itidem à Sole hominis incalescit eius Elementum terræ, aquæ, &c. Nihilominus tamen natura eius manet, qualis data est, nec alterum illam

Omnia intus in homine sunt quæ extra eum.

Theorica Medica qualis sit.

Sanguis omnis an vniformis.

illã frãgit aut destruit. Quia verò mũdus calet, ex eo non sequitur, ipsum calidæ esse naturæ. Hoc enim in ipso frigidum, illud vicissim calidum est, sicut iam sæpiùs recensitum est. Omnia verò hâc iudicare normâ debetis, vt ante omnia corpora Elementorum per species in vnumquodlibet Elementum reducatis. Eadem enim intus corporis Physici ratio est, quæ foris ipsorum Elementorũ. Sic & cùm dicunt, vnam essentiam seu naturam ossium esse, perperàm id dicunt. Sicut enim simplicia ligna sunt: sic similes diuersas species ossa quoque habent. Ita & de vento nugantur, vnius illum naturæ esse. Velut enim à causis diuersis vẽti fiunt: ita diuersæ illi quoque speciei sunt. Idem omninò etiam in homine verum est: quot causæ, tot colicæ. Hoc modo librum in Physico corpore accuratè diuidi oporter, ac attendendum sedulò est, ne per falsas descriptiones decipiamur. quas auctores nonnulli aliter, ac decet, in Philosophiam intrudunt. Horum enim si opera aut volumina euoluas, videas, illorum fundamentum ex merâ phantasiâ, & inani speculatione procedere, super quo nulla Philosophia, aut Medecina exstrui queat. Ex his elicite, conuenire, vt Philosophus præcedat, & Medicus sequatur, hoc est, etsi in libro ipsius maior mundus primò poni ac explicari debeat, tamen id proximum esse decet, vt is illicò conferatur non tantùm cum speciebus generum, sed & vt loca, ac processus omnes Cosmographiæ & Geographiæ ad Physicum corpus referantur. Nec enim sufficit vnam Cosmographiam & Geographiam esse. Duas constitui oportet, velut duo quoque mundi sunt, *Maior* & *minor*. Nec committendum est, vt per substantias, & quas oculi vident, earum imagines ab hoc seducamur. Verè ergo & eleganter à quibusdam dictum est, *Vbi Philosophus desinit, ibi incipere Medicum*. Idque hâc ratione fit: si Philosophus nimirum maiorem mundum secundùm cœlum ac terram, & omnes horum generationes probè cognouit: tunc industriã assecutus est, quæ ad intelligendũ & noscẽdum mũdum minorem requiritur. Et qui non hunc Philosophiæ ductum sequitur, is ad microcosmi cognitionem possidẽdam planè ineptus est. Nec quicquam aliud est, de natura hominis quod scribit, quàm quòd de coloribus profitetur cœcus. Ita tantùm opinatur, ita somniat, montes in Hispaniâ aureos esse Iam ergo tandem iudicate ipsimet, an non grauibus de causis huiusmodi vobis doctrinam tradant? Hæc enim plus fundamenti habet, quàm libri reliqui vniuersi, quos calamus vnquam peperit. Illorum enim scriptores hominẽ ex speculo depingunt, quod tamen in se nihil nisi externam imaginem continet, nec interni aut postici hominis vel tantillum præsentat. Non ergo ipsi aliud quicquam agunt, quàm quòd vitulus nouiter exstructam portam intuens. Et vitulinam huiusmodi speciem ac imaginem pseudomedici nostri planè pro columnis suillis statuerunt & erexerunt.

Ossa nõ omnia vnita naturæ.

Philosophia vbi finit, incipit medicus.

Cosmographia & Geographia duplex.

CAP. V.

De libro Alchymiæ, sine quo nemo fieri medicus potest.

FVturo Medico liber hic quintus etiam omninò addiscendus est: qui tamen propter nomen suum multis haud admodùm acceptus veniet. Quî verò vir sapiens id odisse potest, quo aliqui temerè abutuntur? Quis Cyanen ob id oderit, quòd pictor ex eo petulans quid malúmve fingit? Quis lapidem oderit, quòd à Latomo corruptus sit? Sic quis Alchymiam oderit, quæ innocens est? Odium huic debetur, qui nocens est, qui artem non tenet, nec ipsâ rectè vtitur. Quis odit hunc, qui neminem læsit? Quis vitio dabit cani, si caudâ prehensus prehensorem mordeat? Vtrum Cæsar in crucem agi iubet, furémne, an rem furto alienatam? Furem arbitror. Sciẽtia ergo propter nescientem contemptui esse minimè debet.

Ars propter abusum tẽnenda.

Scientia verò vel ars ipsa talis est, quæ vsus & necessitatis magnæ existit. In quâ cùm Vulcani ars inserta sit: scitu iã opus est, quid Vulcanus possit. Alchymia ars est: Vulcanus est artifex in ipsâ. Iam qui Vulcanus est, artis potestatẽ habet. Qui is nõ est, nec huius vim habet. Artẽ hanc vt certiùs cognoscatis, repetendũ primò est, quòd Deus ex *Nihilo* res omnes crearit, ex *Nihilo*, inquam, *Aliquid*. Hoc *Aliquid* semẽ est, semẽ id dat finẽ suę prędestinationis, sui officij. Et licèt ex *Nihilo* vsq; ad finẽ omnia creata sũt: nihil tamẽ est, quod ad finẽ integrũ sit, h.e. vsq; ad finẽ, nõ autẽ integrũ planè vsq; ad finẽ, sed Vulcanũ illud perficere oportet. Eò vsq; res omnes creatæ sunt, vt in manu nostra positæ existãt, nõ tamen vndiquaq; perfectæ. Li-

Alchimia vtilitas & necessitas.

Deus ex nihilo omnia fecit.

gnum ad suum finem increscit, sed non ad carbones. Argilla nascitur, sed non ex seipsâ olla fit. Ea etiam ratio crescētium rerum vniuersarum. Hunc ergò Vulcanū sedulò noscite. Rem exemplo explicabimus. Deus creauit ferrū quidem: sed hoc non, quod ipsum futurum est, non soleam equinam, non falces, non gladium. Ferri saltem mineram nobis dedit: cætera igni mandat, & Vulcano, ignis magistro. Quia ergo Vulcano cætera commissa sunt: ob id ars proba est. Ni enim proba esset, Vulcanus nihil commodaret. Hinc ergo sequitur, primò ferrum à scoriâ separandū esse: & posteà cudendū, quod artifex poscit. Et hæc Alchimia est: hic fusor est, Vulcanus dictus. Quod ignis operatur, Alchimia est, etiam in culinâ, etiam in fornace. Qui ignem moderatur, Vulcanus est, etiam coquus, etiam calefactor. Eadem etiam medicinæ ratio est. A Deo ipsa quidem creata est, non tamen ad finem præparata, sed in scoriam abscondita. Iam Vulcani officiū est, scoriā à medicina ipsa separare. Quæ de ferro intellexistis, eadem etiā de medecinâ verâ sunt. Quod in herba oculi vident, Medicina non est. Sic nec quod vident: in lapidibus, in arboribus, Scoriā tantùm vident: intrinsecus verò in scoriâ Medicina cōdita est. Primùm ergo à Medicinâ scoria remouenda est. Hoc facto, prestò Medicina erit. Hęc Alchymia, hoc officium est Vulcani, pharmacopæum & elaborationem medicinæ agentis. Et veluti sæpè accidit, vt aurum aut argentum alicubi purum reperiatur: sic Medicina quoq; aliquādo pura inuenitur, cuius separatio postmodùm eò facilior est, sicut purū aurū quoq; saltē fulminatione & vstione indiget. Factis faciēdis, si hoc modo Medicina medio artis Alchimicę pręparata & producta est, ægro præbetur vt remedium: aut sano, vt cibus. Exemplum de pane sumamus. Externa ars Alchymię in fornace ex illo non potest vltimā materiam producere: sed saltem mediā: h.e. Materiā primā natura producit vsque ad messem. Hanc deinde Alchymia metit, molit, pinsit, coquit, vsq; ad os. Sic ergo prima & media materia perfectæ sunt. Tū demùm Alchymia microcosmi incipit. Ea materiam primam in ore habet, h. e. panē masticat, quod opus primum est. Postea id habet in stomacho, quæ materia secunda est. Is tandem coquit & digerit, vt sanguis ac caro postremò fiat. Et hæc iam materia est vltima. Quanquam postea alia quoque Alchymia accedat, scilicet infirmitas, quæ materia prima est: Cui succedit declinatio, materia secunda. Tandem mors, materia vltima. Porrò autem materia prima est putrefactio. Huic proxima consumptio. Vltima est puluis & terra. Sic natura nobiscum agit per creaturas Dei. Ex quibus tandem ad institutum meum consequitur, quod nihil creatū sit, ad materiam vsque vltimam perfectè. Ad materiam tamen primā creata omnia sunt. Quæ posteà Vulcanus aggreditur, & beneficio artis Alchimicæ illa ad materiam vltimā reducit. Hanc Archeus, Vulcanus interior excipit, qui circulādo & preparādo pro cuiusque rei naturâ & differentiâ, per sublimationem, destillationē, & reuerberationem colophonem addit. Hæ enim artes omnes intus in homine non minùs ac foris in Alchymiâ præfigurantur & operantur. Et in hoc differunt Vulcanus & Archeus. Hæc nimirùm Alchymia est, quæ, quòd finem suū assecutum est, ad finē dirigit: plumbum ex minerâ in plumbum deducendo, & plumbum porrò in id fingendo, ad quod facit seu conducit Hoc pacto sunt Alchymistæ metallorū? ita existunt Alchymistæ, qui in mineralibus operantur, & Antimonium in Antimonium, Sulphur in Sulphur, Vitriolum in Vitriolum, Sal ad Sal reducunt. Sic ergò cognosce, Alchymiam id solùm esse, quod præparando per ignem impurū separat, & purum elicit. Quanquam non omnes ignes vrant: & tamen omnes ignes sunt, ac ignes manent. Sic Alchymistæ quoque lignorum sunt, vt tignarij, qui ligna præparant ad struenda ædificia. Sic statuarij etiā, qui è ligno auferunt, ad statuam quod non facit. Sic etiam sunt Alchyimistæ Medicinæ, qui ex Medicinâ tollunt, quod Medicina nō est. Hinc iam manifestè patet, qualísnam ars Alchymia sit: talis nimirùm, quæ inutile ab vtili separat, & ad materiam seu naturam vltimam illud perducit. Cur verò ista hoc in libro latiùs definiam, causa ea est, quòd atramentarij illi libri artis nihil cōtinent, sed lituris & puncturis inanibus tuti referti sunt, & tam variabilem miscellā exhibent, vt sues merdas vorare malint, quā hanc ipsorum cocturam, vel obiter gustare. Cuiusmodi inconditæ mixturæ cùm nullius vsus aut momenti sint: ideò in huius locum Deus Alchymiam substituit,

Nihil ad finem vique perfectum creatum esse.

Alchymia qualis.

Medicina non est quod vident oculi.

Materia rerū quę prima, quæ vltima.

Vulcanus & Archeus quo distent.

Alchimia cur à Deo instituta.

ſtituit, ipſius naturæ artem genuinam & ſublimem. Ea verò craſſa & rudis Medicinarum præparatio quâ ſe Monſpelienſes pharmacopæi efferũt ars haudquaquã dicẽda eſt, ſed mera fartura & coctura as bominabilis. Et ipſi tamẽ hoc modo ſuos ſyrupos coquunt, & laxatiua, aut ſimilia compoſita alia compinſunt. Idem artificium atramentarij quoque pſeudomedicorum libri docent, aut præponunt. Nec tamen vel ſyrupi, vel laxatiua eo modo paranda ſunt, qui à Monſpelienſibus traditur, ſed prout ſcientia Alchimiæ Medicinæ docet. Sic enim Deus conſtituit & ordinauit. Hoc ſatagendum eſt Medico, vt, cùm Deus vſque ad ſummũ finem nihil creârit, ſed Vulcanis colophonem commiſerit, Medicinas plenè perficiat, neque ſcoriam cum ferro in vnam maſſam cogat. Exemplum eſto. Panis creatus & à Deo nobis datus eſt quidem, ſed non eâ formâ, quam piſtor ei confert: ſed tres Vulcani hi, agricola, molitor & piſtor, ex materiâ primâ, alteram, nempe panem, educunt. Idem etiam cum medicamẽtis fieri debet. Et ratio eadem Vulcani quoque interioris eſt. Medicum ergo Alchimiæ pudere non decet: ſed in eâ omninò procedet eo modo, quo monſtratum eſt. Id enim nî faciat, Doctor minimè erit: ſed Doctoratus potiùs Beanus: Doctor, inquam talis, qualis homo eſt, qui in ſpeculo videtur.

CAP. VII.

De libro Medicinæ, experientia dicto, quâ ratione illam ſibi Medicus comparare debeat.

Medicina quid.

MEdicum fas eſt omninò inſigni experientiâ pollere: cùm Medicina nihil ſit aliud, quàm magna certáque experientia, vt, quicquid agat vel operetur, id in experientiâ fundatum ſit. Et experientia eorum eſt, quæ bona & proba, & vera inueniuntur. Et quicunque ſuam artem per experientiam non didicit, eámque veritatis momentis non obſirmauit, is incertus & dubius Medicus cenſendus eſt. Quicquid enim experientia, quæ iudex certus eſt & incorruptus, vel probat, vel improbat, id omninò, vel reiici, vel admitti debet. Experientiam ergo cum ſcientiâ iunctim cõcurrere oportet. *Sciẽtia enim eſt experientia.* Experimentum, ſi per experientiam ſemel probum inuentum, poſteà cum ſcientiâ in experiẽtiam reductum ſubſiſtit, tũc eius vſus vlterior omninò ſuadetur. Si verò citra ſciẽtiam: tunc ſaltem experimentum eſt ſine ſciẽtiâ. In hoc enim inter ſe differunt experimentum & experientia. Nam experimentum ad ſortem procedit ſine ſcientiâ. Experientia autem certitudini iuncta eſt, cum ſcientiâ vbiuis adhibendâ. Scientia enim mater experientiæ eſt: & ſine ſcientiâ nihil ſolidum adeſt. Sic *Scãmonea purgat*, & experimentum eſt, *Sophia fracta crura & rupturam ſanat*, ac experimentum eſt. *Sapphirus curat Anthracem*, & experimentum eſt. Iam verò etſi hæc quidem experimenta ſint, & cum experientiâ inuenta: pluralitas tamen morborum facit, vt ſcientiam adeſſe opus ſit, vbi illa impẽdantur. Nullus enim morbus eſt, qui in vno quodam ſolo conſiſtat: ideò experimentum ſolum etiam nõ adhiberi debet. Hoc ſi ita eſt: ſcientiam omninò concurrere opus eſt. Hoc ex ſequenti exemplo intelligite. Pyrus, quæ fructum fert, eâ id ex ſcientiâ facit. Sciẽtiam autẽ hanc à Deo habet, & per ſciẽtiâ hanc fert flores, producit folia, & format pyra. Magnum ergo eſt, huiuſmodi ſcientiam in ligno conditam exiſtere: Nam ſi ſaltem quid pingere vel ſcribere homo velit, neceſſe eſt, vt id per experiẽtiam fiat ac per experimentum. Hâc autem artem lignum in ſe à naturâ habet, & ſcientia iſta arbori naturaliter inhabitat. Quòd verò arbor iſtiuſmodi faciat, id oculis videtur. Id iam ſi ſcimus, nobis experimentum eſt. Scientiam autem huius non habemus, ſed ſaltem experimẽtum, quod videmus hoc ita fieri. Et hoc per experientiam docetur, & iſta experiẽtia eſt. Sed experientiam hanc arbor habet. Æquè autem & hoc exemplum notate. Quòd ſcammonea purgat, id cum certâ ſcientiâ facit, quam Deus ipſi indidit, vt ſcilicet & purget, & hoc purget, & iſto modo purget. Si autem ſcammoneę ſciẽtiam expiſcando ita addiſcis, vt illa in te talis ſit, qualis ineſt ſcammoneę: iam experientiam cum ſcientia habes, & nõ experimentum. Si autẽ ſcammoneę naturã & proprietatem omnẽ non nouiſti, tunc experimẽtũ ſine ſcientiâ habes: nec quicquàm nouiſti aliud, quàm quòd aluũ incitet. Et hoc ita ſaltẽ nouiſti, quemadmodũ verbum quoddam, cuius ſenſum non intelligis. Sic Gallus germanicum idioma audit, & germanicum etiam eſſe intelligit, ſed quid ſignificet, non aſſequitur. Experimenti etiam id proprium eſſe ſcitote,

Experiẽtia quid & qualis.

Scientia cur cum experiẽtia iungenda.

Experiẽtia & experimẽtum vt differãt.

Arbor fructum fert ex ſcientia.

Scamonea ex ſcientia purgat.

tote, quòd de eo oculi testentur, ratio autem eius & intellectus non adest. Nam oculi Experimentum indicant, non experientiam. Illi enim experientiam non vident: cùm ista sit cum intelligentiâ. Scire ergo debetis, si Deus pyro hanc scientiam contulit, & eandem lignis etiam aliis impertiuit: quantò magis & procliuiùs eam homini largietur, qui pro institutione libri primi strenuè discat? Sic ergo *Scientiam oportet esse Influentiam.* Nam in natura abscondita est: Et tamen ipsi prodeundum est. Aliàs enim quod absconditum est, nulli nobis vsui foret, & talenti nullus fructus fieret. Nihil autem tam secretum ac absconditum est, quin id reueletur. Vnde sequitur *Magicam* in tribus suis methodis hæc secreta prodere & manifestare, *hoc est*, *scholam Medicorum*, *Philosophorum*, *& Astronomorum*, *& similium.* Nisi enim hoc modo scientia in te sit, tunc ea mera ac inanis phantasia & fatuitas est, ex quâ stulti nascuntur, & purus labyrinthus, fundamento destitutus.

Magica omnia abscondita manifestat.

Sed scientiæ & experientiæ adhuc planiùs discrimen notate præter hactenùs dicta. Scientia in eo est, in quo Deus eam largitus est. Experientia est testimonium de eo, in quo scientia probatur. Vt, pyrus suam in se scientiam habet: & nos, qui opera ipsius videmus, illiusdem scientiæ experientiam habemus. Sic ergo per Experientiam testimonium damus, quòd in illâ arbore scientia perfecta sit. His itaque præmissis sextum iam librum propono, & iubeo, vt hoc omninò modo scientia in vos penetret, & vt de vobis testentur propter visa opera ægri vestri, quòd scientiam perfectam possideatis. Sic quod perfectè cùm cognitionem vero naturæ ordine procedit, id scientia est. Hæc si deest, Experimentum saltem adest, aut experientia sine scientiâ. Si quis fortè dicat: *Heus tu, sæpiùs huius periculum feci, ac probaui ita esse: fateberis ergo id Experimentum esse:* huic respondeo, probationem eam satis tutam ac sufficientem minimè esse, nec ei fidendum absolutè esse. Qui autem experimentum cum scientiâ habet, is rei fidere potest, ac saltem hoc dicit, tu ita te gere, hoc fac, iste euentus certus erit. Sic fructus nimirùm rectè pro suâ naturâ prouenient. Tale ergo discrimen est inter scientiam & experientiam: non quòd experientia experimentum, aut hoc illa sit, sed quòd experientia sit, quæ ex scientiâ inuenitur & depromitur. Ac is horum modus est, vt in nobis scientia quærenda sit, non, vt experimentum nos ducat, quæ ratio scientiæ est. Vt pro exemplo: scio, tormentum murum concutere, & deiicere. Hoc iam experimentum est. Si autem tormentum ita dirigitur, vt deiectio muri verè fiat, (nec semel eo fors concusso, posteà decies glans deuiet aut aberret) iam scientia est. Ita ergo tormentarius, qui scientiam hanc & experimentum habet, scientia & experientia euadit. Experientia enim scientiam includit. Et positâ scientiâ, experimenti porrò nulla cura aut mentio est.

Scientia & experientia vt differant.

Probationi qualiter fidendū.

Quiuis autem apud se repetere debet, quòd Deus rebus omnibus naturalibus sua dona, suas dotes contulerit. *Dos ea est scientia.* Quòd si ergo arboribus ac herbis hanc scientiam largitus est, vt ad verum finem in omni formatione speciei & essentiæ pertingere possint: quantò magis præ his donabit Medicum, si se à Deo instar herbæ seu floris submittat, & ad ipsius honorem & gloriam ægros sanet & restituat? Non verò Medico tantùm: sed & cuiuis alij, sicut etiam Apostolis dedit, de quibus fructus cadebant non secùs ac de prægnante arbore. Si eam dat lilio agri: multò vberiùs dabit homini, Dei similitudinem habenti? Iam autem quoduis donum à Deo perfectum venit. Ab hoc ergo vno desumi potest, quemadmodùm quæuis etiam arbor ab ipso suam virtutem desumit. Vnde iam sequitur, ipsam quoque scientiam perfectam esse. Ex Deo enim procedit, sicut ex Deo est virtus in vite. Sic ergo hæc experientia magna est.

Deus res vniuersas dotauit.

Donum perfectū à Deo.

Scientia cur perfecta.

Experientia autem experimentum esse non potest, re ita consideratâ. Experi-

Experientia cur experimentum non sit.

Experimenta enim imperfecta sunt. Et quemadmodum pyrus suam scientiam retinet, nec eam pomo impertit: sic sua quoque in pruno & spinis scientia remanet. Idem etiam de homine existimate, quòd cuilibet Deus suam scientiam impertiuerit. Vnde consectariò videtur æquum esse, vt donum suum ac scientiā quilibet ad summum prouehat, & more Alchimico ad summum gradum sublimet, hoc est, arborem oportet multùm Alchimiæ cum suâ scientiâ impendere, donec perueniat ad finem sui fructus. Si ergò semen scientiæ homo habet, consequitur, omninò opus esse, vt is illud agat ac ita intendat, vsquedum ad plenas aristas & autumnum perducatur, vbi fructus eius non secùs ac ab arbore decidant, Et hìc discrimen est in crescendo & separando purum ab impuro. Nam quòd ad crescendum in scientiam facit, nihil separat. Quòd verò increuit, hoc separat. Sic ergò animaduertite, vnicuilibet suam peculiarem naturam, hoc est, donum datum esse, cum quo nascatur. In eo seipsum promouere debet, vt ad ipsius finem peruenire queat, nec congenitam suam scientiam ex aliis creaturis discere sataget. Tibi enim soli ea data est, non illi à quo tu discere cupis. Cur enim pyrus ex pruno discat? Cur ficus ex spinis? Cur dulce acidū deuoret?

Bona Dei excolenda, suum cuique.

Hâc ratione procedit liber scientiarum, vt nimirum scientias experiamur, quæ per experientiam stabiliantur & testificentur. Quæ propono hoc animo, vt non tantùm pyrum cognoscatis, sed insuper etiam scientias rerum medicarū, naturalium nimirùm, qualémnam scientiam vitriolatis dederit Deus, per quam ægri sanentur, vt nimirum scientia vitriolata, per quam vitriolum operatur in vobis ipsismet non aliter insit, ac eam vos vitriolo imaginatiuè imprimitis. Et hæc est impressio Luminis naturæ, isti eius sunt radij. Si in te imprimunt, & ægrum sanant, tum scientia est. Iam verò ista scientia non in medico, sed in medicina est. Ev quo consequitur, Medicum, cùm scientiam curandi non habeat, sed saltem scientiam administrandi, propter administrationem illam omninò cogi, vt scientiam illam in Medicinâ, in quâ ipsa iacet, quærat & indaget. Oportet enim scientias naturæ eodem planè modo in te esse, quomodo insunt in ipsâ naturâ, nimirùm à vi impressionis ex Lumine naturæ. Quòd si ita non sit: quòquouersùm nutas & ambigis, nec quicquam aliud, quàm inanem oris garritum nouisti. Sic ergò magnâ ex parte libri medicinæ indicati sunt, ex quibus Medicum suum fundamentum desumere decet, non domi post fornacem pyra versare, aut sophistico verborum circuitu ægros irretire & destinere. Tu sedulam dato operam, vt sequentes quoque libros probè & exactè legas ac intelligas, vt nimirùm hoc pacto vniuersos ad Medicinam requisitos libros numerato quasi & comprehenso planè habeas.

CAP. VII.

De Libro Naturalium Apothecariorum & Medicorum.

DICTVM hactenus multoties est, externæ naturæ indicia omnia ad interiorem dirigi. Nam qualis natura foris inter homines: talis intrinsecus etiam in ipso homine. Exemplum dabo. Natura vnam in mundo Apothecam ordinat. Sicut ergò in Apothecâ herbæ colliguntur & inueniuntur, ita tamen, vt vna alterâ ab herbis vel numero, vel specie pluribus instructior sit: sic in mundo quoque naturalis quidam ordo Apothecarum constitutus est, ita, vt omnia prata, omnes mõtes & colles quædam quasi Apothecæ sint. Has Apothecas dat & præstituit nobis natura ipsa: ex quâ defectum nostræ supplere nobis conuenit. Iam verò totus mundus Naturæ Apotheca est, quæ vno saltem tecto obducitur. Vnicus etiam quispiam in illâ mortarium tractat, quâ quidem totus patet mundus. Hæc omnia homo particulariter habet, non in toto: habet aliquid, non tamen omnia. Naturalis enim Apotheca opulentior & dignior est humanâ.

Apothecæ naturæ est mundus.

Cæterùm, exemplum hoc vobis ideò proposui, vt intelligeretis, in ipso quoq; homine huiusmodi naturalem Apothecam esse, in quâ omnia reperiantur non minùs ac in mundi officinâ, tam bona, quàm mala, simplicia, materialia, & vtcunque tandem denominentur. Ad hæc iam sequitur, cuilibet officinæ suū quoque conductum esse Medicum. Natura enim suum peculiarem habet Apothecarium. Is autem est, qui eam ipsemet constituit. Sic ergo etiam aliquo medico illa opus habet. Hunc ita æstimabitis. Sicut Naturæ Apotheca est, ad cuius exemplū

Apothecarius naturæ est Deus.

Aa homo

homo quoque ſuam inſtituit & inſtruit: ſic humanæ quoque officinæ opus eſt, vt Medicum habeat, qui in ipsâ verſetur, qui in ipsâ operetur. Nam ſimili modo Natura quoque Medicum habet, qui remedia præſcribit, ordinat, & diſpenſat, ac eò confert, vbi ipſorum vſus ac neceſſitas eſt. Apothecarius autem qui homo eſt, viſibilis ipſe eſt, & viſibilis eius ſimul Medicus. Ex quibus elicitur, intus in ipſo homine, velut in microcoſmo, Apothecam quoque inexiſtere, ſimilem illi, quam macrocoſmus habet: ſimilem ipſi adeſſe etiam Medicum, qui remedia omnia colligat, ordinet diſpenſet, applicet, ac adminiſtret. Et cùm hęc talia nobis abundè ſatis in Naturâ propoſita ſint, vt ex hoc libro diſcamus, & phantaſias ſeu imaginationes alias (quæ ſpiritus tantùm volaticus exiſtunt, nec boni quicquam inuehunt) elidamus: ideò iam ex me cognoſcite, qua cauſa talia vobis longiùs explicata voluerim. Cauſa nimirùm hæc eſt; Remedia vniuerſa in gratiam & ſalutem ægrorum creata ſunt. *Medicina* autem *duplex eſt: vna eſt externa, altera interna.* Externam homo ipſe obit ac præſtat. Internam Natura perficit. Hæc ita intelligite. Homo morbis vniuerſis obnoxius eſt, tàm in vtero matris adhuc reconditus, quàm foràs editus. Et fieri nullo modo poſſet, vt viuus in mundum pronaſceretur, niſi internus Medicus eius aſſiduam curam ageret. Cùm ergò morborum plenus ſit, illiq; à natura ipſi adhæreant: ita à Deo comparatum eſt; vt vbi morbi ſunt, ibidem etiam medicinæ & medici præſtò ſint. Vt ergò morbus à naturâ adhæret: ſic contra morbum quemlibet à naturâ etiam remedia inſunt. Et ſicut homo à Naturâ deſtructorem ſanitatis accepit: ſic æquè ac viciſſim etiam ſanitatis conſeruatorē. Iam ſicut deſtructor ſedulò ac aſſiduò ad deſtructionem, & corruptionem operatur & collimat, vt hominem interimat: ſic non ignauior Naturæ conſeruator, quicquid alter deſtruit aut deſtructurus eſt, veluti congenitus Medicus teſtaurat, reficit, & tuetur. Qui deſtruit, is ſua in corpore inſtrumenta habet, quibus obuia demolitur. Et ea in ipſo microcoſmo repetit. Sic in externo quoque mundo Latomus, qui demolitur, ſua inſtrumenta ex eo ſumit, in quo verſatur. Alius Latomus, qui reſtaurat & reparat, ipſe quoque ad reſtaurandum neceſſaria inſtrumenta in mundo externo inuenit. Ita ergò vtrique deſtructor & conſeruator, ſua inſtrumenta tam ad demoliendum, quàm ad reſtaurandum habent. Alter palos euellit, alter refigit. Et ſic in corpore eodem ſumma ars ad deſtruendum, & ſumma ars ad reparandum condita eſt. Exemplum videamus. Deſtructor in Microcoſmo *Realgar* ſumit, & veneno microcoſmum iugulare conatur. Conſeruator autem Flores Antimonij propinat, & ipſum vincit. Sic homo æger & ſanus redditur. Huiuſmodi viciſſitudines indies microcoſmus ſuſtinet, & operationes tam deſtructoris, quàm conſeruatoris jugiter perpetitur. Hi enim duo perpetuò inter ſe colluctātur. *Quæ mundi externi ratio eſt: eadem eſt etiam interni.* In iſto ſunt rixatores & pacifici, inquieti & quieti. Vbi enim firmamentum ac Elementa, velut in Microcoſmo, inſunt, ibidem etiam bella páxque gliſcunt. Sic ergò perſuaſum eſſe homini debet, quòd, niſi Deus naturalē Medicum & naturalia remedia, hoc eſt, & Apothecam & medicū ſibi concreâſſet & indidiſſet, mēdici externi operâ nullius vita ſuſtineri poſſet. Nam ſic terra ſicceſcit à Sole: ab imbre rurſus humectatur. Ariditas eius morbus eſt: humiditas eſt Medicina. Et taliter Deus in mundo externo diſpoſuit. Hæc duo eadem interiùs in ipſo homine quoque notanda ſunt. Si nulla pluuia terræ daretur, vniuerſa ſicceſcerent. Si nulla pluuia ariditati in homine ſuccederet, totus areſceret. Sed iterum: nimij imbres ſuffocāt terrā. Sic in homine quoq;. Nimiæ pluuię ipſum ſuffocant. Sol emēdat pluuias. Pluuię corrigūt noxas Solis. Sol vtilis eſt, & eſt non vtilis. Æquè bona etiam pluuia, & non bona. Hinc cognoſcitis principium ſeu cauſam conſumptionis in homine, quæ fortaſſe Phthiſis & Ethica vocari poſſit. Sic etiā intelligitis cauſam pluuiarum nimiarum in homine, quem fortaſſis hydrops, hypoſarca &c. nominari queat. Exemplorum huiuſmodi plura dari poſſent, quæ tamen locus præſens non patitur. Sic nempe ſæpiùs hydropes & Phtiſes ac alij morbi ſimiles ſanantur, cùm tamen homo non cenſeat, quod beneficio & operâ naturalis, ſibiq; cōgenitæ Medicinæ ſaneſcat & conualeſcat. Deus enim omnibus modis hominis mortē auertit, & vitam ei prorogat. Nā in longęuitate vitæ humanę bene placitū eſt Domino.

Vobis

Apotheca & Apothecarius Hominis qualis.

Medicina eſt duplex.

Homo morbis vniuerſis obnoxius.

Homo congenitum medicum habet.

In homine naturaliter ſunt Deſtructor & Conſeruator.

Nimium & minimum deſtruunt.

Abundantiæ & defectus quales morbi.

Deus hominis ſalutis ſtudioſus.

Vobis autem hæc ita putanda non sunt, quasi præter iam dictos, nulli alij medici, nulla remedia existerent. Sed rem ita accipietis. *Ad lapsum ac ruinam homo natus est.* Is ergò in Lumine Naturæ duos habet, qui ipsum attollant & surrigant. Internus Medicus ac interna Medicina, cum ipso in conceptione nati & facti sunt. Hoc ergò medico deficiente & exolescente, si ruina impendet, adsilit destructor, & iam veluti quendam triumphum statuit. Conseruator autem decedit, quò prædestinatus est. Quòd si ergò huiusmodi secessus conseruatoris, & accessus destructoris animaduertitur: tunc conuenit Medicum externum hanc prouinciam adire, & destructorem debellare ac superare, ac vestigia illa legere, quæ digressus conseruator inchoauit. Is vbi destitit, ibi Medicus incipiet. Deus autem aduersus destructorem illum adhuc victorem alium creauit absconditum, qui conseruatori per creatas à Deo medicinas mutuam operam præstat, & contra hostem destructorem animosè depugnat. Exterior autem Medicus tum demùm inualescit, quando interior cecidit, & defatigatus quasi examinatur. Huius enim munus tandem sibi oblatum ille subit Cúmque homini omninò tandem aliquando cadendum sit, ac is terminum sibi præfixum transilire minimè queat: tunc mors triumphum agit, contra quam nulla medicina efficax est, nisi is prçstò sit & operetur, qui mortem ipsam deuicit, qui mortuos suscitauit: aut nisi præstò illi sint, qui hanc ab ipso potestatem acceperunt.

Quæ hominem lapsum attollãt.

Externus Medicus quando naturam iuuare debeat.

Homo periodũ naturæ non trãsilit.

Iam videte, quomodò ex hoc libro magnæ Apothecæ homo particularia iudicare, & externus Medicus ad internum congenitum se accommodare, & ab eodem discere debeat. In hoc libro vbi congenitus Medicus desinit: secundum idem receptum externus Medicus illicò incipiet, ac operam dabit, vt Apothecarius à simplicibus & compositis illis, quibus receptum hoc compleri & integrari debet, probè instructus reperiatur. Quòd si hìc quicquam in quoquam peccatur, aut Medicus via alia, quàm per ianuam in domum penetret, ac Apothecarius *Quid pro Quo* substituat, tum sperari aliud non potest, quàm cura iugis, ærumna indesinens, & perpetuus labor ac dolor.

CAP. XII.

De libro Theoricæ Medicæ, quâ ratione illa constitui debeat.

VT fundamentum hoc, vndénam Theoricam, ad Medicinam spectantem, desumere debeatis, verè rectéque intelligatis: principio exemplum hoc attendite. Vndénam tandem Theologia suam Theoricam sumit aut discit? Ex Deo. Ideò de Deo etiam loquitur & speculatur. Quicquid ergò illa in Deo inuenit, aut habet, aut ex ipso desumit, id Theologia est tam practica, quàm Theorica. Nec enim illæ separantur. Æquomodo etiam de Medicinâ statuite. Vbinam ea est? Nempe in Naturâ. Vbi est morbus? scilicet in patiente vel ægro. Ex his itaque duobus *Theorica Medica* procedit: quæ *duplex* existit. *Vna est Theorica essentiæ curæ: altera Theorica essentiæ causæ.* Ex his duabus fieri vnicam oportet Theoricam, non duas diuisas esse. Quomodò verò Theorica hæc ita inueniri debeat, vt calamo ac atramento describi possit, id hâc ratione cognoscetis. Primò Medicus Theoricus quilibet ex Deo loqui debet. In ipso enim, & ex ipso omne principium defluit: & ipse est omnia in omnibus. Et quemadmodùm scriptura docet; quodlibet donum perfectum à Deo procedit. Theorica autem medicina & ipsa ex Deo est. Testatur enim scriptura, ipsum & medicum, & medicinam ex terrâ produxisse. Si ergò iam hæc perfecta sunt: perfecti etiam erunt medicus & medicina. Deindè, ægri medico quoque opus habent. Si illi medico opus habent, necesse est, ipsum perfectum esse: aliàs nihil fructus dabit. Quòd si ergò is Theoricus esse velit, necesse habet, vt ex dicto libro Theoricam moderari addiscat. Primò *ex Deo.* Is omnium labia aperit, & iuuat nos, vt in nomine ipsius operemur. Sine ipso enim omnia nihili sunt. Deinde cæteri omnes quoque libri, quos tradidimus, probè cognoscendi & indagandi sunt, nec proferendum aliud quicquam est, quàm quod ipsi docuerunt. Ibi Theoricę causæ & curæ vnà iunctæ sunt. Et quicquid ex libris illis procedit & theoricatur, id integrum & perfectum est. Nam & illi ipsi libri integri & perfecti existunt. Deus enim ipse eos condidit, descripsit, ligauit, & veluti quibusdam catenis suç Bibliothecæ insertos annexit. Ideò nullum in se illi errorem,

Theologia quid?

Theorica medica duplex est.

Ex Deo omne principium.

Deus omnia in omnibus.

Medicina perfecta quate.

Theorica vnde Medico discenda.

rorem, nullam fraudem, nullum labyrinthum, nullam seductionem continent. Et licèt quidem ex illis quippiam exceptum in papirum illinatur aut describatur ac transferatur: ipsa tamen illorum instructio à solo naturæ lumine, non ab homine prodit. Exemplum. Vitam æternam descriptam habemus in Euangelio & S. Scripturâ, secundùm vniuersa, quæ ad eam requiruntur: nec ad hanc traditis pluribus opus est. Iam etsi quidem vita æterna in scripturæ papiro condita sit: nondum tamen satis est, eam ita descriptam haberi: sed quærenda ipsa & indaganda vlteriùs est, nempe apud & per illum, ex quo illa audita, excepta, & in papirum relata est. Quod in papiro indicatur, saltem litera est. Hæc verò quem tradit, de quo nos docet, cuius causa ea exarata est, is desuper nobis inuestigandus ac addiscendus est.

Vita æterna in S. Scriptura traditur.

Idem de Theoricâ etiam ac practicâ Medicinæ putandum ita est. Ea etsi quidem in librum papitaceum referri ac inseri possit: nihil tamen est aliud, quàm emortua litera. Illuminationem ergò ex luce Naturæ accedere oportet, vt textus libri Naturæ sanè ac probè intelligatur, sine quâ elucidatione nemo vel Philosophus, vel naturalis esse potest. Vanum ergò est, quenquam in papirum confidere. Excipienda illuminatio est, ab eo procedens, qui Lumen est ipsemet: ac doctrinę speculationésq; nostræ vniuersæ exigendæ ac foràs extrudendæ sunt.

Theorica literalis mortua.

Illuminatio Medici vnde petenda.

Sed & quid Theorica Medicinæ religionis sit, intelligendum est. Ipsa autē est, quæ certâ & indubiâ veritate tradit & explicat principia, ortus, materias, causas, naturas, essentias, omnia denique initia, media, & fines vniuscuiuslibet ægritudinis. His addit morborum omniū curas, quò illæ modo, & per quæ, & quo ordine perfici debeant. Sic & illius errores iuxtà quoque recenset. Résque omninò eadem est, ac si quis semen aliquod serat. Qui semen nouit, is certò nouit, ex ipso quid tandem proditurum sit. Qui surculum inserit, si ipsum pernouit, quos ille laturus fructus sit, prænouit. Et hæc est Theorica rustica, siue Theorica de plantis. Eâdem similitudine, si alicui vulnus infligitur, vniuersi norunt, quomodò illud ipsi inflictum sit. Hæc Theorica chirurgica est. Porrò quæ circa vulnus euentura sint, aut citra medicinam, aut cum eâ, scire idipsum quoque Theoricæ chirurgicæ est. At quomodò vulnus curandum sit, quæ sanationi eius adhiberi debeant, & quomodo singula paranda tractádáque sint, hæc est Theorica practica chirurgica. Quâ ergo ratione hæc intelliguntur: eadem quoque morborum omniū causæ truiinandæ & euoluendæ sunt. Et sicut de semine dictum est, ita de morbis quoque theoricandum est. Vnusquilibet enim morbus ex suo semine emergit: qui si excreuit, veluti cum suis fructibus in arbore est. Gladius est semen vulneris, sic à semine suo vniuersa sunt. Vnde consequitur, opus esse, vt medicus semina morborum omnium cognita & explorata habeat. His enim cognitis, tunc de morbis liberè theoricari & discurrere potest, sicut rusticus de suo agro, quem conseminauit. Quæ theorica nisi æquè Medico plana ac facilis est, ac sua rustico, certè labyrintho intricatissimo inuolutus, vnà secum alios quoque miserè seducit.

Theorica medica quid sit.

Morbi ex suo semine oriūtur, non ex humoribus.

In propatulo est, multos de causis & origine morborum tradidisse & commentatos esse: quibus sui etiam asseclæ ac discipuli minimè desunt. Sed de principio nihil dignum traditur. Quod tempus attinet, ita se habet. Os enim ipsum ægrorum id testatur: id vident oculi: id aures audiunt. De principio autem & origine merus labyrinthus ac seductio traditur. Nisi enim de semine theorica procedat, & humores eliminentur, opera omnis frustranea erit. Si omninò humores existunt: isti tamen à morbis tantùm geniti sunt, non morbi gignuntur ex ipsis. Quasi verò quia prædominantur, eos morborum causas existere oporteat. Exemplum. Pono, aliquem incidere in fluxum alui, & deiectionibus crebris flauis ac biliosis fatigari. Hos si tu vides, ais, choleram hoc facere, vel fecisse. Interim obliuisceris semen quoddam adesse, quod repentè in istam materiam succreuerit. Hoc semen à seipso corruit in bilem, & bilem expellit, nec semen bilis ipsa est, sed color ex eâ, & materia ex semine. Sicut vinum, quod terram resipit, non ob id ex terrâ est, sed ex vuâ potiùs; vua autem ex ligno, lignum ex radice, radix ex suo semine. Iam ergo vbi cholera est, vel humor Melancholicus? Sic etiam de viso hydropico dicitis, hepar ei refrigeratum esse: & ita dispositos in hydropem esse procliues. Huiusmodi rationes nimium viles sunt. Si verò ita diceres;

Humores ex morbis oriūtur, nō morbi ex illis.

Medicorum reprehensio.

Est

Est semen meteoricum, quod in pluuiam abit, pluuia destillat desuper ex mediis interstitiis in partes inferiores, & hoc modo ex semine generatur aqua, vel palus, vel lacus: tum neruum tetigisses. Sicut enim videtis, cœlum quandoque totum serenum, clarum & diaphanum esse, ita vt nube nullâ obscuretur, & tamen in momento nubeculam quandam emergere, quæ repentino incremento ita augescat, & breui tempore in pluuiam, grandinem, aut pruinam degeneret: sic nos etiam Theoricari oportet de causa seu principio Medicinæ in morbis, quemadmodùm dictum est. Et Theoricantes hoc modo opus habent, vt legant sedulò, non Tantalorum, aut Galenum, Auicennam, Auerroëm, Drusianum, Guidonem, Rogerium: sed libros eos potiùs euoluant, quos Deus ipse scripsit. Hi enim soli probi, veri, integri, perfecti, & sine fraude sunt. Beatus autem Medicus, qui in illo auctore ambulat. Versatur enim in lumine, non in tenebris. Nec verò Medicina sola tam arctè illis libris adstringitur: sed & ipsa Theologia eosdem suos à Deo descriptos libros habet, quibus & Theologia & Theologi innituntur. Fundamentum autem aliud nullum est, quàm quod ex libris illis, qui ex Dei ore excepti sunt, eruitur. Sic & Iureconsultum ex libris per os Dei descriptis, suam iustitiam desumere & addiscere oportet; non ex seipso. Ad libros hos quod non refertur, id abit in legem Naturæ. Vnde eosdem etiam lumine naturæ suos libros depromere fas est. Quòd autem naturam simul & diuinum concernit, id ex vtrísque desumere coguntur, non ex seipsis. Sic ergò Deus in rebus omnibus scriptor & auctor constituitur supremus, primus, excellentissimúsque, ac nostrum omnium quasi textus quidá. Glossa autem ex eo procedere debet, quem nobis in festo Pentecostes misit. Non quòd is solus Apostolus aut Theologus sit: sed quòd de ipso scriptura testetur, ipsa illum nos de omnibus doctorum esse, vt cui omnia subiecta sint, Medicina, Philosophia, Astronomia. Ex hoc ipso omnes omnia discere debent. Sine eo omnia sunt mortua, & intellectu carent.

Medicis qui libri euoluendi.

Fundamentum verum omniũ vnicum Deus.

CAP. IX.

De libro, quâ ratione Medicina inueniri & constitui debeat, non per speculationem, sed per manifestam reuelationem.

CVM ergò fas sit, Medicinam fundaméto certo & firmo inniti, quod non ex cerebro proprio procedat, sed quòd per indicia & doctrinam firmam verámque statuatur: iam vobiscum hoc repetire, morbos hominum absconditos esse, vt etiam ipsam Medicinam. Horum duorum nullum est, quod per corpus terrenum fieri aut inueniri debeat: sed necesse est, per corpus sidereum constitui, quod in naturam penetrat, sicut Sol per vitrum. Porrò autem iam quoque sciendum est, quibus viis modísque res absconditæ, quæ terreno corpori inconspicuæ sunt, inueniantur. Statuitur ergò, opus esse, vt res hæ omnes per Magicam, & per eius species, vt per Gaballiam & Gabalisticam, &c. manifestentur. Hæ secreta omnia absconditæ naturæ reuelant, adeóque opus est, in istis Medicum probè versatum & instructum esse. Si talis non sit: erro saltem ac opinator existit in Medicinâ, plus imposturæ, quàm veritati addictus, sicut res ipsa loquitur. Magica enim Anatomia Medicinæ est. Et sicut lanio bouem dissecat, vt interanea eius omnia conspicua & manifesta fiant, quę per cutem integri perspici non poterant: sic Magica quoque omnia corpora Medicinæ, in quibus remedia, quæ corporis illius sunt, conduntur, dissecat. Sicut enim homo hoc loco has, alio alias partes exhibet, ceu in Physicâ Anatomiâ docetur: sic sua etiam membra herbis insunt. Ita enim hoc cor est, hoc hepar, ille lien, & sic consequenter ad normam hominis. Omnia verò corda, quæ oculis corda videntur, cor vnum esse, id falsum est: sed vna vis & virtus est, cordi similis. Exemplum. In vento multæ proprietates deprehenduntur. Exsiccat enim, & exsiccare ipsum nemo videt. Sol calefacit: & calefacere ipsum nemo videt. Ex silice ignis prodit: & in silice ignem nemo videt. Sic in vno corpore membra plura sunt, quæ tamen vnum tantùm corpus sunt. Sic vna tantùm herba est: & tamen multiplices in eâ virtutes existunt. Ita in firmamento septem membra humanis similia reperiuntur, cor, renes, stomachus, pulmo, &c. Non verò vt membra tangibilia, sed vt potentiæ & virtutes

Medicina ex quo fundamento constituenda.

Magica obscuros morbos prodit.

Magica est Anatomia Medicinæ.

His membra sua sunt, vt homini.

Vnius rei plures proprietates.

virtutes ſine corpore: ſicut econtrà in homine ſine corpore nihil eſſe deprehenditur. Sic & in Lunaticâ motus totius Lunæ deprehenditur, non viſibiliter, ſed in ſpiritu. In ſpiritu enim Medicina condita eſt, non in corpore. Corpus enim & ſpiritus duo ſunt. Corpus non eſt ſpiritus, hoc eſt, auxilium Medicorum. Ita & in carabe membra Microcoſmi ſunt, hoc eſt, virtutes iſtiuſmodi non in corpore, ſed in remediis, hoc eſt, in ſpiritualibus.

Cùm ergò auxilium ægrorum hoc modo, Spiritus ſit, & ab Elementari corpore cooperiatur, aut abſcondatur, ſolíque ſidereo pateſcat: Iam liquet, Magicæ officium eſſe, vt iſta doceat, non Auicennæ, non Galeni. Sola enim Magica præceptor ac Pædagogus eſt, qui nos Medicinam & auxilia ægrorum inuenire docet, ídque viſibiliter. Sicut Elementare corpus & literæ, & quælibet forma, colórque ac figura oculis viſibilia ſunt: ita conſpicua quoque redditur & internoſcibilis eſſentia auxiliorum illorum, non ſecus ac forma oculis terrenis patet. Multoties equidem iam Magicæ mentionem feci, ac pluries indagationis arcanorum naturæ, tam in his, quàm aliis libris. Scire ergò vos velim breuibus, quodlibet, Magica inuentrix, à quouis Medico diligenter & accuratè addiſci debeat. Nam etſi quidem libri cæteri in vniuerſum omnes interciderent, & cum his omnis quoque medicina periret: hâc ſuperſtite tamen ea nihili iactura cenſenda eſſet. Liber enim iſte inuentrix, iſta omnia poſtliminio iterùm inuenit, & illis etiam multò plura. Et iſta tibi Anatomia artium ſit. Non quòd per eam membra lignorum, herbarum, raporum, &c. introſpiciantur, qualia interiùs ſint: ſed quòd per ipſam potentiæ & virtutes detegantur, multò euidentiùs & enucleatiùs, quàm ſi exteriora membra diſſecentur, diſſeparentur & penitùs excoquantur. Hæc Anatomia inuentionis artium primò demonſtrat ſignatum. Iam autem quid ſignatum ſit, quod ſignârit, id indicat Gaballia, ſpecies Magicæ, quæ eſt membrum Anatomiæ. Ars verò inuentrix non vno ſaltem modo intelligenda venit, ſed etiam in omnibus ſpeciebus Aſtronomiæ & donorum. Ac cùm huiuſmodi membrorum plura ſint, & ſpecierum adhuc plures, quæ tamen omnes ſunt inuentrices Magicæ & expoſitrices Anatomiæ ſcientiarum, artium, medicaminum: ideò liquet, oportere illa membra & ſpecies viſibiles fieri in operatione Aſtronomiæ, inuentionis. Sic nempe ignis ex Sole viſibilis fit per Cryſtallum. Ignis in ſilice viſibilis fit per chalybem. Sic oportet etiam ſolem Magicum viſibilem fieri per Cryſtallum Magicum, vt hoc pacto ignis Magicus viſibilis fiat per chalybem magicum. Iam ergò ardet ac flagrat Anatomia, & oſtẽdit, quod præſtò eſt, vt viſibiliter conſpiciatur, quod in illo corpore latet, non obſcuriùs, quàm ignis ex Sole in ligno, ex ſilice etiam in ligno videtur. Nam hic lignum quoque Magicum accenditur, hoc eſt, arcana herbarum ardebunt inſtar ligni, & ſuam virtutem expromẽt, ad quidnam vtilia ſint.

Magica inuẽtrix ſedulò diſcenda Medico.

Magicæ inuentricis poteſtas quãta.

Signatũ quid.

Multas machinas admouit Milleartifex ille, vt hanc Anatomiam ex memoriâ hominum excuteret, & tam nobili arti obliuionem totalem induceret. Idẽ etiam ab hâc homines in varia nugamẽta abripuit, in quibus tamen nihil artis eſt, vt ſcilicet in iſtis otioſè tempus obtererent. *Nihil enim ſcienti, nulla cupido adiacet.* Et qui nihil nouit, is nihil intelligit. Qui ad nihil idoneus eſt, nihili eſt. Rem autem qui intelligit, is eam diligit, & obſeruat ac meditatur. Extra hanc cupiditatem Milleartifex nos abducere annifus eſt. Nec enim neſcius fuit, ſi homo iſtorum ſecretorum cognitionem habuerit, quòd poſteà ſe à libro ſeduci non paſſurus, ſed theſauro iſti potius obſtinatè adhæſurus ſit. Si verò homo illa non nouit: ſcit Satanas, ipſum ventrem, Venerémque, aleam, bella, deſidiámque ſequi. Semel enim hoc verum eſt, quod, qui Deum non nouit, ipſum minimè diligat. Qui Trinitatem ignorat, non credit in eam, ideò ipſam nec diligit. Qui Mariam non nouit, illam non diligit. Qui diuos non nouit, non diligit ipſos. Qui naturam non nouit, ipſam non amat. Ita ergò qui hoc modo nihil nouit, nihil etiam meditatur aut ſectatur, ſed omnia aſpernatur. Solus vẽter ipſi Deus eſt. Quò autem rei alicuius cognitio certior & penetrantior, eò amor & dilectio maior. Qui pauperes non nouit, ipſos nihil curat. *In cognitione omnia poſita ſunt.* Ex hâc fructus omnes defluunt. Ipſa cognitio largitur fidem. Qui enim Deum cognouit, is in ipſum credit. Contrà verò, qui eum non cognouit. Pro cognitionis enim modo quili-

Milleartificis machinatio in tollenda Magica.

Ignoti nulla cupido.

Quantũ quiſque cognoſcit, tantũm flagrat.

quilibet credit. Eadem ratio etiam in Medicinâ. Quilibet tantùm operatur, quantùm in naturâ nouit. Qui naturæ nihil cognouit, nihil facit. Aut quicquid facit, id fingit saltem, ceu pictor imaginem exprimit. In hâc veluti vita nulla est: ita nec in isto Medico. Etsi verò passim docuerim, quomodò ars hæc visibilis reddi debeat: consultum tamen mihi visum est, mentionem illam hic vrgere & explanare certius. Inuentrix nempe species est Magicæ, ex speciebus Astronomiæ omnibus desumpta. Quemadmodum Magi ex Oriente per hanc inuentricem Christum inuenerunt in stellâ, quemadmodum ignis in silice reperitur: eodem modo artes quoque Naturæ inueniuntur, multò tamen promptiùs & procliuiùs, quàm Christus in stellâ inueniri potuit. Et quantò longiùs aut longinquiùs Christus à Regibus ex Sabâ ac Tharsis quęsitus est: tantò propiùs thesaurus naturæ inuenitur. Ab Oriente autèm principia omnia Magicæ procedunt. A Septentrione nihil procedit boni. Vos ergò Medici si probi & frugi esse vultis, strenuè id annitimini: nec, quemadmodum sues in agro rapa versant, sic vos hominem tractetis, ad Dei similitudinem effictum: sed eo modo integritate ambulate, sicut Deus Medicum in suo libro instituit.

Inuentrix Magica quò spectet.

Magi, qua vt Christū norint.

Oriens præstantior Septentrione.

CAP. X.

De libro, quomodo Medicina à Materiâ primâ in Materiam vltimam perducatur.

Res vnaquælibet, quæ crescit, sine formâ, vel informis est in sua materia primâ, & veluti nihil est. Exemplum. Fagus, Abies, quercus, primo semen est, in quo nihil eius est, quod esse debet. Si verò semen hoc in terram iacitur, necesse est, vt priùs putrescat. Aliàs ex eo nihil producitur. Si iam putrescit, totum dissoluitur. Et cùm priùs adhuc semen esset, erat id aliquid. Sed cùm putrescit: iam nihil ampliùs est. Porrò autem ex eo, quod putrescit, sequitur, vt ea putrefactio sit prima materia, quæ iam in plantam abit: & tum temporis ipsi inditur forma eius arboris. Primum intra terram suum principium accipit. Posteà supra terram principium secundum. Et supra terram discedit in species aliquot, donec id fiat, quod postremò esse debet. Non autem simul & semel nascitur, cum forma & omnibus, supra terram, quàm primùm extra eam emergit, sicut infans cum plenâ formâ editur: Non, inquam, ita plantæ nascuntur. Sed qualiter plantæ suprà terram apparent, & ab vna formâ in aliam abeunt: taliter quoque scire debetis, infantem in suæ matris aluo procedere & increscere. Iam vt forma augescit subinde: ita augescit etiam Medicina, quâ herba, vel arbor illa donata & insignita est. Non quòd forma perfectè adsit, sed tantùm in perfectione formæ augescit, & perfecta fit. Forma enim in ætates suas diuiditur, sicut homo. Primò is in cunis infans est. Talis etiam in principio forma plantarum. Posteà puerascit, cursui & ambulationi assuescens, non operationibus aliis. Eadem formarum quoque & Medicinæ ratio. Deinceps infans indies magis magísque sapit & intelligit. Ita plantæ quoque deinceps magis magísque viribus & virtutibus suis increscunt, ac formæ ipsarum indies fortiores euadunt, vsque ad tempus præstitutum. Tandem incumbit senium & imbecillitas, eodem decremento, quo incremēto vigor ascenderat. Eodem modo & de Medicina intelligitur, quòd similiter suos gradus habeat, prout virtus est in iuuentute, seu robore; & senio, seu infirmitate. His percognitis, iam porrò quoque noscite, quæ dicturus sum. Videtis omnia corpora suas formas habere, in quibus subsistant. Sic suas quoque formas omnes Medicinę habent, in ipsis conditæ: *Vna est visibilis. Altera inuisibilis.* Vna est corporalis, Elementaris: Altera spiritualis, siderea. Hinc iam liquet, oportere vnumquemuis Medicum Herbario spirituali sidereo instructum esse, vt ex eo sciat, quo modo Medicina illa informâ subsistat: sicut exempla hæc docebunt. Medicina, quæ spiritualiter in suâ essentâ assumitur, quàmprimùm in corpus penetrauit, in suâ formâ stat: non secus ac iris in cœlo, aut imago in speculo. Sic si formam habet pedum, abit in pedes. Si formam habet manuum, stat in manibus. Eadem etiam ratio est capitis, dorsi, ventris, cordis, splenis, iecoris, &c. Sed dilucidiùs rem accipite. Sit radix, quæ in suo sidereo corpore corpora omnia hominum contineat. Ea si assumitur, tunc in homine consistit secundùm omnia sua membra in membris hominis. Ex hoc sequitur,

Materia prima rerum informis.

Semen, quando nihil, & quando aliquid.

Formæ suæ ætates, vt hominis.

Medicinæ gradus & ætates.

Forma Medicinę duplex.

Herbarium Medici quale.

Specula penna tũ pota Mamillas sanant. specula pennarum mammillas fœminarum sanate pota. Causa est, quòd ipsarum forma Mámillæ sunt & vbera. vnde imago Medicinę cōcedit in suum membrum, quò pertinet. Sic Dactiletus potus cancrum curat. Dactiletus cancrum curat. Ipsius enim imago in corporis eum locum abit, ad quem eius forma spectat. Hoc enim vobis persuasum esse debet, quòd chirurgicales omnes morbi per physicalia remedia curari possint, si Physicus Anatomiam essentiæ nouit ac intelligit: quorum tamen equidem paucos vidi. Horum autem ingentem numerum vidi, qui loquuntur de dirigentibus, directoriisque, hoc est, de additamento, quòd Medicinam ad suam sedem & locum genuinum prouehere & deducere debeat: quæ opinio tamen omni fundamento caret. Medicorum opinio de directoriis falsa. Dicunt enim, Saluiam, Lauendulam, Maioranam, directoria seu ducentia ad caput esse, quæ eo vnâ secum ipsam quoque eius Medicinam abripiant, non aliter ac tabellarius vel socius quispiam alium viæ ignarum, eò, quò vult, perduceret. Quod admodùm aniatron dictu est. Non enim eo modo medicina prouehitur, sed seipsam promouet per virtutem suæ imaginis. Medicinæ qua virtute ad partes suas abeant. Exemplum: Euphragia formam ac imaginem oculorum in se habet. Vnde fit, vt assumpta in membrum suum se sistat, & in ipsam formam eius membri, ita, vt Eufragia integer ac totus oculus fiat. Quæ autem alia Medicina est, quæ aliam ad oculum & in oculum simili modo veluti vehiculo deducere queat? Mēbra vniuersa hominis suam omninò similem formam habent in rebus crescentibus, in lapidibus, in metallis, in mineralibus, &c. Et quòd corpus essentia est, in eo illa quoque imago est. Id si assumitur, tunc natura microcosmi, eadē imago in homine constat. Sic ergò Medicina fertur ad locum illum, quò debet. Sicut enim sculptor lignum sumit informe, & ex eo qualicunque formam quandam fingit vsque ad finem: sic scire debetis, ipsam naturam quoque eiusmodi sculptorem esse, idoneum ad corpus quodlibet in suam formam reducendū. Natura statuario similis. Cibus qui editur, in ore forma est: natura autem in Archeicis suis virtutibus. Iam autem omnia membra in homine nutriri debent. Sed quo modo: id Physica & genuinum naturæ lumen docet, quòd cibus, quando in suas essentias peruenit, in formam suam abeat, & subsistat, velut imago in toto corpore, vnumquodlibet in eo loco, in quo esse debet; Id esto Homo cibi. Sic pariter potus quoque, si in spiritum suum peruenit, tùm spiritus viui instar hominis, in membris omnibus hominis subsistit. Hæ enim sūt formæ perfectæ in omnibus membris, in nullo quoquam excepto. Eadem ratio etiam Medicinæ est. Vbi ægritudo est, ibi Medicina suam formam, & naturam ac proprietatem habet. Hîc iam artis est, vt homo Spiritalis, Essentialis, Medicinalis, secundum illum locum cognoscatur, in quo eius cura posita est. Nam *est homo cancri*, *homo lupi*, *homo pestis*, *homo febris*, *homo hydropisis*, *homo profluuij*, *homo menstrui*, *homo vermium*, *& sic omnium morborum*. Id si Medicus ignorat, vbinam homo iste sidereus in Elementatis corporibus situs sit, tunc præter ordinem Medicinæ omnia instituuntur ac fiunt. Quis enim ductorem semper ac comitem sibi inueniat ad membrum quodlibet? Ita, Stulentina pota curat paneritium, ideò quòd ipsius imago hoc loco curam habeat. Stulentina curat paneritium. Quis iste in Medicinâ Ductor est, qui curam istiusmodi dirigat foràs in digitos? Non ergò ducentia, sed formæ comites ac vectores esse debent, ac per id dirigere, quòd imago ex seipsâ promit. Hoc illud ducens esse oportet. Alter autem processus compendium est labotis & desidiæ, nec multum artis requirit: Illum Medici ex papiro saltem discunt, nec veræ artis libro quicquam opus habent. Nam hoc omninò modo Medicina intelligenda est in suâ primâ materiâ, quomodò in vltimam perueniat. Etsi ad vltimam deducta est, tum species est cum omni formâ & substantiâ suâ, qualis etiam est corpus Elementatum ipsum. Et in imagine spiritus iacent Arcana & Magnalia Medicinæ: vbi tandem vera cura posita est. Magnalia & arcana in quo subsistant. Huiusmodi imagines inquiri debent per inuentricem Magicę artis, de quâ liber quartus tradit. Naturæ etenim Archeus spiritum hunc cum diuisione suâ in formam suam ordinat cum omni Archaniâ, quæ in eum ordinanda est. Hâc nimirùm ratione Anatomia Medicaminum inueniri debet, non in composito, non in communibus, non in directionibus. Compositio naturæ emendari à nullo potest. Omnia enim iam dum in naturâ ordinata sunt, & arte optimâ in formam spiritualem vnam composita. Hanc tu non reddes meliorem, quàm natura fecit ipsamet. Solâ Archimiâ vtere, quæ diuersa separat. Hanc ergò operam da,

vt

vt naturam & proprietatem omnium imaginum scias. Sic enim in curâ medicâ vérè gloriari poteris. Eemplum hoc notate. Tu asseris, hoc illud, esse constrictiuum: & tamen ignoras, vbi ibi id tale fit. *Aliud enim est constrictiuum Dysenteriæ, alíud Lienteriæ, alud vomitiui, aliud vrinæ, aliud menstrui, &c.* Quæ omnia Sola imago virtutis constrictiuæ indicat, quæ sedes quibus constringantur. Sic scis etiam hoc esse incarnatiuum: vbi autem tale sit, nescis. Alia enim est consolida Lupi, alia Esthiomeni, alia cancri, alia fistulæ. Ideo ars signata iunctim hîc quoque cognita esse debet. Signatum enim locum indicat. Locus indicat indigentiam, seu necessarium. Necessarium suppeditatur per inuentricem.

Constrictiuum & incarnatiuum multiplicia.

Signatū quid Medico indicet.

CAP. IX.

De libro Generationis morborum, ex vera Philosophiâ noscendæ.

VNVM adhuc vobis pendendum & declarandum est, nempe de generatione morborum secundùm considerationem Philosophicam. Iam autem nemini vestrûm ignotum est, quod à priscis quatuor humores constituti sint, ex quibus scilicet vniuersi morbi oriantur. Quod dum fecerunt: veræ ac legitimę originis obliti illi sunt morborum; hoc est, seminis, ex quo morbi nascuntur & producuntur. Nemo autem est, qui inficiàs eat, ipsum hominem Microcosmum esse. Vndè necessarium est, vt quatuor is in se Elementa habeat, quę ipsi Humores indigetant. Quanquam satiùs esset Elementorum nomen retineri. Id enim faceret ad intellectum faciliorē & pleniorem. Sed ob nominis litigium papirus nulla corrumpenda est. Vt autē sensum meum assequamini, & liber hic sua iusta habeat, ad id animum applicate, quod exemplo sequenti demonstrabitur. Cùm quatuor humores quatuor Elementa sint: sequitur, quatuor humorum eundem omninò esse intellectum, qui est Elementorum. Iam autem non nescitis, quòd ipsa Elementa nihil dent, sed saltem accipiant. Vt enim mulier sine viro impraegnari minimè potest: sic Elementorum fœminæ quoque ex suis maritis, tanquàm ex superioribus Vulcanis tantùm concipiunt. Id tali exemplo quoque demonstratur. Pomum nascitur ex suo semine: & semen est pomum, & est sperma Vulcani. Sed in Elementis matricem adipiscitur, & in eâ suum sumit nutrimentum, substantiam, formáque & naturam perfectam, ac eò euadere potest, vt inde fiat, quod fieri debet pro modo suæ prædestinationis, non secùs ac infans, qui perfectus à matre suâ editur. Sic ergò Elementa minimè morborum causa sunt, sed semen, quod in ipsa seminatur, & ibi augescit ad vltimá vsque essentiam ac materiam: ex quo nos etiam crescimus, & ex quo incremento morbus prouenit: ac illud quod auctum vel enatum est, morbus existit. Qui ergò nouisse morbum velit, is eum cognoscat velut arborem, hoc modo. Arbor alia poma fert: alia pyra: tertia nuces, &c. Idem discrimen etiam in morbis est. Et morbi cognoscendi omninò sunt, quòd ex semine nascantur, non ex humoribus, ex patre, inquam, non ex matre. Et licèt à matre quidem edatur infans, ex patre tamen is est. His hoc modo pensitatis, quis quæso dicat, aut concedat, morbos quærendos esse veluti Humorem, & Humorem pro morbo habendum, aut iudicandum esse? Cùm tamen aliud mater sit, & aliud infans, qui à matre prodit: Alium morbum mater habet, alium itidem infans. Quísnam magno labore infantis morbum in matre inquirat? qui tamen in solo infante subsistit, à suâ matre penitùs separato? Et licèt quidem aliquis obiicere queat, matris simul ac infantis vnum morbum esse possę: nihilò minùs tamen vnum ab altero separatum est. Sic ergò morbus quæri debet in eo, in quo existit. Quòd si quis fors ita obiiciat: *Quia tu Elementa pro fœminis habes: fœminæ autem & ipsæ ægrotare solent: ideo Elementa quoque ægrotare possunt: vnde necessarium videtur, Humorem esse morbum, &c.* Ad hoc responsum tale habete. Mulier ipsamet etiam fructùs est ex suâ matrice, non minùs ac infans. In hoc enim differunt Fœmina & Elementa. Elementa enim fructus non sunt: sed in conceptione tamen fœminæ similia. Quomodò ergò dicere possit medicus, morbos ipsos Elementares existere? aut quî persuasum habere queat, quòd, si Elementum expellat, ipsum quoque morbum expulerit? Si medicus ibi incipere debet, vbi desinit Philosophus: certè longè alio intellectu præditum eum esse oportet. Nec enim Philosophia Medicum hoc modo incipere docet. Quî enim dicere quis

Humorū inuentio noua.

Homo Microcosmus.

Elementa pro humoribus ponenda.

Semen morborū causa, non humores.

quis possit, pomum ex terra esse, cùm tamen ex suo semine proueniat? Vnde sequitur, si Medicus remediis suis humorem amouere velit, fieri quidem posse, vt ægrum iuuet, sed hac tamen saltē ratione, vt si mater auferri debet, auferatur vnà cum ipsâ infans quoque. Ita enim si mater tollitur, tunc corpus suum Elementum perdit, atque adeò mortuū cadit. Sic ergò ex illorum practicâ sequitur mortificatio ægrorum, & desolatio seu euersio sanitatis. Nullo enim vel modo, vel iure corpus suo genuino Elemento spoliari debet. Porrò autem etiá notate, quam planam viam Philosophia in hoc commonstret, dum videmus, Elementa corpoream matricem esse ad semen concipiendum, ac eidem suum alimentum & incrementum sufficiendum idoneam. Quis ergò ita imperitus esse velit, vt medicinam administrare sustineat, cùm hanc Philosophiam tamen non intelligat? verè enim sciat Medicus, quòd sine istiusmodi Philosophiâ nomen ac titulum medici iniquè sibi vendicet. Hoc vobis equidem facilè concesserim, quòd *semen vnumquodlibet tincturam in se habeat.* Vnde fieri potest, elementa ipsa discolorationem & alterationem concipere. Sed propter hoc, elementum ipsum morbum existere, id omninò falsum est. Sed quemadmodum pannus à colore extraneo imbuitur: sic eodem modo hîc quoque accidit. Qui verò colorem ita rursus elicere ac extrahere potest, vt pannus ad natiuum suum colorem redeat: is probationem eius fecit. Exemplū rem declaret. In aurigine qui tincturam illam demere potest, is semen abstulit ex eo, ex quo tinctura egressa est. Ita ergò corpus priori suo natiuóque colori reddit. Color enim non ex corpore prodit, sed tantùm ex semine peregrino.

Color ex semine est.

Porrò autem de corruptione quoque notate, vt si de putrido aëre ac aquâ dicatur, quòd etiam ex istâ corruptione morbi exoriantur. Id verum quidem est, sed hâc ratione. Nihil totum frangitur aut dissoluitur, quod semen fractionis non conceperit. Ex quo sequitur, semē corrumpere, & genus aliud morborum gignere, corpus corrumpere, sicut aqua niualis ferram. Hoc ergò semen si tollitur, eius quoque corruptio vnà tollitur. Exemplum. Ex luto nascuntur scarabæi, vermes, &c. non quòd stercus seu lutum in vermes mutetur, sed in stercore semē latet, ex quo postea vermes per Vulcanicam digestionem producuntur. Sic ergò Scarabæus aliud à stercore est: si enim stercus equinum esset, eius similitudinem referret. Iam verò, si similitudo nulla horum est, suam omninò peculiarem generationem habet, quâ editur. Vua semen in se habet, quod vinum existit. Ex eo gignitur vinum, non ex illo semine, ex quo lignum enascitur. Semē, ex quo lignum producitur, id visibile simul & tangibile existit. Semen autem, ex quo vinum nascitur, nemo videt, & tamen in sese indiuisa existunt, sicut corpus & anima. Sed porrò attendite. Si ergò in semine momentum omne positum est: incumbit medico, vt ipsum probè cognoscere studeat. Sic enim contra illud sua remedia præscribere & dirigere poterit. Et quemadmodùm comprehēsum est, scire quoque debet medicus, *Semina morborum duplicia* esse: Semen nēpe *Illiastrum*, & semen *Cagastrum*: hoc est, semen omne, aut à principio semen conditum est, vt, pomi, nucis, pyri, &c. & hoc Illiastrum dicitur: aut à corruptione enatum est: & nominatur Cagastrum. Sic ergò *Morbi Illiastri* sunt, hydrops, aurigo, podagra, &c. *Morbi Cagastri* sunt pleuritis, pestis, febres &c. Iste ergò Labyrinthus in Medicinâ non temnendus est, neque medicus in horū cognitione exorbitare debet. Nec enim is saltem error est seipso contentus: sed res ea concernit ipsum etiam corpus ac vitam. Si error iste noxâ & periculo vacaret, hactenus sic quidem conniuendo tolerari potuisset. Iam verò cùm periculi plenissimus sit: an non iniquè tot sæculis eum viguisse dicendum sit? Plura & grauiora alia taceo, quæ hîc quoque produci possent: Nempe, quod recepta vniuersa, si non contra ipsum semen dirigantur, improba & inidonea sint. Sed porrò adhuc semel mihi aures præbete. Ecquid videtur vobis de eo, quòd morbi hoc modo oriantur, & indies augescant? Hoc si probè intelligere vultis, pedem in Philosophiam referre, & attendite, quomodo vos ea intelligere doceat, vt crescat gramen, vt lignum producatur, & similia alia. An non ea ex semine progignuntur? Imò. Si ergo ex semine: & ex semine ipse quoque morbus emergit: iam vnum cum altero æquali omnino ratione gignitur. Quæ ergo satagentia ista vestra, quod tanto sudore laboréque morbos describendos suscipitis? Si Philosophiæ naturalis rudes

Vermes ex terra.

Semen duplex: Illiastrū & Cagastrum.

Illiastri morbi qui.

Cagastri morbi qui.

Recepta contra semen morbi dirigenda.

des, ignari & imperiti estis: quî amabo incipere potestis, vbi Philosophus desinit? Si ibi incipere vultis, vbi Philosophus desinit: scitote, ipsum quidem desinere in naturali lumine mundi magni. Sic ergò mundum paruum censebitis, quemadmodùm Philosophus considerat mundum magnum. Hâc industriâ morbū vnumquemlibet apprimè noscetis, non minùs ac rusticus arbores nouit in campis. Et quemadmodùm agricola arborē securi deiicit: sic medicus quoque contra morborum arborem efficacissima remedia cognoscet. Semen enim, quod in arborem abiit, semen ampliùs non est. Et quo à semine longiùs abiit: eo minùs semen existit. Et sicut elementa foris diuiduntur etiam in corpore. Alia enim mater est aqua: ideò Philosophia Fontium hùc facit. Alia mater est terra: quò spectat Philosophia Crescentium. Et sic similiter de cæteris etiam Elementis. Quo modo Vulcanus in Macrocosmo cognoscitur: eodem modo cognosci debet etiam in Microcosmo. Hoc pacto Labyrintho locus non relinquitur, & erupturo vero Medicinæ fundamento occasio & via sternitur. Ideò vos Medici accuratiùs tandem pensitate, quas res geratis. Probrosum enim vobis est, dicere, Hoc me Galenus docuit, Istud in Auicenna legi, &c. De vobis ipsis testemini, qualésnam esse conueniat. Ipsorū sæculo res ita se habebat: iam ratio alia est. Fraudes antiquæ deinceps non valēt: iam oculi aperiendi sunt. Nolite ipsos æmulari: sed saniora discite, quàm ipsi vobis tradunt. Nec enim scripta eorum Euangelia sunt, vt ipsis veluti beatitudini adhærendum sit. Naturæ lumen seculo ipsorum probè quidem operatum est: ipsi verò contra naturam illud inuerterunt. Quî enim beneficum astrum in fatuum asinum boni quid infundere possit? Si is peruersus est, tum idem ipsam quoque naturæ lucem peruertit. Ideò primum quærite regnum Dei: & sic multò plura præstabitis, quàm in terrâ vnquam præstita sunt, & de supremo nostro Medico, Deo, nihil desperate. Si enim ipsum, & nostrum proximum diligimus: quibuscunque indigemus, abundè nobis ea adiicientur. Ignauis verò & amorem oblitis auferentur etiam, quæ habent. Ad medicos quoque in die extremi iudicij vox illa personabit: *Ite maledicti, in Gehennam. Vbi me consolati estis vestrâ medicinâ, cùm infirmus essem? Meum mihi surripuistis: nec me tamen iuuistis. Deum verum deseruistis, nec ipsum Doctorem vestrum agnouistis, Thesauros vobis legistis in terrâ, non in cælo, & Dei operâ, prout decuit medicos, in naturâ scrutati non estis, sed cum leuitate omnia transegistis.* Ideò tandem oculos aperite, vt ab hâc maledictione liberemini.

Microcosmus ad macrocosmū conferēdus.

Elementorū singulorum sua Philosophia.

Medic. reprehēsio

Veterū scripta pro Euāgelio nō habēda.

LABYRINTHI CONCLVSIO.

T capitula nonnulla de libris medicinæ, quomodò disci illa ac inquiri & preuestigari debeat, conderem hactenus & proponerem: causæ me nec paucæ, nec leues impulerunt. Prima est, quòd tam multi passim in medicinā commentantur, eandémque docent, & curandi modum præscribunt. Hoc verò in vniuersum omnes sciant, ignominiosum id admodum esse, quempiam addiscere velle rem corporis ac vitæ periculum intentantem, ídque non ex fundamento vero, sed ex labyrintho & opinione merâ, quæ à re-ipsa longè absit: ac denique super hanc opinionem curandi rationem extruere, & ex commētitiâ hâc arte practicam exercere conari. Hic enim erroneum latet & principium, & mediū, & finis. Non leue quid est, finem vel curam ex principio futili & erroneo exstrui. Sed, cùm Medicinæ longè aliud fundamentum sit, quàm quod illi ex suo labyrintho effundunt, an non multò sit æquius, ipsos normam ac rationem solidam sequi potiùs, quàm fundamentum illud tueri, quod pro fundamento à Deo datum & positum non est? Nec enim nos isto modo quicquam aliud agimus, quàm quòd librum istum, omnis medicinæ ac morborum vniuersorum curationis fidelissimum promum, à Deo ipso constitutum deserimus, & librum ex professo alium amplectimur, contra prædictum ordinarium ex diametro pugnantem. Sed iste mos plerumque hominum est, vt, quæ nihili sunt, plus ferè semper laudent, quàm quæ frugi sunt: ac vt propensiores ad mala, quàm bona se magnâ ex parte præstent. Beatus autem contrà, imò beato beatior is foret, qui modum in omnibus teneret, nihil cogitatibus humanis confideret, sed in viis à Deo ipso præstitutis innocens ambularet. Sic autem idem Deus, & tam accuratâ meditatione tum medicinam ipsam condidit, tum eius libros consignauit, vt scribâ alio, aut interprete nullo opus habeat, nisi quæ præcisè textum ipsum Naturæ teneat, quomodo

Hominis mos prauus.

modo hactenus est. Secundùm horum librorum informationem quicunque practicam suā instituit, is hallucinari minimè potest. Bonum enim ac tutum est in Deum confidere. *Huic qui confidit, in nullum labyrinthum abducitur: nec idem suos ægros necabit, aut vllo modo distorquebit. Consultum ergò mihi visum est, hos libros, sermone, quoad fieri potuit, breuissimo concludere: vt ex illis quilibet pernosceret, quâ ratione Medicina addiscenda sit, ac vbinam tandem locorum eius schola celebretur, ne fors Labyrinthei illi medici admirentur alios, ex fundamento alio, quam faciunt ipsi procedentes. Bene illi, qui Labyrinthos non sectatur, sed ordinem luminis naturæ æmulatur, quod ipsum & Medicus, & medicina existit. Sed, vt colophonem tandem huic Medicorum labyrintho addam, priùs indicatum vobis volui, me vix magno molimine etiam apud aliàs satis prouidos & literatos cum hisce meis commentariis in lucem erumpere potuisse. Nam fastidium omnibus est, huiusmodi libros intueri & euoluere. Contrà verò plerisque summa voluptas est, in papiro inuoluta pyra torrere, & nescio quæ leuia alia satagere. Annis iam aliquot, & hæc, & alia mea distinuerunt ipsi. Tandem tamen hora appulit, quâ mihi Mecœnas oblatus talis est, qui non ex fauore, sed ipsius æquitatis studio censûque, hos meos labores in lucem proferre & edere sedulò allaborauit. Is autem est, laudatissima prouincia Archiducatus Carinthij. Vos autem meos discipulos, Auditores, & Lectores vniuersos decet, vt proceribus his, ceu Mecœnatibus summis propter hanc beneuolentiam & officium liberalissimum gratitudinem amplissimam ex animo deuotissimo refundatis, & officia vestra omnia illis lubentissimè nuncupetis. Dabantur 3. Septembr. Anno salutis humanæ* 1 5 ; 8.

LIBER
DE MORBIS TARTAREIS,
AB EXCELLENTISSIMO DOMINO
THEOPHRASTO HOHENHEIMIO, VTRIVSQVE MED. Doctore, summo studio conscriptus & elaboratus.

REVERENDO, NOBILI ET EXCELLENTISSIMO
Dn. IOHANNI A BRANDT, I.V. DOCTORI & Canonico Eferdingensi, Domino & amico suo singulari.

Vsquam equidem non præstantes, eruditósque ac in Adeptæ Philosophiæ *scientiâ peritos & exercitatos viros peruestigaui & consectatus sum: itineribus quidem multis & longinquis defatigatus, sed voti tamen successu minimè infelice compos factus. Intereà tamen passim documentis quàm plurimis factis comperi, huius sæculi iuuentutem* Adeptæ Philosophiæ *ignauiter admodùm incumbere. Seniores autem, de quibus loquor ac scribo, fato suo abrepti magnâ ex parte ad proauos nostros concesserunt. Adeóque illorum hodie pars minima superstes est. Ex quibus tu tamen, vir Nobilissime & Excellentissime, hoc seculo nostro primarius es, non tantùm Experientiæ & Experimentorum eximiâ cognitione insignis, verum etiam tam ex naturâ, quàm vsu* Vulcani & Apollinis *artis peritissimus & gnarissimus. Inhorresco equidem, nec immeritò, quoties mecum cogito, quàm fataliter hoc nostro seculo artifices illi summi interciderint, & quàm potenter vicissim inualuerint sectæ, pluribus* Homicidis *quàm* Saluatoribus *celebres. Quicquid tamen his occinatur, nihil proficit: hoc iam huius sæculi ingenium est. Et apud me penitùs ratum est ac confirmatum, de hâc ipsa panolethriâ Christum ex diuinâ prouidentiâ dudum vaticinatum esse, cùm dixit:* Gens contra gentem excitabitur: *quasi etiam inter Medicos & ægros consensus nullus ac concordia futura sit. Ita enim huius iam sæculi mos est, vt inani strepitu verborum multò procliuiùs homines moueantur, quàm ipsâ rerum commoditate. In Tuæ autem Excellentiæ honorem libellum hunc edo de Tartaro, de eiúsque ortu & generatione, de caussis, & naturâ, & signis, additâ explicatione eorum, per quæ curatio Tartari perfici debeat. Quibus meis laboribus si T. Excell. acquieuerit & æquior fuerit: in cæteris operibus industriam & sedulitatem largiùs cumulaturus sum. Hunc verò de Tartaro librum, cùm* Eferdinga *ad Boemicum Marescallum profectus essem, perfeci & elimaui. Quem cùm prælo, vt excuderetur, subiicere vellem: à meæ professionis hominibus hoc meum institutum repressum & impeditum fuit.*

Adepta Philosophia cōtemta hodie.

fuit. Interea autem cùm nescio quo fato fieret, vt ad Carnes peruaderem, in quâ regione velut & in Austriæ locis plurimis cùm morbum istum admodùm frequentem grassari peruiderem: in gratiam ac emolumentum istorum hominum libellum istum tertiò emendaui, & elimaui, & medicaminibus necessariis vniuersis dotatum, tandem laudatissimæ prouinciæ Caryntiæ dedicaui & inscripsi, vt quæ præ aliis omnibus geniali quodam & syncero amore artis ac doctrinæ Apollineæ, in salutem fragilitatis humanæ cedentis, flagraret. Isti verò proceres libellum hunc non placido saltem benignóque vultu acceptârunt: sed & morâ omni sublatâ illum continuò imprimi & excudi curârunt. Quo facto non suæ saltem patriæ, sed Europæ vniuersæ commodum ac salutem singulariter promouerunt & asseruerunt. Cùm ergo T. Exc. ea natura sit & propensio, vt affectu intimo illis vniuersis faueat, qui aut ipsi Apollineis ac Vulcaniis artibus impendio addicti sunt, aut his addictis ceu Mecœnates tutum asylum ac præsidium offerunt: librum hunc quantumcunque eius est, tuæ tutelæ ac protectioni fideli iure meritò oblatum volui. Faciat ergò T.Exc. vt laudatissimos quosque Archiducatus Carnici proceres, ac bonos alios etiam cuiuscunque vel conditionis vel ordinis sint, suæ beneuolentiæ nuncupatos habeat. Ego quidem spem mihi facio certissimam, tempus illud appropinquaturum tandem, quo incoram de his omnibus largiùs & amiciùs colloqui & verba serere possimus. Gratia autem & laus sit Creatori Adeptæ Philosophiæ, protectori nostro clementissimo, & informatori benignissimo in æternum. Amen.

LIBER
DE MORBIS TARTAREIS: SIVE, PRO APPELLATIONE VETERVM de calculo, seu lapide & arenulis.

CAP. I.

De Veteri huius morbi Nomine: & de noui inuecti defensione.

QVICVNQVE rem aliquam tradere ac docere volunt, horum officiũ est, vt omnium primò materiam ipsam, seu rẽ tractandam proponant, posteà illius nomen seu appellationem designent, & concordantiam nominis cum re ipsa inquirant, tandem rationem istius deducant concordantiæ. Sic & mihi de nomine huius morbi tradituro incumbit, vt ante omnia vos commonefaciam, veterum scriptorum & medicorum neotericorum denominationem nõ quadrare ac conuenire morbis illis, quos designant. Vnde confusionem quandam & schisma in Medicinam inuehi necesse est. Quicquid enim homo vel facit, vel discit, id libellam seu lineam ac circulum egredi non debet, nec quicquam inæquale aut hiulcum, aut exorbitans concurrere fas est: hoc est, omnia ad vnũ reduci, & sibi inuicem singula consentanea esse oportet. His ita constitutis iam, cùm de Tartaro scribendi institutum meum reuelârim: opus deinceps erit, vt huius morbi nomen explicitè definiam & probè constituam. Nam cùm de verâ appellatione inter nos litigiũ haud leue gliscat, adeóque nominis ipsius ratio doceat, quod nec in principio, nec in medio, nec ipso fine consentiamus: operæ pretium est, denominationis fundamentum ita constitui, vt res tota apprimè intelligi, ac scripta aduersaria de hoc morbo accuratè censeri & diiudicari queant. Hoc autem quod veteres posuêre fundamentum, metaphoricè intelligendum est. Calculus enim à calculo, arena ab arenâ, sabulũ à sabulo desumptũ est. Ponatur exemplum. Si Christus inquit: *Ego lux sum mundi*, non fax illicò aut candela intelligenda venit. Nam lumina plura sunt & intelliguntur. Sic si inquit: *Ego sum via*, non via illa intelligenda est, quæ pedibus obteritur. Quæ metaphora etsi quidem apta sit: tropo tamen nimis vicina est: ideò, quòd lapis in homine lapidibus fluminum similis videtur. Idem iudicium faciendum est etiam de arenâ & sabulo. Iam verò quod extra quidem hominem existit, aliud & diuersum ab eo est, quod intùs in homine conditur. Nec calculi humani nomẽ à calculis externis deducendum est. Alia etenim est ratio & natura calculi in homine, alia extranei: sicut etiam aliud est dicere, *Ego sum lux mundi*, & aliud, *Ego sum*

Medici veteres metaphoricè calculũ nominatunt.

sum cerea candela in mundo. Quæ hoc loco ideò clariùs deduco, vt intelligatur, Metaphoram ineptè in Medicinâ vsurpari, & denominationes Metaphoricas omnes, erroris & ambiguitatis genitrices existere. Hoc idem veterum quoque scriptorum Metaphora facit hactenus vsurpata, quam tamen in artem intrudi minimè oportuerat. Ea vero longè exsulet è scriptis meis, quibus de hoc morbo tractationem adorno. Illi verò lapidis illius humani denominationem à lapidibus in plateis stratis sumpserunt, & hominis arenam appellitârunt ab arenâ, quâ ædificia exstruuntur. Hominis verò arenam arenam vocare, eiusdem planè concordantiæ est, ac si quis exemplum ex Theologia promat *de Agno Dei*, & hunc agnum cum agno alio lanuginoso æquiparare & eiusdem naturæ facere contendat. Aliud enim Dei, aliud Lanæ est. Sic aliud est etiam sabulum in homine: aliud sabulum in riuis. Sicut enim vna natura ac ratio, essentiáque haudquaquam est illius loci Theologici: sic nec hic nomen lapidis ac arenę quicquã commodat. Ouis quidem seu agnus patientissimus est. Sic etiam Christus, qui illi confertur. Verum tamen ac genuinum nomen Christus ipse est, in quo plenè omnia intelliguntur. Sic aliud etiam nomen est lapidis humani, quàm nomen id est, à quo illud desumitur.

Theoph. appellatio Tartarum.

Porrò autem sedulò attendite. Nomen, quod ego huic morbo impono, *Tartara* est, hoc est, ægritudo Tartari, siue Tartareus morbus. Id à Tartaro verè sic dicto desumitur. Tartarum autem ideò dicitur, quia ex se oleum, & aquam, ac tincturam, saléṁque gignit, quòd ægrum non secus ac Gehenna inflammet & incendat. Tartarum enim Gehennam significat. Tartari huius peculiaris ratio, essentia, proprietas ac natura est, diuersa à lapidibus illis & arenis, & sabulo, quæ ad Tartareum istum ardorem deduci non possunt. Ideò hîc Metaphora, quæ Medicinæ cõueniat, nulla assumi potest. Nam rem quampiam secundùm formam saltem externam denominare, ridiculũ est. Oculorum iudicio quidem quadamtenùs illa conueniunt, quod coagulatio facit: nec tamen vnus modus generationis, nec similis modus coagulationis, nec vniformis natura ac proprietas illorum est: sed vnumquodlibet secundùm naturam ab alio differt, sicut *Adamas & Orizon.* Et quoniam morbus iste, quem describo, quomodò scilicet Tartarum oriatur, ex eâdem materia ac causa rationéque gignitur, ita vt de natura Tartari omnia descendant, non autem de naturâ lapidum & arenarum: ideò fas æquúmque est, vt excussâ & profligatâ Metaphorâ ipsi materiæ propiùs incumbam & adhærescam, vtpote, quæ per se iste morbus existit, & illi nomen assignat. Similitudinem autem vobis proponam. Nam veterum denominatio non aliter se habet, ac si simia homo ideò vocetur, quià nimirum gesticulationes quasdam, humanis similes, edere nouit. Hinc enim non consequitur, nomen vnum idémque illicò vtrique competere: sed simia simię nomen retinet, ex eo desumptum, quod nimirùm illa existit. Simia enim cùm sit, simia verè ac genuinè appellatur. Sic ergò ex vi nominis quodlibet cognosci debet. Eo siquidem pacto homo etiam hominis nomen retinet quia nimirùm homo est, & is, qualis nominatur. Ex quo & vnde, & quale vnumquodlibet existit, in eo manerę debet, nec libram ac lineam circulúmue suum temerè egredi. Ac decet suis finibus ac limitibus vniuersa adeò arctè & præcisè includi, vt non difficiliùs intelligantur, quàm intelligitur, per nomen *Anna* fœminam, per *Ioannis* virũ indicari. Hinc ergò haud immeritò in hoc vestibulo de vero nomine primùm laboro, vt nimirùm tractationis principium eò liquidiùs & clariùs existat, & de proprietate maiore inter me & cæteros Medicinæ scriptores iudicium faciliùs fieri queat. Nimis enim mihi crassum & rusticum videtur, rem quandam lapidem vocari, quæ lapis non est. Sic etiam de arenulis & sabulo idem iudico. Quòd verò ista arenulæ & sabulum non sint: tum ipsorum materia prima, tum operatio, tũ materia vltima id demõstrat. Certam autem illi suam inscitiam prodiderunt, dum non expenderunt secum, quòd lapis Resolutionẽ minimè admittat. Ipsi tamen nihilominùs in curâ calculi & arenæ ita procedunt, vt annitãtur silices resoluere, dissoluere, puluerisare, & sic eodem modo etiã Tartarum in homine comminuere, cùm tamen ipsa opera Naturæ euincant, comparationem & similitudinem hic nullam concurrere. Qui si in curâ Tartari ita sese gererent, vt processum illum corporalem spiritualẽ facerent, tum demùm viâ rectâ illi incederent. Animaduerterent enim, generationem

Nomina ge .uina rebus eut indeda.

Medic. reprenẽsio.

Silex resolui nõ potest.

rationem lapidum coagulationi mucilaginis lapidum seruire: cùm tamen Tartarum non sit de coagulatione illâ mucilaginis. Et licèt quidem Metaphora aliqua hîc statui posset, qualis illa est de simiâ homine: Doctori tamen ac Magistro Medicinæ probrosum est, inconditis illis & impropriis nominibus Medicinam polluere, cum proprietati potiùs & ipsi rerum essentiæ studendum & adhærescendum sit. Nam sicut homo & simia differunt: sic hoc quoque loco euidentia illa teneri debet. Ideò nomen etiam lapidis & arenæ in religionem Medicam intromitti minimè debet, ac multò minùs in ea tolerari. Ferri quidem ista talia in illis possent, qui, quid lapis aut Tartarum sit, ignorant: quales ferè rustici sunt, qui lapides censent, quæcunque lapidibus similia sunt, velut inter cætera cos quoque ex ligno fagino ipsis pro lapide habetur: cùm tamen lapis minimè sit, etsi lapidis faciẽ ac formam referat.

Figuratè loqui indignum Medico

Cos ex ligno fagino.

Hisce iam hactenùs præcognitis, porrò quid Tartarum sit, attendite. Rem autem hoc discursu noscite. Vnaquælibet è terrâ humiditas concorporatam quandam materiam concipit, quæ ad coagulationem (*vt ita dicam*) naturata ac disposita est. Id ex vulgatissimo hoc exemplo patet. Vinum è terrâ prouenit, secúmque huiusmodi congenitam materiam adfert. Iam si ad operationem coagulationis deuentum sit, tunc coagulatum illud à vino separatur, & intùs vasi seu dolio adhærescit. Hoc adhærescens *Tartarum vini* appellatur. Simile Tartarum etiam in aquâ conditum est, quod subtili modo ab aquâ separatur, & Tartarum aquæ vocatur. Sic quod de lacte segregatur, *Tartarum Lactis* nuncupatur. Eodem modo Tartarum quoque ex succis fructuum ac herbarum elicitur, quod Tartarum succorum & Herbarum nominatur. Sic etiam Tartarum ex leguminibus ac rebus omnibus humidis, quas edimus aut potamus secernitur. Et hæc est generatio Tartari, non generatio lapidum. Alia enim est generatio ac materia Tartari, alia Lapidum: hinc intelligite, materiam incorporatam Tartari non ex lapidibus prouenire, sed rem à creatione lapidum aliam & peculiarem existere, adeóque resolutionem in Tartaro quidem, sed in lapidibus nihil operari. Nomen ergò huic morbo Tartarum inditur, nimirùm à materiâ Tartari deductum, cuius postmodùm species pro naturâ & generibus humiditatum singularum constituuntur, hoc est: Tot nimirùm Tartara, quot species Tartari in Microcosmo.

Tartarũ quid sit.

Tartarũ rebus omnibus inest humidis.

Tartari species vnde sumantur.

CAP. II.

Quot genera ac naturæ Tartari sint: & quâ ratione inueniantur.

PORrò autem, priùs quàm capitula sequentia inchoemus, quæ tandem vera & proxima Tartari origo sit, definiendum & explicandum est. Id fiet, si certiùs & propiùs expendamus, vbinam tandem materia Tartari lateat, & quâ ratione viáque in ipsum hominem penetret. Hoc dum faciemus, vnâ operâ ipsæ quoque Tartari species nobis pandentur & occurrent, vbi scilicet cognouerimus, quódnam corpus illud sit, in quo Tartarum iaceat, & quod quâue ratione corpus istud in nos operetur, ac quæ corporis eius, per quod materia Tartari tandem in nobis generatur, nobiscum cognatio ac affinitas existat. Itaq; hoc capite traditur, in quot genera seu species ea diuidantur, hoc est, quotuplicia corpora sint: quibus adde etiam species corporum. Totidem genera quoque ipsius Tartari existere concludes. De hisce verò vniuersis hoc tenete, quòd intellectus hominis intrinsecus enatus ac desumptus, naturalium generationum gnatus minimè sit. Quod dico, vt intelligatis, vndénam de materia Tartari scripturus ego, fundamentum meum, Tartarum morbi designandi, eruam ac constituam: siquidem hisce meis oculis per corpus quoddam, quid in ipso lateat conditum, cæteris de Tartaro scriptoribus nihilo acutiùs peruidere ego possim. Quod ante omnia præmonendi estis. Propria enim phantasia & imaginatio Medicum Theoricum minimè docet. Quod autem oculi vident, ac manus tangit, id demùm illum addocet. Quę vt euidentiùs comprehendatis, animum ad exemplum hoc aduertite. Ponemus, quendam in cœnobio seu monasterio educatum, omnem ibi ætatem exegisse, nec quicquam aliud vspiam præter ritus & consuetudines cœnobiales vidisse. Is quid quæso aliud, quàm quod vidit ac didicit, nosse possit? Huic si mores ac ritus alij extranei occurrant, illorum planè ignatus erit, ac suam saltem lyram noscet. Huic eidem, si morbum quoque Tartari proponas,

Quot species, corporũ: totidem tartari.

Sensus scire facit.

de eo, quod dicat, nihil habebit aliud, quàm quod ſpeculatio monaſtica ipſi ſuggeret, quæ tamen ex merâ phantaſiâ hominis procedit, velut conſtitutio Eccleſiæ de precatione & aliis. Quicquid enim huiuſmodi conſtitutionum eſt, ex ſenſu ac arbitrio hominum dimanat: id quod ſimiliter in Medicinâ ferri minimè poteſt, nec quicquam feliciter ſuper tale fundamentum ædificari licet. Ideò etiã monaſticus ille, ceu imperitus, verum fundamentum aſſequi minimè poteſt, ex quonam emergat illud, quod ſuæ ſpeculationis limitibus non includitur. Rituũ verò monaſticorum interim, vt quos didicit ac nouit, gnariſſimus eſſe poteſt. Hoc exemplum conſecutione quâdam etiam de Medicis intelligendum venit, quorum duo quoque ordines ſunt. Alij enim phantaſticis ſpeculationibus & cõmentitiis libris inhiant ac indulgent, ſapientiam eam venantes, ex quali conſtitutiones quoque Monaſticæ defluxerũt. Alij verò per autopſiam, ac experientiã ſequeſtrationéſque & operationes Alchimicas, rem ipſam viſibiliter & palpabiliter, qualis nimirum per & in ſe eſt, cognoſcunt & tangunt. Valdè autem metuo, vt illi, qui ſuis ſaltem libris & ſtudiis includuntur, non plùs cognitionis ac experientiæ aſſequantur iſto, qui cœnobio incluſus, circuitus ſaltem ac funes campanarum cognouerit. Et velut cognitionis huius plùs efficaciæ non eſt, quàm rei alicuius incertæ & incõpertæ: ſic pariter inefficax & ſine viribus medicina ea eſt, quæ ita inuiſibiliter de rebus viſibilibus iudicat. Quæcunque verò hactenus à me dicta ſunt, eò vniuerſa faciunt, vt ſciatis, me deſcriptionem generationis ac cauſſæ Tartari, à veteribus allatam, reiicere & eliminare. Nec enim illa ſpeculatiuè tradi, ſed Realiter (prout materia in ſeipsâ eſt) ita explicari debet, vt demonſtratiuè res omnis ſciatur & intelligatur. Hæc meta, hæc ratio Theoricæ Medicæ eſſe debet: ſine quâ demonſtratione ad veritatem ſolidam Medicus nunquam penetraturus eſt. Cùm ergò ſpecies Tartarorum in illis Bibliothecis, in quibus ſcripta Theoricæ commentitiæ aſſeruantur, minimè inueniantur: fas omninò eſt, aliam Bibliothecã quæri ac aperiri, in quâ nimirum demonſtratiuè res ipſa doceatur, ac ſpecies veræ genuinæque ſolidè comprehendantur. Vniuerſus verò mundus ea Bibliotheca eſt: cuius non vna ſaltem pars perlegenda,

Medici duplices. Speculatiui & Experientiales.

Species Tartarorum vbi natcantur.

ſed tum ipſa Elementa, tum ſuperior ac inferior ſphæra peruolitanda eſt. Nec verò in hoc ſaltem morbo illud faciendum eſt: ſed idipſum quoque requiritur ad vniuerſalem Theoricam Medicam. Quid tamen propriè & omninò huc faciat, attendite. Theorica enim hæc ſuum fundamentum deſumit ex iis ſaltem, quę terra & aqua cõtinet: hoc eſt, ex duobus iſtis Elementis ſolis Theorica, & cauſa, ac origo, deſcriptióque Tartari omnis procedit. Non quòd Bibliothecæ hic limites conſtituam: verum quòd ſtatuam, ipſam papirum cum falsâ ſuâ Theoricâ, vetam originem minimè demonſtrare, ſed potiùs terram ac aquam, velut duo Elementa ac geminas Matrices genuinos eos libros ac codices eſſe, in quibus Theorica Tartari abundè ſatis demonſtretur. Quòd ſi ergò iſtiuſmodi liber, liber Medicinæ eſt, fateor equidem, vbi ego deſino, ibi incipere ſecundum, tertium, quartum, &c. tamdiu, donec omnia finiantur & perficiantur: hoc eſt, ſi dicã, me Aſiam ipſam ac Affricam permeaſſe, ac illarum folia vertiſſe, verum non dicã. Europæ tamen partem potiſſimam peruaſi & cognoui. Nam quis orbis angulos vniuerſos perreptare & penetrare poſſit? Hâc etiam de causâ vnicuilibet Nationi ſua peculiaria remedia data ſunt, quæ à Medico idoneo in conueniẽtem Theoricam reduci opus eſt. Nam & mihi hoc perſuaſum ſit, quòd Recepta mea populis extraneis non admodùm frugifera exiſtant, ſicut viciſſim exotica remedia non commodant nobis. Hoc ita accipe. Scribo equidem pro Europâ. An verò ſcriptis meis vel Aſia, vel Affrica frui poſſit, ambigo. Hoc ſcio, iſtorum locorum remedia nobis omnium minimè vſui eſſe. Sicut enim vnicuilibet diei ſua afflictio data eſt: ſic itidem cuilibet regioni ſuum malum adiacet. Eadem ſors etiam eſt cuiuslibet Nationis, prouinciæ, vallis, ac climatis. Et veluti diem craſtinum ſua cura manet, ſic quamlibet etiam regionem, aut nationẽ ac prouinciam ſua ſollicitudo exercet. Horũ ergò omnium reſpectu conuenit, imò neceſſarium eſt, vt vnuſquiſque ſit Coſmographus & Geographus, qui ſuæ artis folia pedibus conuerterit, & oculis ipſis peruiderit quid vnicuiq; regioni proprium ac peculiare ſit, & ſi quę alia nationũ Theorica, ex ſe ipsâ Medicis demonſtratiuè exhibeat. Itaq; hùc admodũ facit perluſtratio terrarũ: vt ſciatur, quotnam ipſarũ

Mundus Bibliotheca Medici.

Tartari cognitio ex aqua & terra ſumẽda.

Remedia quæ quibus par ſint.

Theoph. Europæ ſcribit.

Peregrinatio vtilis Medicis.

species sint, singulis regionibus definitæ. Quòd si de regionibus illis singulari industriâ cognoscatur, qualia corpora Tartarea in singulis inueniantur: eodem compendio quoque genera specierum Tartari inuenta prostabunt. Et hâc de causâ consultum mihi videtur, vt quiuis Medicus hoc ductu ac Methodo suę ipsi patriæ Tartarea corpora, & sic deinceps Tartareas quoque species Tartarorum experiatur & describat. Quòd quidem si eodem consilio ab omnibus omnium nationum Medicis confectum daretur, tum demùm *liber Medicorum*, qui *Terra* ac *aqua* est, ex fundamento & principio certissimo in chartam describi & consignari optimè posset. Et tamen vel hoc quoque pacto nihil aliud, quàm effigies in panno depicta contineretur, cuius prototypus ipse quidem non adesset, per iconem tamen nosci quodammodo posset. Etsi verò vniuersus orbis in mappam cogi & delineari ita potest, vt ex ea omnis illius ratio ac facies addisci possit & cognosci ab eo, qui ipsis quidem pedibus orbem minimè perambulauit: tamen opus est, vt prior aliquis ista omnia expertus sit, ac eadem pro suæ experientiæ modo chartæ ipsi impresserit. Ex quâ ideâ deinceps alij quoque eruditi, & suæ cognitionis momentum haurire & desumere possunt. Tum demùm ergo veram Bibliothecam Medicę religionis attigeritis, perlegeritis & cognoueritis, si ex genuino naturæ libro eruditionem vestram corraseritis, & opera vestra ad illum, quasi ad Lydium lapidem, probaberitis. Quicunque ergò Medicorum probus Theoricus esse volet, hunc oportet perambulanum & peregrinatorem agere, & terras perlustrando librorum folia vertere, non in sinu materno ficus de veru tostas arrodere, veluti hactenus scriptores illi suam experientiam longiùs non venati sunt, quàm vt ad fornacem illicò resilire patriam possent: hoc est, omnem suam experientiam in hypocaustis assequuntur: quo tamen loco mera phantasmata addiscuntur, fundamento solido destituta. Vos autem vt Bibliothecam specierum Tartari apprimè intelligatis, scire debetis, species Tartari interioris hominis omninò ex rebus exterioribus noscendas esse, hoc est, homo Tartarum concipit ex corporibus vtriusque Elementi. Vnde etiam conficitur, quòd, quicquid Tartarei, Elementa ipsa continēt, idipsum ex illis in hominem ingrediatur. Sic ergò externum Tartarum verè Metaphoricum est, secundùm quod internum dominatur. Genus etenim vnum est, est vna ratio, vna materia, eadémque essentia. Non verò Metaphoricè nomen dari debet, verùm essentialiter, ab essentia eâ, cuius essentia existit. Extrinsecus enim Tartarum nullum inuisibile est, quod visibiliter non exhibeatur: hoc est. Externè omnia conspicua fiunt Tartara, per examen corporum. Vnde demonstratiuè quoque loqui possum, non saltem speculatiuè. Ideoq; Tartarum corporale aliud non est, quam id quod in homine existit. Vnde nec inæqualis illa comparatio est, si vnum cum altero proximè confertur. Omninò ergò vsus ac res poscit, vt omnes Tartari species, quotquot in toto mundo sunt, cognoscantùr, sciatúrque quótnam in naturâ corpora, & quotuplices iterum illorum differentiæ existant. Considerationis huius exemplum est in vino, est in aquâ, est in succis fructuum, herbarum, &c. Hęc nimirum sūt illa corpora, in quibus Tartarum conditur, vndè postea in hominem ipsum quoque ingreditur. Varia genera vini sunt, varia sunt aquæ, varia fructuum & herbarum, ac ciborum aliorum. Sic etiā varia genera morborum Tartari in homine. His adde, quæ ex compositione emergunt: hoc est, si duo corpora coniunguntur, aliud genus tartari emergit: si plura, iterum aliud. Quæ res consideratione accuratissimâ omninò digna est. Hîc enim secreta multa condita sunt. Hinc etiam obscuritates in morbis tartareis multæ incidunt. Quæ tamē omnia hoc fine hic inculco, vt pro multiplici illa diuersitate multiplicia quoque remedia quærantur & adhibeantur. Alio enim medicamēti genere indiget genus vini, alio genus aquæ, alio genus fructuū & succorum, alio denique genus lactis & ciborum similium. Quod discrimen nisi sedulò attendatur, curatio tuta & secura fieri nulla poterit. Nec enim funiculus quiuis ad quaslibet campanas impellendas aptus est. Sic ergò Tartarum hominis iuxta Tartarum illius regionis ęstimandum est. Sic etiam libri alij Bibliothecam Tartarorum supplere non possunt, nisi illi sint, quorum folia pedibus vertantur, sicut in hoc capite traditum est. Et hoc se modo Theorica Tartari habet. Hâc ratione causæ Tartari inueniuntur. Ex hisce libris depro-

Tart. patrius sedulò Medico peruestigandus.

Medico futuro peregrinatio necessaria.

Tartarū homo ex Elementis concipit.

Tartarū demonstratiuè exhibēdum.

Species Tartari interni noscēdæ ex speciebus externi.

Vinum, aqua, succi, subiecta sunt Tartari. Composita corpora Tartarum compositum dant.

Tartaro cuilibet peculiare remedium.

depromuntur. Recepta conuenientia. In illis alteris veterum, vera generatio Tartari nunquam rectè descripta est. Tartarum enim illi quæsiuêre, vbi non erat, nec inueniri poterat. Ideò per opus est, vt terras peruestigemus & perlustremus, & specierum diuersitates propiùs indagemus. Sicut enim exterioris mundi ratio patet: sic in Tartaro hominis quoque eadem veritas existit. Quòd si vos peregrinationis pudet, vt rem quamlibet ibi quæratis, vbi prompta est, propositi certè vestri finem nunquam assequemini. Ecquid verò probri est, ea te discere, quæ oculi subiiciunt, aut experientia docet? An non oculorum disciplina omnia ferè nobis addiscenda sunt? Oculi enim qui rerum experientiâ delectantur, fidissimi tui professores existunt. Nec enim propriæ phantasiæ aut speculationes eò te dignitatis prouehere possunt, vt iure ac citra sophisma te Medicum gloriari possis: quod tamen Sophistæ plerique factitare solitant, putantes, se omnes terminos ac fines orbis, ac maris & Elementorum omnium degustâsse ac peragrâsse. Sed nec hoc saltem sibi temerè persuadent: verùm etiam se scire somniant, quid rerum in cœlo Deus agat, quid consilij gerat & meditetur. Nam horum ne quicquam sibi ignotum esse, nimìs confidenter autumant. Haud quemquam tamen Medicum fas est tam temerariæ persuasioni confidere, aut somniis tam vanis quicquam vspiam credere.

Peregrinatio necessaria Medico.

Oculi rerum Doctores.

Medic. reprehēsio.

CAP. III.

Quænam Materia Tartari sit, vnde oriatur in illis, in quibus vniformiter gignitur.

PROXIMVM nunc est, vt vobis expediam, quænam tandem materia Tartari sit, & quomodò foris in mundo cognosci debeat: hoc est, in quibusnam corporibus iaceat, ac quâ ratione ibi vnita sit. Materia ergò illa Tartarea, est *superfluitas Naturalis*, de corporibus coagulatis omnibus extracta, pro modo ac ratione vniuscuiuslibet *concordantiæ*, permixta cum spermate terrenæ illius naturæ, à coagulatis corporibus secedentis. Hîc notate, debere corpus vnumquodlibet per seipsum existere, sine aliorũ permixtione; nimirũ aqua tantùm aqua sit, vinum vinum, sine quocũque alio, quod vinum non est. Sic & succi herbarum meri & soli succi esse debent, ita vt rei alterius nihil quicquam permixtum habeant. In rebus autem naturalibus res ita se non habet: Quin potiùs in omnibus purum & impurum coniuncta sunt, velut aqua cum luto, vinum cum fecibus. Quòd si ergò purum ab impuro separetur, tunc aqua tantùm aqua, vinum, tantùm vinum est. Iam ergò scitote, impurum illud esse Tartarum, de quo hîc loquor ac scribo. Sed iuxtà tamen hoc quoque discrimen attendite, quod impuri duplex Natura sit. Vna *Resolutionem* respicit: altera *Coagulationem*. Quæ ad Resolutionem inclinat, hoc loco Tartarum non attinet. Nec in hoc libro de eo quid traditur aliud, nisi sub specie seu formâ luti impuri in puro. Alterum verò Coagulationis Tartarus existit Et hic est ille morbus, de quo hîc trado, quemadmodum deinceps dilucidiùs explicabitur. Sed præter hæc, duo alia quoque notate ad corpus Tartareum, vt sunt, *Mucilago lapidea, & Sal Gemmarum*. Sed hæc duo sunt impurum corporum, & propendent in naturam lapideæ coagulationis ac formationis. Porrò ex aquâ nascuntur *Gemmæ & lapides: ex Terra Tartara*. Res etenim ipsa docet, *Tartarorũ duo genera esse*: Vnum ex Elemento *Aquæ*, alterum ex Elemento *Terræ*, quę tamen vtraque Tartara generant. Hæc verò ita à vobis intelligenda sunt. Vnamquæuis terræ humiditas in se continet salem congenitũ, &ettereà naturam Tartareã sub formâ viscositatis, quę à coagulatis corporibus secedit in humiditatẽ terream, non secùs ac cortex vel fungus, vel viscũ, ab arbore ipsâ, quæ omnia quidẽ ab arbore excernũtur & emergũt, ipsa tamen arbor minimè existũt. Sicut ergò viscũ, aut fũgus variatur & mutatur: ita pariter ex lapidibus materia quæpiam talis emergit & abit in liquorem terræ, qui liquor postmodũ nutrimentũ fit rerũ omniũ nascentium. Res crescentes, si liquorẽ huiusmodi imbiberint, ac Naturę Archeus sordes nõ expurgat, seu separat, hoc est, Tartarũ à liquore minimè separat, sed vnà cũ nutrimẽto relinquit: tunc illud in crescentibus rebus relictum, porrò tandem ex his in ipsum hominem ingeritur. Hoc vt euidentiùs assequamini, porrò attendite: In aquis omnia lapidum genera enascuntur, tam boni, quàm mali, qui ex aquâ crescunt, non secus ac arbores ex terrâ. Iam verò semper

Tartari materia qualis.

Purum & impurum in rebus omnibus est.

Impurũ est vel Resolutionis, vel coagulationis.

Tartarũ omne vel ex aqua, vel terra.

Lapides ex aqua.

per *Residuum* aliquid manet, quod instar *Capitis Mortui* existit, ac vt lapis fiat, ineptum & inhabile est. Hoc *Residuum* suæ matrici, hoc est, suo Elemento immiscetur, ac in eo manet, & istius Elementi impurum existit. Et sic ipsum corpus ac impurum mixtura vna sunt, quæ vnà quoque augescunt, & vnà iunctímque à rebus crescentibus omnibus attrahuntur ac alliciuntur. Sic qui bibit Aquam, cum ipsâ etiam impurum imbibit. Qui potat vinum, cum ipso impurum etiam epotat. Sic quicquid assumimus, id purum & impurum in vnâ mixturâ existit. Et talis est mucilago & sal, quem prædictorum exemplorum modo à lapidibus proueniunt, ita vt præstò sit mucilago lapidea, & sal gemmarum lapidali naturâ, quæ tamen à lapidibus separantur, sicut cortex vel fungus à sua arbore. Nam quantùm distant cortex & fungus ab arbore, licet ex eâdem enascantur: tantùm distant quoque ab herbis Tartarum, & Lapis aut arena, quæ materia Tartari sunt in homine. Et qualiter sese habet species illa lapidis & arenę in seipsa: sic pro illius naturâ Tartarum quoque gignitur & formatur, eo tamen discrimine seruato, quod est inter fungum & lignum. Vt ergò fungus aut cortex lignum haudquaquam vocari potest: ita nec Tartarum, lapis vel arena dici aut putari debet; dicetur ergò mucilago residua superflua, & sal gemmæ superfluum residuum. Quòd si iam duæ huiusmodi partes principes implicantur, & operationem aggrediuntur, tunc ex ipsis producitur illud, quod spermata illa fieri queunt. Omnis enim generatio vi spermatum perficitur. Cuiuslibet rei semen, nisi sperma habeat, suam herbá quoque non dat. Similiter & hîc sese res habet: non secùs ac ferrum & ignis per fabrum clauus fiunt. Ignis si abscedit, clauum relinquit, nec ipsi quicquam aliud confert, quàm vt clauus fiat. Idem cum sale quoque ac mucilagine accidit. Sal abscedit, Mucilago manet, & est Tartarum. Hoc idem est, ac si dicatur, Mucilago est corpus illud, quod sal congelat ac coagulat. Coagulatione factâ, sal abscedito & in excrementum fatiscit. Ex mucilagine autem Tartareâ excrementum nullum fit, sed illa massa per se subsistit. Sic ergò coniunctio quædam reperitur, quòd superfluum sperma per eam in sale & mucilagine perfectè consistere oporteat: ac insuper Archeum loco & vice fabri præstò esse deceat. Si quid horum trium non adsit perfectè, generatio Tartari fieri non poterit: id quod morbi ratione melius quoque est. Cuius ratio est, quòd morbus Tartari isto modo non generatur. Introducitur tamen huius loco putrefactio alia, quæ & ipsa morbi vicem gerit. Idóque sciẽdum vobis est, quòd superfluum sperma de coagulatis corporib. ipsũ Tartarum fit ex quo Morb. Tartari gignitur eo modo, quo dictũ est: nimirum generationẽ lapidum in Elemento aquæ fieri, & Residuũ lapides non facere, sed Tartarum specie duplici, in *Resolutionem*, & *Coagulationem*. Sed prętereà hîc vos docendi estis, non solùm mare, aut lacus, aut flumina, aut fontes Elementum Aquæ existere: Sed liquorem quemcunque, siti attractum, Elementum Aquæ constituere. Sic vicissim quidquid fame attrahitur, Elementum Terræ est. Duo hæc Elementa diuortio non separantur, sed instar viri ac fœminæ vniuntur. Ideò Tartarum hominis in naturam Tartari mundi degenerat, & hæc Tartari natura iterum in naturam lapidum, & horum species, ex quibus prouenit, vt sunt arena & sabulum, desciscit; semper tamen eo discrimine interiecto, quod est inter fungum, vel viscum ac ipsum lignum. Quemadmodum enim fungus, etsi ex ipso ligno enascatur, lignum tamen dici non potest, sed fungus est & vocatur: sic nec ipsum Tartarum lapis appellari potest, quod idem est ac fungus ex lapidibus. Sic Tartarum quoque vocari possit viscus lapidum, ac mucilago. Quæ tamen nomina non vsurpantur, nisi ante materiæ coagulationem. Quàmprimùm illa coagulata est, nomen Tartari retinet, quæ coagulatio fit post efferuescentiam & digestionem. Hoc idem est ac si dicatur: non reipsa & essentialiter Tartarum existit, sed liquor nondum coagulatus, qui coagulatur demùm post digestionẽ, separationem & decoctionem: Hoc est, si res crescens à suâ matrice eximitur, fit tandem, vt purum suâpte naturâ & molimine impurum à se excutiat & exigat. Quâ expulsione & elisione fiente, natura Tartarea essentialis euadit, & à primâ suâ materiâ coagulatur in vltimam, quod postmodùm fit ac est Tartarum vini, Aquæ, Succorum, Lactis, Leguminum, &c. Ac res hęc probè intelligi & à medicis crebrò ac sedulò ruminari debet, qualem scilicet Tartara in sese naturam

Caput Mortuũ quid.

Sperma causa generationis.

Mucilago rei corp: sal coagulat.

Elementum aquæ quid sit.

Quid Terra.

Tartari generationis modus.

Tartari differentia.

habeant. Aliud enim est Tartarum lactis, quàm Tartarum hordei; aliud est Tartarum carnis, quàm Tartarum panis; aliud est Tartarum vini, quàm aquæ. Quanquàm hoc pacto nō solum Tartarū generetur, verùm etiā feces, veluti feces, vini, &c. Scire ergò vniuersi debēt, quòd huiusmodi feces Tartareæ in ipso quoq; homine succrescant & erumpant, quas simplices quidā Medici aut Apostemata, aut putrefactiones, aut resolutiones spermatum, &c. iudicant ac appellant: cùm tamen nihil aliud, quàm feces Tartareæ sint, sicut in huius capituli vestibulo indicauimus. Et licèt ista quidem genera fecis coagulata non sint, nec Tartara: mutuò tamen ita conspirant & consentiunt, vt, velut sub vnâ origine consistunt, sic vnâ quoque curâ comprehendi & sanari debeant. Hinc iam intelligere potestis, vndénam suum cognoscēdi morbos fundamentum Medicus desumere debeat. Quicquid enim rerum harum foris exhibetur, idem intus quoque in homine proditur. Et hæc Theorica illa Medica est: hæc illa est Medicinæ Bibliotheca, quæ libros habet non puluere obsitos, non blattis ac tineis vorabiles: sed ipsa Elementa secundùm naturam ac essentiam suam istius Bibliothecæ codices existunt. Ad Medicinam ergò requiritur sanus & accuratus intellectus, velut etiam ocularis experientia. Eâ possessâ, tum demùm Medicus, quid dicat ac loquatur, sciet, rémque iudicabit ipsam non pro suâmet opinione, vel aliorum relatu, vel lectorum librorum indicio & testimonio; sed ex ipsâ comprehensâ scientiâ & experientiâ securus procedet. Hoc etenim ex libro, Terrâ videlicet & Aquâ, probè institutus certus omninò erit, quòd Tartarum ex ipsis lapidibus proueniat, & lapideam naturā habeat, quâ causâ lapidibus etiam assimiletur, eò tamen ferè discrimine, quod est inter corticem & lignū, aut viscum & arborem, aut fungum & truncum ipsum.

Tartara & feces non distinguūtur.

Elementa sunt codices Bibliothecæ medicæ.

CAP. IV.

Declarationes aliquot Tartarorum prædictorum, & generum Tartari aliorum ac insuper eorum, quæ Tartarum non dant.

HACTENVS quidem recensui & explicaui, qui Tartarum generetur ex superfluo spermate generum lapidum & arenarum. Superfluum autem definiuimus, quòd ad generationem & materiam lapidum & arenarum non assumitur, relinquitur ideò ac separatur à massâ lapideâ & arenosâ, & postmodùm in ipsa Elementa ingeritur, ac cum ipsis, quo diximus modo, permiscetur: ac tādem per Elementa seu cum ipsis, cibi ac potus vice in hominem ingreditur. Vbi hoc iuxtà quoque monuimus: quot genera Tartari foris in orbe deprehenduntur, totidem etiam genera intus in homine reperiri. Et licèt ipsi quidem lapides ac arenæ Tartara minimè sint: nihilominus tamen ex suo cortice & fūgo lignum ipsum cognoscitur & discernitur. Sic hîc quoque intelligendum est, quòd per hanc demonstrationem omnia genera Tartari similiter cognoscantur eâ ratione, quâ diximus. Primò enim omnes lapides & arenæ corpus vnum fuerunt, ex quo corpore lapides per coagulationem exorti sunt, non secùs ac ex spermate ranarum; cuius quot grana sunt, tot fiunt ranæ. Sic hic etiam. Grana nimirùm genera & species lapidum constituerunt, vnumquodlibet suum peculiare. Iam verò, quidnam ex reliquis fiat quæritis? Illud nimirùm, in quo grana, hoc est semina iacent, resoluitur & aquescit, & cum aquâ in vnam miscellam abit. Vnde fit, vt, qui mixturam eam potat, in illo ranæ nascantur, veris quadamtenus similes, ac nascantur in ipso, velut fungus in arbore. Eodem modo genimen quoque, siue sperma lapidum se habet. Grana ipsâ generatione in suas substantias ac materias vltimas deducta sunt. Cæterùm autem in suum Elementum Aquæ & Liquoris resolutum est. Iā ergò intelligite, ex hoc reliquo tandem Tartarea genera gigni, discrimine tamē eo, quod præcensuimus. Porrò autem de destructione horum sciendum est, generationem lapidum fixam & perpetuam, seu immortalem in seipsâ existere: hoc est, in ipsis nulla rubigo, nulla blatta est, sed fixi sunt & permanentes. Sic & ipsorū *Residuū* immortale existit, hoc est, quicquid ex ipso fit, temporalem immortalitem suam fixè habet. Quæ omnia hoc instituto ita explicantur, vt perpetuam quandam & incorporatam Tartaream naturam cognoscatis & intelligatis, eámque coniunctam ac vnitam, hoc est, secundùm perpetuitatem Elementarem. Idque ex hac causâ fit, vt Infectio hæc continenter & iugiter procedat.

Tartari genera quot foris totid in homine.

Tartari genera vt fiant.

Spermatis ranarum & lapidum collatio.

Lapides fixi sunt, sic & ipso um Residuū.

Tartari generatio perpetua.

dat. Id quod vel ex hoc ipso morbo patet, ac re ipsâ comprobatur, non Tartarum solum Elementaris perpetuitatis existere, sed eius quoque generationem vnam ex primæuis esse, & vnam quoque nouissimarum fore. Sic ergò generatio & generatum in vnâ fixâ fixatione iunctim cohærent. Cùm enim homo per nutrimenta sustentandus sit, ac Tartarea ista natura in nutrimentis illis, quibus homo quotidie opus habet, lateat: ex eo pol consequitur, hominem ipsum primum & nouissimum in quatuor Elementis futurum esse, ac sic æquè ipsum quoque morbum, & quicquid is gignit in fixatione illâ permanens, quódque in prima rerum crescentium coniunctione ex parte quidem aliquâ, non tamen totum conspicuum est. Hoc est, quod in principio dixi, quòd nimirum corpora à suo impuro seipsa separent. Sic vinum Tartarum suum eiicit, &c. id videtur quidem, sed non in omni vino. Pari ratione accidit quoque in aquis nonnullis, non tamen in aquis omnibus. Idem similiter in fructibus quoque, ac succis & liquoribus omnibus euenit. Cùm ergò opus homini sit, vt talia corpora, quæ nimirum sola nutriméta & remedia existunt, omninò edat bibátque: operæpretium est scire, quâ ratione illa in corpore proprio digerenda & destruenda sint, ne qua fors operatio & coagulatio intùs fiat, qualis foris extra hominem accidit. Exemplum. Vinum si ad perfectam suam digestionem deuenit, clarum & purum est, tartarúmque suum semel deposuit, nec eius quicquam deinceps iterùm profert. Ad hanc autem perfectionem si vinum nondum ascendit, tunc eandem in homine assequitur demùm, ac quod in dolio moliri debuerat, id operatur in corpore. Multùm tamen momenti in eo est, quonam modo Archeus ipsius illud separet. Hic enim est, ille ipse, qui aurum septies per ignem mittit, quique omnia per Antimoniú in homine subtilissimè transfundit, à Deo ipso tantis artibus & tot Magnalibus singulariter dotatus, vt per ipsum talia in homine perficiantur. Quia verò in separatione puri ab impuro Archeus non semper exquisitus est ac perfectè operatur: ideò morbus semper expectandus est. Nec enim is lethalis est, instar morborum aliorum. Prout enim Archeus perfectus est, vel imperfectus: ita procedit etiam ad perfectionem vel imperfectionem digestionis. Vnde maior quoque & nauior cura incumbit medico morbi ipsius cognoscendi & diiudicandi. Morbus enim si semel in vestigia vera incidit, tunc in arte Medicâ perfectus deprehenditur ad quaslibet species Tartari sanandum: hoc est perfectæ ægritudines perfectam curam indicant: vt contrà imperfectæ imperfectam ostendunt.

Tartari ... perpetua.

Antimonij dos & laus.

Archei corporis ratio.

Quia verò paulò antè genera Tartarorum indicaui, ipsorum fecibus quoque mentioné feci: ideò admonédi hìc estis, quod præter lapides & arenas genera quoq; alia supersint: veluti *Massa Boli*, & *Massa luti*, & *Massa Tubelech*. Hæc omnia, vt & his similia plura, Tartara morbum & ipsa pariunt, sicut superiùs dictú est. Quanquam hæc lapides non sint, sed terra coagulata, veluti *Bolus Armenus*, *Hæmatites*, *Rotila*, *ac Ogrum* & *Eparita*, &c. Lapides enim hæc non sunt, sed coagulata luta. Horum ergò generationes in ipso quoque homine fiunt: vt sunt, *Tartara hæmatina*, *Tartara Eparitina*, *Tartara Rotilina*, &c. Huiusmodi Tartara quidem sæpiùs resoluuntur: & tunc gloriantur Medici, quòd lapidem, hoc est, Tartarum coagulatum ipsum obtriuerint seu dissoluerint, cùm tamen tartarum saltem lutosum comminuerint, quod solutu facile est. Huiusmodi enim minimè sunt Tartara petrina, sed tantú lutosa, in quibus ipsis quoque coagulatio fit, quæ postmodùm in Tartarum abit. A proprio tamen suo liquore resoluitur illa & dissoluitur, ita, vt Tartara huiusmodi diutiùs in homine minimè persistant, sed quotidiè ad excretionem incitentur. Sunt tamen, quæ etsi quidé coagulentur, facillimè tamen ad resolutionem reducantur Hoc modo varia genera Tartarorum ab hominibus excreta reperiuntur: quæ si posteà exsiccétur & coagulentur, regionis illius natura proditur, ex quo tartari illud genus natum est; hoc pacto. Si resolutum Tartarum per vesicam egreditur, & liquor ille in suam coagulationem deducitur: tunc euidenter patet, quodnam genus Tartarum hoc lutosum seu coagulatum pepererit. Quòd si verò Medicus sibiipsi non constet, hoc est, ipsius rei probá seu examen iustum non intelligat; idoneum certè & conueniens ægro Regimé præscribere, & quæ vitare debeat, cóstituere minimè poterit. Hoc solùm enim ęgro vitandum est, quod in illo examine prodiit, ac in conspectu datum est.

Massa boli, luti, & Tubelech genera Tartari alia.

Tartara lutosa facile solruuntur.

Tart. lutosa quotidie eliciuntur.

Regimé qui constituendum.

est. Id enim ceu nocens, remouendum est: ita dięta ex cibis & potibus illis pręstituenda, quæ eandem cum illo naturam non habent: sicut in capitulo de Regimine Tartari traditur. Sic ergò vnumquodque in suam naturam degenerat, Galena in Galenam, Duelch in Duelech, silex in silicem, arena in arenam, lutum in lutum: hoc est, si, quod examen in excrementis prodidit, illud homini non interdicitur, sed continenter præbetur & assumitur; tunc in eiecti locum semper nouum aliud succrescit: Sed & de illis porrò notate, que Tartarum ex se non dant. Nec enim Tartarum fundunt aut silices, aut Marcasitæ, nec Talca, nec cachimiæ, & quicquid naturæ mineralis existit, aut sulphur continet, ac arsenicum. Res hę vniuersæ etsi Tartareo modo feces quidem deponant: coagulationem tamen non admittunt, vt quicquid ex Antimonio & Bisemuto prouenit. Sed nec metalla ex sese Tartarum gignunt. Et licèt quidem spiritum Tartari dent: is tamen coagulationem non admittit. Ratio est, quòd is in seipso ita resolutus & destructus sit, vt nũquam postea in primum suum corpus reduci queat. Hoc tamen nihilominùs verum est, mineralem illum spiritum, qui in genera tartari permiscendus erat, propter naturæ suæ conditionem eleuari & ascendere. Vnde postea consequitur, vt, si collum obsedit & occupauit, strumas gignat, hoc est nodos gutturis, sicut etiam Tartarus lutosus ad renes. Ille ergò isto loco tartareas suas operationes hoc modo perficit. Tartarum quidem facere minimè potest. Nam sine corpore existit. Quia tamen struma materiam Cruspuleam continet, eâ singulariter oblectatur, & in venosis partibus nodos magnos, aut paruos suscitat, sicut illi conspicui sunt. Ideòque Tartara illa mineralium alimentum tantùm aut nutrimentum strumarum fiunt, ac illarum generatio, hoc est mater. Quandam enim cognationem & affinitatem habent, sicut tartarum vini in vesicâ. Sic ergò liquores Tartari collum obsident, quo loco vasa sua & virtutem crescentē habent, de quibus plura profiteri hìc pręter institutum nostrum est. Oculos ergò aperite vos Medici, & hęc intuendo sedulò addiscite ac cognoscite. Vobis hæc dico, qui istiusmodi ignoratis, ne in errores præcipites rapiamini, dum morbos alios vobis pręstituatis, qui præstò tamen non sunt. Ad hæc exactiùs noscenda & perdiscenda cumprimis peregrinatio conducit, & Cosmographiæ ac Geometriæ cognitio ipsis oculis hausta & percepta, non decerpta ex pariete, non ex figuris Ptolomæicis, aut scriptoribus aliis, qui suis in Cosmographiis ac Geometriis nihil tradunt aliud, quàm quot passim ciuitates celebres sint, quàm vastus mundus sit, quas pelles pelliones parent, quâ ratione conscendendi equi sint. Huiusmodi istorum auctorum codices de hoc morbo meras literas mortuas ostendunt. De quo enim ipsi prolixiùs nugantur, Medico nihil quicquam commodaț. Operam ergò da, vt ipse ista peruestiges & indages. Sic minùs erroribus intricaberis.

Natura sequitur semina quodque sua.

Tartarũ qui non dant.

Antimonium, Bisemutum & Metalla tartarũ dant.

Spiritus Tart. strumas facit.

Struma vt fiat.

Peregrinatio ad quæ vtilis.

Cap. V.

Quâ ratione Tartarum in ventriculo separari à nutrimentis debeat: &, quod aliud quoque Tartari genus in homine fiat ac gignatur.

De ortu & generatione Tartari hactenus diximus, quod cum rebus externis in nos ingeratur, nimirùm cum iis, quas vice alimenti assumimus. Pro modo enim ac naturâ illarum, tartarum intrinsecus suam essentiam concipit, ita vt ad rationem Tartarorum externorũ, interna quoque in nobis generentur; hoc est Tartarum externa cum cibo & potu corpus nostrum ingrediuntur & tãdem in nobis Tartara Humana euadunt, nempe per operationem Archei, in quo transformatio est. Ac alia natura in trãsplantatione existit: alia iterùm natura in spiritu coagulationis humanæ. Vnde alia quoque coagulatio fit, ita, vt forma, color, coagulatio sese inuicem separent, & externum Tartarum in internum fatiscat. De coagulatione ergò & formatione hoc fundamentum tenendum est, fieri eam nunquam posse, nisi in naturâ hominis proprietas quædam vigeat, quę istiusmodi coagulationem promoueat: aut, nisi quid in homine existat, quod transformationem similiter fieri coadiuuet. Nec enim illud per vim externam tantùm externi Tartari fieri potest: sed necesse est, tale opus promoueri per spiritus geminos, homini ipsi congenitos & insitos: nimirùm per *Spiritum Salis* in Microcosmo conditum, & per *Archeũ* naturæ microcosmi. De hisce duobus hoc

Duplices Spiritus humani causa coagulationis.

Coagulatio opus Spiritus salis.

Coagulatio opus spiritus salis. hoc attendite: Spiritum Salis omnia coagulare, etiam in coagulationem prædestinatam, nimirum carnem in carnem, os in ossa, lignum in ligna, lapides in lapides, arenam in arenam, metalla in metalla. Eadem omnino in hác quoque re ratio existit. Officium verò Archei est, in Microcosmo purum ab impuro sequestrare. Quicquid ergò hâc ratione per virtutem, in Spiritu Salis positam, fit ad intus, coagulatur in vltimum suũ corpus. Sicut etenim res externæ in coagulatione suâ coagulantur & perficiuntur, quod citra Spiritum Salis fieri minimè potest: sic in ipso quoque homine congenita quædam natura ac proprietas condita est, quæ Tartaream huiusmodi generationem suscipit. Susceptio ista si non fiat: nec coagulatio Tartari succedit: sicut aliàs quoque notum est, quemlibet in corpore spiritum suo quodam singulari obiecto gaudere & oblectari. Istiusmodi oblectatio spiritus salis cum Tartaro si non fiat, de generatione tartari quoque actum est. Quo vero modo generatio Tartari in homine incipiat, id exactiùs ex hoc discursu intelligite. Principio Tartarũ extrinsecùs cõcipitur: conceptũ in nobis aut generatur, aut non generatur, sed destruitur: quæ destructio hoc modo fit. Stomachi Archeus veluti Coryphæus ac primus auctor est. Nẽpe quod edimus ac bibimus, id Archeus in stomacho separare debet, ita, vt purum ab impuro excernatur. Quod verò purum non est, quod non est caro vel sanguis, id duo emunctoria sortitur: deriuatur enim vel per secessum, vel per vrinam Primum ergo momentum positum est in viribus ventriculi. Virium harum munus est à se inuicem separare Tartarum & Nutrimentum, & Tartarum per secessum expellere, cum stercore, quod aliud nihil esse debet, quàm fex & Tartarum. In stomacho enim hoc modo omnes ciborum & potuum feces Tartareæ secerni, & per secessum exturbari debent. Ac quod in Tartarum coagulatum degenerare vel vult, vel aptum natum est; id porrò destruendum, ac per vrinam expellendum est, ita vt in coniunctionem spiritus salis non implicetur & irretiatur. Quamprimùm enim Materia Tartari coagulati in dominium spiritus salis incidit, & destruere incipit, è vestigio generatio tartari incipit. In hunc ergò vsum duæ ibi virtutes præstò sunt: expulsiua ventris, per intestina, altera per vrinam. Et hæc fieri ac perfici omninò debent per Archeum stomachi, hâc ratione, vt per ipsum materia vltima tartari in stomacho destruatur: vt, si quidem spiritus salis illam arripiat, tamen ea destructa & corrupta sit. Sicut enim tignarius ex ligno eo, quod arripit, quiduis facere potest, quod tamen si aut comburatur, aut putrescat, ad placitum suum fingere minimè potest: sic pariter hoc quoque casu materia tartari in stomacho si destruitur (quod natura tum potest, tum ex officio suo machinatur) in isto homine tartarum nullum generatur. Si verò quandoque fiat secus, tunc spiritus salis materiam nactus est, in quâ oblectetur, dum tandem succedente tempore, si destructio interea non fiat, velut à vino feces, sic à materia illa tartarum in intestina deponatur. Corporis enim intestina tartari fundus sunt: & fex ipsius stercus est. Si ergò in homine integra talis separatio sine destructione materiei fiat: id in nobis generatur, quod fex est & tartarum. Ipsi verò meatus sunt vasa seu dolia, quibus feces & tartarum adhærescunt.

Separatio puri opus Archei.

Coagulatio nõ fit sine oblectatione spiritus salis.

Tartarea generatio vt fiat.

Impuris emũctoria quæ.

Stercus est fex & tartarũ.

Archei opitulatrices duæ virtutes expultrices.

Tartarũ quando & vbi adhærescat.

Debet autem Tartarum vnà cũ stercore vniri & simul iungi, ac per secessũ exturbari. Quot si fit, spiritus salis hoc loco non inuenit, quod in Tartarum coagulare possit. Nam feces quoque passiones tartari inducunt: sed illæ tamen lapidem aut arenam non concipiunt. Tartari & fecum separatione hoc modo factâ, alterum per intestina, alterum per vrinam secedit & expellitur. Itaque vt Tartari mala euitentur: primò valido stomacho opus est. Eo enim loco ipsa sequestratio cum materiæ corruptione instituitur. Id si ibi non fiat: tunc pars quædam intestinis adhęrescere solet, nempe fex. Tartarum autem per seipsum à fece secedit, & per vias vrinæ transit. Cum hisce duobus tartari generibus spiritus salis tandem agit, quod dictum est. Sic ergò de externo Tartaro satis hactenus commemoratum est: hoc est, ipsum iugiter & continenter adhuc Tartarum Elementorum est, donec tandem in formâ fractâ ab homine iterum secedat. Quamprimùm autem fractum id est, aut stercus aut vrina existit. Sin minùs: Tartarum Elementorum tamdiù manet, donec tandem in dominium & vincula spiritus salis incidat, qui ex ipso tandem Tartarum microcosmi facit. Et isto tempore Tarta-

Tartarũ quando non fiat.

Tartarũ quando Elementorũ, & quando hominis fit.

Tartarum Elementorum aut extraneum ampliùs non est, sed hominis. Hisce itaque abundè satis indicatum est, qualénam Tartarum in homine sit, vnde & quomodò in hominem ingrediatur, nēpe cum cibo & potu: & quod in ventriculo primo cum corruptione separari debeat. Ad hæc deinceps consequitur, quâ ratione Tartarum, si iam Humanum & Microcosmicum factum est, intelligi debeat, &c. Id quod sequentibus suis capitulis tradetur. Iam hoc loco, vt de alio quoque Tartari genere vos commonefaciam, animum aduertite. Tartari genus aliud quoddam superest, qui externi nihil habet, hoc est, Tartarus iste est insitus & congenitus, qui per se & solus in homine nascitur, sine additâ externâ ope & adminiculo. Sicut enim homo microcosmus est: sic insitum sibi quoque Tartarum habet; non minùs ac mundus maior. Nam huius vniuersæ proprietates in homine quoque insunt: ideóque hoc quoque Tartari genus in ipso inerit. Natura autem in homine ita condita est, vt omnes in ipso proprietates enascantur, ęquè ac herbæ & gramina in campo, omniáque hominis Elementa iugiter ac indesinenter operantur intùs, sicut foris externa Elementorum operatio perpetua existit: & vt fontes è saxis prosiliunt, sic pariter etiam in homine. Sic in homine tartara quoque coagulantur, velut in mundo externo. Omnia in homine augescunt, & ad suum incrementum properant, ac ad sua Elementa contendunt, & per virtutem Elementorum consumuntur; hoc est, Tartarum non minùs in homine est, quàm extra ipsum. Illud si in potestatem ac dominium spiritus salis abripitur, tūc coagulatur. Nec verò Tartarum solùm in homine iacet, verùm etiam lapides. Sed hi tamen ita consumpti & corrupti sunt, vt nunquam reduci possint. Tartara autem similiter destructa non sunt: ideò gigni possunt ac debent, hoc tamē, de quo agimus, Tartaro excepto. Hoc modo omnes superfluæ aquæ in suum Elementum commeant, quod *Mare* vocatur. Cetera terrestria ad suum Elementum, nimirum *Terram* contendunt. Sic ignea ad Elementum Ignis: sic Aërea ad Elementum chaos diuertunt. Sic scilicèt extra generationes consumuntur, & in *Nihilum* reducuntur. Eadem vniuersa in homine quoque similiter æstimate, quòd opus sit huiusmodi superfluas generationes extra ipsum in sua Elementa extrudi; & tamen eâ moderatione, vt in homine ipso absumantur. Scire autem debetis, quod in istiusmodi generationibus Tartari & fecis vnitum est, id si à suo Elemento non consumitur, tum fex & Tartarum remanent, hoc est, in suis Elementis eundem finem adipisci possunt, quam aqua in Elemento aquæ sortitur: Hoc si non fiat, tunc spiritus salis in materiam lapideam Tartaream irruit, & eam in Tartarum transformat. Hoc Tartarum sponte suâ, ex naturâ propriâ emergit, ac tum substantiam, tum corpus ac formam ex eo homine suscipit, in quo latet. Sic ergò alia & peculiaris species Tartari gignitur, illi opposita, quod extrinsecùs assumitur. Illa verò species in *viâ vrinæ cruoris* consìdet. Ibi enim suam à natura extructam habitationem accepit, ac, sicut Tartarum, à vino secedit ac separatur.

Tartarus congenitus quid.

In homine omnia, quę extra hominem.

Meteorologia hominis.

Mare aquarum omnium receptaculum.

Tartari congeniti quodnam subiectũ.

CAP. VI.

Explicatur hìc & declaratur, quomodò Tartarum à viris in fœminas deriuetur, & ab his concipiatur.

HIsce perceptis porrò quoque nosse debetis, quomodò genus quoddam Tartari in fœminis oriantur. Attendite ergò, in fœminis Tartari genera duo fieri; hoc est, duobus modis Tartarum in ipsis generari. Vno scilicèt, qui cæteris quoque hominibus consuetus est, per cibum nempe ac potum. Altero, quòd à viris Tartarum concipiunt. De primo hactenus satis dictum est. De altero, nempe quomodò à viris conceptum generetur, deinceps planiùs explicaturi sumus. Nam & in curâ huius attentâ prudentiâ & iudicio opus est. Fundamentum ergò huius tali ratione accipite. Primò scire debetis, hoc Tartari genus in solis fœminis generari. Id fit ratione vasorum, quę in fœminis à viribus differunt. Vndè aliâ quoque obseruatione opus est, Tartarum verò illud generatur hoc modo. Primò dicendum est de vasis, in quibus Tartara iacent. Vasorum autem horum magna varietas existit, sicut suo loco deinceps tradetur. Certum tamen interim ac euidēs est, sola vasa regionis spermatis istiusmodi Tartara gignere: & tartara hæc vicissim sola fœminarum vasa occupare. Veluti

Tartarū fœminis duplex.

Tartari fœminarum causa & sedes vasa spermatica.

Vasa spermatica quæ & vbi.

luti iuxta renes & vesicam & partes similes vasa spermatica posita sunt. Et licet sperma non hîc solùm iaceat: prævalet tamen actus Venereus, vt ibi commotio fiat rerum omnium illic latentium. Nimirũ quicquid in membris Venereis, ad *Actum* seruientibus, continetur id eâ commotione proditur & suscitatur, &, si potest, in materiam spermaticam conferitur & immiscetur, hoc modo.

Sperma & semen qui differant.

Sperma enim non vniuersum *semen* est, sed magna eluuies quædam, quæ agitata exundat. Hæc tamen non omnis semen existit.

Seminis moles quãtula. Galreda quid.

Semen enim mole suâ vix pisum æquat: cæterùm omne superfluitas est. Et cum hâc *Galredâ* multæ ægritudines permiscentur, eæ cumprimis, quæ in membris ad hunc actum pertinentibus latent, & poros intrinsecos seu meatus ita penetrant, vt cum superfluitatibus illis iam emanantibus associentur, à quibus etiam facilè assumuntur, ac veluti materia vna vniuntur: quæ ita vnita mixtim ad ea loca eiaculantur quæ sperma excipiunt, sicut in actu isto fieri solet. Hoc facto sperma in suũ se vasculum insinuat. Cætera verò effluuia & ipsa ad sua loca diuertunt, quæ iis similia sunt, ex quibus profluxerunt. Quòd ex vesica viri effluxit, ad vesicã fœminæ; quod ex illius renibus, ad renes huius secedit. Sic vnumquodlibet suæ sedi & conceptaculo redditur: nisi quòd sola superfluitas spumosa cõsumatur. Sed vt rem euidentiùs intelligatis, hæc præterea notate. In fœminis virtus est attractiua: in viris expulsiua. Hâc ex causâ id solæ fœminæ adipiscuntur, nũquam viri: quod expulsiua viam ac impetũ attractiuæ sequatur. Quò ergo res attrahitur, ibi persistit.

Tart fœmi. causa, eius rettactio viri expulsio.

Vir ergo à sese per virtutem expulsoriam Veneream in regiones virtutis attractiuæ, quæ in fœminis est, potẽter expellit. Iam verò virtus expulsiua non sperma solùm expellit, verùm materiã quamlibet primã sanitatis & morborũ. Sic ergo fit, vt omnes primæ materiæ in vnionem vnam conueniant. Ad hoc tenete, quòd Tartarũ non in vltimâ materiâ in fœminã penetret, sed in materiâ primâ, priusquàm per spiritũ salis coaguletur, & ad suũ finem reducatur. Prima materia seminis principaliter procedit. Operatio enim & potẽtia in semine iacet, & primas materias secum trahit per totius corporis commotionem & agitationem. Cuius quidem vim & efficaciam hîc describere minime proposui: sed id tantùm, quòd ad Tartarum noscendum requiritur. Quòd si ad dominiũ virtutis attractiuæ peruentũ sit, tunc vnaquælibet materia prima in suum locum pertrahitur, & in vas, ex quali secessit, dirigitur, sicut prius dictum est. Isto in loco perficitur, & in vltimam materiam redigitur. Vltima materia ita præparata, tunc ægritudo perfectè præstò est, in fœminâ æquè ac in viro. Ita enim vna caro, vnũ corpus sunt duæ personæ.

Vir & fœmina quomodo vna caro.

Quia ergo ambo vna caro, vnum corpus: æquum est, vnos etiam renes, vna vasa esse in omnibus morbis.

Fœmina viro cur ægritudines nõ refũdat.

Id verò quod non vicissim ac similiter à fœminâ in virum transferatur sola hæc causa est, quòd in viris per actũ Venereum virtus attractiuâ nõ vt in fœminis operetur. Hoc modo iudicandum est de Tartaro, fœminis cum viris communi, quòd illud in primâ materiâ suâ in eum locum dirigatur, vbi vas suũ habet, vel renes, vel vesicam. Ex quo enim effluxit, ad id remeat. Suo autẽ si in loco subsistit, tunc generationis initium fit, ac illud assumit spiritum coagulationis, & ex primâ materiâ præparatur in vltimã, hoc est, in Tartarum. Ideoq; scitote, Tartarũ

Tartarũ potẽtiale est virorum.

virorum non egredi essentialiter, corporaliter, aut substantialiter, sed tantùm in materiâ primâ. Vnde consequitur, Tartarum non esse extraneum, sed Tartarũ propriæ Naturæ; hoc est, non est Tartarum perfectum vltimæ materiæ, sicut extrâ est, sed in primâ materiâ. Et quandiu in primâ adhuc materiâ subsistit, ad expulsionem aptum est. Sic in primâ materiâ in virum ingeritur; sic in prima materia in vasa fœminæ iniicitur. Iã verò primæ materiæ discrimẽ aliquod est, si Tar-

Tartarũ primæ materiæ quod discrimen.

tarum isto modo in viris est, & est in fœminis. Discrimen autẽ hoc est quod Tartarum extraneum appellit generatum in homine, sed non formatum: hoc est, quod generata materia prima adest, quæ vltimam dat ac gignit. Hæc autem in duas vias secedit. Altera enim in viro remanet: altera in fœmina. Posteà formatur in vtrisque in suam vltimam materiam. Et quanquàm Tartarum *Cruoris* quoque similiter generetur in specie suæ primæ materiæ, cùm materia vltima nihil seminet: in vtrisque tamen est eadem ratio idem intellectus. Sic pariter scitote, quòd Tartarum extraneum non eodem modo assumat, quod cum spermate appellit. Et ea est materia prima. Et hoc pacto in viro manere potest, vel non potest, aut in fœminam administrari, aut traiici, sicut dictum

 est.

est. Quicquid verò spiritus coagulationis assumpsit, aut cui sese permiscuit, id in virtute expulsiuâ neque permiscetur, neque expellitur, ac ob id nec attrahitur. Hìc verò iam iterum ac vicissim sciendum est: fieri quandoque, vt prima hæc materia in operationem suá non progrediatur, nec in vltimam materiam formari possit. Vbi enim virtus attractiua est, ibi conserta quoque virtus expulsiua existit. Quod ita accipietis. Virtus attractiua allicit ad sese, bonum, malum, quicquid adest. Iam verò proprietas eius est, solum ad se semen attrahere. Opus verò est id quoque iam attrahi cum semine, quod ei coniunctum & vnitum perfluit: non secus, ac, quæ fœmina viro nubit, ipsum vnà cum vestibus adsciscit, cùm tamen ipsas vestes illa non quærat. Nec enim vnum sine altero est. Suo tamen tempore diligitur & adoptatur id, quod primarium erat, quod principaliter spectabatur, quod magìs in votis erat. Alterum omittitur ac temnitur. Itaque si operatio incipit, vestes deponuntur. Eodem modo censere quoque debetis, quod superfluum illud, cum semine per virtutem expulsiuam, quod affluxit in solâ virtute attractiuâ positum, exturbetur & expellatur. De hâc virtute autem attractiuâ tenendum est, quòd in sola matrice condita sit. Attrahit illa semen, & cum semine coniunctum vniuersum. Quod verò ad rem & institutum illud nihil facit; iam iterum virtus quidem expulsiua præstò est, quæ superfluum expellere debeat: sed id siue succedat, siue non, sitú illud est in virtute attractiuâ, quæ latet in vase Tartari vel Tartarorum, quod se expurgat, in huius commodum operatio fit. Si virtus matricis expulsiua euincit & præualet, eò res redit, vt nihil hìc adhærescere queat. Vt magnes ferrum ad se trahit, non quod ferri corpore indigeat, sed essentiam ferri saltem quærit, quam exsugens, feces reliquas abiicit & temnit: Aut sicut, qui nucem frangit, nucleum edit, putamen abiicit: sic pari ratione putandum est, quòd virtutes attractiuę & expulsiuæ vnà in matrice legitimatæ & vnitæ sint. Vnde consequitur, quòd per actum Venereum excretum nihil reseruari præter semen oporteat. Iam verò hoc quoque accidit, virtutem attractiuam interdum nauci & languidá esse, & nec semen, nec materias alias primas concipere. Et quę hoc modo dispositæ sunt fœminæ, nec impręgnantur, nec huiusmodi morbum à viris concipiunt. Interdùm virtus attractiua fortis & potens est, ac concipit: contrà expulsiúa debilis, nec remouéda remouet, nec expellenda exturbat. Quod si ergò expellenda sede suâ & loco non exturbantur, fit tandem, vt primæ materiæ in sua vasa dirigantur, & in vltimas suas materias perducantur. Sed & hoc contingit, matricem in seipsa proprietates Tartari nonnunquam continere. Vndè probabile est, huiusmodi generationes maturiùs quoque perfici. Et istæ quidem generationes Tartari omnium periculosissimæ sunt, si primæ illæ materiæ in Tartareâ istâ naturâ & proprietate iungantur & conueniant. Scire autem debetis, primam illam materiam Tartari iacere in spermate, sicut Tartarum in vino. Debet enim semen perfectus homo existere, secundùm proprietates suas vniuersas perfectus. Sic enim ab vno vase contendit in aliud. Veluti si vinum à vase vno in aliud transfunditur, ac in vase illo, in quod infunditur, Tartarum deponit: sic hìc quoque Tartarum viri, in fœminam deponitur. Quod enim in viro non subsedit, id in vas fœminæ transfusum, sedimentum & tartarum ponit. Et hoc modo Tartareas generationes, quas fœminæ à viris concipiunt, intelligere debetis.

Coagulatū neque expellitur neque attrahitur.

Attractrix virtus promiscua trahit.

Operatione instāte vestes deponūtur.

Attractrix & expultrix virtutes in matrice vnasunt: sed tamē variabiles.

Matrix ipsa interdum tartarosa.

Semen perfecti hominis proprietates omnes habet.

Cap. VII.

Hìc enodatur, quomodo Tartarum hæreditarium fieri & liberis connasci possit.

Porrò etiam definiendum est de Tartaro hereditario in fœtus translato. Hìc enim generationes miræ prodeunt & apparent; veluti si lapis, aut alia Tartarea genera similia fœtui innascuntur: aut si quidem non in vltimâ materiâ perficiuntur, tamen paulò pòst emergunt. Tartarum illud hęreditate inseritur hoc pacto. Primò per nutrimenta, ita vt fœtus in vtero materno cum illis non minùs Tartarum concipiat, quàm fit forìs extra vterū. Secundò per semen vitiosum ad Tartarum dispositum. Id per exépla dilucidatur. Semen quod arboris cuiusdam est, si seritur, arborem illá profert, cuius semen est, sicut ea arborū natura & proprietas existit. Hoc idé dictu est: sicut arbor per semen suum arborem sibi similem generat: sic idem de semine

Tartarū innasci tur liberis aut per alimētum, aut semé vitiosū.

ne quoque hominis ſtatuendum eſt. Sic enim quæuis arbor, quandam ſimilem ſibi progenerat. Eodem modo ipſi quoque homines ſeruntur & generantur. Proprietates autē quæ cuiuſlibet arboris ſunt, in ſemine ipſo inhærent & conditæ ſunt. Si ſemen vermiculoſum eſt, vitium id in ſubnaſcentem arborem tranſcendit. Si ſemen vitio alio tenetur, idem arbuſculæ quoque inditur. Hominis eadem omninò ratio eſt. Et hæc omnia de *Tartaro cruoris* intelligenda ſunt, non autem de Tartaro peregrino. Tartarus enim peregrinus ſecundùm ſanguinem non diſponitur. Tartarus autem cruoris in ſanguine hæret, & in ſanguinē hæreditariò tranſcendit. Eſt enim proprietas & cognatio hominis, non minùs ac cognati ſunt, *Naſus, pedes, nares, oculi, &c.* Id verò quî fiat, accipite. Quicquid vſpiam eſt, bonum, malum, ſanum, ægrum, mores aut morbi; id omne ſuas in iſto corpore materias primas habet: hoc eſt, rerū omniū principium in parente exiſtit. Principium autem in duo diuiditur: nimirùm in materiam primam, & vltimam. Si in primâ materiâ ſemen corripitur, ibi hæredatio quędam & vlterior præparatio primæ materiæ eſt ab vno ad alterum tam diu procedens, donec in vltimam materiam perueniatur. Tum demùm finis & perfectio inſtat, nec vlla deinceps hæredatio conſequitur. Pro hâc declaratione notate: ſi aut in patre, aut in matre Tartarus cruoris in vltimâ materiâ conſiſtit, hæreditariò vlteriùs non transfertur. Nulla enim vltima materia expellitur, aut hereditariò infunditur, ſed ſola materia prima. Et ſic intelligenda veniunt duo genera Tartari hæreditarij. Si hæret in primâ materiâ, transfundendo fertur in liberos. Si conſiſtit in materiâ vltimâ, terminatur in iis, ex quibus ſemen deciditur. Ex hoc ergò iam ſequitur, quòd primæ materię totius corporis vnionem habeant, nimirùm ſuam ſedem in ſemine. Et ſic primæ materiæ, ſolæ ſemē perfectum conſtituunt, quod ita ſe habet. Omnes hominis proprietates, quoad membra, quoad intellectum, quoad ægritudinem & ſanitatem, in ſe continet cuiuſlibet materia prima: & illæ vniuerſæ, quotquot in corporibus Elementorum & Ætheris exiſtunt, ſemen vnicum conſtituunt, quod ſolùm vnus homo eſt. Ita enim conſtitutum eſſe ſemen debet, vt omnes proprietates ei inſint, nullo eorum, quæ in homine requiruntur, excepto. Et quodcunque in ipſo eſt, ſemen illud dat. Vndè poſteà fit, vt vir ac fœmina Naturam hominis diſſimilē faciant. Vtriuſque etenim proprietates in vnitatem vnam congeruntur, & temperaturâ vnâ commiſcentur, ita vt vnum tantum ſemen, vnum hominem fieri oporteat. Iam vero compoſitio & vnio duorum diuerſorum ſeminū mutationes inducit morborum, ſanitatis, pulchritudinis, proprietatum, morum, & cogitationum, &c. Hæc poſteà ſequitur, aut deſtructio, aut integratio hoc modo. Semina duo ſunt: viri & fœminæ. Iſta ſi concordantiæ vnius ſunt: tum proprietates vniuerſæ fœtui inſeruntur, ac fœtus iſte ſuorum parentum tam morbos, quàm ſanitatem adipiſcitur. Si verò vtraque non concordant, corruptio quædam incidit, quâ proprietates deſtruuntur, & permutantur. Vnde aliâ quoque Theoricâ, aliâ curatiuâ, alio Medico opus eſt. Ex hiſce conficitur, multos hæreditarios morbos in iſtis diſcordiis aboleri: ita, vt quidam ſubindè morbi per hanc contrarietatem tollantur, quidam verò in iſtorum locum nouiter ſuccedant, qui ſecundùm naturam ſuam diuiſi ſunt, velut mulus, qui nec equus eſt, nec aſinus. Quod verò minimè diſcordat, ſed conſentit & coniungitur, ex eo fœtus vnus ſequitur, cum alterâ naturâ, vt dictum eſt, hæreditariò inſeritur. Eo modo liberi morbos quoſdam, quales illi in ſeipſis ſunt, hereditariò accipiunt, ſicut mentionem feci de Tartaro. Illud ſi tale eſt in primâ materiâ humanæ compoſitionis, hæreditariò implantatur. Sin minus, non conſeritur. Si hæret in materiâ vltimâ: nec ſic quidem inſeminatur fœtui. Nam in compoſitionem humanam primæ ſaltem materiæ conueniunt: & morbos iſtiuſmodi hæreditarios curare, aut tollere nemo poteſt. Veritas hæc ab exemplo allato diſcenda eſt. Vir & fœmina cohabitant, & congrediuntur. Alter fatuus eſt: altera obſtinata. Hi fœtum gignunt, quem nemo nouit, an fatuus ſit, vel fungus & aſinus. Ideò nec malum hoc auerti poteſt. Tales ſunt monſtra naturæ: quibus emendandis natura medicinam nullam prodidit.

Sed de proceſſu hæredationis vlteriùs attendite: Si materia prima Tartari in ſpermate prædominatur: tartarum cum ſpermate in conceptione

Seminis vitia a natura in naſcentes inducuntur.

Tart. Cruoris ſolus hereditarius.

Principiū duplex.

Materiæ vltimæ nulla transfuſio.

Proprietates omnes ſemini incluſę.

Semina duarum rerum mutationes inducunt.

Morbi diuerſi quî fiãt.

Hereditarij morbi inſanabiles.

Monſtra immedicabilia.

inſeminatur & inditur, & certâ proportione cum generato illo ſemine augeſcit, vſque dum ad vltimam ſuam materiam deducatur. Quo tempore quælibet materia prima perficitur & completur in materiam vltimam. Iam verò materia vltima ſeminis eſt homo conſūmatus, & ſecundùm vniuerſas ſuas proprietates perfectus, quia nimirum quælibet materia prima, in vltimam reducta eſt perfectam: velut oculus, omnē eſſentiam, & quæ ad oculum requiruntur, accepit: velut pedes, quæ ad pedes pertinent. Sicut ergò hæ partes ſuum cōplementum & ſtamen ſolidum acceperunt: ſic earum hęreditariæ quoque ægritudines vnà cum perſonâ illâ creſcūt & augeſcunt, vſque ad terminum cuilibet à naturâ præſtitutum. Ex ægritudinibus autem huiuſmodi Tartarus non minima eſt Sed hìc notandum eſt tempus termini, in quod quoduis creſcens procedit, hoc eſt, in ſuam vltimam materiam. Hoc autem tempus diuerſum eſt, nec vnicuique materię primæ idem ac ſimile. Accidit enim nonnunquam, materiam primam Tartari ſeptimanarū 40. ſpatio creſcere, vt cum edito in lucem infante Tartarum quoque perfectū ſit. Fit Tartarum quandoque menſe primo, vel ſecundo, vel tertio, &c. pro formatione & coagulatione infantis, vel celeriore, vel tardiore. Eiuſdem generatio interdum ab edito fœtu incipit, & perficitur ad tempus ablactationis. Aliàs periodus adhuc breuior exiſtit. Tempus etenim maturationis materiæ vltimæ diuerſum eſt, & terminus omnis vel maturior, vel ſerior ex ſpiritu ſalis dependet. Prout ergò terminus ſpiritus ſalis ſe habet: ita æquè & incrementum Tartari: nec ſpiritus iſte quicquam curat aut iuuentutem, aut ſenium in morbis. In proprietatibus tamen ille certam, tum æſtatem, tum autumnum admittit, quæ tempora ſuo incremento expectat. Sæpè creſcere incipit ab ablactatione, & augeſcit ad annum vſque ætatis ſeptimum. Interdum ab anno ſeptimo incipit, & extenditur ad annū ætatis vigeſimum primum. Quandoque ab anno vigeſimo primo ad finem vſque vitę ſubnaſcitur. Fit etiam vt rudimentum accipiat in vtero materno, & augeſcat non ordinario termino, vt iam dixi, ſed ſecundùm tempora incerta. Ideóque materia vltima quotidiè exſpectāda eſt. Nec enim proprietates Microcoſmi incertiora tempora maturitatis ſpecierum rerum habent, quàm in mundo externo arbores, herbęque & res ſimiles aliæ. Harum enim velut aliæ tardiùs, aliæ celeriùs proueniunt: ita diuerſa quoque genera Tartarorum cruoris exiſtunt. Librum autem hunc, quomodò ſcilicet quælibet ſuo tempore creſcant, probè callere medicus debet. Corpora enim rerum creſcentium ſuo definito tempore, veriſſima ſunt Phyſica Theorica & Practica, cuius apprimè conſcium Medicum eſſe decet. Fieri enim poteſt, vt tempus croci, tempus quoque Tartari exiſtat, velut & ſpecies croci, ſpecies Tartari. Sicut ergò crocus feſtinatum incrementum habet, vt decidente vno, alterum ſubnaſcatur illicò: ita cum Tartaro idem fiet, ſi is ſpecierum croci eſt. Sic ſpecies Iuniperi, &c. ad triennium ſunt. Ita ſuæ ſunt etiam ſpecies Roſæ, ſuę ſpecies Tartari: ſuum tempus Roſæ: ſuum tempus Tartari: Simile iudicium de rebus creſcentibus vniuerſis facite. Nam & homo mirabiliter in vno Microcoſmo conditus & conſtitutus eſt, veluti de generatione humanâ latiùs explicatur. Et hęc qui ignorat, aut librum iſtum integrè non euoluit, Medici nomine haudquaquàm dignus eſt.

Deinceps autem etiam de Tartaro peregrino ſedulò cognoſcendum eſt, quomodò illud *Nutrimentaliter* in fœtum ingeratur. Materia nempe prima in matre operatur, & cum lacte iunctim profluit, & hoc vehiculo allatum in vaſis Tartari adhæreſcit. Et ſicut extra vterum homini alij Tartarum inditur: ſic cum lacte quoque mulieris fœtus ſugendo extraneum Tartarum imbibit. Et hoc Tartarum Lactis eſt, & appellatur. Proceſſus autem de Tartaro extraneo aliàs traditus, hoc quoque Tartarum explanat & explicat. Tartarum autem Mēſtrui, quod fœtui connaſcitur, generatur ex ſanguine menſtruo, qui fœtui alimento eſt. In hoc Tartarus peregrinus latet, & in vtero materno, ſeu corpore matris coagulatur. Quod verò in vtero matris factum non eſt, ſed lacti permixtum eſt, id Tartarum Lactis exiſtit. Lacti non permixtum, ſed à vino ſuperſtes, eſt Tartarus vini infantis. Tartarus iſte multos perdit homines, ita vt malum hoc in infantiâ cōtrahant, & ad vltimam vitæ lineam perpetiantur. Multùm ergò momenti in eo poſitum eſt, infantes hoc non lædi.

Tartarus

Marginal notes: Mat. ſeminis vltima homo eſt perfectus. — Tartari naſcendi quæ periodi. — Termin' omnis Tartari à ſpiritu ſalis ſtatuitur. — Periodi certę rerum omnium. — Tartarū eſt ſpecies croci. — Tartarū peregrinum vt fœtui inditur. — Tartarū Lactis. — Tart. mēſtrui. — Tart vini infantis.

Tartarus tamen infantis species multas habet, prout infanti nutrimenta administrantur & applicantur. Sic ergò hactenus de hæreditario Tartaro & de Tartaro generatio, quâ ratione hæc duo genera oriantur, satis cognouistis. Ad hæc duo genera quæ conueniunt & quadrant, similiter in omnibus generibus Tartari intelligenda veniunt.

CAP. VIII.

De Instrumentis, vasis, & concauitatibus, in quibus Tartarum generatur.

POstquàm Tartara huc vsque à nobis satis tradita & descripta sunt: deinceps ex re & vsu erit, ipsa quoque vasa, in quibus Tartarum gignitur & deponitur, explicari. In isto etenim momenti plurimùm positum est, Tartarum eo loco quæri, quo præcipuè positum latet. Hactenus verò duo saltem vasa indicata sunt admittendo Tartaro idonea: Renes nimirùm & vesica. Hæc verò sola minimè sunt: sed vasa alia multa præter hæc in corpore existunt, sicut deinceps definietur. Nam, vt sciretis & explicitè intelligeretis, vbinam Tartarũ suam in corpore habitationem habeat, capitulum hoc singulariter mihi constituendum putaui. Quod vt facerẽ, causa me potissimùm illa impulit, quòd multę Tartareæ ægritudines in homine sint, quæ pro aliis morbis à multis habentur, quales tamen minimè existunt. Quos morbos, quia scriptores veteres Tartareo modo curare aggressi non sunt, ideò frugiferum etiam nihil præstiterunt, aut eos rectè sanare vnquam potuerunt. Et ex ignoratione istâ factum est, vt morbus iste incurabilis diceretur. Sic ergò illi ex veritate mendacium faciunt, dum morbum, qui curatu facilis est, curari non posse inscitè nugantur. Quod piaculum in medicinâ minimè leue est. Vos ergò principio tale fundamentum attendite. Vnumquoduis coagulatum locum suum proprium sortitum est, in quo coaguletur: & in alio loco similiter haudquaquàm coagulatur. Itaque Tartarum non in omnibus promiscuè corporis locis adhærescit, sed in suis definitis & peculiaribus. Locus etenim & *species* & *materia*, vltimam materiam dant. Scire ergò debetis, Tartarum quodcunque in locis humidis ac vdis contineri. Ac vbi non est humiditas, ibi nec vllum Tartarum in suâ operatione versatur. Est enim in humiditate, & ab humiditate separatur, & humidum in suis vasis cõtinetur, sicut experientia docet, humidum nullũ vase suo carere posse, sed quodlibet humidũ suo peculiari vase concludi & asseruari. Vinum in vasis seruatur. Vasa autem ex asseribus, per sua vincula vnitis, concinnantur. Eodem modo ipsa quoque natura sua sibi vasa ligauit, quibus humores continet. Eáque vasa naturę vocantur. His vasis ergò humoribus per naturæ vindemiam collectis & conclusis, spiritus *separationis* accedit, hoc est, spiritus ille, qui Tartareum à non Tartareo separat. Is sequestrando in vasis suam operationem orditur. Quod dum facit, humorem in vasis depurat. Et quod alienum aut diuersum reperit, ab humore illo disgregat. Vbi duo relinquuntur: nimitùm *Tartarum* & *Fex*. Fex fundum occupat, Tartarum parietibus seu lateribus adhæret. Hoc verò exempli loco dictum sit. Id enim sicut verum extrà est: sic in ipso quoque homine intus aliter non euenit. Vnde fit, vt Tartari duo genera emergant: Fex, & Tartarum, quod vtrumque secundum genuinam suam appellationem excrementum est vini non digesti, hoc est, ex digestione primâ. Et licèt plures quidem in homine digestiones sint, velut & in vino: præter institutum tamen nostrum est, de illis hîc commentari, cùm de solo Tartaro tractationem hîc instituerimus. De illo ergo sciendum: est, nullum in homine vas existere, quòd istiusmodi liquore nõ impletum sit. Hoc ita intelligendum est, naturam sibiipsi vasa condere, non vt ea vacua & inania sint, sed vt omnia repleantur. Cùm ergò vasa condita sint: necessarium est id quoque adesse, quod à vase recipiendum est. Et in illo continetur id, de quo scribo. Nihil enim vacuũ & inane relinquit Natura; id quod Medico diligenter expendendum est. Hinc consequitur, vbicunque humiditas datur, dari quoque vas. Vbi autem vas & humiditas dantur: ibidem generatur etiam Tartarum & fex. Si quo autem à vase humiditas absit, in illo Tartarum minimè generatur. Vas autem oportet esse conclusum. Si enim res non includatur, extra disputationem posita est. Conclusionis verò istius illa ratio est, vt cuilibet continenti vasi suum emunctorium adsitum sit. Cõcluditur verò, res vt natura illâ purget & separet. Emunctorio quoque

Vasa Tartari sunt Renes, vesica, &c.

Medic. reoiche[illegible]sio.

Coagulatum omne locũ peculiarem poscit.

Humidũ sedes Tartari.

Spiritus separationis opus quale.

Fex fundũ Tartarũ latera occupant.

Tartari duo genera.

Nihil frustraneum in natura.

quoque opus est propter quotidie proueniens excrementum: quod non secùs ac per foramen vinum, ab homine indies effluit aut abscedit. In vino siquidem motus est expulsiuus sine virtute attractiua. Tale vas quoddam si in corpore est: in eo liquor iacet, feces & vinum continens. Vasis ergo interioris eadē est ratio, quæ foris est extranei in Elemētis: saltē, quòd emissionis discrimen attinet, in vase corporis est virtus expulsiua, in altero est attractiua. Ista vero vasa Tartari continenter plena sunt, nec vnquā integrè euacuatur. Natura siquidem illa assiduò ac iugiter rursus implet per microcosmi pluuias, ac rorem, continenter stillantes ac cadentes. Quòd si per emūctoria quidem subinde aliquid emittatur: saltem excrementum id tamen est, quod foris à terra consumitur, sicut pluuia à cœlo. In ipso quidem corpore eiusmodi constipatio non est. Suo se tamen in loco emunctorium exhibet, veluti foramen in dolio, quod quotidie repletur per Microcosmicas Meteoricas pluuias, non minùs in corpore, quàm foris ex Firmamento in terram destillantes, ita vt inane nihil relinquatur. Sicut enim quantum de vino raspaticio seu acinaceo per emissarium euacuantur, per superius foramen rursus affunditur: aut quemadmodùm tempore autumni dolia pleraque rursus implentur: sic per autumnum naturalem vasa quoque corporis rursus implentur indies. Quæ enim foris ratio est euacuationis, consumtionis, & replerionis: eadem interius quoque hominis est, annuum suum autumnum aut messem habentis, cum omnibus medij interstitij impressionibus.

Vasorū interiorum & exteriorum similitudo.

Hinc etiam fit, vt per externum & internum autumnum vasa quælibet subinde plena fiant. Si ergo liquores istiusmodi in suis vasis concluduntur, tunc accedens Spiritus separationis purum ab impuro disgregat, nec Tartarum cum liquore coniunctum manere patitur, nec ipsius quoque feces in liquore relinquit, sed omnia à se inuicem separat. Sic ergo similis operatio emergit foris in vase vini, & intùs in vase corporis.

Vinum acinaceū

Spiritus separationis quale officium.

Deinceps autem vobis quoque cognoscendum est, quæ ista in corpore vasa existant. Huic enim rei explicandæ hoc capitulum dicatum est. Vas autem primum est *ventriculus*. Hoc enim eius morbi Tartarei demonstrant, ibi Tartarum & feces, vel adhærescere, vel deponi, non secùs ac in dolio externo, vnde posteà peculiares morbi gignuntur. Secundò vasa Tartari sunt *Intestina*, quia feces continent, & annexa seu adhærentia Tartari continent. Præterea ad vasa connumerantur etiam quæcunque partes à stomacho ad collum vesicæ vsque pertinent. Nam vbicunque vrina vel continetur, vel transit, ibi vas est. Quanquàm vasa hæc inter collum vesicæ & stomachum interiecta varia & multiplicia sint. Nam in venis Mesaraicis feces obstruunt. Posteà in regionibus *Iecoris*, & à iecore vsque ad *Renes*, ác in vniuersis totius corporis concauitatibus Tartarum adhærescere potest. Nihil enim cauum est, quòd non simul liquorem illum, qui Tartarum continet, complectatur. Quanquàm hoc quoque sciendum sit, Tartarum peregrinū vasa alia nulla quærere, quàm quæ ad emunctoria pertinēt. Tartarus autem *Cruoris*, præter vasa emunctoriis appensa, foris quoque alia quærit & machinatur. Sed ea generis diuersi existunt. Quale enim vas vnumquoduis est, taliter in eo autumnus quoque operatur, ac pro naturâ & conditione eius Tartarus quoque & feces gignūtur. Præterea vnaquæuis etiam vena totius corporis Vas Tartari est, non quidem peregrini, sed cruoris. Nec verò venæ tantùm: verùm & ossa, & articuli, in quibus sinouia continetur. Et vt summatim dicam: quicquid concauum existit colligendis liquoribus idoneum, id suscipiendo Tartaro quoque aptum est, sicut superiùs dictum est. Sed & *Membra principaliora* similirer in sese vasa cōtinent, vt sunt pulmo, lien, hepar, &c. In his ipsis Tartarum quoque nascitur, sicut gignuntur lapides in fungis. Sicut enim Tartarus peregrinus in renibus & vesicâ fieri porest: ita Tartarus cruoris in qualibet cauitate generari potest. Et sic Tartarus in membris quoque principalioribus producitur. Vbicunque ergo pro consideratione hâc, vasa talia posita sunt, ibi multi, iique admirabiles morbi gignuntur, qui pro aliis habentur ac sunt. Vnde errores quoque multi exorti sunt in certum ægrorum interitum, sicut exempla Humoristarum quotidiana comprobant.

Vasa Tartari quæ sint Stomachus.

2. Intestina.

3. Spatia à stomacho ad collum vesicæ.

4. Vena qualibet.

5. Omne cauum.

6. Membra principalia.

Medic. reprehensio.

CAP.

CAP. IX.

De Coagulatione Tartari, quâ ratione modóque illa fiat.

IN præcedenti capite vasa Tartari eum suis generibus, cruoris scilicet & peregrini tradita sunt. Iam pro vberiore intelligentiâ scire debetis, genera tartari in omnibus corporis concauitatibus produci & adhærescere posse. Quodcunque verò tartaro peregrino contingit: id tartaro quoque *Cruoris* accidere potest. Spiritus autem coagulantes duo sunt: Alter in tartaro peregrino: alter in tartaro cruoris. Puncta ergò de his duo notanda sunt. Vnus nimirùm coagulat in solis viis ad emunctoria. Alter coagulat in concauitatibus totius corporis, velut in iuncturis, articulis, poris, cannis, membris principalioribus. Quod coagulatur in viis emunctorij, id in illis reperitur. Quod coagulatur in articulis, iuncturis, idipsum ibi quoque inuenitur. Tartara autem vniuersa sunt, hoc saltem discrimine distincta, quòd eodem modo ac ratione omnia non formata & colorata sint. Quæ diuersitas dependet à varietate vasis, ad hanc vel illam formã & colorem conditionati, ac à genere spiritus coagulationis. Quin & alia tartara alios dolores ac ægritudines pariũt, & tamen omnia tartara existũt. Si iniũcturas incũbit, vocatur Schiatica, Arthetica, Podagra, genugra, &c. Tartar⁹ tamẽ cruoris tantùm in illo loco generatus est, sicut tartarus alter in vesicâ & renibus. Vt autem modũ ac arionẽ coagulationis clariùs intelligatis, ad ista porrò attẽdite. Quicquid in corpus redigi debet, id per coagulationes eò perducẽdum est. Coagulatio autem est spiritus salis. In hoc enim vis coagulationis posita est. Sic ergò corpora omnia per spiritum salis in corpus coagulantur. Porrò autem notate, proprietates & conditiones spiritus salis multiplices existere. Vna enim coagulat in Lignum: alia in Gemmas: alia in Herbas: alia in Metalla: alia in Lapides aut Arenam, &c. Hæc omnia spiritus salis præstat, qui *Heros est coagulationis.* Spiritus iste si subiecto suo iungitur, tunc illud in suum corpus coagulat. Hoc modo operatur in Macrocosmo: hoc modo operatur etiam in homine, pro suæ naturæ ratione. Coagulat enim ille vnumquodlibet corpus pro suæ prædestinationis modo. In homine autem subiectum nullum inuenii, quod in lapidem coagulari possit, nisi tartarum. Cætera plantarum genera sunt in homine; *Caro* scilicèt & *Sanguis.* Et sicut per spiritum salis res quæuis sua corpora ac substantiam accipiunt: sic pariter & in homine, *Sanguis*; *caro*, *ossa*, *venæ*, *cutis*, *cor, &c.* in corpoream istam substantiam per spiritum salis coagulatur, prout creationis ordo poscit. Solum autem tartarum à membris & corpore hominis alienum ac diuersum existit. Cùm ergò ab hominis naturâ alienum sit: ideò natura ad exitum ipsum deducit, & à liquido separat. Quòd si verò virtutes separationis expulsiuæ & destructionis validæ ac potentes sint, Tartareus morbus nullus suscitari potest. Cessante autem separatione, & virtute expulsiuâ posteà operante, necesse est ęgritudinem induci Tartaream. Porrò, de cęteris plantis & creatis, præter Tartarum nihil in homine generari potest. Reliqua enim subiecta omnia digeruntur. Coagulationis autem ipsius modum ex exemplo sequente addiscite. Videtis, quàm mirè natura per spiritum salis tam varia corpora coagulet. Cernitis ex aquâ Vulcanum coagulare vitriolum, salem, alumen, vnoquolibet peculiarem suam formam sortiente, prout ea proprietas exigit. Idem similiter etiam accidit in liquoribus Tartari, in quibus ipsum Tartarum iacet, sicut vitriolum variâ specie in aquâ continetur. Planè autem vobis persuasum esse debet, Tartarum omninò in *Liquore*, hoc est, in aquâ conditum esse, quemadmodùm vitriolum, aut sal, aut alumen in aquâ cõtinetur. Et sicut *Vulcanus* illa ab aquâ separat: sic Tartarum quoque per insitam pręparationem & coagulationem separatur & coagulatur. Nec verò vitriola sola, aut salia, aut alumina, verum insuper ipsę quoque gemmæ in primâ suâ materiâ sunt tantùm aquæ, liquorésque ac mucilagines, quas insita & congenita Vulcano ars separat ac format. Sicut enim agnatam sibi & complantatam dexteritatem homines habent: sic idem de Vulcano quoque & aliis lapidibus intelligendum est, qui simili ratione ab aquâ separantur, veluti genera lapidea docent. Memori ergò mentẽ tenendum est, ad istum modum omnia in corpore *Liquida* existere: veluti in vino videtis omne liquidum esse, nec Tartarũ vllum apparere. Sic sal quoque in aquam coniectum, totum liquidum existit, nec quic-

Spiritus coagulãs duplex.

Tartarorum diuersa genera vnde.

Coagulationis causa, spiritus salis.

Naturæ spiritus salis variæ.

Spiritus salis operatur pro modo & habilitate subiecti.

Tartarũ quando non gignatur.

Tartarũ omne in liquido est.

Aqua materia prima mineraliũ lapidũ.

quicquam videtur nisi aqua. Separatio tamen illa deinde à se inuicem disiungit: ac tandé accedens coagulatio quoduis peculiariter in suum corpus reducit, ita formatum, vt formatum esse debuit. Idem, inquam, similiter Tartaris quoque humanis accidit, vt liquida sint, & cum cæteris liquidis permisceantur. Cùm verò indiscretum & indisseparatum natura nihil relinquat: hinc fit, vt liquor Tartari coaguletur. Et quemadmodum si sal nitri in definitum ac consistens suũ corpus deducitur, sponte suâ in fundo sine permixtione aquæ subsidit: sic Tartarum quoque peculiare quid & à liquido separatum manet: id quod ex potentiâ prędestinationis accidit. A prouidentiâ etenim ita prædestinatum est, vt subiectum quodlibet à materiâ suâ primâ ad vltimam reducatur. Spiritui verò istius prędestinationis vires coagulationis datę sunt, sicut oculis visus, auribus auditus, &c. Sic enim à prouidétiâ diuinâ cõstitutũ & ordinatũ est, vt hoc esset corpus Metallinũ, istud corp⁹ Antimoniale, illud corp⁹ viui currẽtis, aliud corpus ligni, &c. Sic hoc quoque in censu corpus Tartari *Creatũ* quoddá est, ac diuinitùs ita ordinatum, vt ad materiam vltimam deducatur in isto loco, vbi situm est, non obstante eo, quod id homini aduersum sit. Hoc enim quòd attinet, illi viciſſim sua Medecina opposita est. Ideóque hoc artificium quoddam est istius fabri, spiritus scilicet coagulantis. Is quo pacto operetur, scribere nihil attinet. Visibiliter etenim nõ laborat, licèt opera ipsius visibilia existant. Sic ventus quoque perflat, & lutum coagulat, dum aufert aquositatem illius, per quam coagulatio adimitur. Idem Sol quoque facit, qui vitellum oui coagulat in *Caraben*, ac albumen in translucidum. Eadem omnia similiter de spiritu quoque coagulationis intelligenda sunt. Hoc enim ipsius artificium probum & genuinum esse, ipsa dies docet. Et tamen nihilominùs exemplum è naturæ sinu depromendum est, vt videatis, spiritum quærendum esse, qui in arte suâ eodem modo operetur, sicut artifex aut Mechanicus homo. Exemplum autem tale esto. Videtis ex terrâ, hoc est, Nitro vrinæ aut fimo vrinæ salem petræ excoqui, & per istud artificium salem petræ in aquam redigi. Eò si ille redactus est, tunc coagulatio sponte suâ in operationem suam abit, ac grandulat & candefacit, adeóque salpetræ sine omni auxilio hũmano, quoad formationem in glaciem descisscit ac conuertitur. Et licèt quidem ipse quoque artifex aliquantùm huc conferat, ipsius tamen opus aliud non est, quàm quòd homogenea congerit, & quæ diuersa sunt, filtrandro separat. Nec quicquam aliud homo ad generationem salis nitri conferre potest, quàm vt depurationem eius procuret. Eo præstito, spiritus salis, qui illi congenitus est, salem nitri ipsum ad coagulationem & formationem suam perducit. Id quod nulla vllius hominis industtia ex sese perficere potest. Pari ratione in ipso quoque Microcoscomo Vulcanus quispiam conditus est, qui coctori salis nitri similis, extractionem illam præparat & producit. Quo facto spiritus salis extremam quasi manum addit, & Tartarum perficit ac format, sicut salem nitri quoque suâ natiuâ formâ donat ac illustrat. Sic enim vnumquoduis ad formam suam prædestinatam perducitur. Ac quemadmodum videre nemo potest, quo pacto sal nitri fiat ac generetur: sic de generationis istius modo nemini quoque scribere integrum est. Idem de coagulatione Tartari quoque verum est, artem illam soli Naturæ vernaculam esse, quam homo ipse nec sciat, nec possit. Faber autem figuram hanc formam aut exprimens, *Spiritus* est. Et cùm Spiritus inuisibiles existant, inuisibiles etiam ipsorum operationes esse, par videtur. De ipsorum itaque opificio, quis scribere queat, cùm nec malleis, nec fornacibus, nec formis vtantur, dum fundunt, secant, fingúntque. Hoc certum quidem est, ipsum quoque hominem formas ac figuras admirandas multas fingere posse, sed omnes conspicuas & visibiles. Sed eadem omnia ars naturę quoque callet nihilo infelicius, verumtamen in *spiritu*, in quo ipsum naturæ lumen viget. Contrà, quod homo fabricat, id tangibile est ac visibile. Ideò ipsius quoq; opera visibilia existunt. Hinc fit, vt illa à die primâ vsque ad nouiſſimam describi queant, quid nimirum & quantum die quouis præstitum ac laboratum sit. Sic etiam intentâ inspectione hominis operatio addisci, ac æmulando exprimi ab alio potest. Hunc verò *Vulcanum* nemo æmulari scit. Spiritum enim, quo in operationibus suis vtitur, nemo videt ac contuetur: etsi quidem opus ipsum introspi-

Natura est sedula separatrix.

Prouidẽtia fatalis ordo.

Tartaro sua diuinitus Medicina præstituta.

Carabe. Solui: lum coagulat in Carabẽ

Sp. salis potest, homo nequit.

Opera Spiritus & hominis quo differãt.

troſpiciatur. Vndè per experientiam patet, quandam fabricationem factam eſſe per magiſtrum ſeu opificem ſpiritualem, quem operantem nemo videre queat. Sic pariter & in formatione tartari aſpectabile nihil videri poteſt. Per ipſa verò opera omnia velut aſpectabiliter cognoſcuntur. Nam pro ipſius modo ac conditione, omnes coagulationes fiunt, etiam ipſiuſmet tartari, niſi fors virtus expulſiua expellat ac exturbet, & remouendo materiam opus impediat. Aliàs enim iſta omnia fieri ac ſuſtineri opus eſt.

CAP. X.

Quo pacto cibi ac res aliæ Tartarum gignãt, & cum hoc plures quoque dolores ac paraxyſmos inducant.

QVæ de generatione tartari hactenùs dicta ſunt, de potu ſaltem intelligenda veniunt, quo pacto per ipſum Tartarus efficiatur. Sed quia non potus tantùm, verùm etiam cibus cauſa Tartari fit: ideò quá ratione ex cibis Tartarus generetur, porro animaduertite. Quicquid cibi vice aſſumi poteſt, id ex ſe quoque Tartarum gignit. Quod ita intelligendum eſt. Qui cibus ingeritur, is coctione ſubactus, in partes duas digeritur. Pars vna eſt illa, quæ in carnem & ſanguinem abitura eſt. Hęc enim in liquorem partibus ſeu membris vniuerſis familiarem tranſmutatur. Pars altera excrementum eſt. Id ab homine expellitur. Si rectâ & citò expellitur, tunc cibus ille nihil incommodat, nec vllum etiam Tartarum gignit. Sed quia pro hoc conſtituto ordine modóque omnia ſemper non eueniunt: ideo tenendum eſt, coctiones multas nimis calidas exiſtere, quibus pro ordine Naturæ cibi non tráſmutentur, ſed interdum veluti comburantur & ſemicorrumpantur. Exemplũ. Si quid in ollam inditum ac igni admotum debitò modo excoquatur, tunc probè puréque elixatur ac coquitur. Debito autem modo ac ordine non ſeruato, illud in ollâ comburitur, & in carbonem fatiſcit. Idem ſimiliter etiam in homine fit, ſi diſcraſia quædam & inconuenientia ſtomachum occupauit. Sæpè enim contingit, cibum in prauam quandam materiam degenerare, quæ poſtmodùm cum ipſis excrementis ſecedere debebat, quod tamen ipſo effectu non ſemper præſtatur. Hæc deinceps materia ipſius Tartari fit, quando nimirùm humiditas ſeu liquidum, in quo Tartarum iacet, abſceſſit, incinerato relicto. Hoc enim incineratum materia fit Tartari, & in vltimam ſuam materiam coagulatur, quæ demùm verè Tartarea exiſtit. De his aliquot exempla attendite. Videtis caſeum, bullienti & feruenti aquæ iniectum, quandam ex ſeſe materiam eiicere. Poſt hanc autem relinquitur ac ſubſidet alia quædam viſcoſa, & naturæ ipſi ingrata. Quòd ſi verò aqua nimis feruida non ſit, nec ebulliat, vnius ſubſtantiæ omnia videntur & exiſtunt, nec duo caſei indè fiunt, ſed manet vnicus, iſque naturæ gratus & familiaris. In ſtomacho idem eodem modo fit. Si cibos cocturus nimis ferueat, caſeum duplicem facit, hoc eſt, res producit duas diuerſas; ſuccum nempè digeſtum, & Gluten; quod deinde materia Tartari euadit. Veritas eâdem in lacte quoque eſt. Id ſi incaluit, & acorem concepit, in res duas diſſeparatur, in caſeamentũ, & ſerum. Serum eſt pro excrementis: Caſeamentum autem eſt materia Tartari. Sortem eandem lac in ſtomacho quoque experitur. Nam aciditate inuadente, ſi in ſtomacho ſeparatio fit, ea ſeparatio ſine Tartaro eſſe non poteſt, nempe ſtomachi aut inteſtinorum. Tartarus enim iſte ſimilis fit coagulato luto, modo tamen Tartareo aut lapidoſo coacto. Porrò multa quoque ex aromatis Tartara gignuntur. Et quæ talia ſunt, magnos & atroces dolores plerunque ſuſcitant, ex ſtomachi prauâ conſtitutione & ipsâ progenitâ. Suo enim natiuo temperamento pollere debet ventriculus. Sin fiat ſecùs, multi ſubindè ab eo expectandi morbi ſunt. Scire itaq; debetis, quod quicquid cineres dat, idem Tartarum quoque gignere queat. Quilibet enim cinis, ſal eſt: & quilibet cineris ſal eſt Tartarum, ac Tartari naturam in ſe continet, cuius vltima materia ipſum Tartarum exiſtit. Momentum autem omne in eo poſitum eſt, vt ventriculus ipſum in *Alkali* redigat, aliàs generatio Tartari nulla erit. Ipſum quoque Saccharum & Mel, ſi in digeſtionem & acorem talem deueniant, Tartara multa pariunt.

Hiſce præcomprehẽſis error quidam vobis detegendus eſt, ex eo ortus, quòd materia tartari genuina probè hactenùs non percognita fuerit. Nam, quod mirum

Cibi partes duæ ſunt: ſanguis & excrementum.

Coctiones calidæ Tartari occaſio.

Cibi corrumpuntur, ſtomacho prauè habente.

Incineratum materia Tartari.

Caſei diuerſæ materię.

Gluten ſtomachi, materia Tartari.

Lactis duę partes, ſerũ & caſeamẽtum.

Tart. ex aromatis, in feſtum.

Cinis ſal eſt: ſal à materiâ Tartari.

Medic reprehẽsio. rum vobis videbitur, ad hunc vsque diem eã ne dum satis innotuit, cumprimis illis clamosis medicis, qui veteres, de hoc aliud docentes, obstinatè æmulantur. Quibus si veritas ipsa occinatur, illi ad mortuam subinde literam, expilandæ saltem pecuniæ vtilem, reuoluuntur. Curatio enim ac sanatio ipsorum omnis in fatuâ & emortuâ literâ posita est, quam tamen nec ipsius veritatis euentus, aut vlla experientia stabilem & certam vnquam probauit. Nam sine arte & experientiâ clamitare, est cœcorum mores æmulari, qui de coloribus iudicaturi, cæteris rectè & acutè videntibus multò obstinatiùs & importuniùs vociferantur. Omne enim in clamando præsidiũ positum habent, nec præter hoc quicquam possunt aliud. Sed vt institutionẽ adhuc pleniorem accipiatis, attendite, multos à Tartaro morbos proficisci, quorum origo & generatio nobis longè certiùs comperta est, quàm ipsis. Ex humoribus enim illi eosdem produxerunt, magnâ inscitiâ simul & pernicie ægrorũ. Tartarũ hepatis qui gignatur. Istorum morborum equidem nonnullos ego vobis indicaturus sum, veluti in principio de hepate. In huius enim venis ac poris sæpe Tartarum coagulatur eo modo, quo diximus: veluti etiam in cãnis, poris, & venis ipsa vasa Tartari posita sunt. Vbi autem vasa existunt, ibidem spiritus salis quoque ad coagulationem necessarius dominatur. Et Anatomia ipsa multoties patefecit, lapides in hisce regionibus reperiri, velut & in pulmonibus & splene, &c. non secùs ac in Raiâ aut spongiis, aut oculi in cancris. Porrò autem ignotum vobis minimè est, quàm atroces & sæuos paroxysmos cieat Tartarus vesicæ & renum. Similis istis Medic. reprehẽsio. paroxysmus Tartari etiam hepatici existit, quem multi *oppilationem* aut *Apostema* appellant, cùm tamen eius nihil sit, quàm Tartarus ibi annexus, sicut idem in renibus quoque & vesicâ accidere solet. Ipsi tamen Medici subindè aliud pro alio sumunt ac iudicant, & curationem oppilationis vel Apostematis instituunt: quasi verò id malum ab hoc vel illo humore genitum esset, cùm tamen ipsorum verè nihil sit, nisi purum Tartarum. Oppidò ergò dolendum est, tot ab illis Medicis conuenticula, conciliabula ac deliberationes passim institui, cùm tamen nihilominùs ista vniuersa inania sint, ac concilia ex eo petantur & depromantur, quod verè non adest. Errores similes etiam in splene admitti possunt, vt & in plumonibus, & felle, ac partibus aliis similibus. Tart. splenis, pulmonis, fellis, venarum. Sed & in venis sanguinis, quæ Tartari vasa sunt, Tartarus granulari potest. Ex quo passiones variæ & acutę induci possunt, lapidis vesicæ ægritudinibus similes. Quas tamen vniuersas ipsi pro morbis aliis habent. Vos autem qui frugi estis Medici, omnes in vniuersum sedulò hanc operam date, vt huiusmodi morbos sedulò dignoscatis & diiudicetis ab aliis, ne simili errore cum cæteris implicemini, & ignominiam certam apud egros vestros incurratis. Hoc enim perpetuò verum est, artes ipsas Medicum facere, non verò Academias, non tiaram, non annulum. Istiusmodi enim ornatu quiuis etiam moriones cincti incedere possunt ac ingredi in artem Medicam. Sed id est desuper per tectum descendere. Insuper hoc etiam sciendum est, ipsos quoque carnis poros vasa Tartari fieri: sed eius tantùm Tartari, qui guttatim affluit aut instillat: Tart. pororum carnis vt generetur. In poris illis si granum quoddam Tartari coagulatur, paroxysmi quoque emergunt, quos Medici vulgares pro morbis aliis habuerunt. Risu certè non indignum est, si quis audiat, subtiles istos Physicos suos humores illuc pertrahere posse sine equorum operâ, solo garritu. Vobis interim Humoristis gratia sit, quòd stultitiam & inscitiam vestram hoc pacto ipsimet prodidistis. Medic. reprehẽsio. Nihil enim vspiam latet, quod in apricum & sub radium tandem aliquando non pertrahatur. Vt verò vos doceam, quo pacto ista Tartara huc perducantur, docilem animum aduertite. Quicquid è ventriculo elabitur, id per vniuersum corpus distribuitur, veluti ros per omnem mundum. Isto hoc modo distributo, quodlibet in suum propriũ vas attrahitur & colligitur. Ex eo vase membrum quoduis, in quo vas situm est, suum nutrimentum cibúmque exsugit. Reliqua autem superfluitas, aut in vesicam confluit, aut per sudorem extra hominem eiicitur, sicut pluuia de cœlo ex nubibus exsudat, & in terram destillat. Porrò si coniunctio formæ, hoc est, spiritus salis, & materia Tartari in vase illo prestò sunt (siue id in poris, aut cannis pulmonum, aut locis aliis fit) tunc Tartarus generatur pro ratione suæ conditionis & naturâ vasis, vtpote à quibus forma inditur. Forma Tartaro inditur pro ratione vasis & natura materiæ. Sic porrò alij quoque morbi generantur à fecibus tartareis,

quę

quæ in intestinis concluduntur, & dolorem, torsionémque ac rosionem ventris inducunt, quos vos hactenus pro *Colicâ & Iliacâ* habuistis & curastis. Quarum à vobis descriptarum causæ & origines si cum veritate ipsâ conferantur, idem apparet, ac si album ad nigrum æquiparetur. Sed superfluum est, omnes vestros malè descriptos morbos hic examinare. Interim probrum ac dedecus haud leue est, tot sæculis elapsis Tartareum genus cum suis speciebus hactenus in nullâ corporis parte aliâ cognitum à vobis ac traditum esse, nisi in solis renibus & vesicâ. Sic enim Medicina in mari magno hactenus in infinitum quidem nauigando fluctuauit, sed ad littus nedum semel appulit. Ego quidem hoc loco aliquot Tartari ægritudines percensui. Sed cur non omnes & singulas sufficienter comprehenderim, factum est ob hanc causam, quòd deinceps in capitulis propriis latiùs & accuratius de singulis tradetur. De quibus tamen hic in genere vestro iudicio inculcandum est, resolutionem Tartari esse ægri liberationem: non verò purgationem, non clysmata, vt cuius artis professores se passim multi produnt ac venditant.

Medic. repicnè sio

Cap. XI.

Explicatio vberior, quomodò pecora tartarosa fiant, & nobis tartarum illum indant: additâ commonefactione de aliis quoque Tartari generibus sese aliquando prodentibus.

SEd iã pergamus de generatione Tartari, in ipsis quoque pecoribus factâ, explicationem continuare. Ad quod etsi mea quidem cura directa non sit, nec in principio id mihi proposuerim: nec necessarium sit, nihilominùs tamen ad Tartari humani cognitionem certiorem & pleniorem accurandam, sermonem istum hoc discursu expediemus. In animalibus, siue terrestria illa sint, siue aquatica tartarum nullum peregrinum gignitur, sed tantum Tartarum cruoris. Fit tamen, vt Tartarum quandoque etiam in renibus ac vesicâ suum, seu porcorum ac canum per autopsiam reperiatur. In hæc animalia etsi Tartarum peregrinum non ingrediatur quidem, nec in illis coaguletur: istud tamen Tartarum, Tartarum peregrinum fuisse, ex ipsâ examinis diligentiâ constitit. Huiusmodi tamen exempla rara sunt. Ipsa etenim animalia spiritum salis coagulatum non habẽt. Et in his solum illud coagulat, quod natura propria in Tartarum indidit, & spiritum coagulationis secum congenitum affert. Aliàs coagulatio in ipsis nulla inest. Iam de Tartaro cruoris porrò notate, fieri quoque, vt huiusmodi tartara in animalibus quandoque nascantur, sed id perrarò accidit. Cuius rei ratio est, quòd illa spiritum coagulationis, in genus Tartareum ducentis, insitum sibi non habent, cùm is hominis proprius sit, vt qui ex omnibus rebus & spiritibus totius machinæ mundi conditus est. Vnde fit, vt omnes quoque in homine existant. In pecoribus autem seu animalibus ratio longè diuersa est. Quòd si verò in animalibus quoque aliquid simile reperiatur, id præter naturam existit, eiúsque causa in materia subsistit, non in ipso animali. Iam verò scire vos velim, animalium quædam ad ipsos cõcipiendos lapides nata esse, velut Raia, quæ lapidibus conferta est. Sed hi lapides Tartara minimè sunt, verum sunt, *Duelech*, hoc est, medium quiddam inter Tartarum & lapides, adeóque genus peculiare per se, sic lapides nascuntur quoque in cancris & animalibus aliis. Horum causam hanc animaduertite. Lignum nimirùm nullum est, quod suâ Resina careat. Illa si excernatur, & extra arborem excutiatur: tunc à vento externo & calore solis coagulatur. Sicut autem nullum lignum suâ resinâ caret sibi congenita: ita nec vllum animal. De hâc resinâ hoc tenendum est, quod illis, quibus lapides congeniti sunt, ex hâc resinâ ipsi subnascantur, quorum nimirùm materia prima tantùm Resina est, & materia vltima Duelech. Cur autem ex istis resinis lapides fiant causa est, quòd resina talis peculiare quoddam Arcanũ sit. Vndè aliter quoque signatur, quàm corpus ipsum, in quo iacet. Ex quo etiam cognosci debet. Sic officulum cordis ceruini, & officulum pedis leporini, hâc vnâ de causâ singulariter in formam ac coagulationem aliam directa sunt, vt in ipsis singulares quoque vires quærantur. Et de istis generatis nemini mirum obueniat. Nam & in cancris exemplum habetis, quibus singulare ac eximium arcanum inest, multò potentiùs flammeos ignes exstinguendi, quàm res exstinguentes cæteræ faciunt. Iidem præterea arcano etiam pollét præcipuo resoluendi Tartarum. Iam verò duo hæc in

Anima lia tartarũ tũ cruo ris con cipiunt.

Sp. Satis cogulatus in solis est hominibus.

Hominis & pecorum alia ratio.

Duelech & lapides quoddã diuersũ.

Resinam habent suam omnia animalia.

Resina arcanũ.

Cancri exstinguũt inflammationes. & resoluũt Tartarũ.

in vnâ materiâ existere ac manere non possunt, ita vt vnum quodlibet suam operationem perficiat. Ideóque arcanũ in flammeo tantùm igne manet, & cancer per se est: resolutum autem Tartari in coagulationem Duelech abit. Et hęc est vera duorum arcanorum separatio.

Ars signata quid.

Et, sicut per artem signatam constat, res quæuis signatur pro eo, qualis est, ac ex quò est, & ad quod pertinet, ita vt simile ad simile semper referatur. Hæc enim omnia *Ars signata* demonstrat, quam propter huiusmodi cognitionem omninò callere Medicum fas est. Porrò autem etiam de cibis illis attendite, qui nõ ab Elementis sumuntur, hoc est, dę carnibus & piscibus, quâ ratione nimirùm illi Tartarei sint, & hominem Tartarosum facere possint. Et si verò de his iam antè quoque aliquid dictum sit: tamen pro explicatione vberiore hæc addenda fuerunt.

Ferinæ carnes admodũ Tartarosæ.

Carnes omnes ferinæ, domi non educatæ, ad Tartarum propensæ sũt, & Tartarum difficilem gignunt vehemẽtémque. Quò autem bestiæ feriores & minùs cicures: eò ipsarum carnes peiores, grauiores, duriores, maligniores. Et quæ in scopulis, montibus, ac iugis horum degunt: mansuefactis & domi educatis semper peiores & difficiliores. Ex illis quæ Tartara nascuntur, omnium durissimè & difficillimè curantur, doloresque gignunt acutissimos. Cumprimis autem ipsarum sanguis admodùm tartarosus est. Nam Tartaream istam naturã ac materiam cum potu & cibo assumunt.

Tart. carnis ferinæ curatu difficilis

Taceo quòd per se ipsas ex natiuâ constitutione tales quoque existant. Itaque nisi stomachus in homine admodùm tẽperatus & validus sit, virtutémque sequestrationis & expulsionis vegetam habeat tartari conceptum is vix effugiet, maximè ac præcipuè in vesicâ, in renibus, ac vasis similibus aliis. Quanquam etsi stomachus quidem robustus & validus sit: quia tamen nutrimentum vniuerso corpori ille impertit, & prima illius tartari materia in nutrimentis latet, in locis posteà illis, ad quæ nutrimenta deducuntur, Tartarus separatur & in loco suo subsistit ac manet. Cum enim non maneat in viis ad emunctoria, sicut cætera stercora: ideò in locis dictis tartarus restitat, & paroxysmos ciet. Hoc modo Podagræ fiunt, quarum paroxysmos velut & morbos alios tartarus mouet, non secus ac si tartarus cruoris esset, cùm tamen tartarus cibi sit, vsque adeò tamen subtiliter digesti, vt ad loca illa penetret, quę nutrire debet; vbi postremò separatur & ibidem resider. Et hæc non de feris saltem animalibus ita intelligenda sunt, verùm etiam de ipsis domesticis, quæ ipsa quoque tartarosa existunt, veluti Capones, Anseres, Anates & volucres similes.

Volucres tartarosæ quæ.

Similiter & de piscibus tradendum est, & iis animalibus, quæ sub aquis degunt. Nam & hæc tartara iugiter pariunt.

Pisces qui tartarosi.

Sciendum autem primò est, quo discrimine tartara ista à cæteris generibus distinguantur. Nempe in aquâ est prima materia tartari. In aquâ autem pisces gignuntur & crescũt. Iam semen piscium in primâ suâ materiâ cum primâ materiâ tartari vnitum est. Hoc pacto nutrimenti vice & ratione vnum semper in alterum inditur & congeritur. A separatione autem & virtute expulsiuâ generatio istiusmodi fit, quemadmodùm de carnibus dictum est, quòd tartarum in homine generent. Nã eodem planè modo cum piscibus quoq; accidit. Sic enim, si homo pisces edit, ac illi in stomacho probè digeruntur, tunc quicquid tartari in piscibus est, in nutrimentum abit & complicatur.

Tart. piscalis qui sit.

Nõdum enim is in vltimam materiam deductus est, sed in primâ materiâ adhuc fixus est. Et sic nutrimentum manet. Vbi autem ad regiones suę consumptionis, ad quas attrahitur & ibi digeritur, deuenerit: tum demùm istic Tartarus remanet, ac nutrimentum, de quo tartarus separatus est, consumitur. Sic ergò in locis illis fit tartarus podagræ, schiaticus, taxillaris, &c. Et iste est Tartarus piscalis, qui primò in homine quidem digeritur: sed non perficitur, nec destruitur. Posteà ex piscibus in homine demum in vltimam materiam deducitur, isto nimirùm in loco, ad quem nutrimentum rapitur: ac in sanguinem carnémque mutatur. Quod dum fit, tartarus generatur & coagulatur pro materiæ suę ratione & conditione formatus. Hoc ergò tartari genus peculiare est, quod in vltimâ tantùm cõsumptione generatur, nec à cæteris separari potest. Præter hactenus enumerata genera, alia quoque de leguminibus oriuntur.

Tart. leguminum vt fiat.

Omnia enim legumina ac frumenta sunt tartarea. Hæc autem in nutrimenta vltimæ consumptionis non perueniunt: sed continuò tartarum fiunt. Prima enim separatio ac virtus expulsiua prętò non est. Sic ergò per primá illicò consumptionẽ

vltima materia fit, quemadmodùm eadé vltima quoque fuit in leguminibus, in frumentis, in fructibus. Tartari saltem à cibo discretione opus est. Is enim in seipso perfectus est, coagulatione solâ indigens, quâ tartarea massa in formam ac essentiam suam propriam traducatur. Præterea autem adhuc genus aliud Tartari notate, quod peculiare est & mira etiam ratione gignitur nimirum hoc pacto. Nouistis de perlis, quòd principium ortus sui à guttâ sanguinis habeant, & deinceps in perlas mutentur. Talis quæpiam natura ac ratio etiam in homine est, vt aliquádo guttæ sanguinales secernantur, & Tartari instar in lapidem coagulentur. Is tamen tartarus non est, sed Tartaro similis. Hoc genus dolorem non inducit quidem, sed tamen resoluit partes, in quibus latet. Istiusmodi autem guttæ sanguinales ex Vulcanicâ decoctione oriuntur: veluti si in pondere centenario metalli cuiusdam, semiuncia argenti lateret, & per Vulcanum extraheretur. Mineralis istiusmodi natura in sanguine quoque existit. Qui si hoc modo minerali separatione secernitur, tunc in suâ materiâ vltimâ viget, vbi postmodùm in calculum ita transformatur. Et hâc quidem ratione is nomen calculi in generatione retinere potest, vt dicatur calculus perlatus seu arena perlata. Huius documentum euidens est in Ostreis; à quorum natura homo cùm microcosmus sit, excludi minimè potest. Præter hoc genus tartari, adhuc aliud quoddá superest, quod ab hoc exemplo cognosci potest, quòd multæ in naturâ aquæ sint, quæ pisa in lapides transforment, aut ex ligno cotes faciant. Hæc quæ faciant, nonnullæ quoque pluuiæ sunt. Idem nó minùs intra ipsum microcosmum, quàm extra illum similiter fieri potest. Istas ergò proprietates, qui sibi vernaculas habet, in illo coagulantur viscosi liquores, mucilagines sinouiæ, gluten album, & similes alij fluxus capitales, qui deorsùm in homine destillant. In horum enim quoddam, si proprietates vim suam exerunt, tunc viscositates coagulantur in lapides, aut massam aliam similem, non vt tartarus quidem, non vt Duelech, nec vt lapis, sed modo quodam simili, non tamen planè eodem. Verùm quemadmodùm cotes ligneæ, & pisa lapidea formátur: sic viscosa illa quoque materia per tincturas aquarum insitas in lapiditatem transmutatur. Tandem autem nec huic

Perlarũ principiũ gutta sāguinis.

Tart. sanguinis, seu calculus perlatus.

Tart. genus aliud.

Tart. genus aliud.

à quoquam contradici rei potest, quòd, si duæ res diuersæ, velut Terebinthina & later, pix ac marmor, in vno stomacho coniungantur aut conueniant, lapidem tandem constituant. Nam & in corpore similia simplicia inexistunt, quæ si cóponantur & coalescant, simili duritie & coagulatione quoque Tartarum constituunt. Quanquàm id non integrũ genus Tartari sit, sed Tartarus saltem ex parte vnâ existat. Huiusmodi est resina microcosmi. Et hæc vniuersa genera probè cognoscenda & addiscenda Medico sunt, vt, quid in homine possibile, vel impossibile sit, & quo modo ac ratione sit, compertum & exploratum habeat.

CAP. XII.

Explicat quòd spiritus salis quasdam in sese proprietates contineat, quæ grauissimas passiones suscitent.

COgnouistis hactenus, quæ origo Tartari sit, & quid sit Tartarus cruoris & peregrinus. Quin & cetera enumerata genera satis comprehendistis. Iam ergò porrò notate quasdam quoque in Tartaro contentas proprietates, easque occultas, ipsique Tartaro insitas penitus & complantatas. Dolores enim quidam ab illis cientur, qui tolli ac adimi nequeunt, nisi Tartarus penitùs omnis sublatus sit. Quanquam nonnulli etiam paroxysmi sint, qui leniri & mitigari possint. Quod autem insitum est, adimi non potest. Et hoc notandum est in quolibet genere ac specie, cumprimis extra proprietates prædictas. Rem ita accipies: Tartarus nullus est, quin is in sese quandam materiam salis mineralis cótineat, hoc est: à sale coagulatus est, vnde spiritũ salis quoque continet, non spiritualiter tantùm, sed & corporaliter. Et licèt corporale minimè coagulet, verùm solus spiritus: corpus tamen est id, in quo spiritus iacet, & per quod is operatur. Ideóq; corpus eius aut est *Vitrioli*, aut aluminis, aut salis cómunis. Nec hæc tria tantùm corpora dant aut præbent, verùm ipsorum quoque species ceu vitriolum albũ, & alumen plumosum, ac salborax, &c. Quin nec hæ solùm species, sed & Arsenicalia, & Realgarida, ac Nitrea, ac his similia, quorum corpora cum suo spiritu commiscentur, & cum Tartaro in vnam massam assumpta, in vnum coagulantur, Scire ergò debetis, eiusmodi tartarum, qui tales species permixtas

Tartarus omnem materiã salis habet.

Tart. proprietatẽ proprietas ægritudinis sequitur.

habet, istiuslibet quoque naturæ ægritudines gignere, & conditionem æmulari illam, quam sal contentus exhibet: hoc est; vnaquælibet salis species peculiarem inclinationem ad morbum habet. Qualis enim illa est, talis quoque dolor ab eius Tartaro contractus. Et licèt nihilominùs ista salia Tartara existant, priscas tamen suas ac sibi insitas proprietates retinent, quæ non abolentur, sed hæreditariò in Tartaro permanent. Sic ergò duplices morbi fiunt. Vnum genus à Tartari conditione & natura: Alterum à corpore spiritus salis. Accedit his tertium ab accidente. Et hæ triplices sunt in Tartaro naturæ: triplices etiam dolores. Ideò morbi quoq; Tartarei in tria prædicta genera diuiduntur. Porrò autem & hoc notate, quòd quilibet spiritus corporalis naturale & definitum sui paroxysmi tempus habeat. Eo inuadente, Tartarus dolorem suum exhibet, ac subindè paroxysmus vnus alterum commouet. Si ergò salia vitriolata prædominantur, tunc dolores in stomacho suscitantur: & primò quidem *Orexis*, *Arsuraq;*, hinc stomachi exustio. Hic morbus è vestigio corripit, si Tartarus vitriolatus ventriculo adheret, siue id fiat in orificio, siue in fundo eius. Illud ergò vitriolatum si in loco alio impactū hæreret, velut in Renibus aut vesicâ quàm grauis futurus dolor esset, si orexis & arsura suam operationem perficerent? Simili ratione *Colicam* quoque mouere poterit, si æquo modo intestinis adhæreſcat: & tamen vna est orexis, vna arsura, vnus dolor, secundùm locum saltē euarians, in quo hæret. Quia enim vnū corpus: vnus etiam dolor. Eadem ratio Tartari quoque Aluminosi & salis communis est. Ita enim, seu tradidi, dispositus Tartarus acutos istos morbos non mouet, nisi additio fiat quædam, quæ ita mordicet & sæuiat. Hinc fit, vt, si Tartarus iste salsus in stomacho non probè separetur, sed indisseparatus in vasa attrahatur, atroces & carnifices morbi oriantur, quorum dolores satis describi non possunt. Corpora etenim ista adiecta à naturâ suâ minimè desciscunt, sed instar corrosiuorum, imò his atrociùs & dolorosiùs sæuiunt. Corpora etenim subtilia sunt, & spiritum secum subtilem quoq; habent. Qui si paroxysmos ciet, tempora admodùm molesta & grauia facit. Fit enim nonnunquam, vt ardor seu inflammatio vix ad digiti latitudinem excurrat aut diffundatur, & tamen dolor adeò potenter grassetur, vt ad eum testificandum nulla querela satis sit. Cæterùm namque corpus aliàs dolore vacat, nec is latiùs extenditur, quàm admodū & metam digiti, nec ibi quicquam conspicuum est, nec vllum Apostema apparet, nec vlcus, nec aliud quicquam simile. Vnum hoc certum est, ibi Tartarum cum tam acri sale latere qui assiduò & sine fine pro paroxysmi sui ratione mordeat. Scire ergò debetis, ibidem vnicum tantum granum Tartari cum acutâ spiritus salis proprietate latescere. Huiusmodi granum quoddam, si in coxendicem incidat, causa fit schiaticæ passionis. Id sub cingulo iacet. Quòd si aliquando coaguletur, quis excruciatus maiores sensit dum vixit? Quòd si idem in articulos alios pertrahatur, qui ipsi quoque vasa Tartari sunt; principium datur Artheticæ. Et si scirem, vobis bilem non motum iri, apertè profiterer, istiusmodi Tartarum spiritualem in gluten album (quod ipsum quoque vas Tartari existit) incidere. Quo facto, morbi podagra, genagra, chitagra, & alij oriuntur. Hoc quoque simul tenendum est, Tartarum istum non semper coagulari, sed in resolutione suâ nonnunquam solutum manere, & à loco vno ad alium moueri ac discurrere ad modum procellarum, oceani, venti vi iactatarum. Huius enim similitudine Tartarum solutum in homine quoque commouetur per eius exercitationem aut internam operationem naturæ, quam commotionem innatam appellant. Æquo itaque animo accipite, quod podagræ rationem & essentiam vobis hìc quoque explico, etsi de ipsâ ac eius speciebus singularem conscribere librum constituerim. Cautiores ergò estote tandem vos Humoristæ. Qui enim in luce ambulat, is errare minimè potest. Vos autem longè aliam originem & generationē podagrę, sciaticæ, colicæ ac orexis ponitis, quàm ipsa veritas dictat. Vnde nec idonea ac sufficientia remedia illis applicare potestis. Vnum hoc subindè inculcare potestis, eos morbos esse incurabiles. Macti verò Medici. Vobis nimirùm gratiæ debētur, rem qui acu tetigistis. De eruditionis vestræ profunditate, os attestatur. Hoc anniti debebatis, vt Tartarum soluatur & expellatur, consumatur & separetur. Sic nimirum podagræ, colicæq; ac speciebus cęteris medela allata fuerit. Porrò scire

Tart. morbi triplices.

Spiritui cuilibet Tart sinus definitus paroxysmus.

Tart alumnosi & salis qui effectus.

Schiaticę causa.

Artheticæ generatio.

Tart. soluti motus à loco ad locū quid faciat.

Cómotio innata quid?

Medic. reprehēsio.

Podagræ colicæq curatio Tartari resolutio.

Cõsumptionis mẽbrorũ causa. ſcire vos quoque velim, à Tartaro tabẽ etiam ac conſumptionem membrorum induci, quoties Tartarus neruos occupat, hoc eſt, ipſorum radices. Tunc enim à radice ſeu principio, conſumptio oritur cum dolore. Dolor iſte gignitur tãtùm à corporibus ſalis in Tartaro, ac tabefacit conſumítque membrum, ac præcludit meatus, vt illud ali nequeat, niſi priùs Tartarum adimatur. Paralyſis ac ſtuporis cauſa. Ab oppilationibus iſtis paralyſis quoque eiuſdem mẽbri inducitur, aut ſtupor, vt ſenſus minuatur, aut his ſimiles alij quoque morbi, ex eâdem causâ enati. Interim Humoriſtæ de ſolis ſuis humoribus occinunt, qui tamen minimè præſtò ſunt: Adeóque tam ſuauibus nugis ſeipſos fricant, ad quas diſcendas nec arte, nec labore vllo ipſis opus eſt, ſed per inſomnia poſt fornacem illas hauriunt ac concipiunt. Fit etiam nonnunquam, iſtiuſmodi ſpiritum ſalis in Tartaro vſque adeò acutũ & mordacem eſſe, vt venas diſrumpat aut exedat. Mictionis ſang. cauſa. Quam exeſionem ſanguinis mictio conſequitur: eo malo generato, cruciatus admodùm inualeſcunt & acuuntur. Ex ſalsâ etenim mordicatione mictio ſanguinis prouenit, quæ mictio nonnunquàm continuâ exiſtit, ac cum vrinâ commiſcetur, ita vt illa cum ingẽti cruciatu reddatur. Mictionis deprauatę cauſa. Contrà tartari interdùm ea eſt natura, vt vrinam ſiſtat ac cohibeat. Nonnunquam obſtupefacit vias vrinæ, vt lotium inſenſibiliter effluat. Hæ & ſimiles ægritudines plurimæ à Tartaro ſuſcitantur, quæ tamen vniuerſæ hactenus falsò ad cauſas alias relatæ ſunt. Quas qui ex ordine ſingulas deſcribere vellet, multo tẽpore & chartâ plurimâ opus haberet. Cùm verò ſolus Tartarus iſtarum cauſa ſit, ſatis eſt in iſtis terminis nos manere: & tamen multò veriùs quælibet ſpecies Tartari inueniri ſic poterit. Quæ ſi quidem non illicò inueniri poterunt, præſtò tamen medicina eſt, quæ illas inquirat, Medicina oculata eſt. quæ hoc fine oculata eſt, vt quærat, quod inueniendum eſt. Sic ſcire quoque debetis, Fęces Tartari quid in viis vrinæ operentur. fęces Tartari per inteſtina non eiici, ſed in vias vrinæ ingredi, ac per eaſdem cum vrinâ excerni, nonnunquam recentes, interdum fœtidas, ac purulentas, quandoque modo alio. Prout enim illæ interdum has vel illas putrefactiones ſubeunt, ita in exitu quoque apparent. Quæ ſiſtuntur aut cohibentur, iam iterum certi dolores ſuſcitantur, qui citra periculum & læſionem non durant. Has ipſas fęces quoque Medici aliter deſcripſerunt, ac rei ipſius veritas commonſtrat. Medic. reprehẽſio. Dicunt enim; eo caſu putreſcere veſicam aut renes; cum tamen ſola fæx Tartari iſtorum malorum cauſa ſit, quæ in vias vrinæ irrepſit. Quæ qualis illapſa eſt: talem ſe exhibet. Quanquam non ſemper coagulatus Tartarus id faciat: ſed iſtiuſmodi dolores ac paſſiones nonnunquam quoque mucilagine Tartari inducantur. Quorum tamen nihil Medici illi tradiderunt, vt qui libros quoque verè medicos non legerunt ſed literas tantùm mortuas deguſtârunt, gentianæ inſtar dulces ac ſuaues.

Experiẽtia materialis vis. Cauſarum morbificarum deſcriptio ex eo procedere debet, quòd morbum ipſum gignit. Et hoc per materialem experientiam probandum eſt, realiter, ſecundùm ſeipſum. Ita liber Medicinę eſt, *Machinam mundi* & poſteà ipſum Microcoſmum indagare. Vtræq; enim Anatomiæ hæ vnà conferri debent, quæ alias Coſmographia & Geographia vocantur. Medic. reprehẽſio. Vnde non immeritò quis admiretur, tot quidem hactenus Anatomias traditas eſſe, & tamen prædictorũ morborum omnium cauſam ac originem, quæ Tartarus ſolus eſt, nondum inuentã erupiſſe. Quòd ſi quidem eius aliquid forſan innotuit: id tamen paucum aliis nominibus ac cauſis attextis perperàm obſcuratum ac obliteratum eſt. Solum id de Tartaro renum & veſicæ obſeruatum eſt: quod tamen vel cœco videre facilè futurum erat. Eadem negligentia Tartarum quoque podagræ prætererũt. Qui etſi quidem coagulatus eſſet, ipſum tamen, quid eſſet, non intellexerunt, ſed eum *Podagram* nodoſam vocitauerunt. Quæ nomina quis non aptè & accõmodatè indita eſſe dicat? Sed vel porci doctorum huiuſmodi intellectũ rideant.

CAP. XIII.

De formatione Tartari in ſuum corpus ac figuram: ac de eiuſdem ſignis.

DE Tartaro quidem hactenus abundè recenſitum eſt, quænam ipſius Eſſentia ſit, quo modo in ſuis vaſis coaguletur, quam materiam & quot genera habeat, in quid vltimò degeneret, quæ ipſius vltima materia ſit, quales ex illo morbi & ægritudines oriatur præter calculum & arenas renũ vel veſicæ: Conſequens eſt, vt iã quoq; de ipſius differẽtiis Tart. eiuſ differentię. tradatur,

Tartari quę differentia.

tradatur, cur magnus vel paruus, rotundus, oblongus, acutus, planus, asper, durus, lenis, laminosus, fissus, duplex, triplex, quadruplex, forma arenæ aut granati, & si quæ formæ ac figuræ aliæ sint, fiat ac generetur. Causa ac origo istorum talis est. Primò autem sciatis, primam illius adhæsionem in dentibus esse. In quibus portio subindè vna post alterã agglutinatur, donec crassum Tartarum colligatur, quod in dentibus non secus ac in doliis deponitur & resiccatur. Et iste est Tartarus potialis. Tartarus autem *Cibalis*, non in dentibus, sed in stomacho suum principiũ sortitur. Huius autem formatio ex eo incipit, quòd adhæreat, non quòd in concauitate moretur. Vnde Tartaro quoque in dolio assimilatur. Is adhærescit etiam in faucibus, in orificio stomachi, in ipso stomacho, in stomachi fundo seu exitu. Quanquàm, cum stomachus ollæ feruentis instar sit, in quo ingesta omnia inuicem permiscentur, subiguntur & excoquuntur, in ipso nihil facile agglutinetur, nisi is summe resiccatus & arefactus sit. Ita enim re se habente, ipsóque humiditatem ad se trahente, tartarus tunicis extrà adhæret, ac humiditas in ipsam tunicam sese insinuat: vndè fit, vt Tartarus non secus in tunicis ac in vase annectatur. Hoc enim ratum est, quod, quo dolij asseres ficciores sunt, id eò plùs humiditatis attrahat, & sic consequenter abundantior Tartarus adhærescat. Eadem ratio in vasis quoque humanis existit. Quæ si humidiora sint, minùs tartari colligunt. Et hoc consequenter de omnibus vasis verum est, si renes & vesicam excipias. Sed & iuncturarum sua ac peculiaris ratio est. In iuncturis enim Tartarus cum glutine albo permiscetur, & in locis istis instar pisi granulatur. Ea porrò fit ac dicitur, Podagra Tartarea, siue Arthetica Tartarina, si Tartarus nondum est coagulatus, sed in massâ suâ adhuc subsistit. Vocari etiam potest Schiatica Tartarina. Porro Tartarus quoque venis Mesaraicis annectitur, & dicitur *Tartarus Mesaraicalis &c.* Iam verò Tartarus podagricus non instat Tartari vini adhæret. Locus enim istius humidior aliquanto est. Ideò in grana cogitur, & paroxysmos concitat in sinouiâ. De viis tamen vrinæ hęc tenete. Si concauitates naturæ ficcioris sunt, tunc Tartarus in viis hepati propinquis annectitur, priùs quàm ad renes perueniat. Iste verò

Tart. potialis dẽtibus adhæret.

Tart. Cibalis in stomacho incipit.

Stomachus cur ægre tartarum concipit.

Tart. renum vesicæ iuncturarũ, quæ ratio.

Tart Mesaraicalis.

Tartarus hepatis.

cum instar Tartari vini adhęrescat, fit vt per vrinam nonnihil eius iterum absterġatur & auferatur, ac cum perlabente vrinâ ad exitum rapiatur. Hoc in fine cum dolore excernitur. Huiusmodi derasio & auulsio Tartari in viis vrinæ a lumbis ad vesicæ exitum sentitur. Is sensus si percipitur, Tartarus verè in commotione est. Idem in transitu quandoque etiam pungit, non secus ac punctiones sentiuntur à cursu concitatiore. Punctus autem isti in latere percipiuntur vel dextro vel sinistro, hoc est, Tartarus mouetur ab exercitatione. Hinc is porro in renes deducitur. In illis ita generatur. Nimirùm facilè ac promptè adhærescere minimè potest. Renes enim membrum sunt, in assiduâ commotione & agitatione plùs quàm partes cæteræ positum. Propter quam commotionem velut in assetibus prompte adhærescere non potest Tartarus. Tum & renes humidi sunt ac pingues: quod ipsum quoque adhæsioni Tartari obstat. Necessarium ergò est, vt is granuletur. Itaque in renibus illicò & continuò formam suam accipit, sicut sal nitri in aqua formam sortitur. Vnde formantur grana instar arenæ, parua mixtim & maiora, prout proprietas ac conditio materiæ, ex qua fiunt, fuerit. Et sicut certus ordo quidam à natura in rebus omnibus gignendis seruatur, vt, quod saxum fieri debet, saxum fiat, quod silex, silex fiat: ita fabricator hic quoque arenam fingit, quam arenam fieri oportuit, eámque facit vel asperam, vel grandem, vel exiguam: quibus omnibus differentiis formator accedens suam formam confert, qui formator pro naturę ordine in renibus operatur. In his vero quidquid non adhæsit, id in regionibus vesicæ agglutinatur; hoc est in collo intra renes & vesicam. De ista autem formatione processum talem notabitis, quòd materia prima ibi colligatur, nec loco cedat, sed specie luti vel boli tamdiù ibi iaceat, dum tempus coagulationis instet. Tunc enim illic lapis fit pro magnitudine materiæ primę, eâ nimirum formâ seu figurâ, quam regio, in quâ illa sita est, præbet, quæ vel plana est, vel lata, vel acuta &c. Forma vero ipsius lapidis ex ipso sale emergit, sicut lapides cæteri vniuersi. Eius enim proprietatem ipse æmulatur. Sed iam de formatione Tartari satis dictum est, quâ nimirùm ratione in suis vasis fingatur & formetur.

Tart. Renalis, cur promptè non adhæreat.

Tart. vesicæ qui fiat.

Cęterùm

Sig. horũ Tart. genus 1.

Cæterùm signa, per quæ Tartarum cognoscatur, in eo posita sunt: si nimirùm vrina non naturaliter & consueto modo sana & citra dolorem reddatur, nisi fors alij manifesti ac euidentes quoque morbi præsto sint. Inter signa recensentur etiam, dolores coxendicis, punctiones lumborum, orexis, arsura, colica à cibo vel potu, à labore vel corporis inflexione, à cursu, à rerum grauium attractu, facilis luxatio & tardior restitutio, dolor & contractio eorum præcipuè locorum, vbi vasa potissimum posita sunt, velut circa dorsum, vmbilicum &c. Sed & ad alia Tartari signa perueniamus.

Sig. Tart. genus 2. Vrina Tartari incertus index

Multi ex vrinâ Tartarum iudicare & cognoscere satagunt: cùm tamen per oculorum inspectionem sufficiens ac fundamentalis cognitio captari minimè possit. Is enim Tartarus, qui cum vrinâ secedit, vndenam egrediatur, certum & integrum indicium minimè præbet. Et licèt specie duplici quidem excernatur, vel vt arena, vel vt limus: signum tamen omnium leuissimum nobis dat. Ex eo enim non semper malitia materiæ, in Tartaro satis ac sufficienter dignosci potest, quantum quidem Medico & ægro opus est. Qui vero ex vrina signum desumere velit, & per illud ipsum Tartarũ cum omni suæ materiæ conditione cognoscere: is salem vrinæ ab humiditate ipsâ separet.

Sal vrinæ separatũ Tartari certus index

Tunc demum in sale illo veram ac genuinam cognitionem accipiet. Qui enim vrinam à Tartaro ipso separat, hoc pacto, is proprietatem ac conditionem omnem Tartari plenè planeque videbit & interstinguet. Quisquis verò Medicorum vrinam hoc modo minimè separat, is eam intuetur veluti vitulus nouam portam. Isto ergo modo Tartarus in vrinâ expendendus est, non crebra oculorum versatione in fundo quærendus. Sicut enim foris videtis, ex nitro vrinæ salem nitri fieri, & per hunc deinceps illius nitri naturam cognosci: ita, priusquàm vrina nitrum fiat, ab humiditate eius salem extrahere nosse debetis. Tum demum spiritus salis corporaliter conspicietur, & verè tum oculis, tum manibus sentietur & tractabitur. Hoc præstito iudicium Philosophicum adhibe, quod Physicum, Medicum ac Alchimistam decet. Extra hanc viam vroscopia tibi nihil quicquam cõmodabit. Cæterùm, iam deinceps & ad alia signa attendire. Signorum etenim quædam existunt, quæ natura ipsa promit, quæ per dolores suos de pathematis vrgentibus nobis veluti attestatur.

Sig. Tart. genus 3.

Ipsius census sunt *Podagra*, tartarum glutinis albi indicans: dolor coxendicis, tartarum schiæ designans: dolor iuncturarum tartarum Arteticum prodens: dolor dorsi, lumborum, fissio sub vmbilico, vomitio, tartarum renum & vesicæ attestans: Tormina, distentio, constipatio, sitis, tartarum intestinorum manifestans: orexis & ardor stomachi, Tartarum stomachi reuelans. Et sic in cæteris quoque morbis Tartarum per appropriata & pathognomonica sua signa censendum & iudicandum est. Horum enim signorum omnium approbè cum experientiâ iunctorum peritum medicum esse decet.

Med. sine experiẽtia nihili.

Citra experientiam enim nihil admodùm dignum Medicus conscribet. Idem callere etiam debet, quomodo per hæc signa cæteri quoque morbi à Tartareis distinguantur, aut hi à seipsis inuicem. Colicæ enim dolores à doloribus renum patientium diuersi sunt. Et sic in cæteris quoque morbis omnibus. Certâ enim & diuturnâ experientiâ instructum oportet esse Medicum, vt qui non ex libris, sed ipsis ægrotis illam hauserit.

Ægri sunt libri Medicorũ.

In hoc enim libro probè versatus, decipi facilè non poterit. Qui verò literæ tantũ fidit, is mortuus est, velut ipsa quoque litera mortua est. Nec hi duo mortui quicquã aliud possint, nisi ut ægrum quoque ipsũ vnà interimant. Quod si ne quidem ipse carnifex ex libris discere potest, quomodo canem excoriare debeat, nisi experientiâ magistrâ vtatur: quanto quæso minùs id poterit Medicus?

CAP. XIV.

De paroxysmo Tartari, & eiusdem naturis, mortali scilicet, Chronico, Mansueto, & præteriente.

Sig. Tart. genus 4.

PRæter hactenùs dicta signa, alia quoque plura supersunt, ex ipso paroxysmo desumpta, quem sciri & cognosci omnium maximè opus est. Hoc itaq; capitulo paroxysmum Tartari potissimum describemus, rem ab exemplo tali exorsi.

Paroxysmi excitantur à Florẽdi tempore.

Primò videtis, florentibus vinetis viribus, denuò quasi ebullire vina in doliis, & agitatione quâdam commoueri. Ita florent vniuersa mineralia terræ aquæque. Si ergò ista florent, à quibus Tartarus suos spiritus ac naturam concepit: conficitur indè,

Tartarum quoque in homine aſcendere, ac in ſeſe commoueri, & quaſdam de ſe acuitates ac vapores fundere. Is iam paroxyſmus Tartari eſt. Non autem de vino ſolùm hoc ratum eſt, verùm & de fructibus vniuerſis, & ſimilibus. Quodcunque etenim genus horum eruptionem molitur, vt aut virere, aut gemmas protrudere, aut florere, aut ramuſculos emittere cupiat: id ſuas commotiones quoque Tartaro in homine impertit. Id cuius generis eſt, eiuſdem generis quoque paroxyſmos ciet. Sic ergò commotiones Tartari incipiunt. Huiuſmodi verò paroxyſmus ſine dolore & cruciatu non oritur. Quæ omnia apprimè ſcire Medicum decet, vt per exteriora interiora videat ac cognoſcat. Externæ commotiones ipſorum dolorum indices ſunt, ſatis omnibus cognitorum. Debet ergò Medicus fundamentalis eſſe Philoſophus, vt efflorescentiam Naturæ ſciat, & ex hâc velut per externas alterationes, paroxyſmum Tartari diiudicet. Sicut enim arbor, aut herba, aut legumen, vim latentem in ſeſe protrudit, ac inſitas ſuperfluitates excutit, nouúmque germen edit: ita eiuſdem quoque Tartarus eodem modo agit, ſuperfluitates ſuas expurgando & emittendo. Sic ergò Mundificatio expellit: ſalia dolorem concitant. Vt enim ollam, in quâ obturatâ aliquid potenter ebullit, ignis diſrumpit ac frangit: ſic ebullitio quoque Tartarum inuadit. Cuius vapor quaſcunque partes occupat in illis dolorem & laborem facit. Prætereà quidem etiam paroxyſmus Tartari ab influentiâ cœli cierur, quando nimirum curſus cœli contrarios radios demittit. Illis aduerſi radii Tartarum in paroxyſmum ſuum agitant. Certum enim Tartarus cum ſideribus commercium ac affinitatem habet. Vndè ab illis quoque commouetur, & in paroxyſmum agitur. Huius rei cauſa eſt, quòd ſidus quidam ignis ſit, qui omnes fructus & creata terræ coquit. Sidus enim Elementum ignis eſt. Et ſicut ignis lignum viride exurit ac illud excoquendo in ſuã proprietatem agit ac ducit: ſic Tartarus quoque in ſuam ipſius mucilaginem excoquitur: velut & ex hoc exẽplo liquet, ſi quis æquo diutiùs ſub radiis Solis aut ſedeat, aut ambulet, hinc defectiones animę ac morbi ſimiles inſultant. Alius, morbis correptus, Lunæ ſubiectus eſt. Is ſuperioris Elementi vires & operationes ſentit. Nam paroxyſmum illum mouent. Qui in frigore verſatur, horret, & poſt frigus plura accidentia patitur, veluti perfrigerationes, membrorum ſiderationem, morbos alios, ac ipſam tandem mortem. Eodem modo aduerſæ naturæ in Tartarum quoque incidunt, velut immodicum frigus, vel nimius calor, idque per curſum ipſius Lunæ. Tunc ergò paroxyſmus non deſinit, donec ad Priorem conſtitutionem redeat. Ideò opus eſt, vt Medicus aſtronomiæ probè peritus ſit, ac cœleſtes inclinationes, quę per ipſam cutem penetrando operentur, calleat. Porrò quidam paroxyſmus etiã à cibo & potu hoc modo excitatur, ſi ipſa fors nutrimenta Tartaro non conueueniant, vndè fit, vt veluti exſiliat, ac in rabiem agatur ille, ac in loco illo tumultuetur & ſæuiat. Quin & ſi eiuſdem generis Tartarus poſtliminio addatur, tũc ille velut ſeipſo auctior efferueſcit, & aduentitium illicò ac auidè ſibi attrahit. Ideò paroxyſmi plures ſunt, à coagulatione ſolâ acciti. Nam quoties Tartarus coagulatur, toties per operationem illam paroxyſmus accerſitur. Proprietates enim iſtas, quas deinceps recenſebimus, diligenter nouiſſe debetis. Reperias enim aliquos, qui, vt primùm acidum vinum aut vappam biberint, aut ventris torſione aut ardore ſtomachi corripiantur. Iam verò illæ affectiones à ſolo illo contrario fiunt, quod ingeſſerunt. Sicut verò à ſuâ causâ iſtiuſmodi generantur: ſic cogitare debetis, quòd æquè nonnulli quoque cibi ac potus ſint, qui in peculiaribus ac ad iſtud propenſis corporibus Tartarum in paroxyſmum ſuum præcipitare valeant: veluti etiam potus nonnulli colicam, quidam orexin gignunt, aliqui laxant, quidam ſtomachum exſiccant. Huiuſmodi operationes in vnaqualibet Tart. ſpecie ſimiles ſunt. Ac vt paroxyſmum penitus intelligatis, attendite. Tartarus ipſe quidem in ſeipſo dolores minimè ſentit ac patitur, ſed vaſa tantum, quæ regiones illas Tartari conſtituunt. Sic colica, ſola inteſtina occupat: id quod ipſa ſenſus ratio docet. Nihilominus tamen, ſicut ſal vulneri inditus cruciatum mouet ac dolorem: ita hic quoque Tartarus doloris cauſa fit, dum à ſe ſpiritum malitiæ exturbat, qui ſtomachum vomere facit, quia in illo Tartaro natura quædam Helleborina & Agaricalis ac Eſularis latet. Nam & in ſeipſo Tartarus ſecundùm operationem

Omnia ſuo tẽpore floreſ

Medicus debet eſſe Philoſophus.

2. ab influentia cœli.

Tart. ſideribus cognatus.

Sidus eſt Elementũ ignis.

Medicus debet eſſe aſtronomus.

3. a cibis & potibus vel aduerſis vel ſimilibus.

Paroxyſmus coagulationis.

Dolor eſt in vaſis Tartari non ipſo Tartaro.

Tart. Helleborinus eſt, & Agaricalis.

perationem suam vomitiuus est, & præterea virtutem deoppilantem & aperitiuam coniunctam habet. Si ergò huiusmodi quid in homine lateret, expelleretque: tunc ea quidem alia signa, alii morbi essent: & iuxtà tamen in classe signorũ Tartari quoq; numeraretur. Nonnulli etiã paroxysmi sunt qui ab accidẽtibus aliis cientur, vt ab exercitio, ab actu venereo, à refrigeratione & similib⁹, sicut ista apud ægros deprehenduntur, hic lõgiùs non percensenda. Sciendum insuper est, vnicuilibet rei insitam & innatam quandam proprietatem esse, *Commotionis*, *Alterationis*, *Purgationis*, & si quæ alia sunt. Ea suo statuto tempore in actum erumpit, & operationem suam perficit. Veluti alcedo quotannis plumas excutit tanquam moritura. Sic sua Tartaro quoque natura insita est commotionis, quâ non semel in anno, sed aliquoties periodicas suas commotiones sustinet. Et commotionis istà ratio rebus omnibus suo quodam modo inest. Sic in homine sanguis ac omnes humores in sanguine huiusmodi operationes complent. Sic Gallus gallinaceus ex naturæ instituto suo tempore cantat. Cantatrix huiusmodi natura in ipsis quoque Tartareis morbis inest, sicut id ex Philosophiâ patet, cuius omninò peritum esse oportet Medicum, verum morborum fundamentũ nosciturum. Cæterùm de paroxysmo doctrinã cum iam accepetitis: porrò de naturâ quoque Tartari differendũ videtur. Conuenit ergò, vt de variis causis & naturis Tartari ordiar. Essentia nẽpe vna est *Mortalis*. Alterã in Tartaro essentia est, *Fixa*, Tertia *non facit dolorẽ* seu est *Indolens*, & est tartarus mãsuetus. Quarta essentia *abit & redit*. Sic ergo Tartarus *mortalis* peculiaris Naturæ est. Singularis naturæ quoque est Tartarus *Chronicus*. Alterius ordinis & ingenii etiam est Tartarus mansuetus. Ita & quartus *præteriens*. Et hæ differentiæ omninò noscendę sunt. Ad istorum enim numerum quatuor etiam in Medicinâ Methodi constituuntur. Quod ideò inculco, quia noui multos esse Medicos, qui in prætereunte tartaro quidem aliquid possunt, sed quod labore multò faciliori obtineri tamen posset. Hàc ipsâ tamen audaciâ freti illi, Tartarum quoque mansuetum, & chronicum, & mortalem tollere anniruntur. Probro ergò certò non vacat, mederi ipsos cuiquam velle, & tamen nec Medicinam conuenientem, nec morbum ipsum nouisse. Et huiusmodi quidem inscitiam ac temeritatem sæpiùs in Regum Principúmque ac ciuitatum doctoribus & Physicis notaui. Sed torquati illi & vndulati nullis admonitionib. vacát. Quin & persæpè huiusmodi laruæ pictæ institutionem nullam admittunt. Vnde verò *Tartarus mortalis* gignatur, ex hoc exemplo cognoscite. Videtis beneficio artis, rem quàmpiam minimè mortiferam reddi posse. Sic Mel per se innoxium est. In Eleuatione tertiâ fit lethale. Huius census multa sunt, quæ à bono ad malum deduci queunt. Isto modo nec ipsa natura feriatur, sed in suo laboratorio iugiter occupata operatur, nullo quietis interuallo quęsito. Istâ ergo laboratione præparat simplicia metallorum, cachimiarum, marchasitarum & mineralium cęterorum. Ad alia autẽ adhibet venena, ad alia salia, ad hæc corrosiua, ad illa dulcia, ad ista amara, &c. His naturæ operationibus ita continuatis, persæpè multi quoque errores incidunt, ita vt nec ipsi semper naturæ commodè ac pro voto succedat omne, quod instituit. Inde fit, vt in Tartareas primas materias sæpè venena permisceantur, nonnunquam spiritus corrosiui. Qualia si à Tartaro imbibuntur, & cum homine crescunt, ac in ipso habitant: frequenter lethales morbos accersunt. Id quod modis multis contingere potest: ideò cumprimis, quia spiritus salis, tres salis species in sese continet per sese quidem bonas & innoxias, sed in venenum ac corrosiuum tamen facilè mutabiles. Vndè metus est, vt, cùm Natura ipsa supremus Alchimista sit, inter nos creaturas morti subdita si spiritum istum in summas malitias præparet, quas mors necessariò sequitur. In Tartaro siquidẽ sunt omnia genera veneni. Prout ergò hęc vel illa species adest, si eius operatio sese exerit, venenum expellit (qui flores Tartari existunt) & si regiones, in quibus vita habitat, inuadit, mortale est. Sæui etenim & atroces isti dolores, ex solis venenosis Tartari istius floribus, à Tartaro egressis concitantur, velut & à fumo Arsenicali, aut si quid huic similiter operatur. Nam ista omnia de Tartaro quoque intelligenda sunt. Et iste est Tartarus *Mortalis*. Exemplum aliud. Sicut in metallo quodam venenum latet, & ignis id expellit: ita Elementum ignis in cœlo quoque expellit. Eodem

4. Ab accidentibus externis calore, frigore, venere.

5. A proprietate Tartaro innata.

Sua cõmotio rerum omnium.

Med. Philosophũ esse docet.

Essentia vel natura Tart. est quadruplex.

Medic. reprehẽsio.

1. Mortalis: & cur

1. Ration venenositatis.

Mel quî lethale.

Natura aliquando aberrat.

Tart. genera veneni omnia habet.

modo si quid simile in Tartaro quoque existit: quale quale id est, tale expellitur. Hinc accidens insequitur, de quo diximus. Porrò tartarus etiam lethalis fit, si suæ magnitudinis metam excedat: velut quidam interdum etiam homines humanæ proceritatis & magnitudinis circulum egrediuntur. Talis si tartarus fiat, in quocunque randem vase contineatur, mortalis euadet. Magnitudo enim & ineptitudo eius, vasa destruit & in interitum agit: Nec enim Natura immoderatos istos paroxysmos ferre ac sustinere potest. Accidit etiam, vt rartarus nimiâ multitudine auctus noxius fit, eáque concussam Naturam prosternat. Aliquandò naturæ humanę ea proprietas ac conditio est, vt genus Tartari nullum tolerare illa possit: sicut inueniuntur, qui vinum non bibunt, nec vescuntur caseo, &c. In hisce Tartarus iste propter illam contrarietatem fatalem mortalis fit: sicut aliàs quoque videmus, à contrario quolibet destructionem, & sic mortem impendere. Tum &, si vel propter imbecillitatem, vel alias causas Natura hoc vel illud ferre non potest, id aduersum mortale fit; hoc est, si natura ipsa medicatrix esse recusat, morbi omnes lethales redduntur.

2 Ratione magnitudinis.

Natura modo seruatur.

3. Ratione multitudinis.

4. Ratio ἰδ: συγκρασίας.

Sed iam secundò ad Tartarum *Cronicum* pergamus. Is generarus est ex iis rebus, quę in suis naturis & proprietatibus perstiterunt, nihil mutatæ, quæque à fixis materiebus prodierunt, in homine indissolubilibus & integris relictis, velut aurum in igne. Illic enim salia fixa sunt, fixum spiritum dantia: qui ipse deindè fixum corpus coagulat. Vbi ergò fixæ istiusmodi generationes sunt, ibidem fixi quoque Paroxysmi oriuntur, in mortem tendentes, non in sanitatem, non in morbi multiplicationem euariantes, sed in vnà essentiâ permanentes.

2. Chronicus. & vnde is.

Tertiò Tartarum *Mansuetum* ita cognoscetis. Doloris quidem aliquantulū is mouet, sed passiones nullas suscitar. Id quî fieri possit, ab exemplo hoc discite. Videtis, quâ ratione *Stupefactiua*, *Narcotica*, *Opiata*, & *Somnifera* alia crescant. Sic in Tartareis quoque generibus, huiusmodi proprietates interdum inueniuntur. Et sicut Natura res vniuersas ad regulam ac modum vnum non fingit ac condit, sed plerunque varietate gaudet: ita hoc quoque loco in Tartaris proprietates & diuersas naturas eiusmodi conditas esse scietis. Nunquam enim hoc ita persuasum sit Medico, quasi vnus morbus vnam saltem naturam ac conditionem habeat. Veluti pestis: quot enim pestes: tot tamque diuersæ naturæ. Verum hoc est etiam in pomis & pyris. Poma quidem & pyra singula sūt: vnum tamen subindè ab alrero separatū est. Eadem ratio morborum quoque: eadem ratio etiam ipsius Tartari. Vnde nonnunquam etiam Tartarus *Cicatrisās*, ac *Acetosus* & *Berbericus*, & *Ponticus*, & *Piperinus* inuenitur. Vnus enim quilibet pro istâ naturâ ac essentia suos paroxysmus ducit. Et sicut proprietates in ipsâ naturâ sunt: sic suæ etiam in morbis.

3 Mansuetus: & qualis ac vnde

Tart. Cicatrisās Acetosus. Ponticus. Piperinus.

Quartus est *Tartarus præteriens*. Is quotidiè colligitur, quotidie etiam secernitur. Causa est, quòd ex congenitâ suâ naturâ nullā mansionem stabilem habeat. Vndè seipsam etiam expellit & exturbat. Et iste omnium placidissimus & lenissimus est. Et debitum hoc est officium Medicorum, vt vnum quodlibet genus Tartari ad similem expulsionem reducatur & adornetur.

4 Præteriens: & qualis vnde.

CAP. XV.

De ordine & Regimine, quo in Tartaro procedi debeat.

HActenùs de Tartari ortu, generatione, essentiâ, naturâ ac causis; quantùm quidem per ipsam naturæ lucem demonstrari potuit, abundè satis dictum ac præceptum est. Quæ autem ad pleniorem singulorum illustrationem faciunt, ea ex magnis Naturæ libris, qui pedibus teruntur & leguntur, petantur. Deinceps autem ad curam quam isti morbi poscunt, digressuri primò de Regimine, diætâ, & ordine explicationem suscipiemus, Huic præmittenda est cognitio de Naturâ & proprierate spiritus coagularionis: quam rradi ideò necesse est, vt Regimen eiusmodi constituatur, quò spiritus coagulationis frangatur & destruatur in homine, Posteà secundò, quomodò in crescentibus omnibus Tartarus demendus & destruendus sit, ne massa vlla aut subiectum relinquatur, ex quo spiritus Tartari gigniac coagulari queant. Prætereà, si proprietatum istarū concordantia coniungi possit, vt auertendæ coniunctionis gratiâ separatio illarum instituatur, quemadmodū diuortio separantur coniuges, ne deinceps liberos gignant: istis præcognitis, ordo ac

Diæta seu Regimen prius curæ est.

Diæta describēda quæ præmittēda

Diætę quę regula ac præcepta.

ac regula est, vt curetur ac præstetur, vt spiritus coagulationis vim suã amittat, ne quicquam posteà coagulare valeat. *Secundò*, vt nutrimenta hominis, tam cibus quàm potus à Tartaro expurgentur, isque ita destruatur, vt ex ipso Tartarus deinceps nunquã coagulari possit. *Tertiò*, vt spiritus coagulationis & massa Tartari mutuo ita disseparentur, vt se inuicem nunquam corripiant ac complectantur. Hoc modo, hoc ordine si Regimen constituatur, nec causa, nec materia vlla relinquitur, ex quâ deinceps huiusmodi morbus gigni ac produci queat. Secundùm hos articulos quemlibet Medicum decet Regimen suum gratiâ curæ solidè ac fundamentaliter præscribere, & antè omnia externũ Tartarum nouisse, qualis sit, qui adhærescat & agglutinetur, siue in cibo, siue in potu lateat. Quâ cognitione qui caret, is, quid prohibeat, ignorat. Et si pro vno, viginti prohibendo fors nocens aliquid interdicat, id ex casu non arte habet, Fas ergò est, hoc casu Medicum esse Physicum propter proprietatẽ microcosmi, & insuper Philosophum, propter proprietatem rerum naturalium: ne ex ignorantiâ fors aliquâ errores inuehantur & corruptelę. Etsi enim remedia valdè bona & præstãtia adhibeantur, quib. resolutio & expulsio fiat: tamen, si per errorem diætæ reponatur in hominem quod exturbatum fuit, tartarus posteà vberior & firmior subnascitur. Quilibet verò Medicus, qui ex arte generosè & solidè diætam præscribere aggreditur, ad hęc puncta oppidò necessaria animum aduertat. Quamprimùm regionem quandam (Medicus etenim terras omnes peruagari debet & cognoscere) adierit, intentis oculis videndo, & porrectis manib. palpando accuratissimè considerabit, in illis locis quid sit & vigeat. Illic ergò si Tartaream quandam ægritudinem inuenerit: sedulò ac curiosè dispiciet ac indagabit ex quo vel potu, vel cibo Tartarus iste succreuerit; hoc est, iudicium ex vrinâ faciet, & dignoscet, cuius generis & adhùc accuratiùs speciei iste Tartarus sit: adeóque ipsa quoque nutrimenta certa trutina censebit, quænam cum Tartaro isto conueniant, vt ex collatione istâ inueniatur coniunctio interioris Tartari cum exteriore. Hoc pacto certi tartari cum genere tum specie inuentis: tũc illa in naturali Regimine præstituendo excludenda & interdicenda sunt quæ peccant. Sic fiet, vt per idonea remedia Tartarus non tantùm ex corpore exturbetur, verùm etiam ratione regiminis boni denuò non regeneretur. Hęc autem dignotio euidenti & exploratissimâ experientiâ niti debet, ita vt probatio ista ipsissimo oculorum testimonio rata sit. Sic enim Tartarus morbus est, qui viuis oculis in homine patet, suámque materiam visibiliter & palpabiliter spectandam offert. Eodem modo externus quoque Tattarus per artem visibiliter & tangibiliter exhibetur.

Medicus debet esse Physicus & Philosophus.

Medici diætam præscripturi quod observandum Medicorum est necessarium.

Tart. species ex vrina iudicanda.

Tart. cui similet regionis vt nosc. cend.

Et experientiâ tali Medicum prægnantem esse decet, non tunicis rubeis superbum, aut bracteis, velut Iacobitæ conchis, cinctum & munitum. Cùm ergò hæc talia à Medico requirantur, ei cumprimis Alchimiâ opus erit. Per eam inuenitur, quid in vnoquoque corpore iaceat ac conditum sit. Quæ omnia qui non ad vnguem nouit, isne principium ac vestibulum Medicinæ attigit quidem. Debet enim acuratâ peruestigatione eousque penetrare Medicus, vt Tartarũ non in genere tantùm, sed in quâlibet insuper specie quoque cibi ac potus, in quibus latet, cognoscat, qualis is nimirùm & cuiusce naturæ sit, quámue duritiam, quam formam, quam proprietatem & essentiam habeat. Et licèt vnaquælibet quidem species tartarum quendam obiter exhibere posset: nihilo minus tamen cautelâ istâ opus est, vt eo, quo diximus, modo tartarus extrahatur, ac sal vrinæ prædictâ ratione separetur, ac deinceps ipsi gradus & qualitates diiudicentur, quæ quibusnam cõueniant, vel non conueniant. Quo examine & si quidem multiplicia Tartara inueniantur, non vniuersæ tamen ad morbum vim suam impenderunt. Ideóque opus est, vt sunt tantum ac reus indagetur, isq; solus in Regimine indicetur & prohibeatur. Fit enim haud rarò, vt in istâ regione vnum legumen, aut quoddam frumenti genus aliud, aut vnus cibus potúsue, vnicaque species inueniatur, quæ tartarum illic gignat, & populatim inserat. Id quod summa diligentiâ inquirendum est. Illud enim genus regioni isti vernaculum si remoueatur, & loco eius genus extraneũ aliud administretur, porrò in incolis istis Tartarus nullus generabitur. Ponamus exemplum. Kelhemense vinum labores ac difficultates Tartareas multas parit: Istud ergò qui vitat, & loco eius vinum Neccarinum potat, is à morbo illo

Alchimia necessaria Med.

Sal vrina separatus. Tart. index.

Kelhemẽse vinum admodum Tartarosum.

Neccarinum illi remedium.

illo securus est. Quæ etiam causa est, cur non semper manendum & acquiescendum in iis sit, quæ terra ac regio nostra promit; sed quod sanum ac salubre est, id vel à peregrinis & extraneis isto casu sollicitandū. Hoc modo semper vna regio alteri manum præbeat, Rhenus Danubio, Danubius Rheno, Italia Germaniæ, hæc illi, vnâquælibet subindè illud ministrante, quod in alterius commodum & auxilium cedere potest. Sic ergò per hoc exemplun vniuersale, particulariter omnes species cibi ac potus intelligite; posse nimirùm semper pagum, vrbem, fontem vnum, alterius defectum supplere & emendare. Nec enim omnes fontes vniusmodi sunt, nec omnia vina eadem. Huiusmodi experientiam omninò requirit Medicus: vt, cùm nomen illud præferat, ipsam quoque artem possideat. Nec enim commodè hoc vel illud prohibere potest, nisi in prohibiti locū concessum aliud substituat; hoc est, materiam peccantem in cibo inuenit hoc: materiam non peccantem æquè inuenerit etiam in cibo alio. Hunc indulgebit: illum vetabit. Vnum enim subindè alteri oppositum est, nec quicquam est, quod sibi non vicarium aliquod datum habeat. Bonum námque & malum in quocunque rerum genere sunt. Ideò accurato examine opus est, vt sciat Medicus quidnam in quâlibet specie præcellat, ne fors, dum malum prohibeatur, peius substituatur: veluti doctrinæ librorū satis demonstrant ab illis Medicis factitatū esse, quorum Regimen ac diæta à prægresso nullo examine constituta est, sed ex qualicunq; arbitrio posita, cū tamen probrosum admodū Medico sit, si is aliquid prohibeat, nec quid prohibeat, sciat; nec nôrit quid in hoc vel illo lateat. Et ex tā temerario arbitrio hactenus diætæ præscriptæ sunt. Vnde factum est, vt vniuersa Medicina in contemtum & despicatum abierit, quòd errores istos hactenus publicè cum tantâ obstinatione ipsi fouerint. Nec enim illi ocularitur aut materialiter, aut realiter quicquam probant ac iudicant: verùm opiniones tantùm suas important, quas Medicina ferre nullo modo potest. Nec enim illa, vt Logica, opinionibus gaudet: sed veritate ipsâ stabiliri vult. Qui Medicum in sua patriâ cum laude & tranquillitate agere vult, is patriæ suæ naturam ac Tartarum cumprimis integrè sciat, & illum postcà seorsim secundùm quasuis species cibi & potus examinet & conferat. Si enim in tuâ terrâ habites, ac aliquandiu ipsam incolueris, nec per totius regionis institutum examen scias, quid in re quâlibet singulatim sit & lateat: certè non dignus es, quem tellus ferat, quia supinâ ignorantiâ obsitus inquirere non laborâris, quæ necessariò scire debebas. Sic enim patrię tuæ ciues noxâ afficis, & qui alimēta sustentandæ tuæ vitæ suppeditant, his nec gratiam nec mercedem vllam refūdis. Cæterùm si examen istiusmodi institueris, & necessaria quælibet indagaueris, ac tales ægritudines Tartareæ tibi occurrant: tunc iudicium ex sale vrinę facies, & vnum cum altero propiùs conferes, non secùs ac gemma cum gemmâ confertur, tandémque, quod dignum est Medico, in isto regimine constituendo sectaberis. Nisi enim in curâ Tartari Regimen probè obseruetur, actum de omni Medicinâ erit. Ideò fas est, cautum esse Medicum, vbicunque gentium versetur. Nec enim locus vllus vspiam Tartareis ægritudinibus caret. Quanquam non meminerim, an terram vllam vnquam adierim, Tartareis ęgritudinibus minùs obnoxiam, quàm quæ *Veldtlinia* vocatur. Huic enim similis nec Germania, nec Italia, nec Francia, nec Oriens, nec Occidens in Europa. Nam in istius regionis indigenis, nec vlla Podagra, nec colica, nec contractura, nec calculus vnquam vspiam visus aut inuētus est, adeò vt non potuerim non impensissimè illud admirari. Regio enim ista adeò salubris cum nascentibus rebus omnibus existit, vt salubriorem non inuenerim omni peregrinationum mearū periodo. Quòd si fors huic similes regiones alię quoque reperiantur; eæ mihi compertæ non sunt. Eiusdem tamen salubritatis regiones in Europa alias quoque esse, credere vix possim.

Regio regioni Medica.

Bonum malo vbique opponitur.

Medic. reprehēsio.

Medicina demonstratio est, non opinio.

Medicus quid agere debeat, vt laudetur.

Examē Tartari ex sale vrinę faciendum.

Tart. ęgritudo terris omnibus familiaris.

Veldtlinia omnium minimè Tartarea

CAP. XVI.

De conseruatione & euitatione tartaricæ generationis.

QVanquàm morbi per omnem orbē passim varij ac multiplices grassentur ac sæuiant: nullus tamen ex omnibus est, cui sua à Deo Medicina non creata & opposita sit. Iam autem in progressis capitulis traditum scitis, quęnam & qualis generatio Tartari sit. Qui etsi nonnunquam crassus, difficilis ac fortis sit: ècon-

Morbo cuilibet sua Medicina data.

ècontra tamen ipſi quoque naturę tam fortia & valida conſeruatiua data ſunt, vt Tartareæ illi generationi commodè obuiam iri queat, ita, vt pro ſuo nutu dominari minimè queat, ſed omninò cedere cogatur. Quod verò in ſuo Archeo homo non habet, id ex Archeo naturæ ipſius extra hominẽ poſitæ mutuetur. Et hoc ex terrâ enaſcitur. Proceſſum ergò de conſeruatiuis talem hoc loco attendite. Videtis, Struthiocamelum ferrum, chalybem & cuprum concoquere & conſumere, vt pyrũ vel nucem. Canis os coquit & digerit non tardiùs carne. Merula araneas deuorat, & coquit velut ſemen cannabis. Ciconia ranas ac ſerpentes & inſecta nocentia alia degulat: quæ omnia ipſi bono cibo & alimento ſunt. Horum exemplo ſcire debetis, iſto fine Medicinam quoque homini datam eſſe, vt ſtomachus ipſius ad coctionem eius quod aſſumit aut ingerit, roboretur. Exemplum. Tartarus in hominem ingeritur. Iam verò ſtomachi officium eſt, vt illum coquat, ſeparet, & expellat, ſicut ſuperiùs dictum eſt. Id ſi ex ſeipſo minimè poteſt quidem: tamen is eò deducendus eſt, vt à nullo veneno quoque lædatur. Sicut merulæ non nocet aranea, ciconię ſerpens. Tentandum ergò eſt, ventriculum in hunc habitum deduci, vt Tartara illa concoquere & conſumere poſſit, non minùs, ac ſtruthiocamelus ferrum. Vtreque enim coctiones poſſibiles ſunt, in homine, in ſtruthiocamelo. Si ergo Medicus cõſeruationem ab iſtis Tartareis morbis præſcribere velit, ſtomachũm primò eo rediget, vt omnia, quæ in ipſum ingrediuntur, conſumat, non ſecus ac ignis conſumit ligna. Id fit per rectificatiuum, confortatiuum, alteratiuũ & fortitudinem ſtomachi. Aliis enim modis id fieri non poteſt. Hoc autem vt probè intelligatis, conſeruationis modos duos vobis proponam. Vnus ipſius ventriculi eſt, vt diximus. Alter eſt Tartari adimendi externi, ne is aſſumatur. Conſeruatio ipſius ventriculi procuratur per acetoſa eſurina. Hęc duplicia ſunt: *Naturalia, Artificialia. Eſurinum acetoſum* eſt Medicina, quę ſuâ naturâ ventriculum adeò famelicum reddit, vt cibos etiam inſolitos appetat. Quod autem appetit, id excoquit & digerit: Sed vt *Acetoſum* pleniùs intelligatis: ſcitote, acetoſum Naturale acetoſum fontale eſſe, vt ſunt Acidulæ. Acetoſũ artificiale eſt acetoſum vitriolatum. Sic in ſolâ aciditate potentia digerendi res, quas diximus, conſiſtit. Acetoſa fontalia ſunt naturales acidulæ, quarum vnæ alteris ſubindè præſtantiores ſunt. Acetoſa artificialia ſunt ex mineralibus metallorum & ſimilibus. Et quamuis quidem dici ſoleat *Acetoſum vitriolatum*, tamen eſt cuprum Veneris vitriolatum. Cuprum etenim eſt vitriolum. Si ergo aciditas ex cupro extrahatur: tunc is, qui illâ vtitur, cuprum digeret. Sic fit cum cæteris omnibus vitriolatis metallorum. Ideò, ſi dicatur, Struthionem omnia metalla edere, ita intelligendum eſt. Nam in omnibus ſunt acetoſa vitriolata, ſolum aurum vitriolũ non agnoſcit. Huiuſmodi Acetoſitatem Eſurinam Struthio in ſuâ naturâ ac proprietate conditam habet, vndè talia etiam digerit. Homo autem illam in ſeſe non habet. In ipſum tamen illa induci & ingeri poteſt, vt ſimiliter digerat id, quod per proprietatem tamen innatam digerere nunquam poſſet. Ideò porrò ſcire vos velim, thermas acetoſas, huiuſmodi vitriolatas naturas habere, ſpecie tamen multiplici. Quot enim ſpecies colorum: tot etiam aciditatis, nec eius vna tantùm ſpecies eſt. Vnum tamen acetoſum fontale, quod prę omnibus, quæ in Europâ cognoui prædico & extollo, inueni in *Egendin* apud S. Mauritium, cuius ſcaturigo menſe Auguſto acetoſiſſima profluit. Hanc qui pro Medicinæ modo potat, is perfectam ſanitatem adipiſcitur, & nec lapidem vllum, aut arenam, nec podagram, nec Arteticam nouit, aut incurrit vnquam. Per ipſam ſiquidem ſtomachus adeò corroboratur, vt Tartarum digerat nihilò ignauiùs, ac Struthio ferrum, merula araneam. Nec verò Tartarum ſolum, verùm & alia in homine morbos ſuſcitãtia, quorum materia prima in cibo & potu ſita eſt. Primę hę materię vniuerſæ, quales quales ſint, conſumuntur. Et quemadmodum ligna promiſcuè omnia, curua, recta, ęqualia, nodoſa, in fornace ardent: ſic idem quoque in illis ventriculis contingit. Genera autem acetoſitatis fontalis duplicia ſunt: vnum in acetoſitate ſuâ percipitur: alterum in illâ non percipitur, & tamen vnica eſt proprietas. De hoc notate, quod non minùs digerat, ac ipſum acetoſum. Nam ab exemplo documentum ſumite. Ignis non ſemper ab igne incenditur, ſicut ignis è ſilice excuſſus: ſed ardet interdum ignis à nullo igne

Struthiocamelus ferrum coquit: Canis os Merula araneas. Ciconia ſerpẽtes.

Stomachus hominis vt confortandus.

Conſeruatio cõſiſtit, vel in ipſo ventriculo, vel in Tartaro demendo.

Eſurinũ acetoſũ quid, & quotuplex.

Acetoſũ Naturale quid. Acetoſũ artificiale quid.

Aurum vitriolo caret.

Acidulæ Egendinę omnium præſtantiſſimę ad ſtomachũ.

Acetoſitas fontalis duplex, perceptibilis, non perceptibilis.

igne causatus, velut fit à Sole, à fricationibus, &c. Et tamen hic non minùs ignis est, quam à silice excussus. Eadem hîc quoque ratio. Nam si illud in stomachum venerit, operationem eandē edit, quam acetosa perficiunt: Porrò *Acetosa* illa *occulta* sunt fontes, naturâ ac dotibus mirabilibus insigniti, à cęteris aquis modis multis distincti. Et plerumque existunt in iugis montium editissimis, in saxis ac rupibus, in cacuminibus niuosis, longè supra terram, bolum ac lutum, in solis arenis, saxis & lapidibus. Horum vnus *Rhenus* in suâ scaturigine est, & Albis, & his similes ferè aquæ omnes, simili scaturigine prorumpentes. Quomodò verò pleniùs cognosci possint, tradendū Philosophis relinquo. Nec enim tractationem vberiorem præsens locus permittit. Fas enim est Medicum Naturalem esse, & ista talia cognouisse priusquàm Medicum agat. Nam cùm natura ipsa huiusmodi arcana per artem propriam non hominum industriam operetur & perficiat: Medicus eadem apud ipsam quoque naturam explorabit, & quænam ac qualia ipsa componat, decoquat, præparet, perquirat, & eius pharmacopolium, pyxides, scatulas, vascula, &c. in omni orbe, in montibus, in saxis & rupibus, in arenâ, adeóque vbiuis visitabit. Naturæ enim officina amplissima est, cuius remedia quoque prętantia sunt & auxiliaria, valdéque salutaria, nec vllâ pecuniâ venalia. Nec enim mercede datâ ægros illa sanare solet, sed porrectis medicinis. Et hanc officinam deinceps visitatoribus & doctoribus commendo.

Occulta acetosa quæ & vbi sint.

Rheni & Albis, quæ origo.

Naturæ officina quàm illustris.

Vt autem porrò de acetosis artificialibus loquamur, scire vos velim, in ipsis mineralibus huiusmodi acetositatem sitam esse. Ars verò, quæ situm eius demōstrat, *Ars signata* est. Acetositatem verò istam quæ ars extrahat & eliciat, alia est, ac *Alchimia* dicitur, quæ acetosum à dulci separare docet, & vnūquodlibet in proprium suum corpus minimè Permixtum reducit. Sic acetosum quoque artificiale præparatum est. Sed iam opus est, vt processum *Inueniendi*, & processum *Separandi* aliquantùm vobis explicem. Et quanquàm ista scholasticalia sint: tamen, quia hoc doctrinale ipsum scholasticale nec nouit, nec intelligit: æquum est id à me proponi. Quod hoc discursu fiet. *Ars signata* seu *consignata* manifestat & prodit omne per signa externa, quicquid in hoc isto corpore positum sit, adeò vt per externa signa & signaturas perspiciatur, quænam minera sit auri, quæ argenti, quę cupri, &c. Et ars hæc membrum ipsius Astronomiæ est, adeóque aditum ad medicinam præbet. Quod si hic describere vellemus, quo pacto illa signa inueniantur & capiantur, hoc certè capitulū modū duorum librorum excederet. Hic satis sit, me vobis explicasse, quòd beneficio artis *Signata* interiora per signa externa cognoscantur. Veluti per ardorē vrtica, per amaritudinem gentiana cognoscitur. Quòd ad Separationem attinet, scientia Alchimię est. Illa docet extrahere, cogere, & vnumquoduis in vas suum peculiare separare. Iam verò acetositates variæ sunt. Sunt in metallis, in gemmis, in marcasitis, in cachimiis, in chimolea, &c. Vnumquodlibet autem genus suam artem, suum extrahendi modum habet. Quæ omnia vt à verbo ad verbum explicentur, præter tractatus huius institutum est. Hoc hic attendite: si cuprum sine corrosiuo frangitur & resoluitur, vitriolū habetis. Ex isto pręparate *Quintum* esse, oleum & ipsius liquorē. Ita quoque acetosum Veneris perfectum est, adeóque arcanum in istis rebus, de quibus dixi. Idem cum cæteris quoque metallis facere debetis. Venus autē & Saturnus in acetosis virtutibus supremi sunt. Postea chalybs, tandem stannum. Mercurius in *Adeptâ* philosophiâ inter Metalla non numeratur. Porrò cum cæteris mineralibus, marcasitis, cachimiis, montanis, chimoleis, ita comparatum est, vt opus sit, ipsis primò sulphur adimi, ac liquorē mercurialem, solúmque salem retineri. In isto enim sale existit *Acetosum* artis, & extrahitur ac præparatur in *oleum*, *liquoremq́, acetosum*. Hi igitur processus sunt & arcana, quibus vtentes à morbis Tartareis præseruantur, si vniuscuiusq; *dosin* & *quantitatem*, quam Medico pro conditione personæ decernendam relinquo, obseruent & adhibeant. Si autē Tartarū iam dudum quis concepit: vt idem per conseruatiua, quantum quidem fieri potest, iterùm expellatur, opus est, ordinem curationis in punctis nonullis coniungi. Sic lauarę cum additâ curâ, curam perficit & absoluit. Sic lotio cum curâ, conseruatiua quoque perficit ita vt exquisitiùs penetrent, nec in stomacho saltem coquant, excoquant, digerant, consumant, verùm etiam in vniuerso corpore huiusmodi digestionem procurent. Sed ista

Acetositas in mineralibus sita est.

Ars signata quid?

Alchimia quid faciat.

Acetositas in variis est.

Cuprum quomodo vitriolum fiat.

Quę metalla quibus acetosiores

Dosis Medico definienda debetur.

ista omnia Medico perito commendo Nec enim calamo omnia definiri & adamussim delineari queunt.

CAP. XVII.

De Curâ Tartari in primâ Materiâ nondum coagulati, quocunque vniuersi corporis loco existat.

Cura primæ mat. perficitur balneo & potione.

CVram egressuris nobis primò opus est, vt exordiamur à primâ materia Tartari, antequam is coagulatus sit. Compertum autem vobis sit, Tartarum in primâ materiâ non minus paroxysmos & dolores ciere, quà in coagulatione. Nã ex primâ materiâ Tartari varij morbi oriuntur, qui hactenus multos seduxerunt. Sed quod ad curationem primæ materiæ attinet, scitote eam prefici *Balneo* & *potione*. Balneum adhibetur, vt corpus incalescat, ac calidum maneat, ac calor iste simul humectet, non exsiccet, siue Balneum id naturale sit, siue artificiale, Medicinam etenim primam materiam expulsuram, oportet externum calorem & humiditatem habere: aliàs lentè procedit operatio. Cum Balneo autem ipsa medicina continenter iungi & procedere debet. Ipsam quoque medicinam eiusmodi esse decet, vt tam cibus quàm potus remedii vim habeant, hâc de causâ, quòd nimirùm cibus ac potus per vniuersum corpus distribuuntur, & ab omnibus membris atttahuntur sub specie alimenti. Sic ergò cibus ac potus vniuersũ corpus peruadunt, nec locus vllus ipsis inaccessus est. Dum verò nutrimentum mébra omnia permeat; quicquid in corpore est, id inuenit & attingit, siue id bonum sit, siue malum. Hinc enim nutrimẽtum proximè iungitur. Iam si nutrimentum simul Medicina est; tunc Medicina morbum attingit, quocunque corporis membro ille lateat. Commodiùs enim & directiùs morbus inueniri non potest per directorium aut indicem vllũ, quàm per nutrimentum. Fas ergò est, cibum ac potum certam contra Tartarum medicinam habere. Si ergò contra primam materiam Tartaria medicina sunt, nulla in toto corpore Tartarea prima materia relinquitur, quæ nõn peruestigetur, & inueniatur, & expellatur. Vt verò nutrimenta Medicina fiant, danda ægro omnia sunt, quæ appetit ac desiderat, siue carnes sint, siue pisces, siue vinum &c. nullo excepto. Nam quò vehementior appetitus, eò auidior tractatio omnium corporis partium, & ipsius nutrimenti deductio promptior & incitatior. Et licèt cibi quidem illi ac potus insalubriores existant id tamen curari non debet. Hoc enim saltem fine ministrantur, vt dirigant ac ducant, penetréntque, ac locũ Tartari & doloris occupent. Adeoq; si præparentur eo modo, quem iam tardemus, medicina fiet, sicut *Tyrus* in Theriaca. Nec enim is hoc fine assumitur, vt ipse sanet ac curet, cùm venenũ sit; sed tantum, vt vehiculum sit, & corpus penetret peruadátque, simúlque secum rapiat virtutes reliquas sibi adjectas & per compositionem implicatas.

Alimẽtũ omnes partes alluit.

Nutrimẽtum Tartari medicina esse debet.

Appetitui permiscue omnia danda.

Nutrimenta desiderata citius penetrant.

Iam, quia superiùs diximus, Tartari materiam primam Balneis & potionibus curari: scitote, balneum constare non debere, vel ex sulphure, vel ex vitriolo, vel ex alumine. His enim speciebus & ingredientibus, omnibus carere debet Balneum, siue Naturale sit, velut Thermæ, siue Artificiale. Ex omnibus autem Balneæ piperinæ præstantissimæ & nobilissimæ sunt; sicut his proximæ Tœplizenses in Bohemiâ non procul à Grauppen versus Brixam distantes. Factitiæ Balneæ ex aqua pluuiali niualíque, aut ex rore, quæ optimæ sunt, cum aquis aliis permixtæ parari debent. His incoquendæ sunt folia raporum, cortices eorum, vel ipsa integra, pastinacæ, folia carotarum vel radices, chamomilla, tapsus barbatus, cumprimis huius folia, betonica tam purpurea quam alba, prunella, Aquilegium, raphanus syluestris, Artemisia: Cæterarum herbarum nullus vsus est. Quod enim enumeratæ non præstabunt: id reliquæ multo ignauiùs confectum dabunt. Ex illis ergò balneum consueto more parandum est; cuius modum fusiùs describere superfluum sit.

Balnea Tartari naturalia qualia esse deceat.

Piperinæ thermæ optimæ contra Tartarũ. Thermę Tœplizenses. Bal. Artificialia qui paranda.

De *Potionibus* hoc tenendum est, tam cibus, quàm potũ, vno potionis vocabulo intelligi. Cuius rei hęc causa, quòd cibus in potum reduci debeat, nec cibus, qui dentibus mandatur, maneat. Ab eo n. stercus, ac Tartarus, excrementúmque corporale ita separari debet, vt solum nutrimentum assumendum supersit, nec hoc cum Tartaro & excremento relinquatur. Quod dum fit, potio emergit ex illis omnibus, quę cibus erant. Vinum per se potus est. Separatio autem ila hoc modo fit. Pro nutrimento elige carnem. Vt verò caro medicina fiat, ita paretur. Adiice ipsi Aquilegium spinosum, viscũ

Potio cur cibum quoque includat

Caro vt paretur in medicinam.

quercinum, Alkali de dura glacie. Et cum istis carnem præpara. Iam in medicinam satis redacta est: Cuius Receptum tale est:

℞ Carnis minutim velut pro farciminibus incisæ ℔ ij

Aquilegii spinosi, Visci quercini, an. M. ij.

Vtriusque Alkali an. ʒ. ß.

Alkali glaciei duræ ℥ ß ʒ j.

Misceantur, & indantur in cantharum cum certo salis additamento. Is obturetur, & ferueat in Balneo Maris, donec in iusculi formam abeant. Hoc præbe. Vnâ cum iusculo hoc potes etiam ministrare appetitus gratiâ cibos alios, velut pisces, &c. principale tamen semper id esto, in quo tota cura posita est. Hoc Receptum sufficit ad materias primas omnes expellendas, quâcunq; corporis parte lateant. De potu verò hanc separationem teneatis, vt & vinum ipsum à corporeis excrementis separetur, nimirum à fecibus & Tartaro, & cum medicina ita præparetur, vt simul potus & medicinæ formam ac rationem habeat. Id hoc modo fit. Autumni tempore vini separatio instituenda est. Hoc ita accipe. In musto vini omnis prima materia adhuc confusa est, maximè quoad Tartarum. Vt autem in primâ materiâ maneat, adiici ipsi debent illa, per quæ in primâ materiâ conseruetur, quod prima adhuc materia est. Id vinum posteà qui bibit, in eo Tartarus nullus generatur. Et licèt quidem Tartarus aliquis in dolio adhærescat, in corpore tamen minimè adhæret, sed extra hominem expellitur. Res verò, quæ id præstent, sunt *Benedicta gariophyllata, Aquilegium spinosum, Cardobenedictus* & similes. Non quod *Curatiuum* saltem Tartari in primâ materiâ sint, sed etiam *Conseruatiuum*: quæ suo Encomio satis celebrari non possunt.

Vinum vt separetur, & medicina fiat.

Benedicta Aquilegium, Cardobenedictus quid præstent.

Receptum aliud.

℞ Ol. de gran. Iuniperi cum qluoribus mensuras x.

Aquarum spinosi aquilegij.

Capillorum Veneris an. mensur. iij.

Vini in musto mensur. 200.

Vnà deferuescant. Hoc præstantius priore. Hâc ratione prima materia Tartari, sicut dictum est, expelli debet. Quod si aliud quoque ad Tartarum conducens noueris, simili modo idem applicare potes. Nec enim solus ego artes omnes calleo, sed sunt & alij, qui artes nôrunt, & periti sunt. Administrationis tamen processus dictus palmarius est: vt qui in omnibus Tartari generibus quoque Regiminis ac diætæ loco obseruari possit. Hunc ergò processum, vt sedulò & diligenter excutias & ediscas, studiosè operam dabis.

CAP. XVIII.

De Curâ Tartari in formâ Tartari & arenæ, quocunque corporis loco sit.

DEscripta in præcedenti capitulo Methodus obseruari etiam debet in *Expulsione Tartari*, de quâ hoc capitulum tradet, hanc ob causam, quòd semper prima materia Tartari præsens quoque sit, quę vnâ operâ simul auferenda est, ne de nouo quid argumenti & coagulationis instituatur. Generale autem in curâ præceptum tale est, vt quæuis medicina innatâ vi Tartaro ita aduersetur, vt illum dissoluat ac destruat adeò, vt fiat ceu liquor, aut viscus, aut mucilago, nec vnquam iterum coagulari possit. Destructio ea si facta sit, tunc natura ipsa illud expellit. Ideò hoc casu id saltem accurandum est, vt talia administrentur, quæ istiusmodi *Arcana* contineant. Videtis enim artes & secreta quædam externa esse faciendi aquas, quæ ferrum ita frangant, vt ferrum denuò fieri non possit. Similiter & cuprum & metalla alia ita dissolui queunt, vt, quod fuerunt, iterum fieri non possint, aut ad pristinam suam naturam reduci. Et licèt huiusmodi quidem secreta ad hominis salutem non faciant, sed mortem accersant; tamen à me exempli saltem loco adducta esse putabitis, non vt remediorum loco vnquam adhibeantur, sed vt per ista doceatur, medicinas similes alias quoque existere, quæ Tartarum soluendi vim habeant, sicut Aqua fortis ferrum. Et ista non quidem corrosiua sunt, sed genuina remedia. Si enim Deus res quasdam creauit, quæ ferrum lapidesq; &c. comminuant, soluant, in liquorem reducant: in salutem hominis quoque res necessarias creauerit, vt per eas Magnalia Dei cognoscantur & celebrentur. Hoc ergò nostri muneris ac officij est, vt ista Dei mysteria in Naturâ peruestigemus, nec desides otio torpescamus, sed Medicinam factitaturi alacres & peruigiles simus, & scholam veram ac genuinam adeamus. Fundamentum ergò Tartarum eiiciendi in his punctis positum est, vt ea mysteria

Tartari solutio est eius curatio.

Aqua ferrum soluentes.

Arcana soluendi Tartari qualia sint.

mysteria & arcana adhibeātur in quibus vis sit ac efficacia resolutionis, dissolutionis, destructionis. Hâc enim viâ Tartarus totius corporis concutitur & adimitur. Is in corpore duobus modis succrescit ac generatur; vel enim sub formâ Tartari adhæret: vel sub formâ arenæ, quales sunt lapides findentes & scindentes. Curæ autem processus consistit in regimine primùm: posteà in balneo, omni omninò ratione quâ diximus. Cum illis remedia quoque administrari debent, manè & vesperi, prout ipsa necessitas poscit vel rariùs vel frequentiùs ipsa adhiberi. Præparatio porrò medicinæ ea est, vt illa ex lapidibus sit, & primò in liquorem reducatur, qui denuò in lapidem reduci non possit, sed in coagulatione penitus consumatur & tollatur. His præstitis, medicina parata & commodata erit. Iam verò momenti nihil in eo positum est, vt longa & promissa recepta conscribantur, & in illâ res multiplices congerantur. Hic rhombus est, vt id bene præparetur, de quo diximus. Præsidia verò, mihi idonea visa, hæc sunt: *Oculi Cancrorum*, *lapis Iudaicus*, *lapis Lyncis*, *lapis Lazuli*, *lapis spongiæ*, *lapis aquilæ*, *lapis glaciei &c.* Nec opus est, vt iunctim omnia assumantur, sed vnumquoduis seorsim & per se satis est. Præparatio enim ista perficit, & ipsum Receptum eadem integrat ac complet. Vbi iuxtà hoc quoque tenendum est, quòd ad Tartarum radicitùs euellendum *Radices*, *herbæ ac semina &c* satis fortia non sint: sed oporteat similes lapides assumi, sicut recensui, quorum plures quoque existunt quàm quos enumeraui. In his enim Tartari expellendi virtus posita est. Recordari verò vos velim, *scientiam signatam* ista per signaturam demonstrare & probare, quæ signatura in prædictis lapidibus est, quod Tartarum eiiciendi vim illi possideant. Qui ergò Medicus esse volet, is opus habet, vt primò signaturam Tartari sciat: posteà signaturam medicinæ quoque teneat, ita vt signaturæ vtræque in vnam Anatomiam coniungantur, & in vnam Cosmographiam reducantur. Sic enim si signaturam habueris, corpus id quoq; habebis, in quo mysterium, quod Tartarum pellit, latet. Id verò corpus destrue & solue hoc modo. Destilla essentiam vini nouies. Posteà recentes lapides calcina, & illos in essentiâ illâ vini resolue, & dissoluetur velut sal in aquâ. Tandem id destilla: & quod in fundo subsidet, id permisce cum nouâ essentiâ vini, sublima, donec vniuersum ascenderit. Iam corpus illud fractum & destructum est, & tutò, vt dixi, præparato vti potes. Conari autem minimè debes, vt liquorem ab essentiâ vini separes. Illa enim plus præsens commodat, quàm separata. Iuuat enim penetrare, inuestigare, dirigere, ac efficacius operatur in Tartarum ac arenas Tartari interioris, quem liquat, & in mucilaginem resoluit. Quanquàm frequenter accidat, Medicinam celeriter operari, Tartarúmque ita festinanter suo loco cedere, vt prius resolui non possit, sed Medicinam effugiat, & ante completam operationem abscedat. Et hic processus studiosè attendendus est. Hoc enim ordine & methodo Tartarus omnis in vniuerso corpore inuaditur & expellitur, Medicinâ ad eius expulsionem satis validâ & robustâ. Et licèt quidem non multa recepta administrentur: sufficientia tamen ea sunt ad quæuis genera Tartari istiusmodi. Vnumquoduis enim simplex per se satis est. Quod si compositum fieri debeat: simplicia iam iterum sufficientia sunt, ex quibus Recepta componi & concinnari queant. Itaq; vt latiùs & profusius hoc capitulum deducatur, præter vsum est.

Tart. forma duplex. Tartarus, Arena. Arcana Tartari e lapidibus petita. Arcana Tartari quę sint. Radices, herbę, semina ad Tartarū infirma. Ars signata medicinae necessaria. Præparatio mysterij qualis. Simplex quoduis ad Tartarum sufficit.

CAP. XIX.

De Tartari expulsione è Iuncturis, Articulis, Rastetis.

Aliquoties hactenùs mentionem feci de Tartaro, quòd generetur etiam in articulis, vbicunque sint in corpore, Item in iuncturis & ossium commissuris, intra quas ille se insinuat. Velut intra aurem & cranium, intra hoc & nasum, intra nasum & cartilaginis apicem, & generetur in Rastetis manuum pedúmque. Ac in omnibus totius corporis locis quidem generatio illa fieri potest, vbicunque commotiones & connexiones duorum membrorum sunt, aut concauitates lacertorum ac membrorum &c. Vbicunq; ergò huiusmodi Tartara vigent, ibidem quoque Arthetica, Podagra, Chiragra, Genugra, Schiatica, & articulares dolores alij gignuntur, quâcunque id corporis in regione fit, siue in dorso & eius spinâ, siue in costis &c. Iam vero Medici

Tartari articulares sedes.

versum prouerbialem decantant.

Nescit nodosam Medicus curare Podagram.

Qui tamē planè ineptus & incōditus est. Nec enim Podagra nodosa est, sed Tartarosa. Grana etenim illa sūt grana Tartari: ita vt meritò cōuenientiore nomine dicatur Tartarus. Tum & vocabulum, *Medicus*, in versu otiosum est. Illi enim qui se Medicos vocant, Tartarum autem curare non possunt, Medici haudquaquàm sunt, sed sunt *Roades* hoc est, Medici veterinarii, qui nondum maturuerunt, sicut pruna syluestria ante autumnum. Itaque, si (qui tamen minimè sum) poëta equidem essem, versum istum hoc modo emendarem.

Versus prouerbialis de podagra ab autore emendatur.

Nescit Tartaream Roades curare podagram.

Qui elegantiorem optat, ille eum condat, Porrò in hoc capitulo institutum meum est, docere, qua cura *Tartarus Podagricus* expellatur. Eo n. adempto & remoto, podagra quoque abscessit. Vobis autem mirum non videatur, quòd tam breui capite tam magnum morbum curare doceam. Caput quidem, fateor, breue est, sed plus vtilitatis àc fructus fert, quàm omnes tractatus aut libri, vnquam conscripti & editi. Quòd verò præter hoc caput alium quoque peculiarem de Tartaro tractatum ediderim: factum id est ad podagræ originem & causam pleniùs explicandam. Summum autem & nocentissimum in Tartaro est vltima materia podagræ. Quod si quidem podagræ causas alias vniuersas sumas, & Tartarum omittas, nihil quicquam proficias. Itaque cum institutum meum sit, Tartarū expellere, qui inter causas, primas tenet: omninò in hoc libro ille cum cæteris generibus coniungi debet. Hîc iam Methodus ac processus est, vt balneum non admittas, quanquàm id ratione Tartari conuenire videatur. Nam & noxium & aduersum est propter alias in podagrã concurrentes causas & circumstantias. Diætam tamen præscriptam obseruare ac tenere potes; quia raro podagra est, quæ plura Tartari genera non contineat, præter illud, quod in iuncturis, articulis & dictis similibus locis continetur. Vnicum ergò præsidium expectari potest à resolutione & destructione *Tartari granulosi*, quem Roades nodosam vocant podagram. Ita verò granula ista resolues, vt in formam mellis aut zuccari inspissati reducantur, & resolutione

Processus podagræ quis.

Balneũ podagræ obest.

Resolutio Tart. granulosi cura podagra.

illa consumantur, & consumptione articuli indurati, dislocatíue ac incuruati iterum extendantur, emolliantur & relaxentur, ac in pristinam naturam redeant. At quia ad dislocationem illā plura requiruntur, quàm cura tantùm Tartari granulosi: ideò reliqua in libro de *Podagra* edito pluribus traduntur, hîc minimè altiùs repetenda. Ex mysteriis autē seu arcanis, quæ Tartarum podagricum resoluunt, quinque mihi nota & explorata sunt. Quorum etsi quidem quoduis seorsim per se satis sit: compositionem tamen facilè pati possunt, factam ex istorum aliquot, non omnibus. Licèt autem quinque ista simplicia nominentur, non tamen vnumquoduis simplex per se species est, vt in gummi: quorum etsi plura sint, sunt tamen *gummi*. Ad hoc exemplum cętera quoque æstimanda sunt. Quinque verò ista ita nominantur: *Gummi*, *Resina*, *Marijana*, *Masticatorium oliuum*, *Tereniabin* extractum. Hæc quinque palmaria sunt, in quorum singulis vis inest omnia Tartara granulata resoluendi in *Liquorem & aquositatem*, quæ consumptioni probè subiecta est. Horum verò pręparatio talis est, vt tam fortiter in eleuationem reducantur, vt post hanc circulari queant, & circulatorium ad minimum vnam septimam circumiuerint. Tunc demùm ista compositio tibi concessa est, vt circulata illa componere, coniungeréque liceat, prout generatio Tartari tibi visa & cognita fuerit. Circulatione istā inunge membra Tartarea, & loca Tartari granulosi, quæ *Roadas* nodosam podagram vocat. Per inunctionem hanc resoluuntur Tartarea genera granulosa, quæ alias resolui non queunt, nec vllâ ratione aliâ per medicamenta edomari, quàm per forìs adhibita. Processum verò, quî inunctio illa fieri debeat, hîc describere nihil attinet. Modus enim omnibus constat; saltem hoc sedulò agatur, vt grana resoluantur & consumantur. Sicut enim Sol aut ventus aquam exsiccat, eámque ita dissipat, vt eius nihil reliquum sit: sic idem hîc quoque fit ab hisce simplicibus arcanis. In illis enim mysteria condita sunt, quæ tartarum podagricum soluendi potestatem habent, non secus ac Sol vim habet liquandi niuem. Coagulatio enim Tartari Podagrici & coagulatio aquæ est vniformis induratio, hoc vno differens, quod coagulatio Tartari calore fit, illa verò à frigore.

Aut. liber de podagra peculiaris.

Mysteria podagræ 5 sunt.

Præparatio eorũ qualis.

Tartarus granulatus solis externis remediis cedit.

Coagulatio Tartari & glaciei vt differant.

Conuenit

Conuenit ergò myſteria ita conſtitui, quæ à calore tantùm coagulatum reſoluant. Et quemadmodùm nix ac glacies à ſole liquantur, & in terram abeunt, ita, vt non redeant: ſic idem hìc quoque accidit. Per arcana enim conſumitur, & in liquidum reducitur, quod in corpus penetrat, à quo tandem conſumitur, vt porrò nullibi iterum prodeat ac conſpiciatur.

CAP. XX.

De lapide Veſicæ ac Renum.

ÆGritudinis huius, nempe lapidis veſicę & renum, curam tradere res ardua ac magni laboris eſt. Quodcunque verò vel ex ipsâ Naturæ luce, vel ab ipsâ experientiâ magiſtrâ hauſi ac didici, id hìc explicabo. Medicos autem vniuerſos admonitos velim, vt incolis earum regionum, quibus ipſi Medici præfecti ſunt, præſeruationem fidelem & integram communicent, ne fors ex negligētiâ immanis iſte Tartarus, res adeò perniciosa & mortifera in homine gignatur & ſubnaſcatur. Nam & nos hoc capitulo ſedulò explicabimus, quonam modo tyrannus iſte adeò ſæuus euitari & expugnari queat. Inficiàs quidem non eo, cauſam lapidum & Tartarei tyranni in homine, etiam à bono cibo potúque oriri. Sed & principia præthereà alia ſunt eiuſdem, velut & iam inclinatio & diſpoſitio naturalis hanc generationē cauſantur. Iſta verò utut ſe habeant, ſcire debet Medicus & intelligere, quæ Tartari ſuæ regionis Natura ac conditio ſit: vt indè diſcere & conſtituere poſſit Tartari tàm præſeruatiua quàm expulſiua remedia, quibus ille quotidiè expellatur, nec in actum erumpat, aut in materiam ſuam vltimam deducatur. Hoc enim fraternitatis ac Chriſtianitatis officium eſt, quo proximi ſalus promouetur. Æquū enim eſt, vt quam tibi menſuram dari optes, eandem alteri quoque ipſe des. Si verò iam dum eo res deuenerit, vt lapis iſte ſeu Tartarus *Marmoreus* aut *Silicetus* euaſerit: hunc teneri proceſſum opus eſt. Balnei, cibi, potus ea ratio, is ordo tenendus eſt, quem præſcripſimus. Sic nimirùm & cautiùs procedetur, & ſi quid lapidis adhæſit, ſecedet commodiùs. Vt verò lapis ipſe inuadatur & oppugnetur, ſcire debetis, *Fel terræ*, quod lapidem deſignat, illum ſuo tempore adimere, licèt nullâ celeri curâ. Eius receptum tale eſt.

Medici officiū in calculo prę cauēdo.

Lapis renum & veſicæ hoſtilis tyrānus.

Curatio lapidis qualis.

Fel terrę myſteriū lapidis.

℞. *Olei fellis terræ althalizai correcti ℥ij. Liquoris Lyncis, ſpongiæ, Iudaici cancrorum an. ℥iij.*

Miſce, & per menſem circula. De hoc potandum præbe, quò plùs eò meliùs. Vrinam collige, & ſedimen congela ſeu coagula in vnam maſſam. Sic & lapidem inuenies, & eius omnem magnitudinem molémue. Et in hoc Recepto acquieſce. Meliùs enim aliud non noui. Nam præſtantioris inuentio cuiuſuis experientiæ & benedictionis diuinæ eſt. Is ſua dona dat cui vult. Nec vniuerſa Deus dona ſua vno die effundit. Porrò autem nonnulli lapides cum malis aliis quoque concurrunt aliquando velut cum *vlceratione*. Eos curabis per oleum Antimonij & Apodeldoch in exterioribus, velut & per *Balſamum Hypericonis*, quem in Chirurgia meâ deſcripſi: item per Balſamum Tartari Acatiati: quibus omnibus ſucceſſu & euentu feliciſſimo vtêris. Porrò operam quoque dabis, vt deinceps conſerues, eo modo, quem in initio capitis præfiniui, ne in poſtero tempore lapis alius renaſcatur, & dolor poſterior priore truculentior fiat. Poſtremò enim non in principio mala grauiſſima incumbunt, quæ tandem mors terminat. Sed artes quidem aliæ quoq; ſuperſunt, veluti ſunt ſectiones. Quæ ſi benè cadunt, quis eas vituperabit? Magna tamen pars eorum, qui iſtas tractant, ſuo priuato commodo velificantur, qui rarò ſecant, niſi priùs mercedem mediam abſtulerint. Vtcunque ergò ſuccedat ſectio, iam pars pecuniæ dimidia, vel ea tota ab ipſis recondita eſt. Id in iſtis impoſtoribus latu indignū eſt. Nam cùm videant, impunè omnia omnibus licere: ad ſcindendum promiſcuè omnes irruunt, vtcunque alea cadat. Si ars non prodeſt ægro, prodeſt tamen marſupio. Hanc illi ſuæ profeſſionis ſūmam habent. Tales plerique ſunt Balneatores, raſores, chirurgi, & his ſimiles alij. Sic ergò Medicina ſpelunca latronum fit. Quin ipſi quoque Doctores tā periti & induſtrij non ſunt, vt rem & malum ipſum penitiùs cognoſcant, cùm tamen per ſigna à me deſcripta, probéque ipſis attendenda, dignoſcendorum affectuum tempus ac inſtrumenta ſufficientia haberent, & vrinam noſtro more, non ſuis ſpeculationibus iudicare facilè poſſent. His tamen omnibus ſpretis, ſatis ipſis eſt,

Cura lapidis cū vlceratione qualis.

Apodeldoch remedium lapidis cum vlceratione.

Sectio lapidis veſicę.

Temeritas quorundam in ſecando calculo

Medicina ſpelunca latronum. Medic. repreſſio.

in asinis superbè incedere, laureos ac florenos condere, suísque chirurgis ac balnearoribus assentatoribus mediam partem extorquere ac procurare. Hinc fit, vt nouissima primis semper deteriora reddantur. Si salus non procurarur ægro: ar loculis corraduntur aurei. Verissimè ergò dicere liceat cuipiam Medicinam hodiè nihil esse, nisi imposturam, nisi nugas, nisi phanrasiam: cùm nulla à quoquam opera, quæ probam sustineanr, & per quæ ars stabiliatur, edantur. Er hęc qui seriò & inrimè pensitat, is facilè videt, quantis imposturis & vanitaribus omnia fœdata & corrupta sint. Beatus aurem ille, ex prauis bona qui seligere nouit. Beatus ille, qui in loco *Sareptæ* sedet: is non fallitur. Apagè hanc legem aur licentiam, quòd de homicidio admisso Medici responsionem nulli debeant. Hæc impunitas iam quemuis agasonem Medicum fecit. Procul aurem & hunc morem, pecuniam scilicet numerari pro arte, quæ ægrum interemit.

Medicina hodierna qualis.

CAP. XXI.

De lapide vesicæ, sponte naturæ ex humiditate salis cruoris siue vrinæ cruoris generato.

IAm autem porrò attendite de Tartaro interno, non ex causis externis seu Tarraro externo generato: Is ex ipso corpore, in quo iacet, oritur & emergit. Iam verò æquum est, vt propter curationem generario eius breuiter repetatut, vt eò certiùs & faciliùs intelligarur. Id hoc modo fiet. In corpore liquor quidā naturalis conditus est, qui suam vniuerso corpori humiditatem impertit, fine quâ humiditate corpus viuere nequit. Producamus exemplum. Huiusmodi humiditarem in se terrâ quoq; habet, per quā sustentatur & vegetatur, vt fructus proferar, quos aliàs proferret minimè. Iam verò illa humiditatem hanc ab aquâ desumit, quæ rerram ipsam permear, & poros eius omnes peruadit ex parte vnâ; & porrò etiam ab impressionibus olympi, per imbrem, rorem, &c. vnde terra extra, hoc est, in superficie humectatur, & Elemenrum aquæ eam infra superficiem humectar. Hisce ergò à liquoribus terra in sua essenria & vigore conseruatur, ita vr ferendis, & gignendis fructibus apta sit. Similis humectatio in ipso quoque homine est: adeò, vt terra ipsius, hoc est, caro & sanguis, ossa ac venæ sine humiditate illâ nihil valeant ac possint. Homini ergò Elemenrum aquæ inest, à quo humectatur. Huic accedit Meteorica impressio, quæ humectat in ipsius superficie. His præconceptis, scitote quod, cū homo caro ac sanguis existar, opus etiam Balsamo quodam habeat peculiari, à quo conseruetur & sustineatur. Is in corpus salis positus est. Sic ergò à sale homo cōseruarur, veluti à Balsamo. De hoc exēplum notare. Simili ratione ipsa quoque terra Balsamum suum à sale haber, vnde conseruatur. Iste sal si suum excrementum emittit, salpetræ inde emergit, &c. Sic in homine quoque, si Balsamus excremētum suum dat, & suas secreationes, tunc nisi virtus expulsiua adsit & expellat, spiritus accedit coagulationis, & ipsum in Tartareum lapidem coagulat. Hi lapides omnium durissimi sunr, & qui dolores omnium sęuissimos concitant. Sicut ergò percensui, hâc methodo & ordine cura institui debet, non ad Tartarum intendendo, sicut hactenùs descriptum est. Tartarus enim iste in Medicinâ peculiaris est: peculiaris etiā eius origo est. Ideóque alius etiam in essentiâ & conditione suæ Medicinæ. Et vt propiùs ad curam descendamus, debet illa procedere ex eo, ex quo ipse quoque morbus prodiit, ex corpore nimirùm, ex quo lapis ipse genitus est. Et licèt hîc sigillarim de solo vesicæ lapide loquar: simul ramen etiam loquor de omnibus locis, in quibus Tartarus adhæret. Nam sicut Tarrarus peregrinus sua loca quærit, sic eadem similiter Tarrarus quoque cruoris quærit. Hoc modo excremenrū Tartari naturalis deorsum ad vesicam abit, descendit ac destillatur, & conuenit in canali vno, qui ad vesicam contendit. Non secùs ac multi imbres desuper cadunt, ac in riuum vnum confluunt, & cum hoc abeunt: ira in corpore quoque idem accidit. Ad curam verò quòd attinet, scire deberis, quòd, vt diximus, ex solo isto Medicina oriatur, ex quo ipse quoque lapis nascitur: hoc est, in cruore situm est mysterium arcani, quo lapis iste dissoluitur, & reducirur in suam primam materiam. Debet aurem cruor è vestigio coagulari in virreâ phialâ per aquam feruentem. Postea suo more optimè calcinandus est, & cum vndâ propriâ extrahendus, & volarilis faciendus, vt nihil de ipso, quod ascendat, reliquum

Liquor naturalis corporis similis liquori terrę.

Terra fœcundatur ab aqua.

Homo à liquore conseruatur.

Balsamus hominem sustentat

Balsami humani subiectū sal.

Balsamus terrę.

Cura lapidis vesicę qualis.

Vnde morbus, inde cura.

Cruor mysteriū lapidis vesicę.

Cruor vt præparetur.

reliquum maneat. Huic liquori quantitatem dimidiam de liquore duræ glaciei adiice, & per syringam administra. Vsq; adeò enim subtiliatur, vt in potionibus penetrare non possit, sed euolet, & ascendat nec descendat. Optimum quidem & conuenientissimum est, vt Regimē & balneum instituas, *sicut dictū est*, & insuper processum Tartari peregrini in vesicâ & renibus obserues. Sed id, quod per syringam iniicitur, negligendum minimè est. Hoc enim arcanum primarium est in lapide Tartareo cruoris natalis.

Syrinx, instrumentum Med.

Sed porrò processum quoque & ordinem alium notate de destructione vniuscuiusque Tartari siliceti, marmorei, &c. quales in renibus & vesica generantur, quòd, quæcunque aurum liquefaciunt, & id in Resinâ soluunt, eadem etiam omnia huiusmodi Tartarea genera reducant ex coagulatione suâ in liquefactionem resinitatis. Etsi verò multis probabile fiat, non nisi per corrosiua id præstari & impetrari posse: mihi tamen certum est, non corrosiua sola aurum reducere. Sunt enim alia quædam etiam simplicia aurum soluentia, quę tamen ex classe corrosiuorum minimè sunt. Huius census est *Manna* extracta ex floribus. Ea si in circulationem datur, aurum reducit. Eodem modo quemuis etiam tartarum reducit, cuius generis sit, si per syringam administretur. Rhombus omnis in hoc situs est, vt illa Tartarum reperiat, attingat & comprehendat. Præterea sunt etiam essentiæ vini Ceneratæ, quæ ipsæ quoque aurum in oleum candidum soluunt. Et quanquàm eius quidem aliquid iterum reduci possit, non omne: ea tamen solutio sufficit, nec in homine iterum coagulatur. Ideò cum virtute expulsiuâ tempestiuè ita agendum est, vt expellat lapidem, solutum, dum in liquidâ resolutione adhuc persistit, si quid verò extra quidem hominem coagulatur, & in suam vltimam materiam iterum reducitur, parum refert. Sic ergò iam Curæ Tartarorum sufficienter traditæ & comprehensæ sunt, modo medicus intelligens & peritus sit, non solùm receptorum scriba, qui artificio solito suo, *Fiat Potus*, imposturas agat. Alio omnino fundamento ac artificio opus est, quàm vt scribatur, *Fiat Recipe*, *& decoquatur secundùm vsum.*

Cura secunda Tartari siliceti, &c.

Aurum etiam sine corrosiuis soluitur.

Manna extracta cum ata aurum reducit.

Essentię vini cineratę aurum & Tartarum soluunt.

CAP. XXII.

Vberior declaratio & institutio præparationis & administrationis eorum, quæ in hoc libello comprehenduntur.

SCribere quidē nobis & docere procliue admodum & facile esset, si præstò offerrentur, qui eadem legerent & intelligerēt. Si enim cū huius sęculi Medicis de vero Medicinę fundamento disserere satagas, idem ferè agas, ac si quendam calceos conficere doceas, qui tamē nec filum, nec modulum an ligneus sit, nec atramentum, quid sit, nouit. Cum tali quodam quis de arte differet, qui tamen ne prima quidem principia degustauit? Sic si ego dico, *Accipe hoc, fac ita*, tunc ignorant illi, quidnam hoc, quidue illud sit, quod facere debeant. Hæc verò peritia sit & intellectus, opificem ipsum suæ artis instrumenta ignorare? Certè non secus res habet, ac si numularium quis se venditet, & monetæ imperitus sit: aut si, qui permutandis & vendendis equis negotiatur, non nôrit equos. Subindè tamen illi ipsi occinere hoc solitant: scribe, vt intelligâris. Imo discant ipsi discipuli, vt intelligant. Vtrùm quæso, horum scribo equidem: an ipsa principia, elementa, fundamenta: An quæ ad hæc consequuntur? Iis equidem loquor ac scribo, qui ipsa iam dum principia assecuti sunt, non tyronibus. Quod si ergò tyrocinia prima ignorant illi: quid cum ipsis explicandâ arte proficias? Baccalaureum esse, & nihil intelligere: Magistrum dici, & nihil scire: Doctorem iactari, & tantùm opinari, id quidem nimis vile & euanidum est. An libri vestri vniuersū Medicinæ fundamentū contineāt, nec ne, id ex vobis quæro? Si omne illud continent: nullius ampliùs indigi estis cognoscendi. Sin minùs, opus certè erit, vt multò plura addiscatis & teneatis, quàm asinos aut Camelos equósue ac Dromedarios ad visitandos ægros ascēdere. Si, medicina tota in vestris libris comprehensa esset, ægri de vobis nullas querelas spargerent.

Med. huius sęculi reprehens.

Opificē artis suę instrumenta ignorare turpe.

Hoc in libro solum Tartarum mihi explicandum proposui: quod doctrinâ duplici confeci. Prima fuit de *Tartaro peregrino*, velut communiore. Altera de *Tartaro cruoris*. Quæ mea Theorica, etsi quidem noua & peregrina videatur: quo tamen fundamento, quâ experientiâ, quibus veritatis momētis mea stabiliam & demonstrem, ipsa litera ac context[9] clarè loquitur, secundùm quē tam mea quàm vestra iudicanda vobis defero.

Tartarus duplex: peregrinus cruoris.

Nec puto quẽquam ita imperitũ & ignarum fore, qui ista nõ intelligat. Tã plana enim ac dilucida mea est Theorica, vt vel à muto intelligi queat. Huic subnexui curas, sicut capitulorũ series docet: Et me quidẽ ipsũ vestrę ruditatis piget, qui ista legitis, nec intelligitis, quæ tamẽ ad artem vestram pertinent. Vnus idem ex Religione vestrâ, ex professione operetur. Quàm verò probrosum Theologo futurum sit, si Euangelistas non legerit, aut de quónam Dauid locutus sit, ignorauerit? Quanto dedecori Iureconsulto erit, si Imperatoris potestatem, voluntatem ac leges is non nouerit? Quæ ignominia hominis Christiani sit, qui Christianismo se addicat, & Christianorũ articulorũ imperit⁹ sit? Nauci hi omnes homines sunt, rei nulli idonei. Quî verò volare auis possit, alis & pennis suis orba? Quî salutari Doctor queat, qui suis, quibus euolet, alis instructus non sit? Ipsa S. Scriptura etiam profitetur, *Fidem sine operibus mortuã esse.* An verò non mortuũ quoq; nomẽ sit sine operibus? Non mortuus sit Medicus sine Medicinâ? Nõ mortuus sit magister sine arte? Vt duo perpetuò iungantur & cohæreant, prouidentia Dei curauit: Fidem nempe & opera: Doctorem & doctrinam: Medicum & Medicinam: magistrum & magisterium. Horum enim nullum per se sine alio subsistit, sed vtraque perpetuò sese consequuntur & cohærent. Vndè rectè etiam exclamatur: *Væ illi, qui solus est. Is si ceciderit, quis ipsum eriget?* Idem hùc quoque quadrat: *Væ enim Apostolo, qui nulla signa operatur. Væ Medico, qui Medicinâ caret. Væ pugili, qui gladium non habet. Væ Christiano, qui operibus destituitur.* Cũ ergò ipsius quoque Dei voluntas hæc sit, vt nihil solitarium agat, sed duo perpetuò iungantur: id sedulò quiuis annitetur, ne solus reperiatur. Solus enim qui cadit, is iacet. Et ista vobis hoc fine hîc propono, ne *solis vos vsque adeò vnum sitis.* Duo enim rem integrant, non vnũ, duplex, non simplex. Sic enim fiet, vt mutuò colloqui possimus, hoc est, legere, & genuino sensu intelligere. Planiùs autem vobis hunc librum declarare non possum, quàm vt primò ediscatis vestræ religionis, professionis & facultatis rudimẽta, principia, & prima Elementa. Qui enim principia ignorat: quid is de fine sciet, aut iis, quæ principia consequuntur. Carnifex quidem Doctor breuem & amicam (vt sibi somniat) admonitionem ad me literis misit, quibus explicat, quàm reuerenter & honestè tot hactenus sæculis Medicina habita & culta fuerit, æquum ideò esse, ne illam tam contumeliosè traducã, aut tot tamque præstantes Doctores, qui arte & honoribus tamdiu præcelluerunt, temerè suggillẽ. Ego verò recordor, consulem quendam in hac vel illa ciuitate maximæ dignitatis ac æstimationis fuisse, & ab omnibus certatim maximis honoribus cumulatum: qui tamen tamdem in crucem actus sit. Idem euentus alios etiam primores mansit. Si ergò nihil situm est in excellendo, sed in honestè faciendo: cur quæso non reprehendi debeat, qui is iactatur, qui non est? Et licèt quidem ignorantia id faciat: nulla tamen ferè ignorantia est, quin eadem tandem conuertatur & patescat. Et decuerat quidem, fabrum illum ad me de Esse, non de Haberi scriptitasse. Insuper & alius ad me scripsit, fabrum illum bonum esse Latinum, ac elegantem Græcum. Sed quod maximè necessarium erat, omisit, nempe, bonum ipsum esse *Medicum.* Sit *Ordinarius* quidem. Interim cùm Ordinarius esse possit intùs, foris, cyaneus aut viridis: tantisper mihi hæc litera mortua erit, dum certiùs quid cognoscã. Quod hoc loco ingemino, vt sciatur deinceps, Medicinam non eo modo docendam discendámue esse, quo hactenus id factũ est: non ordinariè, sed athleticè. Nam hîc cõflictus agitur. Hoc quiuis discatq; teneatq;, opus & nomẽ omninò coniungi ac cohærere debere: ac integrũ minimè diuisum esse. Et tantùm quidem de Tartaro hactenus.

Duo perpetua sunt in rebus omnibus.

Principiorum ignoratio infelix.

Galenistę cuiusdam admonitio ad Theophr.

CONCLVSIO.

SIc ergo tandem, Clementissimi, clementes, dilecti, &c. Domini & amici opera ea absoluta sunt, quæ vobis, &c. summâ diligentiâ congesta, bono ac candido animo dedicare volui: submississimâ reuerentiâ orans, obtestansque, vt clementer placidoq; vultu eadem accipere, & propter charitatem Christianam typis in luccem edere dignemini. Nisi enim illorum publicatio per vestras Celsit. & Clem. procuretur: præ Galenistarum machinationib. illæ lucem nunquam videbunt. Primò quia nôrunt, hoc modo istorum ignorantiam detectum iri.

Secundò

Secundò quæstum & prouentum culinarium deinceps minutum iri. Tertiò, quia ferre non possunt, medicinam passim etiam apud vulgatiores innotescere, ne quid hoc pacto priuato ipsorum venatui decedat. Nec hoc interim cogitant, nihilominùs certos fore Medicos Doctores, etsiquidem quiuis Medicus fiat. Omninò enim necessitas posceret, vt essent, qui aliis institutionem & doctrinam impertirent eius Medicinæ, cuius quiuis peritus esse deberet. Etsi enim medicamenta quidem apud omnes ægros sint: scire tamen debetis, ipsam experientiam & ordinem non cuilibet cognitam & vernaculam esse. Quanquàm & ferre ego & optare possim, quemlibet sibi ipsi custodem existere. Quod tamē aliter prouidentia diuina disposuit: & sua dona viritim sua singulis infudit & impertiuit. Quibus verbis, Reuerendiss. &c. Domini, hoc meum opus, hunc meum laborem vobis vnicè commendatum volo In quo si quid fors ineuidens & minus planum reperietur: id si me certiorem feceritis, summâ curâ & explicatione planissima à me promptè declarabitur. Hisce me vobis submississimè commendo, & offero.

SEQVITVR

Archiducatus Carynthij statuum responsio, quam post horum librarum dedicationem Theophrasto dederunt.

NOBILI, CLARISSIMO CELEBERRIMO DOM. AVREOLO THEOPHRASTO HOHENHEIMIO VTRIVSQVE MEDICINÆ Doctori, singulari nostro amico ac Domino.

Obilis, Clarissime, Domine & amice dilecte: officia nostra ac propensio singularis primò tibi dicata sint. Tres tuos libros, vnum de morbis Tartareis: alterum, responsiones & defensiones quasdam: tertium, Labyrinthum, in vnum volumen abs te congestos, & laudatæ huic Archiducatus Carynthii prouinciæ, in cuius singularem honorem eosdem conscripsisti, dedicatos accepimus, legimus, ac contenta in iis ex ordine longo cognouimus. Tibi ergò, pro isto labore ac industriâ, quâ multi deinceps iiq; grauissimi morbi præuerti, ac sanitas perfecta (auxiliante gratiâ diuinâ) recuperari poterūt, cumprimis autē pro amicâ illâ dedicatione, dictæ laudatæ prouinciæ factâ & exhibitâ, humaniter ac sedulò gratias agimus: spem nobis indubitatam facientes, fore, ut laudata ista prouincia hunc tuum laborē & affectū eo, quo decet modo, agnoscant. Quod idē nos quoq; sedulò annitemur. Interim humanitatis & amicitiæ officia omnia tibi deferimus, sedulò id operam daturi, vt ista tua scripta primâ quâuis occasione typis excusa lucem videant. Quod tibi pro nostra propensa & amicâ affectione hisce significare voluimus. Dab. in Foro Claudii 2. Septembr. An. 38.

N.N.

Proceres Archiducatus Carynthij, quotquot Aulico hodierno conuentui interfuerunt.

Literæ sigillis 14. obsignatæ erant.

SEQVVNTVR

FRAGMENTA AD OPERVM MEDICORVM THEOPHRASTI TOMVM secundum appendenda.

FRAGMENTVM PARAGRANI THEOPHRASTI PARACELSI.

Liber quatuor Columnarum Medicinæ.

PRÆFATIO.

Vod Philosophus sim, etiam extra vestram Lyram, id fas quidem ac æquum, verumque est. In hâc enim Philosophia consistit cognitio totius globuli, eáque per practicam. Philosophia enim nihil est aliud, quàm practica globuli seu sphæræ. Vbi verò practica vestra? Penes Aristotelem & Socratem. (Philosophia quid sit & doceat.)

Philosophia

Philosophia docet virtutes & proprietates terrenorum & aqueorum & demonstrat id, quod nemo hominum vidit vnquam, terram scilicet & aquam in suo Elemento. Et vos dicitis, cognita vobis elementa esse, quorum tamen ne quidem principium nouistis. Quanti verò stulti eritis in postremis, cùm tantopere imperiti sitis in primis? De Philosophiâ itaque hoc tibi dico, quòd, sicut Philosophus in terrâ est, sic itidem & in homine. Alius enim Philosophus est terræ: alius aquæ: & vtrique tamen Philosophus vnus sunt. Similiter duo quoque homines sunt, & vtrique tamen vna tātum Philosophia sunt. Et sic nedum Medicus adest, sed pars tantū Philosophiæ, ad Medicum requisita. Tu etsi quidem Philosophus practicus sis, Medicus tamen nondum es. Quilibet enim experimentator Philosophus est practicus, nondum tamen Medicus.

Philosophus duplex, tamē vnus. Homo duplex, vnius tamē Philosophię.

Experimentator non est Medicus.

Sic porro etiam de Astronomiâ. Suū Philosophum habet cœlum, suum etiam aer. Hi vocantur Astronomi. Qui verò circa terram & aquam versantur, dicuntur Philosophi: & res vna est, Astronomus Terræ & Philosophus Firmamenti. Vt ergò hîc duo sunt Astronomi, qui astrorum proprietates & virtutes, adeóque Mannam Aëris cognouerunt: ita duo quoque sunt in homine Medici, vnus qui firmamentum ipsius, alter qui chaos cōsiderat: & tamen hi non sunt Medici, sed sunt Philosophi & Astronomi Microcosmi, velut in Elementis externis, ita etiam in internis. Sic ergò datur Astronomus Firmamenti, & Astronomus Physicus, & Astronomia vna est, vna est Philosophia. Medicus tamen nedum est; semen tamen adest, ex quo is enascitur. Vos verò stolati & annulati Medici vndenam enati estis? Ex bombis asinorum, & ficubus equorum.

Philosophi & Astronomi vt differant.

Ex semine autē isto quomodò emergit Medicus? Hoc modo. Si semen, id est, materia adsit, preparari debet. Sed à nullo præparatur, prætérquam ab Alchimiâ. Hæc non est, quæ docet coctionem & præparationem, quam natura in hominis commodum instituit. Sic in hypericone ea virtutes multas nouit. Quoties verò alia virtus: toties alia præparatio. Hanc mandat ipsa Alchimiæ, quasi dicat: Ad hunc morbum hoc ita prępara: ad illum præpara taliter. Iam ergò exsurgit Medicus, & in Medicinâ emicat. Nouit enim fundamentum, & scit, que hic coctio, quæ præparatio necessaria sit. Quid verò fulgetis vos Monspessulani? vos Lipsenses? vos Viennenses?

Medicus vt ex semine suo fiat.

Alchimia quid tractet.

Med repreuuntur.

Hùc, hùc diuertere cogemini, sciturі nimirùm, quid Philosophia sit, quid Alchimia, quásue natura præparationes instituat, quoue modo suos Alchimistas illa erudiat. Vbi iam vos restitatis Apothecarii & sordidi coctores? Dedecus est & ignominia, rem vestram nihil esse, quàm putam phantasiam ac nequitiam, arti Medicinę vniuersæ aduersam. Papæ, si tandem publicitùs notorium fiat, quātæ carnificinæ in deauratis vestris pyxidibus ac cocturis solemnibus condantur: ecquis opprobrii vestri modus erit? Res tamen sub radium protrahenda est omninò. Et licèt duplo quidem plures scorpiones meis cibis indetetis: vel sic tamen in vobismet ipsis, non in me, venenum istud operabitur, & callida vestra ac mēdacia consilia vos ipsos opprimenт, vobisque, non mihi, ceruices frangent.

A primo vestro edito scripto ad hoc præsens vsque momentum vestrûm nedum quisquam, quid Medicus sit, sciuit. Sciuistis autem approbè omnes, quid Sophista sit. Et quod nouistis, id esse tergiuersamini. Quod non estis, id vobis arrogatis. Medici non estis. Estis autem Sophistæ. Nouistis enim ac testamini ipsimet, quòd vel centum ægrotos non tractetis aliter, nisi per ignorantiam, spe boni successus: adeóque compertum vobis est, vniuersam vestram doctrinam, artem, doctoratum, librósque &c. tantum vobis industrię impertire non posse, vt vel minimum iudicium cum fundamento veritatis ex lotio ferre sciatis. Quòd si hoc non potestis, & iudicatis tamen: vos certè sophisticari necessarium est. Videte verò quem cum honore quæstum culinarium vestris doctricibus augeatis. Certè nihilo æquis & honestius, quàm scorta quæstum cumulant lenarum. Is nimirùm est Medicus, qui auxilii ferendi copiam habet, & morbos vi expellere nouit (de occidendo nihil loquor) sicut enim securi admota arbor certò & indubitatò sternitur: sic certa quoque Medicina est in ægroto. Quod si nec ego id possim: audacter dicite, meipsum quoque vobis peritiorem Medicum nō esse. Ita enim comparata medicina est, vt non dubitando, sed vi instando, morbum exigat. Nihil imperfectum, nihil dubium Deus condidit, qualis vestra ars est. Is Medicus est, ita Medi-

Medicus crescit, si ex Philosophiâ, Astronomiâ & Alchimiâ prodeat. Quod quia inculco,& allego, ac super hoc fundamentum, meam Medicinam exstruo: ideò me membrum Medicinæ spurium, ac hæreticum, seductorémque criminamini. Cum verò testimoniis ipsorummet mendacium vestrorum scriptorum, Auicennæ & Galeni flagellemini: an ob id vestra latrocinia me opprimant? Imò florebo equidem, etiam tum, cum arefactæ fici maledictionem vos perpessuri eritis. Securis enim iam admota arbori est: nec cœlum suum ipsius malum porrò videre sustinet, verùm suos sibi Astronomos deinceps creabit, & terra suos Philosophos producet, ipsúmque adeò Naturæ Lumen suos Alchimistas progignet. Hi rerum potiti, vos cum superbis & cincinnatis vestris vxoribus iuxta canicidas locabunt. Hui, quam iustè, o lasciuæ ac fastuosæ Lupæ! Omne per fraudem partum bonum, luxurie istâ iterum perditum diffluet. Væ vobis, si lapis molaris de collis vestris suspendatur, Quam grauiter enim tunc expiaturi eritis lautulas vestras cupedias, luciolos nimirum, & Maluaticum: item sericeas & auratas tum riculas tum spiras (Hoc nimirùm modo diabolus suos educat, tales eos esse requirit, vt per fastum nimirùm ipsorum, de artis probitate publicè constet. Nulla etenim ars proba per huiusmodi luxuriem, bona lucratur. Nihil metuo, quin Doctores istos crepitarios, pediculatios ac frictores exscindã. Serpentes potiùs & venenatos oculos Dominæ Doctricis timeo, cuius lingua instar serpentis sibilat. Ad cloacas apage istas, non ad me.

Gal. & Auicēna taxātur.

Iam si sanatio Medicum facit, adeóque ipsum opus doctorem creat ac Magistrum, non Imperatoria Maiestas ac Papalis sanctitas, non Decanus: sciendum vobis certè est, quod huiusmodi sanatio ex longè alio fundamẽto ordiatur, quàm quod vos in vestris Academiis iactatis. Et cur vos saniores conuitium mihi de Lue Gallicâ scribendi dicitis, & me aliud nihil scire nugamini? An vero id tenue ac contemnendum est, si quis maximum, malignissimúmque ac latè dispersissimum morbum, de quo prior nemo commentatus est, describat? Ex hoc opere mihi potius honorem collatum iri sperauera. Quanquàm vt à vobis laudarer, nunquàm magnopere expetiuerim. Laudarer enim saltem ab impostoribus, quorum laus cruce rependi debeat.

Opus creat Doctorem.

Theoph ob scrip. tum de Lue Venerea suggillatur.

Dum de pustulis curandis scripsi, simul ac vnà complexus sum Cæsares, Papas, Reges, Principes, Proceres, Nobiles, Ciues, rusticos, viros, fœminas, iuuenes, senes, credibilia & incredibilia: vt nimirum inde viderent & cognoscerent vniuersi ingentia naturæ mysteria, ac stupenda arcana, que Deus clementer nobis impertiuit. Iam si hoc fine donum illud assecutus sum, vt Deus in suis (non meis) operibus glorificetur: artémque conquisiui a Saracenis, Turcis, Barbaris, Tartaris, Germanis & Italis: tunc vos me nomine Medici indignum esse clamitatis, quandoquidem nihil aliud, quàm scabiem Veneream curare possim: cum tamen eo ipso scripto commonstrem, quòd cum omnibus vestris artibus ac scientiis puri puti stulti ac impostores sitis. Nec enim morbum vnum saltem meo instituto includo: sed quicquid morbosum existit. Quòd si ergò morbos in vniuersum omnes chirurgiæ comprehendo, nullo quoque exclusô: an id vobis nihili sit? Quantæ inciuilitatis est id, aut dicam malitiæ, quòd, cùm videatis, Beanismum vestrum nec Theologis, nec Iuristis, nec Linguistis, nec Poetis, nec vlli professioni probari, ne sic tamen vosmet ipsos intus accuratiùs æstimetis, sed porrò probrum vestrum accumulare pertinacius pergatis? Tum verò demum probrorum vestrum lerna effundetur, si producturus in lucem sum illa, de quibus nondum somniatis. Nec enim vestras saltem nequitias ibi flagellaturus sum, sed insuper etiam seriâ cẽsurâ torquebo nouos illos & mendaces Medicos, qui demum enascentur. Nam intricosis illis ineptiis sese exercebunt non segniter.

Vtut verò ista habeant, ante omnia cauete vobis ab auditoribus illis, quos Basileæ reliqui, qui plumas de meâ tunicâ legerunt, qui calefecerunt mihi vrinas, qui mihi vltro arriserunt, ac blanditi affectatíque sunt, veluti catelli hero faciunt. Hi enim sunt eruntque nebulones omnium maximi, impostoribus omnibus & nouitiis medicis longè superiores. Monitos ergò vos omnes volo, vt venenum ipsorum caueatis. Quod ex me habent, de isto sibi gloriam struunt, si benè succedat. Sed isti nimis præcoci fugâ scholam deseruerunt: & sicut fur, manè sese e domo abripit prius-,

quàm homines surgant, sic ipsi quoque præmaturiùs effugitauerunt, nec honesti sui discessus testimonium morati sunt.

Theophrastus ab aduersariis Lutherus vocatus, & Cacophrastus

Vos ex genimine viperarum estis, nec venenum vestrum occulitis. Quod, vbicunque potestis, nullâ dilatione effũditis. Itaque ex ingenio Leuiathan me odistis. Cum præsidium vobis ad eludendum me non promptum esset aliud, ex me Lutherum fecistis. Heus vos, Lutherus non sum, sum Theophrastus, quẽ Basileę Cacophrastum vocastis, quod facere solent N. & F. An me verò putatis tantùm esse Lutherum? Qui præterquàm quod alias etiam Christianus sum, priuatim insuper officio longè grauiori & sublimiori quam Apostoli donatus (hoc est Medicinâ, Philosophiâ, Astronomiâ, Alchimiáque instructus) viuo: & non plus ipso Luthero sum? Imò & huic & vobis negotium ego facessam. Non nescius es, me Luthero res suas relinquere. Meas autem ipse vicissim tuebor. Nec enim is meorum calceorum vinculum vel minimum soluet. Cur autem id facitis? Ideò nimirùm, speratis Lutherum concrematum iri. Ideò & Theophrastum idem fatum manere persuasum habetis. Quare, vestram simplicitatem cumprimis prodidistis, quod nesciatis, quo fato Theophrastus obiturus, aut ad quidnam is prædestinatus sit: nimirum non ad ignem, non ad voluntatem ac postulatum vestrum, sed morietur is eâ morte, quam sibi ipsemet elegit. Hoc fato Theophrastus occumbet. Beati etenim sunt illi, qui mortem sibi suam deligunt. Pudor vobis admodùm necessarius est, quòd me Lutherum vocetis, cui omnium maximi ac plurimi nequam infesti sunt. Sic vos & mihi. Sed pro ioco adducendo nouâ me istâ appellatione salutatum voluistis. Exitus tamen ista multo certiùs testabitur, quàm iam speratis. Mihi vos carpere, exagitare & pipulo differre per omnia integrum est. Tutior enim à vobis sum, quàm putatis, qui nihil nouistis. Tutus à vobis sum, nihil vel dum expertis, atque vix dignis, qui cum canibus consideatis. Quod si Mediolanum suorum hostium adeò securum esset, ac ego vestri: certè nec Heluetiis nec militibus aliis scriptis opus haberet. Nec enim vos Astronomi aut Philosophi estis, verùm nugatores; nec magìs vobis facultas vestra conuenit, quam rabulæ iura, cuius res omnis putida & fragilis est, quam solo garritu & odioso clangore tueri quærit. Vos in vestris defendendis idem æmulamini. Cadauer quidem non impigrè ac insttenuè tueri vultis: sed id tamen ex vobisinet nimis latè olet. Verè ad vos intendit digitum Christus, de Pharisæis quando dixit, Vos sepulcra ornatis defunctorum. Nam & vestet cõptus ac ornatus omnis nihili est. Vtcunque enim vos subtiles, disertósque ac humanos, pictósque præstetis, Nequam tamen intùs ita occultari non potest, quin exhalante fœtore prodat seipsum. Tytones vos vocaui equidem pharmacopœorum. Id verum est. Sicut enim tytones rogant, Domine, quid hoc est, quod nomen habet? ita horum exemplo vos quoque dicitis Quæso vetúmne id est? De hoc multa legi: sed per Deum id non noueram. Sic ergò ipsa sciscitatio vestra vos tyrones esse (saluo vestro honore domini Doctores) prodit. Quòd si seplasiarius iterum roget: Excellens Domine Doctor, an non nouisti hoc: tunc tu Domine Doctor respondes, per Deum non noui. Hoc per Deum verum est. Sic ergò publicè picti & fucati moriones estis ac fatui. An vero id probro vobis sit, si seplasiarius, qui beanus est, & cornutus, imò nihil, vos dominos Doctores informare & docere cogitur? Is verò imperitus tyro non sit, qui rem propriam, quam manibus gerit, non nouit, non tenet? Iudicium de vobis ipsi facite.

Theophrastus plus Luthero est.

Theophrastus qua morte obiturus sit.

Quod vero non vt ipsi conductu publico in aulis Principum & ciuitatibus meream: ob id mihi plus curæ incumbit. Ipsi enim vt moriones & calefactores alii conducti sunt. Tales etiam sunt iurati Chirurgiæ Magistri Norimbergici, qui (gratiâ diuinâ) numero quaterni censentur. Imò conducti stipendio moriones sunt, quos impostores quæso sedulò euitate. Vi enim imposturas suas obtrudunt hominibus, quâ in re promotione & tutelâ vtuntur Principum, regionum, ciuitatum. Bellum verò ciuitatis id ornamentum est, si quatuor iuratos impostores alat, qui concepto voto se obstringant, quod nihil aliud, quàm fraudes & imposturas facturi sint. Eodem modo etiam Domini Doctores iuramento ad similes fraudes faciendas obligãtur, quòd in suum commodum vrinas spectaturi sint, quantum quidem in Academiis didicerint. Quàm iniqua verò illa Magistratus simplicitas est, quòd homines hos ad iuramentum adstringat, quos tamen iuramenti

iuramenti tenaces non esse posse probè exploratum habet? Nec enim ob artem suam quisquam iuramento vinciri aut obligari debet. Prætereà, cum iidem, quid ars sit, nondum nôrint: quomodò quæso arti ingenuè exercendæ nuncupatum votum dabunt. Quomodò, quod optimum sit, sub iuramenti fidem testabūtur? Nam quid optimum in medicinâ sit, nec senatus, nec principes nôrunt. Quid ergò iuret is, qui venenum illicò & fel optima iurat? Nec enim is ista intelligit, quem tamen vos interim iuramento alligatis. Artem potiùs & doctrinam eorum iudicate, nec tam prompte cuiuis stulto iuramētum imponite. Portandis enim illi iuramentis assueti sunt, veluti asini saccis. An verò id non reprehendendum in Magistratu sit, quòd, etsi videant quidem, suos poliatros in lotio iudicando omninò imperitos esse, eos tamen nihilominus ad prouinciam hanc dextrè administrandam imposito iuramento arctè sollicitent? Et licèt suis digitis quidem nôrint melius, quòd suis illi remediis multò plures contractos & enectos, quàm sanos faciant, aut eripiant: cogunt tamen eos, vt iurent, se suū officium fideliter & sine fraude administrare velle. An verò hoc probè consultum sit? Simili iuramento oneratis etiam hospitalia, ac misellos homines latrociniis vestris excoriatis. Quis verò voto facto astringere se potest ad sedulo exequendum id, quod nescit? Hoc interim prætextu, quicquid fraudis & maleficii committitur, id prætento iuramēto vniuersum excusatur, ac probè omnia confecta data sunt: *Nostri enim Domini ad hoc ipsos conduxerunt.* Quid verò hoc tandem iuramenti est præposteri? Certè leue hoc non est, quod ægrotis, pauperibus simul ac diuitibus nobilibus ac ignobilibus prętexto iuramento tam illiberalem fucum facitis, vt putent mera Euangelia illa esse, quæ iuramento vestro attestamini. Morem ergò hunc prauum antiquate; & facite, vt per præstitum illorum iuramentum & vestrum cōductum publicum simpliciorum nemo deinceps supplantetur. Conscientias vestras pulsate, ô proceres & magistratus, & simplicis plebeculæ candidam fiduciam æstimate, quę plùs non potest, quā credere, eos, qui in conductu sunt, omnia quàm rectissimè administrare. Cogitate, de Medicinâ neminē iurare posse: & hîc vestram simplicitatem nimis manifestam esse. Cauete falsum iuramentum, & deceptorium cōductum. Parcite simplicioribus: & conscientias vestras saluate, nihil attendentes vel ad amicitias, vel gratiam &c. adulationémue ti &c. nec ita leuiter iuramentum decernite: Expendite potiùs, quanperiurium periculi sit, quantæ labis sit; testari de re non intellectâ. Quasi verò id satis sit, si dicatur: Benè fecit, nam meis Dominis iuramentum dedit &c. Væ autem vobis iuratoribus. Mihi autē Magistratus, hoc, quicquid admonitionis est, vitio minimè dabit, sed grato animo acceptabit potiùs, quod demonstrem, quæ hactenus is nondum intellexit, Adeóque operam haud segnē dabit, ne simpliciores deinceps per istas imposturas decipiantur: seriámque cogitationem tandem suscipiet, de leuitate illâ reprimendâ, quę basim suam habet in futili mendacium Medicorum cōscientiâ, & maledictâ meretriciáque ipsorum Medicinâ. Annuo stipendio accepto haud perplexatè illi iurarent, omnia in vniuersum vera & recta esse, quę tamen scirent esse omnium falsissima & putidissima. Et hisce omnibus iuramentum deinceps minimè imponite: sed in re tam arduà discrimen personarum habete. Hi enim similes sunt institorum in foro. Sed cogētur hi mecum de præmio cursum certare tandē. Et in me quidem quantum est, faxo, vt suas inunctiones, suffitus, lignum, lotiones, sectiones, cauteria &c. aut tandem omittant, aut cum ipsis malè pereant. Quod si autem omninò de seruandis vnctionibus contendant: agite, inungantur ipsimet, vt doctrina & labor in ipsorū caput cōuertatur. Hoc enim illi semper ac assiduè ingeminant, inunctiones istas nulli dolere, & ægrum à periculo securum esse. Quod si ergò eas experiantur ipsimet, tum demum sentient, quę onera ægrorum dorsis imposuerint. Suum Hæreticum, suum Luherū &c. me illi criminantur. Si vos iusti estis, prodite. Nec enim vos irritādo desistam equidem, donec in radium tenebriones protraxero. Hunc saltum mecum vel inuiti saltare cogemini. An verò Cacophrastus ego vobis non satis sum? Peierauerim equidem, nisi calceorum meorum corrigia doctior & peritior sit vestris vniuersis præceptoribus Galeno, Auicenna &c. adeóque omnibus etiam

Academiis. Id si vos non creditis: v-tramque curam libellæ imponite, & vtranam præponderet,haud tardè videbitis. Quæ verò tandem nugatorum Doctorum istorum peritia est? Quóue vestris præceptoribus ornamento estis? Horæ equidem illi iam introitum faciã, quâ vos perminganr canes, & pueri in plateis sectentur,stulti,stulti, subinde inclamitantes. Quin & hoc equidem accurauero, vt tandem aliquando de facinoribus vestris, ac latrociniis seriam rationem reddere cogamini. Ecquid placet hîc vobis vester Cacophrastus? Bono autem auspicio rem hanc occœpi: & occœpi ita, vt finem non sit habitura. Vestra autem nec consistet, nec ad finem durabit. Et vobis adeò exquisitè quidem intendeatur fidiculę,vt tandem vosmet ipsi cum vestris libris, iniunctionibus, suffitibus, lignis & aquis ad vniuersorum spectaculum, in vacuo aëre pensiles futuri sitis. Ne gloriemini,vos Patrem Galenum, Auicennam &c. pro vobis facientes habere. Ne iactetis, consuetudinem vestram iam longis à seculis deductam esse, adeóque vel in posterum diutissimè florentem & vegetam futuram: modò interim nemo à Theophrasto, cuius secta, superueniente vestrâ, omninò ac funditus peritura sit,se irritari patiatur. Contrà prædico equidem vobis, cœlum ipsum iam Medicum esse,à quo exoleta vestra consuetudo exterminabitur,veræq; ac genuinæ artes,vt Philosophia,Astronomia,& Alchimia inquirentur & proferentur,ac ex Magis Gabalísque (quæ vobis diludio sunt) veritas sub Solem protrahetur, & vobiscum vestræ ineptiæ in lacum Pilati effundentur & mergentur, ne eas deinceps vnquam vel Sol vel Luna vllúmue astrum aliud aspiciat, sed eum omninò proiectæ in locum sint,vbi nec ipsa terra eas accipere possit. Vbi ergò tum temporis vestra consuetudo erit? Vbi vestra domina Doctrix quæstum culinarium accipiet? In Cruce nimirum, ad quam genuina huiusmodi plura congregantur. O væ tibi Domina Magistrâ.

Quàm lubenter, quod vobis toties obiicio, vos mihi quoque impingeretis, vt dicatis, meipsum quoque non minus vobis,ægros perdere? Neutiquam nullo modo. Imò, quos vos perdidistis, hos equidem restituendos suscipio. Si non ex spe succedit, causa vestra ea est, qui eò ægrũ præcipirastis, vt sanari nequear. Quomodo enim quod morti vicinum est, per naturam restitui possit? Quoties autem hanc vestram culpam mihi impingere annisi estis? Sic & hoc vobis semper in ore est, nec Theophrastum quidem ipsum; hunc illúmue restituere posse. Gratia vobis autem domini Doctores, qui tam flagitiosè per inunctiones,fumigationes, vesicationes, sectiones,vstiones, lotiones, ligationes &c. miserum ægrum perdidistis. Quis enim tantam hydrargyri molem extrahere possit, quantam vos vnguentis & suffitibus vestris ingeritis? Hîc sexies inunctus est, iste decies, ille vigesies: hic toties suffitus est: iste toties lotus est: illi toties cura ligni adhibita est: adeóque in hunc impulistis hydrargyri ℔ j. in alium ℔ ij. in tertium ℔ iiij. Quæ vestra omnia flagitia quis quæso vbiuis emendare possit? Et tamen vobis solatio est hoc, quòd dicere liceat: Ho ho, nec Theophrastus ægrum sanare nouit. Istam verò pollutionem vestram ac commaculationem quis eluere possit nisi Carnifex? Is ipse vos fumigare & inungere debebat. Quã gratum hoc vobis futurum sit, si flagitia vestra & facinora imputari mihi intelligatis? Sed ita vestrumet malum proditis. Cum ergò pernouerim, vos nihil nisi vnctores & lignarios Doctores agere: cur quæso vos metuam. Certò mihi compertum est, quod sine ligno nec Doctores vos, nec Academiæ vestræ omnes,quicquam vnquam præstare possitis. Quicquid enim vel discatis, vel studeatis, vel legatis: tandem tamen lignum vnicum, extremum vestrum asylum est. Tantúmne verò temporis vestræ reuerentiæ ad discendum lignum opus est? Ecquando autem pergetis ad pustulas? ad viscum? ad cortices? Iam anni sunt quindecim & plures, quod in discendo ligno desudastis. Quis studij huius erit finis? Et tamen interim vtilitatis ne quidem ramentum vnum comprehendistis. Quando autumnus vester erit,vt fructus vestri maturescant? Phui, ad tantum probrum quòd non erubescitis,quod fabri iam ac omnes rustici nôrint, sine ope ligni vos totos stultos esse. Væ arti vestræ! Hæc enim si in Academiis discitis: scholæ certe triuiales iis multo potiores sunt. Vestræ tamen naturæ cum caprarum ingenio conuenit. Hæ arrodunt summa quoque

scandunt sublimiùs, eò cerebrum ipsorum doctius euadit. Infima putant venena esse: & ignorant, superiùs non magis quã inferiùs folia vigere. Cur enim folium superius inferiore sapidius vel melius sit? Nihil est. Cur ergò scholæ altiores quoque inferioribus meliores sunt? Nihil est. Fraudes vbiuis discere potes: probitatem autem in scholis tantùm infimis. In scholis enim superioribus potentes tantùm sedent, quibus veritas pudori & rubori est. Inferiores autem scholæ veritatem ipsam auidiùs cõplectuntur. Tu ergò Domine Doctor Crepitator quid in sublimi facis? Nimirùm telas aranearum captas, quibus artem tuam obsignes.

Quòd si ergò iam Doctores vos Lignarii, Tubingæ, Heidelbergæ, Viennæ, Lipsiæ, Ingolstadii, &c. crescitis: licebit vtique mihi vobiscum iocari & colludere. Lignum enim durum est, nec prompte scinditur: nec ad iacula facienda idoneum est. *Terribilis* tamen ex eo fieri aptè potest pro vobis: pro ægris autem, *Dilexi Domine animam meam.* Iã verò seriò vobiscum hoc pensitare debebatis, ne vobis ipsis terribilem faceretis, sed potiùs ægris. Qui sibimet ipsi de aliis Encænia facit: is falsus est. Encænia debent esse eius, cuius sunt, templi scilicet, non rusticorum. Sic & cum ægrotis. Sanitas, ac gaudium, & Iubilate, debebat esse horum, non vestrûm. Vos tamen vobismet id arrogatis, & fruimini indulgentiis more rusticorum, qui indulgentias ex templo auferunt, ipsi sibi reseruantes nullas. Sacrificus nempe indulgentias distribuit, & se negligit. Sic vos etiam ægris indulgentias impertiri debebatis, vt sanescerent: cùm tamen econtra vestris illi litare culinis cogantur, vósque adeò saltetis, illi plorantibus. Sed hęc sic abeant.

Theophr. doctrina tribus nititur. Sed ad propositum meum vrgendum hoc addo. Cum tria omninò sint quibus doctrinam meam superinstruam, scilicèt Philosophia, Astronomia, & Alchimia: porrò de his tractaturus tribus sum, vobísque explicaturus, quomodò illa rata, adeoque ex imo vsque fundamento explorata habeam, vt ab illis dimoueri & deiici nullo modo possim. Huic meo fundamento mordicùs adhærebo, vósque per istud eò redigam, vt à porcis in cœno miserè volutemini. Et cùm inuentiones omninò nouas, sectis vniuersis spretis & abdicatis, adducam, nouámque monarchiam constituam: vniuersos lectores seriò rogatos volo, ne pręcipitantiùs & incogitantiùs iudicium ferant, sed ipsa volumina meæ Philosophiæ, Astronomiæ & Alchimiæ sedulò perlegant. Quibus lectis & intellectis, meorum librorum tractatus illos vobis expediam, quos intellectu nimiùm difficiles vobis esse arbitramini: nempe tractat: de Ligno, de Imposturis lib. 3. Hospitalis lib. 1 tractatus quatuor: de causa & origine luis Gallicæ lib. 8. In quibus cùm dissentaneæ opiniones declarandæ sint, ex vsu omninò erit, describi Medicos, quomodò inter se illi diuisi sint: quo facto librum de lue Gallicâ finiam, & ad morbos alios explicandos me conuertam, modo Deus mihi auxilio suo præstò sit, qui preces exaudit omnium ad se clamantium, qui Medicum etiam ipse creauit, non solum eius carnem, sed etiam sanationem per ipsum faciendam, cui gratiam suam offert. Quam quidem nulli offert, nisi pulsanti & petenti: Vale. In Beritzhausen.

Quandoquidem ergò in Philosophiâ Medicinæ fundamentum consistat: hanc tali collatione factâ deinceps cognoscemus. Primò autem sciendum est, hominem ipsum non minùs ac globulus exterior, Aquam ac Terram cum mineralibus, &c in sese continere. Patet ergò, inde morborum cognitionem à nobis petendam esse, ita vt verè dicere possimus, morbum hunc esse Arsenicalem, illum esse Aluminosum. Homo constat ex aqua, terra & mineralibus. Morbi vnde cognoscenti.

Cùm momenti multum positum sit in cognitione morbi: tantundem etiam positum erit in notitia proprietatum illius. Quòd autem hactenus creditum sit, ægrotos esse qualificandos, hoc est, cholerisandos, melancholisandos, phlegmatisandos & sanguinandos, &c. quasi ex horum quatuor notitiâ emergat cognitio eorum omnino, quæ inde exorta sunt; id iam merum mendacium est. Nec enim hoc fundamentum Physicum est aut Philosophicum, sed potiùs fanaticum. Nullus enim vspiam Philosophus istorum phantasmatum meminit: sed inuexerunt hos errores Medici, qui à sapientiâ naturæ desciuerunt. Quorum insaniam, ne viderent professores acutiores, quatuor humores illi commenti sunt, ac Philosophiâ scesserunt, sicut Humores taxantur. Humores quis asseuerauerit primum.

 carnicida

canicida à ciuibus.

Philos. quid tradat. Cùm ergò gennina Philosophia hîc proponenda sit: ea hoc modo omnino proponi debet, vt tractet de ortu & causis omnium rerum naturalium. In quo rhombo si illa non vertatur, tota futilis & inanis est, Veteres autem Philosophi multa tradiderunt, quæ pro philosophicis omninò habita fuerunt, etsi nihil minùs quàm veram Philosophiam redolerent. Horum itaque philosophia imprimis, cum consecutis erroribus examinanda est, antequàm nostræ Philosophiæ initium demus.

Philos veterum qualis

Philosophus nascitur duobus modis: vnus ex cœlo: alter ex terrâ: hoc est, ex sphæra Firmamenti, per quam intellige Aërem & Ignem, & ex Globulo terræ, per quem intellige terram & aquam. In vtriusque ergò describendâ naturâ peritus esse debet Et tamen vna tantum est Philosophia: alter tamē est Philosophus, alter Astronomus.

Philos quid & quid Astronomus

De hâc Philosophiâ exemplum demus. Ipsa de duobus tractat. Quæ terra dat, vocantur mineralia, sub quo continentur mineralia & fructus. Quæ cœlū dat, ea continentur sub aëris & ignis effectibus. De Terrâ autem promuntur mineralia, metalla, fructus. A Cœlo veniunt chaos, id est, pluuia & impressiones.

Terra quæ det. Cœlum quę proferat.

In horum vtroq; duplicem Philosophum cognoscite: vnum, qui rei incrementum consideret; alterum qui eiusdē naturam contempletur. Et vterq; vnus tamen est Philosophus, non duo. Sic hoc fit in globulo terræ ab eo, qui nouit generationem mineralium, metallorum, arborum, &c. & deinde ipsorum naturam vtrinq, &c. Sic alter de cœlo nouit, quid in cœlo generetur, veluti pluuiæ, grandines, pruinę, &c. quid item astra imprimant, pro parte vnâ: pro alterâ, quæ horum natura, conditio & proprietas sit. Ita Philosophus integratur.

Philos. est duplex.

Veteres a. Philosophi scripserunt quidem de terrâ & aquâ, & harum naturis: ipsarum tamen generationes cùm non intelligerent, omiserunt, Vndè colligi potest, ipsos naturæ experientiam non admodùm magnam habuisse. Hâc normâ conscripserunt librum Meteororū, tradentes de ortu pluuiæ & tonitrus: &c. Ipsorum autem naturam obliti sunt. Ex quo, illos non intellexisse ea, de quibus commentati sunt, manifestè fit.

Vet. Philosophi taxātur.

Primùm, hallucinati sunt in eo, quod ex terra mineralia omnia produxerunt. Quod falsum est. Mineralia enim in terrâ quidem sunt, sed sunt ab aquâ. Præterea obliti sunt terræ, in generatione graminis & arborum. Sic etiam falsam posuerunt generationem pluuiæ, tonitrus, &c. cognitionem enim quatuor Elementorum pro matre non obseruarunt.

Mineralia unde aqua

Cùm ergò certis & euidentibus erroribus implicari fuerint, omnísque Aristotelis de mineralibus doctrina, & quæcunque de meteoris tradita sunt falsa appareant: necesse etiam erit corruere, quicquid super fundamentum hoc extruitur, qualis est Doctrina Aristotelis, Auicennæ, Alberti, Thomæ, &c. dicentium, quod *De Terrâ purâ non fiat lapis, &c.*

Philosophia veterum quibus falsa

Æquo animo ferte, quòd dicam, illa falsa esse. Falsa enim sunt vniuersa, quæ de rebus ediderunt naturalibus. Id quod ex considerato ipsorum fundamento patet. Quòd si ex me rogetis, an nouam equidem Philosophiam condere & inuehere velim? Respondeo, me velle, imò hoc vnum agere. Luctam enim aduersus mendacium inibo, & meteoricam nouam tantâ perspicuitate constituam, vt hæc Aristotelis & ipsius sequacium scripta deinceps non nisi in haris locum inuentura sint. Deiicientur enim de throno illi omnes, & cum his vna vos etiam. Etsi enim vel duplo grauiùs & magnificentiùs per plateas incedaris, propalam tamen ebuccinabitur, vestram omnem Medicinam ac Philosophiam aliud nihil quicquam esse, quàm nequitiam velatam, & facultatem vmbratilem, ad decipiendos homines improbè excogitatam.

Quantopere verò hoc vos vret, quod Philosophiam vestram in cœnum ac lutum proculcem? Sed & vos ipsi in idem volutabrum deturbabimini, & cum porcis ibi natabitis. O quantum id ignominiæ erit, Magistrum Iohannem hactenus in Academiis prælegisse auditoribus de Meteoris, de Generationibus, de Cœlo & Mundo, &c. & iam palam fieri, M. Iohannem stultum esse, & non nisi meras nugas ac mendacia dictitasse? Pudeat itaque vos, quòd ita vestrummet probrum prodituri sitis.

Vt

Vt autem omninò vobis persuasum sit, solidéque sciatis, quòd nullo modo hâc carere Philosophiâ possitis, sed ea vel inuitis vobis opus esse: Breuiter deinceps, quid Philosophia illa sit, & quid sit Medicina, quæ ipsi incumbat, explicaturus sum. Philosophia autem, puto non Aristotelis, non Alberti, &c. quorum Philosophia non est nisi fundamentum ligneum, cui, quod superstruitur, facilè mergitur & suffocatur. Inanis illorum Philosophia est: Theoricam enim suam erroneè instituit. Inanis ipsorum est Philosophia, siquidem de mineralibus tractant erroneè. Inanis ipsorum est Philosophia: siquidem de stercoribus rerum erroneè docet. Huic vos Philosophiæ superinstructi estis, & per ipsam confusi, stulti ac ignorantes euasistis.

Philos. Theophr. non est Aristotelis. &c. Philos. Arist. est fundamentum ligneũ.

Quomodò verò fundamento tam fragili Medicinâ tutò insistere queat? Aut quid iuuat, quod de rebus tam speciosè & prolixè differere nouistis: Quid tua dissertatio est aliud, quàm garritus, similis nugis rabubularum & iuristarũ, qui ante iudices stantes, causam improbam improbo & copioso verborum circuitu irretire & tueri quærunt? Sors eadem est etiam vestra. Medicina vestra mala est: ideò verborum lenocinio fucanda. Nisi enim Philosophia integra Medicinæ practica sit, tota nihili est. Quæ autem est practica? Hæc nimirum, quæ omnia vobis remedia in manum indat. Et hęc practica veteribus insolidum incognita fuit. Hoc modo Philosophia, quę fundamentum Medicinę est, intelligi debet.

Philos. vera quę

Philosophia quadrat 4. complexionibus, scil. morbus Arsenici, morb. Lunæ, morbus Acorinus, &c. hoc est cuius complexionis est lupus? est ex cholerâ adustâ: nihil est, sed est, Mercurius arsenicalis ex auripigmento.

Philos. quadrat quatuor complexionibus.

Hinc discatis morbos cognoscere: modus alter ex cholerâ, impostorius est. Hæc mea genuina Philosophia est. Vestra non est Philosophia, sed phantasia. Ex meâ ergò Philosophiâ Medici fieri contendite.

Si incidatis in Esthiomenum, cancrum, &c. persuasum sit vobis, loco illo latere arsenicum, qui tale producat (vt de vlceribus) is morbus dicendus est arsenicalis. Talis enim est. Cur autem hæc Philosophica partitio ad quemlibet informandum Medicũm instituitur? Ideò scilicet, quia si nomen constat; constat etiam proprietas eiusdem. Si iam arsenicum nouisti in naturâ: eundem etiam in corpore noueris. Sic scieueris etiam excrementorum naturam; proprietatem, essentiam, ortum, & omnia, verè & ad vnguem.

Esthiomenum, cancer &c ab Arsenico.

His iam perceptis, de curâ quoque illicò constat. Arsenicus enim curat Arsenicum; Anthrax Anthracem, sicut venenum venenum. Scorpio id demonstrat quadantenus in genere: multò autem euidentiùs serpens. Bufo, Aranea, quæ sanant multò exploratiùs. Cur Luscinia cõualescit ex esâ araneâ? Ideò, quia araneos morbos & Anatomiam similem illa habet. Ideò etiam homo vnus sanat alterum, mumia sanat hominem, hoc est, sistit sanguinem, &c. quia eadem & similis Anatomia adest: sic Anatomia Anatomiam curat. Hæc Philosophia est.

Arsenicus Arsenicum, venenũ venenũ curat.

Luscinia sanatur ab aranea Cur?

Iam si nouisti arsenicum adesse, curam institue pro Anatomiâ Arsenici per Arsenicum sicut te Anatomia docet. Aurum confortat cor & vires, ideò, quia in Anatomiâ Aquæ aurum cor est, Luna cerebrum. Si ita comprehenderis metalla, habebis etiam Marcasitas & Talka. Cætera enim membra vocantur Marcasitæ, Talka, cachimiæ, Gemmæ, Sales, &c.

Aurum confortat cor.

Aurum est cor, Luna cerebrum.

Diuisio dat Physicum, dat Chirurgicum ac Medicum: & vtrique Theoricam vnam, vnámque causam discendam in morbis suis habent, & separantur tantùm in practicâ, non in fundamento. Mentiuntur ergò illi, qui dicũt, Theophrastum esse Chirurgum, non Physicum. Nec enim plura, quam vnũ fundamentum ille in vtrisque adhibet, quod Philosophia est prædicta. Ac de ipso vel egomet testor, quod simul Physicus & chirurgus sit, sicut iam dictum est, non sicut Asinina illa soboles rudit, quę omnis fundaméti Medici ignara est.

Theoph. male chirurgus vocatur.

Philosophia ita explicanda est, vt ex ipsâ crescat Medicus, & ex Medico Philosophia. Videte verò quomodò illi hactènus creuerint: nimirùm meri Sophistæ, nugatores vmbratiles: id quod inficiari minimè potestis. Vestrâ enim opera vos stultos esse, & nullius artis notitiam hausisse conuincunt.

Philos. vt explicanda sit.

Quandoquidem ergò pro dictorum ratione immotè consistat diuisio

Externa ad interna ducunt.

 sphæræ,

ſphætæ, adeóque ipſius hominis, ita nimirùm, vt exterior cognitio pariat interiorem: Quî quæſo tuo more choleram ac phlegma, &c. diuides ac diſtribues? Nimirùm velut canicida diſpertitur coria.

Iam porrò noſces, quod, ex quo morbus procedit, ex eodem etiam ſimilis Anatomia inſtituenda ſit, hoc eſt, Medicina ſequitur. Iam quomodò choleram purgabis? Vnde nam ſumis choleram ex colocynthide? Id fieri nequit. Purgat enim ſtercus, non motbum. Quî quæſò melancholiam pet Melancholiam putgabis, ex Lazulo? Bene veneritis Domine. Vnde tibi conſtat, Lazulum eſſe melancholiam? Eſt fumus iſte, & merę nugę, quas in Academiis veſtris venditis.

Adhuc vnum. Quænam Melancholia eſt Eſthiomena? quod phlegma eſt in bile? Omnia nauci ſunt, nec quicquam niſi pura puta nequitia, &c.

De Philoſophiâ autem, ex quâ Medicus naſcitur, ita tenete; oportere nempe Philoſophum in hâc magnum fieri, hoc eſt, debere ipſum in naturâ eſſe peritiſſimum, vt rerum omnium concordantiam ſciat, quid ſit, quid fiat; & ſi adſit, quid ſit, tam interiùs quam exteriùs.

Quæ omnia vt exactiùs intelligatis, meam Philoſophiam perquirite. Quomodò autem incrementum intelligi debeat, exemplo propoſito docebo. Primùm creſcentia omnia in mundo diuidite in partes quatuor. Primò ſunt mineralia, quæ aqua ſunt. Secundò ſunt fructus, arbores, gramina. Hæc ſunt terra. Tertiò ſunt Manna, Tereniabin, & ſunt Aër. Quarta ſunt pluuia, tonitru, pruina, & ſunt ignis. Sic illa quatuor diuiduntur in quatuor Elementa, in quatuor Matrices, ita vt vnicuilibet ſuum peculiare creſcens aſſignetur.

Creſcétium genera 4. ſunt.

Si ergo iam 4. Matres ſunt, quatuórq; fœtus: ſimiliter etiam corpus in 4. morbos diuidi debet: in metalla, in fructus, in mannas, ac tandem in pluuiam niuémque. Quæ ſi accuratè in homine cognoſcere velitis, notitiam ab externis deſumetis. Ibi enim incrementum, materia, & effectus exhibentur, poſtea etiam ipſorum virtutes, bonæ, malæ, &c. emergunt.

Morborum 4. genera.

Iam ſi morbotum diuiſiones ſecundùm matrices tenetis (abſit vt dicatis quid, de cholera, phlegmate, &c. nam mera ſunt mendacia) iam deinceps etiá cognoſcite geneta filiorum, quæ quodlibet Elementum pariat. Quæ ſi habueritis, ſcietis etiam nomina, morborum proprietates & ortus eſſentias, & naturas. Hinc etiam elicitur nomen Medicę diſtributionis, hoc eſt eius, quod nomen ſignificat, explicatio.

Cholera phlegma

Diuiſio ergò morborum inſtitui debet ſecundùm rectam ſphæram, & ipſius legitimam cognitionem.

Hæc ſi in vno Elemento comperta habueritis: noſcetis eadem etiam in aliis; hoc eſt, in Terrâ, Igne, Aëre. Sicut enim Arſenicum habetis in aquâ, ſic eundem habetis etiam in Terrâ, hoc eſt, Ignem Perſicum: ſic & in Aëre, Iris: ſic in Igne, hoc eſt, coniunctionem Martis. Secundùm quatuor Elementa igitur, ægritudines quadrifariam diuidi debent; quatuor ſcil. Arſenica, quatuor Talka, quatuor cachimię, quatuor ſalia, &c. ſic quadruplices niues, quadruplices grandines, quadruplices pruinæ: quadruplicia fulgura: ſic in tertâ quadruplex Meliſſa, quadruplex chelidonia, quadruplex valetiana, quadruplex Anthos. Et hæc genuina eſt Philoſophiæ diuiſio: hoc modo ipſa ad Medicinam impenditut: ſecundùm hanc medicemini, non ſecundùm putidam choleram, phlegma, &c. Phui, ad crucem iſtas Academias. Sic omnis veſtra ars nihil eſt, quàm impoſtura, & mendacium, quod opera veſtra ſatis teſtantur. Et niſi per adulationem aditus vobis ad ſublimia daretur, certè naſi merdis iniectis vobis plenè conſpurcarentur.

Ægritudines ſecundum ſingula Elementa quadruplices.

Et quid ſapit hæc vobis Philoſophia? Hanc admittetis, etiam ſi vincula cordium veſtrorum crepent: aut fetetis, vt aures veſtræ palo mimellario publicè affigantur, ô quam dulce decus erit geſtatio Epomidum, ſi illæ auribus veſtris illidentur. Ardua ſanè res in lumine naturæ hæc eſt, quod natura vbiuis ſuum ſubiectum ſignet: velut cœlum ſignat ſuos moriones, rationem ipſis elidens: filium hominis ſignat natura in radice ſuâ, & malitiâ, &c. natura in manum (chiromantiam) inſerit venas & lineas, ex quibus homo cognoſcitur, qualis ſit: ſigna etiam imprimit naſo, &c. & membris omnibus totius corporis: ac ſempet interiorem hominem deſignat per veſtigia externa. Sic eadem vos quoque tractat cuculligetos. Nam cum moriones

Naturę ſedulitas in ſignādis rebus

Doctorū acerba mordicatio

moriones agatis, cucullis additis vos signauit: quibus alias haud dubio abstineretis. Natura vobis longè potior est. Et cum non ampliùs in vtero materno iaceatis, hoc est formationem naturę iam effugeritis: ideò vos iam illa cucullis additis insignit, id quod iure facit, id est, per vestram putat: prædom. hinc procedit stultus. Sic tuæ Epomidis explicatio in lucem edenda est.

Scire enim debetis, quòd Magica præfigurare possit suum proprium virum, & ex vestitu indicet ipsius formam, fatum, studia, &c. Hac de causa eadem magica vobis quoque Epomidem imposuit, quæ vestrum est firmamentum, & pro gnosticatio, &c. Sic ergò ex Epomide vestrâ magicè à me definiendi estis, cùm aliàs vobis magicus vbiuis proclamer.

Magica quę vis sit.

Et hisce hactenus dictis, Philosophiam vobis pro fundamento propositam velim, vt sciatis, vos nullo vspiam nisu meam vel Theoricam, vel Physicam, &c. bacillis vestris deiicere & euertere posse: ac inde discatis, an Philosophus aut Chirurgus, aut an horum alterutrum seorsim sim, aut vtrumque, quandoquidem in practicâ Philosophiæ & Chirurgiæ diuidamur. Iam sapite quis sim, ô cucullati moriones.

Tertium & postremum est Alchimia, in quâ Medicus singulariter excellere debet. Nam ex hâc si suam præparationem non desumat, practica eius nihili est. Hìc enim præparandi ars omnis posita est.

Alchimia autem est ars, quæ docet astra separare à corporibus, vt astra illa deinceps astris & Firmamento in dirigendo obsequantur. Directio enim non est in corporibus, sed tantùm in Firmamento.

Alchimia quid.

Ex quo iam sequitur, omne, quod cerebrum edit, ipsi per cursum Lunæ assignari: quod splen edit, attrahit illi Saturnus: quod cor edit, Sol. Et hoc modo Firmamenta externa sunt directores interiorum. Perperam ergò loquuntur, qui dicunt, Melissam prodesse matrici, saluiam cerebro. Nisi enim Venus & Luna illas eò ordinent, in stomachum labentur, & per intestina secedent.

Ideò quod in Medicinâ non operatur, id à cœlo non dirigitur; hoc est, cursus cœli abest: ideò nihil operatur. Ita ergò quælibet pars suum directorem ab Astris habet: & vocantur Astra.

Medicina nisi à cœlo dirigatur nihil operatur.

Cæterum cœlum nihil dirigit, nisi quod à corpore sit separatum, hoc est cœlum dirigit tantùm arcanum, non ipsum corpus. Sicut id homini dirigit rationem, & postea ratio corpus: sic cœlum dirigit corpora: quæ si in stomacho iacent, in ipso coquuntur: & tum dirigit vnum, hoc est, Arcanum.

Cœlum non corpus, sed arcanum tantum dirigit.

Iam vero stomachus est Alchimista, hoc est qui officium Alchimiæ administrat. Multo autem maiore cum vtilitate foris id fit, priusquam in stomachum illabatur corpus. Tum enim multò potentior operatio erit. Id enim nisi fiat, crudæ carnis instar erit: quam stomachus multò exquisitiùs digerit, si ingeratur cocta. Si ergò is studio flagrat præparandi corpora ciborum, multò id veriùs de præparatione Medicinę erit.

Stomachus est Alchimista.

Multi Alchimiam despexerunt, qui confectionem auri & argenti inaniter moliatur. Sed hoc prolixiùs definire, hoc loco nostri instituti non est. Tractare saltem decreui de præparatione, quanta nimirum virtus & efficacia sit in Medicinâ, quæ corpore caret. Qui ergò Alchimiam etiam in hoc contemnit, is despicit, quod non intelligit. Quanquam satis sciam, quod ne sic quidem Apothecarii, tonsores & balneatores à cocturis suis destituri sint. In quibus tamen vestris Medicinis etsi duplo adhuc plus fidei & spei positum habeatis, meros tamen vos stultos esse, congeries vestrorum Receptorum satis indicat. Satis enim in propatulo est, quem sanetis, & quomodò, & vbi, & quando.

Alchimia an aurum paret.

Alchimia quatenus hic tractet author.

Cùm ergò instituerim postremò de Alchimiâ docere, quod & ipsa fundamentum & columna Medicinæ sit: sciẽdum hìc est, citra hanc artem neminem esse posse Medicum. Hâc enim qui caret, is se habet ad Medicum, sicut coquus suum ad coquum principis. Natura igitur omninò Alchimiam requirit, vultque eam à Medico intelligi, ipsumque in illâ peritum & gnarum esse non iuscula subinde ceu crambem recoquere.

Alchimia est columna Medicinę.

Alchimia medico necessaria.

Hæc ergò cum à Medico requirantur, requiritur etiam ab ipso, vt sciat, quid *Calcinatio* sit, & quam vim habeat. Item &c.

Iam vero vis in calcinando ista est, vt Alkali prodeat, & ipsius virtutes: Item in sublimando Alkali volatile: item in reuerberando Alkali color: in dissol-

Calcinatio, Sublimatio, Reuerberatio, dissolutio quid.

uendo

uendo Alkali Int. In quibus cum virtutes iaceant, quis ea non subtilissima requirat.

Iam iudicate tandem, quantopere hæc differant ab Apothecariis, & eorum preparatioibus, & preparatorum viribus ac virtutibus &c. *Reliqua desunt.*

Defectus ex superioribus compleatur.

Sequuntur aliæ quædam cartæ, ad Paragranum pertinentes.

Lues Gallica malum patentissimum.

PRopofui primò scribere de Lue Gallicâ, propterea, quia morbus iste est frequentissimus apud Principes, Nobiles, Pauperes, Diuites, per Germaniam, Italiam, Galliam, Hispaniam, Angliam, Daniam, Hungariam &c. Istâ ergò de causâ descriptionem aggressus sum: licèt vos calumniemini, me nihil aliud nouisse quicquam. Et hoc possum, & possum plura, facturus scil. vt canes vos permingant, & conspuant omnes boni, omnésque ægri vos pro stultis exclament. Tantùm inquam possum scióque vt per me venturum tempus sit, quando de omnibus vestris, in ægrotis perdendis, latrociniis, rationem exactâ reddere cogemini. Et quid sapit vobis hoc iusculum?

Oblateratis scilicet more vestro: ægrotos me quoque perdere. Minimè vero gentium. Quos pedidistis vos, ego rursus erigere conor. Quos per hydrargyrum, per lignum, per cauteria, per sectiones &c. adeò excarnificastis, vt impossibile sit, naturę hos suæ restituere: hos me corrupisse, vos causamini. Quid vero hoc flagitii est, quod ægrorum perditionem mihi impingitis, quos tamen, si velim, corrumpere minimè possim, ita ad meditullium vsque à vobis iam ante excarnificatos? Cura enim vestra (vt vocatis) per lignum, ægros illos omnes perdidit, de quibus calumniosè nugamini. Aliqui enim decies, aliqui quindecies inunctiones vestras virulentas iamdum sustinuerunt. Iam verò ipsi supputate vos, quanta hæc læsio, quanta noxa sit. Et quis vnquam vniuersum illud hydrargyrum, quod in medullis, in cerebro, in stomacho &c. intimè defixum hæret, studio quocunque expellet? Vos qui rerum gubernacula moderamini, ad hæc aduertite.

Præterea, cum illos per fumum quinquies, sexies &c. per lignum vicesies &c. per aquam decies &c. curastis: an cum conscientiâ rectâ dicere possitis, illos me perdidisse, quos vos occidistis iam antè? Interim, quia, quos ipsi morti dederunt & iugulârunt, illosdem ego in vitam non reuoco: id sibi ad calumniam præsidio fore persuadent. Respondete mihi verè: quis ex naturâ vspiam mortuum rediuiuum facere potest? Nemo. Quis mortua membra naturaliter viuificare potest? Nemo. Ideò nec ego id possum. Dicite verò tandem, quos ego perdiderim, quos occiderim: O Laruæ.

Itaque vltionem meam ac vindictam contra vos pueros vsque adeò viriliter intendam deinceps, vt necesse habituri sitis, aut ab imposturis vestris desciscere, aut certè ferre, vt à felibus permingamini: faciamq;, vt aut ab inunctionibus, suffitibus, lotionib⁹, lignisq; vestris vi depellamini, me à tergo sectantes; aut certè aliâ tunicâ vel inuiti induamini. An non vobis vestra inconstantia pudori est? Primùm sine inunctionibus ars vestra omnis nihili erat. Itaque quisquis vngere poterat, is illicò in doctorum numerum cooptabatur. His successerunt fumigatores: postea lotores &c. Hodie, qui ligno vti scit, is demum doctor est. Et nisi ad nos allatum lignum esset: credo vos totos asinos mansuros fuisse. Et hic vester sit terribilis: quanquàm æger vigiliam mortuorum canat.

His ita se habentibus, necesse est, Philosophiam, Astronomiam, & Alchimiam eminere & perrumpere, non per sophismata, non per inanem garritum, sed per Ita, ita Non, non. Multi enim artifices sese iactant, qui merę laruæ sunt. Multi de Elementis differunt, & nesciunt loqui de lapidibus. Animosiùs & fortiùs pugna vrgenda à vobis est, si me prosternere velitis. Aliàs multa à me tela in pectora vestra vibrabuntur.

Aliud Fragmentum.

LIbros aliquot Medicos in lucem edidi de Pustulis, tres nempe de Imposturis, in quibus multa dissimulaui, vitandi maioris probri gratiâ: Insuper Librum Nosocomicum tractatuum 4. euulgaui, vbi singulatem explicationem & tractationem huius morbi communicaui. Medici tamen, quorum animus honestatis nullo amore tenetur, more suo suum coma tuentur. Præter hos iterum alios 8. libros emisi, vbi errores ex professo refutò, & curandi rationem commodissi-

modissimam expedio.

Cùm ergò de hâc materiâ omninò mihi scribendi necessitas incubuerit: à veteribus certè nihil impetrare potui, quod ad veritatem mihi adminiculo esset. Multò minùs ab ipsorum discipulis ad hoc institutum corrogare quid sani potui. Coactus ergò fui, (modo veritatem ipsam assequi voluerim) doctrinæ fundamentum haurire ex Philosophiâ, Astronomiâ, & Alchimiâ.

Quæ tria cùm mihi consideranda proponam: ratio hæc, Medicis cęteris minimè proba visa, ipsos ad reclamandum compulit, sicut Iudæi contra Christum ingeminârunt, Apage, apage. Ego tamen nihil aliud apud me cogitaui, quàm Medicos hos suum morem sequi, quos ex ordine clamantum esse, nemini obuenire dubium debet.

Iam verò, quis quæso vspiam sine prædictis tribus professionibus Medicus fieri & esse possit? Nemo. Ideo inter ipsos Medicus nullus est. Si nomen gerunt, sub ipso certè Nequam occultatur. Nec enim Medicus vllus adest. Qui autem adest, Medici cadauer est, quod stolâ iniectâ & instratâ Epomide fingunt illi & mentiuntur.

Philosophia quid. Quis inter vos amabo est, qui sine Philosophiâ rerum terrenarum naturam cognoscere ac describere possit? Nemo. Quid est Philosophia? Magistra noscendi, quid crescens sit Terræ, Aquæque, quæque harum natura & virtus sit. Et vicissim is quoque Philosophus est, qui Philosophus quis. cursum hominis notum & exploratum habet. Primus est Philosophus: velut & secundus. Ille est Terræ, hic hominis. Et tamen nedum Medicus est.

Astronomus quis. Præterea Astronomus is est, qui cœlum & aerem nouit secundum ipsorum naturas, operationes, virtutes & efficacias. Astronomus etiam est, qui aërem hominis nouit in suo firmamento, etsi Astronomi duplices. ipsum quidem cœlum non nôrit. Sic ergò duo sunt Astronomi: vtrique inquam Astronomi: sed nedum sic quidem Medicus præstò est.

Cùm itaque hæc quatuor, duplex scilicet Philosophia, duplex Astronomia Medicum non constituant, & tamen hæc sint illa, quæ considerent hominem, & scrutentur cœlum, terram, aërem & Medicus quis sit. aquam: Ex quis tandem erit Medicus? Is scilicet est Medicus, qui ægrum sanare nouit. Si ergò, qui sanare ægros nouit, Medicus est: subiecti sui omninò certam cognitionem is habere debet, circa quod versetur. Quales ergò sunt isti Medici, qui horum nihil norunt, & tamen Doctores se ac Magistros prædicari volunt? &c.

Si ergò Medici est, sanare posse: ac ex prædictis quatuor fundamentum desumi oportet: quo is concludet? Solâ Alchimiâ. Alchimia quid. Quid est Alchimia? Præparatrix Medicinæ, quæ remedium purum & exquisitum facit, idque perfectum & integrum exhibet, quo Medici scientia completur.

Si iam talis Medicina est, ac ita comparata scientia Medici esse debet: qui quæso quadrati illi & nodosi Doctores Magistrique (saluo honore) vitio id mihi dare audent, quòd non nugis, sed ipsâ veritate vtar, ad scientiam fundamentaliùs & exquisitiùs stabiliendam? Sed antiquum suum illi obtinent: ex quibus nihil vnquam boni prodiit.

Cur me tam Vatiniano odio prosequuntur, vt per inuidiæ acerbitatem me Lutherum appellent? Theophrastus sum: non Lutherus. Theoph. Lutherus ab aduersariis vocatur. Lutherus sua tuebitur: ego defendam mea. Nec enim id augendi mei honoris gratiâ faciunt, sed vt diuidiam faciant. Lutherum enim despicitis, quasi verò illo vos doctiores essetis. Ita si sim ego Lutherus, sequetur, vos me doctiores quoque existere. Quantopere vero vos pudor deceret? Nam ideò me odistis, quia rerum ignari estis. Sic nec ego noui quenquam, qui Lutherum oderit, nisi aut fanaticus sit, aut culinæ suæ damnum â Luthero factum senserit. Sic etiam de vobis iure dicere possum, odii vestri hanc causam esse, quia vani estis Astronomi, & nihili, inutilésque Philosophi, & in præparando Apothecariorum tyrones. Tales vos Medici estis. Cur vero Apothecariorum vos tyrones appello? Ideò, quia tyrones officinarum discentes quęrunt, quid hoc est? Ita & vos interrogatis, Quid hoc est Magister Ioannes? Per Deum id equidem non noui. Verè ais. Per Deum ergò stultus es, & bardus.

Quid vero hoc est, quòd gloriamini ita superciliosè, quòd conductitii & stipendiarii sitis Medici: & non cogitatis interim, quòd etiam calefactor ad culinam &c. conductus sit? Quanti id est, quod aut ipsi dicatis, aut alii, Vos iuratos esse Magistros, Doctores &c.

Quasi

Quasi verò pro vestra opinione hoc modo fitis omnia.

Quid iuramentum tale est aliud, quàm periurium? Quid iuratis? cùm nihil tamen vel possitis, vel sciatis? An iuratis pro arte vestrâ innocenter exercendâ? Sed artium omnium ignari estis. An iuratis, vos fidelitatem impensuros esse? At excarnificatis interim ipso lictore peius. An iuratis, rectè vos medicinam administraturos esse? At intortiores estis cuscutâ: hoc est, nihil in vobis recti & æqui est.

Principes, Magnates, & Ciuitates, qui huiusmodi Medicos alunt, mihi vitio non dabunt, quod ingenuè attester, ipsos hæc talia non intelligere. Nam si intelligerent, iuramento vos foras agerent, non intrò pellicerent. Hoc autem impendio mihi displicet, quòd vos protegant, & videntibus oculis volentes cœcutiant. Superiorum ea debet esse prudentia & peritia, vt sciant, qui Medici cribrandi, & per ignem mittendi sint. Responde enim mihi quæso: quæ vsquam vnquam professio plures & grandiores nebulones, ludiones, impostores & Agyrtas aluit? Dormiunt iam institores, vobis vigilantibus.

Cæterum scriptum hoc vehementiùs extorsit mihi contemptus temerarius illarum rerum, in quibus tamen fundamentum omne positum est. Si falsus sum, quin id euertitis? quin bolum eructatis? Nec enim vos dimittam, quandiù hoc corium durauerit. Nam & contra vos & vestros vniuersos Principes, Auicennam, Galenum, Aristotelem &c. me satis superque munitum esse noui. Et vertex iste meus caluus ac depilis multò plura & sublimiora nouit, quàm vester vel Auicenna, vel vniuersæ Academiæ. Prodite, & signum date, qui viri sitis, quid roboris habeatis. Quid autem sitis? Doctores & Magistri, pediculos pectentes, & fricantes podicem.

FINIS.

NOBILISSIMI, CLARISSIMI
ac probatißimi Philosophi & Medici,

D. AVREOLI PHILIPPI

THEOPHRASTI

BOMBAST, AB HOHENHEIM,
DICTI PARACELSI.

Operum Medico-Chimicorum

SIVE

PARADOXORVM

Tomus Tertius Genuinus.

Agens de Causis, Origine ac Curatione Morborum in specie.

Recenter Latinè factus, & in vsum Asseclarum Nouæ & Veteris Philosophiæ foràs datus.

ELENCHVS LIBRORVM
IN TERTIA PARTE OPERVM THEOPHRASTI PARACELSI CONTENTORVM.

I.

THEOPHRA-

THEOPHRASTVS HOHENHEIMENSIS

DE VIRIBVS MEMBRORVM

Liber I. De viribus Spiritvalivm.
Liber II. De viribus Internorvm.
Liber III. De viribus Externorvm.

DE VIRIBVS MEMBRORVM LIBER PRIMVS.

De viribus Spiritualium.

Cap. I.

DE SPIRITV VITÆ.

Spiritus vitę quid & vbi sit.

Piritvs vitæ spiritus est in corporis membris omnibus positus, vtcunque illa seorsim denominentur. In his omnibus autem & singulis is *vnus* inhabitat, ac omnium promiscuè vna virtus est. Is supremum ac nobilissimum granum est, ex quo mēbra vniuersa viuunt. Prout verò extenditur ac diffunditur, ita secundum varias sedes varius existit. Nam à corde impellitur, vt *cordiales* vires assumat, quod in membris cæteris non facit. Similiter in hepate *Hepaticas* virtutes asciscit, quod ipsum nec in aliis partibus facit. Idem similiter quoque in medullâ contingit. Etsi verò vires hæ vel perceptibiles sint vel imperceptibiles: vires tamen omniū membrorum vniformes existunt: nec aliter intelligi debent, quàm quòd *Cordiales ab Ossalibus* saltem quoddammodò diuersæ sint. Et tamen vires vnæ sunt. Nam quæ vires ossa sustinent & conseruant, non imbecilliores sunt iis, quę cor vegetant & roborant. Tantundem enim momenti situm est in ossibus, quantum in corde. Sic vicissim, vires spiritus vitæ in cerebro non pluris sunt, quàm quæ in medullâ: quamquam ex vsu & necessitate potiùs videatur contrarium verum esse. Et tamen medullæ est eadem necessitas, quæ cerebri, & vires vtriusque similes sunt. Eadem cæterorum omnium quoque membrorum ratio est. Quorum etsi quidem alia aliis digniora videantur: vnicus tamen spiritus vitæ omnium illorum moderator, virtus, vis, & operatio existit.

Spiritus vitę vnus specie: varius subiectis.

Spiritus vitæ non diuersus pro diuersitate partium.

Cap. II.

Spiritus vitæ ortus externus simplex.

SPiritus vitæ ortus est ex caussis seu generationibus externis, non ex naturalibus secundùm carnem. Sicut enim aliorum Generatio duplex est: sic spiritûs generatiō simplex est, qui cum corpore & membris huius vnitur, velut diximus. Quæ etiam caussa est, cur secundùm vires suas roborari non possit, nisi membra ipsa valida ac robusta sint. Quò enim fortius, quò validius & alacrius à naturâ membrum est: eò spiritus quoque robustior & vegetior emicat. Quare haudquaquam ipsum, ceu spiritum vitę conseruare, roborare & augere, anniti debemus: nisi per hoc, vt membra, quæ ex naturâ orta sunt, in primæuâ suâ integritate & originali incolumitate conseruemus & roboremus. Eo præstito, spiritus seipso auctior & validior euadit. Vnum tamen est, quod ad spiritum tantùm pertinet, nempe vt in meatibus apertis versetur ac deoppiletur: de quâ oppilatione, si quando fors fiat, hîc peculiarem tractatulū appendemus. Postea de membris seipsa gubernantibus, libellos geminos annectemus, vt sequetur deinceps

Membri sanitas, spiritus robur.

Spiritus quo afficiatur nimitum oppilatione.

deinceps. Sciendum ergò est, ſpiritum vitæ ita oppilari poſſe, vt, niſi viæ & pori meatuum ipſius pateſiant, ſtrangulari is poſſit. Secunda enim generatio nihil niſi vapor eſt, & vaporis ſpecie ſpiritus vitę in nobis viuit pro naturâ ſecundæ generationis, extra quidem naturam factæ. Quare ſtatim à principio pori aperiendi ſunt in *medullis*, in *carne*, in *venis*, in *membris principalioribus*, in *oſſibus*, in *ligamentis*, in *neruis*, in *iuncturis*, in *veſicâ*, in *diaphragmate*, in *matrice*, in *membris omnibus*, nullo excepto. Is enim ſimiliter ſitus eſt in cerebro ac in carne, ac ſuſque deque cerebrum peruadit, & tum piam, tum duram matrem penetrat, & permeat cor capſulámque ipſius, vt & ciſtam fellis, & regiones renum, centrúmque veſicæ, adeóque tam quod vacuum quàm quod plenum eſt, obſidet.

CAP. III.

Spiritus oppilationem quæ ſequantur pathemata.

QVocunque ergò ſpiritus vitæ penetrare non poteſt, ibi morbus ſuſcitatur. Ipſo enim oppilato, putrefactio oritur in exulcerationem degenerans. Iſtic enim emoritur. Quod verò emortuum eſt, id putreſcit, & vlcus facit, iuxta naturam, membri cui ineſt diſpoſitum. Nam in principalibus factum vlcus mortem inducit. Ex oppilationibus ſpiritus vitæ oriuntur *Febres*, *Apoſtemata*, *Pleureſes*, *Icteritia*, *vlcera*, & quicquid cum paroxyſmo febrili inuadit, velut peſtis & ſimilia. Huius hæc cauſa eſt. Spiritus ſui ſuffocationem & mortem præſentiens, horrore primùm corpus vniuerſum concutit, dum nimirùm veluti congelatur. Poſteà ardor & inflammatio inualeſcit, ſi reſolutus eſt. Febres hîc excipio, quæ pluries quam ſemel paroxyſmos experiuntur, ut ſunt quotidiana, tertiana, quartana. Sic ſi (ita loquar) paroxyſmat in cerebro, phreneſin, Maniam, & ſimilia excitat. Si in corde, Choream S. Viti inducit. Venas etenim lætitiæ tangit: ac ſæpe contingit, vt iuxta tempus, & horâm, & annum, paroxyſmet. Id verò practica canonica indicat. quibus ex cauſis iſta fiant, nempe de Febribus & peſte. Spiritus vitæ influentiæ ſubiectus eſt, ſicut ipſum corpus terræ. Sicut enim corpus terram edit, ac, quod edit, ipſe eſt, & à terrâ vitam ſuſtentat: ſic ſpiritus vitæ quoque de ſuperiori influentiâ edit, & ab Elemento ignis, in quo quatuor Elementa refulgent, nutritur. Sicut enim terra ſecundùm fructus ſuos refulget in quatuor

S. Viti Chorea qui fiat.

SP. vitæ ab influentia nutritur.

Elementis: ſic hîc quoque influentiæ refulgent. Ideò porrò duæ practicæ proponendæ ſunt: Prima vt influentia in tantùm conſeruetur, quantùm ſpiritui gratum eſt ac conuenit. Secundò, vt corpus ſpiritui commodum & idoneum ſeruetur. Hæc poſtea ſequitur corporis ſanitas vnâ viâ, quoad ſpiritum.

Sp. vitæ duob. conſeruatur.

CAP. IV.

De influentiâ ſpiritus vitæ.

EX Aſtris ac influentiis omnibus totius cœli, quâ quidem firmamentum patet, virtus ſpiritus vitæ extenditur, vapori cœleſti inuiſibili ſimilis, cum quo vnitur, velut frigus & calor, ſi temperiem conſtituunt. Quòd ſi fors aliquando ſtellæ membrorum errent, corrumpant & paroxyſment, tunc membrum quoque corporis frangitur, & ſpiritum vitæ oppilat, aut in loco iſto ipſum vitiat ac corrumpit. Huic verò malo remedium aliud adhiberi non poteſt, quá ab influentiâ illâ recedere, & aliam ſubire. Falſa enim & improba eſt Aſtronomorum ſententia de Natiuitatibus & Aſcendentibus. Exemplum, Natus ego ſub Scorpione ſũ, Si verò Arieti me ſubmittã, eius ſoboles fio, nec Scorpioni deinceps mecũ quicquam commercii eſt. Ideò diutiùs mihi aſcendens is non eſt, quàm me ipſi ſubiicio, ſicut de Natiuitatibus tradidi. Locus ergò pro naturâ firmamenti mutandus eſt, nec aſcendens aut conjunctio alia poſtea ſubeunda eſt. Sic ſi ſub iſto aſpectu natus eſſem, vt ſuſpenderer, & eiuſmodi ſpiritus firmamenti in me eſſet, ſicut de ſpiritibus humanis traditum ſcimus: hanc efficaciam ſi impediri & infringi velim, iſto planetâ miſſo alium ſubeo; ſic vis eius infringitur. Et licèt ea mihi quidem indoles ac genus remaneat: effectus tamen non ſequitur. Contrà verò vir ſæpe probus & ingenuus ſub malâ influentiâ fur fit: ſicut de ſpiritibus ſcriptum eſt De externis ſenſibus hominum.

Aſtronomi Genethliaci taxantur.

Loci mutatio influentiam mutat.

CAP. V.

De oppilationibus in genere.

AD ſpiritum vitæ in genere deoppilandum, opus eſt, ſpiritum in calore ſeruari, ita vt in ipſo valid⁹ & vegetus ſit. Ac proceſſus ei⁹ is eſt, vt diaphoreticus fiat, & in eſſentiâ ſuâ iugiter ardeat, & in pleno calore degat. Id per hoc receptum accuratur. ℞ *Croci*, *Zinziberis*, *& Theriacæ*, *&c.* Horum eſſentiam extrahe, &c.

LIBER

LIBER SECVNDVS.

De viribus membrorum interiorum.

CAP. I.

De viribus CORDIS.

COr aliud nihil flagitat, nisi sui corroborationem, dum nimirùm id, quod ei aduersum & contrarium est, adimatur. Per se solum etenim illud imbecillius est, quàm vt omnibus indies insultantibus malis obluctari & resistere queat. Ideò per exhibita remedia ipsi suppetiæ ferendæ sunt. Id enim membrum primarium est, hoc fine homini datum, & eius corpori insertum, vt ipsum in suâ stabilitate & vigore contineat. Si verò noxa quædam & dissolutio substantiæ membrum quoddam occupet: eam vt cor auertat, natum & ordinatum minimè est, sed auxilio Medicinæ id malum corrigendum & tollendũ est, vnde ea quoque cor alterum putanda videtur. Cuilibet enim Medico cura potior & nauior incumbit externum cor registrandi, quàm internum. Hoc namque Medico subiectum non est, sed solum externum. Ideò si quando internum cor externo opus habeat: omninò, prout iam dicetur, eidem apponi & cõferi id oportet. Non autem Medicina tantum cordialis assumi debet, ac simplex; verùm eadem multiplex. Fas est etenim, aliam Elementares vires roborare: aliam inhibere putrefactionem propriam: aliam accidentia externa alia auertere. Ideò vires variæ in medicinâ vnam congeri debent.

(Cordis principatus. — Medicinæ cor secundum seu externũ. — Medicamenti cordis multiplex sit.)

R. hic. Nota auri potab. descriptionem, materiam perlarum, essentiam Croci, essentiam Melissæ, essentiam chelidoniæ, essentiam Macis, &c.

CAP II.

COnfortandi cordis ita, vt à nullâ incidente iniuriâ lædi, aut substantia eius obteri possit, summum Arcanum est *Aurum potabile*, vel Liquor Auri, & materia perlarum in formâ olei, sicut balsamus. Deinde Essentia de Croco, Mace, Corallis. Descriptio auri est talis, vt aurum calcinetur in suam fuluedinem per cæmentum regale de *Hell & Malch.* Deinde à suâ impuritate separetur: posteà cum aquâ circulatâ permisceatur, & digeratur horis 24. in mediocri igne, tunc oleum profluet, quod innatabit aquæ. Id collige, & cum aquâ vitæ propinâ. Præstantius hoc nullum est. Similiter & cum perlis procedes, hoc solum agens, vt calc. de cheb. addas, & per acetum destillatum tamdiu cohibeas, dũ in liquorem abeant. Corallia similiter sume, & in vino ardente cum Hell permixto resolue illa. A putrefactione si vinum ardens subtraxeris, liquorem coralli habebis.

(Aurum potabile cordis summũ est arcanum. — Descriptio arcani auri. — Perlæ vt præparentur. — Coralliorum arcanũ vt fiat. — Essentię crociprę paratio.)

Similiter & ad alios morbos, cor ex conditione aut humoribus elementaribus infestantes, cõueniunt essentiæ Croci, Chelidoniæ, Macis, Cesii, Melissæ. Harum parandarum hic modus est. Primo ℞ Crocum optimũ, cohoba in optimâ aquâ vitæ, ne fundum contingat in panno molli cum sigillo Hermetis; id facies duodecies, & crocus oleum fiet odoris fortissimi. Huius guttam vnam præbe in vino vitæ. Hæc medicina cordis lætitia summa est in senibus, in infirmis, in melancholicis & tristibus. Cum *Mace* similiter procedes, saltem in *Cohob* ipsius vicibus 24. perseuerando. Hæc essentia in quibusdam viribus crocum superat. Chelidoniam, Melissam & similes cohoba in seipsis quatriduo, posteà purum ab impuro colando separa. Adime ipsius phlegma, & adde vinum vitæ, & cohoba vsque ad liquorem. Ita operaberis cum omnibus herbis cor præseruaturis, & spiritum vitæ confortaturis.

(Macis essent. præpar. — Cohob. Melissa, chelidõ. essent. præparatio.)

CAP III.

De Viribus Cerebri.

VT corda, sic cerebra quoque duo sunt: vnum externum, alterum internum. Interni natura immutabilis est, ita nimirum, vt cerebrum ipsum à seipso, quod vitium ei inest, expurgare minimè queat. Quale enim id conditum est, tale manet, nec mutatur. Si verò rebus quibusdam extraneis inuadatur, seu materia illa peccans ex corpore, seu ex spiritu vitæ procedat; illa, per cerebrum alterum, quod Deus herbis indidit, omninò eiicienda est. Nec enim membra ipsa vim quandam asciscunt, quâ cõtra morbum expellendum depugnent: sed ipsa quietâ luctam & amolitionã cerebro externo committunt. Hoc si triumphum agit, interius conualescit. Illud si succumbit, hoc damnum sentit. Quare noscendum est cerebrum externum, aduersus omnia, quæ internum infestare possint. Huius generis sunt de Oleo Lunæ, Liquor Saphyri, Musci, Liquor vitrioli.

(Cerebra duo sũt. — Membra ipsa nihil expellent sed medicamenta cerebri præsidia quęnam)

CAP. IV.

CErebrum in suo robore conseruandũ est, adeò, vt nihil ei incõmodet,

ipsúmque totum cerebrum sit. Quòd si quandoque infirmitas quædam ipsi incumbat; tunc per externum cerebrum noxæ ac damna auertenda sunt, vt cerebrum totum maneat. Ex cerebris istis vnum est, Liquor Lunæ, qui hoc modo fit. Primo calcina illam & per vinum vitæ diebus 7. cohoba. Sic resoluetur Calx Lunæ in lentum liquorem. Hunc in balneo spatio menstruo digere. Tunc resoluetur, formam liquoris viridis exhibens. Hoc summum est, quo cerebri substantia fouetur, & nouum seu extraneum cerebrum inseritur. Simile huic est Arcanum de Gilla extractum hoc modo. Gillam destilla in vino vitæ æqualis pōderis. Tamdiu circula, donec fundum non attingat. Id porrige cum vino Falerno. Roborat cerebrum tam potenter, vt vertigo nulla, nulla phrenesis ac mania offendere possit.

Liq. Lunæ præparatio & vis.

Gilla vt extrahatur.

Gilla remedium vertiginis mania &c.

Idem etiam saphyri & musci liquor operatur, hoc modo præparatus. Si saphyrus in *Alcoadamantinam* naturam reducitur, & post per *Chybur* in suum puluerem dissoluitur, ac huic pulueri in cohobando vinum vitæ 6. diebus adiicitur; demum liquor potabilis prodit, qui choream Viti, & amentiam ac phantasiam eorum, qui seipsos suspendunt aut aliter interficiunt, sanat. E musco quoque simile medicamen extrahitur. Is per vinū vitæ in panno decoquitur in formam succi, storaci similis. Hoc curatur vertigo, scotomia, & quicquid syncopen aut rotationem inducit, velut & principium Caduci, Maniæ, Phrenesis.

Saphyri præparatio.

Vis saphyri ad choreā Viti, a mentiā &c. Msuci extractio.

Ad Scotomiam caducū. maniam &c.

Cap. V.

De Viribus Hepatis.

Ipsum quoque hepar corporis externo hepate auxiliatore opus habet. Nec enim pugnax id ac militari adeò ingenio est, vt sibi ipsi defendendo sit. Hinc spiritualia membra vocantur. Nullus enim spiritus militat, sed corpus. Iam verò Hepar ipsum solum spiritus est. Caro eius, quæ Hepatis nomen fert, id membrum corporis est, in quo vsque adeò multum situm non est. Hepati ergò si quandoque bellum gerēdum est; vsus requirit, vt aliud quid pro eo depugnet, nempe corpus quoddam, quod suas manus, suos pedes habeat, quibus contra morbum corporalem arma proferat & vsurpet. Corpus enim si patitur, materialiter patitur. Ideò talem ipsius quoque Medicinam esse decet, vt hoc pacto materia aduersùs materiam procedat, & simile in suū simile agat. Id tale est. ℞. *Essentiæ spodij.* Item, si hepar ad Hyposarcam rumpitur, hoc ipsius vis est: si ad Icteritiam, vis eius illud est; si ad febres, virtus id est. Si ad Apostema, virtus hoc est &c.

Iecora duo sūt.

Partes principes cur. membra spiritalia.

Cap. VI.

Ad sanitatem hepati conciliandam, ita vt nihil noxæ accipiat aut lædatur, nihil præstantius aut conducibilius est Cheiri. Præparatio talis est. Cheiri sumitur, ac à suâ nigredine in albedinem sublimatur. Hæc albedo cum vino vitæ bibitur. Hoc potu hepatis apostematica natura ac putrefactio tollitur, atque omnis eius corruptio emendatur, adeò, vt deinceps probè digerat & sanguinem rectè dispenset, nec illum salsum multum producat, verum etiā bonū & laudatum, nullis morbis suscipiendis idoneum. Veterem quoque & exoletū sanguinem renouat, ac illum ita emundat, vt etiam lepra vanescat. Idem quoque præstat Anthos luteum, si per spiritū aquæ vitæ resoluatur, ita potum, hepatis vniuersas noxas & morbos sanat.

Cheiri, sanitas hepatis.

Cheiri præparatio.

Cheiri, hepatreborat, sanguinem nouat.

Anthos lutei præparatio, vis.

Sed & Liquor *Alchahest* magnam hepatis conseruandi & confortandi, adeóque ab hydropisi & eius omnibus generibus, ab hepatis vitiis ortis, præseruandi vim & efficaciam habet. Eius processus est, vt à coagulatione resoluatur, & iterum coaguletur in formam transmutatam, sicut processus de coagulando & resoluendo docet. Tunc enim, si suū simile superauit, medicina fit hepatis medicinis omnibus superior. Et siquidē hepar ipsum ruptum & dissolutum esset; loco tamen totius hepatis is est, non secus, ac si nunquam ruptus & solutus fuisset. Quicunque ergò Medicinæ operam datis, summo studio id anniti debetis, vt *Alchahest* præparare discatis, propter auersionem multorum morborum, qui ab hepate oriuntur.

Liq. Alchahest est loco absumti hepatis.

Cap. VII.

De Viribus Splenis.

Splen similis membris cæteris est, Qui ipse quoque cùm non minùs cæteris frangendi corporis occasionem admittat, suo simili quæsito opus habet. Malitia eius in hoc est, quòd durities generet, concitet febres, putrefactiones, oppilationes, & similia plura. Virtus autem ac industria hîc est, vt corporis splen eximatur, & splen externus immittatur seu inseratur.

Splenis virtus.

Vita

Vita enim sine splene diuturnior est, quàm cum splene. Quod licèt quidem de tribus membris superius dictis, vt quorum in corpore summa necessitas est, dici non queat: verum de splene tamen id est, nos eo commodè carere posse. Practica ergò omnis hùc conferenda, vt beneficio splenis externi, non interni viuamus, vtque internum extirpemus, & radicitùs consumamus.

Sine splene commodius viuitur.

CAP. VIII.

AD splenum consumendum & adimendum *Sutratar* facit. Ab hoc separa ipsius liquorem sine corrosiuo, per retortam ad validum ignem, postea quinquies abstrahe. Cohob omne cum vino vitæ rectificetur, & propinetur. Hoc splenem penitus aufert, nec vestigium quidem eius relinquens, consumit etiam, quod spleni digerendum erat. Corpus vniuersum à noxis præseruat. Eadem virtus & operatio in fece quoque, à qua vinum vitæ separatum est, quærenda est. Similis vis in *Casa* quoque condita est. Maceratur ea in oleo oliuę postea eum ℔.1. *& quadrante opopanacis* miscetur. Destillatur per Alembicum. Oleum hoc regioni lienis illitum, splenem omnem aufert. Annuatim vsurpatum, dolores omnes à splene genitos auertit. Accuratiore tamen ordine vsurpatum, splenem penitus eximit, & consumit, ac dolores eius morbósque & noxas vniuersas adimit.

Sutratar præparatio.

Sutratar, splenem cõsumit.

Casa præparatio.

Ol. Casa splenem penitus tollit & eius dolores.

CAP. IX.

De Viribus Renum.

REnum confortatio optima dignoscitur in iis, quæ foris renes existũt, vt nimirum interiores renes aboleantur & auferantur, ac spleni similes reddantur. Tum demum virtus renum integra erit, si operatio eorum emortua sit. Sua enim operatione producunt *Lithiasin*, *calculum*, *arenam*, *& diabeticum*, & alia plura. Iis mortuis, si ea essentia insit, nullus illorum superest, sed corporis vis proba est ac vegeta, ac sana tam senectus quàm iuuentus, nec vllus ipsorum morborum inuadit, qui fierent illis viuis & superstitibus.

Renes vt splen abolendi.

CAP. X.

VT verò Renes, qui plus ad castitatem faciunt, quàm testiculi, auferantur: sciendum est, ipsos sine omni noxâ tolli. Quod vero damnum eos exemptos sequi posset, nihil quicquam pertinet ad meatus cæteros, qui renes ipsos transeunt. Remanet enim eorum materia & vita. Natura verò & operatio tollitur. Id fit per *Aroph.* Is per destillationem in pane, in liquorem reducitur, & ita bibitur. Potus hic aufert malum, quod renes gignunt.

Renes plus testiculis ad castitatem faciunt.

Aroph renum mala dolet.

CAP. XI.

De Viribus Fellis.

SVmma fellis felicitas ac virtus est, vt id materialiter auferatur & consumatur. Ita non generantur cholericæ ægritudines, Colica, Iliaca, & his similia, contractura, tremor, & alia ventriculi mala. Nec enim hæ partes quicquã aliud agunt, quàm vt destruant id, quod membra vtilia exstruxerunt. Ignorant autem Physici quàm nihil fel prosit. Nã vsus ac honores ingentes illi addicunt, qui nulli tamen sunt. Est enim hoc mẽbrum in Naturâ superfluum, & instar monstri. Nihil enim adeò bonum & purum fit, cui zizania & lolium non inserantur. Sic fel quoque, & huic simile, membrum aliud lolium naturæ est, quod iuxta bonum sese insinuauit, non ad cõseruationem corporis, sed eiusdem destructionem.

Fel auferendũ.

Fel mẽbrum superfluũ, nullius vsus.

CAP. XII.

FEllis consumendi ita, vt, quantum eius est inutile, aboleatur, processus iste est, vt omnes à felle prognati morbi tollantur, nec ab eo deinceps vlla vel ira, vel ægritudo inducatur. Hoc per *Rhabarbarum* obtinetur hoc modo. ℞ *Rhabarbari & florum Cheiri an:* &, sicut ante dictum est, liquorẽ cheiri extrahe; ex Rhabarbaro autem eo modo, quo ex Anthos. Hæc duo compone, & tantundẽ vini vitæ adde. Quod si porrigis, id primùm age, vt ira deferueat, posteà, si quis præstò morbus est ex felle. Posteà sitis inuadit. Cum hâc fel disparet ac abit. Tandem sanitas sequitur, priore commodior.

Rhabarbari præparatio.

Vis, fel tollere.

CAP XIII.

De Viribus Pulmonis.

VIrtus pulmonis optima est, vt in suâ materiâ maneat, nec ei quicquam apponatur, sed solus sine adiunctis degat. Iam verò is mobilior cæteris partibus vniuersis est: quod à vi spiritus vitæ habet. Hunc ergò cumprimis confortandum esse, ratio ac vsus dictat. Id per ea impetratur quæ sana mẽbra omnia faciunt. Sic enim & pulmo sanus erit. Vt tamen copiosiores æquo affluxus declinare queat, medicina sequens tradetur. Vbi iuxtà tenẽdũ est, oportere cętera mẽbra sana cõseruari ne occasio ad mortẽ detur.

Pulmo mobilis.

CAP. XIV.

Chibur. vt paretur.

EX pulmoni commodis medicinis Chibur nulla superat. Sumitur Chibur, & cum duplicibus calcibus & mineralibus miscetur; sublimatur ter. Ægris administratur. Hoc pulmonis mala omnia auertit, eiusque robur intendit & ingeminat, adeóq; balsamus est pulmonis & vniuersi pectoris: quo non est valentius in omnibus rerum viribus reperire, nec quicquam est, in quo externi pulmonis plus inueniatur, nisi in Chibur, vt diximus.

Chibur balsamus pulmonis.

Finis libri secundi de viribus membrorum septem internorum in globulo.

LIBER TERTIVS. *De Viribus Membrorum Externorum.* (Desiderantur.)

LIBER QVARTVS. *De Viribus Membrorum Chaos.*

LIBER QVINTVS. *De Quatuor Elementis, quomodo defendantur.*

LIBER SEXTVS. *De Tribus, in qua Natura componitur, & quomodò conseruentur.*

AD LECTOREM.

HIc iam iterum opus est, beneuole Lector, præmoneri te, quòd hi libri, prout Auctor disposuit, & conscribendos præsumpsit, cum prioribus duobus inuenti non sint: fortaßis quòd ab ipso absoluti non fuerint. Id ex originali coniectare licet, quod festinanti calamo scriptum erat, vt primæ delineationis saltem aut Rhapsodiæ faciem exhiberet. Hi autem Tituli sequentes vnà cum principio libri Quinti, quia in iisdem chartis cum duobus primis libris inuenti fuerunt, hâc de causa huc appositi sunt, vt studiosis auidis per ista quædam quasi ansa porrigeretur, mentem Auctoris porrò propiùs assequendi. Et cum suspicio non leuis sit, libellum de Tribus Primis Eßentiis, hîc sextum inscriptum esse; huc ob id ille cæteris appositus est. Tua, Lector, æquitatis est, his præsentibus contento animo frui, & de absentibus cum indignitate nihil queri.

LIBER TERTIVS. *De Extraneis Membris.*

CAP. I. *De Stomacho & suis cohærentibus.* (Desunt cætera.)

LIBER QVARTVS. *De Viribus Membrorum Chaos.* Non habetur.

LIBER QVINTVS. *De Quatuor Elementis, quomodò defendantur.*

CAP. I.

ELementaris Natura, quæ in nobis est extra substantiam membrorũ, & cætera quæ diximus, suas interpretationes tales habent, vt nos quoque 4. in nobis Elementa conseruemus, hoc modo, ne Elementum Ignis calculum generet: aut Elementum Terræ, genera pustularum: vel Elementum Aquæ Hydropisin: vel Elementum Aëris, Tympanitem. Quo enim modo exteriùs generant: eodem quoque interiùs.

CAP. II.

Elementa 4 vt in homine sint

CVm ergò quatuor ista Elementa in nobis condita sint: sciendum est, eâ formâ seu specie 4. Humorum in toto corpore locari. Duo Elementa exteriùs in nobis iacent, & duo in concauo, hoc modo. Aër ac Ignis, sunt caro & cutis. Interiora, hoc est, quæ in concauo intra costas, cranium & ossa sita sunt, reliquis elementis, Terræ nimirum & Aquæ subiecta sunt. Ideò Intestina, Matrix &c. Elementum Terræ sunt. Cætera membra sunt Elementum Aquæ.

CAP. III.

(Desunt cætera.)

DE TRIBVS PRIMIS ESSENTIIS, EX QVIBVS generatum componitur.

CAP. I.

VNumquodlibet generatum, & à suis Elementis productum, in tria collocatur: in Sal, in Sulphur, in Mercurium. Ex tribus his coniunctio fit, quę corpus

Sal, Sulphur, Mercurius omnia cõstituunt.

corpus vnum, & essentiam vnitam constituit. Quod hic corpus attinet non definitur, sed saltem internum corporis.

Salis vis quæ. Operatio eius triplex est. Vna est Salis. Is agit purgando, mundificando, balsamando, & modis aliis, & dominatur ei, quod in putredinem abit. Altera Sulphuris vis quæ. est Sulphuris. Hoc dominatur illi, quod ex duobus cæteris nimium fit, aut dissoluitur.

Mercurii vis quę. Tertia est Mercurij. Is aufert, quod in consumptionem abit.

De Tribus his scitote, quæ cuiusque forma sit. Vnum Liquor est, & is Mercurij. Vnum, est Oleitas. Ea est sulphuris. Vnum est Alkali. Hoc à sale est. Mercurius est sine sulphure & sale: Sulphur sine Mercurio & sale. Sal sine Sulphure & Mercurio. Et hoc modo quoduis in suâ potentiâ persistit.

Quæ verò operationes in morbis permixtis inueniuntur, de his sciendum est, quòd separatio rerum non perfecta sit, sed duo in vno coniungantur, velut in Ægritudo permixta quæ. hydropisi & aliis similibus. Permixtæ enim ægritudines illæ sunt, quæ succum suum & humidum temperatum transcendunt. Sic Mercurius & Sulphur aliquando paralysin demunt, quia concurrit etiam sulphur corporale, aut quia aliqua læsio est in confinio proximo. Ideò hinc obseruandum est, quemlibet morbum vel dupliciter vel tripliciter existere posse. Ea est morbi commixtio. In hâc considerare debet Medicus, si simplex quoddam assumit, quis eius gradus sit in liquore, in oleo, in sale, & quomodò cum morbo læsionis confinis cõueniat. Pro isto gradu extrahi debet liquor, & sal, & sulphur, & attribui, quod Ægritudo mixta vt tractanda. opus est. Adeóque hæc breuis regula tenenda est: vt medicina vna detur læsioni, altera morbo.

CAP II.

Salia purgant aut per secessum. SAlia purgant, modis tamen variis. Alia per secessum. Horum duo sunt. Vnum sal rei, quod digerit res ad secessum. Alterum sal naturæ, quod expellit. Ideò sine sale excretio nulla fieri potest. Ex quo sequitur, sal vulgi salibus naturę opitulari. Quędam per vo- Vomitũ mitum purgant. Tale sal est crassissimũ, quod si in digestionem abire non potest, superius in stomacho strangulationem Sudorẽ. facit. Nonnulla per sudorem. Tale est sal subtilissimum, quod cum sanguine coit. Salia enim ad stercora & vomitum, cum sanguine non coeunt. Ideò sudorem nullum prouocant: sálque tantùm est, quod secedit. Quædam per vrinam. Vrinam. Vniuersa enim vrina nihil est, nisi sal superfluum. Stercus est sulphur superfluũ. Liquoris autem nihil superfluè abscedit à corpore, sed intus manet. Tales sunt omnes egestiones corporis, à sale expulsum phlegma per nares, per aures, per oculos, per vias alias. Et hoc per Archeum intelligitur, ex quo suas illæ operationes desumunt, sicut in postremis indicabitur.

Iam velut ex Archeo sal laxatiuum prodit, dum nimirùm vnum purgat stomachum, quia ex stomacho Archei procedit, alterum purgat splenem, quia ex splene Archei venit: ita cum cerebro quoque & iecore, pulmonéque & membris aliis contingit. Nam membrum Archei mouet membrum microcosmi.

De Alkali verò & sale scitote id varium esse. Salium differentiæ quæ. Vnum dulce est, velut cassia, & est sal separatum, quod in mineralibus antimonium vocatur. Aliud acetosum est, veluti sal gemmæ. Aliud acre, quale est in zinzibere. Aliud amarum, quale est in rhabarbaro & coloquinthide. Ad quæ sciendum est, multa Alkali gigni, veluti Harmel: multa extrahi, vt scammoneæ: multa coagulari, ceu Absinthij. Quod intelligendum est ex eo, velut in sale cognoscitur. Similiter purgant quædam per solum sudorem, quædam per solâ consumptionem & similia. Quoties enim peculiaris sapor: toties peculiaris operatio & expulsio, quarum tamen duabus plures non sunt; hoc est, operatio rei, & operatio extincta.

CAP. III.

SVlphur operatur exsiccando & consumendo superfluum. Sulphuris natura quę. Siue id ex ipso fit, siue ex aliis, per sulphur omninò consumi debet, si salibus non sit subiectum. Sic ad Hydropisin facit Medicina salium, ex Hepate Archei productorum, ad consumendum putrefactum & corruptum. Ad ipsum autem præterea morbum auferendum, vi sulphuris opus est, cui morbi istiusmodi secundùm suam originem subiecti sunt. Quanquàm id nõ sulphur quoduis præstet. Et sic à naturâ Elementi productum est, vt vna quælibet ægritudo, quam natura corporis gignit, contrarium suum ex naturâ Elementi habeat. Genera Elemẽti genera morborum produnt. Et hoc fit vniuersaliter & particulariter. Ideóque ex generibus Elementi, ipsa morborum genera cognoscenda sunt. Sic vnum seper alterius

signum ac indicium est.

Mercurii natura qualis.

Similiter & de Mercurio idem iudicium est. Is assumit, quodà sale & sulphure diuortium facit. Hinc fiunt morbi ligamentorum, Arteriarum, iuncturarum, articulorum & similium. In his ergò morbis hoc vnum curandum est, vt liquor Mercurii adimatur. Debent autem dictæ ægritudines per illa auferri, quæ cuilibet idonea & commoda videbuntur, indicata de specialitate rerum in naturâ, & in Philosophiâ de re & naturâ: quæ breuitatis gratiâ hîc omittuntur.

CAP. IV.

Morborum generatria.

HOc modo Medicus tria morborum omnium genera intelligere debet: Vnum ex sale. Vnum ex sulphure. Vnũ ex Mercurio. Ex sale hoc modo. Quilibet morbus laxus ex sale generatur, vt sui t, fluxus ventris. Dysenteria, Diarrhœa, Lienteria, &c. Sal autem istud est, quod in suâ sede iacet. Quælibet enim egestio ex sale causatur, sano, ægro. Illud sal naturæ est, hoc sal corruptum & resolutum. Ex quibus conficitur debere quoque ipsius curam per salia perfici: ita vt sal iterum rectificet & separet sal resolutum ab integro. Posteà sequitur cura sulphurea, veluti confirmatio quædam operationis in sale. Huic enim id dominatur, & est sulphur speciatum ex vi Archei, &c.

Mercuriales morbi qui.

Porrò ex Mercurio omnes illi morbi oriuntur, qui occupant Arterias, ligamenta, articulos, ossa, neruos, &c. In cæteris enim corporis locis substantia Mercurii corporalis non dominatur, sed saltem in membris exterioribus Sulphur enim mollit & fouet membra interiora, scilicet, cor, hepar, cerebrum, renes, &c. Et horum morbi, sulphurei vocari debent. In illis enim substantia sulphurea sita est. Huius exemplum sumemus de Colicâ. Illius causa sal est propter intestina, in quibus prædominatur sal, & multa genera colicæ parit, nempe vnum, si resoluitur: alterum, si nimium induratur. Sic enim temperamentum suum transilit, & ad nimiam humiditatem vel siccitatem deficit. Ideò fit, vt in colicæ cura per salia Elementata sal humanum rectificandum sit. Quòd si enim aliud sal quàm de sulphure adhibeatur, id submersiones salis existimabis, non curam morborum colicæ. Sic pariter & in morbis Mercurialibus ac sulphureis sua res cuilibet adhiberi debet, non contrariũ contrario impendi, sed proprium ad suũ innatum accommodari. Frigidum enim calidum non euincit, nec calidum frigidum in morbis natis. Cura ex eo procedit, quod morbum & eius locum genetauit.

Colicę varia genera a sale.

Sua res non cõtrario quoduis curatur.

CAP. V.

MOrborum genera diuiduntur etiã in varios ramos, & locustas, ac folia. Vna tamen cura est Nam morbus Mercurialis exemplo est, quòd liquor quoque Mercurialis similiter in multos ramos, locustas, & folia abeat. Sic in pustulis omnia genera sunt sub Mercurio. Nam ipse morbus est Mercurialis. Nonnulli Galli sub Mercurio vulgari sunt. Quædam pustulæ sub Mercurio Metallino: nonnullæ sub Mercurio Xylohebeno: aliqui sub Mercurio Antimonii. Causa est, quòd Mercurius ad suas locustas, & non ex ordine abit. Opus ergò est liquores Mercurii cognosci. Is enim ille est, qui sanat, quod sal ipsius dissoluit. Est etiam alterum, quod in ipso situm est, nimirùm vis incarnatiua & consolidatiua, (vt pro naturâ Mercurii.) Iam autem is multiplex est. In metallis liquor Mercurii est instar metalli. In iunipero & hebeno instar ligni. In Marcasitis, Thalkis, cachymiis, instar mineralis. In Brassatellâ, persicariâ, serpentinâ, instar herbę. Et Mercurius tamen vnus est, qui adeò multipliciter se exhibet. Quæ de pustulis: eadem & de vlceribus intelligantur. Quædam suam curam ex Mercurio de Persicariâ poscunt: non nulla ex Mercurio de Arsenico: aliqua ex Mercurio de Xylo Guaiaco. Nosse ergò debet Medicus arborem morborum & rerum. Huiusmodi aliquot existunt. Vna arbor salis est. Ea duplex est, Rebis & Elementi. Sic est & arbor sulphuris & Mercurii. Caueat itaque Medicus, ne arbores duas in curam vnam inserat: sed teneat Regulas morbis Mercurialibus dandum esse Mercurium, morbis salinis salem, morbis sulphureis sulphur, vnicuilibet nimirùm morbo suum appropriatum, sicut conuenit. Nam in rei veritate tres saltem Medicinæ, velut triplices morbi existũt. Præcidi ergò ac omitti debent longæ illæ ambages ac nugæ seu cauillationes Auicennæ, Mesuæ & aliorum.

Morborum diuisio in ramos, locustas, folia.

Mercurius multiplex.

Arbor morborum & rerum Medico noscẽda.

Tres tãtũ morbi: ita tantum remedia.

CAP. VI.

IAm ergò post hactenus dicta omnia, vt compendium breue ac facile Medicus secum circumferat, debet omnes morbos

Medicus qui loqui debeat. morbos diuidere seu collocare sub nomen suæ Medicinæ, sicut in prædictis morbis incepimus. Et sedulò caueat vt dicat: Hæc est Icteritia. Nam is sermo præter vsum artis est. Hanc enim artem quiuis etiam rusticus scit & callet. Imò contrà, sic loquêris: Hic est morbus Leseoli. Sic enim complecteris curam, proprietatem, nomen, qualitatem, dispositionem, imò artem & scientiam tuam vno vocabulo. Leseolus curat icteritiã. Leseolus enim curat Icteritiam, nec quicquam aliud, præter hunc morbum curat. Sic ergò te extricasti ab omnibus erroribus, & cura probatur ita, quòd in Leseolo suprema diaphania salis sit, quæ fuso Topazio impensiùs coloret & figuret. Sic Icteritia quoque similiter sal (vt ita dicam) diaphanatum est de aurigine: ac opus habet, vt per sibi simile expellatur & extrudatur. Eodem Arsenicata quoque & sal quod Icteritiã facit, mater Arsenicati & Leseoli modo est, ex duabus tamen matribus genitum, Annuali nimirùm & Elementari.

Suasor itaque vniuersis sum, vt tres illæ arbores rectè solidéque cognoscantur. Semen etenim harum arborum qui non nouit, is erroribus meris immersus est. Sic ergò portò quoque dicendum est: ist · est morbus auri: nec dicendum, Morbus auri quid. lepram esse. Nec eius etiam species nominatur: quòd verè Medicè loqui est, ideò, quia solum hoc nomen satis indicat, quam in lepra curam instituas. Quòd multò plùs est ac si dicas, esse Lepram. Morbus tincturæ quid. Sic iterum dico: Iste est morbus tincturæ. Ex quo peritus satis intelligit, mihi compertum esse, quid & qualis tinctura sit, & quomodò illa regeneret, & iuuenescere senium faciat. Tinct. iuuenescere facit. Sic aio quoque: Iste est morbus vitrioli. Hoc experientia comprobat, quòd species Epilepsiæ per oleum vitrioli aut ipsius spiritum curentur. Quod ipsum etsi scripta quidem passim comprobent: tamen cùm huc ad mei instituti Theoricã illud faciat, quid nocet hic repeti, quâ ratione Theorica perfici debeat? Quod vero Theoricè ista comprehendi, in causa est modus specialis, ex quo prior deducitur, & mysteria naturæ, quæ per Alchimicos auctores occlusa fuerunt, ex quibus meritò Theoricam meam vtriusque originis, Elementaris nimirùm in suâ productione, & Annualis in suâ generatione, probo ac demonstro, ac inde Theoricæ meæ fundamentum exstruo.

Porrò verò etiam ex Theoricâ inquiramus, ex quânam virtute incarnatiuã sint? Incarnatiua qualia sint & vnde. Ex solo scilicet Mercurio. Is sanat vulnera longo tempore, tanquam per Mercurium in resinâ, celeriùs tamen q[...] quàm Mercurius in Mumiâ, iterum celeriùs, quàm Mercurius in Tartaro. Itidem & in vlceribus: vt sunt nonnulla vlcera Cãcrorum, Esthiomena, & Erysipelas. Huiusmodi Mercurialium operationum seu virium multæ sunt in Elementaris & Annualibus, per experientiam omnes inuentæ ab iis, qui intelligunt, in quibusnam Mercurius, in quibusnam alii lateant: qui item norunt Mercuriũ illum præparare, & formare vnum in Topazinum, alterum in crocum sandalium, quendam in spiritum, quemlibet Crocus sandalius. in suam exaltationem, in quâ optimè se habeat. Et licèt Mercurius vnicus sit quidem: tamen si ipso opus sit, ita produci vult. Testamur ergò hoc loco, quod vis incarnandi & consolidandi à solo Mercurio procedat, in quo nullum sulphur, nullus sal existat, sed is in purum suum liquorem extrahatur & reducatur. Eâdẽ omninò ratione cum sulphure quoque & sale procedendum, ipsorúmque exaltatio noscenda est vobis, modò Medici nomen obtinete, & cum laude vestros ægros sanare velitis. Sat scio, Porphyrium admiraturum esse, si audiat, quod Saphyrus sit Mercurius, & nobilis Iaspis, Porphyrius imperitus. quia id non videat, aut manibus palpet. Qui etsi quidem hactenus nullâ experiẽtiâ insignis sit, nec quicquam discere annitatur, nescio tamen quid interim nugetur & somniet.

CAP. VIII.

Sic, quare Zinziber est Diaphoreticum? Zinziber cur Diaphoreticum. Propter salem, ex cuius corpore factum id est. Sed vis illa ignis est, per quem ebulliunt generationes (vt in Philosophiâ traditur) propter ebullitionem autem deoppilat, & humores sulphuris salis & Mercurii, in secundum, tertium & quartum gradum ebullitionis reducit seu euehit. Et prout ex igneitate salis constituitur, ita gradum quoque accendit, per quem gradum humiditates destillant per poros & guttas foras. Sic mundificatiua quoque ex solâ salis vi mundificant, velut mel & alia. Vnde etiam sequitur, in melle Mundificatiuã sale. Balsamum salis situm esse, propter quem id non putrescat. Balsamus enim sal nobilissimum est, quod natura produxit.

Vis *attractiua* à naturâ seu essentiâ sulphureâ est, veluti in gummis. Ea trahunt ratione

Attractio à sulphure non calido.

ratione sulphureitatis. Mastix enim sulphur est ita productum. Sic & Opopanacum, Galbanum & alia. Nec credendum est huic axiomati Medicorum: Calidi est attrahere; sed ita dicendum est, sulphurum est attrahere: id quod verissimum est. Res enim calidæ ibi saltem trahunt, vbi sunt, hoc est, vbi ardent. Quod verò ardet, id sulphur est, idque non fixum, ideò euolat, quod Gummi faciunt. Laxatiua etiam similiter trahunt ex illis locis, in quibus non consistunt, instar magnetis. Quòd verò salia quoque trahant, causa est, quòd sal sulphuri impressum sit, & per spiritum sulphuris coagulatum. Ideò ex à se distantioribus locis quoque attrahit. Sic repercussiua quoque sulphurea sunt, siue frigida, siue viridia sint, siue punicea, siue alio quocunque se modo habeant. Repercussiui enim sulphuris hæc natura est, vt ad centrum abeat, & ante se, quicquid mobilium prehendit, agat. Nec verum est, quòd illi aiunt, frigidi esse repercutere. Credunt nimirùm simplices illi homunculi, vulpem se caudâ tenere, cùm corripuerint tamen podicem eius. Subtilem oporteat esse Albertistá, qui illam eorum tueri regulam velit ac possit. Sed hæc latiùs in Philosophiâ.

Laxatiua à sulphureo sale.

Repercussio à Sulphure nō frigido.

CAP. XI.

Confortatiua vis ab Archeo mundi est.

DE Confortatiuis autem quod nobis sciendum est, docet id explanatio Archei, qui similis est hominis, & in quatuor Elementis latet, vnus scilicet Archeus, sed in quatuor partes diductus. Is ergò Magnus Cosmus est, & homo paruus, & vnus alteri similis est. Ex isto prodit vis confortationis. Sic quod ex corde Archei procedit, id confortatiuũ cordis est, velut aurum, smaragdus, corallia & similia. Quod ex Archei procedit hepate, cosmi minoris hepar confortat, & sic consequenter. Vim huiusmodi confortatiuam Mercurius non promit, nec sulphur, nec sal. Illam autem promit cor Elementorum: ex hoc illa dimanat. In Elementis vis est ac potentia, quæ ex semine producit arborem: & ab ipso Elemento ea vis est, quòd arbor stat & figitur, & sistitur. Sic fœnum quoque & stramen à robore externo statuitur, quod oculi vident. Simile quoque robur in animalibus est, cuius beneficio eunt, stant, & mouentur. Idem eodem modo in cæterisquoque productis est.

Præterea autem fortitudo adhuc alia quædam est, oculis non exposita. Est autem ib robur in seipso, quo sanum & validum manet id, in quo illud inest. Hoc autem est spiritus naturæ. Quem nisi res quælibet habeat, perit. Spiritus is in suo corpore fixus manet. Idem confortat hominem quoque. Sic ergò singulorum Archei membrorum vis in minorem cosmum defluit, per medium nimirùm vetegabilium.

Sine naturę spiritu nihil subsistit.

DE PESTILITATE.

Hoc est:

Origo & Generatio pestis: & huius morbi accurata genuinaq́; cura, præscripta,

à

THEOPHRASTO HOHENHEIMIO Vtriusque Medecinæ Doctore.

PHILOSOPHICVM quēdam discursum de Peste & eiusdem ortu ac generatione instituturi, ex fundamento & examine Philosophiæ de tullure res ita intelligenda est. Pestis est morbus, sex discretas sedes in corpore humano sortitus: nempe post aures, binas: binas etiam sub geminis axillis: inferiùs in hypogastrio secundum pubem itidem binas. Sic ergò foris in homine sex sedes reperiuntur, quas pestis certas occupat, à cœlo infectas, & pestilentiali veneno ictas seu contaminatas. Ex *Techellicâ* Philosophiâ patet, quòd præter sex prænominata loca, septimus quoque huic sæuo morbo attributus sit, in ipso cognoscendus.

Pestis quid.

Pestis loca 6

Phil. Techellica.

Risu verò cumprimis dignum est, tot tàque numerosos Italos pariter ac Germanos Doctores tam copiosè de hoc morbo commentari, & tamen memorabile admodùm ac dignum nihil de eodem proferre, vndenam is oriatur, & quid verè homo sit, & quid tandem in ipso iste morbus inuadat. Nec enim frustra ac temerè sic à Deo constitutum est, vt tria ista dicta loca in homine semper aut parte certè maximâ tam certò affligantur & corripiantur. Quinimò peritus ac sapiens Medicus iure ex hoc loca planetarum coniectare debet. Simile enim semper in suum simile operarur. Sic Saturnus cum proprietatibus lunæ in superioribus hominis partibus, hoc est, post aures operatur. Mars etiam ac Sol peculiari

Medic. reprehēsio.

Loca pestis planeta designant

liari loco, in externis hominis locis operatur, veluti sub alis. Similiter & Iupiter ac Venus in vtroque femore iuxta pubẽ, quantum quidem hunc morbum attinet.

Quia verò paulò antè commemoratũ est, locum adhuc vnum in homine eúmque in numero septimum reperiri, locum scilicet Mercurij; ideò, quâ ratione illud intelligendum sit, porrò explicabitur.

Quid sit homo, hoc est, caro hominis.

HOminis hæc generatio est. Nempe ex primâ matrice, hoc est, ex magno mundo ortus est. Id est, Magnus mundus vnà cũ cæteris creaturis omnibus per manus Dei creationem, hominem, quoad naturam carnis, ad mortalitatem produxit & genuit. Hâc de causâ homo terrenus & carnalis factus est. Caducam verò & fragilem hanc carnem homo ex terrâ & aquâ suscepit. Terra ergò & aqua corpus est terrenæ huius & animalis vitę, quam homo naturaliter accepit per creationem à manu Dei factam. Vita verò hæc Animalis per seipsã nihil est aliud, quam Ignis & Aër. Quod ita intelligi debet. Ipse homo, quod quidem animalem ipsius vitam attinet, ex quatuor Elementis constat. Aqua enim & Terra, ex quibus corpus hominis constitutum est, domicilium est ac corpus ipsius vitæ. Non autem hîc vitam intelligo illam, quæ ex Animâ, hoc est, habitu Dei procedit (Non enim hîc Theologum, sed Medicum ago) sed hanc, quæ animalis & caduca existit: quæque ex Igne & Aëre condita est. Sic ergò corpus, ex terrâ & aquâ creatum, domus vitæ factum est. Hinc facilè intellectu est, quomodò homo duplici vitâ donatus sit, nimirùm Animali, & sydereâ.

Mortalitas hominis vnde.

Homo ex 4. Elemẽt. constat

Vita duplex: Animalis & cœlestis.

Ne verò institutum hoc meum, quòd scilicet de vitâ animali & sydereâ hîc tracto, à quoquam reprehendi queat: ex vsu rei est, vt planiùs Animale corpus describam. Animale enim & sydereum corpus vnum est, non duplex, hoc nimirùm modo. Corpus mortuum est: hoc est, corpus, quod sanguis est ac caro, semper mortuum est. Sydereus autem spiritus, ex quo homo vitam animalem habet, facit, vt corpus moueatur. Hinc oritur animalis vita in homine. Hæc verò omnia naturaliter fiunt à proprietate & virtute cœli. Quòd verò Gallus gallinaceus cantu suo tùm mediam noctem, tùm ipsum diem salutat, hanc proprietatem ab Astris accepit.

Corpus per se mortuũ a spiritu viuificatur.

Gallicinii causa.

Iam autem ad me, imo quemlibet verum ac peritum Medicum spectat, vt sciatur, quâ ratione tam Gallus, quàm homo, ab Astris ita gubernentur & compellantur. Cœlum gubernat vitam hominis: Elementa autem eiusdem moderantur corpus. Corpus hominis est aqua & terra. Vita autem eiusdem est ignis & aër. Sic aqua & terra reguntur ab igne & aëre. Ex hoc etiam principio homo morbos & sanitatem habet.

Aqua & terra ab igne & aëre reguntur.

Hæc nimirùm arbor est scientiæ boni & mali, de quâ edere Deus Adæ ac Euæ vetuit. Hoc est, cur Deus non voluerit, vt Adam & Eua, & deinceps nos omnes quoque pro naturâ huius arboris viueremus; hoc est, homo minimè animaliter, secundùm conditionem virtutum Elementarium, viuere debuerat. Sed fas erat, vt ad voluntatem mandatorum diuinorum contra naturam Elementorũ, sese ipsum accommodaret & gubernaret. Ad hunc vsum per creationem, imaginem Dei quoque accepit. Pro huius imaginis, quæ ipsa anima est, integritate Adamo in primo paradyso & sic nobis omnibus viuendum erat. Id quia factum non est, iam variis morbis ac pœnis à creatore nostro propter contemtum mandati diuini meritò obruimur.

Arbor boni & mali quid.

Imago Dei in homine quid.

Præfationem autem hanc ideò attexere mihi visum est, vt eò commodiùs animalis hominis ortum describere possem: qui homo ex ipsis Elementis, nimirum, Terrâ, Aquâ, Aëre, Igne corpus suum ac imaginem accepit.

His ergò perceptis, argumentum nunc subnectam de similitudine animalis hominis, quomodò is conditus sit. In quo verum, genuinum & solidum fundamentum huius totius Philosophiæ continebitur: vt hinc vniuersi Medici, intimæ abstrusæq; veritatis studiosi intelligant, ex quibus principiis ac fundamentis tum philosophandum, tum medicandum & scribendum sit.

De imagine seu similitudine Animalis Hominis.

COmpertum vobis est, quòd ante Adamum ac Euam conditos, iam dum omnia animalia creata exstiterint, sicut id ex Bibliorum auctoritate stabiliri potest, nec longiore orationis contextu hîc demonstrari debet. Creatorum autem istorum animalium omniũ similitudi-

Animalia omnia ante hominem.

similitudinem & proprietatem homo accepit. Istorum autem certus ac definitus à Deo numerus factus est. Et numeri quidem huius animalium, ante Adamum creatorum, Medicus certam, & indubitatam scientiam habere debet, ac nullâ parte opinabilem ac ambiguam. Illum equidem numerum hîc constituã, sed ita, vt cum candore à veritatis studiosis accipiatur & intelligatur. Contemtores autem sensum nostrum non saltem non intelligent, verùm etiam in fatuitate suâ confundentur, & ad lucem hanc penitus occæcabuntur. Contemnunt enim res, priusquam eas aut sciant aut intelligant.

Animalia quæ ante hominem fuerint.

Ergò, vt verò nomine & numero designentur, quotnam ante creatum hominem animalia fuerint: scire vos velim, istorum animalium omniũ vno numero (M.M. CC.) exstitisse. Et hic numerus mons iste est, in quo omnes Philosophi apricantur & vernant vigéntque.

Cùm ergò opus sit, hominem verè ac accuratè secundùm naturam animalem describi, sicut in primo hoc capitulo de imagine hominis comprehensum est, quia nimirùm is secundùm animalia factus est: colligi facilè potest, Deum id, quod minus & abiectius homine est, ante ipsum hominem ideò condere voluisse, vt scilicet super animalia cætera qui dominaretur, Rex quidam terrenus foret. Tale enim Ius Naturæ est, vt Regnum Rege prius sit. Sic ergò porrò notate. Ipsa animalia annatam habent scientiam, Bonam & Malam. Non minus ipse homo quoque tinctam suam scientiam malam bonámque habet, tinctam inquam ex astris, quantum quidem terrenam naturam ac conditionem attinet. Ex hâc naturâ supremam & exquisitissimam indagationem veræ Philosophie fieri fas est. Hæc animalis conditio vt probè rectéque describatur, capitulum hoc in specie tradet de tincturâ animalis hominis. Homo siquidem duas tincturas habet. Vná quantum ad animalem naturam, ex *Astris*. Alteram supernaturalem, ex Deo. Et hæc altra subtilique Philosophiâ expendenda veniet.

Cur homo post animalia creatus.

Regnum rege prius.

Tincturas homo duas habet

De ortu vero & verâ generatione hominis, hæc præcipuè scire, & philosophari debetis, hoc modo. Animalis hominis, hoc est, corporis & vitæ animalis hominis, ortus iste est, quod S. Scriptura, cujus fidei meritò statis, inquiat, hominem ex terrâ, ex *limbo*, hoc est, ex glebâ terræ creatum esse. Et hoc verum rectúmque est. Theologia enim soli veritati & breuitati studet, & nulla rerum naturalium Philosophia, sed rerum præternaturalium diuino sermone vtitur. Ideóque mihi iam philosophicè de rebus terrenis & naturalibus disserendum erit, & non de homine supernaturali philosophandum. Iá ergò ex terrâ homo desumptus est; & terra iterum fiet: hoc est, post mortem homo fiet iterum quod fuit antè & primò. Et hoc de corpore & domicilio naturalis hominis dicitur, quod nempe illud ex terrâ, aquâ, aëre & igne conditum sit, de quo deinceps. Interim quod hic dicitur, nemo inficiatur, nimirùm ex istis elementis hominem productum esse. Nec est, vt cuiquá ea res in dubium vocetur. Quo modo verò homo per manum Dei ex terrâ conditus sit: de isto pars maxima mutit. Ego verò, qui video, iam à satis longo tempore neminem vspiam hoc saxum voluere sustinere: veritatem hanc omnibus eius amaroribus planam & expeditam facere aggrediar. Ac vt principio ad propositum meum redeam, quomodò homo ex 4. Elementis emerserit: res ipsa ita habet. Compertum vobis esse arbitror, in magno mundo quatuor anni tempora vigere. Ver nimirùm, Æstatem, Autumnum & Hyemem. Quatuor hæc dicta tempora ope & moderamine Astrorum generant & producunt, quicquid per mundum in mundum progigni à Deo constitutum est. Et de his temporibus quatuor, nemo est qui dubitet aut litem faciat. Sicut ergò ratum est, quatuor ista tempora varios eosque diuersos fructus gignere ac proferre: sic fructus quoque terræ in quatuor genera distingui & secundum Philosophiam enumerari debent, nimirùm pro conditione 4. Elementorum, Terrę, Aquæ, Aëris, Ignis.

Limbus ortus hominis.

Homo qua ratione 4 Elem. ortus.

Tempora anni quatuor sunt.

Iam ergò, quia de imagine hominis, hoc est de animali formâ animalis hominis, semel disserere cœpi: non possum, quin harum rerum arcana quoque vna proferam & deregam. Priùs verò quàm ipsam formam describam & imaginem: materiam, ex quâ est homo conditus, explicaturus breuiter sum.

CABALA.

CABALA.

Elementa ex tribus rebus orta. TErra, Aqua, Aër, Ignis, ex tribus rebus ortum suum consequuntur. Hæc tria priùs & citiùs creata non sunt, quam Terra, Aqua, Aër, Ignis. Tria hæc sunt & fuerunt, Ignis, Aër, Aqua, Terra. Tria hæc vnam matrem habuerunt, ex quâ prodierunt. Hæc Mater Aqua fuit. Aqua mater Elementorum. Nam cùm vniuersus mundus conderetur, Spiritus Dei vehebatur super Aquis. Fiat vis est creationis. Per verbum enim *FIAT* omniū primò Aqua creata est. Et ex hâc deinde productæ sunt cæteræ creaturæ vniuersæ, Animatę, Inanimes. Vero ergò & genuino nomine hęc tria appellantur, *Sulphur, Mercurius, Sal.* Ex Sulph Mercurio, sale, omnia nata. Hoc ergo principiū, hæc vera materia, ex quâ vniuersa Animalia, & tandē ipse homo quoq; condita sunt.

Ita porrò attendite. Ad perfectam generationem rerum omnium tria tempora requiruntur: nimirum Ver, Æstas, & Autumnus. Tempora tria rerum generandarum. Et de hoc testantur generationes omnium fructuum, omnium creaturarum totius mundi. Horum exēplo putandum est, ipsum quoque hominem ad sui generationem tria tempora poscere, pro conditione trium prædictarum rerum seu materiarum, Sulphuris, Mercurij, Salis. Tria hæc duos Rectores & gubernatores agnoscunt. Sal moderatorem habet Lunam. Ab hâc enim ille regitur & gubernatur. Luna moderatur Salis. Iam verò Sal substantia est & materia aquæ, & aquæ subiectum est, vt in quâ etiam soluatur & liquescat. Et hæc pars est Autumni & Hyemis. Sol autem Rex & Dominus est *Sulphuris.* Sol Dominus Sulphuris. Hoc enim naturæ feruidæ & igneæ est. Quâ de causa etiam in igne & Sole resoluitur. Nam Sol Rector & moderator est Veris & Æstatis. Iam cum dictum sit, res vniuersas, hoc est, omnes creaturas, vel vitam in se habere, vel non habere: sciendum est cumprimis, eas vniuersas nihil esse quicquā aliud, quàm Sulphur, Mercurium, Salem. Quicunque autem hác meā Philosophiam vel legere vel rectè intelligere volet, is sciat, quod *Sulphur, Mercurius & Sal* amussis omnium certissima & verus index vniuscuiuslibet Medici sint, qui ex vno fundamento hanc Philosophiam eruere & indagare volet. Sal corpus est Autūni & Hyemis: Sulphur verò Veris & Æst. Sal enim est corpus Autumni & Hyemis; Sulphur verò Veris & Æstatis: in quibus Sol & Luna suas operationes perficiunt. Quod hoc modo intelligetis. *Sal* creaturis omnibus formam ac colorem dat: Sulphur autem dat corpus, incrementum, digestionem &c. Et hæc duo pater & mater existunt, ex quibus mediantibus Astris creaturę vniuersæ gignuntur: hoc est, Sol & Luna per Sulphur & salem gignunt Mercurium. Mercurius a Sale & Sulphure. Iam verò genitus Mercurius, ad sui sustentationem quotidiano nutrimento opus habet, & porrò semper Sulphure & Sale ad augmentationem.

Porrò autem iam sciendum vobis est, in Terram & Aquam Deum multum ac varium Sulphur Salémque creâsse ac condidisse; hoc est, vnaquælibet creatura, quotquot harum sunt, siue viuant, siue non viuant, in Aquâ & Terrâ suum proprium Sulphur & Salem, ex quibus nutrimentum suum accipit, conditum habet. Terra & aqua sulphure & sale plena. Sal enim rebus omnibus saporem & formam confert: Sulphur, rebus omnibus, seu viuant, seu non viuant, odorem & putredinem in stomacho impertit. Et hæc quidem ignaris mira & inidonea obuenient. Sed hoc nouum non est. Nec enim quicquam aliud impensiùs admirari solemus, quàm quod non intelligimus. Iam autem certum est, tellurem in perpetuâ operatione ac motione versari, hoc est, Solem & Lunā assiduò laborare, vt tres illas res copiosè gignant, maturent & producant. Creaturis enim vniuersis suo nutrimento opus est. Creatæ enim ex istis tribus sunt, quibus nullo momento ad cibum & sustentationem carere possunt. Sic ciconia indiget ranâ, & hâc eâdem anas quoque, & creaturæ aliæ plures. Hirundo muscas poscit & culices. Apis requirit ad mellificium flores. Mel venatur vrsus, & sic deinceps. Sed huius prolixior consideratio penes rerum peritos sit. Cum enim ista vulgata & nota sint, penitiore scrutinio minimè egent. Ex his vobis iam hoc constat, quod ad generationem huiusmodi Macrocosmus Vere suo, & Æstate, ac Autumno omninò opus habeat, vt per nutrimenta sua quælibet creaturæ sustententur. Nec enim hæc rerum vicissitudo ante consummationem mundi abolebitur. Et hæc pro capituli introitu præfari quasi & præexplicare volui, vt sequens textus clarior & dilucidior fieret. Etenim cùm hctenus de fructibus & cibis tam animatorum quàm non animatorum disseruerimus: iam consequens est, vt de generatione hominis explicationem ordiamur. Cui tamen præmitti opus est generationem animalium ex

quâ Adam primus homo suum corpus accepit.

Quamprimum viua quædam creatura gignenda est, opus est vt priùs pater & mater extent, ex quibus successiuè creatura illa producatur. Iste verò pater ac mater, quæ ad conceptionem fœtus conferunt, Sal est & Sulphur. Sal cum Luna mater est. Sulphur cum Sale est pater: hoc est Sulphur & Sal sunt semen omnium creaturarum. Sol & Luna sunt Vulcani, hoc est pater & mater, quæ semen in suum incrementum agunt, vsque dum fœtus, Mercurius nascatur. Quia ergò Sol & Luna, pater ac mater existunt, quod ipsum Astronomicum est: mihi quoque hæc cura incumbit, vt astronomicè edisseram, ac doceam, qui tandem primò creaturæ, cuiuscunque conditionis sint, per Solem & Lunam prædictam gignantur. Quæ autem ratio huius natiuitatis sit, magnus mundus quotannis semel demonstrat, nimirùm per tria anni discreta tempora, quæ fideliter tenenda & notanda erunt. Ideóque exordium faciam à partu infimo, & ascendam ad summum; hoc est, ordiar à minimo animali viuente, ascendendo ad ipsum vsque Regem, id est, Hominem, qui terrenus Dominus & Rex est animalium omnium.

Sulphur & sal semen sũt vniuersorum sol & Luna parentes.

Videtis transactâ hyeme (quæ mors creaturarum omnium virâ carentium est) per amœnitatem Maij omnia, quæ vitæ concipiendæ apta sunt, moueri agitaríque. Hoc enim tempore mundus vniuersus veluti renouatur & virendo vernandóque iuuenescit. Et si attendatis, creatura quæuis, quæ vitâ fruitur, vnà cum Magnâ Naturâ quodam quasi gaudio singulari effertur. Documentum huius rei ab herbis, arboribus, & rebus mundi vniuersis captari potest. Nec dissimile est hoc gaudium mulieris grauidæ, quæ singulari quodam voto & desiderio intimo conceptum suum fœtum in lucem edere gestit. Is tamen priùs in auram vitalem non editur, quàm tempus (quantum ad perficiendum & complendum partum requiritur) exactũ & finitum sit. Tum demùm enim infans editur: non secus, ac si aliqua arbor numerosis fructibus prægnans, à nimio pondere grauata, tandem onus suum deponat & abiiciat. Ad finem enim suum vniuersa directa sunt. Vnde Deus Optimus Max. vniuersis creaturis suum quoque autumnum & messem peculiarem præstituit. Quamprimum enim creatura quæpiam perfecta est, Autumnus ac Messis ingruit, vt illa matura in torcular quasi & suum receptaculum assumatur. Suum enim diuerticulum ac reseruaculum cuilibet creaturæ a Deo prædestinatum est. Sic cauea volucri, sic dolium vino, sic frumento horreum. Cùm ergò creaturarum & fructuum in mundo infinitus numerus & varietas sit: ac vnaquælibet proprium ac peculiarem suum Autumnum, Æstatem ac Maium habeat: necesse quidem est varia Maij tempora, & pro cuiuslibet creaturæ conditione modóque, varias æstates, varios autumnos existere. De Hyëme hic quid loqui nihil attinet. Nec enim cum his ea commiscenda est. Cum ergò creaturæ cuilibet, vt dictum est, ad conceptum & partum suus proprius Maius datus & constitutus sit: videtur, primùm ac ante cætera de Maio Magnæ creaturæ, hoc est mundi ipsius differendum esse: Hac methodo deinceps cæterarum minorum creaturarum Maius eò faciliùs & commodiùs cum explicari tùm intelligi poterit. Idem sentiendum etiam de Æstate & Autumno creaturarum vniuersarum.

Maius omnia renouat.

Finem omnia spectant.

Tempus suum rerum omniũ.

De magni Mundi Maio.

AQua, hoc est, Elementum Aquæ, creaturarum vniuersarum matrix est. Iam cùm matrix parere non possit, nisi semen, ex quo fructus gignendus est, priùs conceperit: Necessarium esse liquet, patrem aliquem dari, qui cum voluptate & titillatione ingenti semen suum in matricem profundat. Luna itaque & Elementum Aquę matrix sunt: Sol autem & Element. Ignis sunt pater, semen tùm ferens, tùm in vterum excutiens, vt fructus gignatur. Semen autem fructuum est Mercurius. Is ad maturationem suam ac augmentum complementúmque sulphure & salę opus habet. Ad hoc sequitur Aquam & Elementum Aquæ, semen hoc mercurium nimirum assiduò in se continere, ad fructũ gignendũ. Rhombus ergò & rei cardo vertitur in appetitu, & voluptate patris, qui semen semper promouere nec potest, nec vult, nec debet. Huic etenim parenti, meta, modúsque ac tempus à Deo præfixa sunt; qui vel quando & quousque fructum gignere debeat, hoc est, Sol & Luna fructus non pariunt edúntque, nisi tempus Maij instet. Tempus enim huic rei

Aqua matrix omnium creaturum.

Matrix non parit sine viro.

Luna & Sol Mercurium gignunt.

Maius tempus rerum gignendarum. rei à Deo destinatum Maius est. Iam si semen seminari debeat, duóque promotores sulphur & sal, à parentibus instigentur, vt semen promoueant: tunc ope *Saturni* in terrâ priùs frigiditas quædam gignitur, qui Planeta Lunæ dux est: hoc est, Saturnus est equus, Luna est currus. Saturnus vector Lunæ. Hic Saturnus per Lunam frigus in tellure suscitat, h.e. in Mercurio semine, qui in terrâ & aquâ conditus est. Frigus hoc duplicis naturæ est, h.e. est hermaphroditicum, & naturam Lunæ Solisque attrahit, h.e. simul frigus & calorem. Calor & frigus moderata gignunt. Calorem verò & frigus, quib. Mercurius ad suam generationem opus habet, oportet esse nō vehemens ac forte; sed lene, moderatum & temperatum. Vnde sequitur, quòd nullâ anni parte vel lenior, salubrior & subtilior calor frigusue sit, quā ipso, magni mundi mense Maio. Ita semen hoc naturam Lunæ, hoc est, duodecim magni mundi signorum, in se continet. Nec semen hoc ad incrementum & partum aliâ ratione deduci potest, nisi per patrem Solem, & Lunam matrem. Idque nullo tempore alio commodiore, quàm ipso Maio.

Si ergò, vt dictum est, Elementum Aquæ concepit, h.e. appetitum generationis habet (Nec enim matrici huic alio opus est præter appetitū gignendi: quod semen trium primorū, sulphuris, salis & mercurii, iā ante in ipsa matrice lateat:) tunc matrix, h.e. elementum aquæ, veluti inflatur & attollitur, turbaturque, ac subindè pinguior, mucidior ac viscosior fit, vsque dum spermata ex vasis spermaticis sursum h.e. supra aquas effundantur vel effusa sint. Istiusmodi sub initium veris reperietis super aquis, hoc est, in piscinis, stagnis, & camporum alluuionibus, vnde postea ranæ & harum fœtus gignuntur. Hoc vos sperma ranarum vocare soletis. Ranarū sperma ex generetur. Hoc ranarum sperma in principio sal est, hoc est, nitrosum sal ipsius Terræ & Aquæ. Id cum aqua permiscetur primò sensim, post iterum ac subindè magis magísque. Hoc sal ope & adminiculo solis sulphuri adunatur, ad fructum istum necessario. Sal nulli aquæ supernatat. Sal enim per se nullum supernatare aquæ potest: siquidem in aqua resoluatur. Vnde sequitur, quod, cum sal aquæ supernatare nec possit nec debeat, in actione a.istâ & generatione sulphur sali adiūgatur & aduniatur, sulphur iā quodlibet oleosæ naturæ sit, & aquæ innatet, Sulphur supernatat aquę. sicut supernatare sulphuri proprium est. Natura enim sulphuris est, cum aquâ non permisceri, sed vndis omninò innatare. His confectis, Magnus parens, *Sol & Luna*, duo ista sulphur nimirum & salem coniungit & vnit. Istius coniunctionis interuallo, semen maturescit, & à Sole patre, ac Lunâ matre perfectum genitúmque aquis supernatat. Salis vis quæ. Cùm ergò sal rebus omnibus formam indat, ac in hoc prædestinatum sit, vt cum Sulphure & Mercurio rana fiat: omninò id fit, quod ex ipsis ordinatione prædestinationis fieri debuit. Rana ex Sale, Sulphure, Mercurio. Iam licèt hæc Philosophia quidem sana, elegans, fundamentalis & optima sit, cui à nemine quoque contradici queat: nedum tamen sufficit eadem ad generationem pestis plenè solidéque intelligendam. Nam ad hoc plura requiruntur: adeóque deinceps ipsa Philosophia multò clariùs & attatiùs producēda est.

Licèt autem processu modo dicto creaturæ fere vniuersæ, quæ quidem aquis subiectæ sunt, producantur & generentur: res tamen ipsa poscit, vt dicatur aliquid etiam de spiritu aquæ, hoc est, de eius imaginatione, seu appetitu matricis ad fructum, seu ad ranas gignendas: hoc est, enodandum etiam & explicandū est, vndenam appetitus matricis emergat, ranas elemento aquæ gignendi. Hoc vt dicatur, sciendum est, fatali ac diuino ordine ita constitutum id esse, cuius instituti causa fames sit ciconiæ & anatis. Appetitus ergò matricis à ciconiâ & anate est. Fames autem ac ranarum desiderium ciconiis & anatibus inditur ab astris. Fames ciconiæ causa est generandarum ranarū. Ac vt res planiùs & fundamentaliùs noscatur, repetendū est, Cœlum ac Elementa cætera tria Aërem, Terram & Aquam, parentem esse prædictorum animalium, quæ ante ipsum hominem producta sunt: ac non minùs ipso homine illa opus habere, vt à patre, hoc est, ex matrice, ex quâ prodierunt, sustententur, hoc est, ex inferiore & superiore sphærâ. Inferior globulus ac sphæra terra est & aqua. Ea nutrit animalia, quantum ad corpus attinet seu domicilium, quod vas ac cella est vitæ cuiuslibet animalis. Quòd si ergò discrimen aliquod est inter domum seu corpus cuiusuis animalis viuentis, & inter vitam ipsam in corpore habitantē: sciendum est, vitam esse inhabitatorem, & corpus esse carnem & sanguinem. Vita in animalibus ab vtraque sphæra gubernatur. Vita autem in carne ac sanguine, vt diximus, inhabitat. Vita hæc in omnibus ani-

malibus à duabus ſphæris gubernatur: à ſuperiore, quæ Aër eſt & Ignis ab inferiore, quæ aqua eſt & terra.

Dictum iam eſt de Animalibus, quòd vita eorum à cœlo gubernetur. Qui cœlum autem viciſſim gubernetur à vita animalis, id eo modo intelligendum eſt, velut deinceps dicetur. Quicquid viuit, vt edat opus habet. Quicquid autem editur, opus eſt, vt concoquatur ac digeratur. A digeſtione hâc Philoſophiæ principium eſt. Si autem de his medicè differendum eſt: quid à me in iſtâ materiâ diſcurſu medico proferatur, ſedulò aduertite. Priuſquam verò, quid digeſtio ſit, explicetur, melioris informationis ergò præmiſſum breue capitulum attendite. Tracto enim hîc de peſte, & de eius curâ. Eius autem cura poſita eſt in ranis, in bufonibus, in piſcibus, in volucribus. Animum ergò omnes expromite. Muræna piſcis cura eſt peſtis ſub alis, ſi viua ante ortum Solis alligetur, venenum peſtis extrahit. Si poſt aures autem ligetur, vim nullam exerit. Rana, cuiuſcunque vel generis vel coloris ſit, pubi virorum alligata ante ortum Solis, venenum peſtis tollit. Paſſeres viui, deplumati, ſi virorum fœminarúmue auribus, alis, inguinibus illigentur, venenum omne elicient, ipſi morientur. Quos mortuos ſi exuras aut ſepelias, peſtem certò curabis. Hoc tamen remedium plùs non valet, quàm ad venenum, quod cor inuadit, retrahendum. Poſteà enim opus eſt peſtem diuidi & diſſipari chirurgicis proceſſibus & emplaſtris: veluti eſt *Oppodeltoch* de 4. gummatibus & reſinis: ſicut in practicâ noſtrâ traditur. Tria hęc animalia ſi prædictâ ratione adhibeantur, hominem à veneno mortifero præſeruant. Quid verò in omni facultate Medica maius & præſtantius eſt, quàm eum, qui Doctoris nomen ſibi vendicat, rectè intelligere, quâ cauſa hæc animalia venena extrahant. Nam ſcire hæc cumprimis Medicorum eſt. Cauſa talis eſt. Multæ medicinæ à viris plebeis inuentæ ſunt, quorum nomina illæ vel dum hodie præferunt, ſicut Medicis conſtat. Iſtiuſmodi verò medicinæ in idiotarum manibus non aliter ſe habebant, ac inſignis gladius in poteſtate ac manu infirmi. Is enim illum moderari nequit: hoc eſt, vulgus, vnum ephippium omnibus equis accommodat. Quod auribus debetur, alis applicandum non eſt. Quod alas reſpicit, inguini apponi non

Peſtis cura eſt in ranis, bufonibus, piſcibus &c. Peſtis r.-media. 1. Muræna. 2. Rana. 3. Paſſeres. Oppodeltoch empl. Medicinę pleręque a vulgo inuentę.

debet. Suo loco & modo adminiſtranda ſingula ſunt. Eiuſmodi ergò medicinæ à vulgo veluti manibus nobis apporriguntur. Illæ à nobis, velut præſtans gladius ab inualido, acceptandæ ſunt. Et quemadmodùm gladiator, ſi gladium arripuit, mirâ arte ac geſtu eum vibrat, ac pro omni ſuo arbitrio verſat: ſic fas eſt, Medicū quoque datâ medicinâ dexteriùs vti poſſe, quàm ſcit plebeius. Et hoc modo Ariſtoteles quidem ac Plinius, & his ſimiles alij experimenta plurima deſcripſerunt, ac tantùm hiſtoricè, non medicè. Nullum enim vel Medicinæ vel Philoſophiæ veſtigium in Plinio reperitur. Hos tamen nihilominus noſtri doctores ſequuntur, & hiſtorias tantùm remediorum ex vetularum relatu conſcribunt, nec ipſum rei fundamétum ſectantur. Philoſophiæ enim gnarus Medicus, facili ſcrutinio perueſtigare poteſt, quęnam creaturæ ad medicinam, & quæ ad cibum à Deo deſtinatæ ſint. Nec enim omnes piſces pro cibis à Deo dati ſunt: ſed illorum nonnulli cibus ſimul & medicina ſunt, quidam medicina tantùm; velut tinea contra venenum auriginis in peſte; anguilla contra colicam cum peſte incidentem, paſſer aduerſus caducum peſti ſocium, cibus ſimul & medicina exiſtunt. Et talia *ars ſignata* in re quâlibet docet. Si enim Cabalia addiſci debet ab iis, qui fieri & dici medici velint. Nam in rebus terrenis quoque exemplum habes. In herbulâ ſatyrione ſignatum aſpicis eſſe teſticulos. An verò illa non præciſè membro illi vim ſuam confert, cuius Anatomiam & ſignaturam exhibet? Notum enim eſt, quantum ad confortandum coitum valeat, vt myſteria taceam reliqua, quæ iuuando & vegetando huic membro cōgenita ſunt. Eodem modo vides, quid ſimilitudinis & affinitatis cum vmbilico & matrice in fœminâ, cum ſuâ ſignaturâ Nenuphar habeat. Iam æſtima, quâ vim præſtat medicâ in expulſione ſecundinę &c. Hîc ergò capitulum hoc ideò inſerere volui, vt, ſi fors deinceps de arte ſignaturæ plura dicturus ſim promptius intelligar. Rana enim quò creata eſt, niſi vt peſtis Medicina ſit? Hâc enim de cauſa ſuam ſecū ſignaturā habet. Sicut enim fœda & abominalis peſtis eſt: ſic ſimiliter & rana. Anthrax, carbunculus, ex genere peſtis & ipſi ſunt. Sic lacerta quoq; eliciendi veneni cura eſt, vt & ſaphyrus. Ideò lacerta etiam colorem anthracis habet.

Experimenta veterum hiſtoricè tantum non medicè ſcripta. Res quędam medici a tantum: quædam medicina & cibus ſimul. Ars ſignata. Satyrion coitum roborat. Nenuphar ſecundinā pellit. Rana peſtis medicina & lacerta, & ſaphyrus.

habet. Et hoc fundamentũ artis positum est, ad recepta idonea in morbis omnibus concinnanda. Si pestis inuasura est, maculæ nigræ in linguis ranarum conspiciuntur, tàm viridum seu arborearum, quàm aquàticarum. Eius etiam præsagiũ est, si insueto tempore ranæ multæ conglomerantur, & decem aut viginti, plures, paucioresúe vno cumulo se congerunt: id enim portenditur, multos confertim homines in foueam vnam coniectum iri. Et talia omnia ipsa natura docet. Sic Lucius piscis insignem vim in se habet contra omnes morsus canum. Et ad hos princeps est cutis in capite eius. Id ab experientiâ vulgi dimanauit. Iam autem ars signaturę non in imagine tantùm & formâ posita est, sed æstimatur etiam à moribus & gestibus. Et qui sedulam in his collocat operam, is omnia promptè assequitur, labore non admodùm magno. Non tamen quiuis sartor aptas caligas concinnat: nec quiuis industrius Medicus euadit. Tum & quoddam lignum curuatur: nec omnia plena & recta nascuntur. Ideò hominum quoque vnus altero ad medicinam aptior & habilior est. Si status ac ordines omniũ hominum peruolitâris, quosdam pol animaduertes ad omnia ineptos ac stipites esse. Contra, nonnullos inuenias, quibus quicquid agunt conantúrue, prosperè cadit ac succedit. Et de his consule librum de Angelicâ & animali ratione: illic desiderij tui omnis satietatem inuenies, cur nempe alter altero doctior, peritior, aptior sit. Culpa ea interdum in natura est: nonnunquàm in homine ipso. Hominum enim pars maxima libris mutis & mortuis adhærescit, viuos ac sapientiæ plenos abiicit, quos solos excusâ ignauiâ addiscere tamen conueniebat. Satis nimirùm illi se fecisse putant, si hoc vel illud Plinium, Aristotelem, Galenum, Auicennámue scriptitasse clamitant. Adeóque desperabundi omnes sunt, nec quisquam est, qui confidat, posse se eruditione & ingenio Galenum, aut Auicennam, vel superare, vel æquare: cùm tamen gratiâ diuinâ dona ipsius Galeni & Auicennæ non minora nobis data & collata sint. Quia verò auaritia pecuniam corrodendi auaritiam discendarum artium anteuertit & opprimit, adeóque supinitas & ignauia præualet: ideò non mirum est, istos subindè ingemiscere, & si in grauiorem quendam morbum incidant, quiritari, quòd de hoc aut illo morbo nihil à suis scriptoribus traditum ac explicatum inueniant. Malè enim agi cum eo medico necesse est, qui ex papyraceis saltem libris Medicinam venatur. Et per istiusmodi ignauos ægri deferuntur, arsq; signaturæ superciliose contemnitur, quæ tamen in Philosophia Medicinæ pars summa & præstantissima est. Ex signo enim signato cœlum secundùm cursum suum Astronomicè cognosci & addisci debet. Vtcunque enim libros Astronomicos legas & relegas: si stellas & signa cœlestia non attentè & penitùs introspicias, Astronomus nũquam fies. Quòd si enim fœminâ ex formâ suâ cognosci oportet, cur non eodem quoque modo res cognoscantur medicæ? Si vides, vnicuilibet herbæ naturam peculiarem suũ colorem tàm in floribus quàm foliis indidisse, dicísque, ista fortuito ita euenisse, nec vel formæ, vel coloris vt quæ in aliis herbis alió modo se habeant, momenti quicquam esse: non ipsum Deum solum mendacij coarguis, sed artem Chiromanticam quoque indignè spernis, & cum hâc artes cæteras omnes, quæ tamen ad ornamentum & complementum dignitatis ac scientiæ tuæ doctoralis plurimùm faciunt & conferunt. Quòd si quidem Latinè, Græcè, Hebraicéque loqui posse ad Doctoris ornamentum satis est: equidem crediderim, etiam quemlibet peritum & industrium belli Ducem ex lectione solâ Liuij euadere posse. Quo dato, quid sequetur aliud, quàm experientiam omnem militarem ac cæteras omnes facultates experientificas explodi & eliminari. Carduus herba aculeata est. Hâc ergò signaturâ indicat, reconditam quandam se virtutem habere ad punctiones pectoris & laterum. Sic ergò natura cuilibet herbę, suæ virtutis proditorem addidit. Signatura hydropiperis, quod sapenam riparum siue persicariam voco, ad recentia vulnera facit: Hoc coniicitur ex formâ sanguinali, seu guttis in foliis sanguineis. Sic si ex immoderatione cibi potúsue in vulnere excitetur tumor, inflammatio, & cruentatio: tunc medicina quadam opus est siue recepto, quod tria illa simul respiciat & auertat. Vis ergò ac facultas hæc, vulneris tumorem, inflammationem & cruentationem tollendi completè & perfectè in Persicariâ inuenitur. Contra cruentationem medicina in caule est. Sicut enim è vulnere

Signa pestis ex ranis.

Lucij cutis cõtra morsum canum.

Signata ars in quo posita.

Medic. reprehensio.

Artis signatæ laus.

Lectio non sufficit ad comparandam artem.

Carduus contra Pleuritin.

Sapina seu persicaria vulneraria optima.

sanguis guttatim & stillatim effluit: sic in caule Persicariæ eadem quoque signatura deprehenditur. Ad tumorem tollendum faciunt folia & nuclei Persici. Fructum enim Persici si digito premas, vestigium exhibet. Eodem modo si vulnus quoq; prauum foueas & vestigia post se relinquit. Iam portò autem ex collatione vide, an folia persici cum foliis persicariæ non exquisitè conueniant? Sic ergò duæ herbæ tribus malis præfectæ sunt. Hæ enim geminæ sufficiens ad vulnera medicina naturæ visæ sunt. Nec ad sanationem illorum tantùm satis sunt: verùm etiam præsidium & opem præstant aduersus vulnerum accidentia. Vulnus enim per se incarnatione saltem opus habet. Si verò alia illi concidant, simili ratione opposita quoque illis remedia quærenda sunt. Idem similiter de aliis quoque medicamentis intelligendum est, si medicina, simul cibus & remedium tam ipsius morbi, quam morbi accidentium fit. Et hoc tibi Doctori verè sciendum est.

Sed cùm hactenus capitulum hoc, quod ad Philosophiæ de generatione pestis pleniorem & faciliorem intellectum interseruimus, ad metam suam deductum sit: porrò iam ipsum quoque fundamentum Philosophiæ detegere & explanare aggrediar.

Superiùs commemoratum est de Animalibus, quòd opus habeant cibo, hâc nimirum de causâ, quia in sese vitam continent. Vbi hoc quoque additum est necessariò cibum omnem in stomachis animalium digerendum esse. Iam digestio est putrefactio. Putrefactio est mutatio & alteratio ciborum in substantiam à priore aliam. Hîc attendite parùm. Quicquid editur, in sese reconditum ignem habet, per quem digestio & putrefactio rerum omnium perficitur. Id à vino documento æstimare potestis sumto. Nisi enim vinum tantum ignem & calorem naturaliter sibi congenitum haberet, talem nec in ventriculis hominum exserere ac suscitare posset. Idem iudicium de pipere quoque & Zinzibere fiat, de quibus tamen ratum est, quod insitum calorem contineant.. Hæc tamen vobis exemplo sint, vera illa etiam in rebus aliis similiter esse. Videte enim stramen & cumulos fimi. Fimus etsi intensissimo frigori expositus sit quidem: innatus tamen ipsi calor ac ignis fumum tam potentem suscitat, vt calor iste igneo similis appareat. Eodem modo si calx aquâ perfunditur, ignem suum, hoc est, sulphur exhibet. Ex his iam abundè vobis liquet, de quonam philosopher ac disseram. Iam ergò constat, animalibus viuentibus opus esse, vt edàt. Esitatio illa duobus modis fit. Id quomodò intelligi velim, distinctè ac sedulò animaduertite. Corpus omne viuens singulis momentis substantiæ suæ aliquid perdit, ac quasi obteritur, non secus ac tunica, quæ quò diutius gestatur eò indies detritior fit & laceratior, vt subinde resarcienda sit: hoc modo edere nihil est aliud, quàm tunicam vitæ, hoc est, corpus resarcire, & per cibum, quod detritum est, reponere. De corpore loquor viuentium animalium. Hoc enim corpus voco. Vitam autem appello spiritum. Sic verò arbitror, non corpus solum per cibum sustentandum esse, sed multò magis spiritum ipsum. Spiritus enim indies non minus imminuitur, quàm corpus, in quo spiritus seu vita habitat. Hinc fundamentum meum stabilitur, quo vos volui intelligere, quod cibus nihil sit aliud, quàm materia quædam & corpus, in quo spiritus & vita inhabitat, & administratur per cibum, ex quo spiritus & vita sustententur. Sic ranis, sic piscibus suus quoque cibus duplici modo offertur: eodem modo cęteris etiam viuentibus uniuersis substentatio sua & cibus competit per digestionem. Id verò quod cibus est, in eo latet ac inest, quod edimus. Quod edimus, & dentibus comminuimus, id rusticus quidẽ cibum vocat; medicus vero Doctor cibum vocat id, quod in eo, quod edimus, habitat, & in corpore manet. Quæcunque enim enascuntur, ex semine suo nascuntur. Tu verò operam hanc da, vt semen quoddam, siue frumenti, siue tritici, ponderes: ponderes insuper etiam vasculum, in quod terra inditur: tandem terram ipsâ quoque pondera. His factis, semen in terram illam iniice, vt emergat & crescat. Tempore constituto, etsi frumentum quidem grandius factum sit, terræ tamen ipsi de suo pondere interim nihil secessit. Sed cur hoc exemplum induco? Huius meæ latiùs & profundiùs adductæ Philosophiæ causa alia nulla est, quàm quòd velim vos assequi & capere, quomodò scilicet ex rebus inuisibilibus & insensibilibus facili operâ substantia quædam & materia sensibilis fieri possit, veluti de semine & terrâ (quod

Digestio quid. Putrefactio quid.

Ignis & calor suus rebus omnibus inest.

Corporis substantia assiduo defluit.

Spiritus cibo sustentatur.

Cibus quid.

(quod exemplum modo adduximus) documentum fieri poteſt, vbi enim dè imaginatione traditurus & philoſophaturus ero, myſteria illa explicare conſtitui, qui ſcilicet fiat, vt tam promptè per timorem, trepidationem, mœrorem & fortem imaginationem homines in morbos præcipitari poſſint, adeò vt deſubitò ac repentinè nonnunquàm etiam emoriantur. Horum exempla cumprimìs peſtis graſſantis tempore in prægnantibus fœminis, & nonnullis viris conſpicua ſunt. Videtis enim quam leui ex occaſione prægnans, quæ pica laborat, per intentum aſpectum rei cuiuſdam ſui ipſius obliuiſcatur, adeò vt fœtus formam ac imaginem illam, quam fœmina ſeu mater contuita eſt, ſibi inſculptam exhibeat. Et talia à ſolo aſpectu fiunt: quod vulgo quoque affirmatum eſt. Facit enim crebra vulgi experientia, vt illis contradici à nemine poſſit. Quin nec literati quidem & eruditi crederent, niſi teſtem nimis validum experientiam viderent. Sed de hoc exemplo longiùs declamandum non eſt, cum in propatulo ſit. Etſi verò fœmina attentius nihil intueatur, ſed quid ſaltem cogitet & imaginetur, veluti, ſi aut fraga, aut quid ſimile edere appetat, ſi deſiderii ſui complendi copiam non abeat, & interim fors partem ſui quampiam contrectet: ſæpiùs factum eſt, vt fœtus in lucem editus corpore ſuo fragum aut quid ſimile appetitui exhibuerit. Hoc caſu ſimpliciter per ſolam imaginationem & cogitatum materia quędam ex eſſentia inſenſibili ſenſibilis euadit. Hæc ergò vt accuratè & perfectè intelligantur, ſcientiâ Meteoricâ omninò opus eſt. Nec intelligi ſaltem debent Meteora Macrocoſmi, ſed multò potiùs, Meteorica opera Microcoſmi. Et hæc qui nouit & intelligit, is verus Medicus ac Doctor eſt. Sed horũ numerus perrarus eſt. Exemplum autem hoc de prægnantis imaginatione idea vobis ſit de meâ Philoſophiâ veluti ob oculos poſitâ, quòd non in fœmina tantum id ita eueniat: ſed perſuaſum vobis eſſe debet, ipſum quoque vniuerſum mundum nihil aliud, quàm fœminam & virum exiſtere, animámque ſuam ac ſpiritum imaginationis multò fortiorem & validiorem habere ipſo viro & fœminâ, mundo minore. Et hoc Aſtronomis omnibus notum eſſe debet. Hinc enim in cœlo generantur cometæ & varia ſigna, per ſolius maioris mundi imaginationis ſpiritum concepta & genita. Id quod noſtris oculis non leue aſpectu eſſe debet. Quotquot enim in vniuerſo mundo homines degunt, id quod hîc teſtor, inficiari minimè poſſunt: licèt non cuiuſuis ſit, plenè & perfectè omnia intelligere & aſſequi. Cui enim donum intelligentiæ datum eſt, is eo fruitur. Sed tamen in explicatione Apocalypſeos de his adhuc clarius & dilucidiùs commentabor. Interim in rudis vulgi manus ſcripta talia ne incidant. Poſteà dabitur etiam volumen de animâ & ſpiritu mundi. Quantum vero ad doctrinam illam, quî peſtis generetur, & quomodò curetur: in illâ tradenda pleno modio me effuſurus ſum, nec quicquam neceſſarii omittam.

Experiētię nemo omitti debet.

Prægnātium pica vis.

Mundus pica laborat.

Cœlum eſt perfector inſtitutorum ſuorum operum, quæ ſerie ac ordine legitimo edere ſolet, in nullò deficiens, in nullo errans. Iam autẽ cœlũ moderatur uniuerſa, tàm viuentia quàm nõ viuẽtia, quod negare nec Doctores vlli nec ruſtici poſſunt. Sumamus exemplũ de ligno & terrâ ſeu luto. Lignum ſi ſuo tempore non cædatur, velut in nouilunio, & maximè, ſi ſignum humidum coincidat, durabile minimè eſt. Sic quæcunque terra ſi non legitimo tempore effodiatur, gryllis & vermibus ſcatere incipit. Quid autem terra ſiue lutum eſt aliud, quam ager ſeminis? Interim lignum ex ſemine eſt, quod attendetis. Ager ſi intempeſtiuè vertatur, vermes & inſecta ac venena parturit. Si verò commodo tempore vertatur, tum ſemen quoque ſuum in purum, bonum, & ſalutarem aërem vertit. Quid enim lignum eſt aliud, quam ſemen ex ſuo fructu enatum? Iam ſi momenti tantum poſitum eſt in cæpendis tempeſtiuè ligni fructibus: quanto magis cœlum ager erit ſeminis, quod in ipſum ſatum eſt? Aut ſi ipſum quidem cœlum ager non ſit: præparator tamen eſt ac coquus, ſpiritus & formator omnis ſeminis. Elementum autem aquæ ager eſt. Imaginatio hominis eſt ſemen. Cœlum & imaginatio microcoſmi coctor eſt & præparator ſeminis, illud in vltimam ſuam materiam reducẽs, quod ſemen ex imaginatione hominum gignitur. Hæc tria peſtem gignunt. Proceſſus autem hæc ratio eſt. Cœlum quotidie aliquid noui operatur. Quotidie homo quoque aliquid noui præſumit & meditatur. Ipſa quinetiam aqua indies nouos piſces, noua monſtra producit.

Cœlum vniuerſa moderatur.

Ligna in noui lunio cadenda non sũt.

Cœlum eſt ager ſui ſeminis, ſcilicet Imaginationis hominis.

Cœlum & homo quotidie aliquid noui fingunt.

Cœlum est conferendum & æquiparandum *virgini*, quæ casta sit, hoc est, quæ, quoad corpus, semen nullum conceperit quidem: verùm tamen propter incitationem & titillationem ad libidinem, ab imaginatione factam pro casta amplius illa habenda non est. Interim semen nullum habet, etsi agrum quidem ferat, in quo semen hominis enasci & emergere debeat. Et licèt quidem variè ac subindè imaginetur, semen tamen non concipit. Semen quidem dimidium præstò est? sed non totum, ad fœtum aptum. In viro altera pars seminis est. Hic ergò si iam cum illâ coëat, tunc ex vtrisque fructus seu fœtus prodit. Iam cœlum spiritus est & formator seminis, &c. de quo apertiùs loqui tutum non est. Hæc tria semen ad incrementum suum deducunt, & imaginationes sunt triplices. Sic ergò Sol & Lunæ, & fœminæ & viro opitulator est. Ideò in fœminâ minor & peculiaris Luna inexistit, velut etiam minor isque peculiaris Sol. Duo hæc si in fœmina rectè & benè se habent, ita vt nec Sol, nec Luna catenis reuinciantur (hoc est si radii Microcosmi Solis & Lunę non obturati sunt) fœtus completur & perficitur. Sin minùs, & alterutrius operatio deficiat, tunc ex semine illo nihil perficitur, nullus fœtus editur, sed gignitur monstrum: sicut de intempestiuè cæso ligno & effosso luto allatum exemplum docet. Sic iam repeto, quod venus cœli casta sit, ac parens Microcosmicæ Veneris. Si verò Venus cœlestis per libidinosam Venerem hominis, & illius imaginationem irritatur & inflammatur, adeóque iam vtræque imaginentur, altera bonum, altera huic aduersum malum, altera quæ in cœlo est, puritatem & pudicitiam satagat; altera verò, quæ in terra est, quæ scientiam faciendorum quidem habet, abutitur tamen imaginatione suâ: hinc consequitur, patrem & matrem in cœlo martialiter incendi & irritari, ac tandē Venerem Macrocosmi, filiam Microcosmicam Venerem peste impurâ plectere & contaminare. Pestis enim est cometa Microcosmi. Nisi autem hoc fiat, vt Venus cœlestis ad iram per impudicam imaginationem commoueatur, nulli homini quicquam damni ingerere illa potest. Reuincta enim & alligata catena quadam est: quæ *catena* est misericordia Dei, & ipsius mandatum, ne cuiquam hominum noceat. Nos verò homines si catenam illam confringamus & rumpamus: tunc illud, quod catenâ reuinctum erat, in nos cadit & irruit. Hic mihi oppidò allubescit explicando disserere, quidnam illud sit, quod catenâ vinctum est manétque. Ea verò nihil est aliud, quàm *constantia Balsami humani*; faciens, ne corpus putrescat. Iā verò primus homo ADAM per imaginationem ad exemplum Luciferi lapsus est in eo, quòd mulieri nimis prompte obsecundauit. Hoc peccatum pœna illicò secuta est, eiectio scilicet ex Paradyso: item maledictio, vt in sudore & angustiis comedat panem suum, & cum dolore liberos gignat. Hoc modo homines vniuersi per transgressionem & violationem mandatorum Dei, ab imaginatione factam pœnam peccatis debitam incurrunt, cuius longior explicatio ad Theologum spectat. Medici verò est, vlteriùs philosophando declarare processum, quomodò morbi nimirùm generentur. Ac Medici est officium, admonere homines, vt effugiant mortem corporalem, & morbos. Theologus verò denuntiat illis pœnam corporalis & æternæ mortis vnâ operâ.

Virgo quę

Pestis vt gignatur & vnde.

Pestis est cometa Microcosmi.

Venus cœlestis vincta gratię diuinæ catena

Catena Veneris quid sit.

Adam quo peccarit.

Fœmina si quid imaginatur, sui ipsius obliuiscitur, ne quid dicam de Deo, per hanc eandem sui obliuionem, fœtui quoque absurditatem & imaginis fœdæ vmbram imprimit. Ideò rationem quoque reddere cogetur mulier si per euagationem imaginatione abutatur. Scientiam enim habet non abutendi eo, quod à Deo accepit. Quod si exorbitans equus ab equite suo vapulat: quanto iustiùs ipsum cœlum id vindicat, si data scientia prauè abutatur. Quod autem de fœminâ, sui-ipsius per imaginationē oblitâ diximus: id ad magnum quoque mundum applicari debet. Nam & magni mundi imaginationis suus abusus est, ac ab homine is offensus, suiipsius, hoc est, ordinarii sui cursus & operationis obliuicitur, & monstra nobis imprimit, veluti sunt bubones, nodi, & morbi omnes. Nam si in infante, mense Iunio mel cum pane edente, cœlum coctionem & digestionem ita perficit, vt lumbrici & ascarides enascantur: poterit idem cœlum etiam Venerem Microcosmi inficere, hoc est, pestem ei infligere. Iam verò omnis in homine imaginatio ex corde procedit. Cor est Sol in Microcosmo. Et omnis imaginatio hominum ex paruo Sole microcosmi, pergit ad solem

Imaginationis mulieris quæ vis.

Cœlum vindex peccatorum.

Mel cum pane in Iunio comestum lúbricos parit.

lem maioris mundi in cor scilicet macrocosmi. Ibi imaginatio Microcosmi semen est, quod fit materiale, & à patre, sole scilicet macrocosmi, præparatur & eiicitur in agrum aquæ: qui ager aliud nihil est, nisi Elementum aquæ. Ideò omnium primò à cœlo aqua inficitur. Nullum enim venenum hominem attingere potest, vt ex eo pestis fiat, nisi per duo Elementa, ignem scilicet (qui cœlum est) & aquam ingeratur. Sine aquâ enim homo viuere non potest. Ea enim ad sui sustentationem cumprimis opus habet. Ideò aqua omnium prima inficitur & venenatur, velut ex hoc exemplo patet. Quicunque vel pictor, vel artifex ac opifex alius, aliquid fingit, in natura anteà non fuit, nec esse debet: is illo suo opere in causa est, vt cœlum in Elemento aquæ piscem gignat ac producat talem, qualem imago pictoris aut statuarii exprimit. Id demonstrant fructus aquæ, sicut in libris de animalibus de hisce satis multa docentur. Mundus enim cum imaginatione suâ simiæ similis est. Quicquid enim homo facit, id æmulatur simia: eodem modo anima quoque & spiritus mundi imaginando omnia æmulatur & exprimit, quæ homo fecit ac proposuit. Interim tamen cœlum imaginando nihil facere potest, nisi hoc solùm, quod sibi proponit homo minimè proponendum. Ita & aqua inficitur, & in eâ prima matèria generatur, naturam veneni habens: quę quidem, quandiù cum aquâ permixta est & confusa, venenata non apparet: deinceps tamen in ipso homine venenum & pestis fit. Iam autem scitis, quòd, si quem canis rabiosus momordit, aliquam multo à morsu tempore (sicut experientia multoties testata est) canes in isto vulnere succreuerint. Et si canis rabidus sanum canem alium momordit: hunc ipsum quoque per morsum in rabiem agit. Sic homo quoque per cœli imaginationem, simul secundùm corpus & imaginationem inficitur & venenatur. Ac vt videtis, in Elemento aquę concham cochleæ formam adipisci: sic suam pestis quoque formam habet. Vndè liquet cochleam seu testitudinem quoque attractiuam esse, & venenum pestis attrahere. Perlæ verò quę in ista testitudine inueniuntur, sunt pestis incarnatiuum. Quot ergò pestes, tot testudines. Huc quoq; testudo montana pertinet propter vim attrahendi veneni. Iam quid

Aqua apprime necessaria homini.

Mundus est simiæ similis.

In vulnere à cane morsi, canis nascuntur.

ista ratione Doctorem agit, is me facilè intelliget. Et in hoc vno sita est, ars concinnandi recepta, quæ ad Doctorē propriè spectat Ita Boletum ceruinum confortatiuum est in peste terræ. Ita Agaricus est confortatiuum in peste Aeris. Ita Rubinus, Corallus rubeus, Almatinus, Amethistus, Granatus in peste ignis incarnatiuum est, &c. Hæc peritiæ Medicorum relinquo. Exemplum autem de cane rabido ideò allatum est, vt sciatur, eodem modo stellas quoque ab homine infici. Posteà à stellis aquam: tandem ab aquâ hominem dupliciter contaminari & venenari. Hoc loco qui Magiæ peritus est istum hæc nostra Philosophia minimè terrebit. Quam si Medicus intelligit, ex excrementis stellarum iudicare & præsagire potest, quando & quomodò pestis inuasura sit. Quisnam verò ab eâ certè corripiendus sit: id scire non est Astronomi. Hoc vobis persuasum esse debet, quòd excrementum vnumquodque stellarum tàm hyeme quàm æstate prodat & pręnuntiet, quinam morbi incubituri sint. Huiusmodi cadentes stellæ mihi ac discipulis meis sæpè spectatę sunt, nullo pilo aliter formatæ, quā velut intestina hominis. Quas cum discinderemus seu aperiremus, vera intestina illas inuenimus. Non longo ab isto tempore sæua pestis Sueuiam ac Heluetiam Bauariámque inuasit, cum colicâ sæuissimâ, & nunquam similiter auditâ. Factum hoc est Anno 1538. Sic in Hungariâ signa mihi & vestigia oblata sunt, linguam exprimentia, crassitudine digitali, punctis atris instar perlæ maiusculæ signatam. Postea in Hungaria truculentissima pestis cum prunellâ seu exustione faucium & linguæ secuta est Anno 1536. Similiter & in Borussiâ Anno 1532. stellæ iactatę mihi obuenerunt, maculis luteis, nigris & purpureis interstinctæ: quas variolarum inaudita grassatio, cum graui dyssenteriâ & peste excepit. Et horum multa mihi propter incredulitatem & ingratitudinem hominum hìc reticenda sunt.

Pestis quæ remedia. Boletum ceruinū. Agaric'. Rubinus Corallus, &c.

Excrementa stellarū futuros morbos pręnuntiant.

Intestina è stellis deiecta.

Lingua è stellis excussa

Cæterum in prioribus mentio facta est digestionis ciborum eorum, quibus quælibet viuens creatura vtitur. Multum autem etiam in hoc situm est declarando. Nam animalia ipsa non paucioribus digestionis vitiis laborant, ac ipsemet homo: idque propter cœlum. Sic *Canis* tempestatis mutationem præsentiens, gramen mandit, & vomit. Ipse quoque

Canis, pauo, cuculus quando vomant.

Pauo

Pauo per vim cœli digestionis vitio tentatur, si cadauer hominis eo loco, quo moratur, persentiscit. Cuculus sanguinem vomit, si Diarrhœa populatim grassatur. Eodem modo omnes quoque vomitiones, tempore pestis hominem sollicitantes, ex Elemento aquæ proueniũt, quasi sperma quoddam ranarũ potâsset.

Conuenit ergò Medicum solidâ & insigni experientiâ pollere, non auditu quidem & lectione conquisitâ, sed per destillationem comprobatâ. Huius enim artis si probè peritus sit, probationibus aquarum factis omnes proprietates & ęgritudines facilè scrutari poterit. Non hîc de aquâ hominis (seu lotio) loquor, quæ ex homine egreditur, sed de eâ, quæ in ipsum ingreditur. Iam ergò si aqua pars vna est, ex quâ ægritudines in hominem conferantur, Terra verò altera; Aër tertia pars est & Cœlum quarta: eodem modo quadruplices quoque digestiones & venenorum generationes intelligendæ erunt. Et sic ipsa quoque cura quadruplex erit, sicut deinceps dicetur.

Medicus destillationis peritus esse deber.

Rana est vermis, non piscis. Huius generandi modus, captu facilis est. Eodem plane modo pestis in homine quoque generatur, per processum virtutis Microcosmici Elementi Aquæ. Si pestis hâc ratione inuadit, tunc illi homines ab Astris inficiuntur, & lues cum somno profundo corripit. Huiusmodi pestis remedia sunt ranæ & testudines seu cochleæ omnes superalligatæ. Deindè pestis non difficulter; sed facilè velut vulnus sanatur. Mentionem autem digestionis hanc ob causam feci. quia ranę cibus alius non est, quam venenum. Iam si rana nutrimentum & venenum loco cibi accepit, sequitur, ranam venenum digessisse in materiam non venenatam. Ideò etiam Rana, Bufo, Tinca, Anguilla, Muræna, Passer, Gallus, Pauo, Cornix, Coruus pestiferum venenum ex homine extrahunt & eliciunt. Quæ enim conditio ac natura digestionis in animali est, & quæ venena ipsum digerit: eadem venena, eandem materiam quoque idem animal, seu viuum seu mortuum sit, per integram hominis cutem exugit & extrahit. Videtis enim Merulam araneas & venenosos vermes digerere, velut & gallinam, gallúmque, & in aquis Lucium & ciconiam, cum aliis animalibus pluribus. Et cur hæc vobis non exēplo & documento sunt, quòd hæc animalia conceptum venenum ab homine prolectent & extrahant? Quid enim in extrahendo per integram cutim veneno, qualecunque sit, ipsâ ciconiâ, modò rectè adhibeatur & imponatur, priùs in aceto rosato macerata, potentiùs existit? Et huiusmodi plurima in naturâ sunt, quę à Medico õnia facilè peruestigari queũt. In vsu tamen & applicatione multùm quoque situm est. Pestis enim multiplex est. Si pestis est Terræ, medicamenta pete ab illis animalibus, quę aquam vitant, degunt verò in terrâ; si pestis est aquæ, medicamenta quęre ab animalibus aquâ gaudentibus. Si pestis est Aëris, passere & ciconiâ vtere. Si pestis est Ignis, ad extrahendum adhibe Tereniabin, Mannam. Et hæc remediorum disciplina est. Et licèt discreta quoque & pathognomonica signa recensere deberem possémque: ea tamen ex causis non leuibus hic omitto. Et si enim signa omnia describerem ex quibus liqueret, quænam pestis Ignis vel Aëris, vel Aquæ, vel Terræ sit: tamen, quia in homine pestis rarò solitaria est, sed signis & mẽbris aliis multis plerumque stipatur: sic tamen nihilominùs fieret, vt hoc vel illud genus ignoraretur, aut aliud, quam est, videretur. Operæ pretium ergò est, illa Medicum apud ægros singulari industriâ & experientiâ indagare. Somnus enim Narcoticæ naturę, pestis saltem accidens est. Sic ipse quoque caducus nil nisi accidens est. Quæ autem hac de causâ hîc omitto: eadem alibi commemorabo, sub titulo de *signis nouorum morborum*. Indè: quod vestri desiderii est, exatiabimini. Interim tamen, quæ pestis cum ingenti ardore & inflammatione corripit & post aures glandulas tumefacit, in quâ ægri tamen non sitiunt, ea pestis ignis censenda est. In hâc extrahendi veneni (quod rectè ad cor penetrat, & mortem inuehit) cura est Tereniabin, Manna, Saccarum, Allium, porrum, cœpe.

Vt rana si pestis generatur.

Rana cibus venenum.

Regula.

Animalia quæ venena digerunt.

Ciconia præparata potēter pestē extrahit.

Canon.

Signa quæ cuiusque pestis generis sint.

Ignea & eius cura.

In quâ autem peste sitis vehemens, breuis aut nullus somnus, vtriusque inguinis bubones apparent, ea aquæ est. Huic adhibe pisces, ranas, bufones, & quęcunque in aquis degunt, & precipuè ciconiæ & anatis carnes impositas.

Aquea & eius cura.

In quâ Bubones sub alis sunt, & difficilis anhelitus vrget, & compressio vel angustia pectoris incumbit, & dolor capitis cum delirio infestat: in istâ applica passeres, merulas, carnes gallinarum,

Aërea & eius cura.

rum, perdicum, pauonum, vrogallorum. Et iſta eſt peſtis aëris.

Terrea & eius cura.

In quâ tandem ſomnus profundus, ſeu narcoticus, tumores ac bubones nulli certi in corpore, licèt iſtorum ægrorum cutis plerumque varia & liuida ſit, tumoribuſque ſanguine ſuffuſis conferta, ea peſtis terræ eſt. Huic adhibe Adipem viperinum, melinum, carnes talpæ, vulpis, lupi, cati. Nam hæc omnia conferre, vſus & experientia dictitat. Videtis enim in lupi corpore ſerpentes foueri. Quod documento eſt, ipſum quoque cõtra iſtorum venena remedium in ſe habere. Nam peſtis in corpore hominis gignitur ab aſtris, interdum etiam ſine aſtris. Venenum enim extraneum eſt, cuius operatio non aliter intelligi debet, quàm quâ ratione morſus canis rabidi, canem morſum ſanum in rabiem agitat. Lupus enim non eſt niſi canis ferus ac ſylueſtris. Notum autem vobis eſt tempus dierum canicularium, in quibus plerumq; canes rabidi fiunt Nam & ceruis ſuum ſtatutum eſt tẽpus, quo feruidiores & feriores fiũt ſolito. Iſtius furoris tẽpore ſpumam illi ex ore in terram decutiunt, ex quâ cyclamen naſcitur, formâ nucis iuglandis, ſine foliis. Hoc incarnatiuum eſt vulnerum, à peſte genitorũ. Os verò internum cordis ceruini, tempore peſtis, cordis confortatiuum exiſtit. Sanguis ceruinus cum Mumiâ de homine & ciconiâ ſumptus, præſeruatiuum eſt. Sicut ergò de ceruis & canibus dictum eſt, quòd ſtatuta ſui furoris ac æſtus tempora habeant: ita ſciendum eſt, talem furorem ceruis naturalem eſſe, canibus verò minimè. Sic nec lupus ſemper ſerpentes ac viperas gignit; Nam Solum Orionis ſydus iſtius in lupo generationis cauſa eſt. Orionis enim ſydus ſuam hanc in lupo operationem perficit. Sydus autem *Cochab* operationem ſuam in Balænâ conficit, eo tempore, quo illa ſemen ſuũ eiicit ſiue ſperma. Lucius autẽ marinus ac Salmo ſperma Balænæ auidè ſectantur, quo appetitu ferè canes cadauerſectantur. Hoc tamen ſperma in lupo digeritur & putrefit, abitque in anguillã & ſerpentem. Sic ergò ex ſpermate ceti iſta oriuntur. Anguilla ſectatur ſperma Lucii eo tempore, quo piſces ſemen emittunt. Id ſperma voratum, in ventre anguillæ mutatur in muranulas, quod piſcatoribus cumprimis compertum eſt. Mullus autem viciſſim ſperma oculatarum ſeu murænularum in tertium genus

Lupi ſerpentes gignunt.

Lupus canis ſylueſtris.

Cyclamẽ ex ſpuma ceruorum.

Eius vires.

Orion in lupo ſerpẽtes gignit.

Cochab ſydus

Sperma ceti in Lucio digeritur in ſerpẽtem.

Sp Lucii in anguilla abit in Murænulam.

anguillæ mutat, quod cobiten aculeatã vocant. Vndè fit, vt hi quoque in vniuerſum piſces in extrahendo peſtifero veneno perfectam curam præſtent. Et præterea, quicquid ſemen per os concipit ad fœtum edendum, & hoc modo genus ſuum propagandum: id omne præſidio & auxilio eſt contra ſæuũ hunc peſtis morbum. Eodem enim modo & homo ſemen huius violenti morbi ex parte vnâ ore concipit. Ex parte alterâ concipit etiam per cutem integram, quo pacto venenari etiam quis poteſt, ſi rem venenatam contingat, vt veſtes, domicilium & alia. Tertiò etiam per viſum, eâ ratione, quâ homo ab aſpectu Baſiliſci venenatur. Sic & fœminæ quę peſtis tempore menſtruum impurum habent, oculis ſuis & aſpectu nudo quemlibet propè hominem inficiunt. Sic ergò homo hominem inficit, & peſtis modis multis ab vno in alium transfertur. Contra hanc oculorum infectionẽ præſeruatiuum optimum eſt lingua ſerpentis, in plenilunio euulſa. Similiter & cor vpupę, lupi, talpæ & melis præſeruationis huius vim habent. Omnes enim aſtrorum operationes in quolibet animali ad cor tendunt. Et virtus quorumlibet animalium viuentium in plenilunio perfectiſſima eſt. Diſce ergò Aſtronomiam Magicam, quàm alias Cabaliſticam voco. Sic idonea recepta contra hunc & alios omnes morbos præſcribere poteris.

Oculata ſemen fit cobites

Peſtis tribus viis inuadit.

Serpentis lingua cuius peſtis remediũ.

In plenilunio omnia perfectiſſima. Cabaliſtica.

Porrò autem ortus quoque & generationes animalium Medicus ſcire poteſt ac debet. Has etenim qui ignorat, quî quæſo caſſas & generationes horum vel illorum morborum nouiſſe queat? Nam exemplum hoc attende. Panis cibus eſt multorum viuentium animalium. Cuius etſi vis tantùm vnica ſit, tamen per varias digeſtiones in diuerſis animalium ſtomachis factas in cuiuſlibet animalis peculiarem naturam carnémque conuertitur. Illum enim ſi canis edat, caro canina fit. Si felis, felina. Si mus, murina. Et tamen magnum carnis caninæ, felinæ & murinæ diſcrimen eſt. Et hoc quidnam eſt aliud, quàm quod velim, vt naturas & differentias Mumiarum, quî vna ex alterâ naſcatur, intelligatis? Hæc enim philoſophia ſumma eſt, & fundamentum totius Medicinæ: quę ob id quoque *fundamentum Medicinæ* dicitur: Vnumquodlibet enim animal in ſemine, ex quo natum eſt ſecundùm eſſentiam

essentiam indiuisum est: sola forma discrimen facit. Quis enim credat, Anatem in Essentiâ seminis esse ranam? Si tamen Anatem deplumes, & vel elixam vel tostam duabus patinis inclusam in cellam ponas, trium vel quatuor septimanarum spatio in meras ranas degenerabit. Post putrefactionem enim res quęlibet in id redit & mutatur, quod ante generationem suam exstitit. Vide verò. Anas vescitur ranis & piscibus, & in ranas degenerat non in Anatem. Hoc vniuersum facit Natura putrefactionis & digestionis. Rana venenosa apparet, & est. Ab anate tamen in non venenum mutatur, vi digestionis. Sic ciconiæ cibus sunt ranæ, serpentésque. Hos tamē illa in non venenum transmutat. Et licèt quidem ex putrescēte ciconiâ serpētes nascantur, adeóque illa inter cibos referenda minimè videatur: nihilominùs tamen pestis tempore ea & intro assumi, & foris imponi & applicari pro extrahendo veneno debet. Gobio piscis in vitrum inclusus intra paucos dies verus Rex apum fit. Is ipse quoque alligatus, pestis venenum elicit. Et si omnia illa describenda forent, quibus cerebrū meum refertum est: libri certè ingentes prodirent, ex quibus æstimari posset, quam frigidè & oscitanter Philosophia Medicinæ hactenus tractata sit. Et tamen Teophrasto cum tantâ scientiâ & solertiâ excluso succumbendum est: aliorum interim ignauiâ ad cœlum vsque sese attollente. Leonem quæso considera & felem, quantópere secundum formam & mores istorum Anatomia conueniat. Bene tamen Medico, qui ad infectos peste homines se recepturus, cute & linguâ tam Leonis quam Cati præseruationis ergò rectè probéque vti nôrit. Quod mysterium magnatibus per inscitos artis Magiæ contemptores subductum est. Et si arcanum illud ingens & admirabile, cur quidem Leo pullos suos mortuos pariat, & clamore seu rugitu eos viuificet, manifestare vellem: multos certè eorū, qui mihi iam infensi sunt, miraculum id tantopere non torqueret. Sed tamen hęc in vulgus propalari indignum est. Nostri verò eruditùli ex se iam ante rerum omnium gnari sunt, vt ista talia ex nobis scire magnoperè non gestiant. Hoc dico: si tu compertum haberes, quàm præstans contra contagionem pestiferam conseruatiuum vrina ac sanguis Leonis, Cerui & Cati esset, & quàm nobilia ex illis Recepta concinnarentur: plùs indè commodi sentires, quàm ex arte Galenicâ vniuersâ. Interim tuus contemptus facit, quòd ista dissimulem. Vrina humana pestis tempore medicum admonet digestionis istius hominis. Medici enim est dignoscere, quæ cuius hominis digestio aliâ præstantior & potior sit. Nā magnum discrimen notatur digestionis humanæ præ cæteris. Ponamus enim casum, homines duodecim simul peste decumbere. Horum nullius vrina alteri similis existit. Quæ causa huius diuersitatis? Sola digestio, quæ in hominibus aliis alia est. Vos tamen Medici pedicas has effugitis, nec tales vrinas iudicare sustinetis. Ex quo colligi potest, quàm strenuè munus vestrum in vrinâ probandâ obeatis. An non vobis metus est, vt Deus tandem à vobis seueram rationem exacturus sit, cur tam trepidanter in arte vestrâ confisi fueritis? Quis enim vspiam plus & grauius ægrotas, quam hi, quos sæuus hic morbus prostrauit? Hos tamen vos præteritis, velut sacerdos ac Leuita vulneratū apud Iericho. Et talia qui vobis obiicit, hunc stultum vocatis. Quòd si quidem ipsos Dei monitus ac impendens iudiciū flocci facitis, quî meas adhortationes admittatis? Actum & cōclamatum est de vobis, quos nullus calamus, nulla vox deinceps emendare potest. Porro *Gamandrea* herba Anatomiam pestis habet. Id demonstrat rotundum pomum in eâ enatum. Et quænam herba ex omnibus hâc contra pestem præstantior est, de eâ si potetur? Neminem tamen iuuat, nec alibi iuuat, nisi eos, nisi ibi, vbi nascitur. Poma quoque in quercu nascentia, si recentia alligentur, contra pestem medicina sunt &c. Sic etiam gallæ, si aridæ pulueris formâ adhibeantur & inspergantur. Nux muscata, puluerisata, in aceto macerata, foris alligata, venenum prolicit. Et hæc omnia ex formâ patēt. Vos interim Medici signa & formas herbarum altiùs non expenditis, quàm rustici faciunt, quibus vos etiam imperitiores facitis. Deiero enim, me vltra 80. nouisse rusticos, qui ex solâ formâ & Anatomiâ herbas cum morbis scitè cōferre potuerint, & me præsente & spectante ęgros miro modo iuuerint. Tam magna Dei beneficentia est, vt per plebeios quoque & simplices homines, imò per ipsas feras nos subinde doceat. Beatus, qui isthæc curę cordíque habet, nec simpliciores

Omnia num sūt Essentiâ.

Putrefiēs omne fit id quod fuit ante generationem.

Serpentes ex ciconia

Ex Gobio Rex apum.

Cutis & linguæ Leonis catique vis aduersus pestem.

Leo mortuos parit.

Vrinæ & sanguinis leonis cerui &c. vis in peste.

Med. reprehensio.

Pesti cōueniunt Gamandrea.

Galla.

Nux muscata.

Experimenta pleraque a vulgo inuenta.

simpliciores æmulari probro ducit. Rem enim si, (quod aiunt,) ad facem propiùs intueamur, artes omnium certissimæ pleræque à vulgo & abiectæ sortis hominibus inuentæ, & ad nos successione quâdam corriuatæ sunt. Quòd si experimenta singula sine receptariorum adulteratione in libellum vnum sincera & impolluta conscriberentur: id opus vniuersis Galeni & Auicennę commentariis conducibilius multò foret. Interim dies loquitur testatúrque quòd ex optimis simplicibus mala & adulterina recepta subindè concinnata sint. Si iudicium adhibeatis, quid vrtica, cuius multæ species sunt, contra pestem efficacius & præstantius? De ea enim qui potant, & præseruationem & curationem certam experiuntur. Vrtica flore albo, à fœminis pota, prodest, si signa & bubones eruperint. His non apparentibus, vrtica minor vrens fœminis administrari debet. Hoc enim modo nec vrens minor vrtica flores emittit. Nam herbæ omnes, quæ flore carent, iis morbis adhiberi debent, qui similiter signa & flores nullos habent. Qui autē morbi cum certis signis foris in corpore erumpunt, his herbæ, floribus insignes applicari debent. Et indignum est vos dicere, hoc esse calidum vel frigidum in primo, secundo &c. gradu. Forma formæ debetur, hic rhombus est. Debent ergò maiores vrticæ viris administrari, hoc modo. Quæ flore destituuntur, virorum adhibeantur morbis seu pesti, nullis signis stipatæ seu conspicuæ. Si autem signa & tumores prostent, natura viris vrticam flore luteo & albo destinauit. Hoc verum fundamentum est. Quòd si vos Medici Doctores & Pharmacopœi, formæ, colorísque & saporis omnium herbarum cognitionem Magicam & Cabalisticam teneretis, vrceis vestris, quibus aquas destillatas asseruatis, ita inscriberetis, *Hæc est aqua vrticæ minoris, hæc est maioris.* Hæc huic sexui, illa alteri conducit: hæc in æstate, illa in autumno conuenit: hæc mulieri, ista viro, illa virgini ministranda est. Sic nimirùm rectâ viâ incederetis. Et hoc pacto Doctoris & Pharmacopœi vna conditio foret. Credi facilè potest, Rhabarbarum quotidiè purgare. Eam verò quotidiè ac semper id purgare, quod purgare debet, credere equidem nec possum, nec debeo. Nulla enim tam vilis herbula & abiecta est, quæ suum in administrando tempus peculiare non habeat. Quæ à vobis neglecta si quis reprehendat, excandescentes vetularum more obtunnitis.

Vrtica pesti, cura.

Regula.

" Nam herbæ omnes ... (regula)

Vrtica quæ in quâ peste adhibēda.

Idē non semper idē operatur.

Notum est vobis, idque quotidie obseruatis, quòd frequenter homines ex cōsternatione & terrore moriantur. Scitis hoc etiā, infantibus corallia de collo suspendi, vt iis à terrore preseruentur. A terrore etenim in caducū pręcipitantur. Nō verò adultus quoq; homo à consternatione in caducū agi queat? Quid enim terror est aliud, quā imaginatio? Et imaginatio, quod vos dicitis, suam curam non habeat? Quid enim aliud foret fides in Christum, qui ipse quoque cura est imaginationis prauæ & incredulitatis? Et quî tandem filii Israel in fide sanari potuissent & præseruari aduersus incredulitatem, nisi Moyses serpentem æneum in figuratione ad præseruationem æternæ mortis ipsis proposuisset & erexisset? Eodem fine, ipsa quoque natura, & huius præses Deus per ipsam multas herbas produxit, quibus homo ab imaginatione, timore & terrore pręseruari possit. Pars enim hominum maxima peste grassante ab imaginatione inficitur. Sed nec hoc apud vos locum inuenit: licèt quidem Deus ac natura infinita ad hęc media condiderint. Herba Chelidonia an non præseruatiuum insigne est, si in nouilunio & plenilunio euulsa, contra pestem & eius imaginationem appendatur. Causa hæc est: Velut fœmina menstruum suum habet: ita hæc quoque herba ac radix, sicut eius Anatomia docet. Incisa enim, succum similiter menstruo & sanguini fundit. Vndè quoque contra fœminas, peste infectas & simul menstruo laborantes, aspectúque isto alios inficientes præseruatio est. Prodiderunt quidem veteres, illam prodesse oculis. Sed non fuit ista eorum sententia, quam vos illis impingitis. Nam si pro meâ institutione, & exemplorum allatorum inductione Galenum probè intelligatis: videbitis, me vobis omnibus Galenicum multò certiorem & meliorem inuentum iri. Nam in *Braunauio* ciuitate Bohemiæ, in quodam Collegio librum inuenietis, in quo genuina Galeni & Auicennæ Commentaria integrè puréque, sine fuco, corruptione & additione omni descripta habentur. Liber iste sex viri dodrantibus longior, in latitudine dodrantes tres, in crassitudine dodran-

Corallia contra terrorē infātum.

Terror est imaginatio

Moysis serpens.

Herba contra imaginationem.

Chelidonia à peste præseruat.

Cheli-doniam oculis prodesse qui interpretandum sit.

Galen & Auicen. commētaria ge-

nuina in Bruno- uio & Brunſui- ga & Hābur- go & Polphir

tem cum dimidio, ac propè dodrantes binos habet: qui vel hodiè hominibus oſtenditur, licet Monachi illum non intelligant. Hic oculos ac animum aperite. Probrum ac dedecus quidem ingens eſt, tanti pretij, tanti fructus theſaurum ibi tam turpiter conditum & ſepultum latere. Similem huic librum quoque in Cœnobio ciuitatis Brunſuicenſis in Saxoniâ mihi videre contigit: qui tamen ab imperitis illis aſinis igne excrematus eſt. Exemplar huic ſimile apud ſenem quendam ciuem Hamburgi etiam aſſeruatur, cum multis Galeni & Auicennæ manuſcriptis aliis, in corticibus betulæ & tabulis cereis conſignatis. Sed quorſum iſta tamen? Quamprimum noſtris eruditulis illi libri exhibebuntur, illicò clamare non erubeſcent, & dicere, Nigromantiam & alias nugas præſtigiáſue illic eſſe: quia nimirùm res ad ipſorum palatum non facere videtur. Liber enim iſte, de quo dixi, humorum aliquot millia deſcribit, nec quatuor tantum. Similis planè liber in Boruſſiæ quoque Cœnobio quodam *Polphir* vocato reperitur: qui & ipſe ſitu & ſenio tandem periturus eſt. Huiuſmodi libros qui verè ſciret & intelligeret, is induſtrij, periti & experti Medici titulum cum dignitate tueri poſſet.

Brunſui- ga.

Hābur- gum.

Polphir Cœno- biū Bo- ruſſiæ.

Locus hîc poſcit, vt aliquid etiam de virtute & proprietate ſtellarum dicatur. De hâc materiâ pauca enarrabo. Nam vt rem omnem cum ipſo fundamento in breuem paragraphum conferam, fieri neutiquam poteſt. In eo tamen libro, cui titulum feci, *Opus Aſtronomiæ mundi*, pro exigentiâ rei materiam hanc copioſiùs & pleniùs tractaturus ſum. Comparationem enim Microcoſmi & Macrocoſmi quadrare & conuenire fas eſt. Omnia verò huc quę faciunt, afferre, laboris infiniti eſſet, & molis ingentis.

Hoc ergò ſciendum vobis eſt. Stella quæuis cœleſtis aliud nihil eſt, quàm ſpiritualiter enata herba, cui quæuis apud nos herba, cuiuſcunque generis ſit, ſimilis eſt, niſi quòd ſtellę velut chaos exiſtant.

Hoc aliter intelligi non debet, ac ſi Medicus & deſtillator ſpiritum ex abſynthio deſtillet. Quod dum fit, folia radicéſque & quicquid ſenſibile ac materiale eſt, per artem ſeparationis aboletur quidem, ſpiritus tamen nihilominùs formam & imaginem eiuſdem herbæ retinet: non tamen niſi *ſpiritualiter*, ita, vt ſpiritualiter exhibeantur folia, rami, ſurculi, radicéſque totius abſynthij. Eodem modo ſtellæ quoque in cœlo exiſtunt. Et notandum hîc eſt, ipſas quoque ſtellas ſuo in ordine zizania habere. Sodomiam enim ac adulterium non ignauiùs cæteris creaturis inter ſeſe agitant: de quo Magis ſatis conſtat.

Stellę zizania habent & Sodomia.

Stellæ ergò aliter ſe non habent, ac forma, quâ glans tormenti confingitur & formatur. Eodem enim modo ipſæ quoque Stellæ, modus, formáque, matricéſque omnium herbarum exiſtunt &c. Sic ergò virtute attractiuâ quæuis ſtella ſibi herbam ſimilem ex terrâ attrahit. Hoc, niſi ex compacto cœcutire velitis, in plurimis obſeruare herbis poteſtis, quod expreſſam ſimilitudinem cum aſtris ac ſtellis habeant, à quibus etiam tàm literati quàm illiterati nomen ipſis indiderunt. Sed de his pleniorem in meo Herbario mentionem faciam.

Sic ergò herba quælibet ſtella terrena eſt, ſurſum ad cœlum conuerſa. Et viciſſim quæuis ſtella herba cœleſtis eſt, ſpiritualiter ſecũdùm formam ab herbis noſtratibus, in terrâ creſcentibus nihil differens, ſed tamen ſecundùm materiam. Ideò ſtellæ quoque per excrementa & iactationes ſuas futuros morbos omnes prænunciant. Sed hæc tamen diſcenda & inquirenda, adeóque per experientiam propriam ſtabiliẽda ſunt. Sic fiet, vt nemini fucus ac impoſtura fiat.

Herbæ ſunt ſtellæ terrenæ cœlo obuerſę.

Eodem modo cœleſtes herbæ deorſum verſus terram ſpectant, herbis ſuis, à quibus genitæ ſunt, obuerſæ. Iam ſi peritiam artis haberetis, ita locuturi eſſetis: Hæc ſtella vocatur Stella Roſmarini, hæc Stella Abſinthij eſt, & vim abſinthij habet. Sic nimirum ſpecimen doctoralis veſtræ ſcientiæ & exhiberetis, & herbarium legitimum verúmq; omni auro argentóque ac gemmis nobilius proferretis: noſceretíſque, quî & cur ad feſtum Bachanaliorum ſub niue enaſcantur, quæ Germanis Trellenblumen, Schmergeln, & Schnegellen vocitantur. Atque iſtâ quidem ratione conſtellationem herbarum ipſi ex vobis ſciretis, nec quæri opus foret, quòd hanc illámue herbam in Galeno & Auicennâ non inueniretis. Et laboris multò minoris opus eſt, cœlum vniuerſum cũ omnibus herbis diſcere, quàm linguâ Latinam Græcámue. Adeóq; conducibilius foret, res

Stella Roriſmarini, abſinthij.

Artis propria primò discẽda. res eas primùm addiscere,quæ ad artem ipsam faciunt: & postea Latinũ coniungere. Sed monitus tales apud vos inanes sunt: vt qui linguas captatis, veluti nobilitatem rustici.

Deceret quin etiam, hoc loco secreta & abstrusiora quędam de pulsibus explicari. Nam vtilitatis hæc doctrina multum habet. Sed nimis prolixum foret, illam ex professo huc ingerere. Declaratio breuis hic nobis sufficiat. Cætera in eo libro,cui titulus datus est. *Opus Astronomiæ mundi*, pleniùs tradita accipietis. Pulsus quid. *Pulsus* ergò nihil est aliud,quàm mensura temperaturę corporis,pro conditione sex locorum eius, à Planetis occupatorum. Sic enim duo pulsus inferius in pedibus conspicui, Saturni sunt & Iouis: Pulsus qui quorum sint planetarum. duo in collo,sunt Veneris & Martis:duo in vtrisque temporibus, sunt Lunæ & Mercurij. Solis pulsus in sinistro latere sub corde est. Hinc sequitur, si quando pulsus æquo celerior sit, pati membra principalia, vt sunt Cor, Cerebrum, Hepar, Fel, renes, splen, pulmo. Vndè aduersis & inimicis illis infestantibus pulsus lacessitur & commouetur. Si verò Pulsus celer robur tardus imbecillitatẽ indicat. membrum principale aliquod, siue sit hepar, siue cor,siue cerebum, seu quodcunque aliud, à morbi vi superatum & quasi deiectum sit, pulsus tardior & imbecillior euadit. Adeóque plerunque fit, vt pulsu imbecilliùs feriente aër ac spiritus vitæ eo loco, vbi percipitur,oppilatus sit. Et pulsus nihil est aliud,quàm Pulsus hominis septem. ignis & aër, pars optima spiritus vitæ. Hæc ita à vobis intelligi debent. In homine pulsus septem insignes sunt. Pulsus Pulsus mundi septem, septem planetarum motus. hi septem, nutrimenrum suum à pulsu magni mundi habent. Et hic est, qui septem illos hominis pulsus moderatur. Iam verò mundus maior septem quoque pulsus habet. Hi autem motus sunt septem planetarum,sicut in Astronomiâ traditur. Hi septem regunt & gubernant aërem, hoc est, vitæ spiritum in mundo maiore. Aër enim nihil est aliud, quàm spiritus vitæ, & vita ipsius Macrocosmi. Iam qui pulsus humani cognitionem certam habere velit, illum Astronomiæ peritum esse oportet. Ex Sole enim & Eclipsin patiūtur omnes stellæ cœli. Lunâ cognoscitur, quid Eclipses sint. Et hoc exemplum planum quidem est. Idem enim vel rustico videre datum est. Eodem vero modo cæteri quoque planetæ quinque maioris mundi suas Eclipses patiuntur: & cum his similiter vniuersæ mundi stellæ reliquæ. Sic ergò inæqualitas pulsuum in homine aliud nihil censenda est, quàm Eclipsis quædam, vbi spiritus vitæ in corpore cursũ suum instar cœli externi perficit. Hinc etiam profundus ac Narcoticus somnus in febribus pestiferis oritur. Scire autem vos velim,Eclipsin in cœlo factam aliud nihil esse, quàm quendam(vt ita dicam) terræ motum planetarum. Eclipsis est terræ motus planetarum. Sicut enim per terræmotum succussatio quædam, quâ omnia commouentur, fit: sic pulsus quoque in homine palpitat, & succussationem subindè vnam post alteram concitat. Sicut autem terræ motus in magno mundo frequentes non sunt, sed incerto tempore incumbunt: sic in homine febris quoque incerto tempore inuadit. Et scitis,si temperatura operationis planetarum benè rectéque se habet, quòd tum temporis astra omni impetu careant. Tonitrus vt fiant. Si verò cursus pro ratione & modo Meteoricæ planetarum interrumpitur in eo, quòd stellæ in sulphure, Mercurio & sale auctiores euaserint, tunc tonitrua fiunt, quæ cœli quidam quasi terræmotus existunt, hoc est, spiritus vitæ maioris mundi subsultus, siue (vt verius loquamur,) labyrinthus ac error, duarum qualitatum caloris & frigoris, quæ reguntur à sole, ceu mode- Sol caloris præses Luna frigoris. ratore caloris, & lunâ, ceu gubernatrice frigoris. Sic enim si sulphur nimio nitro oneratur tunc, cùm nitrum nihil sit aliud, quàm sal frigidum, ignis æquo vehementioris seu maioris impatiens; oriuntur & generantur illa, quæ diximus. Moderatum quidem & conueniẽtem calorem nitrum seu salpetræ ferre potest,veluti si calenti fornaci imponatur. Veruntamen,si eo vberiore & vehementiore impetatur & obruatur, seipsum quærit, ac subsilit, quoque magis & arctiùs includitur, eò violentiùs concurit. Salpetræ est sal frigidus. Hoc pacto à sole,hoc est à magni mundi spiritu vitæ accenditur. Spiritus autem vitæ minimè quiescit, sed suum motum cursúmque continuat. Vbi primùm verò spiritus vitæ abscessit,tunc & concussio & flagratio salis petræ cessat. Idem similiter de spiritu vitæ in homine quoque intelligendum est, sicut euidentiùs in febribus obseruatur. Materia enim peccans in febre nihil est aliud, quàm sulphur & salpetræ. Et hic mor- Febris est morbus nitri. bus vero genuinóque nomine morbus nitri, sulphuris incensi appellatur. Sciendum etenim est, salem petræ seu nitrum tam in magno quàm minore

mundo nihil aliud quicquam esse, quàm essentiam spiritualem, & excrementum omnium salium: adeóque naturam Hermaphroditicam habere, ita vt nec omninò sal, nec omninò sulphur existat. Ipsa quin etiam hominis vrina nihil est aliud, quam merum nitrum. Vnde cum sulphure quoque tam arctè iungitur: quod ex eo patet, quia vrina tam promptè fœtida & olida fit. Vrina etenim quæ facilè ac citò fœtida euadit, sulphuris multum quidem, spiritus autem salis parum permixtum habet. Et istiusmodi vrina promptè turbatur & corrumpitur. Si autem sal in vrinâ prædominatur, & sulphure copiosius adest: id ex eo noscitur, quòd vrina illa tardiùs turbetur, & rubicundior sit. Hac enim ratione de quâlibet vrinâ expeditum fieri iudicium potest, an sulphur, an verò sal morbi causa sit.

Nitrum est Hermaphroditicum.

Vrina est nitrum.

Vrina caussæ morbi index.

Porrò hoc hîc repetendum est, quòd omnia, quæ edimus ac bibimus resoluantur & digerantur in hæc tria, in sal, in sulphur, in Mercurium. De Mercurio hic silebimus. Sulphur autem & sal, vt pulsus ratio probè intelligatur, cumprimis hîc explicari opus habent. De sale ergò primùm ita notate. Piscis ex aquâ, si viuus pesti ardenti illigetur, sal ardens seu inflammans allicit. Sal enim Bubonibus duritiem dat. Propter hanc duritiem sulphur in carne accenditur. Sulphur hoc veluti lignum est, quod ardet ac flagrat. Id tamen à potentiâ salis incenditur. Idémque ferè hîc fit, quod cum vitriolo. Vitriolum tenerum est ac molle, quamdiù cum viriditate sua subsistit. Si verò adeò excoquatur, donec humiditatem suam perdat, in durum lapidem mutatur, adeò, vt ex ipso ignis elici queat. Quamprimùm enim aquositas eius vanescit, sal prædominatur sulphuri in vitriolo, & vitriolum demum rubescit. Eâdem de causâ, quia etiam sanguis in carne hominis non nisi purum vitriolum est, Bubones quoque à peste orti incandescunt & rubefiunt. Dum enim à potentiâ salis sulphur in sanguine incenditur, flamma ac ardor in carne excitatur. Ad hunc extinguendum ardorem, remedium optimum & potentissimum est, salpetræ seu nitrum in aceto rosaceo & succo sedi maioris maceratum, & carpis seu locis pulsuum illigatum. Hoc enim tumor feruidus, quantuscunque sit, refrigeratur & mulcetur. Sic si sulphur tenuiter tritum linteo inclusum in bono vino duabus tribúsue horis coquatur, ac digitis postea probè fricetur seu teratur, exprimatúrque, iterúmque in vinum intingatur, totiésque hoc repetatur, donec vinum lactis instar albescat: in hoc liquore madefacti panni, & tumori impositi, ardorem simulcum dolore & tumore vniuerso re quâcunque aliâ potentiùs extinguunt tollúntque. Et nota, nitrum pulsibus alligandum esse. Et cum aquâ petroselini idem potum, ardorem internum extinguit, & somnum narcoticum abigit.

Sal causa duritiei in bubonibus.

Vitriolū coctione fit lapis

Nitrum ex rosaceo & sedi succo inflāmationes arcet.

Sulphur in vino coctum ardorem & bubones tollit.

Ecquid iam tibi videtur receptarie? Sulphur nimirùm & sal cura pestis sunt non 50. non 100. simplicia in medicamentum vnum congesta. Ausus enim iste nimium proteruus est, tot simplicia in receptum vnum intrudere. Vulgo enim imperito & rudiori persuasum est, cùm tot simplicia in medicamentum vnum assumantur, propter copiam & multitudinem necesse esse, vt, si non vnum, tamen alterum prosit iuuétque. Apage verò hanc ambitiosam compositionis artem. Non enim recordantur illi, vim vnius alterius potentiam subindè retundere & destruere. Nam nec fœmina ad prolem concipiendam pluribus vno viro opus habet: & viri multi, variáque semina prolem corrumpunt. Tu verò ipse videas, & rei periculum facias. Semina varia ac diuersa commisce, eáque more tuo contunde & quassa, contusáque terra obrue. Ex illis fructus nihil produces. Non secus in medicinâ quoque res se habet. Æger enim eius ager est. Medicina est semen. Medicus seminator. Sanitas fructus. Sed vlteriùs intelligite, quid in vestris receptis carpam ac reprehendam. In Herbariis vestris nimis inconditè herbas hoc modo iudicatis, dicentes: herba hæc est calida in primo gradu, humida in secundo: illa calida in secundo, sicca in tertio quartóue: ista sicca in primo, frigida in secundo, tertio, quartóue, &c. Et si omniū exactissimè quidem ista omnia designaueritis: sententiæ tamen vestræ inuicem tam hostiliter digladiantur, vt nullus omnium vspiam consensus appareat. Id varietas scriptorum ac Auctorum vestrorum demonstrat, quorum quilibet de quolibet iudicium priuatum sibi sumit, alteri aduersum. Et tamen subindè vociferamini, vestram methodum certam, constantem & vniformem

Simplicia non affatim congerenda.

Medic. reprehensio.

formem esse: quæ tamen centone quouis confusior existit. Quod si enim gradus pro vestro instituto dispensari deberent, & contra quatuor humores dirigi, Recepta hoc modo componi opus foret. Recipe herbam in primo calidam, quæ simul humida sit in secundo: huic adde aliam, humidam in primo, & calidam in secundo. Sic nimirùm duo gradus, calidus scilicet & humidus iungerentur, & duo tantùm simplicia assumerentur. Quòd si verò remedium quatuor humoribus accommodari oporteat, ita componendum erit: ℞. Herbam in primo frigidam, in secundo siccam; adde siccã in primo, frigidam in secundo. Et hoc demum probum ac industrium ex rebus quatuor receptum esset. Quoties verò in receptis vestris hoc notatur, vt vix sesquialter gradus (vt dicitis) in illis abundet aut prodeat? Gradus enim vestri certi si per Arithmeticam conferantur, recepta vestra omnia, ex tot támque numerosis simplicibus concinnata, fortuitò tantùm ac boni euentus spe composita esse apparent, vt si in compositione, tertium non iuuet, vigesimum tamẽ aut trigesimum aliquid conferat. Adeóque nullum remedium concinnatis, in quo non aut sesquialter gradus abundet, aut sesquiquartus deficiat. Adeóque gradus ipsos contra morbos statutos corrumpitis. Cùm verò dissensu mutuo de vobismet ipsis iudicium feratis: quis vos tandem alios censere debeat? Experimenta interim rusticorum conuincunt, non multitudinem, sed certitudinem simplicium experientiâ & veritate constitutam, rem confectam dare. Qui verò legitimi ac industrij Doctoris encomium affectat, is discat, quæ coniunctio Herbarum, hoc est, stellarum in firmamento recepta conscribat ac condat; sic eâdem operâ fiet, vt etiam sciat ac teneat, quæ coniunctio stellarum terrestrium, hoc est, Herbarum compositio sit. Quælibet enim herba, cuius flos duplicem colorem exhibet, duplicis quoque virtutis est. Eadem ratio quoque colorum trium, trium virtutum est. Et hi veri gradus existunt, non frigidum, calidum, siccum, &c. sed forma, color, anatomiâ, & tandem 7. gradus & gustus salium. Et hos gradus vobis promptos facere & exploratos debetis. Deindè, cum quælibet etiam herba per artis adminiculum in tria reduci possit, in sulphur, in sal, in liquorem: quædam interdum herba in sulphur reducta, contra istiusmodi morbum ministrari debet ac poscit: interdum sulphur & sal ex vno simplici: interdum omnia tria priùs in essentiam prædictam redacta. De his Alchimiam consule, & plenè planéque illa doceberis. Nam, vt de metallis loquamur, etsi quidem ex plumbo per extractionem, sal elicueris, quod cum aceto vini fieri perfacilè potest: nihil tamen nisi Alumen habebis. Ego verò cum solo Alumine triginta & duos morbos curare possum. Sic ergò sulphur & Mercurius ex plumbo mihi supersunt: cũ quorum quouis seorsim octoginta septem ægritudines sanare equidem scio, &c. Et cum sale Absynthij, quatuordecim morbos perfectè sanare possum. Cum sulphure verò Absynthij, sex magnos, eósque contrarios. Per ipsius autẽ Mercurium, quem liquorem Absynthij voco, vltra centum & sex, quod memini, ægritudines integrè & feliciter sanaui. Et tamen vnicum id simplex existit. Et in Saxoniæ quidem ciuitatibus, Brunsuigia, Hildesio, Goslaria, Laici quoque & rustici in pagis id præparare nôrunt: quo etiam plùs præstant & perficiunt vobis Doctoribus vniuersis. Hinc tandem æstimate, quid gradus sint. Nam in libris vestris omnibus nihil traditur aliud, quàm quòd subindè calidum, frigidum, humidum, siccúmque inculcetur. Verum quidem esse non nego, omnẽ morbum nimium aut húmidum aut siccum existere. Si verò ob id res ita haberet, vt solum frigidum contra humidum & calidum prodesset, aut calidum contra frigidum iuuaret: certè ne sic quidem istâ simplicium multitudine & congerie opus foret. Iam verò videte. Si quis vestros legat Herbarios: vni herbæ vltra 50. aut 100. virtutes assignatas notabit. Et tamen, quæ recepta contra morbum vnum præscribitis, persæpe 40. aut 50. simplicia accipiunt. Quòd si ita pergatur deinceps, non dubium est, quin discipuli vestri futuris annis nonnunquam 300. aut 1000. simplicia in remedium vnum congesturi sint. Nam & meâ ætate coagmentatio ista tantopere inualuit, cùm anteà sex tantum aut ad summum septem simplicia assumerentur, nimirùm primum ad cor, secundum ad hepar, tertium ad pulmonem, quartum ad cerebrum, quintum ad fel, sextũ ad renes, septimum ad splenem. Et hæ remediorum formulæ optimæ & laudatissimę erant. Postea verò cũ didicissent illi, ter tria dare nouẽ: credere cœperunt

Reme-dia certa nõ multa esse debent.

Flos herbæ bicolor duarum virtutum est, &c.

Gradus herbarũ qui veri sunt.

Quos & quot morbos Theophrastus vnico simplici curare possit.

quoque, sexies sex, triginta sex constituere. Adeóque ex illo tentamine multiplicatio ipsis in tantum arrisit, vt nescias, an summationem, additionémue aut Multiplicationem pluris faciant. Quod quidem ipsis donari peccatum potuisset, si ad subtractionem quoque & diuisionem descendissent. Sic nimirùm infinitum ac superfluum ceu ignis perniciosus domitum ac extinctum fuisset. Si iam Additionem, summationémque, & decantatam illam Multiplicationem ad humores corporis humani impedissent, æquum pol fuisset, vniuersum mundum Gazophylacium constituisse, ac ex ipso templum exstruxisse, Monachósque ordinasse, qui Multiplicationi illi in condendo recepto, REQVIEM, & multiplicationi in humoribus TE DEVM LAVDAMVS cantassent. Illi collegio, ego me quoque Monachum addixissem, & peccata mea in multiplicatione fumorũ ibidem expiassem. Et hoc quidem vel dum hodie fieri, votis ac optatis à Deo vnicis sollicito.

TRACTATVS II.

DE PESTILITATE.

Modus & processus Fiendi.

Homo est terra.

OMO terrenus est, & ex terrâ factus. Et sicut terra corpus est, in quod omnifaria semina iaciuntur, siue ea Herbarum sint, siue arborum, siue nascentium aliorum, quæ ex terrâ prodeunt: ita homo quoque corpus est, in quod multa ac varia semina iactantur. Et hoc apprimè notandum est. Nostram enim Philosophiam qui probè intelligere & distinguere volet, huic sedulò danda opera est, ne fucatam & impostoriam rationem ac Philosophiam adhibeat. Sicut enim videtis, varia fructuũ genera in species infinitas diuidi, vt sunt cerasa, pruna persica, pyra, &c. Sic varia quoque animalium genera, in naturas mille distributa numerantur: vt sunt volucres, pisces, quadrupedes. Et tamen vnicuilibet generi sui peculiaris pars seminis ad cibandum hominem inest. Quæ si intrò in hominem ingeruntur, opus est, vt in stomacho eius digerantur, dissoluantur & putrefiant. Huiusmodi dissolutio corruptio est, & reductio cibi in vltimam materiam. Et vltima ista cibi vel ex cibo materia humani corporis primum *Ens* ad vitam est, vnde corpus suum nutrimentum desumit. Hic iam probè & diligenter expendendum est, quidnam sit hoc, quod Philosophus inquit, *Corruptio vnius est generatio alterius.* Hoc idem est, ac si dicatur, cibus, si in stomacho hominis digestus est, in tria separatus abiit. Primum est *Digestio*: secundum *Separatio*: tertium *Generatio separationis*, quæ per *Archeum* in stomacho facta, reductio est cibi in sulphur, mercurium & sal: quod in tribus primariis & communissimis emunctoriis obseruare potestis. Superfluum enim salis separatur per vrinam: superfluum sulphuris expurgatur per intestina. Mercurius superfluum non habet, sed cum nutrimento manet. Et hoc quidem, quod in sale & sulphure corpori per & cum semine, hoc est, cum cibo inseritur & coagmentatur, intellectu perfacilè est, cùm de isto passim in meis voluminibus abundè tradiderim. Quæ autem hîc deficiunt, ea in tractatu *De modo pharmacandi* quærite. Ibi necessaria omnia de stercoribus ex cibo & potu explicabuntur. Denuò enim rem eandem tractari superfluum videtur. Eodem verò, vt dixi, modo terra quoque omne semen proiectum concipit, transmutat, digerit, dissoluit, putrefacit. Punctum tamen hoc loco admodum secretum & abditum notabitis discriminis inter putrefactionem, digestionem & generationem factam in homine & terrâ. Differentia autem eiusmodi est. Terra nihil separat. Nullum enim excrementum eiicit: sed digerit, putrefacit, generat & augmentat ope & ministerio astrorum. Destituitur tamen separatione seminis in sulphur, sal, & Mercurium. Non enim, vt homo, semine opus habet pro cibo: sed in illam semen ideò coniicitur, vt enascantur & multiplicentur fructus, homini cibi & alimenta futuri. Et sicut semen viri in matricem iniicitur, non vt cibus ex eo enascatur, sed fiat homo: ita quoque terra semen iniectum concipit non pro cibo, sed ad generationem cibi. Separatione enim illâ in sulphur, sal & Mercurium terra minimè indiget, quia ipsamet iam ante in sese Mercuriũ, sulphur, & sal continet ad generationem & productionem. Vnde eadem quoque non separat, sed ipsius Archeus augmentat, generat & multiplicat. De his plura legite in *De generatione rerum*, & in

Circa cibum tria in stomacho contingunt.

Superflua vt per emunctoria excernatur.

Discrimen Digestionis in homine & terra quod sit.

in meo Herbario *de crescentibus rerum naturalium.* Superiùs etiam audiuistis, ipsum hominem terrenum, ac terram ipsam esse, ad semen, terrâ non minùs, concipiendum, generandum, digerendum & putrefaciendum. Homo tamen cibum in stomacho in vltimam suam materiam, quę vltima cibi est, & sulphur, sal & Mercurius fit, redigit. Hinc corpus suum nutrimentum Mercurium, alias in Philosophiâ *zenextor* dictum suscipit. Et cùm in magno mundo terra decem méses ad frugum ac fructuum productionem requirat, hoc est, cùm in integro anno è terrâ omnia enascantur & fructus ferant: consentaneum videtur, homini quoque quatuor suas anni partes, hoc est, integrum ac peculiarem annum deberi, qui 24. horis constat, & annus Microcosmicus est. Et iste quidem partus, istud incrementum admodum præceps est, quo 24. horarum interuallo producitur ac fit, quod in terrâ vix decem mésibus generatur. Hic neruus, hic rei cardo est. Nam quia terra Microcosmi adeò celeriter digerit & generat semen, in ipsam coniectum: ideò tam celeriter etiam pestis signa, ac pestis ipsa quoque oriuntur. Et huius celeris generationis causa est festinata Microcosmi digestio illa: id quod naturalis Philosophus apprimè intelligere debet, multò verò magis Medicus naturalis & magus. Hoc attendite: semper & omnibus temporibus, quibus pestis grassatur, morbus iste duplex est: hoc est oritur ex duplici semine, & in se ipso insuper tertium habet, hoc est peculiare principium & dispositionem in homine oriundi.

Homo terra

Zenextor Mercurius.

Anni Microcosmici horæ sũt 24.

Pestis in duplici semine & suopte impetu oritur.

Al. Essẽtialis.

Vnus & naturalis modus est S.S. Nitri, hoc est, quâ ratione vermes nascũtur, sicut in primâ meæ Philosophiæ parte de generatione ranarum tradidi. Et tamen ex abundanti hîc id latiùs declarabo. Generatio enim ranarum, & generatio pestis in homine, fiendi vnum modum, vnúmque processum habet. Id æstimate ex generatione vermium in homine, quorum ipsorum quoque ortus duplex est. Generantur enim vermes per nimiam ingestionem ciborum. Generãtur etiam ab inclinatione cœli. Eodem modo pestis quoque generatur, naturaliter, à cibo potúque; non naturaliter à cœlo. Capitulum ergò hoc eo ordine explicabitur, quo pestem duplicem cõstitui: Naturalem, non naturalem. Alterius semen à cibo ac potu est. Alterius autem à cœlo & astris. Tertius modus ab imaginatione est, velut à timore, terrore & similibus.

Pestis ortus triplex.

De modo Naturali à cibo & potu, qui modus est S.S. Nitri

Rana in Elemento aquæ nascitur. Id mense fit Maio; qui ministerio & fauore Astrorum, Solis nimirum & Lunæ, adiutus semen ranarum quod est sulphur, sal & Mercurius, in effectum producit. Id hâc ratione fit. Sulphur in omnibus terræ locis ac partibus adeóque vbiuis, vbi aqua est, latet. Id per solis calorem resoluitur & dissoluitur. Hoc si iam ipso actu existit, cum Elemento aquæ permiscetur. Ipsum autem aquæ Elementum auidiùs nihil appetit, quàm ita dissolutum sulphur concipere. Sicut enim matrix mulieris auidè sperma viri ad se attrahit: ita aqua quoque sulphur attrahit cum desiderio, hâc causâ. Aquę siccitas deest, quæ adest sulphuri. Ideò illa huius tanto desiderio torquetur. Magnes enim aquæ trahit sulphur, quæ virtus attractiua aquæ est. Sulphur autem caret humiditate: ideò magnes sulphuris trahit humidum aquæ. Iam verò humidum aquæ humidum salis ocultè in se reconditum habet: & sulphur vicissim humidum ignis fouet, nec aliud quicquã desiderat, quàm humidum salis, quod aquæ inest. Sulphur autem siccitatem salis continet: vnde sal à sulphure siccitatem poscit. Et hoc se modo virtus attractiua vtrorumque in actu sese mutuò habet. Terra autem expulsiua est, velut naturæ expulsiuæ quoque cœlum est. Cœlum interim etiam attractiuum est. Similiter ipsa quoque terra, propter vim gignendi, quæ in viro ac fœminâ euidés existit. Imaginatio enim & vis attractiua uiri fœminam appetit trahitque: vis vicissim attractiua fœminę appetit trahítque virum. Et hoc quoque liber ludimagister & schola meæ philosophiæ est *De Generatione rerum omnium naturalium.* Hic iam notandum est, ipsam quoque ranam in aquâ similiter ex tribus primis generari. Primò ex sulphure. Secundò ex sale. Si quis fors rogitet, de Mercurio quid fiat? Is sciat, rem hanc ante omnia singulariter attendendam esse. A Mercurio enim omnis summæ meæ Philosophiæ de generatione pestis & morborum omnium intellectus dimanat. Medicus autem naturalis quilibet sciat, sulphur nullum esse, quod sal in se non habeat

Ranæ vt generentur.

Sulphur vbique vbi aqua.

Aqua cur sulphur, & hoc vicissim illã trahat.

Vir per imaginationem fœminã, & hęc vicissim virum appetit.

Rana ex primis gignitur.

Sulphur nullum salis expers & econtra.

habeat. Nullum enim sine sale sulphur subsistere potest: & è contrà, nullum sal est, quod occultè in se sulphur non habeat. Licèt autem sulphur sal quidem contineat: sulphuris tamen pars multo maxima est, salis autem portio minor, imò minima. Sic vicissim, in sale, salis plurimum est, sulphuris minimum. Ex sale ergò extraneo quod sulphur continet & ex sulphure peregrino, quod sal recondit, Mercurius oritur ac emergit. Sic ergò Mercurius Hermaphroditicum duplex semen, sulphuris & salis est: adeóque sulphur & sal semen Mercuriale ferunt instar viri ac mulieris, ex quo fœtum suum, Mercurium gignunt. Iam si sulphur dissolutæ oleosæque naturæ à terrâ ex instinctu & operatione salis per vim expulsiuam aquę ingeritur, tunc sal quoque vnà extrahitur. Vnde coniunctio fit duorum illorum, per digestionem Solis nata, & gignitur rana secundùm tempus debitum, sicut sperma illud in Macrocosmo mense Maio conspicitur: cuius puncta nigra Mercurius sunt, & semen totius ranæ. Iam simili comprehensione generatio quoque pestis intelligi potest. Quoad enim S.S.nitri, res vna eadémque est, generata vel naturaliter, vel præternaturaliter. Ac vt ortum naturalem describam, res ita censenda est. Si materia veneni præstò est: pestis generatio naturalis est. Si verò astra extra hominem, aut imaginatio accidentaliter operantur, præternaturalis est generatio: & generatio tamen vna est. Et ista iam pestis morbus est: cuius generatio, quo pacto ex parte vnâ in homine fiat, iam explicata est. Iam attendite, quî eadem modo seu viâ alterâ hominem inuadat.

Mercurius vnde oriatur.

Puncta in spermate ranarum sunt semen.

Pestis quæ & qualis generatio.

Quomodò pestis supernaturaliter in homine gignatur, & per Basiliscum Cœli & Aquæ in hominem deriuetur, Cabalisticè per vnarium.

NAturales vos quotquot estis, vosque adeò Theologi ipsi scire debetis, quòd in Sole occulta & abdita Euestralis quædam Essentia & Spiritus conditus sit: qui insigni eâque efficaci cognitione conuenit cum Euestro animalis hominis, & magis cum ipsis plagis, ex quibus protoplastus enutritur. Hinc vos tam brutalem vitam degitis, cui ipse Deus infensus est, nec vult, vt ita belluinam vitam trahatis, ac inficiamini aut venenemini. Magnus enim Parens à Deo potestatem accepit suos liberos castigandi, non minus ac nobis liberos nostros improbè facientes castigandi licentia data est. Planéque res ac conditio eadem est, nec vllum discrimen seruari opus est, nisi in eo, quòd maior Parens Macrocosmus instar ipsius hominis manus ac pedes non habeat. Cœli namque manus ferulæque stellæ sunt, quibus nobis morbos infligit. Hoc omnes sedulò cognoscite & notate. Omnia hominis opera, bona maláque, ab Euestro Solis conscribuntur & annotantur, & in Solem imprimuntur, non secus ac scriba in libellum rationum debita sui domini consignat. Eodem modo Sol quoque suum Cancellarium & Archiscribam in se habet, qui hominum vniuersorum facta institutáque consignet & describat. Et hoc similiter intellexisse Lichtenbergius videri vult, vbi super Apocalypsin cõmentatus est, & maximè, quod huc facit, supra primam figuram reuelationis Solis: quod quidem admodùm commodum non est, prauum scilicet ac sectarium istum gregem prodi ac manifestari. Luna enim in & sub Sole cum septem Candelabris approbè considerari & expendi hîc posset, nisi Sectaria ac Pharisaica turma silentium imperaret. Quia verò stella Bethleemica Wittebergæ tãtùm quęsita est, & crux similiter Christi solùm Romæ: bene factum ob id est, quòd Perla & explicatio Apocalypsis Iohannis recondita & sepulta iacet. Hinc enim sensus genuinus quæri & erui debet, vbi Christus inquit: *Erunt signa in Sole & Luna &c.* Nam plura hic eliminare, inconsultum. Dolendum tamen, rudem quandam Pharisaicámque persuasionem è suggestis hoc loco pluris fieri, quàm ipse sit Deus cum electis omnibus, quibus secreta & abdita naturæ is reuelauit. Sed suo tempore & ipsos plaga sua corripiet. Scire autem vos velim, noctẽ corpus esse, in quo gaudet & effertur, quidquid mala operatur, vt sunt mali spiritus, homines facinorosi, scortatores, adulteri, & similes alii. Sol verò Elixir & fax est luménque, nocti oppositum. Et sicut fures latronésque, ipsíque adeò spiritus ad Solem ac diem expauescunt, isque illos impendiò aduersatur: sic idem testem & indicem quoque malorũ operum secum habet, qui in illo die hominem accusaturus est propter opera omnia, quæ patrauit & designauit. Quia ergò parentes, Sol & Luna, hominum suorum

Sal spiritũ Euestralem habet.

Euestrũ hominis.

Macrocosmus vindex scelerum Microcosmi.

Euestri Solis officium.

Lichtẽbergius super Apocalypsin commentatus.

Nox latebra malorũ. Sol fax noctis & proditor.

Cœlum vindex peccatorũ humanorum. ſuorum liberorũ, inſpectatores ſunt, eorũmque omnia facinora & flagitia peruident, eadémque apud Deum deferũt: creditu non abſurdum eſt, eoſdem, (Solem ſcilicet & Lunam) parentes, ad liberos ſuos propter cumulationẽ & multiplicationem peccatorum plectendum & caſtigandum omninò incitari ac emitti. Sol enim vis ac potentia illa eſt, quæ creaturarum vniuerſarum fructus excludit maturátque, tam malarum quàm bonarum: ac rebus inſuper omnibus vitam dat. *Sol vitã & mortem dat.* Si idem Sol irritatur ac in iram agitur, morbos quoque immittendi, & penitus occidendi poteſtatem habet. Hoc autem iam probè attendite. Sicut pater offenſus & irritatus toruum tyrannicumque tuetur: ita Sol quoque ſplendorem ſuum ac reflexum mutat, ſi æquo diutiùs offendatur & laceſſatur. Et ſicut parentis iram verbera ac plagæ ſequuntur: ſic plagæ quoque à Sole egrediuntur & inferuntur. *Stellæ miniſtri vindictis Solis.* Plagas huiuſmodi, ac venena, morbóſque Sol ipſe ſtellis defert ad nos caſtigãdos. Poſteà ſtellæ acceptũ hoc venenũ in nos deſuper profundunt. *Stellæ venenoſæ.* Nulla etenim ſtella eſt, quæ occultam quandã Arſenicalem, Antimonialem ac Realgaricam venenoſitatẽ non reconditam in ſe habeat. Venenum autẽ in hominẽ transfunditur hâc ratione. *Homo ex ortu omnia in ſe venena habet.* Homo venena & materiam venenorum omnium iam antè in ſeſe, in ſuo corpore habet, ex glebâ terræ in creatione acceptâ. Iſtorum autem hominis venenorum nullum eſt, quod ſulphur occultè & latenter ſibi non iunctum habeat. Vnde homo etiam in dies ac momentis ſingulis mortis vi obrueretur, niſi aſtrorum ſtellarúmque incenſionem Deus clementer inhiberet, & infectionem infringeret ac impediret. *Homo quomodo inficiatur.* Hoc enim modo à ſtellis accenditur ſulphur, quod clã ſub cute hominis latet, occultéque inflãmatur à potentiâ ſalis, ſulphuris & ſolis, idque per Elementum aquæ, ſicut de ranis & earum generatione diximus. Cùm ergò cibo ſuo & potu homo carere minimè poſſit, ſed illos neceſſariò requirat: ſtellæ autem vim habeãt in Mumiam, quæ in Elemento æquæ eſt, dominandi & profundendi, ſicut ſpeculum igniferum facit: tunc ſtellæ quoque reflexum ſuum ad ſimilitudinem oculorum Baſiliſci per luminis fulgorem in aquam impingunt, & occultè in eâ piſces inficiunt, ac ſimul herbas ac fructus, ac quicquid homini eſculentum eſt, in terrâ. *Piſces cœli radios ſentiunt.* Et tale quidem aliquid in piſcibus animaduerti poteſt. Radii enim ſtellarum ſi aquas feriunt, eos piſcis ſentiens, è fundi latebris prodit, qui alias quidem ne annis aliquot prodit ac conſpicitur. Nam ſi in aquâ piſcibus Mumia inficitur; idem eſt, ac ſi in culina nimio ſale iuſculum corrumperetur, vt edendo non ſit. *Flores aquæ.* Hæc infectio fit per flores aquarum, ab inſpectione ſtellarum inquinatos & infectos. Suus enim cuilibet aquæ flos eſt, non minùs ac ipſis herbis. Quicquid enim Mumiam & nutrimentum continet, id ſuos etiam flores habet, adeóque floret. Huiuſmodi flores etiam in generoſæ complexionis hominum cute animaduertitis. *Homines aurei qui.* Viuidus enim ac amabilis color vultus & cutis externæ id expreſsè atteſtatur. Huiuſmodi homines, homines auri appellati debebant. *Homines auri promte inficiuntur.* Sicut enim aurum omnium auidiſſimè Mercurium aſſumit: ſic iſtiuſmodi quoque homines omnium primò inficiuntur & venenantur. Et ſicut videtis, ſpeculum igniferum ſuo ſplendore illuſtri, ſolis calore aucto, cuti hominis, ſi ei obuertatur, veſicam elicere: ita ſtellæ quoque Elemento aquæ venenum imprimunt, quod ipſum homini quoque ſimiliter vt ſpeculum, veſicas & tumores excitat: Quòd ſi enim radii earum ſolis acceſſu aucti in aquam impinguntur, occultum virorem in eâ gignunt: & tunc à calore *Speculũ ardens.* ſolis ſulphur illud, quod ex Mumiâ aquæ oritur, excoquitur & reſoluitur in aqueam humiditatem, quæ cum aquâ tam exquiſitè permiſcetur, vt hominis conſpectum effugiat. Hanc ſi iam aſſumunt homines, tumores & bubones concipiunt. Et hoc ipſum quoque ex parte quadam S. S. nitri eſt, quamuis præter naturam: quia non omni tempore fit. Sicut autem recenſuimus per Baſiliſcicos oculos ſtellarum Elementum Aquæ infici: *Raræ cutis homines peſtimagis obnoxij.* ſic pariter raræ ac ſubtilis complexionis homines promptiùs ac faciliùs corripiuntur ab aſpectu ſtellarum per ipſam cutem, ſine infectione aquæ potatæ. Contages autem illa per nudam cutem hominis tardiùs non penetrat quàm per ipſam aquam. Adde, quòd ipſe quoque homo aliquando intemperantiùs viuẽs, *Intemperantia Mumiã corporis diſturbat.* nimiis ſe cibis infercit, quibus Mumiam ſuam ac ſulphuream eſſentiam ita diſponit, vt inſtar fomitis ſcintillas ignis ac arſenicale venenum facilè concipiat. Quid enim Sol, ſtellæ, & ignis aliud ſunt, quàm ſpiritus Ignis & Sulphuris?

Iam

Iam deinceps etiam attendetis ad digestionem. Nam si stellæ non priuatim ac accidentaliter per peccata hominum offendantur, vnà cum indignatione Solis: Digestio Solis temperata est, velut & ipsarum stellarum secundum gradum innatum debitum. Si autem semina per peccatorum humanorum irritationem gradum Solis offendunt & inflammant: tunc Ignis & Spiritus Ignis Temperato dominatur, Mársque excandescens Solem incendit ad morbos: tandem pungit Scorpio, cui stellæ cęteræ opitulantur & manus addunt.

Sol in omnibus Elementis sepro dit.

Sic ergò Sol quadruplex est: in Terrâ, in Aquâ, in Aëre, in Firmamento. Vndè vniuersa quatuor Elementa etiam inficere potest. Iam cùm ipse quoque homo 4. Elementorum vim in sese habeat: ideò pestifera quoque infectio fit modis quatuor. Sic est pestis Ignis, Aëris, Aquæ, Terræ. Vnum quodlibet autem genus peculiaria sui loci signa, adeóque peculiarem curam habet. Nam in homine inexistunt 4. Ignes; 4. Aquæ; 4. Aeres; 4. Terræ. Ita est Ignis per se, (id est Sol) Ignis Aquæ, Ignis Aëris, Ignis Terræ. Ita est Aqua per se, Aqua Ignis, Aqua Aëris, Aqua Terræ. Ita est Aer per se, Aer Ignis, Aër Terræ, Aër Aquæ. Ita est Terra per se, Terra Aëris, Terra Ignis, Terra Aquę. Quæ cùm Cabalistica sint, & à vobis fors difficulter capiantur: singula ita discernenda noscite.

Elementa singula quadruplicia.

Ignis tantùm vnus est. Vim tamen suam & operationem in 4. omnibus Elementis exerit, velut in Firmamento, Aëre, Aquâ, Terrâ. Sic vnicus tantum Aër est. Suam tamen is operationem exhibet in Firmamento, Aëre, Aquâ, Terrâ. Eodẽ modo vnica tantum Aqua est. Sed quod de duobus prioribus dictum est, idem eodem modo etiam de Aquâ & Terrâ intelligatur. Aqua quadruplex est, quadruplex Terra, Aër, Ignis. Causas horum accuratiùs & prolixiùs explicatas inuenietis in magno meo Volumine de Origine morborum nouorum, sub titulo Microcosmicæ Meteoricæ. Cœlum enim quòd Terram contineat in sese, id satis lapis fulminalis demonstrat. Sed & Aqua Terram in se habet, quia ex eâ omnia metalla generantur. Aër suum Tereniabin, rorem ac mannam fundit, quæ terrâ minimè carent. Ita cœlum etiam aquas dat, licèt totum ignis sit. Idem aërem quoque & ventos, aquam & terram ex se dat, & ista quatuor ipsummet est. Hoc fit per imaginationem maioris mundi: ita & fit pestis per imaginationem mundi minoris. Hæc si intimè rectéquè intelligere annitamini: processum exploratum habebitis, quomodò fiat pestis in homine. De his legite, quæ seorsim edidi *de imaginatione*; *de vitâ longâ*; *quid sit æstimatio*; *quid sit Iliaster imaginationis*, *Iliadus mentis Ilech*, *ascendens magnus magni Euestri: quidnam Iliaster & Euestrum solis & Aquaster* (vt de Melusinâ legimus) cũ hominibus possit; de quibus in probationibus super Philosophiam sagacem commentatus sum, de Mirabilibus maioris & minoris mundi, quid noster Aniadus sit: ibidem habetis etiam Enochdianica mysteria de labore sophiæ, quę enumerari hic omnia nimis prolixum foret. Vniuersa enim ad Magiam pertinent, quò vos amando.

Elementa singula qua ratione sint quadruplicia.

Pulcrum mamen.

Auctoris tractatus

Etsi verò nimis multa à me hîc prodita & patefacta sint, quæ Hypocritis istis, & auaris sacrificis, scurrísque ac lenonibus, prodi ac communicari minimè debebant; tamen erumpendum mihi vel dum est, etsi de lapsu vestro iam pridem quiritemini. Vos ex Parysiis, Paduâ, Montepessulano, Salernâ, Viennâ, Lipsiâ: vos inquam non professores veritatum estis, sed confessores mendaciorum: mendaces estis non Doctores: irregulati, minimè regulati. Vos mica argenti estis: adeóque talis quoque mendax vestra philosophia. Nam hæc omnis pro futili & erroneâ habenda est. Si enim, quid Magia sit, scire desideratis, ex Apocalypsi quęrite rem. Et tum demum conspicuum fiet, vndè nam ac ex quo professor & Magus oriantur & procedant. Ibidem pestis quoque prolixam explicationem inuenietis. Biblia enim cum suis paragraphis interpres ac clauis est, ad Ioannem ipsum intelligendum, qui Ioannes non minùs ac Moyses, Aaron, Elias, Enoch, Bildad, Dauid, Salomon, Daniel, Baruch, Ieremias, Hesekiel, & Prophetæ cæteri (quorum singuli magi fuerunt) natus cabalista ac diuinator exstitit. Diui Ioannis scriptis vos quidem fidem non derogare arbitror. Si verò quos iam prænominaui, vniuersi ac singuli hodiè reuiuiscerent, non dubito quin ipsos omnes vno exemplo miserâ lanienâ vos iugulaturi sitis, & cum ipsis (si fieri posset) ipsum quoque harum rerũ creatorem. Et ista singularis quædam ærumna mundi est, quòd artes vestræ vniuersæ in mendaciis fundatæ sint. Vno ore

Medic. reprehẽsi acris.

Ioannes Magus, Magi & Cabalistæ qui fuerint.

ore omnes quidem vociferamini, vestrã Philosophiam S.S. literarum testimonio non opus habere. Interim tamen, quia eandem ex Bibliis & Apocalypsi stabilire non potestis, nugę vestræ facessant. Mendacio ergò de quatuor humoribus, & putrido aëre tandem nuncium mittite, ac cabalisticam magiam cum artibus adiunctis Astronomiâ, Pyromantiâ, Chiromantiâ & Hydromantiâ addiscite. Sic enim demum, quæ vultis, impetrabitis: sic fides vobis dabitur. Extra hanc cognitionem experientiámque ne quidem tantillum vobis quisquam adstipulabitur.

Magiæ affines artes quę.

DE CVRA ET SANATIONE NATVRALIS ET supernaturalis pestis: 16. particulis distributus.

TRACTATVS.

CAPVT PRIMVM.

De Pyromanticâ Peste, & annexis illi signis.

SIGNA.

INuadit cum somno profundo, cum narcoticis & miris signis pro natura accidentium. Multi enim iam ante pestem impurum sanguinem habent. In horum cute multa exilia puncta & maculæ exiguæ purpureæ aut nigricantes erumpunt. Iidem oculos etiam distorquent.

ACCIDENTIA.

Sunt Spasmus, Tetanus, Febris, Oppilatio hepatis.

Quid sit oppilatio hepatis, aut quomodo fiat.

Oppilatio est constrictio pori & substantiæ, quæ fit ex constrictione corporea cum corpore: et est duplex, vna in circumferentiâ regionis: altera Elementata ab aëre secundum corpus. De primâ animaduertendum, quòd quæuis oppilatiò est compressio suæ regionis propter spiritum Yleidum, qui cùm egressum non habet, in seipso in putrefactionem abit, hocque sine causa exterioris regionis. Secunda verò est pestifera Aërea, nunc pestem, nunc pleuresin faciens, nunc crisin hepatis præparans. Hæc sunt notanda, non punctiones, nec vagationes, sed quæ pestis, quæ pleuresis sunt & crisis, quia punctionis signa sunt morbi. Nos autem hoc loco de morbo ipso, non illa exilia & parua tractamus. Sed quid pestis? Pestis est aër suæ regionis ex primo corpore generatus, & oppilatus sine egressu de materiâ Arsenicali & Operimenti. De illo autem veneno vel locis mutationis dicendum est, quòd fit per Digestionem Naturæ. Nam alia ad biennium, alia ad triennium, alia vltra, alia citra, alia ad quoduis tempus. Ideoq; de peste scienda sunt, quæ existunt de digesto ex tempore, videlicet, Hoc tempus vitriolatum, & hoc est prunella: aliud ogeratum, hoc est, pleurisis: aliud Arsenicale, hoc est, pestis, per Basiliscum Firmamenti: quia ibi fundamentum est huius regionis morborũ, & quæ de pleurisi salis ogertini habentur. Nam secundùm quod tempus fuerit ogertini salis, pleuritis generatur, id est, oppilatio pleuritica: & quæ oppilationes Arsenici sũt, sunt de peste: & quæ ogartini, pleurisis: & quæ vitrioli, prunellæ.

Oppilatio hepatis est duplex.

Pestis quid.

Tempus Digestionis vel est vitriolatum vel ogeratum &c.

Pestis est separatus morbus ab Yleido Arsenicali. Arsenicalium genera plura sunt: nempe tria cineritia, & ista tria sunt in membris principalioribus. Etenim pestis morbus simplex, contagiosus, per Elementorum coniunctionem, Elementi Aëris, & alterius ex Aëre, per poros cruoris, vel per orificia inferna aut sublimia ad egressus: & est morbus digesti temporis. Eâdem ratione digestio separationem facit: separatio autem morbum. Separationis quidem tempus est, vndè tempus est hoc & hoc, quæ composita sunt, & discompositionem habent. Discompositio procedit à primo composito secundùm tempus *Arlatum* ex S.S. Martis. *Arlatum* tempus est tempus sequestrandi contra ordinem Yliadi: Nam iste Yliadus habet periodum. Periodus est triplex: prima videlicet, secunda, & tertia ætas,

Arsenicalium quot genera.

Pestis morbus simplex.

Arlatum tempus quid?

Yliadi est periodus triplex.

Prima iuuenilis est, ad statum pertinens absque separatione. Secunda est morbi, & ad secundam partem mundi declinat, & ætatem affert sanitati contrariam. Tertia finis est & mortem affert. Iuxta hanc distinctionem omnes mineræ, spirituúmque sequestratio, & sani & mali initium ducit. In his enim ætatibus Pyronomus, Hydronomus, Geonomus & Augurineus artem quærit suam: inde etiam fluxit illud, quod dicunt, futurum est: Ex hoc loquitur de his, de quibus prisci mentionem nullam fecerunt, parúmque intellexerunt. Modus ætatis talis est.

ÆTAS.

DIspositum, est separatio per naturam ab Ilech, inde fluit tempus resoluendi, videlicet moriendi, rei per rem,

Ilech.

rem, materiæ per materiam, naturæ per naturam, corporis per corpus, speciei per species, per genera, per similes, vnum post aliud, vsque in consumptionem materiæ primæ in vltimum Ens. Cùm mortis separatio incipit in Yleido, sequitur morbus: quia morbus separationem sequitur: Hæc eousque, quo totum minerale S.S. consumptum fuerit, tunc & morbus consumptus apparebit, & non ampliùs notus Medicis. Sic morbi peribunt, sic mortis genera declinant vsque in curam mortis scilicet vltimam in Ente constitutam: iam pestis, iam pleurisis, iam aliæ ægritudinum causæ & morbi euanescunt. Sed quid de temporis periodo dicendum, animaduerte: Ex his scire possumus, quæ sint Delphi. Nam scimus Arsenicum SS. Delphinum posse se separare in septennio in vno loco: scimus in alio loco naturam, materiam numerúmque. Hæc omnia apud paramira nostra abscondita latent imperitos. Nam sicut flos, qui est species mineræ huius arboris, ab alia arbore cadit, inde fruct⁹, inde herbæ, inde locustæ, inde arida ætas, & consumpta mors sequitur in fine regenerationis: ita & Yliadus, flores, scilicet spiritus minerales peribunt; ita & morbi, & morborum mortes: sed quid de generatione noui Maii, ignoramus. Sedulò animum aduertite, quid hoc loco vobis præscripserim: ac operam date, vt idem per precedentem Philosophiam in tractatu primo & tertio & postremo similiter inquiratis: vbi doctrinam hanc dilucidiùs ac pro rei exigentiâ vobis explicaturus sum.

Morbus sequitur separationem.

Delphus Arsenici.

CVRA INTERNA.

℞. *Vnicornu gr. iij. Melonum, numero X.*
ossis de corde cerui ʒvij.
Musci, Ambræ an. gr. vj.
Spiritus vitrioli ʒj.
Mumiæ ʒiij.
Theriacæ optimæ ℥iiij.

F. Mixtura, dosis manè & serò ʒj. vsque ad ʒj. & ß.

CVRA EXTERNA.

Foris si Bubones adsint, Rec. Scarabæum, quem contundes in tenuem puluerem pro vnguento. Si laborans vir est, scarabæum cornutum accipies, & puluerem cum aceto vini calido subiges, decoquésque massam inclusam interuallo 24. minutiarum super prunis viuis. In hoc intinges & macerabis siccam ranam 10. minutiis. Tandem tanam apostemati seu vlceri alliga, & senis singulis horis renoua. Fœminis adhibentur ranæ & scarabæi sine cornibus.

Signa ex Aëre.

Tibiarum hinc inde iactatio cernitur, frons albescit vt cerussa, os liuescit, anhelitus difficilis fit, & spasmus in collo.

Accidentia sunt.

Paralysis, Hæmoptoica, Epilepsia & Gutta.

Cura, si est primæ ætatis.

℞. *Hellebori albi* ʒj.
Sulphuris sublimati albißimi ℥ij.
Olibani. Myrrhæ an. ℥ß.
Spiritus Vitrioli albi ℥ß.

Dosis ʒjß. manè. Post meridiē adde.
Mumiæ ʒiij. (*al.* ℈iij.)
Vnicornu, sāguinis de Ciconia ʒj (*al.* ℥j.
Dosis, ʒij. *vsque ad* iij.

Ab extra procede, sicut in peste ex igne traditum est. Hoc tantum euita, vt duobus istis patientibus ex igne & aëre vinum non porrigas. Præbe aquam bonam purámque cum aceto rosaceo mixtam.

Signa ex Aquâ.

Sitiunt, & potare nolunt, & intumescunt ipsis labra & palpebræ, & maculę purpureæ in genis ipsorum erumpunt, ac vtrique pedes valdè ipsis ad genua vsque intumescunt.

℞. *Aquar. ex Iusquiamo* ℥iij.
Sambuco. Barbâ Iouis ℥ij.
vini Maluatici ℥ viij.
Spiritus vitrioli. ʒiij.
Musci, Ambræ, vnicornu an. ʒj.
Theriacæ opt. ℥vij.
Sulphuris albi sublim. ℥jß.
Florum origani ʒj.

Misce. Dosis ter in die ante meridiem ʒjß. *vsque ad* ʒij & ʒiij. In interuallis præbe vinum Maluaticum, subindè parùm, rosaceo aceto perfusum, & cum Mumiâ transmarinâ & valerianâ decoctum.

Ad Tumorem.

℞. *Aceti Rosati* ℔.j. *vini opt.* ℔.vij.
Aluminis, Cāphoræ, Lithargyrii an. ʒvij.
Stercoris columbarum ℔.v.
Aq. de Sambuco ℥iij.

Fiat decoctio per tres horas, instrumento clauso, posteà adde, Myrrhæ, Olibani an. ℔.v. puluerisata decoque vt priùs per tres horas, fac cataplasma. Applica, & renoua quoties siccatur. Si verò apostemata, bubones ac carbunculi adsint, accipe siccatam ranam & bufonem iunctim, redige in puluerem. Huic, quantum

tum eius eſt, adde.

Gummi Opopanaci ℥ij.
Galbani ℥j. *Olibani* ℥ij.
Serapini ℥iiij. *Bdellii* ℥iij.

His affunde acetum roſatum, q.ſ. Fac decoctionem, & liqueſcent Gummi, cola, adde Camphoræ, Sulphuris ſublimati ℥j. (*alias.* ʒj.) coque in ſartagine in formam pulmenti, quod calidum apoſtemati applica, ſenis ſingulis horis iterando. Iſto primo pus omne colligitur, venenum extrahitur, & vlcus ſaneſcit. Melius ac vtilius non inuenies aliud pro viris ac fœminis: idémque tutò in omnibus peſtis generibus adhibere potes. In curâ tamen internâ id diſcrimen adhibe, quod ſuperiùs oſtendi. Hoc enim ipſa natura flagitat. Vide autem ne cum patientibus iſtis eodem conclaui verſentur canes, aut feles, aut aues.

Signa ex terrâ.

Apoſtema cum peſtilentiâ, primum ſignum terræ, concurrit prunella, ardor & ſiccitas colli ac linguæ cum maniâ.

℞. *Liquoris vel ſucci ex Roſis* ℥iij.
Sulphuris purgati & albiſſ. ℥ij.
Spir. vitrioli ʒi ſs.

Miſce. Doſis ʒj. *vſque ad* ʒiij. ter in die. Intereà ſæpiùs etiam aliquid olei Tartarei deſtillati, nimirum ʒj. vel vltra miniſtra, & curabitur. Foris omninò procede, ſicut in aquosâ peſte traditum eſt.

Mundificatio Aëris in domo, vbi peſtis eſt.

℞. *Sulphuris viui* ℔. j.
Olibani ℥viij. *Myrrhæ* ℥iij.
Gummi opopanaci ʒj.
Aſſæ fœtidæ ℥j.

Miſce, pulueriſa. De hoc ſingulis horis ſemel cape, & fumum per omnia ædium conclauia fac, hoc modo.

℞. *Compoſitionis huius partem* j. *Cortic. gran. lauri, ſuccini an. partem mediam. De hoc ſemper quantitatem dimidiæ nucis iuglandis pro conclaui vno accipe, iniice prunis candentibus, feneſtras & fores claude. Et hæc aëris rectificatio optima eſt.*

Quæ de peſte hactenus in hoc ſecundo tractatu tradidi, quòd illis ſuam curam illico adiunxi, hâc de causâ factum eſt. vt fundamentum ac ſententia mea, quam propoſui, rectiùs intelligeretur. Omnia enim hactenus de peſte illa dicta ſunt, quæ ex cauſis naturalibus, velut ex Elementis oritur, ſicut ex ordine ſingula capita demonſtrant, quibus hic morbus ſecundùm Elementa diſtribuitur. Et quatuor iſta quidem genera, quæ omnia naturaliter generantur, ſub vno capitulo curationis naturalis complexus ſum. Hiſce verò nedum ſatis, quomodò genera omnia fiant, explicatum eſt: cùm quoddam etiam peſtis genus ſupernaturaliter ſuſcitetur & nos corripiat. Huic ergò explicationi ſuum proprium capitulum reſeruaui. Id autem in partes duas dirimam. Pars prima de peſte tradet, quæ ex timore, pauore, & deſperatione oritur. Cuius ſenſus iſte eſt, quòd peſtis illa per imaginationē ſpiritus hominis animalis naturali modo generetur, ſicut exemplū ſimile in muliere prægnante exhibetur, quæ per eundem ſpiritum, animali homini dedicatum ac aſſignatum imaginatur & imprimit fœtui deformitatem, aut maculam quandam, proùt ipſa per imaginationem res aut cibos abſurdos appetiuit ac impendio deſiderauit, ſicut hoc quoque vulgo notiſſimum eſt. Hoc tamen vniuerſum naturale quoque eſt, & minimè naturæ limites excedit, ſicut in reliquis capitulis audietis.

CAP. I.

QVintuplices ſunt ſpiritus, quorum quilibet ſeorſim ſuam ſibi imaginationem liberam habet, non ſine incommodo & damno alterius, per quam huius vel illius imaginationem alteri noxa aut morbus ſupernaturaliter impingi ac infligi poteſt. Quinque iſtorum ſpirituum quilibet ſeorſim imaginatione ſuâ hominis corpus lædere, idq; modo ac ratione diuersâ poteſt. Et cùm iſti quinque omnes in vnum corpus incluſi ſint: neceſſe eſt, vt corpus, ſi quando membrum vnum catenæ iſtius frangitur, id malum luat. Cuius rei ratio eſt, quòd homo animam ac rationem à Deo in Paradyſo impollutam acceperit, & propter tranſgreſſionem mandatorum diuinorum, iſtiuſmodi pœnæ ſuſtinendæ iam ſubditus ac ſubiectus ſit. Alias enim ratio humana, ſi ad placitum & mandatum Dei reguletur & impendatur, catena ea ac vinculum eſt, quò ſpiritus iſti quinque vinciuntur, & vt imaginationes ſuas cohibeant, edomantur. Vnde etiam fit, vt, ſi homo laſciuiùs viuat, hunc immanem & horrendum morbum pœnæ loco omninò ſuſtinere cogatur. Spiritus imaginatorij corporis 5. ſunt.

Hanc meam autem Philoſophiam attentis animi viribus cognoſcite: In gratiam *Scayolarum* peculiarem tractatum conſcripſi, de *Nymphis*, *Pygmæis*, *Syluestribus*, *Gnomis & lemuribus*. Quibus Scayolæ, &c.

lectis si desiderio vestro satisfeceritis, iuxtà etiam, vndenam hi quinque spiritus quoque in homine oriantur ac prodeant, probè assequemini. Mundus enim, parens ipsius hominis, quatuor Elementares spiritus in se continet, quorum genus vnum in aquis habitat; alterum in igne veluti *pennates*, *Salamandræ*: tertium in Aëre vt *Sylvestres*: quartum in terrâ, vt *Gnomi*, *Lemures*, *Pygmæi*, *Incubi*, & similes. Et insuper genus quintum est, quorum multa millia existunt, sicut in Philosophiâ meâ de animâ mundi cognoscetis. Spiritus isti, qui animæ Macrocosmi seu maioris mundi inserti sunt, *Flagæ* nominantur, sicut Necromantia & Geomantia docent, in quibus hæc omnia fusiùs & accuratiùs explicantur. Sic ergò, ô generosi filij *Scayolæ & Anachmi* in creatione *Adami* huiusmodi quinque genera spirituum oriuntur. Ideóque vt capitulum hoc eò rectiùs assequamini, prolixiùs id deducendum videtur. Ex hâc enim consideratione nascitur Philosophia Medicinæ sagax, adepta, naturalis, sicut id ex Philosophiæ meæ Paramiro opere nouisse potestis. Quibus seorsim adiungetis tractatus illos quindecim, quos singulari diligentiâ de *Medicâ industriâ* conscripsi. Ex illis supplebitis quod hìc desideratis. Tractatus etiam alius insuper peculiaris est de 5. *Entibus*, quem legetis, velut & tractatum alterum de 5. *Spiritibus*, & tertium de 5. *Materiis*, & quartum de 5. *Sensibus*, & quintum *de Morte & vitâ*, *de ratione incãtationis*, quæ modis quinque fit. Eodem modo quindecim etiam modi, quibus morbi fiant, indicantur: quos necesse est sequi etiam quindecim curas & ipsorum remedia.

Quatuor genera spirituũ, 4 Elemẽta inhabitantium.

Spiritus quinti generis infiniti. Flagæ spiritus qui.

Scayolæ & Anachmi qui.

Hìc autem admonendi estis, supernaturale quoddam animal esse piscem illum, qui in locis maritimis *Flundera* appellatur. Is à iactationibus stellarum producitur, quando excrementa stellarum in aquas decutiuntur. Id excrementum merum sulphur est, quâ de causâ aquæ quoque super natat. Ex eo deinceps temporis & solis digestione piscis generatur, qui quasi error & Labyrinthus est Astrorum materialiter. Sed in ipso quoque cœlo ex naturâ conditioneque astrorum zizanium existit, non materialiter, sed spiritualiter, per imaginationem animæ maioris mundi. Cometas intelligo, & stellas erraticas. Et quà ratione anima mundi imaginatur, & monstrum sui generis gignit: sic idem per imaginationem homo quoque facit. Et sicut piscis *Flunder* instar rosæ rotundus est: ita pestis imaginationis quoque formam rotundam habet. Hisce ergò capitulũ hoc primum de peste per imaginationem genitâ absolutum sit.

Flundern piscis vt generetur

Zizania in cœlo

Cap. II.

VNicum hoc hominis votum est, vitam ad plurimos annos protrahere posse. De homine loquor, qui mũdi more brutaliter viuit, quod ingenium hominum partis ferè maximæ est. Isti plerunque nullâ curâ aguntur in apprehensionem summi boni, quod est vita æterna. Istorum hominum securitatem vt quadamtenus Deus vindicet, & cogitatus ipsorum vanos in lucẽ proferat, præsidia Medicinæ ipsis denegat ac suspendit. Solius enim Dei manus sola, summa & certissima est morborum omnium præseruatio. Quem enim Deus custodit, is asylum certissimum nactus est. His præmissis, iam fundamentum alterum generationis morbi istius vobis expediam, hoc discursu.

Hominis animalis oscitantia.

Qui vir suam in Deum fiduciam non iactat, nec ipsum curat: ab huius protectione Deus etiam manum suam subducit. Necesse est ergò, eos, qui pestis vindicis & vltricis peccatorum tempore ad Deum non confugiunt, ingenti pauore ac terrore corripi. Iste metus fortem imaginationem concipiendæ pestis parit. Quâ causâ rogas? Pauidus nempe Deo minimè fidit. Vnde fit, vt nihil sibi impendere certiùs autumet, quàm morbum, quàm ipsam mortem, quæ imaginationi eius subindè obuersantur. Hoc modo homo iste per suam imaginationem Basiliscum cœli Microcosmici firmamenti in se ipso gignit. Huius generationis ordo ac modus ex sequenti exemplo æstimandus est. Videris ex collo Galli Indici seu Calecutani carnẽ quandam defluere ac propendere, quæ perpetuò rubicunda est. Si verò gallus irritetur per commotionem illam & quandam quasi agoniam eâdem caro rubea iam liuescit, iam virescit, aliósque colores subindè asciscit: quod omne accidit viuo animali isti. In pauone etiam obseruatis, quòd, si quando pro cibo serpentem appetat caudá surrigat & radios suos iactet: quâ imaginatione in suo ipsi⁹ corpore & stomacho serpentem gignit. Hæc gemina exempla sicut de imaginatione animalium testantur: sic certum est, similem ac eandem operationem in ipso quoque homine fieri, quâ proprium sibi

Deo non confisi pauet. Pauor facit continuum metum

Gallici secundũ ira variat crisam

Pauo sibi serpentẽ imaginans radios iactat.

sibi venenum intus gignat & suscitet, vt in *Musalogia* nostrâ latiùs, &c. Si modo naturali accidit, virum, venustam & speciosam fœminam ardentiùs intuentem eò agi, vt per carnis libidinē sponte suâ semen emittat: cur quæso eodem modo hoc quoque fieri minimè possit? Nec in vllo alio diuersitas est, quàm quòd propter vsum seu euentum frequentiorem illud de viro naturale magis appareat, cùm interim alterum, quia aut rariùs, aut incuidétiùs existit, probatione planiore opus habere videatur. Nemo tamen interim est, qui nesciat, quosdam ita constitutos esse, vt, si alterum quendam (quod sæpius forte fortuna fit) vomere videant, per abominationis imaginem ipsi quoque ad vomitum similiter compellantur. Quid ergò prioris illius longâ & accuratiore demonstratione opus sit, cùm res intelligi facilè queat? Obiici mihi hic à quibusdam possit, quasi hoc in puncto gentilem seu Ethnicum agerem. Sed tamen, quantum quidem commodi affert porco obiecta margarita: tantundem etiam ex his meis scriptis vtilitatis haurient, quibus ipsam veritatem discere & indagare pudori est. Instare quin etiam aliquis possit, qui hoc, de vomente quod dixi, per aspectum naturalem naturaliter fiat, cùm tamen pestis per imaginationem conceptæ ratio longè diuersa sit. Huic ita respondeo. Oculi rem vident quidem, & animo speciem eius quod vidēt exhibent. Id tamen animo seu imaginationi multò viciniùs est, quàm oculis. Nisi enim cogitationes & spiritus vitæ tuæ existerent, videre tuum nullum foret. Nam si videre vis, id omnino cum voluntate tuâ fit. Ideò voluntas prior est, visus posterior. Eodem modo cogitatio tua & imaginatio mater existit nascendæ pestis in te ipso, à te ipso introducta.

Vir ob fœminæ aspectū semen emittit.

Imaginatio visu prior.

Sed cùm fundamentum hoc stabiliuerim, super quod sententiam meam exstructurus sum: iam ipsa mei argumenti ardua confirmatio subnectetur. Admonitos autem medicos omnes velim, vt hunc meum discursum probè ac perspicuè intelligant, & artem *Characteristicam*, per quam imaginatio pacatur, ac ipsa quoque pestis omnium facilimè curatur, intimè secum pensitent & euoluant. Nec vlla vobis Medicis persuasio alia sit, quam artem *Characteristicam* vero, naturali ac solido suo fundamento inniti & incumbere. Nam si historiam quandam iucundam, veluti, de *Melusinâ, Danhusero, Bernensi, Hildebrandi* & similibus temporis & mœroris fallendi ac solandi gratiâ quis lectitare potest: eidem cura quoque istiusmodi aduersus imaginationem per artem characteristicam possibilis erit. Hoc exemplum Iacobi testatur, qui virgas versicolores aquantibus ouibus proposuit & obiecit. Quod quidem etsi credi naturale possit: modo tamen supernaturali euenit. Et quâ ratione per imaginationem mater fœtui vestigium imprimit: sic idem hîc quoque fit. Et sicut stellæ naturæ Saturninæ & brumalis aquam congelant ac condensant: sic genito veneno cum peste etiam accidit, vt bubones duri sint primùm, antequam apostemata maturescant: quæ durities nihil est aliud quàm coagulatio sanguinis. Sanguis enim calidæ & humidæ naturæ est. Et cum venenum omne frigidum sit: hinc sequitur coagulatio sanguinis. Imò, velut Luna, Saturnus, & stellæ frigidæ aquam congelant: ita in ipso quoque homine Luna Microcosmica, in cerebro habitās, ac imaginatio existens, sanguinem congelat & inficit. Ac quâ ratione mulier menstruo fluxui obnoxia, solo aspectu speculum contaminat: sic homo pariter seipsum quoque inficit. Hoc enim homo insperatò, vel sciens vel ignorans, per somnium pariter & vigilias effectum dare potest. Et sicut mulier sub ascendente malitioso genita, infantem in cunis per aspectum & verba incantare potest: sic fieri quoque perfacilè potest, hominem vnum alteri hunc morbum per imprecationem infligere posse.

Characteristicæ vis, & certitudo.

Iacobi solertia.

Bubonū durities vnde.

Sanguis est calid' & humidus.

Imaginatio Luna cerebri.

Menstruosa speculū inficit.

Hinc mihi occasio ac ansa ministratur, hoc quoque loco aliquid de ratione & fundamento *incantationis* comminētandi. Et primò quidem de virtute Mumiæ dicam. Posteà de muliere prægnante, quæ in partu moritur.

De mulieribus autem primò id notabitis, quòd propter simplicitatem & imbecillitatem tam promptos sensus ac rationem expeditam ad bonum minimè habeant, ac ipsi viri habent. Documentum huius ex eo capere potestis, quòd veneficia impensiùs sectentur: quod viri faciunt minùs. Has enim *Milleartifex* viro promtiùs & faciliùs suis præstigiis ad talia compellere potest. Hinc fundamentū istiusmodi exstruimus. Mulier prægnans pestis tempore multò citiùs

Mulier viro imbecillioris rationis.

alio homine moritur, quòd nimirum venenum & malignitas istius morbi cõtagiosa fit. Et cùm fructum quoque vtero gestet, idem persæpè vnà cum matre inficitur. Quâ causâ singularis prægnantium cura habenda est, vt vel non solæ sint: aut si infectionem senserint temerè non deserantur negatis præsidiis & medicinis. Nam meâ id ætate frequenter fieri vidi magnâ cum commiseratione, prægnantes, peste grassante, in mediis partus angustiis & doloribus ope omni destitui: quam iniquitatem posteà vniuersæ regionis Epidemia horrenda excepit. Nam si prægnans istiusmodi in ipsis partus cruciatibus obitura est, cogitari facilè potest, quas cogitationes & imaginationes illo tempore concipiat & moueat Nullo enim dubio istiusmodi secum meditatur & loquitur: cùm mihi ac meo pullo hic omni humanâ ope destitutis tam miserè moriendum sit: velim optémque vniuersos mecum homines eodem fato quoque abripi & iugulari. Quam imprecationem deinde etiam imber, hoc est, venenum huius morbi duplicatum consequitur. Nec enim hoc hîc negari queat, ipsum Deum pœnam grauiùs ingeminare ob id, quòd homines in tantis angustiis sese mutuò tam fœdè deserant. Quod si præterea ipsi etiam satanæ in *Iobum* potestas data fuit, illum pessimis vlceribus percutiendi: facilè cogitatu est, quàm sedulò hoc quoque casu idem vindicem suam malitiam in istos inhumanos desolatores exserturus sit. Nam ad supplicium istiusmodi numerosas ministras paratas habet, sagas iuniores & vetulas, quæ ad Bructerum commeare solitant. Hæ ipsæ veneficæ à satanâ quoque instigantur, vt moritutæ pessima & infaustissima quæque humano generi imprecentur. Id quod multis modis fieri, passim compertum est. Cùm enim Deus veneficas istas propter veneficium indignum peste singulariter percutiat: rum illæ, si ante fores mortem sentiunt, suis vicinis, præcipuè vero prægnantibus & puerperis, omen tam infaustum imprecari solent, hoc modo.

Prægnãtis una. ginatio malum duplicat.

Veneficarum imprecationis vis.

Venefica prægnãtibus, impědio infensæ.

Cum spiritibus, quos viuæ suis ministeriis coluerunt & adamârunt fœdus ineunt, paciscuntúrque, vt defunctarum Mumiam in templis sub limina, hominibus ingressuris & egressuris transcendenda condant & defodiant. Spiritus autem isti odio generis humani Mumiá illam corporum defunctorum adhuc virulenriorem faciunt: sicut Rottvvilæ, Wasserburgi, Passauij, Egræ, & aliis quoque locis sub liminibus templorum res tales inuentæ ac erutæ sunt, ac veneficæ ipsæ graui torturâ examinatæ talia fieri hoc modo confessæ sunt, & eadem factitata ex libris, aut cognatis, aut sociis veneficarum ipsi audiuimus. Rotvvilæ venefica quædam carceri mancipata, spiritum suum, sæpè ac frequenter per insomnium inclamauit ac accersiuit, nõ secus ac vigilans vnus alium vocat. Cùm verò eodem carcere alij quoque sontes constricti asseruatentur, audita ad carceris custodem retulerunt. Re ad torturam sufficere iudicatâ, illa sub quæstionem data, omnia vt erant, fassa est. Satanas enim suorum quoque ministrorum proditor est, vt eos hâc viâ in desperationem & abnegationem DEI præcipitet, suóque regno inserat. Talia istius veteratoris opera sunt: hæc merces istarum lamiarum, quam pro cultu & amore suo, quem satanæ impenderunt, debitam accipiunt.

Veneficiarum pactum cum spiritibus quale.

Historia veneficarum.

Satanę dolus.

Quin & apud S. Vitum & Villaci comperimus, veneficas tempore pestis terram ac puluerem ex tumulis sepultorum abstulisse, & arte sua magicali ita præparasse, vt pestem sæuissimam & rabidissimam suscitârint, quâ multa millia hominum inficerentur & iugularentur, Modus verò præparationis illius detegendus minimè est. Lac etiam & pecudes adeò infecerant & venenârant cædem, vt cum hominibus ipsa quoque pecora gregatim conciderent. Ad hæc flagitia exstirpanda sedulò anniti debebat magistratus, vt pios ac probos Magos, qui ista talia intelligerent, alerent. Possem equidem peculiarem de ipsis tractatum edere, vt artes ac machinæ illarum manifestarentur. Sed propter malitiosos ista talia pennâ seu calamo minimè euulganda sunt. Multa enim flagitiosa simul induci possent: quę satiùs est reticeri.

Magi pij à magistratu alendi.

Interim ad cœnobia & lupanaria propter detestandam fornicationem & libidinem insuetam oculos intendi par est. Huc vestra cura & inspectio ò principes & magnates, impendenda est. Istis enim in locis peccata enormia admittuntur, quæ posteà pesti principium dát. In istis enim lustris & collegiis multa spermata à spiritibus excipiũtur & colligũtur, per quę postea veneficę attractiuę istiusmodi

Ganearũ & cœnobiorum fornicatio tollenda.

istiusmodi vis venenatam Mumiam parant,& contagiosum venenum conficiunt, vt ex eo multa hominum millia infici & contaminari queant. Hoc enim modo per sagas multi inficiuntur, quos aliàs nulla pestis corriperet. Sic Draco quoque (vt Germanico idiomate vocari solet)nihil est aliud quam spectrum & spiritus. Quod autem idem humanam formam induere, & sub ista cum sagis scortari possit,id similiter propter huiusmodi spermata fit, quæ à scortatoribus & scortis in actu Venereo emissa,profusa,ac quoquo modo abiecta sunt. Ex illis enim spiritus isti humanam speciem ac formam sibi faciunt. Nec alia res est, ac si alter alterius tunicam induat. Hunc in vsum finémque spiritus quoque spermata humana sibi accommodant: *quia forma hominis est in semine & spermate.* Ideò prædestinatum formæ à spiritibus ita fingi potest, veluti prædestinatio monstrat.

Draco, ex semine humano sibi formã condit.

Semen hominis quale.

Præterea scire etiam debetis, ipsos quoque spiritus cum lamiis per assumptam illam humanam formam procari: ac sæpe lamias scortatoribus & scortis semen suum surripere, quod in sæuissimum venenum vertunt, & nonnunquã aquas, herbásque campi,hominis cibos, teterrimè inficiunt. Vnde posteà rari, inauditi & ineffabiles morbi gignuntur, quibus peiores nec dici nec credi possunt.

De vi Magneticâ Mumiæ in homine.

SYdereus spiritus & corpus, magnes est & magneticæ naturæ in homine, estq; spiritus genitus ex astris, sicut Auguria docent. Et istiusmodi spiritus ac sydereum corpus cum astris cognationẽ habet. Et primò quidem istiusmodi magneticam vim corporis syderei in Elementari corpore hominis hâc ratione probabimus. Sydereum hoc corpus respectu Elementaris terrenique hominis spiritus est, & operationes spirituales perficit. Sicut enim Magnes terrenus suo corpore spiritus est, & ad se attrahit: sic ad se quoque trahunt corpus spiritúsque syderei corporis & spiritus in homine. Iste est Magnes Microcosmi. Sydereum corpus ac spiritus attrahit virtutes astrorum, sicut id animaduertitis in lunaticis tempore nouilunij, vbi syderei corporis spiritus & Magnes hominis proprietatem nouæ Lunæ exerit & profert. Et sicut Luna illa est, quæ per magneticam virtutem syderei innati corporis & spiritus in homine attrahitur: sic proprietatem etiam ac naturam habet,vt præcursor Lunæ Macrocosmi in homine sentiatur tempore nouilunij, quo Lunaticus furit, tumultuatur & ferocit. Tum temporis enim Lunaticus similiter loquitur, ac qui à musto aut vino ebrius est.Ibi expresè animaduertuntur conuenientiæ, proprietates & consensus istarum Magneticarum virtutum, quas spiritus & sydereum corpus hominis cum ipsis astris habent. Et, quod probè aduertendum vobis est,Luna Macrocosmi speculum est ac corpus, in quo syderei corporis spiritus & Magnes hominis, per somnum videt, & ex eodẽ omnia somnia,quotquot in somno homini obuenire possunt, desumit ac promit. Hinc somnia, & quæ per somnum murmurantur,oriuntur.

Spiritus ac corpus hominis sydereum Magnes sunt.

Lunatici nouilunio mouentur.

Iam ergò si timidus quis & formidolosus homo sit, qui sibi ipsi imaginationem concitârit, & formidinem illam impresserit: iam per tale medium Luna in cœlo est corpus id auxiliátibus astris. Si formidolosus & timidus in plenâ & perfectâ imaginatione Lunam intuetur, tunc intuetur speculum venenosum magnum naturæ, & hoc pacto sydereus spiritus & Magnes hominis per stellas& Lunam inficitur & venenatur. Sed rem hanc adhuc pleniùs hoc modo intelligetis. Timidus homo oculos suos in Naturã Basiliscicam conuertit per imaginationem, & inficit speculum,Lunam & stellas per seipsum, primò: posteà, si Luna ab imaginante homine infecta est, quod facilè & citò fit propter vim Magneticam, quam sydereum corpus & spiritus cum astris, Lunâque & stellis magnæ naturæ communem habet: tunc homo ab isto speculo Lunæ & stellarum, in quod inspexit, ipsemet quoque inficitur. Quod ideò euenit, quia videtis modo naturali quoque fieri, prægnantem mulierem, menstruorum tempore suo intuitu speculum maculare & fœdare. Isto enim tempore venenosa est, & Basilisci oculos habet ex causa menstrui & venenosi sanguinis. Quod venenum etsi quidem per omne corpus diffusum lateat: in nullâ tamen corporis parte violentius est,quàm in oculis. Eo enim loco sydereus spiritus infecti corporis, nudus ac apertus sydereo Magneti patet ac prostat: quia vt ex menstruo & venenoso sanguine mulieris

Timidus vt inficiatur.

Timidus vt cœlũ inficiat.

Mẽstruosa est venenosa.

Mẽstruosę oculus cur cęteris partibus veneno-sior.

causatur & nascitur Basiliscus: ita Luna in cœlo est oculus Basilisci cœli. Et quẽadmodùm speculũ à fœminâ cõtaminatur: sic à Lunâ vicissim maculantur oculi & sydereus spiritus corpúsque hominis, ideò nimirùm, quia tẽpore isto meticulosi imaginâtis hominis oculi imbecilles & infirmi existunt, & sydereus spiritus corpúsque ex speculo Lunæ, in quod timidus inspexit, venenum ad se attrahunt. Nec verò homo tantùm hanc Lunam sub aspectu inficiendi vim ac potestatem habet: sed omnium maximè & viris omnibus expeditiùs menstruosæ fœminæ Lunam & stellas venenare & inficere possunt. Sicut enim compertum est, easdem corporeum, metallicum, & quod plùs est, vitreum speculum polluere & maculare: ita multò procliuiùs ac citiùs isto tempore Lunam & stellas inficere possunt. Et si isto tempore Luna in aquam irradiet, mulier autem aquam intueatur, iam Luna illicò & certò infecta erit. Et ista infectio plurimis aliis quoque viis modisque fieri potest: quos omnes manifeste declarari tutum non est. Huius autem Lunæ infectionis hæc causa est. Nam & ipsamet nudus est oculus spiritus & syderei corporis, &, ceu videtis, sæpius renouatur & iuuenescit. Ideò quemadmodùm tener infans, si intueatur speculum, in quod priùs menstruosa inspexit, luscus fit, eiusque oculi inficiuntur, contaminantur & fœdantur, non minùs ac speculum ipsum ab inspectante menstruosâ infectum est: ita planè eodem modo Luna quoque, ita homo inficitur & venenatur. Et insuper Luna, si renouatur & iuuenescit, venenatæ per se naturæ est. Hoc ex Elemento aquæ, & ligno lutoque deprehenditur: quorum illud si intempestiuè cædatur, non probè ardet, & insuper vermiculosum, venenatum, putridúmque facilè euadit: Quare à solo quoque intuitu eò faciliùs infici potest. Tum & Luna cum suo splendore Humidum Ignis est, frigidæque naturæ Vndè ad suscipiendum prompte venenum quoque disposita est. Luna enim cum splendore suo est pars ignis naturæ frigidæ. Ignis enim in sua natura quadruplex est, hoc est, partem vnam in aquâ moderatur Luna & Sol, secunda & tertia in aëre & terrâ existens, ipsæ quoque a Sole & Lunâ gubernantur. Et hinc confertur Magnetica vis creaturis vniuersis, de quo planiùs dicendum non est: Quia ibi est per hoc scientia laboris Sophiæ, & Mater, & Fons Magorum. Dixi.

Menstruosa Lunam potenter inficiũt modis multis.

Infans, vt a speculo lusciosus fiat.

Luna cur citius inficiatur reliquis.

Luna venenosa iuuenescens.

Ignis est quadruplex.

al. Magnalia.

TRACTATVS TERTIVS.

De Veneno Planetarum, hoc est, de Igne venenoso.

Quomodò nascatur Ignis in venenum pestis ex septem Planetis.

CAPVT PRIMVM.

RES vnaquælibet creata, naturaliter in id redire appetit, quod fuit ante creationem. Hoc fundamentum est omnis nostræ Philosophiæ. Ac ex scriptis nostris facilè iudicabitis quonam in hoc capitulo collimemus. Agimus enim hic de generatione & corruptione Elementorum, sicut & de veneno, quod ex ista dissolutione prodit, de quo in De Vitâ & Morte peculiare capitulum constitutum est, Medico scitu apprimè necessarium. Elementa enim ex nihilo creata sunt: vnde ad nihilum etiam iterum contendunt. Exemplo nobis ignis sit. Quicquid is corripit, in nihilum redigit, quanquam aliud alio citius & facilius. Sic aqua ignem vicissim in nihilum redigit, ipsum si contingat, & ignis vicissim aquam consumit, vnumque perpetuò alteri contrarium est. Et hoc tamen saltem particulariter. Quod autem Terram & Aquam attinet; quòd scilicet corpora fixa sint: deinceps de Vitâ & Morte declarabitur in horum Tractatuum quatuor parte postremâ. Cur autem doctrinam corruptionis & dissolutionis vobis proponamus, causam hanc tenebitis. Nec enim is defectus leuis est, si, qui Philosophus haberi velit, hunc neruum non teneat. Hâc siquidem methodo in Medicinæ rebus omnibus veritas indagatur, si Naturalis Medicus rationem causasq; omnis rerũ Elementarium corruptionis exploratas habeat. Ideò res ita se habet. Sicut videtis per res venenosas ferrum quodlibet venenari posse: ita & cuprum, & plumbum, & stannum similiter infici poterunt. Sed hîc de leui quodam, attamen necessario præmonendi estis. Ita notate: qua ratione acetum venenari potest: ita fel quoque infici poterit. Et licèt hoc quidem propter malitiosos quosdam non admodùm libenter prodam: omninò tamen secretum dissimulare

Elementa ex nihilo.

Elementa sibi inuicem cõtratia.

lare nolui propter illos, quorum conscientia pura & immaculata est. Vt verò modum inficiendi ferri teneatis, ita attendite. Si ferro cuicunque salem imponas, & aceto humectes (ponamus in cultro fieri) duabúsque horis relinquas; in cultro venenum luteum producetur. Hôc qui carnes aut panem scindat, edátque, veneni vim non effugiet. Sal enim & acetum ex ferris omnibus Mercurium eliciunt, & hoc pacto ferrum venenatum reddunt. Ad hoc consequitur, multos homini morbos infligi per cibos acidos aut aceto coctos, qui cultros inficiunt; quod illorum venenum demùm in corpus ingeritur. Non autem ob id Sal ac acetum per se venenum sunt: sed ferrum venenum dat, si sal & acetum ipsum cōtingant. Sic si in cacabo cupreo tinca piscis cum sale decoquatur: cum cibo illo venenosum quiddam etiam in corpus ingeritur, ex quo deinceps morbi haud temnendi emergunt: quod homines non saltem non attendunt, sed ita fieri ne quidem persuaderi possunt. Huiusmodi ergò venenum ferri ac cupri vobis admonitioni sit. Hoc enim modo à Veneno Martiali gignuntur, Colica, Cardiaca, Calculus, Paralysis, Contractura, Gutta, Tussis, species aliquot Febrium, Hydrops &c. Iam si inuadens pestis, tale venenum iam antè in corpus ingestum inuenit; tunc venenum pestis & Martis mutuò congrediuntur. Ex quo quid tandem fiat, suo damno ægri experiuntur. Et ad hæc si animum aduertatis vos Medici Naturales, plura inuenietis, quàm vel ipse Galenus, vel Mōtagnana, quicunque alii tradiderunt. Porrò sua ac peculiari ratione plumbum quoque inficitur. Nam si sulphure confricetur, aut si cupreus cacabus stanno intus obductus capiatur, & cum sulphurea aqua in ipso pisces elixentur tunc plumbum stamnumue venenatū euadit, ac cibus sumptu admodum periculosus est. Fieri autem vix potest, vt plebs pauperior huiusmodi infectiones semper euitare & declinare queat. His ergò, vt Philosophiæ ignaris, talia non scribo: sed res mihi cum medicis est, quos doceo, vt 5. Entia morborum eò faciliùs & certius intelligere, discere & cognoscere possint. Iam ergò tractatus quartus sequitur, istiusmodi morborum curam tradens.

[Margin: al. diebus.]
[Margin: Sal & acetum Mercurium è ferro eliciunt.]
[Margin: Pisces in vasis cupreis cū sale cocti damnosi.]
[Margin: Veneni Martialis qui morbi.]
[Margin: Sulphurea plūbum ac stannum inficiūt.]

TRACTATVS QVARTVS.

De Peste.

CAPVT PRIMVM.

De 5. Entibus omnium morborum.

QVia Tractatus quartus tradidit, quâ ratione venenum Planetarum hominem inficiat, & vt Astra, hoc est, Ignis Astrorum, Spiritum Sensus, hoc est, Ignis & M. hominis per potentiam horum trium, Sulphuris, Salis & Mercurij, inflamment, & spiritum vitæ hominis inficiant, & morbos gignant: iam consequenter opus est, vt priùs rationem Incantationis vobis expediam. Aliàs enim Ens Pagoycum & Ens Spirituale omittere possetis, & curam geminorum morborum inde emergentium contemnere seu præterire. Qui error ac defectus pol haud leuis foret. Quia ergo 5. Entia inueniuntur, ac totidem curæ: cura veneni non adhibenda erit morbo illi, qui ex Ente astrorum oritur. Ita nec cura spiritualis accōmodari debet morbo ex Ente naturali. Similiter nec Morbus ex Ente Deali quicquam ad curam spiritualem quadrat: quod probè noscendum est.

[Margin: Ens Pagoycum &c.]

CAP. II.

De Incantatione & Phytonissis Entis spiritualis.

INcantatio duplex est: si enim lamia siue venefica te incantet, ea incantatio est pagoyum, per hominem naturalem. Altera est Incantatio spirituum, nec est naturalis, verum præternaturalis. Et hæc distinctè notanda sunt. Alias in cura error facilè committitur.

[Margin: Incantatio est duplex.]

Nota. Si quis naturaliter à veneficâ, aut quocunque alio viro venefico incantatus sit, hæc illius signa sunt. Incantatus dormire nequit, nec somnum appetit, nunquam quietus est, nec tranquillitatem vllam sentit. Cum verò propter alia plerumque concurrere solita aliorum morborum, naturaliter genitorum signa, hæc dicta non semper expresse deprehendantur: ideò summū hoc & infallibile, adeóque verè pathognomonicum signum notabitis. Nam per hoc omnia omnium veneficorum opera rectè dignosci possunt. Signum hoc est. Quælibet venefica, quendam incantatura vel in virilitate, vel visu, vel manibus pedibúsque, vel membris corporis quibuscunque hunc processum

[Margin: Signa incātationis naturalis.]

Veneficarum ritus in incantãdis hominibus.

Magorista &c.

tenere solet. Accipit filum lineum crassum, forte, nigrúmque, & illud singulariter ad hoc præparato veneno inficit, veluti veneno aranearum, quæ vbiuis facili labore captari possunt. Venena etiam alia accipit, sicut vias ac modos hic varios indicaturus sum. Nam cætera à sedulo Magoristâ indagari & peruestigari oportet. Rarò tamen alia venena adhibentur huic operi incantatorio: vndè præcipua eò faciliùs notare potestis. Qualemcunque ergò dolorem lamia homini illi, cui veneficium parat, infligere satagit: tali quoque veneno electo vtitur ad filum inficiendum: Quodlibet enim venenum peculiarem dolorẽ & morbum affert. Sed de veneno aranearum primò dicemus.

Veneficium præparatur à lamiâ, lignũ sumit, & araneam super illud reptare sinit. Posteà filum araneæ transuersum imponit iuxta extremitatem alteram, & admoto ligno alio araneam tundit & quatit, vt media dissiliat, & venenum effundat. Eo facto filum per araneam ducit, & illud siccari patitur. His omnibus præstitis cerã accipit, aut huius defectu, panem recens coctum, ac ex eo imagunculam viri vel fœminæ, ei, quem læsura est, homini vtcunque similem, cum forti imaginatione fingit. Homunculo illo, in nomine eius, qui lædi debet, iam formato, venefica filo illius hominis membrum, quod læsura est, in illâ imagine, seu parua seu magna sit, metitur. Mensurâ captatâ, prout crassitudo membri lædendi fuit, ita filum pręsecat. Et si æstas viget, vt vel ranam vel bufonem habere possit: filum bestiæ illius corpori circumligat. Quæ si in aquam insilit posteà, homo in membro illo dimensurato graues dolores sentit, hoc modo: si rana in fluentem aquam irreptat; homo nullo momento dolore vacat in illo membro, cui filum circumductum erat. Si verò aqua stagnans vel palus sit; iam iterum dolore non vacat. Spiritus enim vitæ illius membri, cuius mensura sumpta est, nec ipse quiescit quidem, nec quiescere potest, non minùs ac fluens aqua quieta est. Causa verò concitati doloris istius hæc est; quòd spiritus vitę sensibilitatis in sanguine habitat, & vector sanguinis est, in vitâ hominis nunquam quiescentis. Vnde nec membrum illud hominis tranquillum esse potest. Vos autem quicunque estis, vel docti vel indocti, mirari hæc non debetis, multò minùs dubitare, quòd hoc omne naturaliter fiat & eueniat. Hoc enim qui vel non credit vel credere non potest, is eo ipso prodit, quòd magneticam vim diabolorum & venenorum nondum intelligat. Quid nomen ergo Doctoris prosit tali stulto, qui ista puerilia nondum expertus est, aut intelligit? Sed de his plura cognoscite. Accipit etiam acum de funere, aut aliam, & filum per foramen acus transmittit, & acu oculum ranæ transfigit, & filum dimidium pertrahit: alteram fili partem dimidiam per ipsius homunculi oculum transmittit. Hoc modo homo excœcatur, & cœcus manet, quamdiu voluerit venefica. Quod si rana moriatur, homini illi, in cuius nomine homunculus factus erat, mortalium nemo deinceps opem ferre potest. Similiter, si homunculo membrum genitale transfigat, homo alter ad coitum impotens redditur. Et cuius membri dimensionem fecit, mensurámque amputauit: is homo ex illo membro resolutus manet vsque ad obitum. Adeóque quicquid cum mensura illa facit, id omne homini ipsi naturaliter accidit. Seriò ergò ac ardenter in cordibus nostris Deum orare debemus, ne nos in tentationem inducat, sed ab omni malo nos liberet. Pœnæ enim, quas Deus hominibus immittit, variæ sunt: licèt quidem huiusmodi non ex consilio Dei eueniant, sed ex nostro merito. Etsi enim ad hominem ab omni malo pręseruandum & liberandum Deus & voluntatis & potestatis satis habeat: talia supplicia tamen sæpiùs permittit propter malefacta nostra, sicut scriptum est, quòd *iniquitates parentum* in filiis vindicaturus sit ad generationem tertiam ac quartam. Et si, quæ Deus Sathanæ in Iobum indulserit, legatis, hęc nullo dubio abundè satis intelligetis. Diaboli aliquando totum quoque hominem obsident, quod grauiùs est. Quod prohibere quis vspiam nisi sola potestas diuina queat? Ideò gemente & tremebundo pectore ad Deum clamate: periculi præ foribus semper satis est.

Ac°, qua cadauer linteis insuitur.

Araneæ industria & veneficium.

Iam porrò etiam expendite, quâ arte aranea telam sibiipsi texat, qua velut casse, muscas, vespas & vermium genera alia irretiat & inuoluat? Quod pro explicatione Magiæ naturalis aliud nihil est, quàm Araneæ quoddam veneficium, de quo apud Virgilium multa leguntur. Ita scitote, Araneas omnes ex menstruo mulierum,

mulierum, quod aëreum ac igneum venenum est, ab ipsis diabolis in aëre excludi & progigni. Spiritus enim huiusmodi araneas nullo alio fine producunt, quàm vt ad veneficia illa adhibeantur. Et sicut viuens creatura nulla est, quæ signo & gestu quodam non prodat, ad quidnam vtilis sit: sic ingenium quoque araneæ, telam texentis, indicium est veneficii. Si enim pensiculatè hoc euoluatis, plus in eâ re sapientiæ latere videbitis, quàm in illis omnibus, quæ vester vobis Galenus tradidit. Sic enim, vt arbitror, naturæ arcana subtiliùs scrutabimini, ad menstruosa venena exactiùs cognoscenda, velut & noscenda venena vermium illorum, qui ex menstruoso illo spermate nascuntur. Nullum enim menstruum est, quod fœmineo spermate non sit perfusum & commixtum. Hinc oriuntur omnes pulices, araneæ, ascili, teredines, erucæ, & insecta similia alia, à quorum admorsu arbores infici & perire solitant.

Araneæ ex menstruo à diabolo exclusa.

Ex menstruo omnia insecta.

De Magneticis viribus iam plura accipite. Compertum habetis, si menstruosa fœmina cellam, in quâ vina condita sunt, ingrediatur, quòd Mumia ac Magnes vini, venenum menstrui ad se trahant, ipsúmque vinum corrumpatur. Hoc si possibile est: possibile erit etiam alterum. Et sicut Mumia vini & Magnes vini, qui nihil nisi Ignis sunt, venenum menstrui alliciunt: ita Mumia quoque, id est, Ignis hominis & Magnes sanguinis, id est spiritus vitæ, venenum pestis ex veneno menstrui mulierum attrahit. Sicut enim ex veneno menstrui mulieris Basiliscus oritur: ita ex eodem pestis quoque in homine gignitur. Vnde homo ipse quoque in oculis contagiosus fit, vt hominem alium, adeóque Lunam, Stellásque & Firmamentum cœli, quod ipsum quoq; ignem, hoc est spiritum vitæ maioris mundi in se conditum habet, venenare & inficere queat. Et veluti hominem Basiliscus solo visu interimit: ita talis quoque homo oculos Basilisci similes habet, quibus infirmat & occidit, quicquid aspicit. Eodem modò Sol quoque & Luna Mumiam & igneum Magnetem habent, & duo Basilisci oculi sunt & quicquid aspiciunt, venenant, postquam menstruosum huiusmodi venenum à menstruo mulieris conceperint. Vnde menstruosum venenum tam prolixâ & accuratâ Philosophiâ vobis etiam propono; vt periti & industrii

Menstruo vina corrumpũtur.

Basiliscus ex veneno mẽstrui mulieris.

Basiliscus visu intermit.

Physici euadatis. Quamprimùm enim fœmina in nouilunio camisiam suam noctù lucenti Lunæ, aut de die splendenti Soli exponit: Basiliscicum venenum in Sole illico gignitur, & magnes Solis illud attrahit. Ita ergò homines modis plurimis inficiuntur, vt non pestem saltem, verùm alios multos eosdémque varios morbos contrahant. Luna enim in Firmamento est menstruum maioris mundi, ideo, quia ad se attrahit venenum menstrui minoris. Nàm sicut aurum allicit Mercurium viuum: ita Sol quoque venenum & Mercurium menstrui mulierum. Et veluti Luna singulis mensibus renouatur: ita singulis quoque mensibus menstruum mulieris nouatur ac repetit. Hinc araneæ quoque, veluti genimen menstruosum, singulis mensibus, araneas gignunt. Discere ergò discere, discere inquam, hoc vnum optimum fundamentum existit. Sed & hoc non segniter expendendum est, cur mulieres tantam sui menstrui rationem habeant: & cur pestis tempore tam facilè iugulentur: ac, si propter grandiorem ætatem menstrua ipsis defecerint, tam promptè ipsæ vel hominem alium vel pecus nescientes quoque inficiant, incantent, lædántque. Hic enim non leue adminiculum positum est, sanguineos morbos varios producendi, & simul cognoscendi. Exemplum pro vestrâ institutione adducam. Terebinthina si destilletur, in fundo residet colophonia. Hanc tunde, & destillatum ex eâ oleum iterum affunde, & moderato calore inuicem digerantur. Sic habueris iterum Terebinthinam, a communi, verâ ac naturali nihil quicquam diuersam. Et veluti Terebinthina aëreæ ac igneæ naturæ est. ita sanguis etiam humanus aëreæ & igneæ naturæ existit. Atque iterum: sicut Sol in Macrocosmo igneæ & aëreæ naturæ est; ita Sol quoque Microcosmi, hoc est, cor, igneæ & aëreæ naturę est. Et sicut Sol humores terræ attrahit: pariter cor etiam & sanguis hominis attrahit humidum menstrui, quod aliud nihil est nisi Essentiale venenum Planetarum, hoc est, firmamenti hominis. Et quemadmodum Lunaticus à Luna in furorem & insaniam sub nouilunio agitur: (Nouilunium enim lædit Lunam, hoc est, cerebrum hominis, & attrahit ad se spiritum vitæ cerebri, sicut Magnes ligulam compassi à meridie versus septentrionem) ita noua Luna spiritum

Luna est menstruum Macrocosmi.

Menstrui consideratio ad multa vtilis.

Terebinthina destillata, vt iterũ Terebinthina fiat.

Cerebrũ Luna Microcosmi.

tum quoque sensitiuum hominis attrahit. Ideóque omnes iuuenculæ fœminæ expulsiuæ naturæ sunt: vetulæ verò propter defectum menstrui sunt attractiuæ, & hoc pacto lædunt etiam hominem, nempe spiritum sensitiuum omnium virorum. Ex his omnibus iam tandem colligere poteritis, necessarium omninò esse, vt fundamentum incantationis & entis spirituum intelligatur.

Iuuenculæ expulsiuæ: vetulæ attractiuæ.

Deinceps ergò vobis explicare pergam incantationis hoc genus, quo veneficæ vtuntur cum araneis. Scitote ergò, ipsas menstruum suum accipere, & cum veneno aranearum permiscere, & modo superiùs dicto procedunt. Hoc venenũ ipso aranearum veneno violentius est. Simili modo venenum quoque bufonum & bestiarum aliarum, ac huiusmodi multa assumunt, quæ expressiùs hîc nominãda non sunt. Sapientibus dictum satis est. Accipiunt etiam Homunculum cereum, ac eius corpori fragmentum seu partem indusii menstruo polluti circumligant, eique addunt mortuam Mumiã de aliquo cadauere, de tali præcipuè, quod ex Apostemate aliquo mortuum est, qua ratione oues & porci plerunque obeunt. Eo præstito mensurâ illâ seu vinculo, cuius dimensionem ex membris Homunculi sumpserunt, partem illam indusii menstruo commaculati deuinciunt, & tunc homini illi, quem lædere decreuerunt, vniuersus in corpore sanguis corrumpitur ac velut emoritur, isque vniuersus vlceribus impletur: adeò vt ei tandem moriendum sit. Et hactenus quidem dictis, tractatio prima de incantatione perfecta & completa sit. Sequitur iam pars secunda de veneficiis, & veneficarum exsecrandis artibus ac operibus, hoc modo.

Veneficarum variæ materiæ.

Accipiunt veneficæ speculum, ligno exceptum seu insertum. Hoc aquæ in vase aliquo contentæ imponunt, ita vt speculi læuor cœlum spectet. Speculo isti sertum è particulis indusii sanguine menstruo polluti, factum imponunt, ita, vt sertum speculum cingat & amplectatur. Id faciunt hâc ex causâ, quia norũt, hominem sui vultus formam ab vnâ Lunâ in conceptione accipere. Propter hanc enim formationem à conditore ita constitutum est, vt omnia animalia sui corporis & faciei formam à lunâ acciperent. Sola enim Luna formam ac imaginem vultus exhibet. Et hoc notum est mulieribus omnibus, quæ ad iustam ætatem progressæ sunt. Hinc veneficæ quoque istum processum didicerunt, licèt ad abusum. Cùm ergo homo nocturno tempore Lunam plerunque aspiciat: ideò eandem quoque crebriùs inficit. De veneficis hoc loquor, cum speculo, dicto modo disposito. Quamprimùm enim Luna radios in aquam & speculum demittit, inficit speculum per corollam ex indusii menstruati reliquiis contextã. Et cùm ipsum quoque speculum quendam reflexum & splendorem emittat, idem Lunam quoque inficit. Sic ergò tum Luna, tum speculum sese mutuò inficiunt, non secus, ac duo homines mutuò sese oculis inficiunt. Si enim ex oculis alter laboret, alter, qui læsos spectauit, visu suo quoque oblæditur. Idé circa lunam quoq; & speculum accidit. Quòd si iam speculum hâc ratione infectum sit: tunc venefica venenatum ipsũ asseruat. Posteà, si personam quampiam incantare vult, Homunculum prius fictum ex cerâ, vel pice, vel pane, vel luto accipit, & eius capiti sertum dictũ imponit, & splendorem ex venenato speculo versus Homunculi vel faciem vel corporis partem aliam dirigit, istique homini, in cuius nomine homunculus factus est, pestem imprecatur, subitò & festinanter, dum nimirùm venefica in plenâ suâ imaginatione adhuc versatur. Et ab imprecatione hâc homo bubones & carbunculos illicò concipit in suo corpore. Et hæc pestis particularis est, cuiusmodi sæpè hominem corripit, dum infectio publicè non grassatur. Si autem venefica hominis alicuius oculum inficere studet, in speculum illud venenatum intuens prius, post ad loca se cõfert, in quibus morari solet is, cui veneficium illa parat. Homo hic, quàm primùm veneficæ oculos inspicit: ex illis venenum in oculos suos allicit, & hoc modo inficitur. Ideò hic processus etiã idem est, qui oculorum cæterorum malè habentium naturaliter ex aspectu, facto in oculos lippientes; vndè contages illa & infectio etiam in oculum aspicientis dimanauit. Ipsa vero venefica suos sibi oculos iterum sanat panno isto menstruoso, è quo corolla menstruata fuit contexta. Focum enim accendit, & in ignem iugiter oculos defigit, & particulam indusii sanguine menstruo infecti lapidi circumligat, inque ignem proiicit: postea suum ipsius lotium seu vrinam excipit, & eâ ignem extinguit.

Sola Luna animalibus vultus fingit.

Hoc

Hoc modo ſana fit. Ex quo iam elici poteſt, ſi incantato ægro quoque auxilium ferendum eſt, fas eſſe, vt ſimili planè ratione modóque idem curetur. Cura ergo iſtiuſmodi morbi talis eſt, experta & probata.

℞. *Panni menſtruoſi.*

Lapidis ignis. Procede vt ſupra.

CAP. III.

PRollicitus ſum ſuperiùs, me ſigna huius morbi, & cumprimis illud, quod perpetuum & pathognomonicum eſt, vobis proditurum: hoc iſtiuſmodi eſt. Si dignoſcere velis, an homo naturaliter incantatus ſit: accipe filũ duorum triúmue cubitorum, & fines vtróſque complica. Eo ita duplicato patientis collum cinge, & craſſitudinem eius metire. Mẽſurâ acceptâ, filum ſimplex per capitis verticem ad naſum ducito. Et ſi homo iſte caſtus, coitum nondum expertus eſt, menſura autem vltra naſum procedat ſeu promineat: ſeu vir ſeu fœmina ſit, ſcito ipſum verè incantatum eſſe. Si verò ſecus ſit, tunc morbus etiam ſine veneficio naturalis exiſtit. Si verò mẽſura illa probetur vel in marito, vel maritâ, hoc eſt, eo, qui coitus ſe reum fatetur: tunc ſi filum per verticem capitis ductum rectâ in naſi extremo terminetur, homo iſte extra omne dubium incantatus eſt. Huius iam ſigni indicio facto, confido vos deſiderium veſtrum expleuiſſe. Nec enim de his plura verba facienda ſunt, cùm res ipſa in propatulo poſita facilè intelligatur. Hoc enim modo menſura etiã capitur de ſcortatoribus, de adulteris, de caſtis, de libidinoſis. Ideóq; per huiuſmodi menſurationẽ multa ſecreta vobis manifeſtari poſſunt. Hoc ſaltem agite, ne omnia præmanſa vobis ingeri poſcatis.

FINIS.

AVREOLI

PHILIPPI THEOPHRASTI HOHENHEMII,

DE PESTE LIBELLVS, PERSCRIPTVS

Ad ciuitatem Sterzingenſem.

THEOPHRASTVS AB HOHENHEIM S. Theologiæ Profeſſor, & vtriuſque Medicinæ Doctor, ad Lectorem.

SINE causâ Lector, factum non eſt, quòd tantâ cum fidelitate hunc librum conſcripſerim. Si enim conditionem ſtatúmque meũ vidiſſes: nec ipſe quidem arcanum vllũ reticuiſſes. Veterum quidem libros hic perfectè & ad vnguem non exprimo: præſentem tamen hodiernámque conſtellationem ad concordantiam ſuam ac fundamentum reduco. Horum etſi filii quidem mineruæ è ſcholâ Monſpelienſi & Salernitanâ geniti parte quâdam gnari eſſe poſſint: omnia tamen in principio ab ipſis remedia illicò inuenta minimè ſunt ſed ea demum ætas poſterior prodidit, ſingula nimirùm pro ſingulis nouis morborum inſultibus, quod Aſtronomia ac ipſa Philoſophia euidenter conuincit. Nihil hîc diſſi mulaui, quod ad breue compendium referri poterat licèt præſens hic annus me magnâ & intolerabili miſeriâ inuoluerit Maleuolentia enim ac vis, & pedicæ nimis grauiter me preſſerant, & modò non oppreſſerant. Hâc iniquitate pulſus, regiones exteras adire ſine morâ contendi. Ac (vt breue mei itineris rationem habeas) primò Oenipontum viſitaui. Is locus cum meæ conditioni vtcunque quadraret, pedes inde promoui: & Sterzingam aſſecutus in fautores ac amicos intimos præ cæteris duos incidi, *Kernerum* vocatum, & *Marcum Poſchingerum:* qui humanitatis officiis omnibus me exceperunt, &, quòd peſtis regionem illam tentaret, me rogârunt, vt, quantum fieri poſſet, eius auertendæ & declinandæ modum docerem ac communicarem, indigentiam meam conſiderando. O verò felix pignus, quod ſuum dominum redi-

redimit. Arcanum ergò nullum ſupprimendum eſſe cenſui : ſemper tamen hâc moderatione præfixâ, vt quælibet dies ſuam ſeorſim curam haberet, ac craſtina etiam dies ſuum peculiare pignus inueniret.

Sed te, Lector, paupertas & egeſtas mea non offendat. Eam mihi ferendam relinque. Itaque cùm laborem illum precibus amicorum irrogatum ſubiiſſem: opuſculum nuncupaui eo modo, quem ex ſecuturâ epiſtolâ intelliges. Sed quid accidit mihi? Hoc, quod iis, qui ſeſe furfuri permiſcent. Hunc ènim ſues ac porci deuorant. Duo mihi vitio dabantur; *Egeſtas & probitas.* Paupertas mihi mea ab ipſorum conſule exprobrabatur, qui fors olim Oeniponti Doctores in aulis principum holoſericatos & vndulatos incedere, non pannoſos ac laceros in ſole aduri viderat. Iam ergò ſententia decreta erat, me Doctorem non eſſe. Propter probitatem pro concione me publicè præco ſeu Parochus vellicabat, quòd Veneris nepotulus non ſim, nec foro vti ſciam. Sic ergò cum contumeliâ acceptus ſum, non quidem ab ipſo ſenatu ac populo, verum ab eo, quem dixi. Loco ergò & hoc mutato, vnà cum *Marco Poſchingero Meronam* diuerti. Ibi & honoris & fortunæ fores mihi patuerunt ampliſſimæ.

Hinc iam Lector, æſtimare potes, quidnam arcana me prodere & reuelare coëgerit. Nam ſi cum ſimili mecum egeſtate & ærumnâ conflictatus eſſes: profunderes vtique, ſi quod pondus etiá triplo maius recondiſſes. Si quidem profeſſionibus, beneficiis & ſimilibus commoditatibus donatus eſſem, poſſem Harpocrates eſſe, & taciturnum os gerere. Quæ cùm deeſſent tamen, tentandum fuit, an pignore mihi prompto me redimere, & egeſtatem ſolari poſſem. Sed & hoc malè ceſſit. Pro pignore enim me ipſum oppignoraui. Sic ergò margaritas meas malè profudi. Quòd ſi tamen libellus iſte meus ſenatui populóque integer & tantâ fidelitate, quâ eum conſcripſi, traditus fuiſſet: nullam meæ nec probitatis nec egeſtatis culpam vtique luiſſem. Sic tamen & currus euertitur, etſi rotis quatuor incumbat. Dictum ergò Chriſti mihi in mentem venit, quo ait: Væ illi, qui cadit, nec habet, à quo erigatur. Nam ea planè mihi ſors fuit. Arcana ergò hæc, ex meis Archidoxis deprompta, tibi Lector, ſingulariter commendata habe, & ſtude arti, præparationi & experientiæ. Datú Meronæ.

HONESTIS, ERVDITIS ET prudentibus Dominis, conſuli & ſenatui ciuitatis Stertzingenſis, &c.

NOn immeritò, viri prudentes & honeſti, libellum hunc veſtro honori & vniuerſi populi vtilitati dedicaui: quòd hoc tempore peſtis ſeminarium non leue ſe prodat, quod deinceps, vt cœli influentia & inferioris globuli proprietas non obſcurè minatur, in malum multò atrociùs erumpere poſſit. Hîc autem deditâ operâ repudio libellos illos quoſdam, qui de peſtis ordine & curâ paſſim circumferuntur, fundamento omni carentes, nec emolumenti quicquá cuiquam ferentes. Nec enim illi aliud, quàm labor inanis ſunt, ſi ad ſummum veniatur. Id quod mihi veluti Doctori, monédum & proferendum omninò eſt. Cùm enim Deus, pater beneficus, ſanitatis & morborum dator, benignitaté & miſericordiam ſuam in medicinis ad nos teſtetur, adeóque in verbo ſuo nos cófirmet, quòd Medicus â ſe creatus, & Medicina è terrâ producta ſit, ſicut vir ſapiens annotauit: ob id, cùm ęgri Medico opus habeant, breuem peſtis ordinem (quia defectum non leuem apud vos animaduerto) cum receptis probatiſſimis conſcribere neceſſariú & vtile duxi. Meum auté hîc ſtudium eſt, plùs ipsâ Medicinę virtutem & efficaciam deſignare, quàm verború gratiam aucupari. Quæ mea Recepta ſi pro inſtitutionis noſtræ & doctrinæ modo parétur & miniſtétur vſurpéturque, nó dubito, quin maxima ægrorú pars ad perfectam ſanitaté & integritaté reditura ſit. Nam exquiſitâ mihi indagatione inuenta, & diuturni temporis vſu probata, & ſtabilita ſunt. Etſi verò de hâc ipsâ materiâ ſimiliter quoque iam antè in Academiâ Baſilienſi tractârim: vſus tamen ac rei ratio poſtulat, vt cœlú ac regio queuis ſeparatim in vná cócordantiam reducátur & conferantur: quod hîc à me ſingulari induſtriâ præſtitú eſt, ita vt inclinario cú ipſis Receptis apprimè concordet & conueniat.

Sic ergò, viri prudentes & eruditi libellum hunc in quatuor partes diſtribui, otioſas nugas aliis familiares omiſi, & puncta quæque neceſſaria propoſui, vt eò faciliùs ab omnibus ſingula rectè capi & intelligi queant. Confido autem

autem pleniſſimè, fore, vt etſi quidem incumbens peſtis vehementiſſimè ſæuitura, & neci multos datura eſſet; medicina tamen noſtra per benedictionem diuinam mortis vim parte maximâ infringat & proterat. Deus enim per opera ſua celebrari expetit. Quo meo ſtudio & labore ſi veſtræ prudentię gratificatus ſum: illum & me vnâ vobis ſubmiſſè commendo.

VV. prudentiæ
ſubmiſſus

Theophraſtus ab Hohenhaim,
Vtriuſque Medic. Doctor.

Quâ ratione breuiter Morbus cognoſci & curari debeat.

Peſtis duplex. PRo cognitione morbi, attendite, peſtem duplicem eſſe. Vna interius latet. Altera foras erumpit. Interior exteriùs nulla ſigna exhibet. In hâc inualeſcunt, rapidus ardor, dolor capitis ingens & ſimilia. Exterior apparet poſt aures, ſub alis, in inguine. Ita etiam cura duplex eſt, cuiuſque peſtis generis ſua. Principio ſigna tali ratione obſeruari debent. Horror, feruor, phrenitis, dictorum trium locorum immunitas, peſtem internam denotant. In hac phlebotomia non conuenit talis, qualis adhibetur peſti externæ: ſed tres venæ tundendæ ſunt, ad caput pollicaris, Mediana, & ad hepar in digito minimo. Si non omnes tres tundantur: vna tamen ad minimum ſecetur, vel binæ pro conſilio Medici.

Interior exterior.

Internæ peſtis ſigna.

CVRA

Venæ ſectio.

Poſteà attendendum eſt ad alia ſigna, mores nimirum geſtúſque & querimoniam ægri: pro quibus Medicina inſtituenda eſt & dirigenda. Et primò potio ſequens præbenda erit, à quâ ſudabit. Sudor iſte horis ad minimum quatuor vel quinque continuetur, Ita purior & ſyncerior euadet ſanguis, & humores infecti per ſudorem exigentur.

Hoc facto, ſpectanda & conſideranda accidentia ſunt, quæ ægrum occupant. Vt ſi ſomno profundiore narcotico opprimatur, is ita auferendus erit.

Somni ablatio.

℞. *Betonicæ.*
Maioranæ.
Saluiæ.
Roſarum ſylueſtrium.
*Florum Sambuci an. M*j. Coquantur in dimidiâ parte vini & aceti roſati, vt aliquantum bulliant. Exprimè, & herbas capiti impone. Refrigeratas in prædicto vino & aceto iterum imbue ſeu calefac, & denuò applica. Id ſæpiùs iterandum eſt. Ita ſomnus lethifer mitteſcet, & naturalis fiet ac ſine noxâ vaneſcet.

Si verò ægrum vomitus infeſtet, is his remediis inhibeatur.

Vomitus cohibitio.

℞. *Lupuli* Mij.
Artemiſiæ rubeæ M. ß.
Granorum Iuniperi Mj Probè omnia contundantur, addatur duplex quantitas vini, cum cochleari ſubigantur, & mixtim in ollâ ebulliant. Exempta ita calida emplaſtri modo cum panno præcordiis imponantur ſpatio dimidiæ ſpithamæ. Si refrixerint, denuò calefiant, & iterum imponantur. Hæc remedia omnia ſedulò præparanda & adminiſtranda ſunt priùs, quàm potio præbeatur vt eiuſdem reuomitio declinetur.

Quod ſi æger de doloribus laterum conqueratur, iiq; à primâ potione non miteſcant: eadem ſecundò illi propinanda erit horis 4. poſt à ſudore primo finito. Ita punctiones lenientur, & ſudore vberiore corpus magis purgabitur. Conduceret etiam latus dolens adipe murmentorum illinere & pannos calidos aliquoties imponere. Huius verò defectu, Bolus & Sandalum in aquam roſaceam imponantur, ſemunciæ vni librâ dimidiâ aquæ affusâ. Adde Camphoræ drachmam vnam. In his pannum rubrum intinge, & lateri impone.

Punctionum lateris mitigatio. Murmentorum adeps. &c.

Si de dolore capitis & vigiliis queritur æger, ſecanda erit vena pollicis pedis dextri, ſi vir eſt: ſiniſtri, ſi fœmina: & remedium ſequens capiti imqonendum.

Doloris capitis curatio.

℞. *Cort. exterioris radicis Iuſquiami. M ß*
Solani
Sedi an. M ß. Bulliant in menſurâ vini dimidiâ, & dimidiâ aceti roſacei, ad conſumtionem quartæ partis. In hoc decocto intinge pannos lineos, & calidos capiti applica: reſiccatos denuò imbue & impone. Hoc iterabis, donec quies & ſomnus obruat. Huiuſmodi panni quoque lateri dextro applicandi ſunt, vt ardor hepatis retundatur & extrahatur.

Si *Prunellæ* (quod ſæpe fit) ſigna prodeant, accipe cancros viuos 6. vel 8. ſedi manipulos tres vel quatuor Contundantur mixta probè in mortario, ſuccum exprime. Succo iſto

Doloris capitis curatio.

Ll linguam

linguam fricabis & ablues diligenter, ac de eo etiam parùm bibendum dabis. Ita prunella lenietur & auferetur. Similiter & pruna parua candida, quæ *Zibartlein* germanis vocantur in alembico destillentur, & de aquâ illâ cochlear vnum vel geminum subindè bibatur. His deficientibus, pruna maiora substituantur.

Zibartlę in prunorum aqua cōtra prunellam

Præter accidentia iam dicta alia multa non sunt, quæ curam internam requirant. Quæ ideò recensui, vt sciatur, eadē nonnunquam mortem accersere posse, etsi pestis quidem iam abiisset. Talia, vt dixi, sunt, somnus profundus, vigiliæ immoderatæ, phrenitis, vomitus, prunella, &c.

Externæ pestis signa.

Porrò autem etiam attendite ad signa pestis externæ, si ea in Apostemata abit. In hac enim cum prædictâ medicinâ, sequentia vsurpari debent. Considerationis tres viæ sunt. Tribus enim locis illa erumpit & foràs vergit. Primò erumpit instar bubonis sub cute latentis, quod tractatū huc illuc moueri potest. Deinde surgit in tumorem, consistentem & fixū, idque vel vi medicinæ, vel à naturâ ipsâ, à quâ pestis materia vniuersa in centrum vnum expellitur & cogitur. Tertiò maturescit & rumpitur.

Cura.

In primâ processus iste seruetur. Accipe semunciam oppopanaci, soluatur in aceto, coquatur in formam Emplastri, imponatúrque. Hoc bubo elicietur. In secundâ, quæ in centrum vnum colligitur, accipe probè siccatum in aëre aut Sole Bufonem. Illum rectà tumori impone. Ibi ille intumescet, & per cutem integram venenum pestis extrahet, totúsque implebitur. Ita impletus abiiciatur, & recens alius imponatur. Hanc autem medicinam nemo fastidiet. A Deo enim hoc ita constitutum est, vt per bufonem venenum extrahatur. Sic enim malum à malo elicitur.

Bufo pestis remedium mirabile.

In tertiâ, maturitati proximâ, accipe conos abietum, cacumina laricis, radicem altheæ. Bulliant in aquâ horis duabus. Aqua effundatur seu excipiatur, & nouiter coquatur: ex eâ fiat Emplastrum. Quod impositum tumori propè maturat, & pus extrahit, nec sinit vllam peste ad cor intrò remeare. Peste posteà expurgatâ, instandum hâc medicinâ est, dum penitus sanetur. Accipe vitella oui duo, detrimenti coriorum cochl. duo: subagitentur probè, dum vnguentum fiant. Hoc inducatur linteis, & manè ac sub noctem imponatur tam diu, donec consolidetur. Et iste ordo remediorum diligenter ac sedulò seruandus est, vt medicina adhibita commodo sit.

Præparatio potionis sudoriferæ, in peste ministrandæ.

Potio sudorifera.

℞ *Vini sublimati optimi, quod accensum pinguedinem non relinquit, mensuram* j.
Theriacæ opt. ℥vj.
Myrrhæ ℥ij.
Rad. Tussilaginis ℥iij.
Spermat. Cœti
Terræ sigillatæ an. ℥ß.
Rad. Asclepiadis ℥j.
Diptamni, *Pimpinellæ*,
Rad. Valerianæ an. ʒij.
Camphoræ ʒj. Mixta omnia in purum vitrum coniiciantur, ac in ipso benè obturato ad Solem stent per octiduum. De hoc ægro cochlear dimidium vel integrū pro ratione personæ præbe. Probè integatur, cibum sex horarum spatio non capiat, nec potum, fiántque quæ suprà scripta sunt.

Additamentum quo præscripta aqua suauior redditur, virtusq; eius augetur, & potio faciliùs ac tutiùs sumitur.

TArtarum bonum purúmque subtiliter tritum per alembicum vitreum bis destilletur. De hâc aquâ, affunde prioris potionis quantitati quantitatem dimidiam, probéque misce, & vtere ceu dictum est.

In potu hoc, dicto modo præparato, præsidium summum poni potest. Vis enim eius secundum naturam quidem magis intendi nequit. Paucis quidem in cognitione & vsu est: sed vis & operatio eius ineffabilis existit.

CAP. II.

De præseruatiuis, hoc est, de anteuertendâ peste quædam singularia.

QVanquàm multa à multis præseruatiua proponantur, & multis verbis exornentur: ea tamen non magni facienda mihi videntur. Adeóque nonnulli dicunt aërem corrigendum esse, naturę inimicum. Quòd fieri tamen non potest. Aër enim pestilentialis in penetrando tā potens est, vt multò magis cum odoriferis irrepat & subeat. Quærit enim, quod intus sibi simile est. Ideò aëris ratio non potiùs habenda est, quàm interioris corporis probè muniendi & roborandi. Eodem modo nec cibus potúsque mutatus quicquam mutare potest.

Aer in peste frustrà emēdatur.

potest. Nulla enim mortalis pestis per hæc auerti potest. Cùm ergò corporis præseruatio in rebus externis sita non sit: sed rhombus & rei cardo omnis in præmuniendis internis partibus vertatur: vt hoc fiat, consultum omninò erit, id subiectum (Pestis enim tribus locis inuadit) priùs tolli & amoueri, in quo pestis vim & tyrannidem suam exserit. Talia sunt, *Sanguinis* nimia caliditas, & *morbi* omnes in corpore latentes. Ad isthæc subiecta amouenda, præseruatiuũ optimum & compendiosissimum est, senis singulis diebus præscriptæ superiùs potionis drachmam vnam cum vino aut similibus calidè ebibere, & in lecto strenuè sudare. Hæc potio præseruat sex diebus.

Præseruatio corporis in quo cõsistat.

Præseruatiua quæ optima.

Porrò qui continenter Myrrhâ vtitur, in ore masticatâ & deuoratâ, aut auellanæ nucis quantitate in vino epotâ diebus singulis sub auroram, tutus est: Radix etiam Tussilaginis drachma vna cum zinzibere manè ieiuno stomacho esitata, horis 24. præseruat. Et licèt quidem sub istorum præseruatiuorũ vsum pestis quendam interdum inuadat, facili tamẽ labore tutóque curatur. Qui balneis & sacrificationi assueti sunt, morem suum illum teneant: sed id fiat separatim extra plurium hominum congregationem.

Myrrha.

Rad. tussilaginis.

Mirum autem non est, eos, qui ægrorum curam habere & cum ipsis versari coguntur, ab ægrorum aëre & halitu infici. Id vt caueatur, ægrum inuisens thus ore masticet, & ægro in os indat radicem Magistrantiæ. Hoc modo radix & thus venenum nullum præualere patientur.

Thus.

Imperatoria.

Et præseruatiua quidem ista seniorũ sunt. Præseruatio autem iuniorum, infantum & similium ita institui debet. His cibus nullus offeratur, cui aliquid puluerataæ myrrhæ non admixtum sit. Nam infantibus & iunioribus myrrha plùs commodat, quàm adultis.

Sua etiam præseruatiua pro vulgo & plebe nota sunt: velut Allium ex aceto sæpe comestum de die. Item nuces, raphanus syluestris, ruta: aut haustus aceti rosati: aut pestis nulla recordatio vel imaginatio. Porro myrrha & theriaca cum vino sublimato mixtæ, & in septimanâ vnâ bis térue potæ.

Allium.

Nux.

Ruta.

Acetum rosatum.

Theriaca.

Multi etiam hoc morbo corripiuntur, quorum complexio & natura cum illo affinitatem non habet. Tales qui sunt, vt formido eorum tollatur, plùs roborari, quàm aliis tentari medicamentis poscunt. His præstantissimum ac optimum præseruatiuum est corallus rubeus tritus, & singulis duodecim horis drachma dimidia ex vino potus. Quod si tanta coralli copia suppeteret, vt eo vniuersi compotes fieri & hâc ratione vti possent: ne pars quidem hominum dimidia inficeretur. De præseruatiuis autem iam satis.

Corallus rub.

Coralli rub. laus.

Regimen quidem cibi, potus, aëris, & rerum aliarum etsi rectè ex consilio bono institutum non obsit: hæc tamen dicta palmaria & præcipua sunt secreta, quibus rectè adhibitis infectio haud dubiò euitari queat.

CAP. III.

De nonnullis morbis aliis cum peste coincidentibus.

FRequenter vsu venit, vt pestis tempore tres peregrini morbi alij inundent & concurrant: vt sunt vluscula sanguinea, phlegmones, & punctiones laterum. Hi quidem ipsa pestis minimè sunt: sed huius tempore tamen erumpunt ab influentiâ cœlesti suscitati, qui tamen aliàs per se quoque temporibus posteris erupturi erant. Quia ergò istiusmodi morbi ante constitutum suum tempus à peste singulariter promouentur, & ipsâ peste non magis contemnendi sunt, ideò cum illis ita procedetur.

Morbi cũ peste qui concurrant.

Qui latus vellicant, morbi: contra illos potio præscripta ministranda est. Sudore finito, vena illicò digiti pedis minimi in eodem latere secanda est, nec sanguis sistendus priùs, quàm in colorem tertium mutetur. Etsi verò morbus iste pestis minimè sit, qualis esse à multis censetur idem tamen nihilominùs pestis remediis subiectus est.

Cum vlcusculis sanguineis procedendum hoc modo est. Sume saphyrum, illum externo tumori in ambitu circumducito sensim, spatio quadrantis horæ. Ibi circulus apparebit niger. Hoc apparente desiste. Suppurabit tumor, & venenum omne extrahetur. Si saphyrus desit, crystallus, solis instar radians ita circumducendus est, & fiet idẽ, quod à saphyro. Etsi verò aut Phrenetis aut alius similis morbus concurreret, his tamen peculiariter nihil adhiberi debet. Hoc enim vno modo omnia tolluntur.

Saphyri vsus.

Crystallus saphyri succedaneum in peste.

Tertiò Phlegmonibus duo genera

remediorum conueniunt : Ardorem ingentem sopientia, & prunellam auertentia, quod fit prunellæ remedio priùs præscripto in curâ pestis. Remedium alterum expeditum est, quo vlcus maturatur & mala cætera inhibentur. Recipe prædictum Gummi Opopanacum cum oleo laterino permixtum: applica. Hoc Emplastrum expeditè maturat, & malum tollit.

Præter iam enumeratos alij cum peste rarò coincidunt. De quibus hâc causâ expressiùs dicere volui, vt omnia clariùs intelligerentur.

CAP. IV.

Quo pacto desperatiùs infecti peculiariter cognoscendi sint : quibus tamen ipsis etiam sua remedia decernenda & ministranda sunt in peste.

PRægnantes in nouilunio periculosè habent: Lunâ deficiente minùs.

Mulieribus deficiente Lunâ menstrua erumpentia plus mali portendunt, quàm Lunâ augescente fluentia.

Pestis si in suo signo corripiat, velut in Ariete, Tauro, Caput: in geminis, cancro, alas: in virgine, in scorpio inguina: in aquario & piscibus similiter: lethalior est, quàm si in aliis signis corripiat.

Si peregrini in Ariete, Geminis, Leone, Sagittario inficiuntur, periculosiùs habebunt.

Si rubicundi homines in Tauro, Leone, Capricorno incenduntur, peius est.

Si complexionis nigrioris inficiuntur, in librâ, sagittario, piscibus, periculosum est.

Si adultiores homines in plenilunio, piscibus, aquario inuaduntur, malum.

Si teneriores & infantes sub noctem morbo obruuntur, grauiùs laborabunt, quàm si de die inuadentur.

Qui interiùs putridi sunt, vix euadēt.

Qui sani & laudato sanguine præditi, ac bonis cibis potibúsque assueti in Leone, ariete & capricorno inficiuntur, grauiter decumbent.

Qui crassioris naturæ, cibis durioribus assueti corripiuntur, magis ex lateribus, quàm duobus locis reliquis periclitabuntur.

Iracundus Leo, Taurus & Sagittarius ominosus erit.

Sed quæ singulorum idonea & conuenientia remedia sunt, præter superius tradita, iam sequentur.

Prægnantium cura præter superiùs dicta perficietur potu vini rubri, in quo chalybs extinctus est. Alium potum nō bibet. Manui quoque indet lapidem Hæmaticum, quem subinde mutabunt, & ab vnâ manu in alteram transferent. Id diutissimè continuabunt, & superiùs recensitas Medicinas non negliget. In vinum chalybeatum corallum quoque iniiciet, & de eo bibent. Vitabunt omnes cibos carneos.

Fœminæ quæ menstruorum fluentium tempore corripiuntur, sumant, plantaginem maiorem cum radicibus, cum aquâ rosarum permisceant, & ter de eâ potent, semper octonis horis interiectis. Sic malum declinabunt.

Qui in signis aduersis inuaduntur, his illicò succurrendum impositione bufonum resiccatorum.

Reliquis in genere vniuersis auxilium præstabitur sequente puluere descripto, qui singulariter etiam Epilepticis salutaris est.

Sæpe etiam oppilationes seu obstructiones corporis coincidunt : id quod neminem terrere debet : nec etiam clysteres aut purgationes adhibendæ sunt. Saltem bibatur de senâ, & balani in dantur ex sapone, aut vitellis ouorum cum sale mixtim in panniculum conceptis.

Puluis contra morbum puerilem seu Epilepsiam.

℞. *Corallorum rubeorum tritorum* ʒij.
Acuminis cornu ceruini vsti ʒj.
Oss. de corde cerui ℥j.
Eboris vsti ʒj.
Aq. destill. Lilij conuallij cochlearia duo plena. Misceantur omnia & si morbus sentiatur, ter de hoc bibat æger, singulis horis semel.

De Cibo ac Potu.

ÆGris his nullæ carnes præbeantur, nulla oua, ac nulla frixa, nulli pisces: sed tantùm post potum priorem iuscula ex aquâ cum aceto rosaceo mixta, aut si quid simile de hordeo parari queat. Nec tentandum, cibis hìc quicquam moliri. Cibi enim cum medicinâ nulla conuenientia est. Nec is quicquam etiam prodesse potest. Satiúsque est, aduersum & fastiditum quid ministrare, quàm quod æger appetat.

Quoad potum, vtilissima est aqua hordeata. Cæteri omnes vitentur. Prodest tamen etiam ad situm aqua veronicæ aut cardui Mariæ pro aquâ hordei aut potibus aliis ministrata.

Conclusio

Conclusio.

Sic ergò, Domini prudentissimi & literatissimi, quod consilium de peste longâ diuturnâque experientiâ probatum & stabilitum, omissis nugis breui hoc libello complexus sum: id vestro nomini & honori in commodum ac emolumentum vniuersi populi dedicare & conscribere volui. Quòd si quis fortè sit, qui ex præscriptis remediis ægrorum curam agere decreuit: is me conueniat, & pleniorem institutionem, quam vltrò defero, audiat. Et licèt præsens quidem dies exquisitiorem remediorum rationem nondum exposcat: metui tamen etiam futurorum prouidendum est. Spero autem me vobis hoc meo studio non leuiter gratificatum esse: adeoq; vos omnes & singulos mihi beneuolos ac fauentes polliceor. Datum Sterzingæ.

PHILIPPI THEOPHRASTI PARACELSI DE PESTE ET HVIVS ACCIDENTIBVS LIBRI DVO.

AD LECTOREM. DOCTOR THEOPHRASTVS.

E peste multa quidem, Lector beneuole, à priscis seculis vel ante 4000. annos tradita, tibi haud dubiò ad manus peruenerunt. Quòd verò descriptio vera & genuina, adeòque fundamentalis ipsius rei explicatio, prout decuit, à nullo adhuc tradita sit; id nimis verè in propatulo est, ac idem præpostera cura, & Regimen inordinatum, ac ipsa tùm præseruatio tum curatio inartificialis abundè satis testantur. Isti ergò omnes libri, liberrimo meo discursui de hâc materiâ minimè obstabunt. Et licèt quidem super hoc fundamentum doctrinam suam quamplurimi exstruxerint: id tamen pura puta arena est, procellarum incumbentium tempore minimè constans & durabilis futura. Quicunque verò vel deinceps primùm prodituri libri, super idem fundamentum conditi sunt, nec ad basin hanc sequentem sese accommodant: hi vniuersi ægris infrugiferi, futuri sunt. Tecum enim ipse reputa, Lector, quot & quàm immaturi libri, Tractatúsque & Processus per spurios istos tam priorum quam instantium temporum Medicos editi hactenus & dispersi sint, quorum principium vniuersum ab insomniis & imaginatione fatuâ constitutum est: cui posteà, qui se Magistros, Doctores, adeoque Medicinæ Deos iactant, inutilem suam & commentitiam experientiam assuerunt, vt ars, ceu certa, ex fundamentis stabilita, sibi & principiis consentiens, populo passim omni diuenderetur, & nugandi licentia ipsis deinde certior & vberior pateret. Tu verò Lector, præfationem meam hac longiùs ab origine diducentem, iniquo animo minimè feres. Nec enim ista tam manifesta illorum impostura dissimulanda est, quâ efferati meam hanc (sat scio) quoque Theoricam & practicam suggillare minimè subuerebuntur. Nam despicere & criminari omnia, ea vna illorum ars est. Quòd si verò tu ipse, Lector, tuo ipsius iudicio & conscientiæ singula expendenda adhibeas: clarè videbis, quotnam & quàm fœdis imposturis polluti libri, Rogerij, Bartobaliæ, Guidonis, Landfranci, Theodorici & similium, ad nos penetrârint. Quantò autem magis libri de peste editi impostorij erunt, cùm, qui morborum leuiorum ac quotidianorum tractationem habent, tam longè à fundamento vero absint? Si hi in generatione & curâ morborum cognoscendâ inutiles existunt: quantò magis steriles & aridi erunt illi, qui pestis morbi grauissimi, considerationem & curam pollicentur. Idem similiter faciunt etiam Rasores & Balneatores, qui fastu inflati, magni seipsos faciunt, adeòque sine omni maculâ esse censent, cùm tamen in omnibus suis consiliis, administrationibusq; nec fundamentum, nec scientiam, nec vllam experientiam prodant ac exhibeant. In rerum verò naturalium viribus, quas solas apud Medicum æger quæritat, explicandis, toti nudi, imò stipites sunt. Vsque adeò ergò ambitio & audacia ipsorum inualuit, vt iam sine omni pudore non hunc saltem aut illum, sed omnes quoque morbos describere & curare audeant. Quis verò vspiam est, qui indicare non possit, quòd ex ipsâ veritate, ac certâ artis comprehensione, quæ in longè profundioribus

ac exquisitioribus metis versatur, ista talia minimè machinentur, sed ex merâ potius ignorantiâ, opinione & confidentiâ? Dolendum sanè est, somnia ipsorum tanti passim fieri: ad quæ tamen ipsi quoque Doctores supinè conniuent. Adeóq; hinc colligere licet, ipsos vulgaribus tonsoribus ac balneatoribus multò rudiores & inscitiores existere. Et quis istorum complicum alteri festucam ex oculo euellere ausit? Sic ergò meritò illis pediculorum captatoribus triumphus cum pice sutoriâ, vngulis equorum & similibus decernitur. Sic ipsis quoq; Doctoribus, in pulueribus sudoriferis, in potionibus, in venæsectionibus, palma iure porrigitur. Quanquàm hæc in contemptum adduci temerè non debeant. Magnus enim eorum fauor: sed meritum tenue. Victoria autem summa de ipsis triumphus iste est, quòd Medicinæ Creator in signa & opera Medicinam omnem disposuerit. Voluntas enim & opus tantùm Medicum dat. Opera autem illis nimis verè deficiunt. Cur ergò loqui & declamare liceat ipsis de causis & modo regiminis, consilij ac curationis, cùm tamen & per se & retrò vsque ad primum suum præceptorem scientiæ medicæ toti cassi, steriles, inanes, & vacui existant? Præsidij hîc aliquid & adminiculi conquirent ab Apolline, Machaone, Hippocrate &c. qui in Coo & regionibus aliis admiranda opera designârint. Sed quid, si talia ego pro Legendis (vt vocant) habeam vel non habeam? Esto tamen ita: designârint illi miracula. Quis interim credat, ista Arcana & Magnalia, per quæ tanta confecerint, ab ipsis conscripta, & ad nos postliminio per manus tradita peruenisse? Scripta illarum, quæ nos accepimus, sermones meri sunt, arte non admodum multâ prægnantes. Quis ergo pedem in illis defigat? Taceo quòd Auicenna & Galenus nugatores & Logodædali sint. Et Galenus cumprimis Rhetor, Asiaticæ suæ luxuriei vela nunquam strinxit ac colligit. Sic ergò, Lector, per hunc introitum te admonitum velim, ne iugo hactenus commemorato per quandam fors imprudentiam credulum collum submittas. Idq; tibi semper ante oculos ac mentem versetur, quòd Medicus sine signis & operibus nullus aut consistere, aut durabile nomen parare sibi queat. Opera autem sunt illa, ad quæ te iam induco. Suauiter & blandè arridere ægris, opus non est, est dolus. Quamquam facilè mihi persuaderi possit, quòd, cùm Medicina iam omnis in blandiloquentiam conuersa sit, eadem tibi quoque non admodum aduersa sit ac displiceat. Si ergò pro arte nugas & nænias censueris: me hic haud dubiò nunquam secuturus es. Interim non iniustè de his omnibus tibi serius adhortator sum. Deus etenim ipse per opera magnifit: ac idem ex terrâ Medicinam creauit. Non verò eam creauit spiritum, sed in materiam corpoream abstrusit & recondit. Opera ergo manuum testabuntur de veritate oris. Super hoc sequens meum institutum fundatum est. Hæc ergò lege & relege, nec te laboris illius pigeat. Moueat te magnitudo morbi (qui negligi se non patitur.) vt veritatem sequaris, non nugas. Ideò æquum etiam iudicem agito. Datum Nordlingæ.

Auicēna & Galenus nugatores.

LIBER PRIMVS
THEOPHRASTI HOHENHEIMII,
VTRIVSQVE MEDICINÆ DOCTORIS.
De Peste & eius accidentibus.
CAPVT PRIMVM.

CVm in Medicinâ aliud nihil compertum habeamus, quàm quòd informatrix Natura nos docuit: operæ pretium est, nos post Deum eam cumprimis amare & consulere. Quid enim maius & sanctius est, quàm post Deum amare & colere eos, qui nos bonis præceptis informant? Cùm ergò non homo, sed elingues & mutæ creaturæ Medicum gignant: sciendum vobis est, Medicinam duplicem esse, aut ex duobus constare: ex Lumine Naturæ; & ex Fragmentis, quæ velut micæ infra mensam cadunt. Vtriusque Medici cognoscendi discrimen in hoc positum est. Qui secundùm Lumen Naturæ operatur, is abundat in vtrâque Philosophiâ, cœli nimirùm & terræ. Is quàm ingenti scientiâ præditus sit, ex eo colligi facilè potest, quod ipsi nec vita, nec valetudo, nec morbus, nec mors abscondita sint. Quantopere verò pars altera manca sit, hinc censé. Experimenta illi prompta & parata habent: deficiunt verò illis morbi, qui experimentis ipsorum conueniant: hoc est, artem sibi promptam esse

Medicina duplex.

Med. naturalis qualis sit.

Fragmentarius medicus qualis.

esse censent, modò conuenientes morbi offerantur. Quæ verò ista ars est, quæ diffluit & vanescit priùs, quàm requisitus morbus accedat? Non ergò illi Medici sunt, sed experimentatores. Contrà autem cum Medicinâ ita comparatũ est: Quoties morbus, toties contra eum, prompta ars seu Medicina. Morbum si nouisti, nouisti etiam artem. Morbum autem & artem si non nouisti, quàm facilè decipi poteris! Hinc sequitur, de morbo primùm dicendum & docendum esse: posteà de arte seu remedio, morbo debito. Ita hæc in duos libros distributa sunt. Et nisi ipsa natura hoc indicio nos doceret: morbi certè vniuersi nobis abditi forent. Sic hîc in peste per lumen naturę eadem nos docet ex loco, quem illa occupauit, quæ ipsius origo & causa sit. Et si locum hunc non nouimus, aut intelligimus, vanum & frustraneum erit omne quod tentabimus. Pestis autem loca tria sunt: Regio scilicet *Aurium*, *Alarum, Inguinum.* Hæc antequam declarare pergam, spondeo, me in viâ ipsius naturę perstiturum. Sequitur ergò, minimè liquere, quòd pestis sit morbus, aut infectio vel cerebri, vel hepatis, vel splenis, vel cordis, vel membrorum his similium. Communis est opinio quæ dudum inualuit, pestem post aures ex cerebro ortam esse: quæ sub alis, ex corde, quæ sub inguinibus, ex hepate vel splene. Is error grandis est. Nam si ægritudo istorum membrorum pestis esset, vt censent illi, quî quæso fieret, de his silere vrinam, quæ tamen istarum partiũ morbos minimè celare potest? Hoc enim euincunt regulæ de vrinâ conditæ, quæ omnes morbos ad summum venantur & inquirunt. Tum & harum partium ea à naturâ constitutio est, vt si infectio seu pestis illas occuparet, multa alia signa & indicia eędem exhibituræ essent. Eodem modo vos quoque istorum membrorum *Minutiones* imperatis, & tamen in emisso sanguine vitium nullum deprehenditis. Nec enim dici potest, eas vel vtiles, vel inutiles esse, cùm similiter vt sanis illæ cadant vel benè, vel malè. Indicandum adhuc vnum est. Considerate vos ipsi naturam cerebri & naturam cordis, & videte quantis à se inuicem interuallis distent, nimirùm vt album & nigrum. Hoc tamen non spectato, vos medicinam vestram adhibetis, quę nihil nisi mortem arcessere possit. Si medicina cerebro prodesset, & eius pestem

Pestis locus ipsius ortum indicat. Loca pestis tria.

Pestis nõ est morbus partiũ principum.

Vrina & sanguis peste bona.

Cerebrũ & cor valde distant.

expugnaret, deberet tollere seu iugulare pestem cordis, tanto interuallo duæ illæ pestes distant. Similiter intelligite etiam de hepate & splene. Quòd si dicas: pestem vnicam esse, quocunque loco sit, adeóque vnam medicinam omnibus prodesse, nec opus esse, vt ad particularia, aut specifica respicias: scias hoc in Medicinâ locum non inuenire. Nam opus est, vt corpus infectum, & infectionem Medicam consideres, non secus ac vulnera, quæ omninò requirunt cognitionem suæ sedis, ex quâ infectio & infectio Medica dignoscatur. Ideò pestis illis membris non attribuitur. Cerebrũ enim non expurgatur per aures, nec cor per alas, nec hepar ac lien per inguina. Talia enim Anatomia minimè concedit. Tum & pestis morbus non est superfluitatis, nec est humor, nec est infectio, sed est intoxicatio, ex quâ Apostemata oriuntur, sine quâ intoxicatione Apostemata nulla gigni queunt. Et hîc artis rhombus situs est. Eodem modo vos quoque dicere soletis: caueant sibi iam cholerici: iam infectio sanguineos tanget: Melancholici vix euadent: item phlegmatici grauiter inficientur. Quid hæc talia verò ad Medicum, quæ à Medicis posita non sunt? Nam si de correptione & insultu pestis dicere velimus: certè scientiam nullam habemus certiorem, quâ dicamus, *tu tibi caue: tu te præserua, tu fuge*, quàm qualem de fulgure seu fulmine tenemus. Illud in superiore cœlo gigni, hoc compertum habemus. Nouimus hoc quoque, ipsum deorsum ruiturum. Scimus etiam robur ipsius vibrationis. Insuper hoc quoque persuasũ habemus, quòd omne, in quod incidit, frangat & exurat: quò tamen certò irruiturum id sit, id penitus ignoramus. Ideò ex ipsâ vibratione seu iactu dignoscere minimè possumus, qualenam genus, quas complexiones, quas vrbes & domos seorsim feriturum id sit, nisi id casu prædicatur fortuitò. Ideò de hisce loqui nobis integrum minimè est: vt quæ lumini Naturæ aduersentur. Et si fors Philosophus quispiam Astronomicus prædicere velit, vt sibi caueant Saturnini, Martiales, &c. id temerarium est. Nulli enim vnquam mortalium proditum est, quis Saturnius aut Martialis in terrâ sit iste, in quem velut in scopum superius astrum collimet. Hi sermones vniuersi ab imaginariâ experientiâ profluxerunt. Adeóque consultum & salu-

Cerebrũ non euacuatur per aures. Cor non per Alas. Hepar non per inguina.

tare iudico, huiusmodi vanitates & errores, hactenus pro fundamentis habitos, exscindi amouerique, vt nimirum ipsa naturæ lux in suis operibus nullo offendiculo interuertatur & turbetur.

CAP. II.

Quia hactenus demonstratum est, quòd opus sit, Medicum scientiam ac artem suam ex indicio naturæ desumere: ideò liquet, *Locum* ipsum morbi Medicum in suam regionem illicere & ducere, nec aliam vllam corporis partē, præter illam, proponendam aut inspiciendam esse. Sic ergò extra regionem illam longiùs nihil conquirendum est, sed quâ ratione vulneris locus in se & Theoricam & Practicam, & posteà sua etiam accidentia exhibet: sic modo planè simili pestis quoque intelligenda est. Pestis enim vulnus est, à superioribus inflictum, quod in nullâ re à vulnere, ab hominibus inflicto diuersum est. Vná enim eandémque Theoricam, vnam eandémque praxin vnius methodi habent, & separantur solâ operatione & simplicibus, quod discrimen ab eo dimanat: quòd ictus alius sit superiorum, alius hominum. Iam si pestis à Medico vulnus nominandum est: vtriusque quoque comparatio attendenda videtur. Poscunt enim vtraque, vt loci proprietas cognoscatur. Vna enim Medicina est, quæ vulnus sanat: sic vna etiam est, quę pestem sanat. Sed hîc tale quiddam occurrit; vulnus hoc, illud, videtis, mortale esse. Huius quæ alia causa est, quàm locus, qui principio seu radici vitæ proximus est? Huc spectat Medicina altera, quæ Balsamo potior sit. Sic in peste quoque accidens locale incidit. Iam videtis vicissim, multa coincidere, inflammationem, febres, paroxysmos, delirium, spasmum, fluens menstruum, chronicum calorem, interdum obstructionem, diarrhœam, &c. Hæc omnia vulneris sunt accidentia, & præter hæc plura alia. Et quæ hîc accidentia sunt: eadem etiam accidentia pestis sunt. Ex quo sequitur, debere Physicum physicam suam artem chirurgicè exercere. Qui inflammationem à vulnere tollit, chirurgicè agit. Iā autem cura duplex est: chirurgicalis & physicalis. Ex quo concludo, quòd physicus chirurgicalis sit Medicus & chirurgus pestis, & non spurius chirurgus.

Locus morbi.

Theoricam & Practicā docet.

Vulneris & pestis similitudo.

Locus vulnus lethale facit.

Vulneris accidentia quæ.

Sed his omissis, isto exemplo vos de practicâ instituendâ commonitos volo. Quamuis autem de curâ hîc non tractē: hoc tamen exemplum, inducitur ad sequens meum institutum planiùs declarandum ac intelligendum. Iam in hoc capitulo hoc vrgeo; vulnus scilicet probandum, & loci cognitionem comparandam esse, ita, vt pestis in loco alio nullo oriatur, quàm quo dictum est. Hoc vt demonstrem, tale exemplum proponam. Cognouistis etiam ex aliis conscriptis libris, quòd Magna creatura sit parens Microcosmi. Hinc sequitur: Quatuor partes sunt in magnâ creaturâ. Ergò quatuor etiam partes in Microcosmo sunt. Insuper scitote, quodlibet simile comprehendere suum simile, non diuersum. Hæc Anatomia est, medico omninò scienda, vt Microcosmum & magnam creaturam inter se comparare queat. Iam tres hæ partes spectandæ nō sunt: sed quarta tamen, est portio partis cœli, hoc est, iuxta aures, alas, & inguina. Ideò cœlum partem suam corripit. Et sicut in cœlo parentes varii sūt: ita variæ quoque partes corripiuntur, quarum numerum comprehendere minimè possumus. De hoc id noscite, quòd parens Microcosmi in varias intoxicationes se diuidat. Sed agitur hîc de exēplo explicando & intelligendo, in quo solus locus comprehenditur, cùm tamē confine & locus res vna sint, hoc est, vnū corpus Physicum. Quasi diceret aliquis: vulnus infligitur, vbi gladius ferit, hoc ita se habet. Superiora autem arma feriunt hoc, quod ipsorum subiectum est: velut fulmen, si ferit, nihil adurit nisi lignum. Lignum enim subiectum est ignis. Saxa nullum damnum sentiunt. Eemplum autem ita intelligendum est, vt Microcosmus in partes magnæ creaturæ deducatur. Tu verò hoc non æstima, quòd Microcosmus caro sit: sed hoc intuere quod Globulus terræ suas partes habeat: & tamen terra vnica sit. Similiter se quoque Microcosmus habet. Hoc iam exemplum accipite. De cœlo decidens imber, nec in saxis, nec in arena, nec in ligno quicquam operatur, sed in sola terra operatur. In terram vim suam transfundit, illam subit, eius proprietatem induit, & in eâ gramen fit: sic de homine etiam intelligitur, impressiones illas non recipi, nisi præstò subiectum idoneum sit. Nec hîc diuersum fit ab eo, ac si quis cataphractus sit, & feriatur eo loco, quo nudus erat. Sic enim totum corpus loricatum est aduersus impressionem pestiferam: nisi quod tria illa

Macrocosmus parens Microcosmi.

Simile in simile agit.

Actio requirit subiectū habile.

Imber in solâ terrâ fit gramen.

Loca tria quę in corpore nuda.

illa loca nuda & aperta sint. Ibi enim morbus locum nudum illum manifestat, ex qua manifestatione nos causā & sicarium cognoscere debemus. Et sicut vulnus forinsecus infertur: ita etiam infectio pestis, cuius vis per cutem ad cerebrum vsque aut ipsum cor penetrat. Quam pertusionem posteà sequitur repentina mors, maior vel minor morbus, sicut vulnus quoque aliud alio grandius est.

CAP. III.

QVia ergò causa ac inflictor morbi alius nullus deprehenditur, quàm cœlum: ante omnia iam intelligi debet, quomodo cœlum ad nos perueniat. Alia enim conuentio seu coniunctio planetarum & corporum nostrorum est infirmandorum, quàm quæ dicta est de pluuiâ & terrâ. Quanquam in hoc similitudo sit, quòd, sicut imber ex rebus inuisibilibus oritur, & fit visibilis; sic arma quoque cœli, nos vulnerantia, inuisibilia sint, in corpus tamen penetrent veluti pluuia vel imber, non tamen extrinsecus, sed intrinsecus in Microcosmo, ita vt hæc impressio non aliter ac prior intelligenda sit. Si illa locum ferit periculosum, periculosa & mortalis ipsa quoque fit. Hoc verò caput isto tantùm fine induco, vt scientiam certam capiamus introitus seu ingressus cœli in corpora nostra. Itaque rem hoc modo censete. Microcosmus ex quatuor partibus magnæ creaturæ factus est non secus ac filius à patre. Ideò patris proprietates filius quoque retinet. Hanc similitudinem homo quoque cum magnâ creaturâ habet. Filius & pater diuisi sunt, & duas personas constituunt. Æquè etiam homo ac cœlum capita duo, hoc est, duos sensus constituunt. Quod propter sequentem declarationem ita adducitur. Sic ergò cœlum in naturali cõiunctione cum homine consistit, ita vt homo ac cœlum vnius naturæ sint, solo sensu differentes. Calor solis in naturâ microcosmi nihil mutat: nihil etiam mutat eiusdem frigus. Pestis enim origo non ex naturalibus humoribus producitur; nec elicitur ex eo naturali, quod in cœlo & homine inest. Hydrops quidem ac febres ex causis naturalibus, veluti ex immoderatione cibi potúsque, quæ origo naturalis est, progigni queunt: velut & alii morbi, qui in quatuor partibus Microcosmi generari queunt, naturaliter in ipsâ naturâ oriuntur & habitant. Sed eadem tamen in peste ratio minimè est. Nec enim hîc concordantia naturalis coniunctionis est. Vnde concluditur, hîc naturaliter nihil incedere eo modo, quasi sanguis infectus esset, respiciendo ad patrem & filium, sicut persæpe aliàs accidit, filium patris morbos hæreditariò suscipere. Nos autem hunc morbum hæreditario non suscipimus à primo nostro patre, magnâ creaturâ: nec is etiã oritur ex naturali influentiâ, veluti si quis Medic⁹ diceret, putridus aër putrida corpora facit multis morbis obnoxia.

Homo filius Macrocosmi.

Pestis ortus non ex naturali.

Hydrops febris, morbi naturales, non pestis.

Notum vobis satis est, quid fortis imaginatio possit ac faciat: quæ principium est magicæ omnis actionis. Compertum etiam habetis, quid virtutis aut efficaciæ lateat in characteribus & similibus. Istorum tamen, vt dictum est, origo naturalis non est: & tamen vim habent inferendi contracturam, &c. & morbos alios, quos minimè antea concitârunt, sanandi. Simile iudicium faciendum etiam de origine pestis. Hæc omnia eò ita diducuntur, ne incautè dicatur, Saturnum ægrum esse, ac ob id ægros fore ipsius etiam filios: aut Iouem fortem ac validum esse: ac tales necessariò eius quoque filios fieri. Quin hoc potius dicendum est: cœlum sanum est; per hoc tamen filij ipsius grauiter læduntur. Idem de forti imaginatione quoque intelligi debet. Nec enim iste morbus hîc aliter secundùm originem suam cognoscitur, quàm sicut cognoscitur, vnum ab altero lædi sine prehensione & contactu, hoc est, contactu corporali, cum tamen terminatio corporalis existat. Medicis vobis ex animo Magica nunquam elabatur. Nec id vos moueat, quòd eius in suis commentariis veteres auctores mentionem non faciant. Vniuersæ enim Cabalisticæ artis, quæ pars Magię est, per quam magna & admiranda opera Apollinis facta sunt, mentio nusquam fit. Ideò humores eorũ sperni decet, quia morbus iste modo naturali non infligitur. Alia res est describere morbos naturales, alia, res supernaturales, ex quo genere pestis est. Nam vbiuis hæc similitudo tenenda est, vt ipsam naturę attribuatis illi, quam nos supernaturalem vocare possimus, veluti si quis alterum magicè cogat, incitet, sanet, lædat. Hæc enim origo est, cui pestis comparanda videtur.

Imaginatio est principium omnis actionis Magicæ.

Magica medico non temnenda.

Cabalistica pars Magiæ.

Apollinis opera vnde facta.

Natura supernaturalis quæ.

CAP. IV.

VIm nouisse magnam, ac eidem potentiam etiam assignare singularẽ

cogimini

cogimini, quòd, ficut ira, quæ vincit dominum ſuum, ſanitatem eius lædit, ſic eandem lędere quoque poſſit alius, qui id ſatagit ac cogitat. Ex ipſo homine nihil egreditur contra hominem alium, niſi id operetur per *Medium* iſtorum duorum. Qui *Medium* inter ſe & hoſtem ſuum tangere vel ferire poteſt, is hoſtem ſuum pro deſiderio omni vincit, etiam ſine gladio. Ex homine operatio abit in influentiam. Et hâc procedit impreſſio, prout *Medium* tactum eſt. In hoc ordine peſtis manet. Omnis enim noſter liuor, inuidia, odium, ira, libidóque retrò aſcendit ad ſuperiora magnalia, in quibus generatio ſita eſt. Videtis, qua ratione filius patrem irritare ac commouere poſſit. Ea ira aut in patre erum- pit, aut in filio. Pater ſi iram non coquit, effundit illam in filium. Eodem modo ſciendum eſt, ſupernaturales quoque morbos radices agere. In cœlo peſtis nulla vnquam fuit: ſed ſupernaturales morbi omnes in & ex nobis oriuntur, adeóque inefficaces adhuc penetrant in cœlum: in eo generantur, & ex ipſo denuò in nos recidunt.

Medium in arte Magicâ requiſitum.

Affectus humani quid in ſupernis gignant.

Supernaturales morbi vt ex nobis in cœlo fiant.

Vt hęc faciliùs intelligatis, notate vim Aſtronomiæ, quæ peſtes incubituras vaticinatur. Vndè id auguratur? Ex hoc ſolo, quòd cœlum ab hominibus infectum ſit. Hanc infectionem videt quidem Aſtronomus: ipſum tamen infectionis origo latet. Illa enim à terrâ conſcendit in cœlum. Hâc ratione *Ioannes de Monte Regio* inſultum luis Gallicæ prædixit. Lues enim hæc principiò in homine orta, poſteà in cœlo præparata, tandem ſuper Microcoſmum effuſa eſt. Ex hâc præparatione ille vaticinatus eſt. Similiter hîc etiam de peſte notate. Homo, qui æger decumbit: naturaliter de ipſo mors prædici poteſt. Quod ante inſultum morbi fieri minime poterat. Sic omnia fiunt per *Medium*, ſine quo homo ſcientiam naturalem non habet. Ideò hinc patet, aſtris nullam poteſtatem aſſcribi poſſe: cùm in iſtiuſmodi rebus ſaltem *Medium* ſint. Niſi enim noſmet per imaginationem aſtra ipſa inficeremus, impreſſiones in nos etiam nullæ decumberent. Nam eodem modo, ſi filius patrem non irritat, eum placidum ac mitem habet. Si verò ipſum commouet, Medium ex ipſo facit, quod filio id infligit, quod ipſe in Medium impreſſit. Nec hîc vlla alia ratio aut veritas eſt, quã quòd cœlum magnę creaturæ noſter parens, noſque ex eo nati ſimus. Ideò magica incantatio ex nobis in ipſum procedit, & ex ipſo in nos redit. Adeóque magicus intellectus lumen eſt, ex quo fundamentum omne ſupernaturalium morborum declaratur: extra quem intellectum Medici in deſcriptione peſtis euidenter & enormiter errant. Fundamentum autem id aliud eſt, ex quo Prophetæ vaticinãtur, ab Aſtronomis ſeparatũ. Vt, ſi ãte infectionẽ Medii Propheta prædicat venturam peſtẽ eſſe, idem id eſt ac ſi diceret, vos patrem veſtrum offendetis; hoc eſt, vos in terris habitantes homines libidine veſtrâ aſtra inficietis: aſtra autem vobis peſtem immittẽt; hoc eſt, immitent vobis morbum illum, quẽ vos in cœlo genuiſtis. Vnde patet, nobis aliud cogitandum nihil eſſe, quàm quòd nos homines ferulæ parentis noſtri reſeruati ſimus. Nam Deus ex magnâ quidem creaturâ nos homines fecit: ſed tamen in parente iſto tales conſtituit, vt in ipſo nobis emoriendum ſit. Si iam ex parente noſtro morbum aſſciſcimus: ex eodem ipſos quoque morbos adipiſcamur neceſſe eſt. Morbis enim mors plus eſt. Si rerum euentus ipſe comprobat, quòd patre noſtro carere non poſſimus, nec per Deum ab ipſo exempti ſimus: quod idem parens ſupernaturalis quoque pœnæ poteſtatem in filium acceperit ſciendum eſt. Quia enim mortis cauſâ ab ipſo nedum liberati ſumus: nec ferulæ ipſius exempti erimus. Plagas ferulæ videmus ipſi. Cauſa verò in nobis orta, ad cœlum contendit, & indè in nos iterum deuoluitur. Sic ergò duplices morbi ſunt, nobis hereditariò ferendi ratione ſanguinis, & ratione ferulæ.

Aſtronomus vnde auguretur.

Ioannes Regiomõtanus prędixit luẽ Gallicam

Per Medium omnia fiunt.

Macrocoſmus parens hominis

Magia ſupernaturales morbos declarat.

Mors morbis plus eſt.

Morbi duplices Sãguinis Ferulæ.

CAP. V.

CVm partes Microcoſmi omnes mineralia ſint: ideò quoad morborum cauſas inueniẽdas, ſcitote, mineralia illa eſſe, quæ in materiã peſtis abeant. Vnde fit, vt infectiones omnes mineraliter terminentur. Iam ſi mineralia ipſa materia ſunt: cauſa etiam huius morbi erit, concepta & genita eo loco, quo ſuperius dictum eſt. Cùm autem Mineralia plura exiſtant: ſciendum eſt, materiam peccantem nihil eſſe aliud, quàm ſulphur. Nam in tribus conſiſtunt omnia corpora. Illorum medium eſt ſulphur, quod ſine vllâ contradictione ſtabilitum manebit. Hoc ſaltem vobis ambiguum ac obſcurum erit, quâ ratione ſulphur talis materia fiat. Quid *Mars* eſt aliud, quàm ſulphuris

Mineralia Microcoſmi ſunt materia morborum.

Sulphur materia pestis.

sulphuris spiritus? Iam ergò momentum in hoc positum est,an spiritus corporalis fieri possit, quod in solo supernaturali morbo fit. Oportet enim spiritum fieri corporeum. Spiritus tamen manet vsque ad locum suum. Loca autem tria illa sunt, de quibus superiùs diximus.Spiritus hic similis est calori, à sole defluẽti, & per Medium incendenti. Corpus est res, quæ incenditur: Corpus quod accendit, est sulphur: Sulphur quod ardere facit, est Mars. Ita non vnum sulphur,sed multa partium firmamenti sũt. Et licet vnum sit corpus quod accendatur:id tamen Medico curandum non est. Quid enim est Materia peccans nisi solum sulphur? Et cum sulphur habeat Saturnus, habeat Luna & similiter cæterę principes partes corporis: hinc fit, vt multæ materiæ peccantes constituantur. In sulphure sita est sanatio ab eodem etiam pacatór Mars. Nam quid virtutis habet chalybs ictu iam facto? In sulphure situm est malum, quod auerti debet. Si ergò Mars chalybs sulphuris est & sulphur pestis: iam ex his distributio inuenietur. In genere ergò ac summâ, sulphura tria deprehenduntur. Inguina enim tenent *Antimonium*,pectoralia *Arsenicum*, aures *Marcasitam*. Hæc nimirùm sunt illa materia, medico apprimè cognoscenda. Hæc enim pestis est. Si quis a scorpione læderetur seu pungeretur, quis quæso diceret aliud, quàm duo hic venena esse: Extra vnum ipse scorpio: Intra vnum, spiritus scorpionis. Huic opus est Medicinam non exteriorẽ applicari. Quod hoc instituto propono, vt Medicinam adhibeatis tantùm propter mortificationem spiritus scorpionis. Eadem hic quoque ratio esse debet genera sulphurea cognoscendi, vt nimirùm ipsum sulphur exstinguatur,& morbus supernaturalis in eo curetur, nec consideretur ipsum corpus loci, hoc est, venæ, nerui, caro, &c. Nam hæc ipsa pestis non sunt. Iam autem incensio Martis est ira magnæ creaturæ. Quî verò sulphur isto loco pestis fit: id hâc viâ cognosce. Licèt id signa quidem satis demonstrent, indicium tamen, insuper aliud quoque præsto est, maius & potentius, quò cætera communia signa probâtur. Id huiusmodi est. Nouistis *sudorem* in corpore duplicem: manantem per *poros*, & fluentem per *Emunctoria*. Qui per poros emanat, partem is firmamenti nihil attinet. Qui vero ex emunctoriis (velut in tribus dictis locis) manat, is sudor est sulphuris, quod pestis existit. Iam partes minerales in quolibet membro ęqualiter distributæ sunt:hoc autem loco subiectum vnicum est. Causa autẽ, cur incensio ea nihil aliud nisi pestem gignat, eadem est, quę in Basilisco. Is ex tincturâ excellenti generantur, contra & supra ipsam Naturam. Matre enim caret. Ita si sulphur incendatur, nec tamen mater desit: tunc nihil nisi febres generantur. Si verò mater desit,& pater solus generet: iam sulphur mutatur in pestem, sicut vitellus, à patre natus, Basiliscus fit. Venena quę sine matre generãtur, per omnia corpora penetrãt, sine contactu. Visus Basilisci interficit:ita & visus Martis. Et sicut visus alter operatur materialiter: sic æquè operatur etiã spirit⁹ Martis. Et sicut vis Basilisci peculiaris est à venenatis naturis omnibus diuersa: sic aliud ac diuersum quoq; fit venenum per Martẽ in peste. Et hinc nimirùm tãtæ difficultates in scribendo exortæ sunt iis auctoribus, qui de peste commentari subierunt, quod scilicèt generationis Basilisci ignari fuerunt. Alium autem oportuerat esse hominem Microcosmum, nec generationem eius eum hac conuenire. Adeóque homo concedere cogitur, si Mars Basiliscum cœli generet in vitello suo, qui sulphur est, iuxta processum Magicum, quòd hoc, quod ferit & videt, pestis ipsa sit. Quò enim oculi conuertuntur, eò spectant. Contuitus iste quem assequitur, is ictum concipit sentitque. Felix autem est, & illæsus manet, qui oculis se istis subducit.

Sulphuris varia genera.

Sulphur principalia tria sunt &c.

Sudor duplex.

Pororũ & Emũctoriorũ.

Basiliscus sine matre nascitur, ex vitello patris.

Basilisci & pestis collatio.

CAP. VI.

Quæ pestis signa.

QVoniam signa omnem morbum manifestant produntque: scito, huius quoque morbi signa cognitu facilia esse. Quid enim est, quod Basilisco similiter prodatur? Primum signum est, mutatio animi, cum impressis & concurrentibus signis publicis. Si horum signorum duo concurrunt: scito Basiliscum feriisse. Postea incipit Transmutatio, hoc est, veneni vis & proprietas erumpit ad Apostemata suscitanda, quæ non solùm foris conspicua sunt, sed intus etiam inaspectabilia similiter operantur. His principium huius ictus seu inflictus satis cognoscitur. Cum ergò ad principium cognoscendúm alia signa præter hæc non requirantur: iam diuertendum est ad signa accidentia. Horum cognoscendorum modus alius non est, quàm vulnerum

Mutatio animi.

vulnerum accidentium, quæ ipsum quidem vulnus non sunt, sed tantùm eius accidentia. Ideò Medicinæ duplex ratio est. Sicut enim vulnus, quod à gladio infligitur, nihil aliud, quàm læsionis locum designat: ita cæterum, quod accidit, huc non pertinet, sed tùm originem, tùm curam aliam habet. Ideò hæc ipsa quoque signa inspicienda sunt, vt ad propriam suam curam reducantur quoq; extra prædictum venenum. Ex accidentibus est paroxysmus, qui inflammationi similis est, febris instar horrore quatiēs. Huius causa est, quod Mineralia euaporationibus suis vniuersum corpus peruadunt, nec exire queunt. Vnde terræmotui quid simile euenit, ac totum corpus concutitur. Ita Phrenitis quoque accidens est, si ingens veneni ardor cerebrū ipsum penetrauit, & venas, & sanguinē, & rationem. Tunc enim ratio quasi expauescit, & natura animalis ferocit, prout ratio ac permixtio veneni fuerit. Hæc ferè præcedunt vertigines. Similiter concurrunt etiam omnia accidentia sulphurea, ad modum venenorum arsenicalium: quæ postea consequuntur, obstructio, diarrhœæ &c.

Horror.

Phrenitis.

Vertigo

Sed vt in his omnibus signa illa exactè ac ex fundamento ipso cognoscas, attende ad naturam signorum veneni Mercurij primùm. Posteà ad signa Arsenici. Tertiò, ad signa Aspidis. Ex hisce tribus omnes pestes dignoscuntur. Et, veluti superiùs traditum est, quòd hæc signa morbo nulli alij communia sint, maximè respectu loci: ideò cuiuis facilè patebunt, cumprimis si temporum ratio, & inuasionis frequentia vnà concurrant. Cùm enim nosmet ipsi huic pesti causā demus: pars nostrûm maxima quoque ferè corripi solet. Non enim instar morborum aliorum sparsim irrepit in paucos: sed pro communi culpâ communiter ac populatim grassatur. His ergò, hactenus sufficienter explicatis, finem imponemus: & ad declarati iam morbi curam proximè diuertemus.

Pestis ex quibus signis noscatur.

LIBER SECVNDVS

Præfatio.

CVm in veterum Auctorum libris nihil traditum legatur, quod verè nobis præsidio & auxilio esse posit: æquum omninò ac necessarium est, vt fundamentum ac doctrinam nostram porrò excolamus & illustremus, priscorumq́ errores & inopiam à nobis tandem excutiamus. Nam cùm publicè notum vniuersis sit, quod Cabaliæ & Magiæ penitus ignari ipsi fuerint: nemini dubium esse debet, quin imaginarij saltem illi Medici exstiterint, & huius morbi originem ne quidem per transennam introspexerint. Inficias autem hîc minimè ibo, quod Experimenta nonnulla eorum ad nos descenderint, quæ quidem propter vtilitatem suam reiicienda non sint; isti tamen polygraphi illorum Inuentores ac auctores minimè fuerunt: nec eadem altiùs expendere potuerunt, quàm qualia à suis antecessoribus acceperunt, quibus etiam suos nugatorios libros exornârunt, vt aliquid dignitatis illi inde adipiscerentur. Hæc experimenta omninò excipienda, & libri ipsi, ceu scoria, relinquendi sunt. Sæpius iam inculcaui, quòd Chiromantia, inuentrix Artium sit, si cabalisticè tractetur. Similiter & Physionomia & Anatomia, si pro Magicâ interpretatione explicetur. In hoc enim solo ars compositionis Receptorum condita est. Porro verò modus componendi veterum de gradibus quoque erroneus deprehenditur. Arant enim cum muribus. Ideò æquum esset, Inuentricem artium hîc in principio statui, ad pædagogum ipsius naturæ pleniùs cognoscendum. Sed quia Lumen Naturæ separatìm per se volumen vniuersale desiderat, nec particulariter explicari vult, ideò hoc loco ab instituto illo desisto.

Prisci cabaliæ ignari fuerunt.

Chiromantia artium inuentrix.

Proponam autem in principio quasdam quasi præparationes ad Regimen præseruatiuum & curam. Posteà suis capitulis Regimen seorsim docebo; præseruatiuum in suis, in suis etiam curatiuum. Tandem ipsis quoque Accidentibus priuatum capitulum nuncupabitur, nihilq́, quod ad rem facere videbitur, omittetur. Tu ergo ista cum attentione lege, & memori mente retine difficilem Theoricam libri primi, nempe indomitas & ineuincibiles Basiliscicas impressiones; sæuam, fixam & Aethnæam flammam Sulphuris, & tres nocentes mineras Antimonij, Arsenici & Marcasitæ. Et breuitas hæc te nihil offendat. Nam cùm teipsum Physicum ac Chirurgum vendites: præsumptio est, te istarum quatuor partium etiam Astronomum, & iuxtà Philosophum esse. Et cum ipsa practica medicum perficiat: necesse erit, vt spagiricæ artis etiam peritissimus sit. Nihil ergò à me omissum est. Sed pro rei exigentiâ tradita omnia sunt. Tuum verò defectum vix omnes vbiuis tractatus supplére possint.

CAP.

CAP. I.

Capitulo hoc explicatur Regimen & Præseruatiua, quorum notitia talis est. Cognoscendi autem priùs sunt errores, qui hactenus in istis admissi sunt. Præseruatiua illorum Recepta eò directa sunt, vt membra principalia, quæ in hoc morbo inficiuntur, tueátur. Concinnantur ergò præseruatiua aliquot ex frigidis & constrictiuis, additis confortatiuis cordis. Iam verò morbus in corde nullus est, nec cor pestis sedes fit, ideò medicamina illa otiosa & frustranea existunt. Et licèt quidem per se efficacia & valida sint: ad hunc tamen morbum nihil faciunt. Sed & propter hoc reprehendendi sunt illi, quia præseruatiua ponunt, antequam sciatur quemná pestis tactura sit, & quo loco, an secundùm aures, aut alas, aut pubem. Ideóque quàm longissimè exorbitant, quòd pilulis suis Pestilentialibus & Electuariis aliis iis medentur, qui medelâ nondum opus habent. & complexioni vni insuper vniuersos subiiciunt, obliti interim naturam trium partium principum, de quibus tantopere declamitant. Error ergò is crassus est, & ratione omni probabili carens, quod vel ipsi illorum canones demonstrant. Ad culinæ tamen prouentum facit non modicè. Addunt deindè post adhibita præseruatiua vim diaphoreticam pestis medicinâ esse. Quod fundamentum totum inane est. Hinc enim liquet, ipsos nec morbum rectè, nec eius accidens pernouisse, sed potiùs ipsum Accidens pro morbo habuisse. Sic ergò hactenus nullum adhuc conueniens pesti remedium assertũ fuit. Porrò in hoc quoque seipsos produnt, ac suum Accidens, dum Narcoticum stupefactiuum aiunt sequi profundũ somnũ pestis. Et sic non disconueniat, somnum hunc narcoticum cum sudore per virtutem diaphoreticam expugnari eorum calidorum aromatum operâ, quæ per reiteratum gradum Alcool vini intenduntur & acuuntur. Sic ergò illi, si somnũ accidentalem expulerint, morbum ipsũ excisum esse persuasum habent. Iam autem vel hinc colligere facilè possent, quòd solis accidentibus remedia adhibeant, quia opus est, vt in primis 12. horis applicentur. Interim cognitu facile est, quòd virtus medicinæ ad has 12. horas restricta minimè sit: sed quamdiu morbus augescit, medicina ei opposita & aduersa esse potest. Hoc modo multa alia quoque remedia inueniuntur, quæ morbum accidentem tollunt: & tamen interim pesti consultum non est, nisi illa sponte suâ, vltro citroque vanescat. Hoc est, si accidens, naturam acriùs infestans, tollatur & adimatur, tunc seipsâ illa auctior reddita animosiùs & validiùs morbum aggreditur, ècu intestinum hostem & latronem. Intimæ enim naturæ vis ac robur, causam primariam, hoc est, morbum ipsummet exturbat sine accidente. De quâ virtute Naturæ Hippocrates Aphorismum scripsit. Qui an ipsius Hippocratis sit vel Apollinis, non disputo. Quem certè si non posuisset, pro vero ac genuino Medico à nullo quoque haberi possit. In illo enim vno Aphorismo plura continentur, quam in libris eius reliquis vniuersis. Sicut autem de præseruatiuis illorum Medicorum hactenus diximus: sic etiam præscribuntur ab ipsis, & imperantur Minutiones, Balnea, Theriaca, & electuaria alia similia, cum consiliis aliis multis additis. Quanquàm vesanum hoc consilium sit, corpus tantâ industriâ præseruari, & morbi ipsius ictum seu insultum non expectari. Ita enim præmittunt medicinam morbo, cùm nesciant, quo modo, quâ cum naturâ & conditione is irruiturus sit. Ad huius enim ingenium ac naturam præseruatiua directa esse oportebat. Hæc illorum periclitatio si aliquandò probè succedat, bene est. Si à scopo autem aberretur, væ illi, qui præseruatiuum deuorauit. Simile enim hoc pacto simili iungetur. Quinimò contrarium mihi consultum & salutare videtur, vt, quale est corpus, tale in suo robore conseruetur, nec id ad morbos suscipiendos disponatur. Nam hoc attento, summum ac tutissimum regimen est, morem antiquum tenere, nihil mutare aut innouare, animo velut extra pestis tempus imperterrito constare, solitum cibum, potúmque adhibere, & nec ædes nec conclauia permutare. Imaginatio enim, si talia noua consilia agitantur, tam potens ac valida fit, vt in seipsâ subiectum suscitet, pesti suscipiendi idoneum.

Præseruatiua Medicorũ qualia.

Medic. reprehensio.

Accidẽs pro ipso morbo curatum à medicis.

Accidentibus sublatis natura validiꝰ morbum aggreditur.

Pestis tẽpore in regimine nihil mutandum.

His definitis nondum quidem doctrinam regiminis conclusam volo. Nec enim dum de præseruatiuis sermonem omnem præcisurus sum. Causa est, quòd fatear, non ipsum solum hominem Basilisci oculis obiectum esse, sed vniuersa quoque illa, quæ homi-

nem nutriunt & sustentant. Ex quo deinceps nostrum Regimen producetur. Cúmque nos ipsi causa pestis simus, præseruatiuum quoque in nobismet cõditum erit, non in theriacâ aut pilulis pestilentialibus. Quo verò pacto hæc omnia intelligi possint, suis capitulis seorsim tradetur. Hoc capitulo errores saltem tangere & ventilare volui illos, qui plurimos homines in ipsam pestem ac morbos alios coniecerunt. Cuius mei instituti finis erat, admonere Medicos, vt caliginem illam ac glaucoma tandem abstergant abiiciántque.

CAP. II.

Mors in peste duplex.

ANtequàm quicquam de curâ definiam: cognitum esse vniuersis debet, mortem in peste duplicem existere. Et cum mors vltima rerum meta sit: morbi eius anteambulones censeantur. Sic duo in peste morbi intelligi debent. Pestis enim per se mortem peculiarem inducit: peculiarem mortem etiam accersit Accidens. Qui hoc discrimen non attendit Medicus, Medicus haudquaquam est. Mors pestis nullis Accidentalibus remediis expugnatur: nec mors Accidentalis, remediis pestilentialibus. Exemplum autem hoc explicat, quomodò accidentia singularem mortem pariant. Sunt enim quos somnus interimit; sunt quos iugulat spasmus: sunt quos singultus occidit. Horum accidentium si nullum adsit, scito, mortem pestis reuerâ esse. Hæc verò isto fine distinguo, vt duo hi morbi à se inuicem separentur, & sua peculiaris cura cuilibet seorsim adhibeatur, adeóque ipsa Accidentalia coerceantur, ne, quam portendunt mortem, in actum deducant. Similis ratio mortis quoque pestis est. In peste autem vnica mors est, sicut vnica eius causa. Ideò quæuis Medicina in suo loco est. In Accidentalibus mortes variæ sunt: cùm ipsa quoque accidentia varia existant. Et quælibet anteuertendi rationem sua seorsim capitula docent. Quæ hoc loco fusiùs explicare volui, vt præseruatiua & regimina pro priscorum auctorum consilio deinceps minore & abiectiore loco essent.

Mors accidentis qualis.

Mors pestis qualis.

Regiminis autem ratio porrò eiusmodi est. Regimen nempe nullum præstitui potest antè, quàm morbus factus, & oculis conspicuus sit. Vnde in peste regimen pro præseruatiuo minimè constituendum est. Hic enim supernaturalis morbus à cæterorum ratione & modo diuersus est. Nam hydropisi quidem nondum factæ, sed fiendæ demum præseruatiuis idoneis obuiam iri potest. In peste idem verum non est, sed insultus tempus expectandum est. De hoc fundamentum tale aduertite. Quâ ratione inficitur homo: eâdem inficiuntur etiam quæ hominem nutriunt. Iam si Regimen constituendum sit, opus est sciri, quid nobis veneno sit, vel non sit. Et ex hâc scientiâ Regimen constituendum est, hoc nimirùm pacto, vt, quod assumturi sumus, infectum non sit. Nec hîc iisdem cum circumstantiis Regimen præscribi potest, quod constitui in morbis solet aliis, hoc modo, vt vel parùm vel multùm, hoc, illud edatur, bibatur vinum, bibatur aqua, manè, serò. Nam hęc omnia consuetudini ipsorum relinquenda sunt, ac prohiberi saltem debet illud, quod infectum est. Ex isto enim infecto, siue caro, siue aliud sit, morbus corpori hominis ingeritur. Fixus enim est cum suo veneno, nec mutatur quicquam antè tincturam quartam. Ideò huc nullum Humorale Regimen faciet, sed proderit Decretum Astronomiæ, per quod scitur, quidnam infectum sit, vel minus. Et istud qui ignorat, iniquè facit, dum homines iubet aut fugere, aut hunc illúmue cibum vitare vel edere: quem morem familiarem Medici illi habent, quibus tantopere illud *Fen* & *Tegni* authenticum est, & si quæ nugę his similes aliæ sint. Fundamentum ergò constituendi Regiminis est, nihil quicquam subtrahere, quàm venenum. Præcipuè autem in morbis Accidentalibus sedulò opera danda est, ne prædictum Regimẽ negligatur. Quid enim hoc sit, si ptisanam imperes, & hordeum infectum sit? Ideò præscriptum ordinem tene. Hûc autem Regimen aliud inducendum est: id distribuitur secundùm suum morbum, nec in cibo potúque consistit. In huiusmodi morbo cibus ac potus arbitrio & palato ægri relinquitur. Minimum enim nihil damni dat: nec nocet etiã nimium. Natura enim si ruitura in mortem est, metã sanitatis transgreditur, & aut nihil appetit, aut appetit nimium, quæ præcurrentia signa sæuæ mortis sunt. Porrò autem Regimen accidentale est, non obseruatio cibi potúsque, sed extra hos diligens consideratio proprietatum accidentalis morbi. Ea in hoc posita est, vt non cibos nutrimenti administres, sed eos, qui digestionem non subeunt. Horum tot

Pestis præter uationẽ non admittit.

Pestis in se non mutatur ante tincturam quartã.

Regula Regiminis.

Natura succubiturę mos circa appetitum.

tot sunt, quot genera huius morbi. Hâc ratione si Regimen obseruetur, medicinam tuam applicare poteris, ita, vt in hoc nutrimento operationem suam exserat perficiátque & digerat. Et tamen in his omnibus ad aliud nullum intendendum est, quàm ne quid venenari ordines, sed appetitui ægri obsecundes. Ista enim voluntas seu appetentia ex accidentibus prouenit, poscitque cum cibo medicinam illam porrigi. Idem appetitus ipsam quoq; medicinam penetrat aut sequitur. Accidentales enim morbi directorium aliud nullum habent, quàm appetitum insitum & concomitantem.

Appetitˀ directorium rei sumédæ.

CAP. III.

Regimine nutrimenti iam absoluto: proxima est explicatio præseruatiuorum. Aduersus impressionem quidem magnæ creaturæ, præseruatiuum nullum constitui potest. Ea enim omninò ferenda est. Præmonitio ergò illius mortis vna & summa prudentia est. Præseruare autem aduersùs inferius *Medium*, id in Medici potestatem ponitur. Id quia cũ Regimine prædicto conuenit, hic reperi otiosũ sit. Iam autem aliud quid occurrit, quo pestis anteuertatur, tribus viis. Primò præseruando ab accidentibus peste iam præsente. Secundò, cauendo, ne ab aliis inficiamur. Tertiò operamdando, ne per causatas causas vnquam futurâ peste corripiamur.

De primo præseruatiuo ita accipite. Quamprimum signa pestis notantur, accidentia nullo alio præcaueri queunt, quàm præseruatiuo auri. Quamdiu enim illud vsurpatur, nullus incumbit somnus, nullus calor immodicus, nullum immoderatum frigus, nec quisquam alius morbus similis. Adeoq; vulneris inflictus, vt cecidit, per se solus sine omni alio grauiore accidente persistit. Possent forsan alia quoque præseruatiua promi, quæ præseruent, ne mors altera, quę grauiùs ipsâ peste metuenda est, appropinquet. Sed illa mihi incomperta sunt. Quantum verò vsus & experientia docet, artes illæ, quæ præcauendis accidentibus deseruiunt, plus dignitatis & laudis habẽt, quàm arcana contra pestem ipsam facientia. Inflictus enim mouet non secus, ac si quis percuteretur: & terror interimit tactum, non autem vulnus. Hoc indicio accidentales quoque morbi dignoscuntur.

Accidentia pestis quibus anteuertantur. Præseruatiuum auri nobile.

Terror ab ictu pestis plus interimit, quam ipsum vulnus.

Secundò sciendum est, in homine singularem virtutem attractiuam condi, quæ probè intelligenda est, ad modum seu naturam Carabe. De hoc tale exemplum notate. Magnes ad se ferrum attrahit: quia ferrum ipsius spiritum vitalem in se condit. Et tamen eius non est cibus principalis. Similem attractiuam vim in se homo quoque conditam fert, quæ in vno gradu cum Magneticâ vi versatur. Iam ergò homo forinsecùs per vim illam ad se trahit circumstans sibi chaos. Hinc sequitur infectio aëris in homine. Hinc intelligite, quòd Magnes iste spiritus vitalis in homine sit, quærens hominem infectum, si vniantur foris cum chao. Sic sani per magneticam hãc attractionem ab ægris inficiuntur. Huius præseruatiuum est, infectorum aërem non attingere. Rem in exemplo discite. Sani oculi, si lippientes oculos inspiciãt, tunc Magnes sanorum oculorum, oculorum læsorum chaos attrahit. Iam malum in sanos quoque oculos transilit. Simile iudicium est de morbis etiam cæteris. Hoc exemplum attuli, vt vim Magneticam faciliùs intelligeretis, quæ taliter se habet. Vna est in viris, altera in fœminis. Vis Magnetica fœminarum est Matrix. Illa est quæ chaos attrahit, de quo dictum est. In viris vis spermatica est uis magnetica, quæ & ipsa virtus illa attractrix est ceu matrix. Quia ergò hoc loco de pręseruatiuis istius virtutis attrahentis tractare instituimus explicandum est, quòmodo fiat. Stipula ad ignẽ aut propiùs non apponenda est: aut præseruatiuum ita præstituendum, vt virtus attractiua consopiatur. Sicut enim magnes, si quis saphyrum de collo gestet, tãdiu ad se nihil trahit, donec saphyrus iterum remoueatur: ita & Carabe, & coagulatum gummi, Resina & Therebotin. Tale hic quoque præseruatiuum esse debet, vt *Zenexton* de collo suspendatur. Tunc corpus illud ab aliis non læditur. Quæ huius generis plura sunt, in fine curationis declarabuntur.

Homo vicinum chaos attrahit & sic pestem.

Oculi lippientes sanos inficiũt.

Virtus Magnetica duplex: virorum, fœminarum.

Magnes pręsente saphyro non trahit.

Zenexton &c.

Tertiò notanda est etiam præseruatio, quâ cibi venenati caueantur & aëres contagiosi, in quibus omnia præseruatiua continentur.

Iam vlteriùs si insultus præterierit, ne pestis denuò inuadat, præseruatiuum id optimum est, cœlum non ampliùs irritare. Nec enim effugere possumus, quin fateamur, quod nostrâ culpâ istis flagris subiaceamus quódque, nostris peccatis irritatæ hæ pœnæ omninò in nos effundantur. Quamdiu

Culpam vitare præseruatiuum est pestis.

enim à patre naturali exemti non sumus: tamdiù casibus istis obnoxij manemus. Et cùm adstipulari cogamur, quòd vniuersi morbi, qui corpus attinent, ex corpore oriantur: quid quæso ad præseruandum potentius erit, quàm deinceps nullam causam dare? Nec leuis ista ruditas est, quòd in morbis istiusmodi ad meritum nostrum non respicimus. Quòd enim à peste iugulamur, naturaliter meremus: ideò ad nostram culpam pestis immittitur. Nihil enim cœlum præterit. Et quicquid in ipsum ingerimus, id in nos ipsum refundit. Quòd nonnulli dicunt, Deum ista nobis immittere: malè minimè sentiunt. Potestatem enim is dedit Magnæ creaturæ, vt, quibus malis à nobis offenditur, iisdem nos quoque plectat. Idémque hîc accidit, quod cum diluuio. Huius origo erat ab hominibus. Irritabant enim illi cœlum, vt totum aquesceret. Ex hoc principio Sodoma quoque periit. Talis ipsa quoque pestis est. Horum ergò malorum vniuersorum præseruatiuum vnicum est, cœlum non irritare. Hâc solâ cautione à supernaturalibus malis & ærumnis immunes erimus.

Cœlum vindex malorũ.

Cap. IV.

IAm quia ad ipsam curandi rationem descendendum est: repetite vobiscũ priùs in principio dictum, quòd pestis nihil sit aliud quàm vulnus. Et hæc Theorica est vera. Quâ enim ratione curantur vulnera: eâ pestis etiam in curam deduci debet. Cura autem vulnerum duplex est: Interior, Exterior. Interior exteriore difficilior est. Exterior aut feliciter aut improsperè cadit. Sic si curam pestis eo modo aggrediaris, vt exteriùs incipias, malè res tibi cadet. Attamen si ab externis *Oppodeltoch* probè instructus sis, eò tutius ages. Summum autem in curandis vulneribus omnibus, est interna Mumia. Nam, vt summatim dicam, Balsamus Mumiæ suprema Medicina est. Ab hoc summum remedium est Spiritus Auri. Si incarnatiuum hoc modo cognitum & iudicatum est: debet ipsi additio fieri, non secus ac in vulneribus, in quibus omnia accidentia cum incarnatione tolli debent. Iam si accidentia in peste præuertenda sint, similiter vt in vulneribus: fiet illud hoc loco per Gemmas. Ac vt se habet Agrimonium; ita hic HYACINTHVS: vt pyrola, ita RVBINVS: vt peruinca, ita SMARAGDVS. Hæc enim sunt defensiua, non incarnatiua. Incarnatiuum est Balsamus Mumiæ, qui in ipsâ naturâ iacet, qui hîc per Spiritum Auri commouetur Ideóque attendite, in curâ aliud considerandum nihil esse aut satagendum, quàm vt potionem vulnerariam prębeas in peste, quæ potio sit incarnatiuum pestilentiale. Id Spiritus est Auri, de quo dictum est, datus secundum suam dosin in aquis diaphoreticis, permixtus gemmis, de quibus diximus. Et licet alij processus quoque multi ac varij sint: nullius tamen hîc fit mentio. Nam & illi omnes imperfecti deprehenduntur: & hîc in spiritu auri nullus defectus est, quo vniuersim omnes contenti esse possunt. Non dubito, quin hæc nostris Medicis displicitura sint. Sed probrum penes ipsos erit, quòd non intelligunt hoc, ex quo Medicus ipse constituitur. Ex quo liquet, præter nudum nomen ipsos rei nihil quicquam habere.

Pestis est vulnus.

Vulnerũ cura qualis.

Balsam' Mumia summa Medicina. Spiritus Auri.

Gemmæ defensiuæ quæ.

Cap. V.

SImiliter etiam de accidentibus dictum volo, si tibi occurrant; hoc est, si post accidentia producta demum accersaris, vt præscripto superiùs ordine primo procedas, nec tempus horámue vllam expectes, sed quàm primùm in morbum incideris, citra moram incarnatiuum applices secundùm processum præscriptum. Tunc administrabis defensiuum generale, post horam vnam à dato incarnatiuo. Tale defensiuum est, scrupulus vnus de *succo corallorum*, scrupulus dimidius de *succo ossis de corde cerui*, scrupulus semis de *succo spodij* in aqua *Betonicæ*. Per hoc defensiuum generale arcebis accidentia, ne mortem accersant, quam aliàs inueherent. Posteà si horum beneficio securus sis mortis tam pestilentialis, quàm accidentalis: accidens demum, qualecunque sit, aggredere die tertio, si non vltrò cum periodo suâ abscedat, ac cum eo procede pro generis morbi conuenientia. Hoc est, in *spasmo* da os leporinum, vt in manu incalescat: in fluxu *Menstrui*, liquidum corallinum præbe: in *Mania*, laudanum perlatum: in fluxu *dysenteriali*, crocum Martis correctum: & sic deinceps cum cæteris quoque agatur pro cuiuslibet processu. Processus hi & ordines sunt simplices & communes administrationes, nondum tamen anteà enumeratæ; quæ extra vsum in tantùm hactenus abierunt, vt à nemine ferè hodie intelligi velint: Quia verò istę contemnuntur

Cura accidentiũ pestis quæ.

Succo corallorum, &c.

Cura accidentiũ

Spasmi. Mẽstrui.

Maniæ.

Dysenteriæ.

iidem certa remedia alia nō habebunt, contēnuntur ab illis;ad pellendam pestē sed suis incertis experimentis incumbent,nullo ægrorum solatio & commodo. Vilis honor est medico, si id iactet; quod non habet. Et ridiculum est, eos nullâ re aliâ efferri, quàm nudo nomine & rubeâ tiarâ.

PHILIPPI THEOPHRASTI AB HOHENHEIM.

DE PESTE

Libri tres, cum quibusdam ipsius Auctoris additionibus.

EXORDIVM.

Nter cæteros morbos magnos ac graues, deinceps institui tractare de naturâ pestis. Hoc dum fiet, occasio dabitur nobis eos etiam notandi, qui Microcosmo aduersantur. Isti quidem, quorum nomen nudum prætenditur, magni admodùm faciendi non sunt. Hoc satagendum est cumprimis, vt inueniatur & nominetur id, cuius inuentionem fastidiunt & auersantur illi. Nomini enim præsidium maius nullum est, quàm sui ipsius odium: quo incitati illi conantur perrumpere & diruere artium metas, quas tamen nunquam destruent. Multi quidem insultus, magni strepitus cientur: sed ab his tamen, qui, quò euadant, ignorant. Intrepidus ergò campum hunc tractationis de peste, cum eius adhærentibus fructibus ingredior. Nec me aduersæ partis susurri clamoréſque ac obstinata veterum auctorum defensio quicquam territabunt. Rudes enim sunt, ac citra scientiam experientiamq́ omnem in Academiis creati, graduatíque, quales etiam manent. Ideò illorum me nemo prosternet. Minacias suas intendant ac ingeminent, vt velint. Illas quis nisi floccifaciet? Ex minis enim qui moriuntur, asinorum crepitibus tumulabuntur. Serpentes, viperas, aspidéſque expugnare, res nimis leuis est. Monstra autem talia comprehendere, nimis laboriosa. Et indignum est, istos, qui se Astronomos, Philosophos, septem artium magistros, &c. iactant, illotis adeò manibus in Medicinam inuolare, nullâ discretione habitâ iuuentutis vel senij, ac obstinatè sententiam illam absurdam tueri, quòd aliud sit Philosophia, aliud Astronomia, aliud Medicina, cùm tamen omnia vnum tantum sint: & tamen ne sic quidem integra Medicina constituta sit. Qui Astronomus Medicinæ ignarus est, is similis fit tignario, qui asciâ lignum quidem planare nouit, sed filo lineam ducere ignorat. Qui Philosophus, non simul Medicinæ peritus est, is figulum refert, qui argillam subigere & præparare nouit, sed non ollas fingere. Qui tandem Medicus est, & dictis cæteris duobus destituitur, is figulum exhibet, qui ollas quidem fingere, sed non coquere didicit. Et vt verbo comprehendam, non istæ tres artes sunt, sed ars est vna. Vnum virum constituunt, non tres. Ideò qui vnius tantùm cognitionem habet, is vanus & inanis est.

Medic. reprehensio.

Astronomia, Philosophia, Medicina ars vnica.

Hæc eo fine profero, vt sciatis, debere in processu sequente morbum ex his intelligi, à se inuicem minimè separatis. Nam si Medicina, vt diximus, ars est: non erit experimentum. Ars enim seipsam probat, & certa est. Experimentum autem fallax est: ideò nec ars est. Ars facit Medicum, non experimentum: quod solus intelligit Medicus ille triplex.

Experimentum est fallax.

Valde indignabuntur hîc, sat scio, Auicennistæ cum complicibus vrinarum inspectoribus, quod hæc sequentia mea theoremata non ex ipsorum metis ac sulcis procedant: sed sunt isti eorum sulci tritu difficiles: nec ex ipsorum agro quenquam efferunt, qui totus carduis obsitus est, quibus illi subinde grauiùs punguntur. Lipsia tot tàmque insignibus Medicis scatet, vt sciam, etsi quidem adhæc passim mundus omnis consilescat, solos eos ista non laturos ac probaturos esse. Et quid mirum? Nimirum ipsi soli eruditionis omnis palmam tenent, si locus suus etiam asinis & morionibus assignetur. Sed, vtut hæc sint, Lector, tu lite sepositâ lege & iudica, nec quicquam citra demonstrationem præceptori tuo crede. Mercede sumtâ quiduis illi mentiri non erubescunt. Labor molestus non est, diebus singulis horæ vnius spatio declamare. Res illa nec callum ipsorum manibus infert: & linguam ad hoc opus à naturâ volubilem dudum assuefecerunt. Horum ergò liuore, Lector, nihil cōmoueâre. Suo illi honori & laudi tantùm velificantur, & fauorem passim omnium immodicè captant. Tu verè fideliter & ex animo ægros tuos cura: nec quære illorum gratiam, sed potius salutē & cōmodū. Nos interim mutuo cōflictu digladiabimur, & Doctoratū Academiasq́, & Professores

Lipsia notatur.

 Monspelienses

Monspelienses cum peste suâ in luto volutabimus ac versabimus. Sed ea pestis iam ante fores est, iam irruptum facit. Prodite ergò, saccum vestrum proferte & pandite illum, artésque vestras extrahite, exponite, vt, quid possitis homines palam videant. Artes vicissim ego meas quoque producam, vt tandem fraudes ac mendacia vestra, quibus tam diu vacâstis, in radium prodantur. Strenuos vos præbete quantùm potestis. De caudâ felinâ pugnabitur ad sanguinem: si vultis, etiam ad vitam.

DE LOCO.

AD morbum hunc inspiciendum natura nobis lumen accendit, & præterea illum in locum suum collocat, vt quis qualisue sit, propiùs & penitiùs cognosci possit. Si ergò locus omnium primò considerandus venit, vt per eum nobis morbus demonstretur: eius omninò situs & ratio noscenda est. Locus enim solus hic theoricum facit, & de morbi essentiâ medicum instituit. De loco vero, cur is tantùm sit, nec alius, exemplum attendite. Natura sudorem duplicem emittit, vnum per poros, qui cum peste commercii nihil habet. Is enim sudor est tãtùm euacuatio superfluorum humorum stercoris in vniuerso corpore, qui ab ipsâ naturâ cietur ac regitur, non à cœlo. Alter sudor ex parte cœlesti est, ac protruditur tribus locis, iuxta aures, sub alis, & ad inguina. Nec in locis is erumpit pluribus. Hæc enim cœli emunctoria sunt, quoad ipsius sudorem. Ista ergò sunt loca pestis, non alia. Vt enim pestis ab Astris cœli est: ita homo quoque: ideò cœlum in hâc parte operatur. Vbi de cœlo nihil est: ibi id nihil operatur. Ex quatuor enim vnum est. Tria ista cœlestia non sunt, sed tantùm vnus. Is est corpus pestis.

Sudor naturæ duplex.

Homo & pestis ab astris.

Quia ergò conuenit, Medicum quartam tantùm partem hominis considerare, non cæteras: æquum est, vt partem hanc non nisi Astronomicè explicet, ac cœlum huius partis in suâ quoque Anatomiâ consideret, & sic vtramlibet Anatomiam conferat, quò vna structura & essentia fiat. Tum demum enim de fundamento Medicinæ ei differere liceat quoad morbum hunc, si huiusmodi Anatomiam exquisite comparârit, & tàm quatuor partium hominis quàm integri firmamenti apprimè gnarus & peritus sit. Et is Philosophus est, qui per lucem illam, suam ipsius naturam intelligit. Anatomia autem prædictæ Philosophiæ ita se habet. Ex lumine rerum crescentium, earundem proprietatem ac naturam cognoscere debetis: non inquam ex phãtasiâ vestrâ & speculatione, sed ex illo lumine, quod ex rebus crescentibus emergit. Huc ergò Theorica Medicinæ pertinet, in cognitione naturalium virtutum, quæ Arcana vocantur, ac sunt illa mysteria, ex quibus nasci debet Medicus. Ex isto ergò lumine, in quo Anatomia vriusque cœli & firmamenti consistit, ita operemini. Iam verò *Medium* externi cœli, dominus est interni. Id enim adultius est, hoc est, homo ex illo genitus est. Cùm ergò cœlum illud hominis pater sit: ideò filius à patre aliquid exspectat ac sumit, non pater quicquam à filio.

Arcana naturę medico sciẽnda.

Homo cœli filius.

Sic ergò confectum iam est, cœlum hominis parentem esse, secundùm hanc partem. Ideò ipsius etiam Dominus est, eumque regit ac gubernat, ceu filium pater moderatur. Hâc de causâ cœlum quoque causa est & moderator omnis sanitatis, morbi, veneni, boni, mali, adeoq; ipsius mortis, quantùm quidem quartam hanc partem attinet. Ideò etiã hìc aliud nihil considerari debet, ne extranea assumantur, ac genuinum fundamentum adulteretur. Iam verò istiusmodi morbi plurimi sunt, quos non vniuersos enumerare licet. Eorum multi etiam disparuerunt. Multi etiam deinceps futuri sunt, quos nondum nouimus. Multi præsentes abeunt, quos non attẽdimus, non intelligimus, ac ex ignorantiâ negligimus. Ideò nec ègo hîc singulas enumerabo, sed tantùm mihi notos & manifestos. Vbi hoc tamen iuxta moneo, eos infinitos esse, tam cognitos quã incognitos, tam præsentes, quam futuros. Tot enim signa in inferiùs descriptis morbis sese produnt, vt ex illis, quantum Quartale Microcosmi attineat, satis intelligere possitis.

Cœlum dominus hominis.

Morbi vel fuerunt, vel sunt vel erunt.

Morbi sunt infiniti.

Quartale hoc Microcosmi si probè intellexerimus; diuisione instituta considerandum est, quòd in hac parte varij morbi existant, non vnus, sed tot, quot partes firmamenti. Et tamen omnes firmamentales manent, non cum cæteris, aëre, aquâ, terrâ permixti, sed ex ipso firmamento producti. Nec secus est, ac vt quispiam ab hoc aut illo homine percuti potest, aut loquitur, quicquid vult, &c. Et tamen omnia pars vna sunt, seu ab homine proueniunt, licet diuisa.

Si ergò diuisiones à variâ firmamenti naturâ prouenniunt: scire cumprimis necessarium est, quisnam istorum morborum dominus sit: veluti in peste est *Mars, Venus, Luna*: in acutis *Saturnus*, &c. Dominum hunc si cognouerimus, iam ipsũ quoque ipsorum morborum fundamentum patebit, ac scietur processus morbi cuiuslibet describendi, sine quo scientia nostra vniuersa nihil nisi mortua litera est. Nam si Mars dominatur, scimus iã quis Mars sit: si Venus, scimus quæ Venus sit, &c. adeoque quisque suum ipsius lumen est. Eodem modo illicò etiam scimus ipsius Anatomiam, quoad Medicinam. Iam ergò tam Theorica quam Practica instructi sumus, ac fundamentum illud tenemus, quod habere Medicus debet, ac in quo solatium ægro non leue positum est.

Cognitio morbi domini est etiam medicamẽti cognitio.

Vt autem porrò cognóscamus causam, cur Mars, &c. huius morbi dominus sit, aut alterius: cæteris morbis omnibus dimissis, hic de solâ peste & eius cognatis tractabimus, hoc modo. Lignum quod accenditur, ardet. Ignis autem vrit. Mars est S.S. Qui ipsum accendit, sol est. Lignum est terrenum ipsius, hoc est, ipsius Quartale Microcosmi. Sicut lignum igni subiectum est: ita Quartale hoc Marti. Mars est ignis: Sol incendit: Homo concipit. Ignis nullus sine ligno est: ita nullus Mars sine homine. Planeta & homo res vna est, non duæ: non secus ac lignum ignisque res vna sunt. Si lignum in syluis stat, ignisq; in culina sit: vtraque mortua sunt, vsque dum coniungentur & ardeant. Sol ea cogit, & accendit, & calefactor est. Scitote autem, quando sol accendat, & quodnam lignum: hoc est, si Mars vrat, quo ligno calefaciat. Sol accendit instar chalybis, quem homo ad eliciendum ignem incutit. Iste chalybs sol est: homo illum mouet. Et de hoc latiùs disserendum est. Quanquàm hæc videantur alia à nostro proposito & sententia priore, in eo, quod diximus patrem supra filium esse & eius esse dominum. Sed res ita accipienda est. Filius patrem ad iram commouere potest, ita vt ferulas capiat. Iam verò homo nihil est aliud, quàm filius magnæ creaturæ, hoc est, Limbi. Cœlum morbum ipsi nullum infligit, nisi ab eo compellatur: sicut etiam pater filium non verberat, nisi filius ipsum offenderit. Ita homo nihil est aliud, quàm filius Limbi, in suas partes diuisus. In hoc iam vniuersum positum est, vt filius probetur, an patrem Limbi commoueat, vel commouerit. Nullus enim filius à cœlo, terrâ, aëre & aquâ egrotat, nisi ea irritârit. Hîc omne fundamentum iacet. Verum hoc esse, ita conficitur. In solem abeunt omnia nostra opera, inobedientia, malefacta, &c. Is enim vniuersi firmamenti est cor, ratio, intellectus, sapientia, gratia, &c In hunc inquam solem nostra omnia opera diriguntur. Sicut ex sole, ceu parente nostro, naturale lumen sapientiæ per planetas omnes ac astra accipimus: ita sol nihil est aliud, quam sapientia nostri mortalis luminis, ad astra directi. Iam ergò nobis redeundum est in illum, ex quo egressi sumus. Si ad illum redimus, acta nostra ipsum irritant, sicut filius offendit patrem. Hinc in animo firmamenti ira ebullit, per nos concitata. Ira illa in suas se proprietates, quarum plurimæ sunt, diffundit & dirimit. Postea ad pœnam properat & iram conceptam effundit. Ea effusio morbus est, de quo querimur. Nec hoc verò de firmamento saltem intelligendum est, sed de cæteris quoq; tribus magnæ creaturæ partibus. Eæ nihil nobis infigunt, nisi priùs irritentur. Sed quo modo à nobis irritantur? Continemus in nobis aquam & aquæ pars in nobis conditur. In eâ si viuimus, ex ea nutriamur & sustentemur necesse est: hoc est, aquam per aquam sustentari opus est. Aquam interiorem si irritamus aut offendimus per externam, tunc in illâ parte ægrotamus. Sic nimirùm externa noxas mouẽt interiorum. Eadem etiam ratio est aëris & terræ. Ceterùm ipsum cœlum non videmus: videmus autẽ aquam & terram. Inferior enim globulus materialiter inest in homine: contrà superior in nobis inuisibiliter est: ideò ex virtute earum duæ partes superiores noscendæ sunt. Verbum nimirùm hominis hominem alium cogere potest. Verbum autem materiale nihil est, & tamen seruo imperat, cogitque eum. Ita ventus deiicit & prosternit: visibilis tamen nec ipse est. Exẽplo tamen nobis est, eandem ipsius quoque firmamenti rationem existere. Licèt quidem nihil videamus ac palpemus, id tamen nihilominùs magna natura est. Sic ergò & de cæteris rebus vniuersis intelligi res debet: & de firmamento cumprimis, quod, nisi singulariter id à nobis irritetur, cœlestes morbi nos affligere minimè possint. Irritationem

Homo filius Macrocosmi.

Sol, cor & ratio firmamenti.

Cœlum & Elemẽta nõ nisi irritata nos lędunt.

Sphæra superior inuisibilis: inferior spectabilis.

Inuisibilia ex operibus suis noscenda.

hanc facit ingens inuidia. Inuidia hæc est immodica auaritia, odium, &c. Hæ res offensionem pariunt Solis. Itaque quò magis commodo priuato, bellis, dissidiis, &c. indulgemus, eò pestis citiùs, grauiùs & sæuiùs insultat. Ratio est, quia pater grauiùs offenditur. Christus dum de pestibus futuris vaticinatur, priùs mentionem facit bellorum, dissidiorum, inuidiæ, odii, filii in patrem insurrectionis. His omnibus cœlum offenditur: & nobis est terrenus parens Limbus. Si virtuti, concordiæ, caritatíque operam damus, cœlum naturale fauens, beneficúmque habemus. Sin minus, contrarium fit, & malum in nos erumpit. Et hinc exstruitur Prophetia Astronomiæ, huius vel illius anni talem vel alium exitum fore. Cœlum enim in iram declinat, quæ adeò grauis & aspera est, vt vel homo ipse patris indignationem iam antè præsentiat. Ibi sontis & insontis vna sors: sicut in pugnâ seu bello etiam fieri videmus. Qui feritur, cadit: saluus, euadit. Dum autem profitemur, cœlum offensum & iratum esse, primò opus est, vt causa quoque attexatur, ex quâ iratum id euaserit? Nec enim se habet vt natura Martis, Iouis, &c. sed est velut ira in patre, qui beneficus est, & vltrò arridet suis liberis. A quibus tamen si offendatur, reconditam iram effundit. Eadem hîc quoque ratio est. Quorsum ergò Astronomus dicit, Martem iratum esse? Quemnam tandem eius ira lædit? sibi ille relinquatur: nec te is quicquam lædet. Nec enim illius tu ferulæ subditus es, sed Dei. Si ipsum naturaliter offendis, filium te eius facis. Itaque præsenti plagâ te castigat. Et hoc quidem summum est, Medico cuilibet cumprimis satagendum, vt in omnibus rebus Christianum se præbeat, Deumq; ceu summum parentem ipsi naturæ in omnibus præponat. Si verò dicimus, DEVM nobis mittere Martem & Eclipses: iam id nihil est. Nos ipsi irritamus astra. Ideò pro nostris meritis illa disposita sunt. Eclipses nihil per se incommodi inueherent, si probos nos præberemus, & firmamentum non irritaremus. Et hæc ipsius originis Theorica est; sequitur deinceps eius processus.

Virtutibus cœlũ fauet.

Deus, nõ astra ex se malũ inferunt pœnę

Deus naturę pręponẽdus in omnibus.

ADDITAMENTA IN I. LIBRVM.

Prologus.

IN Pestis tractatione hactenus à plerisque alia Methodus obseruata est. Cuius reprehensio & euersio, etsi quidem multorum odium accersat: viro tamen sapienti, qui ipsius veritatis rhombum sectatur, id magni non est faciendum. Quòd si illi veram Methodum sectati essent: hâc meâ scriptione minimè opus fuisset. Cùm verò hactenus satis multa de origine & auersione pestis tradita sint: iam deinceps quoque describendus processus est, quî nimirùm à manu Dei telum seu ictus iste in terrenos homines immittatur. Et hoc fiet breuissimè. Videtis, vniuersa desuper venientia, visibilia & sensibilia existere, vt sunt, pluuię, nix, fulmen, &c. Id verò quod morbos infligit desuper, inuisibile est. Et hoc duplex est: *Ira Dei: & Natura Firmamenti.* Deus si castigaturus est, fit idem, ac si quis ex betulâ ferulas ligaret. Ita Deus quoque in cœlo ferulas suas arripit, Martem, Saturnum, &c. & cum illis ferit seu verberat. Ideò pestis oritur, primùm à Deo, deinde à Marte, &c. Hinc liquet, Martem secundum suam essentiam agere, non secundùm voluntatem propriam. Operatur omnia secundum placitum Dei, licet & natura sua; idque hâc ratione. Sicut splendor à sole per vitrum penetrat: ita splendor quoque, non velut lumen, sed vt Radius ex alto defluit in illam regionem, vbi influentia illa potestatem habet. Duo ergò hîc sunt, regio, & manus seu potestas Dei. Hinc fit, quod Astronomi & Firmamenti sapientes, constellationisque obseruatores tempus pestis regionis peculiaris ex superiorum statu cognoscunt: non secus, ac nos quoq; videmus, quid in serpentibus fit, merum scilicet venenum, salubre nihil. Id, donec non excluditur aut vitam adipiscitur, quietum est. Si animatur & viuiscit, moueri incipit, & sibilos edere, & gyris se implicare, venenumque in linguâ gignere. Iam ergò Philosophus nouit, quod ab illâ mordetur, venenari: ac prout quis sauciatur, ita sentire ipsum & affligi. Similis Astronomię industria est, si Mars aut cæteri Planetæ ac stellæ (quarum nonnulli libri meminerunt, quidam minimè recensent omnes, sed multæ adhuc innominatæ supersunt) irritentur. Nam quicquid ab his fit, id à manu Dei procedit, qui illis omnibus dominatur. Tum temporis enim irritatæ stellæ veluti

Pestis ortus duplex.

Planeta ferula Dei.

Cœlum non secundum voluntatem sed naturam suã agit.

Serpentis venenum in lingua.

ti in rabiem aguntur, volutanturque ac ſibilant, ac in terram impingunt, & velut duo galli inuicem cõflictantur. Iſtiuſmodi ſi fiunt: iam Aſtronomis præuidere facile eſt, quod pœna quædam ac grauis morbus incumbat. Adeóque ſi experientiam conſulunt, taliter etiam iam anteà euenisse, certò augurari poſſunt futuram eſſe peſtem. Aliàs enim infectionis filium nemo nouiſſe poteſt, qualis futurus is ſit, niſi is anteà etiam natus taliter fuerit, hoc eſt, niſi idem ſimiliter anteà quoque euenerit. Ibi enim præſumptio eſt, idem denuo eodem modo fieri poſſe.

Aſtronomi peſtẽ per collationẽ præteriti præſagiunt.

Porrò ſicut homo manibus, canis ore, apis aculeo, Baſiliſcus oculis vtitur: ſic ſuperioribus aſtris pro manibus, pro dentibus ac oculis ſplendor eſt. Splendor iſte eſt inuiſibilis & impalpabilis. Et tamen non ſecus ac ſplendor ſolis per vitrum tranſit, ita hi ſtellarum ſplendores per hominis cutem loco vitri penetrant, à ſplendore ſolis differentes claritate ſolâ & præſentiæ ſenſu, hoc eſt, calor ſolis ſentitur; peſtis verò radius, vt ſolis, minimé ſentitur, vt ſe inde, velut à ſole in vmbram ſubducere aliquis queat. Cum cæteris inquam ſtellis ita comparatum non eſt: impreſſio ſiquidem illarum non ſentitur priùs, quàm iam introducta ſit & penetrârit; nec vnum ſaltem attingit, ſed ſimul & ſemel plures afficit, hoc eſt, afficit regionem huius partis, huius terræ, huius vrbis, prout ſtella illa hanc vel illam regionem ſibi magis minúſue ſubiectam habet. Quòd verò prorſum vorſum impreſſio penetret & peruadat, nec tamen vniuerſos die vnicâ inficiat: cauſa poſita eſt in naturâ hominis, quæ aliquandiu obnititur & reſiſtit. Qui diutiùs reſiſtunt, tardiùs afficiuntur. Qui obluctantur planè & conſtanter, hi nũquam corripiuntur. Omnes quidem illuminantur: non tamen omnes feriuntur. Sicut enim ſol nonnullos nudos, nullo præſidio obtectos adoritur, nonnullos verò ſub pariete, muróue aut arbore latentes: ita ſimiles quoque arbores, parietéſue in cute ſeu cortice hominis ſunt, quibus præcluditur & munitur is, ne infectio quoquouerſùm penetrare poſſit. Et prout iſtiuſmodi cortices hominis ſunt: ita homo quoque inficitur.

Cœli manus, ſtellæ.

Solis & cæterarũ ſtellarũ differentia quæ.

Cur peſte quidam nõ inficiantur.

Scitote verò corticem hunc non ſolam cutem eſſe, quam videmus, ſed omne inſuper illud, quod ad cutem pertinet, ut & alia plura, de quibus tamen hactenus Medici nihil commentati ſunt; quod nec nos hîc faciemus. Splendor ergò, ſi aduerſus hominem dirigitur, ſimilis eſt naturæ Baſiliſci, cuius venenum in iſtum locum, in quem intuetur, impingitur & infligitur: non ſecus, ac ſi quis lapidem iſti loco illideret. Imaginatio enim hominis eſt virtus expulſiua in eo, quod imaginatio: præcipuè verò in hominibus menſtruoſis & hæmorrhoicis. Cur autem imaginationes non omnes nec vbiuis vim ſuam in effectum producant, cauſa hæc eſt, quòd alter ſub ſuâ cute ceu muro ita munitus ſit, vt aliorum ictus ac venena perrumpere minimè poſſint. Quales enim materiales muri ſũt, & incuſſus cõtra hoc facti: tales etiã ſũt in imaginatione inuiſibiles. Sicut ergò hominis imaginatio nõ ſẽper per alium penetrare poteſt, quod Sophia adepta docet & clariùs demõſtrat: ita nec cœlum ſemper & firmamenti ſtellæ penetrant, quod perrumpere annituntur. Cauſæ tamen interim huius fruſtrationis aliæ quoque ſunt, cur Deus præſidia talia & muros homini largiatur: ne ſcilicet vnâ ruinâ & internecione genus humanum vniuerſum, adeóque totus mundus interiret. Suæ enim promiſſionis memor eſt, quâ canit homini, ne denuò vniuerſum genus eius velut in cataclyſino extingueretur. Et hinc originaliter præſidia illa & muri conſtituuntur. Fit tamen interim, quod Dei voluntas poſcit & mandat. Ac ſola illius iræ remiſſio propugnaculum illud eſt, quod contra inſultum Planetarum nos munit, & naturaliter quaſi tuetur, ſeruatq́;. Et hoc firmiter, Medico quidem tum ſciendum, tum credendum eſt, quòd remittente irâ diuinâ muri aliquot & præſidia cum aſtris digladientur & confligant. Interim qui aut nudi ſunt, aut ſub vitreis ligneíſque parietibus latent, hi facilè conuincuntur & deiiciuntur. Et ſi quidem impreſſioni obnoxii ſunt etiã dum, cùm ira Dei conſedit. Quibus tamen viciſſim Deus præſidia alia ſubminiſtrauit, medicinas ſcilicet, quibus per Medicos venena expugnantur, non ſecus ac per Apoſtolos Diaboli eiecti ſunt. Si enim homo quendam in conflictu ſauciare, & poſteà miſericordiâ motus eundem iterum ſanare poteſt: quanto id potentiùs Deus poterit, qui bonitas & miſericordia ipſa eſt?

Baſiliſci venenũ quale.

Imaginatio in homine quid.

Sophia adepta.

Deus humani generis ſtudioſus.

Iræ Dei remiſſio peſtis propugnaculũ.

LOCVS

QVòd ſi ergò, vt dictum eſt, peſtis in

in nos decumbit; tria patent loca, quibus illa insidet: Aures, Alæ, Inguina, præter hæc nulla alia. Nam cætera corporis loca pesti insulturæ & infecturę minimè subiecta sunt: Nec res ista aliter se habet, ac si quis bracteâ vel loricâ indutus, vnâ atq; alterâ saltem parte nudus sit. Ibi enim feritur, nec in locis tectis. Tale est corpus cæterum, velut loricâ munitum. Error est ergò & seductio, dum Medici affirmant, quòd cerebrum, cor, hepar & splen pestem contrahant, eámque in loca prædicta distribuant. Nec enim pestis nisi extrinsecus in corpus ingeritur, instar teli. Ideo principium eius ab extra est, & extrinsecus corpus affligitur, non econtrà, quod apprimè notandum est. Quod si prædicta membra prima pestis loca essent: quî fieret, quod eius nulla in vrinâ signa deprehenderentur, sed ea se naturaliter haberet? nec etiam mutaretur pulsus, ac stercus, & physionomia? Quin imò necesse foret alia multa quoque signa concurrere, quorum tamen nullum exhibetur: sed membra ea omnia, illæsa, intaminata & inuiolata manent, donec pestis ab externis in interiora penetret: quâ penetratione mors inuehitur, & morbus cessat. Auribus sua, eáque peculiaris regio & Anatomia est, in quam ictus fit. Sic alæ quoque regionem mammillarum sibi idoneam possident, quæ tangitur. Eadem & inguinum ratio est. Nec regionibus his cum cæteris partibus principibus commercii quicquam est propter singularem, quam habent, Anatomiam, donec ab illis in has malum transfundatur. Tum demum enim hæ quoque ægrotant. Ideò quę deinceps instituitur vniuersa, velut minutio &c. frustrà tentantur. Secus enim si esset, sanguis omninò de se aliquod indicium exhiberet. Ex his ergò concluditur, pestem citra omnem morborum aliorum causam & Theoriam oriri. Iam verò, quòd medicinæ, quæ ante duodecimam horam & in principio ministrantur, nihil dum conferant: causa in hoc est, quòd illæ ictum præueniant seu anteuertant, ne ab exterioribus introrsum dirigatur ad cor & hepar &c. Hæc nisi causa esset, quid impediret illas postea quoque, nempe ab horâ 12. elapsâ præberi? Si enim ab internis foràs exigeretur, aliis certè medicinis ipsi vterentur. Ideò errorem ipsorummet recepta conuincunt. Practica enim quæ omnia probat & stabilit, hoc agit, ne ab externis intrò infectio penetret. Necesse est ergò illam foris, nõ interiùs consistere

Loca pestis tria sunt.

Medic. reprehésio de locis pestis.

Pestis forinsecus insultat.

Vrina, pulsus, stercus, in peste se naturaliter habent.

Minutio in peste frustra nea.

Imaginatio Impressionis.

VT autem originem modúmque pestis adhuc luculentiùs intelligatis, tale vobis exemplum proponite. Notú vobis est, quòd Incantatoria fides contracturam inducat, interimátque, infirmet, sanet, roboret. Iam verò non sola ea fides est, sed etiam impressio, velut cœlum imprimit huic hoc, illi aliud, huic vt iam hunc feriat, illi vt alium cras occidat. Hæc enim omnia cœlestes influentiæ & impressiones sunt: non quidem cogentes, sed sequaces & obsecundantes, ad facinus ducentes. Iá verò homo cœlum olympi est, hoc est, Microcosmus, Firmamenti Naturam sortitus. Ex Firmamenti enim eius, quod in ipso est, virtute & potestate etiam fit, vt homo olympi more propositum suum contra inimicum statuat, adeò, vt ipsius imaginatio impressio fiat, & vim suam in infirmiorem exserat & perficiat. Opus autem est medio quodam, per quod illud fiat. Medio etenim omnia opus habent, & sine medio nihil fit. Ita homo istius incantationis principium est, sibíque hoc vel illud proponit, quod tamen ex se perficere minimè potest. Ab ipso tamen Astra interiora mouentur, hoc est, ipse propriam suam constellationẽ inficit, ita, vt eius volũtas ac venenũ in astra transeat. Hoc facto, iam in ipso genitum medium est. Vt autem similia omnia cõueniant & vniantur, alter, cui incantatio struitur, non minùs isto struente suum cœlum olympi habet. Si ergò sydera imaginationir ipsis subiiciuntur: tunc vnâ quasi digladiantur & concertant, adeóque fortior vincit, & imbecillior venenum imbibit, ac ab altero vincitur, Et huiusmodi sunt cursus syderei. Imaginationes autem sunt ipsorum origines. Sydus in homine medium est, sine quo nihil fieri potest. Vnde sequitur, imaginem vnam aliam inficere: non ex vi quidem characterum aut similium, vt ceræ virgineæ, sed quia imaginatio suam ipsius constellationem vincit, vt mediũ fiat perficiendæ cœli, hoc est, sui hominis, voluntatis. Vnde consequenter etiam largiendum est, quòd sydera (quanquàm supra captum nostrum) rationem, sapientiam, calliditatem, iram, bella, armáque &c. sua, non minus ipso homi-

Incantationis quæ vis,

Cœlum inclinat, non cogit.

Homo est cœli olympi.

Medium incantationis qualesit.

Sydera rationé habent: & homo ex syderibus.

ne quoque habeant. Nostri enim illa parentes sunt. Et ex ipsis nostra talis ratio, intellectus, dolus, & contentio defluit ac assumitur. Quod si nos ab ipsius talia accepimus: necesse est, talia in ipsis esse. Ac in hoc vno discrimen est, quòd nos corporaliter & materialiter agamus, ipsa verò inuisibiliter & spiritualiter. Nec est, vt quisquam arbitretur, rationem illam atque intellectum, quam in nobis cœlum regit, ex Deo esse: sed ex magna creaturâ esse sciat. Intellectus enim à Deo sumptus, ipsum cœlum ac sydera omnia vincit. Loquor autem de vi & potestate terrenâ.

Ratio ex cœlo qualis.

Impreßio In Altum.

EXemplum prius supernaturaliter etiam de peste intelligendum est. Nec enim in nos pestis incumberet, nisi eam gigneremus ipsimet, hoc est, claudus & resolutus nunquam fierem, nisi meipsum claudum contractúmque facerem. Nam morbo meo ipsemet causam, semen & materiam suppedito. Iam verò cœlum, quod supra nos est, non cõtra nos, sed pro nobis est. Ipsum tamen si inficiamus: tunc conceptum venenũ in nos refundit. Initium in nobis hæret. Ac doli omnes, omnia vitia nostra nihil sunt aliud, quàm imaginatio, subindè agitata & mota. Siue enim dormiamus seu vigilemus, inuidiam, auaritiam, improbitatem omnem iugiter somniamus. Et hæc imaginatio talis est, vt in cœlum quoque superius, per vtraque astra, ab vno ad alterum penetret ascendátque. Eadem cœlum quoque vincit & moderatur. Si ergò per nostrum cœlum in cœlum superius ascendit, quid aliud fiat, quàm nouæ operationis mater? Nemini enim quicquam aliud persuasum sit, quàm quòd malorum ac morborum istorum origo sola nostra imaginatio sit, quã in alios tam fortiter, inuidè, auariter & hostiliter exacerbamus. Et ista tam varia hominum inter sese imaginatio, cõtentionem & morbos in cœlo gignit. Nec aliter illi in terram relabuntur, ac si quis, vt diximus, aliqm incantasset. Hic surgit, ille cadit. Ita imaginationes nostræ propriæ quoque, quæ ex tam malo principio emerserunt, cadunt, nec quicquam aliud, nisi pestes, Anthraces, Arthetis, Colica, ac morbi similes fiunt, qui tamen omnes sub vno pestis nomine cõprehẽduntur & intelliguntur. Ad quod iã consequitur, generalẽ inuidiã generalẽ pestem concitare. Idem de reliquis quoque vitiis verum est. Quicquid enim in nobis immoderatum & inhumanũ existit, id omne Natura Imaginatiua est, quæ cœlo imprimere potens est. Eo facto, cœlum vicissim potens est impressionem refundendi. Ideò principium omnium ex astris est hominis, & in Medio astri superioris perficitur. Et Christus de solâ peste, quæ ex tali principio oritur, loquitur, non de aliâ. Cæteræ enim naturales sunt, & causas ortusque naturales habent.

Cœlum mundi non est nobis aduersũ.

Imaginatio hominum malorũ omnium mater.

Generale odium generalẽ pest. mouet.

Fortis Perspicacia.

HÆc iam grando penitius noscenda & intelligenda est. Ea inuisibilis est, & non materialis. Fit tamen materia in corpore, quæ serpenti comparatur. Is pungit aut figit, nec tamen in membrum ipse penetrat. Sic & Craniũ Magicum, hoc est, cœlum huius loci figit. Figere autem ipsius ictus est; qui primò inuisibilis, posteà visibils fit, & noster morbus ac mors fit. Iam verò desuper à cœlo infertur, nec coniungitur nobiscum modo alio, quàm sicut videtis Basiliscum inficere illum, qui etiam interuallo plurimo distat, quem tamen substantiâ suâ corporeâ minimè attingit. Eodem modo in cœlo quoque vis & natura quædã Basiliscica generatur ex illa irâ, quam à nobis concepit, & quicquid suis oculis videt aut concludit, id è vestigio tactum & infectum est. Ideò qui cœli Basiliscum, eiúsque generationem ortúmque nouit, idem quoque nouerit, quo pacto pestis inducatur. Huius ergò Basilisci visus in nos directi similis est radio cœlesti seu fulmini, qui quicquid tãgit, frangit & exurit. Nos interim minimè scimus, quonam, quidue, aut quando feriturum id sit. Ipsius quidem ortũ ac generationem nouimus: quo tamen irruiturum sit, hoc ignoramus. Talis etiam est Basiliscus pestis. Ideò ex prouidentiâ naturali ita dici minimè potest: tu Melancholice, tu Phlegmatice, caue tibi. Nam quò & quid is feriturus sit, sciri non potest, licèt quidem eius generatio noscatur. Ideò istorum hominum præuisio non secus se haber, ac si quis diceret, fulmen iam in terram lapsurum, & tamen non nisi agrum vnum tacturum esse: iuberétque, vt suo quisquam agro prospiceret, & ex regione illâ hoc pacto vniuersi agri remouerentur aut efferentur. Nec enim in specie promouere

Basiliscus visũ interficit.

Astronomi in specie & indiui. duo nihil sciũt.

re poteſt, & prædicere, hunc vel illum agrum tactum iri. Coniunctio peſtis & Microcoſmi ſimilis eſt ſagittario, qui ſibi metam præſumit ac ſcopum, & ad feriendum illum intentis oculis collimat. Eodem modo cœlum quoque in corpus noſtrum, & maximè vnicéque in tria dicta loca collimat. Alio ſi iaculum dirigat aberrat. Sic ergò alio modo hæc coniunctio intelligi non poteſt: non inquam cognoſci vult naturali & fœmineo intellectu prædicti curſus, in prægreſſo capite propoſiti: ſed virili, reſpectu noſtri, ſecundùm ſpecies vniuerſas & omnia genera.

Vulnus.

Peſtis eſt vulnus.

SEquitur iam deinceps proprietas & natura morbi, quod peſtis vulnus ſit, nec aliter quàm pro peſte haberi debeat. Veluti ſi quis extra cæditur, huic primò rumpitur cutis, pòſt caro, arteriæ oſſa. Si vulnus adhuc penetret magis, ſequitur læſio partium quoque principum, quam ſequitur mors. Sic ipſa quoque peſtis forinſecus hominem occupat. Et plaga quidem cœleſtis eſt, humanæ percuſſioni tamen ſimilis. Ideò ante omnia quoque omnium vulnerum natura, eſſentia & conditio noſcenda eſt, cum omnibus illorum accidentibus & ſymptomatis. Nam quod vulneribus accidit: id ſimiliter peſti quoque. Nec hic diſcriminis quicquam eſt, niſi quòd oculi vident, cœli plagas humanis vehementiores eſſe, & accidentibus pluribus ac ſæuioribus ſtipari. Quod ipſum à maiore quoque cœli vi & efficaciâ prouenit. Iá verò vulneris accidens prauitas eſt, quádo ſcilicet vulnus corruptionem ſubire incipit. Idem accidens etiam in peſte eſt. Vulneribus accidit ſpaſmus. Idem quoque peſti. Grandibus vulneribus febris ſeu inflammatio adſiſtit: eadem etiam peſti. Grandibus vulneribus febris ſeu inflammatio adſiſtit: eadē etiā peſti. Peſtē comitatur etiam dyſenteria, conſūptio, calor, frigus &c. quæ omnia quoq; ſequuntur vulnera. Et hæc vulnerū accidētia, non alia, peſtem comitantur. Ideò in peſte duo conſideranda ſunt: Morbus ſcilicet in ſeipſo, hoc eſt, vulnus: poſtea accidentia. Nam hæc inter ſe differunt. In vnoquolibet inſuper vulnere conſiderari debet cœli ſtatus, ſignáque, ac armorum ratio, quòd vel venenata magis minúſue fuerint. Nam & in peſte non vnus, ſed multiplices gladii vulnerant: variæ diuerſæque imaginationes

Peſtis accidentia vulnerū ſæuiora.

exiſtunt, aliæ aliis venenis gignendis aptiores. Hoc facto, ſequitur cura árſque & induſtria, remediis naturalibus veneni accidentia reprimendi & excindendi. Et hîc nullum diſcrimen eſt vtriuſque Theoricæ & practicæ. Nam Theorica peſtis ex Theoricâ vulneris deſumitur. Explodantur ergò & exulent nugæ illæ de Humoribus & Qualitatibus. Ex illis enim non niſi ignaui Medici conſtituuntur: ſicut obſeruatum hactenus eſt, quòd in peſte nihil profecerint aliud, quàm quòd ægros ad orcum miſerint.

Theorica peſtis & vulneris vna eadē.

Materia.

PRoximum iam eſt, vt tractetur de ipſo peſtis corpore, ſi iam genita ſit. Iaculator Mars eſt, commercio & mádato omnium ſyderum. Iactus ipſius non ſecus ſe habet, ac ſi ſcintilla, ferro è ſilice excuſſa in ſubiectum fomitem incidat. Multæ ſcintillæ fomitem non incendunt, ſed vaneſcunt. Tria autem corporis nota loca fomes ſunt. Iam ſi corpus concipere debet, opus eſt ad id vt ſit diſpoſitum. Lapides enim ignem non concipiunt. Ideò ſciendum, quid & quale ſit, quod concipit. Ex hoc enim emergit cognitio vulneris, ex quo illius medicina deſumenda eſt. Et per idem etiam propoſitum meum ac Theorica ſtabilitur. Loca tria ſunt, Inguina, Aures, & latera mammillarum. Secundùm has regiones materia ſulphuris in tres partes diuiditur. In inguine eſt ſulphur antimoniale: in alis ſulphur arſenicale: poſt aures ſulphur marcaſitarum. Hi tres fomites ſunt, qui Martis ignem cōcipiunt. Hi niſi adſunt, nullus ignis corripit. Opera ergò danda eſt, vt hæc tria ſulphura, ipſorúmque venenum, naturáque, ac morbus, morſque, probè cognoſcantur; & poſtea arcana ipſis congrua quærantur. Nec enim hæc ex opinione tuâ inueniri queunt. Ad Medicum plura requiruntur, quàm Galenus, Auicennáque. Hi enim Baccalaureos tantum ac tritores tuſoréſque officinis dant. Quantum ergò Theoricam huius primi libri attinet, pro breui informatione, ſcitote, prædicta ſulphura omnia hoc modo intelligi debere Homo in ſeſe minerales omnes partes continet, ſicut maior natura. Iam autem hic locus, locus aquæ eſt. Ex Elemento aquæ naſcuntur mineralia. Porrò mineralia ſulphurea ſunt corpora in primâ & vltimâ materiâ. In hac

Loca peſtis tria quę.

Sulphur quod cuilibet loco proprium.

Homo omnia in ſe mineralia habet.

hac primâ & vltimâ operatur Mars. Sciendum ergò est, quòd pars aquæ quã homo in se habet, subiectum sit Martis; in quo generetur pestis, & ipsius species. Ex his scietis Anatomiã & partes aquæ in Microcosmo diuidere & distribuere. Nam in tribus illis locis sunt emũctoria aquæ, cordis scilicet, cerebri, & hepatis. Sudor duplex. Ideò sudor duplex est: per poros nimirum totius corporis, & per poros harum partium. His euacuatur elementum aquę totius corporis. In his sulphur est, quod accenditur. Aliàs in toto elemento sulphur nullum est, quod incendatur, nisi quod in hisce tribus locis continetur: sicut per Anatomiam mundanam rerum patet. Et hæc omnia veteres Medicorum scholæ ignorârunt. Philosophiam enim ipsam ac parentem hominis minimè cognouerunt: de quibus alibi.

Coniunctio

HOminis & pestis coniunctio istiusmodi est. Homo si nascitur, morborum omnium, qui à cœlo aut elementis ipsi infligi possunt, subiectum secum affert, hoc est, à quatuor rebus morbi ipsi accidunt. Quot enim morbi, tot subiecta. Iam attende, quid morbum pariat. Id ignis facit externus, in hominem ingrediens, & cum corpore seiungens, velut est cibi, potus, aëris &c. In ipso cibo morbus latet; & cibi sunt in corpore subiectum, in quo morbi vigent & gignuntur ibi. Cibi sũt subiectũ morborũ foris ingredienti. Sic si ignis lignum inuenit, illud incendit & comburit. Et istiusmodi est coniunctio rerum similium, quia simile suum simile inuenit. Sic homo subiectũ est, & morbus extrinsecus incidens in ipso instar ignis & ligni est, quod ad Solem ardere possit. Sicut iam à colore ignis fit: sic cursus etiam olympi tandem suo tempore igneus in homine fit. Homo enim omnia in se astra continet, velut firmamentum & tres partes reliquæ. Iam si cursus iste in generationẽ Astra omnia in homine. velut in morbum aut aliud abit tunc morbus hic subiectum minimè procedit, quod adest, in quod operari possit. Sic si æstuosus annus impendet, Solque adeò mardescit, vt adurat & tabefaciat arbores, ac stirpes exsiccet seu exurat: idẽ tamẽ eorũ nullũ suscipit, quàm quod igni subiectum est. Tale si nõ adsit: calor nihil præstat. Similis in corpore etiam cursus est, cursus cœli vocatus, accẽdere valens. Quod dum facit, iam morbus fit, siue putrefactio sit, siue aliud. Nihil enim secus accidit, quàm sicut videtis, quòd cœlum motu suo lutum putrefaciat, & gryllis impleat, ac lignum vermiculosum faciat. Simili ratione corporeus etiam cursus facit, vt omnes morbi in corpore nascantur. Quod sanum est & manet, si cursus de ipsius subiectis nihil corripit. Talis enim origo est vniuersorum naturalium morborum, qui in deuictis nascuntur. Et hæc origo pro parte vna est. Altera autem, de quâ hîc traditur, pestem attinens, eodem modo se non habet: sed est coniunctio cursus olympi, nec in corpore oritur, sed extrà, & tamen in corpore terminatur ac operationem perficit. Ita si quis telum in corpus iactet, tunc illud in corpore non crescit, nec corporis etiam materia est, nec similis corpori creatura: verùm eius morbus & mors existit. Ita pestis cum corpore iungitur, eiusque ictus est velut grando, quæ hunc validè percutit, illum leuiùs, ab hoc penitus aberrat. Sic ergò morbus iste præternaturaliter, non cæterorum naturalium morborum instar, generatur.

LIBER SECVNDVS.

De Peste.

QVæ hactenus de peste dicta sunt, originem saltem illam spectant, quæ ab irâ Dei est. Hæc quamdiù est, tamdiù Medicus cum ægro nihil negotij habet, quoad sanitatem. Fiducia tamẽ ponenda, in misericordiâ Dei, donec ex gratiâ Medicinam indulgeat. Ex hâc gratiâ orditur Medicus vi simul & naturalibus remediis instructus, velut hic secundus liber explicat. Si enim hominem patrati homicidij aut icti hostis pœnitere potest, licèt factum infectum reddere nequeat: Quantò magis Deum punitæ creaturæ suæ pœnitere potest: cuius manum interim nihil effugit, quo ærumnas inflictas mulcere & mutare possit? Quæ cum ita se habeant, naturalia secreta nobis omni iure indaganda sunt, & naturalium rerum naturalis vsus, velut ab aliis traditus est, accipi debet & impendi: non vt ipsi origini hisce eatur obuiam; sed, si ex permissu Dei morbus naturalis factus est, vt experientia, quantam Deus largitus est, adhibeatur, nec pœna ipsa ac supplicium spectetur.

De Incensione.

VT scintilla ex silice cadit in fomitem: ita hîc quoque pestis. Et sicut scintilla fomitē consumit tollitq;: sic pestis etiam. Silex autem est cœlum: fomes terra. Quo ergò pacto fulmen à cœlo exturbatur deorsum in terrā, summâ velocitate, ita vt fragor & percussio simul fiant: ita in homine quoque ignis exprimitur. Et sicut, quod in prouerbio est, fulmen plerumque abietem, quercúmque ac ipsos homines vel pecora ferit: sic sua peculiaria loca in homine quoque percutit, nimirum Aures, Alas, Inguina. Horum trium locorum quæ tandem causa ac ratio alia est, quàm quæ locorum est fulminis? Quod quis scrutari satis potest? Quocunque supremus fulmina mittit, ibi locum sibi designat: nec naturam æmulari aut inquirere hîc quisquam potest. Nec hæc ex ordine & causis naturæ eueniunt. Ideò nemo illa quoque cognoscet satis. Cur enim plùs feriuntur aures, quàm nasus? plùs alæ quā cubiti? plùs inguina, quàm vmbilicus? Quicquid enim naturæ limites transcēdit, id rationis scrutinio nullo cognosci potest? Nam hoc casu, tam morbus quā locus, vt diximus, supra naturam sunt. Iam si ignis insiliens corripit incenditq;, primò horror, deinde calor occupat, his ex causis. Scintilla accendens frigus ideò incutit, quia resoluit humores, & corpus humectat. Sic & nix à Sole liquata & resoluta frigus parit. Si verò hoc euicto calor iam dominari incipit, tum is humiditatem corporis reficcare annititur. Quā etiā causâ sudor sequitur, quia scilicèt nix in homine liquata est, & denuò ad suam formam redire nequit: ideò extra corpus exigitur. Et ratione niuis huius sudor cōuenit ac bonus est. Porrò sicut fulmen, quod ferit, terram quatit fragore suo, domósque ac areas motat: ita hic in hoc casu terræmotus quoque ingruens nihil est aliud, quàm fulminis fragor naturalis, in naturâ inuisibilis? Hoc feriente, totum corpus attollitur & concutitur, quamdiu motio durat. Terrę motu cessante, & ad centrum redeunte, tremor quoque & succussatio cessat. Et iste terræmotus in homine naturalis est, velut eius quoque causa. Et portio est eius terræmotus, cuius mentionem in Euangelio Christus fecit. Talis ergò eius causa. Nam fulmen vnumquoduis terram attollit & quatit. Fragore euanescente, ardor subsequitur. Illud quod accensum est, totam domum totius hominis occupat. Ibi ergò excandescit & in iram agitur hepar, & sitit. Ibi caput palpitat, propter cerebri nimium ardorem. Ibi tremit cor, quia pulmo satis refrigerij ei non affundit. Ibi affliguntur, & affectionem suam singultiunt, vniuersæ corporis partes. Hoc ardore gliscente vires corporis effugiunt, & elabūtur, sicut mus ex domo conflagrante. Fulmen autem in loco sibi solito notoq; considit, & eructat subinde, veluti talpa terram in agro eiicit, adeóque sese quasi inuoluit, & exitum sibi molitur duabus viis, vel intro, vel foras. Quocunque, verò tandem erumpat, id sine terrore & periculo non molitur. Si introrsum vergit, signa mortis prodeunt, & vnicuilibet membro suæ mortificationis species exhibetur. Mors etenim ac interitus modis variis insultant. Et, velut experientia testatur, multa eáque abominabilia signa mortis subindè spectantur, quæ naturæ tolerabilia minimè sunt. Ideò spectatis istis memores estote, plagam & pœnæ tempus adesse seu instare, de qua dictum est ibi: *Et erunt pestilentiæ.*

Fulmen plerūque quercus ferit.

Supernaturalia naturali iudicio nō capiuntur.

Horror & frigus in peste vnde.

Terræmotus & pestis comparatio.

Pestis duplex eruptio.

Ducis Bellum ab Alto.

EX hoc sequitur nostra contentio, dissidium, bellum, latrocinium, miseria, effusio sāguinis. Nullus enim filius qui patrem non offendit, ab eodem plectitur. Et pater non tantùm noster sanguis est, verùm est etiam magistratus. Ideò nihil peccare est conciliare pacē, securitatem, & tranquillitatem. Si secus fiat, quî quæso flagitia ita impunita præterire queant, vt latro non in rotam, fur non in crucem tollatur? Si enim subditi minimè obsecundent, magistratus est officium, pœnis eos coërcere. Quòd si agant remissiùs, patrem se superiorem habent, à quo ipsi simul cum subditis rebellibus puniuntur. Is autem pater cœlum est, veluti parens Limbi, qui vindex à magistratu proximus est. Quod si nec hic exquisitè suo munere fungitur, super est omnium primus parens, DEVS. Iam ergò notate, quòd pœnæ vindices, morbi sint. An enim is non morbus est, quendam in rotam aut crucem suffigi. Imò. An non id etiam est pestis? Imo. Sic ergò parens aliòs plectit laqueo, alios peste. Sua enim cuilibet parenti

Scelera impunita non manent.

& magiſtratui ferula, ſuum cuilibet ſupplicium eſt. Ad quæ iam conſequitur, poſt homines ipſum cœlum ſcelera ſuis ferulis vindicare. Iam verò cœlum neminem plectit, niſi ad vindicandum inſtigetur & irritetur. Sicut enim citra cauſam magiſtratus neminem punit: ita nec cœlum. Ideò origo iſtorum morborum ex nobis eſt ipſiſmet, quos cœlum nobis pro noſtris facinoribus ac peccatis & vitâ improbâ immittit. Quod ſi enim probitati, patientiæ & tranquillitati ſtuderemus, iſtorum nihil fieret, nec de pœnæ ferulâ nobis quicquam conſtaret, ſed ab eâ omninò liberi eſſemus. Ex eâdem concitatione ignis Sodomæ & Gomorrhæ ſuperinductus eſt, qui ex cœlo delapſus, eas combuſſit. Pœnam hanc ſi capiti ſuo non induxiſſent, cœlum in ipſos ignem non exſpuiſſet. Cœlum niſi irritâſſent homines, id in aquâ nunquam verſum fuiſſet, nec diluuium ipſos obruiſſet. Nam ab hominum malis iſta vniuerſa profluxerunt. Cœlum enim vindex & vltor nobis proximus eſt. Et quęcunque modo naturali ita plectuntur, id cœlo imputate, ceu patri noſtro Limbo, qui nos puniendi poteſtatem habet. Deus etenim qui nos creauit, cœlo nos ſubiecit, eíque poteſtatem fecit tam ignis quàm aquæ, vt filios, ex ſuo limbo productos, ſuo modo punire poſſet. Mors enim naturalis, & huius anteambulones morbi ab ipſo, ceu parente noſtro, egrediuntur. Ideò nos memores eſſe fas eſt, huius parentis ferulæ Deum nos non exemiſſe, ſed eidem omninò ſubieciſſe. Pœna ergò, quam in nos ipſos concitamus, hùc omninò referenda eſt.

Cœlum vindex ſcelerũ.

Pœnę naturales cœlo aſcribēdę.

Morbi anteambulones mortis.

Aſtrum Præſagium.

DVplex iam ergò præſagium ex aſtris cœli & firmamenti elicitur. Vnum concernit naturam omnem, noſtrámque proprietatem & morbos, vitã & valetudinem, ſicut de morte diximus, quod ex limbo orti ſimus: Prout enim limbus ſe habet, ita nos eiuſdem naturam ſortimur. Hoc ſi Aſtronomus nouerit, ſecundùm id natum infantem bono iure iudicare poterit, nec malè faciet. Sicut enim pater, ſi ſuperante cœlo iræ gignat, filium longè alium generat, quàm ſi eundem ridens genuiſſet: eodem modo cœlum quóque: quod ex naturâ Microcoſmi diſponitur ita, ceu inter ſe conueniunt. Itaque ex tali coniunctione & naturà in actu procedit præſagium etiam ante infantem editũ. Ex illâ enim æſtimata ponitur natura, conditio, morbus, ingenium, complexio, &c. Quanquam ea ferè duplex ſit, hoc eſt, ſi fatui libros gignunt, cœlum ipſis dominatur, & ad ſuam naturam illos fingit formátque, quam tamen homo frangere poteſt in eo, quòd horâ illâ cœlo dominetur. Porrò præſagij genus alterùm eſt, quādo à principio naturæ ad finem vſque naturalia prædicunt. Hic de ferulâ ſeu morbo nihil præſagitur. Illa enim non concitat, nec ad curſum cœli cenſeri poteſt. Quis enim iam ridentis patris iram, quæ breuibus horis pôſt eruptura ſit, præuidere & prædicere queat? Aut quis caſus futuros prænoſcere poſſit? Ideò hoc præſagij genus aliud eſt, quod præſciri certò nequit, niſi cauſa omnis tollatur, & de ſolo parente iudicium immotum fiat. Ex quo iam præſagium *Iræ* ſequitur? Ignis enim Sodomæ præſagium nullum eſſe poterat, dum ipſi adhuc probi erant. Manifeſtari autem cœpit, quàmprimũ impietati ſeſe nuncupârunt. Ex cœlo enim ſigna futuri deſumi poterant. Sic de diluuio quis præſciuiſſet, antequam homines recens deſignatis facinoribus illud ſuo vertici ſuperduxiſſent? Eo enim iam incumbente, præſagiri poterat, cœlũ ipſius cauſam exiſtere. Ita ergò facies in cœlo duplices Aſtronomus videre poteſt: vnam naturalem, alteram præternaturalem. Quia verò ab Aſtronomis hactenus proditum non eſt, quod id cœlum occupet & ad ferulas quatiendas incitet: ex eo liquet, cauſatarum cauſarum, & eorum quæ præter eius naturã incidunt, cognitionem ipſos nullam habuiſſe. Si quando autem cœlum offenſum ad pœnam proceſſit: ea ſigna videre, & hominibus pronuntiare potuerũt, additis cauſis manifeſtis iſtius infectionis, ex quibus hæc orta & inducta ſit. Et iſta talia vobis propono, ne fors putetis, peſtem eſſe influentiam naturalem, inſtar morborum aliorum naturalium: ſed vt eam ex iſto genere morbum eſſe cenſeatis, quem nos ipſi in cœlo gignamus, & in noſtra capita ſuſcitemus, in quibus is deinde ſuam operationem perficiat.

Præſagiũ eſt duplex Naturæ & Iræ.

Qualis Limbus talis homo.

Cœli facies duplex eſt Aſtronomis.

Experientia Summa.

MVlta inſuper preſagia ſunt, ex cauſis morborum deſumpta. Talia in poteſtate naturæ poſita non ſunt, ſed eius limites tranſcendunt vt ſunt vatici-

Præſagia prophetica.

nia Prophetarum. Sic *Asaph* de desolatione Regnorum, sic *Dauides* de vastatione Arabiæ vaticinatus est. Talia verò non humanitus prædicta, sed ab altiore numine ingesta & prænumerata fuerũt. Resque fuit eadem ac si dicerent: Tempus erit, quo vos mortales cœlum irritabitis, & vitiis peccatisq; vestris adeò commouebitis, vt famem, annonam, morbos, &c. id vobis immissurum sit. Hoc ergò vaticiniũ ex causa desumptũ est, non de instante cœli facie. De populi enim peccatis & flagitiis loquitur, eáque detegit. His prædictis & proditis comes postea pœna it, & nostræ miseriæ lerna. Ipsi verò Prophetæ dicere nihil volebant aliud, quàm huiusmodi quiddam: Nisi vos peccata cumularetis, ærumnæ & plagæ nullę incumberẽt. Simili instituto Christus quoque persæpè loquitur, cumprimis vbi dicit: *signa fient in Sole, & Lunâ ac stellis, &c.* non quòd naturaliter ista euentura sint, sed quòd nos causam cœlo daturi simus, vt signa illa assumat, quæ nos postmodùm obruant. Non ergò Christus, vt Astronomus loquitur, sed vt vates, cui causæ dudum omnes pateant. Signis autem huiusmodi in cœlum inductis, præsagiũ posteà Astronomi sequitur: qui dum videt, ea præter naturam constituta esse, ex ipsis destructionem & confusionem naturæ facilè prædicere potest. Huiusmodi multa sunt vaticinia, à Christo & Prophetis edita, quæ temporibus illis à nullo Astronomo sciri poterant. Cœli enim cursus secundùm naturam adhuc fiebat, nec mutationis causam vel dum acceperat. Deinceps tamen causis additis, vaticinium Christi verificatũ fuit. Huius classis ea quoque sunt vaticinia, quæ populis annuntiant bella, ærumnas, inediam: quæ omnia per se morbi minimè sunt, sed à datâ causâ demum modo supernaturali introducuntur. Sic si venturi Prophetæ, boni maliue ac falsi pronuntiantur; ea omnia ità à Deo præuisa & disposita sunt, priusquàm homines illi, qui cœlum ad hoc irritaturi erant, nascerentur.

Signa præternatura lia quæ accipiat Astronomus.

Hæc verò hoc fine latiùs & longiùs differo, vt tandem ex prædictis pestis rationem eò meliùs cognoscere & iudicare queatis. Nec hic repertum aliud quicquam volo, quam vt noscatis, pestis causam à nobis omninò hominibus defluere, priùs in cœlum introductam per nos, & posteà ex cœlo, ceu parente nostro pœnæ modo in nos reductam. Quî verò naturaliter ista fiant vel fieri possint, etsi supernaturalia vocẽtur: id deinceps dicturi sumus. Sic ergò nobis ipsis dominatur hoc, ex quo morbi omnes oriuntur, cui nos causam in parente dedimus: sicut sequens etiam de magistratu exemplum expediet. Nam fusiùs hæc explico, vt ad verum morbi fundamentum penetretis, &, quî tandem fiat, intelligatis. Exemplum autem tale esto. Vt nulla pœna filiis irrogatur à parentibus, si probos se & morigeros præbeant: sic nec subditos magistratus plectit, nisi rebellione pœnam mereant. Iam verò tum hoc magistratu, tum hominibus vniuersis superior magistratus alius est, ipsum nimirum cœlum: de quo sentire non debetis aliter ac de magistratu dicto inferiore. Pestis enim loco rotæ & patibuli seu crucis est, &c.* *Desunt quædam* * homo non in ipso, sed prout ictus irruit. Hoc verò quod hic tracto, similiter omninò accipere debetis, ac illud, quod de morte nascentium Elementorum dictum est. Inuidia enim & auaritia, &c. in homine infectionis corpora gignunt. Corpora ista, semina sunt in solem iacta, & Elementum nostrum consumentia. Ea in sole generantur & crescunt vsque ad autumnum suum, hoc est, vsque ad tempus erumpentis pestis. Hic autem, quod in prægresso capitulo diximus, repetendum est, quòd ex irâ homo sibi ipsi ingenitum corpus gignat ad morbos, id quod iam euidens est. Iam autem vt de corporibus auaritiæ, inuidiæ, doli, perfidiæ, mendaciorúmque loquamur, scitote, hæc omnia ex cœlo, Planetis, astris & signis prodire. Ideóque idonea omnia sunt ad corpora in homine concipienda. Quicquid enim in hominem cœlum seminat ac deponit, id in eo corpus fit. Velut ira, ex cœlo & ipsius influentiâ procedit, quæ homini ita impressa est. Ideò non sola ira ex cœlo est, sed etiam inuidia, odium, fraus, dolus, mendacium, auaritia. Si ergò ex cœlo sunt, secundùm cœlum etiam æstimanda & iudicanda sunt. Et hoc ad Medicũ propriè pertinet. Ratio hæc est: quia, si ex cœlo sunt, ad cœlum redeunt cum suo prædicto Zodiaco. Nihil enim in cœlum penetrat, quod ex cœlo non prouenerit. Ideò hoc quoque similiter. Iam verò ira, inuidia, odium, auaritia, motus aut cursus in homine naturales non sunt, sed ex malitiâ & leuitate erumpũt, & producuntur. Nec

Cœlum magistratus imperior.

Cœlum magistratu superius.

Inuidia, dolus, auaritia, &c. ex cœlo hominis.

Nec enim naturale est, quendam inuidum, fraudulentum ac mendacem esse. Penes hominem quidem *Adamum* malum ac bonum erat. Ita & hodie penes hominem quemcunque id est, quia Microcosmus est. Sed quod penes ipsum est, id effectum dare non debet. Si facit, sui morbi corpora suscitat. Morbi autem naturales qui in ipso generantur, illi in parentem hominis recidunt, & ex ipso rursus in hominem deriuantur, velut grando, pruina, nix, &c. Intrò verò in hominem ingrediuntur, quia ex homine egressi sunt, quod in pruinâ, grandine & niue similiter non fit.

Iam verò ad Basiliscum redite. Is in seipso venenatus non est, sed est sibi innoxius. Si autem hominem aspicit, odiũ ac inuidiam tam fortem concipit, vt ex suomet veneno sibi ipsi corpus faciat, quod hominem inficit. Ex cœlo autem id Saturni est. Sic Saturnus in nobis quoque gignitur. Similia etiam volucres quædã vermésque ac animalia alia præstant. Canis enim rabidi morsus cur damnosus est? Nimirùm propter ipsius auaritiam. Quia enim solus omnia deuorare satagit, ideò corpus in ipsius colligitur & concipitur ore, quod postea inficit, quicquid attingit. Et ista omnia sunt corpora Planetarum volatilia, hócque modo coniunguntur. Et sicut vermis alius alio venenatior est, sic homo quoque, &c. *Antichristus* est vermis, hoc est, Basiliscus: & bene dictum, quia quãdiu viuit, tamdiu erit Pestis expectanda

Canis morsus cur lædat.

Antichristus est vermis.

LIBER SECVNDVS.

TRACTATVS SECVNDVS.

CAP. I.

Homo duplex est: spiritualis & terrenus

QVIA, vt diximus, homo duplex est, parte vnâ constans ex terrâ & aquâ, parte alterâ ex igne & aëre: sequitur inde, morbos supernaturales in parte vnâ, scilicèt spirituali, originem sumere, non alterã: quæ tamen ipsa pars secunda corpus est, æquè patiens vt prima. Vnumquodlibet enim subiectum vtrique globulo subiicitur. Quia ergò in homine, spiritus, huius morbi origo est: sciendum est: quòd vnusquilibet appetitus, ac desiderium, voluntásque ac propensio hominis, in animo eius ac phantasiâ seu imaginatione concepta, corpus ingeneret, sicut videtis iram sibi corpus gignere, hoc est, in corpore nasci. Eadem ratio etiam inuidiæ & vitiorum cæterorum est. Adeóque vnaquælibet voluntas hominis aut inuidia, aut odium, aut mendacium, aut blasphemia, aut fraus, aut auaritia est. Et ista omnia homo saltem dimidius generat, seu ista vniuersa ex hominis saltem dimidiâ parte, nimirùm cœlesti, proueniunt. Vnde patet, iam dicta dimidio homini adhærere & adiacere: cuius cibi eadem est ratio, quæ alterius vel cibi, vel potus, laboris, ambulationísue. Eadem ratio quoque est inuidiæ, odij, doli, periurij, mendacij, auaritiæ, &c. Iam si phantasia in homine ita intendatur, vt vel bonum vel malum per fortem imaginationem cupiat: tunc imaginatio fortis voluntatem gignit. Voluntas autem ea corpus facit, velut ira. Et corpus illud est hoc, de quo hîc loquimur hoc est, est semen mali, quod in nos desuper cadit. Hæc enim ex cœlo procedunt; ideò ad cœlum redeunt, homo nempe Saturnius, Martius. Hæc enim omnia in dimidio Microcosmo insunt. Iam hæc spiritualiter insunt, mouenturq́; ita, vt malitia, inuidia, mendacium, dolúsque sentiantur: velut etiam Solis & Iouis bonitas, & beneficentia. Si homo igitur in æquilibrio non manet, sed ad alterutram dimidiam partem nutat versus astra superiora, vt Saturnum, Martẽ, Mercurium, &c. iã ex hoc scitote, quod per imaginationis suæ spiritus is corpus gignat virtutis istius, circa quam versatur, cui se spiritus confert, & vnum corpus fit. Hoc attendite, quod spiritualis ille homo, si ad astra inclinet, & inuidia, &c. corpus vnum fiant. Ac si, velut morbus, incorporatus est: tunc iste homo cõtinenter ac perpetuò inuidus manet. Sic & è contrà; si beneficus incorporatus est, beneficus perpetuò manet. Vnumquodlibet enim corpus, hoc modo genitum, morbum suum ad extremum vsque retinet: nec is morbus deinceps ab homine separatur vnquam, si semel voluntatem suo Planetæ stipulatus est. Et isti iam dimidium hominem constituunt. Iam hi morbi duplices sunt. Si integrum Microcosmum infirmant, velut ira, contractura fit totalis. Pars autem altera volatilis fit, ita, vt non omnis caro floreat, sed in spiritum volatilem mutetur. Hic in corpore non manet, sed spiritus imaginationis illũ ad astra trahit, ad Planetam scilicet illũ, ex quo prodiit. Vnus enim quilibet

Appetitus corpus sibi fingit.

Imaginationis humanæ quæ vis.

Corpus vt fiat ex re incorporea.

Morbi imaginationis duplices.

Planeta est illorum, quæ volatilia facit, magnes, hoc est, vt magnes, ad se ea allicit. Hoc modo corpora spirituum virtutúmque, corporea & spiritualia fiunt. Corporeum in corpore manet: spirituale à magnete suo sursum ad cœlum rapitur; hoc est, in nobis crescit corpus ex virtutibus. Id corpus, corpus hominis omnium primò inficit. Præterea fit etiã volatile, quod à suo planetâ attrahitur. Inuidia nimirum ad Saturnum, mendacium ad Martem, Mercurium, &c. Et tunc in isto fit semen, quod dictum est. Ista volatilia corpora si ita in Planetis iacent, fiunt semen ad nos relapsurum, & principium pestis, ac morborum similium aliorum supernaturalium. Origo enim vt supernaturalis est, ita etiã morbus. Quo autem modo in morbum procedatur, attendite. Saturnus si sui hominis voluntatem, imaginationem, phantasiámque ad se attraxit, tunc velut gaudio effertur, luxuriátque, quod iam plùs inuidiæ & odij possideat, quàm antè. Ingenium autem eius est, quale vermis cuiusdam, qui omnes lædere & venenare homines quærit. Ea malitia etiam Saturni & Martis est: illorum est eadem proprietas, naturáque & conditio. Hęc istius Planetæ malitia gignit & transmutat corpus suum volatile, à dimidio microcosmo acceptum, in suam voluntatem. Iam hæc eius voluntas bona non est, sed merè mala. Vnde liquet, ipsorum, nempe Saturni & Martis naturam infectionem portendere. Et isto modo plagæ seu ferula suo tempore, suo autumno protruditur. Iam verò Deus pædagogũ & carnificem in cœlo constituit Saturnum, qui peste pro ferulâ vtitur. Si homo pestem commeritus est, tunc corpus eius in illum morbum tendit. Quæ ratio cæterorum quoque morborum est. Quicquid enim hominis imaginatio versat, id in eius Planetam pergit, in quo deinceps hominis ferula ligatur. Ex ferulis autem vna quæque pestis est. Iam autem scitote, primas pestes placidas & lenes esse, hoc est, citò inuadere, ac subitò exspirare, nec grauiùs affligere. Si autem apud homines semen præcedat, actum est, & pestis inualescit, & subindè magis magísq; exasperatur. Hominis enim Microcosmica natura subindè peior & malignior redditur. Vnde fieri necesse est, vt ipsa quoq; remedia indies minùs iuuent, & curâ subindè attentiore opus sit.

Corpus volatile planetarum

Saturnus Dei lictor.

Pestis ferula Planetarũ.

CAP. II.

TAm alta ac ardua sapientia humana est, vt in suâ potestate habeat, omnia astra, ipsum firmamentum, & cœlum vniuersum. Ac velut vis eius extenditur ad terram: ita pariter etiam ad cœlum. Imò sicut ipsi subiectæ sunt oues, vaccæ, &c. ita similiter, Sol, Luna, stellæ vniuersæ. Vniuscuiusque enim sapientia moderatur cœlum. Sicut enim manus terram vertit cogítque: ita interior quoque Microcosmus cœlum ad obedientiam compellit, non secus ac homo catellum ad se vel allicit, vel abigit. Huius potestatis ratione fit, vt homines suos Planetas, ascendentes, & stellas inficiant & venenent. Inuidus enim cogit vincítque Saturnum, ad inuidiam suam eò dirigendam, quò instituit. Sic Mars & Mercurius, mentiuntur, decipiunt, imposturas dant, & similia alia. Hæc ergò vis & potestas, quâ inuidus Saturnum vincit, & ad parendum cogit, quid aliud est, quàm si equus virgam metuit, & ei obsequitur: Itaq; quando id hominis institutum est, vt alios lædere, calumniari, dolísque decipere velit: Saturnũ asciscit & assuefacit, vt in hoc sibi auxilium præstet, velut equus agricolam adiuuat, vt ager seminari possit. Et hæc aratio in cœlo nihil est aliud, quàm cõmotio quædam in hominem seminandi id, quod in ipso iacet. Sic ergò & fortuna & infortunium cuilibet ex forti suâ imaginatione emergit, prout quisque disponit ac ordinat. Ea sapientia est initium characterum. Quid est enim character nisi hasta, quâ quilibet, illam qui manu tenet, vti potest nouítque? Characteres enim illi hominum sapientiam fortitudinemq; demonstrant, quòd ipsi vi suæ sapientiæ ex cœlo fabrum faciãt, qui cogitur cudere, quicquid homo velit ac iubeat. Vnde hastas fabricare possis ad sanitatem, ad morbum, ad mortẽ. Ibi enim character velut herba est, naturaliter à cœlo facta, quę vt facta est, ita in suis operationib⁹ certa inuenitur: similiter vt hasta, etsi, &c. *Desunt hîc quædam.*

Hominis sapientiæ cœlum & terra subiecta.

Inuidus Saturnũ cogit.

Imaginatio fortis causa fortunæ & infortunij.

Cœlum hominis faber.

Sapientia humana est principium impressionis, imaginatio est principium & vis coniunctionis. Voluntas est dissolutio corporis, vt tinctura ingrediatur. Et qui assequi velit, quâ ratione homo coniungatur cum cœlo præter hactenus cõmemorata, hunc opus est tenere fundamentum incantationis, quâ vi illa fiat. Res autem ita se habet. Sapientia humana

Sapiẽtia, imaginatio, voluntas hominis quid sint.

mana quâ præditum esse hominem decet, non est ex terrâ, nec ex globulo superiore, sed ex essentiâ quintâ. Vnde fit, vt homo astris imperet, cogatque ea, vt faciant, quæ ipse vult, solius huius sapientiæ vi & virtute. In hâc sapientiâ si homo viuit, tunc ea magistra illa est Astrorum. Hoc magisterium seu imperium principium est *incantationis*. Hæc causa est, propter quam homines ex quintæ huius essentiæ sapientia, sapientem vocarint Magum. Magi enim iure vocantur, quia cœlum coërcuerunt pro suâ voluntate in cerâ, literis, verbísque. Et hæc talia opera hactenus præstigiæ seu incantationes dictæ fuerunt. Sic incantatio quoque vocata est Magica, quæ tamen incantatio non est, sed summa est sapientia. Quicquid tamen ope spirituum fit, id incantatio est. De istis incantatoriis spiritibus hic nihil traditur, sed agitur tantum de naturalibus operationibus, quę fiunt virtute sapientiæ cœlum moderantis, ex quo omnia naturalia cognoscuntur. Ita ergò cœlum sapientiæ famulatur, & Sapiens seu Magus in Saturnum, Mercurium, Veneremq; imperium habet. Huius autem potestatis seu dominij explicationem longiorem in Archidoxes reiiciam. Sapientia hæc fabro similis est: quæ suas Mechanicas artes, ipsúmque artificium, ex quo fabricatio procedit, habet, ita, vt sapiens Saturnum in ceram vertere ac mutare possit, quæ Saturnia opera perficiat, etsi nihil nisi cera sit, aut literæ vel verba in chartam descripta. Et hæc nemini mira videri aut falsa debent. Ratio est, quòd huiusmodi verba sapientiæ (vt procedamus breuiter) executores sint. Si verò homo ex sapientiâ quintæ essentiæ Magus non est: tunc vicissim astra ipsi dominantur, & ex eo faciunt, quod visum est, & ad hoc adhibent Magicam, quâ pro suâ naturâ & conditione, ingenióque illum fingunt, probum vel fraudulentũ, hunc talem, illum alium. Idémque huic accidit, quod stulto. Is quia domandi equi imperitus est, ideò illum fugit, ceu suum victorem. Industria autem cœlum ipsum aggreditur. Pars hominis dimidia cœlestis est, hoc est, virtutes hominis superioribus potiores existunt. Cœlestis sapientia ipsa quoque terram gubernat: non tamen ex quintâ essentiâ est. Si domare nos terram nequimus: ipsa nos domat. Cur hæc ita proponam, causa taliter noscendá est. Virtutes cœli in nobis conditas habemus, quæ mixtim bonæ malæúe sunt, vt colores permiscẽtur in metallis. Iam autem virtus non est hominis vita, sed viuendum est ad normam essentiæ quintæ. Si ergò astrorum virtutem in nobis reconditam habemus, portionem aliquam nostri cœlum quoque sibi vendicat. Si verò æquitatem, quæ ex 5. essentiâ prouenit, non respiciamus: tunc cœlum in nobis dominus est. Iam hæ virtutes omnés incorporantur, & substantiam vnam in Microcosmo faciunt. Et hoc est fundamẽtum pestis. Hæ enim res tantum sunt venenum pestis. Quod pro ratione huius Magiæ ita intelligendum est. Illud, quod corpus factum est, in homine iacet, & decoquitur per superiora astra, & imprimitur in filios conceptionis, dedecoquitúrque tamdiu, donec eò res deducatur, vt inde pestis generetur. Hæc enim corpora sunt semina pestis. Quæ si inualescit in homine, in naturâ istâ est principium pestis. Ideò quò plura istorum vitiorum in homine sunt: eò longiùs, grauiùs ac sæpiùs pestes affligunt. Nam si verâ ac genuinâ sapientiâ careamus, morbis cœli omninò subiiciemur. Etsi autem capitulum dictum aduersari videatur illis, quæ de cœlo dixi, quòd vitia in cœlum ascendant & iterum descendant: contrarietas tamen nulla est. Ratio est, quia virtutem à cœlo in conceptione accepimus. Quâ si vtimur, venenata in nobis corpora gignimus. Ea velut in homine decoquuntur. Non autem in homine, qui aliàs in terra ambulat: sed in homine dimidio, cuius spiritus in astris versatur, ac in ipsis coquit, velut & sydus vicissim coquit in ipso. Voluntas eius est coquus in astris. Operatio fit ab igne. Astrum autem est ignis coqui: virtutes sunt carnes. Talis coctio est. Iam si pater huius coctionis nõ ad finem vsque durat, sed intermoritur; vices ad filium deuoluuntur. Nam per conceptionem istarum virtutum hæres est, & iis incorporatur. Voluntas enim est coquus. Imaginatio est appetitus. Sicut ergò nobis imaginamur, ex vi cœli id imaginamur. Ob id, si imaginationis nostræ spiritus cœli impressio est, res succedit: veluti si quis inuidus sit, talis ex Saturno est. Is si ex inuidiâ quid appetar, Saturnus ei morẽ gerit, & id præstat. Quæcunque ergò negotiationes aut status ex imaginatione prodeunt, hoc est, si illorum imaginatio ex cœlo orta

Sapientia humana est principium incantationis.

Incantatio & magica vt differant.

Sapienti cœlũ famulatur.

Cœlum non sapiẽti dominatur.

Homo dimidius cœlestis.

Ex corpore facto quid fiat.

Imaginationis quę vis.

est, tunc successum optatum habet, & cæteris antecellit. Ita imaginationes quoque exstitêre, quę homines alios occiderunt, infirmarúntque. Causa hæc fuit, quòd imaginatio ex illo sydere processit, sydúsque ipsum vicit, & coëgit, vt pro suâ voluntate imaginaretur. Iam est imaginatio ista Cupido, Vulcanus, Inspiratio. Ac ita per Planetam illum in effectum deducta est. Sic ergò non quælibet præsumptio incantare potuit, sed ea tantùm, quæ ex Planetâ genita est, & quam is vicit. Hinc fit, vt fortuna & infortunium, opulentia, paupertas &c. iam in incremento, iam in decremento versentur. Si vincit & præualet Saturnus, inuidia ira excandescit, vt præsentia omnia cupiat vorare, putrefacere & corrumpere, ne cuiquam vsui veniant. Ideò idem etiam morborum malorum omnium auctor est. Hoc qui infectus est homo, is auarus est, est mendax, dolosus, caninus, omnia ad sese corradens. Et hęc inuidia postmodum in corpore corpus fit, quod nullâ amplius virtute præditum est. Námque est materiale. Quod virtutes habet, oportet corporis spiritum esse. Hoc corpus cum illâ virtute manet, & in venenum abit, (si in spiritu suas virtutes non exerere potest,) sicut spiritus ipsius natura est, & per Planetam proprium mutatur in cadauer, hoc est, pestem. Cum ergò homo & cœlum res vna sint, sicut rubedo in vino, vel candor in niue: ideò inuicem permiscentur. Et vbi impingunt, feriunt. Feriunt autem ibi, vbi ipsorũ subiecta iacent: Itaque quot virtutes: tot planetæ, stellæque: tot genera pestis. Omnia tamẽ venenum vnum, vnum cadauer, vna digestio, vna proportio, vna peruersitas, vt comprehensum est. Iam verò ad discrimen omnium animalium in terris attendite. Illa enim significant venenum cœleste, si id in nobis sinamus inualescere & erumpere. Venena vermium ex cœlo sunt. Hi quod in se materialiter habent: id homo habet spiritualiter. Hanc spiritualem naturam per cupidinẽ suam Saturnus destillat in materiam. Iam ergò similis est vermibus, non secundùm præparationem quidem: sed Planetæ id operantur. Iam si per Alchimiam vermis cũ suo veneno præparari potest: quousque quæso intenditur eius venenum? quantoperè fit id noxium? Sic si cœlum quoque in se venenum habet, & præparat; quanto id magis venenum erit in suâ subtilitate? In hominem verò cadit ideò, quia cum solo homine negotium habet, non item cum rebus aliis. Hominem quærit interimere, non res alias. Deus itaque sæpiùs putatur talia fecisse, quæ tamen fecit Planeta. Nam si corpus attingit, natura Planetæ est, excepto spiritu incantationis.

Saturni mira inuidia.

Homo & cœlũ vnum.

Ex imaginatione istâ, si Planetarum in nobis persecutio fit, ortæ sunt ac subindè oriũtur variæ sectæ & propensiones hominum ad probitatem, religionẽ &c. Alius enim alio semper fine trahitur. Magnus verò iste Propheta est, qui homines ad cœli speculationem & imaginationem ita reducere potest, vt radicem ex ipso cælo sumant. Isti enim phantasmatis miris exercentur, gestus ac mores varios tum cæteris membris, tum vultu edunt. Hæc signa omnia testantur, quòd homo cœlestia imaginetur: & cœlum id ita stabiliat ac confirmet.

Tractatus III.

SEd quid hæc omnia sint, cum in primo libro dixerim, recordari nos iugiter oportere, quòd Deus ad misericordiam celer & expeditus sit: Ideò id sedulò annitendum est, vt in exitu ira eius placetur & molliatur, & cætera naturæ ab ipso commendentur. Et tum scientiæ Medici locus dabitur. Exemplum. Qui directo sclopeto ad locum quendã collimat: huius oculi si non prospectus erronei sunt, glans ferit id, in quod emissa est. Similiter se ictus Dei quoque habet, qui tamen altero multò velocior existit. Eodem modo quendam iaculatorem sui ictus pœnitere potest, vt ingemiscat propter alterum confossum & iugulatum. Affectus similis multo familiarior ipsi Deo est, cuius, quales quales simus, creatura tamen & opus sumus. Quòd si fieri comperimus, vt magistratum quoque aliquando, si nimio calore aut incircumspectè scientiam grauiorem tulerit, festinatioris processus pœniteat, adeóque è vestigio conuertatur, & sententiam leniat laxétque: multo certius id de Deo verum erit. Cuius tela emissa si vel dum in motu sunt, Deus ad misericordiam subindè mouetur, volánsque telum retrahit, aut, quò minùs noceat, facit, paternæ illius promissionis subindè memor, quâ stipulatus est, quòd deinceps hominem similiter non excisurus ac deleturus sit. Huius quam euidens nobis in Adamo exemplum propositum est? Hunc enim an non Deus ardenti irâ inflammatus,

Deus ad misericordiam pronus.

flammatus,

flammatus, cum gladio igneo extra paradysum profligauit, & in mortem funestam, morbis infinitis stipatam eundem præcipitem dedit? Et tamen, cum Adamus priorem vix pedem paradyso extulisset, Dei illicò misericordia iterũ inundauit, & remedia paterna largitate is ostendit, quibus non animæ saltem labes ac lues molliretur, verùm etiam afflicti corporis morbi herbis præsentibus exstirparentur, ac vita ad statutum vsque terminum feliciter prorogaretur. Et licèt herbas quidem ac virtutes Medicas Deus iam ante hominem conditũ creârit: ex hoc tamen non nisi summa ipsius misericordia & prouidentia diuina censenda est. Manifestatio enim virium in herbis & rebus creatis positarum, mera Dei bonitas & commiseratio est. Et super hanc misericordiam Dei Medicus vir sapiens fundatus est. Nam qui misericordiam Dei cognouit, illam non repudiat: cùm in ipsum omnis nostra spes ac fiducia fixa sit.

Adam ex paradyso eiectus.

Medicus super misericordiam Dei fundatus.

Talem se Deus in peste quoque gerit. In hâc enim suam simul iram promit, & misericordiam suam per medicum defert iis, quos iugulari non vult. Pestis enim nihil aliud, nisi ira diuina est. Medicina etiam non est vis ac potestas aut iustitiá, sed est tantùm misericordia. Hâc enim sublatâ, quis viuus diem videret crastinum? Hâc normâ Christus quoque sanauit homines: non tamen ope naturæ, sed suâ ipsius potentiâ. Is ipse enim misericordia est, ex quâ simplicium omnium vires procedunt. Quomodocunque ergò medicina perficiatur, sicut ex vnâ arbore duplices fructus proueniunt: sic ex Christo duplex quoque Medicina emanat: Herbæ, & Verba. Pater ipsius est sator. In huius manu Medicus est, cui Deus lucem in naturâ accensam præposuit, per quam misericordiam ipsius introspiciat discátque. Medicus ergò non ex seipso est: nec artem ac scientiã ex seipso habet. Deus enim scientiam distribuit suo arbitrio, huic multùm, illi parùm impertiens, huic dans, illi adimens. Nec enim Medicinæ ea est ratio, quæ alterius opificii, aut artis Mechanicæ, quæ aut hereditariò accipitur, aut facili labore addiscitur. In Dei manu positum est, cui is Medicinę donum indulgere velit nolítque. Non ergò Academiæ aut libri fundamentum Medicinę sunt, sed sola misericordia Domini, & donum. Adde etiam libros (sed hos tantùm) qui ex vero fundamento & solidâ experientiâ constant. Omnia opificia manifesta sunt, & operãtur ratione euidenti. Nõ itidẽ illa. Ipse Deus est, cuius spiritus non est visibilis. Nam & Medicina spiritus est, qui operatur, vbi ipsemet vult, non vbi vult homo. Spiritus enim misericordiæ, & spiritus hominis, donum vnum non est.

Pestis est ira diuina.

Medicina est misericordia Dei.

Christus qua vi curarit.

Christus duplex Medicus

Medicina donũ Dei, non Academiarum

Porrò, si iam pestis naturalis facta est, seu essentiam naturalem accepit; tunc proximum est, vt naturali ratione cognoscatur, & cõueniente modo ipsius quælibet species sanetur. Pestis autem causa modúsque is est. In homine quatuor humores conduntur: sanguis in venis, humiditas in carne, viscus in neruis, adeps in aruina. Hæc quatuor singularem processum naturæ habent. Præter ista, alia tria adhuc sunt in homine. In horum quodcunque pestis pedem figit, ex eo naturalis illius essentia censenda & inuestiganda est. Sunt autem Mercurius, Sulphur, & Sal. Hæc tria per vniuersum corpus distributa sunt. Nec enim à se inuicem separantur. Si ergò pestis naturali ratione corripit: suam essentiã habet aut in horum trium vno, aut duobus, veluti Mercurio & Sulphure, Mercurio & Sale, sulphure & sale: aut in tribus vniuersis. Præterea in homine naturaliter etiam insunt constellationes, secundùm planetas, secundùm stellas superiores, secundùm 12. signa, secundùm ascendentem. Iam si pestis in aliquâ influxione gignatur, & per eam in hominem ducatur: tunc naturalis ipsius essentia se habet pro istâ influxione, complexione, naturâ, conditionéque & proprietate, & secundùm hanc naturalem essentiam practica omninò institui, ac Theorica seu causa cognosci debet. Sunt etiam pestes secundùm motum morbi, quarum essentia secundùm tempus noscitur. Huius generis est pestis cum tempore dysenteriæ erumpens: & pestis quadragesimàrum tempore cum motu pleurisis inuadens: & pestis verè cum febri insultans, & sic similiter. Prout enim morbi nonnulli ex tempore & cũ tempore gignuntur: sic pestis quoque nonnullæ species secundum illud regũtur.

Humores 4. sũt in corpore.

Homo ex Sulphure Mercurio & Sale.

Pestis constellationis quę.

Pestis temporis quæ.

Hæc Theorica quâ ratione intelligi debeat, iam deinceps dicetur. Ponamus, ex irâ quendam telo confossum esse. Hoc quamdiu in vulnere figitur, Medicina nihil proficit. Vulnus oportet esse patens

& liberum. Iam si Deus ferit, incussum telum suâ manu iterum extrahit ac euellit, ita vt sauciata natura sola sit. Deus si inflictum telum non extrahat, Medici conatus omnis nihil proficit. Nec enim telum ligneum est, quod extrahere possit homo, & vulneri relicto medicinā adhibere. Ideò mors etiam incumbit. Hæc vt anteuertatur, quatuor prædictæ res ac viæ sedulò, considerari debent: nimirum 4. Humores, tres res primæ, constellationes & Tempus. Hæc quatuor medendi methodum docent. In quodcunque enim horum quatuor ictus factus est, pro eius natura ac conditione medicatio fieri debet.

Medicus frustra operatur, peste a Deo non relicta.

In 4. Humoribus exitus talis est. Sāguis prout vena secundùm originem suā constituta est, si feritur aut occupatur, in vias duas diuiditur. Vna via, si pestis futura est, fotinsecus ducit vsque ad originem sanguinis. Vbi autem in corpore venæ illæ oriuntur, ibi pestis decumbit, & veluti castra metatur. Hinc autem illam natura per venas expellit in cutem: quæ tandem proximum emunctorium occupat. Horum emunctoriorum, vt diximus, sex sunt, terna ex vtroque latere. Si verò pestis intrò ad principium venarum non penetrat, sed aut in mediis viis subsistit, aut retrò ad fines & terminos venarum iterum exilit, apostemata gignuntur, quæ nonnulli Carbūculos, Anthracésue & similiter appellant. Secundùm considerationem verò Philosophicam illa sunt pestis, aut nominatim erumpens pestis aut pestis exodus. Si verò succus seu humor in carne icitur, pestis eo loco, quo decidit, manet: humórque in isto loco colligitur, accensúsque per omne corpus difflagrat. Nam is per vniuersum corpus distribuitur, nec vt sanguis, in solis venis iacet, qui varias accensiones sustinet. Et pestis isthæc peculiaria & definita loca non habet, quæ occupet. Erumpit enim in vniuerso corpore, in ventre, in locis quibusuis. Nec hæc sex illa loca respicit, in quæ exoneratur infectus sanguis. Si humor visci feritur, abit in articulos, ligamenta, neruósque. Vbicunque autem inualescit aut prædominatur, ibi pestis quoque cōsidit: cuius sedes maxima ex parte articuli sunt. Peste in sanitatem terminatâ, in illis vlcera magna & foramina fiunt, profunda simul, & dolorifica, & ex putredine fœtida. Si adeps inuaditur, pestis aruinam occupat, sine dolore multo, lentè affligens, securitatemque ferè pollicens. Mors autem hæc furtiua, clandestináque plerumque est, nullis grauioribus accidentibus formidabilis. Corpus enim in adipis istiusmodi vlceribus non admodùm sensile est.

Pestis in punctionib. qualis generatio.

1. In sanguine.

Apostemata & carbunculi vt fiant.

In succo carnis

3. In humore visci

4 In adipe.

Adeps insensilis.

Ex tribus primis rebus si pestis Mercurium ferit, tunc is à corde abscedit. Hæc pestis mortem celerrimam inuehit, feréque latens & occulta est, nec vnquā foràs prodit, punctionibus sæuis cordis admodùm formidabilis. Si verò illa Sulphur corripit, per omne corpus distributum: tunc illud à duobus reliquis separatur, & abit. Ita ergò totum corpus inardescit, & infectio ad sublime caput ascendit, aut ad subiectas alas, formâ speciéque tumoris aut apostematis: quę tamen, si ex naturâ considerentur, apostemata non sunt, sed pestis. Hæc in multis locis erumpit, vel simul vel successiuè, & ardor affectum locum corrosiuo similis occupat infestatque. Postea cancri & Anthraces gignuntur.

Pestis vt in tribus primis generatur.

Ratione constellationis pestis ad illud membrum tendit, ad quod spectat, aut collimat. Pro illius enim modo diuiditur. Suum enim cuiuis fulmini foliū est, quod ferit. Illo feriente, tunc pestis natura pro istius membri conditione cēsenda est. Sic pestis cerebri pro naturâ cerebri; pestis hepatis, pro naturâ hepatis iudicanda est. Simile iudicium est de cæteris.

Pestis constellationis vt fiat.

Secundùm tempus Pestis ita iudicanda est. Pestes vernales cum ingenti putredine & ardore febrili inuadunt. Ideò secundùm febrium naturam æstimandæ sunt & considerandæ. Item, secundum naturam pleuriticam. Vniuersæ enim in vere affligentes pestes, accidentibus pleuriticis stipatæ sunt: Quod ipsum in medicinâ administrandâ fideliter quoque obseruari debet. Id si secus fiat, conueniens & idonea Medicina nulla dari potest. Æstiuæ pestes, naturam cholericam resipiunt: Autumnales spleneticā: Hyemales phlegmaticam. Secundùm hanc naturam quicquid coincidit, ad illud ceu scopum quendam remedia omnia dirigenda sunt. Istâ enim ratione non pestis solùm, verum ipsius quoque essentia tolli potest. Hæc enim imitatur, vt diximus, conditionem temporis. Et temporis notitia pestem secundùm naturalem suam essentiam demonstrat.

Pestes tēporales quales sint.

Præterea sciendum est, multa subindè addi medicinæ secundùm essentiam suę

suæ naturæ. Id fit duobus modis: Primò, si pestis hæreditariò seu contagione accipitur. Deindè si accidentibus cumulatur & grauatur. Duo hæc naturalibus viribus subiecta sunt, hoc modo. Si ictus desuper impetit, ac non omnes, sed vnum tantum ferit: tunc is planè similis fit Crocodilo & Basilisco. Ictus enim ille vsque adeò feritum inficit & venenauit, vt, quicquid is aspicit, inficiatur. Et vt Crocodilus, quicquid halitu suo afflat, venenat: sic peste nonnulli vsque adeò venenati sunt, vt quoscunque vel afflant, vel halitu ac animâ suâ feriunt, in pestem præcipitent. Iidem similes etiam sunt serpentibus, aut senectam distringentibus, aut venenum suũ propter eius abundantiam deponentibus. Nam & illi suo sudore, caloréque &c. inficiunt ea, in quibus cubant aut habitant. Hæc quicunque adit aut contingit (siue lecti sint, siue vestes, imò & hypocaustorum parietes) nullâ morâ inficitur. Multos etiam venenum prorsum vorsum ita peruagatur, adeóque malignitas eius in tantùm intenditur, vt oculis, habitu, calore, sudore, & exspiratione totæ ædes inficiantur, vt qui has intrant, venenum similiter hauriant, & peste corripiantur. Huiusmodi infectis præsidio naturali commodè succurri potest. Nec enim desuper de cœlo sauciantur, sed in terrâ corripiuntur &c. vt dictum est.

Pestis duplex modus.

Basilisces visu inficit.

Crocodilus halitu inficit.

Accidentium hęc ratio est. Sæpè sudor pestiferus ex se quidem lethalis non est. Si tamen idem homo interiùs putridus, vlceribúsque plenus sit, aut morbũ hunc illúmue aliquot annis intus fouerit: hi morbi omnes per insultum pestis produntur & reuelantur. Isti morbi si sui exitus tempore lethales futuri erant, iam quoque mortem inuehunt: vt sunt pleuritides à peste suscitatæ, & Erysipilæ, Febrésque, Mania, Phrenesis, Opilatio &c. Hi morbi omnes pestis conditionem variant. Sic qui peste detenti Maniaci aut Phrenetici fiunt, hi hanc anteà in sese dispositionem habuerunt, quæ iam in actum erupit. Qui à peste alvi fluxibus tentantur, iam antè ad dysenteriam propensi fuerunt. Sic quibus mulieribus à peste menses vel cientur vel sistuntur, id omne ad mortem vel salutem finitur, prout prior & interior morbus ex sese erupturus erat. Huiusmodi ergò morbi & accidentia pestis, ipsâ peste non minus attendenda veniunt, suísque adhibitis peculiaribus medicamentis naturalibus, cum Medicina pestis iunctis expugnanda sunt.

Accidētia pestis qualia.

Accidētia pestis vna cum peste curanda.

Multi horum morborum hæreditariò quoque insunt hominibus: qui in pestis cursu non dissimiliter cæteris intelligi debent. Sicut enim fulmen ex altis deturbatur in domum, eámque incendit, comburítque: ita ignis ea natura est ac proprietas, vt latiùs sese subindè diffundat, quamdiu ligna aut stamina vicina sunt. Iam verò huiusmodi domus à fulmine non comburuntur: sed tantũ illa prima. Cæteræ comburuntur ab igne, qui ipsas penetrat. Sicut autem fieri potest, vt domus ardentes dituantur, deiiciantur, & restinguantur, & hoc pacto seruentur: idem in peste quoque similiter notandum est. Nam sicut in vnâ domo multi sæpe homines habitant: ita hi multi sunt instar multarum ædium contiguarum. Si ergò à fulmine homo vnus inceditur: iam vicini reliqui quoque ab eodem inflammantur, idque vel cum accidentibus, vel sine illis. Et sicut lignum vnum flagrans, integram lignorũ struem exurit: ita homo vnicus totam domum, totam ciuitatem inficere potest. Qui eripiuntur, ita se habent, quasi aliquot ligna ex omni strue euellerentur. Nam omnia simul euelli non possunt, Lignum est corporis sulphur. Ideò elementum ignis eius accendendi vim habet. Iam verò quiuis homo pesti subiectus est. Hinc fit, vt multi sępè vnius infectionem luant, adeóque morbi admodum implicati fiant, ex quibus se expedire non cuiuis facile est propter proprietates & accidentia, vbi alia in aliis subinde signa & indicia produntur. Hîc autem sæpiùs concurrit latés & occulta quædam contagio, quæ ipsam sanguinis aut ætatis similitudinem spectat: veluti videmus, pestem sæpius familiam vnam corripere, eámque vniuersam exscindere, siue in vicinâ sint consanguinei, siue longiùs distent. Hîc idem ferè accidit, quod cum frigore. Hoc enim illud saltem perdit ac destruit, quod ipsi subiectum est, veluti flores, aut palmites teneriores, aut quid simile. Ita pestis nonnunquam corripit infantes, nonnunquam parentes, interdum auos. Quanquàm hoc casu non omnes deleti soleant. Quæ autem pestis vnius sanguinis est, (intelligo eos, qui vnius familiæ sunt, vnum subiectum, vnum ascendentem, eandémque constellationẽ habẽt) ea

Fulminis & ignis natura excutere.

Sulphur est lignũ corporis incensi.

Homo omnis pesti obnoxius.

Pestis cur interdum integram familiã deleat.

ea si sanguinem ferit, ferit simul omnes, qui eiusdem naturæ & sanguinis participes sunt: nisi fors obstet coniuncta alia complexio, aut concurrens aliqua constellatio contagium impediat. Sic lues sæpius solas prægnantes affligit: quia illarum ascendens imperium & dominiũ in ipsas habet. Sæpius senes præcipuè deiiciuntur, quia nimirùm ipsorum cõstellatio, potestas ac dominium infecta sunt. Ita alios subindè etiam ac alios. Potestates enim pestis in firmamento & constellationibus corripiunt ac affligunt, Ministros, dominos, inopes, opulentos, pueros, iuuenes, senes, viros, fœminas, virgines, &c. Extra potestates has nihil inficitur aut taminatur, nisi, vt dictum est, id fiat per communicationem seu cõtagium, aut infectionem accidentariam. Ob id, si pestes stellarum cognoscuntur & intelliguntur: discerni etiam possunt illi, qui priuatim corripiuntur aut feriuntur, ab alteris, qui per contagionem inficiuntur.

Pestis cur interdum solas prægnantes: interdũ solos infantes, &c. inuadat.

Porrò contingit etiam, quempiam non semel tantùm, aut in vno loco feriri & corripi: sed sæpiùs, & in diuersis locis. Nec enim necesse est, vnum tantũ fulmen cadere: sed exturbantur sæpiùs duo, tria, plura. Nec vnus etiam locus tantùm incenditur: sed subindè plures. Et tamen vnus tantùm fragor, vnum tonitru est. Hæc fulmina seu ictus meritò cũ tormentis bellicis comparari queant. Et multiplices hi ictus, sese inuicem consequentes, in curâ probè attendi & considerari debent. Nec enim vnica tantũ Medicina omnibus sufficiet; sed quoties nouus ictus, toties alia recénsque Medicina, Si iam, &c.) vsque ad finem.

Pestis sæpius quã semel vnũ corripit.

Quoad signorum doctrinam, institutionem talem attendetis. Cura vestra ad duo spectare debet: ad *Essentiam Pestis*: & ad eius accidens. Essentiam pestis cognituri, attendite ad naturam constellationis, quę cœli ad Horoscopum illum ratio & facies sit; & figuram cœli erigite, adeóque ex proprietate firmamenti & pestium scrutamini, quænam pestis præstò sit, quis præcisè ictus sit, qui sauciârit. Contra istam pestem ægroti curam instituite. Ictus enim illius natura in ægro est. Contra hanc ergò ex superioris naturæ institutione muniti procedite. Iam ex concordantiâ signorum ægri: vtriusque coniunctionem deprehendere potestis, adeò vt verè dicere liceat, hoc vel illud pestis signum docere, Martem, Leonem, &c. feriisse. Porrò alia quoque signa expendite, qualenam accidens concurrat: veluti somnus profundus, paralysin indicat: vigiliæ immoderatæ, maniam: coloris mutatio, Apostema. Ex his iam signis te ipsum firma & expedi ad curam subeundam. Hoc modo pestis noscenda est. An verò sit, vel non sit, scribere iudiciũ hîc nihil attinet. Nam res per se plana & euidens est. Quæ verò & qualis pestis sit, quomodò in cœlo constellata, quibusue accidentibus stipata, ex signis propriis & peculiaribus, discerni oportet. Et ad hæc idoneus est Medicus Astronomicus & Physicus, haud quaquam verò triuialis & imaginarius. Hîc enim rhombus omnis positus est, vt per signa medicina decernatur, contra ipsa astra & ipsorum accidentia. Signa autem ista cum natura hominis omninò conferẽda sunt. Præter ista duo, consideranda quoque est (vt ita loquar) ipsa possibilitas, quantùm nimirùm hîc præstari possit, aut sperari debeat. Nam hoc curationis primũ fundamentum est.

Cura aliaest pestis: alia eius accidentis.

Signa pestis qualia & vt consideranda.

Ad hæc ergò iam consequitur, quod Leonistæ à Leone in signo Leonis feriti, mortem expectare debeant. Similis ratio etiam cæterorum. Hoc idem dictu est: si simile in simile incidit, ibi seminata mors est. Nam si Medicina inducenda & conferenda est, oportet nihil adesse simile, sed dissimilia; non vnum, sed diuersum & dissentiens, velut regnũ in se diuisum. Non vnius enim sensus est complexio, accidens, & sydus: sed vnum frigidum est, alterum calidum. Iam si alterutrum contrarium est, sperare potest Medicus, istius morbi regnũ destructum iri, si contrarium alterum tollatur. Si verò omnia ista tria, *Complexio*, *Accidentia*, *Cœlum*, vnum sunt, quisnam isto loco restinguere possit? Idẽ enim fiet, ac si ignis stipulam corripuisset, ac accurrens quis pro aquâ vinum ardens affunderet aut oleum Laurinum. Ita enim consumerentur omnia. Vnum enim cum illa sunt: facilè prędominantur & inualescunt. Si verò contrarium & dissentiens aliquod sit, illis auxilium affundi potest.

Medicina dissimilium est.

Similis industria impendenda, si cor, cerebrum, hepar vel pulmo feriatur. Quodcunque enim horum subiectum est; pro eo morbus vel lethalis, vel minus est. Vulnus enim in crure non ita lethale est, ceu vulnus cerebri: & vulnus cerebri

Subiecti ratio morbi vim variat.

bri ſecutiùs eſt vulnere cordis, &c. Hæc, ſi ratione gladii vera & naturalia ſunt: ratione aſtrorum ac ſuperiorum corporum quoque itidem vera erunt. Prout enim hic vel ille locus ſauciatur, ita peſtis magis minúſue lethalis eſt. Signa verò quælibet ſecundùm diuiſionem aſtrorum & naturæ Elementaris accidentia hîc latiùs deſcribere & explicare nihil attinet. Phiſica enim & Aſtronomia hæc docent, huc minimè confundenda. Non enim cuiuis datum Medicinæ donum eſt. Cui verò id datum eſt, is iam antè pernouit conſtellationes, infectiones, poteſtates, dominia: Item, naturaliū morborum mores, proprietates, eſſentias, & ſigna. Quæ omnia me hîc docere, & illis communicare ridiculum foret. Nec enim hæc mihi ſcientia ab ipſis data eſt, ſed ab eo, qui & ipſis & mihi eam impertiuit.

Donum Medicinæ non omnib' datum.

Circa naturalem autem eſſentiam peſtis, res ita habet. Si inſultu facto ſpirituale carnem corripuit, idem fit, quod cum ferro. Cui candenti ſi aqua infundatur, tunc illud ſtridit & ſibilat, & extinguitur. Similiter in hominis carne & naturâ accidit. Sicut aqua vim ſuā ferro indere poteſt: ita firmamentum ſimiliter operatur in hominem. Et veluti per multam aquam ignitum ferrum refrigeratur: ita per multitudinem conſtellationis homo quoque refrigeratur, hoc eſt, deficit ad mortē, & obit, ſicut ferri ignis per aquam deficit. Et huiuſmodi vis eſt corporum ſuperiorum in nos homines.

Peſtis Eſſentia qualis.

Cæterum, ſi accidens etiam aliquod, quod in homine lateret, ſimul feriretur: tunc hominis illud accidens intelligi debet ſimiliter argento viuo, quod nec calorem, nec contrarium quicquam ferre poteſt, ſed ad illorum occurſum ſubſultat, liquatur, & exſpirat. Similiter bubones quoque & apoſtemata faciunt. Hærent in Eſſentiâ Mercurij, ſoluūturq; & operantur inſtar Mercurij. Non enim illi perfecti sūt, ſicut nec perfectus Mercurius eſt. Adeóque vnumquodvis pro ſuæ naturæ modo operatur. Hoc enim modò Mercurius etiam Apoſtema eſt in omnibus metallis, in quibus latet, bonū rumpit & frangit, nec bonum eſſe quicquam relinquit. Et ſicut Mercurius in igne à ſuo corpore & primâ materiâ exſpirat: ſic ab homine quoque vita effugit per firmamentum, cum quo vita iſto tēpore familiaritatem nullam habet aut habere poteſt, velut nec nitrum cum igne, aut cùm eodem Mercurius, & ſi quid aliud huic ſimile eſt. Sic ergò ex nobis vita auolat, velut lignum ex igne. Sic inquam homo ex firmamento. Et velut ignis viſibilis eſt: ita firmamentum in ſuo igne inuiſibile exiſtit. Et talis ipſius natura eſt. Qui vero ope Medici, aut præſidiis aliis liberati eripiuntur & reſurgunt: his ſimile quid accidit cum arboribus. Eæ enim per hyemem aridæ & emortuæ ſunt, hoc eſt, ſopore detinentur, appellente autem æſtate eædem reſurgunt, & ad priſtinum ſuum vigorem redeunt: ita homo quoque, qui peſte concuſſus decumbit, velut in morte iacet, hoc eſt, in ſomno, ſicut CHRISTVS inquit: *Dormit, non mortuus eſt.* Hoc idem dictu eſt: Qui lethaliter decumbit, mortuus eſt, etiamſi viuat. Quamdiu autem in morte viuit, mortuus nondum eſt, ſed dormit. Sic ergò ſomnus & mors res vna ſunt, velut arbores in hyeme. Ideò, quodcunque ſaneſcit, miro modo, auxilio nimirum diuino ſaneſcit, veluti mortui à Chriſto ſuſcitantur à ſomno. Hoc idem eſt, quaſi diceret Chriſtus: *Surge, lectum tuum ſume Lazare & prodi, &c.* Quia verò iſti qui, lethaliter ægrotant, nondum in terram, velut Lazarus, conditi ſunt: ſuperſtitioſi multi perſuaſum habent, quod ex ſeipſis, vi propriâ reſurgant, citra auxilium diuinum. Fideles tamen & pii ſatis hoc compertum habent, quod mirabiliter iſta fiant. Deus dotes nobis duplices largitus eſt Medicinæ, ex gratiâ ſingulari: remedia nimirùm viſibilia & inuiſibilia. Viſibilis Medicina eſt illa creata. Inuiſibilis eſt verbum Dei. Ipſius verbum medicinam creauit. Qui per Medicinam ſanatur, per ipſius verbum ſanatur. Qui Dei verbum aſpernatur, is aſpernatur Medicinam, & è contrà. Nam Deus vnus, & is idem eſt. Ideò ſi peſtis incuſſa & icta non ſit, ſed in artubus flagret: medicinam haudquaquàm contemnere debemus, Is enim, qui dicit, nullam hîc medicinam iuuare, Deum eſſe negat. Sed fuſiùs de theoricâ peſtis diſſerendum non eſt. Practicam ipſam ingrediemur, conſtitutam ex regulis ducentibus in experientiam & cognitionem experimentorum. Huic rei tractatus duo ſequentes deſignabuntur.

Accidēs Peſtis vt ſe habeat

Homo peſte ereptus ſimilis arbori per hyemē mortuæ.

Medicinę duplices: viſibiles & inuiſibiles.

Medicina verbū Dei: & è contra.

LIBER TERTIVS.

PROLOGVS.

E curâ Pestis dum tractaturi sumus, æquum est, vos repetere illa, quæ in libro secundo diximus: nimirùm, quod, etsi illis quidem, qui feriuntur, moriendum sit, viui tamen & superstites maneant, qui ab his incenduntur & inficiuntur. Huius gratiâ Deus Medicinam indulget. Et rerum vsus confirmat, peste multos correptos, suis Medicinis hâc de causâ liberari. Pestis autem origo apud Deum non est, sed apud nos. Tum etiam non iuuantis Medicinæ nos causa sumus, eò, quod affectu satis frigido Medicinam quæramus, nec eam, quo fas est, loco habeamus. Eundem ergò amorem æmulari debemus, quem Deus erga nos exercet. Pro cuius hortatu si pulsantes precati fuerimus: ecquid tandem ab ipso nobis denegari possit? Dona dedit Gentibus, Saracenis & Græcis. Et quantò largiùs effundet in eos, qui ex toto pectore ipsum colunt ac venerantur?

De Cura.

QVicquid naturam affligit ac corripit, id furit ceu ignis in ligno, ceu nitrum in carbonibus. Ideò æqualibus etiam Medicinis medicum omnino instructum esse oportet. Non enim aqua hunc ignem extinguit, aut eius ardorem infringit: sed aliud adhiberi quiddam opus est? quod supra naturam sit.

De Accidentibus Pestis.

QVanquàm superiùs dixerimus, certam, infallibilémque & exploratam Medicinam, in quam fiducia poni possit, ægrè ac difficulter, inueniri posse: interim verò propter iram & indignationem Dei nemini desperandum; sed filiali spe omninò viuendum, & medicinæ præsidium anhelanter quærendum esse, si fortè Deus afflictionem nostram miseretur, & medicinæ viribus suum cursum indulgeat: Hoc tamen hîc singulariter expendendum est, quod non sola pestis in curâ attendenda sit, verum morbi quoque alij plures iuxta illam: pestes enim varij generis ingruunt. Quæ etsi quidem ex se lethales non sint: lethalia tamen sunt, quæ illis accidunt, velut Icteritia, Hydropisis, Paralysis, &c. Eodem modo morbi quoque chirurgici coincidunt, ita vt pesti iungantur Cancri, Fistulæ, Vlcera Estiomena: non quod pestis ista causetur: sed horum origo aliàs in corpore latuit, quam pestis insiliens quasi foràs produxit, & morbum prolicuit. Sicut, qui canis caudam pede obterit, ei latratum excutit & morsum: sic pestis quoque instans, morbos corporis alios in furias agit. Vndè liquet, necesse esse, vt, si pestis quidem ex se lethalis non sit, his tamen morbis, idoneis remediis datis obuiam eatur. Medicinam itaque oportet esse duplicem: alteram pestis, prout illa ex se est: alteram accidentis, quale id tandem sit. Sedulò ergò conari & anniti debes, vt aduersus quemlibet morbum *quintam Essentiam* in promptu habeas, quam pro accidentis ratione permiscere, & administrare possis. Scitote ergò pestis primam Medicinam debere constare ex *Perlis*, *Auro*, *Saphyro*. In istis enim lapidibus, velut & in Vnicornu, & Balsamis, &c. virtus tam potens condita est, vt ipsius robore pestis omninò superari & expelli possit. Sicut enim Deus seriâ nostrâ pœnitentiâ motus, iram suam auertit: sic idem per Medicinam quoque facit, si eam summa veneratione quæramus, vt nimirùm ars & ipsius creatura laudetur. Ex ingenti tamen misericordia fieri permittit, vt arcana tot tamque ardua vndecunque inquiramus & colligamus. Arcana autem & recepta illa sunt, de quibus diximus, non aspectus, qui hîc nihil momenti habent, sed tantùm præparatio Alchimiæ, quæ primò quidem ab Astrologis & Astronomis Aspectus vocata est: sed hodiè rectiùs Alchimia vocatur. Sic quod tum temporis nugæ & deliria fuerunt; id iam sunt aspectus. Sic tempore suo res permutari solent. Præter autem hactenus dicta, æquum est etiam *de præseruatiuis*, quid dißeri. Itaque præseruatiuum tantùm est *Balsamatio*, quæ fit per *Mannam*, per *Mumiam*, per *Aurum*, per *Balsamum*, &c. Præseruatiuæ ergò res illæ sunt, quæ *Balsameam* talem naturam ac vim habent.

De Deo non desperandum etiã in grauissimis.

Pestis accidentia quæ.

Medicina est duplex: pestis ipsius & huius accidentium.

Pestis Medicina prima quæ.

Aspectus nouitiorũ nihil pesti cõferunt.

Præseruatiua pestis est Balsamatio.

SEQVITVR

SEQVITVR

Fragmentum alterius cuiusdam libri de Peste, ex schedulis quibusdam ab auctore propriâ manu scriptis collectum, & dispositum ita, ceu fragmentorum ratio passa est.

PRÆFATIO.

IN veterum Auctorum libris nihil proditur, quod mihi subsidio esse potuit. Nec enim vllius morbi cognitionem illi habuerunt. Præterea iidem nec Magici, nec Gabalistæ fuerunt, sed Medici exstiterunt ex suo cerebro & opinione enati. De priscorum ergò Medicorū arte & scientiâ nonnihil præfabimur. Veteres ex alliis & vngulâ caballinâ didicerunt. Ratio est, quòd artes ex spiritibus prodeant. Eos si homo subigit, illas inuenit. Ideò faciendum est periculum. Quâ causâ illæ etiam Experimenta vocantur. Prisci morbos nullos nouerūt.

Tu verò Lector, veterum Medicinam & Recepta frigida, desjice. Discessionem ab ipsis fac, & processui huic nostro astipulare: nimirùm vt descendas in Chiromantiam, & venas ad venas compares. Sic Recepta pestis inuenta & constituta habebis. Eâ enim ratione tu ipse illa compones quâ alius. Qui enim alienis Receptis contentus esse volet, is frustrà laborabit. Hâc causâ instigatus, proposui mihi primò de Chiromantiâ tradere, ex quâ hoc loco ars ac inuentrix componendorum Receptorum, eorumq́, administrandorum & applicandorum emergit. Postea Regimina & præseruatiua constituam. His curam subiungam: tandem ipsa Accidentia tradam. In nullo autem segnem & ignauum te præbe: sed vigila attentissimè. Id enim Basiliscus requirit. Et vt venenum sulphuris, ac Arsenica, Auripigmentaq́, & Mercurij caueantur, anteuertanturq́, ipsa rei necessitas sedulum studium ac operam nauam efflagitat. Chiromantia inuētrix remediorum pestis.

Rem autem omnem expediam breuiter, sensu plano & minimè intricato. Quæ autem exprimis sunt, ea vulgò prodenda non sunt. In gratiam ea profero eorum, quibus faueo, & qui docti peritíque existunt, DIXI.

POrrò ergò ante omnia opus est Medicum scire principium eius rei, in quâ versatur. Hic enim fundamentum positum est, quod scire Medico dignum est. Fundamentum autem & origo eiusmodi est. Homines nos mundani ex cœlo & terra, &c. facti sumus. Cœlo autem suus cursus est, vt veluti patris rationem habeat. Ab homine autem suam operationem accipit tali modo.

Cœlum vim in hominē non habet, nisi ab eodē acceptā. Cœlum nullam in hominem vim ex se habet: nisi quod homo ipsum commoueat, & in iram agat. Irritatum id velut compunctus taurus inardescit, & efferatur, idque à se excutit, quòd ira in ipso peperit. Perperam & indignè Astronomi iudicârunt &c.

Proba tantum Imaginationem, qualem virtutem habeat, quod sensus potest hoc facere.

Mars incēdit sulphur. Cœlū ergò causa.

Quia omnes partes mineralia sunt: ideò scitore, quòd huiusmodi influentia & impressio mineralis sit. Ideò nihil est quàm sulphur.

Quâ verò ratione sulphur ex irâ procedere potest? Sicut ignis ex oculis.

Modus generandi Morbum.

Sic ergò, sulphur ardet, cur ardet? Homo est sulphur, quod non ardet. Cœlum sulphur habet, quod ardet. Cœleste omne sulphur ardet in suâ impressione instar fulminis.

SIGNA.

Signa ergo desumite ex sulphure, Antimonio & Arsenico. Hic enim nihil, nisi sulphur. Sic omnia simplicia, quæ sulphur habent. Quale hæc habent, &c.

CVRA.

Dirigitur & intenditur ad sulphur.

Paroxysmus. Accidentia.

Febris generatur à sulphuris putredine. Spasmus, Vertigo, Vesania, Colica, Epilepsia, &c.

Processus.

SIc ergò de origine satis dictum sit. Nec vlla detur causa alia, quam quæ fundata sit in verbo Christi: *Fient pestes.* Id satis est. Fiant ergò vtut velint. Vna quæuis tamen supernaturaliter. Ad ista sequitur morborum sanatio, hâc methodo. Opus est cognosci morbum, antequàm Medicina adhibeatur. Si is iam cognosci debeat, aliud præstò nihil est, quod scire opus sit, quàm quid qualisue ictus sit, quò is directus sit respectu corporis, sicut cuiuslibet membri Anatomia docet, quid & qualiter feriri possit. Ex eâdem Anatomiâ quoque iudicandum est, an solatij parùm vel multùm adsit. Anatomię illæ septē sunt: cor, hepar, &c. Harum cuilibet sua peculiaris Medicina addicta est. Deindè septem aliæ sunt, vt sanguis, liquores, &c. Quæ ipse quoque

aliis Medicinis dantur. Porrò accidentia quoque, quæ incidunt aut concurrunt, noscenda sunt; quæ quidem ipsa pestis minimè existunt, sed mouent & lacessũt latentes morbos, recõditas naturas, & occultas proprietates in homine. Pro tribus illis occultis naturis accidentia erumpunt. Accidentia autem, quæ pestis per se habet, sunt, inflammatio, horror, ardor, & ictus vulnerum.

Iam si ista habes: noueris etiam, quod hoc casu rectâ ad Medicinã properandũ sit. Ideò omnium primò circa compositionem videndum est, quo modo Recepta fiant, vt inde legitimũ eorum vsum scias. Primò autem vulnus ipsum tibi propone, siue id interni, siue externi corporis sit. Postea ipsa accidentia inspice, propter tres occultas genitas naturas. Et huc faciat exemplum de Petro, & Rhetoribus naturalibus: quod Christus non oratores pro Apostolis elegerit, sed sedatos ac simplices homines secreuerit, & eos Oratores fecerit, &c. Opus est primo, descriptionem procedere ex Corallis. Deinde ex Diaphoreticis. Accidens ex suis morbis & arcanum. Exemplum horum sequetur.

Et talis est ratio Receptorum. Iam vtẽdi modus quoq; scitu necessarius est.

Vsus.

SI ergò pestis vna generari potest, poterunt etiam, duæ, ternæ, plures: sicut nou vna tantum scintilla ex silice excutitur, non vnum fulmen cadit, aut vna grando, sed simul plures. Sic hoc quoq; casu id singulariter notandum est.

Quin verò si scintillę cõfertim omnes in fomitem vnum cadunt, & sibi mutuò implicantur, quis numerum earum nosse aut distinguere possit, nisi ex afflictione variâ ægri. Si ergò angustiæ & afflictionis ratio cognitionem dat: attendẽdum est ad signa, interna simul & externa, & ad accidentia, hoc est, ex aliis morbis. Hæc licet comprehenderis: satis tamen instructus nedum es. Ideò operam da, vt triplices Medicinas habeas, hanc ad interna: illam ad externa: istam ad accidentia. His si quid profeceris ex ordine curatis, primo scilicet peste, secundò colica, tandem Epilepsia, &c. tandem ad chirurgiam diuerte hoc modo.

Remediis triplicibus Medicus instructus esse debet.

De vlceribus vsus secundus.

Vide Chirurgiam.

Sic ad prædictotum normam modumque Practicam intellige necessariæ curæ. Cura autem sine regimine, nec præseruatiua vel accidentia, citra sanationem pestis, firma & expedita esse possunt. Orcinem itaque notate, quo se capita inuicem sequantur.

Cap. I. Regimen. II. Præseruatiuum. III. Accidentia. IV. Cura.

I. Regimen.

QVis Regimen præstituit, vbi morbus non est? Itaque quis hic etiam Regimen præscribet? Alio enim tempore hoc salubre est, alio aliud. Et morbus iste non est Humoralis aut Naturalis, sed est impressio, quę æquiparatur *Incantatiuæ virtuti*. Ideò Regimen nullum pro hoc morbo constitui potest. Corpus autem probè muniendum & præseruandum est appellente morbo, vt accidentia caueantur, ita vt pestis pauciora subiecta inueniat, in quibus operetur.

Id autem (nisi perito Medico) inuentu difficile est. Nam si Medicus scire posset quæ accidentia eruptura sint, vt illis per cibos subiectum amoueret, bonum & præstabile quidem essęt. Sed quis est, hæc qui sciat, aut se scire gloriari audeat? Si enim quispiam in stupefactionẽ somni incidat, quis id præscire potuit, antequã fieret? nisi fors solus iste, cui somnus adimitur. Eadem ratio aliorum quoque est. Nihil ergò super hoc solidi ædificari potest, quantùm ad morbum ipsum verum.

Nihilominùs tamen si regimen bonũ & idoneum est, conducit aduersus contagionem pestis. Hanc enim vnus ab alio contrahere potest, sicut lippitudinẽ, si eam inspiciat. Et tales sunt impressiones cœli in nobis. Et sicut nobis, ita aliis quoque morbus suus per contagionem infligi potest. Quæ cum ita sint, sanus ab ægro hunc morbum attrahit, sicut de lippitudine quoque dictum est.

Contrà hoc adhibete talia, quibus attractio corporis impeditur. Huc faciat Regimen. Sicut enim quispiam malos oculos aspicit, præseruatiuum autem habet, ne inspectio ipsi damno sit: sic hic similiter id intelligi debet.

Res duæ sunt, pestem quæ attrahunt: matrix mulieris, & virtus vitalis. Matrix enim ad se trahit velut oculi. Hinc etiam fit, vt liberis indantur maculæ, vestigia. Eodem modo etiam pestem allicit in corpus suum. Simili ratione virtus quoque vitalis per integram cutem attrahit, quod extra ipsa versatur. Et sicut arbor arida terreum humorẽ attrahit tàm malum

Pestem duo attrahunt Matrix & virtus vitalis.

lũ, quàm bonum: ita ſpiritus vitæ quoque attrahit externũ humorem Elementorũ.

Vis tractiua Magnetis eſt ſpiritus vitalis.

Iam autem Elementum & hoc eſt. Ideò morbum ad ſe trahit. Quam vim Magnes in ſe trahendi ferri habet, ea quid aliud eſt, quàm ſpiritus vitalis. Nec verò Magnes tantùm attrahit: verùm alii quoque lapides, & ligna promiſcuè ad ſe attrahunt, hoc illud, hoc iſtud &c. Ita & animalia omnia, omnes homines trahunt: ſi quidem non ferrum, at aliud. Magnes verò & Carabe experimentantur euidenter. Sic ergò duæ hæ virtutes peſtem ab aliis hominibus attrahunt: in viris, modo vno: in fœminis ratione duplici. Ideò ad iſta Regimen quoque dirigendum eſt.

Oleũ M. vim Magnetis extinguit.

Hîc ergò qui Regimen præſcribere vult, is faciet idem, quod Magneti fit. Qui ſi in oleum Mercurii ponatur, trahendi vim amittit, & velut emoritur. Tale quid etiam corpori faciendum eſt. Vbi tamen hoc iuxta notabitis, quod huiuſmodi res corpus labefactent. Attractiua enim virtus extinguitur & areſcit. Hoc autem verum Regimen ad virtutẽ attractiuam ſiſtendam eſt, ne illa quid intrò ad ſe admittat. Veluti Magnes, ſi ipſi *Sophelum* proponatis, tunc ad *Sophelum* vſque trahit, non longius. Non Moſchus, non Ambra, non Aromata &c. ſed allium, cœpe & porrum.

Sophelius quid?

In peſte vitanda caro ſuilla, panis, vinum.

Vitentur omnia animalia, quæ cum humanâ complexione conueniunt, velut ſues. Ipſo enim homine nihilo minùs inficiuntur. Illorum ergo carnes ſi homo edit, venenum edit & peſtem. Item, quicquid homini conuenit & in carnem & ſanguinem mutatur, id infectiuum eſt. Sic panis & vinum ſunt caro & ſanguis. Ideò peſtem quoque concipiunt. Sed quis homini talia interdicere queat? Edere ac bibere neceſſe eſt. Vnde venenum quoq; neceſſariò expectandum eſt. Idem Regimen claudo iis tantùm, quæ dicta ſunt, ſcilicet allio, cœpis. Ratio eſt, quòd hæc Medicina ſint peſtis, panis, vini, carnis &c. Allium, cœpę & ſimilia minimè inficiũtur. In his ergò Regimen ſolis conſiſtit, nec in aliis.

Allium, cœpę ſũt peſtis medicina.

Allium peſte nõ inficitur.

Si dicatur, bibe vinum album, rubrum &c. hoc aut illo tempore: res omninò eadem eſt. Res enim omnes venenatæ ſunt. Vnde Regimen quoque falſum eſt. Forſan ſunt, qui putãt, fieri minimè poſſe, vt homo cœlum irritet, & ad iram moueat. Hic ſcilicet ſcrupulus eſt, quem Aſtronomi à primò ad vltimum neglexerunt. Diluuij enim, peſtis, famis, terræmotus &c. quæ cauſa eſt? Irritatio, de qua Chriſtus loquitur &c.

Chiromantia indicat locum: Alia Medicamina &c.

Præſeruatiua.

Præſeruatiua omnia, quibus ex frigidis & conſtrictiuis vtimini, nauci ſunt & nihili. Locus enim, ad quem illa dirigitis, non inficitur, ſed regio dictorum locorum. Ea ſaltem accidentia quędam attingunt, ſicut quis præſeruare vulnus poteſt, ne ſpaſmo tentetur. Nam ipſi vulneri hoc modo conſultũ non eſt.

Præſeruatiua frigida & aſtringentia cur peſti non conueniant.

Medicinam oportet eſſe duplicem: &c. Medicina diaphoretica, quam in peſte propinatis, improba eſt & inidonea. Accidens enim Narcoticum ſtupefactiuum tantùm tollit, & contra ictum ipſum præſens ſeu auxiliaria minimè eſt. Intempeſtiua etiam & inconuenientia ſunt, *Pilulæ peſtilentiales, Purgationes, Theriaca, Electuaria, Confectiones, Diaphoretica, Pulueres &c.* Pro deſcriptione nimirùm & vſu veteris Theoricæ. Locum enim infectionis non attingunt, ſed tantùm interna corpora, quæ tamen vel antè ſana & intaminata ſunt. Incertum enim eſt, qui inuaſio ſeu correptio fiat. Ideò illa quoque præſeruatiua incerta ſunt, & ratione carent.

Medicamenta veterum quæ repudiãda.

Iſtiuſmodi ergò Medicinæ cum incertæ ſint, & modò opem ferant, modò non ferant, prout à merâ fortunâ dependent: ideò medicamina ſaltem ſunt Accidentium, ſi valida peſtis non concurrat. Et cum eadem præbeant ante horam inuadentis peſtis: id documento eſt, Medicinam eorum nihili eſſe. Legitima enim & vera Medicina omni tempore bona eſt, ſeu manè ſeu ſerò fiat.

Medicina bona ſemper eſt.

Quia ergò hactenus de peſte notitia bona nulla certa fuit: eius fundamẽtũ ac rationẽ iam ita intelliges. In peſte mortes geminæ ſunt: vna ipſius peſtis, altera accidentis eius. Nam ſi peſtis ipſa per ſe quem iugulat, ea mors ſingularis eſt. Et hæc mors alia medicamẽta flagitat. Deindè mors altera ex accidentibus eſt, vt ſi quem Sopor, Mania, Epilepſia, Spaſmus, Inflammatio &c. occidit. Huius mortis genera infinita ſunt. Et tamen omnes ſunt tantùm accidentia. Quòd ſi ergò peſtis inſultet, quæ ſæuum accidẽs, nempe ſoporẽ inducat: tunc, ſi fortè (quæ in promptu ſit,) aqua vitę prębeatur, quę accidens, cũ ſudore tollat, hoc eſt ſtupefactiuum

Mors in peſte duplex.

Aq. vitę contra mortem bonum.

 factiuum

factiuum per aromata calefiat & discutiatur, ægérq; cőualescat: ratione mortis accidentalis is omninò euasit. Huiusmodi alia remedia aliis quoq; accidentibus auferendis commoda sunt. Istâ enim ratione mortes accidentis multæ sunt. Et si fortè fortunâ tale compositum, simplicia mixta habeat, quæ contra mortem illam faciant: tunc ægrum illis eripere possis, si pestis per se non vehemens sit, & lethalis, sicut pestes multæ velocis motus sunt, & velut vulnera lethalia celeriter ad mortem ducunt.

Scire ergò debetis, medicamenta hoc modo in pestem & accidentia diuidenda esse. Et, quod moris est, horas minimè attendite, sed animum ad medicinam aduertite. Si quid impetrare potes ante horam duodecimam, hoc est, antequàm accidentia incumbant: satage, vt idem possis etiam in accidentibus expugnandis, horâ illâ iam dum elapsâ.

Si iam accidentium victor euasisti: vide, vt ipsam quoque pestem edomes. Ea enim medicina cumprimis necessaria est. Caue verò dicas, Deum hunc, illum auocasse aut abripuisse. Hoc enim mendacium velare non potes. Tua medicina nihili est, hoc probari potest.

Ita, quæ reliqua quoque in peste præsidia sunt, velut Enemata, Laxantia &c. palmaria & principalia nec ipsa sunt, sed tantùm concurrentia, quæ industriis medicis committo.

Medicina in peste duplex.

Medicina ad duo refertur: ad accidentia, & ad morbum. Primò est vt noscas naturam accidentium, posteà morbi: & vide, vtrum horum manus tuæ opem præsentiorem poscat.

Sciendum ergò, quòd, qui pestem ipsam expugnat, accidens quoque exigit. Non tamen contrà: nisi pestis ad mortem minimè tendat.

Accidentia sunt lethalia. Itaque etsi pestis ex se lethalis non sit, tamen ne æger iuguletur, operam dabis, vt accidentia cumprimis tollas. Ea enim si inualescant, naturam vincunt & prosternunt, vt sine noxâ in corpore non sint, etsi pestis ipsa quidem probè curata euanuerit, sicut in pestibus leuioribus contingit. Si pestis parua est, & disparet, reditque instar grandulæ: mors eam sequens accidentis est, non pestis. Tum & accidens & pestis seorsim se signis suis produnt. Duo enim morbi genera hîc concurrunt, quorum vtrumq; suum remedium peculiare poscit.

Sudor duplex.

Hoc fateri cogimur, à naturâ sudorem duplicem fundi: per *poros*, per *emunctoria*. Vos autem ista negligitis. Nec quisquam hactenus emunctoriorum mentionem fecit: in quibus tamen pestis figitur. Ista ergò illorum scripta de peste quis laudet?

Si de Medicinâ quid scribere consilium est, primò proponenda Theorica est, & explicanda causa. Hoc facto, loca considerari debent. Nam & ipsa Theoricam constituunt.

Emunctoria autem ita se habent: primi, secundi, tertij sudor non est, sed est venenum à putredine. Vnde emergit? Non vnde pororum sudor emanat, sed indè, vbi Planetæ expurgantur in suis morbis.

Nam *virtus est quæ curat morbum*, suum nempe proprium. Per hoc enim quidnã aliud Hippocrates intellexerit, quàm naturam propriam, quòd nimirùm natura ipsa & sanet & lædat per suum emunctorium?

Et vt verbò dicatur, hæc membra (quæ per ista emunctoria expurgantur) non sunt cerebrum, cor &c. Quæ ergò sunt? Non cerebrum iuxta aures. Nullũ enim cerebrum à peste infici potest. Quid ergò est? Inuisibilis cella. Non cor. Quid ergò? Liquor pectoris. Non hepar, splen &c. Quid ergò? Liquor &c.

Sic ergò hæc tria sunt: sunt vulnera: indè te abduci nunquam patiaris. Idem est, ac si quis alicui aures percuteret, aut feriret alas, ac pungeret, & præter has nec cerebrum nec quicquam aliud, nec quæ cordis pathemata sunt, phlegmone, mors, vulnus &c. Hîc aliud nihil est, quã regio apostematum. Et sicut in vulneribus, mors, febres, paroxysmus, vlceratio noscuntur & curantur: ita hîc quoque. Vulnera sunt Planetarum.

Cur insultat? Quia eius Quartale imminet.

Splen, hepar, cor, cerebrum, nullâ noxâ laborant: ferit illa sicut fulgur arbores, quercus, turres &c. Ex isto processu hoc quoque est, nihil nisi fulgur est: vna causa est, & ratio. Fulgur enim præfigurat illud. Fulgur pestilentiæ ad sudoris hæc emunctoria dirigitur, sicut alterum in quercus, abietes. Quis enim rationem sciat, cur fulgur tantâ discretione & iudicio feriat? Nemo. Quisnam illud moderatur? Penes Deum id est. Sic hoc quoque. Dispositio enim alia non est. Ideò ista sunt emunctoria.

Item nullibi ardet, nisi in suâ parte: hoc est, etsi quidem cæterum corpus feriat, ibi tamen non ardet, sed in suo tantum loco. Velut fulgur in ligno saltē ardet: sic ictus cœli in suo loco.

Caput Curæ.

Caput accidentium.

I. Spiritus auri. Gemmæ.

II. Coralli. Spodium. Os de corde cerui:

Pestis remedia quæ. Aurum. Gēmæ.

Iam cùm Medicamina pestis distribuantur in Accidentia & Curam pestis: ideò de curâ scitote, quòd Spiritus auri & gemmarum Medicinæ sint, quibus omnes pestes, nullo loci respectu, sanantur.

Principale est Aurum, Secundum Gemmæ. Gemmæ enim sunt confortatiuà, defensiuaque, ne accidens inducatur. Ideò ad receptum vnum sumuntur. Debent enim recepta omnia ita cōponi, vt morbus simul Medicinam habeat, & defensiua.

Porrò Medicinæ is finis est, vt omnia vulnera intrinsecùs optimè & dexterrimè curentur & consolidentur. Sic ad potiones vulnerarias, internâ Mumiâ nulla Medicina felicior & præstabilior est. Ab extra enim vulnus nullum sanescit. Mumia interna id curat & perficit.

Mumia interna vulnerat sanat.

Summa ergò Medicina est, Incarnationem facere ab internis. Sublimius autem incarnatiuum auro ipso nullum est. Iuxta hoc præstantius in vulneribus defensiuum non est, quàm Gemmæ, contra omnia accidentia, cuiuscunque generis sint.

Aurum incarnatiuū optimum, Gemmę opt. defensiuū.

Sic ergò pestis curanda est per incarnatiua in vulneribus. Illa horum sunt Spiritus. Quia enim imaginatio corpus generat, & impressio ita spiritualiter inuadit: Spiritus quoque illis opponi & obiici, hoc est pręberi debent.

Iam verò Spiritus pro arte Alchimicæ extractionis fiunt. Quanquam ea in vsu non sit, cumprimis apud eos, quorum eam nouisse maximè interest. Quàquàm inconueniens non sit Mercurius auri, rubeus, si in præcipitatum reducatur, vt vomitionem non cieat, hoc est si laxatio eius sursum adimatur: In omni enim auri præparatione id summum est, vt ab eo id auferatur, quo non opus est: hoc est: In peste purgandum non est. Aurum autem est laxatiuum, confortatiuum, constrictiuum. Id aufer. Cætera serua. Sic de Gemmis sciendum est, qui in liquorem soluantur, nempe figantur calide. Rec. Saphyros, Hyacinthos, Crystallos &c. Hæc omnia autem confido satis tenere & intelligere Medicos, qui ea intelligere debent. Si autem ista ignorant, probro id ipsis est, non honori.

Mercurius auri &c.

Pestis purgari nonvult,

Reliqua hîc necessaria, habentur in libris superioribus.

AVREOLI PHILIPPI THEOPHRASTI, AB HOHENHEIM EREMITÆ.

DE MORBIS EX TARTARO ORIVNDIS LIBRI DVO.

Ab ipso Auctore publicis prælectionibus illustrati, quas quidam ex Auctoribus singulari studio ab ore profitentis raptim excepit Basileæ, Anno 1527.

DE TARTARO LIBER PRIMVS,

TRACTATVS I.

CAPVT I.

Tartarus quid: quotq; eius genera & conditiones: vbi Loca consuetum & inconsultum: item Pruina, Grando, Gemma & Hospitalis.

Tartarus quid.

ARTARVS est morbus *Lephanteus* & Lapillosus, pro hibens Naturæ effectum, & virtutem. Tartari *genera* duo sunt. *Pruinum*, & *Gemmeum*. *Pruinum* est duplex: *Vsneum* & *Grandinis*. *Gemmæ* est triplex *collectum*, *simplex*, *diuisum*. Omnia ista genera similes dispositiones habent: aut sunt *Alabastrina*, aut *Marmorea*, aut *Lephantea*, aut *Adamita*, *Duelech* etiam & *Magnetina*, habentque loca sua, & eadem varia. Diuersa namque sunt genera: & plura igitur in corporibus loca: & *quot loca, tot species*. Nam locus est Stomachus, Hepar, Renes, Splen, Pulmo, Vesica, & Caput, & Iuncturæ, Ligamentorum regiones, & Concauitates omnes, & Pori, & Venæ, & partes Medullarum Vnde vsnea hepatis, vsnea stomachi, vsnea renum &c. Etiam pruina orificii, pruina splenis. &c. Sequitur etiam gemma intestinorum, pulmonis, vel gemma vesicæ: Et sic de grandine. Huius morbi generatio est duplex, scilicet naturalis, ex consueto in cōsueto loco, & Hospitalis de inconsueto ad inconsuetum locum.

Tartari genera & species quot.

Primi capitis Explicationes, ex ore Theophrasti publicè profitentis exceptæ.

HIppocrates & alii dicunt, quòd lapillus originem habeat ex phlegmate coagulato, sed falsò: quia si ex phlegmate, quoque in naso oriretur lapillus: non est vis phlegmatis generare lapidem, sed phlegma in nobis est humor naturalis, nullam lapidositatem in se continens. Nam si phlegma esset lapideum, etiā omnes Podagrici in pedibus & articulis lapillos haberent.

Phlegma non est materia lapilli.

Ego autem lapillum siue arenam voco Tartarum: quia omnes generationes, quæ ad vsneam transeunt, Tartarus vocantur: Sic omnes fæces, quæ ex aquâ, melle, &c. Tartarus sunt. Nam omnia quæ terra producit, sunt lapillosa: Nam omne vinū, licèt fecerit Tartarum in vase, tamen in stomacho rursus debet transire ad secundam separationem: Si stomachus debilis: iam attrahit lapidem, &c. Sic & aquæ habent Tartarum, & omne quod terra producit. Sic ergò, quod comedimus & bibimus, natura non accipit, nisi quod purum est. Cùm ergò, quod comedimus & bibimus, habet in se mucilaginosum, luteum, & lapideum: Stomachus autem statim vbi ad se recipit comesta & ingesta, statim separat impurum à puro, quod nutrimentum est. Si fortis stomachus, purum transit ad membra, nutrimenti causâ, impurum per secessum exit: Si stomachus debilis, mittit impurum etiam ad hepar, ibi quoque separatio fit. Si hepar forte, rectè separat, & simul mittit mucilaginosum, cum vrinâ ad renes: Si hîc bona separatio, rectè; si non, hîc mucilaginosum & lapideum illud remanet, & coagulatur in Arenam, quod voco Tartarum. Ideò phlegma nō est causa, quia phlegma non transit ad naturam lapideam. Tartarus ergò ab ingestis bibitis & comestis

Lapillus seu arena auctori Tartarus est.

Tartarū habent, omnia à terra producta. Natura saltem purum accipit.

Tartarus vnde.

comestis prouenit; scilicet ex debilitate separationis membrorum. Generatur ergo ex ingestis, bibitis & comestis.

Tart. Lephanteus quid. *Lephanteus*, prima species est bolus, lapis hepaticus, estque medium inter lutum & lapidem, quod scindi potest, ideò ex isto, quod ingerimus, si cum potu tale quid transit, quod est Lephanteum, ex eo non generatur lapillus, quia non est materia lapidea, sed ista materia Lephantea, id est, hoc lutum, vbi sedet in fundo stomachi, constipat secessum, adhæret & infigitur viis secessus, & supprimit aluum.

Tart. Lapillosus quid. *Lapillosus* tartarus est, qui est lapis, non lutum; si ergò debet generari lapis, debet adesse materia lapidea, alioquin generari non potest: ideoque cùm bibimus aquam, vis lapidea in aqua est, sed resoluta, ideo uirtus expulsiua, nisi sit tam fortis, vt debet, tartarum ex aquâ admittit fieri.

Pruinũ. *Pruinum* est primum genus, sed latissimum in Tartaris. Pruina, quæ in plicis stomachi tenuem & subtilem Tartarũ annectit. Sic in vesicâ, & viis vrinæ & hepate.

Gemma. *Gemma* est lapis generatus ex diaphano, & perspicuo.

Vsnea. *Vsnea* est Tartarus tenuissimus & spongiosus:) Tartari nonnulli subtiles adhæresc unt, & tamen instar vsneæ porosi; quæ vlnea in arbore nascitur aut latere.

Grando. *Grando* est granum generatum, à liquido per sal em Grandiues Tartari sunt, si quis tenues lapillos mingit.

Collectum. *Collectum*, id est, compositum ex omnibus speciebus Tartari. *Simplex* est coagulatum ab vnâ specie. *Diuisum* ex vnâ in plures.

Hæc tria ad lapillum pertinent, non ad bolũ.

Collectum est, quando bolus venit ad lapidem, fit coagulatio, sed tamen non dura, id est, tota lapidea. Simplex, quando totus lapis est. Diuisum est, quando bolus adest: Sed & bolus habet paruos lapides, cum magno, & vsneam.

Alabastrinum. *Alabastrinum* est illud, quando est de bolo. Lapides, qui ex bolo sunt, & si coagulantur in lapidem, tamen non sunt tam duri, nec ita pungunt acriter, sicut qui sunt de purâ materiâ lapidis: Sed Alabastrini, qui scindi apti sunt.

Marmoreum. *Marmoreum*, id est, durissimum inter rubea. Sunt nonnulli lapilli rubei duriore, quam alabastrina, sinunt etiam se scindere.

Lephanteum. *Lephanteum*, id est, citrinum tartarum, lapilli flaui.

Adamitum. *Adamitum*, id est, durissimum in albo. Sunt durissimi albi lapides. Et Adamita est lapis propriè, qui in vesica.

Duelech. *Duelech*, lapis est spongiosus, & illi lapides cum summo periculo sunt, & maxime dolent.

Magnetinum. *Magnetinum* durissimus est spongiosus lapis. Et quia variæ species calculi, ideò & diuersa cura, & varia loca habent: Nam in stomacho est locus, hepar &c. Quando prima separatio stomachi non est bona, hepar separare debet; si hepar debile, renes separare debent, aut vis attractiua: Et sic Tartarus venit ad locum, vbi nutrimentum descendere deberet.

Ex consuetâ naturâ in consuetum locum.) Vt si cui albugo contingit in oculis, venit ad locũ consuetum: sic surditas, si in aure, est in loco consueto; Si ad tempora, iam in loco inconsueto.

CAPVT II.

Principium Tartari: unde extranei: resolutum cum liquido quid: vltimum est separatio: Exempla: digestio pro sequestratione. Locus plus, quàm materia: Item, quid sit Mucilago, Viscus, Saphyrus, Calcedonius, Bolus & Lapillus.

TRACTATVS I.

NVnc quid sentiendum est de *Origine* Tartari, vel vnde sit? Prima est *Elementina*, altera est *Corporea*. De elementatâ naturâ notandum. Nam Elemẽtata Archei resolutum à resoluto liquido non dissoluit, neque mucilaginosum aut lutosum. Igitur produxit matrix absque semine duo, *Liquidum* & *Viscum*. Liquidum est purum: Viscum est peccans. Liquidum est cibus & potus: Viscus est resolutus bolus, sub vnâ specie & commixtione. Hoc productum duas materias vltimas habet, id est, externum & internũ. Principium vltimarum est separatio. Si est externa, absque detrimento, & est philosophica. Si autem interna, tunc cum periculo, & est medica argumentatio. Nam si natura in sequestrationem ducit liquidum & viscum, duas habet formas, aqueæ Matricis, & terreæ, dein & corporis. Aqueæ & terreæ, sicut de silicibus corporis, sicut de tartaris: quod si corporis fuerit, respice, num per cibaria & potus traditum est peccans. Si natura stomachi aut digestionis consueuit, bene: si non aduerte; Membrum est læsum, dolétque, ab indigestione, scilicet, ab inseparatione puri *Saphyri* ab impuro & insulto Cacedonio: quia vna Natura est, quæ separat lapillum & bolum: Quare de loco tractandum est, scilicet nociuo & extraneo, plus quàm de materiâ primâ, quæ est Mucilago. — Origo Tartari duplex. Ex elementis & corporete.

Capitis Secundi Explicationes.

ELementinum est, quod descendit ex matribus elementorum.

Corporeum est, quod descendit à corporalibus humoribus.

Mucilaginosum resolutum est resolutus bolus vel lapillus.

Liquidum resolutum est illud, quod est liquidum ex primo Ente.

Generatio Tartari duplex: Elementina, id est Externa, id est, ex cibo & potu.

Corporea est ab humoribus.

Omnia creata) Creata sunt liquida, vel non liquida: si creata liquida, illa pura sunt, & non mixta, sed multa sunt vitiata, sicut & aqua tandem per lapidem. Nam in aquâ Materia lapidea est, sicut si diu bulliat, vel distilletur, adhæret, vt Tartarum in vase. Sic fontes qui ex luto

luto originem ducunt, ſunt lutoſi, & vbi currunt, adhæret lutum. Sic & quando bibuntur, faciunt lutum in ſtomacho, aut aliis membris. Ita omnia quæ producta ſunt à terra, quæ eduntur & bibuntur, habent in ſe Mucilaginoſum quiddam, & viſcoſum, ſicut panis, qui ſic compoſitus eſt, vt nulla viſcoſitas appareat: ſed vbi concoquitur in ſuperficie lubricitas, & viſcoſitas exſtat, quæ cadit: poſtquam diu coxerit, induratur in fundo. Sic & in ſtomacho fit: qui ſeparat, ſi debilis eſt, quoque tranſmittit impurum ad hepar & reliqua membra. Quamuis panis inter omnia edulia minùs viſcoſum eſt. Sic & agri, qui ſtercorantur plùs lapidum habent; quia Tartarus, qui eſt in ſtercoribus, reſoluitur, & creat lapides. In Bohemiâ non ſtercorantur, & quæ naſcuntur in agris ſtercoratis inſalubriora ſunt, quàm quæ in agris non ſtercoratis. Vltima materia rei eſt finis rei, ſicut fons in prato ex origine lutosâ, facit alueum ſuum luteum: Si ex lapidibus & ſaxis, facit & alueum ſaxeum, ſicut apparet, quòd limus adhæreſcit, & facit lapidem: Sicut ſæpè, ſi lapis confringitur, plicas ſeu laminas habet, quod viſcoſitas vna alteri inſedit. Sic ergò & in nobis naſcitur lapis, vel lutum, hoc eſt, vltima materia. Si ergò, vt in fonte, aqua ſe ſeparat in prata, bene nobiſcum agitur: quia impurum ſeparatum: ſi non ſeparatur in nobis, malè. Ideò ii fontes boni, qui multùm lapidum habent, & arenæ, & qui viſcoſos lapides habent, quia arenæ & lapides attrahunt viſcoſitatem, & impurum ſeparant à puro. Et *Cæſar Fridericus* ſolū bibit aquam, & ſic probauit: linteum purum intinxit aquæ, & ponderauit, in lance, poſtea in ſole exſiccauit, & rurſum ponderauit, & ſic potuit iudicare, quantum Tartari in ſe naſceretur. Et ideò non bibit vinum, quia ſic timuit Tartarum. Nam peculiarem ſpiritum Tartari in ſe habuit. Sed venit Italus quidam, qui dicebat, aquam eſſe deſtillandam, & ſic puriorem fore: & Aſinus non conſiderauit, quòd aqua non vult deſtillari. Nam ſtatim putreſcit & fœtet. Nam Cæſare eum ſequente, venit ad fœtorem oris, &c. Item Cæſar omni menſe nouos ſilices ad fontes portari curauit, vt attraherent viſcoſitatem. Sic ergo, vt in pratis vel aliis riuulis adhæret viſcoſitas, vel lapidea materia, ſic & in corpore debet ſeparari.

Agri in Bohemia non ſtercorantur.

Fontes lapidoſi boni.

Fridericus Cæſar vt aquā probarit & emendarit.

Aqua ſi deſtilletur putreſcit.

Vrina eſt ſal reſolutum generatum in hepate, deſcendēs ad ſuum emunctorium, tanquam ad ſuperfluum.

Vrina quid.

Omne quod edimus, aut eſt ſulphureum, quod vadit ad ſtercus: Mercuriale ad nutrimentum: ſal reſolutum vadit ad vrinam. Sic ergò in viis vrinæ Tartarus inſidet, & vbi vis expulſiua eſt fortis, expellit: ſi non fortis generat morbos: Nam in ſummâ, oportet fieri ſeparationem puri ab impuro. Si ſtomachus debilis, putreſcit materia, inde febres & alii morbi. Et hoc ex ſtomacho debili in virtute ſeparatiuâ. Sed Tartarus aut Materia lapidis nō putreſcit, ſed alimentum, quod ad membra ire deberet, illud putreſcit: Inde veniunt mali vapores & febres, &c. Nam ſeparatio puri ab impuro fieri debet: ſi autem vis ſeparatiua deficit, putreſcit alimentum, ideò febres curantur purgatione, quia vbi materia putrida euacuatur, iam ſani-

Ciborū qualis ſit mutatio.

tas: ſic & centaurea iuuat febres. Nā centaurea ad hepar pertinet, & confortat & purgat virtutem ſeparatiuam hepatis, & vbi hepar eſt corruptum & debile, Centaurea hepatis propria herba, non curat ſtomachum. Sic ergo febres veniunt ex debilitate virtutis ſeparatiuæ ſtomachi, vel hepatis, quod materia putreſcit.

Centaurea febres purgat. Centaurea herba hepatica.

Nutrimentum eſt, de re putrefactâ, & eius tranſmutatio in putrefactione. (al. & eius putrefactio eſt in tranſmutationem.)

Materia ſaphyrica eſt liquidum illud, in quo non eſt Materia peccans.

Cacedonium eſt iſta materia peccans, generata à ſeparationibus, per virtutem ſeparatiuam. Cacedonius eſt peſſimus calculus.

Cacedonius calculus peſſimus.

CAP. III.

Tria dedit ab Iliaſtro in naturam: in quibus corporibus: curam quæ recipiant: Generatio Tartari: Natura Tartari: Item malū, viſcus ſecundus, Bitumen & congluten quid.

ET ſic de naturâ corporis productum eſt ſuum malum, hoc eſt, Tartarum naturæ. Nam *Iliaſter* peperit tria in Natura dolentis: viſcum ſecundæ generationis, id eſt, cruorem internum: & peruerſum Bitumen male reductum, hoc eſt, coagulatum liquorem: & conglutinatiuum vel congluten ſui ipſius ex re putrefactâ. De iſto Tartaro plurimum eſt aduertendum, quia in pueris eſt, & caſtis hominibus, & ſiccis corporibus, & in hæredibus prolibúſque hæreditarius morbus. Et hoc notandum de duabus tartari generationibus: Nam externa recipit curam, interna cura ad internam ſortem habet externam. Loca ſua ſunt in propriis ſuæ ſubſtantiæ: Exteriora loca non habent extra ſubſtantiam ſuam. Differentia iſta localis aduertendá eſt, de Tartaro priori, & illo: Nam in concauitatibus, & ab extra primus locum vſneū, ſecundus verò in ſubſtantiâ propriâ. Ex his duabus ſequitur tertia generatio, quę eſt ex permixtione duarū prædictarum capit curam, ſed difficilem, ſecundum pondo alterius. Tartari autem generatio ex naturâ aliquando ſanguinis eſt, aliquando carnis, aliquando aliorum membrorum. Quare prædictum eſt, de inconſueto loco, & inconſuetâ generatione, & inconſuetâ curâ. Sed quæ ad iſta neceſſaria ſunt, de ſignis habentur: & quæ de conſuetâ generatione, ſcilicet in viis vrinæ indigemus, habemus de conſuetis.

Tria ab Iliaſtro mala.

Tartari generatio in quibus.

IN CAPVT TERTIVM ANNOTAtiones.

TArtarus Naturæ eſt lapideum minerale, creatū elementaliter, ſub humore reſoluto receptum

Tartarus Naturæ quid.

receptum à bolo vel lapillo: Quia microcosmi natura idem est, vt de matricibus.

Viscus quid. Viscus secundæ generationis est cruor, qui descendit à salibus: est enim cruor sal egestum, id est, reiectum & separatum à primo sale.

Bitumen peruersũ quid. Peruersum Bitumen est liquor perue: sè digestus, id est, liquor incoctus, qui sub visco descendit ex nutrimentis propriis.

Nutrimenta propria vitalia.

Conglutem vel conglutinatiuum, est quod ex putrefactione in gluten coloratum descendit, & substantia propria vtriusque corporis, substantialis scilicet, & vitalis.

Tart. genera duo. Duo sunt *genera* Tartari, *internum & externum.* Ab externo generatur Tartarus, vt ex cibo, potu. Internum, quod in corpore generatur, vt in pueris nascuntur sæpè lapides, & hoc est morbus hæreditarius.

Ideò Medico obseruandum est, an sit in naturâ Tartarum, an accidentale, an internum, an externum. Internum & Innatum curari debet per salia. Externum per cineres & alkali.

Mineralia omnia sunt in homine. Homo in se habet omnes generationes, id est, omnia mineralia, vt sal est in corpore, sicut in sudore apparet. Liquor etiam, qui carnem sustentat, est sal, sed dulce. Sal sanguinis est amarum. Sal carnis est dulce: & quantò dulcior caro, tantò melior natura & quantò amarior sanguis, tantò plus homo fortis in sanguine.

Illa verò salia, quando separantur à ligamentis, à membris, à lacertis, ibi transeunt ad virtutem lapideam, sicut & vlcera creantur ex sale: Corrodit enim, & quando coagulatur, ita resolutũ, si in venis coagulatur, lapis ibi oppilat, & tabescit membrum, & brachium tolli non potest. Ita ergo sæpe fit, vt brachium aut membrum tabefiat. Hoc fit propter Tartarum, quod oppilat venas & vias nutrimenti. Sic veniunt punctiones, ictus, vt vento seu flatu perrumpere non potente, tabes inducatur. Sic ergo iectigatio venarũ est ex oppilatione Tartari in venis: & sic sæpè fit quòd vena incisa non fluit: Tunc dicunt nostri, quod sit sanguis melancholicus: Hoc non est verum, sed est Tartarus: Tartarum oppilat. Ideò pòst vel retrò tartarum in duobus tribusue locis pertundenda vena est, donec fluat, vel imponendum quod Tartarum internum resoluat. Nam si ille sanguis lauetur, inuenies lapillos. Ideò non solùm arena est, quod per vrinam transit, sed vbique est. Sic & in oculis sæpè nascuntur lapides: Nam liquor salis, qui est in capite, sedet sic ad oculum. Ita etiam in vulneribus capitis sæpè vidi lapillos albos & emplastris adhærentes. Tartarũ vbique inueniri impedit.

Sal innatum purgat se per sudorem maximè: interdum ex oculis.

Lepra ex defectu liquoris salis. Liquor salis balsamus naturę est, qui sustentat corpus, ne putrescat, vbi enim liquor salis deficit, iam fit lepra, & putrescit corpus: lepra enim non est nisi mortalis putrefactio.

Corpora in nobis duplicia. *Bitumen, &c.*) Duo corpora in nobis habemus: Substantiale, quod nutrimentis sustentatur è victu: Vitale est, quod viuit ex sale, ideò generatio Tartari venit ex hac substantiâ. Ideò per sal curari debet Tartarum internum.

Conglutin, &c. quando natura transit ad destructionem, & deficit in natura balsami, tunc fit glutinosus mucus. Nam gluten apud Physicos est aqua articulorum, apud chirurgos, Sinouia. Aqua articulorũ est Sinouia.

Liquor salis descendit à bolo resoluto, & lapillo resoluto: ideò cùm ad finem transit, rursum venit ad suam naturam.

Cruor est triplex. *Cruor est triplex, cruor membrorum principalium: ligamentorum* vel nuchæ, & cruor *exterior.*

Natura purgatur per cruorem. Quando natura seipsam purgare vult, per cruorem se purgat, id est, sudorem: vt cerebrum, quando vult se purgare, transit sudor per piam & duram matrem, vt in vulneribus capitis videmus: & Anatomiâ quod super piam matrem iacet vsnea, tenuis Tartarus: Et in Anatomiâ oculorum, in venis, à quibus oculi dependent, reperiuntur calculi: ideò sæpè videntibus & apertis oculis quidam nil vident, quòd Tartarus vim visiuam oppilauit. Quando vsurpantur medicamenta, quæ Tartarum resoluunt, tunc rursus vident. Et sæpe per se etiam post aliquot septimanas rursus vident, quia Tartarus rursus in aquam, per fortem naturam se resoluit.

Tartarus est duplex. Ideo duplex est *Tartarus*, *siccus* qui non resoluitur: & *liquidus*, qui aliquando resoluitur, etsi induratus est. Sic & cruor in ligamentis, cum se coagulat, fit Tartarus. Hinc punctiones in articulis concitantur.

Cruor exterior, qui in carne est, & ille transit in sudorem externum, quem si gustaueris, salsus est, & si in vitro leniter permiseris siccari, videbis lapides. Est hereditarius morbus, quia parentes si multum habent de sale, sperma quoque inficitur, & homo inde natus. In substantia spermatis est materia & vis seminis: sic sæpè aliquis podagrosus est, non ex suo victu, sed à parentibus habet. Substantia non generat, putamina & cortices nihil procreant, sed materia generatiua à vitali substantiâ descendit, hoc est, exile quiddam, & illud purissimum est: sed cum illâ materiâ, generatiua simul substantia currit, & est testa seminis, & simul currit substantia cum semine: Et si illa substantia sit infecta, facit Tartarum internum. Nam postquam concepit semen, quod est vis generatiua, debet separari à substantiâ. Substantia ergo putrescere debet, & putrescet; Inde fit, quòd sępè Molæ, suffocatio matricis, lubricitas ex eo emergant. Sperma est subiectum seminis.

Artemisia puerperę purgandę. Ideò mulieres post conceptionem cum artemisiâ purgari debent. Sicci etiam habent Tartarum, quod illa siccitas salem attrahit, & coagulat: Sic est castis hominibus, quòd superfluitates, id est, Tartarus Resolutus non exit cum spermate, non purgat Renes. Istæ varietates causarum Tartari Medico sunt obseruandæ, vt sciat, quid sit adhibendum. Loca internorum tartarorum sunt venæ & caro; sic externus Tartarus concauitates quærit: internus sedet in venis & carne.

DE TARTARO. TRACTATVS II.

CAP. I.

Infectiones boli & Mucilagines quæ: Indicium Vsneæ & Grandinis, quid facilis Tartari prima generatio, Locus, & quæ ægritudi-

ægritudines. Deliberatio quid, & quid prisci dixerunt.

Tartarũ ab externis duplex.

EXternum, quòd si sumptum fuerit in liquido per potum aut cibos, siue mucilaginosum à lapillulis resolutũ, vel viscosum, à bolo suo, duas intelligito operationes, scilicet Pruinæ vel Gemmæ. Si pruinę genus, nota quid sit grando, quid vsnea loci istius. Si Gemmæ collectum, diuisum & simplex, & dispositiones illorum, alabastrinam, vel marmoream cognosce, & sic ad rem. Primum est Tartari deglutinationis, sumti vsque ad fundum stomachi. De isto nota, quòd si adeò viscosum vel mucilaginosum fuerit, & de facili separatione, vel fuerit maior pars resoluti, sequitur etiam ex hoc per totum orificium, sicut vsnea super silices tanquam & super arbores. Ex istâ vsnea sequitur ardor, orexes, compressio thoracis, vapor calidus est, receditque appetitus comedendi. Hæc omnia sunt signa vsneæ orificii vel stomachi: & secundùm quod dolores vsneæ ex vinis, ex piperibus, vel aquis fuerint, minùs aut magìs in dolores conuertitur. Si autem non Vsnea vel Grando, quæ vna est generatio & capitulum, generata fuerint, attamen in stomacho fieret separatio saphyri à caccedonio: Nunc Tartarus est in stomacho, gignit torturam pectinis, tollit appetitum, nauseam facit, sentit adustionem in fundo stomachi, asperitatem linguæ, tribuit raucedinem, & plures dolores quotidianos, pluresque febres: De quibus morbis, prisci medici propria capitula scripserunt sub aliâ ratione rerum, & copiosè errauerunt, vt praxis docet & indicat.

Vsneę effectus & accidentia.

IN TRACTATVS SECVNDI. CAPVT I. Annotationes.

Grando vt fiat.

GEneratio grandinis fit per siccum in sale, ab humido segregato. Vsneæ genus fit per fumum salis assumpti, tanquam de cruore. Collectum fit per casum lapilli & simplex & diuisum, scilicet à lapillis resolutis.

Tartarũ omnia ingesta habent.

Nunc ad loca, quæ Tartarus occupat, tractãda progrediendum. Primo de stomacho, omnia quæ comedimus, habent in se aliquid, vel de lapide resoluto, vel de bolo resoluto.

Tartarus qui ex potu.

Primò de potu, quæ bibimus, transeunt per gulam ad stomachum. Si quod bibimus, multum habet de mucilagine, & orificium stomachi angustum est & feruens, vel calidum, ibi tunc mucilago adhæret, & vis salis consumit aquositatem, & sic materia adhæret, & coagulatur, & induratur. Si est ex bolo resoluto, tunc est & adhæret boli modo. Si ex lapide, fit grando: Sic ergò colligit se vsnea, & hæc ægritudo maximè in mulieribus est, minùs in viris, nisi sint potatores. Et hoc apparet in Anatomiâ, quando scinduntur, reperitur, in orificio stomachi lutosum quid, quod si ad ignem adhibeatur, induratur, & fit lutum vel lapis. Sic ergò, quando illa vis salis, sic materiam consumit, & indurat viscosum, fit orexis seu ardor: ille cum bibit, transit sic potus per istum Tartarum. Et quia vbi bonus stomachus est, claudit se, & concoquit clauso alembico: Sed quia Tartarus in orificio insedit, & non potest rectè claudi orificium, sed fumus ascendit, & it ad Tartarum.

Sic est Tartarus dulcis, non ardet, & ille Tartarus est ex aquositate: sed si ex vino, est Tartarus acutus, & quæ, si primùm perfunditur, aquâ vel vino, id est, potu, sicut calx, quæ accenditur, & ita ardet. Ideo orexin curaturo, opus est, vt ad Tartari curam transeas, vt Tartarus cadat ad fundum stomachi, & per secessum abeat.

Tartarus dulcis vnde & qualis.

Tartarus vinidus.

Illi ergò, qui aquam bibunt, non habent orexin, sed ex vino. Quamuis etiam, qui aquam bibunt, orexin habent, sed hoc non ex aquâ, sed ex cibo. Sic ergò generatur orexis, quòd primùm vsnea ex vino adhęret orificio, quando biberunt, & comederunt, orificium ventriculi clausum esse debet, quando coquit. Nam illi, qui dicunt, se sapere seipsos, quando comederunt & biberunt, illorum orificium est corruptum per Tartarum: & sic Tartarus, vbi humefit, ardet sicut calx. Hæc est prima generatio.

Altera est grandinis, quod in summitate stomachi, & orificii, lappilli, seu exigui calculi adhærent, & illi qui habent, dicunt, quando comedunt & deglutiunt, quod doleant: illi enim grandines ita findunt. Qui in Orificio sic generantur, non faciunt orexin, sed in degluttiendo sentiuntur. Et illi qui sic habent, si egestiones eorum videas, vel laues, apparent lapilli.

Grando in stomacho orificio.

Tertia, si orificium est sanum, non habet caliditatem, non salis spiritum, & permittit sic materiam ire ad stomachum, ibi iacet. Si ergò vis separatiua & digestiua non est fortis, & viscositas, si est materia, tunc agglutinatur plicis. Nam plures plicas habet stomachus. Ideò adhęrescit parietibus seu lateribus. Nam stomachus purum ad hepar mittit: impurum admonoculum ad secessum. Si ergò Materia nimis viscosa est, quod expellere non potest, annectitur. Si est à bolo resoluto, fit materia lutosa: Si ex lapide, fit lapis: Sicut in Anatomiâ apud Venetos in cuiusdam ventriculo tres lapilli & lapides inuenti sunt.

Veneti lapides in stomacho inuenti.

Ergo ardor est ex Tartaro, vel ex effusione Fellis: Fel etiam ardorem ciet & Tartarus. Si quis ergo conqueritur, ardorem se sentire circa præcordia, ibi non purgandum, sed dolor sedandus.

Sequitur mitigatiuum.

Dolor mitigatiuum Tartari.

℞ *Radicis Iusquiami*
seminis Iusquiami
papaueris ℥j.
lolii ʒß.
mandragora gr. iiij.
theriacæ, quantum sufficit, pro incorporatione. Dosis est ℈ iiij.

Si per hanc medicinam abit dolor, orexis tũc est ex effusione fellis. Si autem nõ abit, tunc

est

est generatio, Tartari in stomacho: Est sicut de Tartaro. Quando autem Tartarus sic in stomacho est, non potest digerere & materia transfit sic ad putrefactionem, & inde febres veniūt, vētriculus, concutit corpus paroxysmi febriles in stomacho sunt, non in aliis membris, non in pulmone, ligamentis, sanguine, &c.

Resolutio Tartari cura febris. Et sic paroxysmus durat, donec Tartarus sedetur: Ideò cura febrium est resoluere Tartarum: Quòd vis digestiua deficit, indè febres & paroxysmi: ideò cura debet esse ex Tartaro. Nam quod ex Tartaro fit, inde est, si aliquandiù quatit, tandem premit vel torquet, quòd vis digestiua cum tempore longo humiditatem putrefactionis consumit. Et sic posteà indurat Tartarum, & tunc denuò torsiones innadūnt. Ergò in curâ Tartari comprehenduntur omnia genera febrium. Quæ nostri auctores scribunt, in curâ febrium, planè sunt contra resolutionem tartari. Si interdum curant, hoc non est ex medicinâ, sed natura per se Tartarum expellit, & sic sæpè fit, quòd per sedes, per vomitum febres curantur. Nam quæcunque medicina Tartarum resoluit vel expellit, curat febrim.

Veterū error in cura febrium.

Sic sæpè, quod ipsi Medici volunt febres curare, & scribunt Recepta multis simplicibus, cum quibus, si hic sunt, quæ Tartarum pellunt, curantur. Quædam per sanguinis minutionem abeunt, sed raro hoc: quia stomachus tam fortis est, quod materiam peccantem, id est, Tartarum expellit, ad Hepar. Et sic phlebotomia iuuat. Vbi vero lapillus durissimus, vel Tartarus generatur, ibi febres immortales, quia Tartarus resolui non potest.

Aromata orexis cura. *Piperibus, &c.*) Illi qui multum piperis, aut aromatum edunt, sicut in Bohemiâ, illi non laborant orexi: Et Physicus Albertus consuluit, vt piper comedant illi Misnenses, & Bohemi, & alij, quia cereuisiam bibunt, quæ frigefacit: Ideo Piper comedunt, vt calefaciat: Et quia cereuisia quid viscosum est. Ideo adhæret illa viscositas stomacho. Sed illi vtuntur calidâ cereuisiâ cum butyro, & sic viscositas resoluitur. Ideò butyrum comedunt, vt scilicet lubricitas fiat, & viscositas non adhæreat: ante hoc semper ex stomacho laborarunt.

Dolores stomachi vnde. Dolores ergò stomachi omnes veniunt, aut ex Tartaro putrefacto, aut Tartaro generato. Putrefactum febrium est Generatum: alij morbi sunt. Illa Materia Tartari purgationibus non pellitur, nisi priùs sit Tartarus resolutus in liquorem. Sicut enim aqua, vel liquor, si vult pelli, rursus debet resolui in liquorem, posteà abit. Si autem est Tartarus putrefactus, ille facit febres, & interdum per purgationes abit.

CAPVT II.

De transmisso ad intestina: Consequens futuri & præsentis morbi: Anatomia est doctrix huius Theoricæ. Medicorum error in causâ morbi, & veri Tartari causa.

QVod si in stomacho digestum fuerit, tanquam cibus, benè est: quòd si autem non, sed transmissum ad intestina per stercora, si vis coagulatiua abscondita fuerit in istâ parte, & laborat in peccantem effectum, insequitur aut vsnea, vel grando, vel Gemma vtriusque generis, Alabastrini & Marmorei. Indè sequuntur; constipatio ventris in secessum, tumor, Tympanites, ventositas, vmbilici torsiones, colicæ species insanabiles, vomitus & similia signa. Hæc per anatomiam habentur horum ægrorum, in quibus intestinum abundè cum vsneâ repletum existit, aut Monocolon, aut longaon & ilia. Ex quibus Tartaris istis, plures canones traditi sunt, pro colicâ ventosâ & causâ morbi, pro cholerâ signata, & quidem malè. Sunt igitur descriptiones auctorum falso positæ: Nam causa choleræ non est, nec fellis, nec constipatio, vti dixerunt, sed Tartarus offendit locum, quare Tartari causam recipe, non alienam. Intestinorū qui morbi à Tartaro.

IN CAPVT SECVNDVM ANNOTAT.

SI victus sumptus, siue sit à bolo, siue lapillo, si stomachus digerit, separatio prima est, posteà digestio, non è contrà, vt Auicenna putat. Sed primum est separatio puri ab impuro, pòst separationem digerit, scilicet nutrimentum, & membris impertit, per intestina mittit, impurum, quod ex sale est nutrimentum: Sulphur est immundum, quod per intestina transit. Si vis expulsiua debilis est, tunc vis salis coagulatiua facit sic Tartarum. Nam illa viscositas adhæret intestinis, & facit Tartarum, sicut in stomacho & in orificio Tartarus fit, & hoc inde. Nam vis sulphuris hoc facit. Stercus enim aliud non est, nisi sulphur, & ventus, qui exit, accenditur & ardet, sicut sulphur, & stercus quoque. Cibi qualis digestio. Tartarus vt fiat.

Sulphur ergò quoddam est in stercore: Nam non est aliud stercus, nisi sulphur, vis ardens. Cum ergo in intestinis est, adhæret illis: si vsnea, est tantò leuior: si grando, etiam leuior: si gemmæ, hic opus, & labor. Indè sequuntur morbi, constipatio. Primò, quando Materia sulphuris & salis coniungitur, & exsiccant materiam, faciunt constipationem: ex constipatione aliæ ægritudines, quę curantur per curam Tartari, quia vbi resoluitur Tartarus, iam ægritudines abeunt: sed hoc non facit oleum chamomelinum, aut alia olea, quibus vult pellere Mesue torsiones ventris: sic etiam clysteria, quæ dantur, nisi quæ ex seminibus, lini, psyllij, fœnugræci, &c. & mucilaginosis: quia in intestinis plùs est de bolo, quā lapillis, ideò quia illa semina sunt mucilaginosa, & materia in intestinis est de bolo & mucilaginosa. Et sic similia ad similia addiderunt, & similia similibus curantur. Stercus sulphurinum. Olea tormina ventris non curant.

℞ *seminis lini.*
psyllij
fœnugræci (ana) fiat Mucilago, & addatur sal.

Qui autem securi sunt, addiderunt laxatiua & purgatiua, hieram picram, trochiscos de agarico, Alhandal, &c. & fecerunt ex clystere purgationes, cum non sint aliud, nisi

nisi vt resoluant, bolúmque coagulatum resoluant, alioqui cùm sic purgare volunt, & laxăt, & materiam non resoluunt, & postea fit morbus peior. Sed istis seminibus mucilaginosis, si quis vtatur, resoluit tartarum, & postea simul omnia exeunt. Oleum etiam reiicere non possum: quia dolores sedat.

Clystere debet solummodò resoluere: aliàs, enim si materia tartari non resoluitur, & constipatio manet, tunc sequitur Tympanites. Non est autem species hydropisis, sed Tympanites est constipatio ventris, fit ventus, natura non habet egressum ibi: interim clysteres addunt, sed nihil efficiunt. Sic procedendum est: duplex Tympanites est: Vnus in matrice, de hoc alibi. Alius in intestinis, qui curandus per resolutionem Tartari. Sed in quo intestino, hoc non videmus. Quando ergò volumus Tympanitem intestinorum curare: per clysterium fieri potest. Si supra diaphragma est dolor, summa medicina est, vt sumamus mucilaginem, de cydoniis vel psyllio, &c. vel de alio, & cum melle despumato, ana: demus in modum syrupi, & hoc resoluit Tartarum. Ergò ex constipatione ventris, fit tympanites: & quia calor facit ventum, quando autem constipatio est, iam ventus exire non potest, & facit tympanitem.

Tympanites cõstipatio est vẽtris non species hydropisis.

Tympanites duplex.

Tympanitis curatio quæ.

Quòd autem ventus in corpore fit, clarum est: quia in sanguine ventus, quia calidus: sic etiam in reliquo corpore: quia vbi calor, ibi ventus, vbi is per constipationem exire non potest, tympanites non curatur, nisi per resolutionem Tartari. Hoc est, constipatio: sed hoc non facit decoctio calida tota hausta, vel herba aliqua in oleo cocta.

Vbi calor, ibi ventus.

Torsiones fiunt ex acuitate liquoris in intestinis. Tympanites ex constipatione: Torsiones ex resolutione. Colicam aliqui putant esse ex felle, quod redundans vadit ad intestina, & sic pungit. Alij dicunt ex constipatione, quòd merdare non potest. Colica absolutè non est, nisi Tartarus resolutus in intestinis: quia Tartarus acutus est, ideo pungit. Sicut dixi, duplex est, Dulcis, qui resolutus, facit lienteriam: sed acutus ille, Colicam. Cum sic resolutus est, iacet in loco fixo: quia per se non habet virtutem expulsiuam, ideò sic iacet, & pungit; Cura ergo eius est, vt hic liquor consumatur, vel rursus coaguletur in Tartarum, vel, vt vis expulsiua expellat: Indè fit, quòd oleum bibunt in colica: quia cùm oleum adit Tartarum resolutum, sic acuitatem Tartari mitigat & ducit ad expulsum: Sic etiam dulcia vina faciunt. Cur autem faciat vrinam croceam, hoc est propter fel: Vomitum etiam faciunt, quia cum intestina laborant, laborat quoque stomachus.

De colica sententia diuersa.

Tartarus duplex est.

CAPVT III.

Hepatis magium quid sit: qui morbus, quæ signa: Vrinæ iudicium, porrò de Meseraico Tartaro: De infirmitatibus & veterum erroribus.

SI autem digestum fuerit in stomacho, pro prima digestione, & expulsum in secundam hepatis: si separatio fuerit in eâ, in vsneam, vel gemmam, secundùm quod sumptum ex bolo vel lapillo resolutum fuerit, sequitur constipatio, in hepate, & durities, & apostema chronicum & sitis, dolores lateris dextri, compunctiones & oppilationes facit: In calorem abit, labia scissa cũ pruitu nasi, lingua exiccata apparebit. Tumores in pedibus & maximè tibiis: Expulsus est appetitus, & reiecta digestio: Vrina quasi hydropica, quasi indigesta, glauca & multa. Ista generatio non tantùm fit in hepate, sed etiam in regionibus iecoris & confiniis suis. Quòd si autem in digestione hepatis separatio non apparuerit, estque materia egressa ad meseraicas lacertosas, si in his lacertosis meseraicis salis communicatio fuerit, tunc sequitur generatio Vsneę vel Gemmæ: Ex ista generatione sequitur dolor meseraicarum, constipatio nutrimenti, Ethicæ species, phthisis principium: est dolor quoque spinæ dorsi, costarum, matricis: effœminatum semen facit, tollit appetitum attrahendi sperma: & exiccatio erit omnium membrorum, &c. Magni dolores in mineralibus, de quibus prisci penitus errauerunt, & falsa capitula posuêre.

Explicatio Capitis Tertij.

SI igitur in stomacho vel intestinis non adhæret, vadit ad hepar, & in illo est separatio: Vbi ergò hepar debile est, in venis hepatis fit oppilatio, Tartarus generatur, & lapilli viam occludunt, & nutrimenta transire non possunt, indè compunctiones. Et quia materia transire non potest, colligitur, & putrescit, & fit apostema hepatis. Cura est omnium oppilationum, cura Tartari. Et quando oppilatio est in hepate, discoloratur homo, sæpè color variatur in die. Et sitis indè venit, quia hepar non habet humiditatem propter oppilationem: & nutrimenta, quia transire non possunt, per hepar redeunt in stomachum, & corrumpunt: hinc oritur ventriculi conuulsio, id est, singultus, item fissura labiorum & excoriatio in pedibus: Hoc est, ex oppilatione hepatis & linguæ siccitas. Tumores in pedibus ex oppilatione: quia quando Tartarus sic diu iacet, venit ad maturationem, & natura operatur & expellit, inde tumores ad alium locum in pedibus. &c. Vrina multa, quia liquor hepatis dissoluitur, & morbus maturescit, & suum liquorem se ipsum dat hepar. Nam vis expulsiua vrinæ trahit. Ideò accipit, quid inuenit: etiam de corde sumeret, si alioqui nihil esset. Sic etiam, si meseraicæ oppilantur, iidem morbi sequuntur. Et si quando Tartarus oppilatur in meseraicis, iam ethica febris adest, ita etiam phthisis, tabes,

Tartar. hepatis quæ sequũtur.

Mineralia sunt membra principalia.

Mineralis sunt membra principalia.

tabes, per totum corpus: & qui sic constipati sunt, non sunt fœcundi. Mineralia dicuntur membra principalia, renes, col, pulmo, hepar, splen.

TRACTATVS III.
CAPVT I.

Tartarus vrinosus quid, de meseraicâ securitate: & virtutes, & proprietates & dolores istius Tartari: Signa morbi ab externo: Similitudo, fragmentorum deliberatio, & de statu.

ETsi separatum fuerit in hepate, & positum in materiam vrinæ, securæ sunt meseraicæ & regiones iecinoris; nunc de viis vrinæ videndum, id est, de renibus. Quod si Tartarum vrinæ, quod aliud est, quàm, de quo dictum, acutius, acrius, celerius, inquietius: Nam quæ Tartara ex vrinâ descendunt, penitus sunt adustiua, vim calcis habent, spiritumque vitriolatum & proprietatem salis: Hæc ante coagulationem: Sed cùm coagulatio facta fuerit, recedunt dolores, vndè sequitur dolor paroxysmalis secundùm tempus coagulationis suæ, quousque in coagulationem peruenit. Inde sequitur dolor dorsi, coxarum, vrinæ defectus, vrina rubea, sanguinea, citrina, crocea, cum ardore, vlcerationes renum, pus & sanies in vrinâ, torsiones sub vmbilico, dolores in Schia, & Vomitus, & Nausea, & pectinis compressio. Tartarus iste, tanquam Tartarus vini, adhærens in vase, ita in regionibus concauitatum renum: & si cum tempore resolutionem accipit, fit cum doloribus grauissimis. Quod si generatum cupit absque resolutione exire in fragmentorum portionibus propter angustas vias dolores & signa reddit. Quòd si in loco permanserit in statum, benè: Si ad augmentum, malè: & ad declinationem, malè: nisi cum cautelâ.

EXPOSITIO AVCTORIS IN TRACTATVS Tertij.
CAPVT I.

HEri dixi generationem Tartari in stomacho: Nunc ergo cùm in stomacho bene digestum & separatum est, transit per venas meseraicas ad hepar, & hîc fit secunda separatio: Nam aliud ex istâ separatione & digestione transit ad nutrimentum totius corporis omnium membrorum, alia pars est vrina. &c.

Istud quod ex stomacho venit ad hepar, existit in Mercurio & Sale: Mercurius in nutrimentum abit. Sal vero in vrinam vadit. Separatio autem ista secundæ digestionis est, & est prima materia vrinæ. Nam alibi, vbi sulphur, ibi stercus: sic hîc, vbi sal, ibi vrina. Vrina verò sal est expressum à Mercurialibus, per violentiam separationis in resolutionem coactum. Considerandum vobis de sale expresso, accidentale suum quid sit, si in coagulationem abit, quid inde, nisi Tartarus acutus? Vrina est spiritus, qui descendit à formâ in volatilem, à substantiâ propriâ in contrarium: quia ista separatio propter salem est absque sulphure.

Vrina est sal è mercurialibus.

Omne id, quod transit per venas meseraicas ad Hepar, vel Mercurius, vel sal est.

Omne enim quod edimus, ex tribus, primis est, ex sulphure, Mercurio & sale. In stomacho igitur separatur sulphur, à reliquis, in stercus scilicet: Sal & Mercurius, vadunt ad hepar. Non est enim natura stomachi, hæc duo separare, sed hepatis proprium. Hæc duo ergo priora separat hepar, purum ab impuro, postea digerit. Separat igitur hepar rubinum à crystallo: Rubinum est nutrimentum omnium membrorum, cordis, cerebri &c. Reliquum crystallus. Quod non est nutrimentum, expellit hepar ad renes, & est vrina. Vrina ergo non est aliud, quam sal, quod resoluitur per hepar in aquam, & expellitur, & sic rursus coagulatur. Id est, transit in suam primam materiam, & sic facit Tartarum. Si à bolo, vel si à lapillo, talem Tartarum facit. Et quod sal coaguletur, videmus, quando micta est, potest coagulari. Quomodo autem coagulatur? Ita, quando sal carnis & sal vrinæ vniuntur, coagulatur in lapillos.

Ingesta omnia ex tribus primis constāt.

Prima generatio intra hepar & renes, & ibi coloratur calculus in renibus, scilicet quando lapilli rubei sunt. Secunda generatio in renibus: Tertia in vesica, scilicet quando transit per renes & non coagulatur, sed in vesica coagulatur. Et quando est Tartar. acutus, corrosiuus, corrodit, & in viis vrinæ & vesicâ exulcerat, & sic transit pus & sanies: & tunc dolores veniunt, quando vlceratio est: & sic fit, quòd interdum non sentiuntur dolores, sed quando vrina acuitur per regimen, à cibis salitis, piscibus, carnibus: tunc ille spiritus salis penetrat in poros, & exulcerationes indè: Et sic etiam facit pus, & sanguinem mingere. Ideò illis Regimentum ordinandum, vt caueant sibi à cibis salitis. Etiamsi habito regimine, tunc mingunt sanguinem: Hîc scias, quòd vlceratio abundat, tanquam si calx manui imponatur, & sinatur iacere, tunc erodit & exulcerat magis magísque: sic etiam illa exulceratio est, quòd Tartarus per se sine intermissione corrodit: ibi dolor est dorsi magnus, & sanguinem mingunt. Ibi vna cura est, vt Tartarus resoluatur. Nam si dolor dorsi per oleum Chamomellinum, aut de scorpionibus non curatur, tunc scias certò, quòd exulceratio est ex Tartaro. Interdum venulam exedit, aliquando Renem, vel aliud &c. Hîc vna cura est, vt vrina fiat tota incarnatiua, & hoc fit per ea, quę habent vim salis in secum incarnatione. Nam sal solummodo per sal curari vult, vt sunt Terpentinum lotum, trochisci thuris, alkakengi, masticis, myrrhæ, mumiæ, sticados, & potissima thus, mastix, mumia. Nam illa planè sal sunt,

Exulcerationis a Tartaro quę cura.

Sal salis curatio. Mastix myrrha, thus, &c. sal sunt.

sunt, nihil habent sulphuris: Ideò, cum veniunt ad stomachum, quia nihil hîc de sulphure est, stomachus transmittit ad hepar &c. ita quòd tum vrina illa tota fit, & sal, & incarnatiua, & curat sic exulcerationem: Et tum nihil comedendum, quod humidum est, id est, quod aliam vrinam faciat. Nulla iuscula, nihil salsum, sed tosta, & quod siccum est.

Errant ergò illi, qui absynthium, radicem raphani, menstrum, pulegium, &c. præbent, & omnia illa, quæ vrinam cient & prouocant. Nam illi cogitant sic. Si calculus curandus est, prouocat vrinam: & purgant vias vrinæ istis herbis, quia putant, quòd menstruum prouocent, vt & vrinam prouocent, & putant sic calculos tolli; & addunt etiam consolidatiua. Et asini non vident, quòd istis calculus non resoluitur, nec etiam incarnatur. Hoc agendum, quando exulcerationes Tartari sunt curandæ, vt incarnetur: alia enim, quæ prouocāt vrinam, obiter tantum pertranseunt, & nihil agunt. Spiritus vitriolatus est, quando vrina ardet, & veluti scindit, & cùm sic est, ille homo omnium maximè laborat in calculo: & sic generatur calculus, qui per sæpè duobus tribúsque annis colligitur, & non dolet, & natura tam fortis est, quòd semel totum expellit. Et primò de bolo generatur, is agglutinatur, vt vsnea, sic adiacet renibus, instar tunicularum exilium, sed in vesicâ non potest ibi adhærere vsneæ, quia plena aquæ: sed lapillus hîc coagulatur, ex acuitate salis, durus scilicet & gemmeus, & multis angulis exasperatur, propter salis acuitatem. Quando vrina alba est, lactea, & dolores dorsi adsunt, & tamen vrina vel calculus non dolet, scias in vesica esse materiam lutosam, curatu facilem; sed si non curatur, in lapidem concrescit & induratur: postea propriam curā habent: sed cùm adhuc lutosa est materia, medicamentum per syringam iniicere licet, & lutum expellere, vel, vt veteres dederunt, coagulum bibendum, vel per syringam. Hoc lutum etiam pulchrè purgat. Ideò recepta, quæ de calculis scribuntur, multa sunt quæ pertinēt ad calculum lutosum, antequam confirmatur, & ipsi vtuntur ad confirmatum, ideò falluntur: materiam induratam frangere, & lapidem, rerum & medicinarum lenium est; & debet esse vrina, id est ex sale incarnatiuo, quæque fit ex mumiâ, thure, mastice, non sunt nisi sal, scilicet incarnatiuum, quod etiam exulcerationes curat. Et in lapillo duro non est præstantior medicina crystallo. Felix, qui possit præparare. (Hermes, postquam comederat, sumebat semper granum thuris, vel masticis, ne scilicet vinum bibitum se coagularet in Tartarum.)

Calculus quot sæpe annis colligatur.

Calculus lutosus confirmatus non curatur.

Crystallus optimū calculi remediū.

CAPVT II.

De transmissione in vesicam: Distinctio coagulationis quid sit, & generis, & formæ, & loci: Vis salis est potentissima in vesicâ ex nitro, ex petris. Spiritus vrinæ eximia speculatio.

NVnc quòd si in renibus non fuerit separatum, & per vires naturæ expulsum ad orificium & collum vesicę: Nunc si in isto loco sal dominus fuerit coagulationis, generatio ex isto sale sequitur lapilli, quem alij lithos, vel lithiasin, vel calculum vocant. Ego verò Tartarum propter primam materiam, & benè. Ista generatio lapidis non est alibi in toto corpore, nisi in loco, vbi vrina in suâ potentiâ fuerit. Nam sal, quod est in vrinâ, est generatio in eâ, & quod talem vim habet lapillandi, & quò longiùs ab origine vrinæ, eò fortiùs est opus salis. Vnde sequitur de pruinis Tartaris vrinæ. In renibus sunt Alabastrini, & pruini, & vsneæ, & gemmæ Alabastrinæ: Sed in fine renum, duriores maioréque & fortiores. In vesicâ fortissima vis est, & potentia cougelandi, & durissima adamita vltra marmoream tenum.

Calculus auctor Tartarus cur dicatur.

Calculi in renibus quales.

Hæc vis est salis vrinæ, ex qua vbique per totum corpus mucilago, vel bolus extraneus sumptus, coagulationem accipit. Nec mirum: quia vrina principium salis nitri, & principium salis petræ: habet enim in se in propriatam naturam vitrioli, & salis plumosi. Ne sitis inexperti Medici, in spiritu vrinæ & viribus eius: perscrutamini experientiam, signa, & dolores huius in vesica lapilli. Omnia signa habet prædictorum Tartarorum, & in duplo ac triplo grauior passio morbis præfatis.

IN CAPVT II. ANNOTATIONES.

CAlx & *Anodus* sunt in nutrimentis. *Anodus* per venas suas, *Calx* verò vrinam, expulsionem habet: nam calx ex sale est, per spiritum vitriolatum. Iudè sequitur genus corrosiui, acuti & peracuti, cum talibus signis, sicuti de Tartaro dictum, & dolores & passiones chronicas facit, & lapidis, & grandinis resolutionis localis.

Auicenna & Valescus, & alij, principium Tartari arenam faciunt, & dicunt. Ego Tartarum, quia vt Tartarus adhæret. Et vt dixi post primam digestionem, in stomacho transit, ad secundam separationem & digestionem in hepate: Postea transit ad tertiam separationem & digestionem, quæ fit in renibus: Pòst nulla est separatio aut digestio, sed illud sal, quod descendit ad renes, sal scil. resolutum iacet in renibus & separatur, superfluum expellitur in vesicam & mingitur. Si ergò spiritus salis acutus est vitriolatus, vel si habet vim mineralem, totum expellit hepar ad renes, id est, ideo mineræ vel mineralis separatio fit in renibus, & vrina fit in renibus primum. Et quia adsunt mineræ, hoc est, spiritus cachimiæ, vitrioli, colchotar, aluminis entali, rochę: Nam illa omnia habet in se vrina. Illa ergo expellunt renes: Nam in istis dictis spiritibus non est nutrimentum, sed superfluum est, & exit per vrinam.

Auicenna & Valescus notatur.

Anodus

Anodus quid sit. *Anodus* est illud nutrimentum, quod separatur in renibus. Calx verò est superfluum, id est, vrina: Calx est; quia spiritum calcis habet. Si ergo separatio recta est, tunc illi spiritus calcis & minerales, cum vrinâ transeunt; Si verò separatiua & digestiua virtus, in renibus non est perfecta, tum restagnat & liquefacit renes: Indè vrina crassa, adiposa, pinguis & c. ibi liquātur Renes. Interdum sanguis cum pinguedine exit, & tunc indè est, quòd in substantiâ venum corruptio peruasit, tunc fiunt dolores coxendicum, & dorsi, ac pedum superiorum, quasi resoluti essent.

Thermę ibi non conueniunt. Hic non consulendæ thermæ; quia plùs renes putrefiunt. Si verò cum his doloribus dorsi &c. concurrit colica ventris, hî: scias & lapidem esse generatum in renibus. Errant ergo Medici, qui dicunt, calculum nasci ex phlegmate sicco. Quomodo potest nasci, ex phlegmate, cùm non sit materia lapidis? Sed ex mineralibus nasci debet. Igitur cùm in renibus separatio non fit rectè, tunc est generatio nitri, id est, vrina incipit, & generat in se ipsâ, & per se ipsam sine Anodo. Si est de materiâ vitrioli, facit genus vitriolatum, hoc est, lapidem: si species aluminis, transit ad speciem lapidis aluminosi; Ideò varij colores lapidum, aliqui rubei, albi, cinerei, & subpurpurei &c. Cyanei verò & virides nulli generantur. quia non est de mineralibus illis, ille color: Si ex sulphure esset, fieri posset, vt Cyanei gignerentur. Est ergo generatio nitri hîc.

Calculus non nascitur ex phlegmate sicco.

Lapides varij coloris vnde. Lapis cyaneus & viridis cur non nascatur.

Nitrum quid & quo fiat. Nitrum dicitur, vbi pecudes stabulant & mingunt. Nam illa terra vbi mingunt, postea coquitur, & sal nitri indè fit. Nam vrina non est, nisi sal. Sic ex petrâ nascitur sal petræ. Ideò ad propositum. Ex vrinâ coquitur lapis, & sal nitri communis Sic quoque in corpore vrinæ generatur Tartarum, seu nitrum, & cum tempore exulcerat vesicam: Et cum vrina acuta venit ad istam exulcerationem, tunc dolores incipiunt. Nostri auctores dicunt, in istius exulcerationis curâ prouocandam vrinam, & volunt per vrinam causam morbi & exulcerationem curare ipsum morbum, vt scorpio se ipsum. Sed hoc nimis maturum est tunc demum benè, quando vrina fit incarnatiua, vt de mastico, thure &c. Sic etiā, si in hepate non separatur Materia, vt separari debet, transit ad renes. Sed illi non suscipiunt: quia tantùm separant, quod separare debent; ideò permeat ad vesicam, vbi incipit Tartarus coagulari. Sed est viscositas. Sed quando venit in orificium vesicæ, tunc facit lapidem in collo Vesicæ, hoc fit in posterioribus, infra postremam vertebram, seu spondylum: Hinc incipit tum corpus secundùm inferiora resoluti, & curuescere, quòd non possunt ire. Hîc non iuuant vnctiones, balnea, emplastra, &c. Pedes extenuantur, non sentiuntur, &c. Transeundum est ad illam curam, ad primam materiam; quia morbus est in orificio & collo vesicæ, hîc infedit gluten, & calculum vel lapidem generauit: nihil hîc balnea faciunt.

Balnea & vnctiones quando calculo nihil conducunt.

Quòd faciunt balnea cum cantharidibus, calce, & omnibus causticis & calidis, &c. Nihil sunt illi canones: Sed spectandum est, vt materia, quæ in collo vesicæ est, resoluatur & transeat in liquorem: & hoc fieri potest, si Tartarus est ex bolo resoluto: verum si est ex lapillo resoluto, non possunt curari, sed resoluti moriuntur.

Omnis vrina micta facit lapidem, & generat lapidem, quod apparet in matulis, & si coquitur. Ita ergo generatur calculus in vesicâ, cum grana exilia eiiciuntur, hodie vnum, cras iterum vnum, quarum vesica interdum tota plena est: interdum adhærent vnâ, & quò acutior vrina, eò acuminatiores illi. Calculi materia est omnis vrina.

Ex bolo resoluto magni lapides nascuntur. Ex lapillo resoluto, parui, sed si magni ex lapillo resoluto, tunc incurabiles. Lapides vnde magni & parui.

CAPVT III.

Vnde Alabastrina, Lephantea genera: Tartarorum differentia, proprietas, pondo & libra: Item cuteus quid forma quid: signum difficile, & signum fixum.

QVæ Tartara ex bolo resoluto generationem habent, in Alabastrinum effectum transeunt, & Lephanteum. Et quæ ex lapillis resolutis, in lapilli duri finem. Sunt igitur operationes duæ in generationibus Tartari: Vna est vis congelandi, absque spiritu vrinæ: Alia est congelatio per spiritum vrinæ. Tartarus duobus modis generatur.

Prima reddit molles tartaros, secunda autem duros & crassiores. Et qui ex bolo sunt, differentiam habent ab his, qui ex lapillis sunt. Est autem generatio aliquando ex vnâ portione, quando natura glutinis simul & semel ad casum peruenit. Aliquando quotidiana, cùm cuteus labor incidit, id est, vsnea super vsneam, vel quasi Tartarum super Tartarum. Est autem natura boli in forma & esse multiplex, etiam lapillus resolutus, vndè durior, mollior, dolorosior & lenior: Quia diuersa sunt genera, nutrimentorum & spirituum externorum & internorum, vt in diæta intelligendum est. Sunt & plura signa vrinæ, quæ ex permixtionibus: illa perscrutari per experientiam ab ægris sufficit, pro geniturâ signum vnum, cætera consortia sunt de rebus conuenientibus non fixis. Ergo Medico in libellis non ponenda, sed de fixis, de signo fixo non intermisso. De varietate formæ in vsneâ, in grandinibus, in lapillulis, non est de Medicâ professione: Sed in Philosophiâ habentur, de formâ, & materiâ, & figurâ. Relinquo igitur in hoc nostro libello. Differētia Tartarorum à diuersitate nutrimentorum.

CAPITIS TERTII EXPLICATIO.

SI voles iudicare, an quis habeat lapidē, hæc signa sunt: Nausea, vomitus, quandò quis dicit, Signa lapidis inexistētis quę sūt.

dicit, nescio quid mecum fiat, assiduâ sputatione fatigor. Hic certum est, esse ex lapide, vel quod inebriatus fuit. Si inebriatus, tunc & caput dolet, hoc certum signum: Si hoc non est, lapis est. Item coxendices dolent, quoties per scalas ascendunt. Tertium signum, colica ventris, ictus seu iectigationes pedum: hæc sunt certa signa, reliqua fallunt & vana sunt, quia obeso corpore vir, alia habet, quam macilentus. Et in vrinâ signum est: Interdum aurea perspicua vrina est. Vrina diuidenda in tres partes, in tres substantias, illud sedimen in fundo subtile est sedimen, quia ex tertiâ est digestione, ex renibus: quia, quæ in hepate digeruntur, crassa sunt: sicut, quæ in stomacho, crassiora: Sed illa quæ in renibus subtilis est, quia ex tertiâ & vltimâ digestione.

Ex tertiâ igitur digestione vrina est in fundo perspicua & subtilis. Item signum est, quod arena est in fundo, sed hoc fallibile: quia sæpè fit quòd arena vadit. Est etiam signum lapidis, quòd vrina est lactea, vt serum lactis: signum est, quòd lapis est in vesicâ.

DE TARTARO
TRACTATVS IIII.
CAPVT. I.

De interno Tartaro ex tribus: quid viscus internus, gluten & putrefactum. Descriptio Anatomiæ, generationis: quæ signa, ægritudines, & de Tartaro lacertorum.

Viscus quid.

NVnc quando ipsa natura corporis, quæ est dispositionis huius, ex tribus internis fuerit, ex Sparis viribus, scilicet de visco aut bitumine, vel glutine albo aut putrefacto interno: Considerandum nobis, viscus naturæ quid sit. Viscus est sanguinis humor, cum suâ aquositate, quæ cum sanguine apparet: Aqua ista sanguinea si sal fuerit, in resolutionem abit: ex istâ sequitur viscositas, de quâ scribimus. Ista viscositas, si in separationem abit, sumítque coagulationem salis cum viscositate aquæ suæ, ex istâ sequitur generatio Tartari innati, sæpiùs in formâ vsneæ, vel grandinum, vel gemmarum collectarum simplicium, vel diuisarum, vt in Anatomiâ habetur.

Tartari innati quæ forma.

Ista generatio sæpissimè fit, præcipuè castis & pueris, exsiccatísque corporibus, & signa eius sunt iectigationes per membra, dolores vagantes, punctiones non fixæ per totum corpus, aut per mẽbrum dispersæ: hinc indè per venas ambulans, exiccat corpus, gignit naturam æqualem cum Phthisi & Ethicâ: Febres sentiunt, aliquando consumptionem particularem faciunt, præcipuè in membro venæ istius, in quâ est oppilatio ista creata. Et nisi per ista signa, indicium aliud non habemus istorum morborum.

Veteres dixêre grandia verba de similibus passionibus: Sed principium eorum error berbericus. Et possibile est, talem morbum generari in carnibus & musculis, lacertísque: Cùm suus liquor tanquam sanguis de substantiâ cecidit in coagulationem: Sed signa eius sunt leuiora & dulciora.

IN TRACTATVS IV.
CAPVT I.

Expositio.

Sparavis quid & quæ.

SPara vis est mineralis ex Ilech primæ substantiæ ex primo Ente, est pars prima ex quatuor elementatis. Elementata ista sunt mineralia maiora.

Mineralium quot genera.

Genera Mineralium sunt quatuor, essentiale, corporale, substantiale & formale. Vt dixi, falluntur auctores nostri, qui dicunt, ex phlegmate calculum nasci, quia lapis generari non potest, nisi vis mineralis adsit. Arena enim vel lapis est minera: ideò fieri debet quoque ex mineralibus. Præterea corpus duplices partes habet. Est Tartarus innatus, internus & externus, hoc est, duæ sunt generationes Tartari, ex externo mineræ, id est, ex his, quæ ingeruntur, & ex interno: Ideò ex primo Ilech, id est, ex astris, quæ non cogunt, sed homines debent concordantiis astrorum respondere. Ita mineræ quoque sunt in hominibus, sicut in elementatis. Sæpè enim quis fit calculosus, & tamen non habet ex vino, vel cibis, etsi nec hæreditario acceperit, vt proximè dixi in spermate, quod non viderunt medici nostri, qui diætam ponunt in curâ calculi, & causam morbi non intelligunt. Nam neque ex cibo vel potu habẽt: & si nihil ederent, tamen generaretur calculus. Huius naturæ est Tartarus internus, quòd sic crescit semper, & signum est, quia vrina crassa est, vt sperma in vrinâ, & quotidie sic mingitur.

Lapis nó ex phlegmate, sed minera, &c.

Tartari generationes duæ.

Multi calculosi nec tamen ex ingestis, aut hæreditario.

Mucilaginosum, & viscosum est generatio Tartari interni: At semper illi, qui habent Tartarum internum, habent exulcerationes, non finduntur tamen, & tamen pus it per vrinam, & est sicut sperma. Tertium si compressiones inuadunt, vt in stomacho comprimantur, est signum generati calculi interni, & incipiunt siccescere, aut tabescere, extenuantúrque. Nostri dicunt in omnibus morbis, qui contingunt, (quia caussam reiiciunt in humores) est corruptio humorum: Est antiqua Laterna. Et tamen tam stupidi sumus, vt quicquid auctores scribunt, pro oraculo habeamus.

Generatio Tartari quid.

Ego dico, generatio tartari est generatio mineralis, & est ex humoribus mineralibus, non ex humoribus naturalibus. Et iste Tartarus est in puris salibus, non ex spiritu, vitrioli, aluminis, &c. siue aliorum salium. Sed Tartarus internus generatur ex puro sale, ideò, quia Tartarus generatur ex mineralibus liquoribus naturæ. Ideò in corpore medico obseruanda mineralia. Cura Tartari interni, quia est oppilatio, ideò transeundum ad coagulationẽ Tartari

per

Salis viriditas curat Tartarum internum. Tartarus quis curabilis, quis nō.

per viriditatem salis. Salis viriditas, curat Tartarum internum generatum. Doctor Bernhardus scit, quid sit viriditas salis. Curatur autem Tartarus internus, qui est ex bolo resoluto: qui ex lapillo resoluto, ille est incurabilis. Vrina vt vinum ardens, signum est Tartari interni, Si substantia in vrina est instar aquæ destillatæ clara, non adest hypostasis, sed planè perspicua est & diaphana, ille Tartarus est curabilis per physicam, nisi veniret ad vesicam, vt sectione tolleretur. Alioquin solui non potest, quicquid agas: quia est ex lapillo resoluto, curari non potest, dissolui non potest: ideò differentia talis obseruanda.

Humor natura duplex.

Sparavires) Vis mineralis & humor salis humor aluminosus, & humor calcis, & humor vitriolatus: Isti humores sunt in corpore. Duplex est humor naturæ: humor naturalis, humor mineralis. Si permiscentur, simul currunt in corpore: Si per se stat humor mineralis, & facit morbum, per mineralem curari debet. Sāguis est humor naturalis. Humor vitriolatus huic opponitur. Hic si ex sanguine morbus est, sine vitriolo, curari debet per purgationem sanguinis, vt Gamandrea, Morea, sanguinem mundat, Manna, Capilli Veneris. Sed si vitriolum coniungitur, iam etiam si diu sanguinem purgantia adhibeas, nihil efficies, sed ad arcana naturæ transeundum. Aluminosus humor consistit iuxta choleram, vt colica non est ex cholera, sed liquor salis, in intestinis iacet ac arder, & quādo resoluitur, & vis expulsiua fortis est, tunc benè est. Quando ergo generatio Tartari est ex interno sale, & ex bolo resoluto, tunc facit vlneam: Vbi igitur peccant humores minerales, vt si itriolatus humor coagulat se, & humor naturalis, id est, sanguis, si resoluit coagulatum sal, tunc phlebotomia prodest, &c. Sic de cæteris: Hæberrant asini, qui dicunt, oh, phlegma est in sanguine, multos pisces comedit. Stercus comedit. Vbi phlegma veniret ad venas? Quis poros illos aperiret? Sed est hic sal, &c. & humor mineralis. Sic caro, ligamenta, &c. non sunt nisi minerales humores, & illis adest humor naturalis, liquor naturæ, & Balsamus Naturæ.

Sangui-si mundant Gamandrea Morea &c.

Phlegma sanguini permisceri nequit.

Iectigationes quid.

Iectigationes) sunt punctus & ictus in membris concitati, vagantes dolores, iam brachia, iam pedes occupantes, & maximè fit in senibus, vbi humor se exiccauit: & non sunt illæ compunctiones, hinc indè diuagantesque ictus aliunde, nisi quod tartarus oppilauit meatus, & sæpè punctus ita violenter corripiunt, vt concitato corpore subsiliant, postea in anno non redit: & quando hoc fit, non est nisi quòd Tartarus se resoluit, & vis expulsiua à loco expulit. Vbi vis mineralis est, exiccat corpus, & tamen non resoluit, sed induratio manet: & est Tartarus, vbi aliquis sic extenuatur, & maximè in senibus est, & ex Tartaro.

Iectigatio vt fiat.

Phthisis quid & quæ eius cura.

Phthisis est oppilatio de Tartaro facta, & cura eius est per Tartarum. Illi super vndas domum exstruunt ægroto, vt humectetur. Sic Ethicam: quia omnia genera febrium ex Tartaro generantur, hoc est, ex oppilatione Tartari. Et si cui membrum tabescit, non est, nisi quod Tartarus oppilauit. Ista generatio fit in musculis: in carne adhuc leuis morbus, quia natura resoluit. Sed quando venit ad concauitates, ibi restitat, & dolet.

CAPVT SECVNDVM.

Glutinis esse, glutinis loca articulosa, de virtute repercussiuâ; glutinis error, podagræ signa, istius podagræ doloris causa, priscorum error, comparatio, morbi finis, indicium doloris & loci.

SEd quæ generatio ex glutine albo, & bitumine fieret, durior est Tartarus iste cæteris tribus: Nam gluten est tenacissimum in naturâ, & vbi locum habet, ibi dolor est, hoc est, in articulis & ligamentis, arteriisque & similibus. Generatio istius est, cum seipsum coagulat, ex virtute repercussiuâ, contra liquorem nutritiuum suum coniunctum. Ista generatio facit membrum contractum absque consumptione: apud veteres pro podagrâ, chiragrâ, Genugrâ, Schiaticâ vocitatum, & in capitulis podagrę positum est, propter locum articulosum, & similes passiones, similiáque signa. Signa sunt ista: Ante coagulationem continuus dolor cum clamoribus: Nam glutē sensitiuum maximum membrum, non est sensibilius in toto corpore, ex quo sequitur, cruciatus in loco isto grauissimus. Dico autem, quòd podagra cum speciebus suis, dolorem talem non parit, nisi tactum sit gluten, quod synonia apud Chirurgicos appellatur. Errauerunt Auctores in capitulis podagræ, vbi posuerunt, podagram fluxum esse ex suâ naturâ cum talibus doloribus, quod falsum, & manifestus error. Nam absque glutine non est dolor in membris exterioribus. Ista quoque coniunctio extranea causa doloris, & si permixtionem accipit, dolor crucis aut rotę, non possunt æquam ferre lancem. Tartarus iste, si in coxis, schiis, generatus fuerit, vel in spinâ dorsi, inferiorum contracturam facit, ab vmbilico vsque ad pedes. Et cætera signa quæ sunt de Tartaro ista ostēdunt, præter vomitum continuum. Et notandum, vomitus comitans quoque podagram indicare potest. Item notandum, vbi gluten locum habet, vt scias dolorem loci pro Tartaro iudicari.

Glutinis effectus.

Glutinus signa.

IN CAPVT II. AVCTORIS EXPOSITIO.

DVritia Tartari recipit coagulationem suā ex salibus mineræ. Sal in hac generatione accidens elementale est & aqueum: liquor humoralis est & Ideftrum. Idestrum autem sine composito non est. Compositum est de mineralibus per quatuor formas, hoc est, elementa.

Idestrū &c.

Tenacitas glutinis, resina mineralis est, vt terebotin resina arboris suæ: differt à balsamo, quia salis non est. Dolor est in glutine non salso, sed per salsum, hoc sal est acetosum, non salsum, est dulce, repercussiuum contra liquorem, nutritiuum est, quando sal repercussiuum, id est, acetosum, gluten dulce coagulat istius loci, quia gluten humor nutritiuus.

Arteriarum dolores omnes ex glutine. Sicut dixi de tartaro interno & signis, sequitur nunc generatio alterius. Omnes dolores, qui sunt in membris exterioribus, sunt ex glutine: gluten album, id est, Synouia non dolet per se, nisi habeat accidens: per se est res lucida

Tria lucida quæ in corpore. lucens. Nam non sunt lucidiora & depuriora in corpore, quàm humor Crystallinus, album in oculo, & gluten album, & sal lucidissimum, & dulce, rectificatum & sperma, quod crassissimum inter hæc duo. Sic ergo gluten per se non dolet, sed quando sal resolutum, humor mineralis, salsus liquor, defluit ad gluten, hîc talis dolor, vt dici non possit: indè podagra: duo enim contraria, non possunt simul stare: ibi fit inflatio & dolor. Vbi ergò liquor salsus

Calculi ex articulis. descendit ad membra, & gluten non corripit seu inuadit, tunc in articulis subsistit, & coagulat se, & non est nisi Tartarus. Indè sæpè fit, vt in podagricis calculi exscindantur, & hoc ex Tartaro est, non ex glutine. Ideò vbi gluten adeò validum est, quòd humorem salsum & salem mineralem non suscipit, tunc non fit dolor,

Podagræ cura quæ. neque podagra: ideò podagræ cura est, vt sal resolutum expellatur. Ergo vbi sal minerale venit ad gluten, per se res est tenacissima: ideò vbi coniunguntur simul, fit durissimus tartarus: sicut etiam ex spermate fit durissimus calculus, si coniungitur cum eo sal minerale.

Salia quadruplicia sunt. Quatuor salia sunt, terræ, aëreum, aqueum, ignis, vt qui dolent ex nouilunio, oppositione, coniunctione, est ex sale ignis: si in aquâ vel aliàs leuiter infrigidantur, ex sale aqueo est morbus. Si in nocte imbecilliores, quàm in die sunt, est terræ. Ex aëre non est magnus dolor, vel singularis. Ideò errores sunt, de doloribus ischiaticis, & aliis medicinæ: sed salia hîc consideranda.

Idestrum oportet vt serues: nam si gluten peccet, corruptum per aliud, rectè facis, quòd humor naturalis purgatur: quia gluten est humor naturalis: vbi ergo gluten in resolutionem venit, & Idestrum est, id est, duo composita

Gluten quo tenatus co plus de sale habet. cum alio coniunctum, ideò hîc purgari potest humor naturalis. Gluten per se est humor naturalis, & in eo est sal, quod adeò tenax ipsum facit, & quantò tenacior, tantò plùs participat de sale. Oportet habeamus mineralem illam resinam, sicut arbores cum suâ resinâ nascuntur, ita in homine cuique sua resina est, hoc est, gluten illud.

Balsamus quid. Balsamus putredinis præseruatiuū. Gluten quid. Balsamus est res temperata, est non dulce, non amarum, non ponticum, sed est liquor salis. Non est sal minerale, sed sal liquoris, ideò potentissimè præseruat à putrefactione.

Gluten non est salsum minerale, sed est res liquida: sed transit ad eum sal minerale, tunc inficit. Gluten per se est sal dulce, sed venit ad id sal acetosum: ita ergo gluten à natura ordinatum est, vt in iuncturis sit, scilicet vt administret nutrimentum ligamentis, sicut nos stomacho damus cibos, & post digestionem mittit ad hepar, &c. Et gluten suum gluten in cibo attrahit: Nam in omni cibo gluten est, ideò eum attrahit ad ligamentum.

Gluten in omnibus cibis. Ita ergo in omni cibo, in omnibus comestis & bibitis gluten est minerale, & naturale. Errant illi, qui validos cibos, & fortia vina prohibent, cùm gluten sit adiuuandum. Cum ergo sal minerale venit ita ad gluten, gluten incipit ex humoribus salis & mineralibus coagulari: vndè fit, vt membrum alicui rigescat, vt in

Glutinis coagulatio facit partes immobiles. podagrâ, & non potest mouere, quia gluten coagulatum est. Ideò vna cura est gluten illud resoluere, & humorem mineralem: hîc nihil contrarium in podagrâ, nisi sit quod abstinentia aliquid liquoris consumat.

Et vt clariùs sit hoc secundum caput, dolores certè adsunt, quia duo contraria sunt. Gluten est sal dulce, sal aliud est sal salsum & minerale: ideò si coniunguntur, dolores excitantur, interdum quinque aut octo aut quatuordecim diebus, nonnunquam & tribus septimanis instantes, donéc tandem vniantur, & permisceantur. Postea dolor aliquandiu feriatur, interim si noua materia redūdat, est, redit ad locum, & rursus redeunt dolores, & pàtiens conqueritur.

Gluten membrū maximè sensibile. Est nobilissimum membrum gluten album, adeò subtile & purum, vt sensibilius nullum membrum sit quàm gluten, quod vel leui aurâ afflatum, dolores sentit. Indè quòd genu inflatur, non est, quàm quòd ad gluten fluxus alius venit & pungant inuicem, ita genu vel iunctura brachii inflatur: Vbi vna cura est, vt liquor salsus, qui descendit, resoluatur & expellatur, & humori naturali, id est glutini auxilietur.

Podagra non est fluxus phlegmaticus. Podagra non dolet, sed quando fluxus cadit super gluten, iam dolet. Errant qui putant podagram esse fluxum à capite descendentē phlegmaticum: nihil tale est, quasi podagra ex superfluo humore veniret: Gluten non est in ventre, non in membris interioribus, sed solum

Glutinis locus sola membra ligamētosa. in exterioribus, in iuncturis, vbi sunt ligamenta. Sed quando gluten venit ex suo loco, vt magis dilatetur, ibi rursum contrarium est, & continuus dolor. Nam omnes dolores, qui in iuncturis sunt, & membris exterioribus, sunt ex glutine. Ita ergò, vbi sic gluten est infectum,

Podagra vt fiat. ibi tartarus fit, vel podagra, sicut dixi. Quando nascitur calculus in fine dorsi, in lumbis resoluit homines infra cingulum, quia spiritus transire non potest, constipatæ sunt venulæ, vt spiritus vitalis transire non possit. Nam nullus spiritus tam subtilis est, qui posttransire: Nam & spiritus, substantia est, vbi

Spiritus est substantia. ergo oppilatio est resolutio suprâ cingulum, si in illis locis viget, boni appetitus sunt, & brachiorum nullo vitio tenentur. Vbi ergo calculus situs est in ischiâ, in coxindice, resoluitur membrum ac dolet, & manet dolor, vsque dum morbus consumatur, ita etiam fit in glutine, quòd oppilatur iunctura, & intumescit, & dolet, &c.

Iuncturarū dolores omnes ex glutine. Sciendum est Medico, vbi sit gluten, in quibus locis habitet. Nam dolores iuncturarum scire oportet, & omnes dolores in iuncturis ex glutine sunt. Vbi locus glutinis, hîc dolor, & gluten vnâ cum ligamentis attollitur. Ideo vbi

vbi quis vulneratur, & non in iuncturâ est, & tamen ligamentum tactum, ibi ipsi ponunt resinam, vt attrahat gluten: & postea non possunt sistere, Asini.

CAP. III.

Quæ ex putrefactionibus: & loca harum & materia sua: de spermate: huius Tartari signa, vlcerationis causa: de corrosiuâ, acutissimâ & mediâ curâ.

PORrò de putrefactis liquoribus cum substantiis, vt in intestinis, concauitatibus, centris, in vesicâ, renibus & similibus, talem generationem habet. Si sperma generatum fuerit, & non emissum, abit in putrefactionem: ista putrefactio gignit salia sua in loco, in quo sperma est: hoc sal in tartarum conuertitur. Nam sperma Crystallinum sal est, à toto diaphano perspicuum creatum, & quasi candidam maculationem recipit à turbido, ita & sperma facilem transmutationem recipit. Tartarus iste habet signa vt in aliis, sed non in tantis doloribus, nisi motio venerea causam reddiderit. Vrina verò etiam in viis suis putrescit aliquoties, & propterea quod spiritum salis habet, ideò in putrefactionem Tartari abit. Et si Tartarus ille corrosiui naturam habuerit, rumpit vesicam, vlcerationem facit, corrodit venas & circumferentias suas. Quamuis alia Tartara in se corrosiuum gerunt, sed huius pessima est corrosio & acutissima.

Sperma sal Crystallinū.

In aliis verò Tartari speciebus, auitas vrinæ per spiritum salis vlcerationem facit, sed alkakenge, & lota terpentina tollit eam & thuris trochiscus. Huius generationis medicinam acriorem cupit vesicatio, & sic in aliis partibus idem est intellectus, vt in intestinis & cæteris.

CAPITIS III. EXPOSITIO.

ALia est generatio Tartari ex putrefactionibus, ideo obseruandum, quid ex putrefactione fiat: Nam putrefactio facit proprium salem. Ideo & in intestinis est, in iuncturis, in centris.

Centrū quid.

Centrum est, Vbi duo membra coniunguntur: Sic centrum spinæ dorsi est, articulus medius, &c. Sic & ille Tartarus propriam curam habet. Fit & putrefactio in vesicâ: quia vrina, non est satis acuta, vt expellat materiam illam putrefactam.

Spermatis loca quæ.

Sperma est in toto corpore: nullum membrum est, quod non habeat humorem spermaticum &c. Ideo vbique est, & nōn est gluten, neque alius humor, sed sperma, quod iacet in membris. Generatio spermatis est humor per totum corpus dispersus.

Spermatis loca quæ.

Spermatis loca sunt ista: vbi gluten, vbi mēbra principaliora, vbi mineralia, vbi humores, & vbi liquores: Nam sperma est radix mineralis de radicibus humorum.

Quod ipsi dicunt, sperma generari in testiculis, mentitum est: ex cibariis, potu, generari sperma, non est verum; neque inde: sed quando in quiete corpus est, illud quod potissimum in naturâ est, tunc mouetur, & illud ex luxuriâ. Sed ad materiam: principaliter sperma non est, nisi humor dispersus per totum corpus, vbi gluten, vbi membra, &c. ibi sperma: sed est sperma non separatum. Et microcosmus est illud sperma, quod est in toto corpore, & est in neruis, in articulis, cerebro, &c. & suum emunctorium non habet, nisi in testiculis, in oleo: ideò dispersum est per totum corpus, & primò vadit ad separationem suam, & deindè ad oleum, hoc est, ad testiculos: hîc concoquitur, & fit crystallinū sperma. Antequam autem separatur, & digeritur in oleo, sed cùm ad huc in membris est, potest illa materia putrescere, & fit Tartarus, & illud sperma est primum sperma, id est, nondum separatum & digestum, & quum putrescit, posteá vadit ad secundam generationem, hoc est, Tartarum facit.

Sperma in testiculis nō generatur.

Sperma quid. Sperma est per totū corpus dispersum.

Sperma per se est materia diaphana. Quando loquor de spermate, nihil dico de semine quia semen est centrum spermatis, in medio spermatis ponitur, inde generatur, id est, ex semine: Semen enim hoc dicitur, quod generat: & quia sperma res lucida, ideò facilè maculationem accipit.

Semē est centrum spermatis.

Contra Tartarum spermatis seruiunt medicamina, quæ habentur contra diabeticam passionem. Ille Tartarus spermatis non facit peculiarem morbum, sed quando motio fit spermatis in re Venereâ, tunc proditur: & illi, qui post actum sentiunt grauitatem membrorum, & dolores dorsi, hoc est ex Tartaro spermatis: & qui sic sentiunt, communitér steriles sunt: & licèt quidem aliquando gignant, fœtus tamen ad constitutum tempus non perducuntur: & licèt viuant, pumili tamen & nani fiunt, &c. quia sperma non transit ad certam separationem & digestionem, & natura odit tales pueros: Ideò vbi sunt, aut ex viri aut mulieris Tartaro, ex spermate est. Corruptio vrinæ est primum signum lepræ: Dupliciter igitur Tartarus spermatis nascitur, ante putrefactionem, & post: & quando sal in eo est vitriolatum, fit corrosiuum. Lepra non est, nisi putrefactio, & signum secundæ generationis, ex spermate scilicet putrefacto est, quòd non sinunt se laxare, etiam si vnciam vnam hellebori comederent, non laxarentur. Et hoc potissimum signum lepræ, quod non mouentur laxatiuis: & quando vrina ita putrefactionem ostendit, signum lepræ est, quādo fœtet: cura tunc est, vt vsus sit alkakengæ & thuris.

Tart. spermatis qualia medicamenta.

Signa Tart. spermatis quæ.

Tart. spermatis dupliciter fit.

Lepra quid.

Leprosi non purgantur laxatiuis vllis.

Si Tartarus ille corrosiuum &c.) Omnis Tartarus corrosiuum habet, sed iste pessimus est, qui ex putrefactione. Quando vrina sapit, vt viola, vt ireos, est malum signum, venit à vitriolatis, & signum malæ digestionis, & declinat ad putrefactum Tartarum. Ita quando vrina iusculum carnis sapit, est signum putrefacti Tartari, & quod digestio in hepate non est recta, & transmittit ad vrinam, sicut accepit à stomacho, & est signum præcipuum putrefacti Tartari

Vrina violā aut Iridem redolens quid significet. Vrina iusculū carnis olens quid signet.

Tartari: Non omnia in corpore digeri debent rectè vt saporem perdant.

DE MORBIS EX TARTARO. TRACTATVS V. CAP. PRIMVM.

De materiâ non coagulatâ, hoc est, bituminosâ, vel mucilaginosâ: quæ ægritudines: de non mingentibus, de plumis, de pure, sanguine. Vlcus & apostema, quid pus emunctoriale, anodinum quid, item Pusta.

SVnt & quamplures ægritudines, de quibus hic in nostro tractatu métionem facere necesse est: Nam quæ de Tartari sunt generibus, veruntamen non coagulati, sed tamen locum obtinent, in nostrâ theoricâ proximum, vtpote de puribus, de coagulis, intellectum de his te habere oportet: sunt qui in vrinâ defectum habent, & in dorso & coxis, attamen non lapillus, nec gemma, nec huiusmodi, nec bolus coagulatus fuerit in loco, vt in vrinâ. Et quidam sunt, qui mingere nesciunt, quidam qui cum sanguine mingunt, cæteri saniem, cæteri sperma, alii cum difficultate, alii non voluntariè. De his in genere notandū. Hi qui mingere non valent, sperma trásfusum in vrinam, causa est: Quia autem habent vrinam ex attractione pro suâ operatione, & patiuntur de pure & sanguine, cùm defecerit, signum est coagulationis, sed non lapilluli, sed destructę separationis, in quâ spiritus coagulandi non est, sed defecit in viribus suis. Qui autem cum sanguine, sunt qui acutum vitriolatum habent in viis vrinæ, de quorum læsione vena destruitur, & sanguiniolum, signum futuræ vlcerationis & apostematis. Qui saniem habent, & illud quod spermatis, aut quod nutrimenti, aut superflui est ex diuersitate, in saniem conuertitur erraticam. Vbi difficultas, signum est magni caloris ex nitreis speciebus retentiuæ virtutis emunctorii huius: Vbi autem inuoluntaria emissio, ibi locus est Anodinus, ex narcotico bolo tinctus, aut gemmeo: & plura noua veteráque genera huius tartari quotidiè habentur, variis cum signis, nouísque morbis: Eadem tamen ratio est, & causa, & origo. Nam hi, quorum natura in vrinalibus, est Pusta: Ne admireris, si morbus chronicus fit, & ne sit incurabilis. Nam Pustam naturam medico commendauit Ideus in tantùm, quamtùm experientia docuit, & peritia ingenij.

Mictonis varietas & signa.

Ideus, &c.

In Tractatus Quinti Caput Primum Auctoris annotata.

ILli, qui mingere nesciunt, sunt quorum vrina & sperma conuersum est in pus & saniem: in pure & sanie vis expulsiua non est.

Impedita mictio vnde.

De mingentibus sanguinem, sunt qui indigestam vrinam à stomacho & hepate vsque ad renes habent, à renibus vsque ad vesicam, cum coloribus suis primarum rerum. Qui difficultatem habent, sunt hi, qui incensionem per salem & sulphur habent, vt sunt de contrariis elementis.

Mictio sanguinis vnde. Mictio difficilis vnde.

Qui inuoluntariam, ii sunt, vbi locus & virtus expulsiua stupefacta, & narcotica sunt. Pusta est digestio saniei innata, sine aut cum difficillimâ curâ.

Mictio inuoluntaria vnde.

Hæc quatuor genera sunt quoque ex Tartaro, sed non ex Tartaro coagulato, sed resoluto, scilicet, quando materia est mineralis, sæpè putrescit, antequam ad coagulationem veniat, indè fit pus, sanies, &c.

Pusta quid.

Qui non potest vrinare cum stat, aut fit ex lapillis, qui sunt in viis vrinę sed quando dolor est, in schiis, quòd clamat, & tamē nō est arena hîc, nec apparet in vrinâ, hic quoq; Tartarus est nō coagulatus super vesicâ, & hîc se colligit, & sic vrina prohibetur per istud, & tamē Natura vult expellere vrinam, & non potest fieri: Indè fit, quòd sic ventus transcurrit per spinam dorsi, & facit magnos dolores. Ideò quando vrina supprimitur, & non est ex lapillo, tunc scias, quòd venulæ, quæ sunt inter renes & vesicam constipatæ sunt, & vis expulsiua nititur expellere: indè ventus, qui hinc inde currit, vnde colica fit, & sic renes liquefiunt & accenduntur, quia corrumpitur eorum vis digestiua: & postea hepar quoque non potest suum officium facere: postea & stomachus deficit: quia neutrum facit suum officium. Indè deiectiones supprimuntur, caput dolet, vertigo fit, &c. Ideò in hoc morbo non est purgandum: quia intestina purgantur, & nihil ad morbum: sed cura hæc est: bolus est resoluendus, scilicet, quòd herbæ diaphoreticæ coctæ, anteriùs & posteriùs imponendæ sunt, vt bolus resoluatur, & per vim exeat vt lutum resoluatur, & per internam Medicinam vt bolus resoluatur, & hoc successiuè faciendum, vno ac altero die omisso; non medicina super medicinam danda: ideò quia vrinare non possunt, nisi est, quod hîc viscus & mucilago est in viis vrinæ.

Qui stantes non mingere queunt, vnde id fit.

Qui sanguinem mingunt) est indigesta vrina: Nam omne quod editur & bibitur, digeri debet: color, substantia & arcanum: Ideo consideranda medico, an vera sit digestio, an illa omnia digesta sint: color ingesti digeri debet. Omnia habent suam tincturam, vt sanguis est rubeus, ossa alba, caro subrufa. Panis maximè secalinus, facit colorem tenuem rubeum: vt si ponas in fimo equino, & sinas putrescere, postea vrgeas, & rubeum exit. Et vinum facit suum colorem, &c. Ideò illa obseruanda, quòd stomachus primò separat, postea digerit substantiam & colorem: postea & hepar digerit. Primùm ergò, quando comedimus, primò fit separatio puri ab impuro, postea digeritur substantia & colores: Nam ex coloribus ciborum

Mictionis sanguinis quę causa.

rum, poſtea color membrorum fit ex nutrimẽto. Omne membrum ſui nutrimenti habet colorem: ſic oſſa album, ſanguis rubeum, &c.

Ideò ſi ſtomachus non rectè digerit colorem, tunc vadit ad hepar, illud non ſuſcipit, quia non eſt ſui officii, ſed transmittit, ita nec renes, inde ſanguinis ſpecies mingitur. Nam ſtomachus debet digerere colores, cor aſſumit purpureum, ſplen nigrum, &c. Sic ergò, quando ſtomachus non facit officium ſuum, & tranſmittit ad hepar, illud ad renes, quia non eſt de eorum officio; inde fit, quòd vrina ſanguinolenta eſt. Nam ſi verus ſanguis mingitur, eſt ex venâ fractâ, illud aliud eſt.

Mictionis difficilis quæ cauſa.

Qui cum difficultate mingunt:) Indè fit, quòd ſulphur & ſal permiſcentur, & faciunt calorem tantum, vt vrina ſic incendatur. Cura eſt, vt mitigetur ille calor, infunde oleum amygdalarum, &c, *Inuoluntariè vrinantes:*) Indè eſt, quod vaſa ſpermatica ſtupefactiua ſunt, ſicut obſtupeſcit manus, vt nihil eâ ſentiatur, ita veſica ſtupefit, ex ſale mortuo & reſoluto, ſicut Iuſquiamus ſtupefacit: ita ſal reſolutum infrigidat veſicam, & ſtupefacit veſicam; quod vrinam ingredientem non ſentit, tunc vis expulſiua ſi titillat, ſecedit & excernitur. Alioquin vim expulſiuam nos retinere poſſumus, ſicut ſcimus: Sed quando vis eſt ſtupefactiua in veſicâ, tunc vis expulſiua vellicat ſeu ſtimulat: Sed quia veſica ſtupefacta Narcotica eſt, ideo non ſentimus euntem, ideo retinere neſcimus: & etiam vim retentiuam, quod velimus exercere, ſicut ſolemus: Sed quando ingreditur veſicam, vis retentiua inuenit ſtupefactionem, & non poteſt vim exercere: ideo inuoluntaria vrinatio eſt, ex veſica ſtupefacta, indè fit vrina crocea, aurea; nam variantur. Vrina autem ſanguinis, eſt ex digeſtione mala, per tres digeſtiones. Qui ſperma vrinant. vel etiam quandoque pus, hæc cauſa eſt: Quando quis continenter tenax pus mingit, ſignum eſt, Tartarum præſentem vim coagulationis in ſe non habere, ſed putrefieri: & non dolet; quia ſal non adeſt: & hoc indè fit, quòd tertia digeſtio, in renibus, quæ ſubſtantiam & calorem digerit, deficit, & putrefit illa in renibus, quia deficit vis digeſtiua in renibus: & illud eſt puſta & difficulter curabilis. Nulla digeſtio minùs eſt reparabilis, quàm renum digeſtio. Quando ſperma it, ſæpè fit, quod ſperma abundans vadit ad vrinam, & miſcetur ſicuti butyrum cum melle, & illi habent craſſam vrinam, & adhæret matulæ inſtar vici diſſoluti: & illi ſunt ſteriles, quibus ſic ſperma tranſit ad vrinam. Sępè etiam fit, quòd ſperma ſtatim tranſit, & non incorporatur vrinæ: ſed in ſubſtantiâ ſuâ tranſit: Ille autem morbus non eſt ex caſtitate, aut retentione ſpermatis. Nam ſi etiam omni nocte coiret, tamen puſtam habet: ex caſtitate non fit morbus illius. Aliqui verum ſanguinem mingunt, & hoc indè, quòd cùm ſpiritus vrinæ eſt ex ſale vitriolato, tam acutus eſt, vt vena rumpatur: Interdum, quòd ita abundat ſanguis, quòd per ſe frangit venam, ſicut in naribus, in ſeptimana interdum bis, interdum ter venę franguntur. Sed quando eſt ex acuitate ſalis, & ſpiritus quod venam exedit, habent dolorem in dorſo: & cura eſt, vt mitigetur ſpiritus vrinæ per oleum amygdalarum. Fractio venæ potionibus vulnerariis, ſanicula, agrimonia, &c. *Sanies erratica*) id eſt, qui craſſam ſaniem mingunt ſemel: Deinde poſt tres ſeptimanas iterum, hoc fit ex renibus, quòd hepar non rectè ſeparat. Vrina interea eſt, quando in calore ſtat vrina, ne corrumpatur, biduum vel triduum, & tunc exigui albicanteſque lapilli ſubſidunt: & quando vrina hæc incaleſcit, tum illi iterum ſoluuntur, illa eſt vrina nitrea. Inuoluntaria emiſſio, an ſit ex mineralibus, ex ſale minerali, vel ex phlegmate, hoc eſt, ex humoribus naturalibus, ſic obſeruandum, vt ſcilicet poſtea ſuam curam poſſis adhibere: tunc finito biduo vel triduo vrinam ſicceſcere, & lentè euaporare in ſubſtantiam ſuam vt deueniat: Si, quod remanet, eſt vt bitumen, quòd ſubſiſtat, eſt ex humoribus: ſi aliter, eſt ex ſale.

Mictionis inuoluntariæ quæ cauſæ.

Mictionis ſanguinis cauſa.

Mictionis ſpermatis & puris cauſa.

Mictio ſanici vnde.

Vrina nitrea qualis.

Inuoluntaria emiſſio maximè contingit iis, qui multum de papauere comedunt: quia faciũt veſicam inſenſitiuam. Nam facit bolum Narcoticum: & medicina eſt, quando quis vrinat cum ardore & dolore, detur papauer, & facit veſicam Narcoticam.

Mictio inuoluntaria vnde.

CAPVT SECVNDVM.

Diæta Tartari: à ſubiecto Tartari cauendũ, de potu: Agreſten, Amna Alkali, aquâ Lumbricâ, Saturneâ reddens acetum: Fex pontica quid; Item Temperatum. Liquores vnde. De cibis, de decoctionibus ſuis.

Diæta autem Tartari potiſſimum eſt in hoc noſtro tractatu, & primarium: Nam ſi ſpiritus ille naturalis, qui cum Tartaro laborat, à ſubiecto Tartareo debet priuari: proindè hoc ſummum eſt in diæta Tartari, mentionem facere, quæ ſimplicia, cibi, & potus, obſeruanda ſint. Quæ autem ſimplicia, de his animaduertendum, & ſunt iſta. In primis de Diæta potus: Non bibat lacticinia: quia caſeus eſt Tartarus Alabaſtrinus & incurabilis, viſcus inexpulſiuus. Non bibat Agreſtam. Nam acetoſitas omnis, Tartarus eſt reſolutus, ex frigido coagulato productus. Non bibat Amnas Alkalizatas: Nam alkali, quod fuerit in aquâ, in Tartarum conuertitur, & propria ſubſtantia alkali eſt. Non bibat aquas lumbricas: Quia cum his bolus cũ luto partem habet reſolutam: Non bibat aquam Saturneam: quia aqua, quæ ponderoſa eſt, ex lapillo reſoluto eſt. Nam grauior eſt ſubſtantia lapidis. Nón bibat vinum acetum reddens, vel fęces ponticas, cum acetoſitate: Nam in eo ſubiecta eſt Tartari natura per ſpiritum congelando.

Tartari quæ diæta.

Vitentur lacticinia.

2. Agreſta.

3. Amna.

4. Aq. lũbricas.

5. Aq. Saturnea.

6. Vinum acidum.

Bibat autem aquam probatam à prædictis expertem, diaphanam temperatam

Adhibeantur aqua & vinũ puta.

tam in gustu, & vinum huiusmodi. Nec curans de Terrâ originis: quia fluminis, vel vini principium ex Ilech, & non de superficie. Etiam de cibis, ea quæ libera sunt, à resolutis vtriusque generis assumenda. Verum quidem genera ista, carnis, leguminum, piscium, cancrorum, herbarum, & radicum, sunt ex his bolis confecta ex suo primo composito: Tamen aduertendum in modum decoctionis, cum extractione glutinis naturæ de absolutis, etiam & in potibus non puris: Nam & absque permixtione rarissimè existit: sed hæc tollit decoctio.

Capitis secundi Explicatio.

Casei, quæ ratio & natura. CAseus componitur ex sulphure materiali, recipit suam coagulationem ex sale de bolo, id est, de minerâ, & colorem & formam de mercurialibus: procedit enim omne viscosum ex sulphure albo.

Agresta quæ. *Agreftæn* est Tartarus, acutus, lapillatus. Procedit enim omnis acetositas ex salibus de mineiâ vitriolatâ, permixta cum aluminibus.

Amna alkalizata quid. Aq. lumbrica quid. *Amna alkalizatas*) id est, aqua ducta per calces, Tartarum, & per elementa aquæ, vt imbres. *Aqua lumbrica*) est aqua mucilaginosa, sicut est mucus. Serum separatum, succus & omne cōfectum, vt de claretis, de potionibus liquiritiæ, vel aliis permixtionibus cum zaccharo.

Aq Saturnea quid. Aqua Saturnea (*sunt aquæ cyaneæ & acidæ, vt Goppingenses*) est aqua generata ex primis tribus Mercurialibus, & resoluta à lapillis diaphanis, seu perspicuis.

Vina pōtica quę. Vina pontica sunt vina de fecibus. Origo fluminis, vel aquæ est de primo Ilech, non est in loco fontis. Decoctio est ista, vbi separatio sine digestione stomachi.

Vt dixi proximè, quòd generatio Tartari veniat ex defectione separationis stomachi, vel hepatis: sequitur nunc diæta. Non curo regimina veterum: quia causas Tartari ignorârunt, quòd regimen ponerent. Ideò omnis diæta illorum contra Tartarum est, quæ in se habet Tartari materiam & virtutem coagulatiuam. *Non bibat lacticinia*:) Caseus venit ex sulphure albo, & quum venit ad interna, transit ad resolutionem in stomacho: Et cum illa resolutio venit ad membrum, per nutrimentum, rursus transit ad coagulationem: sic lacticinia.

Lac est sulphur resolutū. Lac est sulphur resolutum, cum viscositate: & cum stomachus separat, non potest ita separare, quin coaguletur: & veteres prohibuerunt lac in Tartaro: Sed ideò quia oppilat, & nesciuerunt, quòd ex Tartaro esset oppilatio.

Agresta quid. *Agreften* sunt potus ex pomis aut berberis: habent Tartarum, quia omnis acetositas venit ex lapillis resolutis, ex frigido resoluto, & postea se rursus coagulat. Amnæ alkalizatæ, illæ aquæ sunt, quæ currunt per calces, & vbi est terra alba, est calcis, sicut in Angliâ, vbi multùm cretæ est, & illæ terræ, si pluit, effumant: terræ

Anglia cretosa. eæ sunt Alkalizatæ, omnes calcem continentes, & omnis imber & Amna Alkalizata. Nam imbres veniunt ex igne: & omnia quæ veniunt ex imbre, intus sunt Alkalizata. Istas aquas stomachus quidem separat, sed non digerit, quia impurum non digerit, & generatio Tartari est ex rebus indigestis, non digestis.

Aq. lumbrica quid. Aquæ lumbricæ sunt, quæ in se habent resolutionem boli, qui se resoluit, & est cùm aqua it, & indè cognoscuntur esse aquæ, quando in panno exiccantur, tunc in fine, antequam fit siccitas, faciunt vsneam, & ex istâ aquâ generatur Tartarus. Non libenter curatur, quia adest viscositas.

Aq. Saturnea quid. Aqua Saturnea est, quæ non habet bolum, nec materiam boli, sed est grauis, & habet in se multùm de substantiâ salis, & quæ aquæ ita graues sunt, faciunt Tartarum. In partibus quibusdam vina multùm dant aceti, id est, Tartari: in Austria non, ideò vina probanda, an libenter acescant. Omnia vina, quæ feces faciunt, non bibenda Tartarosis, quia illa omnia, quæ hîc dicuntur, à stomacho debent separari. Si vis separatiua debilis, impurum mittit ad hepar, & vltrà, & tunc redeunt ad primam materiam, id est, coagulatum Tartarum. Digestio est in puro, non in impuro.

Vina de fecatum Tartarosis bibēdum. Vina quæ bibunt Tartarosi, debent diu asseruari, vt separent feces. Vltrà & quæ coquunturaquæ hordeaceæ, fœniculum, &c. cùm per se fit hordeum mucilaginosum. Syrupi, qui coquuntur, Iulebi, in Tartaro falsa sunt: quia prima materia non est bona, id est, aqua ex quâ coquuntur. Scribi enim deberet: Recipe aquam Temperatam, &c.

Aqua qui probetur. Aqua probari debet, per ebullitionem vsque ad fundum, item per pondus: Ideò ista Recepta & coctiones sunt obseruandæ aquæ hordeaceæ, fœniculi, &c. & omnes syrupi: ne pecces in prima materia, hoc est, in aquâ, vt sit aqua temperata, id est, primo separata, ne adsit Tartarus. Mel est de substantia boli, & bolus resolutus & materia viscosa per se, & ipsi vtuntur in Tartaro, prius debet præparari.

Cibi omnes Tartari habent. Omnia quæ edimus, sunt de materia Tartari, & maximè legumina: & tamen nostri dicunt, *da ei iusculum pisorum.*

Legumina in Tartaro noxia. In summâ nulla legumina danda in Tartaro: Sic etiam pisces, carnes, cancri, sunt de materiâ sulphuris, & cum veniunt ad stomachum, liquefiunt, & postea transeunt ad suam primam materiam, hoc est, coagulantur: Ideo prius sunt separanda per decoctionem. Potissima cura est in Tartaro, vt vis separatiua in stomacho confortetur: quia separatio prior est, digestio posterior: Diæta igitur morborum ex Tartaro est, vt sint potus ex aquâ præparatâ: quę nec in se habent bolum resolutum, nec lapillos: illa vitentur, quę ex mineralibus veniunt: quia Tartarum adiuuant: igitur diæta non sit ex mineralibus.

Mineralia in Tartaro vitanda. *Decoctio* &c.) quia quælibet medicina debet separari à substantiâ suâ, vt virtus ex buglossa, Aniso, Artemisia, debet primum separari & præparari à corpore, & substantiâ suâ.

Acidulæ sunt Saturneę. Acidulæ Goppingenses multùm habent in se Saturni, ideo maximè generatiuæ Tartari. Acidæ aquæ sunt Saturneæ.

DE MORBIS EX TARTARO ORIVNDIS.

LIBER SECVNDVS.

TRACTATVS I.

CAPVT. I.

De loco primo, id est, De Stomacho Tartareo.

PROLOGVS.

EA quæ primi libri Theorica vniuersalis dedit, in secundo hoc nostro particulari

particulariter demóſtramus libello. Qui verò morbi dormientes in ſtomacho ex Tartaris, in primum Tractatum ordinauimus, & locum ſtomachi ponemus ad ordinem harum ægritudinum primitùs. Quæ tandem paſſiones fuerint comprehenſæ in ſuâ diſtantiâ regionis & ortæ & futuræ, diſcretim deindè declaramus: etiam ea, quæ ad inteſtina referuntur, & capita ſua ſecundùm morborum differentiam ad numerum præſtamus: & & de loco propoſito, hîc incipiamus. Diſtantia autē regionis huius ſuum principium habet à primâ gutturis clauſurâ, vſque in ſtomachi emunctorium: porrò vſque ad venas meſeraicas.

Atque de his, quæ in hac Tartari regione deliteſcunt generibus, poſtea dicturi ſumus.

CAPVT PRIMVM.

De Orexi, vulgò ardore ſtomachi.

Orexen vnde fit.

ORexen oritur à Tartaro ſuâ ſponte coagulato, totum comprehendens primæ locum digeſtionis. Eſt enim vſnea, & adhęrens materia coniuncta in panniculis, quaſi cementa aduſti, gypſiti, decocta. Ex Tartaris duobus generatur, bolo & lapillo, de primis tribus mineralibus calcedonibus ſumptis. Quare vapor reſolutus, humiditáſque appoſita, cum ille extraneâ madefactione labefactus fuerit, vel ſuâ vi diſſolutiuâ reſolutus, nunc in ardorem, nunc in intenſionem, nunc in calcetam vim abit, ab accidente ſcilicet, & ſua inſuper ſolutione. Signa: quærūt externum aërem, guttur calet, fundus ardet, quouſq; conſumptus fuerit liquor & exiccatus. Mouetur à cibo ſalſo, à fumigatis, à ferinis, à reptilibus, à vino confecto, à vino mixto cum alio vino ac diuerſis (vt duobus vini generibus, eodem prandio ſumptis.

Orexis ſigna quæ.

Cura.

Reſolue in aquam vſneam, impingueſce locum, & ſanabitur.

Deſcriptio reſolutionis eſt iſta:

℞. *Laudani præparati* ʒj.
Sacchari candi ʒj. ß.
Ambræ grana tria. Macis grana ſex.

Fiant pilulæ cum *aq. menthæ*: doſis numero tres.

Alia deſcriptio.

℞. *Pyrethri* ℥j. ß. *bene decocti in ſucco menthæ.*
Laudani ℈ij. *cretæ marinæ* ℈j.
Seminis fænugræci ſcrup. ß.

Poſt triturationem miſce. Doſis à ʒij. vſque ad quatuor. Poſt iſta peracta, impingueſce cum deſcriptione iſta:

℞. *Olei papaueris* ℥ij.
Olei hyoſcyami ℥ß.
Laudani liquefacti in oleo Amygdalarum amararum ʒij.

Miſceantur, fiat potio oleata, cuius doſis ab vnciâ vnâ, vſque ad vnciam vnam & ſemis.

Auctoris Annotata in Libri ſecundi Tractatum primum & Caput primum.

ORexis eſt, quando aliquem vinum vrit, quòd quis dicit. Non audeo bibere, ſtomachus mihi ardet. Secundum genus, quando ſalitas carnes & conditas edunt, ardent in fundo ſtomachi. Tertium genus, nonnulli ſi carnes ferinas eſitant, maximè aues vt turdos, & tunc in gutture ardor ſentitur. Quartum ſi biberint ſiue ederint manè, ardore corripiuntur, & ſtomachus vna vel binis horis æſtuat. Alios orexis tentat veſperi, ſiue ederint, ſiue biberint in fundo ſtomachi. Eſt autem locus Tartari à faucibus vſque ad piloron, id eſt, portam infimam ſtomachi, & hi aërem auidè captant: item in meſeraicis, alioquin non eſt orexen, ſed in his locis, quia ibi eſt prima digeſtio. Ille Orexen, qui eſt in collo inter fauces, & iugulum, facilius incenditur, & flagrat omnium grauiſſimè: Si ibi vſnea adhæreat & Tartarus, ſi bibitur, & humectatur, tunc ardet. quia quando non eſt humidus, non ardet. Ideò quidam dederunt cretam, vt ſcilic. exiccarent, aut terram ſigillatam, bolum Armenum: & ſi illa non iuuant, tunc ſignum eſt, quòd eſt ex tartaro acuto, & cum tempore veſicat & corrodit: & eſt incurabilis, niſi ſicut corroſiones & exulcerationes curantur. Poſtea eſt etiam orexen inter iugulum & os ſtomachi, & cum humectatur, vrit Si verò in his locis non eſt, ſed in ſtomacho, iacet in fundo oris ſtomachi, & effumat ſicut fumus ex calce emiſſus, calcem reſipiens, & in gutture flagrans. Huius cura eſt xylocerata, ſiue panis Diui Ioannis. In medio ſtomachi non reſidet: etiamſi inſideat, tamen non ſic vrit. Aliquando verò inſidet in fundo, vbi egreſſus & portæ ſunt ad inteſtina & meſeraicas, & illam orexim tollit creta, ſed præcipuè terra ſigillata, ſi non eſt adulterata, & cum copia edi debet: Sic & bolus Armenus. In anatomiâ videmus, quomodo in ſtomacho adhæreat vſnea, non ſecus ac cæmentum parieti annectitur. Et in orificio etiam, & diuerſos Tartaros inuenimus, & qui albiſſimus eſt, idem eſt acutiſſimus. Ex vino maximè fit calx, & illi peſſimi orexes, qui veniunt ex vino & ſalib. hoc eſt, à ſalitis carnibus & piſcibus: Nam calcem acutiſſimam generant. Ex aquâ potâ non naſcitur orexen, etiamſi vſnea inſideat, tamen non ſic vrit. *Mineram calcenam:*) mineræ ſunt calce non carentes, ſicut vinum ex terrâ ſecum trahit calcem, & piſces quoque ex aquâ trahunt ſecum calcem. Et quodcunque vinum in menſam effuſum albas maculas relinquit, id caue, quia niſi ſtomachus ſit valde fortis, calx ei annectitur.

Orexis paroxyſmū quæ efficiant.

Creta orexin tollit exſiccando & bolus Armenus.

Panis D. Ioannis cura orexis ſtomachi.

Orexis quæ peſſimus.

(Minera calcena quid.

Vapor reſolutus) quia cum quis comedit, tunc occluditur ſtomachus, ſicut olla operculo obturatur, ita clauditur: Sed vbi in orificio Tartarus eſt, poroſus exiſtit, & peruadit vapor, & madefacit vapor, tunc materia calci-

Orexis á vapore reſoluto.

nonia vrere incipit,& aliquibus incipit à prandio post horam,aliis in mediâ nocte, & suscitat alios. Interdum fit, quando stomachus benè claudit,& vapor non ascendit, sed natura per se vult pellere Tartarum, & resoluit & facit quasi vlcus:& cum sic solutum est, madefactum est, ideò vrit: & illi vtuntur siue comederint, siue non:& etiamsi bonum regimen habeant,tamen vrit:hoc signũ est, quòd calx seipsum resoluat, & materia calcenonia: & in hoc orexi est cura, quæ sequitur in libello, etiam cura est huius: quia non est ex resolutione propriâ, & cum per sese resoluit, destillat in stomachum, & exulcerat,& facit perpetuum ardorem,& huius cura est, vt incarnetur per thus, & incarnatiua. Aliqui cùm vruntur sic in orexi, bibunt lac, & hoc est bonum: quia siquis malum vinum bibit,& timet orexen,bibat haustum lactis, quia prohibet ne ascendat vapor, & madefaciat calcinoniam materiam. *A cibo salso, &c.*) & maximè salitâ carne: Et caro condita non est tam mala,scil. si in fumo pendet, quia per fumum calcenon non resoluitur, maximâ ex parte: ideò si ægroto vis exhibere carnem salsam, coactam, & densam carnem concedere potes, quia per calorem ignis resoluitur sal ipsum.

Lac præseruat ab orexi.

Orexis à carnibus salitis & fumigatis.

A fumigatis, &c.) hoc propter fuliginem,nisi probè lauetur. A reptilib.&c. & maximè à volucribus,qui sal terrestre in se habent.

A vino confecto,&c.) quia quędam vina fiunt,vt conseruentur,&c. & omnia vina confecta orexem mouent, & vinum cum alio commixtum: quia duo contraria, hoc est, duo genera vini, non simul stant:& omnes illi, qui bibunt vina duorum generum,habent dolores in stomacho: In suo genere quælibet vna relinquẽda est, alba sola,& sola rubea. Cura primò est,vt materia à loco ducatur ipse calcenon: sed calcenon laxatiua non abducunt: abducunt quidem alia, sed calcenon non potest abduci: sed cura est, vt ille Tartarus,illa vsuea, resoluatur in aquam: hoc non fit per laxatiua.

Vina cõfecta & mixta omnia orexen mouent.

Cura orexis calcenonis solutio, non expurgatio

Laudanum est capitale in hoc recepto.Zuccarum,& Ambra non multùm proficiunt:illius descriptionis tres pilulas accipe, quandocunq; orexis vret,& paroxysmus est,& si non remittit, repete, & tamdiu,donec cesset Quia quidam morbi sunt,qui non volunt curari,& medicinã suscipere,nisi in paroxysmo,sicut in febri,si das in die bono, nihil facis, sed in die malo,&c. *Pyrethrum:*) id est panis porcinus, quod in succo menthæ decoquitur, & per se esset sufficiens medicamen. Oleum papaueris fit ex seminibus papaueris:& cùm factum est,panis tostus debet poni in oleum, & ille panis tostus superfluitates extrahit, & quod remanebit in feudo, est oleum papaueris. Sic etiam oleum Iusquiami, &c. Si autem vlceratio est, quòd materia corrosit,cura est vt homo nutriatur cum incarnatiuis: & hoc est quod caro decoquatur in cantharo sine aquâ,& isti aquæ addatur Aristolochiæ rotundæ, consolidæ maioris, alchimillæ, pyrolæ,consolidæ regalis,ad placitum,coquantur cum carne, & de hoc bibet ieiunus,& edat iusculum, & post 3. horas rursus edat,& rursus post 3 horas: hoc est iusculum quod edere debet:Non bibat nisi decoctâ illâ serpentinâ, & fiat potio cum terpentinâ & melle, quia istis

Laudanum capitale in orexi.

Pyrethrũ est panis porcinus

Cura orexis cũ exulceratione

stomachus consolidatur, quia non est caro, vt alia caro.

CAPVT SECVNDVM.

De Compressionibus Thoracis.

FErmè omnia, quæ in stomacho habentur vitia, declinant in Tartareũ genus: plures enim ægritudines etsi variis nominibus descriptæ nihil aliud nisi Tartari naturam habent: quas equidem vniuersas compressionis vocabulo comprehendimus. Nam & stomachalis hæc affectio est ex Tartaro soluto, in formâ duntaxat orexi contrario procedens: tollítque appetentiam comedendi, nauseam ac vomitiones inducit. Prima calculi significatio,& grandinum, ardorem facit colicum, iliacum reddit dolorem, tremoris in corde principium, mulieribus suffocationem, indè abortum, ac sterilitatem facit, digestionem ac tres separationes destruit. Tartarus ille resolutus descendit ex calce calcinatâ, transuersâ in liquorem. Signa illius partim explicuimus:Cæterùm si illi dormire non possunt,morbus fit interpellatus: item syncopim atque clamorem sentiũt: affecti rem sentiunt, quasi cancrenam pectinis,subsequitur dolor igneus,& veluti spiritualia corrodens. Sunt porrò varia non fixa signa,adulterina, noua & aliena: manifesta quoque tamen quædam:inter quę vnum hoc obseruandum, scilicet thoracis cruciatus,vomitus amarus,quasi felleus est. Quamuis Tartarus amarissimus est, nihil habet de liquoribus fellis, fit inde consumptio corporis, Ethica sicca sine paroxysmo, sed mouetur per suum paroxysmum iuxta Archeitatem Tartari, poris inclusam & compactam seu fixam. Laborat autem natura ista calceta, non secus illis, qui herpetâ,prunis, persicis, & cæteris alterius generis corrosiuis tenentur, de quibus abundè alibi.

Cura. Tartarus resolutus à loco descendat,& hoc per Nectar succosum:abstineant à laxatiuis, syrupis, & remediis fel mundificantibus,aut stomachum,aut hepar,vel alia in corpore.

Descriptio Nectaris.

℞. liquoris victicellæ ℥iij.

Rubedinis de colcotar ℥ij.

Fiat potus: Dosis ʒß. *in vino bono*, hæc manè si sumantur, vrinam copiosissimè ciere solent, quæ si medicinæ grauem odorem refert,bonum est:ac si primò nihil effeceris, repete semel atque iterum potum.

Aliud.

℞. succi de suffo. ℥ vj.
laudani præparati ℥ ß.
olei nucis muscatæ ℥ ß. Fiat mixtura.

Capitis Secundi Expositio.

Cōpressio thoracisque vocetur. COmpressiones thoracis voco, quod alij vocant debilitatem digestionis, frigiditatem stomachi, nauseam, appetitum caninum, ardorem stomachi, syncopin stomachi, vaporem fœdum: quod hęc omnia ex vitio Tartari veniunt, & per Tartari curam curantur: ideò vno nomine complector, vocoq; compressionē thoracis. Et vt dixi, esse orexem ex coagulato tartaro, & esse à faucibus vsq; ad mesaraicas: sic compressio fit ex resoluto Tartaro, scilic. quādo vis digestiua tam fortis est, quòd vult separare & facit liquorem, & ille postea non expellitur. Nam duę sunt separationes, prima est puri ab impuro: alia est, quòd separat in liquorē, & iste in fundo stomachi remanet: & duplex est ille: aut Tartarus dulcis, & ibi non magnus dolor: aut acutus, & ibi magnus dolor, & non caret vomitu felleo, vel dolores sunt in spinâ dorsi: & quando sic vomitus, flauus, viridis, & amarus est ex felle, non quòd fel abundet, aut sit vitium fellis: quia fel per se non exit, nec generat in alio membro morbum, sed ille Tartarus, qui est in fundo stomachi, attrahit fel, & duo illa contraria simul esse non possunt, inde fit vomitus: ideò fel per se non exundat, nec in aliud membrum vadit, nisi attractum: sicuti & sanguis manet in suis venis occultatus, & medulla in ossibus. Fel est membrum fixum: & nullum membrum est causa morbi per se alteri membro: ideò ille liquor sic separatus à vi digestiuâ, cum in fundo iacet, & quod vadit ad fellis sacculum, tunc contraria simul stare non possunt, scil. de calcinatis, vt aqua fortis & Tartarus, id est, amarum & acetosum: Ideò Tartarus est acetosus, vt fel est res amarissima: ideò exundat in stomachum, & non habet aliam expulsionem, nisi vt redeat per viam, quâ cucurrit Tartarus, & fel venit ad stomachum, ibi vrit, & extenuantur homines: dolores in stomacho, discoloratio, in dorso dolores: & qui pallet, & torsiones præcordiorum sentit, certum indicium, quod Tartarum habet in stomacho, & quod fel incurrit, & vomitus venit, quia fel venit in stomachum, & stomachus alienum membrum nō potest pati: & sic ex felle dicunt, quod multæ ægritudines veniant, & putant curam esse, vt claudatur fel: & quomodo debet claudi? si clauderent, vbi nutrimentum acciperet? Neque fel purgari potest quia cur membrum purgaremus? Quatuor sunt membra, à quibus nihil debet adimi, cor, fel, cerebrum, & pulmo, neq; his medicina debet adhiberi, quia per se purgant, si quid superfluum. Ideò medicina optima est, vt Tartarus in stomacho resoluatur, & per intestina mittatur: tunc fel quiescit. Ideò quod multi sunt, qui sic vomunt, & in stomacho dolores habēt: illorum cura est, vt Tartarus abeat. Alij sunt, qui fel non habent in stomacho: & illi dolores non habent in spinâ dorsi, nec vomitū, & semper rigēt, ac tam ęstate quam hyeme pellibus se muniunt; & indicium est, quod Tartar⁹ in stomacho sit resolutus. Præterea appetitum comedendi: quia Tartarus resolutus est. Non est vt dicas, fluxus deorsum ipsus est. Vna cura est, vt stomachus confortetur: Ideò quando illi veniunt, qui dicunt in thermis Badensibus fui, & corpus perpurgaui, & tamen nihil iuuat. &c. hoc signum est, quod Tartarus in stomacho sit resolutus: & si incipiunt illis pedes defatigari, & facies albescere, Tartarus est in vesicâ, id est, calculus. Sed quando ita de lassitudine conqueruntur, & lumbos & dorsum dolent, & in facie rubescunt, ibi signum est, calculum esse in renibus. Quando pallent, dicunt ipsi, esse phlegmaticū. Nihil est: sed calculus insedit, &c. & vomitum faciūt. Quando verò, quod vis digestiua separauit, & vis expulsiua expellit ad intestina, tūc fiūt colici dolores: quia intestina sunt sensitiua: & quando materia Tartari resoluta descēdit ex stomacho ad intestina, & nō statim per sedē expellitur, tunc tormina facit, post sedem autē nō amplius. Si verò tormina etiam post sedē persistunt, aut in monocolum secesserunt, tunc ibi adhæsit illa: & ibi cura est, orbes feruentes, & filum cannabinū coctū, scilic. quādo ex Tartaro est: Iliaca si Tartarus adhuc supra vmbilicū iacet, & ibi cannabinū filum non iuuat: quia calor non potest intrare vsq; ad materiam peccantē, & in isto morbo purgationes dantur, non vt Tartarus purgetur: quia purgari non potest: sed stercus, an simul ire velit Tartarus: Si non secedere vult, oportet aliam curam tētare. *Tremor cordis, &c.*) Cur non mouetur, iacet in loco, sed putatur moueri, & inde fit, quando fel ingreditur stomachum attractum per Tartarum, & vis expulsiua non potest expellere per vomitū, & materia ibi grauat, tunc facit febrem, & stomachum conuellit, premit ac vrit, & paroxysmat ad horas 5. vel 6. & non est nisi febris stomachi, nisiq; non omnia membra quatiuntur, sed solus stomachus, & cor nō tremit. Cura autem est, quòd fiant ea, vt febris curetur. Ipsi autem procedunt in tremore cordis, dant os de corde cerui, corallos, &c. & volunt cor curare, cum morbus sit in stomacho, & stomachus affectus est. Cor non tremit, & non fit nisi ex felle, quod expelli non potest.

Fœminis suffocationem &c.) Suffocatio fit ex malitia matricis per Tartarum scilicet quòd Tartarus acutus transit cum felle ad matricem, & facit morbum, vt in stomacho: & quando matrix patitur, quia contraria pati non potest, tunc in stomachum reuertitur, & libenter expelleret, & matrix rursus in stomachum pellit & si in stomachum redit, fit suffocatio, quæ strangulare velle videtur. Nam fel non per secessum, sed solùm per os excreatur: ita illæ in suffocatione cadūt, vt Epileptici, & debet tamdiu paroxysmari, donec fel in matrice consumatur. *Sterilitatem facit:*) quia omnibus, quæ ex tartaro laborant, mulieribus corrumpitur matrix, & digestiones corrumpuntur: quia quando simul it Tartari liquor, vbique corrumpit. *Interpellatum morbum:*) quia non paroxysmat, nunc alio modo, & non habent certum paroxysmum. *Syncopin*) in deliquium animi cadunt, & clamāt, medicus debet iudicare ex clamore sēper, quòd Tartarus adest: nam vrit & pungit instar cultri.

Cancrenam) sicut qui cancrenam habent & dolent, & vtuntur, ita est in stomacho, & vtuntur in stomacho, sicut cancrena vrit in membro, & quando sic stomachus est, tunc morbus est

Marginalia: Separatio duplex est iterum. Tartarus aut dulcis aut acutus. — Fel quale membrum. — Signa Tartari stomachi cum felle. — Fel non expurgādum esse. — Calculi renum quę signa. — Cor quomodo tremat. — Cura qualis. Tremoris cordis mala curatio. — Suffocatio matricis. — Fel per os non anum expurgari.

est incurabilis.

Nectar succosū tartarū resolutum expedite pellit.

Cura est, Nectar succosum: nam nullum Tartarum resolutum permittit in stomacho sed rectâ pellit. Sed si non pellit, cancrena est in stomacho,& incurabilis: & sic etiam nectar laxat, non cura: si nimiùm laxaret, constipa, sicut in Dysenteriâ.

Descriptio Nectaris succosi, est ista.

℞. Liquoris victicella ℥ iij.

Rubedinis de colcothar. ℥ ij. fiat potio.

Rubedocolcothar, &c.) Sciendum, quòd ex colcothar duo liquores egrediuntur. albus & rubeus. Rubeus liquor huc pertinet. Dosis eius est Drachma semis in vino bono: ingratus est sumtu, sed non curandum, in aurorâ dandū, & maximè facit vrinare. Nam expeditè expellit ad hepar, & hepar digerit in vrinam, & vrina admodùm fœtida est, ac sumtam medicinam redolet: & si non fœtet, tunc timenda cancrena. Ideò vehementer vrinare facit, & non desistendum, semper dandum, nequid fors eius reliquum fiat.

Alia.

℞ Succi de suffo. id est, panis porcini ℥ vj.

Laudani præparati, ℥ ß.

olei nucis muscatæ ℥ ß.

Fiat mixtura: in his rebus non considerantur gradus vel complexio, sed arcanum considerandum: Nam illa pellunt. Non hic iuuant diarrhodon Abbatis, diacatholicum. Abstineat à purgatiuis: potest purgare, sed non cogitet, quòd per illud velit curare morbum.

CAP. III.

De Febribus stomachi.

Febres stomachi.

DE febribus tartari omnium imprimìs sciendum, nouisse nos, alias esse quotidianas, tertianas, quartanas, &c. alias itidem locum habere in variis regionibus corporis. Verùm de iis, quæ in stomacho oriuntur, nunc nobis sermo erit habendus. Cæteras enim, vbi digestionem secundam atque tertiam tractabimus. Porrò de febribus Tartari hæc sunt notanda: per oppilationem suam & defectum separationis, putredo occasionem quærit. Hæc generatio infectio est aëris. Aër quia semper mundum se facit, contrarium non patitur. Nunc, si infectum ab ipsâ corpus, tremorem patitur: nam quia aër in se putrefactiones fert, non nisi per motum corporis, quasi terræ, petit egressum facere. Quòd si incipit pro expulsione: iam motus terræ, id est, corporis per artus vsque quò putredo, ad locum (scilicet per egestionem) destinata fuerit, deinceps calor sequitur, qui causam accipit post vires contrarias. Totum enim corpus calet, & locus putredinis dolet tam diu, donec natura ab aëre quietam se ostendit. Omnis ergò tremor â putredine est, & motus ipse per infectionem aëris, scilicet huius elementi. In hac generatione principium omnium febrium, si non in stomacho, tamen alibi similes habent naturas. Quare de temporibus paroxysmi, in quotidianam, triduanam vel quartanam, &c. respice secundam febrium declarationem in tractatu de secundâ digestione, scilicet de doloribus & passionibus hepatis.

Signa febrium harum ex stomacho.

Febrium stomachi signa.

Compressio in stomacho, nausea, vapor fœtidus, debilitas capitis, omniumq; membrorum discoloratio, somnus narcoticus, tremor fortis, & mania post ipsum calorem. Mouetur ex croceis tartaris, & per tartarum frigidum potatum. Cura eius est duplex: Purgatio sine digestione. Deinde pilulæ de laudano administrandæ ante paroxysmum. De quibus purgationibus hoc notandum: Non tantum deorsum, sed etiam sursum debet omne euacuatiuum esse & disponi. Hæ purgationes cum vomitu debent esse Arcanum, non humorales. Est enim Tartarus iste subiectum in Arcanis specificum, sicut sunt centaurea, helleborus, cataputia, preciatus, syler, pulpæ coloquintidæ, & sic de cæteris. Cura.

Descriptio pillularum de Laudano.

Pillulæ de Laudano.

℞ Laudani ʒ ß.

Rutæ

Absinthij an ʒ.

Theriacæ optimæ, quantum satis pro incorporatione. Dosis grana quinque, nec vltra.

Nectar quoque in principiis harum febrium administrandū, cum vino correcto & claro contuso, ad cyathum perfectum.

Capitis Tertij Explicatio.

Febrium tria sunt genera.

Febrium genera tria in stomacho, hepate, & in renibus. Nunc de febribus stomachi. Putredo Tartari sunt fæces Tartari. Nam illa, quæ in Tartarum non transeunt, in fæces abeunt, in quibus prima generatio febrilis, & febrium primum principium. Aër autem corporis est internum elementum & perfectum, hinc infectio eius est à vaporibus de fæcibus ex tartaro generatis. Ista generatio infectio est aëris: ista infectio, causa paroxysmi. Omnis paroxysmus febrium, tremor est, & motus aëris. Motio ista est elementata, sicut in capitulo de motionibus terræ. Mundificatio aëris periodum haber. Periodus ille ex febribus non est, sed de fæcibus sumptus, non secundùm naturam elementi: Nā fæces digestionem periodicam habent, id est digestiua. Hæc in capitulo de fæcibus. Febres ex fęcibus tartari sunt: fæx & tartarus differentiam habent in his, de resolutis non coagulatis. Fæx & tartarus differūt.

Febres stomachi, &c. vt fiant, à qua causa.

Declaratio primi. De resolutionibus tartari hîc non dicitur, sed quod non transit ad coagulationem, de isto hîc dicitur. Et omnes febres ex fæcibus tartari veniunt, id est, ex

isto

isto tartaro, qui non finit se coagulari, fit febris indè aut in stomacho, aut hepate, aut in renibus & non curanda genera, siue sit quartana, quotidiana, &c. Ideò fæces, quæ non veniunt ad virtutem expulsiuam, paroxysmus autem venit ex vapore isto facum, qui se miscet aëri, qui in nobis est. Nam & in nobis 4. elementa. Ergo vbi aër noster sic infectus est, non potest esse mundus: ideò vbi se mundat, facit talem tremorem & tamdiu, vsque dum consumitur vapor: & si aër non est tam fortis, vt possit pellere infectionem, retrolabitur, & in stomacho compressiones suscitat. Vnde est quod dicunt: Non me concutit, sed premit. Quando ergo se vult mundare aër, concutit corpus 3. 5. 10. 12. horis, post tremorem venit calor, quia aër per istam motionem accendit sulphur & salis spiritum, &c. Quod autem tremor venit hodie, non cras, sed perendiè, veteres dixerunt, quòd phlegma, cholera, melancholia conueniunt in tempore, & faciunt tremorem, nihil est &c. Hoc certum, quòd febres veniunt ex putrefactione, sed humores non putrefiunt in vllo morbo, nisi in lepra: Sed putrefactio est ex fæcibus, fæces sunt in digestionibus, stomacho, hepate & renibus: in stomacho minimus calor, in epate maior, in renibus maximus. Quare autem tremefacit hodiè non item cras, & suum periodum habet, quę causa? Quia fæces quoque digerũt, sicut stomachus aut hepar digerit. Ideò quando fæces incipiunt feruere, tunc vapor ascendit & inficit aërem: indè tremor: nam & in fæcibus vis digestiua. Si sũt fæces ex Mercurio, est digestio fæcum in die. Si ex salibus post diẽ alterum: Si ex sulphure, post diem tertium est digestio: & indè est paroxysmus. Ideò nihil est, quod ibi causantur sanguinem, & putant phlebotomia curari: item quod dant frigida, vt melonem, &c. & volunt calorem infrigidare, nihil est. Nam adest quidẽ calor, sed hoc ex fæcibus. Fæces quæ veniunt ex Mercurialibus, habent suum paroxysmum quotidianum. Nam indies habent digestionem. Nulla enim arbor vel res est, quæ in anno suam excretionẽ semel non habeat. Sic & fæces suas digestiones. Interdum paroxysmus errat, & hoc fit quod digestio errat.

Et sciat Medicus, non esse febres ex humoribus, & debere purgari: Humores non purgantur, & quilibet humor manet in corpore, in suo loco, & non pellitur, sed fæces peccant. Tremor est velut terræmotus, & non potest fieri sine aëre. Et quia aër non potest statim penetrare poros, indè tremor. Nihil est, quod dicunt, Melancholiam & phlegma inuicem pugnare. Et pulchra physica, quæ ad manticã affigenda esset. Ita in peste aër externus non inficit, etiam si sit in loco, vbi quis peste moritur. Verum est, ille aër, qui ex patiente it, scilicet mortuo, inficit meum aërem in me. Nam quando quis moritur, primò elementa abscedunt ab ipso: & iste aër quærit exitum, inde vlcera, &c. Boni vapores ex iuniperis non valẽt in peste, quia natura attrahit bonum aërem, qui sibi placet, & simul etiam malum, &c. De febribus, si est in stomacho, possum dicere, tertiana aut quotidiana stomachi, quotidiana hepatis, quotidiana renum. Febris erratica inde, quòd sæpè fæces Mercurii, Sulphuris, Salis commiscentur. Indè variæ digestiones & varij paroxysmi. Putrefactio tartari non est febris, sed quando transit ad digestionem, tum febris. Nam ex digestione fit vapor, & indè aër inficitur. Fęces ex Mercurio digestionem faciunt in 24. horis, ex sulphure ter in horis totidem.

Signa febrium &c.) Primò scire debet Medicus, an febris sit in stomacho, epate, renibus, & ista discuntur per signa. Ex stomacho est, quando febres habent, & non magnam admodum sitim & licèt quidem calor inualescat, tamen non bibunt multùm &c. Sed in hepate ardor magnus est, quia sanguini propinquus est, multùm bibunt, &c.

Compressio stomachi) Si ignaui sunt & rerum omnium pertæsi, laxè incedunt, vix pedes tollere possunt, aut os aperire, adeò pigri grauatique sunt: Signum est in stomacho esse. Nam in hepate & renibus sunt agiles. Item quando dicunt, saporem se sentire, quasi dura oua edissent, signum est stomachi: vomitus, nausea, sunt communia signa stomachi epatis, renum. Sed etiam sciendum, an sit salis, Mercurij vel sulphuris, vel salis proprij. Si vinum fastidiunt, & ipsum bibere non possunt; ex Mercurialibus est. Ex sulphure, quando vomunt nec quicquam redditur aliud, quam quod ederunt. Qui ex proprio sale, non vomunt, sed tentantur o[illegible]

CVRA.) Ipsi ponunt, quod debemus digerere, obsecro quid volumus in febribus digerere? cum sit putrefactio. Putrefactio autem digesta est, materia priùs digesta est, quia omnis putrefactio est digesta: sed ad purgationem accelerandum. Quando volumus purgare febres, transeundum ad Arcana: & rustici in illis meliùs sciunt purgare febres, quam Doctores. Et centaurea est, quę purgat febres, quia solum putrefactiones purgat. Sic Cataputia, Helleborus, Præciatus, illa purgant febres. Stulta sunt illa, Alephanginarum, Arabicarum, &c. Et si sanantur, natura per se puttedinem expulit. Post purgationem confortatio danda. In febribus stomachi nullus perfectè curatur, nisi sursum per vomitum: quia per secessum illa materia ire non vult: humores non purgantur. Quando aër infectus, & etiam putrefactiones pulsæ sunt, sicut etiam aër purgari debet, vt habes descriptionem in libello. Nectar quoque, quod fit ex correcto & claro vino. Correctum est ex vino rubro, vel nigerrimo, quod congelatur. Clarum ex albo est. Etiam in febribus adhibentur Scarificationes in spinâ dorsi, & minutio saluatellæ: non reprobo: quia vbi sic sanguis per motionem accenditur, vt aperiatur, benè fit: sed quòd cura sit, non est verum. Etiã signa febrium sunt rigores, vt inhorrescant veluti horror peruadit illum, qui acicula compũgitur. Et hoc signum est, quòd vult diu durare febris. Item aliquibus signum, quando quis pandiculatur. Tunc est signum febris futuræ.

Tremor feb. vnde.

Calor febr. vt fiat.

Humores paroxysmorũ nõ sunt caussa.

Paroxismorum quę causa.

Humor nullus putrescit in corpore aut purgatur.

Tremor est similis motui terrę.

Fumus et iunipero in peste inutilis

Febr. erraticarũ quæ causa.

Febris quid.

Signa febris stomachi.

Signa causarũ febr.

Putrefactio omnis est digesta.

Arcanis febres purgãdę.

Arcana febrium quę sint.

CAPVT IV.

De Lapillo intestinorum.

TArtarina vero coagulata apud intestina, descendunt ab excrementis: sed quę operationes in his se ostendunt, ab his dolor ducit originem, de quibus

 contrarieta-

contrarietatibus, torsiones & tormina in naturalia crescentem flatum accipiũt, & talium est rei quoque oppilatio, quæ constipatio olim dicebatur, siue per vsneam huius intestini, siue per grandinẽ, siue lapillum, & hoc iuxta quantitatem collecti. Morbus iste Tartareus intestinorum, non tantùm suo membro, sed tanquam egestu repercussiuum, & in stomacho nocumentum facit, orificioq; & confiniis suis. Nam constipatio est è lapillis aut generibus suis, quæ facta est ex egressu, prohibet salem; Prohibitio autem egressus nauseam facit ex repercussiuo, hoc in principiis clausuræ, & instrumentorum suorum. Quare in hac parte notandum de stomachi propriis doloribus, ne dolor stomachi accidentalis, iudicio imperito propriùs stomachi esse iudicetur, sed locus causæ præstetur, scilicet intestinis. Signa sunt: Torsiones in ventre absque contracturâ, & tormina prætereuntia, non fixa, constipatio excrementorum, aqua fellea per os, vel lucida pura aliquoties, sentiuntq; durities apud intestina, nodos, & quasi ficus, ventositates, & similitudines nouorum viuentium quasi vermium, & saccos repletos, vel simile, tumorem asclytum ac tympanitum facit, & omnes illius dolores mouentur, à vino acuto, à leguminibus, à frigore externo, & per se indies cum quotidianis suis passionibus. Cura est duplex: Resolutionis, & carminatiua. Resolutiua cura perfecta est: carminatiua in accidentalibus valet. Carminatiua fit per diacyminum: Resolutiua, altera hyemalis, cuius formula sic se habet:

℞ *aquæ de fæcibus vini* ℥ *vij.*
Tartari communis ℥ *vj.*
Mumiæ ℥ *ß.*
Mellis despumati & colati, quantum sufficit.

Fiat mixtura in forma electuarij. Dosis est à ʒ. iij. vsque ad vij.

Altera æstiualis, quæ recipit:

Masticis, Been albi, Pezuar an. ℥ *ß.*
Seminum Anethi, Carui, Amomi, an. ℥ j.
Succi Limonum, quantum satis erit pro incorporatione, formentur boli Dosis ʒ. *dimidia*

Vsus quotidianus succorum ex limonibus, aut arcanis impedit generationẽ huiusmodi Tartari in intestinis, & generatum resoluit: debent tamen reduci ad quartum gradum Spagyrorum.

Capitis Quarti Explicatio.

Tartarina sunt ista; quæ descendunt ex stomacho, ex spiritu coagulato cum corpore sicco: corpus siccum est corpus de humido coagulato, vel sicco resoluto. Flatus corporis est flatus generatus ex frigore periodico. Frigus periodicum est, quod temporale, siue æstiuale est, aut hyemale: & cura eius periodica, sicut in capitulo de tempore periodico. Regressus autem est morbi constrictio contra emunctorium, ad primum principium faciens regressum. *Tartarina quæ.* *Frigus periodicũ quid.*

Corpus sicum facit duos morbos. Humidum coagulatum est lapillus in intestinis, de quo præsens caput tractat. Siccum resolutum colicam seu contracturam facit, & hoc caput pertinet ad Tartarum in stomacho: Sed si stomachus ex Tartaro non corrumpitur, quòd stomacho nihil adhæret, sed separat rectè purum ab impuro, & fertur ad intestina: In intestinis illis intra stomachum, & rectum intestinum, id est, longaon adhærescit. Ideo hic tractamus de Tartaro ex sicco coagulato: Itaq; in intestinis, vt in stomacho, postquam primò stomachus separauit, & mittit ad intestina: ipsa intestina intra stomachum quoque & longaon, quoque separant ad secessum, & vim habent separationis: non quòd separant purum ab impuro, quia omnia in intestinis sunt impura, sed separant materiam à stercoribus: stercora ad longaon mittunt: de alio nutrimentum suum habent: nam proprium nutrimentum habent intestina. Nam reliqua membra omnia per totum corpus ab hepate sumunt nutrimentum: Solùm intestina indè non accipiunt nutrimentum. Ideò quia à nullo membro possunt habere, neque ab hepate vel renibus, vt in anatomiâ est videre: ideò oportet, vt stomachus cum impuro separato quoque intestinis suum nutrimentum mittat. Sicut à puro reliqua mẽbra nutriuntur, intestina ab impuro: scilicet, ex stercore succum sibi accommodum attrahunt, vnde adipem aut pinguedinem, quæ ab intestinis deraditur aut aufertur, etiam in pecudibus, & bonum attrahunt: item solùm separãt intestina, non fit digestio. Postea cùm illud egressum fuerit, quod intestinis bonum est, quod nutrimentum eorum est, tum reliquum est stercus: sicut vinum, cùm euaporat, statim est acetum, & natura non curat, sed vadit per egressum. Ideò vbi à stercore non benè separant suum nutrimentum, fiunt ægritudines, & si nimium attrahunt, quoque morbi inde fiunt. Ergo lapilli inde fiunt: vbi ex stomacho sulphur, id est, stercus expellitur: si in eo est salis vis, tunc lapides generat, & inde fit constipatio, vt cacare non possint, velut Princeps in Landeshut, sic habuit in intestinis lapidem, &c. vt materia neque sursum, neque deorsum ire posset. Et lapis iste scindi omninò poterat. Dicebant ex auro comesto esse: sed nihil est: quia nullum metallum adhæret, non vadit ad substantiam, aut digeritur, præter ferrum, quod cum bibitur, limaturæ, (scilicet ferri,) illæ bibitæ coagulantur, & faciunt dolores intestinorum, &c. *Corpus siccum duos morbos facit.* *Intestina nutrimentum propriũ habent.* *Lapides in intestinis qui fiãt. Princeps Landeshut / lapide in testinorum laborauit.*

Ideò, quando in intestinis fit lapis, non fit ex iusculis aut carne, aut aliis cibis, sed debet singulare quiddam esse, scilicet, si quis multùm *Lapides intestinorum, vnde fiant.*

vtatur

vratur medicinis: vt est aurum potabile, Luna soluta, limatura Martis, dulcedo Saturni, extractio cupri, Iupiter calcinatus: sic chimolea, marcasita, asphaltum, antimonium, &c. Illa si dantur in medicinis, coagulantur in intestinis: Nam non manent in stomacho, neque ad hepar transire possunt, ideò ad intestina vadunt. Nullum Metallum vsurpari debet, nisi fiat medicina, & præparetur, item perlæ resolutæ, hyacinthus, saphyrus, &c. Non satis est, quòd sol-uantur in aquam, quia ad primam materiam transire, id est, regredi possunt, ideò vsurpanda non sunt. Ideò male omnia scripsit Vlstadius. Et vbi ergo generatio lapidis incipit. Primò flatus, & ventus venit, & ille ventus tempus suum habet, & si nascitur in æstate, habet suam curam: si in hyeme, suam curam: vt si quis in autumno plùs sentiat flatus & torsiones, illi certò habent generationem lapidis, & curari debent per medicinam autumnalem vel hyemalem: & si in vere, per medicinam æstiualem.

Vlstadius notatur.

Porrò & aliæ ægritudines indè fiunt, ex lapillo scilicet, quod intestina constipat, & fit quòd stercus rursus ascendit in stomachum: indè fœtor oris & stercus per os egreditur, quod signũ mortis certissimè est, quia lapis constipauit. Sæpe fit, quod per purgationem violentam materia pellitur, sed aquosa, serosa, & tenuis, ideò penetrare potest: & hoc signum Tartari, sed materia, stercus non transit. Ideò signum fit lapilli generari, quando cum purgatione solùm aqua transit, quia propter lapillum non potest materia stercoris transire. Item, qui colicam ventris habent, & lauant, & per balneum non contrahuntur, aut resoluuntur, signum est lapilli in intestinis.

Lapis intestinorum curatur secundum tempora anni.

Signa lapidis generati in intestinis.

Tormina) scilicet, cum dolore dorsi, signum lapidis, & si inungatur cum oleo oliuæ, vel chamomillino, si transeunt tormina, & tamen dolor dorsi manet, est signum lapidis. Item cõstipatio, quòd in octo diebus vnam habent sedem, quòd interdum rectam sedem habent, postea in tribus diebus non: & omnes qui ita constipati sunt, & conqueruntur, quod non possunt sedes habere, signum est lapidis Tartari. Et non est, quod dicas, stomachum non posse digerere, & esse frigidum: nihil est, sed lapis est. Item aqua fellea, quando cum egestione id est, quando cacas, & per superiora erumpit aqua tenuis, signum est lapidis, & quod proximè apud stomachum locum habet, & est collectus.

Durities & nodos.) Si durum quid in lateribus sentiatur, vel quando quis tangit in ventre, quasi Apostema attingeret, aut glandem, in intestinis est, & nodulos ceu ficus, hoc est lapidis signum. Et non est quod dicas, Splenem esse obduratum. Item, si rosio est in lateribus, vt à vermibus, signum est non lapilli, sed grandinis. In istâ rosione dant serij hii semen, & malum est medicamentum, quia sæpè ille puluis generat vermes.

Et mouentur.) Si rugitus fiunt, signum est Tartari vel lapidis: quando bibunt vinum acutum, id emouet lapillum: item legumina faciunt vẽtositates, quia exire non possunt, propter lapillum: indè faciunt tormina. Et quando dicunt languidi, sentire se ventositates supernè in ventre, est ex lapide. Cura carminatiua est per diacyminum: per clysterem non debet fieri, sed carminatiua cura non tollit, nisi accidentalia, scilicet torsiones ventris, rugitus & ventositates.

Cura carminatiua quid faciat.

Aqua ex fæcibus vini &c.) scilicet, quòd fæces, quæ ab exusto vino relinquuntur, illæ fæces debent in ignem conijci: tunc fiunt cinis albus, & quod non euaporat, non fumigat: ille cinis vbi ponitur ad humidum rursus trãsit in aquam. Non est cura melior in intestinis contra lapidẽ, & omnes eius generationes, quam succus de limonibus, & tunc potissimum, quando ad quartum gradum Spagyricum reducitur. Similiter & succus de Aurantiis, nisi quòd potest reduci ad quartum gradum spagyrorum, & omnia remedia, quæ Auicenna posuit in curâ morborum, ex intestinis nihil sunt nisi carminatiua: sed dixi duplicem curam esse.

Succus Limoniorum optimus contra lapidem intestinorum.

CAP. V.

De Colicâ, Iliacâ, & Contracturis.

COlicæ vel Iliacæ species, morbus est intestinalis, sumens initium suum à Tartaro resoluto, pontico, & pontagio, habet locum per vniuersam regionem intestinorum. Ponticum autem Pontagiúmque centrum morbi ocupat, & non distantiam uniuersi intestini. Est enim centrum morbi paruum in pede, sed ex naturâ sensitiuâ cunctum circulum assumit cum dolore. Igitur non materiæ resolutæ, sed loci sensibilitati vitium attribuitur. Materia verò ex Tartaro acuto est, dissoluto apud intestina ex pontico sale exorta, contrahit per stypticitatem innatam, torquet ex ponticis zinziberatis. Ex his verò duobus assignatis, Colicâ & Iliacâ secundùm locum, diuisim recipiunt causam suam, scilicet, per stypticum & ponticum. Quòd si generatum fuerit hoc paruum resolutum, in colicam abit, vel iliacam, grandissimis torsionibus, & constipationibus: Nam illud ex eâ ratione, de Naturâ stypticâ, quæ claudit monoculum & intestina, stercoraq; in aërem vertit, & intestina lædit vagando: & si iam morbi Tartarus ille resolutus, consumptus non fuerit, nec expulsus, quia in ponticis & pontagiis non est vis ipsâ expulsiua: neque in stypticis, sed potiùs eam corrumpunt, destruúntque excrementi egressum: vnde pòst ista, si morbus fuerit extensus ad membra per regressum repercussiuum hinc indè in loco suo, nunc aër de stercore trium primarum sumit generationem: aër ille prorsus nihil nisi aër acetosus, perambulans vltra intestinorum loca, videlicet in stomachum à stomacho, in fel, in hepar, dein per venas: à venis ad carnes externas, ab his ad ligamenta, in quibus contractionem facit, sicut

Colica quid, & quæ eius sedes.

Pontagia expulsioni aduersantur.

sicut stypticum acetosum & pontagiosum. Nam contractura nihil aliud est, nisi infectio membri ab aëre stercoreo intestini, de Tartaro resoluto producta: Nam aër ille penetrabilis est, subtilissimus, relinquit vitium post se acetosum & stypticum, à quibus contractio carnísque consumptio exortæ. Et omnis dolor morbi huius nihil nisi Tartarus resolutus, conuersus in aërem, cum substantiâ & corpore transmutatus in ventum, vt de sulphure exemplum habetur. Signa: Torsiones in ventre, cum constipatione, dolores spinæ, & compressio Thoracis, vomitus felleus, amarus, nausea in comedendo, vox exigua prauissima, membra quasi mortua, insensibilia, & motiuâ virtute punctiones per membra vagantes: Mouentur à stypticis & ponticis, siue cibariis, potibúsque, siue ex balneis, siue ex retentione excrementorum, vel huiusmodi aliis.

Contractura quid. Signa colicæ.

CAPVT SEXTVM.

De curâ Contracturæ.

(Arcana huius curæ sunt in pinguedinibus, & oleis, & axungiis, sine additione aquarum: oleum datur statim venenatis: si comederit, bibat illud: si vulnus adhibeatur butyrum, vel oleum: Pinguedines verò debent respondere mumiæ, olea maiora prosunt, alia non.

QVod dixi de contracturâ, maximũ esse in curâ considerandum de medicinâ contra stypticum & pontagiosum vel ponticum, & illud quod in his duabus speciebus acetosis existit. Quæ verò illa sint contra naturam stypticam, & pontagiosam, de pinguedinibus sunt ex Arcanis: Nam (etsi non omnes pinguedines in contracturâ cum suo temperamento absque dubio saluberrimæ habétur. Licet autem in medicinâ plura sint aduertenda, de generibus Remediorum: attamen in verâ medicinâ, vnum est cõsiderandum, quod est in hoc morbo potentissimum, vt taxus; prodest & vulpes. Sed quid nobis de particularibus? Vnum hoc est & potentissimum de Galbaneto, & aliud de serpentinâ, pro exterioribus. Pro interioribus nihil existit violentius, quàm Iuniperata & Oliueta. Adhuc vnum, quod est efficacissimum, sit tamẽ apud vos sine admiratione, scilicet liquor auri, & liquor mumiæ: nihil nos scribimus de clysteriis. Vilissimum apud nos medicamen, & absurdissimum, & turpissimum. Nihil etiam de laxatiuis ponimus: quia laxatiua consumunt membra, deoppilant, & hoc malè, augent secundùm corpus in contracturâ generatum: sed ea quę diximus, de sublimibus diximus, & ex Arcanis vtilissimis elegimus. Nihil apud arcana & spagyros altius, laudabiliúsue liquoribus, videlicet de mumiâ & de auro, atque de serpentinâ Bemontis. Iassa verò licèt magnis virtutibus existat, sed tamen minimum gradum attingit. Illud apud nos constantissimum est: pinguia Arcana ad intra & ad extra applicare. Namque contractura in intestinis ab intra & extra deliberationem cupit. Quicquid apud externos externa petit, nisi de exemptis, scilicet auri liquoribus, in quibus contracturæ tota vis & cura miraculosa existit, magistraliter, & laudabiliter eximiè laborat. Cætera extra has artes nihil nisi Empirica infatuata, absque perito medico applicantur. Nam ne cures, cuius sortis sint consilia & adiuuamina; crede in Essatos & Arcana, non in quemuis scribentem garrulum, suam tractantem arrogantiam ex antiquis sumptam.

Contractura quid. Contracturæ remedia sunt. 1. Taxus & vulpes. 2. Galbanetum. 3. Serpẽtina. 4. Iuniperata. oliueta. 5. Liquor auri, mumiæ. Clysteres medicamen turpissimũ, vilissimum. Laxatiua destruũt. Iassa. &c. Contractura cura, pinguia arcana.

Sequitur vnguentum penetrans ligamenta.

Vnguentum ad contracturam.

℞. *Pinguedinis taxi, vulpis, abiectis fibris, an.* ℔ ʃ.
Olei de mastice ℥ *iiij.*
De spicâ ℥ *j.*
Aceti ℥ *iij.* Fiat vnguentum cum dissolutione.

Galbaneti desciptio.

Galbaneti descriptio.

℞. *Olei oliuarum* ℔ *j. ol. laurini* ℥ *iij.*
Resinæ de Botin. ℔ *iiij* Fiat destillatio, per alembicum:

Deinde recipe huius Galbaneti ℔ ij. quas iterum destilla per alembicum in modum balsami.

Aliud de Serpentina.

Ad contracturã Balsamus ex serpentina.

℞. *Serpentinæ Bimontis* ℔ *iij.*
Olei oliuæ ℔ *vij.*
Ol. de papauere, ℥ *iiij.*
Ol. de spicâ, ℥ ʃ. Reduc in Balsamum.

Diaiassa egregiè valens in contracturis procedentibus ex irâ, serpentis instar.

Diaiassa descipt.

℞. *Iassæ* ℔ *j.*
Olei de botin. ℔ *ij.*
Masticis ℥ ʃ.
Gummi hederæ ℥ *j.*
Gummi helenii ℥ *iiij.* ʃ. Reduc ad Balsamum.

Capitis V. & VI. Interpretatio.

POntagium res est mixta, scilicet pontici cum amaro, vel stypticum & ponticum, sicut in aceto, in acatiis & similibus: Nunc de ex Tartaro resoluto morbis: & vnus idémque morbus est colica & iliaca & si ipsi diuiserunt: idem morbus est, & consistit intra stomachum &

Pontagiũ quid.

& monoculon, & in curâ vnus idemque processus est. Ipsi dicunt, colicam esse ex cholera, & quòd vrat & pungat, sed nihil est. Nam etiã si cholera veniat ad intestina, tamen cum stercore exit: Sed potiùs non est colica aliud, cùm pendet in intestinis, nisi Tartarus resolutus: ille facit tales dolores. Si in superiori parte, Iliacam: Si infra, Colicam; sed idem est principiũ.

Colica & Iliaca morbus vnus. Colicæ quid, quid nó. Hic morbus colica, est morbus contracturæ: Colica & Iliaca non sunt propriè morbi, sed solum principia contracturæ: Ideò capitulum est de contracturâ, non de colicâ, vel Iliacâ, vt ipsi distinxerunt. Hic morbus ideò contracturæ dicitur, quia finiri solet cum contracturâ. Sicut principia lepræ, etiam lepram dicimus, id est, non appellamus proprio nomine: &

Morbi vnde denominãdi sint. Colica laxatiuis non curatur. principia febrium, febres: quia quo finitur & clauditur res, morbus eo debet nomine appellari. Et etiam si hîc sum contra Auctores, non refert, quia eorum Recepta in Colicâ & Iliacâ eorum errorem ostendunt. Nisi si curam eorũ contracturæ accipias, tum colicam etiam curabis. Laxatiuis non abiges colicam, nisi Tartarus sit tam facilis resolutionis, vt per se abeat: Ideò Tartarus est acutus, & qui colicam facit. Itaque cùm contractura sit verus morbus, vt in contracturâ procedere debes.

Ideò punctiones, quæ sentiuntur, non sunt morbus, sed signa & principium contractionis, Nam etiam si foris membra non sunt contracta, tamen intestina contracta sunt: & tum maximè, cùm clamant ac vociferantur, non est, nisi quia intestina contractionem patiuntur. Ille morbus solùm est in intestinis, id est, incipit in intestinis, etiam si nondum venit ad externa. Ideò

Colicæ sedes & modus. prima contractura, id est, colica est in intestinis, & curatur, si vis pontica & styptica Tartari tollatur. Colica seu Iliaca dici debet prima

Colicæ causa vnica gutta. contractura: in contracturis, vel in colicâ in intestinis est in paruo loco, & hoc est centrum; vbi autem guttula adhærescat, illius guttæ locum non scimus, sed nunc supra, nunc infra est in intestinis: Et quò cadit, facit dolores, & tamen ab illo exili loco, id est, quandocunque Tartarus resolutus pisi mole adhæret intestinis, tunc intestina sunt tam sensitiua, vt hoc sentiatur: si in paruo loco afficiuntur, tunc vbique sentiuntur: & quidem per totum ventrem, quem totum commouet: & quid ego propter exilem guttulam clysteria infunderem? quid iuuaret? Fortasse non attingeret. Sed interdum clyster dolorem sedat, scilicet suâ vnctuositate. Sed tamen morbum non tollit: Ideò guttula illa à medico debet considerari, vt vis styptica ponticaque eius tollatur. Ideò medicus propter guttam illam, non debet ideò totùm corpus, stomachum & omnia mouere & purgare, sed potiùs morbum istum. Quid enim hæc gutta ad stomachum aut epar? In contracturâ hæc sum-

Colicæ dolor à pontagio: contractio à styptico. ma est: ille Tartarus, qui adhæret intestinis, in illo stipticitas est, acetositas, & vis pontica: vbi adhæret, ibi totum ventrem corrumpit. Et quemadmodum Tetanus, qui membra attrahit: sicut spasmus, qui membra tendit: ita est Tartarus iste, id est, hoc stypticum quod est in illo Tartaro, cogit & contrahit, ceu pruna os: & pontica vis, quæ est in illo Tartaro dolorem facit. Vrit ita, quòd indè dolor, propter ponticam vim: Contractio verò propter stypticam vim. Nam pontica vis dolorem, styptica verò contractionem intestinorum facit: vndè etiam vnus dolor est. Inde igitur morbus potest dici colica, propter locum, qui in colo est, quod velut hospitium existit: alioqui non est, nisi contractura: postquam contractio venit, tunc dolet, pungit, contrahit, & non finit stercora exire, interdum ea repercutit, & cum illa stercora exire non possunt, delitescunt hîc & consumuntur, & mutantur in aërem: id est, stercus exire non valens, transmutatur in aliud corpus, mutat corpus in aërem, sicut qui sedes supprimunt, multas habent ventositates, & post ventositates sequitur constipatio: Ergò nunc, quum copus stercoris mutatum est in aërem, quomodo per laxatiua aërem purgabo? Ideò laxatiua & coloquinthida, non purgabunt hoc, quia non est ampliùs stercus. Stercus in colicâ retentũ fit ventus. Laxatiua cur in colica non conueniant.

Igitur iste aër, qui ex constipatione stercoris causatur, non transit per purgationes, sed alia considerare oportet. Præterea stercus non exit, nisi per virtutem expulsiuam, sicut & vrina per se non exit, sed per virtutem expulsiuam. Si stercus illam non habet, non egreditur: sed vbi stypticum est & pontagiosum, ibi non est vis expulsiua: ideò pontagiosum tollendum est. Tunc per se stercora exeunt, quia expulsiua vis redit, quod vnum & potissimum, & in colicâ, vt per se stercora vadant. Stercus ergo, quod transire non potest, propter stipticitatem, cùm sic in intestinis est, & mutat se in aliud corpus, in aërem, & tum Tartarus ponticus contagiosus ascendit, & miscetur illis, & separat se ab intestinis, & transit ad aërem stercoris id est, secundùm corpus stercoris, id est, cum sic intestina emolliuntur & incalescunt, vt per Balnea, tunc aperiuntur intestina & meatus. Nam per balnea intestina & pori deoppilantur, tunc ille aër transit ad stomachum, & inde ad hepar, & posteà extendit se ad omnia membra: ille aër & ventus vadit ad omnes poros corporis, & facit contracturam membrorum. Primò in stomachum vadit ille aër, mutatus scilicet ex corpore stercorum, vocem facit exilem tenuemq; constipatque eam, pòst ad alia membra & ad carnem transit, & caro laxa fit, & spongiosa, & postea apprehendit ligamenta. Cùm ad ligamenta venit, acetosum & ponticum: quia priùs in primo corpore, id est, dum vt Tartarus intestinis adhærebat, fuit stipticitas, ponticitas, & pontagiosum: sic & in secundo corpore, id est, in aëre, & tunc fit contractura, tunc resoluuntur: & quid posteà prodest purgare & laxare? Et post ligamenta transit, & penetrat ossa in medullam, ibi punctiones instant. Ita ergò vbi Tartarus adhætescit, colica inducitur, & contractio intestinorum: postea vbi se resoluit, tunc fit aër, & hoc maxime per balnea, quæ resoluunt omnes poros per totum corpus, & vbi colica est, id est, contractura interna, tunc aër foras egreditur ad alia membra, vt ligamenta, & externam facit contracturam, Sic & ira in colica prohibita est, quia ira deoppilat, sicut balneum: neque adhuc probatum est, quòd ira veniat ex felle, &c. Sed dico iam: quod ex irâ deoppilantur pori, vt per balnea, & si quis ex irâ contrahitur, oportet vt priùs colica præcedat, Ira in colica cur damnosa.

Ira stomachū propius afficit.

cedat, & antè inhabitet; Nam nullum membrum ita mouetur irâ, vt stomachus, & cogit stomachum, vt expellat aërem istum, de quo dixi in reliqua membra Vnde contractio.

Nota. In Balneis consulendis obseruandum, si homines catarrhosi sint, ne consulas, quia poros omnes aperit: Sed si quid foris aperiendum, vt extrahat ex cute, &c. tunc consule. Quidam solum in manibus contrahuntur, & hoc ideò, quia sæpè oppilationes in ligamentis subsistunt ex Tartaro, vel aliâ causâ: & quòd ira non potest aperire, vel soluere balneum, tū illud membrum non contrahitur. Nota. Sanguis accenditur per aërem, de quo supra. Ligamenta, caro, &c. dulcia sunt. Si aciditas inuadit, tunc corrumpuntur, id est, liquor in ligamentis dulcis est: itaque per ponticum & acetosum corrumpitur, nec ea ferre potest. Ligamenta habent dulcedinem, & quamdiu seruant, benè habent: sed quando corrumpuntur, & accedit acetositas, actum est: tunc non mouentur, contrahuntur, nec membra amplius sustineri queunt. Cura ergò est, vt acetositas pellatur, & dulcedo prædominetur in ligamētis: nō est quòd purges: namq; sapores mēbrorū obseruandi sunt: sic sanguis salsus vel amarus esse vult: caro, ligamenta, splen, dulcia, &c. Quodlibet membrū in suo esse seruari debet, & non vult suum saporem corrumpi: si fit, deficit.

Ligamēta & caro dulcia acidis offendūtur.

Sanguis est vel salsus vel amarus.

Signa:) sæpe torsiones in ventre fiunt, cum sedibus, & quando sedem habent, scilicet post torsiones, tunc abeunt torsiones: hoc non est colica: Sed quando torsiones sunt cum constipatione, tunc signum est principii colicæ: & si dorsi dolores, quia compatiuntur, id est, illa membra confinia sunt. Et compressio thoracis, quòd scilicet colica fortis est, & sursum fertur ad stomachum, & vomitus felleus, quia vbi abundat stomachus, (quod *in stomachum incurrat aër*) mittit stomachus ad fel, & fel non potest pati, vt sapor suus corrumpatur. ideò expellit, & fit vomittus: & quando valdè frequenter vomuit, signum est perfectæ colicæ Item amaritudo oris inde. &c. item nausea comedendi, hoc non est ex debilitate stomachi, vt communiter dicunt, vt ipsi putant, & non opus est cōfortatione stomachi: sed materia peccans, scilicet ex isto Tartaro tollatur. Item vox parua indè, & quando organa vocis corrumpuntur, tunc signum est, quòd vult in membra diuertere, quia aër inclusus qui adest intumescit, & oppilat meatus, & perfluit organa vocis, meatus maiores: quia organa vocis triplicia sunt, & ille aër maximè oppilat, coarctat, non resoluit, quia ligamenta non adsunt. Vel dicere potes, quòd contrahit, sicut intestina contrahit: & non refragor, & signum est, quando brachia non mouent. Deoppilant ergò & resoluunt balneum & ira, & tertium est per purgationes, quod scilicet faciunt materiam redire in stomachum.

Vomitus vnde à lapide vesicæ.

Capitis Sexti Explicatio, de Curâ.

VT heri dixi, curam esse vt tollatur stypticum & acetosum, & ponticum, tunc contractura Iliaca & colica tollitur: clysteria laxatiua nihil hic faciunt: sed specialia arcana curant colicam. Frigidum aut calidum, vel complexio non curat: sed arcana in colicâ, vel contractura latent in pinguedinibus & oleis: per ea curantur contractura, & species eius: reliqua vt artemisia, pulegium, absynthium, coquuntur & applicantur, imponuntur ventri, & dolorem tollunt, sed morbum non tollunt: Sed illum tollere, medicina est. Tria enim sunt quæ faciunt morbum stypticum pontagiosum, vel ponticum, vel acetosum: Ideò illis oportet occurrere. Tartarus est causa morbi prima, resolutus scilicet, sed nihil est quod compescere possit Tartarum, præter pinguedines & olea: sicut venena bibita, & bibitum oleum post venenum haustum suffocat & strangulat venenum; sicut ab extra corrosiuum, quando applicatur venenatum, vt arsenicum &c. Etsi nimiū facere velit; nihil melius, quàm in vulnus infundere oleum, tunc suffocatur, vel butirum, & quicquid pingue est: sed hoc Barbitonsores ignorant: ideò sæpe homines occidunt corrosiuis talibus. Sic quoque illa styptica pontagiosa ex Tartaro veniunt, & Tartarus comprimi non potest, nisi per oleum. Nam vbi oleum in intestina venit, tartarus se inserit, & abit oleum, & morbus compescitur. Sed non omnia olea prosunt ad hoc, vt de paruis seminibus vt oleum papaueris. &c. non facit, sed de maioribus, vt de lauro. Multum habent de aquositate olea de paruis seminibus: sed vt oleum non assumit aquam, id est, non commiscet se illi, sed supernatat, ita Tartarus resolutus non est, nisi quædam oleitas, & vbi aqua est, non immiscet se, &c. Sic etiam pinguedines, vbi veniunt ad intestina, attrahunt ad se Tartarum resolutum, & commiscentur, qui etiam non est, nisi oleitas acida: ideò misceri debent: Sed hoc fieri oportet, sine aquâ, quia oleum, vt videmus, non miscet se aquæ. Quum igitur sic miscetur, facit sedem aut vomitum: Si vomitus, tunc Tartarus altè iacuit. Hoc dictum de primo morbo, id est, de colicâ, seu prima generatione Tartari. In secundâ contractura, seu generatione, quando aër dispersus est, & quando aër est quoque vnctuosus, ideò etiam pinguedines & olea vsurpanda, vt aer commisceatur, & reuertatur & redigatur in oleitatem. Indè fit, quòd, qui obesi sunt, non contrahuntur, quia pinguedo illa non sinit vt contrahantur, nisi vinum sit tam plenum, vt in Etschlandia Vuæ, Traminer Germanicè dictæ. Ideò quando est in secundo corpore, id est, reductum in aerem, tunc vsurpandæ pinguedines & olea, vt aer acetosus in illis stranguletur. Nam ille aër acetosus illi se conserit. Pinguedo Taxi & vulpis bona medicamina: Nam Taxus in se habet pinguedinem, quæ non nihil respondet cum nostra humana pinguedine, nisi quòd habet nimium de terra, & humana pinguedine crassior est: sed non nocet: ita hæc duo sunt mumia quasi recta. Ideò in Italia pro contractura bibunt pinguedinem taxi, etiamsi ferinum quid resipit. Sic & pinguedo vulpis ab extra applicatur, non ab intrà, quia non bibitur. Et omnia, quæ vulpini coloris sunt, vt sciuri &c. multum de mumia habent: ideò etiam præparatum quoque bonum, sed nihil de istis particularibus, id est, multa alia sunt quibus vtuntur, sed præcipua sunt taxus & vulpes.

Arcana pinguia cura colicæ.

Oleum & butyrum venena suffocant.

Semina minora aquosiora minoribus. Tart. solutus oleitas est.

Pingues cur tardius cōtrahātur.

Oleosa suffocāt. Taxi pinguedo humanę similis.

Itali taxi pinguedinē potant pro contractura.

Sequitur Descriptio.

℞. Pinguedines Taxi.

Vulpis

Vulpis ana ℔ ʃ.
Olei de mastice ℥iiij.
Olei de spica ℥j.

Aceti modici: fiat vnguentum cum dissolutione. Acetositas tamen inuidet neruis: Cur igitur acetum addis? Sed ideo acetum addo hic quòd ducit cætera ad ligamenta: & pinguedo Taxi quoque foris inungitur, & valet ad extenuationem membrorum seu ariduram. Bonũ etiam adeps cati, canisque, rubentis nimirum, & colorem vulpinum referentis. Summa, in contractura omni curandâ ad omnem contractum hominem, non est melior medicina, quam Galbanetum (*Galbanetum est balsamus, qui penetrat venas & ligamenta:*) cuius descriptio sequitur.

Acida neruis noxia.

Galbaneti descript.

℞. *Olei oliuæ* ℔j. *Olei laurini* ℥iij.
Resinæ de Botin. ℔iiij.

Destilla per alembicum; dein recipe huius Galbaneti ℔ ij. Iterum destilla per alembicum in modum balsami. Omitti potest oleum oliuæ: Nam superfluum est. Ille ergò balsamus de galbaneto sine destillatione non potest præparari, quia in Botin est vnctuositas, quæ potissimum ad contracturam pertinet: illa elici non potest, nisi per destillationem: Nam alioqui esca de Botin per se non est, nisi quòd consolidet. Sed quando destillatur, & fit oleum, nihil præstantius in contractura: Oleum quoque laurinum bonum, sed crassum & indigestum, & penetrare non potest, nisi subtilietur, per destillationem fit penetratiuum: Ille Balsamus in membris exterioribus contracturam certè curat, quia aër, qui est in membris, qui est res acetosa, styptica, ponticaque, transit in illam pinguedinem, vel balsamum in illum: quia est tam subtilis ille Balsamus, quòd penetret ad aërem in ligamenta, & posteà incorporet se in illud oleum, & illa acetositas quoque sic tollitur. Aliud medicamen ex serpentina, quod generale nomen apud quosdam est, vt omne, quod vulnera curat, serpentinam vocent. Sed ego voco serpentinam, quod in Bimonte in Italiâ, arduo caule, variatis maculis, vt serpens nascitur: Et non vidi alibi, vbi cresceret. Et in Helvetia nascitur herba, vnicaulis, vno folio, in cuius medio lingua surrigitur. Sed non est serpentina, quæ contracturam curat, &c. Illæ serpentinæ præparatæ, eis nihil præstat omnibus medicinis ad contracturam, & hæc est præparatio.

Balsamus qui contracturam curat.

Serpentina quæ herba.

Descriptio Serpentinæ est tanquam consolidæ.

Serpentinæ descript.

℞. *Serpentinæ Bimontis lib.iij. Olei oliuæ lib.vij.*
Olei de papauere ℥iiij.
De spica ℥ʃ. Reduc in Balsamũ.

Hæc sunt contra contracturam in exterioribus membris, & perfectè curant. Item liquor auri, & liquor mumiæ, efficacissima in contractura. Sixtus Groningensis sic curauit Laudenbergerum, quinquennio ex contractura laborantem. In nouem diebus curauit ex liquoribus auri: Sic liquor mumiæ, scilicet quod mumia transmutata in oleum, est efficacissimum medicamen in contractura. De clysteriis quid dicam? turpissimum medicamen est, Brassica decocta in sero lactis valet mulieribus, quibus mammillæ suppurantur. *Iassa.* sunt flores in pratis, similes flori consolidæ regiæ, lutei, virides, albi, rubicundi &c. sed non sunt aquilegia: & illa Iassa in principio contracturæ est remediũ singulare, & præcipue mulieribus ex ira contractis.

Liquor auri nobilis in contractura. Sixtus Groningensis. Liquor mumiæ.

Iassa quid.

Iassa contra contracturã.

Eius descriptio.

Iassæ compositio

℞. *Iassæ* ℔j. *Olei de Botin.* ℔ij.
Masticis ℥ʃ. *Gummi hederæ* ℥i.
Gummi Eleni ʒiii. & ʃ. *Reduc in Balsamum, id est,* destilla in oleũ.

Diæta in contractura est, quicquid appetunt, vt moderatè vtantur. Nam tempestiuus rerum vsus optimus est.

TRACTATVS II.
DE AEGRITVDINIBVS HEPATIS EX TARTARO.
CAPVT PRIMVM.
De distantiâ Regionis.

Regionis hepatis circumscriptio.

REgiones autem hepatis à meseraicis vsque in principium renum deorsum locum habent: ab vtraque quoque parte, quæ inter intestina & latus locum seruant, distantiam tenent. In his enim regionibus horum morborum origo quærenda: scilicet omnes oppilationes, cum poris carnium, venarum, tum & in aëris chaos. Nam apud nos medicos, hæc sunt discernenda de oppilationibus, quæ de substantiâ, & quæ de aëribus sunt. Oppilatio quippe duplex, vt in capitulo suo de sequentibus, & quæ ægritudines, siue de narcoticis, siue cicatrisantibus, vltra etiam regionem suã, scilicet in gutture, huius de generibus sunt. Portò, & quæ ægritudines discolorationem reddunt, & sanguinem calcetum, ponuntur in hunc Tractatum, & quæ exsiccant, sitim prouocant, punctiones ostendunt, ad hepatis dolores referuntur. Item & omne febrium genus nullius Periodi exceptarum. Quod si in suis interpolatis diebus aufert nauseam sitimque tollit, ex hepate esse hanc febrim generatam. Atque quæ genera hydropisis proueniunt cum siti inextinguibili, locum ibi & originem ducunt, ea præcipuè, quæ sunt stabilia circa regiones exteriores, scilicet hepatis: omnis mors superueniens de causa scissuræ hepatis. Nam mors hepatis prouenit ex acutis. Præterea in sequentibus capitibus aduertendum est, ne quis se seducat ex sententiis, sumptis ex erroribus antiquorum Canonum, quia aliter alii dicunt, alii sic. Alium modum posuêre

sophistæ

Sophistæ : nos autem Tartareum morbum, nam Tartara hæc faciunt. Hoc ex passiuo membro iudicamus. Perscrutati autem sumus ex actiuis, & palàm fecimus hoc his, quibus inest Tartari qualitas acuti : Nam in hepate, sicut in stomacho, & in renibus, ita iudicandum: & quæ membra sequestrationis sunt, & communia digestiua principaliora, non patiuntur, nisi ex Tartaro. Quare in his causis morborum præfatorum, nihil de quatuor humoribus, nihilq; de tribus primis sentiendum est; sed ea prorsus, quę sunt de Tartaro.

Expositio.

Digestiones triplices

TRes digestiones sunt, scilicet in stomacho, in hepate, & in renibus: Absoluimus morbos stomachi: Nunc de regionibus hepatis, qui morbi ibi contineantur.

Hepatis quę regio.

NOTA, hepar non laborat, non fouet morbos: Sed de morbis dicturi sumus, qui in regionibus hepatis dominantur: Ergò distantia illa, quæ est à stomacho ad hepar, ab hepate ad renes, id est, quæ inter stomachum & renes sunt, & ab intestinis ad latus, est regio hepatis, & omnia ad ipsum pertinent, & omnes morbi ad hepar referendi sunt. Item, quæ inter intestina & latus sunt, ad hepar pertinent, seu quæ inter costas & intestina. Hîc hepar suos morbos facit; non hepar quidem, sed ei tantùm attribuuntur. Hepar per se non habet qualitatem, non infrigidat, nec calefacit, id est, non elargitur complexiones & morbos: Ideò sunt omnes isti morbi attributi hepati ex Tartaro. Sic per se stomachus, hepar, renes, non faciunt ægritudines, sed solum Tartarus in eis causatur. Omnes oppilationes hepatis, siue sint in venis, in sanguine, siue in meatibus, qui transeunt hepar *(nam venulæ per hepar transeunt)* vel in carne intra costas, vel intra spatium illud totum hepatis, ex Tartaro sunt, & phlegma hic nō descēdit: nihil loci hîc phlegmati est sed omnis regio seruat suum morbum in se. Ideò oppilationes hepatis oriuntur in regionibus hepatis, & illic manent, non transeunt in alium locum, siue regionem: sicut & paralysis & apoplexia manent, etiam in suâ regione, & non est, quòd deorsum cadant, vt vulgò dicunt; ideò quæ alioqui hepati attribuuntur, malè attribuuntur, cùm scilicet morbus est, vel oppilatio in alio loco. Oppilationes duæ sunt, vna in substantiâ, id est, per substantiam Tartari, vt in prædictis dictum; altera aëris. Nam aër transire debet per totum corpus. Elementalis aër *(vt scitur in corpore quatuor elementa esse)* debet transire per vniuersum corpus. Vbi ergò Tartarus obstruit vias, iam aër retinetur, & transit in crassitudinem, idem, in secundam generationem. Ille aër qui est, vbi resolutio fit ex Tartaro, tam crassus est, quòd transire non potest. Omnes oppilationes hepatis quæ in lateribus sunt, ex oppilationibus hepatis, sunt ex Tartaro, & tam spissus aër sursum deorsum, iam huc iam illuc fertur, & locum fixum non habet, & illud est oppilatio aëris in regionibus hepatis. Ex isto aëre de pestis, sicut pestilentia: Nam ille aër, qui est per se Elementalis, transiuit in secundam generationem, & fit spissus: Et flatus, qui hinc indè vagatur, & transire non potest, & sic oppilatus, facit pestem: sicut & aliàs dixi, aërem in nobis, non externum, causari pestem. Bolū Armenum ad cor confortandum dant in peste item terram sigillatam, & benè : talis aër si inficiat hepar, tunc non est amplius cura Sed quādiù in ambitu diuagatur in regionibus hepatis, non nocet. Præterea omnis morbus narcoticus, id est, qui vrit, & ita effumat, vt ad insaniam agere videatur, veluti Prunella, indè fit, quod scilicet ille aër, cùm per se penetrat, & quòd facit sibi exitum, & quòd ascendit in altum, & tunc facit prunellam in faucibus, linguam nigram, pustulas atras: & vbi istud signum est, dicò quòd est oppilatio aëris in hepate, & ille inclusus aër in hepate egressum sibi fecit, & inde collum exardescit, & faucium cuticula distringitur, & est morbus mortalis: quia aër ille est pestilentialis: ideò aqua prunellæ & illa medicamina non iuuant, nisi ad hoc, quòd membra illa conseruantur & infrigidantur. Alioqui cura ipsius aëris assumenda est, & ille aër internus quoque facit pleuritim, & eadem, quæ pestis causa est: Ideò omnes morbi, qui collum & fauces exurunt, dicite, ab hepate, non ex sanguine vel aliâ causa esse, hoc modo, quod aër ille inclusus exitum fecit, & illi morbi Narcotici sunt, in quibus ardor tandem eò agit, vt nesciant, quid faciant, id est, desipiunt.

Hepar per se non afficit.

Oppilatio hepatis duplex.

Aer internus non externus pestis causa.

Morbi narcotici qui. Prunella qui & vnde fiat.

Et ex cicatrizantibus.) hoc est, qui faciunt, vt cutis in palato detrahatur aut auellatur &c.

Palloris ex hepate.

Discoloratio &c) Omnes, qui pallidi sunt, ex hepate pallescunt. Nam color ex hepate venit & qui malum colorem habent, iudicate, quod morbus in regione hepatis est, & deberis statim quærere patientem, an punctiones in dextro latere sentiat; & sic vrinam iudicate. Et non est, quòd velimus cor confortare, aut stomachum, vel splenem incusare. Illa omnia non faciunt malum colorem: sed ille malus color est ex hepate venit, & quod diabetica passio quoque sitim excitat, inde est, quòd à renibus etiam per hepar transit, & ascendit ad collum.

Sitis causa in hepate.

Sitis, prunella, pestis, non nisi gradibus distant.

Itaque sitis, prunella, pestis, ex vnâ causa veniunt, id est, ex aëre illo incluso: nisi quòd vnus morbus remissior altero est, scilicet sitis in primo gradu: Prunella in secundo, pestis in tertio. Sic & febres, quę ex hepate sunt, si post paroxysmum in diebus bonis, vrina bona est, & potest patiens comedere, bibere, & in summa, dies interpolatus, si bonus est, & potest patiens comedere, bibere, & in summa, dies interpolatus, si bonus est, & patientis, vt sani conuersatio, non sitis adest, non calor, &c. illa febris est in hepate, non in stomacho. Febres, quòd non sunt molestæ, nisi in accessione, id est, in paroxysmo, ex hepate sunt. Et obseruanda ista sunt. Nam auctores multa genera, vt sex genera febrium scripserunt. sed Regiones non obseruarunt. Porrò si quotidiana, & post paroxysmum etiam rigores, semper ex hepate. Si autem nausea, vomitus, &c. est ex stomacho. Sæpè fit quod coincidunt multæ febres, Terriana duplex, triplex quartana: Sed hæc non

Febres quæ ex hepate, quæ ex stomacho.

curandum

sit, scilicet quod aër ex putrefactione Tartari se expellit, & corpus commouet; Nam illum aërem nititur expellere.

De Hydropisi) Hydropisis quædam est in hepate, alia in renibus, in splene, ex hæmorrhoidibus, ex matrice, &c. Signum autem esse in hepate, est ex apostemate quòd scilicet, si quando punctiones in dextro latere sunt, tunc est apostema hepatis: non quòd hepar habeat apostema. Sed aër & chaos qui circumiacet, facit apostema. Hæc de morbis: Nunc de morte. Omnes, qui in hepate corripiuntur, & moriuntur, his hepar fissum est. Hepar enim non putrefit in morte, sed finditur & fissuras facit. Quando iam incipit rimas agere, mors sequitur. Item scissuris existentibus in hepate, ipsi quoque pedes tumentes scissuris afficiuntur, & lethale est. Inde scissuras vbi hepar habet, tunc hydropisis, quæ est ex hepate: pedes quoque rimas contrahunt, & tum mors adest, & tunc vrina rubea & mors in foribus. Et quando pudibunda in hydropisi in viris intumescunt, signum mortis est. Ita etiam in peste, quando pestis est in regionibus hepatis & hepar incipit rimis findi, & tunc labia & lingua scissuras habent, tunc signum mortis. Sed si dolor in regionibus hepatis permanet, & compunctiones durauerint, ita hepar non computrescit, aut aliter afficitur, sed saltem finditur. Nam sæpè etiam labia scinduntur, etsi non sit ex peste, sed ex calore hepatis. Ita in exustione faucium seu prunella, quando in faucibus nigræ vesiculæ apparent, signum mortis. Ita etiam in diuturnis febribus ex hepate, quando post paroxysmum adhuc conqueruntur compunctiones in lateribus, & labia scinduntur, signum mortis est. Ita etiam qui dicunt, ego semper siti & siccitate afficior: stultitia est, quod vòlo medicamen contra sitim & ariditatem dare: quia reuertitur, etiamsi semel pepuleris. Sed ad principium morbi transeundum, & solummodò sitis, ariditas, scissura labiorum, signum est, quòd magnus morbus sequetur. Nota Oportet Medicum obseruare, præcursores siue prænuncios, sicut est sitis, & alibi spasmus &c. non morbi sunt, sed morborum præcursores. Sic sæpè rubra tubercula & vesicæ in facie oriuntur. Sic habetur & in pedibus, &c. & cum tempore per se sanantur, & post aliquod tempus redeunt, &c. Solummodo præambula sunt futuri morbi: ita & sitis & siccitas signa sæpè hydropisis. Idcò talia signa & præambula obseruet, & ex eis iudicet, quis morbus sit sequuturus. Qui præcursores non obseruant, non possunt iudicare. Nam ex his cognoscere oportet, vt morbum, quem indicant, præueniamus. Sic, quòd sæpè dicunt, pedes mihi intumescunt, & vesicæ attolluntur, quæ abeunt, & post annum dimidium aut integrum redeunt, reuertunturque hæc non sunt morbi propria, sed solummodò præcursores futurorum morborum. Quod nunc velim considerare hos morbos hepatis ex complexione, vel ex tribus primis, nihil est: sed Tartarus hîc peccat, & omnes ægritudines inde veniunt. Omnes ægritudines in regionibus hepatis ex Tartaro originem ducunt, non ab hepate, quasi hepar infrigidet aut excalefaciat: sed Tartarus in causa est.

Hepar non putrefcit, sed tantùm scindit.

Hydropisea hepate causa & lingua.

Fissuræ in pedibus signum mortis.

Nigræ vesiculæ in prunella signis mortis.

Præcursores in morbis medico obseruandi.

CAPUT II.

De oppilationibus hepatis, & suæ regionis.

OPpilatio est constrictio pori & substantiæ, & est ea, quæ fit ex constrictione corporeâ cum corpore. Duplex est: Vna est in circumferentia regionis, altera est elementata ab aëre per secundum corpus. De primâ animaduertendum est, quòd quæuis oppilatio est compressio suæ regionis, ex eâ ratione, propter spiritum yleidum, qui cùm egressum non habet, in se ipso in putrefactionem abit, & hoc sine causâ exterioris regionis. De secundâ verò: est pestifera, aërea, nunc pestem, nunc pleuresin facit, nunc crisin hepatis præparat. De his notandum, non de punctionibus & vagantibus, sed quæ pestis, quæ pleuresis sunt, & crisis, aduerte. Nam punctiones signa sunt, non morbi. Morbus est, de quo hîc tractamus, non minera parua. Nunc quid pestis? Pestis est aër suæ regionis, ex primo corpore generatus, oppilatus sine egressu de materia Arsenicali & Opprimechtioli; de illo verò Tartaro velocis mutationis dicendum est. Fit enim per digestionem naturæ. Nam aliqua ad biennium, alia ad Triennium, alia vltra, alia citra, alia ad tempus. Nam quæ de peste sunt scienda, ea sunt, quæ pertinent dè digesto ex tempore, scilicet hoc tempus vitriolatum, & hæc est prunella, aliud ogertum, hoc est, pleuresis: aliud arsenicale, hoc est pestis. Nam ibi fundamentum est huius regionis morborum, & quæ de pleuresis sale Ogertino habentur. Nam secundum quod tempus fuerit Ogertini salis, pleuresis generatio, id est, pleuritica oppilatio. Nam quæ oppilationes arsenici sunt, de peste sunt: & quæ ogerti, pleuresis: & quæ vitrioli, prunellæ oppilationes. Hoc fit apud vos magnificum ingenium, oppilatio, quid sit. Tres sunt in materiâ vt prædixi, corpus alternum, & nouum aëreum: Sed quæ sit differentia in oppilationibus secundum textum notandum est, ex parte ægritudinum differentias, & hoc cum textu, Tres ex oppilationibus morbi suas ducunt origines, pestis hepatis, pleuresis hepatis, & prunella hepatis. Vera est pestis, vera pleuresis, & prunella, ex suis salibus exortæ, secundum suam digestionem. Rationes autem ex mineralibus habent secundum suum digestum, & tempus, & mineram. Ex his enim summa auctoritas & medica

Oppilatio quid. & quotuplex.

Pestis quid.

Pestis nascedæ ex digesto tempore.

maiestas pro ratione introducitur & bene:

Nam idem est pestis & res sua, idem pleuresis, & sua materia & prunella, & suum esse, & tempus, & digestio, & maturatio & transmutatio vtriusque sexus sui elementi.

Capitis Secundi Explicatio.

Oppilatio hepatis quos morbos ferat &c. Oppilatio si in hepate, facit pleuresin, pestem, & prunellam: Et sic cordis oppilatio facit pleurisin, pestem & prunellam, & sic reliquorum membrorum principalium oppilationes faciunt pestem, pleuresin & prunellam. Ipsi dicunt, quòd pleuresis fit apostema in præcordio, sed nihil est: Non est apostema, sed oppilatio: fieri potest, quòd in maturatione & perfectione redit in primam materiam, & computrescit, & pus fit. Pleuresis non est apostema sed oppilatio.

Signa) quæ præcedunt, signa sunt, non morbi: crisis quoque indè est, vt si non morbo afficeret, vtpote apostemate mortali, post quartum vel septimum diem, si crisis bona vel mala, possum indè iudicare, quid de ægroto futurum sit. Circumferentia hepatis, regio eius est: Conclusa est non aliter ac ouum, cuius vitellus ac albumen vnicâ membranâ cingitur. Yleidus est aër elementalis, in nobis est spiritus, qui transire debet per omnia membra. Yleidus quid. Sicut in ouo pellicula est: ita debet yleidus transire per omnes poros: qui si obstruuntur, tunc morbi sequuntur Oppilatur autem aër, si in istâ regione materia est, vt Tartari, si illa consumitur & transit de corpore in aërem, aër solum fit. Ille aër facit postea pestem, pleuresin, prunellam, item crisin. Sed si de his tribus rectè scire volumus, de peste, pleuresi & prunellâ, tria sunt, vnde generantur illi morbi. Pestis, pleuresis, prunella &c. vnde fiant. Est spiritus arsenicalis, auripigmenti, & vitriolati, vt in textu: Sed hæc tria in Tartaro abundant. Si ergò arsenicum (*si alicui crescit.*) in peste ex Tartaro, per vrinam expellitur, non fit pestis. Item si auripigmentum pellitur per vrinam propter emunctoriũ, & digeritur, non fit pleuresis. Tertiò si sal vitriolatum transit per vrinam, non fit prunella: Omnis res continet in se spiritus illos tres, Arsenicum, auripigmentum & vitriolatum: qui si rectè digeruntur, non sequuntur illa acuta apostemata. Res omnes habent in se spiritũ arsenic. auripig. & vitr. Et ita natura disposita est, quòd mineræ omnes in corpore contineantur, & bonũ & malum simul commixta sunt. Et similiter est in omnibus herbis. Ideò quòd ex astris sciamus futura, vt pestem, physicam habet rationem, quòd Astronomi præuident pestem, quia nondum sumus separati ab elementatis, & omnia elementa mineralia, &c. in nobis sunt, sicut in omnibus herbis. Quicquid terram afficit, aut aquam, ignem, aërem, & hominem afficit, quia quod ipsa in sese habent, etiam in corporibus nostris est. Nam omnia in nobis sunt, sicut & elementa in nobis. In homine omnia. Nunc ergò sicut aurum vitiatur & moritur per arsenicum, ita & mineralia omnia, quæ auripigmentum habent, aut alium spiritum, corrumpuntur: ita & Balsamus naturæ corrumpitur per spiritus illos, & per mineralia.

Opprimechiolum) dicitur quilibet fumus, ex metallo seu minerâ exspirans. Oppri. mechi olũ quid. Eosdem habent morbos mineralia, sicut & nos habemus, & eodem modo patiuntur. Pestis quid. Pestis non est aliud, quàm aër Arsenicalis, inclusus in regionibus hepatis, & indè generatus, quòd spiritus Arsenicalis separauit se ab yleido, id est, spiritu elementali, & ad Tartarum cessit, tunc est natura arsenici vrere, inflammare, tumefacere, sicut & fit in peste, primò ardor continuus, subindè augescens: venit sitis, & Tartarus nunc ab Arsenico separatus facit paroxysmum febrilem, venit calor & frigus, & venenum Arsenici ascendit, & superne erumpit, quod sic fit. Venulæ, quæ per corpus transeunt, inficiuntur. Nam arsenicus, si sanguinem incendit, is suppuratur. Nam pestis est intus, & facit apostemata sub axillis. Istud apostema non est pestis: sed phlegmone, vt est, tale apostema est. Ideò quòd phlebotomiæ fiunt, non faciunt ad pestem, sed apostema, & prodest: quia diuertit sanguinem, &c. Refrigerat. Præterea pleuresis est, vt pestis, nisi quòd est ex auripigmento, quod se separauit ab yleido & iacet in regione hepatis (*iacet sicut ouũ in pelliculâ & in testâ, sed ad superiora ascendit*) & putrescit: indè pungit in lateribus, & ciborum appetentiam consopit. Pestis & pleuresis vt differant. Et vna causa est pestis, & pleurisis, sed diuersa materia, quia arsenicus fortior, qui pestem facit, quàm auripigmentũ: & sicut si cui arsenicus foris imponitur aut illigatur, facit colores & nauseam comedendi, sic & intus est: Ideò & auripigmentum, cùm sic in regionibus hepatis est, si hepar inuadit, fit mors. Et omnes qui moriuntur in pleurisi, ex auripigmento moriuntur. Et si quis punctiones habeat in sinistro latere, etiam est pleurisis, sed splenis: nam etiam ex auripigmento est, quod se separauit ex yleido. Ita in septem mẽbris principalioribus, vbi pestis, pleurisis & prunella, ex eâdem causa. Sic prunella ex vitriolo, vbi se ab yleido separat, ascendit ita, ille spiritus vitriolatus ad collum ascendit, & accendit eum, & tumorem conciliat.

Digestiuum temporis.) Sicut Marchio digestiuum temporis habuit. Digestio quid. Digestio est, quòd omnis res debet digeri, id est, malum à se emittere, & in suo Esse manere, sicut creata est: & vbi vitiatur, purgat se, & laborat, vt redeat in Esse. Astronomi &c. vnde prædicant. Indè Astronomi, Hydromantici, & Geomantici possunt scire & prædicere pestem: quia terra, aqua & quatuor Elementa, cum aliquid perdunt, ex eo quemadmodum creata sunt, tunc patiuntur, & nos compatimur, quia purgari debent & digeri. Hoc obseruabis ergò in septem membris: si spiritus yleidos à se separat arsenicum, pestem facit. Cura est, quod debet resolui, vt habeat exitum ille aër, & diaphoretica debent dari, quæ consumunt aërem. Sed si testa foris ita oppilata est, quòd, quemadmodum spiritus arsenicalis egredi non potest, ita medicina intrare non potest, & hepar petit auxilium, & medicina penetrare non potest. Diaphoretica fortissima peste conueniunt. Ideò fortissima diaphoretica in peste vsurpanda sunt, vt penetrent. Correctum vinum ardens est, quia nullum vinum ardens ita subtiliter est sublimatum, quod non habeat in se aquositatem seu aquam: Correctum vinum ardens quid & vt fit probe turque. Ideò postquàm benè destillatum est, debet iterum in alembicum imponi: Et si ex dimidio destillatum fit, desistendum

desistendum est, vt aquositas relinquatur superstes. Aquositas enim crassitudinem facit vt penetrare non possit. Alterius hæc probatio est, vt de ipso aliquantum in patinam stanneam fundatur, & incendatur. Si ita conflagrat, vt in patinâ nulla pinguedo relinquatur superstes, bonũ est. Si pinguedo relinquitur, iterum destilletur, tamdiu, donec ita correctum euadat. Alioquin, nisi sic separetur, non potest penetrare. Vbi autem sic correctum est, statim penetrat ad membrum principale, quod laborat, siue sit hepar, cor, cerebrũ, &c. & vbiq;, quia aperit poros, sudorem proiicit, ciétque, & expellit materiam pestis peccantem, simul quoq; & est optimum.

Cohob quid.

Cohob, &c.) si quis reuomit, semel, bis, & ter, & morbus cedere nedum velit. Et hoc cohob est, quod medicus obseruet. Nam non semel administrari debet Medicina: Sed prout se morbus exhibet, ita similiter administrandum est.

Præseruatiua qualia in peste danda.

Et præseruatiua in peste dari nõ possunt, nisi ea, quæ deoppilant, & illa non sinunt oppilationes fieri, id est, vt originẽ habere possit pestis. Aqua prunellæ valet in peste. & pleuresi: Ideò prunella detur bibenda. Pruna, quæ [illegible] vocãtur, sunt præcipuum præseruatiuum: quòd in se maximum arcanum habet aqua eius destillata.

Zickbaertlin maximũ in peste arcanũ.

Prætereà vbi fit, quòd spiritus Arsenicalis ascendit venas, & facit apostemata sub axillis &c. non est pestis, ideò, etsi quidem sæpiùs suppurent, tamen sæpè moritur, ibi non est pestis, sed apostema infectum ex materiâ malâ. Ideò apostema est, sicut aliud Apostema, quod hinc indè in corpore nascitur. Quòd phlebotomia fit, refrigerat sanguinem, sed non pestem iuuat.

CAPVT III.

De Peste.

Pestis quid.

PEstis est separatus morbus ab Yleiado Arsenicali. Arsenicalium genera plura sunt: nempe tria cineritia, & tria ista sunt in membris principalioribus. Est enim pestis morbus simplex, contagiosus, per Elementorum coniunctionẽ, Elementi aëris, & alterius ex aëre, per poros cruoris, vel per orificia inferna, vel sublimia ad egressus: Estq; morbus digesti temporis. Eadem ratione digestio separationem facit: Separatio autem morbum. Separationis tempus, quid est? Vnde tempus est hoc? Quæ composita sunt, discompositionem habent. Procedit enim discompositio à primo composito secundum tempus Arlatum.

Arsenicalia quotuplicia.

Arlatum tempus quid.

Arlatum tempus est tempus sequestrandi contra ordinem yliadi. Nam iste yliadus habet periodum. Periodus est triplex: In primam, secundam, & tertiam ætatem. Prima ętas iuuenilis est, ad statum pertinet absque separatione. Secunda ætas est morbi, & ad secundam mundi partem declinat, ætatem affert contrariam in sanum. Tertia, finis est, & mortẽ reddit. Secundum hanc distinctionem omnis mineræ spirituúmq; sequestratio & sani

Yliadi periodus triplex.

& mali initium ducit. In his enim ætatibus Pyronomus, Hydronomus, Geonomus & Augurineus artem quærit suã. Nam indè fluxit illud, quod dicunt, futurum est. Ex hoc loquitur de his, de quibus prisci mentionem non fecerunt, intelligebant parum quoq;. Modus ætatis talis est. Dispositio est separatio per naturam ab Ilech: Indè fluit tempus resoluendi, sc. moriendi rei per rem, materiæ per materiam, naturæ per naturam, corporis per corpus, per species, per genera, per similes, vnum post aliud, vsque in consumptionem materiæ primæ in vltimum ENS. Cùm mortis separatio incipit in yliado, sequitur morbus. Nam morbus separationem sequitur. Hæc vsque quò totum illud minerale consumptum fuerit, tum & morbus consumptus apparebit, & non amplius notus Medicis: Sic morbi peribunt: sic mortis genera declinant, vsq; in curam mortis, scilicet vltimam in Ente constitutam: Iam pestis, iam pleuresis, iam aliæ ægritudinum causę & morbi euanescunt.

Dispositio quid.

Sed quid de temporis periodo dicendum? Aduerte auditor: Ex his scire possumus, qui sunt Edelphi. Nam scimus Arsenicum Delphum posse separari in septennio in vno loco: scimus in alio naturam, materiam numerúmque. Hæc omnia apud Paramira nostra abscondita latent imperitis. Nam sicut flos, qui est species mineræ huius arboris, ab aliâ arbore cadit, deindè fructus, indè herbę, dein locustæ, indè ariditas, & consumptio, & mors sequitur in fine regenerationis: Ita & yliadi flores, scil. spiritus minerales peribunt, ita & morbi, & morborum mortes. Sed quid de regeneratione noui Maij, ignoramus.

Edelphi quid.

Signa Pestis ex Terrâ.

Apostema cum pestilentiâ, primum signum terræ.

Ex Aëre.

Tibiarum hinc indè iactatio cernitur.

Ex Aquâ.

Sitiunt & potare volunt, & ipsorum pedes intumescunt.

Ex Igne.

Indesinenter dormiunt.

Cura pestis ex Terrâ.

Cura pestis Terræ.

Accipe *Rad. vngulæ caballinæ* ℥ *iij.*
Armellis ℈ *ß.*
Anthos (vel Anthosti) ʒ *vij.* Reduc in liquores. Dosis à gr. *vij.* *vsq; ad viij.* (*al. x.*)

Cura pestis aquæ.

In peste ex Aquâ.

Cape de *Liquoribus Sambuci.*
Antheræ, cheiri, sing. ℥j.
De liquorib. cachimiæ.
Corallorum alborum an. ʒij.
De liquorib. Amethysti ʒj. *&* ℈ß. *(al.* ℈ *iij ß.)* Duc in formam potus. Dosis *à* ʒj. *vsq. ad ij. & ß.*

Cura pestis Ignis.

Ex Igne.

℞. *De speciebus Iringi, Corallorum rubeorum. Spodii an.* ℥j. *Reduc ad liquorem.*

Cura in Peste, diaphoretica & resolutiua, cuius est ista descriptio.

℞. *Vini ardentis correcti* ℥ x.
Specierum de Bezuar.
Lithontripon Ducis an. ℥ß.
Theriacæ Alexandrinæ mithridati selecti an. ℥jß. Misceantur. Dosis *ab* ℥j. *vsq. ad* ℥ij. *per Cobob*, pro naturâ infirmi, & iudicio præsentis boni Medici.

Commentarii.

Pestis est morbus Arsenicalis.

ITa dixi proximè, pestem esse Arsenicalem morbum, prunellam plumosum, pleuresin ogertinum &c. Hoc est yliadus, quòd omne Elementum in seipso habet spiritum mineralem, & ille facit omnes morbos. Et nisi hoc esset, quod spiritus mineralis faceret morbos, cur herbis & mineralibus vteremur, & morbos curare possemus? quæ scil. herbæ sunt mineralia. Si humores facerent morbos, non haberemus externos humores, quibus curaremus. Ideò omnia quæ generantur ex elementis, habent in se spiritum mineralem, qui est venenũ: sicut Anthos, muscus, &c. non tam nobilis, qui non in se etiam habeat venenum. Nam bonum & malum, coniuncta sunt in omnibus rebus, quas producunt Elementa. Ideò, quæ intus sunt in corpore, ægritudines sunt: quæ foris sunt, medicinæ sunt.

Humores cur morbos non faciat. Bonum & malũ in omnib. rebus elementatis.

Yliadus est caussa crisis.

Solus yliadus facit crisin, sc. quando spiritus mineralis separat se ab yliado, tum crisis incipit: Ideò medicum obseruare oportet, quando separatio incepit, & cuius mineralis sit separatio, vt sciat, quam diù sit duraturum: & non est, quòd crisin ex tempore iudicemus.

Pestis vt hæreditet.

In ephemerâ est sal acutum, & crisis est in nono die, in istis nouem diebus aut mortem facit, aut abit ad putrefactionem. Quod pestis hæreditet, non est verum, nisi hoc sit, quòd ille spiritus arsenicalis inclusus in testâ membri principalis rumpit, & egreditur, tunc inficit. aërem in nobis exeuntẽ, & si illud in nos trãsit. Aër externus non inficit, sed ille aër, qui in est patiente, cùm rumpit testã, sicut rumpit, quãdo Mors vincit: & si membra infecit, vt per poros sudor egrediatur, ille sudor inficiat aërem quoque, ideò aër in nobis inficitur. Aërem autem illum, quem attrahimus, & respiramus, non est aër in nobis, sed est elementum externum. Sed ille aër in nobis, qui est nostrum elementũ, transit per vniuersa membra. Quando pyronomi dicunt futuram pestem, indè sciunt, quòd yliadus in aliquo elemento externo vult se separare, quòd viderit in igne separationem alicuius mineralis spiritus, & non compatimur, &c.

Aer inspiratus non est aër hominis.

De Ætatibus.

Yliadi ætates quæ & quales.

PRima ętas est yliadi, quãdiu est incorruptus, etiamsi homo sit 70. annorum. Si non fuit morbo correptus, est in prima ætate yliadi: sed quam primùm est yliadus infectus, tunc secũda ætas. Tertia ætas est, quando ad mortem est. In primâ ætate non est medicandũ, quia non eget: In tertia quoq;, quod non iuuat, sicut in secundâ. Sic mineralia habent tres ætates, vt Cachimia, Talck, Marcasitæ. Cum sunt integra, sunt in primâ ætate. Quando patiuntur, tunc in secũdâ sunt. Indè iudiciũ est Hydronomo, & Pyronomo ex elementis. Si quando illa patiuntur, tunc dicit Hydronomus, si arsenicalis resolutio est, tunc pestis futura. Si aluminosum, tunc prunella abundabit. Sic de pleuresi &c. Et ideò illi homines, qui abundant in elemento aquæ, illi tum eo tempore patientur, & pestem habebunt: Cæteri homines non patientur, nisi per aërem ex alio homine inficerentur, sed non morientur. Ideò in aquâ sunt quoque medicamina administranda. Sic & Geonomus ex terrâ, & cæteri ex aliis elementis. Et Medicus aduertere debet, quando pestis venit cum nauseâ & tremore cordis. Et tunc dicet Medicus, Elementum rectâ tactum esse, vbi non venit, tunc non morientur ex peste, per se curantur. Duplex mors est, ab yliado & ente. Ex yliado venientẽ, cũ eo pugnamus: contra ex Ente venientem non possumus. Verũ arsenicus in prima ætate nõ fuit separatus ab yliado: Ideò à principio nõ fuit pestis. Posteà arsenicus separatus est, & pestis cœpit, & adhuc durat. Ideò adhuc est in secundâ ætate, & tandẽ etiã se separabit, & arsenicus seipsum resoluet in yliado, & putrefiet: & tunc erit vltima ætas.

Mineraliũ ætates vnde definiũtur.

Mors duplex est.

Nam per se arsenicus tandẽ cessabit, & pestis cessabit: Ideò quantò plùs sęuit in aliquo loco, tantò citiùs cessat. Et multæ ægritudines fuerũt apud Hippocrat. quæ cessãtũt hodie: Sic & pleurisis tarde incepit. Nam quam ipsi vocarũt olim pleuresin, non est quam nunc habemus: Sed veterum pleuresis peripneumonia est non nostra, sed indè ex sale pleuresis est, postquã illud sal suũ se separauit ab yliado totaliter, & veniet etiam ad tertiam ætatẽ, id est, transiet ad corruptionẽ & cessabit. Sic prunella non diu durauit, donec suum sal se separauit à suo yliado: fuit anteà in primâ ætate, nunc est in secũdâ ętate, & diu durabit vsq; ad tertiã ætatem: quia vix 70. annos fuit prunella, qui nouus morbus est Sic morbus Gallicus incepit, cùm sal corrosiuũ se separauit ab yliado: & nunc quãdiu ille morbus sæuit, est in secundâ ætate, & non cessabit, donec resoluatur, & ad tertiam ætatem veniat. Sic yliadus facit omnes ęgritudines. Quoties enim aliquid ab ipso separatur, facit morbũ. & quãdo vniuersim resoluitur & computrescit, tunc totaliter cessat &c. Paralisis, Apoplexia &c. non sunt ex yliado, sed veniunt ex Elementato: Veniũt ex resolutione liquoris naturę, id est, balsami. Omnes cæteri morbi ex yliado veniũt, pręter eos, qui ex guttâ.

Pestis aliquãdo cessabit.

Pleuresis veterum non est nostra.

Prunella non est antiquus morbus.

Morbus Gallicus nouus est.

Yliadus caussa morborum nouorum.

Edelphus dicitur, qui prognosticat iuxta naturam elementi, sicut pyronomus, qui ex elemento ignis prognosticat: id est, ex carbonibus cœli &c. non debent dici Astronomi, nihil ex astris dici potest, ignorant suum nomen.

Edelphus quid sit.

De

De Tertiâ ætate:) Arbor, quæ crescit, expellit à se omnia mineralia quotannis, vt cum flores reiicit, & est Mercurius. Postea locustas abiicit, & est sulphur: Postea fructus & sal abiicit. Ita yliadum totum quotannis abiicit, sed reuertitur yliadus. Hoc in aliis non fit. Nam qui morbi in yliado prætereunt, non redeunt. Si omninò abscedunt, tunc vltima mors.

Cura in peste.

Reme-dia pest. et aqua. Si est pestis ex elemento aquæ, aëris, ignis, terræ, id est, si horum vnum patitur ex isto elemento medicamina accipi debent.

Medicamen in Peste ex Elemento aquæ.

℞. *De liquoribus sambuci, id est, florum.*
Cheiri, Antheræ an. ℥ j.
De liquoribus cachimiæ, corallorum alborum an. ℥ ij.
Liquoris ex amethisto ℥ j ß. (al. ℥ ß. vel ℥ j. ℈ ß. Reduc ad potum, dosis à *℥ j. vsque ad ℥ iij. & ß.*

Vbi aqua patitur, id est, pestis ex elemento aquæ est, tum non debet vsurpari vinū a d ns.

In tertia specie pestis, id est, ex Terrâ.

Ex terra. ℞. *Vngulæ caballinæ, id est, Nenuphar ℥ ij. Harmellis ℈ ß. Anthos vel Anthostrum ℥ vij.* Reduc in liquores. Dosis à granis vij. vsque ad xiiij.

Ex igne. *In quarta specie, scil. Ignis.*

℞ *De speciebus Iringij (est radix parua, & solummodo in hyeme nascitur, vix articuli digiti longitudinem habens.*
Corallorum rubeorum spodij an. ℥ j. Reduc ad liquorem.

Signa pestis terræ. Signa pestis terræ, id est, ex elemento terræ, apostema cum pestilentiâ, primum signum terræ, hoc est. Si arsenicalis spiritus in elemento terræ se resoluit ab yliado: ideò ex terrâ vtere medicationibus: id est, signum est ex terrâ, quando papulæ & apostemata oriuntur. Quando autem crura continere non possunt, sed iactant hinc indè, tum est signum ex elemento aëris. Quando autem iugiter dormiunt, tunc ex igne est: Ex aquâ, quando quis in pestilentiâ edit, sed non vult bibere, & pedes tument, tunc ex aquâ est. Et secundum illa signa, medicamina pro ratione elementorum debent administrari, cuilibet elemento suum medicamen.

Caput IV.
De diebus Creticis.

Crisis quid. Crisis est spatium temporis, sumptū à principio morbi vsque ad principium mortis. Dies prima dies crisis, dies vltima, dies cretica dicitur. Principium temporis digesti, initium crisis. Resolutio morbi, vltima dies cretica. Tempus digestum est illud cum resolutionibus specierum ex yleiado. Resolutio speciei consumptio & status morbi. Materia crisis ab excrementis yliadi procedit. Separatio ista in purum yliadum abit. Yliadus purus, finis morbi & ægritudinum. Cretica dies, Arsenicalis, est tertia in acutis; dies quinta in peracutis, dies septima in perperacutis. Arsenici acuti dies cretica in horâ 24. in peracutis horâ 15. in acutissimis horâ vndecimâ. Morbus statim seruat, sed signa, & dolores, & causa, quę sequuntur mutationem & non augmentum, nisi fortassis in morte, accipiunt. Crisis Mercurialis in quarto die, subtilioris in tertio, acuti in secundo. Mercurij resoluti crisis creticum habet in 13. die, acuti in septimâ, subtilis in quartâ. Crisis sulphurialis habet creticum in sext. (al. sept.) septimanâ, in peioribus in sec. septimana. Ogertina crisin habent à primo anno in tertium ferè ad finem, in acutis vsque 4. oppositionem, in sublimioribus, in 5. oppositionem. Separata crisin habent in anno tertio, in acutis in secundo (al. secunda) in sublimioribus in septimâ oppositione. Sal de gemmâ creticum habet in anno 14. in acutis in anno 5. in peracutis in 13. oppositione, vt Ethicâ. Cretica dies salium, vt in Herisipelâ, est in anno decimo vel vndecimo. (aliâs, sic postea vlceratur, dein incipit alia crisis, quæ est anno tertio, si verò in quarto non sanatur, erit tum morbus incurabilis) secunda sequetur, & illa in anno tertio vel quarto. Salia subtiliora diem creticum habent post 21. 27. 34. annum. Salia resoluta habent creticum diem in anno tertio vsque ad sextum vel septimum, dein vsque in annum duodecimum. Salia Persica creticum habent à die Crisis vsque in 22. oppositionem. Secunda cretica dies in oppositione 18. Tertia cretica in oppositione 4. Communia salia exteriora creticum habent post annum 10. in maioribus, post annum 18. in acutis, post annum 25. vt in malo mortuo. Salia exteriora reuerberata creticum habent in anno sec. in acutis in sexto, in sublimioribus in duodecimo. Salia cancrenæ creticum habent in 8. oppositione, secundus creticus in oppositione 14. tertius in fine anni 3. Plumosa creticum habent in anno 7. 9. 13. Acuta exteriora creticum habent post tertiam oppositionem, secundū post quintam oppositionem, tertium non habent. Cancer ex Hæmorrhoidibus creticum habet in 7. oppositione, post crisin secundam in oppositione 6. post crisin tertiam oppositione 4. Epilepsia cum suis speciebus, podagra & hyposarca creticum in morte habent. Ethica ex sale gemmæ raro ad mortem creticat. Cancer ex menstrualibus creticum habet in nonâ oppositione, post cri-

Dies critici, & quæ dies quid. Quidies horum vel illorum morborum critici sint. Podagra & hyposarcha species epilepsiæ.

sin secundam in quinta oppositione, post tertiam in tertiâ oppositione, post quartam in tertio die.

Commutatio.

Ex yliado omnes morbi emergunt.

EX yliado omnes ægritudines veniunt, & dies critici hoc probant. In yliado est spiritus mineralis & in yliado omnes res, omnia simplicia consistunt, & alia sanitatem dant, alia ægritudines. Primus morbus, qui in mundum venit, fuit ex sale corrosiuo, & similis huic morbo, qui dicitur Ephimera. Secundus morbus ex vitriolato sale, qui descendit in ligamenta, & tamen paralysin non fecit &c. Sic de cæteris morbis. Quomodo autem creticent morbi, indè scitur, vt sciamus, quamdiu Salia in yliado suam operationem habeant. Prima dies morbi, crisis est, vltima cretica: Tempus quod interim est, status est. Vltima enim dies aut ad sanitatem aut ad mortem abit. Sed sunt multi morbi, quorum vltimam crisin non possumus scire, quia morte finitur. Sic apoplexia & hyposarcha finit suum diem creticum per mortem: quia quãdo hepar inficitur, tunc mors adest & vltima crisis in morte fit. Vbi ergò morbus occurrit, vt est hydrops, tunc debemus scire, quæ salia peccent, & posteà quamdiu maneant, & sic iudicare, quamdiu morbus duraturus sit. Sic in Icteritiâ debeo cogitare, ex quo sale sit. Si ex sale ogertino, tunc crisis est septimanâ 9. Si ex sale ogertino acuto, 2. demũ anno. Sic ergò debet Medicus scire, cùm scit, quando incipit morbus, vt possit dicere: Hoc die terminabitur aut ad bonum aut ad malum. Sed sunt morbi, in quibus non possumus dicere terminum, vt podagra, epilepsia. Nam finitur vltima crisis cum morte. Cùm mors adest, tum est vltima dies critica. Sic quoque in generibus febrium considerare debeo, an ex Tartaro sit. Si in stomacho vel hepate, vt possim dicere, tam diu durabit morbus, & posteà vel per se cessat morbus, aut moritur. Reliqua salia, vt arsenicalia statim creticantur, vt pestis, prunella &c. Ideò primò scire debemus, quis morbus sit, quę minera ibi fit, & quamdiu operationem suam exerceat &c. In febribus acutis, vt synocho, ex sale acuto est, & in septem diebus creticat. In his septem diebus malitiam suam exequitur. Pòst in septimo die aut signa mortis apparent, aut morbus cessat: Et vbi sic dies critici vincuntur, posteà non moritur, & morbus non recipit augmentum, sed status est inter initium morbi, & vltimum diem criticum, id est, morbus non amplius augescit, in suo vigore manet ac persistit. Sed si æger subindè magis magísque infirmatur, tum apparent signa mortis, maculæ variæ, non morbus ipse. Sic quoque non declinat, nisi post diem creticum: qui si transiit, adhuc imbecillus est ægrotus. Hoc non ad morbum pertinet: quia simul transit, cum dies creticus est: Sed relinquit imbecillitatem: sed morbus non adest amplius &c. Et vt dixi, omnes ægritudines ex sale veniunt: & quemadmodum est operatio salium & spirituum, ita morbi creticant. Ergo in Ethicâ, si ex sale non sublimiter acuto fuerit, breuiter creticat: si sublimiori, diutiùs &c. Vbi ergò talis offertur, quærere, quando morbus inceperit, debeo. Si nunc scio, quàmdiu adhuc tempus est vt creticet: Si non habeo medicamen accommodum, & adhuc quinque hebdomadę restant ad creticum diem, tunc do aliquid pro formâ, vsque creticus dies venit, posteà per se curatur, quia cretica dies liberat. Sed hoc in morbis, qui non creticant ad mortem.

Morbus primus &c. qualis fuerit.

Crisis, dies cretica, & status quid.

Crisis vnde noscenda in singulis morbis.

Nam in talibus medicamina statim applicari debent. In exterioribus etiam cretica dies, vt in *noli me tangere*, creticat in tertio anno, si in die suo, in tertio anno non creticat, nisi noua crisis, id est, secunda crisis, nouus morbus incipit, id est, vt foramina fiant &c. Tunc incurabile. Sic ignis Persicus, si primò vrit, initium morbi: Vbi tumor accedit, secunda crisis: tum posteà vlcera veniunt, & tertia crisis. Posteà accenditur: & si maximè ardet ac flagrat, tunc quarta crisis, & in quartâ die creticat, si ea legitima est: & tunc sese liberat ipse morbus: Si non, consecratio non iuuat, sed tantùm post crisin Emplastra applicanda, quæ exustam & putrefactam carnem auferat, sic cancrena, malum mortuum &c. Si perstiterunt ad suum creticum diem, non possunt curari, & frustrà tentatur. Cancer inter omnes morbos in Chirurgiâ dissimiliter creticat.

Noli me tangere morbus quando creticet.

CAPVT QVINTVM.

De Pleuresi & Prunellâ.

PLeuresis est morbus inclusus in mẽbris principalioribus: locum habet in regionibus illorum ex oppilatione Tartareâ sine resolutione, vel per resolutionem. Et est passio aërea de corpore reducta in corpus ex sale ogertino, ex speciebus pestis & prunellæ. Signa: Tremor corporis cum frigido & calido sine pluralitate, faciei discoloratio, membrorum debilitas & inquietudo, calor finalis ascendens, puncturæ capitis & laterum, & in præcordiis, & sub thorace: & vbi passio, vel dolor, ibi regio morbi.

Pleuresis quid.

Pleuresis signa quæ.

Pleuresis vnicum habet paroxysmum. Diæta in pleuresi nõ obseruanda, potiùs adhibenda medicina, & modus vbique seruandus. Cura eius est duplex, ex Tartaro, & Syleto. Syletum medicina composita ex tribus salibus.

Diæta in pleuresi inutilis. Cura pleur. duplex.

Descriptio Diatartari.

Syletum quid Diatartari descript.

℞. *Tartari albi* ℔ j. *Aquarũ vitæ* ℔ ß. *Granorum iuniperi. Florum gamandreæ, cichoreæ an.* ℥ *iij.* Reduc in aquam. Dosis eius a ℈j. ad ℥ß. in vino maluatico, vel aquâ de prunellâ. Fiat per Cohob.

Descriptio Diamumiæ.

Diamumiæ compos.

℞. *Aq. prædictæ* ℔ j.
Mumiæ claræ & electæ ℥ *iiij.*
Aquarum prasiij & menthæ an. ℥ß.
Fiat mixtura. Dosis *a* ℈ß. *ad* ℈j.

ʒj. (*al. ab vnc. ʃ. ad* ℥j.) manè & serò secundum Cohob morbi.

Descriptio Syleti.

Syleti descr.

♃. *Diamumiæ* ℥ *vj. salium gemmæ, colchotar.*
Scissi an. ℥ ʃ. *Aquarum Melissæ, absinthii au.* ℥*iij.*
(*al.* ʒ*iij.*) Fiat mixtura. Dosis a gr. 7. vsque ad 14.

Compositum Syleti.

Syleti compos.

♃. *Trium salium an.* ℥j. *Tartari vtriusque an.* ℥ ʃ.
Mumiæ elect. ʒj. *aq. melissæ, conseru. buglos. an. q. s.* Pro incorporatione, destilla per alembicum, dosis à ℈j. vsque ad ℈ iiij.

Cura pleuresis quæ in regione cerebri.

♃. *Laudani puri* ℈j.
Ol de musco gr. iij. camph. gr. viij. Fiat pil. cum aq. de spiculâ. Dosis à gr. vj. vsque ad gr. vij. vel viij. sec. Cohob.

Cura specialis in pleuresi, quæ extrinsece valet, fit per vnguentum de murmentis, cuius compositio talis est.

Vnguenti murmentorum.

♃. *Pinguedinis murmentorum* ℥*iiij.*
Ol. laterini ʒj.
Amygdal. dulc.
Laurini an. ʒ*iij.*

Fiat vnguentum molle secundum artem cum modico ceræ, quod administretur loco dolenti, & non cessa vngere, donec punctiones desistant.

De Prunella.

Prunella quid.

Prunella est passio principalis cum paroxysmo proprio, existens in caloribus, ducens originem ex salibus vitriolatis, contra regionem propriam, & cōtra testam speciei, vna de speciebus pleuresis & pestis, cum caloribus vitriolatis.

Signa.

Accedit tanquam pleuresis (quamuis signa vera sunt in fine morbi) calor gutturis cum rubedine: deindè calor Persicus cum cœruleo colore mixto nigredini, & calor vt prunus cum apostematibus vsque ad extremitatem linguæ, cum humoribus adustis.

Cura.

Prunellæ curam auspicare sicut pestis.

Compositio Diaprunellæ.

Diaprunellæ compositio.

♃. *Aquarum prunellæ* ℔j.
Laudani puri ʒ ʃ.

Misce fiat haustus secundum cohob, & gargarismus cum mundificatione linguæ, & est vltimum medicamen in prunellâ.

Explicatio.

Et vt pestem facit sal Arsenicale separatum ab Yliado, sic Ogertinum pluresin facit in membris principalioribus. Et eadem cura est pleuresis hepatis, splenis, cordis, pulmonis. Solùm cura pleurisis in capite singularis est, & ab his differt. Veteres dixerunt, pleuresin esse apostema pulmonis: Sed non est verum, quia sine periculo maturari non posset. Quia quando in pus abit, si apostema est in hepate, ad mortem est. Sic in corde, splene: quia pus illud occidit, cum violentia quadam inuadit seu corripit. Sed pleuresis est, quòd Ogertinum sal sese separauit ab Yliado, & Tartari sal Etsi in regionibus hepatis est, est pluresis hepatis; si in splene, pleuresis splenis. Sed pleuresis in cerebro propriam curam habet, & intensum fugile aut fugilatiuum facit. Signa: si frigus & calor aliquem corripit cum horrore, scilicet, quòd frigiditas primum est, & post paroxysmum Calor qui durat, signum pleuresis. Ideò quando dicunt ægroti: Primò, me frigus molestauit, iam autem ex ardore ac æstu prope cōflagro ac tabesco: tunc pleuresis est, maximè si semel tantùm corpus concutiat. Nam si bis vel sæpiùs commoueat iam febris est, non pleuresis.

Pleuresis causa sal Ogertinum. Pleures. non est apostema pulmonis.

Pleuresis cerebri cura peculiaris, Pleuresis signa quæ.

Faciei discoloratio.) quia siquis pallet, facit rubeum: si rubet pellidum, semper per contrarium.

Calor finalis.) id est, si ardor perpetuò durat vsque ad mortem, vel vsque dum curatur. Et si calor ad caput ascendit & sentitur in capite, pleuresis est.

Pleuresis capitis cura per Cohob.

Et punctura.) Ictus cerebrum pertentant & in fronte sentiuntur, & tunc signum, quòd calor finalis ascendit.

Laterum.) Punctiones & ictus. Et in quo latere pungit, ibi morbus. Si in præcordiis, tunc est in pulmone, si ponè in coxis, & pudibunda tument, tunc in renibus: si in sinistro latere, tunc in splene: Si circa vmbilicum, tunc in corde: Si in dextero latere, in hepatis regione. Sed præcedentia signa omnibus membris principalioribus communia sunt. Sed quando infra, non sentiuntur punctiones, sed solùm in capite, tunc est pleurisis capitis. De diæta non est, vt simus soliciti. Edant vel bibant, quicquid libet. Sed immoderatio nunquam profuit: Tempestiuitas obseruanda. Sic de cibo quoque nihil attinet, quicquid edant, quia omnia in stomacho manent, nihil transit ad mēbra principaliora. Nam in morbis peracutis, & acutissimis, & acutis, cibus solummodò in stomacho manet, nihil transit ad membra principaliora, quia iam stomachus caret vi expulsiuâ, & hepar & reliqua membra vi attractiua.

Cura. Aqua vitæ.) Ex vino optimo rubeo destillatur vinum ardens & posteà aqua Melissæ accipitur ad æquales partes, & simul rursus destillantur & fit aqua vitæ de qua hic loquimur, Ideò si pleuresis adest, tunc eadem cura, si saltem non est in capite; & per Cohob administranda est Medicina, Sed obseruandum, an morbus alteretur & quomodò alteretur. Sed hic nihil clysteres & purgationes.

Laudanum purum.) non est, à quo cortices &

festucæ secedunt: Sed quando purum ab impuro separatur, scilicet, quod in liquorem transit. Sic de thure, mastiche mumiâ intelligere, scilicet purum ab impuro separandum.

De Prunella.

Prunellę signa.

Prunella.) Signa eius sunt, quòd primò in faucibus & lingua rubedo venit posteà niger color. Tertiò, quasi carbones viui in lingua iacerent, & vesiculas excitarent, aut duos, trésve colores. Ii enim sunt vera signa prunellæ. Reliqua signa sunt, vt in pleuresi & peste. Cura est sicut in peste: sed si illa iuuare non posset, sequitur cōpositum, vt est in textu. Scabenda est lingua cū panno, siue is coccineus sit, siue alius: semper gargarisandum est, & lingua iterum scabenda: post horam iterum potio iteranda, & scabendum est. Extergendia enim & defricanda materia est, quia facit mortem in linguâ. Ideò frictio etiam ad sanguinis exitum facta nihil nocet.

In prunella lingua fricanda ad cruorē.

CAP. VI.

De Hydropisi.

Hydrops quid & quæ eius causa.

HYdrops est passio in regionibus hepatis, orta ex tartaro aluminoso sub primo corpore, per resolutionem propriæ naturæ, deinceps per spiritum mineralem illius membri, vnius ex septem totius corporis: is post resolutionem primam, secundam sequitur: hoc est, ab extra vel intra, vel extra regionem per totum corpus. Sic & in aliis mēbris principalioribus hydrops ducit originem per modum, vt dictum est. Propterea septem sunt genera Hydropisis, quia septē sunt membra, & septem spiritus minerales. Est enim spiritus mineralis particeps cum membro suo, & hydropisis extra membrum, vt de inflationibus capitulum habet, quia species aut morbus hydropisis non est.

Hydropis quot genera.

Signa ex Hepate.

Signa vniuersorum hydropis generū quæ.

Dolor partis, scissuræ labiorum & linguæ, & sitis, paroxysmus longus, tumor in pedibus, præcipuè istius lateris, cum tactu.

Signa splenis.

Dolor partis, tumor pedis huius lateris, punctiones in loco, & cætera signa sine scissura.

Pulmonis signa.

Asthma & anhelitus, tussis cum dolore pectoris, cum chronico tempore, & est omnium difficillima hydropisis. Item fœtor oris & cætera, exceptâ scissurâ. Item tumor in pedibus æqualis, &c.

Cerebri signa.

Grauedo capitis, catarrhus, pituita, cum Hemicraneâ, & punctionibus & cum tumoribus palpebrarum, item faciei tumor & pallor.

Fellis signa.

Color est Citrinus, tum oculorum tū dentium, vt in Ictheritiâ; nausea cum appetitu, vomitus amarus, compressio thoracis, anhelitus durus & asper cum tumoribus & consumptionibus corporis.

Renum signa.

Sitis excellens, libidinis appetentia, tumor Osei & testiculorum, erectio frequens mentulæ; punctiones spinæ dorsi, membra quæ stupefacta, inferiora grauiora cum tumore in pedibus.

Cordis signa.

Debilitas omnium membrorum, tumor partis, consumptio membrorum, tumor ęqualis in pedibus, in genubus, nec tamen vltrà ascendit, raro vltra genua, & cætera signa præter scissuram.

Sunt & alia genera in hydropisi, quæ sunt permixta, videlicet ex duobus principalioribus membrorum, vt ex hepate & renibus, vel ex splene & corde, vel ex pulmone & felle, &c. Sicut in curâ patebit.

CVRA HYDROPIS EST SEPTVPLEX.

Hydropisis remedia quę.

Prima cordis: cuius talis est Descriptio.

℞. *Corallorum rubeorum* ℥j.

Mannæ electæ ʒ ß. *Dialaccæ* ℥ij. *Rasuræ eboris* ʒ v. Reduc in liquorē. Dosis ʒ ß. vel ʒj. purgationem admittit non ratione curæ, sed vt minor fiat materia.

Descriptio purgationis.

℞. *Serapini* ℥j. *Trochiscorum de Agarico, Alandahal an.* ʒij.

Diagridii præparati ʒij. Fiant pilulæ secundum artem, septem pro drachma. Hæc in vnâ specie hydropisis siue cerebri, siue cordis, semel in mense sumpta, plurimum iuuant.

Auerrois Arcani descriptio.

℞. *Ossium de cornubus cerui adust.* ℥iiij.

Nucis muscatæ ℥ ß. Fiat puluis (adiicit Theophrastus diagridii scrupul. Vnum.)

Arcani Auerrois contra hydropi cordis.

Pro Hepate descriptio.

℞. ℔. *Croci Martis* ℥iij.

Boli coagulati & adusti ℥ij.

Rheubarbaræ ℈ ß. (*al.* ℥ ß.) Fiat puluis, Dosis ℥j.

Bolus Armenus in prunis duodecim horis exiccatus, hic adustus dicitur, tam tenaciter linguæ adhæret, vt vix aquâ ablui possit. In veteri hydropisi quotidie manè & serò per mensis spatium vtere hac medicinâ. Quæ in hydropisi vsurpas, in vltimum gradum exiccata sint.

Cura splenis.

℞. *Lapidis Lazuli calcinati* ℥iij. *Spodii*

ʒß

℥ ß *Mumiæ adustæ ad pondus omnium.* Fiat puluis. Dosis à ʒ v. vsque ad ʒ vij. In veteri morbo (si sit opus) tribus septimanis, in nouo decem diebus vtere.

Renum Medicina.

℞ *Colchotaris* ℥ *vij.*
Ol. vitriolati ℥ ß. f. Bolus. Dosis à ʒj. vsque ad ʒiij.

Pulmonis Medicina.

℞. *Melissæ, Marrubii an. M. j. vini correcti* ℔. j.
Theriacæ, conseru. rosarum an. ℥. *vj.*
Reduc in aquam.

Aurum potabile efficax in hydrope pulmonis. In difficili spiritu repetenda est, quousque fiat facilior. Illo autem benè habente, si pedes intumescant, ab vsu eius abstineas. Aurum potabile efficax & primarium remedium in hydropisi.

Fellis medicina.

Carabe quid sit, & vbi reperiatur. ℞. *Carabæ destillati in oleum, Dosis gran.* 10. (*id est* ℈ß.) Petroleum est resolutum Carabe. Nam vbi hoc abundat, ibi Carabe reperitur. Omnia signa abeunt excepto tumore, quem medicina non facilè expellit.

Cerebri medicina.

Sibedatę quid. ℞. *Sibedatæ* (*Hyrundinariæ siue vincetoxici.*) ℥j. Reduc in Alcali. post ℞. *vnicornu* ʒj. *Musci* ℈ß. fiat puluis. Dosis ℈j. vsque ad ℈ij. Vnicornu præparandum vt alia. Sanguis cerebri Hirundinariâ purgandus. In cerebri hydropisi non cessãdum, quousque tumor ad pedes pellatur. Quod si fieri non potest, aquâ vitæ vtẽdum (in dies ter detur :) Item Aquâ spiculæ, quâ frontem lauabis, quinto die si non descendit, mortis signum. Communia hæc quidem : sed perfectam curã habent. Aq. Spiculæ cerebri hydropem lethalé prodit.

℞. *Tartari rubei* ℔j. *Hirundinariæ* ℔ß. *Colcothar.* ℥*viij.* ß. *vini ardentis. q. s.* pro incorporatione. Destilla per Alembicũ. Dosis ʒß. Manè & serò sumpta pellit vrinam, quam & fœtidam facit. Ministra in vino Maluatico.

Alia cura.

℞. *Melloes* ℥ x. *Seminis raphani* ʒ ß. (*al.* ℥ ß.) Reduc in liquorem. Dosis est ʒj. (al. ʒiij.) vsque in comsumptionem tumoris & signorum.

Annotata.

Sine alumine aluminoso nulla hydropisis fit. ALii hydropisim ex hyposarcâ fieri, alii ex siccitate hepatis dicunt: sed nullum illorũ: neque aqua illa ex hyposarcâ, neque incoctum ex hepate, vt aiunt, ad pedes delabi potest. Sed vbi nullum alumen aluminosum, ibi nulla hydropisis nascitur, qualiscunque fuerit ratio victus. In cuiuslibet membrorum principalium regione fit hydrops, non autem ex virtute digestiuâ, quandoquidem hæc nullum potest generare morbum: sed fit illa vel ex naturâ, vel accidentaliter ex resoluto tartaro.

Hydropis quæ causa. Phthisis quidem & Ethica febris ex sale sicco oriuntur, hydropisis aluminoso, cui vis penetrandi inest acutissima: Siquidem quod subtilius est, per hepatis regiones subindè colatur. Crassa & incocta materia hoc efficere non posset.

Olea, &c.) Porrò, quæ foris applicantur, aluminosâ virtute acuti spiritus facilè intrant corporis meatus. Sal illud cunctis vniuersi corporis membris non solùm hepati sitim inducit. Proindè radix corporis, cibus & potus omnibus respondent: Sal aluminis glaucum efficit colorem. Primò resoluto sale apparet cineritius color, dein croceus. Omnia Salia cum Lunâ motum habent sui augmenti: Vnde pleniluniũ hydropysis sæpe mortem sale ad regionem hepatis reuerso, minatur, ac tandem in ducit. Eius euidens indicium est vrina rubea, & modica spissa, quoque crocea. Illud quantò vetustius, tantò acutius redditur. Hinc suas vetustate occidendi vires colligit: id fieri videmus, cum sal illud in Alumen scissum transmutatum est, cuius deinde violento morsu cutis scissa copiam croceæ aquæ effundit. Perpetuus est morbus, nec iuuat exhausisse aquam, corpore, vel ad summum resiccato: ille reuertitur, arroditque tandem cordis capsulam, splenem suffocat, alia pari modõ aggreditur membra principalium. Igitur sale aut liquore corrupto, de vitâ actum est. Salia omnia cũ Luna mouentur.

CAPVT SEPTIMVM.

De febribus Hepatis.

Febris quid. Oppilatio duplex. FEbris est calor ex oppilatione, generata ex putrefactione Tartari in regionibus hepatis. Oppilatio est duplex, vniuersalis & particularis.

Signa Febris.

Quæ signa quarum febrium. Tremor durus, lateris punctiones, calor durus & vehementissimus, discoloratio faciei, tumor in pedibus.

Quotidianæ.

Pulsus velox, vrina alba, id est, sine hypostasi.

Tertianæ.

Pulsus tardus cum quarto tactu: vrina non obseruatur (signum pleuresis, discoloratio faciei: pestis signa, vrina alba, & punctiones angulares.)

CVRA EST TRIPLEX.

Cura febriũ hepatis tripliciter perficitur. *Deoppilatio, cuius descriptio talis.*

Tartari liquefacti cum vino & aceto ℔j.
Opoponaci ℥ß. Reduc in liquorem. Dosis est à ʒ j. vsque ad ʒ iij. secundum cohob naturæ.

Mundificatio.

℞. *Laudani puri, id est, præparati* ℥ß.
Liquoris corallorum ℈*ij.* Fiat mixtura in formulâ pilularum communium. Dosis à ℈ ß. ad ℈j.

Instauratio.

℞. *Cinnamomi, Myrrhæ, Mumiæ, an* ʒj.

Vini

Vini correcti ℥ ß. f. Haustus. Hæc prohibent, ne hydropisis, aut icteritia aut Hemicranea accidant.

Commentaria.

Febrium sedes.

DE *febribus hepatu.)* Febres consistunt in stomacho hepate. & in renibus. Et quemadmodum in stomacho tertiana, aut quotidiana, aut quartana est, ita simili modo in hepate & renibus est, & venit ex putrefactione Tartari qui vbi vadit ad putrefactionem, facit paroxysmum. Illa putrefactio enim Tartari, id est, illius putrefactionis ebullitio deberet penetrare per poros in vias vrinæ, & cum vrina exire, quæ vbi oppilatæ sunt, facit, & inde venit tremor, sicut olla, quæ habet operculum, quando feruet, vel operculum decidere debet, vel olla frangitur. Sic in digestione materiæ putrefactæ, quando feruet, tunc facit vaporem seu ventum, & cùm non potest penetrare in vias vrinæ ille vapor, facit paroxysmum, id est concutit corpus, & tremorem facit. Sed quando viæ rursus deoppilantur, id est, quando paroxysmus desinit, & solùm calor sentitur, nec redit paroxysmus, signū salutis est, & tunc non amplius est tremor, sed solùm aliquālis calor. Ideò cura solem est ex febribus, vt viæ deoppilentur, & reserentur. Ideò in regionibus hepatis, si illæ ita obseratæ sunt, & si viæ, per quas materia in vrinam ire deberet, obstruuntur, tunc materia ebullit, & cum non potest egredi, facit tremorem, & totum corpus concutitur, & tremor durat tamdiu, donec exitum inueniat, & donec seipsum deoppilet: & vadit ad vrinam, in qua & conspiciuntur signa, quod hepatis regiones laborant.

Paroxysmus febrilis vt fiat.

Febrium cura deoppilatio. Tremoris causa quæ.

Nota in febre, quando paroxysmus cessare debet, solùm fieri debet, quòd per sese facit exitum, & deoppilat. Sæpè fit, quòd saltem aliquot viæ, quæ tendunt ad vrinam, sunt oppilatæ: & tunc dimidius saltem paroxysmus inuadit, & interdum interpolatus paroxysmus est, qui in octo septimanis semel redit, scilicet indè, quòd iterum prius reseratæ viæ obstructæ sunt. Ita ergò in sūma ex oppilatione venit febris, quòd ille ventus exire non potest, & calor venit post paroxysmum, & calor deoppilat vias. Ideò omnis febris sese curat tandem, nisi ad secundam crisin veniat.

Paroxysmus dimidius vt fiat.

Frigoris febrilis causa. Putrefactione frigidissima.

Frigus autem & algor veniunt ex putrefactione: quia omnis putrefactio res frigidissima est. Ideò calor ex putrefactione quando feruet, per se res frigidissima. Quando alteratur paroxysmus, anticipans scilicet aut post vertens, inde fit, quòd materia putrefacta adsit vel duplex, vel quadruplex, & quælibet suam digestionē habeat: vel quòd materia consumpta sit, & non tā multum de ea adsit, vt primò vel quòd ex illa deiecta natura sit. Et inde fit, quòd cessat, & rursum postea accipit nouum paroxysmum, sicut sæpè fit, quòd in vno tres, quatuor, quinque paroxysmi veniunt.

Anticipationis & cunctationis febrius quæ causa: Deoppilatio est omnium febrium cura.

Ideò vna cura est deoppilatio, & quartana curatur sicut tertiana, nisi quod in quartana materia putrefacta durior est. Et omnium morborum, qui tremorem faciunt, sicut ignis sacer & alii qui veniunt ex oppilatione. Et prætereà sæpè fit tremor, id est, concussio cum frigore inuadens. Quòd si videmus, nescimus, an sit pestis, prunella, pleuresis, quartana, vel tertiana. Et vt certò de hoc possit iudicare Medicus signa in textu habes &c. Sciendum etiam medico, quandiu velit durare & quando cura adhibenda, quia sæpè febres non volunt principio deoppilari & curari, nisi priùs materia sit totaliter putrefacta. Nota: illæ febres quæ cōcutiunt, & calorem simul frigúsque inducunt, vt curentur, maturæ sunt. Sed quando post paroxysmum primùm calor venit, & membra grauia redduntur, tunc signum est, materiam nondum digestam, & aliquamdiu, vt 6. vel 9. dies cessandum est, donec materia digeratur. Si tremor & calor simul inuadunt, tunc cura adhibenda. De Diæta nihil disputandum est, sed agendum, vt deoppilatio fiat. Quicquid ederit, non refert.

Regula notāda.

Diætæ in febribus nulla necessitas.

LIBRI SECVNDI.

DE TARTARO TRACTATVS TERTIVS.

CAPVT I.

De Regionibus Renum.

Regio Renum quæ.

REgio Renum descendit à primâ generatione vrinæ vsque ad finem emunctorii istius. Resolutum sal summum capitale in his regionibus, & centrum morbi in medio renum. Ægritudines renum sunt. diabetica, sciatica, sclyrosis, arena, calculus, oppilatio, vlceratio, pus, & sanies vrinæ, lac caseatum.

Renum morbi qui.

Cap. II. De Diabeticâ.

Diabetica Passio est sal siccum resolutum, & scissum per ingressum acuti salis, positum in medio centri huius membri principalis. Hoc sal est chronicum, permanens & fixum. Signa: Sitis cum chronico tempore, dolor spinæ (quæ plerunque in nuchâ incipit) tumores in pedibus æquales, vrina multa, crocea, & rubicundissima, pulsus velox & dolores in schiâ, id est coxendice. Cura per Anodyna. Solum sal scissum curatur.

Diabetis quid.

Diabetis signa.

Diabetis curaque.

Descriptio Anodyni.

Anodyni descript.

♃. *De liquoribus papaueris, Iusquiami. an.* ℥ ß.

Lolii ʒj. *Camphoræ* ʒj.

Rosarum, plantaginis, solatri. an. ℈j. ß. (*vel* ℈ ß.) Reduc in formam liquidam.

Alia.

♃. *Spernioli* ʒ iij. *Olei Camphoræ* ʒj ß. Fiat mixtura. Vnge serò & manè imam dorsi partem.

His peractis, purgato illis quæ in hydropisi (id est in purgatione hydropisis) descripsimus. Instaurentur membra vltimò per diacubebe.

Annotationes.

Diabetica passio. Cùm ergò vrina est de proprietatibus nitri, nam sic considerari debet, alioquin nihil dictum est, quod dico esse colamentum: Sed sciendum est, quid sit vrina, cum egreditur, & sal scissum, hoc est, acutum velut nitrum alumen scissum ex vrina est nitrū. Et sicut ex vrinâ foris artifex nitrum excoquit: ita in corpore quoque fit. Ideò cum sal vrinæ venit ad renes, adhæret sicut Tartarus in vase, & illud alumen scissum, spiritus eius penetrat ad renes, sese insinuat, & facit renes siticulosos. Nam sitis semper venit ex sale. Itaque hoc sal renes facit salsos. Illa autem membra, quæ debent humidum habere, per vim attractiuam attrahunt humiditatem, & illa attractio per sal est. Et vbi habent humiditatem, contenta sunt. Sed in renibus illud alumen scissum perpetuò petit humiditatem: ideò satis bibere non potest: & cum homo semper bibit, ingurgitantur renes, quòd non emittunt per vrinam: Nam vis expulsiua expellere non potest tantùm, ideò non vadit per vrinam totum, sed ad reliqua membra abit: Inde humor venit, & pedes rument. Alii vocant hydropisis: Sed non est: Sed virtus expulsiua non potuit per vrinam expellere, sed destillatum est per poros carnis deorsum: quia omne graue deorsum. Et tument pedes, quia virtus expulsiua non potuit expellere sicut & qui se inebriant, virtus expulsiua non potest expellere totum, ideò in alium locum abit. Remedium est, biduo ieiunare, vt vis expulsiua etiam reliquum possit expellere. Ideò, vt dixi, cum virtus expulsiua expellere non potest, mittit ad pedes & tumorem facit. Tunc vetulæ & circumforanei repercutiunt tumorem, & cùm venit, redit ad renes, & mors adest. Diabetica passio inde est, quòd spiritus salis renibus insidet, & eos salsos redit.

Signa in diabeticâ passione sunt ista: Sitis cum chronico tempore, id est, si habent diuturnam sitim, & posteà pedes tument, est ex diabeticâ. Item, dolor spinæ, & ille dolor in nuchà incipit, in occipite punctiones veniunt, & vadunt vsque ad coxendices principium diabeticæ. Item in pedibus tumores æquales, vrina multa crocea & rubicundissima, hoc est, vrina per se ruffa & cum imponis pannum & exiccas, pannus est croceus. Item pulsus est velox. & dolores in ischiâ, non secus ac si resoluti essent: & cùm aliquamdiu sedent, & posteà surgunt, tamdiuque dolent, donec aliquantisper prodierint, id signum est diabeticæ, si etiam sitis est.

Cura diabeticæ passionis per Anodyna fieri debet. Nam sal & alumen scissum mortificari debet, sicut Arsenicus, qui per se est venenum magnum, sed iniectus in vlcus: si additum oleū accipiat, rectificatur. Oleitas enim vim eius restinguit. Sic & sal hoc restingui debet. Et nō iuuabit renes perfrigerare, aut Iulepos contra sitim ptę bere, &c. Sed sal in diabeticâ mortificari debet. Et hoc fit, vt foris applices anodyna. Nam vapor in Anodynis penetrat & potens est, non aliter sicut Mercurium crudum si accipis, & super illum suspendis aut obtendis os ad duas horas. Et licet fumum non vides, statim tamen dentes dolent, & saliuas saltem ex fumo. Sic & diabetica substantia non potest ire ad renes, sed salis est vapor quem sentiunt cùm applicas: sicut flores Caryophyllorum virtutem cum odore emittunt, & cum exiccatæ sunt, non olent & tunc etiam carent virtute. Ita etiā vapor ex Anodynis transit ad renes, & extenguit sitim, & sal illud scissum, seu alumen scissū, dolet, &c.

Descriptio Anodyni.

℞. *De liquoribus papaueris.*
Iusquiami an. ℥ß.
Lolii ℨj.
Camphora ℨjß.
Rosarum, plantaginis, solatri an. ℈ß. Reduc in formam liquidam.

Quando de Receptis loquor semper volo, vt in speciebus purum ab impuro separetur. Ideò quando dico de papauere, puto de eo, vbi separatum est purum ab impuro, id est, papauer præparari debet & sic præparatum dat liquorem. Iusquiamum & papauer recipe cum semine, & herbam, & pone in ollam vel Cantharum benè perlutatum, & sine bullire in balneo Maris, 2.3.4.5. dies & postea cola per pannum, & tunc coque, donec euaporando veniat ad spissitudinem mellis. Iste est liquor de papauere, Iusquiamo, & aliis. Sic purum ab impuro debet separari.

Alia Descriptio Anodyni.

℞. *Spiritus* ℨ.iij.
Olei de camphora ℨj.ß.f. Mixtura.

Isto liquore præcedente, ponè inunctio fieri debet in renibus & osse sacro manè & serò cōtinuando ad diem 5. vel 6. tunc sitis cessat. Etsi tumor adest in pedibus post inunctionem & sitis sedationem, tunc purga humorem peccantem cum descriptione, quam dedi in hydropisi. Sic secunda quoque descriptio est. Pro tertio, postquam curatus est ex diabeticâ vel matrice, tum mense 1. 2. vel 3. vtatur descriptione diacubebæ, quia tanto potu hepar & stomachus infrigidata sunt. Vt restaurentur, valet descriptio diacubebæ.

CAP. II.

De Lacte Renum.

PRimus liquor essentialis, ex virtute digestiuâ positus & separatus in partem regionis, morbus lactis est, & lac natum. Hoc lac primum est in digestione renum: Secundum est sanguinis: tertium de substantiâ rei. Lac verò lactis naturam habet, & lactis separationem recipit. Indè sequitur coagulum, nustum, acetosum, coagulatio particularis & serum.

Lactis ægritudines sunt istæ.

Sanies vrinæ, pus vrinę, oleosa consūptio, & vrina bletæ albę.

Cura Coaguli.

℞. *Hæmatitis* ℨ *vij. Boli Armeni præparati* ℥*iiij.*
Dragacanthi ℨ*ij. seminis plantaginis, lactucæ an.* ℨ*v.f.* puluis. Dosis á ℨ ij vsque ad ℨ iiij. manè & serò secundùm morbum. Hæc vrinam retinet in renibus.

Nitrum, ... foris ... intus ...
Diabetis remedium ...
Signa diabeticæ.
Diabeticæ cura salis mortificatio.
Oleitas ... venenum ... mortificat.
Anodyni descriptio.
Liquor herbarū vt præparandus.
Lactis renum ægritudines quę.
Coaguli cura.

Renum confortatio.

Pro secunda digestione, seu confortatione Renum

℞. *Gummi Arabici dissol. in aq. rosac.* ʒj.
Terpentinæ lotæ per aquam plantaginis ʒiij.
Succi Alkakengæ ʒvj.
Thuris albi ad pondus omnium. f. Mixtura. Dosis à ʒiij. vsque ad ʒv. manè & serò.

Cura Nusti.

Cura Nusti

℞. *Terpentinæ lotæ in aq. rosar.* ℥j.
Trochiscorum de thure ℈ij.
Liquoris Mumiæ ℥j. ß. *Liquoris Myrrhæ* ʒv. fiat in modum Boli. Dosis à ʒj. vsque ad ʒiij. manè & serò.

Cura vrinę bleti.

Cura in vrinâ bletæ.

℞. *Seminis raphani* ℥ß. *Mastichis* ʒiij.
Foliorum Indi, de 5. generibus mirobalanorum an. ʒ viii.
Gummi Arabici dissoluti in aq. saluiæ q.s. pro incorporatione fiat trochisci. Dosis à ʒjß. vsque ad ʒiiij. manè & serò.

Ad præcauendas phthisin, hecticam, diabeticam, cura.

℞. *Agarici puri & mundi* ʒj. *&* ℈j
Sem. papaueris ʒiij. *Hæmatitis* ʒ ß.
Magnetis, calaminaris an. ʒ ij Misceantur cum succo de limonibus vel arātiis in modum electuarii. Dosis est à ℈iiij. vsque ad ʒ ij. manè & serò.

Hydropisis ex lacte.

Contra hydropisin ex lacte.

℞. *Serapini, Laudani, Galbani, an.* ʒ ß.
Lapidis Lazuli, Hermodactylorum an. ʒ ß.
Conseruæ rosarum q.s. pro incorporatione. Dosis aureus semis.

In Caput Tertium Commentaria

Cibi in corpore qualis præparatio & digestio.

DE *Lacte*.) Liquores qui generantur in stomacho, id est, quod editur & bibitur, in stomacho separatur: Impurum sulphur est & vadit per excrementa, reliquum in liquorem digeritur, & ille liquor seruat colorem cibi, vt est cibus. Ille liquor transit ad hepar, & ibi colorem assumit rubeum. Nam hepar suum nutrimentum indè sumit, postquam digessit, reliquum ad renes mittit. In renibus primò album, posteà rubeum, & ibi est tertium nutrimentum. Sic liquor essentialis est ille, vnde membra nutriuntur. Nam ex eius, quod edimus, ℔.j. vix ℥.ß. est liquor essentialis. Sic in toto boue vix octo libræ sunt liquoris essentialis. Ita ergò stomachus facit liquorem: posteà hepar attrahit, & separat impurum à puro, & accipit suam partem, reliquum ad renes mittit. Et renes digerunt, & prima digestio est alba vt lac, quia sulphureitas in liquore: Secunda digestio rubeum est. Pro tertio separat, & indè suum nutrimentum accipit, reliquum per vrinam quoque emittit. Ergò renes in primâ digestione, quæ alba est, si secunda digestio non bona, tunc manet in renibus alba digestio. Nam renes habent suum tempus digerendi & operationis, per 50. minutas. Prima digestio alba habet 50. minuta. Secunda itidem. Tertia itidem. Et tunc venit virtus expulsiua, & expellit, quod impurum est. Si rectè sunt omnia peracta & digesta, tunc benè est, si non, id est, si secunda digestio mala, & non facit suum officiū, tamē expellit. Et si prima digestio est, & secunda nōdum incepit, tunc vrinant, & expellitur vrina vt lac & est lac: Et si post vrinationem in illud lac proiicitur coagulum, tunc coagulatur, & in fundo serum deponitur: vel si acetum infundas, separatur. Et vbi tale vides in vrinâ, iudica secundam digestionem malam esse, id est, expulsum antequam rectè digestum est, & virtutem expulsiuam superuenisse, & expulisse. Ideò non est pus, sed lac, vt dicunt, &c. Vidi mendicum, qui in 5. annum vrinauit lac: & sic debilitauit eum propter malam secundam digestionem, quod moriebatur. Et quando mendicus ille vinum vel acetum in illud lac funderet, coagulatur: & si per duos tresue dies stare sineret, superne flos vel pinguedo incumbebat. Ita quidem lac est.

Liquor essentialis quid.

Bos integer vix 8. lib. habet liquoris essent.

Renum qualis digestio.

Digestionis tempora.

Lac vrinæ qui fit.

NB. Historia de Medico lac mingēte.

Lactis ægritudines.) Illud Sanies est proprie, quando quid sanescens, pus profundit seu facit. Sanies est, quæ per & ex se spōte manat. Pus est, quod emplastro elicitur, & sub emplastro reperitur. Optime considerandum Medico, quid sit vrina, & quæ ægritudines inde veniant. Sic hic, quod vrinatur lac, ex secundâ digestione imperfecta est. Sic etiam, quando secunda digestio bona est, & tamen sal, vel alumen scissū de membris cecidit in centrum: vel quod sal vrinæ ex hepate descendens præuenit secundam digestionem antequam inciperet, id est, quòd vrina ab hepate nimis cito secundam digestionem obruit, & prematuriùs separatur, & secū vrinam educit, & tunc est vrina, vt lactis serum, & renum filamenta concurrunt, scilicet ex coagulo. Et si illud coagulum non totum per vrinationem expellitur, iacet in renibus & putrefit, & inde pus mingitur, &c. Hîc cura est, vt vrinę remedia adhibeantur, ne ita præpropere ab hepate separetur, & ne spiritus anticipet secundam digestionem. Inde alba vrina, & sępe phthisis sequitur. Hæc cura est in textu *Vbi pus, &c.*) Quando vrina pinguedinem, oleositatem seu Nuscum superne exhibet, dicunt aliqui id esse ex resolutione pinguedinis renum ob calorem: Verum est in aliquibus morbis, vt in febribus, quod renes ex calore liquefiunt. Sed an ex morbis fit, scilicet febribus, an ex nusto, proba est, vt id eximas, & tabulæ exponas. Si consistit instar pinguedinis, est ex pinguedine renum. Si non cogitur, est nustum. Nustus inde fit, quòd cum secunda digestio est imbecillis, prima digestio per se, vt omne lac, superne pinguedinem emittit seu suspendit, & si illam ad digerendum secunda digestio non assumit propter imbecillitatem, postea egreditur cum vrinâ, & in superficie vrinæ apparet, & est Nustum: inde scilicet: quod secunda digestio pinguedinem non assumit. Et tales vrinæ communiter in fundo calcem albam deponunt: & si arena

Sanies quid. Pus quid.

Pus vnde mingatur.

Pinguedo vrinalis vnde.

Nustus quid & vnde fiat.

rena candida fit, eſt Nuſtum.

Cura Nuſti. *Cura Nuſti.*

℞. Terpentinæ lotæ in aq. roſ. ℥j. Trochiſcorum de de thure ℈ ij

Liquoris Mumiæ ℥ j. ß. *Liq. Myrrhæ* ʒ v. fiat in modum boli. Doſis á ʒj. vſque ad ʒiij. manè & ſerò. Hæc medicina adminiſtranda eſt tamdiu, donec vrina pinguedinem nullam vehat, aut calx alba in fundo ſubſidat. Ipſi, ſi arenam albam in fundo vident, dicunt eſſe calculum in veſicâ: ſed nihil eſt. Quando Oleitas in ſuperficie: & arena alba in fundo, eſt Nuſtum. (Error de calculo veſicæ.)

Bletæ, &c.) Sæpè vrina profluit inſtar albicantis bletę, hoc eſt, ex albo vireſcens, & ſi teneatur ad lignum aut parietem, tunc videtur: Et communiter vrina obuerti debet non cœlo, quia fallit, ſed ligno vel muro, & tamen in claro loco. (Vrina bletæ, vt æſtimāda.) Dixerunt ipſi, quod vireſcens iſtiuſmodi vrina veniat ex indigeſtione ſtomachi: Alij ex indigeſtione hepatis. Nam in tali vrinâ non eſt Hypoſtaſis, nec Erimoides: & ideò dicunt ex ſtomacho eſſe, cum nihil deficiat in ſtomacho. Nihil eſt, ſed edere poteſt patiens, *&c.* Non ſciunt, quod hypoſtaſis in renibus & hepate alteratur: ſi vrina ſapit vt vrina, tunc ex hepate eſt. Si non ſapit, ex renibus eſt, & illa vrina ſubuiridis accipit ad ſe Nuſtum. id eſt, pinguedinem habet & coagulum: ſed ſerum lactis nō accipit: Ideò habet colorem ſuum ſubuiridē.

Certum ſignum eſt, quando vrina ſuper manu ſplendet inſtar auri ducti vel fuſi, eſſe ex ſanguine. Si autem crocea non ſplendet, tunc eſt ex hepate.

Cura in Vrinâ vt Bleta.

℞. Seminis Raphani ℥ ß. *Maſticis* ʒiij.

Foliorum Indi. de 4. generibus Mirobalanorum an. ʒ vij.

Gummi Arabici diſſoluti in aq. ſaluiæ q. ſ. pro incorporatione. f. trochiſci, Doſis à ʒ j ß. vſque ad ʒiij. manè & ſerò. Vbi ergò huiuſmodi vrinæ eunt, vt nunc recenſui. & perennant, id eſt, per annum durant, 4. ægritudines generant, Phthiſin, Ethicam, Diabeticam & Hydropiſin, non veras, ſed veriſimiles, vt hæ ferarum quaſi filiæ ſint. (Morbi quales ab vrina bletę.) Phthiſin indè, quòd, cùm in renibus coagulum eſt, & digeſtio non adeſt, tunc renes incipiunt conſumi, quia nutrimentū non habent, & appetitus coëundi deficit, & incidunt dolores coxæ: Indè totius corporis phthiſis. quia omnia mēbra principalia, quando ſuum nutrimentū non habent & non accipiunt, tunc totius corporis conſumptio ſequitur. (Phthiſis vt fiat.)

Sic Ethica ex regionibus hepatis, quòd ſcil. in renibus per iſta oppilatio fit, & facit tremorem, ſed non magnum, ſed diuturnum calorem, &c. (Ethica vt fiat.) Et Diabeticam, quia cùm nutrimentum ire non poteſt ad renes, tunc exiccantur & fit ſitis. (Diabeticanfiat.) Hydropiſis, quia coagulum, vbi ſic in renibus iacet, & vis expulſiua pellere non poteſt, tunc deſcendit per poros carnis, & facit tumorem. (Hydropiſis vt fiat.) Sed non eſt vera Hydropiſis: ideò vbi præcedentia remedia non iuuant, vt Ethica, Phthiſis, Diabetica, tunc illo vtere medicamine, vt præuenias.

℞. Agarici puri ʒ j. *&* ℈ j.

Seminis papaueris ʒ iij. *Hæmatitis* ℥ ß.

Magnetis, calaminaris an. ℈ ij. Miſceantur cum ſucco de Limonibus vel Arantiis in modum electuarij. Doſis á ℈ iiij. vſque ad ʒ ij. manè & ſerò. Illa medicina adminiſtranda eſt, vt vtatur octo diebus, & poſt annum rurſus vtatur, & ſic ſemper. Nam præueniri debent iſto medicamine cōtra hydropiſin ex iſta generatione.

℞. Serapini, Laudani an. ʒ j ß. *Galbani lapidis Lazuli, Hermodactylorum an.*

Conſeruæ roſarum q. ſ. ad incorporationem. Doſis aureus ſemiſ. Aureus pendet ʒ ß. Illa medicina detur ſi metus eſt tumoris pedum inuaſuri, vt detur. & poſtquam tumor deſiit, à medicinâ quoque ceſſandum: & poſt annum, ſi reuertitur, rurſus dandum. Nam alioquin non eſt cura morbi, ſed præſeruatio. (Aureus pendet ʒ j ß.)

CAPVT IV.

De Febribus Renum.

FEbres ex renibus de fæcibus tartari tertiæ ſeparationis initium habent, & ſecundum tempus digeſtum horam paroxyſmalem facit, & tremorem totius corporis iuxta naturam oppilationis. (Febres renum cauſa.) Eſt autem febris ex oppilatione venarum alterius generis. videlicet quæ venarum dicitur, vt eſt febris Medianæ, Saluatellæ, Saphenæ & ſimilium. Renum febris eſt periculoſiſſima propter Sal. (Feb. renum periculoſiſſima & cur.) In ſtomacho eſt ſeparatio craſſa In hepate eſt ſubtilior. In renibus autem ſubtiliſſima. Nulla digeſtio ceſſat, niſi vi Narcotica.

Signa.

Compunctiones in ſchiâ oriuntur ex oppilationibus: indè quoque tormina in ventre, dolores capitis & ſpinæ, pedes quoque nonnunquam tumeſcunt, ſplen laborat, vrina eſt omnino rubea, & contingit plerunque, vt quartana ex renibus eueniat. (Quartana plerunque ex renibus.)

Cura.

Purgatio non fiat, niſi ex arcanis. Fiant autem omnia magnâ curâ.

Deſcriptio in renum febribus omnibus (ſiue quotidiana, ſeu tertiana, ſiue quartana.)

℞. Alcoli de teſtudinibus ʒ j. *Cryſtalli bene triti & calcinati* ʒ ß. *Mumiæ* ℈j. f. puluis. Doſis, totum.

Alia.

℞. De liquoribus Laudani ℈ j. *Croci gr. iij. (al.* ℈*iij. Aloepatici* ʒ*iij.)* f. pilulæ communes cum aquâ *Abſinthij.* Doſis gr. vij.

Item alia.

℞ Alcoli ſoluti ex cineribus abſinthij ʒ ß. *Ol. de Colchotar* ℈ j. Miſce, ante paroxyſmū miniſtra omnia.

Capitis Quarti de Febribus Renum explicatio.

HÆ febres, quæ oriuntur in Renibus, veniunt quoque ex putrefacto tartaro, vt aliæ in ſtomacho & hepate. Sed febres in renibus ſunt omnium vehementiſſimæ, quia nullum membrum dolores grauiores ſentit re- (Febres renum acutiſſimæ.)

nibus, quando afficiuntur. Ideò quæ ægritudines renibus incidunt, omnium acutissimæ & grauissimæ existunt, quia febres si in renibus sunt ex putrefactione venire debent, & illa putrefactio acutissima est, mitior in hepate, magis mitis in stomacho. Sed in renibus, quicquid ad eos descendit ex secundâ digestione in tertiam, per vrinam descendit. Ideò quod descendit, subtilius est. Ideò vbi afficitur, acutius est. Nam in stomacho crassissima digestio, in hepate subtilis, in renibus subtilissima, scil. vrina est, & indè nutrimentum suum sumunt renes, reliquū expellunt. Ideò si illud putrefit, acutissimus spiritus est, scil. quando in renibus digestio non est perfecta: Et hoc fit ex vi narcoticâ: si vel talis vis parua succedit renibus, tunc dormiunt, & tum digestio in iis cessat, & tum in tergo dolores, frigidū est, horrent, &c. Et signum est, quòd digestio in renibus dormit. & tunc quoque ab epate transmittitur, non potest digeri, & non habent nutrimentum suum renes. Et cùm non digerunt, venit virtus expulsiua & expellit. Si non expellit, tunc materia putrefit, & fit fuligo, quę in regionibus renum insidet, & tum salia, quæ sunt in regionibus renum, etiam se resoluunt, quia ex putrefactione fit vapor. Et cùm egredi non possunt, scilicet quòd ille vapor se in poris coagulat, & sic oppilat, & tū punctiones in lumbis, & pudibūdis, & capite. Punctus in schia ex oppilatione: quia spiritus vitalis vbique transire debet, & cùm vi vult erumpere, ferit ac pungit: & cùm venit intra iuncturas, etiam stimulat, & ideò non est peior febris quàm in renibus, & prope intestina. Ideò tormina & punctiones & capitis dolores indè, quia cùm in renibus non fit digestio, & virtus attractiua nō habet quod attrahat, tunc renes ad hepar ascēdunt, quia oppilatum, & tamen potu opus habent ac humore. Ideò per spinam dorsi attrahunt à capite nutrimentum, & primò in occipitio, posteà dimidium caput, interdum totū caput occupant dolores. Quia cùm virtus attractiua renum trahit nutrimentum capitis, quo caput nutriri debet, & fluxus attrahit, & sic materia in renibus augetur per fluxus, & febris augetur. Ideò in Hemicraniâ, & omni dolore capitis sola cura est, vt renes priùs curentur. Dolor in schia sentitur, quia renes validè trahunt. Magna vis attractiua in eis est. Indè fiunt dolores verticis & dorsi. Iubent illi scarificare per spinam dorsi, & purgare stomachum, &c. Nihil est. Sed in cephalica omni (excipio quod ex sāguine est) semper quærere debes, an coxæ dolores adsint: tunc ex renibus est dolor capitis & semper inde est. Ita etiam quando erga caput oppilata est regio, tum in splene si deoppilatio est, tunc à splene attrahit, & tunc in splene dolor, &c. Prætereà non semper dicat Medicus, cum patiens dicit, coxam sibi dolere, quòd sit arena aut calculus. Sed signa consideret, scilicet videat vrinam. Ea si cum tenuitate rubea est, & in superficie bullas exhibet tunc arena est. Ideò qui rectè vult considerare priùs non corruptam vrinam videat, posteà sinat corrumpere, vt possit iudicare. Item si in mictu ardor sentitur, etiam arena est. Sed cùm hæc signa non sunt, verùm vrina est coloris laterini, pallidi, spicei, & insuper turbida & confusa, tunc dicas renes laborare. Non consideranda

Cur? Digestio varia in variis partibus.

Paroxysmus renalis vt fiat.

Renum vis tractrix valida.

Arenæ vrina qualis.

hypostasis, quia ille color nō habet hypostasin: sed quandò vrina sic est, tunc principiū putrefactionis, id est, febriū: quia digestio non valet, ideò virtus expulsiua expellit tamen. Et interdū contingit, quòd vrina hodie bona, cras nō: quia interdū expellitur interdum non. Sed quādo se cū tempore colligit, vt vapores multiplicētur, tunc digestio incipit, & vapor, imò acetositas in putrefactione facit alices, & ligamentorum punctiones, conqueruntur ægri de dolore dorsi. Et cùm vapores nimis multi sunt, tunc regionem hepatis implent, totámq; oppilant, & sic cōmouetur totum corpus, & tamdiu, donec digestio in putrefactione cessat, & omnis quartana communiter ex renibus est, non ex splene, & durat paroxysmus, donec digestio cessat, & expellitur vapor. Et ille vapor cum exit per corpus, tunc sequitur calor, quia in sanguinem it. Ideò si quis post paroxysmum det plantaginis aquam, vel Nenupharis bonum haustum, tū nō sentitur calor, quia oppilatio statim: sed immensus dolor dorsi sequitur. Ideò paroxysmus cessat, quādo vapor exiuit è corpore, sed adhuc putrefactio in renib⁹ adest. Ideò vbi posteà rurs⁹ digeritur & digestio fit, rur⁹ paroxysm⁹ venit, &c.

Quartanę plerę que ex renibus, nō splene.

Postea febres sunt, quæ nec ex stomacho, hepate, vel renibus veniunt. Sed sic generantur. Cum oppilatio fit in venâ aliquâ, tunc etiā putrefactio est, & quoque tremorem facit. Et in summâ, veniunt ex oppilatione & tremor est, vt in febribus ex renibus. Et illæ febres curantur ex phlebotomia, & phlebotomia est faciēda, vbi in venis oppilatio seu febris est. Et hoc in Anatomiâ obseruandum, quî fieri possit, vt in venâ possit esse febris, & totum corpus non possit concutere. Ideò de febribus in venis, vt si in saluatellâ febris est, non quæras in principio manus, sed in radice eius, scil. quod virtus attractiua attraxisset de tartaro, qui oppilasset, &c. Et illa signa febrium in venis, si venæ pungantur, scil. quòd patiens post paroxysmum dicit, quòd punctionem in venâ sentiat: certissimum est, in venis esse febrim. Et sæpè in hepate febris est, & quoque in venis est, & duplex paroxysmus: tunc duæ febres non in vno loco, sed alia in venis, scil. si punctus adsunt & suæ putrefactiones, nec ante paroxysmum desinit. Venam, quæ punctus sensit, pertunde, & sentiet meliùs. Nota, omne quod tremere facit, siue in peste, siue aliàs ex digesto tempore est. Sæpè per se cessat febris. Si enim putredo cessat, cessat febris. Sæpè etiam febres sunt in spinâ dorsi, & scarificatio per spinam dorsi tollit, maximè in febri quartanâ, in fine eius. Nam sæpè fit, quòd cùm in renibus febris est, & dolor capitis, & de capite traxit nutrimentum, & cum cessat putrefactio in renibus, fieri potest, vt in viis illis putrefactio sit, tunc scarificatio per spinā dorsi, curat in fine quartanæ. Et sæpè fit, quòd omnis febris cessat, & tamen in malâ die sēper aliquid sentiunt, tunc scarificatio per spinā dorsi valet.

Febres venosæ, vt fiant, & curentur.

Febrium venarū signa quæ.

Tremor omnis ex digesto tempore.

Cura febrium in renibus.) Purgare per centauream, helleborum, non valet in renibus vel hepate, quia eo non deseruit. Sed quando in stomacho est, tunc purgatio iuuat. Nec etiam diæta curanda in renibus, sicut Itali suum regimen præscribunt. Admitto, quòd caro suilla bona non sit, quia multos humores gignit, quibus augetur morbus: Si autem omittatur, non ideò

Febres renales nec purgationibus, nec solita diæta curantur.

Caro ſu-illa braſ-ſica no-xia in, &c. ideò curantur. Sic braſſica condita,&c. Sed ſi Medicus bonus ſit,etiamſi ſus integer in ægro ſit,nihil nocet: quia medicina potentior. Nec etiam complexiones Medicinarum obſeruandæ, ſed arcana, quæ carent complexione.

CAP. V.

De vſneâ, grandine, & lapide in veſicâ.

Vſnea & grādo in omnib⁹ lapis nō eſt. SVperiùs ſatis abundè tractatum eſt, quid ſit vſnea, quid grando, quídue lapis: ex primâ ſcil. ſeparatione tartari vſneam fieri,ex ſecundâ grandinem, ex tertiâ lapidem,conſtat. Proindè curam horum morborum nunc conuenit enarrare, vbi ſigna aliqua præmiſſa fuerint: priùs tamen notandum, quemnis hominem habere vſneam & grandinem: lapidem autem non.

Signa.

Lapides mouentur ſuo tempore digeſto, & ſubtus vmbilicum eneruant. Grandines, dolores inferunt inſtar cultelli ſcindentis.

Vſneæ, afficiunt ſpinam dorſi & ſchiā.

Cura.

Reſoluatur tartarus in liquorem, aut puluerem. Quanquam lapis veſicæ ægrè aut nunquam reſolui poteſt:attamē, vbi ex vino aut rebus acerbis eſt, interdum reſolutionem ſuſcipit. Nos igitur vſneæ & grandinis curam in tartaro acuto hanc ponimus.

Ol. de colcho-thar deſ-criptio. *Deſcriptio Olei de colcothar.*

♃ *Colcothar rubicundiſſimi* ℔ x.

Alcool vini ℥ vij. fiat mixtura ad phialam ſecundum proceſſum Retorti, cū deſtillatione à primo vſque in quartū diem,& exibit oleum rubicundiſſimum, & ex igne ardentiſſimum. Miniſtra Guttam illius olei cum aquâ Raphani (al. in vino bono) manè & ſerò, & eſt cura in vſneâ & grandine,non autem in lapide. *Deſcriptio ſerphetæ.*

Serphe-tæ deſ-criptio. ♃ *De Scorpionibus* ʒj. *Lapillorum cancrorum.*

Radicis Aquilegij an. ʒij.

Berilli perſpicui ℥j. fiat mixtura cū Alcool vini cum pinguedine.

Medicamē in reſolutione vſneæ & grandinis.

♃ *Medonis* ℔j. *De radicibus raphani, Aquilegij an.* ℥ß.

Spec. Lithontipon ʒj. fiat Mixtura & decoctio ad tertiam partem, detur in potu calidum.

Aliud in grandine & vſnea.

Sem. raphani ʒ j. *fol. de rapis* ʒß.

Croci orientalis ℥iij. f. mixtura pro ſacculo, qui ſecundum penem applicetur.

Aliud.

Tartari deſtillati. Seminis fœnugræci, Pſyllij an. ʒij.

Berilli præparati ʒ *vij.* f. puluis vel compoſitum. Doſis à ʒ ij. vſq; ad ʒ iij.

Notabis ſaxifragium lapidem frangere facilè: ſed fractum pellere, Samſonis eſſe opus.

Laxatiuum calculi in veſica.

♃ *Locuſtarum Sambuci primarum* ℥j.

Sileris montani ʒ *ij. Sacchari taberſi* ℥*ij.*

Cinnamomi, Macis, nucis muſcatæ an. ʒ j. ß. fiat puluis. Doſis à ij. vſque ad ʒ *iij.*

Additio in Trochiſcos Alkakengi.

♃. *Seminis lactucæ* ʒ j. *Tepentinæ deſtillatæ* ʒß.

In Trochiſcos de thure.

♃. *Mumiæ* ʒ *ij. De laccâ rubeâ* ℈*ij. De ſpermate cati* ℈*ij*ß. putrefactionē hæc curant, id eſt, mundificant.

Saxifragium in lapillum ex bolo.

♃. *Corallorum alborū* ℥j. *Magnetis* ʒß. *Hæmatitis ad pondus omnium.* f. puluis. Doſis ℈j. in vino bolo albo.

In cura lapilli ex gemma reſoluta.

♃ *Lapidis citrini* ℥j. *Carabe vtriuſque an.* ʒ *iij.*

Reubarbari ℈ß. f. liquor in modū Alcoli. Doſis ℈ß. in bono vino.

Saxifragium in cura lapilli ex viſco mucilaginoſo.

♃ *Viſci quercini* ℥*iij.*

Seminis Citoniorum, de perſicis amaris an. ʒij.

Florum Aquilegij ℈ *iij. Sang. Draconis* ʒij.

Mellis roſarum, q. ſ. pro incorporatione. Doſis eſt ʒß.

Aliud in cura calculi duriſſimi.

♃ *Liquoris de cantharidibus* ʒ j. *De radicibus Aquilegij* ʒ *ij.*

Agalliæ ʒ *vj.* f. mixtura cum terpentinâ lotâ.

In caput Quintum Annotationes.

DE *lapide in veſicâ, vel de veſicâ.*) In veſica quę ſint ægritudines, obſeruari debet. Prima eſt lapis: Secunda exulceratio. Tertia putrefactio. Veſicæ tres ægritudines. Primò de calculo, in quo eſt difficilis cura, quia difficulter in liquorem reducitur, ſed in Alcool. Sed cauendum, quando calculus eſt, veſica purgari aut laxari non debet: ſed communiter ſunt conſtipati, quando calculum habent. Sed indicabo laxationem nō mediocrem, nō moleſtam. Laxatiuis in lapide veſicâ nō vtendum.

Laxatiuum in lapillo veſicæ.

♃. *Locuſtarum ſambuci primarum* ℥j. *Locuſtæ Iuniperi id quoque faciunt.*

Sileris montani ʒij. *Sacchari taberzech* ℥ij.

Cinnamomi, Macis, Nucis muſcatæ an. ʒj ß.

Locustæ quid. f. puluis. Dosis à ʒij. vsque ad tres. Locustę Sambuci, sunt surculi teneri in Maio erumpentes. Exiccentur in vmbrâ & seruentur. Illud laxatiuum non purgat nec laxat, sed naturam ad naturales & suetas suas sedes ducit, Ideò vsurpãdum: & vitandum Turbith, Sena, Suppositoria, &c. tamen vitanda, etiamsi de stomacho quæruntur: quia proprietas, vbi calculi, quòd continuò doleant in tergo, schiâ, coxâ, &c. Sed illud laxatiuum seruat naturam in suis sedibus, & hoc etiam faciunt locustæ Iuniperi, &c.

Alterum accidens est, quòd non possint vrinare. Vrina prouocari debet etiam sic, quod renes confortentur, & expellant, & deoppilentur. Deoppilatio fiat, & hoc facit crocus, seu Liquor croci vt prępatetur. liquor croci, qui positus in fimum equinum in vitro obturato, putrescat ad mensem vnum: pòst cum putrefactus est, tunc adde vinum candidum in ollam, & sine bullire, donec crassities quædam in fundo residat. De illâ da guttam 1. 2. 3. in vino, tunc pellit vrinam, &c. Sed quando lapis meatui infertur, tunc non potest facere, sed instrumentis res agi debet. Interdũ ob tumorem vrina non profluit: Interdum, Vrina cur supprimatur. quod lapis ex calce est, qui aridus siccúsque, à renibus humiditatem attrahit instar spongiæ: cuius portiuncula fluens impensè ardet. Quoties verò ardor iste sentitur, tunc cogita gypseum lapidem esse, adeò calcinosum, vt omnẽ humiditatem attrahat. Huiusmodi lapides excisi, & in vrinam positi, instar spongiæ omnia attrahunt ac sorbent. Et tunc ipsi vtuntur semine raphani &c. quòd vrinam cieat, & non Crocus extinguit calcem & vrinam ducit. bene fit, quia veram vrinam non curat: solus crocus facit. Nota: Crocus orientalis calcem lapidis extinguit.

Cantharides diureticæ. Alterum, quod prouocat vrinam, sunt cantharides: Sed non laudabile medicamẽ: & valet vbi oppilatio est: penetrat enim valdè. Et sufficit vna gutta, & semper adde crocum, quia extinguit calorem lapilli, sicut aqua ignem. Et valent etiam balnea de rapis, quia extinguunt calorem lapidis: & vbi ille extinctus est, tunc vrina fluit rectè: & cura est, &c. Si autem lapis meatui impingitur, pertinet ad chirurgiam: & vbi lapis est, ibi vomitus, perpetui dolores per balnea quidem scilicet curantur.

Vesica secta medio carnis recoalescit. *Exulcerationes.*) quia sæpè fit, quòd vrina peredit quinque vel sex loca, & vrina perfluat. Et tunc mors est: quia quando vulneratur, tunc curam non recipit, minùs quàm pulmo. Si autẽ excisio fiat, tunc caro supernè annata conglutinatur & coalescit, sed vesica non &c. Putrefactio est, quando materia lapidis ex coagulo oritur, & tamen lapidem generare non potest, Trochisci de Alkakengi &c. tunc hîc est putrefactio: Illam tollunt trochisci Alkakengi, & Trochisci de thure.

Additio ad descriptionem Tochiscorum Alkakengæ.

♃. *Seminis lactucæ* ʒj. *Terpentinæ destillatæ* ʒß.

Troch. de thure. *Ad trochiscos de thure additio.*

♃. *Mumiæ drach. ij. De laccâ rubeâ dr. ij.*
De spermate cæti ℈. *ij.*

Tollunt hæc putrefactionem: aliquando etiam exulcerationes curant, sed difficulter. Nam in exulceratione solùm hoc agendum est, vt mundificetur, non vt consolidetur. Si possibile esset, lapidem perfringi, per has descriptiones sequentes fieri debet. Si adhibes, & in tribus quatuórue diebus nihil profeceris, cessa & tenta aliud. Et prætereà terna sæpè medicamina adhibenda illis, quia sæpè & communiter, etiam alij multi morbi adsunt, & concurrunt cum lapide.

Saxifragium in lapillum ex bolo. Saxifragiũ præstans.

♃. *Corallorum alborum* ℥j. *Magnetis* ʒ ß.
Hæmatis ad pondus omnium. Fiat puluis.

Dosis ℈j. in vino bono albo. Obseruandum in Saxifragij vsus. hâc medicinâ, si quis in calculo laborat, tunc puluerem pone in mediam mensuram ad sex dies, & da bibendum, & moue, quoties das ad bibendum. Et obseruandum hoc, quando das ad bibendum, tunc vrina omnis profusa asseruetur. Et si in fundo est puluis, medicina illum lapidem deprimit, idque benè. Si nihil inuenis, medicina nihil effecit. Et color obseruandus est. Si albus est puluis, tunc ex vesicâ, & benè.

Aliud saxifragium in curâ lapilli ex gemmâ resolutâ.

♃. *Citrini* ℥j (*Citrinus lapis est medius inter crystallum & beryllum, flauus.*) Citrinus quid.
Carabæ vtriusq; an. ʒ *iij. Rheubarbari* ℈ ß.

(Non hîc est, quòd laxet, sed vt ducat ad vesicam, quia arcanum habet in arenâ & vesicâ: & si eius vis laxatiua auferri posset ab eo optimum arcanum esset in lapillo.) Fiat liquor in modum Alcoli. Dosis ℈ ß. in bono vino. Vidi, vbi ministrata est hæc medicina, quòd postea per vrinam ad vnc. iiij. pulueris decesserint, & dolor cessârit. Laborans vocabatur Hans Oschlin. Sed cum ille ligna cæderet, lapis in collum vesicæ infertus est: quem ob id secare coactus sum. Ideò vbi sic per medicinam atteritur lapis, vt minor redditus in collum vesicæ infigatur, posteà cum instrumentis exepellendus & extrahendus est.

Saxifragium in curâ lapilli ex visco mucilaginoso. Saxifragium lapilli ex visco mucilaginoso.

♃. *Visci quercini* ʒ*iij.* (*al.* ℥ *iij.*)
Seminis citoniorum, de Persicis amaris an. ʒ*ij.*
Florum aquilegij ʒ*iij.*
Sanguinis draconis ʒ*ij.*
Mellis rosarum quantum sufficit, pro incorporatione. Dosis drach. ß.

Aliud saxifragium in curâ calculi durissimi.

♃. *Liquores de cantharidibus* ʒj.
De radicibus aquilegij ʒ*ij.*
Agalliæ ʒ *vj.* Fiat mixtura cum Terpentina lota. Agalliam sumunt pro Aquilegiâ, sed Agallia quid. non est: Sed sunt stirpes seu frutices spithamæ altitudine, acutis asperi, flore purpureo in cacumine insignes. Itaque illæ medicinæ curant, si fieri potest, vt lapis atteratur. Et est rusticus, qui per succum Agalliæ pellit omnes lapides, qui tunc ex visco & bolo resoluto, mucilaginoso &c. Sed si ex gemmâ, & lapide, tunc non pellit, sed ex bolo mucilaginoso, succus agallię pellit, vt velut limus cum vrinâ exeat. Quæ si lentè coquatur: tunc rursus redit ad primam materiam, & fit lapis.

Librorum de Tartaro cum Commentariis.

FINIS.

Theologorum Patrono Eximio

D. ERASMO ROTERODAMO DOCTISSIMO SVOQVE OPTIMO,

THEOPHRASTVS PARACELSVS.

VÆ mihi sagax Musa & Alstoos tribuit Medica: candide apud me clamant: Similium iudiciorum manifestus sum Auctor. Regio Hepatis pharmaciis non indiget, nec aliæ duæ species indigent laxatiuis. Medicamen est Magistrale, arcanum potius ex re confortatiuâ, specificâ, & melleis abstersiuis, id est, consolidatiuis. In defectum hepatis essentia est secunda, quæ de pinguedine Renum, medicamina regalia sunt peritæ laudis. Scio corpusculum Mesuaticas tuum non posse sufferre coloquintidas, nec aliquid thurbidatum, seu minimum de pharmaco. Scio me aptiorem & in arte meâ peritiorem, & scio quæ corpusculo tuo valeant in vitam longam, quietam & sanam, non indiges vacuationibus. Tertius morbus est (vt apertiùs loquar) quædam materia seu vlcerata putrefactio, seu natum phlegma, vel accidentale colligatum, vel si fæx vrinæ, vel Tartarum vasis, vel mucilago de reliquis ex spermate, vel si humor nutriens viscosus, vel bituminosus: pinguedo resoluta, vel quicquid huiusmodi sit, quando de potentiâ salis (in quo coagulandi vis est) coagulabitur, quemadmodum in silice, in berillo potiùs: Similis est hæc generatio. Hæc non in te nata perspexi. Sed quicquid indicaui, de minerâ frusticulatâ marmoreâ existente in renibus ipsis, iudicium feci, sub nomine rerum coagulatarum.

Si optime Erasme mea praxis specifica T. Excellentiæ placuerit, curo ego vt habeas & Medicum & Medicinam. Vale.

THEOPHRASTVS.

Rei Medicæ peritissimo Doctori

THEOPHRASTO EREMITAE,

ERASMVS ROTERODAMVS S.

ON est absurdum Medico, per quem Deus nobis suppeditat salutem corporis, animæ perpetuam optare salutem. Demiror vnde me tam penitus nôris semel duntaxat visum Ænigmata tua non ex arte Medicâ, quam nunquam didici, sed ex misero sensu verissima esse agnosco. In regione hepatis iam olim sensi dolores, nec diuinare potui, quis esset mali fons. Renum pinguedines ante complures annos in lotio conspexi: Tertium quid sit, non satis intelligo, tamen videtur esse probabile mihi. id molestare, vt dixi. Hisce diebus aliquot nec medicari vacat, nec ægrotare, nec mori, tot studiorum laboribus obruor. Si quid tamen est, quod citra solutionem corporis mihi potest lenire malum, rogo, vt communices. Quod si distraheris, paucissimis verbis ea, quæ plùs quàm Laconicè notasti, fusius explices, aliaq; præscribas remedia quædum vacabit, queam sumere. Non possum pollic ri præmium arti tuæ studioq; par, certè gratum animum polliceor. Frobenium ab inferis reuocasti, hoc est, dimidium mei: Si me quoq; restitueris, in singulis vtrumq; restitues. Vtinam sit ea fortuna, quæ te Basileæ remoretur. Hæc ex tempore scripta, vereor, vt possis legere. Bene Vale.

ERASMVS ROTERODAMVS
suapte manu.

AVREOLI PHILIPPI THEOPHRASTI AB HOHENHEIM EREMITAE.

De Icteritiis.

LIBER VNVS.

Ab ipso Auctore publicis prælectionibus in Academiâ Basiliensi explicatus & illustratus.

LIBRI *De Icteritiis.*

CAPVT PRIMVM.

Icterus non est à natura.

CTERVS siue Icteritia, vt vulgò dicunt, nequaquam à naturâ originē ducit, sed ex re compositâ: nec putes naturæ ac corpori humano inesse essentialem colorem citrinum, sed multò amplius mutuatur illum ex commixtione triplicis salis, non aliter, quàm vt alimentum, quod est compositum, nigredinem suam à tribus accipit, videlicet à vitriolo puro, sale myseo, & sulphure liquido. Ita sal entalicum, sal vitriolatum, & liquor sulphuris resoluti, cum istâ in vnum simul coëunt, faciunt icteritiæ principium, & nouum colorem. Vndè expedit Medico scire huiusmodi summæ cutis defœdationes & discolorationes non deuenire ex naturâ, secundū localē sensum. Neq; enim sperma ipsum, seu prima hominis constitutio, tale quid produxit essentialiter: Neq; etiam in partem humani corporis colores asciuit. Non quòd negem, quin omnes cuiuscunque generis colores in humano corpore contineantur: Sed ita diffusos, vt visibiliter in suâ substantiâ appareant, hoc non admittimus, sed potiùs hincindè per vniuersum corpus dispergi dicimus, vt in illâ dispersione nullus desideretur, non secus, quàm cum glaucus & viridis color ambit apostemata. Nam & iis suus color ex commistione specierum seu accidentium constat. Idcircò audacter reclamamus eorum opinioni, qui felli hunc morbum acceptum ferunt, & qui editis libris, felli tantùm inesse virus, vt hominem decolorem reddat, asserere non dubitant. Satis enim ex superioribus liquet, ex felle, neque ægritudines, neque colores consistere: sed multò magis morbi causam esse ex compositione trium specierum, quæ colorem suffundunt corpori, & hoc iuxta subtilitatem coloris singulorum, fit morbus diaphanus vel subtilis, ater, flauus vel candidus, & sic de reliquis coloribus iudicandum. In summâ igitur obseruabis colores à transmutatione pēdere & in hoc transmutatio illa spagyrorum artificia imitatur. Idem enim vtrobique processus est artificialis tincturæ, secundum naturæ dispositionem. Cæterùm sciendum, ex quibus coloribus sit icteritia.

(Margin: Icterus vnde: videlicet ex compositione trium salium. — Icterus minime ex felle. — Pro triū specierū ratione triplex cutis defœdatio.)

Icteritia citrina scilicet constat ex vitriolo, Entalico & sulphure liquido: Icteritia nigra ex myseo, vitriolo & sulphure dissoluto: Viridis icteritia ex sex prædictis: Pallida ex scisso, Mercurialibus liquoribus, & vitriolo albo. Postremò credimus (& de potentiâ naturæ est) etiam ex vnâ specie per vires transmutationis posse fieri colores. Scimus enim mirabilia naturæ in suâ industriâ & artificio innato.

(Margin: Icteritiæ 4. species & quæ cuiusque caussa.)

In principio Icteritiæ, cum est Localis.

(Margin: Icteritia media.)

℞. *Centaureæ* ℥iij. *Croci orientalis* ʒj.
Myrrhæ ʒiij. *(al* ʒß.)
Vin. ardentis ℥ *xv.(al.* ℥ *v.)* Rēduc in essentiam, dosis à ʒj. ad ℥iij. Hæc colorem ad stomachum trahunt: Sed morbum non tollunt.

Alia

Alia descriptio.

℞. Succi chelidoniæ ℔ j. *Succi viticellæ* ℔ ij.
Succi hypericonis ℔ ß. *Aq. puræ q. s.*
Balneum est, quo color extrahitur, sed non curatus est morbus, quia species nondũ sunt separatæ.

Alia.

℞. Succi chelidoniæ, verbenæ, abrotani an. ℔ j.
Succi atriplicis ℔ ß. *Succi de Iassa* ℥ vj.
Aquæ q. s. Fiat Lauamentum particulare (id est, pro vno membro, vt pede vel brachio.)

Hæc quoque colorem extrahunt ex membro.

℞. Flor. chelidoniæ, meliloti, croci orië talis an. ℥ j.
Olei myrtillorum ℥ xv. Fiat mixtura per destillationem solis, deindè inunge.

Capitis primi Explicatio,

Mineralia purgationibus non tollunt.

ICteritia venit cum tremore & calore: In eâ non purgetur, quia mineralia purgationibus non tolluntur. Corpus discoloratum icteritiam significat: Vbi versicolor ibi morbus. Vndè est, quòd medicamen penetret corpus. In felle nulla tinctura: Vnde icteritiam non parit. Splen non tingit: Vnde icteritia nigra non est ex splene. E cholerâ non fit, quia ea est in intestinis, & ex ea nulla icteritia. E rubeó citrinus, albus, lephanteus. Cura icteritiæ fit per ea, quæ colores separant. Ante icteritiam futuram est vrina albissima & aquea, deinde rufa, postea citrina.

Icteritia quæ non a humoribus

Primùm sulphur est liquidum: 2. Entalicum. 3. Vitriolatum. Omnis color est corrosiuus: quicquid adhæret corpori resoluitur. Sal entalicum acutum est in sanguine.

Color omnis est corrosiuus.

Nigræ icteritię signa: Punctiones in vtroque latere, vrina coriacea, post aliquot dies nigra, tertiò fit omninò atra.

Signa quę cuius icteritiæ.

Signa icteritiæ rubeæ, Erysepelatis: Dolor capitis, tumor pedum, vrina rubea crassa.

Icteritia cœlestina, est rara. Signa: scissuræ corporis, vrina glauca, postea fit aquea. corpus deinde totum citrinum: postremò cyanea, postea lepra.

Centaurea & crocus colorem extrahũt

Centaurea, Crocus orientalis) Hæc colorem ad se trahunt. *Extractiones coloris in Icteritiâ*) Præcipitatus in iis primas tenet, id est, puluis rubeus ex metallo. Sed in summâ purgationibus parũ proficitur. *Viticella*) oblonga est instar vitis circulum coloris corii habens *Morbum non tollunt*) Balneum in Goppingen aufert quoque colores, sed cura non est Recip. *florum chelidoniæ*) est alia descriptio ad colorem extrahendum, sed non morbum. *Deinde inunge*) extrahit colores, & squamæ croceæ decidunt.

Signa nigræ icteritiæ: punctiones laterum, vrina coriacea, postea ad nigrorem tendit, tandem omninò nigra fit. Signa rubeæ: dolor capitis, pedum tumor, vrina rubea, calor & frigus, vt in peste. Signa cælestinæ seu cyaneæ: scissuræ in dorso aut alio membro, vrina est glauca, postea aquea, quasi in eam flores de cyano iniecti fuissent. Homo primò glauci, postea cœlestis coloris, lepræ proximus est.

Glauci leprosi.

CAPVT SECVNDVM.

De Loco & Centro.

PRoindè quod restat de salibus Icteritiæ dicendum, obseruabis; quòd quælibet corporis pars queat Icteritiam concinnare in hanc sententiam. Sæpè vsuuenit sanguinis icteritia, videlicet cũ, vt dictum est, huiusmodi generatio tantùm in sanguine contingeret: atque hæc commmodissimè corrigitur phlebotomiâ, sanguisugis, & hoc genus aliis remediis. Sic si carnis pars ita infestetur, scias icteritiam carnis conflatam, & ad id requiri medicamenta carni appropriata. Similiter sentiendum de reliquis membris principalioribus. Nam quodcunque horum icteritiam, vel signis vel accidentibus præ se tulerit, eidem mẽbro inest. In his omnibus hoc opus, hic labor est, cùm locum, tùm centrum morbi exactè cognoscere: siquidem si sanguinis icteritia fuerit, primum erit, quod locum & centrum eius statim inquiras. Nimirum cùm sanguis per vniuersum corpus abundet, aduertendum erit, an simul omnes venæ, aut aliquæ solummodo morbum contraxerint, vtpote per hæc signa: sectâ venâ, si sanguis cum impetu erumpit, ad flauum tendens colorem, spongiosus totus, spumosus, & ampullas in superficie præ se ferens, cum aquâ croceâ. Item, quòd languens in loco originis vexatur punctionibus, grauitate, & reliquis hoc genus molestiis. In sanguine quidem carnis haud difficulter ex colore cognoscitur affectio, sed cùm hæc membrum aliquod infestat, puta cor, alia signa sunt, nempe thoracis & stomachi compressio, immensi dolores, & vigiliæ superfluæ accidunt, adeóque, cum nec purgationes nec confortatiua ægro commodare volunt, persuasissimũ habeas ex Icteritiâ morbum constare, siue corpus in discolorationem abeat, siue non: quandoquidem, vbi in membro aliquo singulariter icteritia delitescit, colores non, aut raro nobis apparent, ideò ex reliquis indiciis iudicandũ erit. Simili modo in mulieribus accidit: Nam matricis affectiones vt plurimum ex icteritiâ fiunt, videlicet pręcipitatio

Icter. sãguinis phlebotomia curatur.

Icte. carnis appropriatis tollitur.

Signa quę partes icteritiam conciliarint sanguinis.

Carnis, vt cordis.

Matricis

& suffocatio matricis, dolores spinæ & in summâ, vniuersi morbi, quibus purgationum præsidio occurri non potest, ex icteritiâ consistunt, nisi certę & apparẽtes significationes Tartari seu alterius morbi refragentur. Diligenter præterea conueniet obseruare occultam icteritiã, quæ matrici, spleni, hepati & renibus inest. Nam si in his membris delirescit diuturnitas pessimi morbi, vnicum & solum signum est. Interim varia & diuersa iudicia Medico imponunt, vt vnũ pro alio iudicet morbum, cum sola icteritia particularis membri principalioris in causâ sit. Postremò hæc ferè signa indiuiduè cõmitantur icteritiam: omniũ membrorum debilitatio, compressio stomachi, grauitas scapularum, dolor dorsi (dolores spinæ & membrorum principalium) nausea, comedendi nullũ desiderium, somni defectus, & quòd tandem in paralyticos euadunt.

Signa occultæ icterit.

Signa icter. indiuidua.

Descriptio ad Icteritiam cerebri.

Remedia in icteritiam cerebri.

℞. *Antheræ hermodactylorum.*
Antheræ liliorum alborum.
Antheræ pedis canis an. ℨj. (*al.* ℥j.
Aq. beton. ℔ ß. Reduc in essentiã, tonde prius caput, & madefac ex eo pannum, quem superpone capiti, panno exiccato, durescit: deindè reiterandum.

Ad Icteritiam cordis, quo tumor non abit, sed dolor.

Cord's.

℞. *Antheræ croci orientalis.*
Antherarũ rorismarini an. ℨij. (*al.* ℨiij
Olei Angelicæ ℥iiij. Reduc in formam essatam, ex eâ inungas locum læsum.

Ad Icteritiam splenis & hepatis.

Splenis & hepatis.

℞. *Olei de tamar.* ℥ iij. *Olei de spica* ℨj. Fiat mixtura.

Ad Icteritiam Renum.

Renum.

℞. *Antherarum de flammulâ Iuniperi.*
Calietæ an. ℥ ß. Fiat mixtura secũdum solem, imponatur dolori, panno ex ea madefacto.

Ad pulmonis Icterum.

Pulmonis.

℞. *Reuponticæ, Iringi* (*al. Ireos*) *Enulæ, an q. s.* Reduc in liquorem. Dosis scrupulus, & aliquando adde medium: detur manè in potu, donec sputum emendetur.

Contra Fellis Icteritiam.

Fellis.

℞. *Antherarum centaureæ, chelidoniæ an.* ℥j ß.
Ligni guaiaci præparati ad pondus omnium, dosis ℨ ß. Da quamdiu dolores durant.

In caput secundum de Loco & Centro.

Multifaria est Icteritia, scilic. Carnis, Sanguinis, Ossium, Medullæ, Ligamentorum &c. & omnium principalium membrorum. Color faciei est ex hepate. Præcipitatio & suffocatio matricis, nihil aliud est, quàm Icteritia matricis.

Icteria omnium partium est.

Icteritia Fellis) adurit in stomacho. *Icteritia hepatis*) non tingit corpus, habet punctiones in lateribus, pallorem faciei, Item sitim. *Icteritia renum*) dolores in coxâ, in spinâ dorsi, dolores in osse sacro perpetui. Si tartarosus ponitur in balneum de rapis, tollitur dolor confestim.

Balneum de rapis tollit dolorem tartarosorum.

Mulieres si colicâ non laborauêre, & contrahuntur, ex Icteritiâ erit: si habuerint dolores dorsi & menstruum cessat. *Icteritia cordis*) quoque in stomacho vrit, & tumet & tremit cor. *Icteritia cerebri*) si exitura aquea, citrina exit è naribus: Item, si lauant caput, aqua fit citrina. *Icteritia pulmonis*) difficilem respirationem facit, estque fœtor oris, tussis & spongiosum sputum, acre, citrinum. *Icteritia spleni*) Latus læuum dolet, & in cursu vehementer findit. Item in lauacro aquæ & si exeunt &c. *Icteritia sanguinis*) sudat vena particularis: Et vero sudor citrinus, sanguis maculas luteas habet. *Icteritia carnis*) tingit corpus. *Icteritia ligamentorum*) Secundum tendinum rectitudinem impone Basiliconem, & extrahunt *Icteritia ossium*) Ossa interius punguntur, ac veluti rigidam glaciem penetrantem sentiunt: nonnunquam penetrat carnem. *Icteritia medullarum*) est pessima: non est fluxus capitis, vt dicunt.

Anthera est quilibet calyx seu caput, in quod ceu basin flores desiguntur. ℞. *Antheræ Hermodactylorum*) Reduc in essentiam, in eâ intinge pãnum, quem impone capiti prius tonso: si pannus exiccetur, durescit: Postea iterum, vel aliud intinge, & ponatur super caput. *Pro cordis Icteritia*) eâ descriptione tumor non abit, sed dolor. *Olei Angelicæ*) Si angelica per balneum maris destillatur, postea tundatur radix eius, tũ angelica in eâ decoquitur cum vino albo, intinge pannum, impone, donec albescat corpus *Calietæ*) fungi lutei in frutice Iuniperi. *Pro splene.* Hæc descriptio ponitur, vbi dolor est, cum intincto panno. *Pro Icteritia fellis*) propina quoad dolores durant: si in præcordiis fors erumpat, tamen vsque detur.

Anthera quid.

Ol. Angelicę vt fiat.

Calietæ quid.

CAPVT TERTIVM.

Icteritiæ species: Rubea, Nigra, Citrina, Glauca.

Cura icter.

Rubeæ Cura.

Rubeæ.

Rec. Liquoris myrrhæ.
Thuris, an. ℨj.
Succi centaureæ ℨ vj.
Assaliæ n. x. Fiat mixtura in modũ Electuarii. Dosis à. ℨij. ad ℨiiij. Paroxysmus vnicus est, quem præcedet venarũ sectio: abstinendum à Narcoticis, frigidis, corrosiuis, balneis, à pinguibus. Suffitum ex ebulo, portulacâ, solano, in declinatione admittit.

Pro extractione coloris Icteritiæ Rubeę.

℞. *Liquoris thuris.*
Myrrhæ, an ℥j.
Vini ℔. *iij.*
Aceti rosati j. F. decoctio vsque ad consumt. quartæ partis. Intinge panniculos, impone calidos, & sæpiùs itera, & tumor cum rubedine vanescet.

Nigrę cura.

℞. *Alcool vini correcti* ℥j.
De liquore myrrhæ.
Thuris an. ʒj.
Succi saluiæ,
Thymi.
Epith. a. ʒj ß. f. mix. dos. à ʒ*iij.* vsque ad ʒ*v.*

Alia.

℞. *Succi tithymalli*
Esulæ an. gr. iiij.
Thuris, myrrhæ an. ℥ß.
Theriacæ bonæ, q.s. pro bolo Dosis à ʒj. vsque ad ʒjß. ante paroxysmum vel sub paroxysmo.

Extractio coloris ab extrà.

℞. *Genesten.*
Antheram flammulæ an. ℥ß.
Seii.
Succi centaureæ an. ʒ *iij.*
Vini & aceti q.s. pro decoctione. Procede, vt in Icteritiâ rubeâ.

Præseruatiua in rubeâ.

℞. *Laudani puri* ʒß.
Aquarum corallorum rubeorum.
Spodii an. ʒß. *Liquoris myrrhæ, thuris an.* ʒ*iij.*
Macis q. s. Fiat massa pillularum. Dosis gr. iiij.

Aliud præseruatiuum.

℞. *Aloepatici, succotrini, thuris, masticis an.* ʒ*iij.*
Alcool vini, aceti rosati, liq. de floribus Tapsi an. ℥*ij. dosis à* ℈.j *ad* ℈j ß.

Hæc præseruant ad anni spatium, si recurdescit morbus. Euitanda venarum sectio, quòd spasmus, paralysis, tetanus subsequatur.

Præseruatiuum in Nigrâ.

℞. *Lapidis lazuli. Succi sileris montani an.* ʒj.
Laudani preparati ℈ *iiij. Ol. de nuce muscatâ q.s. pro incorporatione.* Dosis à ʒ*ij.* ad ʒiij.

Aliud.

℞. *Sanguinis draconis, terræ sigillatæ an.* ij.
Thuris, myrrhæ, an. ℈j ß. *Aceti destillati* ʒ*vj.* Fiat haustus post paroxysmum, vtetur post curam.

Rubeæ & nigræ Medicina generalis.

℞. *Thassorum* ℈ *iij. Antheræ croci* ℈j. *Antheræ centaureæ* ℈j ß. *ol. de nuce muscata* ʒ *iij.* F. haustus.

Præseruatiuum vtriusque generis (seu generale.)

℞. *Liquoris myrrhæ, thuris an.* ʒ *iij,*
Laudani extracti, thassorum ana. ℈ß. *ol. nuc. muscatæ q.s.* pro bolo. Dosis à ℈j. ad ℈ij ß. (Arsura stomachi, dolor nuchæ, signa icteritiæ citrinæ.

Pro citrinâ. Citrinę.

℞. *Locustarum populi, pini, botin. an.* ℔j. Reduc in viscum cum *aceto & vino,* cuius recipe ℥ x. *antheræ croci, centaureæ an.* ʒ*ij.* Misceantur ad ignem. Dosis ʒiij. *in aquâ chelidoniæ,* quotidiè in 6. aut 7. dies, in dies ter, vsque dum color & dolor abeunt.

Descriptio de chelidoniâ contra icteritiam citrinam.

℞. *Chelidoniæ cum radicibus, & antheræ croci oriental.*
Florum prassii an. Reduc in liquorẽ per destillationem inclusam. Huius liquoris ℞ ℥iiij. *Asselliorum n.x.* (*al.xv.*) Fiat mixtura. Dosis ad tert. partem in 3. diebus, si non finitur signum mortis.

Alia.

℞. *Tassorum* ℥ j. *Rheubarbari elect. dr.* j ß. *vitellorum ouorum num. vij.* Fiat mixtura, & emplastrum super locum, id est foueam pectoris.

(Araneus inclusus & febrem & icteritiam curat. Sic & lacertus in sacculo inclusus, eandem vim habet. Sic stercus equinum in matulâ calefactum, & à laborante ammictum, quæ simul inclusa vesicâ ac fumo 9. diebus suspensa, sanant. Reubarbara correcta efficacissimum icteritiæ remedium. Corrigitur autem hoc pacto: Rhabarbarum oleo amygdalar. amararum maceratum in bolum redige, dein vitro inclusam ad solem distil'ato, & oleum flauum, dein fuscum exprimitur. Sic quoque his aquis, prassii, marrubii, chelidoniæ maceratur, vt suprà. Arcana ad icteritiã, araneus, lacertus, stercus equinũ, Rhab. &c.

De glaucâ Icteritiâ.

(Id est, Cineritia, aut thalassiâ. In hâc nascuntur pustulæ diuersi coloris, lassitudo mẽbrorum, hæc proxima lepræ.

Cura.

℞. *Antimonii* ℔ j. *Tartari* ℔ ß. *aceti destillati vj.* Fiat destillatio in balneo Mariæ per horas 6. vel 7. dosis ℥j. ad ℥iij. Semel in die, & si non tollit icteritiam, lepra est.

In icteritiâ membrorum principalium.

℞. *Tassorum, asselliorum an.* ʒ *iij. liquoris rhabarb. dr.* ß.

Liq.

Liq. de antherâ centaureæ dr.ij. ß. Aq. chelidoniæ dr.iiij. vel dr.v. Fiat haustus. Quòd si sudescit suâ sponte, benè: Sin minùs, adde ℈j. Mithridati ad prouocandum sudorē. Quòd si in biduo non curantur: actum est.

Icteritia exteriorum membrorum.

Signa sunt: nulla cibi appetentia, stomachus ardet, cutis colore tingitur, contrahuntur membra, vt in colicâ, quam hoc curabis vnguento.

♃. *Ol. myrtillorum . Gummi hederæ* ℥j. *Resinæ de Botin ad podus omnium.* Destilla per alembicum in balsamum artificialem. Vnge membra manè & serò (Resina ex vulneratâ arbore, Terpentina, Resina, &c.

Pro confortatione membrorum.

♃. *Masticis: pingued. humanæ, vitellorū ouorum an.* ℥vij.
Ol. de Baccis lauri ℥x. Destilla per alembicum, vnge bis in die, manè & serò. Serpentina Bemontina idem præstat.

Alia.

♃. *Ping. taxi* ℔ß. *Turbit* ℔ij. *Masticis* ℥j. *Euphorbii* ℈ß.
Piperis vtriusque ℈ij. *Vini boni mensuras iij.* Fiat decoctio s. artem.

Icteritia ex doloribus Spinæ. Spinæ dorsi.

Signa eius, dolor dorsi & coxendicum.

Cura.

Asselliorum ℔j. *(al. lib.* ℔.) Destilla per alēbicum. Postea recipe Olei de myrtillis, anethini an. ℥iij. f. vnguentum sine cerâ. Vnge spinam dorsi.

De speciebus Icteritiæ, suffocatione & præcipitatione matricis (est species septima & octaua.)

Signa sunt: Singultus, dolor cordis & è regione dorsi, dolor coxendicum, crurum lassitudo, circa vmbilicum motio quædam, profluuium oris & oculorum inuersio, paroxysmus epilepsiæ similis cum spumâ croceâ, caput narcoticum, post partum suffocationem futuram indicat. Hæc corporis concussio fit, quòd matrix omnium liquorum receptaculum est, qui materiam generationi membrorum principaliū suppeditant: & vt simul dicam, radix & nutrimentum eorum illâ latent, & indè spiritum vitalem sumunt: Hinc & paroxysmus procedit: proindè & curam icteritiæ recipit, quæ sic est. Matrix receptaculum omnium liquorū.

Recepta in suffocatione Matricis.

℞. *Granorum Actis (hoc est sambuci) libram vnam. Farinæ siliginis* ℔ *iij. Noræ* ℥ *iiij.* F. decoctio panonia (id est, in modum panis) dosis ab ℥j. vsque ad ℥jß.

Alia.

℞. *Noræ n.viij. Assæ fœtidæ gr. iiij. Florum cheiri, Terdinæ, id est; Valerianæ an.* ℈j. Fiat suffitus per orificium matricis, per clepsydram.

De præcipitatione Matricis.

Signa. Dolor dorsi, retentio vrinæ, profluuium, sterilitas; torsiones circa vmbilicum, præcordiorum compressio, hinc colica subsequitur, adeò vehemens, vt neque pedes neque manus officium præstare possint, sed decumbunt.

Cura.

℞. *Liquoris de carabe, de laccâ, de mannâ an.* ℥j. *Tetrapharmacon* ℥ß. *F. mixt. in bolum. Dosis* ʒiij. vj. vij. (*al. a dr. iij, vsque ad vj. vel vij.*) manè & serò.

Hæc si in triduo non curantur, actum est.

℞. *Liquoris de xyloaloe* ʒß. *Cinnamomi, Granorum Actis an.* ʒij.
Sem. peoniæ, Rutæ, an. ʒj. F. compositum. Dosis ℈j. *vel* ℈j .

In Contracturâ.

℞. *Ol. de granis Iuniperi, Guaiaci an.* ℥vj. *Medullæ bouis, pinguedinis de mumiâ an.* ℔ ß. *vnguentum de vulpibus* ℔ j. Fiat vnguentum.

Generalis descriptio in suffocatione & præcipitatione.

℞. *Alcool vini* ℥vj. *Margaritarum non perforatarum* ℥j ß. (*al.* ʒß)
Corallorū rubeorum ʒj. *Liquoris de colcothar* ℈ij. Fiat mixt. dosis ℈j

In Caput Tertium Explicatio.

Icteritia rubea (*Erysipelas*) nigra, citrina, glauca, præcipitatio matricis, suffocatio matricis, dolores spinæ, dolores membrorum principalium. Oportet colorem Ictericum adimere, separare species rerum icteritiæ. *Asselie*) Vermes intro ligna enati. *Cura icteri rub.*) Signa sunt morbi istius: venit quemadmodum pestis cum frigore & calore. Vnus modò est paroxysmus, posteà venit rubor. Ea peruenit ex sanguine. Medicina pestis in paroxysmo icteritiæ rubeæ, tollit paroxysmum. Phlebotomia non in paroxysmo, sed antè fiat. Nota cautelam. In hoc morbo fuge omnes vndas frigidas: item candida vnguenta, corrosiua, lac virginis, suffumigationes, quæ ex portulacâ (*etiam suffumigationes in declinatione prosunt*) Olea, nisi arcana in iis sint. Lac virginis colores tollit, non morbū. Erysipela ex Icteritiâ rubeâ fieri potest & Esthiomenum vlcus. Icteritiæ nigræ cura principiū habet icteritiæ rubeæ Rec. *Aloepat Succotrin*) Vtere hoc præseruatiuo sic: post curatam semel icteritiam sæpiùs, vt quinque vel sex dies, sed vltra annum præseruari non potest. Paralysis, spasmus, tetanus, libenter sequitur, si fiat phlebotomia in icteritiâ. Nam morbus ille sanguinem amat. Assalii quid. In icter. rub. quæ fugienda.

Tassus) lumbricus ab imbre. *Locusta Populi, pini*)

Fassus quid. Locustę quid. pini,) Locustæ coquantur, & prodibit viscus,is incoquatur. *Descriptio de chelidon.)* detur ter, partem manè, partem altero die manè, tertiam tertio manè. *Per destillat.inclus.)* Si quid in phialam additur supernè occlusam, illud coctum pinguedinem emittit,quę posteà destillanda est. Arcana ei appędenda. *Araneam viuam* in testâ nucis suspensam de collo deorsum,ad foueam pectoris deligatam, quoad morbus abeat: id quod fit quintâ aut sextâ die vsque ad mortem araneę. Febres quoque tollit stercus lacertæ in panno gossypino cerato, in eundem locum positum. Item stercus equinum in sattagine calefactum, in quod patiens immingat, & posteà simul vesicæ inditum in fumum suspendat, curat Icteritiam. Item omnia stercora, excrementa, hausta curant. Item album Græcum. Rhabarbarum habet arcanum in Icteritiâ. Rhabarbarum sic corrigitur,emendatur: cum oleo amygdalarum amararum imbibatur, fac bolum,ponatur in vitro ad solem, tunc fit oleum flauum, posteà purpureum, deindè exprimitur. Item contundatur, & imbibatur cum aquâ chelidonię, prassii &c. & Soli vt priùs exponatur. Dosis Rhabarb.Ɔi. Id singulis diebus ad tres vel quatuor dies. *Icteritia glauca)* est cœrulea, post citrinam, variata: estque dolor in omnibus membris, pustulæ emergunt, quæ deindè exulcerantur. In hâc lepręo dispo-nuntur. Antimonium in ea primas tenet. ♃. *Antimonii* ℔j.)dosis vnc.j.vnc.iiii.ad dies 14.semper manè, & si non curat in diebus 14. erit incurabilis,quia præstò est lepra. *In icteritia membrorum principalium)*vel fiat haustus, post quem in lectū decumbat: etsi non sudat, adde ℥ß. theriacæ bonę. Vtuntur etiam his vt supra araneis & lacertis. *Aceti destill.)* cum dulcescit acetum & rubescit posteà. *Icteritia membr. extern.)*Signa:dolor cordis, nulla inuitat orexis, ardet stomachus, fluit in membra, & est contractura. *Resina de botin.)* Resina, id est, terpentina: si à truncis rami præciduntur, Resinæ seu bullæ & vesicæ erumpunt. *Pro confortat.membr.)* Item Recepta in contractutâ colicę valent hîc. ♃. *Pingued.taxi)* Prodest hoc vnguentum, & in contracturâ colicæ. *Icteritia dorsi)* dolor spondylorum dorsi, si non fit ex Tartaro. *Suffocatio & præcipitatio matr.)* Signa: singultus, compressio pectoris, resolutio in coxis, commotio circa vmbilicum, perindè ac si essent prægnatæ, profluuium, rorquet illis tum os, tum oculus, posteà paroxysmus epilepticus, tunc spuma & aqua crocea præambulationes, syncope. Caput narcoticum notat suffocationem futuram post partum. *Nota.* Liquores omnium membrorum principalium & aliorum in matrice confluunt. Arcana icteritiæ adhibeantur suffocationibus quoque matricis. Signa præcipitationis matricis, dolor dorsi, retentio matricis, menstruum album, steriliras, torsiones ventris, tortura cordis, colica, contractura membrorum. Cynoglossæ liquor in præcipitatione matricis arcanum: Aquæ melissæ, item melissa ventri imposita.

(Margin notes: Stercus equinū contra icteritiā curandū. — Antimoniū contra icter. glauca. — Resina deBotin. quid. — Cynoglossa & melissa arcana præcipitatione matricis.)

Sequuntur Libri quatuordecim Paragraphorum

PHILIPPI THEOPHRASTI PARACELSI.

PARAGRAPHORVM. LIBER PRIMVS.

DE MORBO DISSOLVTO.

CAP. I. PARAG. I.

Omne quod perfectum & per stomachum indigestum abit, morbus dissolutus est: & illud, quod à perfecto ad imperfectum descendit, dissoluti materia cruda & non præparata est, & cruda à præparatis. Centrum stomachus est, exitus per anum, per vomitum & vesicam. Dissolutus morbus quid. Dissoluti morbi centrum est stomachus.

In primo hoc paragrapho indicantur ægritudines quæ de dissolutione emergunt: quando aliquid editur & bibitur, ac dissoluitur,& à stomacho non probè separatur, adeóque vel per vrinam exit. Et tunc fit dysenteria, lienteria, diarrhœa, & est etiam dysenteria vrinæ,& lienteria vrinę &c. & idem vomitus &c. Lienteria ac dysenteria est &c. Vt fiat. Dissol. morbus quotupliciter exeat.

PARAGRAPHVS II.

Morbus dictus à dissolutione, quia dissoluitur in primâ operatione. Dissolutio & putrefactio vna est passio, generata à bonis.

Notandum, quòd dissolutio duplex est,aut per stomachum, aut per minerales. Quod fit, si stomachus digerere non potest, tunc dissolutio stomachi est: aut si mineralia in corpore dissoluuntur. Nam omne aquosum dissoluitur.

PARAGRAPHVS III.

Definitio morbi est ista: Tres sunt morbi *ex dissolutione, vel dissolutis primæ speciei, Rubeus, albus & laxus.* Dissol. morbus triplex.

Quod digeritur, & non separatur, rubrum secedit, veluti per anum sæpè grumi sanguinis excernuntur. Hi omnes ex malâ stomachi digestione proueniunt: nec sanguis fluit ex venâ aliquâ in corpore rupta. Si quis sanguinem vrinat, nec in vrinando dolorem sentit, nec dolet in lumbis, aut coxendice, aut dorsô, nec vllum aliud malum percipit, quam quòd sanguinem mingit: tunc ea est diarrhœa vrinæ &c. Si sedes aut secessus sunt albi, spumosi instar calcis aut cretæ,aut colorem coriaceum habent, & sunt tenues, viscidi, flatuosi: Is est morbus dissolutus albus: & stomachus in culpa est. Si album exit per vomitum,est diarrhœa vomitus. Si vrina est lactea, lienteriam vrinæ indicat:& sine omni dolore, est diarrhœa. Signum in vrina Laxus fit, quando Archeitas stomachi infirma existit, nec, vt debet, stomachus operatur. Si vrina contento caret, & patiens copiosum mingit, vrináque iam alba, iam rubra, iam turbida apparet, ac contentum nullum habet:tunc fluxus vrinæ adest. Si autem multi vomitus incidunt: fluxus is vomitus est. Et morbus dissolutus albus suam singularem curam habet:suam etiam rubeus, suam laxus. Et vnusquilibet morbus dissolutus est, aut per anum aut per vrinam, aut per vomitum. Ruber. Albus. Laxus.

Et item tres morbi per vrinam ex dissolutis sc. vrina sanguinis, vrina lactea, & vrina Diss. morbus tripliciter exit.

vrina mandragorata vel aquea: & item tres morbi dissoluti per vomitum: vomitus ex digesto, vomitus frequens, vomitus thoracis.

Vrina mandragorata quid. Vrina mandragorata est, quando quis mingens nihil sentit, multumque vrinæ simul reddit sine titillatu, qualis à naturâ omnibus accidit. Vomitus ex digesto quid. Vomitus ex digesto est, quando quis edens, post horam vnam aut alteram vomere cogitur, idque toties, quoties edit. Vomitus frequēs quid. Vomitus frequens est, si quis perpetuò vomit. Vomitus thoracis quid. Vomitus thoracis est, quando quis quouis octiduo, aut diebus quibusuis bonis terminisue compellitur.

Morbus dissolutus, siue per vrinam aut sedem, aut vomitū exeat, morbus est. Centrum ipsius est in stomacho: Et curam vnam habet.

Paragraphvs IV.

Dissol. morbi quæ & quot accedētia. *Morbi dissoluti potentia & eius virtus, sunt accidentia. Quatuor sunt per anum, colica, torsiones, schiæ, & spinæ dolores. Tria per vrinam, dysuria, stranguria, & laxa. Tria per vomitum, fel, liquor & singultus.*

Dissolutianis caussa quæ. Casus est stomachus, quòd Archeitas stomachi deficit. Cibus est in causâ, quòd coagulatus est in aquositate, & omnis coagulatio ex aquositate fit dissolutio, & hoc fit per casum stomachi. Cibum enim, qui hodie ingeritur, Vulcanus stomachi digerere non potest, quòd fit, quia Vulcanus aluminosus est. Et hæc est causa efficiens dissolutionis. Hæc suprà.

Dissol. Signa quæ. Si iam indigestum de stomacho exit, proprietas eius est, vt torsiones ventris pariat. Similiter concitat etiam dolores spinæ dorsi, velut & schiæ dolores accidunt in morbo dissoluto.

Accidentia in morbo dissoluto per vrinam dysuria, stranguria, laxa.

Quod si morbus dissolutus curetur in stomacho, accidentia ex se ipsis concidunt & euanescunt. Ideò curâ primitiuâ in stomacho omninò opus est.

Singultus ex frigiditate. Similiter & in vomitu accidentia veniunt ex stomacho, velut amaritudo fellis, quæ fit ex magnâ siccitate stomachi. Item, singultus ex frigiditate stomachi venit. Quare verus morbus tantùm in stomacho est.

Paragraphvs V.

Omnium harum cura, vt curetur stomachus.

Archeitas stomachi quibus confortetur. In curâ debet morbus dissolutus proponi, & causa casusque tractari, ac per curam stomachus eò deduci, vt, quicquid editur ac bibitur, omne digerat. Et archeitas stomachi confortanda est. Confortatio autem illa procuranda est per gradus spagyricos, vt purum ab impuro separetur. Ad curam autem si descendendum est, sumenda erunt eiusmodi, quæ dissolutionem coagulent. Descriptio hæc est.

℞. *Seminis & locustarū filicis an.* ℥ ß.
Sanguinis draconis ℥ j.
Sinapis, croci ferri an. ʒ ii.
Tragacanthi dissoluti in liquoribus plantaginis, q. s. pro incorporatione. Dosis si ab vnciâ vnâ, vsque ad vnam & semissem.

Filix quid. Draco quid. Filix est Anethum (*al. Tenacetum.*) Draco est carbo, ex seipso conflagrans, quales in focis fabrorum ad folles, & in fodinis metallicis reperiuntur. Carbones isti lineis rubeis, quas sanguinem draconis vocant, insigniuntur.

Alia descriptio in morbo dissoluto, in prima, & secunda, & tertia speciebus.

℞. *Olei de marte dr.* j.
liquoris orizei g. x.
de liquoribus filicis ad pondus omnium. Dosis ab aureo vno vsque ad vnum & semis.

Casus per hoc receptum adimendus est: & accidentia deinde omnia cedent. Si autem dysenteria tam diu perstitit, vt obdurare velit, & in morbum chronicum degenerare: tunc per laudanum mineralia confortanda sunt.

Laudani pro dissolutis desperatis. Dissolutis ac deploratis vtere hoc Laudano, cuius descriptio hæc est.

℞. *Orizei foliati* ℥ ß.
Margaritarum non perforatarum dr. ij.
Asphalti, florum antimonii an. dr. ß.
Croci orientalis dr. j ß.
Mirrhæ Romanæ Aloepatici an. ad pondus omnium. Reduc ad formam. Dosis gr. vj. aut vij. vsque ad gr. x.

CAPVT SECVNDVM.

De Morbo dissoluto ex Mineralibus.

Paragraphvs I.

Morbus dissolutus ex mineralibus originem ducit ex tribus corporibus. Casus est tempus, sed causa ex tribus primis.

Casus & causa est, si mineralia dissoluuntur. Signa dissoluti ex mineralibus. Signa eius sunt. Morbo dissoluto incipiente patiens quotidiano alui profluuio sollicitatur, & tamen multùm edit, bibitque. Hoc signum est morbi dissoluti ex mineralibus. Qui sedes habet, strenuè edit bibitque, & tabescit in corpore, hic ipse quoque dissolutum mineralis patitur. Si cibus, crudus, prout ingestus est, per vomitum reiicitur: id signum est dissoluti morbi ex mineralibus. Fluxu exeunte, siue per vrinā, seu aluum aut vomitum id fiat, si non adsit torsio, stranguria, aut signum aliud simile, velut in dissolutione stomachi, nec fel per vomitum: Signum est morbi dissoluti ex mineralibus.

Et in dissolutione minerali sanguis per anum rubicundior exit, quàm si dissolutio ex stomacho fit. Et rubet sanguis iste, sicut qui congelatus aut grumosus per vrinam redditur. Is enim in vesica cogitur & coagulatur: Coagulatus enim ad vesicam penetrare non posset. Et qui coagulatum sanguinem mingunt, hi morbo dissoluto ex mineralibus tenentur. Et huiusmodi exitus indies est, non hodie tantùm, sed etiam subindè. Calculi signum quod. Si verò non continenter sanguis mingatur, signum est adesse calculum, qui venulam aliquam ruperit. Et quo more morbus incipit: eo iugiter persistit veluti si quis vna die sedes sex habeat, altera die totidem habebit: nec per se remittit, nisi curetur. Per vomitū exit

exit sanguis congelatus: qui & ipse morbum dissolutum ex mineralibus arguit. Salia nitri per vrinam abeunt. Cessante autem vomitu, signum est, quòd fluxus secum non rapiat. Fieri etiam morbus dissolutus solitariè potest per anum, vomitum, & vrinam.

PARAGRAPHVS II.

Omne quod descendit à formâ, & illud, quod descendit à substantiâ suâ, virtutem habet expulsiuam ingenitam.

Virtus expulsiua quid. Virtus expulsiua est quælibet res, quæ ad maturitatem peruenit: & mineralia, quæ dissoluta sunt, seipsa expellunt. Ita sal aluminosum per vomitum se expellit, Nam per se eius naturæ est, vt, si à formâ & substantiâ descendat, seipsum expellat, & digestione opus habeat. Virtus digestiua sal entalicum per inferiora eiicit. Sal nitri expellitur per vrinam. Ideò in illis salibus vis expulsiua est. Et nisi hæc tria salia adsint, nec vomitus, nec vrina, nec sedes vlla sequetur.

Sal aluminosû vomitu: Entalicû sede: nitri vesica eiicitur.

PARAGRAPHVS III.

Cura dissoluti mineralis ex coagulatis est. Nam omne coagulatum arcanum & essentia & medicina elementata (al. Essentialis.)

In curâ laborandum est, vt salia coagulentur per hanc descriptionem.

Cura dissoluti rubei.

Descriptio curæ dissoluti primi, hoc est Rubei.

♃. *Oleorum de Been. De Laccâ & Laca. Liquoris Mannæ an.* ℥ß.
Foliorum serpentinæ ℥ vij. Reduc ad formam. Dosis à ʒj. vsque ad ℥j ß in oleo lentiscino.

Lentisci & tamarisci quę differentia. Lentiscus & Tamariscus vnum non sunt. Lentiscus est Siler montanus, & de silere lignum capitur, cui cortex nondum annatus est. Dysenteria cum scammoneâ curari non potest. Materiam oportet coagulari, non purgari & constringi. Nec stomachus coagulari debet: Sed coagulatio ad membra dirigenda est, stomacho tantisper quiescente, donec sal in membris exterioribus coaguletur. Omnia illa, quæ ex metallis parantur, elementata sunt; siue sint flores, siue quicquid ex mineralibus exit. Et ea summa sunt in dissolutis morbis, ea cumprimis, quæ ex aquâ oriuntur, vt talckum, cachimia. Et hæc curant dysenteriam, lienteriam, diarrhœam.

PARAGRAPHORVM LIBER SECVNDVS.

De Morbis vermium.

PARAGRAPHVS I.

VErmium generatio tria principia habet. Primum est ex nutrimentis. Secundum ex mineralibus. Tertium ex elementatis.

Vermium generatio fit à putredine: sed non ab omni putrefactione generantur vermes. Ex tribus causis generantur vermes. Vna causa ex nutrimentis. Si ex nutrimentis nascantur vermes, nascuntur in stomacho, nec putredo est in causâ generationis vermium. Putrefactio si fuerit in stomacho, & non expellitur per virtutem expulsiuam; tunc nascuntur vermes, & putredo quasi hospitium est vermium. Nequaquàm in intestinis nascuntur vermes, sed hi per stomachum ad intestina digrediuntur. In intestinis enim non est matrix vermium.

Vermiū materia triplex. 1. Nutrimenta. Vermes in stomacho generantur.

Secunda caůsa ex mineralibus est. Fieri enim potest, vt in carne, in sanguine, in medullâ vermes gignantur. Hi principium suum non ex putredine sumunt, sed nascuntur ex mineralibus.

2. Mineralia.

Est tertia generatio vermium à spermate, aut cum aquâ epoto, aut cum piscibus esitato, cum sperma in exaltatione est. Tunc enim generat vermes. Si quis sperma ranarum potet aut edat, ex eo monstrum Rana gignitur. Et sic de cæteris animantibus. Mulieres si huiusmodi sperma potant, tunc matrix illud attrahit & assumit: non vt in viris, quorum vermes in stomachis nascuntur. Si vermes per vomitum reiiciuntur, tunc ex spermate orti non sunt, sed ex nutrimentis. Stellio ex mensibus fœtum parit. Huius sperma si potetur, & tanto tempore, aut in virorum stomachis, aut mulierum vteris foueatur, definito tempore ex eo monstrum generatur, quod sua ipsius digestio protrudit. Quæ monstra cum non expellantur, cibum appetunt, ventrem inflant hominemque infestant & affligunt: & nisi eiiciantur, aliquot nonnunquam annos durant. Vermes si generantur, virtutem expulsiuam non habent, sed cibum suum appetunt, & venter ab illis intumescit.

3 Sperma ingestum. Vermes viris in stomacho, mulieribus in vtero nascuntur.

Stellio ex mēsibus paritur.

PARAGRAPHVS II.

Ex primo principio tria sunt genera: Crudum, Chymosum, & Excrementum. Ex secundo principio quinque genera: Venarum, concauitatum, medullæ, intestinorum, & regionum membrorum. Ex tertio quatuor: Putrefactionis, Aquositatis, Chaos, & Caliditatis.

Genera cuiuslibet vermium principij quę sint.

De re vel cibo, ex quo esitato generari vermes debent, tria potissimum notanda sunt. Primò, an à nutrimento crudo generentur. Si non ex crudo, verùm ex chymoso, gignuntur lumbrici parui, fiuntque ex rubino incocto, qui vermiculi albi & longiusculi sunt. Ab excrementis vermes instar lumbricorum terrestrium generantur, coloris flaui. Hi pedes exiles habent, & generantur ex stercore.

Vermes ex nutrimento quales.

Si quis in deiectione vnâ vermes deprehendit, & non itidem in alterâ, indicio est, stomachum ad generationem vermium dispositum esse. Qui halitum fœtidum exspirant, id signum verissimum est vermium, qui putrescunt in corpore. Hi macri sunt & longi. Qui si secedere incipiunt, signum est, vermes putrescere.

Vermes ex mineralibus quales.

Vermes si ex mineralibus generantur, in stomacho nascuntur: Itaque si materia ad stomachum descendit, & materia vermium præstò est, gignuntur vermes, qui per secessum exeunt. Homo his laborans absumitur. Deiecti autem vermes sanguinolenti sunt. Ægris si præbeatur theriaca mandragorata, aut Aurea Alexandrina cum Anacardis confecta, vermes exiguntur sanguine pleni & tumidi.

Theriaca. Mandragorata & Aurea alexandrina vermes expellunt.

Qui in concauitatibus nascuntur, ita fiunt. Hi intra cutem & carnem generantur, & adhęrescunt loco certo alicui, parsq; illa ægro dolet, ardétq; & roditur, & materia similis est, velut in panaritio, eodemque modo adhæret. Ægri multum edunt bibuntque.

In medullis etiam facilè nascuntur vermes, superiore parte flaui, inferiore albi. Hi validi sunt, non mucilaginosi. Iste morbus est incurabilis. Minerales vermes etiam in intestinis generantur, qui longi sunt, nec implicantur aut cohærent, rubentésque sunt, nec in intestinis genus aliud gignitur. In ano etiam vermes producuntur, quos Ascarides vocamus, qui circa sedem magno numero conglomerantur. Vermes ex intestinis nihil pellit violentius colocynthide. Ascarides exturbat Betonica & Agaricus. Sedes nonnunquam mixtæ sunt, ita vt fragmenta vermium cum ipsis eiiciantur. Quòd si per colocynthidem intestina expurgantur, vermes vnà elabuntur, & conspicui in sedibus sunt.

Ascarides.

Colocinthis vermes pellit, &c.

Vermes cerebri.

Sed & regiones membrorum suos vermes nouerunt. Ita enim per Anatomiam in cerebro repertus vermiculus est, qui piam & duram matrem pertuderat: vnde phrenesis sollicitabat. Tales per anatomiam etiam in corde reperti fuerunt. Similiter & in regione splenis fellísque vermes gigni possunt. Sed in renibus propter vrinæ acrimoniam vermes produci minimè possunt. Possunt tamen fieri etiam in pulmonibus.

Ex tertio principio quatuor vermium genera oriuntur: Putrefactionis, Aquositatis, Chaos, & Caliditatis. Quæ ex iam dictis facilè intelliguntur.

PARAGRAPHVS III.

Sperma generatorum duplex. Rei & seminis.

Omne creatum pro secundâ generatione creatum: & vbi generatio, ibi duplex sperma est, scil. rei & seminis, ex his de posse est, in omni spermate monstruosum semen adesse, aut seminis monstruosi materiam.

Vermes nascuntur ex spermate, non ex putrefactione.

Vermes omnes nascuntur ex spermate, non ex putrefactione. Res enim quæuis generatur ex semine. Nam ex semine aut spermate nascitur sperma aliud, quod sperma monstruosum est, ex quo omnes putridi vermes in ligno, & similiter in homine generantur. In nucibus sperma non relinquitur, vnde nec in illis vermes generantur. Si partu edito mulier in puerperio non probè purgatur, post aliquod tempus venter ei iterum intumescit. Hoc fit ex spermate monstruoso. Vnde noua alius morbi generatio indicatur. Puerperæ itaque exquisitè purgandæ sunt. Nisi enim probè emundentur, huiusmodi generatio incidit. Homine extincto: sperma hoc monstruosum in actum erumpit: Vnde vermes in cadauere nascuntur. Et cum in omnibus mineris sperma sit, certum est, idem etiam in carne vigere, cum scil. minerarum spermata ad stomachum descendunt. Sic pueri ex semine naturali gignuntur. Sperma tamen omnes monstruosum habent. In nucibus sperma monstruosum non est. Nullos igitur vermes nucleus illarum generat, sed testæ. Sic quoque est in Persicis. Fructuum verò grana verum & naturale sperma habent: vnde etsi fructus prohibentur iis, qui vermibus molestantur: grana tamen acini siue semina illis prohibenda non sunt.

Puerperæ vnde intumescant.

Sperma mõstruosum omnib. inest, nisi nuci bus & persicis.

PARAGRAPHVS IV.

Sciendum est ex his, quod lignum ex spermate existit, id est, per semen. Est igitur sciendum, de duabus generationibus in vniuersis seminibus: quia prima est naturalis, sed secunda monstruosa.

Lignum, vt & res cæterę naturales, est ex semine. Vermes autem in ligno geniti sunt ex spermate mõstruoso. Vnde generatio duplex constituitur, Naturalis & Monstruosa. Omne autem sperma in rebus sensitiuis aliud etiam in se sperma habet, quod est monstruosum, & aliquid sibi simile procreare potest. Vnum quoduis sperma monstruosum in monstrum abire potest, & ad vitam sensitiuam. Et sperma monstruosum est in omnibus mineralibus. Quælibet etiam herba sperma monstruosum habet, sed non ipsius semen. Illis ergò, qui vermibus molestantur, fructus quidem prohibendi sunt, non tamen nuclei aut grana. Ex carnibus etiam sperma adest. Si mineralia, hoc est, sperma minerale ad stomachum descendit, in vermes degenerat.

Generatio rerũ duplex. Natur. & mõstruosa.

Sperma monstruosũ omnia habent.

PARAGRAPHVS V.

Et notandum cum his, quòd sperma exaltatum fixum est, & cum tempore suo mortuo in sensitiuam virtutem abit, & sumit corpus sensitiuum ex corpore insensitiuo: sicut de elementis: quia muscarum generatio ex aëre procedit, lacertarum ex terrâ, araneæ ex igne, serpentum verò ex aquâ, pulicum ex mineralibus.

Sicut sperma naturale vitam in se habet: Sic etiam id, quod ex naturali præter naturam nascitur, sensibile aliquid ex se producere potest: vt qui ex stercoribus, lignis, testis vermes generantur. Similiter accidit etiam in elementis, quæ non minùs sperma monstruosum habent, ac naturale. Vnde vnum quodque suum producit genus. Nam ex aëre nascuntur muscæ: Ex terrâ lacertæ, ex igne araneæ, serpentes ex aquâ. Muscæ & Machis sunt omnes scarabæi, qui ex stercoribus non generantur. Muscæ ex Elemento Aëris nascuntur, quia in ipsis quoque elementis sperma monstruosum est: Araneæ ex elemento ignis, id est, principium aranearum est ex elemento ignis. Ex elemento aquæ primitiuæ generantur serpentes.

Muscæ ex aëre lacertæ ex terra: Araneæ ex igne: serpẽtes ex aqua.

PARAGRAPHVS VI.

Nunc de his, quæ ad curam pertinent, & sunt hæc: Medicamina intrinseca, & quæ sunt extrinseca: & debent esse ex vnâ naturâ. Porro oportet etiam intelligere, intrinsecum vermium genus per externum medicamen. Est etiam necessarium perfectissimè scire processum veneni. Postremò, omne medicamen, quod vermes interficit, ex veneno est.

Vermiũ omne medicamen ex veneno.

In curatione vermium sic cogitandum est, quod quæ vermes foris occidunt, eosdem interiùs etiam interficiant. Nec hîc ad purgationes respiciendum. Vermes qui in fructibus nascuntur, vermes corporis omnes ex nutrimentis enatos interimunt: vt sumatur vermis ex carne, & sequenti compositioni cum colocynthide addatur, vt vermes hoc attingant aut gustent. Si ergò ab isto vermes extranei moriuntur, ab eodem medicamento etiam interni vermes iugulabuntur. Nullum laxatiuum vermes interficit. Medicinæ, quę serpentes foris interimunt, serpentes etiam in corpore occidunt. Et serpens illicò perimitur liquore ex centaurea. Bufones omnium validissimè occidit oleum aut semen Hypericonis, velut & stelliones, lacertásque. Araneam interficit semen Harmel. Muscas interficit Agaricus. Si ergò vermes ex elementis aut nutrimentis oriuntur, per medicamen ex nutrimentis interfici debent Aërei Agarico iugulantur. Aquei centaureâ. Bufones & Stelliones ab vno medicamento interimuntur. Qui ex mineralibus nascuntur, per vitriolum album perimi debent. Sic, qui vermes fiunt ex c-l-e, ex cachimiis, ex marcasitis, per Arsenicum occidendi sunt. Et interfectionem oportet esse talem, vt vermes eam gustent. Quæuis medicina, vermes occidens, venenum est. Et cui res quælibet à naturâ appropriata est, eidem etiam adhibenda est. Sic si de colocynthide aliquid adhibetur animalibus, ipsis venenum est. Ea interim homini in morbis nonnullis salutaris est. Agaricus homini salus, muscis venenum existit. Huiusmodi medicamina omnia contra vermes præbenda sunt. Farina ex cariosâ abiete, vermes ex nutrimentis interficit. Puluis ex ligno quercino tollit lumbricos, præsertim si addantur carbones ex tubetho, agarico vel silere montano. Puluis contra vermes potens etiam de agarico fit, qui ipsorum venenum est. In fodinis Schwatz vicinis pulticula nigra adhæret, quæ vermes potenter iugulat. Cuius dosis est granorum decem. Potest tamen commisceri cum saccharo, Entianâ, garyophyllis, &c. In cupri mineris desuper muscus niger adhærescit, qui optimus est contra vermes: puluis de pino perimit lumbricos.

Laxatiuę vermes nō p ellunt. Centaureæ liquor serpentes interficit. Hypericum bufones &c.

Vermiũ medicinæ venenorum.

Colocynthis vermes pellit.

Agaricus venenũ muscarum.

Vermiũ quæ medicinę.

Descriptio contra vermes ex nutrimento.

Remedia vermium.

℞. *Aloepatici* ℥iij. *Myrrhæ* ℥ß.

Trochisc. de silere montano ad pondus omnium. Fiat puluis. Dosis a ℈j. vsque ad ℈iij. vel ℈iiij. Pueris minor dosis debetur, velut ℥ß. Vtere ad aliquot dies.

Alia.

℞. *Oleum de colcothar coagulatum*, & tum demum in suam substantiam reductum: mirabiliter occidit vermes, viperas, bufones, araneas, misce tamen cum aceto. Dosis gr. ij vel iij.

Oleum ex colcothar.) Si iterum coagulatur, ad colcothar redit. Huius dosis est gran. 5. Hoc mirabiliter occidit.

Correctio Theophrasti.

℞. *Alcali de colcothar* ℈j. *Agarici, liquoris centaurea.*

Colocynthidis. an. gr. x.

Ol. de myrrha. q. s. pro incorporatione, fiant trochisci. Dosis gr. v. pro pueris: pro adultis gr. x.

Mandellæ est semen ellebori nigri.

Descriptio contra vermes ex mineralibus.

Ol. Hypericonis. Mandellæ (est sem. ellebori albi) an. ℥j.

Mumiæ præparatæ ℈ij. *Liquoris Aloepatici* ℥ß.

Cretæ marinæ q. s. pro incorporatione. Reduc. in trochiscos.

Contra Ascarides.

℞. *Herbarum perforatæ, Betonicæ vtriusque an. M.* ß.

Trochisc. de Agarico ℥j. *Myrrhæ* ℥ß. Reduc ad formam.

Medicamen, si vermes fuerint ex Elementatis, siue spermate, vel sepentum, vel insectorum aliorum.

℞. *Vitrioli cuperosi* ℔ x. (Vitriolum cupreum est, quando vitriolum cum cupro coquitur.

Vitriolũ cuperosũ quid.

Alcool vini ℔ xx. *Salis Gemmæ* ℔ v. Reduc in Alembicum cum reiteratione debitâ. Fiat oleum.

℞. *Huius olei* ℥ß. *Hæmatitis* ℈ß.

Magnetis gr. vij. F. Mixtura. Dosis gr. iiij. vsque ad vij.

Hoc medicamen vermes vniuersos, ex spermate genitos tollit. Si vermes fuerint in stomacho, ex primâ illicò dosi auferuntur. Si in intestinis vermes iacent, non adeò statim cedunt, sed dosis sæpè iteranda est. Sin autem in matrice vermes fuerint, pessarium concinnandum est ex hoc medicamento cum melle & sale, quod inditum matrici, tam diu ibi relinquendum est, donec sponte suâ excidat. Vermis occisus si elabi nolit, cum pulegio & nasturtio menses prouocandi sunt. Cum his prompte eiicitur.

PARAGRAPHORVM LIBER TERTIVS.

De Caducis.

CAP. I. PARAGRAPHVS I.

Morbi Declaratio.

Omnis lapsus à specie caduci descendit, per generationem caducâ à

 cerebro.

cerebro. Cerebri potentia est de cónseruatione rerum primâ, & hoc propter cerebellum. Sed membrorum lapsus, vel caducus materialis est paroxysmus descendens à nuchâ, id est, ex parte cerebri. Ergò lapsus à cerebro paroxysmus est occipitis. Signa verò ex motione totius corporis cadunt & spasmum eiiciunt.

Catalentia, Epilétia, &c. à nucha oriuntur.

Ægritudines, ex vnâ origine descendentes sub vno capite comprehendi debent, vt est *Catalentia, Epilentia, Analentia, &c.* Hæ omnes descendunt â Nuchâ. In caducō ergò paroxysmus morbum indicabit. In Catalentiâ, Epilentiâ & Analentiâ curæ nulla differentia est. Omnis adeò caducus ex cerebro oritur. Et cura est eadem, si caducum quis habeat in ventre, & in membro. Principium paroxysmi est in capite, sed non causa.

Caduci ventris & membrorum cura vna est.

PARAGRAPHVS II.

Nunc, quæ ægritudines ad caduca genera pertinent, sunt istæ. Epilepsiæ omnes species: suffocatio matricis extra locum. Syncope cum generibus suis (videlicet deliquium rediens, & syncope non rediens, vertigines, & id genus.

Si species curandæ sunt, omniū cura vna est.

Syncopis quid.

Syncopis est deliquium semel incidens. Si verò sæpiùs fiat, vera syncopis euadit. Caducum etiam suffocationes Matricis cient. Quando suffocationes paroxysmum caducum inducunt, cura caduci etiam instituenda est. Fit Fit etiam, vt aliqui ex fame diuturniore cadant. Hi quoque ad curam caduci pertinent.

PARAGRAPHVS III.

Sunt & plures ægritudines ex generibus de caduco sine lapsu: sicut tetanus, spasmus, tortura oris, (quæ statim conuellunt & obstipant) vniuersalis Apoplexia, contracta paralysis, incuruatio per spinam dorsi, aut membri particularis cum speciebus synthenæ virorum & mulierum.

Spasmi cura, cura caduci.

Syncopis signum est deliquium animi, quando in stomacho dolores ac tormenta oriuntur: cum ægri ad se à paroxysmo redeunt, homines agnoscunt.

Quilibet spasmus ac tetanus per curam caduci sanari debet. Apoplexia, quæ statim cum spasmo incidit, curari debet vt caducus. Si oculos distorquent, & dentes collidunt, & posthæc spasmus oritur: tunc apoplexia ex caduco descendit. Si Apoplexia ex guttâ fit, ægri recto obtuitu præsentes aspectant, & spumant, ac liuescunt. Hæc enim guttæ signa sunt, quæ hûc non pertinet. In paralysi si caducus insulturus est, à cerebro incipit, & spasmus seu tetanus inuadit latus illud, quod feriendum est. Hæc paralysis ex caduco est, non ex guttâ.

Paralysis est vel caduci, vel guttę.

Paralysis autem ex guttâ sensim corripit, ægris spuma circa os oboritur, & obdormiscunt, & membra illis deprimuntur ac concidunt, quæ feriuntur. Hæc paralysis ad curam caduci non spectat. Quilibet morbus, qui cum synthenâ est, ad caducum pertinet.

Synthena.

Synthena, &c.) Spasmus, conuulsio.

Incuruatio) in spinâ dorsi fit, quando dorsum gibberum fit. Ad caducum refertur. Pars cum paroxysmo epilentico cadit. Hi statim labuntur, cum spumâ oris, ac paroxysmus ex cerebro oritur. Pars altera paroxysmum Apoplecticum exhibet. Synthena Apoplectica est, quando spumosi fiunt, & aquam ore fundunt.

Analepsia.

Analepsia.) Ita inuadit, vt primò nasus albescat: Posteà Analepsia sequitur.

Catalepsia.

Catalepsia.) Hic morbus si inuasurus est, ægri duabus horis antè dormituriunt.

Epilepsia.

Epilepsia.) Hanc præcedit duabus ferè horis spuma candida.

Synthena.

Synthena.) Hanc antecedunt tormina stomachi & cruciatus, & hoc solo signo ab illis dignoscitur, vnumque & similem paroxysmum habent. A paroxysmo quando exuscitantur, homines illicò agnoscunt, & frequentiùs in paralysin, quàm syncopen aguntur.

Vertigo.

Vertigo.) Sæpiùs corripit, si desuper ex alto loco, velut de scalis, &c. despiciatur. Hanc caducus excipit, curâ caduci sanandam. Multis etiam paroxysmus obrepit, quando aquis vehuntur, ab agitatione & commotione.

Tetanus

Tetanus, quando membra omnia conuellit, paralysis est ex caduco.

Synthena.

Synthena.) Viros sæpè ac fœminas corripit, quando pedes ipsis refrigerantur, si per aquas transeunt, aut si profluuio laborant: cuiusmodi paroxysmus post octiduum plerunque reuertitur. Huius cura est, vt paroxysmi epilentici. Synthena etiam in morbis chronicis incidit. Et tum mortale est. Et quando patientes de tremote manuum pedumq; quæruntur, eoq; frequenti, mortale est. Rectâ ergò iste morbus inuadendus est, & curādus, vt caducus. Omnes ægritudines, quæ signa epileptica exhibent: in his omnium primò ad morbum caducum cura impendenda est, quicquid alias morbi accidat.

CAP. II.

Causæ & loci affecti declaratio.

PARAGRAPHVS I.

Causa totius morbi in chaos est. Nam cætera, quæ in caducum transeunt partem suam habent in chaos. Per hoc elementum descendunt, & ascendunt per modum tetani & spasmi. Alius est morbi Realgar in chao, & alius aquæ.

Quicunque verum ac genuinum de caduco fundamentum intelligere velit: huic opus est, vt consideret, quod 4. ęgritudines à 4. elementis producantur. Quoduis enim elementum peculiarem caduci speciem gignit. Chaos in homine se habet, vt in terrâ. Et Chaos est aer in corpore diffusus, velut in exterioribus. Vnde fit, vt chaos per totum corpus distribuatur, & nec in calore, nec in elemento ignis consistat. Sed velut in maiore mundo venti concurrunt: sic in caduco causa morbi veluti spasmus quidam per chaos descendit ascenditque. Causa est: sicut venti inter se mutuò spirant: sic similiter etiam in morbo caduco. Realgar est morbus, qui ex mineralibus suam

Chaos in homine quale.

originem

origine ducit. Et hic duplex est: Aëris & Aquæ: etsi aliàs quoque terræ & ignis Realgar fit.

Realgar morbus qualis & quotuplex.

PARAGRAPHVS II.

Materiata causa hæc est, quæ in mineralibus chaos est, ex istis mineralibus prima caduci generatio & specierum. Medicum est scire, quòd quatuor mineralia sunt, & morborum elementorum quatuor, in physicâ & chirurgiâ.

Vbi in aliquo membro contractura: ibi chaos petit exitum. In chao ipsius Elementa deprehendimus. Iam si morbus caducus in eo consistit: eius minera consideranda est. Et chaos nullum alium generat morbum, quàm caducum. Necesse est ergò, curam ex solo elemento aëris procedere.

PARAGRAPHVS III.

Locus causæ in caduco Chaos est. Nam sicut in aliis partibus mineralia sua faciunt, ita & in chao. Sciendum igitur, quòd causæ totius morbi Mercurialia sunt, & species morbi, species Mercurij.

Mercurius sublimatus facit paroxysmum Apopleticum sub fumo, facit & epilepticum.

Fumus Mercurij apoplexiam & epilepsiam ciet.

In hoc paragrapho tantùm causa attendenda est. Quoties ergò chaos & Mercurius ad nequitiam procedunt, morbus caducus generatur. Et quot species Mercurij sunt, tot species etiam sunt caduci. Et qualis morbus, talis species. Morbus adeò vehemens est, vt à laborantibus non sentiatur, quia dormiunt.) Species Mercurij sublimati est vera species Analepsiæ.

PARAGRAPHVS IV.

Pono similitudinem causæ huius morbi in chaos ex Seldonio alkali, croco pontico aut thereniabin. Nam sicut ista in positum penetrant, nouam generationem faciunt: ita & generatio Mercurij suum ostendit periculum, pertransit membra, & iuxta Ilech in membri paroxysmum abit.

Sicut crocus & celdonum aquam tingit: sic ponticum etiam ac fel, quicquid attingunt amarum reddunt. Similiter paroxysmus quoq; Epilepticus, qui non ex cerebro, sed ex chao prodit, vniuersa membra mouet. Et paroxysmus iste ad consumptionem Mercurij vsque protrahitur. Eo enim ad consumptionem pergente, paroxysmus intestina stomachúmque & omnia interna euertit. Et hæc species grauissima est, ad mortem deducens. Sinthena mortalis est.

Celdonium & crocus aquã tingunt.

CAPVT III.

De Diæta.

PARAGRAPHVS I.

Diæta caduci morbi est cura totius ægritudinis. Sunt enim medicamina caduca nutrimenta morbi. Nutrimẽtorum duo sunt genera, Genus, quod facit morbum: & Genus, quod expellit morbum; vt fœtor carnis caprinæ, in contrarium decoctio anguillæ: Sic Mussula in contrarium est agnus.

Nutrimenta sunt duplicia.

Diæta in caduco morbo pro curâ habendâ est. *Mussula* est sciurus ater, qui caducum prouocat, cui obnoxius est. Contra hunc agnina caro prodest. In verâ curâ constituenda opus est, diætam poni. In Elementis cura ex nutrimentis institui debet. Similiter & in hoc morbo. Vitanda est caro, quæ caducum prouocet. Talis est sciurorum nigrorum, qui caduco laborant. Caro caprina caducum prol cit illis, qui ei obnoxij sunt. Potus de pomis vitandus, vt qui caducum suscitet. Et sicut hic potus venenum est: ita potũ lac ouillum medicamen est.

Mussula quid.

Mussulæ caro caducum ciet

Potus de pomis caducum ciet.

PARAGRAPHVS II.

Nutrimenta ægrorum in caduco sunt ista: viscus quercinus pro sale semẽ pœoniæ pro confectis: radices pyrethri pro petroselino Hellebori pro beta.

Viscus Quercinus caducos impugnat, & tandem caducum expugnat. Et qui hoc morbo laborant, his viscum quercinum pro sale ministrare oportet. Et qui iusculum edunt, in quo viscus quercinus incoctus sit, nullo sale, id verissimum signum caduci est.

Viscus quercinus contra caducum.

Semen pœoniæ pro confectis adhiberi debet: Pyrethrum caduco affectis loco petroselini in offas inditum, morbi curatiuum est. Et veluti brassicam alias esitare solemus: Sic herbę quoque contra epilepsiam patienti præberi debent. Et folia hellebori nigri meliora sunt quàm albi. Æger aliis etiam iuxta cibis vti potest, exceptâ carne caprillâ & sciurinâ. Et quales inueniuntur aut corripiuntur ægri: tales manent. De cumino frequenter bibendum est. Liberat enim hominem à caduco.

Pœonia, pyrethrum, hellebo rus, &c. caducũ curant.

PARAGRAPHVS III.

Ab his cauendum est, vbi vitiosum sperma, vbi odor vitriolatus, vbi ventorum generatio, vbi libidinis prouocatio, vbi acutias essensificata.

Qui morbo caduco detinentur, sedulò abstineant ab illis, quorum sperma monstruosum est, vt sunt poma pyra: &c. Vitent etiam, quæ vitriolum carbonibus impositum resipiunt. Aromata nocent: nocent raphanus & rapum. Cuminum & fœniculum prosunt. Fugiantur omnia, quæ libidinem stimulant. Quamuis liceat rapa illa edere, quæ parua sunt & dulcia.

CAP. IV. DE CVRA CADVCI.

Paragraphus I.

IN curâ caduci præ manibus sunt experimenta Arcana cum experientiâ, & ingenia cum speculatione, pleraque elementata composita.

In curâ caduci quatuor consideranda veniunt: *Experimenta.*) hoc est, ars vel medicina vna vnius morbi, paroxysmum quidem tollens, non morbum, qualia plurima ab hominibus inueniuntur. Omnia autem experimenta in se arcana habent: Sed plerique ignorant Dosin. Tale est in hoc morbo cranium hominis: cuius præparandi modus is est, vt calcinetur, & à calcinatione reuerberetur, & tandem Alkali extrahatur. Hic dosis vera censenda est. Ea autem per sola experimenta cognoscitur. Ex cranio etiam extrahitur

In cura caduci consideranda quæ.

Experimenta quid.

 oleum,

Arcanū quid. oleum, cuius grana tria præbenda sunt. Arcanum est, si contra Medicorum canones curatio perficitur. Arcanum est ex vitriolo, quod morbum tollit vtcunque inueterarissimum.

Ol. vitriolum contra caducū

Descriptio olei vitrioli contra morbum caducum.

℞. *Vitrioli Romani vel vngarici* ℔.xv.
Liquoris pœoniæ, camphoræ, rasuræ eboris, spod.ij an. ℥ß.

Destilla per retortam, aut per descensum vsque in colcothar. Postea

℞. *Huius liquoris* ℔iij *Alcohol vini correcti, Aquarum Melissæ, Valerianæ an.* ℔.ß.
Colcotharis ℔j. Reduc per retortam, tum
℞. *Huius liquoris* ℔ j. *Colcotharis recentis* ℔ ij.

Destilla per phiolam, per diem & noctem, & exibit phlegma, liquor & oleum: Postea destilletur per balneum Maris, & secedet phlegma. Deindè destilletur per phiolam, & secedet Liquor. Tandem destilletur per arenam & oleū effluet. Phlegma adhibendum est infantibus. Dosis eius est ʒj. ante paroxysmum. His qui intra annum 20. & 40. versantur, Liquoris ℈ j. præberi solet. Quia annos 40. excesserunt, his oleum datur granorum trium pondere. Et dari possunt ista cum aq. chelidoniæ, valerianæ.

De Ingeniis.

Modi perforādi cranii. Ingenium est, si quis inuenit, quod manibus perficitur, velut incisionis, sed in caduco neque scarificatio, neque venæ sectio prodest. Si morbus suum exitum habere potest, paroxysmus remittit. Suum autem exitum in capite molitur. Et per sectionem exitus, hoc modo iuuandus aut promouendus est. Paroxysmo insiliente somnus illicò inducendus est, vt craniū instrumento cenigato eò faciliùs & commodiùs perforari possit. Postea ne foramen coëat, imponatur lycinium, quod tentam magistralem nominant, & foramini cannâ argenteâ infigatur, & vulnus cum oppodeltoch in ambitu carneo vniatur & consolidetur. Sic ergò dum vapores epileptici per cannam euaporant, patiēs aut nihil aut minimum à morbo molestiæ persentiscet. Hoc remedium in iunioribus quidē bono euentu adhibetur: sed in adultioribus locum non habet. Iunioribus præcipuè etiam, per camphoram, spodium & vnicornu auxilium præstatur. Talia enim aërem coagulant.

Cenigatum instrumētum quo cranium aperitur.

Quidam spinam dorsi in summitate aperiunt. Et quamdiu hæc permanet aperta non cadunt.

Fel ardeæ aērē coagulat. Fel Ardeæ, si destilletur & præparetur, aërem potenter coagulat: sicut & balsamus cum galbano. Post paroxysmum eodem etiam Nucha inungenda est. Ab elemento: Manna (id est, ros exiccatur, si separetur purum ab impuro) præparatum tereniabin, si indies gutta vna vel tres in vino potentur, paroxysmus nullus infestat. Et medicamē hoc fœminis salubrius est quàm viris. Tereniabin est ros Maialis, præparatus per balneum maris. Confert in Apoplexiâ, Epilepsiâ, Paralysi epilepticâ.

Tereniabin quid

Pro experimento etiam facit, si sumas sanguinem hominis sani, hoc modo.

℞. *Sanguinis humani* ℥iij. *Alcohol vini* ℥ß
Destilla post digestionem.

Ponantur in fimum equinum ad digestionem. Postea destillentur: destillata iterum ad digestionem reponantur sex septimanis, & in fundo, quid apparebit coloris aurei, quod optimum est. Huius ℈j. singulis mensibus sumatur sub lunam nouam. Id duodecies similiter, hoc est, integro anno, iteretur. Hoc medicamine morbus penitus tollitur: ideò pro curâ verâ id habendum est. Insuper radix quoque pyrethri & pœoniæ destillata per Alembicum curatiuū certum est, ac opis multum præstat. Si probare ac nosse velis, an æger sanus sit factus: accipe cornu capræ ʒß. & assæ fœtidæ tantundem: Impone carbonibus, fumum si æger haurit, illicò cadit. Si verò morbo rectè curato euaserit, non cadet.

Dosis sanguinis humani ℈j.

Examen caduci.

PARAGRAPHORVM LIBER QVARTVS.

De Vindimiâ seu Morbis Resolutis.

CAP. I.

Morbi Declaratio.

PARAGRAPHVS I.

Hvius morbi matrix Elementum Aquæ est: cuius proprietas & esse sunt in congelatis. Quia sicut aër est chaos, ita tanquam glacies hoc elementum in corpore existens materia est mucilaginosa, crystallina & gluten, vt clarum oui.

Vndimia in solo est elemento Aquæ. Elementum Aquæ, quod in corpore existit, est mucilaginosum congelatum: & propter congelationem, quando ea dissoluitur, est principium morbi. Omnes aquæ, quæ in vulnera abeunt, elementum sunt aquæ, vt sinophea.

Vndimiç matrix aqua.

PARAGRAPHVS II.

Quod si hæc elementata, vel ex speciebus species vna sumeret resolutionem, principium morbi vndimiæ primum est, iuxta qualitatem speciei, aut omnium, ex quibus ducit originem. Vndimia Rocha vel scissa, vel Glaciei, vel Nitri.

Si quando ergò elementum aquæ vigore suo congelationem pertransit, morbus insilit. Vndimia est Hyposarca: Hyposarca peruadit omnia membra, & mortem inducit per frigiditatem. Nec aliud est, quàm resolutū alumen. Ipsius species sunt ex rocho, vel scisso, vel glacie vel nitro. Id ex tribus documentis liquet. Primò ex purgatione. Nam si ægro Turpethum detur, aut per sedem, aut vomitum Aquam excernet, quæ ad ignem cocta alumen deponet. Idem fit & per vrinam. Nam si raphanus syluestris aut alia diuretica propinentur, species hyposarcæ prodibunt. Tertiò per sudorem idem quoque similiter exhibetur. Nam si theriacæ ℥j cum Euphorbij ℈ß. propinetur, sudor largiùs prouocabitur. Lintea resiccata si quatias, puluis quidam instar salis decidet qui morbi indicium exhibet.

Hyposarchæ species quot.

Sudoriferum forte.

PARAGRAPHVS III.

Quæ mineralia huius sunt conditionis, vt Rochum scissum, glaciei & nitri, congelatam habent naturam, aluminosam (id est aluminis

minis trudi) albuminosam, cum exemplo prædictorum: ex vnâ parte gluten, ex alterâ liquor tenax in toto corpore.

Hyposarca ex alumine resoluto. Si alumen resoluitur, hyposarca gignitur. Veluti si Rochum resoluatur, hyposarca rochi est: Sic de scisso, glacie & nitro iudicandum. Si palpebræ intumescunt, signum hoc quoque hyposarcæ est. Idem signant etiam foueæ ad spinam dorsi in manibus ac pedibus. Et huiusmodi signa 16. vel 18. annis prius apparent. Si color faciei alteratus sit, & foueæ fiunt, signum id est mortis. Quæ mulieres profluuium habēt, si illud resistat ac supprimatur, & spina dorsi foueis notetur, signum hoc hyposarcæ est. Quo casu nihil conferentius & salubrius est, quam vt profluuium prouocetur. Hoc enim quamdiu durat, fœmina ab hyposarca immunis existit.

PARAGRAPHVS IV.

Casus Resolutionis cum causâ est elementum accidens, terreum accidens à suo procedit resoluto: Aëreum accidens ex coniunctione internorum elementorum. Aqueum accidens à vaporibus vtriusque elementi permixti: sed igneum accidens ex spiritibus elemētorum suorum.

Alumen quatuor habet accidentia secundum quatuor elementa, sicut congelatum in corpore existit. Si terreum elementum moueat ac soluat, ægritudinem nullam suscitat, sed elementum aquæ cogit ad ægritudinem aut hyposarcā. Et hoc sciendum propter curam. Iam si Vndimia sit terræ, ex alumine Rochio est. Conuenit ergò ex eodem curam quoque procedere elemento. Porrò si elementum aëris quoque similiter permisceatur, generat hyposarcam aëris. Si autem elementum aquæ ipsum absque alio elemento morbum moueat, & salia sua propria resoluat, generat hyposarcam aquæ. Quādo denique elementum ignis cum elemento Aquæ similiter iungitur, hyposarca ignis fit. Et hęc propter curam sedulò noscenda & distinguenda sunt, vt quâ ratione ea instituenda sit, ratum habeatur.

PARAGRAPHVS V.

Diæta vndimiæ Medicina est. Et vndimia si sicca fuerit, vtilis medicina. Si humida, perditionis signum.

Vndimiæ qualis diæta. In curâ obseruata comprimis diætâ opus est. Fabæ, lentes, cicer salubria sunt. Caro tosta non conuenit. Stomachus enim ab humiditate solutus digestioni aptus nō est. Panis fabaceus optimus est, in hyposarca esitatus. Herbæ diureticę omnes conueniunt, quia humiditatem secum extrahunt. In vinum poni, & cibis permisceri debet lupulus. Expellit enim humiditates stomachi, dum vrinam prouocat.

Vndimię cura. Cura in duobus posita est. Primò corpus purgandum est. Postea specificis roborandum & confortandum. Processus autem curæ iste est, vt successiuè purgetur cum silere montano quæ purgatio valida est in hyposarca, si in iusculo decoquatur, & huius ℥iij. vel ℥iiij. sorbeantur. Silet montanū prodest vndimię. Sic in vino laxatiua quoque danda sunt: veluti si turpethum in vino suspendatur & maceretur. Posteà ad prouocandam vrinam digrediendum. Hoc facto, vera cura adeunda demum est. Alia velut clysteres, parùm conferunt. Nonnunquam etiam cum theriacæ ℥ß. & euphorbii ℈j. sudor prouocandus est. Manna, Crocus, Martis, Liquor corallorum, dulcedo Saturni, in omnibus huius morbi speciebus valent. Eodem modo etiam raphanus maior in aqua decoctus, & cum melle in electuarium concinnatus, valde vtilis existit. Post hęc omnia vera cura inchoanda est. In vndimiá autem principale est Diacubebe, cuius compositiones in speciebus singulis sequuntur. Diacubebe principale in vndemiâ.

Descriptio in primâ specie, hoc est, in vndimiâ Terræ. Cura vndimiæ terræ.

♃. *Specierum diacubebæ* ʒj. *Carabé seminis plantaginis Anethi an.* ℈j. *Zuccari mundati q. s.* F. Mixtura. Dosis ʒjß. manè & serò in vndimiâ terræ.

In secundâ specie, id est, aquæ ex alumine scisso descriptio. Aquę.

♃. *Spec. diacubebæ* ℥ ij ß.
Corallorum rubeorum Mumiæ, sang. Draconis an. ʒ iij. Fiant trochisci cum tragacātho dissoluto in aq. Endiuiæ.

In tertiâ specie, Aëris, glaciei, scilicet descriptio. Aeris.

♃: *Diacubebæ* ℥ j. & ʒ ij. *Cubebarū* ʒ ij. *Rasuræ eboris, camphoræ, spodii an.* ʒ ß. F. trochisci, vt supra.

Pro quartâ specie, id est, Ignis & Nitri descriptio. Ignis.

♃. *Specierum diacubebæ* ʒ vij. *Zinziberis* ʒ j. *Mastichis* ʒ j ß.
Alkakengæ ʒ iij ß. F. trochisci, vt supra.

PARAGRAPHORVM LIBER QVINTVS.

De Morbis siccis seu phthisi.

PARAGRAPHVS I.

QVod si elementum igneum in suam siccitatem abit, certum signum est aliorū etiam elementorum consumptionis. Sciendum autem, hanc siccitatem ex sicco igne descendisse, cum consumptionibus trium elementorū in suis corporibus.

Tabes seu phthisis, aut morbus siccus aliàs vocatus, nihil est aliud, quàm consumptio, aut partium cum doloribus, aut totius corporis sine paroxysmo & doloribus. Primò aūt in corpore coagulatum resoluitur. Postea consumit elementum ignis suâ siccitate partes corporis, & tria reliqua elementa, ac spatio anni vnius vel duorum omnes corporis superfluitates penitus exhaurit tollitque. Interim ex alimentis in partium nutrimentum nihil assumit. Vnde vel corpus totum siccum efficitur & ex- Phthisis quid.

tenuatur. Hæc aũt extenuatio ex cæcâ & latẽte impressione cœli fit. Vocatur aliâs Aridura. Morbus autem hic vel membrum vnicum tantum affligit, aut plura, aut totum corpus. Nec vitium hoc in solo pulmone consistit, verum etiam in cerebro, corde, hepate, renibus, liene & partibus aliis, velut in ossibus, venis, nervis, articulorum, synouia, medullis, &c. Sub vno autem nomine species vniuersę comprehẽduntur, quæ ex signis, quæ varia sunt percipiuntur ac discernuntur. Tremor indicat cor consumi. Tussis & puris screatio, læsi pulmonis certum indicium exhibet. Copia vrinæ hepatis & renum vitia prodit. Tussis ab hepate quoque affecto oritur, similiter & à renibus. Inflammatio punctionis, & dolores laterum, splenis & hepatis consumptionem arguunt. Ardor fellis est grauitas & compressio ventriculi. Caro patitur cauitates & scissuras, quæ in genubus admodum periculosæ sunt. Nerui contrahuntur, sanguis exiccatur, synouia dolet. Et hæc est consumptio partium, à quâ certi sui dolores nunquam separantur. Vniuersalis tabes totius corporis lentior & tolerabilior est, & corpus extenuat citra ingentem dolorem. Si cutis circa genua rumpitur aut scinditur, consilium aut cura nulla proficit.

Tabis particularis quę signa.

Tabes vniuersalis qualis.

PARAGRAPHVS. II.

Quare notandum in his, quòd siccitas ignis minutionem corporis facit, propter humiditatem. Pars sicca & cruda Mors est. Humiditas verò ipsa ægritudo.

Huius morbi principium aut caussa non principaliter ab oppilatione, aut catarrho humido est: sed fit ex occultâ impressione cœli. Sol enim microcosmi omnes humiditates consumit: Vnde corpus & membra exiccantur. Tandem mors sequitur aut membrorum, aut corporis totius.

Phthisis caussa occulta.

DE CIBIS.

Liquiritia, polypodium, lentes, vua passæ. semen portulacæ cum Lactucâ, Raphanus maior & minor, caulis Romana, Bleta rubea.

Phthisis diętą & cura quæ.

CVRA.

♃. *Axungiæ cerui* ℔ x. *Ol. de Baccis lauri* ℥ vj.
Medullæ cerui ℔ ß. (*al.* ℔ *v*) *Ol. de Angelica ad pondus omnium.*
Succi Endiuiæ q. s. pro decoctione.
Reduc in vnguentum, ad spatium decẽ septimanarũ vtendum. Vnge bis in die, manè & serò, totum corpus. Hinc laua in aquâ aceto mixtâ decoctâ, tunc restaurantur sensim.

Morbus hic semel expugnatus, denuò non redit. In eo tamen curando priùs diæta instituenda est. Posteà medicina attingenda. Corpus ita humectandum est, vt sol Microcosmi subindè inueniat, quod consumat. Hoc per arcana præcipuè obtineri potest, quibus Medicus cælum, ex quo morbi oriuntur, veluti cogit, coërcet, ac innouat. Summum autem huius morbi arcanum est liquor Margaritarum, qui est Elixir. In cibo potuque assumenda quæ conueniunt vt sunt, Liquiritia, polypodium, lentes, vuæ passæ, portulaca, Lactuca cum seminibus, raphanus vterque, beta rubea, betonica, carduus benedictus, nuces pineæ, maluæ species omnes. Ex intrò assumendis, aqua hederæ terrestris cum tertiâ parte aquæ portulacę in hoc morbo cumprimis ac singulariter iuuat: & si fors aliqua corporis vena rupta sit, tertia pars aquæ cyclaminis addi debet.

Ante reliqua verò omnia compositio Diacorallorum in tabe maximi fit. Et hoc modo paratur.

Descriptio Diacorallorum.

Diacoralli descriptio.

♃. *Corallorum rubeorum & alborum* ℥ *vj. Fl. siue liquoris de camphorâ.*
Spodii, sem. Lactucæ an. ʒ *iij.*
Florum Antimonii, croci Martis an. ℥ j ß. Reduc ad formam cum tragacantho vel gumi Arabico. Dosis a ℈ij. vsque ad ʒ v. vel vj.

Huius medicinæ vsus continuandus est, donec vrina spumam spongiosam non amplius exhibeat, quæ ad pristinum statum reducenda est. Arcanum alterum in hisce morbis est Stybium, quia Saturnum hîc dominantem in stellam Veneris benigniorem transmutat. Experimenta sunt etiam quædam foris adhiberi solita: veluti vnguentum ex pinguedine gliris montani, quem vulgariter murmentum nominant, cuius descriptio hæc est.

Stybium arcanum phthisis.

Experimentum ex pinguedine Murmentorum.

Vnguẽtũ Murmẽtorum contra phthisin.

♃. *Pinguedinis murmentorum* ℔ *v.*
Medullæ bouis ℔ j.
Taxi ℔. ß.
Ol. Amygdal. amarar. ad pondus omnium.
Vini rubei q. s. pro decoctione. Reduc in formam vnguenti, quo vtatur, donec vrina mutetur.

Aliud experimentum per balneum in siccis morbis.

Aq. resolutæ q. s.
Herbæ valerianæ
Arnoglossæ.
Allij an. q. s. pro balneo.

Aqua cum herbis ebulliat, & postea in hanc, herbis exemptis, indatur.

♃. *Vitrioli albi, Marcasitæ argenteæ an.* ℥ *ij.*
Vitrioli communis, Aluminis Sochi an. ß.
Sulphuris viui ℔ j. Balneum.

Sulphur viuum est sulphur non fusum. In hoc balneo æger decem septimanis lauare debet(Et si id octiduum durauit, addi debet Carabe triti ℥ j ß. aut suprà. Morbus si semel exigatur, non reuertitur. Quibus in morbo consumpto ragadia aut scissuræ in genubus oboriuntur, his cura nulla superest.

PARA-

PARAGRAPHORVM. LIBER SEXTVS.

De Leprâ.

CAP. I.

Declaratio Morbi.

PARAGRAPHVS I.

Lepra quid.

LEpra est corporis elementati putrefactio cum mineralibus suis. Quatuor igitur species lepræ sunt. Est etiam lepra permixta. etiam composita, & lepra vniuersalis.

Lepræ species quatuor.

Lepra nihil est aliud, quàm corporis in putrefactionem degeneratio, ex qua iste morbus oritur. Primò autem Lepra in membris minùs principalibus ex elemētis oritur. Vnde quatuor species recēsentur, Terræ, Aquę, Aëris, Ignis. In principalibus membris Lepra gignitur extra elementata. Posteà putrescit interdum elementum vnicum: quæ Lepra simplex vocatur. Aliquando duo vel plura simul putresunt. Vnde lepra mixta vel composita oritur. Si autem elementa simul omnia in putredinem abeant, lepra fiet vniuersalis, cuius certum indicium est: si digitus, auris, aut nasus integre decidat. Si elementum vnum putrefit, cætera veluti reluctantur, ne ipsa simul corripiantur putrefactione. Duobus autem elementis putrescentibus, aut infectis, elementa duo reliqua, & liquor naturæ faciunt, ne corpus totum eâdem labe tangatur. Et cuius elementi Mineralia putrefactionem inducunt: eiusdem membri mors sequitur, velut & membrorum principalium, si lepra in illis hæret. Vbicunque autem locorū lepra centrum suum figit, ibi oritur magnus ardor, tumor, stupor. Et lepra terræ in facie primò erumpit. Lepra aquæ inuadente, pedes primo intumescunt, nec frigus ferre possunt. Inflantur etiam genitalia, & exulcetantur, quæ vlcera difficulter sanantur. Si lepra in elemento aëris seu chao hæret, animæ fœtor sentitur, & corpus totum discoloratur. Si elementum ignis sit, phlegmones totum corpus occupant, cum ardore ingenti, quæ ab exacto anno denuò redeunt. Huiusmodi phlegmonica vlcera signū sunt principii lepræ ignis. Superest alia etiam species lepræ, quæ in membris principalioribus oritur, non elementis. Lepra pulmonem tentante, mineralia pulmonis inficiuntur, vox raucescit, nisi pedes prius intumuerunt. Tunc enim lepra ista commixta est lepræ aqueæ. Si lepra in hepate sit, sitis perit, cutis asperior euadit, nec crustæ tamen decidunt. Lepra vesicę designatur, si continentur pus mingitur, & pudenda vlceribus exeduntur curatu difficilibus. Si sanguis liuidus & arenosus est, ea lepra splenis censenda est. Cordis lepra se prodit morsu foueę pectoris seu sterni, & vlceribus ponè in dorso & circa spinam enatis quoties vel scarificatione, vel confrictu cutem vulnerant, quorum crustę decidunt. Leprâ in renibus hęrente, vrina fit alba cum colore albo pulsus rarus & imbecillis est, & dolor dentium incumbit, post quem dentes elabūntur. Lepra ex felle emergente, vomitus infestare incipit, ad annum dimidium & longiùs interdum continuandus, & in lingua tubercula enascuntur. Lepra cerebri graueolens pus fundit & ægri per nares loquuntur, etsi palatum læsum & foraminosum non habeant, fronsque ipsis & oculi intumescunt, & ponè in Nuchâ pruritus excitatur.

(Margin: Lepra quę simplex, quę composita, quæ vniuersalis, quę particularis, &c. — Signa quæ lepræ terr. aquæ, aëris, &c. — Signa lepræ partium principaliū pulmonis. — Hepatis Vesicę, Splenis. Cordis. — Renum. — Fellis. — Cerebri.)

PARAGRAPHVS II.

Zephena primum signum in lepra & acumina: item color Lazurius, item orizeus, vel compositus cum vlceratione.

(Margin: Signa lepræ vniuersalia. — Zephena quid.)

Hęc sunt vniuersalia signa. Zephena est vlcus seu foramen quodlibet in corpore: eius modi mensurę tandem fit. Leprâ affligente, emunctoria vniuersa suum Zephænum produnt, & in rotunditatem coëunt, angustantúrque. His os quoque contrahitur, & loquuntur velut ex cauo quodam. Aures rubescunt velut, in suibus. In sanis etiam circulum rotundum faciunt. In leprosis circulum alium conficiunt. Priapus contorquetur in leprâ. Acumen est, quando aliquid acutiùs se ipso redditur. Sic definitum acumen habent nasus, aures, digiti. Hęc vero vniuersa per lepram acutiora & graciliora fiūt. Quin & dentes ipsi acuuntur. *Color Lazurius* est Cyaneus. Quando color viuidus cutis in liuorem degenerat, lepræ id signum est. Nec liuor vllibi manifestior apparet, quam in zephenis & acuminibus. Orizeus est purpureus. Hoc tali apparente, lepra instat. Hoc colore buccæ marcidæ euadunt. Et Orizeus color, signum lepræ exsistit. Si multi colores permiscentur, signum læpræ hoc quoque est. Hæc autem signa omnia in cute etiam integrâ apparent. Nā lepra colorum variorum genitrix est.

(Margin: Lepra omnia graciliora. — Color Lazurius quid. — Color Orizeus quid.)

CAP. II.

De Examine Leprosorum.

PARAGRAPHVS I.

De iudiciis Lepræ ex accidente.

LEprosorum examen ex his cognoscitur signis. Primùm ex vrinâ scatea, secundū ex stercoribus, & est de leprâ ex accidente cū prima specie per vrinam, in secunda in stomachi regionibus cum intestinorum partibus.

(Margin: Lepræ triplex origo. — Leprosi ante examen triduo obseruādi.)

Qui lepra infectos explorare & dignoscere volunt, hi opus habent, vt tres lepras considerent. Vna est ex Acidente. Altera ex sibi innata natura. Et tertia à Casu. Vrina scatea, leprā ex accidente indicat. Quamquam nonnulla lepræ præseruatiua sint, quæ illam ita corrigant, vt verè dignosci non queat. Triduo ergò ante examen æger includendus est, ne huiusmodi præseruatiuis vtatur. Vrina, quæ scatea prodit, in aquam calidam imponenda est, & quadra seu orbis ex ligno fraxini vitro superponi, & probe obturari rimę debent. Vrina illa si hoc modo destilletur, & in orbe asperum quiddam & candidum (si resiccetur) appareat, certissimum id lepræ signum est. Et ista lepra ex vrinâ est. Ex stercore ita iudicium fieri potest. Sumatur stercus leprosi, & aquæ iniiciatur, hęcque probè agitetur, posteà sensim superna effundantur. Hoc iterandum toties est, donec nullum fere stercus supersit. Quod si tandem in fundo instar salis aliquid resideat, id lepram in stomacho omninò coarguit.

(Margin: Signa lepræ ex vrina. — Ex stercore.)

PARAGRAPHVS II.

De Lepra à casu.

Signum ex sudoribus cū coagulatione pri-

mum

mum: secundum ex diuersitate pustularum tertium ex epiglotto & ex capillis, Hæc sunt signa lepræ à casu.

Sauina esa leprā Et menstruum facit idē

Lepram à casu contrahit, qui sauinam edit. Hoc enim certissimum signum est secururæ lepræ. Similiter & menstruum deuoratum leprā inducit. Si lepra ex casu per sudorem noscenda est, sudandum ægro est in balneo sicco. In hoc si sudor non granulatim instar perlarum erumpat, adeoque totum corpus sudet: lepræ instantis id signum est. Quin & de leproso extillans sudor affetuatur. Qui si refrigeratus salescit, salq; illud in aqua n coniectum non dissoluatur, eius signum certum est. Idem de sanguine quoque indicium. *Ex diuersitate pustularū.*) Sæpe fit, vt tubercula in cute enascantur. Id perfectum lepræ signum non est. Si tamen processu temporis tubercula illa exulcerentur, & crustas contrahant, aut pruritum moueant, signum lepræ certissimum est. Si cum raucedine vocis pruritus insultet, aut sensus cutis obstupescat, lepræ signum certissimum est. Signa etiam ex epiglotto patent. Epiglottum est instrumentum argenteum, simile illi instrumento quo sutores calceos pedibus induunt. Hoc instrumentum oculis substernitur, & in illud pili distringuntur. Qui si excidant, signum lepræ est. Idem testantur etiam capilli iuxta aures defluentes.

Signum lepræ ex sudore, &c.

Epiglottū quid. Epiglottovt probetur lepra.

PARAGRAPHVS III.

De signis lepræ innatæ.

Sed per concauitates & carnis consumptiones iuxta pollicem: item & per orizeos colores & lazurios, & per luxuriam vehementē, per frigus & colores ab extra, innatæ lepræ signa.

Signa lepræ innatæ.

Si buccæ in medio concidant & subsidant, signum id lepræ est. Quibus autem buccæ graciliores, superiùs crassiores sunt: quàm inferius, lepram vel hæ quoque arguunt. Quibus fœminis mammillæ superiùs duriores, inferius molliores apparent, insuper foueis factis conspicuæ, hæ lepram testantur. Idem de viris quoque censendum, si eorum papillæ minus carnosæ sint, velut & clunes. Carnis consumptio ea est, quando caro intra polllicem & indicem interiecta pinguis non est, cum concauitatibus. Hæc enim lepræ signum. Qui post coitum vehementem famem aut sitim sentit, leprosus est. Qui nimis leui occasione vel calore vel frigore percellitur, lepræ suspicionem mouet.

CAP. III.

De signorum differentiis.

Prima differentia ex Alopecia procedit, cum signis faciei, vt in gutta rosacea, in praua tentigine, & in polypo extraneo. Secunda differentia in pruritu est ex causa assūpti veneni. Tertia differentia ab extraneis est, vt à Realgare & à frigore, & calore externo. Quarta differentia à carnibus, medicaminibus, & à morbis originem ducit.

Alopecia, amygdalę in collo, fœditas faciei, lepię quidem similia sunt, sed verum tamen eius iudicium non prębent: similiter & alii morbi veluti gutta rosacea, tentigo praua & polypus extraneus: vbi etsi quidem tubercula appareant, ad lepram tamen ea referenda non sunt. Pruritum ex venenis sentiunt, qui venenum deuorarunt, vel cum auripigmento, vel sale Armoniaco, sale confecto cum Vrina, etiā ex menstruis, ex sanguine hæmorrhoidum, ex sanguine sinistræ saluatellæ. Hæc enim omnia venena sunt, occidere quidem non valentia, sed corpus tamen ægrum, & cutem leprosis similē reddentia cum consumptione. Et licèt quidem buccæ concidat, aut digiti gracilescant, aut signa cætera appareant, lepra tamen illa minimè est. Lepra à frigore & calore lepram gignit & alios morbos, & manus Pedésque finduntur. Si verò lepra futura est, in pulmone ea est, & raucedinem vocis habent.

A Caloaibus.) Sæpe fit, vt Balneatores, velut in Misniâ & Saxoniâ consumantur. Hæc tamen lepra non est. Lepra tamen nonnunquam ab ingenti calore inducitur. Hi vesiculis exasperantur, & raucescunt, &c. Et hi leprosi nondum sunt. Sin verò præter ea etiam gracilescāt in dictis locis, lepra ea est.

Balneatores plerumque consumpti.

A Realgar.) Coquos, qui metalla tractant in culinis, ex his morbus ex realgare infestare solet. Qui liquefaciunt vel realgar, vel ferrum, plumbumve, aut cuprum, aut stannum: his vapor inde exspirans morbum infligit lepræ non dissimilem, & eosdem etiam raucos reddit. Sic qui cuprum eliquant, rubeam faciem contrahunt: nec tamen ea morphea aut lepra est. Et quicquid non contagiosum est, ita vt alter ab altero illo infici queat: id leprosum minimè est. Si ergò fossori aut fusori alicui minerarum aures aut concidunt, aut intorquentur; & caro intra pollicem tabescit, id lepræ signum certissimum est. Similiter etiam de coquis iudicandum. Insuper & carnis porciniæ proprietas est, vt in faciem efferatur & extuberet: quæ tamen lepra non est, sed tum quando signa procedunt ex zephena. Sic si quis à coitu raucescit, nisi signum Zephenæ adsit, lepra non est. Lepra etiam sæpius emergit ex hydrophobiâ, ex pustulis, ex alopeciâ, ex morpheâ, & noli me tangere, & polypo. Quatuor hęc si ægritudines generant, & pariunt raucedinem, ac præterea amygdalæ liuescunt: tunc ea lepra est, & est vnus morbus. Sic ex quartanâ febri nascitur pruritus: & qui in magno ęstu bibunt, raucescunt. Lepræ tamen hæ nondum sunt. Si verò post quartanam nares concidunt, signum hoc lepræ instantis est. *Ex sanguine.*) Si ex saluatellâ misso sanguine aliquis in sinistro latere scabie tentatur, nec raucedo iuxta adest lepra ex isto pruritu non noscitur.

Coqui, morbus ex Realgare obnoxii.

Lepra non est, nisi quæ contagiū habeat.

Lepræ ex quartana signū.

CAP. IV.

De Cura Lepræ.

PARAGRAPHVS I.

Lepræ alba signa.

Lepra in curâ sua duas species habet: rubeam, & albam. Lepræ albæ hæc sunt signa: Cutis color alienus, chaos exitus cum fœtoribus, raucedo vocis, & excrementorum fæces. Rubeæ lepræ hæc sunt signa: Cutis vlceratio, serpigo cum pruritu, & pustulæ.

Lepræ albæ signa.

Lepræ albæ sua peculiaris cura est. Sua peculiari etiam rubeę.

Leproso

Leproso in examen adhibito, lepra alba coloris alterius est. Qualis enim cutis in facie, talis in toto corpore esse debet. Exitus chaos si fœtet, lepræ albæ certissimum signum est. Si fœtores erumpunt alii instar tostæ cœpæ, alii instar arsenici: Si vrinæ is fœtor est, qualis chaos ex ore: ea res ad curam albam pertinet. Quin etiam stercora olent velut fœtor ex ore exhalās. Lepra rubea propter rubeam curam sic dicta Si cutis ita vlceretur, vt foramina relinquantur, ad curam rubeam sanatio referenda. Si vesiculæ in cute erumpant: ad curam rubeam referētur: similiter si tentigo praua, si alopecia instet, isthæc vniuersa ad curam rubeam pertinent.

Lepræ rubeæ signa.

PARAGRAPHVS. II.

Processus lepræ duplex est: Primus de conseruatione; & secundus de curâ lepræ. Quæ ad conseruationem pertinet: ista sunt. Antimonii extractiones sanguinis essentia de vena cordis, perlarum & corallorum liquor, specifica de granis Iuniperi, de melissa, cichorea, & valeriana.

Lepræ preseruatiua quę sint.

PARAGRAPHVS III.

Quæ ad curam pertinent, sunt ista. Auri mineralia, mannæ virtutes, & Tereniabin, argentum cum suis speciebus.

Lepræ quæ curatiua.

Cura Rubeæ ex Auro.

Vt aurum potabile, liquor auri, succus orizei, liquor aureus. Dosis granum vnum in bono vino, manè Omnia illa habent vim.

Cura albæ ex Argento.

Oleum argenti, liquor argenti, succus argenti, aqua lunæ. Dosis ℈ ʃ. semel in Luna. Item præcipitatus, argenti & auri ex corpore creato, & dein in primam materiam reductus, posteà præcipitatus, summum arcanum in cura lepræ.

Vltima lepra in coxendice foramina efficit & dolorem cum consumtione illius partis, & hæc incurabillis.

Lepra quę incurabilis

Qui curam aggredi volunt elementum conseruare debent. In hâc conseruatione balsamū naturæ tueri oportet: ac res illas adhiberi decet, quæ cadauer sustentare, seu conseruare queunt, ne id putrescat: Ex hoc censu est antimonium, genus mannæ & therenia bin præparatum. Simili modo etiam conseruat balsamus naturæ. Sic essentia vini conseruatiuum est in lepra, nec putredinem admittit. Dosis antimonii scr. ʃs. in septimanâ sub auroram. Sanguis procedere debet à venâ cordis. Essentiæ de granis Iuniperi & melissæ, putredinem non admittunt. Dosis sanguinis humani vnc. ʃs. semel in mense in secundâ die post oppositionem. Dosis perlarum & corallorum grana iiij. omni die in aurorā. Melissæ, Valerianę & aliorum dosis à drac. j. vsque ad vnc. j ʃs. omni manè.

Balsamū naturę conseruat antimonium Manna.

Antimonii dosis ℈ʃ. Sang humani dosis ℥ʃ.

Curæ lepræ rubeæ procedit ex auro. Et est liquor auri, & aurum potabile, succus orizei, liquor aureus. Omnia ista habent vim. Dosis est granum vnum, Manè in bono vino.

Aurum cura lepræ rubeæ.

In leprâ albâ est argentum, oleum argenti, liquor argenti, succus argenti, id est, aqua argenti. Hæc prouenit ex argento non fulminato. Dosis argenti scr. ʃs. semel in lunâ, hoc est, à nouilunio ad nouilunium.

Argentū cura lepræ albę.

Semel in lunę

Prima materia Solis & Lunæ procedit ex corpore perfecto, & reducitur ad primam materiam. Ille Mercurius tollit lepram induratam.

Vltimum lepræ signum est si illa eo vsque deveniat, vt coxendicum dolore infestetur. Caro in coxis tabescit & concidit, velut iuxta pollicem. Et isto casu nec cura nec præseruatio cōmoda est.

PARAGRAPHORVM LIBER SEPTIMVS.

De Gutta.

CAPVT PRIMVM.

Guttæ materia.

PARAGRAPHVS I.

Gvtta est Synouia suæ partis, à qua parte procedit, sequitur ex ista parte istius dolor & paroxysmus. Gutta paralysis est, & apoplexia, contractio membrorum.

Gutta quid & quando.

Gutta est quodlibet membrum, quod in sese suam virtutem perdit. Idem fit in gonorrhœâ, in defectu loquendi, in oculis, in auditu. Morbus autem iste nihil est aliud, quàm quòd membrum officium suum obire nequeat. Aliàs defectionem nullam in stomacho habet, aut in nutrimentis. Accidit etiam paralysis in corde & splene. Causa est, synouia à parte suâ separata. Nullum enim in corpore membrum est, quòd suam synouiam non habeat: & in ligamentis similiter. Tendines etiam infici possunt: & tunc cietur paralysis in digitis. Fit nonnunquam, vt caro obstupescat. Et ista est paralysis istius mēbri. Fit etiam paralysis in dentibus. Et si dentes ex morbo excidant, à paralysi fit. In corde paralysis subitaneam mortē inuehit. Ac ibi gutta non est, quæ illabatur, sed causa est synouia. Est enim Synouia stomachus membrorum. Et nutrimenta vniuersa, quibus membra sustentantur, digeruntur in synouiam

Guttę caussa, synouia separata. Guttam suscipiūt omnes partes, quæ synouiam habent.

In renibus partibus cato consistit, in illis synouia rubea est Synouia sanguinis, saturatè rubra est Synouia cerebri est cineræi coloris, crassiorque albumine oui. Splenis synouia est atra. Fellis synouia lutea est & crassa. Synouia in renibus, hepate, corde, & splene, pro partium conditione colorata est. Synouia matricis satis crassa est, & Veneta, ac admodum lenta. Medullarum synouia spicea & viscida. Paralysi ergò inuasura, mutatur synouia, à parte sua. Et quęcunque pars mutatur, illa paralysi corripitur: quę persistit tam diu, dum synouia iterum vniatur.

Synouia qualis in singulis partibus.

PARAGRAPHVS II.

Synouia partis suæ est nutrimentum & conseruatio retentiuæ & motiuæ virtutis, ex viribus virtutis digestiuæ.)

Synouia quæ virtus.

Synouia habet virtutem attractiuam, & retentiuam, & motiuam, & attrahit synouia ad partem suam. Quod renes attrahunt, synouia attrahit

trahit non renes. Sic de cæteris membris. Et paroxysmus inuadit pro natura membri. Quæ loci ratio: ea paroxysmi conditio. Si synouia recedit à parte sua, ad illam denuò non redire potest. Ideò semen vniendum est. Materia peccans purgari non potest; adeoque synouia, quæ à parte sua resoluta est, ea peccans adimi debet & auferri.

Synouia semel perdita, parti nō reponitur.

PARAGRAPHUS III.

Ex his sequitur morbum ex sequestratione esse, cum primâ generatione anodyni suæ partis: quia synouia separata relicta partis insensibilitatem facit.

Synouia separata insensibilitaté facit.

Si Synouia à parte sua separetur, facit in illo membro insensibilitatem. Sinouia partem in sese sensitiuam habet, non membrum. Si ergò Synouia membro subtrahitur, partis nutrimentum & sensibilitas subtrahitur. Postea membrū illud Phthisis, & tandem putredo corripit.

PARAGRAPHUS IV.

De Accidente.

Casus morbi à coagulatione est, deinceps à resolutione congelata. Omnis enim humida coagulatio futuræ resolutionis signum ex quâ resolutione morbi cum sequestratione prædictarum duarum causa. Igitur signum veræ Apoplexiæ spuma, suffocatio cum contractione. Signum paralysis, alteratio membri, & partis stupefactio. In gonorrhæa signum excrementi materia. Aliarum ægritudinum signa, amissio sensus, cum morbo iuxta Anatomiam.

Sanguinem quę coagulēt & synouiam.

Si continenter *portulaca* vescenti vena secetur, sanguis non profluet. Si quis nutriatur solo *caseo & piscibus*, per nouem decémue dies si vulneretur, is non cruentabit. Qui assiduò pinguedinem & adipem esitat, is diabeticam & gonorrhęam prompte incurrit. Coagulatur etiam in nobis, si edantur, *semperuiua*, id est, *pirula, & barba Iouis, lactuca, semen lactucæ, essentia vini, psyllium, & quæuis mucilago* Hæc talia si edantur, cum ipsis Synouia quoque ingeritur. Sinouia itaque consistente, si cum *carniola* sanguis sistatur ille hinc ad biduum coagulat, & tandem resoluitur, *sperma* verò *ranarum* coagulat ad annos 10. vel 20. Sunt etiam, quæ esitata in nobis synouiam coagulant, velut *essentia vini*, & quæuis *mucilago à fœnugræco, psyllio.* His enim si essentia vini coniungatur, ipsa coagulat absque frigore Synouiam coagulatam sequitur resolutio partis. Parte autem mistam coagulationem diutiùs nō ferente, resoluntur mineralia, & separatio fit vel citior, vel lentior. Ea ergò coagulatio ad Apoplexiam abit. Si cerebrum coagulatum resolutionem subite incipit, Apoplexia metuenda est, cuius iudicia sunt stertor, & tremor, & somnus apertis oculis incumbens. His signis apparentibus, futuræ Apoplexiæ signum instat. Dormientibus nonnunquam ichor ex ore emanat, & spasmus obrepit, ita vt eo suscitentur. Apoplexiæ signa sunt, singultus, dyspnæa, albedo nasi & flauedo faciei, paroxysmi præceps insultus, spuma oris, lapsus, si ex cerebro oritur, & membrorum distentio. Pulmonis Apoplexia infestante, homini oboritur singultus, suffocatio, spumæ albæ eiectio, spasmi insultus: Apoplexia cordis imminente, contremit & palpitat, sequitur sudor corporis, ac à sumpto cibo dolorē in præcordiis ægri sentiunt: præterea spasmus conuellit, pulsus celer est, seipso subindè incitatior euadens. Ipsa autem Apoplexia demum corripiente, desubitò cōcidunt & moriuntur. Talia in membris principalibus eueniunt.

Apoplexię futuræ signa.

Signa Paralysis ab Apoplexia in eo differt, quòd membrum principale nullum adoriatur, sed externum quid vel ignobilius membrum corripiens illud resoluat tantum. Paralysin pręcedunt frigus vel horror ad spacium anni, hæmorrhagia, quæ facilè non sistitur. Membrum etiam feriendum tremor plerunque occupat. Resolutione autem fiente, Paroxysmus suffocationem infert. Si quis dignoscere cupiat, an paralysis sit, vel Apoplexia, diducto ægri ore, si halitus egreditur, Paralysis censenda est. Sin minus, signum id Apoplexiæ est, cuius paroxysmus quodam cum terrore incumbit, & variis cum imaginationibus quasi ab aliis inuaderentur & iugularentur. Signa in Gonorrhæâ diabeticâ sunt, resolutio seu contractura in spinâ dorsi: Signa talia interdum integro decennio pręcurrunt, vt suprà. Fit etiam, vt epilepsia inuadat, & id signum est futuræ Apoplexię. Si Apoplexia in paroxysmo epileptico insilit, ægri os diducunt, & oculos distorquent. In paralysi interdum alius etiam morbus concurrit: quod signum est, veterem morbum abiisse, & hunc nouum esse. Sunt, qui quinis vel senis diebus antè de stupore alicuius membri conquerantur: quod signum est futuræ paralysis. Cum paralysi nonnunquam in puncto eodem hyposarca cōincidit: vbi vtriusque cura instituenda est. Cura est duplex: partim Physica, partim Chirurgica. In physicâ curâ oportet Synouiam consumi per adhibita arcana. quæ consumant, confortent, & faciant nouam Synouiam. Membra confortantur per talia, quæ ob conuenientem calorem idonea sunt. Talia sunt arcana, vt aurum, gemmæ, margaritæ, &c.

Paralysis ab Apoplexia vt differat. Paralyseos signa.

Guttæ cura est, vel Physica, vel chirurgica.

Cura guttæ in Physicâ.

Cerebri, Cordis, & hepatis confortatio.

Guttę remedia varia. Kist. pōdus grā. xv.

℞. *Liquoris orizei* ℥ß *& kist.* (*id est gr.* xv.

Liquoris perlarum orientalium ℥ ij.

Alcool vini essentificati ad pondus omnium. Reduc ad formam. Dosis à gr. iiij. vsque ad gr. x. Hoc medicamen in os infundendum est, vt cor, cerebrum, & hepar confortet.

Descriptio ad synouiam cerebri.

℞. *Carabe ex Asphalto, Laudani puri, Liquoris Lunæ, id est, argenti an. kist.* j.

Vini essentificati per Alcool ad pondus omnium. Dosis secundam guttam per aures.

In guttâ Hepatis.

Corallorum rubeorum, Spodij, olei nu-

cis

cis Muscatæ. Liquoris Mumiæ. Balsami an. ℈ j ß. *Alcool vini ad pondus omniũ.*
Dosis à gr. vij. ad xij.

Ab extrà ad locum doloris.

℞. *De quatuor resinis an.* ℔. ß. *Galbani liquefacti* ℥ xx.
Liquoris de spica, Olei de nuce muscata an. ℥ iij. *ex baccis Lauri* ℔. ß. Reduc in Balsamum.

Si Apoplexia est ex capite, nucha inungenda est; Et processus iste est, vt tantum in nuchâ vnctio fiat nouies vel decies, tam diu continẽter instando, donec paroxysmus abeat. Nam & mẽbrum doloris hoc modo assiduo iniungi debet.

Descriptio communis in Apoplexiâ & Paralysi consumpta, id est, post Paroxysmum.

. *Olei de Baccis Lauri.*
Pinguedinis Castorij ex testiculis
Liquoris de Anacardis, de piperibus, de granis paradysi an. ʒ j. *Euphorbij liquefacti q. s.* Reduc in vnguentũ sine cerâ.

Post consumptum paroxysmum decies in die vnctio fieri debet: & processus iste sex septimanis continuandus.

Cura ex Chirurgia.

Debet fieri apertio, & huic emplastrum imponi. Aperiendum autem est vsque ad centrum morbi.

. *De 4. gummis maioribus an.* ℥ j. *Liquoris Asphalti.*
Carabe an. ʒ ij. *Ceroti de minio* ℥ iiij. Reduc in Emplastrum.

PARAGRAPHORVM LIBER OCTAVVS.

De Asthmate.

PARAGRAPHVS II.

Asthmatis species sunt istæ: Pulmonis apostemata, regionum pectoris Anthraces, vlcera, regionis vel pulmonis superfluum humidum, siccum, pinguedo, repletio & liquoris excrementa.

In asthmate multæ ægritudines comprehenduntur. Diuisio talis est: pulmo & regio pulmonis deoppilari nõ debent, sed totę puræ esse, nec anthraces habere. Et cùm pulmo semper dilatetur & constringatur, ideò in continenti suum apostema aut impedimentũ indicat, quod similiter in cæteris membris principalioribus minimè fit. In felle enim & cæteris apostema diutius latere potest, priusquàm prodatur. Si ergò in pulmone vlcera sint, virtus aperitiua procedere non potest, & indicium eorum ex halitu fœtido desumitur. Anthrax vnà cum paroxysmo cum leui frigore inuadit. Si pulmo humidior est, grauior sẽtitur, & ægri semper tusse infestantur. Si siccitas nimia in pulmone sit, is iam iterum satis aperiri nõ potest, & tussis molestat, doloŕq; in costis sẽtitur ex siccitate. A pulmone si sanguis excernitur, is cannas infercit, & spiramina pulmonis impedit. Cannas autẽ phlegmate obsidente, aër penetrare non potest, vnde asthma fit. Phlegmate autem in cannis arefacto perpetua tussis molestat. Curam ergò oportet esse duplicem. Vnam quæ resoluat: alteram quæ exiccet. Et assumenda sunt illa, quæ phlegma superfluum in pulmone consumant.

(Left margin: Pulmonis affectus cur citò prodantur. — Asthmatis causa.)

PARAGRAPHVS. II.

Asthmatis signa sunt ista: anhelitus, tussis, screatus albus raucedo vocis, gutturis siccitas, sitis, alteratio pulsus, compressio thoracis. (Asthmatis signa.)

Talibus signis apparentibus, pulmonẽ læsum esse constat. Signa autem in classes duas referenda sunt, hoc modo: Si multa reiiciuntur & expectorantur, siccare oportet: sin minùs, laxare. Sępè fit, vt si obesis pulmones refrigerentur, certam noxam trahant. Sic, qui raucedine tentatus balneum ingreditur: quicquid huic in balneo accidit, eam noxam perpetuò luet. Hi etiam venam secare non debent. (Raucis balneũ noxium.)

DE CVRA. §. I.

Asthmatis cura sicca, est ista. (Asthmatis remedia.)

℞. *Myrrhæ, thuris, aliptæ muscatæ an.* ℥ j.
Sulphuris viui ℥ vj.
Colcotharis, salis fusi, ad medium põdus.
Reduc per sublimatorium in puluerẽ. Dosis à ʒ j. *vsq; ad* ʒ *ij. vel iiij.*

Si hæ species terantur, & cum sublimatorio eliciantur, quicquid superiùs est, materia bona est. Huic adde:

℞. *Huius sulphuris* ℥ j.
Croci orientalis ℈ ß. *Masticis* ʒ j.
Omnia in puluerẽ redacta misce.
Dosis eadem est, quæ superioris sublimati sulphuris est. Poterit etiam Hyssopi drachma addi.

Superior Laudani descriptio ad pulmonem apprimè conducit. Notandum hoc quòque est, quod frigida in pulmone purgando noxia sint.

De Cura resoluta. §. II.

Cura relaxationis est ista: Elixir de Tartaro crudo: Essentia vini essati, & cum aquis separati à carnibus suis.

In Asthmate cura relaxationis conuenit, quâ sicca resoluantur, vt eò faciliùs è pulmone eiici possint. Omne dulce liquefactiuum. Ita conserua rosarum.

Tartarus crudus ex vino albo est ingrediens ad pulmonem & ad regiones pulmonis. Elixir, id est, fermentum, si in elixir redigitur, & purũ ab impuro separatur. Impurum Tartari est Alkali. Tartarum contunde, & in Alcohol vini septies vel octies digere, & præpara ipsum per Alembicum, & redige in humorem liquidum. In hoc liquore nullum Alkali est: tandem ad essentiam suam deduci debet. Ita præparatum pulmo accipit, & per ipsum curatur. Dosis est à gr. iiij. vsque ad gr. vij. vel x. Et hoc modo vlcera quoque pulmonis curanda sunt. (Elixir quid. — Alkali quid.)

Aliud ab extrà vel intrà vtendum.

℞. *Liquoris de floribus Hypericonis.*
Aristolochiæ rotundæ an. ℥ ij.
Liquoris de mumiâ ℥ iij.
Præcipitati ex Saturno ʒ x. Reduc in mixturam. Dosis à granis x. vsque ad xv.

Tam intrò assumi, quàm foris admoueri

 potest

potest. Et hæc Medicina vtilis est ad vlcera splenis & pulmonis. Et eadem ad vulnera & vlcera exteriora & interiora, valdè experta est, vt in vlceribus renum quoque & vesicæ, & pulmonis, & in asthmate.

Aliud de vino essato.

℞. *Vini de Melissa* ℥j.
De pulmonaria ℥iiij. Fiat mixtura. Dosis à ʒ ß. vsque ad ʒ j ß.

Vinum essatum hîc vocatur vinum sublimatum, in quod herbæ ponuntur, vt earum essentia extrahatur, vnde essatum quoque dicitur. Huius generis sunt vinum melissæ, valerianæ, pulmonariæ & similium. Vbi hoc iuxtà notandum est, quòd vinum Melissæ in asthmate secretum existat. Obseruandum hîc etiam hoc est, pulmonariæ non herbam, sed liquorem, id est vinum, in hâc curâ locum habere.

Vinum essatum quid, & vnde dicatur.

Liquoris carnium descriptio.

℞. *Liquoris de carne* ℥ vj.
Liquoris mumiæ ʒ ß.
Myrrhæ ʒ j ß. *Reduc ad formam.* Dosis à ℈j. vsque ad ℈ j ß.

PARAGRAPHORVM LIBER NONVS.

De Febribus extraneis.

PARAGRAPHVS I.

FEbris est calor putrefactus cum tremoribus ex suâ oppilatione, à materiâ insequestratâ, in clausis poris, ex vi stipticâ.

Febres de quibus hîc traditur ex nutrimentis non oriuntur, & propriam petunt curam. Febris est calor, qui sine frigore non existit. Quælibet enim putrefactio calorem dat cũ aliquo frigore coniunctum. Huiusmodi frigus etiam sanguis inducere potest. Si materia peccans in membris principalioribus hæreat, tũc paroxysmus totum corpus peruadit, Particularis est si saltem vena vna febrem sentit. Item ex carne vniuersalis & particularis est. Si febre splenem occupante, saluatella incidatur, tollit eam. Si ex corde: suam incide venam. Si in pulmone, pulmonis incide venam. Si in quartanâ vrina alba prodit, in spinæ dorsi fine scarificandum est. Si fuerit febris ex renibus, tunc debet scarificatio fieri infernè in pedibus. Et si febris à phlebotomiâ non curatur, tum demùm ad curam pergendum est, nec maturiùs. Et in istis febribus purgans dandum non est. Si febris ad morbum abitura est, fit sequestratio. Si in splene febris est fieri potest, vt totum corpus moueatur. Res quælibet putrescens abit ad digestum tempus. Et ebullitio dat putrefactionem, quæ post inducit paroxysmum. Et possibile est, vt tertiana, quartana, quotidiana & cæteræ febres oriantur ex splene, & ab aliis membris principalioribus velut corde, renibus, &c. Si ex sulphure, est quartana: tertiana, à salibus, quotidiana ab alumine: habent vrinam rubeam antequam paroxysmus incipiat.

Febris quid.

Febris particularis & vniuersalis quæ.

Ebullitio causa paroxysmi. Quæ febres à quibus causis.

PARAGRAPHVS II.

Omnis putrefactio materialis suam materialem oppilationem facit à spiritibus salis, cum ingenitâ coagulatione, & pòst coagulationem per digestum in tremorem abit.

Per Digestum prænosci potest, quàm diù duratura febris sit. Si numerus quotidianus cum colore albo concurrat sex septimanarum periodus erit, nec tempestiuiùs illa curabitur. Si autẽ cum dolore prassino exhibeatur, 19. 20. aut 21. septimanis continuabitur. Si cum tussi instat, ad septimam octauam, nonámue excurret. Si cum tumoribus pedem affligit, ad 15. septimanas terminabitur. Si numerum paroxysmorum mutat, veluti, si quotidiana tertiana euadat, procedet ad annuum spatium. Si verò numerus augetur, veluti, si ex quartanâ quotidiana fiat, decem mensibus durabit. Si verò ægri appetitus ad cibum & potũ persistat, signum est tẽpus minui. Si cibi potúsque appetentia languida sit, ad quartale magis inclinat, vt supra dictum.

Diuturnitas febris ex digesta noscẽda.

PARAGRAPHVS III.

Paroxysmus, qui ab Arsenicalibus descendit, suum numerum habet, & digestum, & paroxysmus trium primarum erraticam dum habet. Et paroxysmus sanguinis suam curam in se habet, & digestum.

Fieri solet interdùm, vt propter paroxysmi vehementiam sanguis è naribus fundatur, & cũ lotio egrediatur ruptâ alicubi venâ. Hoc & bonum signum est, & est cura simul febris. Si verò febris diuersimodè inuadat, iam seriùs, iam maturiùs, erratica ea est, & pessimum signũ, sub curâ autem signum bonum. Si paroxysmus inæqualis est, signum malum putetur, vt quo materiæ augmentatio portendatur.

Hæmorrhagia febris sæpe cura.

PARAGRAPHVS IV.

De Cura.

FEbris extraneæ cura vna ex auro procedit: altera ex corallis, sed minor cura in argento & perlis consistit.

Febris remedia ex Auro.

Descriptio curæ ex auro est ista.

℞. *Alcohol vini exiccati & præparati à cineribus fabarum q. s.*
Foliorum auri ad placitũ. Reduc in digestionẽ per mensem. Huius liquoris Recipe *gr. iij. cum* ℥j: *aquæ endiuiæ vel portulacæ antè, vel pòst, vel sub paroxysmo.*

Descriptio corallorum est illa. Corallis.

℞. *Corallorum alborum* ℥ ß.
Alcohol vini exiccati ℥ x. Reduc ad digestionem per mensem. Huius liquoris separati Rec. grana vj. vel vij. cum aquis prædictis antè, vel pòst vel sub paroxysmo.

Descriptio argenti est ista. Argento

℞. *Mellis liquefacti* ℥ xv. *Foliorum argenti* ℥ ij. Reduc ad digestionem per septimanam. Huius liquoris à melle separati ℞ ℈. ß. *cum gr.* xv. *croci orientalis ante paroxysmum.*

Descriptio Perlarum est ista. Perlis.

℞. *Alcali extracti à citrinolis* ℥ xv.
Aq. albuminis ouorum ℥ *ij.*
Perlarum non perforatarum ℥ ß. Reduc ad digestionem per mensem. Huius succi separati gr. vi. cum aquâ

Valerianæ

Valerianæ antè paroxyſmum.

Medicamina Tartarea in febribus hiſce nihil conferunt. Alcool vini exiccati eſt, quando ſuperfluitas vini ſecedit, & vinum ardẽs ſupereſt, ſiccum, exuſtum, ſine adipe aut pinguedine, nullas fæces in vaſe relinquens. In corallis albis virtus eſt, quæ curat febrem. Febres curari tempore etiam poſſunt, deſcriptione Laudani in Tartaro.

Alcool vini exiccati quid.

Febres ex ſanguine ortæ, curam ſuam in ſe habent: nimirum vt ægri aut per ruptam aut per ſectam venam liberentur. Si morbus ex ſplene procedat, ſaluatella ſecanda eſt. Idem obſeruari debet in febribus cordis, pulmonis, hepatis, &c. In quartanâ ſcarificatio fiat in ſpinâ dorſi. Si a. morbus ex renibus prodeat, cucurbitulæ pedibus admoueantur. Venæ temporales & pulſus cum caſtoreo, pipere, zinzibere inunctæ febrem ſanguinis curant. Poſtremò ſi ægris pedes intumeſcunt, ad curam pergendum eſt. Et hoc modo qui curantur, plerumque nouem vel decem ſeptimanis decũmbunt, nec cum appetitu edunt.

Febris ſanguineæ cura hæmorrhagiæ.

PARAGRAPHORVM LIBER DECIMVS.

De capitis aduerſitatibus internis.

PARAGRAPHVS I.

Capitis dolor aut ex ſanguine, aut ex reſoluto, aut ex oppilationibus procedit. Siue in ſiniſtrâ ſiue in dextrâ parte dolor ſit, ex his tribus cauſis prouenit. Si ex sãguine, tunc cauſa eſt digeſtio accidentalis, aut eſt rerum fertilitas, aut trium primorum error.

Capitis dolores tres internas cauſas habent: ſanguinem, reſolutionem & oppilationem. Sanguis dolores capitis mouet aut ex digeſtione accidentali, aut abundantiâ aut errore triũ primorum. Quælibet digeſtio ſeu morbilitas ſuam oportet habeat quietem: quia omne nimium vertitur in vitium, atque adeò in morbum: vt hìc digeſtio ſanguinis eſt, quando is continenter mouetur, nec quieſcit, aut quando eius nimiùm generatur. Tunc enim morbus præſtò eſt. Quando ſulphur, ſal, & Mercurius errant, morbum illicò gignunt. Morbum etiam gignunt, ſi nimis augentur. Et vbi primùm ſanguis prouocatur, tunc incipit cura.

Cap. doloris 3. cauſſæ.

PARAGRAPHVS II.

Ex reſolutis qui ſunt, per fumos aſcendũt & deſcendunt. Eſt enim omnis fumus de narcotico anodyno cum ſtupefactione innatâ. Procedentes autem ex oppilationibus, qualis earum natura & proprietas, quæ ab extrà eſt, ſine naturâ ingenitâ, talis eſt morbus, & ſuum accidens tale.

Reſolutum, non ſurſum humectat, ſed ſurſum euaporat. Et hoc coagulandum eſt per ſolatrum & ſemperuiuum.

Reſoluti cura eſt coagulatio.

Altera cauſa capitis doloris eſt reſolutio vaporum aut fumorum, ad cerebrum aſcendentiũ qui vi narcoticâ anodynâ, quâ ſpiritus ſentiens ſtupeſcit, iterum deorſum cadentes dolores cauſantur. Hoc iis frequenter accidere ſolet, qui languidum ſtomachum habent. Tertia cauſa eſt oppilatio, quæ errore trium primorũ inducitur. Illa enim morbum ſuæ naturæ & qualitati conformem gignunt. Procedentes autem.) In his deoppilandum eſt.

PARAGRAPHVS III.

Ex his prædictis in primâ ſpecie ſequitur lateris pars: quia ex anatomiâ hanc partem habet cum febrili paroxyſmo. In ſecundâ ſpecie, ſublimatum ſiccum fumum habet in ſupremis cellulis & partibus, cum paroxyſmo erratico anodyno. In tertiâ ſpecie, qualis oppilatio, tales morbi, graues ſcilicet, vt mania, phreneſis, & inſaniæ ſpecies iuxta ſuæ partis oppilationem per calidum aut frigidum reſolutum aut coagulatum.

Omnes dolores capitis proueniunt ex illis tribus ſpeciebus, ſale, ſulphure & Mercurio. Mania phreneſis.) In his de oppilatione opus eſt. Cauſon eſt reſolutum humidum: ideò coagulandum eſt cum ſemperuiuâ, ſolano, portulacâ in peſte.

In ſpecie primâ, ſanguinis ſcil. pars dextra vel ſiniſtra capitis afficitur cum paroxyſmo febrili. Synocha eſt capitis dolor leuiſſimus: Hemicranea grauiſſimus & duriſſimus: poteſt enim ad integrum annum extendi: quam tandẽ etiam paralyſis ſequi poteſt. In ſecundâ ſpecie reſolutionis notandum eſt, quòd fumi ſicci generati, & in cerebri cellulis ſublimati, paroxyſmum erraticum Anodynum inducant. Si Mania coincidat, cauſſon adeſt, nec dormire poſſunt, & qui iugiter dormiunt, his ex narcotico morbus inſtat.

PARAGRAPHVS IV.

De Curatione.

Cura ſanguinis eſt in frigido & narcotico humido.

In his morbis nec purgandum, nec digerendum eſt, ſed tranquillitas inducenda, & dolores mulcendi ac ſopiendi ſunt. Si poſt dolores capitis profluuium mulieri incidat, eſt incurabile. Similiter ſi menſtruum cum dolore capitis erũpat, aut ſiſtatur, difficillimè curatur, & curam oportet à capite inchoari: poſteà diuertendum ad curam menſtrui. priùs factâ curâ in capite. Si hydrops aut ſimiles morbi cum dolore capitis incidant, capitis cura ſemper præmittenda eſt.

Dolori capitis quæ cura conueniat.

Primæ ſpeciei curatio conſiſtit in frigido & narcotico humido. Narcotica ſunt Liquor corallorum, Roſa, Semperuiua, Margaritæ, Lolium, & ſimilia. Hæc ſunt narcotica humida.

Narcotica quæ capitis dolorem inuehãt.

Deſcriptio in dolore capitis in primâ ſpecie.

Remedia doloris cap.

℞. *Roſarum rubearum* ℥iij. *Barbæ Iouis* ʒv. Fiat catapaſma cum aceto vel aquâ roſarum: vbique applicentur omnia calida in capite.

Alia deſcriptio.

℞. *Corallorum præparatorum* ʒj. *Margaritarum non perforatarum* ℈ß.

 Aq. Roſa-

Aq. rosarum, semperuinæ an. q.s. pro incorporatione, vt in cataplasma redigatur.

Hæc medicina in dolore capitis apponenda est, nec remouenda, donec morbus abeat.

In secundâ, saltem coagulatione opus est, vt resoluta iterum condensentur quod fit narcoticorum refrigeratione, cum Semperuiuâ, solano, portulacâ & similibus.

In tertiâ specie deoppilandum est: vt nimirum, quicquid à Mercurio, sale & sulphure ex quibus omnes morbi oriuntur, obseratum est, iterum aperiatur.

PARAGRAPHORVM LIBER VNDECIMVS.

De doloribus Matricis.

PARAGRAPHVS I.

Morborum matricis generationes in matrice non sunt, nec ex eâ matrice, vel per eam. Omne enim membrum, quod descendit ab aliis, ab aliis detrimentum accipit. Sunt enim dolores matricis Retentio & rei superfluitas.

In matrice duo morbi notandi sunt: Retentio, & Superfluitas. Menstruum est excrementum matricis: Et matrix nutritur à carne hominis, & ab omnibus membris, nō à cibo & potu. Matrix singulis mensibus semel suum nutrimentū ab omnibus membris accipit, & deindè sua excrementa expellit, quo tempore fœminę dolores dorsi sentiunt, nonnullæ, præcordiorū Erosiones, quædam dolorem capitis, aliæ lassitudinem ante menstruum. Retentio non fit à matrice, verùm ex omnibus partibus corporis humani, & matrix nutritur ab omnibus m̄ebris.

Matricis morbi duo, Retentio & Superfluitas.

Matrix nutritur ab omnibus mēbris.

PARAGRAPHVS II.

Concursus morbi Retentiui vel superfluitas ab omnibus partibus totius corporis descendit. Nam menstruum in matrice menstruum non est, sed menstrui excrementum. Ex his sequitur coniunctio, destructio, alteratio, conclusio, permixtio bonæ & malæ rei, discoloratio cum similibus.

Vbi fœminæ dolores sentiunt, ibi est oppilatio, velut in corde, felle, & cæteris membris principalioribus. Et tunc menstruum per totum corpus prouocandum est. Coniunctio est, quando menstruum ab omnibus membris venit, & partes nonnullæ ægræ concurrunt. Destructio est, quando pars vna alteram frangit ac dissoluit. Hoc ita ad vnguem considerari non potest: idcò menstruum ad temperamentum reducendum est. Tunc enim partes ipsæ curantur.

PARAGRAPHVS III.

De Curatione.

Cura Matricis duplex est: prima est in elixiridis. Secunda in orizeo. In elixiridis summum temperamentum hoc est: Res extracta ab essato suo in alcohol vini exiccati. In secundâ curâ temperamentum, hoc est, corpus, & substantiâ, & res sua essentificata sine extractione: sed per transmutationes de substantiâ non liquidâ in potabilem medicinam &c. Et temperamentum est vnum in perlis per extractiones in Alcohol. Aliud temperamentum in carniolâ est, & essentia temperata in arbore maris. Temperamentum in doloribus matricis nec calidum, nec frigidum est, nec debet esse: & nec resolutum, nec humidum coagulatum, nec per diathesin medicamen confectum. Omne enim frigidum & omne calidum inimicum est in ægritudinibus mulierum. Item omne siccum, & omne humidum, pessimum venenum in retentione & superfluitate menstruosâ. Item omne stypticum, diaphoreticum, ponticum, acerbū & omne amarum, omne dulce impedimentū est pro sanitate mulierū. Sed cura matricis absoluta esse debet ab omnibus his prædictis: quia temperámentum liberum habet arcanum & suum arbitrium.

Descriptio temperamenti huius super primam curam, elixiridum, est ista.

Elixir in matricis affecti bus efficacissimum.

℞. *Alcohol vini exiccati* ℔ *iij. Fol. Anthos, Macis, Lauendulæ an.* ℥*x. Cubebarum, Garyophyllorum. Cynnamomi ana* ℥ *ij. Masticis* ℥ß. *Storacis vtriusq; an.* ℈ß. *Doronici* ℥*iij*. Reduc in septimum Alembicū. Postea ♃. *Foliorum auri numero* xx. *Margaritarū non perforatarū, Granatorū. Rubinorum an.* ʒj. ß. Reduc ad digestionem per mensem. Huius olei accipe *grana iij. vel iiij. cum vino maluatico, aut aquâ maioranæ vel saluiæ*, per tres aut quatuor dies manè & serò administrato. Hoc elixir nobilissimum Arcanum in retentione & superfluitate menstrūorū, dissoluit & constringit, & partium dolores pellit: tollit suffocationem materialem, item præcipitationem mineralem.

Secunda descriptio orizei liquoris est illa.

Arcanū totius naturæ menstruosę.

♃. *Orizei præparati post dissolutionem mellis & salis* ℥ j.

Liquoris Aranziorum, Granatorum an ℥ *vj* Reduc in imbibitionem. Posteà super marmorem porphyrium reduc in liquidam formam. Dosis eius *à gr. vij. aut viij. vsque ad x. vel xij.* in aquâ fontis per dies duos vel tres. Hoc medicamē ex suâ temperatâ virtute dissoluit, & resoluit, constringit & cōfortat matricē & mēstruū totius corporis: extra matricē partes suas deoppilat, resoluit à membris

membris principalioribus per meatum menstruosum menstruum constrictum. Id deficientibus menstruum facit, & augmentum parit, & ducit menstruum in annum quinquagesimum vel sexagesimum & est arcanum totius naturę menstruosæ.

Aliud medicamen ab arbore maris.

Huc refert. cap. de magisterio corall. archidox. 61. &cap.de 5. essent. metall. 14.

Reduc arborem maris in calcinationem cum sale nitri: postea reduc in alkali: deindè extrahe rubedinem, & educ per alembicum. Huius *liquoris* ℞ ℥iiij. *Aquæ basiliconis:* ℔ j. Reduc in digestionem ad triduum, separetur aqua per balneum Maris à liquore. Dosis istius liquoris gr. *v.* vel *vj.* semel in mense, duodecies in annno pro primâ administratione. In secundo anno, in secundo nouilunio, sexies in anno. In tertiâ administratione vsque in vigesimâ primam & secundam administrationem, semel in vere, semel in autumno, semel in hyeme, semel in æstate, & post annum 23. rursus omni mense semel, iterum duodecies in anno: & post istam administrationem in septimanâ semel vsque in annum 50. postea omni die vsque in finem menstrui.

Aliud medicamen temperatum est istud.

℞. *Granorum Actis nigrorum* ℔ ß. Reduc in aquam, cuius aquæ recipe ana cum Alcohol vini exiccati, destilla, vt supra. Dosis eius à ʒ j. *ad* ℥iiij. *aut* ℥ *v.* semel in mense per integrum annum.

PARAGRAPHORVM LIBER DVODECIMVS.

De doloribus Dentium.

PARAGRAPHVS I.

DEntium dolores cum suis accidentibus in radicibus ossis sunt, cum gingiuis & regionibus suis. Causa in doloribus dentium vna est aliena: altera est in loco Et quæ aliena est, descendit à regionibus capitis: & quæ à loco est, scabri aut panaritij principium.

Dolor dentium vnde?

Dolor dentium oritur ex casu, & principium morbi est in loco doloris Si dens integer sit, & gingiuæ sanæ, ex regionibus capitis descendit. Per sanguinem enim venulatum, quæ in gingiuas inseruntur, dolor defertur, & nihil est nisi vitium sanguinis, dente bono existente. Impossibile est, fluxum esse ex capite. Plures enim dentes occuparet iste, & totum os inuaderet: vnde squinantia fieret, Si verò fluxus alius foret, vnà is etiam gingiuas læderet. Dentes è radicibus suis nullum morbum admittunt. Fieri etiam potest, vt dentes doleant propter dolorem aurium. Venulæ enim aurium & dentium admodùm propinquæ sunt. Sicut panaritius in digito fit & scabrus, sic quoque dolor dentium. Per panaritium vermis digitorum, dentium, auriúmque intelligitur. Prima dentium dolorum generatio est, quando ex acuitate salis dens putrescere incipit, & continenter dolet. Posteà abit ad generationem vermis, qui cum ingenti dolore dentem rodit, in quo genitus est, & id quod suæ naturæ est, depascitur. Vermis enim quilibet id ex quo nascitur, edit, velut tineæ, vestes. Vermis autem, si aërem sentit, moritur.

Doloris dentium causæ variæ.

Vermis quilibet arrodit id, ex quo est.

PARAGRAPHVS II.

De Curatione.

Dentium cura duplex est: Physicalis & Chirurgicalis.

Dentiũ cura physica.

Physicalis est ista.

℞. *Tormentillæ, Staphis agriæ, seminis plantaginis an.* ʒ ß.
Rad. exterioris Iusquiami, succi papaueris an. ℥ ß. Reduc in decoctionem cum aceto. Fiat lauamentum calidum.

In curâ faciendum est, vt emunctorium sanguinis fiat ibi, sicut hoc, quod ponitur hîc, si dentibus imponatur. Similе præstat etiam rumex acuta, quæ alias Oxylapathon & Melioca nominatur si in orbiculos scindatur, qui aceto imbuti dentibus admouendi sunt: aut si radix crassius contusa & aceto humectata per horæ quadrantem aut diutiùs dentibus imponatur. In chirurgicâ curâ materia peccans auferri debet. Sicut autem, si quis scabrum aut panaritium occidere velit, id per sperniolum obtinere debet: ita vermis quoque in dente. Is enim si putrescit, fœtet. Vbi gargarismus faciendus est ex melle & aceto: quo si os colluatur, fœtor vanescit.

Dentiũ cura chirurgica.

Sperniolum scabrum occidit.

PARAGRAPHORVM LIBER XIII. & XIV.

De doloribus Aurium & Oculorum.

PARAGRAPHVS I.

De Causa.

AVrium dolor de causâ emunctorij quarti ex regionibus capitis, superueniens cum surditate suâ, speciebus & articulis, iuxta anatomiam inferioris regionis, cum regionibus narium & oculorum. Casus ab accidente est, & à loco, quia ab accidente, à materiâ aluminosâ descendit: & qui à loco, à proprio ingenito paroxysmo cum signis chronicis, & tinnitu aurium, & apostemate, cum pure & saniè, & cæteris suis speciebus.

In regione hepatis est locus, vbi ascendunt humores: sed nihil ad dolores aurium. Igitur oportet, vt dolor ab accidente aut casu veniat. Recepta vniuersa, quæ infusiones in aures suadent, improba sunt & falsa. Nihil enim in aures infundi debet, nisi Receptum sit ex Tutiâ. Præterea nulla cura, à scriptoribus veteribus in dolore aurium tradita, vtilis est, sed sunt omnes erroneæ. Si à loco venerit dolor, est dolor à sale aluminoso.

In aures nihil infundendum præter Tutiam.

PARAGRAPHVS II.

Tridoma.

CVra doloris aurium, vna ex apertiuis frigidis, de humido resoluto. Secunda per stupefactiua anodyna iuxta dictum Archelai &c. cum Tridomate iuxta processum Albucasis: secundum artem chirurgicalem & experientiam Raimundi Lullij.

Sief album ad dolores aurium.

Descriptio prima in doloribus aurium ab accidente: Sieff album est, de virtute Tutiæ, cum admixtione carabæ, & est talis.

℞. *Tutiæ præparatæ sine aceto* ℥ ß. *Carabæ* ʒj. Reduc in liquorem. Deinde ℞. *huius liquoris* ʒ vij ß. *Alcohol vini exiccati* ℥ ij. Reduc per maris præparationem. Fiat Sief. Hoc debet in modum Emplastri imponi.

Sief siccum ad scabrū.

In scabro & panaritio aurium descriptio.

℞. *Seminis Iusquiami papaueris, lolij, nigellæ an.* ʒ ß. *Tellis tauri* ℥ ß. *camphoræ liquefactæ ad pondus omnium.* Reduc in siccum Sief.

De affectibus oculorum.

Similis est ratio etiam in doloribus in dolore aurium. Scotomia radicitus oculorum, vbi cataracta consideranda est, nec species oculorum proponendæ sunt. Et prædicta recepta oculis quoque adhiberi & applicari possunt, sicut tolli non potest, nisi per instrumentum. Sic etiam si pellicula aut vnguis oculo obnascitur, per instrumentum radicitus euelli & exstirpari debet. Quanquàm & collyria nonnunquam vtilia sint.

Collyrium ad Scotomiam.

Collyrium in Scotomiâ, & omnibus speciebus oculorum.

℞. *Vitrioli albi, Aluminis scißi, Tutiæ extinctæ an.* ʒj.

Liquoris Euphragiæ ℥vj. *Camphoræ tritæ* ʒ j. ß. Reduc in liquidam substantiam super porphyrio cum separatione Maris.

Collyria debent esse consumptiua. Quibus autem oculi rubei ex sanguine sunt, pro his farina fabæ calefacienda, & aceto humectanda, adeóque fumus in oculos assumendus est. Hoc enim rubedo tollitur. Quoque minùs in aures aut oculos infunditur, eò conducibiliùs. Collyria non debent esse ex aquis destillatis & arsenico &c.

Libri Paragraphorum
FINIS.

SEQVVNTVR

Fragmenta quædam de peste, & de Tartaro. Item duplicia scholia super Latinos libros de Tartaro. Item duplices annotationes in 14. libros paragraphorum, vnà cum quibusdam fragmentis de morbis dissolutis, vermibus & caduco.

THEOPHRASTI

DE EPIDEMIIS LIBER.

CAPVT I.

CAVSA & origo Apostematum Epidemiorum est pestis, qui morbus sanum corpus affligit, & in sano corpore manet, & cum nullo impuro aut insalubri permiscetur. Et si corpus fors sanum non esset, sed esset morbosum & putridum, aut aliter vitiosum: tamen ista pestem nullam causantur: verùm hoc saltem, quod sanum est, in causa est, vt morbus veniat.

Et si leprosus peste corripitur, certò persuasum habe, membrum aliquod, quod sanum est, ipsi pestem conciliasse, & non membrum ægrum. Idem iudica de pustulis, & de quâlibet cachexiâ.

Pestis quid.

Pestis morbus est, ex 4. Elementis ortus, operationem suam in naturalibus corporibus perficiens, in aliis magis, in aliis minùs. Sed vnius est dominium.

Pestis quadruplex.

Ex quo emergit pestis Stellata, pestis Aqueata, pestis Terrena, pestis Chaosda. Et tamē infectores quatuor præsto sunt.

Pestis forinsecus incidit.

Pestis morbus Epidemialis, forinsecùs intrò fertur, sine signo corporali, ratione spirituali, inficiens id, quod ipsi obluctatur, nimirùm cor, hepar, & cerebrum. Quòd si has partes pestis ferire non potest, percutit illis confines & proximas.

Si quis vero admiratur, quid pestis sit,

Pestis cõuenit cum tribus principiis. sit, & vndè oriatur: is adhæc attendat. Pestis est fructus 4. Elementorum, & cõuenit cum sulphure, sale & Mercurio: excipe tamen eos, qui eam ab infectis contrahunt.

Origo huius fructus hæc est: quòd corporeum ex elementari proueniat, & ex magno Yliastro trahatur. Ideò natura corporis illum æmulatur, ac eidem subiicitur. Et quod corporaliter illi vnitum est, id contaminatur. Ex quo consequitur, quòd, quicquid igneæ naturæ est, ex patre Yliastri genitum, stellari modo incendatur: & quod ex terrenâ, terrenè: & ex aëre, aëreè: & ex aquâ aqueè corripiatur & inficiatur. Corpora enim omnia ex his generata sunt, & ipsorum naturam, sanitatem ac morbum participant.

Igneum omne ex patre Yliastri stellari modo incêditur &c.

Hinc illa vis & potestas est, nec quisquam quatuor Elementorum vim effugere potest. Quicquid illâ operantur, id nos concipimus. Primò enim, nos ex ipsis orimur. Secundò, in ipsis versamur. Tertiò in ipsis regeneramur. Quartò, suum nobis impertiunt & infligunt. Nos enim ipsis inferiores sumus, imò sumus ipsorum.

Sic ergò ab ipsis progignimur, & minimè separati sumus. Vnde fit, vt ab ipsis quoque pati cogamur. Si ergò hoc auerti posset, vt non ex Ylyastro, sed ex aliis gigneremur & constaremus: possemus vtique etiam resistere illi, quod nos læsurum esset. Nostri autem minimè sumus: sed sumus quatuor Elementorum.

Qui verò fiat, vt res extra nos posita, in nobis operetur, quæ tamen materialem influentiam nullam aut substantiam per se habeat, & talia omnia citra corpus præstet: ratio & causa hæc est, quod vitalis noster spiritus, & spiritus externus Elementaris, spiritus vnus sint.

Sp. vitalis medicis diligenter expendendus. Vitalis hic spiritus vobis medicis sedulò considerandus est. Cœcitas enim Patronorum ac Principum vestrorum horum nihil vobis reuelauit, sed istis telam, ac cataractam induxit, non secus ac albugo crystallino humori obduceretur.

Med. reprehẽsio vehemẽs. Sedulo autem rem trutinate. Nam in hoc (quod nimirùm vitalis spiritus morbos omnes pariat) morbi omnes comprehenduntur. Sed hîc de peste saltem loquor: alibi de aliis. Et de peste dico hâc potissimum ex causa, qui auctores vestri principium huius morbi rectè nõ intellexerunt, & pestis ignari maximè fuerũt. Auicenna enim inquit: pestis &c. Galenus aliter &c. Istud qui probare illi possint, vel per se, vel vos cum ipsis? Cum enim Theoricæ & Physicæ vos apprimè peritos censeatis: & tamen spiritum vitæ non noscatis, cuinam nimirùm cognatus is sit, & quâ ratione in Elementis & corpore habitet: indè satis clarum ac liquidum fit, quòd ex Theoricâ vestrâ falsa erronea practica procedat, adeóque Theorica vestrâ cum peste quadret, velut Rolandus Halensis. Sumite vestrum Mithridatium, proferte Chebulos & Turbith, & cum illis, si potestis, Elementis ipsis oculos effodite? Sumite Theriacam vestram, & disputando spiritum vitæ extra corpus circa ignem vincite, & illum comburite. Sumite recepta vestra omnia, & in medium fulminate: Et tandem videte, an non is sine vobis sanus & saluus euaserit.

Experimenta quidem ipsa laudo. Ipsi verò eorum vires, vnde prodeant, minimè perspexerunt. Quin imò suam experientiam direxerunt eò, vt non resistant spiritui, sed illum vincant. Quid verò vobis vultis tandem, vos Monspessulani, & Papii & Veronenses Medici? Quanti quæso momenti, vestra omnis Theorica ac vniuersa commenta, nugæque de peste habeantur? Iam autem fundamentum vestrum per hoc corruit, quòd vel ipsomet vestro testimonio pestis vna alteri non similis sit: & quòd hoc, quod præterito anno profuit, hoc instãte nihil prçstet: aut quod iam conuenit, futuro anno infrugiferum futurum sit. Hic nimirum est Morbus Dariadestus. Respondete vero vos erudituli, hoc quid sit? nec in lapidem impingite.

Commodè quidem ad votum vestrũ successit hactenus Philosophia. Quæ vbi desinit, imo Medicus demum incipit & prodit. Vbi vero vos professores nati ac geniti estis? In cedro, arbitror equidem imo, in pino, in abiete. Et si scirem, stomachum vobis minimè motum iri, adhuc clarius affirmarem, in truncis quernis tales nasci.

Non omnia exigua sunt, que vos Itali censetis. Vos autem puto etiam Bolleres, qui in Germaniam mittimini: vos etiam Germanos, qui in Italicis prunis & suberibus plãtamini aut inserimini: quorum uniuersim nullum pudet pigétque de peste Theoricas conscribere, qui tamen ne extremâ quidem lingua Yliastrũ

Philosophiæ degustastis, vt Ares taceã. O vos Ducati homines in vestris reuerendis stolis.

Quid vero hîc artis sit, quod in peste ita præscribatis : ℞. Diapheniconis, ℞. Theriacæ bonæ, dicentes, ante annum, imo ante decennium eadem profuisse: ob id, vt iam quoque prosit necesse esse? Talia nimirum vos docuerunt, qui educarunt, Galenus, Auicenna, Rhases. Qui quidem si ad morbos & medicinas conscribendas idonei censeantur: huiusmodi plurimos etiam Montes Riphæi & Herciniæ cum conis abietum proferrent hodiè. Eximite vero tandem ac amolimini cuscutam ex vestris faucibus, & cataractas tollite ex panniculis, & deoppilate Morionem in durâ matre, ac Philosophum primo in vobis confirmate, posteà plantate Medicum, & vos preseruate, ne vrtica cicatrizet vos & cantharides: cephalicam tundite pro vestra institutione, vt à phrenesi liberemini, nec vos Mania aut Stentora occupet: vos Bracati Italici, & Tumorici Galli, vel dico Comati, etiam Vsnea vestra Germaniæ.

TRACTATVS II.

De Erroribus Antiquorum Auctorum, iuxta tabulam emendationis.

TRACTATVS III.

De Modo curandi.

Hoc modo pestis ex 4. Elementis oritur, nec Pomambra vlla iuuat. Cum hâc illi quæso oculum effodite?

Desiit Auctor in mediâ paginâ.

Sequuntur alia Fragmenta de Peste, ex schedulis autographis collecta.

* *Multa ad probationem hanc requiruntur. Sint verò illa istiusmodi: hoc tamen tandem relinquitur, quòd artem saltem scriptam habeat. Nimirùm conscripta illa sunt, quæ nobis nihil commodi ferunt. Quod vtile futurum erat, omissum est. Quid ergo in scriptis illius perdere possum, cùm margarita nulla adsit? Nimirùm fors eas porcis obiicere noluit. His ergò coactus sum & inductus, vt deinceps nullâ scripta, aut Philosophiam, Astronomiamue, aut experimenta, ac Auguria, vel Geomantiam, Necromantiamue ac pyromantiam curem: sed soli naturæ lumini adhæreã meque mancipem, sicut huic vni fidendum esse veterũ monumenta omnia suadeat simul ac modernorum. Quanquam pauci collegæ hîc sese offerant qui in naturæ lumine periti sint. Fortassè tamen, quod iam viret, successu temporis plenius erupturum est. Omnia vero, quæ cæteri habent ac proferunt, in suum locum repone Lector. Experire, iudica, proba, nec mancipium te offer, aut institutioni præceptorum, aut informationi pharmacopœorum, aut experimentis Rhasicis, aut Theoricæ Galenicæ. Ex istis enim omnibus quid quæso tandem boni legere potestis? Nihil quicquam. Ipsi enim nanci & nihili sunt. Ratio est: si æger quispiam à vobis sanatur: vobis ea gratia habetur. Et ipsimet asseritis, id vos præstitisse. Iam verò mentiuntur vestri Magistri. Ex vobis enim id præstitis: ideo vobis etiam honorem hunc assignatis; non Auicennæ, non Galeno non Hippocrati. Et iure quidem. Nam nec ab illis ista accipitis. Fortassis à vetulâ aliquâ ea didicistis. Ideò rectè facitis.*

Vide Lector, hæc causa est, cur tibi sedulo hortator sim. Vnum cum altero confer & considera, nec ad scribendum ita præceps esto. Omitte eos, qui signa non operantur. Nec verò ad balneatorum characteres istos vanos attende. Pro quibus porrum ac cœpas serunt ac plãtant? Hæc enim omnia medicina non sunt, sed pilei ex stramine contexti, qui aquam minimè continent, sed eandem transmittunt. Ad verum Medicinæ fundamentum desige oculos, si quid probi acturus es. Si verò malè facturus es, morem tuum antiquum serua & sectare Beanos tuos, ex quibus non pauciores Canonici eliguntur, quàm ex ipsis eruditis. Quàm verò probè: id vulgus indicet. Tu indica, proba, cense, lege, nihil differ. Si particularia aliqua, si consueta mala foues, ea cum pediculis abiice, & studiosum te præbe. Valete.

Quid est, quod Bruno, Garlandius, Rhases, Galenus & Anshelmus scribunt? Nihil ista te moueant. Fundamentum nullum adest, purum putum mendaciũ est, quicquid dicunt &c.

Causa pestis. Quid. Ratio prognosticandi,

candi, *Locus.* *Limbus.*
Signa. *Vnde causa.*
Loci declaratio.

Ratio,quare ad ipsas partes:est,vt fulgur.

I.

Quòd regio auris sit tota comprehésio pestis.

Quòd pestis sit vulnus, & dolor cerebri, cordis sicut inflammatio vulneris.

Ergo nulla Medicina prodest.

II.

Quòd ira, inuidia, gula, luxuria &c. sint planetarum cohors, contrà populum: Ideo pustulæ, ideò pestes, ex Venere, ex Marte.

Quòd prognosticatio quæuis ortum habet non ex Planetis, sed ab irâ. Ergò qui inuidiam, iram, luxuriam scit venturam, ille scit tanquam Propheta prophetare de modo, scilicet factâ generatione in planetis: ille est Astronomus. Quid potestatis tandem assignatur planetis, O vos stulti Astronomi, cùm citra meritum aut causam nostram nihil agant?

Ergò Dauid, Iesus, ab hominis naturâ locuti fuerunt: stella ex eodem casu: diluuium &c. quia ira crescebat noui Testamenti temporibus, quia natæ sunt stellæ diluuii. Et sic de falsis Prophetis Christus *Matth.* 24.

Ergò de peste hoc iudicandum fuerit, quod ab irâ Planetarum surgit constellatio peccati in planetis, & cum crescit in finem, & habet autumnum, tunc reddit fructum, qui fumus est pestis, pustulæ, fames, lues &c.

Aliàs nullus Astronomus potest iudicare de similibus, nisi irascente patre, de innatâ virgâ: hanc virgam declarat.

I. { *Totum corpus occupat. sicut pluuia. Sed nihil eam assumit, nisi sola hæc pars: sicut solam aquam gleba, non petra.*
Membra nulla inficiuntur. }

II. { *Sicut aqua terram petit, non petram.*
Fulgur, Lignum.
Ros, Gramen.
Manna, Folia,
habent suas partes quæque. Item & pestis suam habet terram, &c. altera pars est petra.
Microcosmus est hic, &c. }

In summâ, Martem inuadere debetis, & hunc saltem superare, ita pelletis pestem. Item, cur Saphyrus ab exträ? Quia Martis contrarietas. Quis Martem expellet, nisi qui ipsi Eclypsin, Medicina, morbi.

De signis Nota.

EX Limbo sumus. Limbus totum creatum, scilicet Elementa quatuor, & omnia animalia. Ergo quo tépore multi vermes, eò & pestis. Item pisces, Eclipsis Solis, Lunæ, materia pestis. Pestis crescit tot annos, antequàm tangit: Dein per totum; & omne quod signatũ est, sumit, sit tactus vbi vult.

Et sic sæpissimè, qui fugiunt ante coctum tempus, euadunt: sicut arbor, quę transplantatur in aliam terram, arescit: ita & pestis in corpore. Nam si vultis scire locum, tunc sic habet: corpus hominis, & locus iste vbi fuerit, est pestis terra, quasi hortus, &c.

Eodem anno quo pestis dominatur, & generatur, generantur & perlæ & granati in montibus, ibique mineralia superfluunt.

Cur in his locis tribus pestis: cætera; cùr non cerebrum, aures, &c. Ergò vbi sudoris emunctorium, ibi pestis centrũ in exeundo, id est emunctorium, &c. quia sub aure, sub alis, &c. sunt emunctoria sudoris certa: pori non sunt sudoris emunctorium, sed hæ partes, quia duplex est sudor stercoralis, sudor expressus. In sudore stercorum est corpus pestis. Ergo & omnia medicamina sunt de huiusmodi sudore. Aures emunctorium cerebri: émunctorium venarum; vt in suis partibus. Item sudor Anglicus; sudor stercoris. Sed in Archidoxis pleniùs ventilabo.

Quare rubedo,
Quare Apostema,
Quare, &c.

Item nota: sex emunctoria distincta, segregata ab inuicem, propria Anatomia.

Rubedo sudor est Arsenicalis, incendit carnem & locum carnis, sicut corrosiuum: ergo Apostema & rubedo differunt ab Arsenico propter locum, naturam & alterationem Elementorum, vt piscis à carne, vt lapis à ligno, & ambo sunt structuræ materia. Ita & ista mineralia differunt: homo est Elementum corporale, & terra Elementum corporale, & sic sua Nata.

1. *De sudoribus capitulum.*
2. *De Emunctoriis sudorum capitulum.*

Item, quomodo Deus morbum dat

omnem, vnicuique ſecundum ſua acta. Acta ſunt ſecundum libidinem ſuam, ita & puſtulæ ortæ, ita peſtis ex inuidiâ propter meum & tuum. Item, & ſic de aliis. Item de pleureſi.

Nota, quanto inuidior humana gens, contra furor peſtis domitat eos.

Nota, inuidia morborum talium cauſa. Luxuria multorum, peſtis cauſa, inuidia coniungitur cum ſuperioribus inuidia interficit, intoxicat, &c.

Nota, eſt ſudor Arſenicalis, id eſt, Eſcharalis: ſed eſt ſudor, qui putrefacit, id eſt, ſtrangulat, ſicut fumus caſeum. Ita fumus eſt ille ſudor, & quicquid tangit, interimit, vt venenum non habeat. Ergò putrefit, ergo apertio, vt fumus exeat. Cura eſt attractio boni attractiui.

Alia Schedula.

VT naturam peſtis, quomodo deſuper in nos decidat, rectè intelligamus: noſcenda eſt natura Baſiliſci. Qualis natura huius eſt: talis etiam Planetarum, quos expectamus. Baſiliſcus excoctus & natus eſt contra naturam, ex ineptiſſimâ, præter omnem operationē naturalem. Sic peſtis quoque gignitur, & ex corde noſtro, velut ex gallinâ, ouum paritur, quod à bufonibus cœli excluditur. Quo ergo modo hoc animal, eodē etiam peſtis gignitur. Iam vero venenū hoc in illis ſtellis manet, & ſtellæ illæ fiunt & ſunt Baſiliſcus. Baſiliſcus ille ſuā naturam retinet. Quamprimùm enim hominem intuetur, eius natura adeo venenata eſt, vt inuidia in ipſo, &c. Eſt enim totus Saturnus, & ſelecta eſſentia Saturni. Ea inuidia tam potens eſt, vt, quicquid aſpicit, continuo inficiatur & intoxicetur, ſicuti quis per oculos menſtruoſos inficitur.

Alia Schedula.

VIſus eius inſtar fulguris præceps & concitatus ruit, nec, quo feratur, quiſquam nouit. Et quâ velocitate oculi in quendam conuertuntur: ita velox eius radius. Et veluti nouimus, fulgur in principio nihil eſſe, poſteà tamen creſcere, & in materiam ac corpus indui: ſic ſimiliter nihil etiam in oculis Baſiliſci eſt. Vt autem fulgur, ita hîc fulguris inſtar natiuitas ea fit. Eâ productâ, fulgur in homines impingit, &c. Ex ipſis enim generatum eſt. Iam vero fulgur ex ſulphure fit, &c. & abit in coagulationem ſulphuris & ſalis, vnde ſuum quoque impetum, fragoremque & tonitru accipit, &c.

Aliud Fragmentum.

ITa ergo volatilia corpora per Magnetem ſuum in ortu ſuo, ex quo proueniunt, extrahuntur aut producuntur. Poſtea in ipſis nihil ſupereſt, niſi ſemen, quod maturationem ſuam expectat, vt decidat. Hoc oſcitanter prætericrunt Medici, & ortum huiuſmodi ſpiritualis morbi non intellexerunt, nec Magnetem cœli, nec viciſſim maturos fructus, nec in corpus regreſſum iudicarūt. Quāquam cœlum propter copiam & multitudinem huiuſmodi corporum ſpōtè attrahat ſine digeſtione quidem & excrementis, hoc eſt, ſtella iræ, ſuam iram, corpus volatile, vltro attrahit. Sic & ſtella inuida, ſtella benefica, quæ per ſe ad maturitatem ducunt generationem illam in homine, quæ omnis in peſtilentiam abit, & huic quid ſimile.

Sequitur diſpoſitio Libri de Peſte.

LIBER PRIMVS.

De his, qui errauerunt, Epiſtola ad Lectorem.
De vulnere Peſtis.
De loco apto triplici.
De Materia & minerâ ſulphuris.
De ſignis & paroxyſmo, quomodò ex cœlo veniat, quomodò in homine corporetur, quomodò in cœlo generetur, quomodò inæqualiter cadat.

LIBER SECVNDVS.

De regimine & diætâ.
De præſeruatiuis & cautelis.
De Curâ in genere, vniuerſali & particulari.

LIBER TERTIVS.

DE experimentis extra ordinem, id eſt, quæ ſunt ſine Theoricâ & ordine, & tamen ſunt obſeruanda & tenenda.

Libri

Libri primi, CAP. I. *De corpore volatili, quomodo sensus, imaginatio, voluntas, cupido, desiderium, appetitus microcosmi mutetur in corpus.*

Quomodo illud corpus sic transmutatum fiat volatile subiectum omni spiritui & mobilitati à nobis sursum, quia leue sursum.

Quomodo illud corpus volatile se retineat in corpore, & quomodo venenum fiat pessimum, vltra copora, denuò semen noui morbi, scilicet naturalis, id est, pestis.

CAP. II. *Quomodo sapientia sit principium incarnationis, & ea faciunt astra, quæ cupit sapientia humana, iuxta dictum Ptolomæi, Vir sapiens dominabitur astris, præcipit, cogit, mandat.*

Quomodo characteres sunt instrumenta rei, facta ex sapientiâ vnius in cuspidem, & malleolum vnicuiusque, qui sapientiæ huius participat, & est instrumentum, vel huiusmodi.

Quomodo omnis incantatio nihil absque corpore agat, corpus est volatile, vt suprà dictum, & illud corpus cum spiritualitate imaginationis sumitur, & fit instrumentum maleficum, in aliam personam.

CAP. III. *Quæ natura Basilisci sit, item prædictarum rerum exemplum, & ocularis demonstratio.*

Quomodo natura fulguris sit index Pharetri & Basilisci, quod similis est Basilisco.

Quomodo coniunctio olympi, syderum coniungatur tanquam vinum rubeum, & albũ vinum, & quomodò vinum commixtum misceatur in suâ contrarietate id est, vniantur duo ista sydera.

Libri Primis finis.

Vbi origo cruoris, ibi locus Pestis.

Cura { *Basilisci. De Saphyris.*
Arsenici. De 12. horis.
Martis Arsenicalis. De 7. Planetis.

Duplicia medicamina: Arcana substantialia, & accidentalia { *De internis potionibus.*
De Balsamo.

Accidentium arcana in { *Icteritiâ. Oleo Antimonii.*
Apoplexia. Tincturâ.
Paralysi. Rebis.
Maniâ, &c. Melissa.

Alia Schedula.

OPortet esse pestes, nullo prohibente. Nec quicquam præseruare posse, quisquam persuasum habeat. Et licet præseruatiua quidem data sint, tamẽ non dantur omnibus. Deus enim, quos vult, sibi elegit. Pestes semper aliæ veniunt in genere & specie. Ideò nullius vsus senibus & iunioribus promiscuis.

Torcular igneum, vitrioli phlegma, Tartari aqua, Caballinæ oleum, Torcular, sulphuris sublimatio, saphyri præparatio.

Sequuntur iam fragmenta quædam Theorica de morbis Tartareis, quæ libris duobus de Tartaro latinè editis, non mediocrem lucem afferre possunt.

MEDICINALIVM OPERVM PARS PRIMA Theophrasti ab Hohenheim Eremitæ insignis.

LIBER I.

DE TARTARIS.

CAP. I.

Tartari quot genera & species.

Artari duo sunt genera, Genus *pruinæ*, scilicet, & genus *Gemmæ de petrâ*. *Pruinæ* genus duplex: *Grandinis & vsneæ*. *Gemmæ* triplex: *Collectum, simplex, diuisum*. Omnia illa autem sunt, *Alabastrina* & *Marmorea*, aut *Lephantea*, & *Adamita*, *Duelech* etiã & *Magnetina*: habéntq; loca diuersa, quia diuersa sunt genera, & plura in corporibus. Igitur notãdum, quot loca, tot species. Vsnea stomachi, hepatis, vasis renum atque vesicę: etiã pruina

pruina hepatis, stomachi, &c. etiam grando, etiam gemma locum habet in stomacho, hepate & aliis partibus suis & hospitiis. Item nota de hospitibus, sunt alienæ ęgritudines inconuenientes, non pertinentes ad capitulum, non sunt consueti morbi & extrà continentur.

CAP. II.

Pruinū quid.

PRuinum quid est in harum generationibus prædictarum? Hoc: produxit matrix Elementina duo, Lutum & Mucilaginem, cum sparâ suâ, quod est resolutum & coagulatum, hæc externa. Peperit quoque Yliaster tria in naturâ dolentis, viscum secundæ generationis, & peruersum Bitumen malè reductum, & peruersè in loco, & conglutinationē de re putrefactâ suæ ipsius. (De coagulato mentionem non facimus, quia mouetur materia ab extra & non intrà.)

CAP. III.

Digestionis natura est duplex.

SEd quid de proposito? Illud. Natura Archei resolutum à resoluto non dissoluit, hoc est, Lutum & lapillum, resolutum ab humido non segregat. Vnica ista permixtio cibus & potus. Porrò quid? Natura duplex est in digestione: vna est, quæ separat lapillum ab aqueo, altera non cupit eum, dimittit lapillum resolutum in aqueo, in epulis commixtum. Hæc (scilicet commixta) si natura consumit, benè: si non, respice: aut stomachum, aut intestina, aut epar, aut vasa vrinalia, & sua communia lædit, & dolent de indigestione Archei, & separatione puri Saphyri ab inepto Cacedonio.

CAP. IV.

NVnc, quod si sumptum fuerit lutū aut mucilago, si stomachus digerit pro separatione, benè est. Quòd si nōn, si lutum fuerit sumptum, & remanentia luti vel mucilaginis permanserit in stomacho, fundi vel orificii loco, tunc sequitur ardor, orexen, compressio thoracis, vomitus in aurora, recedit appetitus, & linguæ asperitas, & quasi prunellæ passio. Quòd si non, sed abierit: si ad intestina, & non pertransierit, adhærebit sub Tartaro vel lapillulo, nunc cōstipationem, nunc colicam, nunc dorsi dolorem, nunc coxæ & schiæ, nunc claudit Monocolon, nunc Longaon, nunc sistitur vis in appetitu, & mala omnia. Etiam sanguis exibit & fabę.

CAP. V.

QVod si ad hepar, & illic coagulatū fuerit vel tartarizatum: nunc oppilatio, nunc sitis, nunc vapor calidus, nunc punctio, nunc durities in hâc parte, nunc vrina pauca, nunc rubea, subrufa: nunc serina, nunc hydropea, nunc venarum indispositio. Quòd si pertransierit ad renes, & illic exsiccationem sequatur, in Tartarum conuertitur, lapillulatur generatio. Si in Regionibus adhærebit multipliciter, nunc nauseam facit, nunc vomitum grandem, nunc torsiones vmbilici, nunc tumores pedis & venarum, nunc coxarum debilitatem, renum quoque & partium istarum erraticos morbos facit innumerabiles, & quasi incurabiles.

CAP. VI.

QVòd si vesicam & partes eius cum collo capit, & cannam finalem in orificio suo, & recessit humiditas, sequitur in salis generationem loco istius. Tūc resolutum, & aqueum resolutum in Cacedonium coagulabuntur. Quia omne lutosum, vel mucilaginosum, indigestū & non separatum, in vesicâ separantur ab inuicem. Quod si lutosum, mucilaginosum sal fuerit, vel copia cum sale indurescit cutatim in generationem lapilli & calculi: quia in hoc loco Archeus latet segregationis, & sua genitura, quā alii Lithiasin vocant, ego verò Tartarū lutosum nomino.

CAP. VII.

SI Mucilago fuerit, non lutum, memento, locum vbicunque habet, vt de luto: si autem aquositas & humiditas separata fuerit ab ea, tartarum generatur, vel Tartarum lutosum, non in vno loco, sed vbicunque fuerit deprehensus & spoliatus humiditatibus suis, illic parit & coagulatur, apparebit Minera in periculis, sequitur Alabastrinum genus, quod mucilaginosum dulce est, & marmoreum, quod durum & asperum est, de luto natum: quæ generatio ipsa est: grandinis est: quæ vsneæ Tartari.

CAP. VIII.

(*Tractatus secundus.*)

SEd quicquid ex internis tribus fuerit de Yliastro. scilicet de visco, hoc est, de generato visco principium sumit localiter vbique, vbi fuerit possibile lapillari: non pertransit vrinalia, nec stercorea viagia: sed locum alienum cupit & habet. Habet naturam internam cum sale (id est proprio) per salem (id est alienum) scilicet internam & non Elementinam: nunc in venis, nunc in concauitatibus, nunc in iuncturis, nunc in poris,

ris, nunc in medullis, & cæteris putribus, & in succo, & in Emunctorialibus egestionibus. Et est lapillatio aut Tartarizatio aliena, id est, rara.

Cap. IX.

Quod si ex Bitumine: quid est Bitumen? Locustarum est genus, viscositatis, de speciebus pruritus, scabierum, antiquæ Podagræ, Chiragræ, & Artheticæ: nam natura Bitumen habet. Quòd si exiccatum fuerit, nihil indè, nisi Tartarum: omnísque Podagra species eius Tartari, & vsnea dentium, & oculorum lacrymæ coagulatæ, facit signa intercutanea abscondita, Podagræ & Lithiasis. De his morbis dormierunt patres medici, nesciunt loqui posteri.

Cap. X

Et si de putrefactionibus generatio fuerit, notandum, vbicunq; locum habet, materia est nec lutosa, nec mucilaginosa, nec gemmæ, nec porosa. Est autem de substantiâ propriâ loci istius, à quo procedit, ab omnibus possibile. Quòd si putrescit liquor, sal autem non, sal in congelum conuertetur, reliquum secum, secundum salis naturam centrum ponit, coagulatur, & indurescit, & incognitos gignit morbos. Nam quicquid ad vesicam venerit, in coagulationem lapidis transit. Nam in vesicâ est potentia salis, in quo vis est coagulandi, etiam in hospitibus partibus aliquoties. Notandũ, quòd si sal istud debile fuerit in spiritu vrinæ, generatio morbi nõ sequitur, sed resoluta exibit vrina cum coagulato resoluto: etiam de potentiâ naturæ. Hæc vrina ab extra suam patitur separationem, & sic de hospitibus.

Nunc de externis generationibus calculi à primo vsque ad vltimum. Deindè natura calculi in omnibus membris suis. Porrò de signis. Posteà de curâ.

Alia Schedula.

Pro Declaratione.

Tartarus est duplex in generatione, materia ista lutosa substantialis de glutine rerum, quæ est in potibus & in cibariis. Si in liquoribus, prima ostensio luti, silicis, & horum lapidum & materiarum. Si in cibariis, non potest illud facere sine liquore.

Tartarum in lacte dictum Caseus in terris Leffantea, in aquis silices: & differentia est inter generationes & lapides. (Tartari in diuersis diuersa appellatio.)

Tartarum secundum est in corporibus nostris, in venis, carnibus, intestinis, & in aliis concauitatibus. Igitur facit constipationem & generationem suam, vt in pueris, & in his similibus. Et notandum, quod Tartari generatio duplex est: ex generatione rerum externarum sumptarum, & pro secundâ ex generatione sui proprij liquoris. (Tartari generatio duplex.)

Genus pruinæ est in modum arenæ subtilissimæ, rubeæ aut albæ. (Pruinæ quid.)

Gemmæ de petra sunt granula, sicut gemmæ non diaphanæ & rotundæ. (Gemmæ de petra quid.)

Grandinis genus est, cum sunt non rotundæ. (Grando quid, &c.)

Vsneæ est, quando per adhærentia se manifestat.

Collectum est, quando pluralitas est.

Simplex est, quando lapis est solus.

Diuisum est, quando & calculus & arena apparebit.

Spara est res ista, quæ non satis per naturam suam præparata, procreata est. Est res ista, in qua est aliquid peccans, non separata à bono.

Resolutum est, cum substantiam aquę vel cibi habet in se.

Coagulum est, quando separatum fuerit peccans à puro.

Sub isto tractatu de Tartaro plus quam tredecim capitula dedimus scil.

- *Colicam.*
- *Colicam insanabilem.*
- 4. *Stomachi dolores sub propriis nominibus sc.*: *Compressiones*, *Vomitus*, *Debilitas*, *Orexen.*
- *Omnes dolores dorsi.*
- *Consumptio particularis membrorum inferiorum.*
- *Contractura inferior sub vmbilico.*
- *Et omnes ægritudines Dysuriæ & Gonorrhœæ, & horum genera morborum.*
- *Oppilationes innumerabiles.*
- *Durities innumerabiles.*

Videte priscorum errores, in capitulis istorum morborum, ex imperitiâ practicæ suæ. Hæc capitula huius tractatus practica probat.

Itẽm, Tartari cura duplex: sc. externi & interni. Vna est sanabilis, sc. prima, altera ad sortẽ, scilicet interna generatio.

Si qua sunt, quando annuatim veniũt, vel septimis: vel tempus proprium. Item non secundũ cursum cœli, nec Elementorum externorum. Item, non ex crapulâ, non ex abstinentiâ, non ex bonâ vel malâ diætâ, sed tempus suum seruant, sicut stulti blaterant.

Aliud Fragmentũ de Tartaro.

Cos. I. 2°.

QVæ & quàm varia ex Tartaro generentur, & quid ista sint, accuratè expendendum est. Causæ enim Tartari immeritò aliis imputantur. Si ergò verã tartari cognitionem vobis comparare sententia stat, quinque sequentes libros perlegite & euoluite, quibus, quid Tartarus sit, & quid alterum sit, in quo Tartarus pater est, traditur & explicatur. Quàquàm ratione naturæ tartarus pater esse non possit. Quò verò contradicit natura dissolutioni? Velut in natura parens quid esse potest eius, quod ipsi tamẽ simile non est. Ideò necesse est, vt quinque istos libros, quibus hîc initium damus, legatis & cognoscatis, proboq; iudicio trutinetis. Extra hoc enim susceptus à me labor omnis irritus fuerit. Quisquis enim isthæc non plenè planeq; accepturus est, sed cùm aduersariis nostris citra fundamentum stare potius volet: is Medicus vocari nec potest iure, nec vllâ ratione debet. Et si enim illi putent quidem, se rerum omnium plenã copiam habere, & temporis summam abundantiam, & sectatorum salutatorúmque numerũ ipso Pompeio frequentiorem, & amicorum infinitam segetem præ me: vos tamen scire debetis, quòd isthæc vniuersa vana & inania sint. Resistunt enim ac reluctantur illi naturæ, eamque coercere & in pedicas agere volunt consuetudine: hoc nimirum persuasum habentes, quia consuetudo naturam mutat, ideò seipsãm iam quoque mutâsse & domuisse. Vos autem diuersitatem videte. Illud enim cibos saltem ac potum spectat: hoc autem non cibum solum ac potum attinet, sed tanti momẽti est, vt nunquam passura natura sit, se à consuetudine obrui & anteuerti, veluti nec à medicorum sectis & complicibus intumetis. Vult nimirùm natura aut penitissimè nosci & indagari: aut ægro cum morbo pessum eundum erit. Hâc de causâ vos sedulò adhortor, vt tandẽ à nugis vestris desistatis, & rem ipsam ex fundamento deinceps iudicetis: vt, quod ipsũ à vobis quoque fidelium Medicorum iusiurandum postulat ac exigit.

Consuetudo in quibus naturam mutet.

Cos. I. 3°.

AN non licitum cuiquam est, alij viã monstrare? Cur ergò non hîc quoque: Cumprimis, quod in tam intricatis morbis tot errores & ambages hactenus irruperint, quas vos mordicus tamen tuemini. Nimirùm de febrium ortu differentes dicitis, eas ex humoribus, qualitatibus &c. gigni. Contrà ego audacter asseuero, quòd, nisi Tartarus existat, febres nullæ vnquam oriantur. Scitote ergò, Quartanas ex Tartaro Musto generari, & ex eodem tẽpora quoq; distingui, velut Tertiana suo tempore, quotidiana suo tempore redit. Vos affirmatis, alteram esse Melancholiam, alteram esse sanguinem, hanc phlegma, illam choleram &c. Horum nihil verum est. Illarum enim hæc causa & origo est, quòd Tartarus hoc tempore suam essentiam superet, & mutetur, aliúsque fiat, quàm aliàs est. Ex quo sequitur, quòd febres aliæ indè oriantur secundum tempus, & similia. Et si vnicus Tartarus deesset: nullo vnquam tempore febris hominem sollicitaret. Nec ergò Melancholia, nec simile quicquam aliud considerari debet. Proprietates enim febrium ex conditione Tartari designãtur. Hâc normâ etiam pleureses, & alij plures morbi, deinceps in suis libellis tradendi, considerandi sunt. Ideóque, quia corpus ad morbum disponitur, causam hanc ex alio desumit, non seipso: hoc est, Morbi isti non ita è corpore emergunt, quasi causæ in ipso conditę sint vel febrium, vel pleuresis &c. sed eæ extrinsecus ingeruntur cum rebus externis, hoc est, ex Tartaro. Ex hoc deinceps morbus generatur, quem vos aut sanguini, aut Melancholiæ, aut Choleræ &c. assignatis. Velut lignum ab igne accenditur, & ignis extrà est, nec in ligno: lignum autem illum concipit: sic extrinsecus quoque corpus morbos concipit, vt non splen solus æger sit, sed totũ corpus. Nemini ergò dicere fas est, morbum ex splene aut sanguine esse, sed ita dicendum est: Totum corpus incensum est, & omnes partes similiter. Quod si ergò fors in splene, epate &c. ex incensione Apostemata talia prodantur: vos ea esse apostemata dicitis, ex quibus morbi oriãtur. Non pigeat vos lectionis huius libri longioris. Sedulò attendite, quî febres & morbi similes alij fiant: quanquam nihil solidi & certi de huiusmodi morbis in veterum libris traditum sit, tandẽ videte.

Medic. reprehẽsio.

Tartarus in febres 4. c.

Humores morborum causæ non fiunt.

Morbi omnes extrinsecus ingeruntur.

Cos. I. 4°.

PRo constitutione horum ergò hîc tantùm tractabitur de illis morbis, qui nullâ viâ aliâ, quàm externâ, hoc est, ex Tartaro inducuntur. Hi nimirùm morbi istiusmodi sunt, qui omni

omni modo rationéque ab vniuersis ceteris complexionibus & humoribus discernuntur. Et licèt quidem aliquando sanguis quoque &c. efferuescat, ac in rabiem agatur: eiusdem tamen ratio alia nulla est, quàm quæ est ligni. Lignum enim neutiquam furit, si ignis in ipso nō sit. Præterea, si sedes ac deiectiones alui aliquando variæ sint, veluti virides, luteæ &c. hæc signa & similia alia nihil aliud indicant, quàm quòd istarum causa à Tartaro sit, & Tartarus ipse. Denique in morbis ventriculi, hepatis, & renum vesicæq; multa apparent, quæ vos causis aliis accepta fertis, quæ tamen ad vnum tartarum referenda erant. Huius etiam classis sunt, Orexis, Podagra, Schiatica Phthisis, Consumptio & similia. Vndè vos cum vestris illis decantatis humoribus longissimè exorbitatis. An verò hoc non videri indignum debeat, vos tam oscitanter circa hęc versari, laruásq; vestras ac coma tantum ęmulari obstinatè, nec rerum veritatem penitius indagare velle, aut rationem vobiscum inire, an ista figmenta vestra quadrent, & ab omnibus promiscuè rata habeantur?

Tartarus morborum causa, non humores.

Ex his autem vel ipsimet iam iudiciū facite, an Montispessulani & Salernitani Medici cum asseclis suis vniuersis meritò non reprehendantur, quòd tantis sæculis in libris suis desudârint, & tamen nec dum periculum fecerint, an, si auctores ipsorum examini subiiciantur, cū honore staturi sint vel minùs: sed oscitanter ac promiscuè adeò omnia ipsorū verba rata habuerint, & in solo istorum testimonio tam facilè fœdéque acquieuerint? Mihi autem contra hos hîc non constitutum est in isthâc præfatione rē accuratiùs ventilare. Fiet hoc in sequentibus libris: ex quibus ingeninm & consuetudinem ipsorum propius vos cognoscetis, videbitísque quintâ cum caligine vósque auctoresque vestri practicam medicam in Academiis vestris hactenus offuderitis & intricaueritis.

Medic. reprehē-sio.

Cos. I. 5°.

Tartarus quid sit.

Porrò autem vt de Tartaro, quidnā is sit, planiùs teneatis: principium tale accipit. Res omnes creatæ, ex coagulato procedunt: & posteà coagulatum hoc in Resolutum abire debet. Ex Resoluto iam omnia procreata procedunt, siue ea Resoluta siue coagulata in formâ sint. Porrò, coagulatum hoc tam exquisitè resolui nunquam potest, quin resolutum id in suam coagulationem redire annitatur. Ita videtis, quòd sal, si in aquā resoluatur, in suam denuo coagulationē redeat. Eadem ratio rerum cæterarum omnium est. Adde quòd coagulatū nullum ita probè resoluatur, quin suæ naturę aliquid retineat, per quod in formā pristinam reducatur. Itaque scitote, coagulatū illud ex tribus primis esse. SS.M.S. quodcunque tandem horum sit. Sulphur tam perfectè nunquam resoluitur, quin coagulationis aliquid eidem relinquatur & adhæreseat. Idem Sali quoque & Mercurio competit. Et ad coagulationē istam resolutionemq; diligenter attendendum est. Vna enim alteri sæpiùs præpollet: ex quo id fit, quòd deinceps dicetur. De rebus ergò vniuersis scitote, quod ex tribus primis procedant. Ex quo verò procedunt, id coagulatum est, veluti semen, veluti terra, veluti fructus omnes, omnia crescentia. Nihil enim est, quod non sit coagulatum. Ea verò coagulatio non est ista, cuius hîc mentio fit: sed est supra eam, & ante eam fuit. Fructus enim ex illo resoluto enati & iterum coagulati sunt. Ex quo sequitur, hoc loco talem generationem fieri, quæ si non denuò ac secundò digeratur, veluti ex primâ resolutione in fructus digerebatur, quòd tandem illud, quod ita digestum non est, principium Tartari euadat.

Coagulatorum & resolutorum perpetua reciprocatio.

Omnia ex coagulato.

Reliqua non habentur.

Fragmentum aliud de Tartaro.

* illud est cinis. Iam ita sequuntur etiam morbi. Vnus ex liquore, hoc est, ex Mercurio: vnus ex ardente, hoc est, ex sulphure: vnus ex cinere. Et iste est Tartarus, quem hîc in principio trium librorum pono. Hæc mira vobis obuenire minimè debent. Lignum aspicite. Id Mercurium exhibet, qui liquor est: dat oleum, quod ardet: relinquit cinerē, qui sal est, & in suo Archeo est signum. Sic quicquid in quâcunque re non ardet, Mercurius est: quod ardet est sulphur: quod ab ardore remanet, Sal est. Cū ergò res quælibet tā animata, quàm non animata, simili modo constituta sit: porrò nouisse debetis, quid in illa separatio sit. Hęc autē Ignis est. Iam, cū ignis vnus nō sit: nec vna erit separatio. Si separationes plures vnica sunt: pluribus etiā modis vno extrahetur Mercurius, Sulphur,

Morbi ex tribus primis.

In ligno tria prima conspicua.

Ignis separatio nis pater.

Sal. Huiuſmodi vero ſeparationes ſi noueritis, cognoſcetis etiam, quomodo hæ res in quouis diſtinctè conſiſtant. Videtis, quid operetur ac agat Elementum ignis: profert cineres, oleum, liquorem, Iam autem viciſſim videtis, quod Athanar idem aliter faciat, tres quidem res dans, ſed alium tamen Mercurium, aliud Sulphur, aliud Sal, cæteris minime ſimilia. Formam aliam modúmque ſtomachus in ſuâ operatione dat. De his facite, vt loquar ego, & diſcatis vos ac principium attingatis. Ad imum fundamentum penetrate, nec in mendaciis veſtris obhæreſcite, quibus omnes veſtri textus ac commenta, omnes ſcholæ veſtræ, Salernitana, Montiſpeſſulana, & aliæ vniuerſæ (nam nullam excipio) prægnantes ſunt.

Athanar aliter operatur quam ignis.

CAP. III.

CVm ergò tria illa Medico hâc ratione conſideranda ſint, & noſcenda etiam ſeparatio, quomodò nimirùm ſeparentur: ideò conſilium meum eſt, hoc loco de iſtis ſaltem tradere, quę ad Medicum proximè pertinent, veluti de Stomacho, hepate, Renibus, quæ omnia tria ignis ſunt, & illa tria prima à ſe inuicem ſeparant. Et cæteris duobus, Mercurio nimirùm & ſulphure hîc omiſſis, hîc tantùm, quid ex Tartaro fiat, tractaturus ſum. Principiò autem pro concluſione pono, quòd omne id, quòd aſſumimus, velut lignum in igne, in nobis conſumi debeat. Quicquid eſſentiæ quintæ in cibo potúque eſt, id in corpus abit, ac fixum manet. Reliquum ab iſtâ diuerſum, degenerat in tartarum, qui fæx eſt, de quâ in Paramiris dixi. Eſt etiam illud impurum: ſicut quintum eſſe eſt purum. Quod ergò graues morbos, quorum cauſam & nomen meritò deſigno, parit ac inducit: ſcitote id ſolum Tartarum exiſtere, quem ſequentibus capitibus explicare aggredior. Quod dum faciã, nulli Eloquentiæ aut arrogantiæ velificabor, ſed rem & neceſſitatem ipſam proponam. Neceſſitatem autem ea eſt, vt Medicus in iſtis morbis

Alimentorum ſola eſſentia ſe corpus fit Aſſumta vt in corpore mutentur.

Tartarus quid.

Deficit hic finis Tertij, & principium quarti capitis.

Sed vt propoſitum noſtrum de Tartaro continuemus, ſcire vos velim, ipſum duobus modis adhæreſcere: alterum inſtar pruinæ: alterum inſtar gemmæ, hâc ratione. Qui pruinæ ſpecie adhæret, is interdum vt vſnea in arbore aut ſaxô eſt, in bolari aut lapidali formâ: interdũ interdum collectè, vt Tartarum in vino. Sic gemmæ quoque Tart. vtroque modo adhęret: quanquàm interdum vt lapis inſtar gemmæ formatus, ſuâ tamen diaphanitate non coloratus: nonnunquàm vt granati ſimplices, & ſolitarij. Ad hæc duo genera omninò attendere debetis, ſcireq́; quod ſtomachus, epar & renes, & quicquid his confine eſt, in ſeparatione ſua huiuſmodi omninò pariant. Quo vero pacto iſta omnia fiant, deinceps attentiùs cognoſcere debetis, vt praxis veſtræ modum metámque teneatis, nec ſomnia veſtra ſemper pro oraculis habeatis, quæ nec ipſi Auicennæ, nec Hippocrati honori & commendationi eſſe poſſunt. Quanquam eadem nugamenta vos aliquoties carnificis manibus extricauerint. Quo factum eſt, vt ex iſtis ſcurris ac flagrionibus columnas veſtrarum ſcholarum tam opportunè conſtitueritis.

Tartarus quot formis adhæreat.

CAP. V.

DIcta hæc duo Tartari genera, formas ac generationes varias producunt. Nonnullæ Alabaſtris ſimiles ſunt, & ſcindi poſſunt. Quædam Marmor, colore, læuore & duritiâ referunt. Alij ſunt Lephanteæ: quædam Adamitæ: acutæ & ſcindentes: aliquæ vt Duelech vel pumex, raræ & foraminoſæ inſtar ſpongiarum. Simili ratione loca quoque & regiones variæ ſunt, non in renibus ſaltem, ſed & in veſicâ, in hepate & ſtomacho. Hæc autem quæ ſcribo, mira vobis videri non debent: niſi ex profeſſo vos ſtultos venditare velitis: quos admiratio demum minimè dedecebit, Illorum multi quoq; ſunt in inteſtinis, in concauitatibus, in iuncturis & in cerebro, & membris principalibus, aliiſq; locis pluribus, ſicut de tartaro innato deinceps plura dicentur. Summo ergo iure de tartaro inteſtinorum loqui poſſum. Et de hoc ſi loquor, colicam intelligo. Similiter, ſi de tartaro veſicæ loquor, illum indico, quem vos cuculi calculum appellatis. Ita, ſi de ſale reſoluto diſſero, lotium illud puto, quod vos nec ab Apollinis vſque ſæculo cognouiſtis, vndè emergat ac oriatur, qui vocetur, & quidnam ſit? Interim quod ad præſcriptum veſtrum non loquor de morbis & medicinis, ex causâ iuſtâ facio. Quamprimum enim à vobis me deceptum animaduerti, veſtrûm omnium auctoritas apud me vileſcere cœpit. Hinc etiam

Variæ tartari ſpecies.

etiam motus aliud pono, & iam loquor de grandine stomachi, de vsneâ hepatis, de pruinâ renum, de lapide in splene. Sic etiam dico &c.

Auctor cur. alio more de morbis loquatur.

Deficit caput sextum & principium septimi.

Si verò hæc non eo modo, quo debebant, fiant: contrarium quid naturæ emergit, ac de sale potissimum: quod hoc libello maximè considero, nimirùm ita: Salia duo sunt: Vnum ex istis tribus, in vrinam abit. Vrina enim tantùm est sal resolutum à coagulato. Iam verò sulphuri & Mercurio sal quoque congenitum est, quod ipsum quoque sibi contrarium generat. Si est in sulphure, hâc in viâ est, hoc est, in intestinis. Si verò est in Mercurio, in viâ Mercurij illam generationem facit. Hinc iam fit, vt tartarus nascatur in intestinis & poris. Ratio est, quod Mercurius per poros transeat. Quòd si ergò in viis mediis coaguletur, priusquàm sudor fiat, tunc tartarus ponitur in istis poris. Similiter etiam in vrinâ, si coagulatur. Iam verò porrò, mineralis quoque seu corporalis similiter se habet. Si mineralia salis in sanguine iacent, & in coagulationem abeunt, iam tartari generatio facta est. Si in poris ossium, in medullâ, aut in locis aliis; tunc ratio planè similis est. Nam & his sua separatio incumbit & expurgationis officium. Quòd si non fiat, tunc in contrarium quoque naturæ abit, hoc est, in tartarum ex causâ salis coagulationis prædominantis. Quo verò tandem velo ac fundamento tartarum in generatione aliâ tueri poteritis, cùm tamen tartarus vobis nec cognitus nec intellectus sit? Nec enim, quid is sit, vel dum nouistis: nisi quòd assiduò de Lapide vesicæ & arenulis renum deblatereretis, nescio quid inepti, & vos Doctores saltem venditetis iactatoriè, cùm tamen nec rerum istarum, nec multo grauiorum anatomiam vllam teneatis. Ex omni vestrâ Metaphysicâ ac Sophisticâ, definire non potestis, vndè homo factus sit, aut quid sit, aut quid in ipso sit, & tamē nugas vestras vbiuis ac iugiter occinitis. Pro hâc ergò meâ adhortatione iam nares premite & inhabitantem stultum emungite: ac deinceps talia addiscite, quibus contra me vos tueri queatis.

Salia duo sūt. Vrina sal est resolutum.

CAP. IIX.

NE quid verò intactum transiliam, vnum adhuc, quod vestra capitá grauat, superest, vt dicam de Materiâ primâ. Vos de vltimâ, quid sit, hoc pacto cognoscite. Natura in se habet subtile crassumq́ue. Subtile sine noxâ est. Crassum aut quod vobis propono: est hoc, de quo dico. Dixi autem de eius principio Principium hoc quoque in fine est. Ideò pruina, vltima quoque materia est. Scire verò debetis, inter has duas medium quiddam interesse: Id est resolutum. Ex hoc vltimum redit in suam formam primam. Hoc medium aliquando est mucilago, aliquando viscus, quandoque liquor, interdùm velut succus, prout resolutio incidit. Ex hoc sequuntur duæ vltimæ materiæ: prima

Resolutum est medium vtriusq. materię.

Deficiunt & hîc quædam.

Nam si erroris vestri, quos fouistis tamdiù, veniam diuturniorem & indultum longiorem haberetis; nulla certe pestis intereà tot iugulare posset homines, quot vestris vos artibus hactenus confecistis & exanimâstis.

Finis Tractatus primi, primi Libri.

Aliud Fragmentum de Tartaro interno.

TRACTATVS V.

IAm porrò de Tartaro, quidnam ex ipso fiat ac procedat, in hoc capite ita attendite. Sal corporis, quod cruorem ego appello, est merum sal resolutum. Id longâ serie per vniuersum corpus adhęret, dum in vesicam pertingat. Ita enim constitutum est. Nonnullum per sudorem exit. De hoc ergo sale resoluto interno hoc tenendum est, quòd Tartarū quoque giguat, si Mineralis quoque liquor concurrat, & in vnam coagulationem abeat. Hoc inde fit, quia quilibet liquor mineralis à materiâ coagulatâ est, & sal est illud, quod coagulat. Iam si coniunctiones horum duorum fiant, tunc ipsa quoque tartari genera reliquis similia euadunt. Et de Mineralibus quidem hæc causa est vel ratio, quòd homo in & ex mineralibus omnibus consistat: & quot species foris, totidem etiam intùs inexistāt. Et hinc Medici desumpta notitia esse debet, quòd ex his omnes morbi oriantur. Et contra hæc probè vos instruite. Mineralia enim hæc quatuor vestros humores è medio tollent & stultitiam vestram sub radium protrahent. Summo ergò nisu id agite, vt vestrū fundamentum ita solidè firméque constituatis, vt per illud, hoc nostrū euertatur & ruat: aliàs eadem vestra sors erit, quæ

Cruor est corporis sal resolutū.

Sal coagulat.

Ringlerinæ, quæ auribus ad palum numellarium relictis discessit. Cæterùm, si huiusmodi cruor salis & minerale alicubi conueniant, siue in venis id fiat seu sanguine, siue in poris carnis, siue in concauitatibus vrinæ aut aliis: nihil sperandũ esse aliud scitote, quàm quòd lapillus, vsnea aut grãdo generetur. Quâ ratione verò id fiat, deinceps in suis capitulis de singulis morbis pleniùs intelligetis.

CAP. II.

Gluten Album.

IAm verò alia adhuc generatio superest, cæteris omnibus grauior quoad duritiem & dolorem: nimirum talis. Gluten, quod à veteribus chirurgis synouia vocatur, lentum est & viscidum, instar albuminis oui. Ipsum si materia salis corripiat & cum eodem permisceatur, tandem in lapillum coagulatur. Hæc autem generatio hoc modo fit. Gluten non quidem de materia lapilli resoluti est: est tamen materia viscosa & mucilaginosa, ex quâ lapillis quid simile generari potest: non tamen lapilli veri, qui lapilli sint & vocentur, sed mediũ quiddam inter lapillos & Bitumen. Ipsius tamen coagulatio & natura lapidibus similis est. Nec alio quidem vllo loco fit, nisi vbi gluten iacet. Ex hâc coagulatione oritur podagra, chiragra, & genugra, si localiter in illis locis sint, vbi gluten habitat, sublatâ tamen inflammatione, quæ accidit, sicut in capitulo de Podagrâ dicturi sumus. Hoc hîc saltem perstringo, vt pro Tartaro id iudicare sciatis. Idem de spermate similiter etiam sciendum est, quòd si velut glutinis generatio fiat per sal coagulationis, cæteris similes lapilli generari queant iis locis, vbi sperma situm est. Huiusmodi lapides aliquoties ex seipsis resoluuntur. Nec enim eorum generatio lapillis similis est. Vndè etiam fit, vt mucilaginum more dissoluantur. Huiusmodi autem genera omnia à se inuicem per signa sua certa distinguuntur, ad quorum differentias probè attendere debetis.

Gluten ex synouia.

Lapilli ex glutine.

Lapilli ex spermate.

CAP. III.

POrrò autem defectus alij quoque sunt ex Tartaro enati qui tamen in lapillum aut vsneam non degenerant, sed aut in mucilaginem, aut coagulum aut aliud pus. Cum vero hi quoque prodeant de Tartaro: cognitio eorum necessaria est. Frequenter etenim accidit, vt Tartarus hic in viis vrinę fæces suas deponat. Hæ fæces subindè morbos multos pariunt, qui omnes pro lapide habentur. Hoc modo affecti mingere non possunt, quod hæ fæces vrinam supprimant ac intercipiant. Nonnulli sanguinem mingunt, quia digestio immaturè ratione Tartari exit. Nonnulli pus reddunt, quia coagulum putrefit: Aliqui sperma excernunt, quod coagulum & fæces vias eius obstruunt. Quidam dolent propter sal in coagulo. Quidam nihil sentiunt aut quæruntur, quòd a fæcibus illis narcoticis membrum anodynum factum sit.

Morbi ex mucilagine.

His nonnunquam multa quoque concurrunt salia, multa vitriola, multa alia, quæ ex hisce tartari fæcibus per ipsarum putrefactionem generantur, quorũ nec numerus nec prouidentia est, ita indies nouæ formæ ac species producuntur. Hoc loco pusta quoque, hoc est, Archeus renum cognosci debet. Quid is noui indies pariat & progeneret, hoc medico relinquimus indagandũ, qui opera illius quotidiana, industria priuatâ notabit & expendet. Vos autem veterani Medici pro nihilo id vniuersum ducitis, à vobis quod non præscriptum & euulgatum est. O verò fanaticos scriptores & illusores nimis confidentes. Dies enim illa veniet, quâ cum Magistris his vestris vos discipuli staturi eritis, sicut Cuntzius ab Hausen, quem è medio Diabolus extulit.

ALIVD FRAGMENTVM.

I. *Essentia Tartari tractat.* — *Quid sit Tartarus.* / *Tartari quot species.* / *Tartari Matrices.* / *Explicatio tartari in externis.*

II. *Digestus Tartarus tractat.* — *Quomodo digeratur* / *Vbi excrementa* / *Qualis sanguis & caro eius* / *Futura quæ.*

Mucilago tartari tractat de — *Oppilationibus* / *Retentionibus* / *Replettonibus.* / *Suffocationibus.* — *in* — *Venis* / *Membris vacuis* / *Poris.* / *Aruinâ.* — *& est Lutum rei*

IV. Nitrum

IV. Nitrum Tartari tractat De putrefactionibus, è quibus generantur hi morbi: Febris, Pleuresis, Ictericia, Hydrops, Menstruum, in Stomacho, Epate, Sanguine, Humoribus, Matrice, & est fumus res.

V. Anatron Tartari tractat de Vsneâ, Pruinâ, Grandinibus, Lapillis in Ore, Stomacho, Intestinis, Epate, Renibus, Vesicâ, & est arena & lapis.

Hic notate, quodnam Nitrum, quod anatron, &c. quæ salia pestem indicat, & quomodo cælum opituletur.

Tartari sunt 3. species scilicet:
- Anotron: est materia lapidis, vsnea, arca, &c. secundum quod generatur in potentia.
- Mucilago: est phlegma, quod descendit à cibis, in modum bituminis:
- Nitrum: est stercus, quod in digestionibus emittitur, videlicet excrementa.

LIBER QVARTVS.

De Tartaro Nitreo.

Motus nitri qualis ægritud. Motus Nitri ægritudo est cum horrore seu frigore corripiens, tamdiù durante, dum æstus seu calor ingruat, ad aliquot scilicet horas. Hoc deindè vanescente, morbus intermittit ad statutum vsque diem, quo simili periodo is redit. Et sic consequenter eodem insultu, vsque ad consumptionem materiæ.

Carbunculus qualis morbus. Carbunculus ægritudo est, primùm frigore, pòst calore insultans: & hic quidem continenter durat, nullo frigore reciprocante. Nam calor tam diù continuat, donec consumatur & finiatur, vel ad sanitatem, vel ad mortem: Huic præterea Apostema superuenit, quocunque corporis loco erumpat, siue paruum, siue magnum sit, siue maturum, siue minùs sit.

Flāmula qualis morbus. Flammula est morbus, tam frigore quàm calore affligens, cuius quidem calor continenter infestat siue caput, siue alia corporis membra. Apostema tamen aut vlcus nullum habet, homines tamen delirare facit. Terminatur interdum morte, interdum longâ ægrotatione, cum intenso æstu, & incumbente Maniâ.

Nominum declaratio.

Morbus nitri vnde dicatur. Motus nitri nomen à caussa mutuatur. Sicut enim terræmotus terrā concutit: ita nitrum concutit corpus. Germani à succussatione ipsi nomen indunt, non à frigore. Quâ enim ratione terræmotus fit: sic hîc quoque morbus effectum suum consequitur: vt deinceps tradetur.

Carbunculus vnde dicatur. Carbunculus nomen sortitur à calore, & metaphora ducitur à carbonibus. Sicut enim carbones calorem fundunt, & prætereà corpus habent: sic in hoc quoque morbo iugis ac continuus ardor est, & ideò frigoris Apostema erumpit, ex quo tandem, velut ex prunis, perpetuus calor effunditur.

Flāmulæ vnde dicantur. Flammula à continenti calore dicitur, quasi, corpus perpetuò æstu flammeum fit, qui æstus immodicus hominis caput affligat, & corpus deiiciat.

Ex Nitro 3. principales morbi nascuntur:
1. *Febres: motus Nitri.*
2. *Apostemata: Carbunculus*
3. *Flammula.*

Sub morbo primo comprehenduntur alii morbi.

1. *Sub Febre:* *Quotidiana. Tertiana. Quartana.*
2. *Sub Carbunculo:* *Anthrax. Pestis. Saphyrus. Phlegmon.*
3. *Sub flammula:* *Synache. Causson.*

Febris ex Nitreo Tartaro procedit
Carbunculus ex Nitro.
Flammula sal nitrum occupat.

Nitrum quid.

Nitrum est fimus & cadauer rei esilis aut cibariæ. Et hoc cadauer est, ex quo putredo gignitur. Ex hac putrefactione prædicti morbi omnes emergunt. Ideò sæpius vnâ in domo, quicunque de eodem cibo ederunt, eodem morbo aut nitro occupantur, non secus, ac aër putridus aut venenum aliud vniuersos eodem loco congregatos inficit, & apostemate ferit.

A nitro sanguis putridus fit.

Putridus & corruptus sanguis omnis ex nitro oritur. Et licèt quidem nondũ omnis computruerit: prompte tamen citóque putrescit, si post emissionem à sole putrefiat. Priùs enim à putredine nitri generatur. Cuius tamen noxa tam ingens non est, ac si putredo à sole dominari incipiat.

Vt summatim dicam, nitra omnia instar fimi sunt. Fimus si congeratur & cumuletur, excandescit. Si fimi moles magna sit: calor diutius retinetur. Sin minus, citiùs deferuescit. Eadem etiam in febribus ratio est: Si nitri multùm sit, paroxysmus diuturnior est. Si parùm, tempestiuiùs finitur. Tale quoque sal nitrum est. Id cogit & colligit fumum, dum exitum inuenire queat, aut consumatur. Eo vanescente, nouus iterum congeritur. Et hoc iteratur, dum vniuersus consumptus sit. Vndè fit etiam, vt febres nonnullæ ad biennium au triẽnium extendantur. Et nitrum quidem seu fimus, qui febres in homine concitat nonnunquam die vno, nonnunquam biduo, interdum singulis horis putrefit, vt ita quotidiana, tertiana, quartanáque generentur. Paroxysmus autem tamdiù durat & protrahitur, quamdiù vapores inclusi manent, nec erumpunt: qui dum intùs coercentur, membra singula, manus pedésque peruagantur, tandémque distracti venas contaminant & putrefaciunt. A dissipatis ac dispersis vaporibus, omnia frigere incipiunt. Frigus enim hinc oritur, quod nitrum in principio frigus suum excutiat, vt eo liberetur. Hoc facto, calor seu contrarium inualescit, quia constipatur sanguis, & sic propter malam dispositionem generatur.

Febres quomodo à Nitro sulcitentur.

Frigus in febribus qui fiat.

Nitri locus sanguis.

Locus nitri est in sanguine. Ideò purgationes conueniunt, quæ in hoc morbo stomachum euacuant. Et sunt simpliciá quædam, quæ nitrum ex sanguine in stomachum & vesicam attrahunt.

Nitrum in carbunculo vsque adeò indurescit & exiccatur, vt vlteriùs ac grauiùs putrescere non possit. Ideò febres & carbunculi in hoc differunt. Nam in febribus fimus putridus manet: in carbunculo siccescit ita, vt plus paroxysmo vno non moueat.

Desiderantur cætera.

Ex libro de Mucilagine.

Apoplexia est pulmonum infarctus à mucilagine.

APoplexia seu gutta est in pulmone: hoc est, si cannæ spiritales à mucilagine implentur & quasi suffocantur. Tunc enim paroxysmus inuadit, vt est spasmus, tetanus, &c. qui omnes ex vitalis naturæ vi læsa oriuntur.

Paralysis est, si mucilago ligamentorum meatus infarcit: sic enim illa virtutem motiuam suam & humorẽ perdunt, quocunque id loco fiat. Ideò quod resolutio & vocis amissio tam subitò fiant, principium à suffocatione ducitur.

Similiter etiam de Pleuresi, Podagrâ, & Arthetică iudicandum est. Item, talis etiam Mucilago in vino est. Eius tamen mucilago multa est, & Isopus vocatur, à vino adusto remanens, &c.

Plura iam de his non habuimus.

Sequuntur nunc quædam capita ex autographo Paracelsi decerpta, cum textu tractatus secundi & tertii, Libri secundi de Tartaro conferenda. Quæ etsi cum superioribus eiusdem sint materiæ: diuersis tamen & interdum quoque aptioribus verbis depinguntur. Non igitur inutilia studiosis Lectorib. fore putauimus.

De diebus Creticis.

Crisis quid.

(Cretica dies, dies crisis est. Crisis est spacium à principio morbi vsque in finem morbi, nec augmentum, statum, vel declinationem habet, sed morbus creatus, & perfectum esse suum. Considerandum hoc Medico de morbo ægroti.)

Crisis est spatium temporis, sumptum à princi-

à principio morbi, vſque in eius interitum. Prima dies eius, dies cauſæ dicitur. Vltima dies verò cretica. Ducit enim criſis originem in fine temporis digeſti. Digeſtum tempus eſt illud, in quo ſpecies Yleiadi mundantur à fecibus. Fęcis morborum initium, & criſis principium, ſumptum ab excrementis Yleiadi, poſt excrementa purum Yleiadum apparebit.

Origo criſis finis tēp. digeſti.

Cretica dies Arſenicalis, eſt dies 3. in acutis: dies 5. in peracutis: dies 7. in perperacutis.

Dies arſenicales quę creti.

Arſenici acuti criſis eſt ad 24. horas, acutorum 15.

Mercurialis criſis eſt, 4. die: in peracutis in 3. in perperacutis 18. hora. Mercurii acuti 13. hora: acutorum 7. ſulphuris 10. hebdomata, in medio 16. hebdom. longiſſi. 13. hebdom.

Acuti 6. acutorum 4. vel 5.

Plumoſi Yliadi in regionibus 3.5.7.

Extran. 12. Anno 19. ogertinum 14. die 21.29.

Salia digeſta, entalia, alumina 6. hebdom. 9.11.

Subtiliora 3.4.7.

Reſoluta 2.5.6.

Exteriora corroſiua, auripigmentalia ad 5. annum ſeparantur ad 3. ad 7. męſes.

Communia criſin non ſeruant, nec ſunt mortalia?

De Pleureſi, cura Planetarum.

PLeureſis eſt morbus incluſus, in mēbris principalioribus, locum habēs in regionibus illorum per oppilationem Tartaream, ſiue reſolutum aërem, ſiue corporalem generatus. Recipit materiā ſuam ex ſale Ogertino, cum ſpeciebus peſtis & prunellæ. Signa eius iſta: tremor cum frigido & calido ſine pluralitate, faciei diſcoloratio, membrorum debilitas, calor finalis & aſcendens, puncturas capitis, laterum, & in præcordiis, & thorace.

Pleureſis quid.

Pleureſis ſigna.

Locus autem puncturæ & punctionum, membrum indicat. Diæta non eſt obſeruanda in hoc morbo, potius ſed medicina ſupra diætam. Dura eius eſt duplex: ex Tartaro & Saleto. De ſpeciebus Tartari ſunt iſta. ℞. *Tartari* ℔. *j. aquarum vitæ* ℔. *ß. granorum Iuniperi* ℥ iij. *Reduc in aquam:* Doſis eius aquæ ℥. ß. vſque ad ℥. j. in vino maluatico vel bono.

Diæta in pleureſi nulla obſeruanda. Cura Plur. duplex.

Alia ℞. *huius reductionis* ℔. *j. Mumiæ claræ electæ* ℥. iiij. *& benè tritæ, aquarum braſſii, abſinthii, ana* ℥. ß. *miſce.* Doſis ℥. j. vſque ad ℥. ij manè & ſerò, vel ſecundum cohob.

Alia. ℞. *huius mixturæ* ℥. vj. *aquæ ſileti, & id trium ſalium* ℥. ß. *aquarum abſinthii, maioranæ ana* ℥. j. *miſce,* doſis ß. in bonis aquis vel vino.

Alia, ℞. *Sileti* ℥. j. *Tartari* ℥. ß. *Reduc mixturam, cum* ℥. ij *mumia:* Doſis ʒ. j. in vino vel aqua meliſſæ.

Cura prædicta, in omnibus ſpeciebus pleureſis valet, niſi in pleureſi ex corde, vbi hæc deſcriptio adminiſtretur.

℞. *Laudani puri* ℈. j. *muſci gr.* v. *Camphoræ gr.* vj. *fiant pillulæ cum aquâ de ſpiculâ*; Doſis gr. vi vel vii.

Pleureſis cordis remed.

Item in ſpeciebus pleureſis commune vnguentum.

℞. *Pinguedinis murmentorum* ℥ j. *olei amygdalarum dulcium* ℥. ß. *Olei Chamomillæ. Olei Roſarum ana* ʒj. miſce, fiat vnguētum molle ſuper ignem, cum modicâ cerâ.

Vnguēt. Murmētorum contra pleureſin.

De Prunellâ.

PRunella eſt paſſio principalis cum paroxyſmo proprio in caloribus exiſtens: procedit enim extra regionem propter ſubtilitatem ſalis vitriolati ex teſtâ ſuâ: ſpecies pleureſis & peſtis, calor eius vitriolatus calor eſt, & corroſiua incenſio.

Prunella quid.

Signa ſunt in fine morbi: calor gutturis cum rubedine vel nigredine, aduſtus humor & liquor ſuper linguam, cum ſciſſuris membri, magna debilitas corporis, ſitis, dolor capitis, vehemens anguſtia thoracis & partis.

Prunellę ſigna.

Cura eius eſt, vt in peſte. Si autem peſtis cura morbum non tolleret.

Prunellę cura.

℞. *Aquarum prunellæ* ℔. j.
Laudani puri ʒ. ß.

Fiat Gargariſmus cum mundificatione linguæ, & hauſtus poſt eam ſæpius in die: & quæ hæc deſcriptio non expellit, etiam alia remedia inutilia ſunt.

De Hydropiſi.

HYdrops eſt paſſio ex regionibus hepatis orta ex Tartaro aluminoſo, ſub primo corpore, per reſolutionem propriæ naturę deinceps per ſpiritum membri huius mineralem, qui totius corporis ex ſeptem vnus: is reſoluitur in partibus ſuis, tunc eſt hydrops ex regionibus hepatis per totum corpus. Sic & in aliis membris principalibus per hunc modum generatio hydropiſis eſt. Præterea ſeptem ſunt genera & diuiſa per mineralem

Hydrops quid.

neralem spiritum in toto corpore, quorum septem sunt spiritus, in quibus mineralia corporis sustentantur, quæ procedunt ex septem membris. Quare igitur ex aliis membris hydrops originem non ducit? Quia in his non est spiritus principalis, sed spiritus suæ regionis, scilicet huius membri, in quo est, quia differentia iter spiritum principalem & localem est, à membris in propriis regionibus, & extra in corpore regionem.

Spiritus principalis & localis differũt.

Signa hydropisis HEPATIS, Sunt ista: dolor partis, scissura labiorum & linguæ sitis, longus paroxysmus, tumor pedis huius lateris, pòst sinistri, cum tactu.

Hydropisis signa in epate.

Signa splenis: Dolor partis, tumor primus huius lateris, punctiones in loco & cætera hepatis signa, præter scissuram.

Splene.

PVLMONIS signa: Asthma & anhelitus, tussis cum dolore capitis, cum chronico tempore, tumor in pedibus æqualis, & cætera signa hepatis, præter scissuram, sed fœtorem oris fœtidum.

Pulmone.

Signa Cerebri, grauedo capitis, catarrhus, pituita, nunc Hemicranea, nunc dolor partis, cum tumoribus palpebrarum, faciei & pedis vtriusque cum cæteris signis hepatis, præter scissuram.

Cerebrũ

Fellis signa: citrinus color, nausea in appetitu, vomitus, tumor chronicus, oris amaritudo, pectinis sub thorace cõpressio, anhelitus durus & asper, & cętera signa cum tumoribus & consumptione corporis.

Felle.

Renum signa, sitis excellens, libidinis auaritia, tumoris osei & testiculorum erectio frequens, punctiones spinæ dorsi, membra quasi stupefacta, inferiora grauia, cum tumore in fine vsque in vmbilicum, & cærera signa hydropisis.

Renibus

Cordis signa: debilitas omnium membrorum, tumor partis, in fine pedis vtriusque, & cætera signa hydropisis.

Corde.

Sunt & genera hydropysis falsa plura, quæ permixta sunt & composita ex duobus membris vel tribus: aliquando ex toto corpore: vbi correspondent signa ad propositum, de quibus in curâ suum Cap. positum.

Partibus mixtis.

Cap. De Cura Hydropisis.

SExtuplex est cura Hydropisis præter ea remedia, quæ dixi in aliis lectionibus. Et primò de curâ Hydropisis in corde, Coralli: in epate, Crocus Martis: in splene, lazuli: in renibus, vitriolum: in pulmone, aurum potabile: in Cerebro, Sibeta: in Felle, Agresten. Summum est tartari quinta essentia & aurum potabile, & aqua vitæ. Cernite Medici.

Arcana quæ cuiuslibet partis in hydrope.

Aurum summa cura Tartari.

Cap. De Febribus Hepatis.

FEbris est calor oppilatus, generatus ex putrefactis fæcibus in regionibus hepatis. Est enim oppilatio ista aliquando in totâ regione aliquando particulariter secundum locum. Si totius partis, tunc tumor magnus, longus, quousque deoppilatus fuerit, carlor ad membra & pòstquam deoppilatus fuerit, adest tunc calor corporis. Quod si localiter, tunc tremor citò abit in calorem: Oppilatio ista suam facit oppilationem, & per tremorem rumpit, & deoppilat, aliquando omnes oppilationes, aliquando in aliquibus. Quòd si totam facit deoppilationẽ, tunc febris facilior: quòd si non, tunc grauior & sine dubio præparatio generationis alicuius morbi, quia inclusum offensio & mutatio suiipsius.

Feb. Epat quid sit.

Videndum est autem de oppilationiba: nam si fæces resolutæ non fuerint post tremorem, tunc augmentum timendum harum oppilationum, diuturnum morbum, & futurum apostema, etiam tumorem locustarum corporis vsque in centrum, punctionesque. Est enim paroxysmus de materiâ fæcium, iuxta suum digestum temporale, quousque seipsum deliberat in oppilationibus dein calo corporis totius, propter venas infectas ab hic spiritibus, post tremorem exeuntes. Est & aliquando febris sine oppilatione, sed absque tremore, quando digestio egressum habet: attamen paruus paroxysmus cum calore paruo. Est autẽ minima species febrium & saluberrima in se ipsâ. Signa autem eius sunt ante morbum: membrorum debilitas, discoloratio faciei, alices & rigores, deindè paroxysmus lenis cum tremore, secundus fortior, tertii fortior, hora non fixa, ante vel post tempus, longus calor, arduus dolor corporis consumprio, in fine cum principio hydropisis, ex ratione hepatis cum alumine resoluto tocho, vel icteritiæ maturatio propter regionem suam & materiam. Contingit pluries, primæ febris, scilicet stomachi, generatio & morbus: deindè secunda febris, scilicèt epatis: & si materia febris in stomacho tertiana fuerit, & hepatis tertiana, hæc quotidianam faciunt. Si autem digestum vnius horæ fuerit duplũ, tertiana

Signa Febris epat.

Febres ex stomacho & epate cõponãtur.

tertiana fuerit in loco in duabus primis digestionibus & si curâ duplicem secũdum locum esse oportet, etiam aduertẽdum, de propriis digestionibus, si materiam habet pluralem, absque loco alieno. Vbi autem similes errores fuerint, & morbi cognitio, & cura difficiles fuerint, nisi per experientiam & specialem industriam absq; libris aliâs plenis erroribus.

Cura febris epa-t.

Cura est triplex.

1. *Deoppilatio est.*
2. *Mundificatio, id est, purgatio.*
4. *Membri restauratio.*

Pro deoppilatione in febri hepatis cuiuscunque speciei, Samachi, id est, Tartari, &c. : destilla, fiat oleum.

Samach' id Tartarus.

Pro mundificatione, ♃. *Centaureæ, Fol. ellebori, &c.*

Pro restauratione. *Liquoris laudani, quantum suff.*

De distantiâ RENVM.

Renum regio quæ sit.

Regio Renum à primis vrinæ descendit vsque ad vltimum emunctorium resoluti salis, & partes ad centrum declinantes de regionibus Renum sunt.

Renum quæ ægritudines.

Ægritudines renum sunt istæ: Tartarus vrinæ, vel de spiritibus vrinæ, segregatus ad suum locum, scilicet, orificii renum, vesicæ: Diabetica, caseus vel segregatum lac. Item de pure, sanie, & suis vlcerationibus.

De Tartaro vrinæ.

Tart vrinæ quid.

Tartarus ex vrinâ, est resoluti coagulatio, hæc per digestionem Athanar abit in coagulationem, ex virtute propriâ, in loco vbi separatio potest fieri.

De Diabeticâ.

Diabetes quid.

Diabetica passio est sal siccum vrinale, in substantiâ renum: sal istud descendit ab vrinâ in medium centri huius membri principalis. Hoc sal fixum est, chronicum, & permanens vsque in finem vitæ.

Diab. sig.

Signa eius: sitis abundans sine requie, dolores spinæ, tumores pedum, coitúsque fortis, & in fine ad mortem.

Diab. cura.

Cura eius est, in sale & non renibus, per anodyna: aliâs sal curam non recipit.

Anodynum est hoc: ℞. Liquoris papaueris, Iusquiami an. ℥j. lolii ℥ß &c.

Item aliud, ℞. Caphæ, aquæ rosarum, plantaginis, solatri, curantur renes.

Item aliud, ℞. *permixt. &c.*

De Lacte Caseato.

Lac caseatum recipit materiam suam ex hæmorrhoidibus & substantiâ. Substantia renũ recipit suũ balsamũ.

Primus liquor essentialis ex virtute digestiuâ positus & separatus, lacteus est & natum lac. Lac istud primum est in digestione renum, sanguis secundum, substantia coagulata tertium.

De lacte autem ad nostrum conueniens propositum notandum est,

Lac verò, lactis naturam habet, & lactis recipit separationem, indè sequitur coagulum coagulatum acetolũ. Nustum, pinguedo, scilicet butyrum, serum, & cætera lacticinia.

Nustum quid.

Lactis ægritudines istę sunt: sanies pro lacte, pus pro nusto, pinguedo oleosa natans pro pinguedine renum sumpta & vrina bletæ albæ.

Cura saniei, cura puris, cura pinguedinis, cura bletæ.

De Febribus ex renibus.

Febres ex renibus initium habent ex fęcibus tartari propter digestionem. Aliàs vbi digestiuum tempus non est, ibi febris materiam habet. Est enim tremor in renibus sicut febrilis paroxismus, transcendit totum corpus propter oppilationem. Nam omnis oppilatio, totius corporis motio est: & consequens caloris corporalis propter vapores transeuntes per omnes poros.

Vocauerunt olim antiqui hanc passionem ischiaticam, alii febrem erraticã, alii calculi motionem vel paroxysmum, alii ex arenâ egressum, &c.

De Febribus in genere.

Est autem febris generalis morbus paroxysmalis, ex oppilatione totius corporis. Genera febrium sunt plura, scilicet causa simplex, oppilatio scilicet, particularis aut vniuersalis.

Febris quid.

Nota, de sephena, id est, siphitâ quarta, generatio est ex oppilatione tartareâ, & mortalis communiter, cum acetositate superueniens.

Cura.

♃. *Liquores de Testudinibus cum Crystallo.*

♃. *De Liquoribus laudani ℥ß. Crystalli &c. Testud. ℥ij.*

Plures descriptiones sunt & Recepta in hoc morbo, quia morbus est indifferens.

De Grandinibus & Vsneis in vesicæ regionibus id est, Renum.

Item vsnea renũ ex Tartaro est, grãdinis verò ex sulphure salioso de salibus.

Lapis

Lapis calculusue ex his quicunq; non existētibus, nō curatur. Nota, calculi generatio autē ex coagulo est: coagulū autē illud salinum est, & non spiritus, pro declaratione. Sufficienter declarauimus.

Cura primi lapidis.

Vsnea Cura. *Vis Vsneæ.*

Vsnea est tartarus de vino. Vsnea Tartarus vini est, id est, harum rerum quæ de vino descendūt vel potu, in quibus est vis grandinis.

De Lapillo in vesicâ.

1. *Cura, quædam quæ frangunt.*
2. *Quædam in Alchool pulverisant.*
3. *In Alchol liquidum.*

Saxifragium in generatione calculi vtriusque partis & generationis, ex bolo resoluto.

Saxifragium in curâ lapilli ex causa lapidis resoluti, vtriusque partis & loci.

Saxifragium in curâ lapilli generati in vesicâ, aut renib⁹ ex visco mucilaginoso.

Saxifragium in curâ calculi & gemmæ, ex causa proprij cruoris interni.

Experimenta.

Balnea. *Vnguenta.*
Pulueres. *Potiones.*

Item auditores mei cernite & iudicate, ea quæ legi, & ponderato æquo iudicio causas & rationes, deindè & praxin.

Nam fortassis pluribus inaudita dixi, quæ non priùs audita: hoc sed quid ad me, carent experientiâ.

Attamen quæ prælegi, diligenter perscrutamini, & perlegite, si cupitis de fonte, si autem non, sed aliqui essent profeliti inter vos, parcite, quia infidelitas vestra copiosa est, quæ suum ipsius dominum lædet.

Sequuntur iam aliæ duplices annotationes, in libros de Tartaro, ab auditoribus quibusdam eo ordine ex ore Paracelsi profitentis exceptæ, in quibus cum quædam notatu digna breui stylo contracta contineantur: non ingratum, neque inutile futurum putauimus, si de verbo ad verbum, nullis omissis nec mutatis, hic quoque vt ab aliis accepimus, adiicerentur. Si, Lector, hæc cum superioribus studiosè contuleris, laborem vix frustra impendes.

ANNOTATIONES IN LIBROS DVOS.

THEOPHRASTI DE TARTARO.

In Libri I. Tractatum I.

Tartarus quid.

CAP. I. Tartarus vel tartarum est omne generatum ex dissoluto frigido, coagulatum per calidum.

Lephanius est bolus, id est medium inter lutum & lapidem.

Lapillus est lapis confectus, de materia resolutâ. *Pruinum*, est minimum genus, sed larissimum in Tartaris. *Gemma* est lapis generatus ex diaphano & perspicuo. *Vsnea* est tartarus tenuissimus & spongiosus. *Grando* est granum generatum, à liquido per salem. *Collectum*, id est, compositum ex omnibus speciebus tartari.

Simplex est coagulatum ex vnâ specie.

Diuisum, ex vnâ in plures.

Alabastrinum, est illud quod est de bolo.

Marmoreum, id est durissimum inter rubea.

Lephanticum, id est, citrinum tartarum.

Adamitum, est proprie lithiasis.

Duelech, lapis est spongiosus.

Magneticum, durissimus est spongiosus lapis.

In Cap. II. Elementinum est, quod descendit ex matribus (matricibus) Elementorum. *Corporale* est quod descendit à corporalibus humoribus. *Mucilaginosum resolutum* est resolutus bolus vel lapillus. *Liquidum resolutum*, est illud, quod est liquidum ex primo ente. *Archeus* est natura & dispensatrix rerum. Nutrimentùm est de re putrefacta & eius transmutatio est in putrefactione. *Materia Saphyrica*, est liquidum illud, in quo non est materia peccans. *Calcedonium* est ista materia peccans à separationibus generata per virtutem separatiuam. In cibo continentur Sulphureum, Mercuriale, Aqueum.

Archeus est dispensator rerum corporis.

In Cap. III. Tartarus natura est lapideum minerale, creatum elementaliter sub humore resoluto. Receptum autem à bolo vel lapillo, quia microcosmi natura idem est, vt de matribus. *Viscus secundæ generationis* est cruor, qui descendit à salibus. Est enim cruor, sal gestum, id est reiectum, à primò sale. *Peruersum bitumen*, est liquor peruersè digestus, id est, liquor incoctus qui sub visco descendit ex nutrimentis propriis. *Nutrimenta* propria sunt vitalia. *Congluten* vel cōglutinum est, quod in putrefactione in gluten coloratū descendit ex substantiâ propriâ vtriusque corporis, substantialis scilicet & vitalis. *Interni per cineres, externi per salem curantur.* Sal sanguinis est vehemens: Sal carnis est dulce. *Liquor salis* corpus sustentat, & est balsamus, quo deficiente lepra insequitur. Corpus substantiale elementatis sustentatur. Vitale proprium nutrimentum habet. Summa cura tartari est destillatum tartarum & vitriolum. Gluten, Synouia, aqua articulorum. Sudor est cruor membrorum principalium: cruor ligamentorum vel nuchæ, hîc non videtur. Cruor exterior, ille falsus est & videtur, si sudor ex piâ matre cerebri exsudat, mortale, & hîc concrescit.

Cruor est sal egestum.

Sal sanguinis vehemens. Sal carnis dulce. Liquor salis, est corporis Balsamus.

TRACTATVS SECVNDVS.

IN Cap. I. Generatio grandinis fit per siccum in sale ab humido segregatum.

Vsneæ

Vsneæ genus fit per fumum salis assumpti tanquam de cruore. Collectum fit per casum lapilli, & est simplex & diuisum, sed de lapillis resolutis. Tartarus dulcis non habet calcem in se: fit ex viscosâ materiâ. Acutus autem habet calcem, fit ex vino & aliis acutis, & hîc generat orexen, id est, ardorem stomachi.

Remedium orexis.

Receptum mitigatiuum fellis, quod & ipsum orexen mouet.

℞ *Radicis Iusquiami.*
Seminis Iusquiami.
Papaueris ana ℨ j.
Mandragoræ, gr. iiij.
Lolij ℨ ß.
Theriacæ quantum sufficit pro incorporatione.

Dosis est ℈iiij. Si dolor cessat, ex felle est, sin minùs ex tartaro.

I. In Cap. II. *de semine lini. Seminis psyllij. Fœnugraci, salis, oleum admisce*, fiat mucilago pro clystere. Tympania tumor est & constipatio ventris, & non est species hydropisis, vt quidam falsò putant, & est in matrice & intestinis.

Tympania quid.

Clystere per os sumendum.

℞. *Mucilaginis cytoniorum cum melle despumato.* Torsiones ex acuto humore in intestinis fiunt. Colica est Tartarus in intestinis acutus. Dulcis Tartarus, ad lyenteriam & dysenteriam transit. In colicâ dantur dulcia potui, & oleum vtilissimè: alia insanabilis colica, quam crocea vrina indicat.

Torsiones vnde. Colica quæ insanabilis.

In Cap. III. *

TRACTATVS III.

IN Cap. I. Diabetica, Renum morbus est. Quod ex stomachi virtute ad hepar mittitur, Mercurius & sal est. Mercurius in nutrimentum conuertitur, sal in vrinam abit; separatio autem ista secundæ digestionis est: Nam vbi sulphur, ibi stercus; vbi sal, ibi vrina: quia à mercurialibus expressus per separationem. Proindè si in coagulationem abit, tartarum acutum generat. Vrina est spiritus qui descendit ad formam inuolatilem à substantiâ propriâ in contrarium, quòd ista separatio propter talem est absque sulphure. Hepar separat rubinum à crystallo. Rubinum nutrimenti est. Vrinæ colorem non in vesicâ, sed renibus sumit. Diuersus in Tartaro color ex talibus fit, Hæc cient vrinam: Thus, alkakengi, sticados, terpentina, quæ ab aliis ponuntur, sc. saluia, camomilla, semen raphani, pulegium, consolida menstruis dantur. Mastix, myrrha, mumia, thus, hæc incarnatiuam generant vrinam. Crystallo summam vim tribuo in curâ Tartari vesicæ.

Diabetica morbus renũ. Vrina quid. Vrinæ color in renibus datur. Diuretica quæ. Crystallus nobilis in Tartaro vesica.

Nota. Tartarus naturæ ophthalmiam generat. Arthemisiâ grauidæ purgantur.

In Cap. II. Calx & Anodus sunt in nutrimentis. Anodus per venas suas in nutrimentũ corporis abit: Calx per vrinam expulsionem habet. Nam calx ex sale est per spiritum vitrioli calcinati Inde sequitur genus corrosiui acuti & peracuti cum paribus signis, sicut de Tartaro dictum, & dolores passionesq; chronicas facit, & lapidis & grandinis resolutiones locales. Separatio mineræ & liquoris in renibus fit. Generatio cutea in vesicâ fit, cum vsneâ super vsneam crescit.

Anodus & calx qui operentur.

In Cap. III.

TRACTATVS QVARTVS.

In Cap. I. Spara vis mineralis ex Ilech, primę substantiæ ex primo Ente, est pars prima ex quatuor Elementatis. Elementata ista sunt mineralia maiora. Genera mineralium sunt quatuor: Essentiale, corporale, substantiale & formale. Homo est quintum esse, non vt quidam putant, cœlo subiectum, sed fortior eo, quanquã idem sit iudicium per physionomiam & per astra. Ratio victus solum illis præscribenda, qui morbos ex intemperantiâ illius traxêrũt. Vrina cum pure citrino interni tartari iudicium dabit. Vrina vt vinum ardens diaphana internum & incurabilem Tartarum demonstrat. Sunt alia iudicia interni, vt compressio stomachi, phthisis &c. Humores naturales salia habent opposita, vt sanguis vitriolatum, cholera alumen: Humores, vis mineralis, sal, alumen, calx, vitriolum, ex his Tartarus fit. Ex sale puro sine spiritibus aliorum saliũ, internus nascitur. Phlegma non intrat venas, sed sal resolutum. Quadrassus Medicus in Lucernis musculis, grandines inuenit; phthisis, id est, tabida, est oppilatio à Tartaro facta Quidam, vt Tortor Vlmensis, phthisicos in humido agere debere putabat.

Spara vis quid. Mineralium genera quatuor sunt. Homo esse est. Quadrassus Medicus &c.

In Cap. II. Duities Tartari coagulationem suam ex salibus mineræ habet. Sal in hâc generatione accidens Elementale est & aqueum, liquor humoralis, & Idestrum. Idestrum autem sine composito non est. Compositum est de mineralibus, per quatuor formas. Idestrum coniunctio humoralis, naturalis & mineralis.

Idestrũ non est sine composito. Idestrũ quid

Tenacitas glutinis, resina mineralis est. vt terebotin, resina arboris suæ: differt à balsamo, quia salsum non est, nec amarum, nec dulce. Dolor est in glutine non salso, sed fit per salsum humorem: sed hoc salsum est acetosum: gluten non salsum est dulce repercussiuum contra liquorem nutritiuum est, quando sal repercussiuum, id est, acetosum, gluten dulce coagulat istius loci, quia gluten humor nutritiuus est. Quæ generant multum salis, in diætâ obseruanda sunt, sic & quæ generant gluten album: Gluten est, vbi ligamenta sunt. Item, si gluten è loco suo effunditur, dolorem quoque generat. Ergò diæta superflua causa esse potest. Si in spinâ dorsi, infimâ quidem parte Tartarus fuerit, lędit omnia quę infrà sunt, quòd spiritus vitalis defendere nõ potest, & is substantia est, nec adeò, vt quidam putant, subtilis. Vomitus præter Tartarum podagram significare potest.

Balsamus quid.

In Cap. III. Quatuor sunt centra: Duo cubiti habent, altera genua, porrò spina dorsi vnum habet, & sic in aliis partibus centra sunt morborum. Spermatis loca sunt, vbi gluten, vbi membra principalia, vbi mineralia, vbi humores, vbi liquores. Nam sperma est radix mineralis de radicibus humorum, per totum corpus effusa. Ex spermate crystallino nihil fit: ex primo spermate generatur tartarus. Omnis corruptio est generatio secundi salis. Semen in centro spermatis est. Diabeticæ & Tartari ex spermate eadem cura est. Vrina putrefacta, primum signum lepræ est. Quæ ireos saporem refert, vitriolum adesse significat, & malum est, quia Tartarum putrefactum indicat, quæ insuper carnium ius solet, dige-

Centra morborum 4. & quæ. Spermatis quæ loca Sperma quid.

ſtionem malam indicat, & Tartari putrefacti & futuræ lepræ indicium habet.

TRACTATVS QVINTVS.

In Cap. I. qui mingere non poſſunt, eorum vrina & ſperma conuerſa ſunt, in pus & ſaniē, neque in pure, neque in ſanie vis expulſiua eſt. Mingunt ſanguinem ii, quorum ſtomachus, iecur, renes, ad veſicam indigeſtum cum coloribus primarum rerum tranſmittunt. Difficilè mingentes ardorem à ſale & ſulphure habent, quandoquidem ſunt de contrariis, elementatis. Præter voluntatem lotium emittunt, quorum lotium & meatus, vtriuſque expulſiua ſtupeſcunt. Narcotica ſunt puſta & digeſtio ſaniei innata ſine curâ aut difficillimâ curâ. Vis digeſtiua renum difficillimè inſtauratur. *Anodynus*) vis Narcotica eſt.

Abolitæ mictionis cauſſa. Mictionis ſang. cauſſa. Puſta quid.

In Cap. II. Caſeus componitur ex ſulphure Mercuriali, & recipit ſuam coagulationem ex ſale de bolo, id eſt, minerâ & colorem, & formam de mercurialibus. Omne viſcoſum ex ſulphure albo procedit. Agreſten eſt Tartarus acutus lapillatus, procedit enim omnis acetoſitas ex ſalibus de minerâ vitriolatâ, permixtâ aluminibus, Amnes Alkaliſati, id eſt, aqua per calces ducta terrarum, & elementa aquę pluuialis. Aqua lubrica eſt aqua mucilaginoſa, vti muſtus ſerum ſeparatum, ſuccus & omne confectum, vt claretum, potiones ex liquiritia vel aliis, permixtiones cum zuccaro, ptiſana. Vina pontica quæ floccos & amurcam habent. Origo fluminis vel aquæ eſt de primo Ilech, non in loco fontis. Decoctio eſt iſta, vbi præparatio ſine digeſtione ſtomachi: ſeparationem digeſtio, tum ſtomachi, tum iecoris: tum renum ſequitur. Vis ſeparatiua in primis confortanda. Aqua pluuialis ex elemento ignis eſt. Eam non vt quidam putant, ſol attrahit.

Caſeus ex quibus conſtet. Agreſten quid.

In Librum Secundum.

In Cap. I. Orexin generat vinum, caro ſale condita, caro ferina, volucrum, piſcium, &c. Alij manè ſentiunt ieiuni, alij ſumpto cibo, & hic ex calce: alij euntes cubitum: alij continuum ſentiunt dolorem, idque fit ex Tartari reſolutione, quæ vſnea gutturi inhærens, vehementiorem orexin generat, fitq; illic acutior ſenſus. Vbi dolor bolo & cretâ non mitigatur, acuti Tartari eſt indicium. Vapor aſcendens ab imo ad guttur vſque, pane ſaſſo, id eſt, pane S. Ioannis curatur, eo repetito quouſque dolor ceſſauerit. Si autem in fundo ſtomachi latitat iuxta emunctoria tum quoque creta ſiue terra ſigillata illum amouet. Attamen illud obſerua, nec creta ſit adulterina cineritii coloris, ſed verè albi, quæ optima eſt. Differunt gypſum à gypſiro. Nam hoc calcinat, illud minimè. Calce non minerâ, quæ ſecum multum calcis affert: id in vino viſitur, quod affuſum menſæ, maculam quandam relinquit. Laudanum per deſcenſum deſtillatum, oleum reddit. Remediis non niſi in paroxyſmis vtendum. Pythetrum, panis porcinus. Oleum pane aduſto corrigitur: Nam iniectus oleo, ſi quid ineſt humiditatis, extrahit. Quandoquidem corroſiuus Tartarus ſtomachum lædere poteſt, cura huius in promptu habenda eſt.

Orexin qua gignant. Orexin quæ tollant. Panis ſaſſus quid. Gypſum & gypſirum quo differat. Ab oleo humiditas pane extrahitur.

In cap. II. Apoſtemata, ardores, debilitas, frigiditas, nauſea, appetitus caninus, ſyncopis, vapor fœtidus, vocabulo compreſſionis ſtomachi continentur. Duo contraria non poſſunt ſimul ſtare, de calcinatis intelligitur. Vnum membrorum, alteri ſuum morbum non affert. Membra nobilia ſunt fel, pulmo, cor, cerebrum. Cor non tremit, ſed ſtomachus paroxyſmum agens in febre ex Tartaro reſoluto.

Contraria non ſimul.

Nectaris deſcriptio.

℞. *Liquoris victicellæ ℥iij. Rubedinis de colcothar ℥ij. fiat potus, doſis ʒß. in vino bono. Vrinam ciere ſolent: quæ ſi potū olet bonum: repete potum ſemel atque iterum.* ℞. *Succi de ſuffo ℥vj. Laudani præparati ℥ß. Olei nucis muſcatæ ℥ß.* Fiat mixtura. Fieri poteſt, vt aliquid in fellis ciſtam mittatur, quod per ebullitionem in ſtomachum reiicitur, & ſtomachus per vomitionem expellit.

In C. III. Putredo Tartari ſunt fæces Tartari: Nam illa quæ in Tartarum non tranſeunt, in fæces abeunt, in quibus prima generatio febrilis, & febrium primum principium. Aër corporis eſt internum elementum & perfectū hoc: Infectio eius eſt à vaporibus de fæcibus, ex Tartaro generatis, & iſta generatio eſt infectio aëris: iſta infectio cauſa paroxyſmi. Omnis paroxyſmus febrium tremor eſt & motus aëris. Motio iſta eſt elementata, ſicut in capitulo de motionibus terræ. Mundificatio aëris periodū habet: Periodus ille ex febribus non eſt, ſed fæcibus ſumptus, non ſecundum naturam elemēti. Nam fęces digeſtionem periodicam habēt, id eſt, digeſtiuam. Hęc in Capite de fæcibus. Febres ex fęcibus Tartari ſunt. Fæx & Tartarus differentiam habent in his, de reſolutiuis & coagulatis. Calorem labor generat. Incenſio ex pugnâ ſalis Mercurialis & naturæ fit. Nullus humorum putreſcit, niſi in leprâ. In quâlibet putrefactione eſt vis digeſtiua Mercurialis.

Aër quid & vt inficiatur. Humores in ſola lepra putreſcunt.

Paroxyſmus inæqualis fit ex putrefactionis inæquali digeſtione: Quæ ſi ex ſalibus fit, 3. 4. 5. vel 6. horis. Si ex ſulph. 12. horis. Quotidianę febres ex ſale Mercurial. Quartanæ ex ſulphure. Febris ex ſtomacho pigros reddit. Fœtor oris oua dura referat. Si ex Mercurio, vinum non bibunt. Si ex ſulphure, cibum incoctum euomūt. Si ex proprio ſale non vomunt, orexis tamen moleſtat. Putrefactio digeſtionis non indiget, ſed purgatio adhibenda. Calores, rigores, diuturnæ febris ſignum. Præciatus ex tribus conficitur. Nectar ex correcto, & claro. Clarum ex cryſtallino. Centrum carnis in dorſo.

In Cap. IIII. Tartarina ſunt, quæ deſcendunt ex ſpiritu coagulato cum corpore ſicco. Corpus ſiccum eſt corpus de humido coagulato, vel ſicco reſoluto. Flatus corporis eſt flatus generatus ex frigore periodico. Frigus periodicum eſt, quod temporale ſiue æſtiuale, aut hyemale, & cura eius periodica, ſicut in capitulo de tempore periodico. Regreſſus autem eſt morbi conſtrictio, contra emunctorium, ad primum principium faciens regreſſum. Nullus medicorum nouit, vbi, aut quando in inteſtinis digeſtio fiat. Stercus quidem ad inteſtinum tranſit monoculum, priùs tamen ſeruato nutrimento peculari in inteſtinis, quæ, ſi retinentur in iis innumeri indè morbi naſcuntur, inprimis qui ex Tartari genere ſunt. Fiūt quoq; ex medicinâ perperā ſumpta, maximè quæ ex metallis

lis conficiebatur non præparatis, & præcipuè ex ferro, cupro, quæ citiùs coagulari possunt. Natura solùm stercus expellit. In curâ temporis ratio obseruanda: Nam aliam hyems, aliã quoque æstas, atque autumnus exigit. Signum Tartari in intestinis iacentis, si stercus euomerit, idque lethale est, quod nobis cùm plurium aliorum, tùm Ducis Georgij à Landeshut mors comprobauit. Præter id non minùs euidens, si laborans aquam solam, per aluum excreuerit. Qui torsionibus molestantur, nec in balneis contrahuntur, eodem malo tenentur. Sic si vncto vmbilico, dorsi dolor accesserit, tunc in intestinis habet. Laterum punctio aut durities, eum in intestinis esse indicat. Vomitio aquæ citrinæ idem facit, sed in inferiori orificio stomachi latitare commonstrat. Si arrodit intestina vermium more, grandinis indicium. Caue igitur, ne decipiaris, ac pulueres, quos impostores illi circumferunt, administres. Ex iis enim ij sis vermes nascuntur. Vinum acre in intestinis retentum, per Tartarum, atrodit ac stimulat.

Stercoris vomitio lethalis

Cura Hyemalis.

℞. *Aqua de fecibus vini* ℥ *vij.*
Tartari communis ℥ *vj.*
Mumia ℥ ß.

Mellis despumati q. s. Fiat electuarium pro formâ: Dosis à dr. iij. vsque ad dr. vij.

Altera Cura.

℞. Masticis, Been albi, Besuartici an. ℥ß. Seminis anethi, carui, amomi ana dr. j. Succide limonibus q. s. pro incorporatione, fiat Bolus: dosis ʒ ß. succus limoniorum ad quartum gradum spagyrorum reductus, euidentissimum remediũ, aduersus hunc Tartarum, atque omnes alios. Aranticæ succus similiter quippiam habet, sed alter longè præstantior.

Succi limoniorũ quis vsus.

In Cap. V. & VI. Colica & Iliaca idem morbus, solo loco differunt: à stomacho ad collum vsque extendit vires suas, quem choleram, etsi cum stercoribus transeat, generare falsò quidã putârunt. Hoc contracturæ principium: indè morbus ille contracturæ nomine potiùs nominandus. Quemadmodum enim punctiones apostematum indicatrices: sic colica contracturæ. Huic igitur remedia applicanda sunt, non colicæ. Fit autem ex Tartaro, cui vis styptica ac pontica acutosaq; inest. Is si in intestinis concreuerit, in centro principium morbi efficit, exiguum quidem: Contractio ex virtute stypticâ. Doloris vehementia, ex virtute ponticâ. Stercora retenta in aërem mutantur. Is medico non est obnoxius, sed ad stomachum transit, vt quem grauissimè offendit: deindè alias partes, vltima ligamentis infigitur: Hæc quod dulcia sunt, ab amaro læduntur.

Colica & Iliaca suo loco differũt.

Stercora retenta in aerem mutantur.

Nam amara, dulcia in sui naturam vertunt: non autem quod dulce est, amarum conuertit. Exemplum in melle & coloquinthide mixtis habes. Quod autem spasmus extendit, in aliis teranus, hic contrahit. Vnde & vocem exiguam fieri, hac contractione verisimile est, vocis instrumentis hoc aëre impletis. Cùm igitur in ponticis & stypticis non sit vis expulsiua, stercora arte submouenda sunt. Caueant præterea hoc morbo capti à balneis & irâ. Hæc enim corporis vniuersi meatus aperiunt, viamque aëri parant.

Amarũ cõuertit dulce nõ contra.

Balneũ & ira corpus aperiũt

Pontagium est, quod ponticum cum styptico continet, vt acorus, acaciæ. Colica in intestinis fit, non mutatis stypticis & ponticis stercoribus. Vnde & eisdem contractio accidere potest. Per arcana rerum pinguium curatur non herbis coctis, etsi hæ nonnihil doloris auferant. Pinguedo enim acetosam vim coërcet, quemadmodum & venenum compescit, corrosiua mitigat: non autem quæuis vsurpanda. Non minorum rerum, sed maiorum olea adhibenda, quòd minora multum aquæ habeant. Tartarus oleis mixtus, supernè vomitione, aut infernè excrementis eiicitur: fumum quoque, qui intestinis adhæret, extrahit. Macri colicæ obnoxij: rariùs crassi. Rubei ac parui animantis pinguedo selectissima: vulpis, canis, sciuri, taxi quoque, quæ & plùs aliorum pinguedine homini conueniunt, potui data. Vulpina foris adhibetur. Olea, quæ his annumerantur, vt masticis, & myrobalanorum, &c.

Pontagium quid.

Pinguia, accida, & venena mitigant.

Macri colicæ obnoxij.

Descriptio.

℞. *Pingued. taxi. vulp. an.* ℔ ß.
Olei de mastice ℥ *iij.*
Olei de spica ℥ *j.*

Parum aceti, fiat vnguentum, cum dissolutione. Acetum ad membra ducit, quia penetrat ad ligamenta.

℞. *Olei oliua* ℔ *j.*
Olei laurini ℥ *ij.*
Resin. de botin. lib. iiij.

Destilla per alembicum in modum Balsami. Laurus arbor crassissima.

Laurus arbor est crassissima.

Serpentinæ nomine continetur, quicquid vulnera curat.

Est quædam species serpentinæ, quam Bemontinam vocant, maculoso caule, illam cunctis aliis anteponunt.

℞. *Serpentina Bemontis lib. iij.*
Olei oliua lib. vij.
Olei de papauere ℥ *iiij.*
Olei de spica ℥ ß.

Reduc in balsamum. Item ℞. *Iussa lib. 1.*
Olei de Botin. lib. ij.
Masticis ℥ *ß. Gummi hedera* ℥ *j. Gummi eleni (al. Ebeni)* ℥ *iij.* ¶. Reduc in Balsamum.

IN TRACTATVM II.
Libri Secundi.

IN Cap. I. Hepatis Regio à stomacho ad renes vsque extensa in longum est. Latitudo à latere dextra ad medium thoracis infra & supra diaphragma. Stomachus igitur & hepar ac renes, non nisi ex Tartaro laborant. Oppilatione hepar afficitur, hæc tum à substantia, tum ab aëre accidit, qui ab intestinis adhuc crassus emittitur. Pestis, prunella, pleurisis, sitis, hydropisis, febres, aliæq; ægritudines, qua liuidum colorem inducunt, omnes hepatis sunt. In venulis igitur oppilatio fit, quæ per hepar sparsæ sunt. Prunellæ nouus morbus, fit ex hoc aëre, ex hepate erupto, qui ad gulam vsque ascendit, atque paulatim afficit. Pleuresis aër inclusus in aliquo istorum membrorum, nec in præcordiis est, vt quidam putauerunt. Qui liuidi sunt, ex hepatis affectione laborant. Sanguis calcetus in tantùm acutus, vt ferro instillatus albedinem, deindè rubiginem

Descriptio regionis hepatis.

Prunella nouus morbus qui fiat.

Sanguis calcetus ferri rubiginem infert.

generet. Sitim in hepate diabetica passio generat. Prunella in primo gradu, sitis in secundo, pestis in tertio. Hydropisis ex hepate, apostemata nata, & lateris punctiones indicant, hepar & crura scinduntur. Item labia, quæ mortis iudicia sunt. Diuturna sitis hydropisin futuram demonstrat. Rubentes malæ in facie, ac tibiis: Item carbunculus, futuræ ægritudinis indicatrices.

In Cap. II. Oppilatio in septem membris principalibus, aut pestem, aut pleurisin, aut prunellam generat: Si quæ aliæ ægritudines incidunt, accidentales sunt. Acutum, Apostema 9. dierum spatium non præterit. Pestis ob vehementiam morbi curam non admittit, nec præseruatiua multùm valent, quandoquidem pestis morbus & signum idem. Non autem sic in apoplexiâ.

Yleidus quis & quæ eius vis.

Yleidus, spiritus interior, vniuersi corporis partes informat: Hic plurium salium species continet, ex quorum resolutione, ægritudines generantur. Resoluto Arsenico fit pestis: Ogertino seu auripigmento, pleuresis: sale vitriolato, prunellâ. Nota: Aqua prunellæ cum theriaca in peste, pleuresi, prunellâ vtilissima. Quemadmodum in mineralibus externis bonum & malum: sic in corpore humano. Hæc quâdam symetriâ ac proportione inueniuntur. Rursus vt in mineralibus ab Arsenico aurum afficitur, vnde Vngaricum aurum album: Sic in homine balsamus naturę ab aliis lęditur. Opprimechiolum, fumus qui ex aëre ascendit. Digestio in omnibus rebus fit siue bonis siue malis: & ex hac prognosticatio futuræ pestis accipitur.

Aq. Prunellę in peste vtilissima.

Opprimechiolum fumus aëris.

In Cap. III. Cura in peste, Diaphoretica & resolutiua.

Descriptio.

℞. *Vini ardentis correcti* ℥ x.
Specierum de Bezuar. Lithontripon ducis an. ℥ ß.
Theriacæ, Mithridati, an. ℥ j ß.

Per cohob medicamentum datũ quid sit.

Fiat mixtio, dosis ab ℥j. ad vnc. iij. per cohob, secundum iudicium Medici, id est, repete, bis, ter, quater, &c. vt medico visum fuerit, semel in septimana. Hæc potio præseruat, (cum medicina denuò datur, & iterum est, quia priùs vel euomuerat, vel aliàs nihil operata fuit.

In peste secundâ, id est, ex aquâ.

℞. *De liquoribus sambuci (id est florum cheiri) Anthera ana* ʒj.
De Liquoribus cachimiæ, corallorum alborum an. ʒij.
Liquoris ex amethysto ℈ iij. ß. (*al.* ʒj. *scr.* ß.)
Reduc in potũ, Dosis eius. à ʒj. ad iij. ß.

In tertiâ specie, id est, ex Terrâ.

℞. *Vngulæ Caballinæ (vel radic. vngul. cabal.)* ℥ iij.
Harmellis scr. ß.
Anthos vel antostri ʒ vij.
Reduc in liquores. Dosis gr. à vij. vsq; ad xiiij.

In quartâ specie, id est, ex Igne.

℞. *De speciebus Iringi.*
Corallorum Rubeorum.
Spodij ana ℥j. *reduc in liquorem.*

Signa pestis.

Signa pestis ex terrâ, apostema cum pestilentiâ, primum signum terræ. Motio crurum, id est, iactatio hinc indè, signum elementi aëris Somnus indesinenter, obrepens signum elementi ignis. Decumbens non siti molestatur (aliàs si sitiunt, & potare nolunt) comedit tantùm, ac pedes intumescunt, ex aquâ.

Yleiadus vocab. ab Hermete & Archelao deductum.

Yleiadus Hermeti & Archelao, receptum vocabulum est. Yleiadus externus sanitatem, internus morbos generat. Ex hoc iam crisis procedit. Quartana in quauis anni parte incidere potest. Non enim autumni morbus est. Spirituum separatio in yleiado fit seorsum, iam vnius, iam alterius ordine. Nec enim eâdem ac pari temporis ratione soluuntur salia: Hinc fit, vt crisis sua interualla inæqualia habeat. Tres sunt ætates, sanitatis, morbi & mortis. Secunda ætas, quæ fit resolutione yleiadi factâ, sola medici operam admittit, nec habet certum temporis spatium. Quàmdiù enim separatio durat, tàmdiù hæc manet: Mors, quæ ex yleido, per industriam medici impediri potest: quæ ex Ente, minimè. *Pestis*, nouus morbus, nec perpetuo durabit, verùm in fine vehementissima erit. *Pleurisis*, nec hic morbus veteribus notus: Quidam hunc peripneumoniam esse putarunt. Guttacũ suis speciebus ex resolutione Balsami: cæteri morbi ex yleiado. Edelphus, qui secundum elementorum naturam prognosticat. Nausea cum tremore cordis, elementum infectum indicant. Quodlibet elementum habet in se spiritum ex mineralibus. In yleiado omnes species naturæ. Primus morbus qui homines inuasit, simillimus ephemeræ erat ex sale corrosiuo: Secundus ex salibus vitriolatis, iuncturis ligamentis infixus, qualis hodiè paralysis.

Qui nouimorbi sint.

Pestis nõ semper durabit.

In Cap. IV. Arsenicales ægritudines sunt, pestis, apostemata interiora, id est, carbunculus, anthrax. Si in septimo die non creticat morbus, non est ex arsenico. Arsenici acuti dies cretica in 24. horâ: in acutis in 15. horâ, in acutissimis in 12. hora. Ex yliado omnes ægritudines oriri, sæpiùs iam dictum est, quòd hic omnes species minerales, omnes res, omnia simplicia contineat.

Ex yliado omnes ægritudines oriuntur.

In Cap. V. Pleuresis non est apostema, neq; pulmonis, neq; aliorum, sed quod ab yliado resolutum est. Sal ogertinum hoc generat: pallentibus ruborem induci, & è contrà rubentibus pallorem. Post paroxysmum qui vnicus est, calor perpetuò durat vsque ad valetudinis finẽ. Aqua vitæ ex vino rubeo fit cum aquâ melissæ. Æqualibus partibus additur, & rursus destillatur.

De Prunellâ.

Prunella quid.

Prunella est passio principalis cum paroxysmo, existens propriè in caloribus. Ducit originem ex salibus vitriolatis, contra regionem propriã, & contra testam speciei, vna de speciebus pleuresis & pestis, cũ caloribus vitriolatis.

Signa prunellæ.

Signa in fine morbi, calor gutturis cum rubedine, dein calor Persicus cum nigredine, & calor prunis par, prunus cum apostematibus vsque ad extremitates linguæ, cum humoribus adustis. Cura eius est in peste: Quâ si nihil efficere posses, vtere gargarismo, cuius descriptio est hæc.

Gargarismus.

℞. Compositum diaprunellæ. Aquar. prunellæ ℔ j. Laudani puri dr. ss. misce, f. haustus secundum Cohob, cum mundificatione linguę: & est

& est vltimum medicamen in prunellâ. Alternatim illâ aquâ iam in potu, iam in gargarismo vtere, prius frictione linguæ præcedente.

Cura specialis in pleuresi ab extrà administranda, & est descriptio vnguenti de murmentis.

℞. Pinguedinis murmentorum vnc. iiij. olei laterini ʒj. olei amygdalarum dulcium, lauri an. ʒiij. Fiat vnguentum molle secundum artē cum modicâ cerâ, cum administratione super locum doloris, secundum cohob, id est, quousq; punctiones desistant.

Vng. murmentorum.

IN THEOPHRASTI AB HOHENHEIM, LIBROS de morbis Tartareis annotationes aliæ,

IN LIBRI I.

TRACTATVM I.

TArtarus quid, quotque eius genera & conditiones, vbi loca consuetum & inconsuetum. Item pruina, grando & hospitalis.

Cap. I. *Lapillosus)* id est, lapis confectus de materiâ resolutâ. *Pruinum)* Arenæ species. *Adamuum)* & durissimum in albo. *Alabastrinum &c.)* scindi potest.

Cap. II. *De Elementinâ)* A rebus externis. Purum in omnibus diætis ab impuro separandum. Putei officiunt. Distillati cibi, & potus putrefaciunt.

Aquæ matricis, id est, externæ, Febres complures oriuntur ex debilitate stomachi, & euacuationibus curantur.

Puri Saphyri) liquidi.

Lepra est lethalis putrefactio.

Cap. III. Cruor { Membrorum principalium. Ligamentorum. Nuchæ. Exteriorum.

Castis hominib.) id est, Eunuchis.

Curam seu diffic.) & hoc habet permixtum, scilicet, extraneam & substantialem. Vbicunq; consumptio membri est, medicus iudicet esse oppilationem ex Tartaro

IN TRACTATVM II.

Cap. I. Tartarus non purgatur, sed resoluitur. Ardor est mitigandus, non purgandus. Febres ex Tartaro, tartari curâ affectant. Paroxysmus febrilis est ex stomacho, vnde in stomacho purgandus. *Ardor)* in stomacho vel orificio acutus. *Materia Saphyrica)* est pura ab impurâ separata.

Cap. 2. Tympanites est in matrice & intestinis: hic curandum, vt soluatur Tartarus, vt mucilagine fœnugræci, (*non Hieræ picra, purgatione.*) Omnis liquor calidus flatum edit. *Longaon)* Torsiones ex acuitate liquoris in intestinis.

Colica est Tartarus resolutus in intestinis, & est morbus fixus, dat vrinam croceam. Oleum bibitur in colicâ, & vina dulcia.

Colica quid.

Cap. 3. *Dolor lateris dextri.)* vnde & tussis. *Tumores in pedibus.)* & circa oculos. *Et glauca.)* id est, cum colore vis attractiua semper aliquid appetit.

IN TRACTATVM III.

Cap. I. Hepar separat rubinum à crystallo, Color rubeus est à renibus: Candidus à vesica *Sunt adustiua)* vrina ardens in virgâ. In renibus nihil coagulescit nisi à bolo.

Crystallus præstans medicina Calculi. *Vlcera Renum)* Mastix Thus, myrrha, Mumia, sunt maxima incarnatiua.

Crystallus opt. med. calculi.

Cap. II. Prima digestio vrinæ in stomacho. Secunda in hepate. Tertia in renibus. Vrina est generatio nitri. Quicunque sub zonâ resoluuntur, signum est, collum vesicæ esse constipatum.

Cap. III. Calculi in Renibus (al. vesicâ) sunt durissimi. Signa Tartari: Nausea, vomitus, Phlegma, dolor in lumbis, Torsiones ventris, dolores pedum, dolores spinæ dorsi, vrina aurea, lucida. Ex tertiâ separatione vrina est perspicua.

IN TRACTATVM IV.

Cap. I. Vrina mucilaginosa infernè Tartarū internum innuit. Hi vlcerationes habent sensibiles, sed pus vrinæ indicat, gracilescunt sensim.

Colica est Tartarus resolutus. Sic Tartarus internus non curatur diætâ, sed viriditate salis. Humor duplex naturalis, humoralis. Mineralia in corpore sunt, Humor salis, aluminis, calcis, vitrioli. Phthisis est oppilatio de tartaro facta, & cura eius per tartara. Phlegma non cadit in venas, sed sal resolutum. Grandines reperiuntur in musculis.

Mineralia corporis quæ.

Cap. II. Balsamus non est salsus, nec dulcis, & reseruat maximè.

Gluten est humor mineralis.

Ex glutine & spermate durissimus tartarus. Si in nouilunio sentitur, ex sale ignis: si dolor lenis, ex Aëre: si noctè magis, ex terrâ. Repercussiuum contra liquorem nutritiuum est, quia sal repercussiuum, id est, acetosum, gluten dulce coagulat istius loci: quia gluten humor nutritiuus.

In exterioribus membris est gluten, non in interioribus.

Duritia tartari, recipit coagulationem suam ex salibus mineræ, sal in hâc generatione est accidens Elementale, & aqueum. Liquor humeralis est & Idestrum. Idestrum autem siue compositio non est. Compositum est de mineralibus per quatuor formas.

Tenacitas glutinis, resina mineralis est: vt Terebotin Resina arboris suæ: differt à Balsamo: quia salis non est. Dolor est in glutine non salso, sed fit per salsum. Hoc salsum, est acetosum: non salsum, est dulce. Tumores generati sunt ex glutine.

Gluten est in omnibus iuncturis, vbi gluten, illic & locus tartari. *Gluten)* Synouia.

Cap. III. Qui post actum venereum dolent, laborant Tartaro ex spermate, & steriles sunt plerunsiue. Sperma non semen. Centrum est, vbi duo membra terminantur, medietas scilicet duorum membrorum.

Sperma est per totum corpus. Spermatis loca sunt ista. Vbi gluten, vbi membra principaliora, mineralia, humores atque liquores.

Sperma est per totum corpus.

Nam sperma est radix mineralis de radicibus humorum. Victus ratio nihil ad sperma, sed otium: eius emunctorium est oseus, & illic vocatur sperma Crystallinum.

Sperma quid.

Corruptio vrinæ graueolens, signum lepræ, putrefactio est secunda generatio.

Lepra non finit cibum nutrimentum fieri: vnde nec potest purgari. Raucedo quoque ab acetositate vrinæ. Vrina olens, vt ireos, id est, violata, malum signum & principium malæ digestionis, & olens ius carnis, malum. Omnes cibi, omnes habent colores: & color, & substantia & virtus cibi concoqui debet. Sperma, est microcosmus.

Diaphoreticis, cicatrisantibus non vtendum in Tartaro spermatis Panis putrefacti color est rubeus.

Concauitatibus) id est, iuncturis.

IN TRACTATVM. V.

Cap. I. Viæ inter Renem & vesicam sunt constipatæ, si dolor in dorso, & vrina adest, indè dolor capitis, Laterum, ventris. Qui sanguinē purum mingunt, quando rupta est vena, medicus tamen faciat potionem vulnerariam.

Cæteri saniem) signum est, quòd Tartarus sine sale. Oleum amygdalarum extinguit calorem salis & sulphuris. Rubedo ex primâ digestione, citrinum ex secundâ, candidum ex tertiâ, purū ex quarta. *Saniem erraticam)* id est, diuersi coloris, & inconstantis.

Difficultas signum est i) cum in epate curam accipit. *Ex vitreis speciebus.)* Alba filamenta in vrinâ, sed non cernuntur, nisi vrina vetusta. *Locus est anodyn.)* vt qui papauer edunt, in papauere est bolus narcoticus. Stupefactio membri venit ex sale. *In mineralibus est pusta)* curari non potest. *Emissio)* vrina euaporare debet, & bolus fier. Quòd si bolus iste clarus vel purus est, est è mineralibus salis. Fit, vt viscus.

Cap. II. *Spiritus ille)* mineralis. A *Subiecto)* tartareo, *obseruanda sunt)* & quæ illa de his sequitur, in lacte varij tartari: à melle abstinendum.

Agresten) Potus notus. Quicquid sal attrahit, consumit, vnde nubes ex aquâ Elementarâ. *Vinum acetum reddens)* quia Tartarum mouet & incendit.

IN LIBRVM SECVNDVM.

Cap. I. Orexen ex vino, carne salitâ, venationum: Quidam matutino tempore, quidā pransi, quidam noctu. Creta, terra sigillata, bolus Armenus, creta marina, si illis non quiescit, est Tartarum acutum. Panis S. Ioannis, panis saffus, medetur orexi, si in orificio: si in fundo stomachi, curam cretæ & terræ sigillatæ accipit: est alba vt Nix: & panis Ioannis. Tartarus ex vino & salibus est vehemens. *Mineralibus calcenonibus)* Minera ex calce. Si est periculum orexis post vinum bibatur lac. *Suâ solutione)* si se resoluit, si se accedente ardet. *Fundus)* scilicet stomachi apud præcordium. *Cibo salso)* maximè à carnibus ex saliturâ. Torrida non idem. *Reptilibus)* ferinis, quæ habet salem terrestrem. *Vini generibus)* qui hoc potu vtuntur, vt duorum generū, &c. laborant ferè omnes stomacho. *Ambra Macis)* Hæc duo Laudanum præparant. Si Laudanum destillatur per descensum, manet liquor in fundo. *Fiant pillulæ)* si orexis inuadit, detur in paroxysmo, sæpiùs per triduum & plùs.

Panis saffus orexis medela.

Pyrethri) panis porcini. Si vlcerationes fuerint, decoque aquam carnis in cantharo, & adde Aristolochiæ rotundæ, consolidæ maioris, Alchimillæ, Pyrulæ, consolidæ Regalis an. ad P L: sic nutriatur, & serò, ieiunet, pòst ad tres horas bibat serpentinam, & ægrimoniam: quia illis stomachus consolidatur.

Olei papaueris) quia fit ex seminibus papaueris & pane tosto, ... qui in oleum ponatur, vt extrahat superfluitatem aquæ, & quod in fundo remanet oleum est papaueris. Sic quoq; de Iusquiamo.

Pane tosto aquositas & oleis extrahitur.

Cap. II. *De compreßionibus thoracis)* id est, oppilationibus, ardoribus, apostematibus, frigoribus, nauseâ: etiam appetitus caninus, syncopis stomachalis, vapor fætidus. Si vrina est candida, dein post horam rubea, significat arenam fixam. Fel semper sursum tendit. Effusiones fellis veniunt ex Tartaro. *Prima significatio)* punctim venit, pallescunt, Tartarus est in vesicâ: si rubri sunt in vultu, in renibus. *Reddit dolorem)* supra vmbilicum. *Tremor in corde)* Tremor cordis est febris, & est tremor stomachi. Tres separationes *stomachi)* Epatis renum. *Cancrenam)* scilicet in stomacho. *Compactam)* inclusam in suo membro. *Syrupis)* id est, digestiuis.

Viticella liquor) est genus vini. *Rubed. Colcothar.)* i. ex Colcothar exit liquor albus & rubeus. } Vrinā hęc prouocāt.

Præciatus, Centaurea. Helleborus, Cataputia, } Purgant fæces Tartari & febres.

Cap. III. Omnes febres veniunt à fæcibus: eæ sunt vel in stomacho, vel hepate, vel renibus, si ex sale, quotidiana.

Febres omnes ex fæcibus.

Aër corruptus corporis mundat se tremoribus. Omnes tremores corporis ex infectione aëris profluunt. Elementa deserunt cadauer. Febris sine siti, est in stomacho, & sunt illi pigerrimi, olfaciunt quæ edunt. Cum vehementissimâ siti, est in hepate. Si ex Mercurialibus abstemij sunt. Si ex sulphure, euomunt, quæ, comedunt. Si ex sale proprio, patiuntur orexen. In febribus stomachi remedium est purgatio. *Aluces, Rigores)* signa sunt febris Chronicæ. Nihil putrefit in corpore, nisi in leprâ. Omnis putrefactio est digestio. *Pillularum de laudano)* dosis gr. v. non vltrà. *Claro)* Clarum est, quod fit ex crystallo.

In sola leprâ putrefactio

Clarum est ex crystallo.

Cap. IV. *Torsiones)* ceu vterinæ. Impurum est duplex, stercus & impurum per se, Tartarina sunt ista, quæ descendunt ex spiritu coagulato cum corpore sicco. Corpus siccum est corpus de humido coagulato, vel sicco resoluto. A grumis omnibus est abstinendum quia coagulatur iterum. Quisquis tormina patitur, & lauat, & non resoluitur, tum lapis est in intestinis. Si rodit, est generatio grandinis. Semina lumbricorum faciunt gignúntque vermes. Separatio quoque quædam fit in intestinis. Intestina nihil commune habent cum reliquis partibus corporis, quia nutrimentum habent ab impuro. Reliquæ verò partes nutrimentum sumunt ab hepate.

Semina lumbricorum vermes gignunt non pellunt.

Metalla nihil generant præter ferrum. Neq; ergò ferrum neque chymolea detur potanda. Aurum potabile, luna fclura, limatura martis, dulcedo Saturni, extractio cupri, Iupiter calcinatus: Hęc non possunt digeri, nisi sint dissoluta. Sic & asphaltum, Antimonium, marcasitæ.

Animaduer-

Animaduertendum, lapisne intestinorum sit æstiualis vel hyemalis. Torsiones ventris in autumno produnt hyemalem, in vere æstiualem. *Resolutiuum*, *Carminatiuum*) torsiones tollit, *Carminatiua*) id est, purgatiua per diacuminum, Sed cura morbi etiam duplex, Hyemalis prima, Æstiualis altera.

Succus limonũ ad 4t gradum spagyrorũ reducendus. *Succus de limoniis*) si vteris quotidie, prohibet eiusmodi tartarum in intestinis & generatum soluit, sed reducatur ad quartum gradum spagyrorum.

Cap. V. Arcana huius curæ sunt in pinguedinibus (perinde vt contra venenum) & oleis, & auxungiâ, sine additione aquarum. Oleum detur statim venenatis si ederit, bibat illud. Si vulnus, adhibeatur Butyrum, vel oleum, pinguedines verò debent respondere mumiæ: olea maiora prosunt, alia non.

Pinguiores rarius colici. Pingues rarò contrahuntur & in Colicam incidunt, nisi vino peracuto moueant. Omnes Colici, tenues habent ventres. Taxi & vulpis pinguedines egregiè valent, pinguedo taxi potanda est pinguedine vulpis vtendum vnguendo. Vulpini coloris animalia omnia prosunt. Pinguedo Taxi tollit consumptionem, Item pinguedo canum & Catorum rubeorum. *Liquor mumia*) id est oleum transmutatum à mumia, Brassica cocta prodest mulieribus mammas rumescentes habentibus. Iassa, est herba similis consolidæ Regali: nec tamen ea est. Valet, si contractura ex irâ sit, & serpentis instar. Iassa facultas contra cõtractuũ. [Iassa facultas contra cõtracturam.]

IN TRACTATVM II.

Cap. I. ab alâ ad caxam, est regio hepatis, si dolor non est fixus, ab aëre existit: Omnis distantia à stomacho ad renes vsque curantur hepaticis. Hepar, Renes & stomachus non laborant, nisi ex morbis Tartari. Pestis est quoque oppilatio. Omnes oppilationes in dextro latere, veniunt ex Tartaro Hepatis. Narcoticus morbus, qui maniam facit & accendit, vt prunella, cuius cura debet esse Hepatica. Pleuresis est aër inclusus. Ægritudines aëris interni sunt Medico accuratè animaduertendæ. Sanguis calcetus, sanguis acutus, albescens. Sitis est ab Hepate, in primo gradu: prunella in secundo: pestis in tertio. Si interpolati dies siti & ardore carent, febris est ex Hepate. Diarrhæa si quiescit ad horam sine siti, ex hepate. In peste scissura in labiis aut linguis, lethalis. Solæ rimæ Hepar interficiunt. In febribus post paroxysmum si punctiones in latere & rimæ in labiis, lethale. Ariditatem sequitur plerunque hydrops. Maculæ rubræ in facie aut cruribus, & carbunculi, signum sunt futuri morbi. Omnia 9. diebus, colliguntur Apostemata. *Regio Hepatis.*) Regio dicitur, quia suum morbum obseruat. Oppilatio duplex, in substantiâ, vt cùm venæ constipantur Tartaro, & spiritu, id est aëre siue hiatu. *Cicatrisantibus*) vbi cutis secedit. Ægritudines, quæ pallorem inducũt, sunt ex Hepate, & quicquid ex physionomia iudicatur. Hydropisis est in Hepate, renibus, mēstruis &c. Si in Hepate est hydropisis, sunt in Hepate durities, punctura vel Apostemata. Quorum mors in Epate, rimas habet Hepar & crura: vnde in hydropisi si crura rimas agunt, & in viris testes, mortale. Vrina rubea in hydropisi mortalis. Oger, pestis, prunella, pleurisis. Auripigmenta, Arsenica, plumosum, habent vnam generationem.

Yleidus spiritus mineralis penetrans totũ corpus. Hepar est inclusum, perinde vt vitellũ in ouo.

Cap. II. Oppilatio Hepatis. Hydromantia est vera astronomia scilicet aquæ.

Oprimechiolum) omnis fumus de ære.

Minera Arsenicalis, Auripigmentum, sal vitriolatum, omnibus insunt. Item & elementa, item astra &c. pestis est aër Arsenicus, inclusus Arsenicus, vbicunque est, accendit. Pestis ex Hepate non facit Apostemata nisi in regionibus Hepatis & sursum, vt sub alis & pectoribus & vberibus. Pestis si in apostemate, est pessima, quia maximè oppilata. Quando admodùm fuerit oppilata, medicina non penetrat. Omne vinum ardens destillatum habet aquam, quæ tollatur, & tunc erit correctum. Vinum ardens vt corrigendũ. Tollitur, autem hoc modo: si mensuram sumpseris, destilies, quoad, si parùm accendas, omninò absumatur. Aqua prunellæ crebrò detur peste laborantibus si apostema sub alis. Sal cineritius est in pustulis. Arsenicum alligatum manibus facit sitim, accendit, &c. Omnes qui moriuntur pleurisi, Arsenico moriuntur. Prunella venit ex salibus vitriolatis. Digeri debet omnia, siue bona siue ma'a. Digestio temporis est quoque, cùm post annos aliquot pestis redit.

Cap. III. De peste. Sal cineritius est in pustulis. Apoplexia, Paralysis, non sunt ex Yliado, sed ex liquore balsami. Yliadus internus ægritudines facit: externus medicamen. Yliadus crisin efficit. Yliadus internus ægritudinem, externus medicamen facit. Medicus ante omnia cognoscat morbum. Postea diem creticum. Yliadus habet tres ætates. Prima ætas, quamdiu yliadus est integer. Yliado corrupto est ætas secunda. Tertia ætas quando iam quis accedit ad mortem. Yliadi quæ ætates. Edelphus est, qui prognosticat iuxta naturam elementi. Edelphus quid. In peste animaduertat Medicus elementum. Duplex est morbus, ex yliado & ente: Contra morbũ ex yliado nititur medicus. Nausæa cum tremore, signum est, elementum esse infectum ac tactum.

Verus pleurisis est peripneumonia. Prunella est morbus nouus. Tertiana creticus est annus, *Liquor sambuci*) sambucus, id est, flos cheyri. *Species Iringi*.) Iringus radix breuis crescens in sola hyeme. Iringus in solâ hyeme crescit.

Cap. IV. In hydropisi mineralia considerẽtur, & operationes illorum *Icteritia ogertina*) 9. septimanas Cretica. Synancha è sale est cretica septimâ die. Corbunculi sunt lethales. Non est augmentum ante statum, seu post statum augmentum, id est mortem Ephemera primus morbus. Ephemera primus morbus.

Cap. V. de pleuresi. *Frigid. & Calid. sine pleuralitate*) id est, reditu, si redierit tremor, est febris species. Si nulla punctio sentitur nullibi, & tamen reliqua habet signa, erit pleuresis in Capite. *Aqua vitæ*, ℔ß. Ex vino rubeo optimo cum aquâ melissæ, cum aliis destillata. *In vino maluatico vel*) si non sudarent, addatur singulis diebus iterum. Prunella capitis facit dolores oculorum, pleuresis ex cerebro, habet singularem curam: funduntur & rimis rumpuntur aures.

Calor finalis) id est cùm morbi calor perdurat à principio ad finem. Omnes cibi in morbis acutis, acutioribus, & acutissimis manent in stomacho. *Laudani puri*) id est, liquoris separati puri ab impuro. Cura specialis in pleuresi ab extrà. Estque descriptio vnguenti de murmentis. Vnguentum de murmentis. ♃. pinguedinis murmentorum ℥. iiij. Olei laterini ʒ. j. Olei amygd. dulcium, olei Laurini ana ʒ. iij. Fiat vnguentum molle secundum artem cum modicâ cerâ, cum administratione super locū doloris secundum cohibitionem, non cessat vngere, donec punctiones cessent.

Vnguēti Murmētorum præparat.

Cap. DE PRVNELLA, *Calor persicus*] color ex nigro & Lazurio. *Signa in finem rbi*) sed primò venit vt pleuresis. *mundificatio ling.*) primò scabitur lingua diligenter, postea gargarisatur, & singulis horis bis terue bibitur, pòst iterum atque iterum. Fricanda etiam est lingua panno laneo, aceto imbuto & madefacto, ¶ (Dedit potum ptisanæ cum fœniculo coctum in eam, miscuit succum de limonibus in aqua prunellæ. Sub nocte miscuit suum Laudanum, idque variis modis)

Cap. VI. de hydropisi. *In Regionibus hepatis*) id est, non ex ipso hepate. *Ethica*) est siccitas salis. Sal aluminosum ex siccitate sua descendit, & penetrat totum corpus, sicut argentum viuū, indè & colorē amittunt. Vbi alumen, ibi inclinatio ad hydropisin. Sal aluminis est sal glaucum, cineritium. Hydropici primò sunt albi, deindè lutei. Mineralia corporis seruanda sunt: si minorātur, restaurari nō possūt. Omnia salia mineralia descendunt, & in oppositione summum est periculum. In hydropisi, vrina modica & rubea croçeáque, lethalis est, quia tum ascendit ad regionem suam. Quò diuturnior sal, eò est acutior; si pudenda increscunt, & tumescunt, signum est quòd futura est vrina rubea. Si rimas ducunt membra, signum est mortis.

Cum tumoribus & consumptionibus) id est, pedes tument, corpus vero cæterū consumitur & arescit. *Cura est septupl.*) præter ea remedia, quæ dixi in suis lectionibus. *Purgationem recipit*) purgatio vtcunque etiam prodesset, sed non omninò tolleret, sed non nisi semel purgetur. *Cura cordis*) detur manè & serò, tum detumescit spōtè, & abit per vrinam hydropisis. Omnia recepta aliorum in hydropisi vana. *Expellitur*) post sequantur arcana statim. *Purgatio*) si singulis mensibus purgetur, semper tollit, sed post liminio redit. *Cornibus cerui adustis*) ossa adusta admodum valent in hydropisi. Bolus Armenus, Crocus Martis, primas tenent in hydropisi ex hepate. *Boli coagulati*) In prunas cōditi 6. 8. 12. horas. *Cura hepatis*) Hac cura vtendum, ad 3. Septimanas. *Lazuli Calcinati*) alias lazuli est est laxatiuum, sed calcinatus non. In morbis chronicis & creticis non purgationibus sed arcanis vtendum, *Pulmonis cura*) Dosis cochlear vnum, & prouocentur sudores. Et si primo die nullum sentit leuamen, detur iterum, postero die iterum, donec redeat liber halitus, post nihil detur vsque ad nonam vel decimam diem. Si anhelare iterum incipit repetatur, nec multū cures tumores, sed asthma potius. Caueā laxatiuis. Prassium & Marrubuum non sunt vnum *Cura fellis*) ad dies 10. vel 12. donec signa abeant:

Remedia qui. Hydropisis.

Lazulus Calcinatus non purgat.

Craff. & Marrubium vnum nō sunt.

nec cures anxie tumores. Nam postea per se abeunt. *Carabæ*) succinum citrinum, oleum acre dat. *Petroleum*) est resolutum Carabe, vnde possumus eo vti loco carabe. *Cura cerebri*) detur ad 3. vel 4. dies & si tumor cessat, perge, donec &c. Si non venit ad caput. Aqua vitę, Aqua spiculæ detur in dies ter, in modum Cataplasmatis super frōtem, & si postea ad 5. dies non cedat tumor, lethale. Generalis cura ad omnes species hydropisis, est: ♃ Tartari Rubei, &c. *Alia cura*) cantharides acceperunt quidam, qui renes fermè repiunt.

Cura hydropis. general. Tremoris per causa caussa oppila

Cap. VII. DE FEBRIB. EPATIS. Febris similis est ebullienti in ollâ aquæ, quæ aërem poscit. Per vrinam est expellenda, quia venæ vrinæ sunt oppilatæ omne putrefactum est frigidum, inde tremores. In vrinâ ante paroxysmum collecta oppilationis signa videntur. Post paroxysmum vrina deoppilationis notas indicat. Omnis febris tandem curatur per se. In febribus ante paroxysmum exhibeatur medicina. *Tumor in pedibus*) si tumor durabit ad tres septimanas, sequitur alius morbus, nempe vel Hemicrania, Hydrops, icteritia, *punctionum*) punctiones non semper contingunt. Calor post paroxysmum venit ex vaporibus totius corporis, paroxysmus esse dicitur in 24 horis si vrina ante paroxysmum, magnam oppilationem, post vero deoppilationem, nota est variæ decoctionis. In quotidiana tertiana, Quartana, vna est cura; quicquid tremorem causat, ex oppilationibus est. Vnde deoppilatio cura est omniū. *Vrina alba*) alba vrina nullam digestionem significat, & sine hypostasi. Colligatur ante paroxysmum vel post. *Cum quarto tactu*) id est, si sani pulsus quater veniunt, postquam semel febricitantis. In febribus diæta nihil prodest. Sed.... deoppilatio. Febris cum tremore & calore citam requirit curam. Membra languida indicant febrem adhuc immaturam curæ. *Deoppilationis descriptio*) detur semper ante paroxysmum & sæpius in 2. 3 4. paroxysmis. *Mundificatio*) Hæc sequitur cum calores incipiunt, si calor diù duraret in quartá horâ, iterum mundetur. *Restauratio*) post calorem danda semel in fine tertii paroxysmi, si non redierit suo tempore, detur quoque.

IN TRACTATVM III. LIBRI SECVNDI.

Cap. I. DE REGIONE RENVM. Sal resolutum vel per sudores, vel per vrinam expellitur, vrina corrupta significat defectum in renibus & malam coctionem. *Lac caseatum*) in quod si inieceris coagulum, fit caseolus: & separatur, si infundas vinum. Vrina ex hepate pellitur tanquam superfluum, vrina venit ab hepate, & à corpore. Homines sub terrâ plus vrinæ reddunt quam alii: in tempore pluuioso plus quàm sereno.

Lac caseatum quod.

Quando plus mingatur.

In Cap. II. Diabetica sitim prouocat maximam: vnde nimium potantes in eâ, incidunt in hydropisin. Vrinæ mensura. ℥iiij. salis dat. Vrina destillata stirias dat ceu Salpetrę Vrina colorem sumit ex renibus, vrina alba ex vesicâ. Sal scissum, en tali, alumen scissum Idem lapis specularis. Durities omnis est ex coagulatione salis. Alumen scissum adhæret renibus in diabetica, & penetrat renes: dein parit sitim. Vis expulsiua

Durities omnis à sale.

pulsiua in diabeticâ magis in corpore, quam vrinâ. Pedes intumescunt, quia vis expulsiua expellit per illos. Humor quiuis è regione suâ fluēs & post liminio rediens, lethalis est. Sitis venit ex sale, alumen scissum ex vrina, est sal petræ. *Vrina crocea*) quæ tingit instar croci linteum iniectum.

Omnes dolores spinæ à nucha incipiunt, ac descendunt ad schiam. *Sitis cum chronico tempore*) si quis iam dudum siticulosus fuit. *Per anodyna*) quia sal scissum alias non recipit curam: ea ab extra applicantur. Vapor non substantia, curat, qui in anodynis penetrat. Purgatio hic nihil prodest. Arsenicum est venenum sed extinguitur oleo. Oleo curatur venenum *Descriptio prima Anody.*) Hæc simul tusa, & in cantharum indita bulliant in Balneo maris diebus duobus: coletur posteà per pannum, vsque in spissitudinem mellis &c. *secunda descriptio anody:*) vngatur, in lumbis, manè & serò, & sedabitur sitis, deindè purgetur purgatione hydropisis. *si pedes intumuerint, instaurentur.*) Electuarium cubebæ exhibeatur posteà ad mensem manè & serò, cum iam curara est.

Cap. III. De lacte RENVM. *Sanies vrinæ* fluit & putret suâ sponte. Prima digestio est candida, secunda sanguifica, tertia rei substantia. Prima digestio fit in 45. minutis. Liquor essentialis, id quod attrahitur à membris, & sanguinem efficit, atque carnem. Nustum, pinguedo vrinæ & lactis.... cum à renibus pinguedo liquescit. Id intelligitur, si in vitrum vrinæ fundas aquam, & in fundo est pinguedo. Hæc vrina in fundo habet albam calcem. *Vrina Bleta*) viridis color, aut subuiridis, nulla est hypostasis. Si opponatur vrina ligno aut parieti. *Cura coaguli ad retentionem vrinæ*) indies iudicanda vrina, donec appareat sana. Mandragora medetur calculo in renibus.

Cap. IV. DE FEBRIBVS RENVM, Tempus digestum est tempus paroxysmi. Renum febris est periculosissima propter sal. In stomacho est separatio crassa, in hepate est subtilior, in renibus subtilissima. Nulla digestio cessat, nisi vi narcotica. Signa compunctionis in schia oriuntur ex oppilationibus. Inde quoque Tormina in ventre, compunctiones sunt in lateribus, Tormina in ventre. Labor renum sentitur in schiis, vera Hemycranea è renibus: Cephalea (nisi ex sanguine) si renes quoque laborant, sunt è renibus. Pedes quoque nonnunquam tumescunt, splen quoque laborat. Vrina est omninò russa. Si vrina corrupta infrà est rubra, suprà alba, signum arenæ. Vrina iudicatur tum non corrupta. Corruptio signum putrefactionis. Vrina laterina seu subrubra, nota est dolorum in renibus. Color ille non facit hypostasin. virtus attractiua perpendenda est in omnibus membris. Omnis putrefactio suis horis putrefactionem facit, id est, ex seipso efferuescit. Indè tremor ille febrium ex illâ digestione calor post paroxysmum. Quartana plerunque è renibus est. Post tremorem dandus aquæ plantaginis magnus haustus, tunc non venit calor, sed tum dolor dorsi. Signa punctiones in venis, & vbi illæ, illic febris illa venalis. Nonnunquam duo simul veniunt paroxysmi, id est vehementiores, tum signum alterius putrefactionis. Scarificatio curat febrim, qui est in spinâ dorsi: Signa: dolores schiæ (lumborum) spinæ, capitis. Cura: pugatio non fiat, nisi ex arcanis. Fiant omnia magnâ curâ. *Testudinibus*) in quibus perlæ nascuntur propriè, sed nostræ ad arcanum illis respondent. Crystallus dominatur in renibus.

Nustum pinguedo.

Mandragora calculum renū curat.

Renū febris propter sal periculosissima.

Quartana plerūque è renibus oritur.

Cap. V. VSNEA. GRANDINE. VESICÆ. Vsnea, id est, muscus: grandines id est, grana arenæ: vsneam & grandines habet quilibet, lapidem non. Grandines scindere solent. Lapides mouentur suo tempore digesto, & resoluunt infra zonam. Cura: oportet Tartarum resolui in liquorem vel puluerem alcool. Alcool. est rei cuiuslibet subtilissimum. Lapis in vesicâ agrè vel nunquam resoluitur, nisi sit ex vino Tyramino (Tygurino) aut aliâs ex rebus acerbis. Itē vinum Neccarinum, sed alia non. Balneum ex rapis medetur tartaro resoluto. Generatio calcis in vino si fit, & inde calculus venerit, non resoluitur. Omnis tartarus est ex vrina. Ex prima separatione tartari fit vsnea: ex secunda grando: ex 3. lapis. Dolor spinæ dorsi, signum vsneæ. Item, in femoribus, in balneo mollescit. Torsiones fiunt, cum vsnea se separat. Item ex laboribus vel potibus liberatur quoque vsnea, & indè Torsiones. *Colcothar,*) vitriolum vngaricum, Lazurium, calcinatum fit rubeum. *Process. Retort.*) ad latus, si phiola in latus inclinata igni super imponitur. Serphetæ) est medicina, quæ lapidem liquefacit: hæc tollunt etiam morbum. *Alcool vini*) id est, vino ardenti, *Cum pinguedine*) & fiet inde oleum. ℞. *Medonis*) hoc medicamen dolorem tollit, non morbum. Saxifragia lapidem frangit, &c. Lapidem frangere facilè. Sed fractum pellere, Samsonis opus.

Alcool rei cuiuslibet subtilissimum.

Balnei ex rapis vsus cōtra tartarum.

Serpheta medicina est lapidem liquans. Saxifragia lapidem frangit.

LAPIS VESICÆ. Quæcunque menstrua prouocat & vrinam; Vrina, quæ ardet, retinetur à calculo.

Si sistetur ex calculo, vrina prouocetur. ℞ liquorem croci, qui sic paratur. Crocus in vitro ponitur in fimum, vsque ad putrefactionē, posteà coquitur in vino: Item cantharides, sicut liquor croci præparantur. Vt aqua ignem, sic crocus calcem calculi extinguit. Putrefactio quoque in vesica plurimùm officit, quia vesicā exulcerat & putrefacit, & curam non recipit. Putrefactio mundificetur illis: Trochiscis Alkakengæ, thure, detur opera, ne acuta medicamina exhibeantur in calculosis, quia aliàs sūt veletudinarii. Vrina omnis illius obseruetur, & si puluis albus manet in fundo, notat calculū teri, posteà ponderetur, an plus ponderet, quàm ille prius acceperat. *Rhabarbarum*) arcanum in vesica. *Agallia*) Ea oblonga est, multis spinis asperata, flore purpureo spectanda.

Liquor croci vt paretur.

Cantharides vt paretur.

Crocus valenter calcem calculi extinguit.

Acuta medicamina calculosis vitanda.

Agallia quidem.

IN LIBELL. DE ICTERITIIS.

In Cap. I. Color Icteritiæ non est ex felle: nā si regrederetur in stomachum, non tingeret, sed putrefit statim, cum extra suum locum proprium euagatur. Neque subtile est fel. Ideò ad oculos penetrare non potest. Nihil etiam in corpore, quod tinctura fellis exciperet: sic neque melancholia, quę splene continetur, quod crassior fit, penetrare potest: neque nigræ Icteritię causa est. Proindè non ex humoribus illis icteritia oritur.

Icteritia nec est à felle neq à melancholiâ.

Porrò obseruandum, vbi, color, ibi morbus. Si igitur vniuersum corpus alieno colore tinctum

Color morbū testatur.

tinctum, vniuerſum morboſum: ſic & vniuerſa remedia applicãda: ſi autem ex felle icteritia: illo purgato hæc quoque curata eſſet. Contrarium experimenta probant: ſingulis partibus cura adhibenda, oculis, faciei, corpori. Icteritia vt atramentum ex tribus fit, etſi vnũ ſymplex tingit, tria in ſe complectitur. Herbæ quę colorant, efficaciores ſunt aliis, quæ non tingunt. In curâ hęc tria ſeparanda ſunt. Vrina ante icteritiã cur candida. Ante ortum Icteritię vrina candidiſſima eſt, & hoc ex ſulphure liquido, quod reſolutum ſit: deindè fuſci coloris, quòd ſal Entalicum reſoluitur: tertium ſal ſeparatum ſit. Hæc icteritiam adeſſe ſignificant. Hæc quoque ſequuntur, præcordiorum compreſſio, dolores dorſi & coxendicis, grauedo membrorum, nulla appetentia. Sulphur centrum ponit in præcordio: ſal entalicum in ſpinâ dorſi: ſal vitrioli inter ſpatulas. Hæc ſalia ſi multum colorant, non niſi reſoluta miſcentur. In toto corpore ſalia corroſiua & acuta demis oculis, qui dulcia habent. In medullis ſalia amara ſunt. In ſanguine acuta, non ideò eadem omnium cura. In principio purgationes non nihil leuant icteritiam, antequam confirmata ſit: icteritia morbus localis eſt expulſus redit color ſpeciebus acceptus, ſed ipſæ ſpecies nondum ſunt ſeparatæ: Ideò redit morbus, etiamſi patiens, non ſit flauus, ſed albus, nec eſt curatus. Thermæ Gopingenſ. Icteritiã tollũt. Thermæ Goppingenſes icteriam tollunt, ſed non curant. Mercurius pręcipitatus Icterit. tollit. Item Mercurio præcipitato nihil præſtantius.

In Cap. II. Icteritia, quæ ex tribus conſtat, vniuerſum corpus afficit, ſanguinem, ligamẽta, oſſa, carnem, &c. Hic & multæ icteritiæ partes quarum aliæ colorem habent, aliæ ſine colore ſunt. Vnde color non in vniuerſum icteritiæ index. Signa icteritię fellis. Icteritiæ ex felle nota, ſi frequẽs vomitio fuerit ac ſtomachi inflammatio, maximè niſi in fũdo ſentitur, nec indè aliis color miniſtratur. Hepatis. Vbi hepar efficitur croceum, id eſt, citrinum colorem accipit: hinc punctiones laterum, facies pallida, diu manet. Hæc magna ſitis comitatur.

Renum. Si icteritia renum, Coxæ. coxendicum dolor & ſpinæ dorſi indicatur, etſi vix à Tartaro diſcerni poſſit. Nam huius dolorem facilè balneum ex herbis mitigabit, non autem ex Icteritia. Præterea accidere poteſt, vt hic coxendicum dolor mulieribus continuam contracturam, aut difficilem membrorum motum vel colica non infeſtante generet, & hanc Icteritiam matricis appellamus, maximè cùm album profluit. Cordis. Cordis icteritia ex tumore qui in thorace, id eſt, in fouea fit, corde vehementiſſime pulſante. Cerebri. Cerebri icteritiæ notæ, mucus crocei coloris, & capitis maculæ. Pulmonis. Pulmonis icteritiæ inducunt aſthma, anguſtia adeſt, fœtor oris, tuſſis ſicca, ſputum ſpongioſum, cibi appetentia manet. Splenis. Splenis Icteritiæ ſigna: ſiniſtri lateris dolor & punctio, & imprimis ſi à balneo frigidis pannis inuolutus non ceſſet. Sanguinis. Sanguinis icteritia hæc ſigna habet, ſi cruor particularis, id eſt, in vno brachio & non altero fluxerit, qui ſi aquoſus, non eſt icteritia, venà tunc in ea parte ſecanda. Carnis. Carnis Icteritia aliis ſubtilior, proindè cutim tingit. Ligament. Ligamentorum icteritia motum illius particulæ impedit, quam exactè Baſiliconis decoctio ligamentis applicata indicabit, ſi aliquid crocei extrahit, aut ſi in longum hoc colore cutis tingitur. Oſſium. Oſſium icteritiam ſic cognoſces; dolor in profundò, frigus vehemens, perinde ac ſtiriam ſurſum ac deorſum duceres, color non niſi in tibiis viſitur. Medull. Sic medullæ icteritiam internæ punctiones demonſtrant.

Pro cerebro mitigatiua.

Cura icteritię cuiuslibet.

♃. *Anthera, Hermodactyl. Anthera liliorum alborum, Anthera pedis carnis (flammula) ana* ʒj. *aquæ betonicæ lib. v.* Reduc in eſſentiam: Raſo capiti applicandus in his pannus tinctus, 22. diebus, ſæpiùs in die, quouſque pannum non ampliùs tingunt.

Pro Corde.

♃. *Antheras croci orientalis, Antheras Roriſmarini ana* ℥iij. *(al. vi.) olei de Angelica* ℥iiij. Reduc in formam eſſatam.

Pro ſplene & hepate.

♃. *Olei de Tamariſco* ℥iiij. *Olei de ſpica* ʒj. Fiat mixtura.

Pro Renibus verò.

♃. *Anthera de flammula, de Iuniperis, ana* ℥ß. *Calietæ, fungi Iuniperini,* ℥ß. Fiat mixtura pro deſtillatione ſolis

Calietæ, eſt fũgus iuniperinus.

Pro Pulmone.

♃. *Reupontica Ireos (Iringii) Enulæ ana. q. ſ.* Reduc in liquorem. Doſis ℈j. vel ſcr. ß. detur mane potui, donec ſputum emendetur.

Pro Felle.

♃. *Anthera centaureæ chelidoniæ, ana* ℥ß. *ligni guaiaci præparati ad pondus omnium. Doſis* ʒß.

In Libros quatuordecim Paragraphorum.
THEOPHRASTI PARACELSI
COMMENTARIA.

Ex ore ipſius Auctoris, publicè profitentis ab Auditoribus duobus diuerſimodè excepta. &c.

LECTORIS.

N Tomo tertio, operum Paracelſi, his paragraphorum libris Commentaria adiecimus ipſius Auctoris, cum quibus etſi hæc ſequentia quibuſdam in locis ferè conueniunt, plurima tamen quoque ſunt in his, quæ in ſuperioribus non habentur: Id circò in gratiam atque vtilitatem ſtudioſorum Medicinæ huic tomo interponi curauimus, eo prorſum modo, quo ab Auditoribus (quicunque illi fuerint) in publica lectione ex ore prælegentis Auctoris ſunt conſcripta. Si qua vero in his fuerint paulùm obſcuriora,

riora, ex superioribus Commentariis inter conferendum facilè explicatiora reddentur. Tu, Lector optime, hæc æqui bonique consule.

LIBRI PRIMI PARAGRAPHORVM.

De Morbis Dissolutis.

COMMENTARIA.

Dissolu-tus mor-bus quid. DIssolutus morbus est, cùm excrementa non debitè expulsiuâ virtute deiiciuntur: hinc lienteria, dysenteria &c. oriuntur. Quod purũ est, à stomacho negligitur, dissoluitur: Causa. Cibus, casus, stomachus: à stomacho non à sale dissoluitur. Rubea sub eâdem specie continentur: quod in stomacho digeritur, & separatur rubeum est, vndè quæ excernuntur, iam rubea concreta, stomachi vitio fit. Sic in vrinâ, vbi nulla signa Tartari sunt rubedo, diarrhœa, & dysenteria. Sic vomitio sanguinolenta, hoc nomine appellatur, omnium eadem cura. Quod si excrementa alba, spumosa, cuiuscunque rationis, omninò vitio stomachi fit, quando in dissolutione vrina simul fluit, sic de vomitu: Lienteria est alba. Quòd si vrina lactea, nec Tartari signa adsint, lienteria vrinæ. Laxet, soluta aluus, cùm à stomacho proficiscitur, vt casus præuertat archeitatem, morbus dissolutus. Quòd si vrina sine hypostasi fuit, cuiuscunque coloris, non est vrina sed superfluitas aquea, insipida, morbus est dissolutus laxus. Sic per vomitum exiens, vomitus ex digesto fit, cùm ferè iam cibus coctus eiicitur. Thoracis, qui per violentiam fit.

Centrũ morbi in omnib⁹ obseruã-dum. In omnibus centrum morbi obseruandum: Casus, archeitas stomachi, cibus, caussa, quod coagulatus in aquositatem: cibus hodiernus dissolutus non fluit, sed tribus annis insidere potest. Torsio non est Colica. Liquor, aqua cardiaca, attrahitur ad stomachum in omnibus membris: Omnia igitur medicamina ad stomachum applicanda: quæ causa morbi est, alteratur. Archeitas stomachi confortanda, iis quæ separata sunt ab impuro, quæ dissolutionem coaguiandi vim habent. Draco, (carbo montanus ex se ardens, lineæ rubræ, montium) est sanguis Draconis. Sinapis non est Eruca.

Signa dysente-riæ mi-neraliũ. Signa dysenteriæ ex mineralibus. Si comedere potest, neque stomachi, neque iecinoris, neque renum vitio fit. Quod per vomitionem fæcibus in coctis eiicitur, non stomachi vitio fit. Si vrina multa, rursus ex mineralibus, sitis non est signum. Vbi neque torsiones neque Ischuria, &c. rursus mineralis: fluit sanguinolenta materia, tum ex partibus, tùm ex aliis membris, ad stomachum reuertitur, & est liquor carnis. Per vesicam iecinoris officio excernitur, in vesica coagulatur & sic excernitur. Cùm vero est dissolutio quodie per integrum annum, certo numero sedes habent, & sic in vrina & vomitione fit, æqualem in numero motionem seruat. Cum resolutum ad centrum, id est, ad stomachum, & in id conuertitur, ex quo natum est. Si alba excernit, soluti salis indicium. Sudore sanguineum excernere, salis cum substantiâ carnis resolutæ signum, quod non facile credendum. Causam, tempus, &c. Vt si aër infectus, nullo modo fumo depelli potest. Tẽpus maturitatis omnibus constitutum & decretum, vt pesti, Gallico morbo, & omnibus, quæ ex tribus primis, neque autumno, neque æstati, neque hyemi, neque viri ascribitur. Virtus expulsiua ex re matura proficiscitur, hoc est, ex iis est, quæ in stomacho ex mineralibus nata, colliguntur, & non ex Archeitate. Virtus digestiua ab expulsiua non separatur. Digesta igitur stercora expelluntur, per salem Entalicam: vomitionẽ, sale aluminoso: vrina sale nitri excernitur. Vnde archeitas in sale sita. Per scãmoneam perperam curamus: ad membra applicanda pharmaca, vt quæ in membris coagulentur. Caue ne stomachum offendas constrictiuis. Quidquid ex metallis, arcanum in morbis dissolutis, item quæ à mineralibus Aquæ, Talck, Kachimia, Marcasita. Archei-tas in sale sita. Metalla sunt ar-canum in mor-bis disso-lutis.

Nota.

(Hic Paragraphus sciente in tertio tomo fuit omissus, cùm in nullo manuscripto exemplari, sed in impresso quodam inuenerim. Quarto igitur & quinto paragrapho, in textu hic interponatur.)

DE SIGNIS MORBI DISSOLVTI.

vitæ, sanitatis & mortis.

DE vitæ signo hoc est habendum: quòd si ex dispositionibus propriis stercora inspissarentur absque tormine & nauseâ: Restaurationis est principium, & bonæ valetudinis.

Si autem in laxos flueret intestinorũ, sanitatis signa cum remediis. Si autem tremor particularis aut febrilis motus cũ paralytico casu, & oculorum inundatione, praua signa sunt mortis: Et si signa oris concurrerent, aurium tinnitus, lacrymarúmque diluuium, lingua tremula, mortis accessum significat. Et certissimum hoc signum est, si fames partium consentiat, vniuersalium &c.

ALIA COMMENTARIA.

De Morbo dissoluto.

D*Issoluti materia cruda*) per anum fiunt lienteria, dysenteria, diarrhœa, fluxus ventris, ea & in vrina & vomitu fiunt. C*entrum*) id est, verum principiũ dissolutorum. *Prima operatione*) id est, stomacho. Putrefactionem stomachus non assumit, sed corpus dissolutum. Rubeus sub eadem specie continetur, id est, in stomacho digesta & separata, & deindè excreta rubea & concreta. *Rubeus, Albus, Laxus,*) id est, fluxus ventriculi varii coloris, idque causa stomachi, quòd nunc meliùs nunc minùs coquit, sic & in vrina, & vomitu. *Rubeus*) quidquid digeritur nec separatur, rubeum existit: neque est (vt putant) sanguis venarum, sed chymus adulterinus In vrina verò hæc diarrhœam, & dysenteriam significant: sic & in vomitu. Albus verò est vt bolus, cuius color & spuma notat stomachum, vtcunque

vtcunque digerere & separare, & est sulphur album, caret aliis molestiis. Omnis vomitus amarus.

Mandragorata) quia non sentiunt, cum vrinatur. Stomachus est Vulcanus, id est, cocus.

Paragraph. III.) Cibus est coagulatus ex aquositate. Cibus dissoluitur à stomacho *Cura*) in summâ: in omni curâ horum curetur stomachus.

℞. *Seminis & locustarum filicis (Tanaceti) ana ℥ ß.*
Sanguinis draconis, sinapis, croci ferri ana ʒij.
Traganti dissoluti in liquoribus plantaginis.

Draco quid. q.s. pro incorporatione. Dosis ab ʒj. vsque ad ʒß. (aliter à dr.j. vsque ad dr.j.ß.) Draco, carbo, sponte conflagrans, sunt metæ seu venæ rubræ in fodinis (*Sanguis draconis.*)

Laudanum pro dissolutis deploratis. Dissolutis iam deploratis vtere isto laudano.

℞. *Orizei foliati (auri ducti seu foliati.)*
Margaritarum, non perforatarum ʒij.
Asphalti, florum antimonii ana ʒ ß.
Croci orientalis ʒj ß.
Myrrhæ Romanæ, Aloes epatici an. ad pond. om.
Reduc in formam. Dosis *gr.4. vel 7. ad 10.*

De dissolutis ex mineralibus.

Paragraphus I.) Signa, si patiens quotidie dissoluitur & vescitur & gracilescit, si materia separatur, stomachus nihil læditur: item vomitus indigestæ materię: si etiam in vrinâ hæc fiant: item si nulli dolores sunt schiæ, spinæ, nec torsiones, &c. Aluus tamen fluit; Coagulatur sanguis in stomacho, is postea quærit exitum, vel per anum vel vomitum. Sola salia causant vel sedes, vel vomitum, vel vrinam. Sal nitri it per vrinam. Albus vomitus significat salem resolutũ sine substantiâ: si vrina sit sanguinea sanguis est coagulatus in vesicâ. Morbo dissoluto laborantes, statasque dierum sedes habentes, significat esse à mineralibus, sulphure, sale, Mercurio. Item, si alternis diebus hoc fiat si sanguinem quis sudet, morbus est dissolutus. Sal enim erit dissolutus cum substantiâ & carne. (Salia caussante iectiones omnes)

Paragraphus 2. *Expulsi habet ingenitam*) Quidquid ad maturitatem peruenit, per se virtutem habet expulsiuam, neque hoc acceptum ferendum est stomacho. Quidquid autem non expellitur, digerendum est potius, quàm purgandũ. Cura dissoluti mineralis ex coagulatis est. Nam omne coagulatum arcanum & essentia & medicina essentialis) id est, coagulentur salia, non in stomacho, sed in membris, & non constringantur. *Oleum lentisci*) Lentiscus non est ramariscus, vt putant, sed est siler montanus: sed fiat oleum ex ligno, non ex cortice. Scammonea in dysenteria prodest, si sit ex repletione. Scãmonea est adeò vehemens, vt lienteriam soluat potius, quàm sedet. Omnia, quæ fiunt ex metallis, siue sit crocus, vel flores, vel orizei, &c. Arcana sunt in morbis dissolutis ex mineralibus Item quidquid extrahitur è mineralibus, Cachimia, Talck. &c. (Scamonea prodest in lienteria replet.)

LIBRI SECVNDI PARAG.
De Vermibus.
COMMENTARIA.

Non sola putrefactio vermes generat: putrefactio si in stomacho, cum matrice hic generat, non in hepate, non in renibus: In mulieribus autem in matrice generantur.

Quod si ex nutrimentis, per vomitum excrementa eiiciuntur: stellio sex septimanis generatur. Ex spermate nati in hominibus, monstra sunt, nec virtutem expulsiuam habent in se, vt pueri & alia, quæ matura sunt, hæc viris manent. Ex crudo nutrimento lumbrici & in stomacho, &c. Quod si inter digerendum nascũtur ex rubino, lumbrici oblongi, vt sunt pili: quo si excrementa producunt lumbricos, citrinos, cùm hi moriantur, ab eis producuntur: grauis anima illos indicat, & hi sunt multi admodùm. Alii ex venis generantur & mineralibus, & hi ad stomachum pelluntur, & hi breues, rubri, & omnes per secessum expellũtur, hic homo marcescit: illos Theriaca mandragorata pellit, & confectio, de anacardis. (Vermes vnde.)

In concauitatibus) id est, inter cutem & carnem fiunt: ex liquoribus carnis vermes nati, non ad stomachum redeunt: & hi comedunt & bibunt, inprimìs dorsi partes occupant, sunt minutissimi, dignoscuntur ex vehementi illius partis ardore.

In medullis vermes albo dorso, aluo candida, lubricique nascuntur. In intestinis & non ex putrefactione, longi sunt, & colocynthis & agaricum expellunt, in minutissimas partes distractos: Nam illa, intestina purgat, non stomachum. (Colocinthis & agaricus vermes valde pellunt.)

In regionibus) vt in cerebri regionibus vermiculi nascuntur, in cordis apostemate vermiculos per anatomiam inuentos affirmabant Viennæ. Vermes omnes ex spermate sunt. Omne sperma duplicem habet substantiam: ex vnâ fit simile illius, cuius est sperma, alia quoque in illud transit. Sed ex hâc nascuntur vermes, mõstra, &c. Ex spermate verò semen, ex menstruoso spermate alia, exterior caro, pulpa, &c. producuntur, vt in Persici lapide, semen in exterioribus monstrosa: ex bono semine fœtus, ex putri monstrum, vt post partum fieri potest, vt mulieris vterus intumescat ex monstruoso spermate, ex quo & monstra nasci possunt. Ex cadauere hominis animalia nasci possibile est. Sperma est de vitâ sensitiua: tùm naturale, tum mõstruosum. Abstineant pueri à pomis & carnibus. Macha, scarabeus, non ex stercore. Pediculi ex aqua, pulices ex aëre. (Vermes in cordis apostemate inuenti Viennæ. Animalia ex cadauere hominis)

Cura Vermium.

Differentia vermium non obseruanda in cura vermium: quæ forìs vermes occidunt, interiores quoque necant. Quæ ex nutrimentis purgantur, non educuntur, sed quæ fructuum vermes in vase vitreo necant ingesta, qui intus sunt quoque occidunt: vt si colocynthide inescantur, moriuntur intùs & forìs, & sola hæc hanc curam habet. Insuper, quæ viperas necant forìs, vt per liquorem ex centaurea: stelliones, bufones, lacertas, semen hypericonis occidit: Araneas, semen harmel, muscas agaricus. Venenũ medetur vermibus, stelliones calidis carnibus occiduntur. Puluis à vermibus in pinu factus vermes ex nutrimentis necat: sic ex quercu lũbricos tollit, carbones ex silere & turbith, ex agarico, item vsnea cuprosa in fodinis inuenta necat

necat

necat vermes, item galla quercina theriaca. Si vermes, ex ſpermate fuerint in ſtomacho, illicò tollit. Si in inteſtinis non adeò ſtatim, ſed aliquoties repetendum: ſi in matrice, tunc fiat peſſarium ex melle & ſale, quod inditum permittatur quouſque ex ſuapte naturâ egrediatur: Si vermis mortuus non egreditur, prouocentur menſtrua cum pulegio & naſturtio (*alij oſtrutio*) tum ſtatim exibit.

ALIA COMMENTARIA.
De Vermium morbis.

GEneratio vermium) Ii poſſunt venire ex nutrimentis, idque in ſtomacho, & non in inteſtinis, vt putant.

Vermium genera tria ſunt) & vnum ab extrà id eſt, è ſpermate animantium. In viris verò in ſtomacho creſcunt. Poſſunt tamen migrare in hepar, &c. In fœminis autem in matrice, ſi bibant ſperma: Creſcit tamen epotum ſperma tamdiù, atque aliàs, & fit monſtrum, poſteà affligunt & infeſtant, & cibum appetunt, & nonnunquam durant in annos. *Concauitatis*) id eſt, vbi intra cutem & carnem quid naſcitur.

Præter vnum genera vnum eſt à ſpermate.

Paragraphus II.) Ex crudo ſunt, tanquam lumbrici, oblongi, & exiles, ex chymo: ab excrementis ſunt vermes, cum pedibus, albi & flaui. Vbi vermes vexant interpolatim ſignum quòd in ſtomacho. Quibus permanet fœtida oris anima, ſumpto quoque cibo, ſignum, quòd vermes putrefacti ſunt in ſtomacho. Sine ſale aluminoſo non fit vomitio. Theriaca mandragorata pellit vermes, ſi eſurientibus exhibeatur, item aureum Alexandrinum confectum cum anacardis. Quidquid generatur, nunquam accedit ſtomachum. Dolor eſt in arctiſſimo loco, ſicut in paneritio, ſed ſine maturatione. In medullis facilè creſcunt vermes ſupernè albi, & lutei, mucoſique, tum negligit omnem curam. In inteſtinis non fit ex putrefactione, ſunt longi & ex rubro pallidi, tum in excrementis videtur diuulſi ſeu capti. Vermes nihil tam pellit ex inteſtinis atque colocynthis.

Colocynthis vermes vnde eijcit.

Membrorum regionum) principalia membra nō patiuntur dolores aduentitios, ſed ſuos.

Duplex ſperma) ſine ſpermate nihil creſcit. *Monſtro*) fructibus monſtroſum eſt ſperma, in granis fructuum eſt verum ſperma. Sperma eſt res ſecundum naturam. Omne monſtroſum ſperma poteſt venire in vitam ſenſitiuam. Nuces non habent menſtruoſum ſperma: Vermis igitur non in nucleo naſcitur, ſed in teſta. Perſica habent ſed nucleus eius non. Si vterus tumet poſt partum, erit noua generatio. In carne ſēper eſt ſperma. *Muſca*) Macha eſt ſcarabęus volatilis. *Cryſtallus*) ſuccinum album.

Sperma quid.

Cura vermium) non eſt præciſè habenda ratio nominum vermium: quæ externos vernos necant ea curant internos. Vermes externi, compoſitum ex colocynthide attingentes, ſi moriantur, detur & vermibus laboranti. Liquore ex centaureâ moriuntur anguillæ, ſerpentes. Ideò ex ſemine hypericonis bufones, ſtelliones, lacertæ, & c. ſemine harmel araneę, agrico muſcæ. Omnis medicina vermes interimens venenum eſt. Omnes purgationes in vermibus vanæ ſunt, niſi hâc vermes occidantur. Puluis lignorum medetur vermibus. Ex pinu puluis maximè medetur recentibus vermibus ex nutrimētis natis. Ex ligno querno tollit lumbricos, ſed adduntur hiſce carbones, & maximè de turbith & ſilere montano. item atramentum ex cupro, ſupernè adhęrens. Galla (*poma quercus*) creſcit in quercubus *Contra vermes ex nutrimen.*) vtere ad aliquot dies, item Valeriana, verbena valent. *Aliud contra verm. ex nutrimen.*) Ole. de colcothar iterum coagulatur, & tum it denuò in ſubſtantiam ſuam. Doſis gr. ij. vel iij. miſce tamen cū aceto. *Contra vermes ex ſpermate*) ſi in ſtomacho fuerint vermes, illicò tollit: ſi in inteſtinis, non adeò ſtatim, ſi in matrice, fiat peſſarium. Cum melle & ſale. Relinquatur donec ſuâ ſponte excidat. Prouocetur menſtruum pulegio, & oſtrutio.

Om. Medicina venenū quæ vermes interficit.

LIBRI TERTII PARAGRAP.
De Caducis.
COMMENTARIA.

SPecies vno nomine complectuntur: Syncopis per interualla acceſſionem colligit. Syncopis à caſu fit, & rarò apoplexia, quæ ex epilepſiâ proficiſcitur, his notis obſeruatur, vt iam oculis innerſis brachia extendat: Apoplexia ex guttâ, ſpumâ, nigredine & ſtupore comitatur: Paralyſis ex epilepſiâ, quando paralyſis ex guttâ, balbutiunt, ſynthena, contrahit & adultorum eſt, non puerorum, & mortalis. *Incarnatio dorſi.*) Paroxyſmus apoplecticus, ſine ſpumâ, & ſaliuâ: paroxyſmus epilepſiæ cum ſpumâ. Analentæ ſignum, albedo narium, catalentiam ſomnus præcedit: Epilentiæ ſcreatus albus. Syncopis peſſimum genus, in hoc vigilant, circumſpiciunt, inſaniunt, nec habent ſ. aſmum, nec tetanum, iuuenibus peculiaris nocte, cùm in tergo reſupini iacent, comprimuntur, & paroxyſmum habent. Hic poſt multos annos in epilepſiam tranſit. Ex vertigine in periculoſis locis contractâ, fit nonnunquam epilepſia: Apoplexia cum tetano fit & ſpaſmo: hæc omnia membra occupans, mortem affert. Synthena mulieribus accidit, frigeſcentibus pedibus, aut albo fluente menſtruo. Fit in acutis non rarò, vt membrum aliquod tremore afficiatur, & illud mortis indicium, ſic & mulieribus accidit, quando ſiſtitur profluuium.

In Caput Secundum.

Paragraphus I. Homo compoſitus ex tribus primis & quatuor conſiſtit elementis. Eorum quodlibet habet ſuum morbum. Chaos eſt aër, qui diſperſus per totum corpus, caduci cauſa, vnde ſpaſmus fertur, ex eodem vt venti exteriores, impetu quodam mouentur: Lepra terræ: phthiſis ex igne: hypoſarca ex aquâ: realgar morbi, qui fluit ex mineralibus. Nam aër, in corpore habet ſua mineralia.

Paragr. II. Omnia metalla & marcaſitæ ex aquâ ſunt: Aër exitum quærit: inde vulneratis percuſſos epilepſiâ liberari credibile eſt. Venarum ſectio ob nullam aliam cauſam adhibenda. Caprinæ carnes illam generant, ex ardore pedum capræ affici poſſunt. Maiorana prodeſt.

Paragr. III. Causa Mercurius est, vndè omnes species caduci fiunt: Fumus Mercurij paroxysmum epilepticum, Arsenici apoplecticum, realgar synthenam facit.

Paragraph. VI. Chelidonium, succus viridis, materia morbi, tingit totum corpus, ideò membrum mouetur iuxta suum Ilech: Paroxysmus cerebri, intellectum, auditum, visum aufert. Turbulentia ventorum, splen, pulmonem, cor, hepar, transit, et si quando vesicam adit, medullam erigit, sic dorsum, brachia. In summâ, Mercurius omnia inficit, præter dentes & vngues, in quibus non est chaos: Solius somni commoditate soluantur. Mercurio consumpto cessat paroxysmus, indè intestina torquet, saliuam per os eiicit, tandem dormiunt. Catalepha ex Mercurio arsenicali, ideò venenoso, vt mortalis sit, cum horrore & oculorum palpitatione accedit: dein os & membra contrahit, postea rigores, & colicas inducit: in summâ lætitiâ chaos inficitur, bibunt & comedunt, & simul corruunt, presso pulmone difficulter spirant, tandem quiescunt, vt ne spiritum emittere videantur, quatuor diebus iacentes, causa arsenici albi, dein moriuntur, sicut paralysis ex citrino. Suffocatio matricis, vertigo, synthena, quoque ex mercurio, sed nõ mortalis: Cùm suffocatio est, mercurius fluit ex matrice, & inficit totum corpus. Quot species mercurij, tot morbi sunt. Mussulæ, sciuri nigri, morbo caduco laborant, non autem rubri: in principiis anguilla medetur. In elementatis morbis, nutrimenta medicinæ vicem agunt, vt lepræ &c. In non elementatis alimenta non obseruanda. Agreste, vinum, generant caducum: setum ex lacte ouillo prodest, gramina quoque nutriunt in caduco. In vicem salis, visco vrendum, atque hoc pacto experieris, an laborent caduco, cùm salem non exigunt, Bleta (*Beta est*) folia ellebori nigri: Reliqua non prohibentur, modo hæc vbique prima sint. Cranii alcoli, & sanguis humanus prosunt, abstineant à fructibus & à speciebus aromaticis, à rapis albis: Pastinacas, cuminum, fœniculum admittit, quæ ventosum succum non generant: à Venere abstineant. Cenigotum instrumentum, quo cranium perforatur, tenta seu turunda. Camphora & spodium coagulant aërem: in adultis non probarem. Æmiliani descriptionis vnguentum, species tereniabin, manna præparata vtilis, illa mulieribus, hæc viris. Ros cœlestis in Maio; manna, prodest, si cruda detur. Ros per balneum, deindè per circulum. Ros Iunij syncopam & synthenam tollit. *Ex sanguine humano*) bono.

Mercurius dentes & vngues solos non inficit.

Cenigotũ quid.

Manna viris tereniabin fœminis dicata.

Vngulæ caprinæ cum asâ fœtidâ incendantur: suffitu adhibito, cadunt.

De Ingeniis, Si natura exitum habet, paroxysmus abit. In morbo caduco paratur exitus per caput, hoc modo: Sumatur zenigotum, & perforetur cranium, post paroxysmum vt primum cessauit: posteà indatur tentum magistrale, & indormiscat patiens: nec foramen iterum occludi debet, sed cannula argentea ei indenda est, vt cum interioribus coalescat.

Cranii perforatum fistula argentea apertum obseruãda.

Per camphoram etiam ac spodium aliquandiu cura continuari potest. Ista enim aërem coagulant.

Quæ aërẽ coagulent 1. Camph & spod.

Fel Ardeæ si destilletur, & præparetur, potenter aërem coagulat. Idem præstat etiam Balsamus de Galbano post paroxysmum, si is nuchæ inungatur.

2. Fel ardeç. *3. Balſ. de Galb.*

Ab elemento, manna, præparatum thereniabin, si indies guttæ binæ vel tres cum vino bibantur, nullus paroxysmus infestat.

Thereniabin si tribus guttis propinetur, sistit paroxysmum septimanis sex, si semel bibatur. Et thereniabin fœminis, quam viris conuenientior est.

Thereniabin est ros maialis. Is præparatus per balneum maris, vtilis est.

Thereniabin quid.

Aliud Experimentum.

℞. *Sanguinis humani*) Iterumq; digeretur 6. septimanis: tunc fit coloris aurei, & tum conuenit ac prodest. Huius scr. j. in mense, sub nouilunium sumendus est. Hoc si mensibus 12. iteretur, seu anno duodecies continuetur, tunc adest vera cura. Pyrethrum & pœonia destillata etiam curant.

Sang. hum. epilepsiã curat.

Pyreth. & pæonia caducum curant.

Proba, an quis sanus sit.

℞. *Cornu caprini* ℥j. *Assæ fœtidæ* ℥ß. Imponantur carbonibus seu prunis, & fumum capiat caduco affectus, cadétque subitò. Si verò ab eo immunis est, aut rectè curatus est, minimè cadet.

Examen caducorum.

ALIA COMMENTARIA:

De Caducis.

Syncopis cum generibus) deliquium rediens, Vniuersalis apopl.) quæ statim conuellit & rigefacit. *Cum spec. synthena*) Synthena, virorum contrahit: mulierum cum refrigeratione incidit, vel paulo ante profluuium. In acutis signum mortis. *Sunt & plures ægritudines*) omniũ vna erit cura. Paralysis ex guttâ cum saliuatione est, & balbutiæ: membrum decidit, dormiũt. *Vniuersalis apoplexia*) venit ab epilepsia. Apoplexia si ex guttâ, & oculi rigeant, tum non est epilepsia: Spasmus & tetanus si essent in cerebro, foret caducus. In analepsiâ albescunt nares. Catalepsia venit cum somno, nam antè apparent dormire. Epilepsia cum albo venit sputo: Syncopis signum est, deliquium stomachi, posteà caligo: Si à somno statim expergiscuntur, tendit ad epilepsiam: Si secus, pessimum. Si in acutis morbis membra aliquot tremunt, sume curam caduci.

De Curâ Caduci.

Realgar morb. qui venit ex mineralibus. In epilepsiâ non est scarificandum, phlebotomandum neque diætandum. *Locus chaos in caducis Mercur. est.*) Aliàs legitur, locus causæ in caducis chaos est &c. Vbi sunt contracturæ in aliquo loco, ibi chaos petit exitum. Caro caprina generat caducum.) Quidam non ferunt vinum, aromata: maioranæ odor minùs lædit eos cæteris. Mercurius sublimatus facit paroxysmum Apoplecticum fumo suo, item Epilepticum facit. Morbus caducus præ nimiâ vehementiâ à laborantibus non sentitur: nam dormiunt. Apoplexia est Mercurialis, arsenicalis. *Vertigo, &c.*) Sunt quoque Mercuriales. Synthena par epilepsiæ, lethalis est, tollit memoriam, auditum &c. Diæta) nocent quædam vel sanum lædunt: vt Musula, caro caprina, potus de pomis.

In epilepsia non scarificandum.

Carocapræ, & fumus Mercurij subl. caducum gignunt.

Musula caduca est.

Musulæ

Musula caduca est.

Musula, sciurus, ater, plerunque habet morbum caducum. Diæta sit medicina, non cibus. In elementis cibus debet esse nutrimentum. De syluestribus pomis potus conciliat caducum. Lac ouillum est antidorum, & pastinaca. Si dubitas de morbo, iniice viscum quercinum offæ sine sale. Si vescitur tanquam salsâ, certum est, eum eo morbo laborare. Calidus & recens sanguis humanus medetur huic morbo, si vtaris ad tempus pro diætâ. Item craneum hominis, si potetur.

Caduci antidotus lac ouillum, pastinaca, sang. hum. craneũ hom. Caduci quę diæta.

Paragr. II. Nutrimenta sunt ista: Viscus quercinus pro sale, semen pœoniæ pro confecto, radices pyrethri pro petroselino, folia hellebori pro bletâ vel caule Romanâ. Hæc comitiali morbo laborantes, pingues reddunt, morbumque mitigant.

Paragraphus III. Ab his cauendum, vbi vitiosum sperma, vbi odor vitriolatus, vbi ventorum generatio, vbi libidinis prouocatio, vbi acuitas essentificata. *Qui vitiosum sperma)* vt sunt fructus Odor vitrioli) Coniice vitriolum in ignem, & experire odorem, & quicquid eundem odorem præfert vitandum, vt sunt è paruulis vuulis.

Præ manibus sunt experimenta) dolorem tollunt, non morbum. *Arcanum)* Est quod præter canones fit, & contra complexionem Elementorum. *Cum speculatione)* Id est quod speculatione fit: imò omnia experimenta sunt arcana: at illi dosin nesciunt. Alcali omnium medicaminum multum habent momenti: vitriolum est summum arcanũ in cerebro. *Vitriolum vngar. vel Rom.)* Vngaricum & Romanum cuptum non resipiunt. Cætera id faciunt. Destilla per retortam vel descensum.) Recipiens fit lacteus, tum cessandum, liquor erit in fundo. In descriptione olei vitrioli dosis phlegmatis est ℥ j. semper ante paroxysmum. Si erit caducus de 20. annis ad 40. ministra liquorem, dosis liquoris est scrup. j. Oleum detur illis, qui vltra 40. annos hoc morbo laborauerunt, dosis est gr. iij. *Ingenium)* Si morbus potest habere exitum, tollitur paroxysmus. Exitum autem perit in capite, proinde erit caput secundum: id fiat in casu. Cum Cenigoto secetur caput, postea implica tentum: postea sine dormiscant, sicque aperiatur craneum, oppodeltoch addatur, & sine expergiscat laborans. Tunc argenteas cannulas impone, & sine cum internis connascantur. Hæ quamdiu patent, non sentit paroxysmum, vel non nisi parum.

Omnia experimenta arcana.

Vitriolũ cerebri summũ arcanũ.

Varia ad caducũ ingenia. 1. Cenigoto caput in caduco secandũ.

Aliud Ingenium.

2. Aër coagulandus.

Est infrigidario, quæ fit per camphoram & spodium, idque potissimum valet in iuuenibus, quia hæc coagulant aërem: ita & vnicornu.

3. Spina dorsi aperiēda.

Aliud: quidam apetiunt spinam dorsi in summitate, & quamdiu est aperta, non cadunt. Castoreum quidam adhibent, sed nihil iuuat. Descriptio Æmiliani impendiò prodest elementatis. Manna, id est, ros exiccatus, si separetur purum ab impuro, sumpta in vino (indies guttam) tollit paroxysmum. Item tereniabin, sed magis conuenit mulieribus, quàm viris. Item Tereniabin, quod cadit in Maio, & luteum tenaxque in foliis reperitur. Ros est septima species tereniabin, destilletur per balneum, & proderit in Apoplexiâ epilepticâ: Item paralysi epilepticâ. Quinta species tereniabin est ros vltimus æstatis, in syncopen tollit. Extrahitur etiam medicina ex sanguine humani corporis. Eius parum mitte. Si bonus & laudabilis est, tunc accipe. ℞. *Sangu. Human.)* Destilla post digestionem idque fit in fimo equino calido: destillabis: tunc iterum ponatur ad digestionem, in qua digestione sunt geminę aquę. Inferior coloris est aurei, superior alba, tam diu sistetur, quoad videas hosce colores. Dosis scru. j. atque dato singulis mensibus in nouilunio, mitigat morbum & tollit. Valent & semina Pœoniæ, si per se destillentur, & quicquid it per Alembicum, & procedetur, vt supra. Examen caduci. Rec. Vngulas capræ, & cornua, siccescant: imponantur cum assa fœtida carbonibus viuis. Et cum spiritus it, penetrat nares: Si habet caducum, cadet.

Therேniabin quotspecies.

Sang. hum. cōtra caducum.

LIBRI QVARTI PARAGRAP.

De Vndimiâ aut Morbis Resolutis.

COMMENTARIA.

SI ex Rocho est Vndimia, id est, hydropisis, totum corpus occupat. Hydrops inest in regionibus, quando coagulatur illa aqua, quæ affluit. Hyposarca non est nisi alumen resolutum, nam si illa aqua rursus coaguletur cocta, alumē in fundo residet: Si tument, purgentur per turbith, Helleborum nigrum &c. Sudorem prouocabis theriacæ vnç. ß. & scr. j. euphorbij: Vomitum & vrinam aqua raphani, camomilla: saluia, artemisia. Vndimia siue hyposarca non est nisi alumen resolutum, secunda species aluminis, intumescunt rastatæ pedum & manuum, & tota facies. In cura, si corpus albescit, est signum sanitatis, quia calor aluminis est albus: his vulneratis, gluten non fluit. Si alba menstrua sistunt intumescentibus coxendicibus, signum hyposarcæ futuræ. Menstrua igitur prouocanda & curabis. Si gluten ex coagulato terreum resoluitur, generat Hyposarcam, solùm quod aquam resoluit, & est ex Rocho. Quòd si aër ab se deiicit mineralia, & sic clarum eius resoluitur. & est ex scisso. Quòd si aquæ, est simile glutini, & est aquæ hyposarca. Quod si ex Elemento ignis, resoluuntur mineralia.

Hyposarcęque caussa & cura.

Diæta talis sit: Humida stomacho in hoc morbo incommoda, vnde omnibus membris humiditatem suppeditat, quæ coniuncta. Fabæ, pisa, probantur, caro assa minùs. Atthemisia cocta cum carnibus, & alia, quæ vrinam prouocant, vt lupulus, siler montanus in offa, item senæ, turbith parum. Item vinum cum aliquo illotum conficias, diacubebe in matrice, & hyposarca, crocus martis, liquor ex corallis, dulcedo ex plumbo (Saturno) generalia sunt, raphani maioris aqua, ipse decoctus, & cum melle in electuarium reductus vtilissimus.

Hyposarcæ diætæ quæ.

ALIA COMMENTARIA.

De Vndimiâ.

Hyposarca nihil est aliud, quàm resolutum alumen. Signum: Purgentur leniter, exibit aqua, quæ coaguletur ad ignem, & in

Hyposarca probāda.

in fundo erit materia aluminosa & vide quod genus aluminis sit, num de rocho vel scisso: Prouocetur etiam vrina cum raphano, pulegio, saluiâ, & fac vt supra: id fit & in sudoribus, quos prouocabis theriacâ, maximè si addideris euphorbium. Signa externa: Tumor oculorum, facies intumescit & raetera omnia, quæ si tactu premantur, foueæ in corpore manent: Item de spina dorsi: Aliquando hæc multis annis proueniunt. Si mulieres profluuium album habēt, si cessat profluuium, & in inguine tument, signum futuræ hyposarcæ. Proinde prouocentur menstrua: Alumen rochæ est terra resoluta. Diæta) Fabæ cicer, &c. prosunt: assa nocent: purgentur silere montano.

Hyposarca à suppresso mulierū albo profluit.

In offa quoque sumi potest diacubebæ, prouocetur etiam vrina. Omne tulit punctum in hyposarca, cum hac additione in specie prima.

Cura.

℞. Specierum diacubebę &c. Vide suprà. Hydrops quoque penetrat ipsa ossa. Quicquid herbarum in potu datur, ideò fit, quia prouocant vrinam. Lupulus prouocat vrinam.

Crocus martis ⎫
Liquor corallorum ⎬ *Valent in omnibus speciebus Hyposarcæ.*
Dulcedo Saturni. ⎭

LIBRI QVINTI PARAGRAPH.
De Morbis siccis seu phthisi.
COMMENTARIA.

Phthisis quid.

PHthisis igneus morbus, consumptio totius corporis: cum ignis siccum resolutum absūmpserit, indè aliorum elementorum sūbstantiam absumserit, vt aquæ, aëris, terræ humidū coagulatum, priùs factâ resolutione in humidum, vt maneat corpus elementatum siccum: ad mediam vsque ponderis partem consumitur corpus, & iam moritur. Ab initio punctionibus molestatur: iis cessantibus consumptio consequitur: ibi humiditas rursum in primum habitum reducenda. Vrina rubea, crocea, cum spuma candida.

Cura eius.

℞. *Corallor. Rubeor.*) Hęc medicina differenda est, vsque dum vrina spumam spongiosam amittat, & debet ad pondus antiquum redigi. Est & experimentum, quod fit ex pinguedine murmentorum.

Vnguentū murmentorū contra phthisin.

℞. *Pingued. Murmentorum* ℔ *v.*
Medullæ bouis ℔ *j. taxi* ℔ *ß.*
Olei amygd. amarar. ad pondus omnium.
Vini rubei q. s. pro decoctione. Reduc in formam vnguenti. Et cum hoc vnguento procedendum est, velut & cum vnguentis reliquis.

℞. Aquæ, & vitrioli, & parum de Rocho alumine. Balneet, vsque dum vrina mutetur, & spuma spongiosa abeat.

ALIA COMMENTARIA.
De Morbis siccis aut phthisi.

Phthisis consumptio sine paroxysmo & doloribus: Primò hic morbus omnem superfluitatem tollit ad vnum aut alterum annum, nihil detrahit, tamen affert compunctiones laterum. Ignis consumit partes, & reliqua Elementa, sicque corpus siccum efficitur: primò tamen resoluitur in humidum, medietas est siccitas, altera medietas humiditas. Proin in pondere quoque medietas decedit, si post mortem ponderantur. In cura humiditatis, humida est ratio, vt reducatur in suam primam materiam.

Phthisici mortui ex dimidio leniores viuis.

Liquiritiæ, polypodij &c.) Hæc semper misce cum nutrimentis phthisi laborantium. Vrina est saturatè rubra cum spuma candida. Arnoglossæ, allij &c.) vt cacabus plenus sit, decoquatur: postea adde:

℞. *Vitrioli albi, Margaritæ argenti an.* ℥ *ij*
Vitrioli communis, luminis de Rochâ an. ℔ *ß.*
Sulphuris viui, id est, non fusi ℔ *j.*

Balneo vtere ad septimanas 10. vel 12. & mutabitur vrina, & curabitur. Additur carabe trita & decocta. ℥ j. ß.

Cautela: ne vtaris clysteribus neque purgationibus. Signa. Si cutis scissuras recipit, signum morbi incurabilis, maximè si scissuræ sunt circa genua &c.

LIBRI SEXTI PARAGRAPH.
De Leprâ.
COMMENTARIA.

Quę partes lepræ afficiantur.

PVtrefacto elemento terræ in carne, triginta annos vitam promouere potest: ex Mercurij mineralibus nascitur, quo & curari potest. Quod si chaos inficitur, grauem spiritum & discolorationem vniuersi corporis habent: Quod si terræ, in facie apparet: quod si ex igne, vlcuscula nascuntur, & fauces & gingiuas occupant. Lepra ex aqua, tumescunt pedes, frigent maximè. Item pudibunda tument, exulcerationes subsequuntur.

Quòd si ex pulmone, vox raucescit: Quòd si in hepate, non sitit, scabra cutis: Quòd si vesicæ, vrinam fœtidam reddunt, & mentula afficitur. Quòd si splen afficitur, punctiones, sanguis in aquâ. Quòd si ex corde, corrosio, & spina exulceratur: Quòd si ex renibus, vrina lactea cum pinguedine alba, excidunt dentes: Quòd si ex felle, vomunt quotidie, in linguâ grana sunt milio similia: Quòd si ex cerebro, pituita fœtida, nares obdurescunt, scabies occipitis, oculi tument. Zephena, symmetria cuiuslibet emunctorij corporis, oris scilicet vuulæ, oculorum, narium, quod hæc in circulo contrahuntur, & rotunda fiunt, quæ acuta sunt, acutiora, fiunt, vt digiti, mentula, nasus, aurium cartilago. Orizeus color, est Venetus seu subpurpureus.

De Examine Leprosorum.

Lepra in tres partes diuidenda: Vrina sca-tea, lepram ex accidente, hanc in calidam mergas, obturatâ matulâ, glutine & orbe. Igitur factâ destillatione vrinæ, orbis dimoueatur, atque ad ignem exiccatus albescit sale, hæc in vrinalibus. Stercus aquâ maceratum, atque multis aquis lotum, quod tandem in fundo est grauissimum, & veluti arena, & est ex stomacho lepra. Sauina syluestris, lepram generat comesta. Menstruum tum homines, tum sues inficit leprâ. Cùm sudoris guttæ non inhærent vnionibus similes, sed per totum corpus diffunduntur, lepræ signum est. Prouocandus autem

Signa lepræ vrinalium.

Signa lepræ stomachi. Sabina & menstruum leprosos reddunt.

autem sudor sicco sudatio. Quòd si callosa cutis exulceratur suâ naturâ, aut scabie aut pruritu sanguinem eliciunt lepræ signum. Quòd si totum corpus scabie tectum, cum raucedine vocis aut insensibilitate, leprosi nota. Epiglotti instrumentum argenteum, quo vniuersæ palpebræ rursum rolluntur. Quod si palpebiæ excidunt, lepræ signum. Cruor in salem redactus, in aquam non liquescit, sanguis vt stercus abluitur, innatæ lepræ signa. Quod si genæ subsident, & inæquales spissitudine, lepræ signum. Sic si vbera superiore parte dura, inferiùs mollia, si clunes mollescunt. Si pollicis caro subsidet contractâ concauitate, signum lepræ. Si post coitum sitiunt & esuriunt, signum lepræ.

De signorum differentiis: Alopecia, sub linguâ vt lepra, grana milio similia producit, discernit à Morpheâ, à Tentigine prauâ, à noli me tangere. Pruritus nonnunquam ex venenis auripigmenti, salis Ammoniaci, salis confecti cum vrinâ ex menstruis, sanguine hœmorrhoidarum, saluatellæ sinistræ proficiscuntur, cum consumptione corporis à frigore & calore, cùm morbus, tùm lepra, vt mulæ.

Quòd si cutis priore parte manuum & pedû, cum voce raucâ, scabie tegitur, lepræ signum. A calore fit, quocunque signo consumptio inuadat, non est lepra. Quòd si cicatrices, & rauca vox, & oculi concaui, lepra est. A realgare Vulcani inficiuntur maximè, qui metalla colant, & puriora reddunt: vt arsenicum, morbos lepræ similes generat, vt morpheam &c. Sal scissum, polypum, raucedinem &c. gignit. Item Mercurius callosum reddit & raucum. Quod si hi Vulcani simul carne iuxta pollicem priuantur, & aures subsidunt, lepra est Coqui aliquem morbum ex contractione & igne contrahunt, qui tamen lepra non est. Item caro porcina talem generat scabiem in quibusdam locis, & tamen non est lepra. Coitus raucedinem generare potest, nec lepra, nisi cephena adsit. Transmutatio morborum lepram generare potest, vt scabies Gallicana, alopecia, morphæa, quòd si hæc simul raucedinem & amygdalas lazurias reddunt, lepra. Ex quartanâ febre scabies fit, quòd si raucescit, non est lepra, nisi gutta rosacea aut alia sequatur, & nasus supremâ parte comprimatur, est lepra. Sanguis ex saluatellâ splenis affectus, si secatur vena &c. In læuâ parte scabiem cum raucedine generat.

Coitus raucedinem parit in leprosis.

Signa albæ.)

Cutis cineritij, lazurij coloris, absque scabie & tumore, anima grauis ex chao putrefacto, arsenico similis, aut sulphuri, aut cœpis assis: Vrina vt anhelitus fœtet, sic stercora.

Conseruatio vtriusq.

Quæ cadauerâ putredine custodiunt, à leprâ quoque conseruant. Quæ autem putrida sunt non instaurantur: Balsamus, flores antimonij, essentia vini: Dosis antimonij scr. ß. semel in septimanâ, in aurorâ. Dosis sanguinis humani, ℥ ß. semel in mense, in secundâ die post oppositionem. Dosis perlarum & corallorum gr. iiij. omni die in aurorâ. Melissæ, valerianæ dosis à ʒ j. ad ʒ j ß. omni die.

Balsamus flores antimonii &c. à lepra præseruant.

ALIA COMMENTARIA.

De Leprâ.

Lepra nihil est aliud, quàm dispositio & defectio corporis ad putrefactionem. Hanc enim lepra sequitur. Putrefactio elementi terræ, est carnis. Caro siquidem, si putrescere incipit, ipsa mineralia cum isto elemento putrescunt. Si ergo caro ad lepram abit elementa & mineralia ad putrefactionem causam dant: etsi mineralia dissoluuntur, via ad putrefactionem est, & mors illud affectum membrum tenet. Si verò lepra ad membra principalia penetrat, mors in istis tribus principalioribus corde, stomacho, & hepate. Si coagulatum corporis it, lepra quoque adest: & hæc lepra est abditissima. Si chaos inficitur, ad mortem it illius membri. Similiter fit etiam in elemento ignis. Et si lepra ita in elemento vno hæret, tum liquor naturæ corpus conseruat, & elementa tria reliqua. Si lepra ita vehemens est, vt digitus aliquis, auriculæ, aut nasus decidat, certum id signum est, omnia elementa lepra correpta esse. Si verò vnum saltem elementum in lepram incidit, id cętera tria sustentant, ne putrefactio inualescat. Si elementa duo lepra inuasa sunt, duo cætera corpus conseruant & sustentant &c.

Lepra quid.

Lapsus digiti aut nasi, signum lepræ omnium elementorum.

Signa Lepræ.

Si leprosus sentit punctiones, signum lepræ aquæ; si non sentit, terræ, ex terra indicat, si primùm in partibus extremis, ex chaos: ex terra, grauis est oris anima, & parum sentiunt: ex igne sunt vlcuscula, quæ abeunt & redeunt: ex aqua intumescunt pedes frigoris impatientes, intumescunt inguina & exulcerantur, nonnunquam à membris principalioribus inchoat.

Signa quę lepręquorum elementorum.

In pulmone signa, vox rauca: In hepate lepra nulla infestat sitis, & cutis fit instar corticis quercini. In vesicâ notam habet vrinam graueolentem. Splenis lepra incipit à punctionibus, sanguis eorum fit areno sus, & lucidus, lazurius. Cordis lepra facit morsiones orificij stomachi, dolores, scabies intolerabiles. In renibus habet vrinam, pinguem & lacteam cum albâ axungiâ, pulsum leuem, dolores dentium. Fellis lepra incipit à vomitu ad tempus, & grandines in linguâ sunt. Cerebri lepra facit mucosos & fœtidos, postea per nares loquuntur, in nuchâ crescunt eueshiolæ, intumescunt oculi.

Signa lepræ quarum partium.

Zephena cuiuscunq; membri modus, forma, aut circulus, aut nasi oculorum oris. Si horum quippiam alteratur, notat lepram, aures fiunt rotundæ. Hominum zephena orbiculantur, suum non orbiculantur, sed excedit.

Acumen) quod ex facie suâ micat, nasus acutior fit solito, item aures, digiti.

Color Lazurius) venit plerunq; iis locis, vbi sunt signa zephenæ, id quod in frigore facilè deprehenditur, si color in nigrorem vertitur.

Lepra accidentalis) quæ venit è nutrimentis, vt qui vescitur sauinâ, menstruo, leprâ facilè inficitur. Præseruatiua lepræ si sumantur, eâ die lepra iudicari nequit. *Scatea*) sed sume fuliginem, pone vrinam in ignem, disco regitur, & destillatur sursum & deorsum, postremò discus albescit, & sale obductus videtur. *Stercore*) superfunde aquam & commoue, seu agita donec diffluat, bis effunde, & manebit in fundo ponderosa grauitas, lepra

Sauina & menstruum comesta lepram faciunt.

lepra tum erit in stomacho. *Signum sudoris*) fac vt sudet, sed non in balneo, vbi fit vnda. Si tanquam guttæ, bonum: si non, tunc non bonū. Si sudor non exit instar perlarum, sed per totū corpus simul funditur, id est, madefacit, lepræ signum est, ita etiamsi superfunditur aqua, sed fallit: sudor coagulatur, & sic fit s[.]l: si non iterum soluitur. signum lepræ. Diuersitas pustularum) vbi in cute pustulæ enascuntur signum quidem, sed fallax: Sed si seipsas vlcerant, vera lepra, vel si crustentur, vel sponte per pruritum sanguinem emittunt. Si quis per totum corpus pruritum habet cum raucedine vocis, vel si sine sensu sunt.

Epiglotti in strumenti vsus.

Ex epiglotto) scil. instrumento argenteo, simili ferreo instrumento quo vtuntur calciatores. Si palpebræ introrsum versæ crescunt, ponitur subtus supercilia, & crines ei imponuntur, & manu admotâ veluti pectuntur, si pili cadūt, lepra est. Item, si sponte cadunt capilli: Si vena tangitur illius membri, vnde est lepra, cernitur in sanguine. *Concauit.*) si buccæ in medio concidunt, signum lepræ: si malæ non vndiq; vnius densitudinis: Si vbera suprà dura, inferiùs mollia aut interiùs, & foueæ fiunt, postquam antè graciliores: Item nates concidunt. *Carnis consumptio*) consumptiones iuxta pollicem, si cauitates vnà adsint. *Luxuriam*) si post actum quis esuriat & sitiat, signum lepræ. *Alopecia*) hæc pustulas in collo facit: gutta rosacea facit maculas. *Pruritum*) qui venenum gustauerunt, nempe de auripigmento & sale scisso, cum vrinâ, etiam ex menstruis, ex sanguine hæmorrhoidarum, ex sanguine finistiæ saluatellæ, sunt hæc venena, quæ corpus non interimunt, sed morbum adducunt, cuiusmodi est scabies, pruritus cum consumptione corporis.

Ex frigore) Hoc erumpit in rasteras, & pruritum facit cum raucedine. E caloribus) vt in Herculeis balneis frequentibus conciliantur scabies, si cum raucedine, & oculi concidunt. Realgar) ceu in iis, qui crebro versantur cum igne: quibus accidit morbus. Nam cutis permutatur igne &c. non statim iudicandi sunt leprosi.

Caro suilla Bauarica leprosis similes facit.

Salsciss. quoque facit vlcera & raucedinem, sic & cætera metalla faciunt maculas. Si quis Vulcano assistens intra pollicem & iuxta aures tabescit, certum signum lepræ. A carnibus) nempe in Bauariâ. qui vescuntur carnibus suillis, non statim est lepra, nisi cum zephenâ oculorum & aurium:

Transmutatio morborum) ceu ex Alopeciâ, pustulis, polypo &c. febre quartanâ: nam ea sequitur pruritus, nec continuatio lepræ. Amygda si sit lucida, lazuria, lepra est. Si post quartanam nasus concidit, & rotundus fit, & circulum exhibet. Sanguis saluatellæ sinistræ) sinistrum latus duntaxat scabiosum reddit, si cum raucedine, lepra est, aliâs non. Signa rubeæ lepræ) Alopecia, apostemata, bufones, parotides. Fœtoribus,) vt sulphur, vt cœpe. Item, si vrina habet fœtorem oris. Item stercora.

Conseruatio) oportet vt balsamus naturę confortetur: proinde quæ cadauer conseruant iis in lepræ conseruatione vtendum. Antimonium nihil finit putrescere: sic & vini essentia &c. Dosis antimonij est semel in septimana in aurorâ. Sanguinis humani dosis vnc. ß. semel in mense in secundo die post oppositionem. Dosis coral. g. iiij. omni die, manè. Dosis *Melissæ &c. an.* ℈j. *vsq; ad* ʒj ß. omni mane. Aurum renouat corpus. *Cura rubea*) Aurum potabile, liquor auri, suc. oriz. ex minerâ auri. Dos. gr. j. manè in bono vino. Raimundus Lullius primus curauit leprā, postea Arnoldus. In alba leprâ: Oleum argenti liquor argenti, succus argenti, id est, aqua argenti, venit à fulmine argenti, Dosis argenti scr. ß. semel in lunâ. Cum leprosi ischiaticam sentiunt, & coxæ concidunt, incurabilis est lepra.

Antimoniū putredinē arcet Item Ess-

sētia vini sang. human. corall.

LIBRI SEPTIMI PARAGR.

De Guttâ.

COMMENTARIA.

Gutta quid.

GVtta, Paralysis, Apoplexia, loquelæ defectus, aurium tinnitus, dentium perditio, gonorrhœa & aliorum morborum ex Anodynis. Gutta est membri, quod sui compos esse non potest. Apoplexia & paralysis tum cordis, tum iecinoris, & aliorum membrorum principalium esse potest: quandoquidem omnia membra synophiam habent, & nihil aliud est, quàm membri locus, quo nutrimenta decoquuntur, & veluti stomachus illius partis & potius mucilago quædam, sanguinis rubea, cerebri alba, densior & tenacior albumine oui, cum quâdam pinguedine, splenis nigra, fellis citrina, renum, cordis, epatis, pulmonis similis illis membris, matricis punicea, tenax, spissa, medullæ spiceus color, quæ reducta in vnum cum membro suo vna redditur pars, quod possibile non est, sed quæ subnascitur adunari potest. Synouia, virtus retentiua continetur hinc, & aliæ subducuntur. Primo fit coagulatio per coagulatiua, vt sunt portulaca, ea sanguinem coagulat. Caseis, piscibus nutriti, nihil sanguinis vulnerati reddunt. Pinguia sola ingesta, diabeticam & gonorrhœam generant. Semperuiua, id est, pyrula, barba Iouis, lactuca, semen lactucæ gluten constringunt, vnde sanguis sistitur. Synouia compressa, carniolus ad tempus trium dierum sistit sanguinem: Sperma ranarum 20. annos sistit. Essentia vini tandem vim obtinet: nam ius ex carnibus vel calidissimum concrescit illa vini essentia, resolutio subsequitur partium, & tunc morbus sæuit.

Synophia quid. quot specierum.

Pinguia sola esitata diabeticam & gonorrhœam gignunt Sanguinemque sistant.

Apoplexiam ex cerebro, stertor, tremor & oculorum apertio, fluxus saliuæ, spasmus in somno comitatur. Alia pulmonis, & velocior aliis per interualla anhelitum intercipit, nares acutæ fiunt, & pallescunt, singultus, inuersio oculorum, spuma alba, pulsus vehemens, spasmus ab accidente. Alia cordis, illam tremor & sudor comitantur, dolent in pectore, sudor partium, non totius: paralysis, partis horror, fluxus narium, frequens sopor, stupiditas membrorum præcedunt: Qui tandem correpti morbo in somnum vehementem coniecti diu dormiunt: ore illorum vi aperto, si spiritum reddunt, paralysis: sin minus, apoplexia. Apoplexiam comitialis præcedit, & in primis in senibus: fit & transitus morborum, vt è febri in paralysin aliquando simul cum paralysi hyposarcâ, aliquando simul epilepsia in accessione.

Signa quæ cuius apoplexia.

ALIA

ALIA COMMENTARIA.

De Guttâ.

Sandala præseruat guttam. Præseruat sandalum indies bis sumptum, puluerizatum saccharo, limatum. Si membrũ non fungitur suo officio, Gutta est, dentes quoque cadunt: Ex paralysi potest etiam esse in mẽbris principalibus. *Synophia* est hic stomachus, causaque partis, vnde nutritur. In ossibus, arteriis & iuncturis est alba, in carne rubea, & verè nihil, quàm mucilago. Synophia est in omnibus membris, & principalioribus, & aliis: In synophiâ sunt & facultates, in his non est purgandum: Synophiæ defectus insensibilitatem facit. In portulacâ est vis coagulatiua. Item caseos & pisces, si quis edat ad nouem dies, saucius non cruentat: Item sola pinguedo conciliat diabeticam & gonorrhœam. Hæc coagulant synophiam, semperuiua, id est, pyrula, Barba Iouis, lactuca, semen lactucæ. Hæc coagulant sanguinem, carniolos, cineres ranarum, corallí, sperma ranarum coagulat ad 10. vel 20. annos. Essentia vini coagulat iusculũ etiam calidum. Apoplexia est à cerebro, corde, pulmone. Signa futuræ Apoplexiæ; stertunt in somno & tremunt, dormiúntque nonnunquam, apertis oculis, dormientes habent aquam in ore. Pulmonis Apoplexia præmittit pauca signa: nempe angustiam pectoris: nasus albescit, facies nouum colorem induit, intumescit collum, adest singultus, edunt albam spumam & est incurabilis, cordis Apoplexia venit cum tremore, & mox sudor, dolor post cibum in orificio stomachi, sudor particularis membri, paroxysmus est & post mortem, ad tempus. Sinapis grana tria summum præseruatiuum in Paralysi sumpta indies. *Signa paralysis*) Paralysis est particularis membri, primò ante annum veniunt in rigores, frigora, frequens hæmorrhagia, stupefactio illius membri, tremor artus. Os aperiatur claue, & si animam attrahit, non erit Apoplexia; si non, secus: inuadit plerunque cum terrore. In fine spinæ dorsi calores. *Dolores*) ante gonorrhœam veniunt. Epilepsia est signũ aliquando Apoplexiæ. Si Paralysis accedit aliquo morbo, vtcunque curabis factâ apertione applicandi. Pars læsa aperitur vsque in centrum partis, post adde attractiuum. *Cerotum de Minio*) id est, cum curâ & minio in cerotum coctum.

[Margin: Synouia est in omnibus mẽbris. — Synophiam quæ coagulent. — Vini essentia iusculũ etiã feruidũ coagulat. Signa Apoplexiæ. — Epilepsia signũ Apoplexiæ.]

LIBRI OCTAVI PARAGR.

De Asthmate.

COMMENTARIA.

INtercepto pulmonis motu, vlcera punctiones subsequuntur, ac tensione pulmonem afficiunt, sine tussi difficilis spiritus redditur. Hinc putrescente pure grauem animam generãt. Anthrax infestat octo dierum spatio, febrim cum accessione, &c. inducit, pulmo non grauari potest pituita capitis. Signa. Si excernit, exiccandum: si non, resoluendum siue relaxandum In pinguibus frigida ingesta, periculosa, Tartarum contusum, in alcool vini octo vicibus macerabis dein per alembicum destillabis, & per circulum octies, impurum abiicies.

[Margin: Asthmatis signa quæ.]

Vinum essatum est, quando vini extractio sumitur, & ei adduntur herbæ. Id essatum est: veluti vinum de Melissa: & est valdè essatum magnum in Asthmate.

[Margin: Vinum essatum quid. — Melissa est cõtra Asthma.]

Per liquorem pulmonariæ curatur asthma, non per herbam, &c.

ALIA COMMENTARIA:

De Asthmate.

IN Asthmate veniunt compunctiones laterũ, & spuunt sine tussi. *Vlcera*) putrefactionem faciunt, hinc grauis oris anima, fœtens velut crura putrida.

Anthrax pulmonis) venit cum paroxysmo tremoris, sputum est album. *Siccum*) cum tussi erit sine sputo, cum punctionibus laterum. Si expectorant, signum, phlegma pulmonis in causa esse. Oportebit tum & resoluere & siccare. Vltima cura est in sulphure. Vbi screatus est, siccandum: si nullus, relaxandum. In pinguedine pulmonis etiam nihil bibendum. *De Tartaro crudo & alcool Tartari*) Imbibatur sæpius in aceto, præparetur per alembicum, & reducatur in liquorem, quod posteà præparetur. Dosis autẽ à ℥ iiij. ad vij. vel x. Elixir, id est, fermentum, quinta Essentia, purum ab impuro separatum. Alkali, alias alcool Tartari, & impurum separatum. ♃. *Vini de Melissâ*)

[Margin: Elixir quid Alcool quid.]

LIBRI NONI PARAGRAP.

De Febribus.

COMMENTARIA.

FEbris ex calore, qui cum frigidis miscetur, materia sanguinis in toto corpore, hinc totum corpus afficitur, si à carnibus. Quòd si in membris principalioribus, hæc patiuntur, etsi totum corpus afficiatur. Quæ ex splene, saluatellâ sectâ curantur, nam particularis, quæ ex carne, cucurbitulis curatur. Quòd si in renibus in fine spinæ applicabis cucurbitulas. Quòd si in hepate, &c. Paroxysmus non imponit febri nomen, vt ex liene in quotidiana, tertianâ, quartanâ: Proficiscuntur quotidiana ex aluminibus, tertiana ex salibus, quartana ex sulphure. Numerus siue accessio & remissio ex digesto oritur, id est, ex materia insequestrata: Quòd si quotidie accessio cum calore albo inuadit, sex septimanis febrim producit: Quòd si Prassinus color, durat 20. septimanis. Quòd si cum tussi, 9. septimanis: Quòd si cum pedum tumore incipit, 15. septimanas. Quòd si diminuitur numerus, hoc est, ex quotidiana, tertiana fit, annum durat. Quòd si augetur, vt ex (*)durat in 10. mensem. Quòd si tempore remissionis æger comedit & bibit: recedit aliquid: Si minus comedit, 13. menses. Quòd si hora mutatur, manente periodo erratica, mali signum. Quòd si in cura citiùs accedit, bonum signum: Quòd si inæqualis, iam lenis, iam durus, & tandem durior, malum signum. Vehementia paroxysmi venam rumpit, vt iam nares, iam vrina, iam os sanguinem educant, & hæc sua cura. Castorium Anacardium, Piper, applicata temporibus, paroxysmum tollunt, sed debiliores redduntur. Intumescunt pedes, & id bonum signum.

[Margin: Accessionũ quæ duratio.]

Cura) Alcool vini exiccati, id est, mundati à phlegmate, hoc est vinum ardens.

ALIA COMMENTARIA:

De Febribus Extraneis, id est, non ex nutrimentis.

Communis calor putrefactus cum tremoribus incipit. Si materia soluitur à carnibus, febris est in totâ carne. Si in sanguine, per omnem sanguinem paroxysmus erit. Sic & in membris principalibus: Si ex splene, tollit minutio sanguinis salvatellæ. Si ex hepate hepaticæ. Si ex corde (*). Si in carne, scarificationem. Si quartana habet vrinam albam, fiat sacrificatio in spinâ dorsi: si in renibus febris, scarificatio in femore. Si minutiones & scarificationes nô iuuant, tum adhibenda alia cura. Omnia genera febrium possunt oriri, vel ex singulis mêbris principalibus. Omnis putrefactio habet suum digestum, quod feruet, & facit suum paroxysmum, & numerus paroxysmorum venit ex digesto: Digestum autem est materia insequestrata. Si quartana cum colore albo durat 6. septimanas. Si cum colore prassino, perdurat ad 19 vel 20. vel 21. septimanas: Si cum tussi incipit, ad 8. vel 9. septimanas: Si cum tumoribus pedum, durat ad 15. septimanas: Si mutatur quartana in aliam febrim annua erit.

Digestū quid.

Si ex quartana quotidiana fieret, durat 16. menses, si laborans cibum horret, durabit quadruplo diutiùs. Si addatur paroxysmus in horis, febris est erratica. Si paroxysmus languescit ad tempus, & tum denuò augetur malum: notat enim materiam peccantem augeri.

Paroxys. sanguinis) Paroxysmus sanguinis nonnunquam est adeò vehemens, vt venas dirumpat, & si sanguinis, vel per vrinam, vel nasum exit, tum bonum signum Febris extraneæ cura ex auro procedit, altera ex Corallis, sed minor cura in Argento & Perlis existit. *Descriptio argen.*) Mel consumit argentum, separatur mel ab argento reiteratione destillationis in balneo.

Paroxysmus languinis venas interdum rumpit.

LIBRI DECIMI PARAGR.

De internis capitis affectibus.

COMMENTARIA.

D*igestie accident*) Si in se ad ebullitionem cadit & sanguis non quiescit, tum pronocandus somnus. In peste si laborantes non dormiunt, anodyna scopula. Ex Hemicranea potest fieri paralysis. Si labores corporis à capite fuerint, principiò caput curandum. Si profluuium à doloribus venit capitis, incurabile. *In frigido*) Vt sol trium, rosa. *In narcotico*) Vt lolium, liquor corallorum, semperuiua, rosa, Margarita, détur ab extra. ♃. *Corallorum præparat.*) Vtere hac descriptione in loco, vbi est dolor ipsius, impone cum panno nec tolle quoad permanserit dolor. *In secunda & tertia specie morborum cap.*) Est deoppilandum & aperiendum.

IN LIBRVM VNDECIMVM, *De affectibus matricis*,

Commentaria desiderantur hoc loco.

IN LIBRVM DVODECIMVM, *De doloribus dentium.*

COMMENTARIA.

IN *Parag. II.*) Si venit ex abundantiâ sanguinis, vnde minuendus est: Non fluxus, vt putant, capitis, alioqui non vnum tantum infestaret dentem.

Venulæ aurium & dentium continuæ sunt.

♃. *Tormentillæ, staphisagriæ, &c.*) In hoc recepto 3. prima sunt aperitiua: alia 3. mitigatiua. Pyrethrum potest facere emunctorium: cœpæ aperiunt.

Cura Chirurgicalis) Sperniolo possunt occidi vermes ceu in panaritio, postea tollatur putredo Gargarismo ex aceto & melle.

ALIA COMMENTARIA.

De Dentium passionibus.

DEntium dolor, fluxus phlegmaticus esse non potest, nec ex acuitate salis vel materia colerica, vt dicunt, venire potest. Sed in solo loco doloris est principium eius. Alioquin enim si ex supradictis veniret, posset etiam parotidas facere. Si dens & gingiuæ bonę sunt, & dolor incidit, prouenit is ex fertilitate, bonitate vel superfluitate capitis, quando nimirū caput nimio sanguine abundat, & excrementum vel exitum quærit. Quilibet dens propriam habet venulam, quæ si fuerit nimium sãguine repleta, & quærit exitum, qui cùm ei fieri non possit per dentis duritiem, tum pulsat, & pungit, & sedet ad radicem, donec exitum acquirat, & solius sanguinis est vitium. Sed ex capitis purgatione non solùm dentium dolores nascerentur, sed etiam paroditæ & squinãtia, &c. Ex punctionibus autem illis tumor fit, non quòd tantum ibi sit materiæ peccantis, sed quod Arsenicus per punctiones sic inflatur. Si sanguis in gingiuis perrumpit, vesiculas aquosas in superficie suscitat gingiuarum, & separatur veluti in sanguine, in quo per phlebotomiam extracto aquositas apparet, &c. Purgari igitur non debet in dentium doloribus, nec etiam phlebotomiam, quia nihil prodest. Si autem dens per se putrefieri incipit, quod est in loco, tum scabrum quid molitur, non secus atque est in vnguibus digitorum. Ex putredine autem tandē nascitur panaritius siue scabrum, & similis est igni Persico. Nam si ea materia in membro alio vel digito foret, quæ hîc in dente est, ignis ex eo fieret persicus. Radices ossium maximam habent sensibilitatem. Omnis vermis id rodit, in & ex quo natus est: vt vermes lignorū panni, intestinorum, stomachi, dentium, caseorum, &c. Possibile est etiam, vermis totum dentem corrodat, tota enim vis eius est abundans acuitas & caliditas. Quocirca aërem ferre non potest, & sequitur magnus putor in dente, quod signum putrefactionis est.

Dentiū dolor nō est fluxus, &c.

Dentiū dolor qui fiat.

Vermes id rodūt, ex quo nascūtur.

Dentium cura) In cura obseruandum est, vt fiat emunctorium, vel sanguinis, vel eius aquositatis, quo facto, dolor abit. Sæpè fit vt si radix Tormentillæ, pyrethri vel staphis agriæ super dentem ponatur, vt dolor desinat, sed non iuuat vbique. Superior autem descriptio valet. Nam tria continet aperitiua, tria etiam mitigatiua. Illa sunt, Tormentilla, staphis agria, semen plantaginis, &c. Mitigatiua verò acetum, radix iusquiami, succus papaueris, &c. Paneritius verò dentium similis est in cura alii paneritio

Bonū remedium contra dentes dolētes.

& poteſt per ſperniolum necari & curari.

IN LIBRVM XIII. & XIV. *De doloribus Aurium & Oculorum.*

Aurium dolor) Si radix aurium à cerebro veniret, tinnitus & ſurditas ex eo venire nõ poſſet. A regionibus hepatis meatus eſt vaporibus eius ad caput, quocircà dolores hepatis cũ capitis doloribus nonnihil cõmune habent. Sed ſtomachus vapores ſuos per emunctorium ſuum, quod eſt os, emittit, &c. Tinnitus aurium non eſt in loco, ſed ab extrà eſt. Materia ſi eſſet in loco, cum excremento exire poſſet. Ita etiam ſurditas non eſt in loco, ſed eadem materia ſi eſſet in alio membro, ignem poneret Perſicum vel paneritium. In aures ergò infundi nihil debet, poteſt enim gignere tinnitum, &c. Omnia Recepta, niſi ex Thutiâ ſint compoſita, ad aurium dolores in vniuerſum nihil faciunt, &c. Ex ſuperfluitate boni ſanguinis & boni chymi prouenit excrementum illud: quod ſi exitum habere nequeat, parotidas gignit, vel etiam alios aurium dolores.

Tinnitus & ſurditas non eſt in loco.

Auribus nihil infundendum.

Cura) Oportet deoppilare oppilata, oportet curam fieri per anodyna.

℞. Thutiæ, &c. fiat Sief) Cataplaſmetur & ſuperponatur ab extrà, &c. Cura ſcabri & paneritii cùm à loco prouenerit, eſt, vt ſupra dictũ eſt. Triloma eſt inſtrumentum ad aures apud Albucaſim: ſi ſurditas adfuerit, fruſtra eſt omnis cura. Nam quod natura ſemel adimit, reparare medicus nullo pacto poteſt, &c. Nulla eſt medicina tam ſubtilis, quin aliquid ex Tartaro ſecum habeat. Quocircà ſi quid auribus infũdatur, Tartarus ſe ſeparat, & loco inhæret, tum morbus peior fit.

Triloma inſtrumentum aurium.

℞. Sem. Iuſquiami, papaueris, &c.) Hęc quoq; cura valet in ſcabro & paneritio aurium, nam eſt anodyna. Quidquid autem non fit per Tutiam, per anodynum fieri neceſſe eſt.

DE OCVLORVM AFFECTIB.

Cataracta quid.

Cataracta, id eſt, oculorum vel viſus ademtio, nihil eſt aliud, quàm oppilatio, & per inſtrumenta deoppilari, & redire poteſt, ſi per nucham fiat apertio, vt nucha à cranio ſeparetur, &c. Scotomia eſt ſpecies tantùm Cataractæ: ſi quis enim Cataractam probè dignoſcat, reliquas ſpecies etiam ſciet. Ad omnes autem ſpecies dolorum oculorum dari poteſt collyrium, quod eſt tale in omnibus paſſionibus oculorum: ℞. vitrioli albi, &c. Scotomiam nunquam tolles ſine inſtrumento. In ſcotomiâ recipe curam Cataractę: In occipitio cauteria ponenda ex calce viuâ & cineribus. In nuchâ debent curari tũ aures, tum oculi. Collyria debent fieri ex conſumptiuis. Rubentes oculi ſunt humectandi farinâ fabarum & hordei. Cautela: Fuge corroſiua & deſtillata.

Scotomia ſpecies Cataractæ.

Dolorũ oculorũ omnium cura.

Finis commentariorum in Libros Paragraphorum.

Sequuntur Fragmenta quædam,

De Morbis diſſolutis: ex Autographo Auctoris.

DE DISSOLVTIS.

Go verò dico vobis, quòd profluuium quoduis veniat ex diſſolutione & fuſione ſubſtantiæ trium primorum.

Iſta eliquatio triplex eſt: vna ex totius corporis carne deſumpta eſt: altera eſt ex emunctorio ſtomachi per inteſtina õnia. Tertia eſt nutrimenti. Vna eſt ex exterioribus, ea dicitur Inteſtinorum diſſolutio, procedens à ſtomacho. Altera eſt corporalis, procedens à mineralibus.

DECLARATIO.

Hæc autem hoc modo declaranda ſunt. Primo de exterioribus. Si cibus ingeritur, is ſi aut propter nouam conditionem, aut propter humiditatem, aut per malam concordantiam, ſtomachum offendit: tunc ſecedit ſeparatio. Separatio enim in calido fieri vult, quod prædictorum conſtitutio tollit. Separatione impeditâ, ſequitur digeſtio crudæ materiæ, quæ tamen nec ipſa probè digeri poteſt. Hinc emergit vrina alba, hæc eſt, aquoſa, humida, ſuperflua, indigeſta, cruda, primâ ſubſtantia ſuâ. Nam omne, quod in hepar ducitur, tum ſeparatione tum digeſtione verâ caret. Ideò talis quoque vrina eſt, & ſtomachus intempeſtiuus, & color viſque ſimiliter euadit. Vbi enim ſeparatio decedit, ibi luxus in excrementis.

Quòd verò rubra ac alba excrementa eant, id accidit ratione vrinæ propter eius aquoſitatem, quæ alios præter prędictos colores nullos parit. Quidquid verò materiæ præſtò eſt, id virtus digeſtiua in nutrimentum digerit, quod ſimile eſt Rubino. Quia verò ſeparatio ibi facta non eſt, ideò nutrimentum id ſpurium eſt, quod hepar non attrahit. Ideò extra corpus exturbatur quale id eſt, & ſedes dat ſimiliter nutrimento diſſoluto, ſine forma, ſpecieque ac natura genuina, ſicut quælibet res immatura conſtituta eſt.

Vrina rubea ſignificat febres cum dyſenteria.

Verùm ſi album exeat, ſimilis quidem cauſa eſt: in eo tamen diuerſa, quod ſulphur coloretur in albedinem, hac ratione, quia frigiditas ſulphur dealbat, prout ipſius natura eſt.

Cæterum ſi colores alii exirent, cauſa eſſet illa, quòd ſcilicet materia in ſtomacho in putrefactionem degenerat, in qua varii colores enaſcuntur ſecundum digeſtionis tempus.

Craſſities }
Tenuitas } omnia à putredine & vrina
Aquoſitas } commixta.

Quòd verò non, vt aliud ſtercus oleat, id ab intempeſtiua digeſtione ſtomachi eſt, quæ non ſecundum naturæ ordinem proceſſit. Ideò in diſſolutione alia cauſa nulla intelligenda eſt, quam quòd ſtomachus putrefaciat, poſtea digeſtio. Iam ſi digeſtio bona eſt & ſeparatio minus, eſt Dyſenteria. Si autem ſeparatio adſit, & non digeſtio, eſt Lienteria: ſi vtrunque deſit, diarrhœa adeſt. Si verò materiæ ſtomachi putrefactio adſit, fluxus fit ventris variis cum coloribus.

Ideò ex his noſcendum eſt, huiuſmodi morbos non ex corpore oriri, ſed tantùm ex ingeſtis. Quòd verò corpus aſſumat, cauſa eſt, quod ſeipſum exiccet: quia enim nutrimentum non habet, ſiccatur in ſeipſo. Quòd verò diutiùs fluat

fluat, quàm editur, indè fit, quia persæpè multo tempore collectio fit. Vnde fluor tandiù cōtinuatur, donec omne euacantur. Vbi notare: si sordes ab exterioribus ita cumulentur, vt mēbra alimento destituantur: mors tandem sequitur, propter famem in membris auctam. Si autem sordes famem non attingant, sanitas instat.

Signa vitæ. Signa mortis.

Si in dysenteriâ, diarrhœâ, Lienteriâ & fluxu ventris, nullus tumor partium, membrorum exteriorum, vomitus crudus, torsiones ventris: Tumor in pedibus, Ligamentis. Paralysis.

CVRA.

Ignoscite mihi, quòd totam Philosophiam adduco. Hic enim Medico opus est.

Reliqua desiderabantur.

ALIVD FRAGMENTVM

DE MORBO DISSOLVTO

PARAGRAPHVS I.

Morbi dissoluti definitio in genere.

Dissoluti morbi genera duo.

MOrbi dissoluti duo sunt Genera: Elementale & Minerale: quod est, exterius & substantiæ: primum genus Radicem in stomacho habet, cum regionibus vtriusque Emunctoriorum, Intestinorum & Vrinalium. Nam omnis Dissolutus morbus per se duplex est, quantum ad speciem, scilicet eadem de materia. Secundùm verò genus quòd aliud est, Radicem in carne habet, descendens & concurrens in stomachum, tandem per Emunctoria vtriusque viæ emittitur.

PARAGRAPHVS II.

Morbi primi generis causa.

Sed quæ causa sit istius, attendite: Omnia quæ descendunt in stomachum, indigent separationibus & digestionibus priùs: Quòd si non separetur & digeratur, tunc Dissolutus Rubeus generatur. Quòd si separetur & non digeratur, hæc est caussa albi dissoluti: Et quòd si nec separetur nec digeratur, & secundum minus aut maius, tunc Dissolutus ventris natus est. Ex his verò causis variæ ægritudines apparent esse, cū sint de eadem causa: nam causa huius pluralitatis hæc est, hominis alia & altera naturæ, Elementorum varia genera, Temporum natura diuersa, Aëris putrefactiones, aut secundùm minus aut maius.

Dissolutus rubeus, vt generetur.

PARAGRAPHVS III.

Morbi dissoluti causæ processus.

Redeamus nunc ad processum causę primi generis, qui talis. Omne quod existit in coagulatione viscosa, per aquosum superfluum resoluitur. Quo resoluto, Notandum, si ante separationem rei in dissolutum abit, vel si ante digestionem, vel carente expulsiuâ, post eam pariter in dissolutum vadit. Ex hoc summoperè hoc obseruandum, quòd in dissolutis pura cum impuris manebunt, impediente causa prædictâ, in viscoso coagulato per Aquosum: nam ex his duobus ducit Dissolutus originem: Et cùm primæ operationes defecere, in secundâ & tertiâ materiâ frustra expectat: Quare materia & locus attribuitur stomacho, & dolor, morbus & peccatum.

PARAGRAPHVS IV.

Morbi dissoluti species & varietas, & de monstrosis putrefactionibus.

Porrò dicemus de his, quæ ex generato morbo pariuntur, sicut de vrina, de secessu. Quæ ad vrinam attinent, ista sunt. Vrina alba, aquosa, cum pluralitate, absque substantia vrinæ. nam ratio hæc est, quia vrina non est, sed superfluum. Vrina vero cum stercoribus egressum facit per mixtum. Quòd si autem superfluum in rubedinem tingeretur, morbum mortalem esse iudica. Nam stercoris materia adhærebit ei, & est absque substantia veræ vrinæ, sicut substantia bona.

De stercoribus autem sciendum, si rubea, signum primi dissoluti: Quia ratio talis, quòd nutrimenta sunt in Rubinum crudum concocta, permanebunt ergò in stomacho, & apparent sub crudo colore sanguineo. Quòd si alba, signum separationis bonæ, sed nullius digestionis, secundi Dissoluti indicium: nam quæ separantur, in album transeunt sulphur. Quòd si initium dissoluti in causa fuerit, & quæ non digeruntur, cum cæteris colorem seruant: quòd si verò ambæ non fuerint, id est, nec primi nec secundi generatio: tunc ventris Dissolutus natus est, variis cum coloribus, citrinis vel aliis, nam ex putrefactionibus ortum ducit.

Ex stercoribus, vt dissolutus indicandus.

PARAGRAPHVS V.

De causa speciali morborum aliorum.

Primus dissolutus coctus Rubeus, est crudus & permixtus, cum tota substantiâ medetur in stomacho. Quò si plus stercoris quàm cibi emiserit, considera diuturnam custodiam malam. Quòd si partes consumentur corporis, signum diri appetitus, carentis materiæ nutrimenti: Quòd si discoloretur, igitur defectus iste causam facit eam. Secundus autem morbus dissolutus eundem locum obtinet & prædicta. Sed tertius ab eis distinguitur in eo, quòd materia sua antequam exeat, putrescit: Quæ putrefactio variis modis ostēditur, sed nihil ad curam nec in Theoricam. Cętera quoque quæ eueniunt, à casu sunt, certum non habent indicium, vt Torsiones, Nausea, Debilitas, Pluralitas, Schiæ tumor & similia, quæ possunt, aut non, venire.

PARAGRAPHVS. VI.

De Signis dissoluti, vitæ, sanitatis & mortis.

De vitæ signo hoc est habendum: Quòd si propriis ex dispositionibus stercora inspissarētur, absque tormine & nausea, restaurationis est principium, & bonæ valetudinis. Si autem in laxos flueret intestinorum, sanitatis signum cū Remediis. Si autem tremor particularis, aut febrilis motus cum paralytico casu, & oculorum inundatione, grauia signa sunt scilicet extremis cum Medicaminibus de salute, aliàs mortis. Et si signum oris concurreret aurium tinnitus, lingua tremula, lacrymarumque diluuia, mortis accessum significat. Et certissimum hoc signum est, si fames partium concurreret, & vltimum.

PARAGRAPHVS VII.

Morbi dissoluti Cura declaratio.

Porro,

Porrò, cura vnam (talem) habet intentionem quæ ex coagulatis est. Nam quæuis dissolutio viscosa, sicca coagulata optat, non communia, & quæ sunt diaphoretica sicca coagulata optat, non communia, & quæ sunt diaphoretica sicca. Verum est, & de nostrâ auctoritate, liquorem orizeum primum medicamen esse & nouissimum, aut suum oleum. Deterius autem primum non est, tarditas boni Remedii vitium non offert, sed velocia laudat Spagyrus Arcana. Cætera quę à nobis flocci penduntur medicamina, aliorum sunt, asthmaticis, Tussitisque committimus: credimus ad fauces non extra Vuulam spirare.

PARAGRAPHVS VIII.

Morbi dissoluti descriptio.

Primum est, vt coaguletur materia, ex assignatis: horum est hæc præsens descriptio.

℞. *Chalybis Croci reuerberati post solutum.* ℥.j.
Sem. Felicis ℥j.ß.
Boli purgati de aquositate ℥.ij.
Tragacanti dissoluti in decoctione (plantaginis)

Fiat trochisci, ad iij.doses *j.* manè, meridiè, nocte.

Alia.

℞. *Trochisc. prædictorum* ℥ j.
Laudani puri ℥ß.
Liquorum Corallorum (primorum)
Magnetis ana ʒj.
Theriacæ, nostræ descriptionis q.s.

Fiat Bolus: Dosis à ℈.j. vsque ad ℈ ij.ß.

Alia.

℞. *Huius Boli* ʒß.
Liquoris Orizii ℈ *j.*
Carnis liquoris quantum sufficit.

Fiat haustus vnus. Quòd si in principio fuerit euacuandum, non prohibemus: etiam aquæ metallicæ pro potu administrandæ, plurimum ex albis.

PARAGRAPHVS IX.

Mineralis morbi dissolutionis causa.

Nunc pro secundo dissoluto aduertendum Minerali, qui ex dissoluto sale tribus è primis oritur. Nam quæuis dissolutio causatur ex salibus. (Ista, de qua iam tractamus, è sale minerali est, pręterita ex sale Tartareo) Ista verò ex partibus procedit mineralium, seu ex vniuersis, seu particulari loco. & est Dissolutio saę ipsius substantiæ, ex quâ sequitur corporis interitus, non cum violentia vel velocitate, sed per Chronicas dissolutiones.

Sol dissolutionis caussa.

PARAGRAPHVS X.

Dissolutæ minera processus.

Porrò post separationem solis à Tribus primis, confluit materia in vnum, rursusque in suam propriâ substâtiam penetrat, & tanquã sal eã corrodit, dissoluit & resoluit, & singula quæ dissoluuntur, ad stomachum locantur dein per secessum. Nam omne, quod ex mineralibus in excrementum mineræ abit, pellitur in locum excrementi, id est, in stomachum. Vnde stomachi contrarietas ortum ducit ex hospite alieno.

Dissoluta omnia ad stomachũ deponũtur.

PARAGRAPHVS XI.

Dissoluti ex mineralibus signa ab Elementalibus.

Quòd si crisim cum cretico non obseruaret Elementali, memor esto, ex minera dissolutũ esse. Nam proprium creticum Elementalis habet. Minerale & suum ingenitum, vt de Cretico sentitur. Sed quæ signa certiora communi sunt Medico, hæc sunt. Cura Elementalis nihil proficit, morbus excedit limites Elementales: Æger absque acutis patitur. Numerus certus quotidianus in secessu, bene valet in tribus digestionibus, dormire possunt, Escas sumere cupiunt, sitim cum excessu habent, in cæteris de materiâ simile caput, vt de Elementali morbo.

PARAGRAPHVS XII.

Dissoluti cura mineralis.

Huius autem dissoluti cura ex duobus gradibus componitur, communibus & Spagyricorũ. Nam hoc certum est, cronicum morbum absque Spagyricis gradibus sanari non posse: communes autem gradus propter stomachi vires, Spagyros propter partis coagulationem. Mineralis autem mineralia quærunt, & quæ immortalia sunt, huiusmodi Spagyrica sunt. Igitur duo descripsimus composita, & ea in hunc modum, Rec.

Chronici morbi sine gradibus Spagyricis sanari non queunt.

Cætera desunt.

Aliud Fragmentum cum secundo Libro Paragraphorum conferendum.

CAPVT I. PARAGRAPH. I.

De Vermibus.

Vermes ex principiis duobus oriuntur ac fiunt: vnum de genere Tartari existit: alterum de mineralibus. Iam autem primò, quòd ex Tartaro fit, id iacet in stomacho, in hepate, in renibus. Quod autem ex mineralibus oritur, id iacet in partibus suis.

Vermes oriuntur vel ex tartaro, vel ex mineralibus.

Ex his intelligi debet, quod ex Nutrimentali rubeo, si ex hepate in membra veniat, porrò vermes nulli generentur. Nã vermes fiũt partim ex putrefactione, partim ex natura aranearum, partim ex excrementis, partim ex chao corporis, vt Muscæ, &c. partim ex sudore, vt pediculi, &c. Ideò de vermibus porrò sciendum est, quòd hic multa consideranda veniant, Genera, loca, &c. Item sunt vermes Terræ, Aquę, Ignis, Aëris. Ex 4 his generationem & causam deprome vtriusque generis, Tartari scilicet & Mineralium.

Vermiũ genera quæ.

De Tartaro primùm.

De Tartaro autem in principio, vermium genera quatuor cognoscite. & eadem in generatione duplici: videlicet si vermes nascuntur ex putredine, id fit secundum 4. Elementa. Sic similiter, si vermes citra putrefactionem generantur, idem quoque ex 4. Elementis accidit: vnum putrefactiuum est, alterum materiale est. Et hoc probè discernite.

Tartari processus.

Iam si Tartarus in corpore est, inest ei, materia vermicularis, ex qua gignuntur illi. Sunt autem duplices. Materia enim vermicularis, vel cum vel sine putredine est. Ideòque si materia vermicularis in putrefactionem abit, tunc causa est. N. Si in vermes abit sine putredine, causa est N. Et hæc propter curam notabitis

biris. Alia enim est putredinis, alia est viroris

Causa vermium, per quam vermes sint fiantque, & quæ illorum matrix sit.

Quæ verò matrix sit, notate. Istiusmodi matrix diuiditur in vtramque Generationem. Sicut enim in vna: ita & in altera, idque secundum tempus solis, Lunæ, &c. Hyemis, & æstatis: in quo sublimis Philosophia condita est,

CAPVT II.

Porrò autem alium.

Vermes ex hausto spermate, vel eo in vterum rapto.

AD hæc de vermibus processum alium notate, talem nimirùm. Fit quædam generatio ex spermatibus potu haustis. Id hinc fit, quia quodlibet sperma in calido humido, veluti in corpore, generat. Nota de mulieribus, quæ posuerunt sperma in vuluam, aliæ biberūt, alię actum vsurparunt cum animalibus. Nunc nota de Tempore, de Mense, id est, de natiuitate huius animalis, & quomodo aliquæ 10. annos vltra, minùs, &c. portant, & viri, & mulieres, &c. etiam carnes, &c.

Humiditas mater nutrimēti.

Nota de differentia inter vermes hominum & animalium, &c. Item nota, quòd aliquando pisces in seipsis seruant suum sperma, ex quibus generantur vermes piscium: aliquando sperma manebit in vaccis, &c. aliquandò in immaturis vitulis. In pannatis non est sperma tale.

Iam vero quî fiunt? Fiunt pro tempore, hoc modo, &c.

Cætera desunt.

Sequitur Fragmentum aliud, *De vermibus.*

PARAGRAPHVS. IV.

Mater est triplex { *Nutrimenti.* / *Mineralis.* / *Accidentalis.* }

Nutrimenti Mater est humiditas: quia omnis humiditas partem habet cum spermate, scilicet carnium & ouorum, Herbarum, fructuū.

Tale sperma ita est: Ex carnibus habet sperma animalium istorum, &c.

Ex herbis suorum brutorum.

Ex fructibus suorum vermium.

Et ratio est, quòd omnis res, quæ reddit vermes, vermium materiam habet. Ista materia sperma est, quæ per digestum hoc facit, vel ante, vel post putrefactionem.

Nota. Nihil est sine spermate. Et sperma est in omnibus rebus nascentibus. Ex his est generatio brutorum, aliquando ante putrefactionē, aliquando post: & istâ ratione, quia quando sperma manebit & non putrescit, tunc in putrefacto corpore putrescit, alias in viridi. Sperma habent res omnes nascentes.

Nunc quomodò in nutrimento: quomodò in Mineralibus: Quomodò in Accidentibus, id est, quomodò in elementis.

DE CADVCO.

Omnis lapsus à Cerebro videlicet { *Syncope.* / *Vertigo.* / *Scotomia.* / *Caducus.* / *Deliquium noctu in lecto.* }

Partim ex cerebro veniunt / *Partim ex membris aliis in cerebrum cadunt* } *cùm caussa vel accidente.*

Quæ verò causa est? Fumus est, in Chao generatus, qui per omnia membra distribuitur: Chaos enim per vniuersum corpus diffunditur. Ex quo iam sequitur, si in membrum aliquid incidit, quòd secundum membri rationem operetur, hoc est, in cerebro cum vertigine, &c. in corde cum tremore, incubo, &c. in arteriis spasmo, &c. in stomacho cum spumâ. Chaos per vniuersum corpus diffusū.

Hinc notate, quòd in Epilepsia omnia membra se exhibeant: in vertigine solum cerebrum & ligamenta: In scotomiâ, &c.

Iam verò materia talis est. Materia multiplex est: Ideò multa genera morborum. Epilepsia enim procedit ex Arsenico, ex Realgare, &c.

Finis Fragmentorum Medicorum Libri tertij.

NOBILISSIMI, CLARISSIMI
ac probatißimi Philoſophi & Medici,

D. AVREOLI PHILIPPI
THEOPHRASTI
BOMBAST, AB HOHENHEIM, DICTI PARACELSI.

Operum Medico-Chimicorum
SIVE
PARADOXORVM
Tomus Genuinus Quartus

Agens itidem ut Tertius de Cauſis, Origine ac Curatione Morborum in ſpecie.

Recenter latinè factus, & in vſum Aſſeclarum Nouæ & Veteris Philoſophiæ foràs datus.

ELENCHVS LIBRORVM PARTIS QVARTÆ OPERVM THEOPHRASTI PARACELSI.

I.

Liber Sextus in Medicinis de Causis Morborum Tartareorum, hoc est, de omnibus generibus calculorum & lapillorum. Cuius partes duæ. Prima, Theorica de origine huius morbi. Secunda Practica de Curâ Tartari. In hoc libro cumprimis delineantur origines & curæ Podagræ, Chiragræ, Schiaticæ, &c. id est, arthritidis.

II. Liber VII. in Medicinis de Morbis amentium: & diuiditur in duas methodos.
Methodus prima tractat de Origine morbi caduci, cum speciebus annexis, nimirùm
De Origine Maniæ, cum suis consimilibus.
De Origine morbi S. Viti, & suis partibus.
De Origine suffocationis intellectus, & cohærentibus.
De Origine priuationis sensuum, in vesanis & melancholicis.
Methodus secunda de Curâ Caduci.
De Curâ maniæ
De Curâ Vitistæ
De Curâ suffocationis.
De Curâ priuationis.
De Præseruamentis.

III. Liber Nonus in Medicinis de Contractis.
Et diuiditur in duos tractatus, scilicet Theoricam & Practicam.

IV. Vndecim tractatus siue libri anonymi. De Origine causisq́;

Hydropisis	*Ariduræ*
Tincturæ	*Colicæ*
Apoplexiæ	*Maniæ*
Vermium	*Diarrhϧæ*
Podagræ	*Caduci.*

V. Priores quinque tractatus, nempe de hydropisi, Aridurâ, Icteritiis, Colicâ, Apoplexiâ, alio modo ab ipso auctore descripti & dispositi.

VI. De Podagricis & eius speciebus, & morbis annexis, libri aliquot.
Liber alius de Caducis distinctus in quatuor paragraphos.

VII. De Caduco Matricis mulierum morbo proprio.

VIII. Fragmenta ad librum quartum pertinentia.

LIBER SEXTVS

LIBER SEXTVS MAGNI MONARCHAE THEOPHRASTI AB HOHENHEIM.

TRACTATVS PRIMVS DE CAVSIS MORBORVM TARTAREORVM.

CAPVT PRIMVM.

Vndenam morbi Tartarei generentur: *Estq́ hoc* PROOEMIVM.

CQVID verò hic constituam ac definiam, cùm nutabundum ac ambiguum me faciant sensus partim proprius, partim meorum in Medicinâ perdecessorum tam obstinatus dissensus? Dum enim possibilitatem sanationis lithiasis & podagræ mecum pensito: & vicissim priscorum Chaldæorum ac Arabum de hisce morbis nimis magnā desperationem meditor: cuinam tandem quæso factioni adstipuler ac adhæream? Sententiāne meam sequar, quæ vbiuis tam prosperum sortita euentum est: an veterum amplectar præscripta, quibus adherens nunquam ad metam optatam pertingere potui? Et licèt quidem certum semper prudentię consilium dictet, suadeátque, vt inuentis certioribus, (ambiguis excussis) suffragemur: veterum tamen approbè peritorum Medicorum auctoritas non potest non facere, quin cum terrore aliquo & certâ trepidatione ad nostra edenda, annis adhuc minor, iam accedam. Nam & hoc mihi sedulò attendendum esse video, ne, dum mea neoterica in publicum do, veterum Auctorum placita exigam: sed per eosdem quasi vellicatâ aure cōmonefiam, vt in proferendis nostris scriptis nouitiis prudentiam circumspectiorem, & fidem nauiorem impendam.

Dum ergò de insanabilibus ex Tartaro morbis commentari instituimus; fundamento ac rationi solidæ insistemus, & ambiguos tractatus omnes mittemus, illibarissimam & excultissimam *virginem experientiam* nostris oculis proponentes, quæ etiam sine addito virili semine artium vniuersarum mater & inuentrix est. Ea sola authentica & indubia assertrix nostrorum omnium commentariorum erit: vt à quâ solâ etiam noscendorum istorum morborum origo dimanat: quam vnam etiam in curandis & sanandis illis auxiliatricem consulemus & amplectemur. Illum interim, qui sagacem ac ingeniosam hanc virginem experientiam creauit, à primo ad vltimum iugiter in animo versabimus ac per ipsum istam imaginem intuebimur. Quæ tam potens virgo experientia, cum fauore singulari tam faustam se nobis opitulatricem offerat ac polliceatur, ipsius auspicio intrepidi nostrum institutum ordiemur, & erroneis veterū ambagibus declinatis, vela recta (quod aiunt) ventis mandabimus. In fundamento autem nostro ideò confidentius gloriabimur, quia veteres nostrorum experimentorum ne verbo quidē mentionē vllam faciunt: sicut nec nos ipsorū faciemus. Certo verò nobis gaudio est hac ratione alterutrius nostrum omninò inscitiā & imperitiā proditū iri. Nec possumus nō impendiò exultare ob inuentam separationem nouam, cuius veteres, quantum videre est, notitiam nullam habuerunt, sed monoculi fores & adyta experientiæ ingressi sunt. Interim adeò vsque inuidi non sumus, quin impensiùs subtilia eorum ingenia admiremur, quòd tanto studio & affectu, fraternitatis & humanæ fidei memores, inuenta sua omnia illi ad salutem & commodum publicum impenderint & elaborârint. Ipsorum ergò ductu exemploque nos quoque teneros nostros annos ac animum suscitemus, ac alacres sex hæc capita condamus & constituamus, tractatibus nempe geminis: quorum vnus de causis & origine agens, Theoricus est: alter de cura practicus. Simul autem ac vna ex experiētia multa produtur de morbis pluribus eorum, qui Tartaro laborant & affecti sunt.

Huc ergò ocyus animum aduertite Chiragrici vos Magnates, & Principes podagrici, & ex scriptis nostris quæ promimus, propriùs cognoscite, quę causa sit, quòd vos doloribus istis multò magis quam plebeii tentemini & obteramini. Ac arduum quid hoc vobis non immeritò videatur, quod sanationis possibilitatē afferam ego aduersus tot priscos auctores & eorum asseclas altū contra vociferantes. Quod vero in hoc nostro procemio vobis pollicemur, plenâ fiduciâ ita accipite & credite: ac membris vestris Tartarosa id persuadete, vt spem certam in nostra hæc scripta iactent ponántque, nostrísque præceptis ac consiliis plenè obsecun-

Virgo experiētia artiū omniū mater.

Experiētiæ creator Deus.

Auctoris quod propositum.

Tartari cura possibilis

dent, ne fors aliquando in cruentas imperitorũ sectorum manus incidant. Sed prooemio hîc præciso, iam ipsum Medicinæ nostræ librum sextum inchoëmus & quæ vobis ex vsu sint, nihil cunctantes promamus.

CAP. II.

Tartareorum morb. causa sunt, vel alimẽta, vel natura formans.

TArtareorum morborum & podagricorum affectuum curam & sanationem traditurus apprimè conuenit, imò necessarium est, vt horum morborum causas ortumque cognoscamus. Causarum ratio duplex est: Causa enim alia in iis, est, quæ morbos istiusmodi nobis infligunt; alia in ipsâ naturâ est, morbum taliter formante. De origine autem primâ hoc discursu differemus.

Omne alimentũ primò est rude.

Quicquid extra corpus nostrum positum, in corpus nostrum ingerimus, id ex tribus materialibus rebus formatur, & in vno finitur, sicut de generationibus dicemus. Tres istæ res, ab ipsâ naturæ productione quasi rudes ac crassæ sunt, nec vnquam citra aliquas fæces progignuntur, sed semper ferinum quid & alienum in substantiâ suâ reconditum proferunt, ex quo demum morbi Tartarei oriuntur. Sic fumus ab igne inseparabilis videtur quidem: & tamen is in sese substantiam quandam habet lapidibus seu Tartaro similem; hâc de causâ, quia corpus leue habet, quod cum igne vnum non est, sicut de transmutationibus explicatiùs cõstituemus.

Fumus tartari causa.

Fumus iste, si quandoque interiùs in corpus penetret, tunc in aquam resoluitur, & aut per vesicam excernitur, aut morbos alios gignit. Si vero fumi ea ratio ac natura non est, vt resolui queat, sicut de proprietate fumi tradêmus: tunc is in metis ac regionibus stomachi, venarúmque & intestinorum, aut concauitatibus aliis, membrísque corporis adhæ rescit tamdiù, donec tandem coaduletur, sicut ex sequentibus capitibus clariùs patebit.

Tartarei morbi à fumis.

Sic etiam de hoc fumo iudicandum est, vt qui suâ naturâ varius, varios diuersósque morbos Tartareos gignit. Hi enim alij in locis fiunt, vt quorum fumus ex ligno est: alij in excoctoribus salis, quorum fumus vapore salso permixtus est: alij in mineratum fossoribus, qui inter excoquendum fumum metallicum hauriunt. Et peculiariter horum morbi Tartarei multiplices sunt, ac prope infiniti, hâc de causâ, quod haustus fumus est interdum ex sulphure, interdum ex Antimonio, nonnunquam ex Arsenico, & sic deinceps. Similiter sua quoque metallis diuersitas inest: sic alius est fumus auri, alius argenti, alius Mercurij, alius cupri, alius plumbi, alius ferri, alius stanni: sed iste tamen fumus metallorum descriptoribus fabrísque ferrariis, ac iis, qui ferrum igne domãt, propter cadmiam peculiariter noxius existit. Præterea Tartarei morbi genus aliud adhuc grauius fit à destillationibus quibus Alchimistæ, aurifabri, separatores, monetarij ac similes, tandemque ipsi quoque Medici vtuntur atque occupantur. Horum enim varia genera varios morbos Tartareos gignunt. Quidam à sublimationibus infliguntur, qui multi sunt. Alij enim à Mercurij, alij à salis Ammoniaci, alij ab Arsenici, Realgaris, Auripigmenti &c. sublimatione producuntur. Quidam à fumo Reuerbere ingeruntur. Hic enim duo concurrunt: vnum à ligno, alterũ ab ipsâ materiâ, quæ iam multiplex existit.

Lignorum. Mineratum. Reuerberat.

Sic destillationis quoq; fumus diuersus defluit ab Aquis fortibus, à Balsamis, ab oleis, terpentinisque & similibus quorum omnium vapor subtilis est, ac modis variis incidit penetrátque.

Destillationum.

Quin etiam morbi ingenerantur ab aëre, qui fumo caret quidem: sed tres tamen primas naturas per inspirationem inuehit; vnde postea modis variis multiplices Tartarei morbi ingenerantur, per puluerem, perque ventum, qui in interioribus conclusus coagulatur.

Tart. morbus ab aere.

Multò autem magis ac potentiùs à nutrimentis Tartarei morbi ingenerantur. Nec enim vllum vspiam, quo fruimur nascens est, quod in se coagulationem quandam non habeat. Quæ quidem etsi ad conspectum nostrum perfecta non appareat; tandem tamen à corpore, ad id disposito, perficitur.

Tartar. morbus à nutrimentis vt.

Sic cuiusuis leguminis suæ congelationes peculiares existunt, velut fabarum, pisorum, lentium, pyrorum, pomorum, & similium aliorum. Quorum coagulatio si ante oculos conspectúmque nostrum fiat ac præparetur, sicut de transmutationibus commentabimur, iam Tartareorum morborum causæ nobis conspicuæ erunt. Eodẽ enim modo idem in ipsa quoque natura fieri intelligendum est.

Leguminib'. Artis & naturæ similis præparatio.

Sua quædam etiam ac peculiaris durities similiter in carnibus condita est, quæ ingestæ ad morbos Tartareos facilè disponuntur. Multò autem magis ex aromatis illi fiunt, ex quibus admodũ duri acutiq; morbi Tartarei infliguntur.

Carnibus Aromatis &c.

Idem fieri iudiciũ etiã debet de vinis, cereuisiis, melicratis, aquísque, ex quibus singulis Tartarei morbi pronascuntur. Vnumquodlibet enim vinũ & Tartarum & Tartareos morbos gignit, naturæ duplicis. Alius enim Tartarus ad naturam Tartari vini accedit: alius fæcibus quadantenus similis est.

Vinis.

Sic & cereuisia arenosum ac friabilem Tartarum, & sic podagram generat ex coagulatione aquæ, lupuli, & leguminum, ex quibus cereuisia paratur. Cum enim horum cuilibet sua seorsim coagulatio fit: si tandem vniuersæ iungantur, peculiarem cúmq; grauem Tartarum: morborum variorum genitorẽ procreant.

Cereuisis.

Ipsa quoq; aqua singularem Tartarũ generat, sed eum tamen minoris doloris, nisi fors aluminosa ea, aut sulphurea, aut vitriolaris &c. existat.

Aquis.

Varij etiam tart. ex lacticiniis oriuntur. Hi tenaces sunt & mucosi, acidi, expulsu difficiles, multi & satis crassi.

Lacticiniis.

Simili ratione & ex medicinis acribus peculiaris proprietatis naturęq; Tartarus prouenit. Tales sunt, quæcunq; sublimationem sustinent, aut destillatæ fæces ponũt, aut alio modo affectæ sunt.

Medicinis validis.

Saccharum ipsum quoque multis formis in corpore coagulatur, velut & mel, & species acres aliæ, quæ caliditate suâ coagulant, quicquid ipsis incorporatur.

Sacchar. ro Mille.

Sic ergò multis modis, ac è rebus plurimis Tartarei morbi oriri possunt, quæ nimirum in corpore seipsa coagulent, ita, vt remanentia quædam fiat in illis locis, in quibus latebant ac condebantur. Sed hæc eadem, ipsa quoq; Naturæ substantia coagulare potest, modis omnibus, nullâ ratione habitâ proprietatis ingestorum, per quæ, vt recensuimus, Tartarei morbi gignuntur, in formâ coagulationis, quæ propter accidens aliud inducatur. Id autem fit in duplici generatione,

Coagutio est duplex.

scilicet

scilicet Assumpti, & Interni.

Ratione Assumptorum & Naturæ ipsius.

Sed præter hanc alia origo est, ex quâ morbi quoque Tartarei nascuntur. Ea nimirùm in solâ natura viget, nec ab extraneo quopiam congenito profluit. Ita scilicet ipsi Humores, Qualitates, complexiones, membra, ossa, arteriæ, &c. ex naturæ suæ peruersitate & malitia substantiam propriam ordinant & coagulant. Et si Tartarei morbi omnium pessimi sunt, adeóque propter causas varias curari minimè possunt. In ipsam enim naturam infixi sunt, velut ex eadem penitus etiam nascuntur. Ad hos enim cum natura ipsa obstinatè propēdeat, vis ac cursus eius inhiberi minimè potest. Nec enim in potestate Medici id situm est, vt naturæ dispositionem, profundiùs implantatam auferat & aboleat. Ipsa siquidem non ad bonum saltem malúmue, sed ad morbos quoque ac sanitatem directa ac propensa est. Hæc insita & implantata naturæ dispositio abrogari ratione nulla potest. Ipsos quidem eius exitus, ex quibus Tartarei morbi fiunt, ex parte aliqua minuere & sistere licet: causam verò ipsam mutare impossibile est: sed quamdiù corpus viuit ac superstes est, hanc in sese ferre & circumferre contaminationem cogitur, nisi fors quinta aliqua Essentia ex auro aut similibus exhibeatur, quæ corpus totum quasi conuertat, idque restauret & ita renouet, vt recens nato infanti simile reddatur. Et hanc quidem renouationem, vel naturæ, vel arti hîc nec imputamus, nec derogamus, sed tamen eam eo modo, qui de essentia quinta traditur, possibilem esse ducimus.

Morbi Tartarei qui: si non curantur.

Naturā abolere Medicus non potest.

Auri Essentia quinta hominē renouat.

Cæterùm cùm hactenus de Tartareorum morborum ortu causísque dissèruerimus: deinceps quidnam morbi Tartarei indè enati sint, planiùs definiemus. Minimè verò concedimus, morbos Tartareos tantùm ex fæcibus ac coagulationibus, quæ in rebus omnibus insunt, emergere: sed ex iisdem alij quoque morbi minimè Tartarei enasci possunt. Tartareos enim vocamus morbos illos, qui velut Tartarus in corpore nascuntur. Sic in Podagra Tartarus est instar lapilli, rotundus, fluxus, angula-
1. ris & modis formísque aliis multis conspicuus
2. & sensibilis. Similis etiam in chiragra. Ex ho-
3. rum censu arenulæ quoque sunt, in renibus &
4. vesica, locísque aliis enatæ. Hûc quoque spe-
5. ctant calculi seu lapides, emoti, & fixi, in ve-
6. sicâ & renibus, in quibus duobus locis solis
illi generantur. Postea huc etiam referenda sunt coagulata, quæ in intestinis & locis concauis aliis, in quæ alimenta & excrementa diuertunt, subsistunt. Porrò etiam congelata his annumerantur, quæ in poris cutis & carnis & ossium hærent. Tandem etiam indurata huc pertinent, quæ in venis, arteriis & neruis morantur, ex quibus occulti morbi multi, abditis à causis producti, emergunt. Per huiusmodi enim calculos & Tartara venæ nutrimentales obstruuntur & oppilantur, vt ex alimenti defectu emoriantur. Interdum etiam intestinum ani seu rectum infercitur, ita, vt à sordibus, exitum naturæ præcludentibus & obstipantibus, mors inuehatur. Aliquando spermaticæ quoque venæ præcluduntur, quam oppilationem dein excipit impotentia, & emissionis frustratio, & his similia plura. Tum & qui in cute hærent Tartari, subtiles sunt & exiles, è sudore enati, quorum signum est, scabies, pruritus & punctus cutis. Et sic de cæteris.

Tartarei morbi quid sint & quales.

Porrò autem vobis etiam explicabimus quâ ratione, quâ forma tam ex assumptis, quàm ex ipsâ naturâ huiusmodi Tartarei morbi gignantur, & quibus ex causis isti calculi fiant. Principiò autem de morbis Tartareis ex fumo aut vaporibus generatis hîc generationis modus tenendus est. Quandoque fumus vapórque corpus attingit, vias Tartarisationis duas habet: vnam exterius, alteram intrinsecus. Qui extrinsecus corpus attingit, velut exempli causâ oculos: is hos primùm facit humidos & stillantes; posteà fumus idem permiscetur lacrymis, & poros oculorum penetrat, ac canthos cauitatésque eorum occupat. Tandē consumptâ & resiccatâ aquâ, in eius loco remanet fæx & quædam substantiæ reliquię, quæ aliâs caminis adhæsisset ceu fuligo. Sic pariter si corpus sudat ac quoque effumat, permixtio quædam fit, quæ in poros sese insinuans, ibi instar priorum coagulatur, & in sinus cutis deponitur. Et hæc exteriorum ratio est. In interiora verò si fumus penetrat, tunc, vbicunque adhæret affigitúrque, ibi manet. Sic si in stomachum irruat, humor stomachi ei permiscetur, vnaque quo miscella fit. Quamprimùm autem humores consumuntur, arena seu lapis ibi remanet, regioni seu tunicis stomachi annatus & affixus, qui postmodum multorum morborum auctor ac causa fit, sicut deinceps dicetur. Accidit etiā, vt materiæ huiusmodi persæpè ab hepate ex stomacho attrahantur & eliciantur: sicut etiam à membris aliis. Illorum autem humoribus consumptis, ex superstitibus reliquiis lapides arenulæque nascuntur in hepate, in venis, in intestinis, in splene: quemadmodum etiam in felle non hominis tantùm, verùm etiam pecorum, lapides nascuntur, ratione modóque prædicto.

Tart. è fumo vt generetur.

Tart. in locis corporis duobus fit: vel externis, vel internis.

In stomacho.

In hepate & partibus aliis.

Idem eodem modo etiam de renibus & vesicâ, membrísque reliquis omnibus intelligi debet: nempe quòd Tartarus cum ipsis nutrimentis ad ea loca attrahatur: in quibus si diutiùs obhærescat ac moretur, operationem suā perficit. Podagra est attractio huiusce coagulationis, cum nutrimentis ad articulos facta, in quibus illa restitat, nec longiùs proferri potest, propterea quòd viæ infra articulos positæ cauæ non sint, vnde nec in iis materia Tartari residere potest. Et licèt quidem in poros ac meatus efferretur, ab abundanti tamē calore corporis consumeretur, nec ita, vt in articulis coaceruari posset. Vbi enim in membris calor & virtus imbecillis est: ibi aggeri & aceruari materia potest. Tum & humorum multò plùs in articulis cōsumitur, quàm carne. Vbi ergò multa consumptio, ibi copiosiores etiam reliquiæ. Idem similiter etiam de cibis omnibus ac aëre, vt quæ assumimus ac haurimus, intelligendum est, quòd nimium in nobis, intra nos coagulentur iis locis ac finibus sicut præcensuimus.

Podagra quia, & vt fiat.

Cur in articulis plus colligatur, quam carne.

Qui verò Tartari ex ipsius naturæ vitio gignuntur, veluti horum nonnulli in sanguine & omnibus venis oriuntur, suæ gene-

rationis hanc causam habent, quod sal in sanguine latens, ex ea proprietate, quam habet à sanguine secedat, ita, vt salsedo seorsim iam sit, & seorsim ipse etiam sanguis. Quo diuortio ac separatione facta sua sanguini pristina integritas ac virtus minimè superest, vtpote cuius vita & bonitas per sal conseruetur & sustineatur. Quando ergò, vt dictum est, sal à sanguine separatum est, tunc coit & coagulatur in duritiam quandam, instar granulosorum lapillorum, aut sabulosæ arenulæ. Podagricus autem morbus & iste est: quem quidem in monumentis nullis inuenimus descriptum, sed per solam experientiam, ad similitudinem podagræ, curauimus. Separationis huius causa est aciditas sanguinis. Sicut enim si acetum in lac infundatur, hoc naturam suam mutat, ac substantiã ipsam à sero ita separat, vt lac amplius non sit: sic idem similiter in sanguine acescente quoque fit, veluti docuimus.

Tart. natura seu cruoris qui generetur. Sanguis vt separetur. Sãguinis vita sal. Aciditas causa separationis sanguinis. Acetum lac separat.

Eodem plane modo per separationem istiusmodi ex phlegmate quoque tales lapides ac Tartari generantur iis in locis, in quibus phlegma iacet, veluti in cannis pulmonum, hepatis, &c. Continet enim phlegma in se sal mortuum. Quod si instar lactis & sanguinis separatur, tunc ibi quoque podagricus morbus fit sicut de sanguine definiuimus.

Phlegma vt separetur & tartarescat

Similiter & ex cholera in locis definitis omnibus lapides arenulæque & sic podagra, gigni possunt, iisdem omnino de causis, quas præcensuimus.

Idem æquè & de melancholiâ intelligi debet Nam in istis complexionibus omnibus salia inexistunt. His, vbicunque locorum sint, vt primùm acetositas quædam admiscetur, separatio talis illicò fit in locis conuenientibus. Pro consideratione ergò causarum istarum, in omnibus totius corporis membris, velut in hepate, cerebri cauitate, pulmone, ventriculo, nullo excepto, Tartareus huiusmodi morbus quidē produci potest. Et sic similiter in ipsis quoq; humoribus Tartarei morbi generari queuut, velut etiam in omnibus aliis, in quibus sal est, prout per corpus agitur & pellitur.

Sal in omnibus cõplexionibus est. Mòrbi Tartarei membri accidunt

Cap. III.

Cvm autem hactenus morborum Tartareorum ortum ac generationis modum exposuerimus: proximum iam est, vt explicemus etiam, quâ ratione modóque ista Resolutio & coagulatio fiat, dùm nimirùm vniuersum corpus quoque versum peruadit ac penetrat, & cur in proximâ sede seu primâ vicinia non subsistat. Præcipuarum autem causarum duæ sunt: vna est subtilitas, altera crassities. Hoc ita accipite. Subtilitas vniuersum corpus penetrat: quò que quid subtilius, eò longiùs ac latiùs exundat. Crassities in primâ viciniâ residet, quia venas poros penetrare non potest. Sed præter has porro etiam noscendæ causæ illæ sunt, per quas Tartarus ad extimas & infimas partes expellatur. Causarum istarum tres sunt: vna à facultate vir-
1 tutis Attractiuæ est, quæ nutrimentum attrahit, cum & in quo ipsa quoque Tartareitas ad
2 omnia membra allicitur. Altera ex vi permixtionis est, quâ Tartarus in sanguinem se insi-
3 nuat, eique permiscetur, ac tandē suo tempore iterum secedens in articulos & cutem diuertit;

Subtilitas & crassities causa longius penetrãtis Tartari vel subsistentis, &c.

Tertia causa est, quòd materiæ, ex quibus Tartareitas prognata est, cum partibus quædam proprietas ac familiaritas intercedit, & ad illas facit. Vnde si ad partes peruenit, humor eius absumitur, & reliquiæ abundant, sicut paulò antè explicuimus.

Ex tribus his causis distributio procedit, facta ad eas partes, in quibus morbi Tartarei cõditi sunt. Quibus causa accedit hæc quod materia nonnunquam alicubi restitat, nec proferatur eoúsque quoúsque proprietas & attractio ducturæ erant.

Porrò verò hoc etiam explanabimus. quibus de causis Tartareitas vna altera vel subtilior, vel crassior existat. Hæc autem diuersitas depēdet ex naturâ earum rerum, ex quibus Tartarus genitus est. Sic Tartareitas aquæ communis multò rudior & crassior est vini. Hinc fit, vt crassities Tartari aquei longius in corpus minimè penetret, cum econtrà subtilitas Tartari vini ad sedes extimas efferatur. Hæc ipsa quoque causa est, quòd Tartarus vini penitùs per omne corpus distribuatur, & vbiuis morbos producat, cùm tamen aquæ Tartarus in vno saltem loco cumuletur & congeratur. Eadem est ratio aliorum ciborum, potuum, fumorum, ac omnium, de quibus diximus; de quibus vniuersis crassities & subtilitas similiter æstimanda est. Sic fumi quoque singulariter in penitioribus adhærescũt potiùs, quàm in propinquioribus, nisi fors quædam in fumo proprietas hæreat, propter quam in locis illicò primis affigatur: aut nisi huius naturæ sit, vt, quam primùm aliam naturam sentiat, confestim adhærescat. Ita nempe sulphur, cùm in distantiora non sublimetur, nec in ipso corpore distantiora adit, sed Tartarum suum illicò in ventriculo affigit. Qui verò fumus in distantiora vadit, veluti salis Ammoniaci & Mercurij: horum Tartarus in ipso quoque corpore penetrantiùs ad omnia membra diuagatur, ac continuâ permeatione ad extimas vsque corporis sedes profugiunt, suamq; interim sementem passim in omnibus peragratis locis relinquunt: quod tamen similiter fumus Arsenici minimè facit, sed collectim in distantiora, prout pellitur & agitur, sese defigit. Ex causarum harum pensitatione intelligimus, morbos nonnullos Tartareos in vnico saltem loco oriri gignique: veluti si fumus ex Aquâ forti aut similibus in vnũ aliquem locum attrahitur, ibíque permiscetur & parti appropriatur, tunc in solo illo loco coagulatio & congelatio simul ac collectim fit. Quantum verò ad ciborum ac nutrimentorum proprietatem attinet, commemoratio illa superflua esse videtur hoc loco: cùm aliàs de istis, & maximè in prioribus capitulis, abundè satis pertractetur.

Tart. aquæ crassior vini. Tart. vini penetrantiora que. Sulphuris Tart. nõ ad distãs abit.

Cum verò paulò antè dixerimus, quòd per virtutem attractiuam huiusmodi attractio Tartari cum nutrimentis fieri possit: eius rei has causas inuenimus. Nutrimentum nimirùm ac Tartareitas vnà in stomachum ingeruntur, ac ibidem permiscentur. Ibi ergò cùm permixtio fiat rerum minimè conuenientium, quas tamen natura ipsa separare minimè potest: tunc ab ipsis natura infirmior & imbecillior redditur, cuius infirmitatem illa destru-

Tartar. morborũ causa debilitas virtutis digestiuę stomachi.

ctio

ctio sequitur, quam Tartareos morbos appellare solemus. Causa verò, cur ex permixtione id fiat, non est permixtio tantùm in ventriculo facta, sicut iam de vnione nutrimentorum & Tartari diximus: sed permixtio eadem similiter in istâ coadunatione fit etiam extra stomachum, ceu in 4. complexionibus, & 4. substantiis totius corporis, sicut de stomacho ex parte vnâ definiuimus. ita nimirùm vltimas quoque causas separationis concludemus, quæ ipsa fit per appropriationem rerum assumptarum, partes ac membra peculiaria spectantium. Sic res, venis gratæ ac vtiles, in venis morbos pariunt. Quæ stomacho prosunt, in stomacho Tartarum deponunt. Et hoc iudicium de membris cæteris omnibus sit. Quanquam hoc quoque accidere posse iam recordemur, vt ex vi appropriationis huius in omnibus corporis locis Tartarei morbi generentur. Quodcunque enim assumimus, id passim vniuerso corpori conducit, & tamen Tartareus morbus vnico saltem loco oritur. Sed huius rei causa, *Resolutio* quædam est, quæ Tartarum in locis nonnullis eliquat & resoluit: in aliis minimè. Nisi enim ista Resolutio fieret, & à naturâ in corpore administraretur, necessarium pol foret, omnes in vniuersum homines, *Podagricos chiragricos & calculosos* existere. Ex quibus liquet, Tartareitatem in iis saltem locis oriri, in quibus non est Resolutio. Causam ergò iam promptam habemus, quòd nimirùm Resolutio in æquali membro æqualiter deficiat: veluti, si in vno articulo resolutio non est, nec in altero eius simili eadem erit: ideò in articulos Tartarus illicò concedit & adhærescit. Quod similiter etiam de aliis intelligendum est.

Appropriatio est vltima causa distributionis alim.

Obiectio soluta

Cur non vniuersi homines podagrici &c.

Deinceps verò vt causam intelligatis, cur Tartarus in articulis præcipuè restitet, nec vel à Naturâ, vel tempore consumatur, ad punctum istiusmodi animum aduertite. Tartareitas omnis sal est. Id si coaguletur & granuletur, potest per aquam calidam resolui, ac in liquorem aqueum digeri aut mutari, ac exsudare. Similiter si per se humidum existat, nec ab intensâ siccitate coagulatum sit, potest à se ipso resolui, veluti Tartarum calcinatum. Salsedo enim ac Tartareitas calcinatur in corpore per calorem membrorum internorum, non secus ac per ignem. Si verò Tartareitas manet, causa est hæc, quòd resolui nequeat. Nam cum sicca nimis & arida sit, ob id coit ac coagulatur in lapidem, aut in lapillos multos, prout partim Tartari proprietas, & partim salis permixtio se habet. Ideò hanc ob causam superstites remanet.

Tart. cur articulis præcipue adhæreat. Tart. omnis sal est.

Paroxysmi podagricorum causæ [illegible]

Et ex hac ipsâ causa istius quoque morbi periodi seu typi proueniunt, quibus alias ac alio tempore dolor magis minúsue sentitur. Causarum enim naturalium hunc discursum ponere allubescit. Si aër ac tempestas humidior sit, tunc ipsum quoque corpus adeóque omnis eius substantia humescit, sicut in Philosophiâ nostrâ tradimus. Iam ergò si tali humiditate corpus madescat, tunc ex naturâ ac proprietate suâ sal quoque & Tartarus humectatur & post liquescere & resolui incipit. Id ergò dum molitur, naturam suam vimque ac potestatem mutat, ac veluti efferuescit, atque in seipso intumescit sufflatúrque. Ex quâ commotione tendinibus acutissimi dolores inferuntur: nec tamen Tartarus omnis resoluitur. Siccitas enim ac proprietas, quæ ad resolutionem apta non est, suo modo quadantenus obstat. Vndè fit, vt ægris nonnunquam calidi fotus prosint, quia calor resiccat, & ita lenit. Interdum frigida commodant, quia congelant. Interdum temperata, quia excessum vtrumque cohibent, sistúntque Tartarum, ne peiùs ebullire queat. Quandoque humida iuuant, quia resolutio continuatur, quousque potest; quâ factâ, quies inducitur. Sæpè etiam sicca leniunt, quia humiditatem auferunt, & agitationem tollunt. Frequenter etiam Anodyna proficiunt, vi suâ narcotica.

Aer humidior Tartaro [illegible] varia profunt, et caussa [illegible]

Porrò autem etiam ab influentia vel augescente, vel deficiente, paroxysmi, vel augentur, vel minuuntur, hoc modo: Luna si deficit, minuitur etiam morbus, & tamen simul incumbit dolor, quia scilicèt virtus calida vel naturalis languida est, morbus autem fortior. Sed & Luna crescente dolores sæpiùs lancinant, quòd nimirùm affluxus maior sit, & in loco quo efferuescat. Similiter etiam de aliis cœli motibus aut constitutionibus iudicandū est, vel calidioribus, vel frigidioribus, pro quarum ratione morbi quoq; vel intenduntur, vel minuuntur ac variantur. Huiusmodi quidē influentiæ etsi non omnes nobis compertæ sint, cogitatu tamen nobis facilè est, vim quandam ac potestatem singularem supra nos habitare, quæ nobis dominetur nosque regat. Sed hoc iam hic missum facimus. Interim ab influentiâ huiusmodi, & ipsius Tartari naturâ morbi varii emergunt, temporibus diuersis, cumprimis in podagrâ mutationes varię contingūt, in quâ propter influentias diuersas nonnunquā nulla vspiam remedia iuuāt, aut dolorem mulcent, sed hic pro impetu suo liberè grassatur & exacerbatur. Nullus enim, quem sciamus, morbus est, qui à minimis hisce maximisue accidentibus ita validè gubernetur & afficiatur, veluti iste vnus. Huius enim mutatio à primâ quauis etiam corporis mutatione prōpta est. Quāprimùm enim corpus vel à cibo, potuve, aut exercitio &c. alteratur, huiusmodi dolores è vestigio gliscunt & insultant.

2 Influētia cœli maxime Lunæ.

Superiora nos moderātur.

3 Corporis à quibusuis causis alteratio.

Tum & huiusmodi Tartarei morbi in mutatione dissimiles sunt. Alii enim aliis doloribus grauioribus implicantur. Hinc *Podagra* passim existit. Qui non tamen quoad eandem formam. Hinc enim fit contractura infra zonam synthena, colica & mors, forma longè aliâ, quàm in podagra. Idem iudicandum est etiam de cōgelatis & coagulatis. Iam ergò si plures morbi Tartarei sunt vno, naturaliter etiam plures quàm vna induratio & forma continget, cùm dubium non sit, quin quilibet morbus Tartareus peculiarem ac priuatam suam formam habeat, sicut id ex *Lithiasi* constat, in qua duo existunt, arena & calculus. cuius forma à podagra in eo distincta est, quòd tantùm salis in illa non permisceatur, quantum in podagra. Sed diuersitatis causa etiam hæc est, quòd hîc resolutio nulla fieri possit, qua materia aut mollior, aut durior euadat: sed Lithiasis perpetuò sibi

Podagra pessima est ex Tartareis.

Lithiasis & podagra qui differant

similis est, & ad materiam primam non recidit, verum ampliatur ex eo, quòd subindè magis magisque similiter augescat, & indurescat ac sic maneat.

Calculus & Arenulę qui differunt.

Cęterum discrimen inter Arenam & calculum ita intelligendum est, quòd hic tartarus sit, qui vi & operatione renum coaguletur, hoc modo: Si Tartareitas peruenit ad regiones Renum & vesicæ, possibile est ibi podagram fieri, quia præstò causa est. Sed proprietas illa tollitur per id quod alia in se complexio & alius morbus gignitur. Id autem spiritus vrinæ est, qui (sicut de vrinâ traditur) proprietatem in se quandam habet, ad calculosa & arenosa inclinantem. Et sic vrina morbi istius causa est: non quod ea ex substantiâ vrinæ prodeat, sed potius ex substantiâ fluxus podagrici, quæ tamen interim per vrinam, coagulatur in formam ac speciem aliam; id quod hoc ordine modoque fit. Vrina si Tartareitatem in renibus & vesicâ apprehendit, illam cogit, quia scilicet illa calida & aquosa est. Tartarus autem viscosus & tenax, spiritum vrinæ attrahens Ideò nullius etiam Lithiasis vrina flaua est, sed omnes albæ: carent enim spiritu vrinæ, quo exsiccantur: non quòd ab ipso vniuersa vrina exsiccetur, sicut in Podagrâ, vbi omnis humiditas absumitur, sed id similitudine quâdam, quòd scil. veluti Sal petræ in aquâ in lapidem cogatur & consolidetur. Nec hoc tibi exemplum admirationi sit. Sal enim petræ ex vrina genitum est, & vrinæ spiritus existit, qui se separat in vrina de natura tartari, quam separationem sequitur induratio Tartari, & formæ rotunditas, sicut ea à proprietate salis dependet. Ita pro materiæ multitudine fiunt aliquando calculi albi, non puri, ideò, quia sal petræ vrinæ incorporatum est cum Tartaro: nonnunquam cærulei fiunt aut his similes, quòd omne ex proprietate vrinarum fit, sicut clarius de vrina docetur: interdum rubei, & hi non ex proprietate vrinæ, sed colore renum.

Spiritus vrinæ ad calculū & arenulas inclinat.

Calculus & arena vt in renibus &c. coaguletur.

Sal petrę in aqua lapis fit.

Arenæ qui coagulētur.

Arenæ autem forma indè generatur, quòd scilicet vrina non tam spiritum potentem habeat, qui inclinet ad naturam calculi: vnde fit, vt simpliciter adhærescat Tartarus & granuletur sicut salis proprietas ac natura fert. Hinc ergò lapilli multi si generantur, iidémque nonnunquam obtriti, exiles & sensibiles, causa potissima in proprietate renum existit, qui tam bituminosam & viscosam naturam in se habent, à qua coagulatio lapidis ita obteritur & comminuitur.

Si ergò fluxus Podagricus & Tartarus isto modo lapidescit & arenescit, varia inde signa ac multiplices dolores emergunt, quorum descriptio artis non est, sed quotidianæ obseruationis.

Idem dicimus etiam de coagulatis & induratis, &c. Quanquam illa non vt Lithiasis ab vrina congelentur, sed congelatio ipsorum hanc causam habet, quod nimirum in intestinis quoque, quę stercoribus peruia sunt, quidam spiritus sit, qui similiter vt vrina, imò multò magis induret & coagulet. Si ergò Tartarus permixtus intestinis adhæret, nec cum stercoribus vnà eiicitur, tunc impellens spiritus stercorum illum cogit coagulatque, vt indies magis magisque cumuletur & grandescat. Stercus enim virtutem vrinâ maiorem habet, prout de stercore ponitur. Hoc ipso modo in aliis quoque intestinis generantur illi, ac in formam podagræ coagulantur.

Spiritus stercoris cōgelata indurat.

CAPVT IV.

CVm hactenus de causis & origine abundè satis tractauerimus: deinceps etiam explicabimus, quibus remediis Tartarei morbi curentur: quod ob duas causas noscendum est. Primò, conuenientia remedia scienda sunt ne præposteris adhibitis malum deterius fiat. Secundò, vt cura ea sine omni noxâ instituatur & perficiatur. Cura autem ipsa ad duo dirigēda est: vel ad podagricos calculos ac arenas: idque ob hanc causam, quia generationis aut coagulationis horum modos duos ponimus: vnum per consumptionem humorum, velut in podagrâ & huic similibus: alterum per spiritū vrinæ vel stercoris. Pro hac distinctione facilioris intellectus gratia curam ipsam quoque ad duo impendemus, videlicet, ad fluxus podagricos, & calculosam lithiasin: quia nimirùm fluxus podagrici per sibi congenera, & appropriata pelluntur, vt vicissim calculosa per appropriata sibi. Nullum enim alterius Tartarum expellit. Podagrica enim cura lithiasin ideò pellere nequit, quia nimirum à spiritu vrinæ aut stercoris induruit. Sic nec calculosa, Tartaros podagricos curare potest ob hāc causam, quòd scilicet in solum spiritum vrinæ & stercoris laborent ac operentur. Sed duplicis huius curationis causæ aliæ quoque sunt, videlicet complexio, natura &c. quæ ideò etiam obseruandæ sunt, quòd opus sit interdum specifica adhiberi, quia in forma specifica occultæ secretæq; vires latēt ipsa natura superiores, sicut de *Vltra naturam* scribimus. Horum adhibendorum necessitas hinc est, quòd multi morbi sint, qui præter naturæ ordinem modumque gignuntur, veluti etiam sunt calculus & Tartarus &c. qui nec à calore vel frigore oriuntur, sed ab altera, scilicet forma specifica, hoc est, veluti forma specifica in 4. complexionibus. His ergo specifica adhibenda sunt proprietate ea donata, veluti de specificis tradimus. Nam quòd lapis frangit lapidem, id à complexione non fit. Sic quòd os, aliud os caro aliam carnem sanat, id à conditione naturę non est, sed ex specifico prouenit, quod ad aliud ordinatum est. Sic videmus aquam fortē rem ex sua natura non omnes lapides frangere, sed ex forma specifica.

Curatio Tartari duplex.

Tart. coaguletur vel per exsiccationem vel spiritū.

Cura podagra & lithiasis diuersa.

Specifica in podagra & lithiasi vsurpāda.

Aqua fortis omnes lapides vi specifica frangit.

Sic quoque appropriata interdum vsurpāda sunt, ideò, quia appropriata in sua proprietate vnius naturæ sunt quoad perfectionem, non complexionem. Sic *Lithiasis* & *Ceuillus* vnà formâ generantur. Licet Ceuillus in corpore non producatur. Producitur tamen ex terra ad similitudinem lithiasis, ex terreo Tartareo, ac induratur à spiritu vrinæ, qui in liquore terræ hæret, sicut de generationibus lapidum mētionem facimus. Ceuillus ergò lithiasin curat in natura appropriata. Hæc enim duo si sese mutuo contingunt, vnum alterum frangit & minuit, ac vtrumque in materiam suam primā resoluitur ac assimilatur bolo seu friabili arenę. Nam appropriata siue propria in seipsa destructione

Appropriata numina.

Ceuillus qui in terra generatur.

ctione vniri non possunt. ergò resoluuntur. Quod ita intelligendum est. Acetum similiter generatur ex vino, in seipso, sicut lac, quòd in seipso turbatur, & seipsum separat; acetositatem parit. Hæc duo acida si conueniant, tunc calens & aceti matrix inter sese quasi digladiantur, aut sese inuicem trahunt, agúntque & viscositas quædam secernitur generata. Hæc iam duo appropriata sunt, vniformiter producta: vnde se quoque mutuò frangunt.

Sic etiam quædam *Specifica appropriata* sunt, quorum natura duplex est: vna ex specificâ totaliter perfecta: altera ex appropriatione, magis concordans, quàm sine specificâ. Et hæc viribus duplicibus ex vtrâque specie operantur, sicut *specificis* traditur.

Nobis verò multò attentiùs respiciendum est ad gradus, quàm ad specifica: idque hac de causâ. Ex qualitate & complexione renum, non tam probè intelligere possumus specifica, ac ex ipsis noscimus gradus. Specificum enim, fortuito, sine meditatione, absque naturali indagatione inuenitur. Cùm ergò in gradibus plus fundamenti & cognitionis positum sit, illis etiam cognoscendis præcipuè operam dabimus. Hic ergò duplex nobis Medicina occurrit: vna, quam natura ipsa produxit: altera quam ars præparationis ad gradus altiorem euexit. Ex quibus liquet, vnam alterâ nobiliorem ex his duabus esse, sicut deinceps traderur. Hic ergò de rudibus illis & crassis Medicinis vulgaribus, quæ, prout à natura sunt, manet, verba nulla faciemus, sed eorum mentionem in curam differemus. Quicquid enim illæ operantur, id ex appropriatione, non proprietate naturæ præstant. Sed subtiliores medicinæ per præparationem separantur, quâ alia natura ac vis acrior inducitur, quæ in morbis adhibendę sunt. Hoc ita accipiendum est, nimirùm quòd hic spectari minimè debeat aut complexio, aut appropriatio, aut natura, vel calida, vel frigida, vel humida, vel sicca: sed quòd opus sit, gradus attendi & considerari, qui considerationem (quam non quoduis habet) ad Tartarum habent. De consimilatione autem res ita intelligenda est: Aqua mollit & soluit liquidum: non tamen omnis omne. Et tamen aquæ tam multiplices sunt, vt vnumquoduis liquidum per aquam soluatur & dirimatur, vt sic. Aquæ multiplices sunt: sunt multiplicia liquida. Ex aquis quædam acres sunt & corrosiuæ, soluentes lapides & marmor, quale est oleum calcis. Aliquæ soluunt alabastrum, vt oleum [symbol]: Nonnullæ dirimunt ligna vt aqua [symbol]: Quædam fundūt Metalla [symbol] vt Aquæfortes: Quædam resoluunt carnem vt [symbol]: Quædam bolum, vt *Soluas*: Quædam fructus, vt *Pestus*. Et hæc dissolutio non in fragmenta redigit, sed in aquositatem, similem ei, à quâ resolutio fit.

Ex his ergò noscendum est, quòd in morbis Tartareis id saltem adhibendum sit, quod Tartarum talem respicit, veluti aquę nonnullæ soluunt zuccarum, aliæ minimè: quædam sal, aliæ minimè: quę iam resinam sibi permiscent, alię minimè: quædam stramen, aliæ minimè.

Præterea aliæ ex redurâ arenam producūt, quædam viscosum bolum, quædam bolum friabilem, quædam mucilaginem, quædam pus, quædā aquam. Ideóque hæc omnia ante compositionem Receptorum sedulò & diligenter expendenda sunt, vt nimirùm ratio omnium verè & exactè teneatur, sciatúrque ad quodnā quiduis faciat ac conducat, sicur de curâ Tartareorū morborum deinceps memoriale consignificabimus. Nam & causa approbè intelligi debet cur alia conueniant Arenæ, alia Calculo, alia Congelatis, alia Induratis, alia Podagræ. Cogitandum insuper hoc quoque est, quòd medicinæ quidem sint aliquæ quæ arenulas pellant, sed illæ eousque non penetrant, vt arenulas attingere queant. Illis ergò addēda ea sunt, quę eò ipsas deducant. Et sic de cæteris.

Etsi verò hæc hactenus de medicinis morborum Tartareorum disseruerimus: practicam tamen ipsam nondum constituimus. Nam in practicâ discretè omnia explicabimus, & curę modum duplicem proponemus: vnum per interna. Ea sunt, de quibus iam diximus. Quæ etsi quidem exteriusadhibeantur, interius tamen eadem operantur. Alter modus chirurgicus est, qui foris operatur ac forâs extrahit visibiliter. Et hi duo modi Tartareos morbos vniuersos respiciunt. Nam cùm alii visibiles sint, alii inuisibiles, quidam cognitu faciles, quidam difficiles: ideò hoc discrimen sedulò tenendum est, sicut in Practicâ plenius explicabitur.

TRACTATVS SECVNDVS.

CAP. I.

QVia in progressis capitulis de Tartareorum morborum origine definiuimus: deinceps istorum curam complere instituti nostri est. Hanc autem vno eoque peculiari tractatu tribus partibus trademus. Vna erit, de Tartareis morbis, qui calculus sunt. Altera, de iis, qui sal existunt. Tertia de præseruatiuis finiet. Pro intentione etenim nostrâ, omnia Tartareorum morborum sanandorum remedia in duobus consistunt: Alia enim calculum frangent: alia consumunt & resoluunt sal. In hoc autem capitulo curam tantum ponemus eam, quæ sanet calculum, arenulas, coagulatā, & congelata, prout in corporis concauitatibus subnascuntur. Remedia Tart. vel calculum frangūt, vel consumunt sal.

Principiò autem intelligendum est, non opus esse scire, in quibus corporis locis calculi iaceant, siue in vesicâ, siue renibus, siue intestinis aut visceribus &c. Porrò etiam necessarium non est, vt sciatur, vnde & ex quonam generati sint, nisi in genere, prout sufficienter descripsimus: idque hac ex causâ. Oportet enim Medicinam ad calculum Tartareū ita specificatam esse, vt ex proprietate suâ ac naturâ specificâ omnia genera clculorū rectâ expellat, nec illa medicinam sequantur: veluti oculi cancrorum arenas quidem pellunt, sed nō calculum. Et sic similiter etiam de reliquis. Nam [symbol] calculum in renibus pellit, non autem in vesicâ. Ita etiam Semachi idem facit. Et tamē horum nullū congelata & coagulata pellit. Ex ignora- Remedia Tartari oportet esse καθόλου, specifica.

Marginalia (left): Acidus sibi ia sine proprietate parat. — Appropriata se inuicē frangunt... — Appropriata specifica duplicis naturæ sunt. — Specifica fortuito inueniūtur. — Medicinæ duplex. — Aqua mirę vires. — Ol. calcis marmor soluit. — Aq. fortes metalla soluunt. Soluas bolum soluit. Pestus fructus resoluit.

Oculi cancrorum arenas pellunt. Semach calculũ renũ curat. LVDVS omnes vniuersi corporis calculos curat.

ignoratione horum ac inscitiâ sæpius accidit, vt ob defectum genuini remedii misero eiulatu ex morbo Tartareo interimantur: Medicatio autem ita fieri debet: LVDVS curat omnes calculos ex Tartaro, congelatos, coagulatos, in vesicâ, renibus, arenas, & sic similiter omnes calculos Tartareos, in vniuerso corpore conditos, notos, ignotos. Considerandum enim hoc est, quòd multi in corpore morbi existant, qui ex Tartareis calculis proueniunt, quorum nullam notitiam, aut iudicium, signúmue ac prognosticon habere possumus, sed in ambiguo ibi hæremus, nec quo euadamus, certum habemus. Practicæ ergò nostræ tenor is est, vt non saltem adhibeantur empirica præcepta, quæ particulatim generibus calculorum, de quibus iam diximus, conueniant: sed producenda ea recepta sunt, quæ in genere, non in particulari, vniuersos calculosos morbos tollant. His enim solis Tartarei morbi eximuntur. Impossibile enim est, per Physicam, omnia loca ac regiones, in quibus calculi gignantur, iaceantque, scrutari & indagare. Quâ ipsa ex causâ etiam necessarium minimè est, vt scientia habeatur dirigentium, per quæ remedia ad laborantes locos, velut caput, cor &c. deducantur. Quis enim adeò ingeniosus ac perspicax sit, vt, quonam loco morbus sit, perscrutari, adeóque ad ipsum, nuntium quendã mittere possit? Hæc vana & reiicienda sunt. Hoc satagendum potius est, vt medicina ad calculum directa sit, cumque sine ope dirigentium expellat. Et hæc operatio simul in omnibus locis fit, sicut deinceps traditur. Ea ratio est etiam tenenda, in podagricis morbis similiter per experientiam talem curandis & expugnandis. Hisce ergò hactenus cura explicata sit. Porrò autem textum practicæ continuemus, ac ponamus rem ipsam.

LVDI descriptio.

Medicina ergò ista duobus modis noscenda & intelligenda est: scilicet vt, *potentiuum & acuatiuum*. Et vtrâque tàm intus quàm foris adhibenda sunt, sicut deinceps in Regimine tradetur.

Potentiuum tale est.

Ludus calculorum omniũ cura.

℞. *Ludum subtiliter tusum, & calcinatum:* de hoc oleum excoque per resolutionem, & potandum præbe omni die & nocte ℈j. ex vino bono, ad dies 14. Ab hoc omnes morbi prædicti à Tartareo calculo auferuntur & curantur. Nec absurdum tibi videatur, per hoc vnum Receptum adeò simplex & rude tantum morbum expelli posse, interim tot receptis aliis tam artificiosè concinnatis abiectis & eliminatis. Hoc quinimò tecum reuolue, quòd assula ligni ardentis vnica plus caloris det, quàm saxa decem. Idem enim iudicium ac discrimẽ habendum est de hoc nostro recepto, si conferatur cum aliis aut ab experientiâ inuentis, aut à naturâ productis.

Acuatiui descriptio.

Acuatiuum medicamen foris applica, eo scilicet loco, vbi morbus sentitur. Quòd si morborum situm cognoueris, applicabis tamdiu, donec ii aboleantur & consumantur: per vrinam, qui in ductibus vrinalibus consistunt: per vrinam, qui in ductibus vrinalibus consistunt per stercus, qui in viis illis siti sunt. Idem similiter etiam de emunctoriis cæteris intelligẽdum est.

℞. *Terpentinæ, Olei Lini an.*

Destillabimus: fiat cohob cum his:

℞. *Oculorum cancrorum, lapidis lyncis, spongiæ, Olei Iudi, Iudaici, lyncis an.* ℥iß.
Saxifragiæ ℥ij. Et sic de aliis.

Calculi omnes in aquã resoluẽdi sunt.

Per hanc inunctionem calculi omnes in corpore resoluuntur & comminuuntur, eo modo, vt in Theoricâ diximus. Et nota de his Receptis, quòd non modum illum teneamus, quem in primo tractatu posuimus, quod scilicet alia expellant formâ arenæ, alia farinæ, alia calculi, alia boli, alia aquæ: sed Recepta nostra secundum hoc vnicum direximus, vt omnes calculi in aquam resoluantur & liquescant. Ideóque cætera omittimus.

CAPVT II.

Podagræ dicitur Sal Tartareus.

DEinceps verò etiam trademus rationem curandi morbos podagricos, qui & ipsi ex Tartaro gignuntur. Morbum autem hunc *Salem Tartareum* vocamus; ideò, quia instar Salispetræ granulatus & congelatus, angularísue. aut arenæ similis existit, ac simul mordicat, salísque more generatur.

Podagræ cura duplex. Integra curaque. Aperta cura quę

Huius ergò cura duplex est: *Integra & Aperta. Integra* est, quę fit sine omni læsione ac apertione corporis, ita scilicet, vt sal Tartareus resoluatur & consumatur ex fundamento ac radicitus, tam per exteriora, quàm interiora, remedia. *Aperta* est, quæ sectione administratur, ita vt sal violenter extrahatur, prout in sequentibus dicetur. Integra autem talis est.

Remed. podagrica.

℞. *Ossium hominis, scammoneæ, hermodactylorum*
Turbith, senæ, zuccari taberzet an. Ex his confice puluerem, de quo manè & serò præbe edendam ʒß. pro vice vnâ.

Puluis hic ab ægro fluxus omnes ac Tartareos morbos eximit, eo modo, vt res resoluat, sicut in tractatu primo diximus. Operationis autem vis ex eo procedit, quòd ossa ex proprietate suâ miracula edant, cætera autem ex vi specificâ materiam resoluant. Sicut enim aqua vini Tartarum resoluit, ita simplicia hæc fluxum podagricum liquefaciunt.

Interim dum hæc fiunt, doloris locum inũgere perges, indies bis, balsamo tali:

℞. *Mumiæ patibuli.* Illam destilla, & pro exigentiâ vtere. Hanc autem inunctionem continuabis ad sanationis finem vsque. Per hanc enim vnaquęlibet podagra, chiragra, & similis affectio curari potest, quia hæc cæteris omnibus pręstantior est.

Externum medicamen tale est.

Podagræ cura aperta.

℞. *Mercurii sublimati, Aquæfortis, Arsenici an.* Fiat pulmentum. Hoc impone, quousque dolor diffunditur. Si verò vniuersum membrum is occupauit, in loco maximè ad id idoneo foramen fac: deinde impone ad escharam liberandam. Postea hoc attractiuum, quod sequitur. Ita fiet, vt omnis fluxus & sal Tartareum extrahatur, liquetur, & in aquam resoluatur. Sordibus vniuersis euacuatis, insperge in foramen puluerem de croco Martis, & consolida. Hac arte & vi extrahere potes quamcunque podagram, quæ aliis nullis remediis cedit. Contra medicinam autem hanc nihil quicquã reniti potest. Attractiuum autem hoc modo

parabis

parabis.

℞. *Minii, Lithargyrii, Calaminaris*

Carabæ, Magnet. an. ℔ ß. Tundantur omnia subtiliter & cribrentur. & cum ℔ *vj Olei lini* coquantur, addendo *ceræ* ℔ iij. *terpentinæ* ℔ ij. *vermis* ℔ j. coquantur, dum emplastrum coloris punicei fit, in quo dissoluta & colata hæc gummata infundes.

℞. *Opoponacis, galbani, serapini.*

Bdellii, *armoniaci an.* ℔ ß.

Vbi ebullierint aliquantum, inijce sequentia:

℞. *Carabe, mastucis, thuris, myrrhæ,*

Magnetis, aleopatici, an. ℔ $\frac{1}{4}$ *partem.* Sed sint omnia tenuiter puluerata, subigantur, & malaxando in emplastrum redigantur.

Sic ergò iam satis dictum est de curâ impedienda in Tartareo sale podagræ, chiragræ & artheticæ. Et licèt Recepta quidem pauca promantur, pauca tamen ea, simul prestantia, pluribus leuioribus, nobis multò grauiora sint. Et sic his colophonem imponemus.

CAP. III.

Præseruatiua podagræ sunt duplicia, calculi & salis.

POst curationem autẽ morborum Tartareorum, subnectamus eorum quoq; præseruatiua, eaque duplicia sunt. Vnum prodest contra Tartareos calculos: alterum contra Tartareum sal. Horum vtrumque iterum duplex est: vnum pro iis, qui huiusmodi Tartareos morbos antè nondum passi sunt: alterum, pro iis, qui iisdem anteà laborarunt, sed iterum conualuerunt. Addimus autem etiam præseruatiuum podagræ, ne grauiùs inualescat aut latiùs exundet, sed in loco suo subsistat.

Primum præseruatiuum calculorum Tartareorum pro iis, qui ex ipsis nunquam laborarunt.

℞

Horum, qui laborarunt, tale est:

℞

Similiter, qui sal podagticum nunquam habuerunt, tale est.

℞

Pro his, qui habuerunt, tale est.

℞

Pro his, qui habent, ne augeatur, tale datur.

℞

His ergò tribus capitulis remedia omnia aduersus Tartareos calculos & salia finita & conclusa volumus, sectatores nostros monentes, vt hæc grati agnoscant, accipiántque, nostrósque labores ac sudores non in res leues & inutiles impendant, hoc vnà apud se pensitantes, quàm anxio cum studio in humani generis salutem afferendem hæc inuenerimus & tradiderimus &c. *In nomine Patris & Filij & Spiritus Sancti,* Amen.

LIBER SEPTIMVS IN MEDICINIS THEOPHRASTI BOMBAST HOHENHEIMENSIS, DE AEGRITVDINIBVS AMENTIVM: ET DIVIDITVR IN DVAS METHODOS.

Methodus prima tractat de origine ægritudinum Amentiarum, & habet 5. Capitula.

Methodus secunda de Curâ ægritudinum, & morborum Amentium, & habet 6. Capita.

LIBER SEPTIMVS

THEOPHRASTI BOMBAST HOHENHEIMENSIS.

De ægritudinibus Amentium.

TRACTATVS I.

CAPVT I.

De Morbo Caduco.

Morbi omnes vel Naturę sunt, vel Rationis

MORBI, quicunque hominem, Dei creaturam affligũt,ex ipsa natura descendentes, aut corpus labefactando sanitatem eius expugnant:aut, quod grauius est, vigorem mentis ac rationem opprimendo adimunt elidúntque. Cũ ergò de morbis naturalibus consideremus, quibus ac quot modis corpus nostrum violent lædántque: vsus ac res poscit, vt eos quoque simul morbos expendamus, quorum impetu rationis ac intellectus nostri vis expilatur, vndenam & ex qua origine illi promanent; quandoquidem eosdem ex ipsa Natura emergere ac suscitari, ipsa rerum experientia doceat & cómostret. Etsi verò hoc nostro sæculo istiusmodi morborum causam, incorporeis creaturis ac Diabolis assignet Deorum vicarij Europæi: iisdem tamen vt hoc casu suffragemur ac astipulemur, nulla vel dùm demonstrationis necessitate compellimur. Tot enim ab ipsâ naturâ documentis datis in contrariam sententiam abripimur, vt terrenorum istorum Deunculorum opinioni omninò aduersari cogamur, sicut distinctè in suis capitulis de istis omnibus docebimus,& rem omnem ad modum naturę, vt quę sola istarum causa & genitrix est, dilucidè dirigemus & explicabimus. Cæterùm ipsius Amentiæ, seu rationis priuationis species primò quinque se offerunt: Quarum prima *Caducus* est, seu Epilepsia, non solum complexionem vnam attinens, sed ne quidem vllam: nec vnum saltem genus attingens, sed omnia. Huic morbo obnoxii sunt sani, infirmi, iuuenes, senesque: & tamen idem morbus sanitati corporis nihil derogat, aut eius constitutionem frãgit destruitque, sicut deinceps tradetur. Quòd si verò morbus iste quandoque infirmos reddat ac mortem accersat, id hac ex causa fit, quòd nimirum acuitas & vehementia eius reliquas post se aliquas Remanentias faciat, ex quibus deindè Mors nascitur sine complexionis contaminatione. Huiusce verò caduci genera 5. numerantur, quorum vnumquoduis seorsim Epilepsiam parere potest, & quę in omnibus promiscuè fieri ac generari queunt: primum est in *Cerebro*: secundum in *Hepate*: tertium in *Corde*: quatrum in *Intestinis*: quintum in *Membris*. Cum verò vna alterâ lethalior & periculosior sit: id indè fit, quia tria genera prima nobilissima membra occupant, quorum affectionem mors promptè sequitur: sicut frequenter accidit, vt aliqui à primo illicò insultu ac paroxysmo sternantur & perimantur. Cuius euentus ratio, cùm idem in duobus cæteris similiter nõ fiat, deinceps planiùs explicabitur. Vniuersa hæc quinque genera similem quidem commotionis impetum, ac æqualem parilémque rationis & sensuum priuationem habent: non tamen ex vnâ eâ denique materiâ producuntur ac emergunt. Vt enim paroxysmorum modus diuersus est: ita ipsa quoque materia dissimilis existit: cùm correpti alii spumam, alii copiosam aquam eructent fundántque, alii fixos & immotè apertos oculos exhibeant, alii crebris succussationibus & corporis iactationibus quatiantur, quidam immoto corpore iaceant, nõnulli obscurum quid vociferentur, alii in totũ sileant, quidam violenter in terram prosternantur, non pauci sensim sese demittant & reclinent. Diligenter autem ad indicia & relationes ægrorum attendendum est. Magni enim interest scire, quonam præcipuè loco morbum persentiscant, antequàm cadant aut à ratione deiiciantur, præ alteris, qui morbi motum nullum sentire queunt, sed subitò opprimuntur quasi & amentes cadunt, rationis subductionem non animaduertentes. Ipsorum verò commotio harum rerum causa non est: sed in causâ id est, quòd commotionem suscipit. Ita scil. cerebrum commotionem suam suscipit, sicut ipsa quoque intestina, sed his tamen idem promptiùs ac citiùs afficitur, quia in suâ regione rationem ipsam sitam habet. Vnde viciniæ & propinquitatis causâ superiùs dictâ eueniũt.

Amentię morbi Diabolis perperã assignantur.

Amentię species 5. Epilepsiæ tã sani quàm ęgri obnoxij.

Epilepsię genera 5.

Epilepsię primus paroxysmus mul tos interficit.

Materia & paroxysmi Epilepticis in diuersis diuersi.

Ægri de morbi loco interrogãdi.

Deinceps autem de Materiâ, ex quâ caducus generatur, dicere pergamus. Ea verò non soli inest homini, verùm iis vniuersis, quæ vitam habent, vt sunt pecudes: quæ ipso homine non minùs cadunt, & similibus paroxysmorum formis corripiuntur. Quanquam etiam animalium certa quædam genera sint, quibus hoc malum omninò hereditarium ita insitum vigeat, vt indiuiduum in eo nullum sit, quin sontico eo morbo teneatur. Ex quo censu sunt Mussulæ, ac Leones, ac multæ volucrum species, in quibus malum hoc nunquam aboletur. Quin & res ipsæ crescentes quoque, quę tamen sensu carent, hoc eodem morbo tentari affligíque solent: non eo quidem modo, vt cadant, vitâ enim sensitiuâ destituuntur: sed quòd animalibus similiter paroxysmos suos experiãtur, velut ab iis arbores dissiliunt & finduntur, prout de infirmitatibus arborum & crescentium, trademus. Eædem quandoque penitus inarescunt: & à finito paroxysmo iterum augescunt aliquando, interdum planè emoriuntur. Similiter etiam de rebus cæteris omnibus, quæ vitam habent, intelligendum est, quòd æquè hoc morbo sollicitentur, & paroxysmos eius experiantur: eo tamen discrimine, prout creatura quælibet sensu magis minúsue donata est. Sed ad indagationem causæ, cur tam sensu donata,

Mussulæ, Leones, ac certæ aues Epilepsiæ ob noxię.

Arborũ quędam sunt Epileptica.

Causa caduci in omnibus viuentib. sint. 1. Nutrimentũ. donata, quàm eodem orbata, viuentia tamen, paroxyſmo tali ſubiiciantur, hæc ſequentia annotanda ſunt. Nulla nempe natura viuens agit aut ſuſtentatur ſine ſpiritu vitæ, in quo vis viuifica rerum vniuerſarum condita eſt, ſicut de ſpiritu vitæ tradimus. Sic viciſſim, nulla vita ſine nutrimento eſt. Quòd ſi ergò omne viuens hoc morbo laborat, tum in nutrimento etiam manebit. Sic ergò per nutrimentum commotio fit, ſi in ſpiritum vitæ permiſcetur. Hæc ergò vna huius morbi cauſa eſt. Altera eiuſdem cauſa eſt *Ebullitio vaporum in ſpiritu vitæ* (2. Ebullitio ſpiritus vitæ.) non verò alij *Humores* aut *Qualitates* corporis idq; hoc modo fit. Quando ſpiritus vitæ alteratur, & à diſpoſitione ſuâ deiicitur, tunc quaſi efferueſcit & ebullit, quæ ebullitio ità incitata & violenta eſt, vt memoriam omnem ſimul cum ratione vaſtet & amoueat: ſimiliſque iſte paroxyſmus motioni illi eſt, quâ vniuerſus orbis concutitur tremítque. Nam & huius morbi cauſa cauſæ terræmotus reſpõdet, vnoq; modo ac ratione cùm motus terræ tùm caduci fiunt. (Epilepſiæ & terræ motus eadem cauſa.) Nec morbus is aut ex ordine curſuq; Naturæ; aut cõplexionis infirmitate: aut humorum corruptione vllâ ratione generatur, ſed ex vnâ causâ terræmotus emergit. Nam terræmotus, ipſius etiam hominis motus, & arborum motus, & motus rerum omnium creſcentium eſt, quod hoc diſcurſu demonſtrabimus. Cauſam de terræmotu in philoſophiâ noſtrâ ponimus. Ea qualis eſt, talis eſt etiam in corpore caducus, hoc modo: ſi ſpiritus vitæ ex proprietatis ſuæ errore ebullit, ità, vt fumos ac vapores excutiat emittátque, tunc ab iſtis vniuerſum corpus concutitur & contremeſcit. Quare autem? Quia ſcilicet ſpiritus vitæ patitur. (Spiritus vitę ſedes rationis.) Hoc patiente, vniuerſum corpus compatitur, non in ægritudine, ſed in Amentiâ. In ſpiritu enim vitæ ratio habitat, quæ ob id deſtruitur, ac tamdiu ſyncopiſat, donec ſpuma ſeu ebullitio deferueſcat & conſumatur. Iactatio verò, & ſuccuſſatio tremórque & ſpuma indè emergunt, quòd nimirùm membra omnia ſpaſmo conuellantur, eorúmque vita affligatur: quâ causâ & ipſa neceſſariò compatiuntur, &c.

Epilepſia quintuplex. Cephalica, quî fiat. Quintuplex autem huius morbi differentia intelligenda eſt. Alia enim Epilepſia eſt *Cephalica* cuius cauſa eſt, ebullitio ſpiritus vitæ in ſolo capite facta. Hæc ergò dum in cerebro corruptionem ac ſpumam ſuſcitat, tunc rationis domicilio obſeſſo ſenſus ac intellectus intercipitur, & membra deindè continuationis reſpectu vniuerſa læduntur, quia ipſius hominis radix afficitur. Et hoc caſu ſimile quid fit terræmotui iſti, quo vnica ſaltem regio, non omnis orbis quatitur. Nam & hic in ſolo cerebro morbus conſiſtit, omnia proxima infeſtans, ſicut à terræ motu quoque vicina omnia contremiſcunt. Sic quæ ebullitio ac effuſio in hepate contingit, ea ſpiritum vitæ in hepate contaminat: & priuſquam ſentiatur, iam cerebrum confeſtim ac corpus omne occupauit, tantâ velocitate, quâ ventus raptim per vniuerſa fertur & concitatur. (Hepatica Epilepſia rapidiſſime cerebrũ inuadit.) Et ſicut, ſi Tartarus in aquam fortem incidit mole etiam minimâ, ebullitionem validam continuò ſuſcitat: ita velox etiam & feruidus ipſe vitæ ſpiritus eſt. Epilepſia cardiaca fit, cùm ſpiritus (Cardiaca Epil. vt fiat.) vitæ in capſulâ cordis ebullit, & tamen venenare non poteſt (ſicut nec terræmotus infœcundiratem parit) niſi fors fiat, vt per tremorem & ſuccuſſationem membrorum ſuperiorum quæ iam diſſolutio inducatur. Ex iſtiuſmodi enim diſſolutione mors conſequi poteſt, ſicut domus etiam corruit à terræmotus non veneno, ſed incitatione & concuſſione. Idem eodem modo etiam intelligendum eſt de ea, quæ in inteſtinis ſuam originem ſumit. (Inteſtinalis Epil. vt fiat.) Hîc enim morbus ſuam ibi radicem, ex qua producitur, habet, ſicut herba à ſemine emergit, cadit, & iterum renaſcitur. Similis in ſpiritu quoque vitæ radix eſt, quæ plantam talem producit, ex qua iſtiuſmodi morbi oriuntur. Iſtius autem radicis ſitus vbiuis in toto corpore eſſe poteſt: in capite, & ſic in capite oritur morbus: in hepate, & oritur ibi: in capſulâ cordis, & illic ſurgit. Sic pariter etiam de ventre intelligi debet, quòd radix illa quandoque in inteſtinis aut locis finitimis iaceat, prout hîc vel illîc ſeritur. Nam quòcunque ſeritur, ibi manet ac defigitur, nec locum mutat, aut latiùs ſerpit, quia plures radices vnà non ſpargit. Eadem radix ſimiliter in membra, velut Manus pedéſque nonnunquam defigitur, in quibus etiam locis paroxyſmi initium plerunque deprehenditur, qui indè ſurgens per vniuerſum corpus cum ſpiritu vitæ diffunditur. (Mẽbrorum Ep. vt fiat ſcilicet Manuũ pedũq; Epilepſia corporis erratica qualis.) Fit etiam, vt radix nullo certo loco figatur, quod per ſe ſubſtantialis adeò ac materialis non ſit, vt alicubi fixa manenſque eſſe queat, ſed diſtribuitur per vniuerſum corpus, & deſubito in rationem poſteà irruit.

Cæterùm cùm hactenus de cauſis ac ſedibus, ex quibus Epilepſia emergat, diſſeruerimus: iam porrò de ſpiritu quoque vitæ aliquid dicamus, qua ratione ille inficiatur ita, vt paroxyſmus iam inſultet, iam ſentiatur minùs, quiq; fiat, vt extra paroxyſmum ægritudo nulla incumbat. Huiuſmodi autem caduci morbi in vtero materno, concipiuntur, vbi radix eorum fœtibus inſeritur & implantatur, quæ poſteà cum his in lucem editis augeſcit, hac ratione. Ex imbecillitate ſpermatis, ac praua victus ratione aut diæta inordinata, ſpiritus vitæ in fœtu, prout eſſe debet, minimè perfectus & robuſtus producitur: & ſic à parentum mala conſtitutione ſpiritus vitę etiam in fœtu contaminatur & inficitur. (Epilepſia eſt hereditaria cur quomodo.) Ab hac inuſta, ſi ſpiritus vitæ in fœtu perfectus eſt: tunc alienum & diſconueniens à ſe expellit. Et licèt id ex corpore quidem exturbare omninò non poſſit, continenter tamen à ſe tamdiu id exigit & propellit, dùm vniuerſum in locum vnum cogatur & colligatur, qui diſpoſitioni & virtuti expulſiuæ omniũ maximè commodus viſus eſt. Quòcunque ergò loci id deponitur, ibi radicem ſuam figit. Quòd autem morbus iſte non è veſtigio ac continuò ſeſe prodat, hæc cauſa eſt, quia ſcilicet radix ipſa vel nondum valida, vel magna ſatis eſt, vt in continenti ſuam virulentiam exercere poſſit: ſed nonnunquam eòuſque durat & inualeſcit, vt vix 70. demum anno cognoſcatur: ad quod tamen impedimentum cauſæ aliæ multæ concurrere poſſunt, vt robur corporis, ac vegeta valetudo, bona & ſalubris diæta, & ſi

Epilepsia ex terrore

quæ huius generis alia sunt ab homine vsurpata. Quòd si aliquando videmus epilepticos cadere ex terrore & trepidatione: tunc huius affectionis terror ipse causa minimè est, sed radix huius mali iam anteà in corpore implantata latebat, quam terror postea, qui spiritum vitæ lædit, & ebullire facit, accendit quasi & in actum producit. Idem paroxysmus à gaudio quoque concitari potest per mutationem spiritus vitæ, qui eò inclinabat. Sic per accidentia alia quoque idem fieri potest.

Epilepsia cur non cõtinenter affligat.

Quòd autem paroxysmus non continuè duret, sed interpolatè redeat: id fit ratione diuersitatis influentiæ, quæ spiritus vitæ aut turbandi, aut labefactandi aut minuendi, augendíue vim ac potestatem habet. Deindè paroxysmus interdum etiam stimulatur à solo vitæ spiritu, hoc modo: si radix erumpit & quasi pullulat, paroxysmum ciet, qui citò residit. Postea, quàm primùm iterum ebullit exundátque, paroxysmum alium commouet: non secus, ac pluuia iam incumbit, iam cessat, iam reciprocat, & iterum desinit. Simile enim quid etiam spiritui vitæ accidit, qui iam pluit, iam serenus est, & has vices, subindè euariat, prout hoc vel illo modo disponitur. Sed quæ de hoc morbo plura tradi ac intelligi debent, ea ad secundam Methodum de Curâ reiicimus, vbi docebimus, impossibile esse, ex radice hunc morbum curare aut euellere: fieri tamen posse, vt retundatur, & radicis incrementum cohibeatur, non secus ac arbor detruncatur, radicibus in terra illæsis relictis secundum materiam scilicèt, non tamen naturam suam, sicut clarius demonstrabitur.

CAP. II.
DE MANIA.

Mania est priuatio rationis, nõ imaginationis.

DE Maniâ ita statuendum est, quòd solius Rationis, non etiam sensuum ea alteratio seu mutatio sit. Sicut enim Ratio in istis ægris planè nihili est: ita vicissim imaginatio fortis ac obstinata persistit. Nam Mania insultat fermè semper cum insaniâ & concitatis furiis, cum inquietudine plurimâ, cum præposterâ omni machinatione, & rerum obuiarum euersione: & ex hoc illa dignoscitur præcipuè, quòd sponte suâ tandem remittat, ægríque pacatiores euadant, & ad intellectum è postliminio redeant. Quanquàm & hoc fiat, vt Mania sæpius cùm receda: rursum redeat. Nonnunquam,

Maniæ differẽtia.

quæ semel abscessit, denuò non reuertitur. Quædam pro Lunę constitutione mouetur: aliqua pro accidentium externorum vi regitur.

Maniæ genera duo.

Sic & Maniæ genus duplex est; vnum, quod corpori sano superuenit: alterum, quod ex morbis prioribus aliis suscitatur. Vnde causas quoque duplices esse oportet, Maniam efficientes: vnam corporis sani, alteram morbosi: vtriusque autem vna est accensio, eadem materia, ratione scilicet tali. Materia Maniæ est humor destillatus in cerebrum, qui surgit & attollitur miscetúrque infra Diaphragma, ex parte vnâ: ex parte alterâ supra Diaphragma, intra regionem Diaphragmatis & gutturis. Nam & hîc peculiaris commixtio, & ex hâc demum destillatio quædam sursum in caput fit. Sic ergò interiùs in corpore destillatio duplex contingit, quæ vtraque Maniam concitare potest. Porrò similiter in 4. externis etiam membris destillationes fieri queunt, pro ductuum pororumq; meta sursum in sublime concitatæ. Sic ergò ex solis his tribus locis Maniæ oriuntur. Deinceps verò etiam Maniæ differentiæ cognoscendæ sunt. Vnicuilibet enim destillationi sua seorsim natura ac proprietas adiacet, & ob id vna alterâ peior & damnosior existit. Nam quæ Mania à destillatione infra diaphragma factâ oritur, ea cum expresso delirio & desipientiâ erumpit, ægríque illicò deiiciuntur, nauseâ tentantur & vomitione, concurrente simul diarrhœâ aliquâ ac intra seipsos murmurant, & varia aliénáque loquuntur, nec astantium rationem habentes, aut notitiam; nec etiam loci, in quo versantur. Horum symptomatum causa est, quòd scilicet inferior destillatio ex stercoribus fiat, quorum resolutio & sublimatio prędicta signa exhibet. Quæ supra diaphragma Mania fit, ea sæua est, violentis cordis & pectoris compressionibus stipata, & punctionibus diris periculosa. Quorum omnium ea causa existit, quòd in hâc quoque sede materia resoluatur, ac in sublime erumpat: vnde compressio eo potissimum loco sentitur, vbi materiæ ascensus fit. Quæ verò destillatio è membris externis surgit, ea cum gaudio quodam & exultatione ac alacritate feroci te facit. Interiora enim membra nihil sentiunt, nec nisi rebus lætis ac iucundis afficiuntur, comitante tamen nihilominus maniâ frequenti. Cætera signa, quibus hæc mania dignosci queat, hîc describi ac recenseri nihil attinet.

Mania ex tribus locis oritur.

Maniæ infra diaphragma signa.

Causa.

Manię supra diaphragma signa.

Manię membrorum signa.

Iam vero Maniæ generationes seu eleuationes duplices existunt: vna quæ in caput sustillatur vaporis fumíue specie. Hæc Mania durat tamdiu, quandiu vapor durat. Altera sublimatur hoc à destillatione discrimine, quòd in capite congeletur, & coagulata maneat, nec in capite resoluatur. Quâ de causâ duæ, in Curâ, Manię considerandæ sunt: vna consumenda, vtpote quæ ex distillatione oritur: altera resoluenda & consumenda, quæ à sublimatione generatur. Et licèt hîc quidem duæ eleuationes Maniæ in caput fiant: vtræque tamen ex fundamento vno dimanant, si triplicem illam distinctionem consideres. Porrò cùm diuisio Maniæ triplex sit: vno modo viáque illæ minimè fiunt. Quędam enim destillationes & sublimationes existunt in solo sanguine venarum membrorum exteriorum: aliæ in solis ligamentis eorum. Maniæ itaque in membris exterioribus duo genera noscenda sunt, sanguinis & ligamentorum. Fieri enim potest, vt, etsi Mania quidem ex membris exterioribus oriatur, non tamen in toto membro fit, sed vel tantùm in sanguine, vel tantùm in ligamentis. Nam per hoc vnicum sursum destillatur vel ad venas, vel ad ligamenta. Quanquam destillatio quoque nonnunquam ad cor primò, posteà ad caput feratur, demum iuxta vias venarum & arteriarũ. Destillationes enim ac sublimationes primum ad suum principium diuertunt, & hinc tandem in sublime, concitantur. Sic Mania supra diaphragma nonnunquam suscitatur à solo stomacho,

Maniæ duplex cura.

phlegma

nonnunquam suscitatur à solo stomacho phlegmia suum aut materiam aliam contentam soluente; & hâc demum in cerebrum irrepante similis destillatio aut sublimatio æquâ ratione etiam in hepare, aut pulmonibus fieri potest. Ita etiam circa intestini ac renes, &c. sua diuersitas accidit, quod destillationes ac sublimationes aliæ oriantur ex stercoribus, aliæ ex spiritu vrinæ, aliæ ex phlegmate intestinorum, aut si quæ alia in his contineri solent: quorum vnumquodlibet per se Maniam mouere potest. Hâc ergò ratione Maniæ plures suscitari possunt, omnes tamen tribus commemoratis metis comprehensæ. Cæterùm iam deinceps etiam recensebimus, quidnam id sit, ex quo Mania oritur, & quomodò resolui queat, & ad destillationem ac sublimationem aptari, & vbi gignatur. *Calor* immoderatus vehemens, ac magnus duplex existit. *Igneus* nimirum, & putridus seu putrefactiuus. Caloris autem istius hæc causa existit. Quando materia loci illius, ex quo Mania surgit, reuerberatur in calcem, quæ postmodùm in aquam longè acerrimam resoluitur: tunc acerrima illa resolutio humorem vitæ accendit. Quousque verò illum contingit, eousque separatio fit subtilis à crasso. In hâc autem materiâ subtilitas tam acris est, vt in fundo ne quicquam maneat, sed ad summa quæque euolet, & crassum in fundo relinquat. Et Reuerberatio ista à magno calore fit, qui in locis illis oritur, & ibi inflammatur, eousque, donec tanta subtilitas emergat. Iam verò vt varia est huiusmodi Reuerberatio, ita varia est huiusmodi Reuerberatio, ita varia quoque est Resolutio. Alia enim est in sanguine: alia in ligamentis: alia in locis aliis, de quibus diximus. Resolutio autem in sanguine ita contingit, quando scilicet spiritus salis, qui in sanguine est, cum spiritu vitæ in vnum permiscetur. Quamprimùm ergò destillati humores, qui per inferiorum membrorum calorem sublimantur, subtilitate suâ & acrimonia cellas cerebri feriunt, iam illicò Mania exoritur. Si ergò in solo sanguine fit; tunc, si vera & recta vena secetur, spiritus ille destillatus egreditur & exspirat: si verò in sanguine non sit destillatus, sed totum caput occupet, tunc phlebotomia minimè prodest, sicut in curâ traditur. Eodem modo per apertionem manuum pedúmque digitorum Mania interdum tollitur, quia per illam quoddam quasi refrigerium ac aër introducitur materiæ in seipsâ futuram calefactionem impediens, & hoc pacto ascensum illius prohibens. Quòd si autem nec semper quidem, nec perfectè id iuuet: id hac de causâ fit, quia materia sufficienter non refrigerata est, aut destillatio satis adempta. Si verò Mania istiusmodi in venis lateat, apertio istiusmodi non iuuat, quia ante omnia centrum inquirendum, & ibi inprimis auertendum est, sicut in cura traditur. Fit etiam, vt materia Maniæ interdum sublimetur, & in capite coaguletur. Vnde exprom ptæ ac expeditæ sublimationis putrefactione aut vermes in capite nascuntur: aut apostemata, propter congelationem nimis duram: aut pus; quod, dum per caput omne diffunditur, rosiones punctionésque capitis cùm acribus doloribus gignuntur. Interdum etiam huiusmodi resolutiones in capite iterum consumuntur vsque ad exiguam guttulam superstitem, ex quâ deinde solâ, si in loco periculoso iaceat; Mania quædam emergit. Quando autem materia minimè resoluitur, sed coagulata remanet, tunc vitam rodit, instar salis in vulnere; vnde ratio quoque elidi-tur & perit. Vt verbo dicam, vix satis locus originis Maniæ indagari ac explorari potest, sicut nos hîc in genere indicamus. Ita in solo interdum stomacho sublimatio principium sumit, nec semper in toto, verùm interdum in eius quoque parte aliquâ minima. Nihilominùs tamen, si vniuerso stomacho præbeatur ac ministretur Medicina, quicquid mali vspiam hæret, tollitur: id quod in venis tamen similiter minimè fieri, hîc probè attendi debet. Nam sublimatio in vena interdum vna eaque sola, interdum in pluribus, nonnunquam in omnibus simul fieri potest. Idem iudicium etiam de ligamentis est. Veruntamen, si malum in hepate, pulmone, aut splene consistat: tunc horum membrorum quoduis cura idonea tractatur integrum. Hîc notandum nobis etiam est quod complexiones 4. existant, ex quibus singulis Maniam concitari posse veteres quidam putarunt, nos tamen nondum assequimur, vt puta Melancholiam Maniæ causam esse. Si enim Melancholia in causa esset, tunc pars Melancholica tantùm pateretur. Similiter etiam fieret, si aut sola cholera, aut sanguis aut phlegma tantùm in causa esset. Ideóque veterum illa sententia vera minimè est. Nam cùm Maniæ ex tribus omninò corporis partibus suscitentur: ex complexione certè vnica generari minimè poterunt. Nec enim secundum complexiones distribuuntur. Porrò si Maniæ ex complexionibus, vt ipsi volunt, orirentur: tunc nulla vel destillatio vel sublimatio à membris exterioribus in caput fieri posset. Nullius etenim complexionis ea dispositio est, vt ad subtilitatem tantam reduci queat, à qua caput ad delirium agatur. Tandem, Mania quoque primò oritur ex membris nonnullis, quæ à complexione nulla gubernantur. Quod si verum est, ex complexionibus Maniam generari falsum erit, sicut de complexionibus dicemus. Potest tamen interim ex solo aliquo loco, in quo Melancholia habitat ac dominatur, velut splene, Mania quædam oriri, sed non ratione Melancholiæ verùm ratione spiritus vitæ, qui eo modo, quo diximus, à Melancholia se separat, & ascendit in sublime. Vnde liquet, Maniam à solo spiritu vitæ concitari, per destillationem & sublimationem, in caput, vt dictum est, sursum ascendente. Idem iudicium etiam de Mania est, à felle genita, nec tamen ex cholera in illo contenta: & sic deinceps. Concludimus ergò, quòd omnes spiritus vitæ ac materiæ, ex quibus Mania oritur, vnius omninò naturæ, qualitatis, complexionis essentiæ &c. existant, nec vna calida, altera frigida, hæc humida, illa sicca sit, sed quòd vna omnium æqualitas sit, & Mania non aliter generetur, quàm quòd materia adeò subtilis & acris sit, vt cerebrum

Calor duplex.

Reuerberatio materiæ qualis fiat in Mania.

Pleboto mia cur Maniā interdū curet.

Vermes, Apostemata aut pus ex maniç materia.

Medic. reprehensio.

Mania cur non ex humorib⁹.

Mania à solo spir. vitæ.

obumbret, & hoc modo cellas rationis intercipiat. Hac enim ratione Maniacus fit homo. Porrò autem de Maniæ quoque tempore, & Maniacorum moribus seu gestibus, ex quibus concludi posset, morbum istum ex influentiâ aut qualitatibus nasci, quod tamen minimè fit, notandum & dicendum aliquid est. Hoc enim fieri quidem potest, vt cum influentiâ morbus augescat aut minuatur: interim tamen augere & minuere in influentiæ potestate situm non est. Nam de influentiis humanis tradimus, putum esse mendacium, quòd influentiæ corpus nostrum moderentur ac gubernent, corporaliter scilicet ac materialiter: sed hoc vniuersum facit influentia nobis insita & congenita. Itaque & de Maniâ ponimus, eam ex influentiâ humanâ, quæ non minus in nobis quàm corporibus superioribus viget, produci. Gestuum verò ac morum indicium non à qualitatibus emergit, etsi à qualitatibus illi omninò concitari putentur. Non enim, si quis Maniacus obmurmuret, ob id Melancholicus dicendus est: nec qui verberare & percutere satagit, cholericus statuendus: sed mores ac gestus ex causâ aliâ promanant. Si enim Melancholicus quis, qui ab ipsâ naturâ naturalis Melancholicus existit, Maniacus euadat, tunc materia Maniaca antiquos ac pristinos mores ritúsque eius, quos aliàs exercere solitus est, incendit ac exstimulat, vt ad illos similiter æger redeat: Quod idem in aliis quoque eodem modo contingit. Est enim Mania abditorum morum ac proprietatum; quas homines antè de industriâ occultabant dissimulabántq; certa quædam promptrix & ostentatrix. Tum & Mania nonnulla est, quæ non ipsam naturam homini familiarem exhibet, sed alios potiùs, eíque contrarios ac aduersos mores elicit. Ideò attende, quî sese prodat; cùm frequenter accidat, vt complexio hominis contra Maniam sit, eámque expellere nitatur. Quod si fit, ibi naturales quoque hominis qualitates produntur, non autem ipsius morbi. Ex quibus omnibus conficitur ac demonstratur, quòd Mania non ex qualitatibus oriatur, sed tantùm ipsam naturam, prout essentialiter se habet, indicet, sicut in principio de iis generibus diximus, quæ aut ex stercoribus, aut spiritu vrinæ ac similibus aliis producuntur: non quasi illæ ex Melancholiâ oriantur, sed quòd stercora & vrinæ proprietatem quandam Melancholiæ similem habeant, cuius tamen ne quidem tantillum participant. Cæterùm quòd ad illa, de quibus in principio diximus, tria puncta attinet, & si quæ alia ad Maniam intelligendam requiruntur: ea in methodo secundâ sub curâ Maniæ clariùs expressa inuenies.

Causa Maniæ verissima quæ.

Influentia nihil habet in corpus.

Influentia humana Maniæ causa.

Mania interdū mores etiam naturæ contrarios exhibet.

CAP. III.

De Morbo seu Cholera S. Viti, & similibus.

HOc capite minimè adstipulabimur iis, qui asserunt, Diuos morbos peculiares immittere, & secundum illos sua morbis nomina indenda esse. Quin & hunc morbum pœnam fatalem esse, ex sacrâ scripturâ minimè liquet, cum tamen multi nescio quæ Theologica de hac re altè declamitent, ipsúmque morbum plùs Deo, quàm naturæ adscribant ac imputent. Istiusmodi enim nugamenta admodum detestor equidem, quæ non nisi opinionem temerariam (quæ res homine ipso indigna, adeóque ipsi etiam Deo exosa existit) sectantur, & magistram agnoscunt. Nomen ipsum ergò, quod à Diuo sumptum hactenus de morbo attestatur, temerè non mutabimus. Interim tamen morbus iste, propter causas deinceps dicendas, rectiùs Chorea lasciua appellabitur. Interim Sophistarum incongrua blateramenta explodamus, qui de Deo multa garriunt, quem non nouerunt, & à cuius prescripto tramite, ad cognitionem eius ducente, passim exorbitant. Causa ergò choreæ lasciuæ æstimatio tantùm ac præconcepta imaginatio existit, quæ operatur in eo, qui se talem censet & indicat, sibíque adeò ipsi huiusmodi quædam imaginatur. Huiusmodi æstimatio ac imaginatio sola præsentis morbi seu choreæ principium ac causa est. Et quanquàm affectus similis seorsim in iis etiam hominibus deprehendatur, in quibus æstimatio ac imaginatio nedum viget, sicut in infantibus & nonnullis adultis; tamen & in infantibus affectus causa imaginatio existit, non quidem secundum intellectum, verùm per auditum mota. Nam & propter auditum & visum eis talia accidunt hoc modo. Visus ac auditus infantis adeò fortis est, vt is vel ignorans phantasia & imaginatione exerceatur rerum visarum & auditarum. Sub istâ autem phantasiâ ratio infantis adimitur & permutatur ea specie, quam obiectum illi exhibuit. Eodem modo & in adultis, qui ipsius choreæ operis seu exercitij nulla imaginatione tenentur quidem, ea tamen fieri vel vident, vel audiunt, ipsorum visio & auditus rationem euincunt & superant. Quòd autem choreæ ac saltationes homines illos lacessant, quibus nec per visum nec auditum species talis exhibetur, sed extra omnem occasionem exultatio istiusmodi incidit: causa in *venis risiuis* posita est, quæ à spiritu subtili titillatæ, ad choream talem ac subsultum exstimulant. Iam porrò huiusce morbi choreæ, causæ duæ sunt: vna *Naturalis* ex venis risiuis: altera *Accidentalis*, ex obiectis imaginatiuis. Principium ergò à causa choreæ talis est. In quolibet homine *venæ risiuæ* conditæ sunt: quæ si fundantur & depleantur, risus adeò pertinax hominem corripit, vt illum supprimere non queat priùs, quàm sanguis cohibeatur. Et si sanguis non sistatur, risus ad mortem durat. Et venę illæ istius morbi causa tali modo existunt. Etsi quidem illæ non saucientur, sed integræ maneant: spiritus tamen intus existens, à quo vitam habent ac sustentantur, si alteretur ac mutetur ita, vt ordinem motúmque suum transgrediatur, salit quasi ac subsultat, ipséque sanguis tripudiat. Tripudium istud, primò titillatio, postrà risus sequitur: ex quo tandem fit, vt spiritus in venis subindè magis magísque moueatur, & titillatio continuò intendatur. Venæ enim in locis lasciuis & titillabundis sitæ sunt, adeóq; ex intimæ naturę proprietate ad risum dispositę & procliues sunt. Si quis verò causâ quęrat, cur spiritus vitę corrumpatur

Chorea lasciua est morbus S. Viti.

Chorea lasciua qui d.

Infantes quî chorea corripiātur.

Venę risiuę choreæ causa.

Choreæ causa duplex.

Venæ risiuæ secta, cachinnū perpetuū inferunt. Risus à venis cur & quî.

Spir. vitę vt corrūpatur.

corrumpatur

corrumpatur & dissoluatur, cum vsque adeò subtilis, atque venarum istarum vita ipsa sit, & ob id res naturaliter capi non facilè possit: is ad hæc animum propiùs acclinet. Sicut vinũ ardens, aliquo vase inclusum & obturatum, in seipso, in loco calido, positum, temporis progressu subindè magìs magísque acuitur, subtiliatur, ac leue fit: ita de spiritu vitæ quoque in venis constituto similiter intelligendum est, quòd per calorem naturalem subtilietur subindè & acuatur, donec incendium sanguinem inuadat, cuius qualitatem deindè sanguis asciscit, sicut vinum simplex cum destillato seu ardente permixtum naturam & essentiam suam permutat pristinam. Sed porrò de causâ spiritus vitæ istarum venarum diligenter considerandum est, quidnam sit illud, quod istum spiritum adeò lædat, aut ad id disponat, vt ad subtilitatem ac acrimoniam tantam deducatur. Nec enim id ex suâ ipsius naturâ ac proprietate innatâ sortitus est. Causa ergò subtilians ipsum, ac sanguinem ad hunc morbum ducens, hæc est. In sanguine sal seu salsitas quædam est, quæ ab intimâ naturâ dispositionem habet incidendi vel in aciditatem, vel acrimoniam, vel amaritudinem, vel dulcedinem, prout se accidentia cætera habent. Quicquid enim in corpore materiale ac corporeum est, id ad permutationem aptum & procliue existit, non secus ac lignum aut putrescere, aut in cineres redigi, aut carbo fieri potest, cùm per se tùm per accidens. Idem de sale etiam intelligi debet, quod alteratum & mutatum spiritum vitæ furiosum & flammeum reddit: non quidem, quòd is ipse lædatur, siquidem corpus non habet, vnde nec lædi potest, sed quòd in idoneo & præternaturali hospitio versetur, quod planè auersetur is & ægrè ferat. Sicut enim Camphora in impurum locum posita, non manet; & salpetræ in igne contrarium non patitur: sic hîc quoque idem æquè intelligi debet.

Sal sanguinis caussa mutati spiritus vitæ.

Spiritus vitæ per se non læditur.

Quæ autem chorea ab hoc titillatu non producitur, ea alia & diuersa est; cuius causa in visu aut auditu posita, generationem talem habet. Omne gaudium in homine suscitatum, primũ principium à corde desumit. Iam verò visus ac auditus res est, ad cor penetrans. Ita enim, si fistula canentem audio, & à naturâ fistulæ cantu afficior, iam in ipso corde oblectationem & gaudium sentio capióque. Hoc gaudium duplex est: Nam simul voluptatem meã, ad quam propendeo, meditor: & præterea sensus meus ad imaginationem, prout ante me video, dirigitur ac coërcetur. Iam dum pro meâ naturâ fistulę cantum imprimo, ac satiendę voluptatis desiderium capio, oblectatio quædam emergit, quâ gaudium in corde superat & pręualet, & sicut illud concipio, ita in me quoque imprimitur, omnésque qualitates ac naturæ cæteræ extra me aguntur, vt succumbant, & amplius operationem nullam habeãt. Ad quæ deinceps priuatio sensuum, non ipsius rationis sequitur; vis tamen ac potestas rationis retunditur, ita, vt pro imaginatione meâ conceptâ, aut re ante me visâ, agam, ac contempta ratione imaginationis impetum sequar aut æmuler. Mea enim consensio istius morbi causa fit. Et hoc quidem naturaliter fit, vt consensio, quam homo cum ardenti voto aut desiderio valido firmat, secundum imaginationem conceptam perficiatur, sicut fusiùs & dilucidiùs de imaginationibus tradемus. Ideò hinc causa euidens ac manifesta est, cur meretrices & homines nequam, qui testudinis & citharæ, aliorúmue instrumentorum modulis impensiùs oblectantur, ægrè indè amoueantur, sed plenis illecebris efferri sese ingurgitent quasi, ac æstimatione imaginationeue solidâ abrepti illis inhient, & hoc modo in morbum quasi coniecti, idem gaudium, eundem stridorem, clamorémue, aut cantum, saltúmue, aut quicquid huiusmodi exercuerunt, continuent & instanter vrgeant. Et hæc meretricum chorea quidẽ, de quâ loquimur, naturalis minimè est, ita, vt à naturâ ipsâ ceu causâ moueatur, sicut in principio de venis risiuis diximus: sed accidens quoddam est ac consequens, ex lasciniâ turpi, sceleratáque viuendi libidine, vbi ratio omnis ac sensus exulat, concitatum: Quâ etiam de causâ sese adeò effrenes, insanos ac brutos pręstant. Interim plures sunt, qui fœdam illam & inhumanam vitam nec agunt, nec meditantur ita, vt ea singulariter ac intimè oblectentur, sed potiùs ex fortuito casu aut inconsulto saltant. Et hos instigant ac stimulant venæ risiuæ, eo omninò modo, quo diximus. Porrò, chorea alia (sicut nostrâ id testari experientiâ possumus) cum risu solo est, à quo vociferatio, clamórque & saltitatio abest: alia cum risu & progressione, ita, vt sedere minimè possint, sed simul ire, & ridere cogantur. Hæc ipsa quoque ex commemoratis causis, nempe ex venis ridentibus oritur: hoc tamen discrimine, quòd spiritus non admodùm mutatus, aut sanguis non omnis mutatus sit, ita vt paroxysmus iam fiat leuiter, iam iterum remittat. Sed & hoc animo repetendum est, gaudia varia omninò ex corde erumpere, hâc ratione. Cor si spiritum salsum sentit, ab eo ad risum stimulari potest, non secus ac si spiritus vitæ risiuæ venæ cor validissimè pulset & feriat. A salso enim spiritu cor lætitiâ affici potest, sicut à splene cor mœrore inuri solet. Nam vna vtriusque ratio est. Vbi præterea hoc quoque contingit, ac fieri potest, vt gaudium istud à spiritu vitæ motum, sursum in caput euehatur, ac id obsessum occupatúmque pro suo modo regat ac cogat. Hi autẽ nulla violenta saltationis necessitate impelluntur: sed ad quemcunque ducuntur aut adhibentur, ad ea parati ac expediti sunt, interim nec sensibus, nec ratione, vt par est, instructi aut pollentes. Cæteri verò saltatores, per sui morbi vim ad saltandum, clamandúmque & vociferandum irrefragabiliter compelluntur, gestibus iis omnibus ridiculi. Hoc ergò modo intelligi debet causa, à quâ instigantur ad saltum, tripudiúmque, & quæ his sunt alia similia, velut paulò antè de æstimatione & imaginatione recensuimus. Causa verò venarum risiuarum omninò naturalis est. Illæ enim hanc in seipsis proprietatem habent, non secus, ac, si quis in lateribus aut locis aliis titillabundis fricetur pungatúrue, & titillatus à proprietate peculiari aut subsilire aut ridere cogatur. Nam eodem modo etiam in venis titillatio fit, vt quæ risus ac subsultus

Choreę à visu & auditu modus seu generatio.

Choreę meretricũ quales.

Variæ choreę formę & vnde?

Salsus spiritus auctor risus.

Venarũ risiuarũ causa naturalis.

in se mul ò plùs contineant. In illis enim vita incenditur, quæ tantopere quatit & motitat. Interim & hæc morbosa chorea rationis abalienatio est, quia scilicet gaudium prędominatur, & cæteras omnes qualitates eliminat: non quòd ipsam etiam memoriam inficiat aut aboleat, sed quòd eandem tantùm reprimat, ac cogat, vt præ morbi obstaculo erumpere aut emicare non valeat. Cęterùm quod tempus attinet, cur alternatim insiliat, ac interdum longius, nonnunquam breuius duret: id ex solâ multitudine materiæ & dispositionis fit. Prout enim illa magìs minúsue intenditur, ita vel breuius vel longius durat. Cæterùm hîc iam huic choreæ morbo colophonem imponemus, nec ipsam Deorum potestatem contemptui ducemus, quibus plena & integra potestas est, lasciuis ac efferis hominibus hanc pœnam morbi immittendi. Quòd verò per hoc ipsa naturalis morbi causa & origo tollatur, nihil est. Ex dispositione enim ipsius naturæ hic morbus omninò suscitari potest, sicut in *De plagâ Dei* huiusmodi morborum plurium mentionem faciemus. Cætera quæ huc spectare videntur, pleniùs in capitulo de curâ Choreæ lasciuæ tradentur & explicabuntur.

CAP. IV.

De Origine suffocationis intellectus.

Suffocatio intellectus est triplex. SVnt autem & aliæ rationis priuationes, ęx morbis naturalibus factæ, per quos rationis sensus profligatur. Sunt autem huiusmodi suffocationes tres: vna, tentat eos tantùm, qui in intestinis lumbricos habent: altera solis fœminis oboritur ex matrice: tertia vtrinque accidit, tam à stando, quàm sedendo & ab immoderato cibo potúque. His annumeratur quarta, quę in somno tantùm incumbit, & cum somno iterum desinit. Harum duplex omninò ratio existit: altera enim cum præsensione & præcognitione aliquâ est, quâ laborans incumbens malum intra sese sentit noscitque: alia cum ignoratione impetit, ita vt æger tùm affligatur tum restituatur citra omnē sensum & cognitionem. De illâ autem, quàm de hac, cognitio multò certior & tutior sumi potest: quia sæpè fit, vt hi vita exuantur citra omnem rationem & cognitionem: non quòd ratio ipsa huiusmodi mortem inducat, sed quòd morbus, qui rationem profligit, ipsam quoque vitam similiter elidat; sicut in iis, qui vermes habent cum paroxysmo ipsa quandoque etiam mors incumbere solet, prout in *De vermibus* tradetur. Sic & fœminis ex compressione matricis vita interdum detruncatur. Nonnunquám etiam à stando & sedendo mors ingruit: ideò, quòd cordis aët vel spiritus supprimitur, sicut nostra De *Interitu Mortis* commentaria docent. In hisce morbis multa alia sunt signa prognostica boni, maliue, vitæ aut mortis. Interdum enim epilepticorum instar cadunt, & ad exemplum horum etiam conuelluntur, vt ex multorum symptomatum similitudine epilepticis æquiparentur. Quanquā eadem etiam rationis suffocatio non semper cum tanto signorum terrore incidat: sed quandoque cum placido somno casuque sese prodat veluti deinceps dicemus: interdum etiam cū aliquo rationis superstitis indicio corripiat. Huiusmodi enim suffocationes plures sunt, & aliæ subindè nouis insuetísque signis stipatæ emergere queunt. Sic enim exempli causa, à vermibus, non vno modo, sed variè nascentibus, & in locis diuersis stabulantibus, varii paroxysmi, iique sæuiores haud difficulter cōcitari possunt. Quod.i; sum de aliis quoque simili iudicio verum censendum est. Suffocatio autem talis in homine è duobus præcipuè locis oritur: è medio corpore, & è ventre. Præterea tertia quoque in solo capite consistit, sed non ex ipsâ naturâ, verum ex accidente, vt ex percussione, vulnere, quæ illius causæ sunt, eamque concitant, vt declarabitur.

Suff. intellectus vel est cū sēsus, vel sine.

Signa huius morbi.

Suffocationis duo suscitabula.

Primùm autem à nobis intelligendum est, quænam ac qualis suffocationis generatio fit. Huius modus duplex est. Vnus fit per fumum, qui à paroxysmo cephalalgiæ remanet, cuius reliquiæ vim capitis sensitiuam destruxerunt. Alter generatur per diuersionem & subtractionem aëris ad cor tendentis. Et qui hoc modo afficiuntur, dolores sentiunt circa pręcordia, iuxta regionem cordis. Fumi autem origo ex stomacho est, materiam quandam continente, ex quâ vermes aut nascuntur, aut enati sunt. Materia illa ac vermes, si quando à stercoribus separentur, aut putrescant; aut si vermes alii alios deuorent, aut materiam, cuius magna copia plerumque est, hi in stomacho moueant ac agitent: tunc ex loco illo fumus quidam sursum ad caput fertur, qui cerebrum ac venas soporiferas obumbrat ita, vt homines cum oppressione rationis in somnum coniiciantur, cū stertore euidenti & insomniis inquietis, terriculosisque ac validis oppressionibus coniunctum. Quilibet enim *intellectus* per viam læsi somni aboleri potest, sicut de somno tradimus. Ista enim affectio seu læsio ipsum quoque cerebrum lædit, vnde soporosa & torpida sensatio euadit. Et hæc ita vniuersim intelligenda sunt de vermibus, quæ vel in ipso stomacho vel eius orificio hærent. Ventris verò vermes, in intestinis habitant. Hi non eo modo, quo de stomachalibus diximus, caput pertentant, sed paroxysmos suos cient sine fumis ac vaporibus caput obsidentibus. Generatio autem eius talis est. Ipsorum nempe exspiratio fumúsque sursum ad caput efferri non potest, idque de causis plurimis. Idem tamen vapor exspiratione & effumatione suâ confinia cordis percellit, adeò, vt aër simul ac nutrimenta ad cor commeantia, inficiantur & contaminentur. His porrò infectis si cor implicetur & afficiatur, tunc id in seipso quasi suffocatur & strangulatur, adeóque pro materiæ peccantis multitudine mors ipsa induci potest tandem, quod simili operâ in cerebro fieri minimè potest. Vbi autem materia ista desæuiit aut conflagrauit, postliminio ad sanitatem reditus est. Et hoc modo paroxysmus vnus alterum sequi potest. Si enim cor patitur, cum eo vniuersi totius corporis spiritus vitæ vnà afficiuntur: vnde deinceps spasmus, tremor, oppressio, tensio, agitatio & signa similia multa incidunt, quæ omnia tandem quædam totius corporis insensibilitas

Suffocatio intell. fit duob. modis.

Cordis affectus toti corporis infligūtur.

ſibilitas ſequitur, vt nec ſenſu nec intellectu ægri polleant. Vniuerſus itaque ſanguis, omneſque humores ac corporis ſpiritus non aliter inuicem bulliunt, ac ſi ſulphur & ſalpetræ in uicem incendantur; quo facto efferueſcentia & conciliatio non deſinit priùs, quàm contrarium conſumatur, aut vita ipſa excutiatur. Simili oratione etiam de matrice dicendum & explicandum eſt. Cuius etſi quidem ratio alia ſit, iiſdem tamen etiam ſignis ac indiciis aut moribus manifeſtatur. Si enim inſita & vernacula matricis natura alteretur, & in diſpoſitionem contrariam deiiciatur: quædam inde matricis compreſſio oritur, quâ ſenſus ſimul & intellectus tollitur. Id autem hâc ex causâ euenit, quòd matricis materia, ex qua illa viuit & nutritur, in ſeipſa deſtruatur velut vinum quod aceſcit. Vnde fit, vt matrix veræ ac genuinæ materiæ indigentia laboret. Propria enim illius materia naturæ ſuæ limites exceſſit, & refrigerata eſt. Ea frigiditas ſubſtantiam & tunicas matricis contrahit & conuellit velut quidã ſpaſmus. Iſta enim perpetuò aciditatis & frigiditatis proprietas ac natura eſt, vt ex ſua vi ſpaſmũ aut cõpunctiones infligat mẽbris corporis vniuerſis, ſi carnem & oſſa excipias. Eodẽ modo ergo ipſi' quoque matricis frigiditas & ſpaſmum quendam mouet, & quam poteſt arctiſſimè in nodũ vel globũ vnũ cogit ac contrahit. Per hunc verò tetanum ſpaſmũq; veluti membra corporis quoque cætera ſimiliter in ſpaſmum ac tetanum abeunt coguntúrque, quia cum matrice ſimiliter inquinantur & contaminantur. Dum ergò coarctatione tali inteſtina ac membra propinqua omnia coguntur: vapor noxius à matrice exſpirans, proxima membra omnia adoritur, donec tandem per ipſum corde ferito & pulſato, paroxyſmus oboriatur, ſignis omnibus morbi caduci ſtipatus. Sic itaque nullum membrum matrici tam euidenter compatitur, ac cor ipſum mediante materiâ. Cætera tamen interim membra non omninò ſuis quoque accidentibus carent.

Matrix quomodo ſuffocet.

Frigiditatis & aciditatis quá vis ſit.

Porrò autem alia ac tertia ſuffocatio ſupereſt, modis multis ac diuerſis incuſſa, cuius affinia omnia genera difficulter comprehendi & indagari queunt. Ex hoc ordine ſuffocatio eſt illa, quæ dormientes occupat, reſupino corpore iacentes. Cordis enim aqua per ſitum iſtum in capſulæ imum demittitur, ita vt ſupernè cor nudum relinquatur. Quæ diſpoſitio cordi imbecillitatem infligit. Si enim non in mediâ aquâ id ſitum quaſi innatet, tunc intellectu priuat & ſenſibus, membrorúmq; adeò vniuerſorum vires ac robur obterit. Quanquam non deſint, qui hanc affectionem *Incubũ* eſſe dicant, à ſanguine ad cor confluente genitum: Quod tamen nihil eſt. Sanguis enim, niſi alius morbus inſtet, quàm reſupinatio in dorſum, cordi nullam noxam inferre poteſt, idque multis ex cauſis. Sic etiam putant alij, ſanguinem à corde defluere, & ab hac priuatione eius cor nudum patere, adeóque dormientes ſomniate, quòd nec manus, nec pedes mouere queant: quod tamen nec ipſum verum quidem eſt. Nam & hoc caſu dari cauſæ multæ poſſunt, cur ſanguis à corde nunquam ita defluere queat, vt cordi id damno ſit. Vndè liquet, hanc

Tertium genus ſuffocationis. Huius ſpecies ſunt. 1. Incubus & vt ſiat.

Galenici de Incubo refutantur.

ſuffocationis ſolam cauſam eſſe, quod iis, qui in dorſum reſupini iacent, capſulæ cordis orbis æquo planior & preſſior euadat, & ſicut veſica aquâ plena, latior exturgeſcat. Eo facto, ſi cor ſuperiùs denudetur, aut capſulæ tunica illud contingat, tunc iacentes compreſſiones ſentiunt quaſi ab impoſito grandi ſaxo. Multa enim cordi circumſtant, quæ materialiter in capſulam cordis ſupinè dormientium incumbere, & ita opprimere poſſunt. quod dormientibus in latus aut ventrem accidere non poteſt, ex cauſis iis, quas multas Anatomia expedit, hoc loco minimè repetendas. Cæterum per ſomnum alij quoque morbi incumbunt, rationem adimentes, & amentiam infligentes, velut in morbo caduco fit: Horum duæ præcipuè cauſæ ſunt: vna ex compreſſione eſt, ſimili incubo: altera ex compreſſione cerebri. Generatio talis eſt. Si cor ita opprimatur, vt ſpiritus vitæ incaleſcat aut inardeſcat, tunc is corpus vniuerſum inflammat, adeóque potenter ſæuit & furit, vt rationem ſomníque facultatem obſideat, tremorémque & agitationem, ſimiliter vt morbus caducus cieat & inducat. Vbi hoc ſimul fieri poteſt etiam, vt, licèt æger quidem in ventrem deuoluatur, malum tamen haud miteſcat ac deſinat. Qua cauſa? Quia ſcil. ſpiritus vitæ adhuc in furore & ebullitione eſt. Hic morbus manè poſt peractum ſomnum nũquam ſentitur & à paroxyſmo plerunque aqua citrina foràs erumpit. Hoc nimirum id eſt, quod ſpiritus vitæ per ebullitionem ſuam elicuit & produxit. Sed & hoc quandoque fieri poteſt, vt ſpiritus vitę membra vniuerſa deſerat, eáque ceu mortua relinquat, ac ſe ad ſolũ cor, cerebrúmque & hepar recipiat, ita, vt in cæteris membris ſuperſtes vita nulla ſentiatur. Quâ enim ratione arboris vis ac ſuccus omnis in radice ſolâ ita latere poteſt, vt cæteræ arboris partes aliquandiu aridæ, vitam tamen poſtliminio recipiant: ita ſpiritus etiam vitæ à centro aut radice, hoc eſt, à corde, poſt ebullitionem humorum remittentem, per vniuerſum corpus iterum diffundi, & partes vniuerſas priore vitâ denuò imbuere poteſt: de quo in Curâ, ſecundæ Methodi capitulo, mentionem vberiorem faciemus. Frequenter etiam accidit, vt in ſomno paroxyſmus Epilenticus, aut ſuffocatio aut affectio ſimilis alia, de quibus iãdum diximus corripiat, de quibus hìc tamen iam nihil ſeorſim tradimus, ſed cum aliis relinquimus. Quicquid enim de die fieri poteſt: idem etiam de nocte ſimiliter credendum eſt. Hìc autem ſimul nobis quoque ſuperiorum corporum curſus motúſque conſiderandus venit, vt qui mobi vel augendi, vel generandi, vel adimendi poteſtatem habet. Comperimus enim, interdum à ſolâ influentiâ huiuſmodi paroxymos concitari cauſis aliis omnibus abſentibus. Cuius euentus ratio eſt, quòd ſpiritus pro influentię cõditione afficiatur, vel alacrior, vel turbidior euadat. Inſuper ſunt & aliæ Amentiæ, nullis tamen inconditis & furioſis geſtibus comitatæ. Si enim quis ſedens cadat, & obdormiſcat: id hac de causâ fit, quòd ſcilicet huius mobi materia, de qua diximus, ſpiritum vitæ non admodùm accendit. Quâ verò ratione comprimi poſſe cor commemorauimus: ſic

2. Suffocationes ſomnolentę aliæ, &c.

Influentia cœli morbos mouet.

æquo modo etiam in capite fieri poteſt, vt venæ ſoporiferæ compreſſione ſuâ ipſum cerebrũ ac rationem in piâ matre comprimant, non ſecus, ac ſuffocatio matricis matricem coarctat, vnde morbus ſequitur. Cuius rei ratio eſt, quòd ſomnus vniuerſum caput obtundat, & ſpiritum vitę in cerebrum intrudat tandiu, donec is deferueſcat, in membra cætera refũdatur. Hæc enim ſuffocatio cum ſignis omnibus iis, veluti ſpaſmis & tremoribus inuadit, ſicut de *Corde* & *Matrice* recenſuimus. Quinimò ſomnus multò pro liuiùs læditur, quàm cor, & inſuper cum grauiore rationis oblæſione. Similis ſuffocatio etiam à crapula generari poteſt, cuius ratio eadem, quæ vermium in ſtomacho. Quanquàm non à materia vermium fiat, sed hoc modo: Potatores nempè ſubtilem in ſeſe ſpiritum continent, qui ſubtilitate ſua & ſomnnm & cerebrum lædit, eo modo, quo ſæpius dictum eſt. Tum & crapula phlegma ſtomacho ingenerat, quod putreſcẽs, & cum materia vermium ſe ſocians vermibus ſimiliter operatur. Eadem interim etiam nihilominùs induci poteſt, à cibis & potibus, ſpiritum non adeò ſubtilem habentibus, veluti ſunt pulmentum & aqua, quòd ex hac cauſa fit, quia in pulmentis & aqua impuritas quædam eſt, quæ ad gignendos iſtiuſmodi morbos quãdam proprietatem habet, quæ tamen proprietas non aquis & pulmentis omnibus ineſt, ſed tantùm aliquibus, vt ſic: ſi aqua aliqua vermiferum venenum concepit, aut ſordes beſtiarũ imbibit, tunc morbos tales gignere apta eſt. Sic etiam ſi in pulmento tale venenum aut excrementum lateat, gignendi morbi vim id habet. Præter dicta intellectus etiam ſuffocatur ab accidentibus plagarum: veluti ſi cui vulnus in caput inflictum ſit, à quo certis anni temporibus. Mania, deſipientia, & obliuio ſuſcitetur. Horum hæc cauſa eſt, quòd non minùs in corpore, ac in ſuperioribus influentia ſit: ſicut de influentiis commemoratur. Si ergò id tempus inſtat, quo caput afficitur, tum ſimul quoque plaga attingitur, mania iſto definito tempore mouetur. Eadem tamen etiam ex mala curatione vulneris incitatur, dum nimirùm pus colligitur, quod ebullit, & cerebrum lædit, tam materiâ ipsâ, quam tetro odore. Accidit etiam hoc, vt probè quidem ſanatâ plagâ, ipſius tamen cerebri ſubſtantiæ læſio ſimul facta, ex integro nunquam ſanari queat; vndè fit, vt malum commoueatur ſubindè à tẽpeſtate mutata, ab exercitiis, à cibo & potu, & ſi quæ his ſimiles aliæ occaſiones ſint, quas ſingulatim hic percenſere præter inſtitutum noſtrum eſt, cùm eadem deinceps in ſecundâ methodo de Curâ repetantur. Iam ergò hæc hactenus de *ſuffocatione* intellectus dicta ſufficiãt.

Cerebrũ vt comprimatur.

Suffocatio a crupula.

Potatorum ſpiritus ſub tilis.

CAP. V.

De Origine Veſaniæ.

Hactenus de Amentia periodica: iã de cõtinua.

QVanquã quatuor hactenus capitula tractationi de amiſſione intellectus impendimus: qui tamen hoc morbo laborant, non ita afficiuntur, vt continenter & perpetuò vſque ad mortem intellectu priuentur, ſed paroxyſmorum certis periodis concutiuntur, ita vt alternatim iam rationem perdant, iam perfectè iterum adpiſcantur eandem, ſicut ex præcedentibus liquet. Deinceps ergò de iis quoque diſſerendum eſt, quorum Amentia iugis & continua eſt, nec pro temporis diuerſitate remittit. Quanquam & in his ipſis tempora inæqualia exiſtant, ita vt iam intenſio, iam remiſſio fiat, prout ſuperiores influentiæ noſtras inferiores torquent ac moderantur. *Veſaniæ* huius genera quatuor exiſtunt: primi *Lunatici* vocantur: ſecundi *Inſani*: tertii *Veſani*: quarti *Melancholici*. Lunatici ſunt, qui omnem ſuum morbum ex Luna accipiunt, & iuxta eam ſeſe gerunt ac mouentur. Inſani ſunt, qui malum id ab vtero materno hauſerunt, veluti hæreditarium, vno ſubindè inſaniam in alterum transferente. Veſani ſunt, qui à cibis ac potibus ita inficiuntur ac taminantur, vt ratione ſenſúque priuentur. *Melancholici* ſunt, qui ex intimæ naturæ vitio à ratione deturbantur, & ad veſaniam precipitantur. Ad quatuor hæc genera genus inſuper aliud quodammodo annumerari poteſt, videlicet *obſeſſi*, qui à Diabolo variis modis occupari ſolent de qua re plura in *de Vatis & ſpiritibus*. Si verò rem ipſam expendamus, hi, qui ſub quatuor dictis generibus comprehenduntur, à ſpiritibus aut diabolis obſideri minimè poſſunt, ſicut multi multa de his nugantur. Diabolus etenim ac ipſius complices domicilium aut corpus nullum ingrediuntur, quod ſecundum ſui proprietatem non plenè ac integrè gubernetur à ratione & intellectu. Vndè nec in quatuor dicta genera ſe immittunt, cùm illi homines, vt deinceps dicetur, rationis ſuæ minimè compotes ſint. Cúmque intellectus ſui vim minimè habeant, ob id nec à diabolis aut vatis obſidentur, ſed ab illis omni iure modóque liberi perſtant. Quæ cauſa eſt, cur in dicto capite de ſpiritibus & vatis pluribus diſſeramus. Quanquam autem ex quatuor iſtis Amentiæ generibus vnũquodquis ſeorſim ſuam peculiarem originem ac cauſam habeat: in hoc tamen vno omnia finiuntur & conueniunt, quòd rationem aut intellectum aboleant aut ſubtrahant, non ea quidẽ forma ac ratione, veluti ſuperiùs in quatuor primis capitulis definiuimus: ſed quod ſolitariè & per ſe id faciunt, ex nulla alia ægritudine, nullo dolore, nullo pathemate comitante, ſicut illa fiunt in morbo caduco, in Mania, in chorea laſciua, & ſuffocatione intellectus. Nã qui his generibus afficiuntur, ipſi continenter ac ſolitariè amentes viuunt. Quòd ſi aliquando eueniat, vt veſaniæ dolor aliquis concurrat, ægrique amentes de eo conquerantur, & doloris vim iniquè ferendo rationis aliquod de ſe indicium aut ſuſpicionem dẽt: tunc id ſignum eſt, ipſos à morte non longum abeſſe, hac de cauſa quòd morbus adeò vehemens ſit, vt ſpiritum vitæ grauiùs lædat ac inficiat, quæ infectio paulò pòſt mortem accerſit.

Veſaniæ genera quatuor. Lunatici qui. Inſani qui.

Veſani qui.

Melancholici qui

Obſeſſi qui.

Sanans amens corpus nullum ingreditur.

Veſaniæ doloris querimonia oboriẽs ſignum mortis.

Sed iam deinceps de Lunaticis expediemus à qua cauſa tales euadant: vt rei huius cognitio ante capitulum de Cura ſecundæ methodi iam dum præconcepta ſit. Aſtra ſuperiora corpus noſtrum infirmandi ſimul & firmandi vim ac facultatem habent. Et licèt quidem materialiter aut ſuſtantialiter id non fiat: ſpiritualiter tamen, ſine ſenſu omni inclinant, quod ratione ſola capi poteſt. Idémque hîc fit quod

Aſtrorũ in hominem vis.

in magnete trahit ferrum, carabe stramen, sulphur lignum. Eodem modo etiam virtus attractiua quædam in Luna est, quæ rationem homini subtrahit, per priuationem humoris, & virtutis cerebri. Nec enim (quod multi perperam autumant) Luna in nos ingreditur, & intus operatur. Astra etenim, vt nos occupēt & obsideant, vim & aptitudinem nullam habent, sicut quidam mentiuntur. Hoc tamen ferendum nobis est, vt id extrahant ex nobis, ad quod virtus eorum attractiua parata est. Sic Sol ex terrâ humiditatem sorbet, non quòd is in terrâ versetur, & humorem exigat, velut aqua in ignem effunditur: sed quò, quasi foris stans, virtute suâ attrahat & ad se prolectet. Simili ratione nec sola Luna quoque in nobis operatur: verum astra cætera omnia, quæ ex omnibus corporis nostri membris insitum humorem prædantur: cuius demonstrationem hîc omittentes, in tractatum de *Astris & superioribus* differemus. Ita ergò per solam Lunæ attractionem multi homines intellectu suo exuuntur, dum nimium humor cerebri absorptus est: vnde fit, vt totum caput amentiâ & vesaniâ obruatur. Lunatici hi à Lunâ reguntur quòd scilicet virtus attractiua in plenilunio fortissima sit, ac omnium validissimè trahat: vnde isto tempore homines etiam maximè patiuntur. Fortis etiam Luna noua est, quia quasi per nouam conceptionem nouas virtutes & mutationis vires accepit: vnde homines etiam plùs minúsue ab eâ amentes fiunt. Improba verò illorum sententia est, qui statuunt, quòd Luna propter imbecillitatem suam nostra etiam mēbra imbecilliora reddat, quasi verò vires nostræ omnes à Lunâ dependerent. Hoc enim falsum esse, in de *sanitate* & *infirmitate* demonstrabimus. Quin imò hoc verum est, quod Archidædala Lunæ natura inæqualiter sæpè attrahat, velut ex hoc casu noscitur. Frequenter euenit, vt humor ex cerebro extrahatur, etiam tum, cum Luna omnium minimi aspectus est, & vim trahendi ignauissimam habet. Huius ergò rei hæc causa est, quòd Luna noua non trahat humorem illum, quem trahit Luna antiquior; vndè fit, vt Luna noua humoris & mobilis plùs attrahat, quam vetus trahit. Vetus Luna aspera est & dura: vndè asperum etiam ac grauem humorem attrahit. Ita & tener ignis, non admodum potens ac validus, olea quidem ac substantias duriores non elicit: ignis autem vehementior grauius simul & durius elicit. Eadem etiam solis ratio est. Sub auroram enim prodiens, nihil nisi rorem, vtpotè leuissimum trahit: sub meridiem autem aquas etiam grauiores & maiores sorbet. Iam verò terræ ipsi priuatio roris in virtute suâ damnosior est, quàm exiccatio humorum aliorum crassiorum: cuius rei & veritatis fundamentū planiùs de *Rore* tradetur. Etsi verò Sol meridianus rorem quidem ac subtile cū aquis & crassioribus humoribus simul tollat, eadem tamen similiter ipsius quoque Lunæ proprietas naturáque minimè est: sed noua id tantum agit, vt cerebri humorem subtilem euacuet, priusquā vetus appellat, quæ tandē, subtili omni præabsorpto, crassum reliquum adoritur & extrahit. Decrescente autem Luna humor iterum cumulatur & augetur, sicut per noctem Ros, qui

[Left margin: ...na attrahido nobis, ...ratione; ...natici ...Luna ...; ...na noua ...plenior ...; ...na noua ...humorem ...vetus grauem trahit; ...sol oriens ...meridianus ...diuersi ...modo trahit.]

quisole denuò ascendente iterum absumitur. Quòd si ergò fors videamus, plures sub deficiēte Lunâ, quàm eadem augescente Lunaticos fieri, aut grauius exacerbari: cogitemus id inde fieri, quòd Luna plena ipsis humorem potissimum extraxerit, cuius defectus deficiente Lunâ grauius subindè inualescat & sentiatur. Pari ratione etiam fit, vt, si Sol meridianus humorem terræ euacuauit, ariditas ea sub vesperam demum sentiatur, & cum sole occumbente terra rimis primum ac fissuris hiscat, subducto iam antè humore, quod quidem ante meridiem fieri minimè possit. Eodem ergò modo & homini venire vsu potest, vt operatio Lunæ sub finem aut defectum eius demū prodatur, propter ipsius naturæ robur: quæ si diutiùs vsque ad finem reluctata est, tandem deficit, ac velut animam agit. Huius euentus hæc quoque dari causa potest, quòd Luna iugiter & perpetuò trahat. Quamdiu humor aliquis in cerebro superest, tamdiu Luna trahit & elicit; vndè fit, vt, cùm in fine plurimùm & potissimùm traxerit, natura languidissima fit, dum Luna noua redeat, ac operationes nouas, veteri dissimiles ordiatur.

[Right margin: Lunatici si deficiēte Luna grauius habeant, qui fiat; Luna iugiter trahit ex capite.]

Sed pergamus dicere iam de *Insanis*, qui ex vtero matris id malum contrahunt si vel familia omnis insaniæ obnoxia est vel ex non insanis infans Amens nascitur. Hi causam duplicem habent: unam, si sperma vna cum operatione in culpa est: alteram, quod hæreditarium vitium à patre & matre in prolem transferri queat. A spermate & ejus operatione insania hoc modo fit, quando vitium aliquod in materiâ, ex quâ cerebrum constituitur, & componitur, hæret. Nam cuius membri materia in generatione deest, aut vitiosa adest, eius genuina quoque & legitima forma speciésque ac natura deficit, sicut in primo Philosophiæ nostræ volumine de Generatione humana demonstramus. Tali defectu aliquo præsente, intellectus perfectus fieri minimè potest. Materię enim vitium, ipsi quoque rationi imperfectionem inducit. Sed insaniæ huiusmodi præterea causa etiam secunda est, cuius operationis is modus est. Quando generatio & compositio fœtus aliquò vsque perducta est: tunc, si vis attractiua Lunæ interim incitat, ab eo ratio ita subduci potest, vt deinceps integra & perfecta eadem nunquam fiat. Quanquam autem verum sit, Lunam iugiter ac indies attrahere: cur tamen eadem non semper amentes faciat, dari hęc ratio potest. Materię & Lunæ quædam concordia, & consensus requiritur mutuus. Nec enim vniuersus cerebri humor à Lunâ extrahi potest, sed determinatus saltem ac appropriatus, sicut de Generatione humanâ traditur. Cōcordantiâ tali posita, rationis quoque priuatio sequitur. Tum enim ex fœtu Luna rationem elicere potest. Quæ verò insania hæreditaria existit, cùm ea in cerebro lateat, indè fit, vt per generationē cerebrum etiam infantis eo vitio polluatur. Cerebrum enim patris generat cerebrum filii. Ac ob id vnum alterius naturam asciscit, & eadem proprietas ex vno descēdit in alium. Quāquam sic nec hoc perpetuò fiat: tunc in causa est permixtio spermatum viri & fœminæ, quorum alter ex familiâ insanâ est, alter minimè.

[Right margin: Insanię causa duæ. 1. Spermatis vitium. 2. Lunę tractio. Obiectio diluitur. Luna appropriatum tantum humorem trahit.]

Spermatis

Spermatis enim alterius dominium præualet. Ita fœtus vel ad insaniam, vel ad intelligentiam disponi potest, pout augmentationem ab hoc vel illo accepit. Et tamen interim etiam fieri potest, vt ex vtrisque insanis gignentibus sanus & ratione donatus fœtus producatur: quod tamen soli naturæ robori & excellentię adscribi debet, quæ vitiosum & inidoneum segreget & expellat, sicut de generatione humanâ planiùs traditur. Simili discursu etiam de *Vesanis* differendum est, qui tales à cibo potuque euadunt, hoc modo. Scorta sæpius ac meretrices propinant edendum aliquid, ex quo sensuum mentísque priuatio inducitur, ratione multiplici. Vesania enim huiusmodi nonnunquam declinat ac vergit in amorem, ita vt amentes solis fœminis operam dent ac studeant. Idem affectus bella interdum meditari cogit, quæ sola ægri tractant, ratione interim exulante. Aliquando vesani in sublime scandunt ac currunt; ac modis aliis infinitis, quos cuiusuis obseruationi committimus, suam amentiam produnt. Mirari autem non debemus, ista talia à cibis fieri posse. Quin nec ex gestibus ipsorum miris, aliam quam naturalem causam suspicari fas est. Cibus enim is ac potus, quem ingesserunt, istiusmodi operationis vim in se modis multis continet. Hoc autem loco quatuor potissimas vesaniæ species, à cibo & potu suscitatas enumerabimus, & rem in capite de *Cura* pleniùs explicabimus. Primò, quòd, qui ederunt aut biberunt aliquid, in amorem alicuius rapiantur, & coniiciantur, causa hæc est, quòd simplicia quædam existant, à nobis hic minimè enumeranda, quæ istam in se vim habeant. Quæ si viri fœminis, vel hæ illis propinent, amor indissolubilis & pertinax inducitur. Huiusmodi quiddam serui etiam suis dominis nonnunquam per insidias obtrudunt: à quo assumpto domini seruos adeò obstinatè adamare incipiunt, vt veluti de Rep. mentionem facimus. Simili operâ canes quoque & pecora ad amorem coguntur eorum, qui Medicinas eas illis præbent. Et hoc fit vel Naturaliter, vel Magicè & Incantatoriè. Hoc modo fœminæ nonnunquam viris quid præbent, à quo exculsâ ratione eò amoris præcipitantur illi, vt nihil quicquam vel tractent, vel meditentur, quàm amorem earum fœminarum, à quibus datum pharmachum assumpserunt. Sed plura hic omittimus. Secundi, qui circa bella occupantur, acceperunt aut ederunt aliquid, à quo planè insani reddantur. Qui si naturæ sint cholericę tunc bellatores & Martiales euadunt, nec quicquam aliud, nisi furias bellicas cum re datâ ingesserunt. Simile iudicium est etiam de Melãcholicis & phlegmaticis, quorum natura seorsim per pharmachum assumptum proditur. Tertii, qui alta scandunt, aut in sublimia repant, aut iugiter discurrunt, faciunt hoc pulsi vi eius rei, quam ederunt. Nec enim id ab ipsius hominis naturâ prouenit. De quibus si apertiùs tradi fas esset, horum nihil dissimularemus hoc loco. Profunda enim hîc Philosophia recondita est de naturâ illarum rerum: de qua tamen iam obsilescimus. Quarti tandem & ipsi à ratione ac intellectu suo amoueri queunt per proprietatem prædictorum, quorum species hic seorsim non recensebimus: Et cùm per incantationes quoque eadem fiant, hic illis omissis, ad tractatum de incantationibus cætera reiicimus.

Ex in sanis vtrisque parentibus, qui sanus fœtus edatur.

Vesania à scortis inflicta.

Vesaniæ 4. species

Amor conciliatur quibusdam simplicibus.

Amoris conciliatio vel Naturaliter, vel Magicè fit.

Martiales qui fiant.

Scansores & ambulones vnde fiat

Sed pro primâ huius capituli partitione tandem etiam de Melancholicis differamus. Horum genera quatuor sunt: Melancholici, Cholerici, sanguinei, phlegmatici. Huiusmodi complexiones si rationem elidunt, id hac de causa fit, quòd spiritum suum à se sursũ expellant ad cerebrum, qui nimis multus ibi colligitur. Sed plura hoc loco de his non recensebimus. Legantur ea apud hos, qui de complexionibus commentati sunt.

Melancholicorum genera 4.

METHODVS SECVNDA.

De Curâ ægritudinum, Morborum prædictorum ex Amentiâ.

Capvt I.

De Cura Caduci.

QVIA in progresso tractatu de caduci origine & causis docuimus: hoc secundo tractatu eiusdem curam ordiemur. Et ne admiremini de curæ potentia huius ægritudinis. Qua enim ratione vniuersi morbi generantur in corpore: eadem in medicina eorundem quoque cura similiter nascitur. Non desunt, qui hactenus morbum hunc incurabilem statuerunt: quia rem aut intimè non intellexerunt, aut veritatem ipsam deditâ operâ dissimularunt, quod alibi etiam diximus. Nos autem fundamento experientiæ certissimo in hoc curando morbo incumbamus, ne retrò rẽ consideremus. Medicina ergò caduci duplex est: vna, quæ suo modo est corporalis: altera, quæ suo modo est spiritualis. Nam ita nos intelligi velimus, quòd ipsi quoq; morbi in omnibus hominibus duplices existant: Materiales scilicet & Spirituales: quod pleniùs in De principiis sanitatis & ægritudinis explicamus. Iam verò morbo materiali debetur medicina materialis, vt vicissim mobo spirituali medicinâ spiritualis conuenit. His positis, iam definimus, caducum morbum esse spiritualem, non materialem: vnde ei materialis medicina nulla conuenit. Spirituali ergò huic morbo, remedium adhibendum spirituale est. Porrò autem spiritualis medicina nulla est, quin ea talis præparetur, velut deinceps in nostrâ Practicâ docebimus. Rem autem primùm sensu duplici intelligemus. Vno, medicinas scilicet aliquas esse materiales, quæ morbos spirituales curent, quod sequens Receptum præstat, quod, licet materiale quidem sit, morbum tamen caducum sanat; intellige, si is recens ac nouus sit.

Medicina caduci, duplex corporalis & spiritualis. Morbi omnes duplices.

Caducus est morbus spiritualis.

Quot remediorũ modis caducus curetur.

℞. Camphoræ, spodii, vnicornu &c. F. puluis. Detur in ouo sorbili &c. Sic hic puluis similiter: ℞. &c. Ita & electuarium hoc morbũ caducum quemlibet curat. ℞. &c. Materialis autem medicina in morbum spiritualem ideò operatur, quia facultas eius alia non est, quàm obstructio viarum, per quas morbus is ascendit. Quin & operatio eius fit à magnâ refrigeratione, quia materiam coagulat ac quasi intereimit

terreant, ita vt non sentiatur, veluti fit in perfrigeratis membris. Medicina autem talis est. ℞. Camphoræ &c. Quædam illum curant à formâ specificâ, velut pœonia, viscus quercinus &c. Quædam obstupefaciendo morbum sanant dum faciunt, ne emergere queat: ℞. Opii, mãdragoræ &c. F. &c. Hę verò medicinæ omnes prædictâ saltem ratione iuuant, ac in iis solùm caducis morbis prosunt, qui vel adhuc recentes sunt, vel nondum inualuerunt, vel in habitum nedum abierũt aut fixi facti sunt. Quę remedia tamen, cùm nec semper certa sint, nec morbos omnes indifferenter curare queant: ideò ad medicinas iam spirituales digrediemur, quarum vis est, vt caducum etiam octogenarium sanare possint. Interim nos nihil mouebunt aduersariorum scripta, quæ talia præstari posse inficiantur: cùm per experientiam nobis multò certiora & accuratiora liqueant, quàm aduersarii nostri assecuti sint. Nec etiam hoc loco curam diuidemus in analentiam, catalentiam, & epilentiam: sed in genere vni medebimur in analentiam, catalentiam, & epilentiam: sed in genere vni medebimur tantùm, & sic Practicam nostram perficiemus. Interim verò præscriptam nostram Theoricam de origine caducorum per hæc repudiari nolumus: sed omninò descriptionem factam sequemur & Recepta secundum illam disponemus.

Remedium caduci debet esse generale speciebus omnibus conueniẽs.

Cæterùm de curâ dum tradimus, considerãdi articuli 4. offeruntur. Primò vt medicina, quæ subtilis & spiritualis fieri debet, sit coagulatiua post spiritualitẽ. Deindè vt incorporetur cum constrictiuis venarum. Tertio, vt specificetur cum appropriatis. Quartò, vt sumatur ex tali simplici, quod spiritum subtilem habeat, qui spiritus vniuersum corpus penetret ac peruadat velut Elixir aut arcanũ quoddam, aut non secus ac ipsa essentia quinta. Aliàs enim vis ac potestas coercendi morbi nulla ei inerit. Oportet enim medicinam gradus altioris esse, quàm est morbus. Singulatim ergò iam quatuor de articulis percensebimus, quæ simplicia ad quemlibet referãtur, ex quibus contra morbum spiritualitas desumi queat Primi ergò articuli,

Remedia caduci qualia esse debeant.

1. Coagulatiua. Coagulatiua sunt hæc: *Camphora, nenuphar, crystalli.*

Spodium, sinapis. Sparma ranarum. Vnicornu. Coralli, sperma ceti. Mummia.

2. Cõstrictiua. Constrictiua ista sunt: *Bursa pastoris. Verbena salix.*

Coralli. Hypericon. Rosa.

3. Specifica. Specifica talia sunt: *Viscus quercinus, pæonia.*

Subtilium spirituum hæc sunt: *Vitriolum vngaricum.*

Tartarum crudum. Vitriolum cyprum. Vitriolum Romanum.

Sedatiua caduci quæ. Præter hæc enumerata, quæ curandi caduci facultatem habet, alia etiam reperiuntur *sedatiua*, quorum operatio mirabilis est, si cum subtilibus spiritualibus permisceantur. Sunt autẽ hæc: *Opium, mandragora.*

Iusquiamus. Papauer. Lolium, vua versa.

Hæc verò non, vt per se sunt, adhiberi debent, sed pro vsu præparationum Archidoxis. Nec enim singularum virtutum vbiuis describendarum nobis tempus suppeteret. Præterea

Confortatiua caduci quę.

caduci medicamenta alia quoque confortatiua sunt, quæ singulari ac excellenti suâ confortatione naturam in expellendo caduco adiuuant. Sunt autem

Aurum potabile. Oleum auri. Mercureus reuerberatus

Quinta Essentia auri. Materia perlarum. Solutio corallorum.

Magist. Antimonii. Extractio sulphuris &c.

Horum remediorum virtus adeò præstans & eximia est, vt credi satis non possit, tantam in omni naturâ potentiam ad sanandos huiusmodi morbos aliàs incurabiles, delitescere. Ideò de remediis desperandum non est, aut fiducia in medicinam abiicienda. Nostrorum enim hostium suscitator, horum ipsorum quoque hostes condidit: nec vllus morbus est, qui sine omni ope hominem iugulare queat. Sunt enim morbi vniuersi curabiles, nullo quoquam excepto ac defectus is in nobismet est, qui remedia debita ignoramus, veluti, quid mors sit, in *De Morte & vita* declaramus. Cæterum quî sedatiua & confortatiua præparentur, minimè docebimus. Eadem enim per se recta & idonea contra morbum istum sunt vt correctione nullla egeant. Aut, si quidem sedatiua præparatione quâdam indigeant, aliam tamen ac accuratiorem non possunt, quàm quæ in ipsis Receptis monstrabitur. Ista autem Recepta nostra prima & optima sunt, quæ Artistam singularem ac ingeniosum requirunt, qui non saltem libros ac scripta sedulò euoluerit, sed manũ quoque dexteram expeditam, promtãque habeat, sicut in Archidoxis & de Essentiâ 5. scribimus. Momenti in his plurimùm situm est: nec omnia in specie ita, velut per experientiã monstrantur, chartis describi queunt.

Morbi omnes curabiles.

Et est hoc *quiddam*, quod à Medicis haudquaquam inuentum est, verùm à solis Artistis, vt qui subtilitatum omnium auctores & rectores existunt. Nec id quidem Medicina aut Remedium verùm arcanum appellatur, propter virtutem insignem & nobilissimam, quam in se recondit, quæque arcana, nec omnibus obuiam comperta est. Hoc tamen arcanum hîc pro curâ caduci ponemus, & virtutes eiusdem reliquas tacebimus. Primò autem sciendum est, præparationem eius variam esse. Sicut autem diuersa eius præparatio: ita virtus quoque ac facultas eiusdem diuersa est. Et intelligite, non quoduis tale arcanum hâc virtute pollere, sed vim potissimam in præparatione ac laborationis subtilitate positã esse: velut in ipso quoque simplici. Nam vnum subindè altero præstantius est. Hoc autem simplex, est *vitriolum* vel Hungaricum, vel Cyprium, vel Romanum, vt quod peculiariter gradatum & depuratum sit. Nec interim absurdum tibi & impostorium videatur, quòd vitriolo virtutes tantas assignemus. In eo enim vis quædam peculiaris aurea secreta ac condita latet: non corporalis sed spiritualis: quæ eximia & admiranda virtus in ipso multa potior & certior quam in auro inest: prout in De generatione salium terræ demonstramus, Aureus iste spiritus vitrioli subtiliatur, & ab impuro segregatur, vt sola essẽtia remaneat, quæ auro potabili assimulatur. Præparatio eius talis est. ℞. vitrioli optimi quantum,

Artistæ subtilitatũ omniũ auctores.

Vitriolũ arcanum caduci.

Vitrioli vis aure præstantior,

Vitrioli arcani præparatio. quantum vis, ad minimum ℔ v. Inde ipsum in bociam terteam, quæ omnes ignes ferat: cuius ea magnitudo sit, vt à vitriolo vix tertia pars impleatur. Vas dictum, in optime constructum *Athanar* probéque lutatum impone, cui Alembicum magnum obde, luto sapientiæ accuratè oblitum. Alembico recipientem magnum suppone, & luto rimas seu commissuras exquisitissimè obtura. Posteà resiccentur luta. Porrò ignem succende, primũ lentè ac sensim pro Artistarum more, vt ex spiritibus & stillis signa debita obseruentur. Aquositate vniuersâ exstillatâ, per ignem auctiorem & violentiorem spiritus ipsis elice, quandiu prodeunt; id quod continenter, sine intermissione diebus plerumque duobus ac noctibus totidẽ durat. Et si vero præparationis huius doctrinę multæ communicari queant: hæc tamen dicta indústriis sufficere arbitramur. Ineptis enim, vt hæc ignorent, conducibilius est. Scias autem in Athanari omnem virtutem, quicquid eius in vitriolo est, prolici: vbi multæ simul mutationes, coloresque & spiritus fiunt, prout vitrioli natura ac ratio est. Interdum cuprũ in vesicâ colliquescit in massam vnam, quod à sola vitriolo fit: idem fit interdum cum auro multo: aliquando vitriolum integrè transit: nonnunquam exuritur in rubedinem aut carbones atros. Destillatione debito modo facta, accipe violam vitream, & in hanc infunde destillatam istam vitrioli aquam, & caput mortuum tere subtiliter, & aquę etiam iniice. Destilla adhuc semel, vt omne vitrum colliquescat: tunc ex hâc destillatione accipies veram ac rectam aptitudinem suæ essentiæ, vim virtutis, ac penetrationis. Hoc facto, separatio fiat in balneo maris, quo phlegma secedet, oleo in fundo relicto. Hoc oleum vocatur arcanum vitrioli. Hic tamen notabis, nos phlegmati ita separato multum virtutis tribuere, & oleo ipsi modò non ęquiparatare. Nec enim paucis viribus pollet. Cumque nos mixtorum vtriorumque modum ac vsum didicissemus, vtraque pro arcano nobis fecerunt haud inefficaciter. Dosis est ℈ß in bono vino aut aquâ, indies cùm manè, tùm noctù post paroxysmorum finem. Hoc oleum vnicum satis est ad caducum omnẽ curandum: quo vno etiam cætera determinimus. Quàm præstantem enim eius operationem experti simus dicere hîc nihil attinet. Interim arcani huius vitrioli præparandi, modi ac industriæ aliæ plures quoque sunt, nempe per retortam ad aliquot septimanas: per vesicas declines; per pellicanos: per putrefactiones multas: per imbibitiones multas: per multas calcinationes, reuerberationes, & similes. Quos modos omnes quidem laudamus & probamus, non tamen omnes describi necessariũ putamus. Cuiuis enim vero & legitimo Medico de illis iam antè constat. Itaque hic modis missis, iam ad receptorum seriem, secundũ 4. articulos constitutam digrediamur. Scitote autem hoc vitrioli arcanum primum pro corpore sumendum esse. In hoc imponi tale Receptum debet:

Athanar

Arcanũ vitrioli est oleũ. Phlegma vitrioli oleo simile est viribus.

Vitrioli præparationes varię.

Arcanũ vitrioli cur cum aliis cõponat auctor.

℞ *Camphoræ, spodii, rasuræ cranii, vnicornu,*
Santalorum rubeorum, alborum, citrinorum an. ℥j.
Corallorum, visci quercini, granorum pæoniæ,
Rad. pæoniæ an. ℥ij.

Conterenda hæc omnia & subtilissimè puluerisanda, ac tandem in arcani vitrioli ℔j imponenda sunt. Stent in digestione per mensem. Postea vtere, vt prescriptum est. Quia verò diximus, hoc vitrioli arcanum satis esse ad quemcunque caducum sanandum: ideò necessarium minimè videtur, vt in id recepta, & composita aut simplicia alia congerantur. Sed cõpositionis huius hæc causa est, quod scilicet vitriolum interdum inæquale sit, vel non rectè semper præparatum, vel vitio alio inustum, ex quo impedimentum aliquod emergere potest, quo virtutis ignauioris existit, quàm si recte præparatum sit. Hoc ergò impedimentum addita Recepta corrigunt & auertunt. Interdum Artistæ etiam in laborando errant, quod ipsum quoque virtutem spectatam Arcani inhibet.

De *Sedatiuis* hoc sciendum est, quod plùs, quàm credi possit, conferant ad morbum retundendum. Tale est opium Thebaicum, & similia alia. Huius vero permixtio ac præparatio talis est: Opiũ sedat caducum.

℞. *Opii Thebaici* ℨij. *Cinnamomi* ℨß.
Musci, Ambræ an. ℈j.
Sem. Papaueris vtriusque ℨß.
Mandragoræ ℨß. *Masticis* ℨiij.

Trita tenuiter misce, & cum succo citoniorum coctorum tabellas vel pastillos concinna, quos in citonium immitte & conde, hocque exquisitè iterum conclusum in massam pannis inducito: coquatur velut panis in furno. Eo cocto satis citonium exime, & ex hoc species, quas teres. Trituræ huius ℥ß adde arcani vitrioli ℥ quinis. Et hisce dictis vniuersam caduci curam finiamus. Quæ verò alia plura Arcana, Magisteria, Elixiria & similia, ceu Aurum potabile, Mercurius vitæ, quæ singula caduco sufficiunt, numerantur, ea hîc non referuntur. Istorum descriptiones in *De Quinta Essentiâ* positę sunt, quò Lectorem remittimus.

CAP. II.

De Curâ Maniæ.

SIcut de caduco, ita de Mania etiam constituendum, & ad curam procedendum est. Medicinæ autem Maniam adimentes duplices sunt: vna Chirurgica, altera Physica. Nam interdum accidit, vt vtraque simul adhibenda sit. Primò autem curam Chirurgicam ponemus: posteà Physicam: iuxtà verò etiam Experimenta trademus, qui cuilibet curæ debentur. Quãquam de Chirurgiâ ægrè definiamus, hoc consilium vniuersis dantes, ne temerè ipsam tractent, nisi per propriam experientiam in accidentibus omnibus probè instructi & periti sint: quod idem etiam in libro de *Cura externa fideliter* admonemus. Practica verò Chirurgica hisce comprehenditur. Primò, apertionem fac in eo loco, in quo Mania oritur. Si vero de loco ambigas, aperi extremitates omnes in digitis pedum & manuum, in capite, quousque centri circulus vel ambitus diffunditur. Apertio ista duplex est: vna cutem solam tollit & aufert, vt sub eâ caro nuda relinquatur: altera foramina molitur, ex quibus eschara cadit, & foramen manet. Hoc vero discrimen pro morbi conditione tenendum est, hoc modo. Si morbus sit vehemens & frequens, tunc prima cutis

Manię cura duplex Chirurg. & Physic.

Apertio in Mania vt faciẽda.

Apertio in Mania duplex.

cutis apertiò non sufficit ad causam Maniæ eliciendam, sed opus est & alterâ, vt quis vlcus profundius inducat. Foramen enim quoduis quandam emittendi vim & proprietatem habet, velut emunctorium. Ideò vtriusque apertionis recepta talia sunt.

Receptum apertionis primæ.

1. Apertio vehemens. ℞ *Radicis Flammulæ recentis vel in aceto imbibitæ,*

Florum Flammulæ recentium, vel imbibitorum ℥j.

Pinguedinis Scarabæi ℥ß. *Cantharidum* ʒv.

Fermenti, Aceti, an. q. s. Trita & cribrata omnia misce in vnguentum, quod panno inductum applica, quousque digiti pertingunt. Pannus si resiccetur, foris aceto perfundatur, vt humidus semper sit. Emplastrum 5. vel 6. horis insideat: postea remoueatur, & vesica rumpatur, ac cuticula detrahatur, vt caro subiecta loci nuda pateat. Iam Apertionem leniorem aut mitiorem ponemus, faciendam aut adhibendam eo tempore, quo simplicium prædictorum inopia est. Ea talis est:

2. Apertio mitior. ℞ *Aquæ fortis optimæ. Salis Armoniaci sublimati* ℥ß.

Mercurij sublimati ʒiij. Hæc tria misce, & mixta in vitrum inde, quod leui igni impones, dum omnia resoluantur in formam aquæ. Cum hâc spatia extremitatum ablue quinquies vel sexies, posteà siccari sinantur. Eo præstito cutis à partibus amouebitur, sicut puluis à carne. Hæ autem apertiones cuilibet cuti deradendæ sufficiunt; quas vidimus interdum magnâ vtilitate cutem à carne distrinxisse & excoriasse. Et qui ab excoriatione istâ sanguis emanat, is multùm ad minuendam Maniam confert. Alij scalpellis adactis extremitates perfundi iusserunt: quæ tamen scarificatio subtrahendæ maniæ satis efficax non est: sed apertio totalis institui debet. Quòd si verò hæc iam dicta apertio tibi minùs placeat, vtere hâc vlceratinâ, quæ isto modo fit:

3. Apertio exulcerans. ℞ Mercurii sublimati. Arsenici puri. Aq. fortis. an. Commisce in formam ceroti, quod extremitatibus illiga, dùm sensus obstupescat. Posteà mollificetur cum pinguedine quâdam, vt eschara decidat. Hâc remotâ, practica altera instituenda est. Apertionibus hoc modo factis, nota, quòd per eas omnis Maniæ fluxus cum materia sua vniuersa extrahi debeat, sicut de hoc in capite de Maniâ docuimus. Hoc impetratur tantùm per Attractiua, quæ vlceratis extremitatibus quotidie bis imponuntur. Per hæc vitium omne elicitur. Extractione finitâ, exulcerationem cura sequenti medela. Attractiuum autem tale sit:

Attractiuum Maniæ. ℞ *Galbani, Opopanaci, Serapini.*

Bdellij, Ammoniaci an. ℥ijß. Hæc dissolue in aceto, & cola, coque in spissitudinem iustã. Posteà species has, tenuiter tritas, & subtilissime cribratas immisce.

♃. *Masticis* ℥ß. *Thuris* ʒij. tulk *Carabe* ʒj.

Vuæ versæ Cruc. vngulæ *an. m. ß.*

Magnetis. ʒiij. *Colophoniæ* ʒij. *Firnisij* ʒv. Misceantur omnia in cerotum, quod impone, & foramina extremitatum probè imple, & ligationem semper renoua, tamdiu, donec Maniæ alterationem factam sentias. Tandem pro more chirurgico cutem consolida aut obduc. Sed de apertiuis & attractiuis hisce notabile quid attendite, debere nempe apertiones capitis omnium postremas esse, ac fieri, cæteris extremitatibus iam dum sua cute iterũ obductis. Tunc enim demùm, si vsus postulet, centrum capitis quoque aperies, & prædicto modo procedes. Sic ergò hactenus de cura Maniæ chirurgica hæc dicta sunt. Vbi hoc simul attendi debet, quòd vnâ etiam venæ idoneæ secandæ sint. Nam sæpè fit, vt per Phlebotomias tales Mania propulsetur. Quę tamen cùm vulgata & omnibus nota sint, latiùs ac in specie hîc non explicamus.

Iam autem porrò de Maniæ cura Physica etiam expediemus nonnihil, quæ sine chirurgiæ ope omni præstatur. Curæ huius differentia duplex est. Vna refrigerando congelat Maniæ materiam peccantem: altera eandem sedat & mortificat. De Maniam refrigerantibus & congelantibus primò dicemus. Hæc vel interna vel externa sunt. Pars internorum maxima in cura caduci quoque tradita est. Descriptio eiusmodi est: (Maniã quæ refrigerẽt.)

♃ *Ol. Camphoræ* . *Olei Musci* . Misce, & pro vice vna ℥ß. in potu præbe. Hoc enim medicamen mirabiliter Maniam tollit, ardorémque corporis extinguit, & ebullitionem sanguinis compescit, materiámque congelat, cogitq; non secus ac frigus aquam in glaciem congelat. Huic simile Receptum aliud nondũ inuenimus. Idem oleum externè quoque temporibus & fronti illini potest. Cæterùm quæ Maniam tollant, plura alia sunt, velut *Arcana Essentiæ quintæ*, quorum quoduis per se propter singularem proprietatem ac confortandi vim indiram, Maniam tollere potest. Huius classis sunt: (Oleum pro Mania insigne.)

Quinta Essentia Argenti, *Quinta Essentia Ferri.* (Arcana contra Maniam quæ.)

Quinta Essentia Saturni, *Quinta Essentia Mercurij.*

Solutio Crystalli, Solutio Coralli &c.

Multò autem præstantiora sunt, quæ ad Maniam appropriata dantur, velut

Extractio Camphoræ. Extractio Auri &c.

Altera verò curandi Maniam ratio fit per ea, quæ Maniam mortificant, & insuper peccantem Maniæ materiam ita sopiunt, vt deinceps non sentiatur amplius. Sed & huius curæ remedia multiplicia sunt, tam externa, quàm interna: quorum optima sunt ea, quæ ad normam extractionis Essentiæ 5. præparantur, vt sunt:

Summum Anodynum, *Quinta Essentia Papaueris.* (Maniã quæ mortificent.)

Quinta Essentia Mandragoræ. Quinta Essentia Loliatorum.

Quinta Essentia Opiatorum, *Quinta Essentia Iusquiami.*

Quæ quidem remedia etsi valida & vehementia sint: per Quintæ Essentiæ proprietatem tamen ita purgata & præparata sunt, vt impuritatem in se reliquam nullam habeant, quâ corpus noxâ affici queat, sed

omnem materiam sensim ac leniter tollunt & subducunt. Per quasnam vel virtutes eadem tam vehementem & sonticum morbum expugnent, hîc explicare nihil attinet: sed in Quintæ Essentiæ tractatione res omnis pleniùs & planiùs expedietur. Hîc ergò iam curæ Maniæ methodum finiamus. Sunt quidem & alia remedia, quæ Medici alij per experientiam propriam contra Maniam facere & conferre inuenerunt, nimirum ex simplicibus crudis desumpta: quæ nos tamen suis auctoribus relinquimus, solis Essentiis quintis & separationibus, vtpore omnium vtilissimis inuentis & obseruatis, contenti.

Cap. I.

De Curâ Vitistæ, vel choreæ lasciuæ, vel leuitatis animi.

Vitista vnde nominetur. Quod Vitistæ cura à nobis describitur & proponitur, res multis temeraria & planè impossibilis esse videtur, his rationibus persuasis, quòd nempe Vitista a S.Vito nomen traxerit, qui plagæ & pœnæ loco hunc hominibus morbum immittat: aut quòd Viti vice ipse Deus propter hominum peccata malum hoc infligat. Quod quidem vero esse simile quadantenùs nos minimè inficiamur: non tamē arbitramur interim, pœnam eam talem esse, quam vel Deus ipse, vel Diuus nobis infligat aliter, quàm permittendo, vt per choreæ Viti imprecationem, imaginatio eiusmodi in animis hominum generetur, per quam iste morbus deinceps introducatur & emergat, quem vulgus posteà pro pœnâ diuinâ æstimet, cum tamen ægritudo ea sit merè æstimatiua seu imaginatiua, sicut in capitulo de origine eius tradimus. Vitista est ęgritudo imaginationis. Contra eiusmodi Vitistam æstimatiuam vel imaginatiuam, curam talem proponimus eamq; peculiarem. Præterea, si originem traxerit ex leuitate animi, consentiente voluntate, quæ affectio, chorea lasciua vel leuitas animi vocatur: contra hanc ipsam quoque aliam, eandémq; singularem curam docemus. Tertiò contra choream coactam, cuius origo naturalis est, naturalem quoq; Medicinam apponimus. Choreæ tres species: & tot curę. His tribus distinctis speciebus tres distinctas curas opponimus, quarum quælibet suo morbo seorsim applicanda est, nec vna pro alterâ vnquam facit.

Chorea iracūda vt curetur per imaginationē. Dum ergò primùm de Curâ choreæ Æstimatiuæ vel imaginatiuæ ex imprecationibus disserimus, notandum vobis erit, discrimen aliquod intercedere inter æstimatiuam & imaginatiuam, quia nimirùm altera ex irâ, altera ex lasciuiâ oritur. Primam ergò nos *Vitistam*, alteram *Lasciuam* vocamus: quarum cura quoque diuersa est, velut ortus. Et Vitistæ ex irâ natæ cura eiusmodi est. Ex cerâ vel resinâ patiens imaginem sibi similem finget, & obstinatè firmiterq; sibi persuadebit, aut cogitabit, vniuersas adiurationes seu imprecationes, quas vnquā fecerit, pro suâ voluntate in hâc imagine perfectum & impletum iri, hac ratione: nempe intra sese ita cogitabit, quòd imagini omnia ea mala imprecetur, omnésque suas cogitationes, ac animum penitissimum citra recordationem omnem aliorum hominum in solam eam imaginem intendet & defiget, ac cum intentione eâ animi obstinatissimâ tandem imaginem in ignem proiiciet, exuretq; vt nec cinis nec fuligo vlla ex materiâ imaginis corporaliter superstes relinquatur. Dum ista prædicto modo fiunt, ex imprecante cogitationes vsque adeò efficaces & validæ in imaginem procedunt & effunduntur, vt nihil obstare aut aduersari queat. Imprecationes enim perficiuntur in iis, qui eas faciunt, non in iis, contra aut in quos fiunt aut iactantur, idq; ob hanc causam, quia aliorum lenitas per suorum hostium iram lædi non potest, sicut de Imaginibus traditur. Itaque eiusmodi reluctatio nulla etiam in imagine existit, sed hæc corporaliter comburitur, ita vt imprecanti cogitationes hæ omnes adimantur. Hæc autem qui ex ipso fundamento intelligi debeant, pleniùs de *Imaginationibus* & *Incantationibus*, de *Impressionibus* traditur. Et fieri hoc etiam potest, vt si vel tantillum cineris corporaliter de ista imagine relinquatur, ægro curæ satis præstitum minimè sit, sed de morbo aliquid adhuc superstes maneat. Quâ causâ sola cera & resina hûc conducunt, ceu de imaginibus & impressionibus dilucidiùs docetur. Sed hæc hactenus de curâ Vitistæ ex irâ dicta sufficiant. Deinceps etiam de choreâ lasciuâ & impudica differemus tali ratione.

Per vsum ac rerum magistram experientiam constat, quòd contrarium vnum per alterum naturali modo pellatur. Hoc verò cùm modis variis diuersísque fiat, nos hoc loco nostram quoque experientiam proponemus, quî lasciua & intemperata chorea expellatur & expugnetur, & fit hoc modo. Choreæ lasciuæ cura. Si choreista, vir vel fœmina, ex vberiore lasciuia choream hanc ordiatur, & saltare incipiat (quod fœminis quàm viris frequentiùs accidit, vt quæ plures æstimationes & cogitationes habent, & profundiùs efficaciúsque imaginantur, & faciliùs à naturæ suę fortitdine seipsas vincunt & expellunt:) nihil magìs prodest ac conducit, quàm quod cogitationibus & operibus eorum aduersum est. Fœminę viris lasciuiores. Ipsarum enim cogitationes liberæ & lasciuæ sunt, leuitatis plenæ, omnis pudoris, timoris ac verecundiæ vacuæ, quas ita expelles. Abstrude eas in locum caliginosum & obscurum: cibentur aliquandiu solo pane & aqua; nullo misericordiæ affectu in eo loco sordido seruentur. Hoc modo fiet, vt per esuriem & penuriam, aliam naturam ac cogitationes concipiant, ita vt lasciuia per eam abstinentiam expugnetur in ipsis, & opera luxuriosa sopiantur, sanguis ferocior residat, spiritúsque vitæ leniatur & remittat, corq; ex lætitia in mœrorem à captiuitate & loci sorditie coniiciatur, adeoq; vetus morbus vanescat, & tristitia recens, nullâ lætitiâ, nullo risu, saltúue ac clamore comitante, animum occupet ac gubernet. Quibus omnibus præstitis, ex loco obscuro captiuæ emittantur, sensimq; ac de die in diem prior diæta laxetur & cibus paulatim melior præbeatur, carcérque subindè lenior & tolerabilior reddatur, donec ipsa quoque Melancholia consumpta, ratio vera postliminio redeat. Et huiusmodi regimen tàm cogitationes, quàm gestus & opera horum amentium tollit. Mera verò insania est, quod quidam putant huiusmodi choreas expugnari, si saltan-

si saltantibus immittantur & iungantur alij, qui eodem modo tripudient, & ad ægrorum exemplum similiter se gerant, canténtq; & subsiliant. Isthâc enim æmulatione ægri plus incitantur, quàm vt reprimantur: licèt diuersum statuant alij, persuasúmq; habeant, ægros saltatu examinatum iri tandem, nisi tali diludio cohibeantur. Id quod merum somnium est. Quinimò hoc multò conducibilius est, vt fustibus probè pulsentur & comminuantur, & à saltu per vim in carcerem abripiantur & abstrudantur. Vbi tamen hoc quoq; simul notandum est, quod vapulantes ij quandoq; intra se iram grauiorem concipiant, cuius vi prosterni & interimi possint. Et hac cautela obseruata omninò opus est. Rariùs autem non proficit, si in aquam frigidam insperatò coniiciantur.

Frigida aqua naturæ cura.

Reliquum est, vt tertiam quoque curam, Choreæ naturalis scilicet, ex ipsius naturæ principio ortæ, subiungamus, prout in capite de Chorea definiuimus, quod malum hoc ex venis risiuis oriatur, quarum vi & incitatione ægri ad saliendum compellantur. Hæc autem cura per remediorum genera duo perficitur: nimirum per externa & interna. In externa cura notanda sunt loci exteriora, in quibus morbus sese prodit & exerit. Interiora verò remedia ex Essentia quinta sunt huius modi:

Choreæ naturalis cura.

Naturalis Choreæ remedia.

Aurum potabile, Oleum Margaritarum, Materia Gemmarum,
Aqua Margaritarum, Anodynum summum, Quinta Essentia Opij.
Quinta Essentia Mandragoræ. Quinta Essentia Papaueris.
Quinta Essentia Lolij. Aqua vitæ, Cancrorũ. &c.

Ex his sunt nonnulla, quæ non intus saltem, sed etiam foris adhiberi possunt, vt;

Summum Anodynum, Essentia Mandragoræ,
Essentia Opij, Essentia Papaueris, Ess. Loliatorum.

Hisce loca & regiones inungi debent. Formula tamen hæc composita nobis vsitata, sæpiùs commoditates ingentes præstitit:

℞. *Essentiæ quintæ Opij* ʒj.
Essent. quintæ Mandragoræ gr. vij.
Essent. quintæ Lolij, ℈j.
Essent. quintæ Papaueris ʒij.
Essent. quintæ Iusquiami ʒiij.
Auri potabilis ʒiiij. *Aquæ cordis* ʒvj Misceantur omnia. Mixturæ huius, manè, vesperi & circa diem mediam, guttas 4. in vino bono, aut aquâ purâ propina, ad finem vsque sanationis. Externa verò membra inunge his rebus.

℞. *Summi Anodyni* ℥ß. *Ol. Nucis Muscatæ* ℥j.
Ol. Musci ʒj. Misceantur in formam vnguenti, quò membra titillationis primaria, velut alas, collum, &c. inunges. Prodest hoc etiam in casu prædicta carcerandi norma ac ratio, seueritate tamen, lasciuis debitâ, aliquatenus remissâ. Nam, & hîc tristitia inducenda, & alteratio corporis per abstinentiam facienda est. Sed hæc de Chorearum curâ hactenus sufficiant.

Venę ridentes vbi sitæ.

CAP. IV.

De Curâ suffocationis intellectus.

SVperiùs in capite 4. de origine suffocationis intellectus diximus. Iam hoc capitulo 4. eius curam subnectemus. Suffocationis autem intellectus & sensum tres species meditati, iam primæ curationem primò ordiemur. Cuius origo cùm à vermibus sit, remedia talia præstituemus:

Suffocationis à vermibus cura

℞. *Colocynthidis, Esulæ, Harmelli, Hellebori nigri an* ℥j.
Scammoneæ ℥ß. *Polypodij, senæ, an.* ℥vj. *Agarici* ℥iij.
Mellis despumati, vini boni, an. ℔ iij. *Aceti modicum.*

Hæc omnia mixtim decoquantur. Satis decocta colentur. Colaturæ huius potandum offer, quantum prudenti Medico videbitur requirere ipsum morbum: operatione huius laxatiui finitâ, paulò pòst haustum alterum similiter propina, boni tamen consilii moderatione adhibitâ. Hæc medicina non ex proprietate solùm sua, verùm etiam specifica vi vermes & ipsorum nidos educit, vt alii denuò non subnascantur. Hoc facto, medicamina ea propina, quæ in tractatu de caduco posuimus, eadem dosi obseruata: ita tollentur & profligabuntur omnes paroxysmi tam in senibus, quàm iuuenibus, nec vnquam deinceps à vermibus Ratio quoquo modo suffocabitur. Etsi verò alia plura quoque appropriata & specifica Empiricáque hîc pertineant, ea tamen consultò omittemus N [illegible] enim eadem per nostram nobis experien iam [illegible] sunt, sed fidem ipsorum inuentoribus damus. Quæ si quidem non reticuimus: hîc tamen ea saltem, quæ frequenter vtilia esse ipsi comperimus, ponenda duximus.

Cura alterius suffocationis, mulieribus ab vtero enatæ, tribus modis perficitur, vnus consistit in vnguentis; alter in suffitibus: tertius in assumendis. Vnguenta vi calefactionis morbum lenire quidem & pacare, sed non penitus tollere possunt. Et tamen hoc auxilium minimè negligendum est. Vnguenti hæc descriptio est:

℞. *Olei Tapsi, id est, ex solis floribus tapsi, sine additione.*
Olei Anethi, id est, ex solo Anetho, vt idẽ, an. ℥j.
Olei Oliuarum, Amygdalarum, an. ℥ß.
Balsami masticis ʒij. Misceantur omnia. Mixturâ eâ inunge vmbilicum & præcordia. Præterea ægri ventri sacculum hunc impone:

℞. *Artemisiæ Camomillæ, Cineris fagini an. M.* v. Hisce remediis instans si suffocationem minimè mitescere, sed in caducum digredi videtis: tunc per tritorium fumum in matricem immitte, ex hisce rebus sequentibus. Is solus ad suffocationes matricis omnes, etiam mortem intentantes, sufficit.

℞. *Verrucarum Equorum genuum* ℥j.
Assæ fætidæ ʒj. *Cornuum vngularum capræ,* ʒij. Terantur subtiliter, & in puluerem permisceantur, cuius accensi ℈j. vtere ceu conuenit. Hæc suffumigatio suffocationem à corde trahit arcétque, capútque liberat & expedit, ac cerebrum reficit, purgat matricem, & corpus vniuersum mirâ ratione recreat. Quòd si tamen hoc remedium non plenarium auxilium & liberationem fors præstet: tum medicamenta interna propina. Frequenter etenim accidit, vt per paroxysmorum vehementiam Natura ita validè prosternatur, vt nisi confortantibus probis adiuta, peccanti materiæ satis resistere

minimè queat. Et si quidem suffocatio etiã remisisset: hoc tamẽ sequenti confortatiuo insta. Quod si fors habere in promptu non possis: tamen quæ altera matricis confortantia sequuntur, ad naturæ robur afferendum satis sunt.

Confortatiuum.

℞. *Auri potabilis, Materia perlarum an.* ʒj.
Essentia Antimonij, Essentia sulphuris an ℥ß.

Misceantur. De miscellâ pro singulis haustibus præbe ℈j. & senis quibusuis horis dosin itera.

Confortantia Matricis.

Materia Perlarum, Materia Corallorum, Materia Crystalli,
Quinta Essentia opij, Quinta Essentia papaueris. Quinta Essentia Iusquiami. Quinta Essent. stercorum contra Colicam. Et sic de aliis his similibus nota.

De suffocationibus his hoc etiam notari debet. Si eæ non continenter durent, sed discretis temporibus insultent, tunc fœminis illis præseruationes adhibendæ sunt, sicut de præseruamentis tradimus, & hîc repetere otiosum ducimus.

Cura tertia similis in omnibus est: sub quâ species vniuersas, in capitulo de suffocationibus explicatas, comprehendemus. Nam simili curâ curantur. Huc autem peculiare medicamentum nullum spectat aliud, quàm ex Essentia quinta paratum: cuius rei causæ multę sunt: quarum ea potissima existit, quòd pleræque ex imbecillitate naturæ proueniant. Vnde fit, vt istiusmodi remediis opus sit, quibus Natura roboretur. Et roboratione istiusmodi suffocationes omnes expelluntur. Itaque deinceps indicabimus illa, quæ in Quintâ Ess. consistant huc facientia, vt sunt.

Fortiora.

Aurum potabile. Appropriatum sanctum. Elixir membrorum.
Maximum simplex. Succus Gemmarum. Arcanum vitrioli &c.

Mediocria.

Oleum Auri, Aqua Aurifera. Materia Perlarum.
Oleum Argenti. Aqua specifica. Materia Corallorum, &c.

Minora.

Oleum Ferri. Oleum Iouis. Quinta Ess. sanguinis.
Oleum Cupri. Oleum Crystalli. Quinta Ess. panis.
Oleum Saturni. Oleum Sanctum. Quinta Ess. Carnium, &c.

Grandia Repugnantia.

Quinta Ess. Opiat. Quinta Ess. Papaueris.
Quinta Ess. Loliorum. Quinta Ess. Margaritarũ.
Quinta Ess. Gemmarum. Quinta Ess. Corallorum.
Quinta Ess. Antimonij. Quinta Ess. Sulphuris.
Quinta Ess. Tartari, &c.

Et his curam hanc claudemus. Illis enim meliora inueniri dariq; nequeunt. Per ipsorum enim virtutes suffocationes non saltem expugnantur, verùm ipsa etiam mors, veluti de Quintâ Ess. vt & de Morte & vitâ indicamus. Itaque hic pluribus missis ad aliam curam procedere pergamus.

Cap. V.

De Cura priuationis sensuum vesanorum.

Qvintum hoc capitulum Curationi vesanorum docendæ impendemus. Quorum cùm genera quatuor sint, totidem etiam curæ ponendæ videntur. Dicemus primò de *Lunaticis*. Horum cura in eo posita est, vt Lunæ & Astrorum attractio impediatur aut anteuertatur. Nã sicut videmus aduersus Solis ardores tecta construi, ne, quod Soli expositum est, ab ipso noxam trahat: sic idem de Lunaticis quoque similiter intelligi debet, hoc modo. Et primò notandum est, vim Lunæ, quam in nos habet, per medicamenti facultatem certam adimi posse, velut & vis Solis eodem modo, ac stellarum influentiarúmque cæterarum vniuersarum, quæ ex corpore nostro extrahunt. Et hoc iterum intellige per Magnetem, qui vim omnis ferri & chalybis trahendi habet. Ferrum etenim, quod oleo Mercurij illinitur, à nullo Magnete attrahitur. Sic si magnes allio inungatur, nunquam ferrum trahit. Simili ratione putandum est, quasdam etiam Medicinas dari, quæ contra Lunam pugnent: alias, quæ contra Martem: alias, quæ contra Iouem, aut Saturnũ, aut astra omnia cætera. Opera ergò danda est, vt Lunaticos aut influentias auertas istiusmodi Medicinis dictis, pro Lunæ facie aut viribus prudenter administratis. Eadem etiam planetarum ac stellarum cæterarum ratio est; sicut de influentiis & Quintâ Essentiâ clariùs docetur. Iam verò septem Planetæ sunt: totidem sunt etiam metalla. Adcóque ipsâ experientiâ doctrice constat, septem ista metalla in nobis aduersus Planetas vim & operationem habere. Qui ergò Planeta in corpore aliquo grassatur, eius oppositi metalli Quinta Essentia ipsi adhibenda est: veluti Quinta Ess. Auri contra solem. Quinta Ess. Lunæ contra Lunam, & sic de aliis. Vbi simul hoc quoque notandum est quòd Quinta Essentia Auri contra Planetas omnes faciat propter vim specificam peculiaremq;, quam cordi indit, à quo omnia expelluntur, sicut de septem membris traditur. Et hęc de Lunaticis interpretatio sufficiat.

Lunaticorum cura qualis.

Magnes oleo Mercurij, aut allio illitus, ferrum non trahit.

Septem Planetarum, septé sunt metalla.

Secundò ponamus etiam curam *Insanorum*, qui amentiam hanc velut hęreditatem ex vtero matris traxerunt. Cura autem in duobus consistit. Vnum, est præseruatiuum, quod adhibendum patri est matríve, ne fœtum simili labe inficiant & contaminent: Alterum est curatiuũ eius, qui insanus existit. Cura prima (quæ nõ cura, sed præseruatio aut expulsio vocari debet) ita fiet. Parentes non solent vti coitu naturali, sed artificiali, & hoc ita: Quando appetitum habent coëundi, tunc ista insanitas regitur, & fit ab isto coitu. Si fit in insanitate, in quod insanitas ipsum ducit, tunc puer insanitur. Si autem non, & in sanitate coitur, & coitus procedit, tunc puer non insanitur. Et sic sequitur cura, quòd appetitui naturali nõ satisfaciat, neque coëat, cùm appetitus sit à seipso, sed immediate proiicitur in aquam frigidam, & expellitur coitus, & extinguitur. Et cum extinctus fuerit, immediatè per artem inducitur, tunc coitus ille habet nicensionem & incitamentũ per medicamina:

Insanorum quę cura.

tunc

tunc sequitur actus naturalis secundum naturam, & non secundum mentem vel voluntatem insaniæ. Et si coitus quotiescunque voluerit prouocetur per medicinam, verus & bonus est. Et videndum in hoc, quòd ipsi natura non sit insana, sed perfecta in se. Si autem tamdiu insana fuerit, vel quotidiana insanitas, tunc quotidiè coitus per rationem dictam pòtest fieri. Et si primus puer perfectè non liberetur: tamen proles eius de (eâ) liberantur, per dictum modum ab insaniâ.

Hoc etiam notari oportet, insanos ante coitum confortandos esse per essentias quintas. Per has enim spermatica membra ab incongruo & inconuenienti custodiuntur, ne partus fiat prolis pariter insanæ.

Cura secunda ad ipsos *Insanos* pertinet: & talis est. Insaniam eorum curari & tolli impossibile est, nisi priùs complexiones & humores penitus mutentur & alterentur, adeò, vt recens introducta complexio priore robustior & potentior sit, & per eam vetus constitutio omnis exigatur. Hæc autem alteratio seu euersio duobus modis fit: *per Confortatiua, & per sedatiua.* Confortatiua ex solis Quintis Eff. constare debent, vt sunt

Confortatiua.

Quinta Eff. Auri. Quinta Eff. Perlarum. Quinta Eff. Argenti.

Quinta Eff. Corallorum. Quinta Eff. Antimonij. Quinta Eff. Sulphuris.

Quinta Eff. Mercurij. Quinta Eff. Saphyri. Quinta Eff. &c.

Sedatiua.

Similiter & sedatiua ex solis sedatiuis Quintîs Essentiis esse debent, vt sunt

Mitigatiuum magnum, Anodynum temperatum. Purpura filorum, Gemma soluta, &c.

Per hæc, vt dictum est, debent possuntq; *Insani* sibi restitui, vt nulli insaniæ amplius obnoxij sint. Aliter enim tolli malum minimè potest. Et cætera, quæ contra *Insaniam* produntur, consulò transiliemus.

Vesanorum quę cura.

Tertiò de *Vesanorum* etiam illorum curâ constituemus, qui à cibis & potibus in insaniam conijciuntur. Hi hoc modo iuuandi sunt. Primò viæ duplices notandæ sunt: vna specialis, altera sedatiua. Specialis ita tenenda est, vt Medicina detur specialis de iis rebus, quales assumpsit: aut, vt meliùs intelligatis, vt Medicina vim & facultatem habeat insaniæ venenum illud mortificandi, antequàm id edatur aut ingeratur. Hæc ita accipe. Statuamus, quendam insanum reddi per comestum cerebrum felis. Medicinam ergò oportet talem esse, quæ cerebrum felis mortificet sicut herbæ quædam sunt, quæ gustatæ, aut à felibus comestæ eas interimunt, quòd nimirùm contra ipsorum cerebrum peculiariter specificatæ sint. Si ergò per cerebrum felis alicui insania ingesta sit, is per huiusmodi herbas curari debet. Sic si quis à stercore fascinatus sit in amorem: tunc amorem pellet per ea, per quæ stercus expellitur. Sic ergò de specialibus dicendi finem faciemus. Nec enim à nobis consultum est enarrare, quomodò homines fascinentur & lædantur. Vnde nec fas est, à nobis contraria remedia prodi.

Cerebrū felis insanire facit.

Amoris fascinū per stercus.

Portò sedatiua ipsa quoque ex Quintis Eff. vt quæ solæ, cæteris omnibus nihilum proficientibus, leniunt & auferunt, desumenda sunt. Sunt autem sedatiua Aurum potabile purpuratum, Quinta Essentia Lunæ Opiata, &c. Etsi verò hîc multa consideranda veniant, veluti in Theoricâ traditum est: fieri tamen per communium Receptorum naturam non potest, vt cuilibet indiuiduo sua peculiaris eaq; perfecta Medicina inueniatur. Ideò per solas Quintas Essentias einsmodi vesanitas eximenda est, cum Quintis Eff. de Opio, de Mandragorâ, de Iusquiamo, de Papauere, de Lolio permixtas. Debent etiam Quintę essentiæ esse ex Auro, argentóue, & chelidoniâ aut similibus, veluti seorsim in de Quintâ Eff. traduntur. Eorum etiam mentio fit in tractatu de gradibus maioribus super Quintam Essentiam. Ibi enim Medicina nulla est, quæ cibos aut potus huiusmodi fascinatos aut tollere, aut adimere possit. Nemo ergò conari debet, vt corpus purget, & hoc modo venenum subducat. Molimen enim id frustraneum est, quia insania ea in spiritu vitæ hæret, in quem purgatio nulla agit. Solis ergò confortatiuis vis & locus est, quibus vitæ spiritus animetur & vegetetur, venenum autem sopiatur & obtundatur.

Papaueratum.

Purgatio in insanis inutilis.

Quartò supersunt Melancholici, qui à propriâ suâ naturâ desipiunt, in quibus nulla ratio euidens est, sed complexiones omninò præpollent, & intellectum supprimunt, ac pro suo modo eandem gubernant. In huius Melancholiæ cura ad duo respiciendum est: vnum est, vt noscatur, ex quânam complexione orta sit. Alterum, per qualia tollatur & amoueatur. Res ita se habet. Si complexio, Melancholica sit, adhibe contraria. Vt si Melancholicus sit tristis, per remedia eum lætum & risibilem facito. Si ridet nimium cura ipsum per Medicinas contristantes. Quod hoc modo accipies. Sunt nonnulla remedia, quæ hominem ridere faciant; quæque omnes morbos à mœstitiâ ortos, tollant, & animum lætitia perfundant. Nec ipsum tantum accidens remouent, ita vt risus cum aliquâ tristitiâ iungatur, & mœroris ipse fons superstes sit: verùm hic ipse quoque funditus tollitur. Sic vicissim remedia quædam sunt, quæ mœstitiam inuehunt, dùm immoderatum risum, & lætitiam minùs lasciuam retundunt. Quæ dùm conuertuntur & mutantur, rationis ipsius compedes soluuntur, ipsáque ad pristinam suam integritatem & eminentiam euehitur. Sed & huius practicæ cura ex solis Quintis Essentiis procedit, vt in quibus temperies eiusmodi sit, quibus natura violata & proculcata ad se redeat: & Melancholiæ indicia omnia excutiat. Huius generis, quæ sunt remedia, ea morbos Melancholicos apprimè mulcent, mentémque ipsam maximoperè vegetant & serenant, ac insaniam omnem Melancholicam elidunt, & tristitiam ex pectore extendunt, ipsique intellectui liberum expeditúmque motum faciunt: vt

Melancholicorum quę cura.

Aurum potabile, croci magisterium, ambra acuata, Manna maris, cordiale graue, lætitia Veneris &c.

Hęc autem sequentia insaniam cum lasciuâ nimis immoderatâq; lætitiâ permixtam attemperant mulcéntque, & ad statum conuenientem naturam reducunt, vt

Opiatum primū, purpuratū Filat. Lolium purū &c.

Etsi verò Melancholia ista pro 4. complexionũ numero quadruplex sit: non tamen seorsim cõplexioni cuiuis sua medicina præstituenda est, sed duarum cura sufficit. Duæ enim complexiones assimilantur, velut cholera & sanguis, quę cum lætitiâ coniunguntur: hoc tamen diuisæ, quod vna bellatrix sit, altera minùs: & tamen vtriusque cura vna est. Sic & complexiones duæ reliquæ, phlegma nempe & Melancholia similes inter se sunt; vnde vtriusque quoque similis cura. De Melancholia autem hactenus satis dictum sit.

CAP. V.

De Præseruamentis.

Capitulis quinque prioribus constitutis, tandem ad præseruationem digrediamur. Si verò hoc loco cuilibet Amentiæ speciei suũ peculiare remedium pręstituere laboremus: deductio nimis longa & tædiosa futura sit. Præseruatiuum ergò vnum constituemus, quod hominem custodiat à primâ priuatione sensuum, nempe caduco, & similiter à Maniâ, & itidem à choreâ postea à suffocatione, & tãdem à priuatione sensuum omni. Huiusmodi verò vniuersale medicamentum citra separationis artem ac beneficium parari minimè potest, sed per solas Quintas Essentias tale cõcinnari debet, vt quæ ab istiusmodi priuationibus præseruandi facultatem eximiam habent. Nec enim ad morbum tam violentum magnũque debellandum tenui leuique virtute opus est. Deinceps ergò huiusmodi Quintas Essẽtias enumerabimus. Licèt verò quandoque per medicinas etiam leuiores, tam simplices, quàm compositas, atque per conueniens regimen, idoneámq; diætam adhibitam hic morbus anteuerti possit: nos de iis tamen ideò nihil scribimus, quia nec semper, nec omnibus prosunt aut satis sunt. Quod de Essentiis quintis similiter verum non est, nisi morbus trepidus sit (vt de sanitate & ęgritudine tradimus) contra quem nulla vspiam medicina nata aut producta est. Sunt autem quintæ Ess. tales:

Trepid⁹ morbus Medicinam non habet.

Aurum potabile
Oleum Auri.
Oleum Argenti.
Oleum Ferri.
Oleum Mercurii
Oleum cupri.
Oleum plumbi.
Oleum stanni.
Solutio corallorum.
Solutio cryStalli:
Solutio gemmarum.
Solutio perlarum.

Opiatum magnum,
Anodynum summum.
Quinta Ess. Mandragora.
Quinta Ess. Opii.
Quinta Ess. Papaueris.
Quinta Ess. Lolii.
Quinta Ess. Iusquiami.
Elixir corporis.
Tinctura rebis.

Quinta Essentia Auri.
Quinta Ess. Luna.
Quinta Ess. Martis.
Quinta Ess. Mercurii.
Quinta Ess. Cupri.
Quinta Ess. Plumbi.
Quinta Ess. Stanni.

Quinta Ess. Melissa.
Quinta Ess. Chelidonia.
Quinta Ess. Karlina.
Quinta Ess. foliorum Ellebori vtriusque.
Aqua vita.
Aqua aurea.
Aqua caponis.
Aqua sanguinis.
Aqua soluens.

Elixir tinctura.
Tinctura procedens.
Oleum vitrioli.
Oleum Tartari.
Oleum Antimon.
Oleum Sulphuris
Oleum &c.

Causas verò virtutum & facultatum in his medicinis sitarum explicare hic omittimus, & rem in Librum *de 5. Essentia* reiicimus. Hisce autem finitis, hic Deo in æternum laudes & gratias agimus, & in nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis hunc de Amentibus librum finimus: quem conscripsimus in vtilitatem publicam, tàm fidelibus quàm infidelibus, bonis, malis, diuitibus & pauperibus, vt nimirùm iniustus cum iustis congregetur, & iustus ad diem vsque nouissimum iustus permaneat. *Amen.*

LIBER DE CONTRACTIS MEMBRIS THEOPHRASTI DE HOHENHEIM.

Et diuiditur in duos Tractatus.

Primus Tractatus habet de principiis contractorum Membrorum: & habet V. Cap.

Secundus Tractatus tractat de Curâ Membrorum contractorum, & habet IX. Cap.

NONVS LIBER IN MEDICINIS THEOPHRASTI TRACTAT DE CONTRACTIS: ET DIVIDITVR IN DVOS TRACTATVS, scilicet Theoricam & Practicam.

TRACTATVS PRIMVS.

De Causâ Contractorum ex Læsione.

CAPVT I.

Octo libris hactenus ad calcem deductis, consequenter iam nobis opus videtur, vt origo contracturæ seu resolutionis membrorum à nobis deinceps explicetur. Principio autem intelligi debet quidnam contractura sit. Quinque ergò sese offerunt; quæ omnia membra lædunt & contrahunt, idque vel curabiliter, vel incurabiliter. Vnaquæuis autem contractura originis ac principii singularis est, & tamē modo vno terminantur tandem omnes, nempe in resolutionem, quæ tamen in aliis locis alia omninò est, sicut in capitulis sequentibus definietur. Inter omnes tamen contracturas, ea, quæ ex læsione corporis oritur, grauissima & periculosissima est: quâ causâ ante cæteras etiā explicatur. Hæc autem oritur ab externis causis, vt à vulneribus, aut casu: quorum vtrumque tamen modis multis fieri potest: vulnera enim inferuntur vel ab armis, punctim cæsimque vel à tormentorum glandibus ac arcuum telis, & sic similiter. Sic & à casu sunt, luxationes, fracturæ, auulsiones &c. Ex his contractura, duobus modis emergit. Vno per oppilationem in carne factam, vndè nutrimenta pertransire minimè queunt ad membra, quæ ob id contracta & tabida fiunt, sicut de aridurâ explicatur. Altero modo ea fit per oppilationem aut interclusionem, in venoso genere factam, propter quam arteriale nutrimentum penetrare non potest. Horum tamen interim nulla causa naturalis existit, sed ab accidentibus externis eueniunt omnia, velut à vulneratione, contusione &c. quas istiusmodi oppilatio deinsequitur hâc ratione. Quando vena vel ligamentum præciditur, & iterum consolidatur, si non eiusmodi medicinæ peculiariter vsurpentur, quæ vias nutrimentales expediāt & aperiant; tunc necesse est contracturam sequi, quia pori alterati ac arteriatum viæ obseptæ & interceptæ sunt. Frequentius etiam contractura ab abbreuiatione ligamentorum, aut ab istorum ineptâ & inæquali conglutinatione oritur: id autem à medicinæ malâ constitutione fit sicut de vulneribus tradimus: & tamen eius quoque cura ad hanc refertur. Alterius contracturæ à casu ea ratio est, quòd scilicet locus, in quo casus factus, velut caro vel ligamenta obstructa, infarcta & veluti suffocata aut mortificata sint, propter quam mortificationem nutrimenta intercipiuntur, vt ad extremitatem membri peruadere non possint, & sic necessariò consumptio sequatur. Quæ in cura pleniùs explicantur: vbi traditur, quâ ratione vnumquoduis membrum emortuum viuificari debeat, tam in casibus aliis, quam in hoc morbo, de quo tractamus. Quæ omnia ex sequentibus etiam contracturis, pleniùs ab omnibus intelligentur.

Contractura est quintuplex.

Contractura ex læsione corporis pessima.

Contractura læsi duplici-ter contingit.

De Generatione contracturæ ex calculo.

CAP. II.

Contractura autem alia quoque hic sese nobis offert ab arenulis aut calculo genita. Hæc membra attingit sub zona constituta, multis iisque acerbis doloribus comitata, ex qua homines aliquando moriuntur: aliquando ad extremum obstupescunt & sensu priuantur, toti claudi interim & immoti degentes. Hæc interdum

Contractura sub zona ex calculo.

terdum solum ventrem affligit, torminibus ięquis molesta, quibus intestina resoluuntur. Et hæc inaspectabilis existit. Quandoque in clunibus & osse sacro hæret, & spinam dorsi contrahit curuatque. Contractura nonnunquam fit in crassis musculis supra genua: & tunc resoluitur podex. Sæpiùs ipsa quoque genua & crura occupat, & tandem resoluuntur omnia membra, quæcunque sub zonâ sunt, & resoluuntur vel integrè & absolutè, vel diminutè. Quæ autem harum contracturarum origo sit, nempe calculus in renibus & vesica, velut & arenæ: pleniùs in libro de Lithiasi & Arenâ explicatur. Hic tamen etiam breuiter modum docebimus, quo ex calculo & arenâ contractura inducatur. Arenæ ergò & calculus non saltem in renibus & vesicâ, ac concauitatibus corporis omnibus, maximè verò ac principaliter in renibus & vesicâ, sed in omne corpus quoquò versum dispergũtur & disseminantur. Iam ergò si talis quædam materia, siue ea congelata siue ad congelationem tantùm disposita sit, ibi subsedit & coaceruata est tunc spiritus vitalis, siue humor vitæ opus habet, vt à corde, vbi oritur, in pedes & crura influat. Per vniuersum enim corpus distribuitur. Huius spiritus pars ea, que ad pedes exundatura est, aut ad partes inferiores defluxura, regiones & loca ea pertrãsire cogitur, quæ loca arenæ & calculus obsederunt. Hâc ergò transiturus, corrũpitur à loco, & adulteratur ibi per attractionem humorum & per contactum Arenę & Lithiasis. Ab his etenim materiebus spiritus vitæ naturam aliam ac proprietatem adsciscit, sibi penitus adeò impressam, vt eam nunquam iterum deponat. Hanc ergò secum prouehit ac deducit ad illa loca, ad quæ is à naturâ ipsâ ordinatus est, nempe ad partes inferiores. Si ergò materia copiosa non est: tunc in schiâ restitans, contracturam dorsi molitur: si copiosior est, descendit in musculos femoris: si plurima, tunc sursum & deorsum resoluit ac contrahit. Quòd verò non semper, nec omnes calculosi & arenosi contrahantur: id hac ex causa fit, quòd materia arenæ & calculi admodùm compacta & congelata, adeóque valdè crassa sit, vt propter rigiditatem suam cũm humore & spiritu vitæ commisceri minimè possit. Vndè fit, vt idem illæsus & intaminatus vesicam & renes transiliat. Idem quandoque etiam fit propter materiæ paucitatem, quæ in vno aliquo loco saltem compacta est, à quâ humor vitæ non admodùm lædi potest. Vnde nec is valdè nocere potest. Cæterùm ipse vitæ humor ac spiritus, si materiam huiusmodi imbibit adsciuitque, membra resoluit & contrahit hoc pacto. Materiæ nimiùm Arenę & Lithiasis ab aciditate & acrimoniâ creuerunt & coagulatæ sunt. Quæ si tales in ligamenta, articulos, ossa, medullas, & carnem ingeruntur, tunc partes has in suam naturam conuertunt, & vias nutrimenti oppilant, ac ligamenta, medullásque in ossibus refrigerat. Ea enim materia nihil est aliud, quàm congelatum acetum, aut subtilis vini Tartarus, qui naturam suam non deponit, ac ipso vitæ humore acrior existit. Vndè eius quoque qualitatem corrumpit, & mutat. Hic verò humor corruptus consequenter etiã corrumpit id, quod nutrire debebat. Per hanc ergò aduersariam complexionem, qualitatémue ac naturam oritur constipatio pororum, arteriarum, carnis, & quædam quasi ebullitio fit in medullis ossium. Vndè fit, vt per acetosam & Tartaream eiusmodi frigiditatem mẽbra corrosa, ad arbitrium regi & moueri non possint. Nec enim frigiditas tantùm in causâ est, verùm ipsa quoque aciditas & acrimonia, quæ inexistens exedit & erodit ligamenta. Tũ eadem frigiditas quoque putrefactiua est, spiritu carens, velut acetum, quod mera fæx est, spiritu suo orbata. Ideò hæc quoque in membris non nisi emortua aciditas est, aut humor frigidus, spiritu spoliatus. Quod in aliis rebus eodem modo se non habet. Nam etsi quidem frigidæ & humidæ existant, spiritum tamen in sese viuificum continent, qui istiusmodi contra naturam factam operationem declinat & auertit, sicut de acetosis in libro de *Lithiasi & Arena* commentamur. Et hoc se modo habet generatio ac causa contracturæ ex calculo & arenis: quæ nihil est aliud, quàm spiritus vitæ & humorum, à proprietate rerum arenosarum & calculosarum, in inferioribus corporis partibus latentium, contaminatus ac infectus.

Contractura huius generationis modus.

Spiritus vitę vt in locis calculosis afficiatur.

Calculosi omnes cur non contracti fiant?

Aciditas congelat arenas & calculos.

Acetositas humoris rodit partes.

Acetum spiritu caret.

De Origine Contracturæ ex colica, manus ac pedes attinentis.

CAP. II.

PRoximum iam est, vt de contracturis ex colicâ factis, quoque disseramus. Quanquàm ipsam colicam hîc non describamus, nec eius causam. Nam in tractatu de *Colica* id præstatur seorsim. Instituti nostri est, hic tantum de contractura ex colicâ, membra omnia occupante, tradere. Huius species variæ sunt. Alia enim est cum Ariditâte: alia cum Tremore: alia cum his extensis & porrectis: alia cum acerbo dolore: alia cum insensibilitate: alia cum vomitu. Quorum tamen malorum omnium vnica caussa est colica, sicut deinceps docebimus. Principalis autem contracturæ causa hæc est: Quando colica ventrem obsidens, tormina & dolores pro suâ conditione suscitat, tunc natura in eo loco, vbi colica sæuit, à naturâ corporis generali, veluti opem auxiliúmque efflagitat, atque ad se humorem vitæ allicit, eúmque expilat & extrahit à cæteris partibus, minùs carnosis, scilicet à brachiis, pedibus, & spinâ dorsi. In hisce etenim partibus humor vitæ leuissimè ac languidissimè inhæret, própteque ad dolores ac tormina ventris affluit. Et cum eius non multum in illis partibus sit: leui occasione vniuersus effugit, quod in carnosis & musculosis partibus minimè fit. Hoc pacto humore ad dolorem confluente, & membra sua pro tractionis ratione deserente, fit postmodùm, vt dolor & humor in vnum confundantur ac permisceantur, & permixtione illâ humor tingatur inficiaturque à conditione materiæ colicam suscitantis, sicut de colicâ traditur. Iam his duobus ita vnitis, contracturę triplices sequuntur: vna per solutionem aut remissionem morbi à seipso, quando scilicet indè dispergitur per corpus in humorem illum, quousque is peruenit. Si enim humor victor euasit, & morbum edomuit, tunc ad loca sibi de-

Contr. ex colica varię formæ.

Spiritus vitæ in quibus partibus fortior sit.

Contractura colicę est triplex.

destinata reuertitur, & colicæ sordes seu aciditatem, quæ vt materia Arenę & Lithiasis contractiuæ naturæ est, secum abripit. Ea verò ad loca humoris natiua inuecta, naturam membrorum oppugnat, ac eadem acescere facit, quam affectionem deinceps contractura insequitur. Hęc verò quòd non semper ita fiant, causa ea obstat, quòd colicæ materia interdum paucior fit, quæ ab humore vitę consumitur, vt resolutio nulla induci queat. Altera contractura ex colicâ ita fit, quandò nimirum pręsidiis remediorum colica placatur, nec tamen omne fermentum absumitur: tunc enim materiæ aliquantum in humore superstes manet, quod cum humore deinceps in corpus quoque versum transfusum, morbum & contracturam eodem modo infligit, quo iam de priore diximus. Tertia contractura oritur, quando colicâ affecti balneis vtuntur. Ab his enim si membra incaluerunt, tunc ipsorum calor absentem humorem in locum natiuum retrahit. Nam ea ipsius quoque humoris natura est, vt ad calentia loca pronius feratur. Ad ista ergò tel ipsus, secum vnâ colicæ quoque materiam sibi permistam & velut iam inhabitam eò attrahit. A balneo autem si membra refrigescunt, humor eandem materiam à se demittit, ab ipsa is separatur succeditque: & eandem ea colicæ proprietas sequitur quâ artus omnes resoluuntur & contracti fiunt. Quin & hæc contractura sæpius incidit, dù in ipso balneo adhuc versantur. Ea vero ob materiæ multitudinem oritur. Quæ, quamprimùm corpus solito rariùs ac tenuiùs præsentit, sicut à balnei calore membris, vt puta brachiis & pedibus accidit: tunc confertim irruens, ac in comitatu suo aciditatem colicæ secum ducens, resoluit occupata membra & contrahit. Est enim colicę acrimonia nihil aliud, quam propter calorem & acorem adurens sal: quod in ligamenta & articulos raptum ibidem quoque contracturâ facit à proprietate sibi connatâ sicut de colicâ traditur. Ac nonnunquam in carne & musculis distentionem quoque parit, sicut acetosorum natura est. Hoc ergò modo ex colicâ contractura gignitur, quę nihil est aliud, quàm humoris vitæ, ad colicam abscedentis, & hinc iterum ad natiua membra, velut 4. artus reuertentis, mutua commeatio. Et comes ista humoris materia illa in membris manet tamdiu, donec absumatur. Per hanc ergò membrorum destructionem aridura inducitur ideò, quòd nutrimenta retropelluntur, & naturæ operatio non libera, sed ægra est. A multitudine autem acetositatis in cholerâ, tremor membris additur, licet aliis atque aliis maior minórve. Artus portò nonnunquàm contrahuntur, quia cholericæ acetositatis natura est contrahere. Interdum iidem extenduntur, scilicet à robore spiritus, qui in medio extensionis opere succumbit, membro interim à morbo obrigescente. Aliquando membra concidunt & deorsum labant, spoliata nimirum facultate & virtute humoris vitæ, qui per colicam ademptus est. Quæ verò membra obstupuerunt, ea ceu emortua sunt, & intus ipsa consumpta, ita vt iam rigeant & frigeant, nec quicquam sentiant: quæ omnia à materiæ immoderatione fiunt. Tandem, sensum nonnunquam eadem retinent quòd à spiritus superstitis vi & robore euenit, qui morbi subindè insultantis impetum sustinere, & noxium à se expellere annititur. In quâ autem vomitio frequens est, ea à colicâ illa oritur, quæ ad ipsa membra quidem nondum omninò penetrauit, sed fellis nonnihil circa ventriculum effudit, sicut de colicâ plenius traditur. Cætera, quæ de hoc contracturæ genere noscenda videntur porrò, ea in eius cura plenius annotata sunt.

Contractura ex colica quid & qualis. Contracturam hanc sequuntur aridura. Tremor. Contractio. Extensio Collapsus.

Stupor. Vomitio

De ratione contracturæ ab irâ genitæ.

CAP. IV.

IRa vel iracũdia est alteratio aut mutatio corporis præter naturam, quia totius corporis contractura, cæteris omnibus peior, introducitur. Per iram etenim vniuersum corpus exardescit & inflammatur, & membra tàm interna, quàm externa tremunt ac palpitant. Hæc solis iracundis familiaria sunt, maximè autem hæc contractura hoc modo:

Ira qui contracturam faciat.

Excandescentia vel ira hominis præcipuè à felle oritur, vt de felle habetur. Itaque concitata ira, fel ob aciditatem & acrimoniam suam corpori ardorem incutit, qui ardor in sanguine potissimum venarum omnium flammam conciliat. Sanguine ea commotione feruefacto, venæ omnes sub cute sudare incipiunt. Is sudor sal existit, in quo sale sanguis viuit, & sustentatur in vigore suo, vt de sanguine latiùs videri potest. Id sal secretum postmodum se insinuat in ligamenta, tendines, neruos, carnéque, & quicquid vicinum sua acrimonia corripere aut attingere potest. Sic idem sal in Melancholia quoque residet, per vniuersum corpus distributa. Quæ vbi primum per iram concitatur, sudorem fundit, admodum acidum acrémque. Nec melancholia ad exprimendum succum suum ab vlla alia re concitatur quàm ab ebullitione valida iræ. Adeò res vehemens ac acris ira est. Hac effervescentia posteà ipsa etiam cholera accenditur, vt amaritudinem suam addat, intimque cum Melancholia & felle sanguinis in tendines repat & penetret. Postea acredo quoque phlegmatis materialiter resoluitur in aquam. Hac aquâ additâ, quatuor iam dictorum commixtio vna in formam vnã fit in ligamentis ac articulis similiter vt in aliis substantialem. Iam si ira, sudores ac succos huiusmodi à quatuor complexionibus expressit, & in vnum confudit, eaque deindè deferuescit: tunc fel postliminio ad locum sibi destinatum redit, calorque deflagrat, ac quatuor dictæ complexiones in iis locis, ad quos propulsæ sunt, superstites manent. Neque enim eæ quoque defluunt, sed rectâ in occupatis locis subsistunt. Nam ita artus omnes eæ expelluntur. Itaque quandò ira desiit, tunc illicò accedens humor vitæ permiscetur illis: quâ permixtione acrimonia & subtilitas materialis ingeneratur, quæ posteà manus pedésque ac extera membra omnia contrahit. Et in hoc quoque casu. Colicæ signa omnia apparent: de quibus plura in doctrina de *Felle & Colica* Huius ergò contracturæ cura admodum laboriosa &

Fel causa iræ.

Sal sanguinis vita.

Ira res vehemẽs

Contracturæ ab ira curãtur difficulter, maximè in fæminis.

sa & difficilis est, maximè in fœminis. Ipsarum enim ira adeò feruida & rapida est, vt per eam à sanguine spiritus omnis euacuetur & exprimatur, velut & à complexionibus cęteris, & acri cholerâ omnia inficiantur. Vnde in fœminis contractura multò periculosior, quàm in viris cooritur, quæ frequenter etiam ad mortem ducit. Cui hoc etiam accedit, quòd inuidia, ex Melancholia orta, plerunque in his concurrat. Nam & hæc ipsa bilis more accendit & inflāmat. Nec enim modo mouetur alio, quàm fel ab irâ. Vnde liquet, ab inuidiâ non minus contracturam gigni posse, quàm ab ira, sicut de complexionibus alibi docemus. Sic ergò contractura iræ superueniens, est calor ab externâ iræ concitatione accensus, quæ ira efferuescēs facit & irritat, vt quatuor complexiones suos de se spiritus & humores effundant, ac substātiam inanem retineant. Ab istis ergò humoribus ligamenta & articuli inficiuntur, quibus affectis corpus contrahitur. Nam spiritus mobilis in hoc genere multò valentiùs ac exquisitiùs expellitur, quàm in vlla alia contractura. Vnde fit, vt ipsius quoque cura eò difficilior sit, ac rarò is morbus integrè curetur: nisi fors ea conditio sit, vt quatuor complexiones non omninò exprimantur. Tunc enim aliquo modo adhuc resistere, ac intra sese iterum augescere possunt. Hoc si ita constitutum non sit, restitutionis in integrum spes nulla superest, sicut in practica pleniùs demonstramus.

De Contractura ex crapulâ aut ebrietate producta.

CAP. I.

Contra-ctura à vino qui fiat.

Contracturæ genera insuper quædam certa sunt, à vino concitata, quæ diuturna existunt, & quòd membra profundius occuparint, secundum naturam curatu difficillima. Generationis hęc ferè ratio est. Si vinum, quod potatur, subtilis ac acris spiritus proprietatem habeat: tunc vini iste spiritus cum humore vitæ vnitur. Nam quia naturæ nobilis ac eximię est: ideò humor vitæ illum attrahit, tam causa nutrimenti, quàm similitudinis. His ex causis iam permixtione facta, proximum est, vt spiritus vini Qualitatem suam exerat. Hæc admodum ardens & arida est, ac vini Tartari naturæ non parum in se conditum habet. Propter vini enim subtilitatem Tartarus in ipso soluitur adeo, vt aut nihil aut quàm minimum eius cōspiciatur. Dum ergò hac ratione vinum in humore vitæ quasi habitat, progressu temporis humorem illum exhaurit & exiccat. Quantòque plus eius bibitur, tantò magis inualescit, & humorem vitæ depascitur. Id continuatur, donec humoris vitæ nihil amplius reliquum sit. Membrum ergò iam suo nutrimento & motu ita orbatum; quasi emoritur, & tendines eius contrahuntur pro eo, ac exiccantis vini natura est. Hoc facto aridura sequitur, aut pinguefactio quędam, quâ ob quatuor humorum crassitiem membrum intumescit, cùm tamen nullus vitæ humor adsit. Quanquàm hic morbus non à vinis promiscue omnibus inducatur, hac de causa, quòd vinum non omne tam subtilem ac tartarosum spiritum in se condat. Itaque ex vinis reliquis iam Podagra, iam calculus obnascitur: de quibus plura in tractatibus propriis. Talia autem tum ob vini naturas varias, tum ob diuersitatem hominum ita contingere, in Philosophiâ nostra de varietate crescentium & animalium copiosiùs docebimus.

Vinum humori vitæ gratum.

TRACTAT. SECVNDVS DE CVRA CONTRACTORUM quinque generum.

De ordine & discrimine in Practica seruando.

CAP. I.

SICVT hactenus in contracturę causis explicandis ipsius genera 5. constituimus: ita in hoc tractatu secundo ipsorum quoq; curam subiiciemus. In hoc autem capitulo primo ordinem methodúmque generalem prę-stituemus, secundum quam genera 5. vniuersa simul nec seorsim ac separatim curari debeant. Nam & finis singulorum vnicus & similis exitus est: ac principii ortúsque respectu medicinâ non opus habemus. Nam si morbus ex mēbris exactus est, & humor spiritúsque vitæ eorum ad naturam suam rediit, tunc reliquum per seipsa expellunt eadem. Pro curæ ergò fundamento hoc ponimus, debere nimirum remedia contracturam sanatiua esse apertiua pororū, & calefactiua humorum, & humectantia arteriarum neruorúmque. Curandum quin etiam hoc est, vt remedia in eodem gradu, morbo respondeant. Si enim infirmiora sint, nihil comodabunt. Nec vero in solâ complexione æqualitas esse debet, verùm etiam in Qualitate. Nec enim omnis caliditas aut humiditas hûc facit, dùm videlicet aperit, calefacit, humectat: sed insuper à formâ specificâ inclinatio quædam esse debet, quâ contracturæ singulariter remedia seruiant, & præcipuè velut quædam ad caput dirigantur. Nam hâc solâ arte curatio perfici potest: quę si consilio alio instituatur, finem optatum nunquam assequetur. Pręterea hic quoq; expendenda causa est, quod contracturæ in summo & vltimo gradu morborum sint positæ: non in frigiditate & humiditate, sicut etiam non in caliditate & siccitate, aut caliditate & humiditate: sed etiam in summitate humorum, quòd nimirùm ii emortui sint. His ergò talem offerri medicinam oportet, quæ ad viuificationem ipsarum vim conferat: id quod à rerum singulari proprietate dimanat, nec in omnibus inest. Eodem modo vitalis quoque spiritus recuperandus & renouandus est: quod ipsum etiam non nisi à maximis & generosissimis confortatiuis præstatur, hâc ratione, quòd scilicet renouatus is à corde violenter in membra effundatur, ac recens, infectum vetutem omnem & cum eo ipsum quoque vniuersum venenum elidat & expugnet. Hoc ordine modóque obseruato, remedia in contracturæ sanatione aliquid opis præstare omninò possint. Iam verò deinceps intelligendum quoque est, qualis ea Medicina huic morbo idonea, esse debeat. Nec enim hîc cruda, crassaque, & nondum separata quic-

Remedia contracturę qualia esse debeant.

quam emolumenti afferent, nisi fors contractura leuior sit, quæ ab ipso tempore tandem sanari queat. Oportet ergò sint spiritualia, quæ non nisi spiritus sint, qui subtilitate suâ corpus vniuersum peruagetur, & proprietatem suam languentibus membris inurat. Horum verò remediorum genera duo sunt: vnum est internorum: alterum externorum. Interiorum iterum duplex ratio est. Nam ea aut membra in corpore peruersa & mutata (si opus sit,) præparare debent, purgando, calefaciendo, vel infrigidando: aut eadem roborare confortatiuis validis debent, velut *Auro potabili, Oleo Auri, Materia Perlarum*, *Essentia Antimonii, Arcano Sulphuris*, *Aquâ Vitæ*, *Oleo vitrioli, Aquâ Tartari. Quintâ Essentiâ lapidum, Corallorum*, & aliorum similiũ. Et licèt hîc quidem remedia, veteribus Medicis incognita ponamus: in libro tamen nostro de *Quinta Essentia* docemus, quo modo ea, quâ que formâ parari debeant. Et quæ ibi deficiunt, eadem hic ponentes affirmamus, quòd iam nominata à nobis remedia sola, ad quamcunuis contracturam, siue à caliditate, siue à frigiditate natam, sufficiant: idque hanc ob causam, quòd humorem & spiritum vitæ vsque adeò roborent, confortent, ac augeant vt ita fortior redditus omnes morbos efficaciter expellat. Quâ vero vi ac ratione id fiat, hîc explicare omittimus, cùm de his in libro de *Quinta Essentia* abundè satis traditum sit. Hoc hîc pro rato habeatur, vim ac facultatem tam potentem & generosam in hisce medicaminibus latere, vt humida simul cum siccis, calida cum frigidis vna operâ curari queant. Vndè non immeritò vnicam tantum curam pro contracturis omnibus constituimus. Et ne dicta fors admiremur, priuatim de Auro potabili & aliis aliquid hic differemus. Est etenim in auro vis ac operatio tam insignis & admiranda, ut gradus ad roborandum naturam nullus sublimior inueniri queat, vt quo morbi uniuersi curari queant, ii cumprimis, qui in gradu summo versantur: ex quorum ordine etiam contractura est. Similis vis ac virtus in præparatis etiam perlis inest, & multò magis in *Antimonio*. Restaurat enim & renouat vniuersas in corpore vires ac facultates mirificè; sicut de Restauratione vitæ & Renouatione vitæ traditur. Sic & Arcanum sulphuris non inferius est, vt nec Aquæ vitæ, quæ cum substantiæ suæ subtilitate vniuersas virtutes per omne corpus deuehunt, & naturam ipsam augent. Oleum autem *Vitrioli*, cumprimis si ad Quintæ Essentiæ modum præparetur, ineffabiles & stupendas virtutes exerit, velut & Aqua Tartari. Meritòque nobis mira naturæ prouidentia admirationi esse debet, quòd tam insignes proprietates ac dotes adeò profundè in rerum substantias abstruserit. Non ignauiores virtutes insunt etiam Corallis ac Gemmis pretiosioribus, aliisque plurimis, quorum in de Quinta Essentia mentionem facimus. Huc vero quæ propriè spectant alia, in Practica inuenientur.

Alter Practicæ mod⁹ est, ac perficitur per externa remedia, vt suffumigia, Balsamos, Arcana. Huius generis sunt Balsamus Terpentinæ, Lauri, Oliuæ, Ranarum, Adipum, Gummorum: item Arcana, vt Arcanum compositum, Arcanum solidum, Arcanum Elementatum. Horum plures descriptiones deindè dabuntur. Præparationis autem processum nedum huc ingerimus. Quæratur is in tractatu de Quintâ Essentiâ, Quin nec purgationum formas modósque hic describimus. Nam eæ in tractatu de *ægritudinibus* membrorum præponuntur. Saltèm practicam ad curandi leges dirigimus, prout eæ morbo conuenire videntur. Dosin tamen ac vsum, formámque ac modum cuiuslibet remedii huc attulimus. Iam ergò distinctionis vlterioris metam hîc figamus.

(Reme-dia con-tracturę sint spi-ritualia. | Contr. remedia duplicia. | Interna. | Auri po-tab. vis & laus. | Perlarũ laus. | Antimo-nij laus. | Externa)

De Auro Potabili, & Oleo Auri, ad membra contracta.

CAP. II.

CVm superiùs dixerimus, fieri pacto nullo posse, vt contracturæ curentur, nisi per remedia summi gradus quale est aurum potabile & similia, prout de gradibus maioribus docemus: ideò industriè ac ex arte remedia ea tractanda sunt, velut de Quintâ Essentiâ mentio fit. Curatur autem contractura per Aurum potabile, aut Oleum Auri, aut Quintam Essentiam auri. Aurum potabile est, quando aurum potabile redditum cũ speciebus ac liquoribus aliis permiscetur. Oleum Auri est, si ex auri substantiâ solâ, sine additione oleum fit. Quinta Essentia auri est, quando rubedo auro extrahitur, & à corpore separatur. Eius enim virtutes in solo colore sitæ sunt, sicut de Quinta Essentiâ demonstratur. Dosis auri potabilis pro vice vna est ℈j. Dosis Olei auri gr. x. Dosis Quintæ Essentiæ gr. iij. Permiscentur cum optimâ Aquâ vitæ, aut subtili aquâ aliâ. Dantur manè, ad meridiem, & vesperi pro Medicinæ consuetudine. Præparatio auri fit sine corrosiuis, & sine acuentibus virtutem eius more corrosiuorum.

(Aurum potabile quid. | Oleũ auri quid. | Essentia Quinta auri quid | Virtus auri in solo colore inest. | Dosis quæ?)

Aurum potabile ita fac. ℞. Aurum foliatum aut pulueratum, Resolue in succum ℥j. Aceti destillati, q. s. Hæc destilla, & separa ab inuicem tamdiu, donec additamenti nihil amplius gustetur. Postea sequentis Aquæ vitæ sume ℥v. permisce illis, & inde in pellicanum ad digestionem vnius mensis. Sic præparatum id habes. Practicam eius hîc describi non attinet. Eam enim abundè satis in de Quinta Essentia interpretati sumus, Cuius elaboratio & præparatio etsi ardua admodum non sit, eo tamen aliud præstantius nullum est.

(Auri potabilis præparatio.)

Aquam Vitæ ita para.

℞. *Vini ardentis* ℔.x.
Rosarum, *Melissæ*, *Rorismarini*, *Anthos*, *Cheiri*,
Fol. Hellebori vtriusque. Maiorana an. Mj.
Cinnamomi, *Maceris*, *Nucis Muscatæ*, *Garyoph.*
Granor. Paradysi, *Piperum omnium*, *Zinziberis*,
Cubebarum an. ℥ij.
Succi Chelidoniæ, tapsi, *Melissæ an.* ℔.ß.
Cinerum Fabarum ℥v. Misceantur & digerantur in pellicano diebus decem. Postea segrega, & vtere, ceu dictum est.

Oleum auri ita confic. ℞. *Prædicto modo succum auri*, *per Acetum ab integro auro separatum*: *sinatur*

(Ol. Auri præparatio.)

sinatur ebullire diebus 14. *in sequenti digestione*. Postea destilla per balneum, & remanebit *Oleum crassum*, quod solum, sine omni alia permixtione Aurum est. Vtere, vt præscripsimus. Receptum digestionis ipsius tale est.

℞. *Succi Chelidonia* ℔. *i. Aqua vita circulata* ℔. iiij.

Resolutorum spirituum salis ℥iij. Misce & procede, vt supra. Quintam essentiam Auri in tractatu de Quintâ Ess. docemus. Ideò eius descriptioni hoc loco supersedemus.

De remediis, Materiâ perlarum, & Essentia Antimonii.

Cap. III.

Materia perlarū quid, & vt fiat.

Materia perlarum, est earum succus, potabilis, & ingeri aptus, adeò roborans confortánsque, vt inter pretiosa simile non habeat. In succum autem rediguntur ita.

℞. *Destillati & optime depurati aceti* ℔ *j.*
Aq. vita circulata ℔. ß.
Perlarum Mundatarum.℥ iiij. Terantur subtilissime, & vnâ permisceantur cæteris. Digerantur per circulatorium mense vno, & materia perlarum in fundo residebit instar liquoris grauis. Eo facto, sensim aquas cæteras effunde, & succum collige. Pro vna vice da gr.v. ter in die. Etsi verò huius parandi aliæ quoque eæque plures normæ sint, hæc tamen dicta optima & vtilissima est: veluti de Quintâ Essentia docemus.

De Ess. verò Antimonii, corpus vndiquaque peruadentis, principium hoc loco ideò non ponimus, quia idem de *Quinta Essentia* prescriptū est. Sequens tamen Receptum ad colicam tale est.

℞. Aq. *Melissa. Succi Chelidonia Aqu. vita circulata an.* ℔. ¼

Digerantur diebus 12 post separatio fiat per Balneum. Sic inuenies Essentiam Antimonii. Huius dosis est ʒi.

De Medicinis, Arcano sulphuris & Aquâ vita ad contracturas.

Cap. IV.

Arc. sulphuris præparatio.

℞. *Flores sulphuris* ℔ß. *Alb. Flor. Antimonii* ℔ ¼
Succi auri ℥ *j. Aqua vita circulata* ℥ x. Simul digerantur per mensem, posteà congelentur ad consistentiam duram. De hac præbe pro vice vna ʒß. eo modo, quo de cæteris dictū est.

Aqua vitæ autem, quæ & ipsa similiter mirabiliter penetrat, talis est.

Aq. vitæ penetrātissima præparātio.

℞ *Aquarum Melissa, Rosarum, Cheiri, Saluia, Balsamita,*
Mentha (*al. Maiorana*) *an.* ℔*j.*
Piperum omnium, Cubebarum, Zinziberis, Cinnamomi, Masticis, Myrrha, Garyophyl. an. ℥*ij.*
Succi mellis, Succi vitrioli, Tartari, Antimonii an. ℥*vj.*
Aq. vita rectificata ℔v.

Hæc omnia digeres diebus sex. posteà separa, & destilla per pellicanum ad spiritum. Deinde Recipe huius aquæ, quantum eius est: Caponem præparatum dissectúmque. Hæc vnâ cum speciebus sequentibus in vesicam iniice, digere per triduum in cineribus, postea vtere gr.v. pro dosi vna.

℞. *Cinnamomi, Garyophyllorum Macis an.* ℥*ij*
Anthos, Cheiri, an. ℥ß. *Ambra* ʒ*ij. Musc. gr.v.*
Zibeta ʒß. *Zinziberis, Cubebarum, Muscat an.* ℥ß
Amomi ℥ß. *Oedoaria* ℥*ij. Camphora* ʒvj.

Post digestionem iterum separa, & in bonis vitris asserua.

De Medicinis, Oleo Vitrioli, & Aqua Tartari, & Quintâ Essentia lapidum, ad contracta membra.

Cap. V.

Oleum Vitrioli, sine additione, per se & in succo proprio, qui Vitriolo inest, Medicina eximia est. Quanquam autem vitriolum omne ad hoc idoneum non sit: tamen eligi potest, quod sit optimum, & in gradu summum. Ex hoc phlegma seu oleitatem extrahe, sicut de Quinta Essētia didicisti. Postea à fæcibus rectifica vsque ad spiritum. De hoc Medicamine præbe guttas 3. aquis aliis permixtas. Addere potes etiam aliquid de Aqua vitæ prædicta & penetrantior Medicina nulla fiet, quæ expeditiùs & incitatiùs sua materia per vniuersas corporis partes diuagetur. Eodem modo & aqua Tartari, ex crudo vini Tartaro præparata, incredibile auxilium præstat: sicut de Quinta Essentia eius commentati sumus. Ea vero ad contracturas peculiariter ita paratur. — Ol. Vitrioli præparatio. — Ol Vitrioli cum aqua vitę medicina omnium penetrantissima.

℞. *Tartarum optimum.* Destilla ipsum fortissimè. Postea rectific per pellicanum, quàm potes subtilissimè, & aquæ vitæ circulatæ partem ęqualem affunde. De hac mixtura pro vice vna *guttas* x. præbe. Vis autem Tartaro peculiaris inest, quâ membris robur confert. Nam totum corpus penetrandi vim maximam habet & in contractura singulariter valet. Ita & lapides alii quoque existunt, quorum liquiditas similem eandémque vim habet, vt sunt *Coralli* & *Saphyri*. De iis autem nihil vlterius addimus, quia pauci sunt. Tum & operatio vtriúsque eorum dubia existit. Ideò inde Quinta Essentia idem repetimus. Iam autem de confortantibus & interioribus Medicinis finem faciemus De quibus si obiter saltem ac breuiter dixisse videbitur: sic cogitate, prolixiùs & accuratiùs de iisdem, cúm in Tract. de Quinta Essentia tum alibi pluries commemoratum esse. Itaque, vt in illis locis inquirat Lector, hic monemus. — Aq. Tart. tari pręparatio.

De Suffumigationibus membrorum contractorum per medicinas externas.

Cap. VI.

Porrò contractura etiam per medicinas externas curari potest, modis variis, vt deinceps dicetur. Primò autem medicinam externam ponimus per suffitum. Eius adhibendi hęc ratio est. Membrum ægrum vtputa pedem vel bracchium immitte in vas aliquod, adeo magnum & spatiosum, vt membrum in eo debitū situm ac spatium, iustum habeat, ac integi ita queat, ne fumus facilè diffletur expiretue. Postea sequens Receptum incende, vt flagret. Id in vas iniice, quod dein obteges, & iniectum — Cōtract. vt per fumum curetur.

conflagrare

conflagrare fines. Hoc die dimidio continenter itera ac continua. Quod si Receptum vnũ non sufficiat:inijce plura. Ita vasi & pedi destillata aqua adhærebit, velut in Alembico fit. Subtilis iste vapor (nec enim verus fumus est) membrum ægrum ita penetrat & permeat, vt à penetrantissimo illo calore ligamenta ac humor vitæ torpidus iterum incendantur, & ad vitam naturalem pristinam reducantur. Hac autem suffitione instandum est, donec morbus remittat. Instrumentum verò rei idoneum in libro de *vltimâ curâ vlcerum*, in capite de Fumis describimus. Receptum autem huiusmodi est.

℞ *Olei oliuarum. Ol. Iuniperi ni an.* ℥ v.
Masticis ℔ ß. *Terpentinæ* ℥ iiij ß.
Aq. ardẽtis ℔ ¼ *Salis petræ* ℔ ½ Misce omnia, & inde in Caldarium: incende, dum probè ardeat: postea instrumenti fundo impone, & huic membrum superpone. Lignis aut metallis aptis intege, ne vapor expiret. Si autem vaporem remisisse senseris, eximendum iterum, & denuò, vt prius, incende. Id aliquandiu continua; quò senties membra incredibili modo incalescere & foueri. Huius formæ ac mixturę sunt alia quoq; plura, quæ omnia hûc conferri non possunt. Addemus tamen adhuc vnam.

℞ *Adipis taxi. Ol. oliuæ. Pingued. ranulæ viridis an.* ℔ j.
Myrrhæ. Masticis. Terpentinæ an. ℔ ß. Hæc incende, ut supra.

De Balsamis Contracturam sanantibus.
CAP. VII.

Similiter & de Balsamis notandum est, qui cõtracta membra curant. Horũ omniũ præparatio naturalis est: & genera multa. Nos ea saltẽ hîc indicabimus, quæ singulariter profuisse experti sumus. Horum vsus est, vt ægri iis calidis probè inungãtur, ter die quolibet, nullo omisso. Et hæc Balsamorum omnium conditio est.

Balsamus primus.

℞ *Terpentinæ destillatæ* ℔ ij. *Galbani destillati* ℔ j.
Gummi ederæ. destillatæ. ℔ ß. Mixtim destillentur. Fiat Balsamus, à fæcibus & phlegmate separatus. Hoc vtere modo præscripto.

Balsamus alius.

℞ *Terpẽtinæ, olei lauri, olei oliuarũ, ol. Iuniperi an* lb j.
Masticis, Myrrhæ, Thuris an. ℔ iß. Destilla quoduis seorsim, velut olea, pro parte vnâ: & cætera tria pro parte alterâ. Postea vtraq; cõmisce, & adhuc semel destilla. Vtere, vt suprà.

Balsamus alius.

℞ *Pinguedinis taxi, Ceræ, Seui ceruini, Adipis vulpis, Adipis Murmentorum an.* ℔ j.
Masticis ℔ ij. *Thuris* ℔ ß. *Euphorbij* ℔ ¼. Destilla ad modum iam primò dictum.

Balsamus alius.

℞ *Gũmi Opopanacis* ℔ j. *Galbani* ℔ ij. *Serapini* ℔ ß.
Ammoniaci ℔ ¼ *Bdellij* ℔ ¼ Misce, & cola cum aceto. Postea destilla in oleum. Post
℞ *Huius olei, quantum eius est.*
Terpẽtinæ destillatæ ℔ iij. *Ol. Philosophorũ* ℔ ß.
Ol. Lauri destillati ℔ j. *Masticis, Thuris an.* ℔ ß.
Myrrhæ ℔ j. Hæc iterum destillentur in oleum vnum, in quod deinceps impone sequẽtia, & cum vitro Soli expone per mensem:
℞ *Storacis liquidæ* ℔ ½ *Ranarum N. XX.*
Adipis taxi. ℔ ß. *Aceti destillati.*
Vini ardentis destillati an. ℔ ½ Si aliquãdiu in infusione steterũt, misce omnia, & exprime, expressum serua ad vsus. Similiter scire debes, quòd simplicia hæc singula, q̃ in Balsamũ asſũpsimus, per se sola quoq; vsui idonea & vtilia sũt, si destillentur & rectificentur ad præscriptũ artis Alchimiæ, quæ præparationis magistra est. Alchimia præparationis magistra.

Balsamus alius.

℞ *Ligni Iuniperini, Ligni Laricis Ligni Sauinæ.*
Ligni Fagini an. ℔ j. Ex his oleum arte communi extrahe. Hoc oleum posteà mixtum in pellicano rectifica, & vtere.

Balsamus alius.

℞ *Seui ceruini* ℔ iij. *Pinguedinis cati. Ping. vrsi an.* ℔ j.
Pingued. Tax. ℔ v. *Seui hircini.* ℔ ij. Ex his destilla oleum, cui adde Ranarum viuentium lb. vj. & denuò destilla more vulgato. Postea ei hoc Receptum adde:
℞ *Seui ceruini* lb j. *Pingued. Taxi* lb iij.
Ceræ lb ß. *Aceti* lb ¼ Cum his adde supra dictum oleum vniuersum, & super prunis vnguentum confice, quo vtaris. Hoc optimum est in contracturæ primis diebus vsurpatum.

De Arcanis Contracturam iuuantibus.
CAP. VIII.

Remedia insuper alia quoque sunt, Arcana vocata, per quæ non minùs ac per Balsamos contracta membra curantur. Forma eorum aqua est, sine pinguedine parata, ad sanationem tamen minimè inefficax. Huiusmodi enim Arcana virtutem Balsamo omnino similem exerunt. Vnde ad contractos curandos satis idonea sunt. Arcana autem ideò vocantur, quòd cæteris aquis præcellant & præemineant. Arcana cur dicta? Huiusmodi autem arcanorum quatuor sunt: Arcanum compositum: Arcanum solidũ: Arcanum Elementatum: Arcanum metallinũ. Arcanorum aliquot formulæ. Pręparantur autem sequenti artificio.

Arcanum compositum ita confit.

℞ *Vini ardentis desti optimi* lb. vij.
Cantharidum ℥ x.
Canapi, flores Lapsi, Camomillæ. Hypericonis an. m. vj. Contunde & misce: digerantur in Sole aut fimo calido per mensem. Indè destilla. In destillatam aquam hæc sequentia impone:
℞ *Succus canapi. florum tapsi, camomillæ, Hypericonis, cẽtaureæ, bethonicæ, prunellæ an.* lb. ß.
Masticis ℥ ijß. *Thuris* ℥ v. *Mumiæ* ℥ iß.
Lumbricorum terrestrium, Ranarum an. lb. ß. In circulari destillentur per octiduum. Postea vtere vt Balsamis.

Arcanum solidum ita præparatur.

℞ *Succi flammulæ de radicib. herbâ & floribus.*
Succi florum thapsi omnium an. lb j.
Aquæ ardentis fortissimæ lb ij. Digerantur in fimo equino ad dies 10. Postea vtere ceu suprà.

Arcanum Elementatum ita concinnatur.

℞ *Chelidoniæ, Melissæ. Ivæ Arthriticæ, Flores Thapsi, Papaueris, Centaurei, Bethonicæ, Hypericonis an. m* ij. Conquassentur omnia accuratè, & addatur aliquantùm aceti: sinantur putrefieri. Posteà exquisitissimè exprimantur, & ita in circulatoriũ ponantur ad dies 10. vt indesinenter ascendant. Posteà vtere. Non ineptum sit, si iis addas Masticem & similia.

Arcanum Metallinum.

℞ *Metallum solutum, circuletur ad octiduũ.* Dulcoretur & vsurpetur. Hîc ad differentias metallorum attendi debet: vt si morbus à calore sit, metalla frigida assumas: si à frigore, calida. Ex omnibus tamẽ Aqua metallina ex Sole pro cõtracturis omnibus omniũ nobilissima & pręstãtissima est. De quâ hîc saltem strictim ac obiter: quia plura de QuintaEssẽtia tradita sunt.

Conclusio horum remediorum aduersus mēbra contracta: & explicatio, vnde & cur contractos morbos sanandi vim habeant.

CAP. IX.

HActenus ergo medicamina nonnulla ad contracturas præscripsimus, quæ nobis probatissima & competentissima erant. Quæ si debito modo ac arte requisitâ præparentur, ad curationem satis sunt. Cur verò contracturæ aliquæ tolli non possint, causæ præcipue duæ sunt: vna, quòd istorum membrorum spiritus penitus extinctus est, & radix ipsius vitæ subtracta. Altera quia id persæpè fatale est, vt non curentur, sicut in libro de *Fatalibus* docemus. Horum si vnum sit cùm penitus captum ac præscitum nostrum effugiat, per solam medicinæ frustrationem, & virtutis inefficientiam dignosci poterit. Nullus enim morbus suo medicamine destituitur. Et ex nullo contracturæ morbo mors incumbit simpliciter & absolutè. Quòd autem tum Medicinæ, tum his vtentes persæpè à fatalibus grauiùs vexentur, & euentum conditioni medicinæ ac cursui naturæ aduersum omnino experiantur: ideò nobis facere debet, vt indè discamus, nimis obstinatam de hâc fragili vitâ fiduciam ac spem deponere. Etsi enim nocentia simul omnia, & medicinarum simul omnium virtutes, & morborum genuinas causas, ac his opposita remedia debita plenè teneamus: nihilominùs tamen hanc confidentiam incumbens *Fatum* confringit facilè, & statum firmum omnem destruit; cui nos non modo non obluctari quicquam possumus, sed fatalibus causis nosmet nudos totos potius obiicimus, vtpotè quæ nos in solidum mortales faciant, nostraq; molimina infringant, & prouidentiam nostram ac consilia vniuersa euertant, velut, de his pleniùs in libro de *Fatalibus* disseruimus. Interim tamen nihilominùs, cùm remedia tam potentia à Deo ipsorum creatore acceperimus, fatis reluctandi & renitendi spem fouere tamdiu debemus, quamdiu voluntas Dei permittit. Vnde nec hoc iniquè à nobis fit, quòd summis morborum gradibus summas medicaminum vires opponimus, & per has aduersæ valetudinis difficultates superare vtcumque annitimur: veluti in primo prologo omnium librorum præmisimus &c.

Cōtract. quædam cur sanantur? Causa 1.

Causa 2.

Morbus nullus remedio suo caret.

Fatale, morbis conatus nostros infringit.

AVREOLI PHILIPPI THEOPHRASTI HOHENHEIMII,

vtriusque Medicinæ Doctoris.

VNDECIM TRACTATVS SIVE LIBRI.

De Origine Causisque.

HYDROPISIS.	ARIDVRÆ.
ICTERITIÆ	COLICÆ.
APOPLEXIÆ.	MANIÆ.
VERMIVM.	DIARRHOEÆ.
PODAGRÆ.	CADVCI.
FEBRIS.	

AD LECTOREM.

PRæsentes hi vndecim tractatus seu libri, beneuole Lector, de Hydropisi, Aridurâ &c. conscripti, ab auctore, prout instituerat, absoluti & integrè perfecti non sunt. Quâ de causâ etiam quinq; priores morbos idem bis disposuit descripsitq́, ac ex vtrisque tractatum vnum facere voluit, sicut id ex characteribus, ex tractatu vno in alterum subindè intendentibus, videre est. Nec tamen integrauit eos, verùm descriptionem incompletam reliquit.

Cùm verò præcisè nemini constet, quâ ex causâ is dispositionem iterârit: ipsius auctoris conceptum, prout à nobis inuentum est, à verbo ad verbū nullo quoquam mutato, integrè ac ex ordine huc transcribere placuit. Quòd autem istorum morborum curam àdeò breuē datam visurus es: scieris, à nobis ne vnicum quidem verbum omissum esse. Nam quæcunque consignauit Auctor ipse, ea huc integrè congessimus. Videtur enim istorum morborum Theoricam saltem explicare voluisse: curis ipsis sparsim in libris aliis traditis ac legendis.

Ioh. Husserus.

DE HYDROPISIS NOMINE & vocabulo.

DE Hydropisis appellatione & etymo, siue id Latinum, siue id Græcū, Arabicumq; ac Chaldæum, nihil angaris, Lector. Hîc enim colludunt inuicem linguę, sicut cati cum muribus Res nihili & otiosa est. Tu nomen saltem retineto Aquæ, adde abundantiam, morbúmue, aut quicquid huius velis: & morbum scies ipsum, qui aliud nihil est, quàm abundantia aquæ. Nā de sola aqua hîc sermo est; hoc est, Morbus mera aqua est. Aptiùs tamen quadraret vocabulū *Resolutio*. Est enim aqua resoluta. Hoc faceret ad distinctionem aquæ veræ, & huius. Ideò eius appellatio optima hæc est, resolutus liquor aut ros humidus.

Resolutus liquor est hydrops.

MORBVS

MORBVS QVID SIT?

Signa hydropis quę?

QVando corpus præter solitum naturæ modum attollitur, & pedes intumescunt ac coxæ, tumorque occupat genitalia, cor, interdum palpebras, aut loca similia alia: isque tamdiu augescit, donec spiritus vitæ in aquâ suffocetur, non secus ac homo in lacum illapsus: si impressæ insuper foueæ in partibus manent, & respiratio opprimitur, tussisque ac anhelatio fatigat: Hæc omnia morbi huius scilicet hydropisis signa sunt. Omnium autem postremò vrina rubicundior euadit, cutisque finditur, & per rimas aqua effluit, ac sitis inexhausta molestat. In aliis malum hoc augescit velociùs, in aliis tardiùs, provt cœli impressio fuerit: secundum cuius constitutionem etiam moriuntur ægri.

MORBI CAVSA ET VNDE sit Morbus,

Causę hydropis.

TRia hîc notanda & scienda sunt: vis cœli, natura terrena, & Microcosmus. Cœlum opifex geminus existit: visibilis, & inuisibilis. Natura terrena noscenda: vt quæ sine cœlo nihil est. Microcosmus, quia patitur. Cœlum est duplex. Terra est duplex. Simplex verò & vnus homo, qui in inuisibili subiectum est, quod concipit.

Exemplum.

Cœlum vita terræ.

EXemplum pro declaratione. Terra sine impressione cœli nihili est. A cœlo ea viret vernátque, & fructus gignit, viuitque, hoc est cœlum ipsius vita est, & morbus, & sanitas. Iam verò terrę duæ sunt: vna cuius exemplum hîc proposuimus: altera homo, cuius gratiâ exemplum allatum est. Homo verò est terra inuisibilis, & tamen velut natura terræ se habet.

Homo terra inuisibilis.

Sic & cœlum duplex existit. Vnum suis impressionibus deseruit terræ. Eæ autem sunt manifestæ, velut pluuia, ros, pruina & similia. Ab hisce impressionibus viuit terra. Quibus si destituatur, mortua est. Si eas immodicè ac præter temperiem accipiat, vel sic mors eius, & boni dissolutio sequitur. Ideóq; terra ex cœlo viuit, & hanc cœlum pro suo modo disponit.

Homo terra.

Sed & cœlum abditum est, quod hominem non minus ac ipsam terram sustentat. Ex terrâ enim sumptus homo est. Vnde is terra inuisibilis existit. Hinc etiam similiter vt terra suo nutrimento opus habet, eoque inuisibili. Id sunt etiam pluuiæ, ros &c. impressiones cœli, veluti visibiles. Concluditur ergò, hominis corpus esse instar cœli & terræ, ac eo modo constitutum, quem proximum exemplum definiet.

Hydropisis est corporis inundatio.

Quâ nimirum ratione pluuia terram corrumpit, eámque iusto humectiorem reddit, ac suffocat, vitésque ac operationem illius dissoluit, quotiescunque cœlum suis impressionibus eam inundat nimium, ac temperaturam modúmque conuenientem transgreditur: eadem etiam specie modóque terram ipsius hominis cœlum inundat & proluit. Et hæc ista hydropisis est, de quâ hoc capite tractamus. Ideò alias, easque profundiores huius morbi causas nequaquam inquiras. Iam dicta ad practicam curámue tibi sufficit, donec paramira opera ad te deuoluatur.

Ipse Microcosmus hoc loco ita cognoscendus est, quod ex 4. Elementis constet, ac is eadem sit inuisibiliter. Ad imaginem enim illius, qui ista omnia creauit, conditus est, & tamen creatura mansit. Ideò ex parte vnâ terra est idem, qui opus habet cœlo, & aëre, & igne &c. similiter vt ipsa terra: vnaque planè externæ & internæ terræ vtrobique ratio existit. Idem per Resolutionem quoque patet, ex quâ morbi subnascuntur, quoties modus & temperatura non obseruetur. Iam ergò; quid hydropisis sit in origine & Anatomia, satis comprehensum est.

Microcosmus ex 4. elementis constat.

QVOMODO: ID EST, PROcessus fiendi.

SI ergò impressio ratione prædictâ Microcosmi terram inundat: tunc aqua ob grauitatem suam deorsum per carnis poros subsidit, omnésque poros, ac plerumque etiam concauitates, lacertósque opplet. Ac provt cœli impressiones vel fortes vel remissæ sunt: ita inundinatio quoque augescit & grauior fit, donec ad genua ascendat. Cœli autem imbribus nec sic quidem remittentibus, aqua restagnat ad coxas, ad pudenda, ad poros ventris, & sic continenter ad superiora. Quia verò spiritus vitæ in medio hominis seu centro conditus est: ideo ibi suffocatur, velut homo, quem fluctus abripuerunt. Idem tamen spiritus interdum obluctatur, & à suo centro aquam amolitur: & tunc inundatio tangit partes superiores, cordi vicinas, quod ratò fit, & minùs diù durat. Spiritus enim violenter prosternitur Et hoc modo cognoscenda tibi hydropisis est, si eius curam attentare velis: non quòd huius causæ cognitio ad faciendum te Medicum sufficiet: sed quòd per hoc fundamentum curationis normam exactiùs peruestigare possis. Nam & hæc ex duobus educitur. Ex Philosophiâ terræ, quæ terræ cognitionem, ex quâ dein Microcosmum ipsum edifcis, tibi suppeditat: ex Astronomiâ cœli, quæ docet, quomodo cœlestis cursus impressionem auertere debeas, non secus ac quis tiuum auertit per consumptionem. Eadem te etiam docet Microcosmum cognoscere, quis is & qualis sit, & quodnam subiectum præ manibus habeas?

Spiritus vitæ in centro corporis habitat.

CONTRARIA.

QVòd si verò quandoque etiam ab inordinatâ & immoderatâ victus ratione huiusmodi morbus aquosus gignatur: id alio tamen modo non fit, ac si res quædam in terrâ perfundatur aquâ, pluuiâ cœlesti nihil conferente. Nam & hîc malum, ab aqua oritur, ac vna similisque eius causa est. Huius tamen quàm illius cura facilior est, & minore periculo fit. Quòd si verò causæ vtræque coincidant, morbus fiet vnus, isque admodum periculosus. Eodem etiam modo dici possit, quòd tempus Microcosmi aut Macrocosmi huius morbi singularem causam

 præbeat.

præbeat. Hoc intellige ita fieri, quòd vnumquodlibet in putredinem abire cogatur & in dissolutionem: sicut, si Aquæ Elementum putrescit, id hydropisi non aduersatur aut resistit, sed eam facit, eáque periculosissima est, & raró curabilis: diutius tamen protrahitur per ea, quæ aliam hydropem sanant.

Sunt præterea etiam morbi quidam alij, qui terram Microcosmi in hydropisin coniiciunt. Hi tamen non nisi armotum rationem habent, vt gladij, qui vulnus fecit, & vulnus dein parit tumorem. Sic igitur & ex huiusmodi causa aliquot hydropisis genera producuntur: quæ tamen non tolluntur, nisi priùs arma remoueantur. Tum enim sicut inflammatio sanescunt, quæ vulnere semel sanato, denuò non redit.

PROGNOSTICA.

Signa hydropisis periculosa.

SIngularum vero Hydropisium naturas ac proprietates ita noscite. Si tussis continua molestat, & calor vanescit, & Luna angustiam pectoris regit (ex hac enim pluuia, & huius morbi impressio egreditur) tunc his signis se prodentibus cutis finditur, & aquam exstillat, osque ac oculi colore luteo tinguntur, acuminatur nasus, digiti siccescunt & corrugantur, lotium minuitur & crassescit. Quibus apparentibus, certum est, naturam in hoc ægro prostratam & proculcatam esse, nec facilè educi posse. Extra talia autem, spes bona concipienda.

CVRA.

In Cura hydropis quę attēdenda.

IN Cura tria considerari oportet: cœlum, terram, Microcosmum. Cœlum considera vt Astronomus, vt pluuiæ stellam ac parentes noscas. Ex his enim cognitis sua peculiaris Medicina desumitur. Terram, hoc est, corpus, considera vt Philosophus, quo nempe pacto illa dissoluta, & quænam Microcosmi Natura, virtus, ac conditio sit. Stellæ autem hanc pluuiam imprimentes tres sunt. Vna est dissoluta è congelato: altera est dissoluta à Naturâ: Tertia est destillata subtiliter. Quarum cum peculiares naturæ multæ sint, superiùs in genere comprehensæ: consideratio accuratior ad scholas, non practicam pertinet. Nam sub Arcanis istis vniuersę includuntur.

Cœli quę cura. Sulphur metallorum Sol hydropis

Cœlo resiste tantum per Elementum Ignis, quod ex aquâ fit. Et hoc est vnicum *Sulphur Metallorum*: Id enim, siue Metallorum, siue mineralium sit, impressionibus istis ex vi & naturâ arcanâ resistit, & exiccat. Est enim id Sol, qui pluuiam hanc discutit, & in auram vertit: in auram scilicet eam, cuius ipsum Sol est.

Terrę cura quę.

Terræ autem influxus seu introitus adimi debet, per quem ipsa inundatur. Cisterna enim, quæ plena & turgens est, emittenda est: & sic Soli suo subiicitur. Eodem modo si terra sorbere amplius non potest, abundantia humoris ab eâ auferenda est, ne ab illo putrescat, & incurabilis fiat. Putrefactio enim est dissolutio, non redintegrabilis. Huius cura per vnicum Elementum siccitatis, quod & ipsum ignis est, perducitur. Siccitas tamen sola requiritur, sine calore. Talis est *Crocus Metallorum*, quo nihil est exiccantius. In his ergò hoc modo curatio posita est: partim quòd *Crocus* resiccet: partim quòd sulphur velut Sol consumat. Per hæc duo quælibet Hydropisis cura perfecte cognoscitur.

Crocus metallorum validissimè exsiccat.

Quanquam & deriuatio, si propter multitudinem opus sit, non omittenda videatur. Ea fit sine quidem digestione digestiuorum. Nam aqua tum temporis per se digesta est. Hæc autem emissio per solas Essentias Mercuriales fieri debet. Cætera enim non aquam saltem hydropisis pellunt, verùm cum hâc alia quoque multa, quæ relinqui præstabilius esset. Huius enim Medicina ita appropriata esse morbo debet, velut lignum est igni.

De remediis ergò hydropisis ita constituo. Primò contra multitudinem seu abundantiam vtere Arcanis Mercurialibus. Postea per dicta duo, Crocum scilicet & sulphur, exicca. Horum descriptio talis est. Ex quorum præparatione diligenti alia quoque similia inuestiganda sunt.

Sulphuris præparatio.

℞. Sulphuris ℔ ij, Colcotar ℔ ij. Salis communis secundò, vel tertiò purgati, ℔ j. Myrrhæ ℥j. &c.

Sulphuris pręparatio.

Si autem sulphur ex Metallicis, aut mineralibus corporibus ipsum habeas, tunc id per se satis purgatum est, quandoquidem extractum sit. Dosis est ℥ij. manè & vesperi. Sumatur cum saccharo. Alia. Alia. Alia.

Croci extractio. Diacubebe.

Item Mercurii præparatio, &c.

Declaratio in genere.

SIc ergò ex copiosâ pluuiâ hydropisis generatur per proprias stellas, quarum rectrix Luna est. Et si minimum sit eius, consumptione vanescit. Ad abundantiæ autem generationem tollendam medicina inueniri alia non potest, quàm Mercurialia simplicia prædicto modo præparata. Hoc facto constantia sperari non potest, nisi indies exiccatio terræ inducatur modis prædictis duobus. His ergò si *influentia* rerum factarum tollatur; intercipietur etiam operatio, ne impressio qui damni det. Hæc autem aliter non fit, quàm per resiccationem *caloris solis*, hoc est, per sulphur & crocum. Inclinationem enim ad morbos extra nos quidem impedire non possumus. Possumus tamen extra nos, sub specie curæ.

Causa verò, cur aqua ea flauescat, est hæc, quia nempe in putredinem abit, & colores membrorum imbibit eorum, in quibus ea continetur. Acrimonia verò eiusdem est ex membri sale, per pluuiam inaspectabilem resoluto: quæ pluuia non minùs in corpore materialis est, quàm foris in terra. Calor verò ac frigus, & similia alia à destructione fiunt, cuius hæc inferendi natura est. Et tandem à putredine in aquam omnia conuertuntur. Dum ergò præter illapsam pluuiam ipsa quoque membra in aquam mutantur, necesse est, mortē incumbere, cū dissolutio ea resarciri minimè queat. Mēbra

Aqua cur flauescat

enim

enim à putredine dissoluta, haud vnquam reparantur.

DE ARIDVRA.

NOMEN.

QVANQVAM Ariduræ nomina varia sint, velut & variæ eius species, multis accidentibus discretæ: ipsis tamen appellationibus res distinguendæ non sunt, sed sunt nomine vno comprehendendæ, cùm in ipsis omnibus vnica tantùm caussa sit.

QVID.

Aridura quid?

ARidura est, quando vel corpus vniuersum, vel eius membrum aliquod, cùm internum, tùm externum arescere incipit, hoc est, aridum fit, & à iustâ suâ proportione in mensurâ carnis aut medullæ, aut sanguinis, aut cuiuscunque tabescentis membri degenerat & deficit, quocunque tamen corporis loco fiat, vt pondus partis naturale minuatur, nec tamen per ætatem, nec abstinentiam, sed per causam aliam morbificam:

CAVSA.

Aridurę causa, & generatio.

CAusam ariduræ ita intellige. Vides nempe, vnumquodlibet corpus quod in terrâ est, & ex eâ producitur, certam proportionem ac mensuram habere suæ pinguedinis, magnitudinis, crassitudinis & similium. Hæc verò mensura, hoc pondus à cœlo est. Ipsum etenim cœlum his rebus per rorem & pluuiam suum pondus ac proportionem confert. Quòd si terra cœli clementiam & fauorem habet, tunc ista omnia plenâ mensurâ & pondere donata vigent. Si verò inclementius cœlum, rebus crescentibus suum nutrimentum subducat, tunc exhauriuntur, tabescunt & exarescunt, velut fœnum. Et per hanc ariditatem vitam suam deponunt. Eadem ratione ipsius quoque hominis corpus, velut Brassica, ex terrâ suâ viget. Vnde idem eidem quoque impressioni subiacet. Quòd si cœlum benignum habeat, mensuræ & ponderis pleni est. Sin minùs, penuria incumbens mensuram ac pondus ei subtrahit, homóque imminuitur in carne, in sanguine, in membris internis externísue, vel integris, vel dimidiis, vel omnibus, vel aliquibus. Cui enim cunque parti subtrahitur, ea exarescit, vel citiùs vel tardiùs, pro defectus ipsius conditione. Sic integer etiam homo in sese exarescit, indies magìs magísque, donec succo omni vbiuis absorpto, fœno aut ligno similis fiat. Ea enim substantiæ hominis proprietas ac ratio existit, vt vniuersi cibi ipsius semen sint. Sicut ergò hortus à seminibus lætus ac vegetus redditur: ita ipse etiam homo. Non ergo cibus ac potus per se, sed impressio hominem obesum aut macrum facit, gignítque bonam ac feracem terram, vt suam plenam mensuram adipiscatur. Huic plenitudini si impressio subducatur, vernare nihil quicquam potest, sed cibi potúsque arescunt & resiccantur, & quod iam corpus erat, idipsum quoque tabescit, cum accessum & augmentum non habeat.

Homo vt brassica viget.

Cibi semina hominis.

Impressio facit obesos macrosque.

Est enim corpus humanum ipsi terræ simile. Quæ terra Solem aut æstatem habet, ea fertilis est: quæ hyemem, sterilis. Sic quod æstas suppeditauit, id consumit hyems: donec rediuiuum ver, quod ab hyeme absorptum est, vberiùs refundat. Eodem modo & hominem sua brumâ tangit, quæ per se quidem sterilis, insuper incrementum hominis depascitur. Et nisi æstas sequeretur, omnes homines vno modo tabescerent & consumerentur. Interim quamprimùm hyems abiit, ipsi succedit æstas: adeóque perpetuâ istâ vicissitudine per hyemem corpus absumitur, per æstatem renouatur, vegetatur, & virentem vitam a cipit.

Æstas & Hyems hominē vegetāt absūmunt.

Ista autem omnia à potentiâ & virtute cœli dimanant. Quas vicissitudines omnes homo, quia Microcosmus existit, omninò sustinere cogitur. Ex terrâ enim est: vnde ex cœli gratiâ dependet. Hoc si ipsi æstiualem impressionem subtrahit, tunc secundum molem suam marescit, imminuitur ac ad mortem ipsam deducitur. Ipsius enim hyemis secururæ æstatis spem ac indicium nullum dat. Successiuâ æstate, hyems nondum disparuit. Quem verò sors huiusmodi tangit, ei iam vita negatur, isque tandem velut fœnum aut lignum arescit ac consumitur; hoc est, caro eius velut gramen siccatur, ossaque ipsius cum superinductâ cute, velut detruncata arbor, exhausto omni succo eneruantur, franguntur, concidunt.

Homo cœli potentiis subiectus.

PROCESSVS IN MORBVM.

COeli impressio quælibet modo inuisibili in hominem influit; in ipso tamen postea cum visibilis, tum tangibilis fit. Iam verò peculiaris essentia ac Natura cerebri est: alia & peculiaris cordis, & sic deinceps. Quod secundum Geographiam & Cosmographiam, qua terræ ac regiones omnes distributæ sunt, intelligendum est. Sicut ergò iam huic, iam illi regioni sua pluuia deest: sic sua etiam pluuia huic illiue membro corporis denegata est. Vnde Phthisis occupat vel partem vnam, vel plures: nec simul omnes. Sic & externi quatuor artus, brachia scilicet & pedes, sua quoque inter sese primaria membra habent, internis tamen & ipsa subiecta: hoc est, ariduræ duæ ipsis accidere possunt. Sic ergò recensentur ariduræ cordis, hepatis, splenis, pulmonis, renum, &c. Sic aridurę carnis, tendinum, synouiæ, articulorum, neruorum, &c. aut vnica, eáque vniuersi corporis. Ex quibus colligite, dolores, ariduræ comites, pro membrorum diuerso sensu, diuersos incumbere. Nam mortificatio quælibet dolorem mouet: Synouiæ autem maximum & exquisitissimum. Si verò Aridura vniuersalis sit, dolores nulli instant, sed aridura lenis, pacata & sine sensu est. Nam vnumquodvis membrum nutrimentum suum peculiare habet: & tamen id omnibus commune est. Hoc cuicunque membro subtrahat à cœlo, id tabe & consumptione renuatur. Sol enim vnus in corpore est, qui iugiter & perpetuò exiccat, & humiditatem consumit. Dum ergo Sol iste continenter depascitur, in consumpti autem locum aliud nihil reponitur,

Partes corporis Geometricè censendę. Aridura quot generum. Artus aridurarum duplicē sustinēt Ex se. ex internis mēbris.

Synouia exquisitissimè dolet

Ardura vniuersalis indolens est.

reponitur, hoc est, si pluuia illuc non fertur: tunc necessariò à vi solis ariditas inducitur, & hoc modo tabes sequitur. Nec enim suo Sole corpus caret: nec sua etiam pluuia & rore. In corpore ergò ea vtraque esse debent. Eorum alterutro deficiente, res probè non agitur, sed impendent morbi. Sol corporis fixus est & constans, nec occidit, sed iugiter & indesinenter operationi suæ vacat. Impressiones verò impediuntur quandoque, vt vel maiores vel minores, tales vel aliæ iam sint. Et hæc scire Medicum fas est. Nam idem Astronomus esse debet. (Hic notate: si cœlum homini alicui influentiam quandam præcidit, vt indè in morbum coniiciatur: id non aliter ac per gladium fit. Gladium autem intellige cœlestem.)

Corpus suum solem & pluuiam habet. Sol fixus.

Impressiones variabiles.

CONTRARIA.

QVòd verò à nonnullis prætenditur, huiusmodi ariduræ causam esse oppilationem: id vanum ac commentitium est. Etsi enim facta obstructio transitum intercluderet, ea autem interceptio siccitatem induceret; tamen ea aridura minimè foret, sed tantùm Ariditas tabésue ab obstructione causata. Nam idem quoque similiter fieret, si per inflictum vulnus meatus interciperentur, & tabiem inueherent. Hæc enim omnia ariditates tantùm sunt, nec ad aridutam referri debent: & capitulum suum proprium habent ea sub obstructione ac tabe vulneraria, nec hunc morbum vniuersalem seu primarium concernunt.

Aridura non est ab obstructione.

Sic pariter haud desunt, qui ipsos etiam corporis humores huius morbi causas faciunt. Qui tamen hac opinione produnt tantùm, se eos esse, qui omnis Astronomiæ & Microcosmicæ naturæ confœderationísque penitus ignari sint. Humiditas etenim suum corpus minime exsiccat, sed fouet & sustentat. In hoc autem morbo siccitas est, & humoris penuria, ex resiccatione & cõsumptione Solis, quem in se operantem Microcosmus habet, genita. Sol enim corporis humiditatem obsorbet, nec humiditas seipsam deuorat ac consumit. Sic ergò nec catarrhus à capite destillans huius morbi causa esse potest. Ariduram enim is mininimè generat, sed tantum oppilationem. Nec enim hæc catarhro vis indita est, vt membrum arefacere possit: cùm effectus iste Soli vnico, ceu Elemento ignis, ascribi debeat. Ita nec aridura à pulmonibus promanat. A pulmone enim nihil aliud procedere potest, quam quædam insalubritas, minimè verò gentium Aridura. In hac ægritudine consumptio eodem modo fit, vt in febribus, aut morbo alio: quæ quidem tabes sunt, sed haud quaquam ariduræ.

Humores cur ariduræ causa nõ sint?

Catarrhus ariduræ causa nõ est.

Sol vnus aridurã facit.

Pulmo non est causa ariduræ.

Sic etiam dici queat, ariduram esse inutilem consumptionem nutrimenti membrorum. Quod verum esse, largiri eatenus possemus, quatenus morbus intelligatur esse Sol, & nutrimentum cœli impressio, non id, quod per os ingreditur. Illud enim semen est. Et sic Aridura nihil aliud quàm consumptio impressionis erit, à sole Microcosmi facta, sine causarum aliarum concursu. Hoc enim modo respectúque idem morbus dici etiam Marasmus queat, prout causa sumatur ac intelligatur. Hic enim per solares exiccationes consumuntur impressiones quæ totum corpus sustentant: vnde optimo iure etiam *Radicales* & *Substantiales* vocantur. Sunt enim ipsius mensuræ radix & substantia.

Impressiones radicales quid.

SIGNA.

EX internis membris si aridura occupat cor: tunc lateris eiusdem tremor oboritur. Si pulmonem: tussim siccam mouet. Si cerebrum; Scotomiam concitat. Si hepar sitim infligit. Si renes, sitim simul & vrinæ mutationem inducit. Si splenem: compunctiones indit. Si fel: ardorem ac oppressionem inuehit. Si stomachum: grauitatem incutit. Si carnem: inanitates & cauitates molitur. Si ligamenta: contracturam generat. Si gluten: dolores acutos architectatur. Si sanguinem: gracilitatem affert. Si verò aridura vniuersalis sit, tunc lenta, leni, sensimque factâ resiccatione membra simul & æqualiter omnia consumuntur.

PROGNOSTICA.

SI quando accidat, vt pulmonis tussis mitescat, stomachi autem operatio seu actio non impediatur: interim tamen vesicæ & vrinæ malitia augescat, multa sitis famésque valida incumbat: hæc signa desperati mali sunt. Ista tamen, si se probè habeant, spes bona super est restitutionis. Huiusmodi signa multa à veteribus annotata sunt quidem: qui tamen interim morbos plures confuderunt, & in vno Ariduræ capitulo non substiterunt. Non ergò promiscuè omnia ab ipsis sumenda sunt. Hæc à nobis dicta satis sint. Morbus est talis, qui aliud nihil tradit, quàm tabem & ariduram, factam à Sole placido, pro conditione regionis huic subditæ.

CVRA.

IN Curâ huius hoc faciendum primò est, vt Soli Microcosmi humiditatis satis suppeditetur, vt semper ac iugiter habeat, in quod agat, quod consumat: hoc est, vt aliquo absumpto, recens subinde refundatur. Iam verò cœlum cogi potest minimè, vt humores ministret iugiter. Nec enim id hominis arbitrio ac voluntati subiectum est. Arti verò hoc priuilegium & potestas data est, vt homini ægrotanti cœlum aliud ingerere possit. Huc enim potissimum Arcana seruiunt. Arcanum enim est quasi potens cœlum, in manu ac arbitrio Medici positum. Hanc ob causam cœlum primum hoc est superius deseritur, & inferius in Medici manu constitutum, producitur: vt, quod superiùs detraxit, inferiùs restituat. Videtis autem felici incremento gramen adeò fœcundè erumpere, vt à radiculâ exili prata omnia vestiantur. Eodem modo & nobis hoc casu locóque serenda aqua est, quæ in homine, sicut gramen in campis, augescat & diffundatur, ipsumq; adeò cœlum in manu nostrâ ponatur. Hoc enim Arcanum vnicum est, quod ariduram tollit, cœlumque illud quod rorem & pluuiam fundit, in Medicina conditum est. Et hæc vobis à proposito aliena videri non debent. Si enim videtis præstari, vt caro nascatur & augescat: eâdẽ operâ hoc quoque fieri posse censebitis. Vtraq; enim ista vnius cœli sũt. Id, ex quo aqua producitur, id inquam semen, est *Margarita*. Copiosũ enim in fœminis lac gignit, si id deficiat. Et hoc in loco cœlum in manu Medici versatur.

Homo qui cœlum generare queat.

Arcanũ est cœlũ Medici.

*Inf. fol. in additionibus

Arcanũ in aridura quale.

Margarita est semen humiditatis.

versatur. Sic eędem pluuiam etiã & rorem instillant aridis membris, vbicunque lateant, nec secus àc cœlum supernum impressionem ac influentiam partibus ingenerat. Hac ergò ratione, quod cœlum non largitur, poscente re & vsu corporis per artem ferendum est. Nam & ipse Medicus olympo non minus creatus est. Et Medicus is est, qui cœlum in manu ac potestate sua habet, cuiúsque Arcana stellæ sunt.

Margaritæ hac gignunt fœminas. Medicus cœlum: arcana, eius stellæ.

In hac inferioris cœli impressione, si Margaritæ ferantur, ipsarum ros & pluuia ascẽdat surgatq; , Sol Microcosmi inde mirificè exhilaratur. Dicam ergo iã deinceps, quî faciendũ sit, vt sol, cuius gratiâ conditus est ad longæuitatem tuendam, quod consumat, subinde inueniat. Resoluendę sunt Margaritæ in Liquorem, qui Elixir est aliàs, in corpore autem fermentum. Ad hoc fermentum quę requiruntur alia, ea corpus ipsum suppeditat. Sicut semen, est fermentum, & terra eius Elixir: sed vtraque tum effectus, tum Arcanum.

Margaritarum præparatio.

Huius iam porrò dosis noscenda est, ex seminandi more & tempore. Suam enim sementem ver habet: suam itidem autumnus. Sic bis etiam ac dupliciter hîc seminandum est, tempore æstatis, & tempore hyemis: hoc est, in ipso homine cum Sole Oriente & eodem Occidente, quantum impressio requirit, ministrandum est. Id autem experientia docet, qua pollere debet Medicus. Ideò plura de ea hic non adumbramus, vtpote ei, qui famam habet, iam antè cognita.

Marg. dosis & tempus.

DECLARATIO.

CVm aridura febres etiam concutiunt inæquali tempore: quarum hæ causę sunt. Si impressio frigida incidit cum septentrionalibus & Zephyralibus pluuiis: tunc eę pluuię, si in corpore incalescunt, sursum euaporant, nec manent ac fixæ persistant, aut cum corpore quicquam permiscentur. Ipsarum ergò decubitus, paroxysmus est frigoris. recessus autem est paroxysmus caloris. Pluuiæ hę contrarię sũt, nec sub solem hunc pertinent. Ideò istę nec omnibus accidunt, nec tempore constituto. Tempus autem istorum paroxysmorum, solis Medicis, qui Astronomi sunt, cognitum est.

Febres quales. in aridura.

" Exiccatione autem fiente, pulmo inarescit, ac indè dorsi & lumborum dolores incumbũt. Quicquid enim exiccatur, dolet. Hæc dùm ita fiunt, homo in sphæram Saturni incidit, cœlúmque suum pristinum amittit, ac ascendentem & constellationem suam simul cum illo, viuit in Saturno, qui complexionem & naturam ipsi exuit, gaudétque quòd illum penitus exhausit, ducitque eum illuc vbi sol ardentissimus flagrat, vt instar carnis tostæ euadat. Tandem autem si Sol cubitum recessit, Saturnus eundem congelat & refrigerat, & malitiã in ipso omnem complet. Homo enim tum temporis imbecillis, & à cœli cæterorúmque benigniorum Planetarum & constellationum auxilio nudus relictus est.

Hanc autem aliquot malitiosarum stellarum, homini aduersantium iniuriam Deus præuidens, ad declinandam eam cœlum aliud condidit, dum scilicet Medicum & Medicinã ex terrâ produxit, constituitque, vt cœlum superius terram foueret adiutaretque, quò inferius cœlum fœcundius pernasci posset. Nam, si cœlum inferius nos non fulciret, quis vnquã à cœlo superno tutus & erectus staret? Sic ergò cœlum inferius fauens & beneuolum est, quod sapiens vir nullus aspernabitur.

Cœlum inferius superiori beneuolentius.

DE ICTERITIIS SEV MORBIS TINCTVRÆ.

NOMINA tinctorum morborum varia sunt. Enumerant enim Icteritiam citrinam, Icteritiam atram, & nescio quæ alia plura. Hæc verò vt accuratiùs disputentur, opus minimè est. Satis fuerit, si morbi ipsi notentur & intelligantur, qui nascuntur ex hominis coloribus, nimirum *Croceo*, viridi, rubro nigro, Lazurio, albo, & similibus. Huiusmodi colorum quidam si morbum parit, is tinctus seu tincturæ vocari solet.

Colorũ hum. quæ species?

QVID.

QVî verò hic morbus generetur, ita, vt color alius, quam qui à natura inest, inducatur: scitote, colores corporis naturales ac genuinos esse album & roseum seu purpureum Hi natiui sunt, & dicuntur colores aërei, vel quòd ab aëre non mutentur; vel quòd à Sole imprimantur, vt fuscus, qui Æthiopibus inest. Si qui colores alij corporis producuntur, ab his diuersi, ij morbum indicant ibi latere, vbi conspicui sunt. Ita vel oculi crystallinum suum colorem amiserunt, aut diaphanum ipsorum obscuratum est, aut dentes vnguésque non albicant, aut os non rubet &c. Eadem colorum ratio etiam in internis est membris, veluti carne & sanguine, medullâ, omnibus partibus, quæ natiuum ac viuidum suum colorem perdunt: de quibus morbis, pluribus differendum videtur. Quin & mors ipsa colores alios inducit, vt liuidos, velut ab effuso sanguine, quales in cadaueribus notantur vt & vehementiâ mortis concitati. Sed horum consideratio ad Medicum non spectat: cum ad ipsius institutionem nihil faciant. Nam instantem quidem & iam inceptam sanitatis destructionem testantur: sed qualitatem morbi non indicant, quod deinceps suo loco fiet.

Colores Microcosmi natiui qui?

Colores alieni morbos indicant partiũ.

Mors colores mutat.

CAVSA.

SEorsim ergò de colorum generatione hîc differendum est. Nullus enim in corpore color est, qui forâs erumpat, sed colores sunt spirituales. Spiritualis color est quando color fit alius, quàm fuit. Sic si duo spiritus conueniunt, tunc discolorant suum corpus. Color enim spiritus est. Ideò duo colores confusi colorem alium producunt. Hinc morbus fit tinctus. Iam verò Lazurius color ex cerebro & sanguine oritur: croceus autem ac ruber ex sanguine: niger & purpureus ex sanguine & carne: albus, ex omnibus: viridis ex membris principalibus. Quanquàm autem hi colores per se visibiles non sint: visibiles tamen fiunt per suam transmutationem. Ipsa verò mineralia approbè docent, quid sit id, quod in ipsis minimè videmus, hoc est, quid in ipsis absconditum lateat. Sic enim itidem & in homine comparatum est. Sicut autem artifex miracula ea foris contuetur; ita Medicus quoque

Color est spiritualis non corporeus.

Colores duo tertiũ producunt. Colores qui? à quibus partibus fiant?

Colores inuisibiles transmutatione visibiles fiunt.

eadem intus perspicari debet, in corpore. Si quid ergò eiusmodi corpori accidit, tunc eius morbus est. Nec enim id mutari, sed fixum manere debet. Si autem mutatur, seipsum ad passionem disponit.

Color mutatus morbi index.

Fit autem, vt morbus vel latiùs vel angustiùs diffundatur, nimirùm pro ratione suæ Anatomiæ. Ac vbi conspicitur, ibi sedes & locus ipsius est. Et vbi corpus eius est, ibi illius domus est. Nec enim hospitem, verùm inquilinum se facit, ac in domo propriâ se effert ac conspiciendum dat. Quia verò color genuinus non est, ideò putatur hospes esse, & aliunde accedere. Quanquam talis esse putetur ab iis tantùm, qui colores non internouerunt, eodem loco spiritualiter reconditos ac latentes. Ideóque cumprimis consideranda est transmutatio, quomodo in domo suâ propriâ colorem peregrinum tingat, hoc est inuisibile & abditum visibile faciat.

Transmutatio tingit colores vbiuis.

PROCESSVS.

Fiendi ratio hæc est. Videtis nimirum, Gallam & vitriolum nigrorem gignere, videtis itidem, atramentum & cachimiam viriditatem producere. Et horum exempla infinita sút. Hi enim colores occulti & latentes sunt, qui per compositionem prodeunt. Tales similiter etiam homini insunt. Iam verò cœlum ipsum loco hominis est. Id compositiones illas, ex quibus transmutatio emergit, parat. Cœlum verò ita operatur: Vulcanium nempe ignem planetis & stellis corporeis immittit, vt hic in illas agat ac operetur. Operatione inceptâ, ignis iste, quoscunque colores in loco eo latentes inuenit, producit ac proiicit. Et sicut Vulcanus plumbum candefacit: sic hic quoque ipse Saturnus primò candorem producit, postea flauedinem seu croceitatem addit eodem loco. Sic cum Lunâ Lazurium propellit, nisi transeat. Si autem transit, albedo fit. Interim haud falsum est, quod omnes corporales stellæ in albedinem propensæ sint, & ex hac in flauedinem vergant. Ideò flauedo potissima est in oculorum conspectu. Similiter & viriditas. Venus enim partem maximam carnis occupat, quæ vitriolare solet. Sic cum eâ Lunâ quoque Iupiter. Cæteræ corporis stellæ multò fixiores sunt, vt à Vulcano tam promte superari non possint.

Cœlum colores in homine educit, &c. qui.

)(Inf. fol in Additionibus.

Color albus frequétior & prior, post flauus.

Hâc ergò ratione cœlum ipsum tinctoris vicem gerit, ipsámque tincturam propellit, & eam in operationem elementorum ponit, ac nouum in corpus colorem indit, imprimitque, qui tamen alienus aut peregrinus minimè est. Hoc inquam pacto cœlum tinctor dicitur, à tincturâ, quòd scilicet ab igne ad opus tincturæ compellatur. De his qui plura sciturit, is Philosophiam colorum naturalium, quos Vulcanus manifestat, addiscat. Nam in re vnâqualibet colores vniuersi insunt, velut & perspicuitas, diaphanitas, tenebrositas, & substantia media.

Cœlum tinctor.

Colores omnes in omni re &c.

CONTRARIA.

Possit autem à nonnemine nobis obiici, quòd morbi tincti ex ipsis corporibus, in quibus inhærent, oriantur, & in locis, quibus conspiciuntur, peregrini & aduenæ sint. Vt, pro exemplo: Quia flauedo præ aliis frequens & conspicua est, cogitari posset, quòd illa à felle seu cholerâ in'iceretur: cùm simile semper de suo simili testetur. Qui verò istiusmodi statuunt, hi inprouidi id simul non recordantur quòd cholera nunquam ita subtilis sit, vt latiùs exundare ac diffundi, quàm in stomachum & intestina sola possit. Nec enim quisquam vspiam est, qui eam vlteriùs & distantiùs proiicere aut expellere possit. Quòd si verò porrò instent: choleram eam ex stomacho & intestinis aut aliunde in omnes partes effluere posse: His respondemus: aliud esse dicere, aliud probare. Nam ad hoc nobis respiciendum est ante omnia. Hoc interim verum est de ictеritiis omnibus, quæ in corpore & partibus sunt, quòd naturæ ea consuetudo sit, vt vnumquodlibet aduersum à partibus ad stomachum velut emunctorium quoddam expellat & deponat, vt per hunc vlterius è corpore exturbetur. Hac enim de causa purgandi consuetudo inoleuit. Quia verò stomachus eo oneratur, ideò ex stomacho aliorsum idē non egreditur sicut ingressum est, verùm per sedem tandem euacuatur.

* Infr. fol in omni &c.

Ict. citrinus non à bile: & cur.

Bilis ob crassitiē stomachum & intestina non trāsgreditur.

Stomachus primum receptaculum omniū malorum

Amaritudo verò non in solâ cholerâ est Nā ipsa quoque Vulcani præparatio amaritudinē facit, velut & dulcedinem, & saporum differentias reliquas. Gustus ergò, colórque & stomachus non de bile testantur, sed contra eam. Præterea, si cholera in oculos & membra externa alia penetrare posset, tum partium illarū vita periclitaretur. Nec enim cholera crescit, nec pondus eius decrescit: itaque vt membrum principale pati non potest. Quid enim à corde pręcidi potest? Nihil. Sic nec quicquam etiā à cholerâ, aut hepate, aut cerebro. Succus enim fellis, corpus est, non humor. Si os fixum corpus est, & corpus caro, quanto intertervallo hęc duo inuicem distant? Ita pariter etiam fel, & cerebrum, renes & vesica. Vnum durum est, alterum molle, vnum siccum, alterum liquidum. Hoc modo Microcosmus cōstitutus est.

Vulcanus differentias saporum omnes facit.

Fel corpus est non humor.

Posset etiam hîc quæri: Cum morbi tincti triplices sint, citrinus, viridis & niger, adeóque de duobus primis satis iam dictum sit, quid tandem de nigro statuendum videatur? vnum nempe hoc, quod Vulcanus transuerberarit, & Athanar Microcosmicum nimiopere accenderit, & vltra debitam ignis moderationem operatus sit, flaúmq; ac viride exusserit, verumque ordinem minimè tenuerit. Porrò autem non tres saltem colores, sed omnes hîc similiter ponendi erant. Veteres autem his plures nō cognouerunt, quia, quod scripta eorum testantur, eximiæ illius rerum occultarum Philosophiæ planè ignari fuerunt. Nec enim absurdum videri debet, colores quoque poni aureos, croceos, cum differentiis plurimis. Hæ enim omnes in præparatione sitæ sunt. Prout enim artifex, qui cœlum adducit, doctus & peritus est, ita colores etiam producuntur diaphani, perspicui, tenebrosi, plures vel pauciores. Hæc enim omnia ab ipso opifice dependēt in cuius manibus quærendæ causæ sunt.

Morbi tincti triplices.

Morbi tincti nigri vnde.

Morbi tincti plures tribus.

Quære ad propositum declarationem.

SIGNA.

Vrina non quemlibet morbum tinctum indicat: sed ii saltem, qui in exitu vrinæ hærent,

Paul o infra fol.

Vrina quorum tinctorū?

rent, coloris sui proprietate produntur, velut & ampullis, & spuma, & similibus aliis. Quę signa certa & bona sunt, illud, quod ibi morbus est, digeri & maturari. Qui Astronomiæ peritus est Medicus, is ex signis cœlestibus Microcosmi morbos cognoscere potest. Frequenter enim accidit, vt cœlum immittat Vulcanũ planetis ac stellis integri climatis regionisue, aut prouincię, aut ciuitatis. Vnde fit, vt plurima simul ac certissima signa ex Astronomiâ depromantur, quorum plenum decet esse Medicum. Vomitus autem, ac compressio cordis, respiratio difficilis, & similia, quæ cum tinctis morbis aut incipientibus aut iam præsentibus coincidunt, vera signa non sunt. Nam post eos factos etiam proueniunt, quod colores oculorũ indicant. Sed & cum his sequentia quoque concurrunt: nam ab ardore eorum stomachus infirmatur. Sic ergò infirmitas corporis, calor, frigus, excrementorum alteratio. Paroxysmi quidem & operationes sunt, ex incensione & conflagratione prouenientes: ipsis tamen signis minimè annumerantur, sed multitudinem saltem ac abundantiam præsentis morbi testãtur. Huc etiam pertinent punctiones laterum, sitis, destructio appetitus, & similia Quę cùm morbũ minimè gignant, sed à morbo gignantur ipsa, ideo pro signis ea non admitto Nam morbi proprietas talis est cum istiusmodi accidentibus est: prout loci, in quo subsistit, natura se habet. Tum & morbus idem, iã ista, iam alia, planè contraria signa dare potest: veluti, si iã fluxum, iam obstructionem concitet, iam vanescat, iam confertim iterum irruat, iam tardus iam celer, iam acutus, iam chronicus existat. Hæc enim omnia à Vulcano fiunt, prout is operatur modo in natura stypticâ modò, in laxatiuâ, modo in materiâ humidâ, modò in siccâ. Quę differo ad libellum proprium, vbi plenius explicantur. Tum & hæc signa omnia præcipuè indicant Vulcanum, strenuè ac duriter operantem. Locus autem doloris & oculorum aspectus, huius operationis sedem indicat. Stomachus testatur, à remotis naturam pellere in ventrem, vt indè materia in intestina, & tãdem per monoculum foras expellatur.

morbo- rũ index.

Med. Astrono- mi qua- lis.

CVRA.

CVm ergò cœlum harum rerum causa sit per Elementum ignis, & huic morbo suum Vulcanum occultum in Microcosmo gignat: quid Theorica hęc nobis conducit, nisi ad hoc vt medicinam debitam & conuenientem ostẽdat: nempè, quòd sicut aqua ignem extinguit talem omninò quoque curam esse oporteat? Si enim extinctio fit, operatio cessat. Iam autẽ corporis nihil perit, sed tantùm coloris. Hi enim eluuntur, velut maculę ex panno Cumque ars sit quædam, quæ colores, ceu rubrum, croceum, nigrum &c. ex panno tincto, extergere & eluere possit: sic hic quoque artis est, idoneis medicinis hos partium colores extergere & emundare. Sic ergò prima cura est, extinguere. Altera, abluere. Secundum hæc duo practicam constituam, prout in arcanis suis continetur. Quanquàm autem quæ simul purgant, mala non sint: alterum tamen melius est & potentius, nisi fors euenerit, vt omnis materia in stomachum confluxerit. Ita enim si stomachus deiectus, ad expulsionem non insurgeret, purgatione debitâ is adiuuari debet: quam deinceps etiam describemus.

infr. in ... tinctorum.

Tinctor. morbo- rũ cura duplex.

Aqua autem, quæ hunc Vulcanum extinguit, *Tinea scatura* est. Quæ licèt corpus sit, non liquidum: tamen & ventus ignem efflando extinguit, & fumus eundem suffocat, aut strangulat priuatio ac interceptio aëris. Hoc autem arcanum tam arduum est, vt minima eius moles, vis maximæ sit. Fieri tamen etiam hoc potest, vt quod extinguit, interdum etiam abluat, si res nondum ad gradus conflagrauit. Si secus autem sit, & ignis gradatus fuerit, tunc abluendum est.

Tinea scatura quid & cuius vis

Absolutio fit, si eo loco detur. Colores enim vniuersos attrahit. & corpus ipsum ne tantillũ quidẽ attingit. Et hæc dos naturæ insignis est, quã Deus in cœlo medico elargitus est, quòd nimirùm medicina in corpore latentẽ tincturã extrahat, non secus ac magnes ferrum. Iam hoc si fit, omne in stomacho situm est. Stomacho autem sua operatio est, vt id expellat. Is autem si fors restes ac contumax sit: adhibenda ipsi, vt instigetur, ferula est. Hæc est præcipitatum ex Mercurio non resoluto, pro sufficientia administratum, sicut scire doctoris est.

DECLARATIO.

MEdico dignum est & conueniens, vt ex naturâ ipsâ loquatur, quæ didicit. Iam verò externus mundus figura hominis est. Non figura autem corporis, sed ipsius hominis. Quicquid ergò in naturâ extra hominem fit: id documento est, idem in ipso quoque fieri: velut somnium, quod præludia exhibet, non rem ipsam: & tamem res ita fit. Istiusmodi ergò declarant, cœlum in suâ potentiâ constitutum. Cœlum enim est, quod, vt diximus, tot tantáque miracula in homine operatur. Sicut enim cœlum ex inuisibili terrâ inuisibiles: sic ii vniuersi quoque in homine insunt, omnisque ea operatio solius Vulcani est. In homine ii sunt inuisibiles; in terra autem visibiles. Ideò homo quoque mundus abditus est, quia in ipso, quæ visibilia sunt, inuisibiliter inexistunt: quæ si visibilia fiunt, morbi sunt, non sanitates. Idem enim est Microcosmus, non mundus. Quapropter est opus, vt ipsa quoque cura pro eo instituatur, sicut externi mundi figura ostendit. Nam vt Saxoniam Arabia, aut Portugallia Carynthiam inficiat, fieri non potest: hoc est, Fel oculis nocere minimè potest, nec nasus pedibus, hoc est, occasus orientem non tangit. Sic etiam Galaxa lactea Granatensium Lituanicis nihil incommodat, vt nec Lituanorum Granatensibus, & tamen Galaxa eadem est. Ideò opus est, vt extinguatur, & abluatur, & elotæ sordes, sicut dictum est, educantur.

ꝗꝫ Supra fol 96. Mundus figura hominis

Cœlum mirus opifex.

Fel oculos non lædit, vt nec nasus pedẽ

DE COLICA.

CVm sententiæ de colicâ variæ diuersæque circumferantur: hinc fit, vt multa quoque & mira nomina eidem indantur, vt sunt: Tormina, Colica, Matrix, Matricis suffocatio &c. Et tamen morbus vnus idémque est, ex origine vna, eadémque simili enatus. Vnico ergò ipsum

ipsum nomine, scilicet colicæ designati satis est, dum cæteræ appellationes exolescant.

QVID?

COlica ergò est, quod dolor ac tormentum in ventre oboritur, cũ contractione eius, & excrementorum suppressione, signísque aliis multis ratione stomachi & membrorũ cęterorũ fientibus, Et tandè, si remittere videtur colica, diarrhœę vehemẽtes & vomitiones molestę incidunt: posteà malum transit in membra artusque, in quibus hęrens manus pedesque cõtrahit plus minúsue, prout morbus magnus & materia copiosa fuerit. Porrò cum vi quâdam sese diffundit, & vel acuta vel chronica euadit, prout generationis eius natura est. Tandem sequitur consumptio corporis, mutatio vocis, & totius substantiæ imminutio.

CAVSA.

QVid verò tandem hoc esse dicam, quòd Physici de causis colicæ multa nugentur, cùm tamen ipsius Physicæ fundamentum nullum habeant? Generatio enim colicę est eadem, quæ ventorum, cùm æstate tùm hyeme spirantium, quorum vnus à septentrione, alter à meridie, tertius ab oriente, quartus ab occidente perflat. Hi si geniti sunt, orbem vniuersum transeunt, dum iterum consumantur. Ventorum autem istorum generatio in locis quatuor fit mundi; æqualiter distributis, & ventis suis collateralibus stipatis. Eâdem ratione & homo diuidendus est, velut in quatuor sui orbis partes, ex quibus venti prodeant. Id sin minùs fiat, Medicus, vndenam colica oriatur, scire nunquam poterit.

Colicæ generatio eadē quæ ventorum. Ventorũ duo genera ortusque Hominis & mundi facta cõparatio

Iam verò cœlum est orbis omnium Elementorum & stellarum, quas complectitur. Eandem rationem cutis quoque in homine habet. Et sicut in orbe cœlesti quatuor Elementa cum suis corporibus consistunt: ita pariter etiam in homine. Præterea autem, vbi suam sedem Elementa habent, ibidem cauitas quædam ac inanitas relinquitur, in quâ homo stat, ambulat, habitat. Id vacuum similiter etiam in homine sciendum est. Nam in eo, id est, in cõcauo, in quo chaos situm est, morbus iste fouetur. Iam vero duo corpora simul in vnâ essentiâ subsistere non possunt: ob id, chaos corpus non est, nec locum complet, sed cedit alii, & tamen locum inanem nunquam relinquit. Porrò, vt mundani venti suum egressum, motum, denique consumptionem habent: sic itidem & humani. Iam verò in homine, quàm mundo, plura codsideranda veniunt. In ipso enim obstructiones interdum contingunt, quibus eruptio egressúsque ventorum impeditur. Et hoc demum colicæ principium, hæc causa est. Sine ventis enim nemo est: sine obstructionibus plurimi. Quas qui patiuntur, vt permeare ac transpirare ventus non possit, hi colicis torminibus molestantur. Sic ergò in intestinis propter instrumentorum aptitudinem turbines visibiliter fiunt, qui exterius etiam, at per instrumenta inuisibilia, in rotatum aguntur.

Chaos quid & cuius natura?

Obstructiones causa colicæ.

Iam autem deinceps de ventis 4. secundum orbis distributionem, cum suis collateralibus qui tamen efficaciam insignem non habent, dicemus, quo nempe pacto iidem quoque eodem numero oriantur, & ex quibus locis spirent. Oriens ergo est in fine stomachi, vbi is exoneratur: & ventus eius Eurus est, qui ad Monoculum transpirat extra colon. Vnde veteres etiam hunc ventum colicam vocarunt, quanquam sensu alio. Qui autem in ipso stomacho venti spiraut, hi similes sunt illis, qui in mari aut terrâ flant &c. Nam sicut per multas orbis partes venti feruntur, & iam hîc, iam illîc obuia deiiciunt & quatiunt: sic idem in ventre quoque fit, in quo multa perflantur & concutiuntur, quæ huc ad colicam non pertinent. Qui verò intestina huc quoque referũt ceu corpus Elementale, & hinc concludunt, in ventre nihil vacui esse: his respondemus, intestina quid velut superfluum esse, quo magnus mundus careat, ideò, quia non similiter vt homo edit. Homini verò quia edendum erat, ideò intestinis quoque opus habebat, quibus bono iure maior mundus destituitur. Et hæc scire multò certiùs & accuratiùs debet Medicus, quàm quæ Philosophia ipsorum tradit.

Oriens corporis extremitas stomachi.

Occasus prodit ex partibus ac regionibus Monoculi, ascendit ad colon, & terminatur iuxta stomachi fundum, vbi consumitur. Sicut enim superior ventus in monoculo consumitur: ita inferior, ezhyrus, in colo. Et hinc suscitantur eructationes, singultus, & similia alia. Boreas autem emergit in media regione spinæ dorsi, & versus ventrem extenditur. In Boreæ opposito, iuxta vmbilicum auster surgit, ad dorsum in partes boreæ progrediens. Hac ex dispositione etiam sequitur, quòd remedia nonnulla colicam curent, si vmbilicus inungatur: quædam si dorsum illinatur: quædam si sedes moueant: nonnullæ si vomitum irritent. Nec enim hæ colicæ curantur alio modo, quàm quo ventis suus exitus procuretur conueniens. Nec enim Eurus per stomacum, nec Zephyrus per secessum, nec Auster Boreásue per duo picta emunctoria euacuari ac educi possunt: sed requirunt vt consumantur, velut ellychnium, sine facto corpore. De colicis enim hoc notandum est, quod corpus non habeant, sed merus ventus sint. Corpora ergò quętere non debemus, quæ per medicamenta expellamus, dicam vsque hoc vel illud id esse, quod colicam mouerit. Ventus enim inuisibilis licèt, at palpabilis, corpus tamen non habet. Ita ergò constituta esse medicina debet, vt non corpora, hoc est, stercocora & alia similia expellat. Nec enim ea vera colicæ cura est. Hoc ergo modo 4. colicæ cardinales cum suis collateralibus generantur. Colica enim & Iliaca ventus vnus sunt, nisi quod alter lateralis sit: ex quibus tamen ipsi veteres duos diuersos morbos, à diuersis causis genitos, fecerunt: quod cum veritate ipsa minimè conuenit. Omnium enim vna origo, vna causa est: nec inter se, nisi natura hac differunt, quod alius frigidus, alius calidus, vnus humidus, alter siccus sit. Et secundùm hanc quidem naturam ac conditionem ipsi quoque dolores aliter atque aliter apparent, quàm ex se sunt. De quibus lege philosophiam huius generationis.

Occidēs est Monoculũ.

Boreas est dorsũ.

Auster est vmbilicꝰ.

Colicę cardinales 4.

Colica & Iliaca ventus vnus morbus.

Veruntamen vt rem omnem penitissimè, ac

Corpus ex 3 tribus constat.

ac quasi in vna summa percognitam teneatis, recordari vos velim, corpus ex tribus omninò rebus constare: ex Mercurio, sulphure & sale. Ad quæ consequitur: si venti hi oriuntur, velut Auster & Zephyrus, resolui sal in corporis eâ regione, in quâ continetur. Resolutio autem salis est separatio corporis, ita, vt hæc illa pars suum de se sal det promátque, quod deinde ita resoluatur. Iam autem corpus hoc causa non est, sed ideò separatur à corpore in excrementum & egestum. Id si vident illi, colicam esse sibi persuadent, quod falsum est. Causam enim in istud corporis stercus conferunt, putántque, eiecto stercore colicam subductam & mitigatam esse, non interim cogitantes, id merum excrementum, & haudquaquam ipsam causam existere. Quanquam, sicut sal resolutum in corpore acre & erodens nô aliter mordet, ac sal vulneri iniectum: sic idem similiter etiam in intestinis euenit. Hæc verò affectio colica minimè est, sed torsio à sal hoc pacto affligitur, huic admodum vtiles purgationes obueniunt cumprimis si causa venti antè remota sit.

Colicę causa excrementa non sunt.

Medico verò non ipsa excrementa inquirenda sunt, sed ventorum causa primùm indaganda est. Quâ consumpta, si torsio à sale posteà supersit, debitis ea tollenda est.

Cæterùm, vt longiùs de ventorum causis loquamur, scito, hoc loco de Meteoricis generationibus ita statui debere, quòd, sicut ex stellis Borealibus Septentrio oritur ita ex Euro similiter Eurus. Eodem planè modo, nec aliter, in ipso quoque homine rationes inquire ac tene. Quas enim causas in ventorum externorum generatione videtis, easdem æstimamate etiam in internis secundum numerum, multitudinem, fortitudinem, acutam vel chronicam naturam, vt colicæ, vel maiores, vel minores sint, provt venti suo tempore generantur, & in corporis regiones incumbunt. Illi enim, quam primùm generantur, corpus Elementale inuadunt, idque vel refrigerant, vbi colica adest: vel humectant, & colica oritur: vel exiccant, & colica corripit: vel inflámant, & colica iterum sua sequitur. Sicut enim terra nimium humectatur, resiccatur, refrigeratur, & calefit: ita etiam corpus. Insuper, quia corpus sensu præditum est, ideò doloribus eius certa medicina creata & præstituta est. Ideò tria accidentia, hoc est triplices morbi per colicam apparent. Morbus vnus est, quando venti per sese furiunt & tumultuantur intus, velut in motu terræ aut cauernis profundis, dum nimirùm consumi non possunt. A quâ commotione, cùm corpus humanum sensile admodum sit, ei certi dolores infliguntur. Morbus alter fit, quando partes Elementales nimium humidæ, madidę, siccæ vel aridæ euadunt. Ea enim alteratio tres istas res, ex quibus homo constitutus est, attingit. Interim partes sesu præditæ dolore vacare minimè possunt. Tertius oritur, quando resoluitur sal, & nonnihil etiam de sulphure. Hæc enim cùm acria & mordacia sint, citra dolorem inesse nequeunt. Sic ergò tres doloris modi sunt: ita triplex iis quoque medicina debetur, quoties colica in exaltationem procedit aut processit.

Colicæ triplex modus.

Dolor affectio partium Elementum.

Hi autem dolores vniuersim omnes tormina vel colicæ nominantur. Ea enim corporis, vbi cauum & inane est, ratio ac natura est, vt doloribus torminosis infestetur, qui se haud quaquam prodant, sicut faciunt, qui in aliis non cauis partibus affligunt. Hoc ergo singulare genus dolorum vni loci naturæ & conditioni imputandum est.

Partibus cauis dolor. singularis inest.

PROCESSVS

CVm homo morti subiectus sit, ac vita eius breuis fluxáq; vix ad paucul os annos excurrat: certâ ratione colligi potest, hanc æui breuitatem ex firmamenti ac Elementorum ipsius fragilitate, externarum rerum incurrentium vim ac iniuriam nimis promptè admittente, omninò dependere. Hoc enim ni ita esset, vnâ certe cum mundo ipso vigeret, annúmque Platonis, qui simul cum Sole, Lunáque ac Elementis vniuersis demum finem accipiet, infinitis sæculis felix viueret. Iam verò cùm ipsius caduca ac fluxa sors nimis certa sit: colicæ causa à vobis duplex hic notanda videtur. Prima est, quòd venti eò seipsos ingerant, & colicam concitent, quâ ratione venti externi quoque; ut Boreas, Zephyrus, Auster, Eurus proprio motu suo incumbunt, nobis ad eos ciendos nihil quicquam conferentibus. Altera est, quando nosmetipsi ventos eos prolectamus, vt vel inuiti incumbant, nostrâ scilicet voluntate aut arbitrio acciti. Et de hisce duobus modis iam dicendum est. Quando ergò vēti hi suo motu ac sponte ingruunt, sui impulsus non hunc finem habent, vt nobis vsui & commodo sint, sed vt corpus nostrum confringant & destruant. Nobis enim istud ferendum omninò est, qui morti subiacemus. Ea quoquo modo insultet, admittenda est. Hoc modo, quæcunque etiam pro nobis faciunt, tandem aduersaria fiunt. Ideò data nobis Medicina est, vt ista talia cognocantur. Isti verò venti, quâ ratione, quóque modo per seipsos adueniant, indagandum Medicinæ Astronomicæ relinquo, velut & Meteoricæ, quæ huiusmodi impressionum principia & causas inquirunt, docentque hoc loco fusius non asserendos. Plus enim hæc quæstio Philosophica quam Medica existit. Porrò pro horum notitiâ firmandâ scitote, quòd frigus & humiditas generationis ventorum nos corripientium causæ sint. Frigus enim ac humiditas in locis & cardinibus ventorum, in illis quandam quasi intumescentiam suscitant. Hâc turgescente instar ventorum naturalium in vētre hominis illi perflant & concitantur, sursumque ac deorsum impetum faciunt: dúmque fragilis & caduci corporis poros inuadunt, incitatu suo ipsis substantiam resoluunt: vnde dolores triplices corpori imprimuntur. Porrò autem alia quoque ventorum concitatio est à cibis & potibus. His enim si intemperantiùs vtimur ac copiam eorū immoderatam ingurgitamus, tunc corporis regionem, in quâ venti iacent, nimiopere humectamus. Hinc ergò venti surgunt ocyus, & cum suis paroxysmis violenter irruunt. Sed & ira ventorum similium genitrix est. Illâ enim incandescente, vniuersum corpus intremiscit, & sedes spirituum incorporeorum quatitur ac disiicitur, hique in locum

Homo ex Elementis suis caducis.

Colicę causa duplex.

Causa prima explicatur.

Ventorū causa frigiditas & humiditas.

Causa secunda explicatur.

Ira colicę genitrix.

cum extraneum excutiuntur, vbi tandem à calore, quem ira æſtuans ſuſcitauit, nimiopere exhauriuntur & reſiccantur. Ibi ergò venti ex ſe ſicci omnium maximè exiccantur, humidiores autem, vt Zephyrus & Auſter, ſiccio es æquo & ipſi euadunt. Auſter ac Eurus nimium calefiunt, Septentrio denique & Zephyrus in ſuâ frigiditate nimis langueſcunt. His ergò intemperantiis omnibus dolores ac morbos, vt diximus, accerſiunt. *[Vt Eurus & Septétrio.]*

Eſt autem in vento natura adeò ſubtilis, vt quoties is corpus in reſolutionem agit, ipſe ſpiritus quoque ſalis in ventum abeat, atque ita duo ſpiritus res vna fiant, ſicut ex duobus coloribus in aquam proiectis, vnus color emergit. Poſtea, ſi pori recti ſeu conuenientes non parent, aut ventus in principio non ſiſtitur, tunc is ſubtilitate ſuâ poros quoquouerſum omnes penetrando & perrumpendo ad artus extremos vſque erumpit, ac concauitates omnes articulorum, iuncturarúmq; peruagans, ſedem ſibi in illis molitur. Cúmque ſocium ſecum ac comitem ſpiritum ſalis adduxerit, dolores illic parit, ac cùm ſynouiam, tùm ipſius ſpiritum corripit & obſidet. Quocunque enim loco ventus iſte viget, ibi contractionem & ſpaſmos mouet, & membra ſtringit, ipſorumque vires profligat, illáque non ſecus ac grandem quandam domum deiicit. Si ergò membrorum moles concidit, ac artus natiuo ſuo robore exuti ſunt, venti vi nimis validâ ſæuaque proſtrati, vbi ne reſurgant quidem denuò, niſi aut à naturâ ipſâ aut Medicinâ oppilatrice ſuffulciantur: adeóque dolores inſtantes lancinant, donec cum vento ſpiritus ſalis aut conſumptus, aut viâ aliâ ſubductus ſit. Quicquid verò lapſum eſt, id iacet. *[Colica ſeu ventus ſubtilis quomodo in artus erumpat.]*

SIGNA.

AD iſta iam ſua ſequuntur ſigna. Nam quid aliud ſignum eſt, niſi veſtigium ab operatione relictum? Domus ab architecto exſtructa, ſui opificis ſignum eſt, ex quo ars ac operatio eius cognoſcitur. Ideò ſignum eſt opus ipſum: ſic hîc quoque. Hi venti (aut quicquid aliud ſit) quatuor artus omnes cótractos reddunt. Id ergo ſignum vnum eſt. Poſteà virtutem ventriculi deſtruit, ipſúmque in naturam contrariam præcipitat. Hoc ſignum eſt ſecundum. Coarctat porrò vaginam vecis, & partes illius vicinas. Id ſignum eſt tertium. Cohibet ſedes & angit vrinam. Hoc ſignum quartum eſt. Surſum deorſum perſtringit vrinam. Hoc ſignum quartum eſt. Surſum deorſum perflando ventrem turbat diſtenditque. Signũ hoc quintum. Hæc iam colicæ præſentis ſigna ſunt: hoc eſt, ſigna ſunt eius, quod malum fecit, ſcilicet flatus, materiæ venti, & ſimiliũm. (Ergo domus ſignũ carpentarii: corpus Chriſti, domus ouium: in hoc ouile non omnes intramus.) *[Signum quid?]*

CVRA.

Cura autem talis intelligenda eſt.
1. *Serpentina.*
2. *Sibeta.*
3. *Vinum Rheticum.*
4. *Opium.*

Cura * ſcilicet in
Loco, vbi eſt, vt Sibeta.
Concauitate contraria, vt opiũ.

Cura * ſcilicet
Exſiccare corpus humidum nimiũ.
Humectare corpus ſiccum nimium.

Cura * ſcilicet purgare
Excremẽta / *Salia.* — *& ea, quæ ſunt abroſa vel reſoluta.*

Contractio quomodo ſit curanda.

CONTRARIA.

QVia excrementa flaua & acria ſunt, ideò dici putaríque poſſit, fel hunc morbum parere. Tum etiam quòd ira interdum eiuſdem cauſa ſit, perſuadent ſibi nonnulli, quòd ira ex felle ſit, ac ob id fel ſit colica. Huiuſmodi multa obſtrepere ſolent illi. Vobis autem ratum eſſe debet, fel haudquaquam id eſſe. Nec enim id tantum ex ſe ponderis emittit, quantum ipſa excrementa habet. Fel præterea etiam pars corporis eſt, quæ, ſicut os aut aliud membrum ſimile, vltra proportionem & menſuram ſuam minimè creſcit. Vnde nec tanta moles vel pondus ab eo decedere poteſt. Porrò verò, cum etiam eius naturæ ac conditionis non ſit, vt vẽtos gignat & producat: colicæ cauſa omnium minimè erit, quod Humoriſtæ plurimi autumant quidem, ſed non demonſtrant. *[Fel colicæ cur cauſa non ſit?]*

Sunt etiam venti multi, qui ipſam matricẽ vellicant, vt in ſuffocatione vteri. Quodcunque verò tandem nomen his detur: morbus ipſe non niſi ventus eſt, ex numero quatuor prædictorum. Iam verò matrix fœminarum eſt, non virorum. Ideò eodem modo matrix quoq; diuiſa eſt. Quod tamen differo in capitulum proprium. Quanquàm & rapa, & copioſius vinum acidum, cereuiſia & aqua, &c. colicam frequenter concitent. Nam diſſolutioni omni obnoxii ſumus. Quæ cum in hiſce rebus poſita ſit: tunc ea ſi ingerãtur, ſimile ſuo ſimili iungitur, ac inde veluti vel ſimul 4. vel 2. 3. prout materię conditio eſt, oriuntur, & exaltationem ſuam ingrediuntur. Aliàs enim colica nulla ſit quæ ex his 4. non gignatur.

DECLARATIO.

COlicæ ergo quatuor ſunt: *Colica*, id eſt, Euri: *Torſiones*, id eſt, Zephyri, in Monoculo (prima eſt calida & ſicca: ſecunda frigida & humida: vnde etiam contrariis remediis opus eſt) *Tormen vmbilici*, id eſt, Auſter, humidus & calidus: & *Paſſio dorſi*, id eſt Boreas, qui, rarò regione ſuâ longius excedit, ferméque in illa ſe continent, & frigidus.

Quæ verò harum colica ſit, ſigna loci & excrementorum docent. Quæ ipſa tamen ſigna cum admodum obſcura & confuſa ſint plerunque, in eâ fiduciæ multum ponendum minimè eſt; ſed rectâ in curâ procedendum eſt hâc methodo, vt venti ipſi conſumantur. Nam hoc vnum colicæ arcanum eſt. Deinde, vt corpus ſuæ temperaturæ natiuæ reſtituatur: quod an iuſto ſiccius, vel humidius, frigidius calidiúſue ſit, ex excrementis dignoſci debet. Debent enim excrementa ideo ſaltem obſeruari, vt reſolutum ſal cum ſuo ſulphure inueniatur: quod omnium poſtremo faciendum eſt. Si autem membra ſeu artus conciderunt, poſtremi ipſi ſint. Debent enim primò interiora omnia ſuo robori & natiuæ conſtitutioni reddi. Quâ introductâ, potentia deinceps membris ſuâ ſponte confertur & redditur. Baſis enim ac fundamentum, cui incumbunt, intus in corpore figitur *[Colicæ curandæ quod arcanum?]*

gitur. Eo cadente, ædificia ſimul omnia concidunt. Cura, vt ſupra.

DE GVTTA SEV APOPLEXIA.

POPLEXIA in ſe morbos multos continet, qui multis nominibus deſignantur, vt Apoplexia, Paralyſis, Lethargus, &c. Quæ omnia vt in vſu ſerueutur, nihil opus eſt. Si enim nomina non niſi ex cauſis procedere debent, multas quidem appellationes exoleſcere neceſſum erit. Nomina enim peculiaria, peculiares etiam cauſas dictant. Apoplexia autem ad cauſam tantùm vnicam refertur.

QVID?

SI derepēte ac ſubitò ſanitas hominis proſternitur, ac ratio perit, & oculi conuelluntur, reſpiratio dura & laborioſa, ſuffocatio pulmonis torquet, ac homo intra ſeſe velut muſtum in vaſe obturato ęſtuat, totumque eius corpus flagrat, cum ratione ſenſus ac mobilitas tollitur, ſermo perit, collum turget & intumeſcit, auditus fatiſcit; inſuper & exitus quidam fiunt: vnus ſcilicet, ſi in eo ſtatu aliquot diebus æger ſine emendatione iacet, tum mors impendet: alter, ſi æger aliquantulum ſe recolligit, ſermo tamen ac loquela non redit, latus alterum ſyderatum ac emortuum quaſi, aut os diſtortum redditum eſt, aut quicquid ſimiliter fit, vel cum ſpaſmo, vel cum tetano, &c. Hæc ſi vides, Apoplexiam eſſe dicito: cuius origo ac generatio eſt, ceu dicetur iam.

CAVSA.

Guttę & fulguris vna ſcientia.

SCire vos decet, Guttam vel Apoplexiam cum omni ſuâ naturâ ac proprietate ſimilem eſſe fulguri cœleſti, tam ſecundum generationem, quā operationē, & miros effectus. Et qui cognitionem certam fulguris cœleſtis habet: is audacter, ſe Medicum guttæ peritum & conſcium eſſe glorietur. Hîc enim Meteorica & Phiſyca in concordantiam ac rationem vnam coguntur. Idem practicâ quoque & magnâ experientiâ, cum aliis ex lumine ipſius naturę depromptis claré demonſtratur.

Fulguris miræ vires.

Compertum nempè vobis eſt, quòd fulgur feriat, ſed nihil frangat interdùm; hoc eſt, penetrat in ciſtam clauſam & obſeratam, nec tamen eā comminuit: liquat ferrum, non lędit hominem: frangit gladium, nec adurit vaginam. Huiuſmodi miracula plura edit fulgur.

Guttę miri effectus.

Natura ſimilis etiam guttæ eſt. Hæc in vnam maſſam cogit ac colliquat, aut cerebrum, aut cor, aut pulmones, non ſecus, ac cera eſſet: interim alias corporis partes nullas lędit. Ferit illa & percutit deſuper ex capite exteros artus, manus ſcilicet pedéſque, ac inflammat exuritque quicquid intra cutem clauditur, ipſam tamen cutim non violat. Linguæ loquelam extundit, dum quod ſermo eſt, ſuo ęſtuoſo halitu exurit, & linguam tamen ipſam minimè lædit. Hæc non immeritò ingentia Naturæ miracula dicenda ſunt. Tibi verò, Medice, hæc probè noſcenda, ipsáque naturæ lux hîc intimè tibi excutiēda eſt. Hęc enim Philoſophia, hęc Aſtronomia, hæc Phiſyca, hoc loco veriſſima & penitiſſima Medicina eſt. Vtriuſque enim rei vna ac ſimilis omninò generatio eſt: vnius in Mundo externo: alterius in interno. Nam hoc ſolo inuicem differunt, haud in quoquam alio.

Fulguris & Apoplexię ſimilis natura. Fulguris mira vis.

Iam ergò ſi fulgur internum ferit & pulmonem attingit: halitus ipſius pulmonem ſuffocat. Nec enim pulmo aliud patitur ab eo, quàm quòd ab interno habitu ſtrangulatur, ſicut idem foris quoque fieri videmus, vt homines à vicini fulguris halitu ſuffocentur. Sic ſi gutta cerebrum ferit, homo emoritur, non aliter ac à fulgure externo cerebrum eius illæſo cranio diruptum, comminutum, liquatum aut obtritum eſſet. Quæcunque enim cerebro accidentia à fulgure externo inuruntur, eadem omnino ſimilia in alteris etiam occiſis deprehenduntur.

Pari ratione ſi internum fulgur cor tangit, id ſtrangulat & exurit, capſulâ eius integrâ & aquâ cordis ſaluâ manente. Idem enim hîc fit, quod alias, ſi nimirum fulgur externum aquam feriens, eandem quidem non ſubit, piſces tamen in aqua agentes interficit. Hâc ex parte affecti, tremorem cordis habent, & validam eius palpitationem, anguſtiámque mirificam, & ſi quæ alia ſimilia cordis grauiſſimè læſi accidentia numerantur. Quod ſi hepar percutit, ipſum quidem vſtulat, non tamen ſimiliterer eius parietes. Huius ſigna ex locis læſis colligenda ſunt. Non ergo de horum ſaltem membrorum ictu, verùm de cæteris vniuerſim omnibus idem ſimiliter ſciendum & ſtatuendum eſt. Cùm ergo fulguris illiſus, iam huc, iam illuc illóue modo adeò mirabiliter fiat: præuonendi vos eſtis, quòd in gutta multa variáque ſigna, ac eadem confuſa appareant, iam caduco ſimilia, iam oppreſſioni & ſtrangulationi æqualia, iam ſpaſmum cùm contrahentem, tùm extendentem exhibentia. Iſtiuſmodi enim, velut & ſpuma: ex naturâ iſtorum membrorum emergunt. Quæ de membris ſuperioribus ſeu primariis diximus, ſi iſto modo feriuntur, mors non procul abeſt, ac vita præſentaneo periculo verſatur. Præter illa verò, interdum percutiuntur etiam aures, oculi lingua & partes reliquæ. Harum læſio non quidem lethalis exiſtit: indè verò ipſarū priuatim tùm vita tū vires pereunt, ita vt reparationis tamen earum ſpes non omnis adempta ſit. Nec gutta hîc modo operatur alio, quàm ſicut, ſi fulmem ferit, ab eo lignum incenditur, ſtramen autem intactum manet. Ignis enim in fulguris halitu mirabilis admodum exiſtit. Is ad incenſionem parata incendit minimè: incendit autem quæ incendi ægriùs queunt. Hoc pacto & membra corporis inaccenſa manent: conflagrationē tamen ſuſtinent ipſorum ſpiritus Vnde etiam fit, vt loquela pereat, obtundatur auditus, tollatur viſus aut guſtus. Quanquam & hoc verum ſit, quòd ſi vel cerebrum, vel cor moriturum ſit, hæc omnia nihilominus ſimul patiantur, ac horum ſigna ſimiliter ſe exerant. Idem etiam de pulmone & hepate diſcrimen tenendum eſt.

Porrò ſicut videtis interdum, fulmen muri

alicuius summam extremitatem corripere fissurásque illius serie rectâ ita consectari, vt vndiquaque diuellendo à summo ad imum mutum findat & laxet: sic gutta quoque interdum desuper in vnicam saltem partem impingit, à quâ tamen traiectionis principium faciens, velut exempli gratiâ in collo, ductum postea continuum vel ligamentorum, vel neruorum ac tendinum sedulò persequitur. Quem verò cunque tendinem ferit, eiusdem lacertum, quo vsque excurrit, etiam ad manus pedésque exquisitè traiicit, & peruadit. Et si tendinum vnus in brachium, alter in pedes desinat: tunc fulgur hoc se diuidit, ac productu obuio resoluit vniuersum latus quod feriit: idque frequentiùs euenit in latere sinistro quàm in dextro. Cuius rei ratio est, quòd ea natura fulguris sit, vt latus cordi vicinius semper procliuius percutiat. Si verò fulgur, quod rariùs accidit, supra collum in occipite diuidatur, tunc ea distributio duplex est, facta in latus vtrumque, quod vtrumque tunc etiam læditur. Et hoc planè lethale est, si seriò procedat. Quod si autem halitus exilis sit, qui in altero latere deflectat, tunc is consumeretur & res tutiore in loco esset. Provt ergo impingit, ita miris modis operatur, nec damna ac noxæ eius vniuersæ enumerari queunt. Nam & venarum fibras exurit aut liquefacit, venas tamen ipsas minimè lædit. Ita & succum ligamentorum absumit, substantiâ eorum intactâ, & sic vice conuersâ. Ipsi enim pori vniuersi patent, ac idem lacertos omnes penetrat, eas diuellit & dirumpit, vnde dolores atroces sentiuntur. Et quis quæso vspiam sit, qui opera & resolutiones à fulgure in homine factas, sermone satis explicare queat? Innumera enim fiunt paucissima autem nobis manifestantur. Et quamvis nos quidem incumbentis fulguris fragorem & insultum minimè exaudiamus: is tamen, qui, malum patitur, nimis exquisitè sentit, quasi cœlum ipsum ac terra vnâ colliderentur. Nos enim tonitru id ob hanc causam non exaudimus, quòd extra illum mundum constituti sumus. Soli hi audiunt, intra illum qui versatur. Solus autem ac quilibet seorsim homo in ipso est. Vnde suum quoque quisque seorsim, non alterius cœlum audit. Et quilibet sui ipsius cœli impressionem per se sustinet. Eodem modo & illi, qui extra nostrum orbem habitant, nostri firmamenti affectiones non sentiunt. Sic nec nos, quæ apud ipsos fiant, audimus. Sed hæc in Meteoricis.

Latus dimidiũ a gutta vt resoluatur.

Latus vtrumque vt resoluatur.

Iam, quicquid fulgur ad damnum & detrimentum hominis molitur, id desubitò ac vno quasi oculi momento perficit, & quicquid ferit, penetratur. Nam si membrum vitæ lædit, mortem infert. Quis enim rem exustam faciet vt vsta non sit? aut quis ex cineribus reconcinnare lignum queat. Sic si tale quid etiam in corpore fiat, mors præsto est. Si autem læsio fiat partium aliarum, quæ vitæ ipsi minimè præsident: tunc ictus is morbum saltem, non mortem infert. Provt enim membra nobilia sunt: ita vel mors, vel morbus, isque aut grauior aut leuior, tutior ac periculosior introducitur, provt ista omnia à DEO prouidè disposita sunt.

Membri vitalis læsio mors.

PROCESSVS.

Dextrè verò ac industriè hæc Philosophia tractãda est, ne Meteorica impressio extra suas metas deriuetur. Id hoc modo fit. Coniunctiones stellarum corporalium, genitrices sunt morborum ex influentiis natorum, quorum genera varia sunt. Ex horum censu hic quoque ex fulgure ortus est. Iam verò coniunctiones ipsę effectus suos assequi non possunt, nisi concurrentem quandam societatem habeant, quâ copulentur. Etsi enim vulgò dici soleat, quòd coniunctiones pluuiam, grandinem, tempestatémque omnem conciten: horum tamen fieri nullum potest, nisi cœlum Medium consentiat. Sic lignum & ignis si copulentur & coniungantur, ardent, ob medium præsentem aërem. Nisi enim aër consentiens adesset, arderent minimè. Eadem & coniunctionum ratio. Nisi enim cum illis medium conueniens & consentiens iungatur, nihil illæ efficiunt. Sic etiam infans in vtero matris gignitur. Semen autem si vterum non ingrediatur, infans non nascitur. Sic Semen plantæ, nisi in aptam & dispositam terram iactetur, nunquam emerget. Ita pariter & fulgur, si suum Medium non habet, nihil efficiet. Iam verò Medium in cœlo est admodum subtilis destillata humiditas quę ex terrâ non producitur, sed potius corpus est ipsum Medii cœli: sicut dicecere solemus terra est corpus fundi &c. Ita & inter cœlum ac terram corpus quoddam est, quod corpus est quasi terra, in quâ ista talia nascuntur ac producuntur. Hæc iam vt ad Microcosmum referantur, scire fas est, quòd in ipso quoque homine simile corpus Medium, seu cœlum medium conditum sit, in quo impressiones fiunt. Itaque si coniunctiones copulentur, corpúsque id Medium adeò subtile ac fœcundum sit, vt coniuctionem inseminatam recipiat, ac incremento illius consentiat: tum demum rei seminatæ messis ac autumnus instat, vt scilicet producatur ac fiat id, de quo diximus. Iam verò huis operationis ea dispotio est, vt subtilissimè suum corpus reuerberet & circulet, donec, quò intendit, vis ipsius pertigerit. Nullum enim fulgur existit, quod priusquam fieret, subtiliùs multò non fuerit, quàm à quoquam cogitari possit. Impetus enim sui admirandam celeritatem à solâ exquisitissimâ subtilitate consecutum est.

Nihil operatur sine disposito medio.

Lignum sine aëre non ardet.

Medium cœlum quid?

Fulgur ante fieri subtilissimum?

Quanquam sint etiam nonulla, quæ vltra tempus, hoc est, contra tempus talia promo- & in effectum deducant. Licèt enim cœlum externum quidem incitare ac promouere (impediri tamen id potest) nihil possit, cum in in manu ac potestate nostra situm non sit: ipse tamen nihilominus homo in cœlo suo fragilis est. Is ergo hoc secum cogitabit, quòd cœlũ suum cùm promoueri tùm impediri queat ri. Hunc in finem creata Medicina est, vt ex eâ tam. miserias nostras solemur, quàm immensam Dei misericordiam condignè celebremus. Vt verò promoueatur causæ vim

Cœli vis impediri non incitari potest.

Cœlum hominis medium quibus promoueatur? Quibus reprimatur? vim id habet; si homo subtilibus cibis ac potibus vtatur, qui ab ipso non expellantur, sed in subtilitatem potius redigantur & destillentur. Ita enim iam Medium ipsius cœlum procuratum est. Id Medium cum pingue & adiposum sit, in eo ebullitio ac euaporatio fit, in quâ coniunctio quælibet foueri & exaltari potest. Quòd si verò abstinentiâ corpus tenuetur, tale nihil fit. Etsi enim fors quædam coniunctio illi impenderet, tamen eadem facilè impediri, ac interdum omninò infringi posset. Promouent etiam, non impediunt, mœstitia, gaudium, terror, timor. Ista enim cœlum hominis euertunt, ac extra circulum mensurámque ordinariam ipsum emotant: de quibus lege Theoricam peculiarem. Hæc interim dum prædicto modo in Medio cœlo fiunt geruntúrq;:posteà tempus, quod hoc fulgur incendit, vnius tantum minimi momenti existit. Planeta enim tandiu corpus ac impressionem præparat ac exaltat, donec ad exquisitissimam summámque subtilitatem reducatur: & prius, quam in fulgur abeat, generationes nouas iamdudum vltra 20. aut 30. sustinuit, Et simile hîc quid fit, quod etiam in vrinâ. Ea cum primò nimis quàm crassa sit, mutationes in corpore plurimas subire cogitur. Iam enim, hoc, iam illud fit, quod anteà minimè fuerat, támque diu istæ mutationes continuantur, donec prioribus formis omnibus exutis, tandem vrina fiat, quæ antea non fuit. Ac per tot intermedias alterationes denique ita subtiliatur ut subtilior reddi non possit. Iam enim Sal fit, iam Alkali, iam Nitrum, iam Spiritus, & quid vl ra. Idem similiter in casu quoque proposito statuendum est, quod, si excrementa in corpore retineantur, & subinde magis magísque subtilientur, tandem coniunctionem istam, promoueant. Et quam primùm subtile id planetam in suâ circulatione attingit, aliud omninò nihil fit, quàm si quis ignem in puluerem tormentarium iniiciat. Ignis enim Planetæ loco est: Puluis est cœlum medium. Consequens est id, quod ex duobus illis producitur.

Vrinę varia mutatio antequam vrina fit.

Gutta quando & qui intêdatur?

DECLARATIO.

Fulguris causæ tres &c.

TRia sunt, quæ fulgur generant: sulphur, sal, ignis firmamenti. Hæc tria vt fulgur, sic & iam tonitrua & cætera efficiunt. Sic ergo Meteorica illa tantùm est sulphur & sal quod per stellas illas sulphureas & salarias in coniunctionem abit, & ab elemento ignis, quem in se cœlum corporaliter habet, incenditur. Nec enim de viribus ac operationibus cœli aliud senties ac statues, quàm quòd sit instar opificis, qui puluerem pyrium præparaturus, res omnes, quæ ad id ei necessariæ sunt, comportat. Idem enim cœlum quoque facit. Postea vt Artifex ignem addit: ita & cœlum, iam verò ad præparationem & compositionem tonitrui, fulguris, ignis &c. quod adest, assumitur: eodem modo & in homine, qui ex iisdem constat. Is enim minor mundus est. Ita ergo ex tribus illis dictis Apoplexia fit; hoc est, tria illa sunt ea materia quæ Apoplexia vocatur, & læsionem illam damnúmque infligit, Iam verò fieri potest, vt materia hæc in homine vnius annis anni spatio congeratur & comportetur, quæ per se vix annis decem aut pluribus aliàs colligeretur. Est enim ipsius hominis cœlum in hominis manibus ita positum, vt is ipsum vel extendere vel contrahere pro suo motu possit. Cuius hæc causa est, quòd nempe homo fragilitati subiectus sit: vnde vitam vel breuem vel longam, salubrem vel insalubrem habet.

Apoplexię 3. causæ.

Homo fragilis.

CONTRARIA.

MVl os opinio hæc in Medicina ambiguos ac intricatos reddidit, quod putârint, cibum Apoplexiæ materiam existere. Id vero quî fieri possit, satis nondum expeditum est. Iidem etiam cœli immemores, pro opinione tantùm suâ rem definiuerunt. Hinc illa quod ebrietas, cibi frigidi &c. apoplexiæ causa sint: cum hæc tamen alia ratione causæ vim non habeant, nisi quantum ipsis cœlum permittit: quod idem in aliis etiam innumeris similiter verum erit. Pauci enim ab ebrietate apoplectici fiunt, sed potius à causis supradictis aliis. Quia autem apoplectici plerumq; pleni sunt: ideò plenitudini causam illi assignant. Eodem etiam modo ipsum sanguinem apoplexiæ causam faciunt. Quod nihilo magis verum est. Ad apoplexiæ siquidem generationem sanguis nimis crassus & ineptus est. Huius generatio nihili est: vt & ipsius plegmatis, quod substantia nimis crassa, viscida & inidonea existit. Idem de cæteris etiam humoribus iudica. Taceo, quòd in horum generatione explicandâ ex Philosophiæ adytis nihil attulerint, ex quo liqueat, quî tandem ex istis rebus apoplexia suscitari queat. Semper enim aliquid ingerunt, quo veritatis sensus obfuscatur. Et licèt quidem istiusmodi plurima admodum speciosè ad rem confirmandam induci queant: tamē omnia inania & nugatoria sunt, & talia, quæ nec ad Philosophiā, nec ad Astronomiam, nec Theoricam a: Physicam quicquam quadrant

Apoplexię curcibus, potus humores, non sint causæ?

(Phlegma excrementum tantum est rerum in capite contentarum. Gutta autem excrementum non est, sed res omnium subtilissima, ex arcanis firmamenti nata. Ipsi verò quales Medici sunt, talia faciunt & loquuntur.)

CVRA.

QVid verò nobis moliminis, ac præsidii superest, ad tam violentum impetum ac fortem impressionem reprimendam & infringendam? Hoc nempè si membra vitalia tacta sunt: res Deo vni commendetur. Huius enim potentiæ quis resistet? Vis verò ac potentia Deo est, quando virtutes cœlestes commouentur, vt iam diximus. Quòd si autem membra vitæ ferita non sunt, sed ipsorum tantùm vicinâ, consitium & facile, & tutum, & promptum tale dari potest. Medicinâ omninò duplici opus est. Vnâ confortatiuâ de Essentiâ confortatiuorum ex mineralibus, hoc est, ex summis confortantibus. Huiusmodi enim confortatiua cœlum clarefaciunt, ac nubes, nebulásque eius discutiunt, idque ex turbido lucidum & perspicuum reddunt. Sic ergo à medicinâ excitatus Sol, imbrem quem fudit, siccat & sorbet. Secundâ medicinâ opus

Apoplexia fotis vis Dei.

Guttæ medicina duplex.

 est,

est, quæ operetur in membrũ quæ tactum. Est autẽ Balsamus, qui reficit & reparat quod gutta destruxit. Hoc autem in genere tenere, debere nempe has medicinas, Confortatiuum scilicet & Balsamum ex solâ caliditate esse. Sol enim resarcit, quod cœlum perdidit: cuius damna Sol reparat. Istarum autem Recepta talia sunt:

Confortatiuum.

℞ *Aurum. Perlas. Lapides. Gemmas. Corallos.*

Balsamus.

Castoreum. Lauendula. Lilium Conuallium. Serpentina &c.

DE MANIA.

Maniæ plura nomina cùm à Latinis tùm nationibus aliis induntur: licet morbus vnicus sit. Cùm verò variorum varij sensus sint: aliæ atque aliæ subinde etiam causæ Maniæ assignatæ fuerunt, quarum tamen nulla cum experientiâ ex ipso naturæ lumine promptâ conuenit.

QVID?

Si homo rationis compos, illâ priuatur & expilatur, nec eam ad fines impendit illos, ad quos creata est, sed furiosè desipit, & inconditè tumultuatur, is iam Maniâ correptus est. Ratione quidem suâ aliàs quoque multi exspoliantur, velut Obsessi, Ebrij, Fatui, Tyranni. Hi tamen ad hanc classem referendi non sunt. Nec enim à morbo, sed ab aliis accidentibus ratio in iis exulat. Hi verò, de quibus hîc agimus, veri morbi sunt, ac ex causis morbificis naturaliter oriuntur.

Maniaci qui sint verè?

CAVSA.

Rationis integritas in puritate consistit.

Vt verò ad causæ explicationem commodiùs penetremus: sciendum est, Rationem, debere esse puram; mundámque, quale optimum in agro triticum est, lolio omni ac zizania carens. Sicut verò inter triticum lolium seminatum crescit & augescit: ita lolium etiam in intellectu nascitur. Qui si de rebus sententiam laturus procedit, tunc à luxurie zizaniorum, vt viciæ & lolij oppressus, desipit. Ita ergo Mania præsto est. Lolium enim, triticum ipsum vitiauit. Sicut autem rosarum ac liliorum plenam patinam manibus nudis non contingimus; si illis vnicum saltem vrticæ manipulum commixtum videmus, quia scilicet vrticæ rosas & lilia manúsque pungunt: sic lolium quoque rationem pungit, & illam de naturâ suâ deiicit. Quod si enim vrticæ inter rosas nascantur, hoc est, feritas in ratione, tunc hæc inflammata furit rabítque, ac similis fit spinis rosarum; quas vt nemo manibus contrectat, ita nec furiens illa ratio cuiquam quicquam commodat, sed pungit ferítque, quicunque eius vsum & perfruitionem quęrunt.

Immoderatio res omnes frangit.

Naturali autem modo Mania ita fit. Res nempè quælibet, si vltra vires ac naturam intendatur, frangitur. Sic oculi visus in Solem directus perit. Cuilibet enim membro sua destinata meta, suũ officium assignatum est quod sine damno non transilitur. Sic oculi officium est, videre quam potest, non, quæ assequi nequit. Sicut enim oculus à splendore Solis, qui & ipse oculus existit, excæcatur: sic ratio quoque peruertitur ab iis, quę cum illâ sese habent sicut se Sol habet cum oculo. Cum enim vocatio homini cuilibet sua definita & ordinaria sit: ad eius dignam administrationem necessariæ quoque rationis dimensum accepit. Altiùs enim pro captu humano speculari, est rationem ipsam infringere & deiicere. Sicut enim vnus homo alio plùs fortitudinis ac roboris accepit, ac grauiora administranda habet: ita vnius etiam rationi plùs quàm alterius mandatum est. Cuilibet ergò summum suum noscendum & intelligendum, nec pluribus aut sublimioribus animus aggrauandus est, ne ratio nostra contra se habeat, sicut se habent oculi nostri contra oculos cœli. Sed hæc de ratione nimium intensâ & elatâ sufficiant.

Oculi officium videre conueniens.

Rationis dimentũ cuilibet suum.

Præterea autem Mania quoque alia est, quæ ex Elementis procedẽs, rationem nostram elidit, non secus, ac videtis ignem in Elemento aquæ feruere & furere, & ex eo bullis, spumam vaporem per concitatam ebullitionem iactare. Est enim ratio nostra quoddam ceu liquidum, adeòque id Elementum, in quo ignis vim suam exercet. A quo verò hoc elementum frangitur? A solo nimirùm Igne. Si ergo, quod frangit, ignis est: aqua erit, quod frangitur. Sic ergo corpus nostræ rationis aqua euolans est, cuius summa subtilitas estros ebulliens. Itaque igne accedente, operationes tales fiunt, quales ab igne & aquâ. Et hæc ebullitio est columba eorum, qui rationem suam perdunt, aut eius compotes non sunt, sed columba est compos rationis, non aliter ac aqua quæ ebullit, sui iuris non est, sed ignis. Summa ergo Medici ars hæc est, vt sciat ignem exstinguere: quo exstincto ipsa ebullitio morbus est.

Mania Elementaris quæ.

Ratio ex quę euolans est.

Multæ quidem, eæque discrepantes, hisce de hominibus opiniones surgunt, quasi non vnica huius mali causa, sed plures omninò concedendæ sint, cum mores eorum valde diuersi notentur: vnúsque mœrorem, alter hilaritatem, tertius iram, quartus aliud quid præ se ferat: cùm tamen vnica istorum omnium elementaris causa sit. Res ita intelligatur. Natura in homine nulla est, ob quam dici possit, hunc esse Melancholicum, illum Cholericum, istum sanguineum aut phlegmaticum. Ista enim talia intra se homo non habet. Hoc tamẽ verum est, & dici potest, hominem habere hoc cœlum, istiusmodi influentiam, talem constellationem, aut coniunctionem, & si quę his similia sunt ab istâ Astronomiâ dictata. Ex his enim iam homo lætus est, iam varius, sibíque dissimilis. Talia etenim in se continet cœlum non natura, cum interim naturæ sint Melancholia: phlegma, sanguis, cholera, &c. Res itaque eadem non est. Et quod vinum homini iam lætitiam, iam mœrorem infundat, id à cæli omninò motu & conditione, non ex natura Microcosmi prouenit. Tales ergò homines mores varios exhibent, quia varium ipsorum cœlum est in cursu. Hoc enim illi ęmulantur, non ipsam naturam. De hisce verò rebus qui loqui ac disserere possit Medicus, qui ipsum cœlum non cognouit? Hærent ergo Humoristæ in vado.

Manię vnica causa cœlum.

Maniæ causę humores non sunt

Maniacorum mores a cœlo non humorib.

Præter

Præter has dictas iam geminas Maniæ causas, vnam scilicet nimiam roboris aut virium fiduciam, alteram elemenrorum operationem, possent quidem ab aliis plures causæ Maniæ addi & enumerari. Sed istæ nec in Philosophiâ, nec Astronomiâ ipsâ, in quibus Physica fundata est, pondus ac locum inuenire possunt. Is enim demum Physicus est qui consummati Astronomi & accurati Philosophi laudem habet. Istorum ergo nugamenta in luto relicta obteruntur. Interim tamen nihilominus Maniæ vnum adhuc genus, quod à datis cibis oritur, expediam. Sicut enim dantur, quæ nos ridere, mœrere, irasci lætariq; faciunt: ita non minus quædam existunt, quæ rationis vim esitata excutiunt. Quod si enim in vino ea natura est, vt hominem totum qui inuertat, córque, animúmque ipsius mirè alteret, ac ad summum exaltet, & veluti ab alienet: ita etiam res quædam erunt, quæ hominis sapientiam ita exaltant, vt cerebrum propter gradus sublimitatem corrumpatur ac infatuetur. Sicut enim ebrius, quicquid nouit, inconditè effundit: ita si pet cibum potúmque dominium in rationem ingeratur, idem omnino fit, quod à vino fieri modo diximus. Ex isto cibo qui vtitur, idem patitur cum eo, qui vinum bibit, vnde inebriatur. Vini natura quidem vobis explorata satis est. De cibo verò, qui cerebrum in chronicam, acutámque &c. Maniam coniicit, deinceps causa reddenda, ipsúmque naturæ arcanum prodendum est. Quanquam non desint, qui ista explicari posse inficientur. Sed ista dicentes, quæ in rebus secreta sint, planè ignorant. Grana enim Lupina insaniam infligunt: Zechini Maniam conciliat: Rußtall amentiam, Hirbellum furias gignit. Hæc enim omnia à ratione hominem ita deiiciunt, vt ne quidem seipsum noscat: idque præstant vi non veneficij, non superstitionis, non malorum spirituum, sed ex intimâ ac propriâ suâ naturâ, conditione, virtutéque &c. Sicut vini similitudo id declarat. Quod etsi quidem seipsum expellat, deinceps tamen idem in multis non fiet, sed ex maximâ parte in labores chronicos labentur. Conducit autem silere, & horum nihil indicando euulgare. Causæ etenim multæ existunt, hîc minimè enarrandæ, quid arcanum cicutæ aut similium sit. Proprietatis autem ipsius causam, cur insaniam pariat, haud difficulter vobis expediam. Etsi autem vinum quidem huiusmodi multa indicet, rationem tamen addi melius est, idq; propter curam, quæ sequitur.

Medicus qualis esse debeat.

Vinum, animum hominis mutat.

Vt ergo in vino spiritus quidam peruersus, rationi noxius & inimicus iacet: ita pariter noscendum est, in cicutâ quoque spiritum conditum esse, cuius virtus ac proprietas aliter se non habeat, quàm vt piper aut zinziber. Ponticitas & acerbitas illa, si in cerebrum peruenit, id insanit & furit. Nec enim cerebrum ferre potest id, quod à naturâ suâ diuersum ac alienum existat. Quodcunque ergo in spiritu suo ponticitatem habet, id cerebrum destruit & confringit. Quod autem corporeum in se habet, id non destruit, velut zinziber & piper. Sola ergo illa, in quibus ponticitas aër est, Maniæ concitandæ vim habent. Sic etiam, veluti videtis, quòd omne, quod aridutam facit, aût exarescere vult, ingentem dolorem moueat: ita pariter scire debetis, nonnulla quoque cerebella esse, quæ in spiritu suo cerebrum aridurâ inurant. Isti ergo homines concutiuntur & Maniaci fiunt, quòd cerebrum dolorem ferre non possit. Ideò scire debetis, Maniam in cerebro esse, & cerebri duas tunicas penetrare. Ob id sunt spiritus. Horum autem multi sunt, qui tantùm in cerebrum ascendunt, idque labefactant & dissoluunt, sicut diximus. Ad hæc etiam sciendum est, quod quilibet corporis morbus, siue podagra sit, siue caducus, aut colica, qui & ipsi spiritus morbi sunt, huiusmodi in se ponticitatem & acetositatem contineat, quæ sicut in locis aliis morbos parit, ita similiter & in his. Et hi paroxysmi, sunt Maniæ paroxysmi, qui in aliis corporis membris dolorem saltem, in cerebro autem Maniam infligunt ac concitant.

Cicuta rationi noxia.

Piperis aut zinziber. pōticitas cerebrū lædit.

Cerebrū doloris impatiens.

Spiritus acetosi in aliis membris dolorē, in cerebro Maniam faciunt.

Huiusmodi spiritus velut in rebus comestibilibus, vt herbis, cerebellis & similibus aliis latent, & homini Maniam conciliant: ita similes spiritus in aliis etiam hominis morbis surgunt, qui in cerebrum impingentes, id quatiunt & labefactant, ac in Maniam cuniiciunt. Vbi verò hoc modo id dispositum est, incipit Lunæ & stellis lunaribus subiici, tandémque cœlum pro naturâ ac conditione sua variè ex eo trahit. Ista verò varietas & differentia causam ob id ac materiam aliam non ponit aut probat, vt diximus. Ac diuersitas ista ad Medicos Astronomos spectat accuratiùs examinanda. Simili Maniâ tentantur aliquando etiam homines, qui à conscientiæ vi opprimuntur, aut qui in spiritu, vt vocant, profundiore versantur, aut qui sibi ipsis desperationem incutiunt, & si qui similes sint alij. Nā & hi concitatione istâ cerebrum suum in Maniam agunt. Horum tamen causa abdita & obscura est, quam Medicus Astronomúsque tam promptè dignoscere non potest, an à spiritu alieno, aut naturâ ipsâ illi dependeat. Hoc tamen certo certius est, Maniam eorum, qui ingenij sui subtilitatem vltra modum naturæ intendunt, omninò ex spiritibus suscitari per phantasias ac meditationes profundiores in cerebrum illectatas, non secus ac canis odore carnis allicitur. Illos ergo in cerebrum introductos, natura ferre minimè potest, non secus ac oculus non potest ferre Solem, sed ab eodem excœcatur. Certum enim verúmque est, phantastas istiusmodi ex spiritu perloqui; non ex homine: nec tamen hi à maligno spiritu obsessi sunt. Causæ verò explicationem differam in caput de *Malorum spiritum obsessione*. Illorum ergo cura ambigua est. Prout etenim phantastici spiritus in ipsis habitant, ita in cura quoque procedendum est. Interim sicut cum fatuis ad sapientiam nihil profici potest: ita nec cum spiritalibus istis hominibus ad sanitatem quicquam, aut sanè perminimum attentari solet.

Mania ab animi incitatione.

Phantastæ ex spiritu loquentes.

PROCESSVS.

HVius autem Maniæ, quæ à ratione nimiopere intensa & aggrauata fit, principium ac modus iste est. Speculationibus nempe extraneis omnibus isti homines operam dant,

ac cerebro suo omnia subiugare aut subiicere contendunt. Hæ tales speculationes confertim in caput congestæ & collectæ, meritò Myrmidones vocantur. Dum ergo ita vnâ illæ coniunguntur, inter ipsas oritur dissensio quædam, vnâque subinde contra aliam insurgente, aut quidam quasi conflictus committitur: non secus ac turba hominum mutuo prælio decertaret: aut chorea, veluti si numerosi homines saltarent: aut pœnitentia, quasi plures de rebus tristibus colloquerentur, & si quæ alia huius generis sunt, provt cœli ascendens suggerit, aut speculationes ipsæ appræhendunt. Nam si cœlum cum istiusmodi ascendentibus phantastam inuadit, iam fatuus illicò paratus & dispositus est, qui provt inuasus est, ita operatur ac erumpit. Hæc autem omnia cerebro expedienda sunt, quod ceu victum subiacet, Myrmidones autem ceu victores eminent, & phantastam deinceps agunt pelluntque.

Myrmidones quid?

Qui vero ab igne incenduntur, his cerebrum sanum est, ac instar roris humidum. Id ergo si ab Elemento in ebullitionem agitur, facili efferuescentiâ ratio euaporat & eliditur, non secus ac manibus violentis caput comprimeretur. Ea humiditas non nisi aqua est. Quæ dum feruet, cum cerebro agitur eodem modo, vt cum frusto carnis in ollâ posito. Hæc autem insania ac Mania ita comparata est, vt ægri de doloribus non conquerantur. Rationis enim elisio grauior est doloribus ipsis. Vnde ægri dolores minimè sentiunt, nec eosdem ad alios queri possunt: sed paroxysmum vel magnum, vel paruum, breuem longúmue sustinent pro Elementi ignis maiore vel minore incensione, aut constellationis proprietate.

Maniaci dolores non sentiunt.

Qui verò à ponticitate, &c. in Maniam aguntur, horum insania velox & grauis est. Vsq; adeò enim acris est ponticitas in suo spiritu, vt à stomacho in caput efferatur, veluti materia quædam ex phiolâ in Alembicum: nec saltem ipsum caput labefactat, sed & meninges simul penetrat. Et dum corripit cerebrum, eadem similitudo est, quæ spiritus vini, qui inebriat. Ac in hoc tantum differunt, quòd iste spiritus alius sit, quàm vini. Est enim vini spiritu tantò superior, quantò vinum aquâ superius existit: quæ ad Philosophiam remittimus.

Ponticitatis spiritus admodum subtilis.

Quorum verò phantasia in fide cerebrum disslocat, horum spiritus omnium subtilissimi existunt: quorum cognitio desumenda est ex cognitione spirituum illorum, qui conscientiam venantur. Canes enim sunt, qui hominem insectantur. Dum ergò homo spiritales sapientias meditatur, & speculationi, qualem spiritus habere potest, inhiat: tunc phantasia illa spiritum vltra 1000. milliaria distantem allicit, & ni desinat, illum in se penitus trahit. Sic ergo spiritus iam in hominem illectus, ex corpore eius proloquitur, provt ipsius spiritus sapientia, natura ac proprietas est, quæ ad hominem ipsum non facit Et spiritus idem in hominem ingressus, rationem illius corripit, vt canis frustum carnis prehendit. Iam ergo is cerebrum tuum admordet, túque ceu capra, ore lupi prehensa clamas, tuámque miseriam quiritatis. Bonum ergo, quemlibet in vocatione suâ persistere. Vocationes enim alienas suscipere ac tueri nec tuæ industriæ, nec gratiæ diuinæ est, verum istorum spirituum impulsionis, qui tamen te tandem mordent, id est, Maniacum faciunt.

Spiritus vta 1000. miliarib. attrahantur.

CONTRARIA.

Contraria hîc nulla obiici à quoquam possunt. Mania enim hæc nimis subtilis est illis, qui contraria hoc loco inferre conantur. Etsi verò eodem modo, quo ego, armarent sese: tamen sic non nisi concordes essemus. Maniæ verò causam istam esse, quam ponunt Humoristæ, falsum est. Ridiculum enim est, eos Apostema ponere, quod illam moueat. Ac obliti sunt Apostematum proprietatem, ac rerum earum naturam, quæ in capite seu in cerebro sunt. Nec calidum, nec frigidum Apostema hoc loco causa est. Sanguis quidem in Elemento suo processum eum tenet, qualem descripsimus, & quilibet fumus vapórve eleuatur, quod ipsi Apostema vocant quidem, sed (saluâ gratiâ) nunquam viderunt. Et licèt quidem extrinsecus Apostema aliquod esset, cum quo Mania concurreret, tu tamen caue dicas, Apostema illam concitasse. Nam causa vera iam commemorata est. Quanquam & hoc verum sit, quòd, si vel intus vel foris Apostemata nascantur, ex iisdem fiat causis, ex quibus ipsa quoque Mania generatur quæ modo generatur naturali. Quòd si autem Apostema factum Mania consequatur, ita cense, id nimirùm, quod Maniam genuit, præcursorium quoque Apostema peperisse. Nec ipsum Apostema Maniam infert, sed æquè producitur ab eodem, quod Maniam induxit. Quæ cum ita sint, quid vestræ iam nugæ prosint de cholerâ rubeâ, ac ridiculâ illâ phantasiâ de cellis cerebri? Credo equidem & cerebrum vestrum Myrmidonibus obsessum esse, dum, quæ extra vocationem ac professionẽ vestram sunt, tractatis. Mania siue in capite, siue alibi fiat, siue cum vigiliis aut aliter incidat, à rebus omnino fit illis, quæ supra cerebrũ sunt. Vnde id suâ etiam vi frangunt. Illi autem præter hæc de pluribus aliis quoq; rebus prędicant, quòd Maniam infligant. Quo verò modo id faciant, non explicant. Taceo quòd de cæteris Manię generibus nihil proferant. Nisi enim Humores & Apostemata scirent: quod tandem proferrent, nihil quicquam haberent. Itaque de cœcis rebus cum cœcis differunt. Insuper ipsorum Theoricæ cura quoque respondet dum: Apostemata curant, quæ vim causæ non habent, & humores afferunt, qui non adsunt Hæc & alia similia putam putam ipsorum inscitiam produnt.

Apostema Manię causa non est.

Medic. reprehensio.

SIGNA.

Qvi à natura, more ac consuetudine suâ repente degenerant, ac secundum animi affectiones mutantur, hos in maniam ruere dicas, maximè, si sui ipsius amplius non sint compotes, inuidiáque ac odio prosequuntur homines, verberant, clamant, furiunt, & insana multa agunt. Maniacus autem & iste est, qui taciturnus & quietus mussitat sedétque, ratione tamen naturali aberrat. Et ad morum

gestuumq;

gestuúmq; diuersitatem sedulò attendi; ac ascendens cuiuslibet horæ, qui mores indit solus, non illa, quæ in corpore sunt, animaduerti debent.

CVRA.

QVi experienter hunc morbum curare satagit, is missos faciat Syrupos purgationes, & omnem ab istis auctoribus præscriptam diętam: Inter quę sunt illis palmaria Violæ, Rosæ, Chamomilla, Nenufar & similia. Huiusmodi cura adiuratoribus diabolorum familiaris est, dum prætendunt, hominem à Dæmone obsessum esse, quod tamen secus esse probè norunt. Interim ipsi alia remedia adhibent, quibus Maniam propellunt, artis tamen laudem ex eo venantur, quod dęmonem eiecerint, cum saltem curârint Maniam. His dolis homines alliciunt, & sacrificiis suis velificantur, ex quibus plus captant, quàm ex Medicinâ. Adiurationes autem diabolorum hîc missas facio: cum institutum nostrum sit saltem, Maniacos rationi suæ restituere eâ methodo, quam experientia in naturâ docuit & confirmauit. In his ergo, qui peritiam âliquam affectat, is à coniuratoribus illis discat, non dęmones abigere, sed idoneis secretis Maniacos curare,

Arcana Maniæ ab adiuratoribus dæmoniorum discenda.

In Carynthiæ cœnobio quodam, Ossia dicto, reliquias ostendunt: quibus Maniam, id est, dæmones expellunt. Id verò non nisi remedium est. Et quod hoc in casu prodest, id verè sacramentum est. Non enim à Deo datum est. Ideo ex Medicinis ipsos sacra symbola facere, non immeritò diximus. Sic opem ferunt etiam per Crystallum. Tibi verò cogitandum relinquo, an Crystallus sit vel diuus Petrus, vel Nicolaus. Huiusmodi monasteria passim plurima sunt, quorum sacrifici ac ac Monachi, adiuratores tamen, per Medicinam sua opera perficiunt. In Maniâ verò si diaboli essent, certè ad talium patrum verba minimè fugerent. Et si ipsorum remedia diuorum corpora existerēt, certè è manibus ipsorum euolâssent dudum. Ideò enim data nobis Medicina est, non vt nostra peccata ea irrita faciant, sed tam nequam, quàm probis hominibus in manus data est. Virtus autem, quam præferunt, virum integrum requirit, sicut Apostoli declarant.

Ossia cœnobium Carynthia.

Medicina probis & improbis cōmunis

Cura ergo talis est. { *Crystallus.* *Cauteria.* *Actualia.*

DE VERMIBVS.

Licèt vermium genera multa sint: omnium tamen nomina minimè minimè hîc consideranda sunt: Satis enim est, vno nomine comprehendi omnes in vniuersum. Hoc respectu vna tantum causa, vna Medicina, vnus morbus erit. Nec species ipsę vermium hîc cōsiderandæ sunt, verùm tantùm causa. Ex causâ enim non specie, medicina inuenitur. Species enim à subiecto est. At in subiecto Arcanum non est, sed in causâ efficiente: ex quâ ipsa quoque denominatio quævis sumitur.

QVID?

SI vermes homo vel elabi videt, vel ipsorum signa & vestigia alia deprehendit, iam indicium certum est, eos vel generatos esse. Quæ enim signa in iis, qui vermes habent, apparēt: si eadē in nondum vermiculosis apparent, nihilominus vtrosque vermiculosos dicere potes, illos pefectè quibus vtrisque Medicina vna prodest. Quanquàm nondum vermiculosi sæpiùs icterici, hydropici, colici, aut Apostemetosi iudicentur. Qui error ab ignoratione est morbi quibem prætentis, sed non præsentis perfectè. Imperfectus tamen morbus pro perfecto omninò habendus & curandus est.

Vermiculatio, vel est perfecta, vel imperfecta.

CAVSA.

GEnerationis vermium causæ duplices sunt. Prima est sperma: altera est putrefactio. De spermate autem ita intelligetis, quòd ex proprio spermate virorum nihil oriatur in ipsis. Ex eo tamen in fœminis vermes generantur, si sperma in putredinem abit, & ascendenti putrefactionis subiicitur. Indè enim variæ generationes oriuntur, quas satìs admirari non possis. Cœlum enim illud vermes exclusit, in quo sperma fractum putredinem subiit. Sicut enim ascendens cuiuslibet putrefactionis inclinat: ita vermes disponit. Huius ergo generationis iudicium penes Astronomum positum est, si idem sit Medicus. Hæc autem de spermate interno & congenito dicta sint. Dicendum porrò etiam est de spermate externo, & eius generatione, quæ (quod dictu turpe est) ex coniunctione Gomorrhinâ fit. Alia enim est vermium in matrice generatio, quam non cœlum ipsum causatur, sed coniunctio. Ex quâ fœtus tales vel tales gignuntur, iam brutis similes, iam à brutis similes hominibus, &c. Horum causa Gomorrhinæ coniunctiones, quas penitius quilibet secum ipse expendat. Nem quod cœlum per se, sine talium formarum semine & materia, huiusmodi formas producat, id dicere absonum est. Ideò secundum hoc rem iudicate & æstimate. Non tamen inficiamur, fieri quandoque posse, vt sperma tale Gomorrhinum in loca mulibria clam subrepere possit, vnde inscijs etiam talia ingenerentur: Quod etsi quidem rariùs eueniat, factum tamen esse, historiæ docent, & fieri vel dum posse, ratio adstipulatur. Sic & vermis in aurem aut os illabi, ac ibidem includi potest. Vbi si semen suum emittat, ex eo monstrum producitur, quia semen in naturali suo vase positum non est. Quicquid enim in vase suo natiuo non concluditur, ex eo generantur monstra. Simili ratione, si suo tempore sperma insectorum in acetariis, aut hebis coctis per incuriam coquorum relictum edatur: tunc, nisi fortis sit stomachus, qui expellat, vermis ex eo aut mōstrum omninò nascitur. Spermata enim à corporis calore excluduntur, & in finem suum abeunt. Interdum etiam cum aquâ huiusmodi spermata imbibuntur, & monstra demum in corpore euadunt: quæ eiecta tandem, similia sunt insectis externis. Eadem suo veneno interdum etiam homines lædunt, ita vt decolores fiant, & intumescant, non aliter, ac si istorum vermium venenum deuorassent. Quibus demum è signis malum factum etiā patescit. Hâc ratione etiam sperma piscium frequenter ingeritur. Quod nisi a stomacho edomaretur, tale

Vermiū generatio ex duobus. Vermes ex spermate.

Comorrhica coniunctio qui vermes gignat.

Vermes quia spermate ingesto. oriūtur.

Monstra qui gignatur.

quid nasceretur in corpore quale extra corpus à pisce putrefacto, in vermes degenerante. Sic & caro similiter nimis tenera aut iuuencula, atque adhuc spermatica, tale quid generat, quale produceret alias putrescens. Quod enim foris, idem intus quoque in corpore per operationem sydetum producitur. Nisi enim cibi, escæque nostræ maturæ satis & mundæ sint: omnino generationi huic subiiciuntur. Vnde morbi interdum varii consequuntur, dum ex iis non tantùm vermes emergunt, sed etiam generationes dimidiæ, quæ plerunque (licet erroneè) febres & appellantur, & tàmen vermium cutæ subiiciuntur cedúntque. Sed satis dictum sit de his, quæ nimiùm spermatica præproperè assumuntur, & generationes mitas edunt. Cætera natura ipsa planiora facit, quæ cogitanda peritioribus remitto.

Vermes à carne tenera.

Cæterùm de putrefactione, quæ causa altera est, rem ita accipite, quod cœlum istius generationis causa sit hoc modo. Quælibet putrefactio per se putrefactio manet, & sicut putredo abit: solum autem cœlum eam in generationem vermium deducit. Quanquam (licet perperam) dici soleat, putredinem quamlibet vermium principium existere. Tu adde, si cœlum disponat. Cœlum enim omninò cõsiderandum est hîc, si descripturi simus originem vermium, horum scilicet, qui non ex semine naturali & consueto naturæ ordine generantur. Nulla etenim putredo vermes dabit, nisi seorsim sperma adsit, & calor ad eorum generationem temperatus sit. Hec verum quidem est, quod putrescere ad vermes vult, id opus habere, vt à magno & immoderato calore putrescat. Quilibet enim calor gradum transcendens, putredinem suscitat in iis, quorum gradus immoderatus existit. Secundum hoc exemplum enim res omnes æstimari & intelligi debent. Sic nempe videtis, caseos omnes sub stellis calidis in mense Augusti & Iulii, &c. vermiculosos fieri, quod aliis anni temporibus minimè fit. Cuius quidem causa cœlum est, quod motu suo illa producit. Quod si ergo isto modo cœlum in caseo operatur, operabitur etiam in materia intus in Microcosmo conclusa, quæ instar casei cœli operationi subiacet. Quicquid enim viuit, cœlum habet. Sic etiam quod putrescit, suum cœlum habet, ac in vitam ptorumpit, modo vel naturali, vel alio. Sic & alia anni tempora sunt, in quibus idem euenit. Sed hæc in Astronomiâ clariùs docentur, quò vos relegamus. Ex his conclusionem iam talem attendite. Vna quælibet putredo ex immodorato cœlesti & Elementari calore, habilis est, vt sperma fiat vermium, per operationem ascendentium, qui calorem moueant & inducant, & sic monstra ipsa parturiunt. Plura ab Astronomis declarantur. Cùm verò ascendentium multi sint, hinc fit, vt mirabiles etiam ac plures vermes emergant, vulgares scilicet, cogniti, inauditi, quotidiani, &c. Quorum omnium cœlum efficiens causa est, quod sicut in mundo externo, ita in interno quoque similiter operatur diuersimodè, ex diuersitate illâ, quam corpus dat. Huius enim generationis hoc vnicùm fundamentum est, quòd in Microcosmo quoque tales constellationes sint. Quod

Cœlum causa vermiũ

Putredo qui. vermiũ sit origo.

Calor gradum excedens causa putredinis & vermium.

Vita cœlum pręsupponit

Vermiũ varietas vnde?

si ergò Augustus, Iulius, &c. calidiores sint, & materia subiectúmque, quod ignem concipiat, adsit: certò præsagire potes istum hominẽ vermium generationem minimè euitare posse, sicut nec caseus, & similia.

Augusti, Iulius vermiũ causę.

Istiusmodi generationes plures etiam sunt, velut à Medicinis, ex quarum multis vermes nascuntur, tam in corpore, quam in vulneribus, si nimirum putrefactiuæ ac nimis calidæ medicinæ vulneribus applicantur, quæ ab illis velut suffocantur, vnde vermes tandem proueniunt. Et sicut de his Philosophia rationes dat: ita etiam de cœlo æquè intelligite. Res enim vna est, & omnia cœlum vnum. Operationis autem hoc est principium, vt sal separetur ab iis rebus, quæ putredinem subiturę sunt. Sal enim est Balsamus rerum in vitâ seruandatum. Sal autem, quod corpus sibi congenitum & vnitum habet, est Balsamus siue Mumia. Iam uerò sal externum huic simile est. Quod Mumia hęc viuum conseruat: id sal conseruat mortuum. Si autem Mumia emoriatur tunc sal rem illam diutiùs conseruare non potest. Si ergo diutiùs conseruare nequit: sequitur, sal & Mumiam secedere. Iam ergo putredo incipit, iam vermes oriuntur. Vnde cibi vermiculosi insalubres existunt, quia Mumiâ & sale carent quæ cibus in iustâ concordantia modoque habere debet. Et hic de causa multa putrescunt ac in vermes abeunt, tam in vulneribus, quàm interiùs in corpore. Quæ autem hæ medicinæ sint, suis capitulis definietur. Multa vermes ex homine elidunt, quorum Medicinæ eosdem genuerunt. Stet ergo res pene vestrum iudicium ac experientiam.

Vermes a medicinis.

Salis separatio causa putredinis

Sal Balsamus vitæ.

Sal putredinẽ arcet.

Cibi vermiculosi insalubres

Sed & principium sæpè est vermium ex cõpositionibus rerum naturalium. Sic panis & mel vermes gignunt. Huiusmodi compositiones in ipso quoque homine sunt. Ac ob id microcosmus considerari debet, non humores. Pari ratione pus etiam quodlibet, tã intra quã extra corpus, si à medicinâ putrefactiuâ corripiatur, in vermes degenerat. Multùm puris enim in corpore est, puris specie egressurum alias, quod tamen per inconuenientes Medicinas in vermes redigitur, velut panis & mel. Eodẽ modo vermes etiam generantur ex suffocatione aut conclusione si aëri egressus non datur. Sed hoc tamẽ minimè fit, nisi cœli operatio concurrat. Ideò nonnulli vermes ab obstructione emergunt. Quæ nisi incidisset cœli operatio frustranea fuisset. De coniunctionibus autem res intellectu facilis est. Communissima enim vermium generatio talis est. Si cibus & stomachus infirmus concurrant, ac à naturâ coniungãtur, ita, vt stomachus à calore Augusti aut Iulii imbecillior sit, ibi vermes fiunt. Sic pariter, si cibi putridi, putridæ febrilésq; dispositiones in stomacho lateant, & cœlum similiter dispositum sit, vermes quoque producuntur. Sic iterum, si cœlum similiter dispositum sit, vermes quoque producuntur. Sic iterum, si cœlũ ita exaltatum sit & potus putridus bibatur, & morbus dysentericus corpus occupauit: iam iterum vermium generatio perficitur. Eodem modo, si interius vulnera lateant & potus vel herbæ lactiferæ ingerantur, iam iterum suam intentionem cœlum perficit. Ita vulneribus externis

Panis & mel vermes gignunt.

Vermes ab obstructione.

Vermes à coniunctionibus.

ternis si medicinæ putrefactiuę applicentur, fit, quod diximus. Summa ergò de vermibus hæc sit, requiri omninò materiam ac subiectum aliquod, quod à cœli cursu, qui excedens calor est, ad vermes disponatur.

PROCESSVS.

SIcut sculptor serpentem fingit, aut fusor fundit, arte ac industriâ familiari: ita artifices isti illam artem ex se non habent, sed ex cœlo. Si id ex cœlo habent: idem quoque cœlum poterit, & quidem homine dexteriùs. Hoc si verum est, cœlum omninò sculptor, fusor, aurifaber erit, quod talia fingit artificiosissimè, & suum Magisterium in stercore, lutóque elegantissimè exhibeat. Quis enim alius ex putridis illis ac ineptis rebus aliquid probi educere queat? Homo quid cælaturus, optima metalla ac lignum probum omninò requirit: Cœlum autem, ipsorum artificum parens, res putridas sumit, & tamen ex iis imagines viuentes extruit. cum quas homines finxerunt, ligna tantum sint, aut metalla, & colores, haudquaquam viuentes. Istæ autem alteræ viuunt. Cœlum ergo pro malitiei moderatore solertissimo censendum est, qui in abdito ita fabricari nouit, vt operantem nemo videat, donec operi extremam manum imposuerit: cui singulari oblectamento est, ex putredine id fingere, quod volupe est. Hinc variæ species & genera vermium, quæ tamen ipsum arcanum non attinēt.

Cœlum plastes artificiosissimus.

Cœlum artificū pater.

CONTRARIA.

POsset hîc obiici nobis, humorem, ceu phlegma, vermium matrem & materiam existere. Nos autem contra dicimus, nullum phlegma putrescere putredine verò opus est. Sententia ergo falsa existit. Præterea ex nullo corpore Physico vermis generatur, nisi sperma Physicum in promptu sit. Vitam enim non assequitur, nisi ex materiâ dispositâ. Ex stercoribus ideò vermes nascuntur, quia stercora non sunt sine spermate. Et sperma non ex oleo solo est, sed & in corporis locis aliis fit. Non quòd sperma generationis in solo homine fit, sed & in aliis, ex quo hoc vel illud producitur. Stercus equinum scarabæos dat: quod sine spermate fieri non potest. Id tamen non est sperma equorum, quamuis ex equo secesserit, Spermatum autem naturam apprimè nouisse decet Medicum, si generationis huius peritum se perhiberi velit. Et licèt quidem nonnulli cibi sint, qui vermes gignunt, & materia eorum fiant, sine seminio ipsorum; sine spermate tamen ea generatio minimè fit sed omninò per sperma. quod in herba latescens, deinceps in generationem erupit. Talia enim sine spermate nunquam fiunt. De spermate quidem tam apud Philosophos quàm Medicos altum hactenus silentium fuit. Quid tamen sperma sit, Astronomus nouit. Cognitionem enim hanc ei cœlum impertit. Hylam ergo inclamat, qui de phlegmate disserit, ac naturam eius otiosè declarat, adeóque de his similibus aliis anxiam disputationem mouet.

Phlegma vermiū causa nō est.

Vermes cur ex stercore?

Scarabei ex stercore equino.

Sine spermate nulla generatio.

SIGNA.

VErmium signa duplicia sunt: manifesta & occulta Manifesta è prodeuntibus illis sumuntur. Occulta non æquè liquent: ab aliis tamen sic satis tradita & descripta sunt. Multa enim signa à veteribus fideliter obseruata & tradita sunt, de quibus nos latiùs non excurremus, sed lectorem ad fundamenta ipsa reuocabimus. Frequenter tamen accidit, vt ex signis an vermes adsint, vel minus, satis dignosci non possit. Sic vermium quædam signa interdum in intestinis apparent, cùm tamen vermes non sint, quod plerunque in fœminis experimur. Veritatem tamen ipsam hoc modo perscrutaberis. Loco illi signanti impone Geroleam, aut Hypericon, aut postremo centauream, si quæ subdita herbis sint, cedant, nec maneant, vermes esse indubitatè scito.

Vermes an adsint qui probetur?

Gerolea. &c.

Porrò, si signa vermium interdum sese exhibeant. vermes autem ipsi non adsint: id te nihil offendat. Si enim huiusmodi signa probè obseruaris nihilominus cum arcanis contra vermes procedas. Quod enim vermes tollit, id fomentum quoque eorum nidú[?]que ac materiam tollit, & [illegible] tecum istorum cœlum amolitur, ne Augustus ac Caniculares, similesque alii ascendentes & constellationes in affectum erumpere possint.

DECLARATIO.

HOc autem loco fas est explicari inter cætera etiam vermium loca, in quibus generentur. Loca autem sunt, vbicunq; spiritus salis nō est acid⁹. Sic in oculis spiritus acris est. Ocul. enim plus Balsami requirūt mēbris cęteris, vt ab istiusmodi accidentib⁹ præseruētur. In auribus autem, etsi sal quidem expurgetur, nihilominus tamen regiones aurium sunt loca vermium, licèt amarissima. Amaritudo enim cœli operationem non impedit. Si enim materiam offendit, altero neglecto suum officium agit. Dentes spiritum satis habent omnium subtilissimum. Ideo ex illo vermis, isque pessimus nascitur. Subtilis enim ipsius natura est, ac ex materiâ subtili oritur Vermium enim omniū natura acrimonia, malitia &c. ex isto salis spiritu est Sed & ipse ventriculus generandis vermibus locum dat: intestina autem triplicem. Sic & regiones aliæ his finitimæ. Quòd si verò & in alio quodam loco dissolutio contingeret, locus vermium ibi fieret, qui antè non fuisset. Vermibus ergo non destinata tantùm loca sunt, sed noua subinde fiunt. Nam multi corpori obueniunt morbi, veluti Dysenteria, Diarrhœa, Hæmoptoica, Rheuma &c. qui omnes ad generationem vermium aliquid conferunt. Horum ergo morborum occasione nouâ loca facilè strui ac parari ad generādos vermes possūt, semper tamen ratione eâ perstante, quòd canicularis ardor ac Iulii Augustiue feruor ista disponat, si cum materia & subiecto coniungantur: qui ardor variè in materiâ ea mouetur, retrog[?] a lè & erraticè. Corpus etenim fragile existit. Vnde etiam pręter ordinem cursus eos, quibus subiectus est sustinere cogitur.

Loca vermiū quę?

Oculi cur non verminosi.

1. Aures.

2 Dentes Dentiū vermis pessimus

3. Ventriculus. Intestina.

4. Loca nouiter fientia.

CVRA.

DVplex est: scilicet ex spermate primo: & ex spermate secundo. A forma specifica, à fumo Iusquiami, id est Mercurii, itē Sulphuris, item Salis. Item Hypericon, item Centaurea. Item de reliquis similibus. Item in pueris hoc nota: Item in prægnantibus, ne concipiant, hoc nota, &c.

DE

DE DIARRHOEA.

IARRHOEÆ multiplices existunt Naturales, non naturales. Non naturales (salubres) vel à Medicinâ, vel à Naturâ. Multæ etiam à resolutione naturæ in suis viribus, aut per medicinam cibi, aut à tempore & similibus concitatæ. Vtcunque verò Diarrhœa accidat, & morbus vnicus & vnica causa existit, cui etiam arcanum applicandum.

QVID?

Cuilibet homini per se notum est, quis naturæ suæ modus ac ratio sit in expellendis sordibus, quæ in homine fiunt? Præter eam consuetudinem quicquid aliud incidit, siue sit suppressio, siue immoderatum profluuium, siue peruersio alia: scito morbum eam Diarrhœã esse. Iam verò expellendi vnum tantum modum natura familiarem habet, ac vnicum tantùm etiam expellit, hoc est, ciborum reliquias ac fæces. Cùm verò hominis natura fragilis ac caduca sit, virtus eadem non perpetuò sibi cõstat, sed persępè infringitur & mutatur iam à causis internis, iam externis, vnde naturæ modus ac ordo peruertitur. Est. enim in naturâ omni suum constitutum temperamentum: cuius tam excessus quam defectus vitio datur, & pro morbo habetur, qui vel chronicus, vel acutus euadere, & ab vtroque terminari morte potest.

CAVSA.

Diarrhœa quælibet à stomacho oritur, & stomachi culpa fit. Prout enim assumptũ in stomacho alteratur & disponitur, ita vis eius expulsiua sese quoque exerit. Vis enim ea non in ipsius hominis natura condita est, sed in stercore, quod secedit. Aliud enim alio citiùs vel tardiùs deponitur, pro naturæ suæ modo. Similis enim ratio stercorum est cum cane, aut alio quouis animali, quod sponte suâ è stabulo egreditur, nec à stabulo expellitur. Ita & stercus seipsum educit sine omni naturę ac corporis additâ ope & auxilio. Operatur tamen simul etiam tempus, quod virtutem hanc producit, sicut pyrum, quod per se decidit, nec ab arbore decutitur, sed à motu intimo se expedit.

Expulsio est à stercoris vi, nõ intestinorũ

Stercus autem quod eo modo secedit nihil est aliud, quam cibus stomachi. Nihil enim stercus fieri potest, quod prius in stomacho nõ fuerit cibus. Postremò enim stercus fit, quod prius in stomacho cibus extiterat. Ideòque omnium primò de cibo stomachi differendum est, vt stercus, quod postea morbus vocatur, certiùs cognocatur. Ratio autem eiusmodi est.

Stercus quid?

Euenire nouistis, vt pręgnantes picâ affectæ, iã carbones, iam argillam, iam cinerem, iam cretam, iam alia varia & obsurda edant ac ingerãt. Iam verò is appetitus est, non est indigentia. Indigentia solos familiares ac naturales cibos quęrit. Hic autem appetitus immoderatus est, sine vsu & necessitate. Et tamen istâ vice quod editur, per appetitum cibus fit, Eiusmodi appetitus multi etiam in stomacho sunt, vnde cibi ingeruntur præternaturales, quos stomachus assumit. Quanquam homo ipse quoque persæpè, appetitu tali non vrgente, motu arbitrario huiusmodi cibis se oneret & aggrauet. De quâ causâ sentiendum idem est.

Pręgnantes absurda vorant.

Stomacho quidem certus sum ac definitus, isque nondum mutatus cibus offerendus est. Et in hoc artis summa posita est, vt ventriculo cibi conuenientes ministrentur: quod tamen à scriptoribus veterum neglectum ac omissum est. Is verò modus ac ordo si non seruetur, ventriculi operatio alia sequitur quàm esse debet, vnde morbis origo datur. Idem similiter iudicandum etiam de iis cibis, qui pro arbitrio hominis ingeruntur. Nam & horum conditioni secundum ratio respõdet. Iam verò vt dictum est, stercus quodlibet cibus fuit, & ex cibo prouenit, qui stomacho ingeritur ex ex parte vnâ: ex parte alterâ eum stomachus assumit, sine ingestione. Vtut verò ista se habeant: nobis de datione & sumptione ciborum differendum est, vt in quibus sanitas & ægritudo posita videtur. Id priusquam præstetur; stomachus primùm in sui cibi assumptione seu appetitu noscendus est.

Cibi stomachi duplices: Ingesti, non ingesti.

Fames est appetitus assumptionis, & cibationis. Hæc duo morbum pariunt Diarrhœæ. De assumptis scitote, quòd stomachus vim ac naturam in se contineat separandi malum à bono. Iam verò quod bonum est, noxam non cõfert, sed quod malum est. Et hûc referuntur multiplicia venena, laxatiua, res frigidæ, calidę, humidæ, siccæ, item styptica, diaphoretica & similia alia. Nullus enim cibus est, qui venenum non habeat, ac laxatiuæ elementarisve naturæ non sit. Stomachi ergo officium est, ista separare, & in stercus cogere ac expellere. Expulsionis vis autem in rebus his ipsis egerendis consistit. Si vero eueniat, vt stomachus plus digerere conetur, quã à separatione ipsi mãdatũ est, hoc est si oblectationis aut quod aiũt) animi gratia stercus digerere aggrediatur, isto iam molimine corripitur venenum, laxatiua, aut elementum ipsum, quod à cibo separatum est. Hinc ergo iã Diarrhœa oritur, quod signum est, stomachum digerere id, quod digerere non debebat, vnde fluorem illum mouet. Hæc autem digestio similis est esitationi laxatiuorum aut venenorum. Ideò duo signa consequũtur: tumor, & circa stomachũ pressio, à cibi veneno: deindè eruptio superne inferneq; facta, à vi laxatiuâ in cibo contentâ Nec enim digestio vlterius progredi debebat. hoc est stomachus venenum, laxatiuum, Elementúmque &c. non separare, sed tantùm digerere debebat, & cæterùm relinquere. Si verò is separationem etiam molitur in Essentiis & speciebus, iam, causam Diarrhœæ confert, prout separatio illa instituitur.

Fames quid?

Separandi vis in stomacho insignis

Cibus nullus veneno caret.

Separatio est stomachi: expulsio stercorũ

Diarrœa vt & quando fiat?

Præterea verò persæpè sibiipsi quoque, vt dictum est, appetitum mouet eorum, quæ nõ ingeruntur: veluti si appetat edere id, in quo mediùs iacet, non secus ac equus, qui præsepè admordet. Quod ita se habet. Attrahit nimirum ad sese humores sui corporis ipsius, quos edere appetit. Iam appetitu isto copori infligit morbum. Suum enim corpori nutrimentum subtrahit. Et dum suum ipsius sanguinem absorbere desiderat: iam iterum alium morbum inducit. Corporis enim sanguis cibus non esse debet, sed Elementum corporis, à quo

à quo sustentetur. Sic sæpiùs appetit adipem intestinorum, & res alias omnes in corpore existentes, vt mucum, fluxus, quos ad se trahit ceu cucurbitula sanguinem. Vnde fit, vt sedes iam tales, iam aliæ, iam sanguinolentæ secedant. Quare autem? Quia nempe sedes illæ fuerunt sanguis, & sanguis iste fuit stomachi cibus ac appetitus. Qualis ergo cibus, tale eius egestum. Sic egesta interdum aquosa existunt. Nam à corpore humiditates extraxit. Vnde fit, vt secedentia cibi naturam retineant. Ita pariter egesta non nũquam coloris sũt argilacei, quia stomachus pro cibo sibi attraxit rheumata corporis & carnis. Aliquando lutea sunt; attraxit enim fel, quod ea tingit: & sic deinceps. Opus ergo est partes corporis probè cognosci, quomodo se in exaltatione suâ habeant secundum substantiam, colores, & alia. Hoc qui intelligit, is ex stercore diiudicare potest, quidnam ægri stomachus ederit.

Sedum varietas vnde?

Cæterùm de his notabilis, quod instante tali stomachi appetitu nunquam proba digestio fiat. Nec enim ex officio suo agit is: sed euagatur, & appetitui suo indulget. Nec hîc diuersum fit ab adultero, qui cum suam domi vxorem alat, sectatur tamen extraneam, cum tamen vniuersarum res & ratio eadem sit. Hoc modo & stomachus euagatur, suámque stationem deserit. Quam exorbitationem deinceps sui morbi consequuntur. Medicina ergò omnis in hoc posita est, vt appetitus iste dematur & sopiatur, hoc est, vno modo tollatur appetitus separandi stercus in suis speciebus ac partibus: altero caueatur, ne suum ipsius corpus is edere desideret. Et hunc appetitum qui tollit, is profluuia omnia sustulit, ipsámque naturam cum stomacho approbè vniuit. Manet ergo Diarrhœæ causa cõnstans in eo, quod omne, homo quod edit, ac pro cibo ingerit, venenum, laxatiuum, & elementum in se habeat. Stomacho autem virtus data est, res eas à cibo separandi, & venenum, laxatiuum ac elementa citra damnum extra corpus emittẽdi. Is autem si separationis voluptate capiatur, quasi scire cupiat, quid præstò sit, & hoc fine seorsim vnum ab altero separet: iam per nimiam illam separationem Diarrhœæ causam ac occasionem ministrat: sicut etiam aliâ ratione, quando sui ipsius corporis edendi desiderio lacessitur, morbos modis multis conciliat. Medico ergo admodum curiosè & sedulo egesta consideranda sunt, ex quibus conditio stomachi apprimè noscitur. Nulla enim egestio est, quæ stomachi actionem & appetitum non prodat.

Stomachus adultero similis.

Egesta stomachi cõditionem indicant.

Etsi verò interdum stomachus quoque à morbis aliis eò adduci queat, vt Diarrhœas moueat; non ex lasciuiâ quidem propriâ, sed ex vi morbi alterius incitantis: Diarrhœæ tamen nullæ fieri possunt, quin is consentiat. Nam multa sunt passim pathemata, quæ illum impellunt, & in talem appetitum coniiciant. Hoc vt intelligatis, scitote, stomachum solerti & industrio artifici similem esse, qui, quicquid obuenit ac offertur, exprimere & æmulari annititur, hoc, vel illo more modóque. Si enim stomacho res insuetæ, aduersæ, aut incitantes offerantur, multis modis attentat, qui & quid ex illis faciendum ac fabricandum sit. Iam per varia ista tentamina, sedes variæ concitantur. Si quis enim vel febri, vel icteritiâ &c. laboret: tunc de his aliqua portio etiam stomacho offertur edenda. In quo dum is suum magisteriũ exercet, vario se modo applicat. Si enim conueniat ipsi, quod esurus est; tunc is morbum omnem deuorat ac depascitur: sin minus, offenditur quasi ac tingitur. Sic multa ex morbis ipsi obueniunt edenda. Cùm verò consumendi omnia quandoque appetitu destituatur: partes interdum quædam relinquuntur, & alius morbus remanet. Omnes enim, quibus homo affligitur, morbos natura in stomacho euincere & expugnare molitur. Et stercora talia ex vnâ concurrente morbo cognoscetis. Quæ si educantur, benè habet stomachus. Si verò morbus primarius non adesset: stomachus solus in culpâ foret: & tunc res se habet, vt diximus.

Morbos omnes in stomacho vincere natura conatur.

Quoniam ergo stomachus ita mirabiliter species dissepatat, ob id tam varias sedes molitur, quæ non omnes recenseri queunt in specie. Sed in genere sunt venenosæ, laxatiuæ, elementares, ex morbis prioribus concitatæ. Nomina ergo sedum consideranda minimè sũt, vt per ea sedes aliæ ab aliis distinguantur, & suæ cuilibet speciei appellationes peculiares designentur. Quis enim species omnes, vt Lienteriam, Diarrhœam, Dysenteriam &c. indagare queat? Sed easdem nec per curam cõprehendet. Cura enim ventriculi vnica est, vt huiusmodi appetitus, & tentamina artificiosa, quibus Diarrhœas adducit, tollantur. Sed Diarrhœas frequenter etiã causantur cibi, vt dictum est, qui naturæ eius aut consuetudini cõuenientes non offeruntur. Illæ enim hoc casu plerumque tamdiu durant, donec multis experimentis stomachus edisc at, quibus artibus cibi illi tractandi sint. Nam simile etiam infantibus accidit. Qui etsi ventriculum habeant: idem tamen cibis domandis nondum aptus existit. Vnde nullum excrementum verum molitur. Si verò per tentationem & experientiam crebiam artem separationis didicit, iam quod ingeritur, damnum amplius non facit. Ideò consuetudinem mutari, tutum minimè est. Nã multa sunt, quæ disciplinam nouam ad digerẽdum ventriculo important, quæ sine periculo plerumque non sunt. Sic fructus, lac, cerasa &c. sedes mouent, quia stomachus istis insuetus est, nec dum separationem eorum debitam didicit, Et donec in solidum assuescat illis, Diarrhœæ non cessant. Sicut enim artifex nullus est, quin artem ex primis rudimentis, & principiis didicerit: sic stomachus etiam constitutus est, qui artes omnes etiam venena & alia edendi nouit, cásque ciborum digestioni impendit. Sed difficiliùs ad consuetudinem hanc ducitur nec nisi per multa tantamina hũc habitum induit. Hinc vos Humoristæ tandem discite.

Consuetudo nõ facile mutanda.

PROCESSVS.

Statuarius quilibet sua secum instrumenta, ac in cerebro ideã eius imaginis, quam sculpere vult habet. Hoc est, imaginis sculpendę artem

Stomachus est similis Fictori

artem nouit. Eadem & ſtomachi ratio eſt. Is ad operas ſuas procedens, materiam ſolito ac conſueto ſibi more aggreditur tractátque, & à cibo ſeparat, quod cum eo non miſceri debet, ſicut ſtatuarius quoque fragmenta ſuperflua præcidit. Idem ſimiliter & ſtomachus facit. Is præterea etiam tinctori ſimilis exiſtit: qui pannos multos perdit, dum ipſam tingendi artem rectè comprehenderit. Eodem modo & ventriculus hanc artem habet, quam tamen non niſi per tyrocinium aſſecutus eſt. Multa perdit priuſquàm artem penitus teneat: licet magiſtrum, tinctore alio, longè ſolertiorem habeat. Similis idem eſt ſpagyrico, quæ res omnes ſubtiliat, ſeparat, mundat, idque iam hoc modo, iam alio, donec, quod quærit, inueniat. Eadem ratione ſtomachus quoque inquirit hoc illóue modo, donec tranſmutationis artem optimam ſummámque prehenderit: nec à tentando deſiſtit, priuſquam neruum (quod aiunt) ipſum attigerit. Hoc tamen experimetationis tempus multis nimis difficile ac diuturnum obuenit. Ideò ad ſtomachi ſanitatem tuendam, & conſuetudinem priſtinam ſeruandam, periclitationis nocumentum nos omninò adhortari debet. Tempus enim quod ad hanc eius inſtitutionem impendendum eſt, ambiguum ac fallax eſt, & frequenter ſtomachus ipſe deſtruitur, priuſquàm tyrocinium ſuum compleuerit. Idémque hîc fit, quod cum metallario: qui iam perdit, iam lucratur. Omnia enim à naturâ tentantur, non ſecus ab artifice. Et Diarrhœę generationis iſte modus eſt: de quo plura ex iſto lumine naturę.

Tinctori.

Spagyrico.

CONTRARIA.

Obiici poſſet à quibuſdam, profluuium hoc à cruditatibus oriri præterfluentibus. Sed hi non attendunt, quòd cruda non ſint excrementa. Tum etiam cruda vim expulſiuã non continent. Adde, nihil adeſſe, ex quo ſtomachus ſubſtantiam talem ac corpus facere poſſit, niſi id prius ſeparârit. Nam à ſeparatione, non ante eam Diarrhœa fit. Sunt etiam qui dicant, externum frigus aut aërem gelidum profluuia eiuſmodi parere. Id tamen aliter fieri non poteſt, quàm ſicut aqua ignem extinguit. Sic enim per iſta operationes ſtomachi impediuntur, & tamen in ſtercus aut excrementum abeunt, cum hâc tamen mutatione, ſicut opifex verbi gratiâ pictor, qui malis pigmentis pingit, ita, vt nulla res natiuum ſuum colorem adipiſcatur. Humoriſtæ ergo multò magis contrarium inferre poterant. Cùm verò tam Microcoſmus ipſe, quàm natura iſtarum rerũ, de quibus illi nugantur, neſcia ſit: contraria ipſorum non magnifacienda ſunt. Peſſimè enim ventriculi naturam, & multò peiùs ipſius morbos deſcripſerunt, ſuíſque receptis ipſimet produnt, quòd tam in principio, quàm fine miſerè errent.

Cruditas diarrhœę iam non eſt.

SIGNA.

SI in ſtomacho compreſſiones ardorem, orexen ſentias: dicito ſtomachum pati in ſuâ operatione, & à veneno nimium ſubtiliari. Si verò ſupernè eiiciat, dicito, ipſum Helleboricam naturam à cibo ſeparaſſe, & huic dominium permiſiſſe. Quod ſi infernè excernat, dicito, ipſum Laxatiuum deorſum propuliſſe. Si colica & ſimilia cooriantur: ſuo illa cenſu æſtimentur.

DECLARATIO.

TRium primorum ſpecies in re quâlibet inſunt: quibus genera omnia comprehendũtur, adeò tamen in ſuâ quantitate ſubtilia, vt impoſſibile ſit ea æſtimari aut conſpici. Vt exẽpli gratiâ. Caulis Romana ex herbis eſilibus omnium nobiliſſima eſt. Quid verò ſecundum naturam ſuam caulis Romana eſt? Res nimirum eſt compoſita ex omnibus ſpeciebus mineralium, fructuum, Tereniabin, & graduum. In ipſa eſt Arſenicum, Mercurius, Marcaſita, Sal Sulphur & vniuerſæ ſpecies: in ipſa eſt Colocynthis, Scammonea, Turbith, Elleborus, ac omnia Styptica & Diaphoretica, omnia incarnatiua, omnia Mundificatiua, Digeſtiua &c. Et, vt ſummatim dicam, omnes naturæ ſpecies in ipsâ ſunt; hoc eſt, vniuerſæ virtutes in vna herba hâc conditæ ſunt. Non verò tantum in hâc, ſed in rebus omnibus cæteris ſimiliter. Ea autem præcellit reliquis, in hoc, quia cibus eſt. In hâc, quod inutile exiſtit, id ſtomacho ſeparare mandatum eſt, vt à malis natura prǽſeruetur, non ſecus ac principem ſuos ſubditos tueri fas eſt. Itaque vſque adeò nobilis & induſtrius, ſubtiliſque artem ſuam tractat ſtomachus, vt ſeparandi vi ſuâ ſeorſim helleborum tam exquiſitè trahat, quę in officina ſine omni permixtione purus conderetur. Eâdem ſolertiâ etiam colocynthidem & reliqua ſimilia extrahit. Quod etſi quidem in mãdatis non habeat, feriari tamen à magiſterio ſuo non poteſt. Hunc eius morem vero homo ferre cogitur, vtpote fragilitati ſubiectus. Illud verò pariter etiam artifex nouit, qui ex ſaccharo colocyntidem, & ex colocynthide ſaccharum extrahat. Et hoc non poſſit dexteriùs ipſe ſtomachus? Dum ergo mirabilia huiuſmodi opera exequitur, expectandum eſt, quid boni, quidve mali producat &c. Per hęc autem Deus ſua nobis miracula exhibet in rebus iſtis. Homini autem ferenda omnia, vt cadunt. Ipſius enim hæc omninò conditio eſt, vt caducus ad omnia inclinet. Interim ſtomachus ſuo operi incumbit, ſiue ad bonum, ſiue malum ſit.

Caulis Romanę laus & compoſitio.

Stomachi vis mira.

Colocynthis ex ſaccharo & viciſſim.

Homo fragilis fortis.

CVRA. &c.

DE PODAGRA.

POdagræ nomina quidem multa induntur, quæ tamen non ex ipſius morbi causâ ac naturâ deſumuntur, ſed ab eius loco vel ſede. Nihil ergo intereſt, quodcunque nomen retineatur. Nam id ſaltem locum affectum definit, nec aliam vllam notitiam confert. Geminum verò morbi nomen ſynouia eſt. Hoc enim ex morbi cauſa deſumitur.

Synouia eſt podagra.

QVID?

QVemcunque audies ſentire fluxus ad pedes aut manus, aut coxam, aut articulos alios, cute perſiſtente integrâ, dolore verò & tumore, ruboréque gliſcente, cum inappetentiâ, & artuum viciſſitudine: iſtum podagricum vocato. Etſi verò malum non vni, ſed multis partibus ſimul familiare ſit: nihilominus tamẽ is vnus

Podagrici qui dicendi.

is vnus morbus dicendus eſt. Sic ſi malum vel frequentiùs, vel rariùs, grauiùs vel leuiùs incumbat, iudicium vnum tamen dandum eſt, tam de ſenibus, quàm iuuenibus, & contra.

CAVSA

AD Podagram deſcribendam breuiter, exquiſitiore Philoſophiâ & Aſtronomiâ opus eſt, quàm in vllo alio morbo requiritur. Cum ergo ſuper illis tàm Theorica quàm Phyſica Medicinæ conſtituatur: ob hanc difficultatem hactenus admiſſus error eſt, qui fecit, vt huc vſque nulla certa podagræ cura indicari potuerit. Quis enim ex veteribus vſpiam tantum in Philoſophiâ Aſtronomiâque cognitionis habuit, vt de criſibus doctrinam vel leuiter ſaltem tenuerit? Primùm ergo de Eſſentiâ Podagræ ita attendite. Vnicuilibet morbo ſuus locus eſt, in quo is veluti ſedet ac habitat. Pro huius diſcrimine, diuerſum quoque morborum iudicium eſt. Hic enim oculos tenet, vt cœcitas: ille aures occupat, vt ſurditas: iſte collum obſidet, vt ſquinantia: alius pectus affligit, vt cancer: alius hepar, alius pulmonem, &c. Hoc pacto Podagra morbus eſt corporis ſedem ſuam in ſynouiâ ſtatuens. Cuius autem membri ſynouia exaltata eſt, eiuſdem quoque Podagra exaltatur: nec præter ſynouiam locum alium vllum Podagra occupat.

Veteres Philoſophiæ & Aſtronomiæ ignari.

Synouiâ podagræ ſubiectū.

Iam verò morbus per ſe eſt *Liquor*, cuius natura ſecus non habet ac ſalſum minerale aut ſuccus acetoſus, veluti de ſalis genere ſunt ſpecies hæ, *Alumina, Vitriola, Salia, Calcinata, Alkalia*: aut de acetoſis *Acetum, Amphora, Berberis, Acacia*, & ſimilia. Huiuſmodi ſi in Microcoſmo producantur, & in Synouiam, quæ talia auerſatur, impingant: tunc, prout ſalis natura acuta, pontica, acetoſa vel Alkalis exiſtit, ita ſynouia afficitur, & dolorem morbúmque concipit. Iſtorum enim duorum conuenientia nulla eſt. Si verò alicubi coniungantur & commiſceantur, prout Liquores iſti & ſucci gradantur, præparantúrue, tales exiſtunt. Nonnulli enim veluti deſtillantur: quidam ceu ſublimantur: aliqui tanquam reuerberantur, aut calcinantur, aut diſſoluuntur: aut incidunt ceu Liquida, coagulata, reſoluta, exiccata, & ſi quæ huius conditionis ſunt.

Podagræ materia liquor Salia quæ?

Horum verò omnium artifex & præparator annus eſt. Annus verò quid eſt? Æſtas ſcilicet & Hyems. Hæc autem quid in Phyſicâ? Hoc nimirùm. Podagra duas naturas habet? Æſtatem & Hyemem: hoc eſt, proprietas æſtatis eſt genus Podagræ vnum: natura verò Hyemis Podagræ genus eſt alterum. Æſtas eſt calida, humida ſimul & ſicca. Talis ipſius etiam eſt Podagra. Qualis influentia, talis etiam æſtas. Non enim ipſi dies æſtas ſunt, ſed cœlum. Cœlum enim hoc tempore taliter conſtitutum, æſtas eſt. Vnde fit, vt ipſa quoque podagra mixtim humida & ſicca ſit, velut æſtiuis quibuſdam diebus aliquoties pluit, & iterum caliditas & ſiccitas incidit. Eâ viciſſitudine podagra quoque variatur. Idem & Hyems facit. Non dies hyemis Hyems ſunt, ſed cœlum ipſum ita exortum Hyems putabitur, quæ humida & ſicca eſt. Eodem modo & Podagra eius ſe habet, quæ frigida, iam ſecundum humiditatem & ſiccitatem, inſtar æſtatis euariatur. Hyemis interim alia conditio, quam æſtatis. Sic alia etiam in ſuis impreſſionibus æſtas exiſtit. Opera ergo vobis nauanda eſt, vt probi Aſtronomi ſitis, Sic enim paroxyſmum podagræ explicare poteritis. Cœli curſus duplex eſt: Brumalis & Æſtiualis. Similes curſus etiam podagra habet. Quandoque verò euenit, vt ſtellæ niuales ſeu brumales in æſtate oriantur. Vnde per æſtatem copioſa nix decidit, quæ in calidis locis aquæ forma decidit, & tamen nix eſt. Si talis per æſtatem hyems ſit: tunc podagra hyemalis eſt in tempore contrario. Pari ratione & ſtellæ æſtiuales ſæpiùs in hyeme oriuntur, ita vt dies æſtiuæ admodum calidæ ſentiantur. Idem ſimiliter & in podagrâ contingit, vt tempore gelido paroxyſmi calidi inuadant. Eâdem ratione calori interdum quoque frigora concurrunt; ex ſtellarum iſtarum commixtis paroxyſmis. Si enim ſtella brumalis in Æſtatem incidat; frigus inducit: eâ iterum digeſtâ, ſol flagrat. Is ergo calor eſt, poſt ſtellam hybernam ingruens. Sic frigus calórque ſe inuicem conſequuntur, vna ſtella ſubinde poſt alteram occumbentem oriente. Et talis eſt natura, modúlque ac conditio podagræ, omniúmq; ipſius connexarum ſpecierum.

Æſtiua ſeu calida.

Hyemalis ſeu frigida.

Podagræ genus duplex:

Podagræ motus duplex.

Cæterùm hyemis impreſſores naturæ peculiaris ſunt: velut & peculiaris æſtatis. Æſtas imbrem humidum fundit, & eundem reſiccat. Sic ipſius quoque podagra ſuum liquidum fundit, & idem ruſſus abſorbet. Hyems ſuam ponit niuem, ſuum emittit frigus, &c & coagulat, ac coagulatum relinquit. Idem eius quoque Podagra facit, quę ſuum congelat liquidum, & ex eo producit grana & grandines, &c. Niſi verò æſtas ſequatur & grandines reſoluat ceu niuem: tunc coagulatio iugiter conſtans permanet. Si verò ex tali impreſſione cryſtallentur & lapideſcant illæ, nunquam deinceps reſoluuntur. Hoc ſine cœlum æſtatem profert, ſuáſque impreſſiones addit duplices. Cœlum enim feruidum eſt, & tamen pluit, hoc eſt, humectat & refrigerat. Ita tamen diſpoſitum ſibi ipſi ſit Medicus: ſuum enim ipſius imbrem tollit & conſumit. Vnde fit, vt podagræ illę remittant, ægríque vegeti reſurgant. Hic autem lucta alia eſt. Hyems enim, ſi nimium imprimat & coagulet, non recedit iterum, æſtatéſque ſequuntur breues & ſtellę æſtiuæ efficaces non ſunt. Huic podagræ accidit idem, quod montibus, qui niue ſuâ perpetuò obteguntur.

Grandines non reſoluūtur.

Horum verò morborum ac paroxyſmorum Naturam conditionémque ſolus Aſtronomus cognouit. Qui enim cœlum Æſtatis, ipſiúſque ſtellas, & harum naturam pernouit: qui perſpectum habet cœlum hyemis, & eius ſtellarum vimq; ac conditionem: is iam certò indicare poteſt, talem vel talem eſſe podagricum, tales eius fore paroxyſmos, &c. Hîc enim cauſa materię alia non eſt, quā quòd acetoſa Hyemis ſunt, & acetoſorum genera ſunt ſpecies ſtellarū hyemalium: & quòd ſalia ſint æſtas, ipſorū autē genera ſunt ſtellę æſtiuę. Sic nimirum Philoſophiam ex Aſtronomiâ dimanare, & vtraque in vnum confluere dignum eſt. Res enim

Acetoſa hyemē: ſalſa æſtatem referunt.

Philosophiæ subiectæ, & res, quas tractat Astronomus, conuenire sibi omninò debent, veluti sal vitrioli, & stella Nitiala. Eadem & cæterorum ratio est. Influentia etenim, quæ ex cœlo ducta, salia ac mineralia fecit: eadem & in Microcosmo talia producit. Microcosmus enim iste mundus est. In hoc autem cœlum omnia generare debet, quæ mundus in se continet. Ex quibus quod prædominatur & exaltatur, id morbus est. Et sicut dictitari solet, cœlum hoc loco multum metalli, illo multum lapidum produxisse: sic itidem dicere quoque licet, cœlum hîc salia, illic acetosa genuisse, quæ in manibus ac pedibus dominentur, veluti Metalla in Ertschlandiâ & Misniâ: & vinum in Alsatiâ, Franconiâque.

Nitiala stella.

Cœlum omnia producit.

Philosophia hæc in omnibus constans & perpetua est, cœlos duos existere, supernum, infernum. Mirabile autem, cœlum supernum: mirabile etiam infernum. Sicut superius cœlum elementa regit, & in ipsis generat materiam ibi repertam, eò vniuscuiusque regionis subiectum protrahit, & ex eo facit id, quod esse debet: Ita sciendum est, quatuor etiam Elementa inexistere ipsi homini, vtpote Microcosmo. Ergo in hoc quoque subiecta mineralia, quæ omnia in homine sunt, producuntur: quanquam vnum altero magìs minúsve, &c. Ex quo intelligere debetis, quòd homines vniuersi, in rebus omnibus exaltentur, licèt per species, hic in hoc, alius in alio. Et licèt alius quidem Podagram non sentiat: nihilominùs tamen in ipso eius materia condita est. Cœlum autem protraxit aliud, & Podagram in suis subiectis missam fecit. Sic in quibus Podagram produxit, in his reliquit alia. Fas ergo est, Medicum Astronomum agere, vt sciat & dignoscat, quidnam in Microcosmo cœlum protrahat, & quid tandem exaltare velit. Pro eo enim Physicam ac Theoricam suam instituere debet. Si harum autem rerum imperitus Medicus sit, ecquid tandem de morborum substantia, causis, materiâ aut naturis blaterat? Mera enim Sophismata fundit, & exostentatoria illa Humorum iactantia fatiscit.

Cœlum duplex: superius inferius.

Mineralia omnia in homine.

Podagra cur alij sentẽtur, alij non?

PROCESSVS.

NOtum vobis ac exploratum est, dici passim solere, phitonissam grandinem, tonitru, fulgur, tempestatem, & similia, quæ variè eueniunt, concitasse. Vnde verò ista fiant, multi balbutiunt. Dum verò hîc de Podagrâ loquimur, necessitas est, rem ipsam intelligi, & in nullo hæsitari. Si enim, quod fas est, Podagra noscenda est: veneficarum quoque vim ac potestatem intelligi, res poscit. Procul autem à Medico sit, ita vt intelligitur, veneficium esse. Sit veneficium. Nam de nomine nemo litigat. Tu verò id naturale esse dicito, non præternaturale. Non dicas diabolum ea præstare, sed hominem patrare affirma. Hoc verò nihil est. Multæ artes in Medicinâ à diabolo & spiritibus patefacta sunt. Id verò similiter in phitonissis etiam euenire, quis contradicet? Secundum naturam loquor: cæterum in suo pretio relinquo. Sicut enim ex Cacedonio ignem excutimus, quo lignum incendimus: quis hoc opus veneficium esse criminabitur, cum tamen modo naturali fiat & à nobis dependeat? Quod si ergo tale quoddam ferrum (prout est) similiter existeret, quod niuem & grandinem fabricaret: subiectúmque loco ligni idoneum daretur: cùm sicut ignis generatur, eodem modo generetur etiam tonitru, &c. Quis quæso ista non ratione naturali fieri dicat? Quia verò Magia defuncta est, ideò ignis quoque iste extinctus pariter est, résque ipsa veneficio imputari cœpit, quæ tamen opus naturale existit. Ignem accendere quid aliud est, quàm Magia? Simile quoque alterum est. Et scire hæc talia æquum est. Vult enim Deus in operibus suis cognosci. In malum autem vsum nihil quicquam impendi debet. Vtrum quæso horum est peius? aut res non eadem est, incendere domum, vicum, ciuitatem? aut grandinem concitare, perdere fruges? Nam vtriusque vna Philosophia, vna potentia est. Aut quid hoc est, quod venenum potandum præbes, & hominem occidis, quæ ipsa quoque Magia est? Vnum supprimitur: alterum manifestatur. Et ista talia consideranda sunt, vt sciatur, nihil veneficij hîc esse, sed mera naturalia. Tale enim est cœlum inferius, quod nobis ignem dat, & pariter dat frigus. Idem etiam Podagram fabrefacit, non aliter, ac si sulphur accenderet, aut Mercurium in niuem conuerteret. Podagra enim quid aliud est, nisi sulphur accensum, in synouiâ sæuiens, ex tribus primis deductum? vel cœlum incendit frigus, hoc est, Mercurium, is producit grandines: & in vtrisque concurrens sal. Sic ergo is, qui in Microcosmo podagram facit, similis est ei, qui ex silice & ferro ignem profert, & lignum accendit, &c. aut similis est phitonissæ, quę ex Siphâ ignem excuteret, & accendat naturale subiectum *Colcitan*, vnde tempestas oriretur. Simili ratione stella Podagræ in corpore naturę vel æstiualis, vel hyemalis naturę est, suum opus confectum dans, ac subiectum suum subtiliter & industriè exaltans. Plùs enim artis ad morbum vnum faciendum requiritur, quàm artes omnes vnquam sub mundo artis habuerunt. Vniuersas autem artes natura in fabricationibus suis superat.

Veneficia actiones naturales sunt.

Ex Cacedonio ignis elicitur.

Tonitru concitare & Ædes incendere, vnius artis.

Podagra quid?

Ex Sipha Saga ignẽ eliciunt, Colcitã.

CONTRARIA.

OGganire hîc possit ebrius aliquis Medicus Podagram esse guttam. Sed si gutta esset, tantum potestatis non haberet, vt paroxysmos cieret, & hoc illóue modo se gereret. Nihili ergo est id quod dicunt guttam esse: sed opus insuper est, vt potentia simul addatur, quî illa sit. Ex omnibus verò istorum scriptoribus (plerunque nudis & ieiunis) aliud nihil legendo intelligi potest, quàm guttam esse instar silicis, proiecti, & mortui. Et sicut vim non habet ciendi paroxysmos silex: ita nec in guttâ vis est, quæ probet vnde sit, aut quid sit? An verò aliquis hinc fiat Medicus, quod dicere possit, hinc vel inde hoc oriri, & in id degenerare? Id pol nimis leue & exile est. Hoc enim te ægrotus docet, non tu ipsum. Iam ergo Medicus minimè es. Hoc signum est, te Medicum esse, si rem nouisti ipso ægroto

Podagra non est gutta & cur?

ægroto exactiùs. Aliud ergo ac sublimius quid speculaberis, quàm gurram. Nec enim velut à tecto decidit, quod vos nugamini. Iam verò quid id est, quod rem in species diuidis, ac dicis, hanc esse Arthericam, hanc Schiaticam, hanc Chiragram, &c. cum tamen nescias, quid sit, aut quid doleat, aut cur id in hoc, non alio loco sit? De morbo ergo nugaris, quē non cognouisti, nec, vt Doctorem decet, rem ipsam expedis. Quid est, quod auctores & libros allegas, cum ij tamen tui similes sint: & ignorantia eadem vtrisque communis sit? Ridiculum enim est, quempiam de re velle loqui, cuius principia non nôrit. Astronomiam scilicet & Philosophiam. Sola Sophistica vestra gloria est. Ea vobis pro fundamento seruit: vnde Sophistica etiam cuta est. In Sophisticâ vestrâ vobis idem solatium, quod *Fortunato* in suo Marsupio. Sicut enim in hoc is inuenit, quicquid libuit: ita & vos in Sophisticâ vestrâ omnia reperitis: hoc est, vtrique nihil. Quid hoc quæso sit, quod dicatis, causas alias esse primitiuas, alias antecedentes, alias coniunctiuas: cum tamen ignoretis, quid materia sit, de quâ loquimini? Sic enim præposterè omnia facitis: hoc iuberis vt edant, illud vitent, hoc potent, hoc non bibant, nec, quis modus sit, nouistis vel in minimo. Sic & Podagram iam ex Cholerâ, iam ex phlegmate, &c. producitis: idémque fundamentum habetis, quod purgatorium diui Brixi, aut Tundalus. De hoc etiam morbo, quæ signa proditis, nullius artis sunt. Ea vos ægri docere possint, nec propter ista, cerebra vestra rumpi debeant. Sed talia iudicia vobis ipsi firmâstis: vt operis & opificis vna ratio esset. Certo sibilo dignum est, quod dicitis, Eunuchos, caluos, pueros, Mulieres podagra non affici. A scopo aberratum longissimè est. Credidit nimirum auctor, quia id in suo climate tum verum esse nôrit: sic idem quoque similiter confluentia & alibi euenturum necessariò esse. Nugas & deliramenta alia his similia iam omitto. Interim cum ipsorum verba non sint Euangelia, nec res ea fidei sit: suo in loco & pretio illa habeantur, velut Alexandri Metensis Camisia.

Medic. reprehēsio.

Fortunati Marsupium.

Purgatorium. Brixi, &c. Tundalus &c.

Alexander Metensis.

SIGNA.

Signa sumuntur à locis. Si locum synouiæ nonisti: noueris etiam sedem podagræ. Ante omnia ergo cognitionem synouiæ conquire: & de podagrâ deinde iudicare poteris.

Sic si annuales stellæ temporis paroxysmos in homine mouent, tunc dicere potes, podagram à cœli motu concitatam esse. Et ex hoc fundamento decerne de paroxysmo, eiúsque natura, & complexione, proprietate, &c. non verò ex lotio, pulsu, vultu. Extra hanc enim Astronomiam rem ipsam nunquam intelliges.

Postea signa etiam adhibeto experientiæ, prout illa tibi ab ægrotis proponuntur, non vt eueniunt, in vno, sed in omnibus, non in regione vnâ, sed omnibus, Europâ, Affricâ, &c. Quanquàm monstra in Affricâ adeò formidolosa sint, vt ex sinu matris vix egredi vos ea sinant. Ibi ergo incrementum sumitis Medici in pace & tranquillitate, & auctores obtritos excluditis, ceu Gallina ouum.

DECLARATIO.

Morbi ergo nostri principium suum ex externis, à quibus reguntur, sumunt. Omnium primò ergo res externæ, non internæ cognoscendę sunt. Per externa enim interna æquiparanda sunt. Ex quibus consequitur, podagræ omnem notitiam ex externis Elementis, Firmamento, &c. desumi debere. Et qui externorum cognitione caret, is in morbo necessariò aberrat.

Præterea & Mechanicus intelligi debet, non aliter, ac causa ignis & grandinis: ídque non sensu Magico, sed naturali, nōn in spiritibus, sed corporaliter; quòd scilicet similis quoque ratio & coniunctio in morbis existat, sicut Archidoxis suo loco plenius declaratura est.

CVRA { *Diuisa in Anatomiâ.* / *Secundùm fœminas & viros.* }

DE CADVCO.

De nomine Caduci noscendum est, hunc morbum appellationibus variis, à diuersis Medicis designatum esse, secundum cuiuslibet idioma, ac intelligentiam opinionemve. Sed momenti in eo positum nihil est: cum citra causæ intellectum nomina pleraque indita sint. Nomina ergo non nisi ad rem designandam faciant. Germani appellant etiã morbum S. Valentini: sed immeritò: quæ ratio nominum plerorumque cæterorum quoq; est. Nos tamen caduci retinebimus.

QVID.

Si quis homo, iunior seniórve, repente sine intellectu, aut (ceu per iuuentutem, vel morbi principium fit) cum intellectu cadat, & vel amens, vel somno narcotico oppressus tremat, aut spumet, dentibúsque strepat, membris conuellatur, & spasmus oculos, aures, os, collum, pedes, manus distorqueat, lapsúsque velut domus à terræ motu quatiatur, contremiscátque: hunc Caduco correptum esse dicito. Omnes quidem vno modo non inaduntur. Hic enim cum præhensione quâdam, ille cum paroxysmi aliâ specie, iste rariùs, alter frequentiùs corripitur: in hoc insilit ab vno membro malum in caput, in illo à stomacho, intestinis, &c. Pro conditione sexus, ætatis & cæterorum. Tu tamen nihilominus hunc quoque caducum censeto. Nam si nolentes cadunt, ac sine ratione, iacéntque velut dormientes, aut deficientes, omninò is morbus caducus est. Caducus etiam, quando ab alio morbo paroxysmus inducitur. Nōnulli enim morbi mutuò permutantur, sicut Salar in Salmonem. Hi tamen omnes morbi pro vno habendi sunt.

Caducus quid?

Salarabit in Salmonem.

CAVSA.

Morbus ergo caducus non nisi cerebri & rationis euictio seu expugnatio est. Quoties enim peregrinus fœtor in cerebrum & rationis cellas attollitur, tunc is intellectu hominem exspoliat, & prosternit illum. Non autem odor, sed vnus tantum stupefactiuus is est, sicut multiplicitatem eius in

Stupefactiuus fœtor causa caduci.

Vua versa & cicuta rationi nocent.

rebus variis obseruatis. Hic stupefactiuus odor, simul est Inebriatiuus & Mordicatiuus. Tale quid in vua versa & cicuta videtis. Rationem siquidem expilant, cum vim narcoticam in sese habeant. Et quæcunque huiusmodi facultatem continent, ea in Microcosmi corpore morbum hunc producunt, de quo iam dissero. Huius speciei sunt etiam Iusquiamus & papauer: non tamen sunt mordicatiui aut inebriatiui: sicut nec Mandragora aut opiũ. Cætera verò, præterquàm quòd stupefactiua sint, vim etiam mordicatiuam & inebriatiuam comitem habent, sicut sulphur vitrioli. Quod qui à coniunctionibus astrorum edit vel ingerit, paroxysmo caduci corripitur, velut & animalia, quæ huius naturæ sunt, vt mustelæ, sciuri; Leones. Simplicium autem istorum multa sunt, de quibus si quis gustet, aut fumum eorũ hauriat, morbo dicto obruitur. Simplicium istorum furiosorum & somniferorum exactam cognitionem habere debetis. Nam eadem & in corpore sunt.

Iusq. Pap. Mãdragora Op. stupefactiua sunt.

Sulph. Vitrioli caducum ciet.

Must. Sciuri. Leones caduco obnoxij.

Cùm ergo homo hoc pacto constitutus sit, vt in se ipso simplicium vim habeat, necesse est simplicia talia esse, ex quibus caducus fiat: veluti si dicam, in corpore sulphur vitrioli existere. Iam verò constat, quòd ex tribus primis, ex quibus homo factus & compositus est, is congenitum sibi sulphur cum sale & Mercurio habeat. Qui si per ascendentem suum exaltetur, iam caduco præparatus is est. Fundamentum siquidem hoc immotum perstat, quod velut extra, sic etiam intra ipsum hominem talia mineralia condita sint. Itaque pro parte altera, si ascendens in istis se oblectet, & ibi coniungatur, prout coniunctio est, ita homo cadit. Materia ergo vel hæc, vel illa in corpore posita est. Prout ergo ascendens nascitur, ita similis morbus fit: is resoluit, is dissoluit, ille adurit, iste exiccat, &c. Hoc respectu morbi omnes diuiduntur ex hac materia, ita vt ascendens morbum faciat, corpus tamen est, quod diximus. Operatio autem hæc hoc solùm docet, quòd homo simplicia talia in se contineat. Et quâ ratione aliquid apud ignem liquatur, & qui huius fumum haurit, is cadit: ita hoc quoque casu ascendens est is, qui incendit, & fumum concitat. Qui si eleuatur in cellas rationis, ac in cerebrum, morbum hunc concitat, sicut omnibus is in propatulo est.

Mineralia omnia in homine.

Materiæ & ascendentis diuersitas variat morbũ.

Sed idem hoc etiam modo intelligi debet. Conditio ac natura morbi est in sulphure aut specie illa, quæ huiusmodi parit, nec est in ipso homine. Nec enim ea corporis culpa est. Sicut enim, si à fumo acri oculi stillant, aut à succo cœparum illi illacrymant, ipsorum oculorum id vitium aut culpa non est, sed fumi & cœparum: eodem modo idem hic quoque fit. Materia hac consumpta, paroxysmus cessat, hoc est, oculi pristinæ suæ integritati restituuntur. Iam vero hic nihil est, nisi incensio sulphuris ita ardentis, hac ratione, quòd sicut Meteoricis notum est, quando cœcę pluuię ac tempestates oriuntur, istarum materiæ non in cœlo superiore emergant, sed in inferiore: ignis tamen & coctor in cœlo superiore est. Vnde frequenter, imò semper cæcis illis tempestatibus orituris fumus primum ex terra attollitur, quem deinceps tempestas consequitur. Itaque incensor in cœlo superiore: materia autẽ in cœlo inferiore est. Ex his duobus tempestas fit, cœca dicta. Sicut autẽ materia in terrâ inuisibiliter & insensibiliter latet, ita in illis etiam, qui proximi adstant: tamen licèt non videatur, non minùs ad est, ac id quod videtur. Sic sulphur vitrioli, ac ignis ipsius visibiles sunt: nihilominùs tamen eadem quoque ratio cæterorum est, quæ non videntur. Ideòque sicut in terrâ istiusmodi materia iacet, quod Meteorica docet: sic etiam in corpore Microcosmus Magicè intelligendus est & cognoscendus. Sine Magiâ enim homo suum subiectum minimè intelligit, nec quid manibus suis tractat, compertum habet. Velut ergò Microcosmus suas species habet, sic illis etiam ascendens suus debetur. Quare & ascendens, qui cœcam tempestatem mouet, noscendus est. Iam si præsens ille ascendens materiam vesaniæ corripit, tunc in eâ operatur, prout Magica doctrina tradit de tempestate cœcâ. Hic autem vapor vel fumus morbus est. Et quia ascendit ad caput: ideò statuendum est, materiam in multis corporis locis sitam esse. Vnde fit, vt nonnunquam in stomacho, interdum in ipso cerebro principium & origo morbi sentiatur. Et quâ ratione cœcæ tempestatis fumus in cœlum ascendit, sic hic etiam in caput. Sublimiùs enim euadere non potest. Si is in cerebrum impegit: tamen prout qualitas fumi est, ab hoc vel illo simplici ex pirantis, ita se quoque paroxysmus habet. Si autem ad cerebrum non ascendat, tunc in membro eo, in quo subsistit, spasmus oritur, & syncope, ac casus &c. Quæ tamen mitiora sunt, & sine grauioribus paroxysmis. Quotuplices enim res seu odores sunt, qui oculos stillare faciunt? Ex tot speciebus etiam paroxysmi hi mouentur. Omnes tamen vnius tantùm in corpore iacentis simplicis eæ species sunt, sulphuris scilicet ardentis, & Mercurium salémque, subtilissimè præparatum secum habentis. Sulphur illud (quod principale in hoc morbo est) hanc naturam habet, vt quocunque fumus eius pertingit, membrum illud sopiat & obstupefaciat, eique consitam naturam & proprietatem tamdiu adimat, quamdiu fumus prædominatur. Cúmque caput ac cerebrum exquisitiorem sensum habeat, quam partes cæteræ: ideò paroxysmi quoque species ibi manifestiores sunt. Vapores enim isti sunt multiplices: cum multiplicia etiam sint stupefactiua, mordicatiua, inebriatiua &c.

Fumus & cœpæ oculos mouent.

Cœca tempestas quî fiat?

Vaporis epileptici varius motus.

Sulphur in caduci generatione principale.

Caput ad modum sensile.

Hæc verò per se & simpliciter minimè fiunt, sed opus est accedere ebullitionem, quę ea perficiat. Tunc ergo astra se habent, velut eclypsis, quæ obscurat Solem & Lunam, & ita viam suam pergit. Sic hîc quoque sciendum est, quòd materia præsto iaceat, cursus autem ascendentis procedat vel per materiam ipsam mediam, aut eius exteriora, aut iuxta eius latera declinet. Vnde nunc plures vel pauciores morbos parit, prout rectâ transit, vel minus. Velut ergo cursus præsens Eclipsis instar operatur: ita & hoc

casu

casu, vno tempore, momento, horâ &c. materiam velut igne admoto eliquat: quo facto fumus egreditur in altum, sensimque ascendendo eò pergit, donec Eclipsis præterear. Quamdiu ergò paroxysmus durat, tamdiu ascendens in materiâ agit, & versatur, ocyùs seu breuiùs. Et quoties eam ingreditur, toties paroxysmus incipit, qui à Medico prognosticandus est. Opus ergo est, vt Astronomiæ cognitionem habeat. Sin minùs, morbum intuebitur, ceu vitulus comœdum. Interdum tiam fit, imò sæpius, vt ascendens solus non sit, sed socios adiunctos habeat. Perrarò etenim huius conditionis ascendens solitarius est, sed plures pleiúmque complicantur & coniunguntur, velut plaustrum in cœlo, quod in transitu septuplex existit. Sic etiam ascendentes sunt, qui pone se inuicem consequantur, & tamen sub vno nomine includuntur. Quòd si ergo ascendens comitatu tali stipatus incedat paroxysmi, 2. 3. 4. 5. vel 6. &c. sese inuicem consequuntur ex ordine, qui omnes vnius motus & diei sunt. Quandoque id etiam euenit, vt ascendentes eiusmodi velocitet sese inuicem sequantur, quo tempore vnus tantum cieri paroxysmus creditur, multiplicitas autem ex eo dignoscitur, quòd iam declinante vno paroxysmo alter confestim nouâ commotionem moliatur. Huiusmodi cursuû & Eclipsium naturæ Medico exploratissimæ esse debent. Materia enim, in homine posita, mordificatum scilicet sulphur omninò ipsa Philosophia est: incensor autem est Astronomia. Incensio autem per ascendentem dicto modo fit, & cœcus ille fumus, vel cœca tempestas ascendit, ac impressionem suam molitur, & quicquid in naturâ suâ conditum habet, id perficit in capitibus: eaq; impressio est Magica, quæ materiam suam ex Elementis inferioribus, nec ex seipsâ accipit, adeóque ante oculos nostros abdita est. Magica autem operatio, scientiæ est Gaballiæ Gaballisticæ, quæ non ex spiritibus aut veneficio, sed ex naturali cursu subtilis naturæ procedit. Nec enim hæc cognitio hominum est, nihil de ipsorum abditis ac arcanis nouisse: sed ista potius cognitio est, si homo Microcosmicus vtroque modo, manifestè scilicet & Magicè, visibiliter & inuisibiliter cognoscatur. Morbos enim aliâ ratione non complecteris, nisi te Magica instituat de more, consuetudine & cursu, veluti Gaballiæ modus est. Frustraneum est ergo, caducum pluribus describere ex opinione, aut Anatomicis speculationibus, ex humoribus, aut aliis deductis. Quanquàm interdum etiam timor, ac gaudium, terrórque hunc morbum stimulent. Cum enim fragilitati obnoxii sumus, multa passim dissoluuntur, & separantur, & præparantur, donec constellationi eiusmodi subiiciantur: quod aliàs tamen minimè fieret. Et tamen tum huius, tum aliorum caducorum vnica causa est præsentia sulphuris & ascendentis in hoc impressio, ex quibus duobus paroxysmus inducitur.

Medicus sine Astronomia nihili.

Caduci descriptio ex Gaballia petenda. Caducus ex animi affectib.

PROCESSVS.

QVòd si iam ergò inferioris cœli vapor in firmamentum superius, hoc est, in caput eleuatus est: in regione eâ visibilis fit, ac dum fit, vertigo incipit, & rationis abolitio. Quoque is visibilior redditur, eò plùs morbus augetur, sicut nubes, quæ ad aspectum nostrum primò nihil est: breui tamen momento vsque adeò cumulatur & augescit, vt cœlum omne obumbret. Tales nubes donec in capite sunt, nullus adhuc paroxysmus in suâ exaltatione versatur. Huiusmodi verò vapores in se ventos & contrarietates habent, eius naturę, cuius sunt Anodyna simplicia omnia, sicut de hâc naturâ singularis Herbarius tradit. Hæ ergò generationes dum in effectum abeunt, quędam quasi subitanea tempestas incumbit, cum importunitate & celeritate incredibili, sereno tamen cœlo & astris claris micantibus. Quæ tempestas dum hoc modo ingruit, quod Meteotica clariùs demonstrat: tunc humiditas cerebri suffocatur, & quicquid in potentiâ cerebri situm est. Et quia simul sulphur cum Nitro & Mercurio adest, ideò concutitur æger veluti à terræmotu, donec ascendens transierit, non secus, ac hæc tria in Athanari fixa iacerent, ac Vulcanus ignem incenderet. Quamdiù enim incensio durat, tamdiù Nitrum & Sulphur in Mercurio quatitur & tremit. Ea succussatio paroxysmus est: cuius origo ac causa similis est terræmotui, qui & ipse nihil est aliud, quàm permixtio nitri & sulphuris. Cuiqua[illegible] priorum exitus datur paroxysmus desinit in [illegible]trâ simul & caduco. Non autem desinit aliter: nisi aut consummatur à seipso, aut ascendens decedat. Quâ de causâ non inconsultò idoneis apertionibus caput recluditur. Si enim huiusmodi impressiones non includantur, tremor fieri non potest. Itaque apertio conueniens singulare arcanum est, & momenti multum habet ad probandam causam huiusce materiæ.

Tremor caducorum quî fiat?

Terræ motus quid?

SIGNA.

OPerationibus dicto modo fientibus, sulphur se prodit in eo loco, vbi latet. Ibidem etiam principium ac egressus transitúsque huius Eclypsis sentitur. Quam postea sequuntur, facultatis cerebri, hoc est, rationis priuatio, syncope, vertigo, sopor, spasmus, spuma, Mania, & alia, quæ quotidie obuia, ac à veteribus satis descripta sunt, hîc minimè repetenda.

Sed & quandoque fit, vt res seu impressiones istæ capitis, interdum in membra inferiora descendant, per distribntionem nempè abundantium vaporum, vt tandem sub finem paroxysmi totum corpus impressione plenum fiat. Vnde etiam fit, vt hoc pacto in membra is distributus, in iisdem non secus ac in capite eiúsq; regionibus operetur. Quod tamen ipsum hâc etiam de causâ euenire potest, quia in istiusmodi corporibus aliquando plures sulphuris loci existant. Vnde plures etiam transitus ascendentium. Hinc fit, vt membrum aliud alio interdum vehementius moueatur, quia scilicet ibidem quoq; ascendens peculiaris transit. Et quoties noua commotio à quiete aliquantula fit, toties nouus ascendens transit. Vnde locus, ac numerus paroxysmorum diligenter æstimandi censendíque sunt.

Sulphuris plures loci simul.

CONTRARIA.

QVuanquàm, quo, ad locum huis morbi, veteres distributionem quandam fecerinr: tamen de sede eius, aliter, quàm diximus consideratio instuenda non est. Vbi enim sulphur conditum est, & coniunctio incidit, ibidem etiam morbus est, siue id vno, duobus pluribúsve locis eueniat. Ideò nec discrimine nec peculiaribus nominibus inditis opus est. Falsum quidē non est, quod affirmant, quòd secundum Lunæ faciem paroxysmi cieantur. Hoc ramen illi non ex cognitione cœlestis cursus, sed ex solâ oculorum experienriâ & ægrorum ratione didicerunt. Ob id ista illorum descriptio nimis arida ac insufficiens est. De his quæ Auicenna scribit, vana sunt. Caruit enim eo fundamento, in quo vno state Medicum fas est. Nonnulla quidem profert: sed rantùm ex opinione concepta. Ignoratio principi tenebras ei non leues offudit. Sic & alii multas huius morbi causas ponunt. Qui ramen cum in vniuersum Astronomiæ, Philosophiæ & Meteoricæ vacui & imperiti sint, quis commenta & phantasmata ipsorum adeò magnifaciat? Iactura autem papyri fieret, ea singula hîc examinari & discuti.

Caducus proratione lunæ incidit.

Auicenna taxatur.

Quanquàm indignè meritò ferendum sit, tot Doctores ac Magistros, fastu ac supercilio tam altè turgidos, tantum nec didicisse nec sapere, vt mendacium à veritate discernere, ac ægros, tam miserando spectaculo ipse ipsos iacentes, sanare ac eripere queant. Et hi quidem, qui me scurram subindè appellant, non putidi hypocritæ sint? Quo nomine an non ipsimet digniores sint, vos ipsi iudicate. Interim tamen, qui poliatri nomine insolens est, & Lectorem se professorémque ordinarium iactat, ei fas ac conueniens esset, nosse ea, quæ ad hæc requiruntur. Hi tamen, cum partim in scholis opputruerint, partim in Rhetoricâ occalluerint, partim in nugis poëticis consenuerint, quid aliud possint sciántque, quàm vt, sicut literas pingunt, ita pro suo quoque arbitratu omnes homines stultos & moriones fingant? Ipsa luminis naturæ cognitio Medicum constituit, si cum experientiâ, cuius ipsi ignari coniungatur. Et propter ignorantiam ipsorum ferendum est, vt, qui istorum periti sunt, per calumniam experimentatores & periclitatores vocitentur. Ego verò hoc propalam dico, quòd de hoc tam graui morbo vniuersi ipsorum libri meræ voces Streuroreæ ac inaniæ sint, solo denario intentæ, non ad sanationem directæ. Et hoc fine Auicennæ Galenóque & aliis similibus nugatoribus tantopere patrocinantur. Nec enim veritas, id est, experientia captata & tractata, cum tam blando otio tantum culinis ipsorum prouentum cogere posset. Probrum est ac certum flagitium, te nomē tam arrogans à solis nugis, non ægrorum curis imperrare. Et hoc nomen passium id est, quo dolos vestros occulitis, ac fucum facitis ægris, quibus persuasum, cum nomine rem ac artem omninò coniungi. Interim tamen ii à vobis iugulantur, aut ad minimum contracti redduntur. Et quamdiù non eò res deducitur, vt sola experientia pro fundamenro vnico Medicinæ habeatur, Medicina non nisi mera nequitia, impostura, ac fœdum pecuniatium aucupium erit. Bona ac benigna si aliquando hora ipsis affulgeat, vt quid præstent: per hunc successum posteà omnia ipsorum flagita, toto anni decursu patrata expunguntur & obliterantur. Sed ea fortuna à Satanâ tibi obiicitur, vt te suis pedicis vinctim retineat. Et omni querela dignum est, conscientias vestras ad omnia enormia audenda tantopere occalluisse, cùm tamen prohibitatem ac vestram sapientiam mendaci ore interim omnibus impudenter venditetis.

Medic. reprehēsio.

Gal. & Auicenna notantur.

Medic. reprehēsio.

DECLARATIO.

IN corpore sunt adeò fixæ mineralium partes, vt & flagrent & fument subindè, sine ipsius tamen corporis defluxu. Ideò digestiua & laxatiua in curâ nihil conferunt. Vnum hîc elementum in culpa est. Hoc autem quodnam sit, parùm refert. Curæ enim omnis summa eò dirigi debet, vt tria prima, scilicet Sulphur, Mercurius & Sal in humectatione permaneant, non in oleitate. Eo præstito, cura absoluta est: licèt in hoc valde contrarientur veteres Medici, penes quos nec vlla misericordia, nec fides nec ars est. Solum dentrium pro corde habent. Quem dum corradunt, ecquid artis sublimitas prosit?

Curaque caduci

Sed & hoc verum est, ex caduci classe etiam *Iectigationem* existere, sed is caducus leuior est, nec eius causa latiùs spargitur. Ad eandem etiam pertinet, *Tremor cordis*, quasi in capite consistens, & *incubus & exstasis*. De his scitote, quòd, quę caducum extra interiorem cursum velut territatio, gaudium, mœror &c. cibus, potus &c. concitant, veluti tempestas quædam se habent commota, sicut Magica sola pleniùs docet, profundiùs abstrusa. Causa ergò antecedens, primitiua &c. nihil omnino est, nisi Magica Astronomia in morbis omnibus. Ardua res est, de rebus externis, morbum generantibus, disserere: quarum explicatio ad solos magos spectat. Exteriora enim debent interna fieri. Hoc si faciendum est, causam certè nulla facultas alia, quàm Magia indicabit & expediet. Ea cum scriptoribus illis incognita fuerit, rem malè tractàrunt simul, & simul processum curę mancum & erroneum instituerunt. Cura enim Magicè institui debet, non secundum interpretarionem illorum gradationis, digestionis, purgationis &c. Ideò in Medicinâ Theorica duplex existit: vna Physica: altera Magica. Illi autem & in Physicâ cœcutiunt, & in Magicâ desipiunt. Hoc salrem illi agunt discúntque, vt Moriones vrbici sint, & adulatores Aulici, & fœneratores. Is illorum Doctoratus, hoc Magisterium est.

Iectigatio caducus est leuior: vt & tremor cordis, incubus extasis &c.

Theorica Med duplex Magica & Physica.

CVRA &c. MAGICA.

DE FEBRIBVS.

MVLTA febris nomina circumferuntur: licèt impropria. Multa enim nomina de multis causis restantur: sicut etiam liquet, quòd multæ causæ ac origines febribus passim assignentur, cùm tamen vniuersatum vnica tantum Theorica, Physica & ratio

& ratio fit, non plures. Hi ergo, qui plura nomina inuehunt, errores ingerunt. Error enim est hæresis in Medicinâ. Illi autem omnia pro veris & indubitatis venditant. Vndè fit, vt veritati illi similem euentum quoque expectiantur.

QVID?

QVi de imbecillitate aliquâ conqueruntur, & sollicitantur tensionibus ac pandiculationibus, oscedine, stomachi & membrorum imbecillitate, coloris natiui peruersione, & definito tempore affligente rigore, tremore, & concussione, quam posteà derepente ardor corporis sequatur, & ad certum tempus duret: hi si postea in quiete aliquandiu sint, & morbus eodem, vt prius, typo redeat, posteà iterum quiescat: Qui inquam, de huiusmodi accidentibus conqueruntur, hos omnes febri correptos esse iudica, licèt quocunque modo paroxysmi euarient. Nam aliis insuper incumbit etiam compressio stomachi, dolórque capitis, aut accidentia alia. Frigus tamen & calor sunt signa palmaria. Etsi verò nonnulli allii quoque morbi cum hisce signis inuadant, ceu apostemata & pestis, quæ fermè in mortem terminantur: de his tamen in hoc capitulo nihil dicam, sed de febribus tantùm chronicis, quæ manifestæ sunt.

CAVSA.

Homo ex 4. Elementis constat. HOmo ex 4. Elementis compositus est. Et hæc cœlo, quod in corpore est, subiiciuntur. Quatuor hæc Elementa, quatuor sunt corpora & subiecta. In quæ quicquid cœlum operatur, ferendum est. Homo enim dissolutioni obnoxius est. Ad hanc autem dissolutionem quod attinet, homo ei quadantenus obuiare & resistere potest. Nam in suâ manu viciffim cœlum aliud accepit, quod alterius vim retundit & reprimit. Hæc autem hoc modo indicantur, vt sciatur, quod hoc cœlum, & hæc corpora febrem ex se gignant: non tamen ob id varias, quia scilicet 4. corpora sint: sed tantum vnicam. Ista enim corpora ibi res vna sunt. Nam in loco vno non in omnibus principium est, licet radices multæ diffundantur, ex quibus febres oriuntur. Et tamen non solæ radices patiuntur, sed vniuersa simul, quæ prætò sunt. Vt autem febris matricem intelligatis, ad hæc attendite. Res quælibet vel membrum corpori inexistens proprium suum ac peculiarem ascendentem habet. Is ascendens est ipsius cœlum, quod ei soli seruit, non item membris cæteris. Ex hoc ascendente (quem etiam constellationem peculiarem vocare possitis) malum hoc oritur, quando membrum aliquod dislocatum cœlum accipit. Dislocatur autem cœlum, quando in duas partes diuiditur, in frigus & calorem. Ita enim constitutũ id, officium omne deserit, ac naturam ordinéque suum negligit, motúmque ac ordinem nouum molitur. Cœlo enim secundum potentiam suam idem euenit, quod rationi, quæ hodiè illud fingit, cras aliud. Et cum nos cœlumque creatura vna simus: ideò etiam similes existimus. Nec enim intellectus noster plùs est cœlo: nec cœlum plus intellectu. Sic ergò homo ordinem sibi præfigit, vt vult. Sic idem quoque facit cœlum. Homo præmeditatus est est in sua ratione. Cœlum autem præmeditatum non est. In vtrisque tamen vnica potentia, præmeditata & impræmeditata.

Homo in se causâ dissolutionis, extra se conseruationis habet.

Ascendit suus cui libet parti proprius.

Cœli dislocatio qualis sit?

Cœli & intellectus par ratio.

Sic ergo præfiguramus nos cœlum, & viciffim cœlum nos refert, dum vtrique in ambages & errores deuoluimur, si fiduciam in nosmet ipsos collocemus. Si enim possibile est, cœlum in errorem agi: idem nostræ etiam rationi accidere poterit. Et sic è cõuerso. Ex quo intelligimus, naturam & causam horum omnium vnicam esse. Hanc vnam nos imitari debemus, minus errantem, non nosmet ipsos. Si enim nos ipsos sequamur, in morbos agemur, sicut & cœlum agitur, si non fit, vt conuenit. Non enim id aliter agit, ac ratione polleret, diceretque: hoc faciam. Id enim ita facit, licèt verbis non exprimat. Sicut etiam Medicina assumpta operationem suam perficit, non aliter ac ita mendaret iuberetque, cùm tamen nec linguam, nec manus, nec motum hbeat. Vis tamen eius non leuior est, ac si ratione, & consilio vteretur instar opificis, opus inceptũ perficit. Ita etiam vrit Vrtica & piper, nec tamen ignis aut prunæ adsunt, licèt vis ignea sẽtiatur. Et hæc potentia Magica est. Similiter etiam de cœlo errante intelligendum est.

Cœlum idea hominis, & viciffim.

Morem eundem etiam ascendens tenet, si opus suum aggreditur. Vt enim operarius, quid eo die confecturus sit, sibi proponit: aut vt tignarius secum loquitur, hîc operabor, donec hanc domum confecero, cras aliud præsumam, & vrgebo operas, dum ad finem, quod institui, perduxero &c. Sic operas sibi etiam disponit ac ordinat ascendens, quasi diceret, hîc in homine hoc membrum habeo, quod meum est: iam ego securis sum, quæ membrum ceu arborem deiicit, exasciat, & id informat, quod volo: ego iste opifex sum: & ceu tignarius, febrem fabricabo: hoc vel illud fingam, hoc ita disponam, vt ars mea ac industria pateat, ac sciatur, hominis contra me molimen nihili esse, sed hàc vel illac omninò mecum concedendum sibi esse. Sicut enim lignum, provt ab opifice collocatur, immotum manere cogitur: ita meum quoque arbitrium immotum manere cogitur: ita meum quoque arbitrium immotum perstabit, adeóque ab opere non desistam priùs, quàm id penitus absoluero, hoc est, hominem aut occidero, aut infirmum ac lassum reddidero. Omnis enim cœli potestas in homine perficitur.

Cœlum hominis operationi simile.

Tale quid ergo si ascendens sibi faciendum proposuit: tunc simul & calor & frigus ipsemet est: nam in temperatura fatescit in duo: in frigus & calorem, ac æqualiter diuiditur, velut dies & nox. Si ergo se ipsum ita diuisit, & temperaturam suam dissoluit, & quodlibet seorsim disposuit: res demum aliter se non habet, ac si duo homines incederent, vno alterum sequente, quorum ille frigidus, hic calidus existeret. Eodem enim modo & astra sese consequuntur pone, & quodlibet partem suam peruadit. Ascendens itaque si non in temperaturâ, sed fractus ingreditur, instar hyemis frigidus est, & frigus suo membro inducit: à quo deinde vniuersus corporis spiritus patitur, etsi

Modus februm quis sit?

Frigus qui fiat?

ascendens illum non omninò tangat Tunc ergo à frigore illo, operatione naturali membra contremiscunt. Tremor enim à frigore, nec causâ vllâ aliâ. Frigus autem illud à cœlo descendit, non ex corporibus ipsis. Origo itaque eius in cœlo inquirenda est, quod hoc loco instat rationis est.

Tremoris causa frigus

Porrò autē cœlum partē suam primā deducit, quasi nuncius transiret aut persuaderet ventus. Plenis autem vestigiis insequitur pars ascendētis calida, quæ accendit & exurit, potentiamq; suam tamdiù imprimit, quamdiù currit & mouetur. Vbi pertransiit, calor vanescit. Ita ergo pro hâc vice paroxysmus tàm frigoris quàm caloris finitus est. Provt verò caloris natura est, ita suum quoque membrum incendit. Cúmque membra omnia in se spiritum vitæ contineant, & vim sentiendi cōmunem: ob id vnum cum altero necessario patitur. Et sicut hyems æstásque vniuersum orbem peruadit: sic illa quoque vniuersum corpus pertranseunt, suámque ibi operationem perficiunt, quodlibet pro conditione & natura sua agente. Istis autem hoc modo prætergressis, pro vice primâ morbus desiit, & corpus liberum est. A quo enim corpus affligebatur, id iam recessit, & viribus prioribus suum locum restituit. Interim cœli ea techna ac natura est, vt cùm putet homo sese iam liberum existere, insperato secundo aut tertio quartóve die resultet, & morem antiquum obtineat, similique omninò vicissitudine corpus quatiat. Et ascendens alius ad tot interualla danda paratus est, alius item ad plura vel pauciora, provt cursus sui proprietatem acceperit. Nam discrimen oritur, à numero interuallorum, & à cœli ascendentibus variis, & ab ascendentium propriis ac peculiaribus partibus. Vnde fit, vt febris hæc sit splenis, hęc stomachi, illa cerebri, ista sanguinis, alia hepatis, quædam renum, aliqua liquorum, &c. Sic ergo à varietate ascendentium & diuersitate partium membrorúmque, genera diuersa ac naturæ febrium producuntur. Omnium tamen communis causa ascendens est, & pars, cui is prædominatur. Provt enim membrum aliquod præ aliis peculiare officium accepit, ita secundum illud signa quoq; & prodromi aduentant, nempè, infirmior vel firmior status, syncope, & quicquid huius ex prædictis causis oritur. Etsi verò cœlum homini definitum suum interuallum indulgeat: indies tamen infebricitationis spes magna collocari non potest. Progressu enim temporis refrigerando membrū suum ita eneruat, vt tandem inde corporis ipsa substantia dissoluatur: sicut fieri etiam videmus, quòd si frigus vinum aut quid simile percussit grauiùs, id resolutum ad priorem bonitatem non redeat, sed corrumpatur, & in aliud peius transeat. Hinc ergo multa accidentia emergunt, quæ quidem ipsæ febres non sunt, sed aliud quid, à febribus tamen progeitum. Vnde nomen quidem vnum seruant, non eadem tamen causam aut materiam. Pari modo calor quoque, si rem quampiam immoderatè calefecit, ea prioris integritatis non manet. Ita & corpus in suis elementis confringitur, vt aliud acescat, aliud amarescat, aliud putrescat, aliud aliter mutetur. Putrefactionis enim multæ species, naturæ ac proprietates sunt, de quibus hîc pluribus differendum non est, cum ea in Philosophia tradi soleant. Et sic hactenus etiam abundè satis de accidentibus à febribus genitis explicauimus.

Calor vt gignatur

Interuallorum in feb. causæ.

Febrium differēt. vnde oriantur?

Iam verò definitus suus cursus cœlo est. Quandiu is durat, durat etiam dolor & febris. Quæ si auertenda est, subiecti officium erit, vt animosiùs ac potentiùs ascendenti resistat & renitatur. Hoc enim si fiat, cursus eius intercíditur. Fit autem illud occludendo membrum laborans, veluti fugiens quis frigus æstuario se includit: vitans feruorem, abdit se in cellam. Cæterùm hoc aliter impetrari non potest, quàm per cœlum Magicum, hoc est, per cœlum Medicinæ, quod murum obiicit, etsi lapides nulli conspiciantur: quod tabulis intercludit, etsi ligna non appareant. Interim tamen nihilominùs transitus eius impeditur, vt aut præterire ascendens, aut è latere secedere cogatur. Sicut enim aliàs homo vitare potest, vt nec à frigore aut calore, pluuia aut niue lædi queat: ita medicina quoque similis opifex existit, inuisibilia machinans, vt hominem à malis tueatur. Cœlum autem, nisi ei resistatur, institutum suum opus continuat, donec vel fatigetur sponte, aut consilium aliud capiat, aut in cursum priorem reducatur, aut hominem ipsum frangat & dissoluat, quem sui operis finem habuit.

Cœli motus constans.

PROCESSVS.

QVâ ratione sol radiis suis vitrum penetrat & ignis per fornacem ferream vadit, subiectis ipsis nec fractis nec destructis: sic influentia etiam hæc penetrat hominem, & vnitur cum eo, quod in homine est. Quod si verò accidat in febribus, vt tempore frigoris tremor quidem & stridor dentium affligat, & tamen nihilominùs membra interna caleant: huius causa est, quòd solus spiritus totius corporis patiatur, radix autem frigeat. Sic etiam qui brumali tempore frigent, cutem saltem frigidam habent, internis aut intra cutem positis nō frigentibus, sed calentibus. Spiritus enim, qui corpore potior est, saltem friget, & tremit, corpúsque vniuersum concutit. Nec eò res redit, vt caro, hoc est, ipsum quoq; corporeum refrigeretur aut exuratur. Quòd si tamen hæc ipsa quoque corripiantur, mors imminet. Ordo itaque huius influentiæ & constellationis aliter se non habet, quàm vt æstas hyémsque hominem afficiunt. Planè enim eodem modo influentia quoque hominem tangit. Ars ea cœli est, quòd naturam sibi subditam moderatur, vt vult ac visum est.

Homo curfrigeat foris, intus calens,

CONTRARIA.

VIx nobis papyrus suppeteret, si contraria Sophistarum & imperitorum poliatrorum hîc diluere aggredi vellemus. Qui vniuersi bellum ex eo mouent, quòd nihil intelligant, nihil experti sint, sed mera sua omnia & phantasmata inculcent. Iam enim ipsis cholera, iam sanguis, iam melancholia, &c. in causa est. Modum verò ac causam cur hęc sint, nondum expediuerunt. Id verò satis non est, si stercus croceum aut viride obiectum vides, vt dicas, illius causam esse choleram: sed aliò sermone omninò opus erit,

Medic. reprehensio.

Humores causa febr. non sunt.

cùm

cùm à cholera id esse, nondum liquidum feceris. Bilis enim in corpore tantùm non est. Tum nec hæc illi quicquam similis existit. Adeòque tu soli colori inhæres, nec fundamentum certius inquiris, magno probro. Explicandum tibi præcipuè est, vnde fel vnde phlegma tale fiat, &c. Hoc autem minimè poteris, nisi scientiam multò maiorem conquisiueris, quàm ars hactenus prodit. Cœlum enim id facit, quod tu tamen nondum cognouisti: sicut & medicinam profiteris, cuius ignarus omninò es. Itaque in vos bolum istum iactauit Christus de cœco cœcum ducente, & ipsum in foueam præcipitante. Quia verò decrepitis vobis Ludimagistris, Rhetoricisque ac Poëtis simpliciter fides adducitur, ideò vobis accuratiore Philosophiâ minimè opus esse persuasum habetis. Nam semper aliquid de sapientiâ vestrâ redundat, quod suauis vester garritus facit. Ars autem hæc est, vt dicatis, hoc quid sit, quod mutationem & confusionem illam in corpore producat? idque ex fundamento ipso, non ex coloribus.

Bella certe Physica ea est, quòd ex stercore prorumpentes, de coloribus dicitis, & isti pileolum imponitis. Poëtas vos esse quidem ferri posset. Sed nimis crassi estis, dum de febre, sine fundamento omni tantas nugas. Non abs re est, febres varias obseruari. Nam & varii ascendentes sunt, & partes multiplices. Vnde variæ quoque naturæ: de quibus multa dictari possent. Cum verò ascendentes ad Astronomum, ac partes ad Philosophum pertineant: rem istis duabus professionibus commendo. Indignum enim est ea hîc recenseri, quæ vos Medicos iam antè scire oportet. Apprimè verò quadrant vestri processus, omnes, causæ, cura, &c. Nullus, arbitror, cantor peiorem cantilenam vnquam cecinit, quàm vos Physicam & curam vestram componitis. Si fors aliquando in cœlum propitium incidistis, plus ægro fauens quam vobis, tunc miraculum vnum editis, quod sequenti toto anno postmodum iactatis, & sic per arrogantiam artes ac scientias vestras authenticas facitis. Et tamen nisi imperitorum fides accederet, quis vos cassâ nuce pluris æstimaret? Sic pariter quod de tempore Febrem quotidianam, tertianam, quartanam facitis: mera præstigia sunt. Vndenam enim iste paroxysmus & materia oritur? Buccas quæso inflate, &, quî quadrent ista, tandem præcinite. Rem enim nondum attigistis, sed à scopo longissimè abestis. Cœlum autem cognoscite, & rhombum attingetis.

(Cætera, si quæ plura hoc loco ab Auctore scripta sunt de Febribus. & aliis affectibus, imperitorum negligentia perierunt.)

PRIORES QVINQVE TRACTATVS.

De { HYDROPISI. / ARIDVRA. / ICTERITIIS. / COLICA. / APOPLEXIA. }

Alio modo ab ipso Auctore, Theophrasto Paracelso, descripti ac depositi.

DE HYDROPISI.

I.

REBVS omnibus nomina indenda talia sunt, quæ ipsarum summam breuiter tradant. Hydropisis autem, appellationes variæ & multiplices sunt: quæ tamen ipsam morbi causam minimè complectuntur, nisi similitudine quâdam, sicut rustici quoque hic quandam cum aquâ similitudinem videre possunt. Vnde veterum negligentia & imperitia liquet. Rustica huiusmodi nomina mobo isti etiam in linguis aliis per inscitiam imposita sunt, ab aqua omnia desumpta. Ex quo linguarum, Philosophia Astronomia, ipsoque adeò naturæ lumine vacuarum mera temeritas & ruditas intelligenda est. Genuinum autem hydropisis nomen est *Resolutio.* Corpus enim, quod in humidum liquidum ex coagulato resoluitur, aqua non est, sed est humidum resolutum. Et hoc est hydropisis. Hydropisis dicenda est Resolutio.

II.

Signa autem ex quibus morbus iste in principio cognoscitur, hęc sunt: Decoloratio vultus, qualis est Icteritiæ, angustia pectoris & spiritus difficultas, cruditas, sitis magna, aut nulla. In tempore medio signa sunt: tumor malleolorum, pedum, sub noctem inuadens, manè vanescens, & signa alia prædicta. In postremo, tumoris & inflationis constantia, sudatióque & vestigiorum impressio à malleolis vsque ad genua, à genubus ad inguina: tumor occupat ventrem, vmbilicum, pudenda, postea rimis cutis diducitur, aqua existillat, ægro interim ad se non redeunte. Sic ergò mors, eáque tarda ac insensilis.

III.

ET si verò huiusmodi alia modis multis fiant, hoc est, plures tumores similiter incidant: tamen ii ab hydropisi discernendi sunt, signo Icteritiæ, quod signum tumores cæteri non habent. Vt verò etiam cautior Medicus sit, sciat, hydropises interdum cum signis dubiis inuadere, nec adeò promptè dignosci posse: donec tandem finis morbum prodat per fissuram cutis & aquæ emanationem. Hæc ergo duo signa indicium præbent nouæ hydropisis, que latinè vocatur coagulatio resoluta.

MORBI CAVSA.

DIcemus aliquid de causâ hoc discursu Quatuor Elementa sunt corpora, quæ non resoluuntur, diuisa. Idem de illis hîc nihil traditur, sed de eo tantum, quod ex Elemento procedit ac crescit, hoc est frangitur, Exempli loco terra indissoluta manet, diuisa. Quod autem ex ipsa enascitur hoc diuisæ dissolutioni obnoxium est. Sic etiam hoc casu Iam vero crescentia quædam non dissoluuntur, vt lapides, ligna, &c De istis ergò, quæ dissoluuntur Crescentiũ diuisio.

tur, sermo est: & in illis huius morbi causa inquirenda est. Ideò sequitur, quòd res crescens quælibet in priore exemplo coagulata & in sua dissolutione non eadem fit. Quod ergò dissoluitur, morbum diuidit. Si dissolutio est humida, est id, de quo in hoc capitulo traditur. Sin minus, propositi huius non est. Lignum enim dissoluitur dissolutione diuisa. Si autem putrescat, exemplum dignum est, quod hic præponatur, Coagulatum enim fit humidum, quod est Resolutio.

Cœlum physico duplex conside-randum.

Res quæ putrescit, frangitur a contractu. Exemplum. Terrena omnia si in humidum resoluantur, a causa, ipso cœlo, resoluuntur. Sic ergo cœlum resolutionis pater ac genitor est. Id dupliciter physico accipi debet: visibile & inuisibile: hoc est, duo corpora habet, quæ tamen vtraque vnum tantum sunt, quod videtur & non videtur. Videtur hoc, quod terræ res crescentes putrefacit. Quod verò putrefacit hominem, non videtur: vnum tamen cœlum, vnica theorica est. Homo in quatuor Elementa positus est: ex ipsis enim conflatus est. Ex illis ergo si constat, ex iisdem etiam viuet, & in illis a - ex illis morietur, non ex cœlo. Nec enim ab ipso præsto est. Ex quo præsto est, ex eo viuit, moritur, sanescit, ægrescit. Et ad hæc rectiùs explicanda, singulari theoricâ opus est, vt Opinistarum mendacia exstirpentur.

Homo ex Elementis cõstat

Quatuor interna Elementa quæ dare fructus homini debent, ab externis sustentantur De hac sustentatione dicendum est. Homini cumprimis opus est, vt edat bibátque, quò maneat id, quod creatus est. Est enim cæteris crescentibus imperfectior. Sicut autém hic cibus ac potus visibiles sunt: ita contra inuisibiliter membra cætera omnia edunt ab externis. Sicut enim sol à nobis in altum trahit: sic nos à sole trahimus deorsum. Hæc enim vis est Magnetica, quę in Magnete nobis pręfiguratur, vt sciamus; quomodo res visibiles virtute inuisibili attrahat. Sic nostri quoque corporis membra constituuntur, vt attrahant, sibi quod conuenit. Nec enim stomachus solus, sed membrum quodlibet per se, instar stomachi cibatur inuisibiliter, sicut stomachus visibiliter. De inuisibili autem, Medicus plenam scientiâ habere debet.

Homo cur nutrimento egeat?

Homo cæteris crescẽtibus imperfectior.

Magnetica vis, &c.

Ros & pluuia visibiliter in terram decidunt. Iam quod visibiliter decidit, id stomachi cibo simile fit. Res enim visibiles, quæ terræ præbentur, sunt ab vtroque cœlo cocti cibi potúsque, in stomachum terræ ingesti. Hæc tamen ad cognitionem dissolutionis nedum satis faciunt. Multa enim putrescunt & corrumpuntur etiam citra has causas: quod multos Medicos seduxit. Quid vero est, quod dissoluitur, ac simul inuisibile est? Culina nimirum cœli est: ex quâ nostra membra vi magneticâ huiusmodi suum nutrimentum trahunt. Et hæc est causa morbi, si ita coquatur. Nec enim panis tantùm hominis cibus est, sed idem peritur etiam ex hâc culinâ, ipso pane non leuius. Et in hac nascitur pestis, & similes ei morbi. Cognitionem causarum mancam habet, qui inuisibile non cognouit, & inuisibile pro visibili habet. Nam in cœcis rebus Deus est mirabilior, quàm in videntibus aut visibilibus. Sed hęc Astronomica nimis sunt: quâ causâ cætera illi Philosophiæ committo. Hoc quæ faciunt, satis declarata iam sunt.

Cibus terrę ros &c.

Culina cœli quid & quę?

MATERIA.

Consistit Elementum quodlibet in tribus: in Mercurio, Sulphure & Sale. Ita sunt 4. Mercurii, 4. Sulphura, 4. Salia. De sale dicemus iã. Id si colliquatur, hydropisis fit. Cętera duo, SS.M. hic omituntur. Nec enim ad hunc morbum spectant. Iam vero. Sal est corpus corporis, & tertiam corporis Microcosmi partem occupat. Sal id corpus præseruat à putredine, à fœtore, à dissolutione. Is enim est Balsamus, qui corporis Mumiam custodit. Sicut autem vniuersa in homine dissolutioni subiecta sunt, non tamẽ ex seipsis, sed per alia: ita solum sal ad hanc ægritudinem dissolutionem habet, quæ est ab Archeitate cœlesti, hoc est, Coquinâ: id est, si influentia cum concordantiâ Microcosmum, qui hoc tempore subiectum est, tangit, & suam illi impressionem imprimit, impressio autem illa esset Veneris vel Geminorum: tunc qui hâc vice feritur, huius sal resoluitur. Iam ergo hydropisis incipit, prout influentia gradata & in suâ potentiâ exaltata est, Id multorum medicorum oculos perstrinxit. Impressio hæc resoluit sal, sicut Sol niuem. Impressionum enim potentiæ similes sunt soli, corpora autem nostra niui. Sic ergo superiora in inferiora ludunt. Et hîc fundamentum de hydropisi dicendi positum est, nempe de hoc sole, & hâc niue, hoc est, de cœlo, & sale Microcosmi, quî hæc solutio fiat?

Elementum omne in tribus consistit.

Salis solutio hydrops.

Salis vis.

Sal Balsamus Mumię.

Hydropisis quando fiat.

FABRICATIO.

Hoc ergo modo Sol, hoc est hydropica stella Zedos oritur, & in genera salis ingreditur, ac de iis aufert multum parúmve, prout salia disposita sunt, vel tenera, vel mollia, &c. hoc est prout ætas, secundum naturam istius Microcosmici salis, in id præparati, suo tempore ex seipsa niuem fecerit. Hæc si à Zedo irradiatur, portio de ipsâ eliquatur aut dissoluitur. Cumq; homo secundum formam suam erectus stet, ideò res eæ per poros carnis deorsum vergunt ac labuntur, & tumorem concitant, prout regiones magis minúsue implentur, ab imis ad summa, donec regionem cordis & centrum vitæ attingant. Cum verò spiritus salis metallorum penetrator sit, & subtilis spiritus vitrioli, aluminisque: regionem vitæ per capsulam cordis, velut Sol per vitrum penetrat, quæ pelluminatio mors est, quam concomitantia mortis signa indicant. Hoc modo Sp. salis vitam hominis iugulat, qui nihil nisi res putrida est. Cum enim inundatio aquæ fiat, & vita in medio hominis condita sit: fit vt aqua locum illum obruat, & vitam suffocet, non secus ac præceps fluctuum cõcitatio domum, & omnes incolas cum eâ obruit & suffocat.

Zedos stella hydropica.

Hydr. vt fiat.

Sp Salis metalla penetrat.

CONTRARIA.

Multa subinde Opinistis noua incidunt, si inexploratâ & incertâ suâ Philosophiâ de morbis meditationem suscipiunt. Idem etiam

Opinistæ nouatores.

etiam in hydropisi euenit ipsis de quâ laboriosè sese macerantes culpam hepati, intemperatę dietę & similibus tandem assignaruut. Istorum tamen nullum hydropisis causa sit, nisi prædicta concordantia concurrat. Extra illam enim hydropisis nulla gignitur. Nam si ea causa hydropisis esset, de quâ asserendâ ipsi plenos libros illinunt: morbus certè is canibus variegatis frequentior ac communior foret. Quod cum non fiat, ex eo certè constat, quòd nudis illi opinationibus vacent, quas suis auditoribus persuadere facilè possint.

CVRA.

Hydr. cura in quibus cõsistat.

Cura consistit in Maturatione & Recongelatione. Deinde vt curatum in congelatione seruetur. Huc ergo primò facit scientia Astronomica: deindè Philosophia terræ: tandem præparatio Alchimica, sine qua feliciter nihil impetrari potest.

Maturatio in hydrope quid & qualis?

Maturatio est, vt morbus sit resolutus. Nisi enim resolutus sit, a medicina hydropica non assumitur. Maturationis autem modus est, vt resoluendum primum fiat Mucilago, viscus, Bothin, &c. ab vno transeundo in alterum: deindè vt fiat aqua. Si aqua facta est, iam tempestiuum est, illam inuadi, hoc est, in tumore maximo. Quod ad Recongelationem, si aqua exundauit, & ita congelatur, curandum est, vt in congelatione sua seruetur vsque ad plenam & perfectam exiccationẽ. Sicut enim ex glacie Berillus nascitur si congelationis terminus finitus sit: sic idem hîc esse debet. Quod autem resolutum est, congelationem denuò non resumit, velut nec resoluta nix, quę denuò non fit, quod fuit antè. Si ergò sal in suam congelationem redire debet, iuxta astronomicam institutionem id faciendum est: velut hodiè nix est, quæ resoluitur. Post annum autem tempus niuis denuò instat. Hoc ergo termino redeunte, aut reducto, hydropisis plenam curam accipit, nec citiùs. Et licèt aquam quidem omnem remouisses: si tamen tempus hoc congelationis nouum sal, sicut nouam niuem funderet, cura certè imperfecta esset. Tempus ergo resolutionis principium dat curationis. Tempus autem nouæ congelationis ab astris curationis finis est. Sic ergò finitum tempus & cura perfecta est vsque ad circuitum naturalem, quem sphæra pro vero cœli motu, non pro imperfectæ medicinæ cursu complectitur.

Recõgelatio quid in hydrope?

Berillus ex glacie.

Resoluta iterũ nõ congelãtur.

Curatio hydr. duplex. Externa per stercora.

Curatio autem duplex existit: vna externa, quæ Mucilaginosum dissoluit, altera interna, quæ expellit. Externa sunt stercora. Et licèt alia quoque adhiberi possint, ea tamen commoda nõ sunt, vt interiorẽ Medicinam iuuent, sed per se tantum adhiberi debent: id quod curam tamen infirmiorem facit. Semper enim medicina vna alteri consentire, non quæuis seorsim sui capitis esse debet: verum omnes in vnum conspirarę fas est. Medicina autem quæ assumitur, Mercurius est. Potens enim ac pręstans is est ad resolutum sal extrahendum, & verum genuinúmque reponendum. His adiungitur confortatiuum pro conditione personæ, ætatis, sexus, morbi quantitate & qualitate. Id erit Autum Diaphoreticum.

Interna per Mercurium.

Autum diaphoreticum confortatiuum hydr.

De operatione Medicinę autem sciendum est, nihil hîc seorsim considerari debere. Natura enim hominis alio atque alio se modo habet. Ideò in vno multum cibi pellit, quod bonum est: In alio secus: nec enim naturæ Diaphoreticæ est. Sic in vno vomitionem incitat, in altero minus quia naturam vomitiuam non habet. Et sic de cæteris. Tu ergo Mercurium pro suo more & natura operari sinito: Is mouendi hominis eam industriam ac proprietatem habet, quam nosse & expiscari nemo ex vniuersis medicis satis possit. Nugas ergo agunt qui dicunt, ægrum per sudores aut vomitiones curari debere. Hi enim ad multiplicem hominum varietatem non respiciunt, nec cogitant, quòd ea in medicinâ attendi non debeat, sed medicina ipsi Theoricæ demandâda sit.

Medi. reprehẽsio.

Resolutionis natura ita comparata est, vt à stercoribus desumenda sit, quantum tibi ad resolutionem necessarium videbitur. Plùs enim est Rebis, quàm Columbinum: similiter plus est in falsis hydropibus Gallinaceum, quàm cætera. Quare hâc ratione etiam vaccinum, ouinúmque & alia suas differentias habent. Sed hæc ex quotidianâ lectione, noscenda sunt, vbi hæc passim obuia fiunt.

Rebis colũbinum gallinaceũ vnũ altero potẽtius.

Mercurii conditio est, vt in suâ minerâ præcipitetur, & mortuus ab illa separetur. Sic enim non est argentum viuum, verùm Mercurius. Mortuus enim est Mercurius; viuens est argentum viuum. Si ergo, vt præscriptus est eius præparandi modus, mortificatus sit: Dosis eius est grana duo, obseruato processu, quem schola tradit, nec in textu concludi debet.

Mercurii pręparatio. Mercurius & arg viuũ vt differant.

Vsus etiam ac moris est, vt intermedio tẽpore tinctura Martis administretur Anth. SS. S. Hæc enim propter exquisitiorem exiccationẽ instituuntur. Nec enim aliter ab euacuatione exiccant, quàm Sol lotum linteum siccat. Et iste iam congelationis finis ac verum indicium existit.

Tinct. Martis exiccat

Hîc autem vnâ notate, quòd multa alia quoque in hydropisi experimenta præstent, velut Alkali de Helleboro, Quinta Essentia Hellebori &c. Mercurialem enim in se vim quandam, quâ operantur, continent. Hæc tamen omnia in curam integram, hoc est, in Mercurium præcipitatum deduci debent. Experimenta enim, de quibus diximus, congelationem nullam inducunt: vnde non nisi nuda auxilia sunt nisi fors fieret, vt per Martem, Sulphur &c. consequens congelatio inueniretur; quæ tamen semper ambigua reperitur. Itaque arcanum appropriatum hîc à medico præcipuè adhibendum est.

Hell. alkali & 5. Ess. prosunt in hydrop.

Iam si falsi imbris seu pluuię, in Microcosmum per vim Eurialem cadentis ea natura est, vt resoluat salia illius partis, in cuius Anatomiam destillat: scitu opus est, quòd hæc impressio attractiua spiritus sit Realgaricus. Is enim est, qui in sal potestatem habet resoluendum. Sicut enim linea lactea ex suâ naturâ hyemes producit: sic morbi quoque ex proprietate dictatum impressionum fiunt, & culpa est coqui cibi, non quidem visibilis, sed corporei inuisibilis cibi, qui æquæ corpus est ac & visibilis cuius corporis ascendens ex Planetis

netis Luna eſt, vbi zodiaca quieſcunt, cùm ſenſibile tantùm corpus moderentur.

Quare ſi influentia tali modo cadit, veteres Medici iure dicere poſſint, hydropiſin eſſe morbũ incurabilem. Nam in alio caſu fundamento omni carebant. Vnde ſequitur, debere Medicinam huius influentiæ omninò eſſe, vt influentia vna contra aliam ſtet in tribus primis, ex vtroque latere. Qui autem humores hîc purgare annitetur, is poſt feſtum (quod aiunt) veniet, ac occaſionem idoneam è manu mittet, ac tandem directum telum in chalybem impinget. Reſolutio enim & coagulatio humores non erunt, ſed Monarchiam ſuam propriam oſtendent. Et Luna Mercurii in vtriſque influentiis reſpicitur. Omnium enim minimum eſt, Philoſophia de complexionibus, quas calidas, frigidas, humidas, ſiccas, aut mixtas vocitant. Omnium autem maximum eſt, quod ſupra id eſt, ſcilicet olympus virtutes cœleſtes, quæ ſeruant ſimilem & informem anatomiam in ſuis ſphæris & virtutibus exaltationis, ipſúmque adeò horoſcopum, ac diem, horámque cum aſcendentibus omnibus, ſimiliter vt corpus viſibile, ſed in ſua tamen olympietate, & curſu æthereo. Hoc cœlum qui inuenit, is hydropiſis curam reperit. Cœlum enim eſt homo ſanus, talis à Medico factus, qui non cœlum ſupra ſe poſitum in manus captat, ſed quærit Solem exiccantem, in Matrice, & ei coccurrentem ignem in ſulphure. Elementum enim facit Soles: & crocus corporeas operationes dat. Exuperatio autem diſſoluti, eſt expulſio à Mercurio facta, quę cæteris duobus præit: ſicut Lucifer pręcedit Solem. Vita enim in centro poſita ad hanc vſque arefactionem & reſiccationem fors durare non poſſet, ſi influentia in exaltatione ſtaret, niſi fortaſſis via antè per pręparatiua ſtructa eſſet: quod à ſolo Sole fit, ſine expulſione Mercuriali. Penes vos autẽ hæc diſcernendi iudicium ſit.

Humorũ philoſophia nauci eſt.

Cœlum medici quid?

Præter ſuperius autem cõmemorata ſigna Medicus aliud ſibi nullum proponat. Quæ enim ſigna vel mortis vel vitæ in vrina, pulſu aut ſimilibus deprehenduntur, ea nihili facienda ſunt. Hoc verum eſt, quòd morte ante fores ſtante, & morbo grauiùs innaleſcente vrina tingatur. Sal enim, quod ſe à Mercurio & ſulphure ſeparat, ruborem dat. Quod cùm frequenter ita eueniſſet, ac Opiniſtæ Medici aliud nihil ſciuiſſent, mortemque breui inſequentem interdum animaduertiſſent: pro ſigno id lethali abſolutè duxerunt, quod tamen pro ſigno vitæ habetur apud eum, qui medicinæ peritus eſt. Sic in hydropiſi ex pulſu etiam multi mortem præſagiunt: quod ſolos fatuos angere debet. Naturæ enim laborioſus conatus, non mors, pulſus immoderationem patit. Hoc fine Deus medicinam creauit, vt iſtę res auertantur, nec perproperè in diſperationem homines agantur, ſed inde ruditatem & imperitiam Medicorum condiſcant. Maximum ſignum mortis eſt hoc, quod diximus, de ſpiritu ſalis, qui capſulam cordis penetrat & perrumpit, ſicut ventus parietem perflat. Sed nec diſruptio ſeu fiſſura in natura ad mortem eſt per ſe. Quod enim finditur, nec à morte eſt, nec à plenitudine, ſed à ſalis acrimoniâ, quæ ex naturæ ſuæ proprietate exedit. Signa ergo mortis ex mortuis deſumi debent, non de rebus viuentibus, hoc eſt ex viuentium operationibus. Nautra enim vbiuis in corpore exitus, viáſque ac metas ad conſeruationem hominis molitur. Quod verò ea in commodum & ſalutem hominis architectatur, id vos dicitis ad mortem facere, cùm vitam omninò importet. Quòd ſi verò & ego diætam præſcripturus dicere vellem, hoc ede, vel illud, hoc bibe, illud vita, certam maculam ipſi naturæ inurerem. Qui enim circa arcana verſatur & laborat, is diætam imperare pudori ducit. Et diætam hîc præſcribere non Medici eſt, ſed ipſius ægri, & huius facultatum. Medicina autem ac arcanum, Medici diætam præſcribendam penſitant. Contra, qui diætæ inhæret, is in arte imbecillis eſt, & ex caule medicinam facit, immemor, quòd ex ea ſtercus fiat: hoc eſt, tantum non ſapit aut intelligit, quò Medicina in ſe ſtercus nullum contineat. Quod ſtercus habet, id cibus eſt, & debetur ſtomacho, morbiſque famelicis. Eodem modo nec aëris, ac ſex rerum non naturalium ab ipſis vocatarum conſideratio in hoc morbo quicquam confert. Corpora enim inuiſibilia cum his rebus cognationem nullam habent. Hæc nouit, qui peritus eſt. Qui verò imperitus eſt, is pãnos Cannabinos holoſericis aſſuit, vt vel ex hoc uno aliquid poſſe ſciréue videatur.

Vrina, pulſus, in hydrope nihil indicant.

Pulſus immoderatio à naturæ conatu non morte.

Cutis fiſſio ab acrimonia ſalis.

Naturę ſtudium in expulſione noxiorum

Diæta in hydr. nõ præſcribenda.

Medicina vera ſtercora vacat: cibus contra.

DE ARIDVRA.

Ignoratio cauſæ huius aliorúmque morborum, varias appellationes peperit, omnes tamen à re alienas, & Medicorum inſcitiæ indidices. Nam ariduræ vnica tantum cauſa eſt. In quâ tamen, quia ſigna ſubinde alia, eáque varia & diuerſa, velut & loca diuerſa deprehenduntur, ex illis varia quoque nomina ab imperitis huic morbo indita fuerunt: qua occaſione etiam factum eſt, vt pro ſignorum varietate variæ medicinæ deinceps deſignarentur, quũ vera cauſa & morbus nõ vnicus eſſet. Vndè non poteſt confuſio non oriri: quæ cumprimis in aridura ſecuta eſt. Itaque Ariduræ vocabulum in hoc capite retinebimus. Si qua verò diſtinctione opus ſit, differentia non ex nomine petenda, ſed ex ipſo potiùs loco deſumenda eſt. Is curam ſeparat, hoc eſt, diuidit proceſſum, adminiſtrationem, applicationem, & cætera, quæ diſtinguenda ſunt.

Quid verò Aridura ſit, & quando, id à ſignis externis, arte oculorum noſcendum eſt. Alia enim eſt cognitio internæ, multis incognitæ. Exerna cum ipſi ægro, tum familiaribus eius omnibus ac aſtantibus nota, ac ab his petenda eſt. Hoc enim externum indicium Medico cuilibet apprimè neceſſarium eſt. Externa enim de interioribus teſtantur, & horum veluti quidam fructus exiſtunt, ex quibus arbor ipſa & eius natura cognoſcitur. Huius arboris fructus hi ſunt: conſumptio carnis, auctio ſanguinis, tabefactio ſuratum, & muſculorum brachialium infra & ſupra cubitum, in pedibus, infra & ſupra genua tuſſis arida, viciſſitudo caloris & frigoris, ſiiis

Externa ſunt internorũ ſigna.

tis inextinguibilis, fames naturalis, sudoris suppressio & vrinæ & deiectionum. Per hanc consumitur mollis coagulationis proportio, mensura, pondus & distantia, in carne, medullis & in omnibus membris externę & internæ regionis, hoc est, in manibus ac pedibus, ac quæ intra hos continentur. Interdum etiam comitantur signa diuersa, vt valida tussis, cum excretis multis, aut copiosa vrina, aut frequens deiectio. Hæc omnia sunt signa peculiaria eorum membrorum, quæ cæteris grauiùs aridurâ affliguntur. Sic tussis vehemens cum excretione puris pulmonem hoc malo tentari indicat. Mictio copiosa renes & hepar sollicitari testatur. Punctiones laterum dolorificæ, hepar & splenem laborare produnt. Oculorum lachrymæ, vertigo, cardialgia &c. caput. Et huiusmodi quidem comitantium signorum tot sunt ferè genera quot membra in corpore. Hæc tamen omnia propriè non sunt signa aridutæ, sed tantùm membrorũ grauiùs laborantiũ, aut ex morbis aliis, cũ aridura cõplicatis, afflictorũ qui iã simul per aridurã erũpunt, cùm aliàs diusuppressi latuissent. Hîc ergò diligenti cautione opus est.

Aridura particul. dolores magis mouet. Aridurę dolor variat ratione subiecti A- rid signa distincti- ua quæ? Præterea noscendum etiam est, aridura m quandoque particularem fieri, dum vnum tantùm membrum, siue internum id sit siue externũ, affligitur. Et huius signa multo manifestiora sunt, velut ariduræ medullæ, aut glutinis. Hæ enim singulares præ cæteris dolores concitant, propter sensum peculiarem, in hisce humiditatibus & aliis vigentem. Alius enim dolor in sãguine existit, alius in medulla, alius in ossibus, alius in neruis, alius in carne &c. Non autem ex dolore, sed ex aridura, causa quærenda est. Dolor verò sui membri index est. Tu verò discrimen hoc obseruabis quod vniuersalis aridura totum corpus absumat, sine dolore: particularis autem dolorem comitem habeat. Et licèt quidem vtriusque vna causa sit dolores omnes mouens: tamen hîc discrimen est in dolendo, & non dolendo. In non dolendo causa anodyna & stupefactiua concurrit: quæ in condolendo abest, sicut ex causæ cognitione constat.

Aridura vt fiat. Causæ verò ratio talis existit. Videtis nimirum, terram non æquè exiccare ac cœlum, quod Solem dat & ventos. Sunt enim quatuor Elementa inter se ita vnita, vt sese mutuò nimirum non onerent. Hoc est, aqua, mare & flumina, similes operationes in terram agunt omninò: vt vicissim terra se gerit erga illa. Eodem modo erga hæc eadem aër quoque & ignis se habent. Elementa ergo sibi inuicem morbos infligere magis non possunt, quàm domus ex variis & diuersis rebus constructa seipsam lædere potest, si omnia suo loco sese contineant. Terra ergo in natiua sua temperatura manet, quia eandem temperaturam ipsa quoque aqua seruat in se: & sic similiter etiam aër, ac ignis. Dum ergo in temperatura sua permanent, natiuo suo robore gaudẽt, nec deficiunt. Quòd verò deficiãt, hoc cœlum causatur. Defectum tamen hunc idem cœlum deindè resarcit pluuiis, rore & similibus.

Elementa inuicem consentiunt.

Iam verò terra natiuum quendam liquorem, cúmque sibi proprium habet, ita inhærentem, vt color inhæret rei, qui ab ea separari non potest. Videtis tamen corporibus suos colores adimi ac extrahi, quod fit per Elementum igneum, si in actionem suam is prodit. Hæc actio est exercitatio quotidiana in firmamento, hoc est in ascendente: vt pannus albescit in Sole, & flauitiem suam perdit: Saturnus in Sole albatur, ac nigrorem suum amittit &c. Sicut ergò colores mirabiliter per res inuisibiles, corporeas tamen, adimuntur & extrahuntur: ita hæc quoque terræ diathesis afficitur, vt liquorem suum per firmamentalem vim Solis & ventorum, non per Elementalem virtutem (licèt operatio vniformis sit) extractum amittat. Ignis enim & corpora & colores frangit. Pari ratione operatio quoque firmamenti hoc corpus & eius liquidum exhaurit frangítque. Vbi enim hoc liquidum terræ non superest, ibi corpus eius fractum est.

Terræ liquor &c. ipsius vita.

Terræ dissolutio est liquidi priuatio.

Iam porrò homo ipse terra est. Corpus enim ipsius, seu id, quod arescit, terra est. Terra autem in liquido suo viuit, sicut definitam suam duritiem habet lapis, suam lignum, suam herba. Eodem modo & in corpore durities multiplices existunt, cuius tamen pars quælibet suum liquorem habet, vel multum vel paucum, prout debetur ipsi gradus duritiei & coagulationis. Ad quæ iam consequitur, quòd Elementum ignis Microcosmi liquidum consumere non possit, citra corporis solutionem. Si enim Elementaris ignis incensus, ad liquidi huius consumptionem se accingeret: tunc corpus suum perderet non aliter, ac lignum: qui iam ignis foret Persicus & similes, de quibus hîc tractare non instituimus. Discrimen ergo in hoc positum est, quòd ignis elementarius agens, corpus ipsum vnâ cum liquido conficiat & consumat: consumptio verò firmamenti in exiccationem & arefactionem tantùm, corpore ipso relicto, desinit: quod idem tamen ac mortuum vel dissolutum est, eo interim discrimine, quod fecimus, obseruato. Sol enim ad se liquidum attrahit: quod vniuersum terræ eriperetur, nisi pluuia defectum sarciret. Pluuia enim, terræ cibus ac potus est. Sicut enim hominis sanguis, ac caro, & adeps à cibo potúque sustentatur, augetur, vel etiam minuitur: sic iste quoque liquor terram sustentat, vt qui potestatis & incrementi eius semen existit. Terra ergo si hunc liquorem non accipit; arescunt & pereunt quæcunque illa habet ac profert. Idem de Microcosmo quoque iudicandum, qui per exteriorem mundum præfiguratur, quòd cum ipso similem naturam ac rationem habeat. Homo ergo coagulatæ suæ terræ liquorẽ suum, in qualibet parte definitum habet, prout ipsius coagulatio requirit. Coagulationis enim illius natura modúsque per proprium liquidum conseruatur. Hoc autem liquido defluente, aridura subit, de qua dicere instituimus. Sic ergo corpus tabescit vel vniuersaliter vel particulariter, prout influentia cadit, & corripit. Quia enim homo Microcosmus est: propter ea operatio firmamenti in ipso alia nõ est, quàm exteriùs in terra. Quòd si ergo inclinatio influentiæ attractionem moliatur, ad liquidum ex homine expoliandum, extrahen-

Homo terra.

Liquores in homine qui multiplices?

Ignis Persicus quid?

Ignis Element. & Firmamenti vt differant.

Pluuia cibus terræ.

Aridura est defluxus liquidi.

Homo Microcosmus.

extrahendúmque, & iuxtà pluuia denegetur: tunc ex ſcientiâ Aſtronomiæ & Philoſophiæ audacter affirma aridurам in homine fieri. Homo enim pluuia opus habet, ipſa terrâ haud leuiùs; hoc eſt, pluuiâ inuiſibili Microcoſmum ſuſtentante. Et niſi ipſe Medicus Microcoſmum ſuſtentante. Et niſi ipſe Medicus Microcoſmum intimè ita pernouerit, vt cum cœlo ipſum vnire poſſit, ſicut cum ipſo vnita terra eſt: hoc caſu parùm profecerit. Cura enim ex hâc cognitione omninò dependet. Si enim corpus hâc pluuiâ & liquore potiatur, tum Microcoſmus integer ac incolumis fructus ſanitatis fert, non morbi. Hoc autem ſi præſtari debeat, neceſſe eſt per curam vt impetretur talem, quæ cœlum & ſtellas pluuiales cogere poſſit. Per has enim ſtellas liquor iſte augetur & conſeruatur, quantum quidem terræ ex vſu eſt. Et hæc eſt Philoſophia Aſtrorum cœli inferioris, quod in manu Medici poſitum eſt.

Microcoſmi & Macrocoſmi cognitio Medico valde neceſſaria.

Si ergo iam dicto modo ſphæra ita dirigeretur, duóque aſcendentes ſe inuicem ferirent; ac fieret, vt & firmamentum ſuas pluuias non promeret, & attractiua ipſius virtus interim operari pergeret: iam neceſſariò homini aridura & ſiccatio impenderet. Iam verò firmamentum (vt ita dicam) pluuiationis, & firmamentum exiccationis duo ſunt. Exiccatio itaque eſt, quando ſuperfluum non manet, ſed à bono ſeparatur: quæ mors eſt ſuperflui. Exempli cauſa, ponamus pluere. Iam pluuia non vniuerſa bona eſt, ſed vix modicum in ea bonum eſt. Quod bonum non eſt, id à ſale exiccatur. Huius exiccatio intelligenda eſt, vt ſtomachi, qui ſtercus à bono ſeparat. Interim dum pluuia non incumbit, Sol nihilominus iugiter & continenter exiccat. Similiter & corpus: ſi homo non edat, digeſtionis vis nihilominus operari pergit. Et ſi extraneum, in quod agat, non habet, tunc digerendo in ſeipſum agit. Ea iam digeſtio eſt operatio. Idem eodem modo Sol quoque firmamentalibus ſuis operationibus imitatur, & continenter exiccat. Quod ſi adſit pluuia, hanc ſubigit. Sin minus, exiccationis vis ob id non ceſſat, ſed venatur omninò liquorem. Is ſi iam euanuit, continuâ operatione agit in id, quod reliquum eſt, dum omne abſorptum & exhauſtum ſit.

Ariduræ cauſæ.

Siccatio mors eſt ſuperflui.

Digeſtionis vis iugis eſt.

Aliud ergò eſt id, quod pluuiam facit. Et hoc in curâ omninò attendi debet, vt cœlum illud in manus noſtras ponamus, hoc eſt cœlum Medium, quod cœlum ſuperius cogere poteſt. Id autem cœlum eſt, ars ac poteſtas Medici, non alterius. Et licèt quidem multi hoc cœlum manibus geſtârint: aliter tamen id tractare non potuerunt, quàm tractant ruſtici ſphæram materialem, dum iam illam ſurſum, deorſum, iam prorſum verſum verſant. Vt enim ipſi rem intelligunt, Hieroſolymam ponunt, vbi Granata iacet, & Iudæam locant, vbi Neapolis poſita eſt. Talis ipſorum ſcientia. Cui non erat diſſimilis illa medicorum veterum. Sicut Coſmographia globum terræ proponit: ſic etiam Aſtronomia proponit globum ſcientiæ Medicæ. Rectè ergo dirigendus polus eſt, ſi ab eleuatione non exorbitare velis. Sicut enim auriga currum trahentes equos, quócunque vult, arte ſuâ moderatur: ſic tibi quoque aurigandum eſt, vt ſphæræ tuæ, cuius ſtellis contra cœlum ſuperius vti vis, rationem & ſcientiam poteſtatémque habeas. Hæc enim tibi via ac meta terenda eſt. Et ſicut auriga curru ſuo vepreta & montoſa loca tranſilire non poteſt: ſic nec tu id poteris tuo cum curru. Ideo illa ſcientia eſt, quę ex arte luminis naturæ procedit, non inani ſpeculatione, quæ omnis ſcientiæ ſterilis exiſtit.

Cœlum Medium eſt Medicum.

Ruſtici phęræ imperiti.

Sic ergo ex Firmamento creſcit ſuſtentatúrque res quælibet, quam Philoſophia complectitur non tantùm in Macrocoſmo, ſed etiam in Microcoſmo. Itaque ex defectu ipſius pluuiæ, & potentia Aſtronomicæ ſeparationis à Sole factæ, morbus hic oritur. Econtrà etiam fieri morbi queunt ex pluuiâ nimiâ & immoderatâ, dum Solis Firmamentum eas ſatis ſiccare & ſeparare non poteſt. Vnde nimia humiditas ſequitur, velut à contrario immoderata ſiccitas. Hæc immoderata humectatio inflantem quidem tumorem, ſed minimè hydropiſin concitat. A multis autem talis cenſetur. Quanquam huiuſmodi intumeſcentia ex immoderata pluuia inducta, hydropiſis curam etiam admittat. Sedulò tamen attendendum eſt, ne poſt eius expulſionem aridura ſequatur. Ad cuius euitationem opus eſt, vt pluuiam exquiſitè conſumas. Si verò conſumptionis gradum tranſcendas, Soli anſam præbes ad conſumendum liquorem genuinum. Secundum hoc ergo curam moderari debes. Id hîc inculcandum eſt. Nimium enim & minimum morbos pariunt vtraque.

Firmamentum omnia vegetat & conſeruat.

Porrò vnum adhuc hîc ſciendum reſtat, quod pro cauſâ ab aduerſariis fingitur. Iſti verò Opinioniſtę, quid velint, ipſi non intelligũt. Obiiciunt nimirum, Ariduræ cauſam eſſe obſtructionem meatuum ſeu viarum, quia nempe per hanc membrorum nutrimentum impeditur, ne tranſire queat. Nos reſpondemus, aridurам quidem aliquam ita fieri. Sed de eâ aridurâ nos hîc non loquimur. Eodem enim modo aridura illa ſe habet, ac ſi membrũ aliquòd aut ligamentum aut arteria &c. ex dimidio detruncatum eſſet, ita vt nutrimentũ ad vlteriores partes meare non poſſet. Hæc autẽ non eſt conſumptio, ſed ariditas, & membrũ vocatur aridum, non conſumptum; nec aliam Philoſophiam habet, quàm oppilationem vel inciſionem, quæ vnum ſunt. Videte verò quantopere cura illa, quæ in vulnere & oppilatione inſtitui debet, à verę conſumptionis curâ abſit. Ideò longis interuallis diſtant. Nec enim ea aridura eſt, vbi propter obſtructionem tranſitus præcluditur: ſed aridura ea dicitur, vbi deeſt, quod tranſire debet.

Oppilatio ariduræ cauſa non eſt.

Cõſumptio & ariditas differũt.

Aridura quę verè dicatur.

Pari ratione ab Humoriſtis illi obiici poſſit, huius morbi cauſam ab humoribus deſcẽdere. Quâ ratione, id patet. Vbi tamẽ erroris manifeſtatio in hoc eſt: quòd, vbi humores tandẽ ſint, ibidẽ quoq; humectatio vigeat: & vbi humectatio, ibi nulla ſiccitas. Hîc autẽ humores ſuperflui ſunt. Valdè optẽ equidem, certũ in humoribus diſcrimen obſeruari: vt vbi ſiccitas ſit, ea

Humores ariduræ cauſa nõ ſunt.

ea tollatur: vbi humiditas; suo illa modo tractetur, quantum quidem fieri possit. Sed vt ex fundamento de humoribus loquamur: Humor nihil est aliud, quàm resoluta aqua, & coagulationem egressa, extra corpus pellenda. Ita multò aliter, quàm humor vocaretur: nisi fors attribueretur corpori illi, ex quo resolutus est, quorum plura certè, quàm quatuor sunt, non secundùm complexiones, sed naturas & proprietates, quæ complexiones minimè respiciunt. Ipsi tamen ab Elementis eos deduxerunt. Quàm probè verò cum istis stent, id suo tempore excutietur, vbi errorem hunc exquisitiùs ventilabimus. Prout enim ipsi ea definiunt, ex illis Marasmus oritur, non consumptio. Morbi ergò ex causis suis distingui debent, non ex aspectu. Nec enim oculorum est pronuntiare, hoc id, illud aliud esse: sed scientia sola definit, quid res sit? Oculi ergo ex scientiâ procedere debent, non scientia ex oculis, quibus plerumque glaucoma obtenditur. De Poëtis dicunt, quòd fingere soleant. Ita sedulò quoque fingunt humoristæ nostri, nec tamen versus condunt. Cætera nôrunt aliàs omnia. Scilicet.

Humor quid?

Causę distinguũt morbos, non oculi: Scientia dictatrix oculorũ.

Cæterùm ariduta ægritudinem etiam inducit, in quâ Febriles ascendentes transitum suum facilè impetrare possunt & assequi. Vndè fit, vt plerunque etiam febrilibus paroxysmis tententur. De febribus istis hîc nihil dicemus. Hic enim morbus alius est. Eius causa in capitulo de febribus describitur. Ariduta interim nihilominùs pergit ac inualescit. Et si particularis euasit, doloribus proditur. In vniuersali dolor non est. In hâc enim concurrit stupefactiuum. Quælibet autem totius Aridura sub sphærâ Saturni posita est, ac ab eodem suam quoque conditionem, proprietatem, durationem, naturam & vim desumit, propriámque suam sphæram, ascendentem & constellationem amittit. Sed propter hoc dicere nullus Medicus possit, ægrum talem esse frigidum siccúmque: hoc enim nimis rusticum foret: sed dicite, ipsum esse Saturnium: cuius postea natura in conditione corporum terrenorum, quantum quidem ad corpus Physicum attinet, cognoscenda & proponenda est. Bona illorum conditio est, ac ex seipsis sanescunt, quorum Saturnus finitus seu egressus est. His enim nouum cœlum exoritur, à quo vitæ diuturnæ introitus est. Ab his tamen ægrè Saturnus omninò discedit, sed diu eos macros ac aridos facit seruátque. Is enim cibos principij coquit. Cuius si non ratio habeatur in porrigendâ ope, alia cura certè nulla adest. Is enim solus facit id, non humor, non complexio, aut aliud quid simile. Ideò curationis viæ duplices sunt: vna posita in eo est, vt pluuia detur, ex cœlo medio ministrata, quam cœlum superius extrahit prô simili sphærâ & concordantiâ. Quod enim Deus Medicum creârit, non personã saltem eius in causâ est: sed vt cœlum in sua manu habeat, quod Medicum perficiat. Quòd si illa pluuiæ stella cognoscatur, tum Medicina in promptu est. Via altera est, vt Saturnus superetur, & à vi eius Microcosmus eripiatur, isque in aliam sphæram ponatur

Arid. particul. & vniuers. dolore discernũtur.

Aridurę species Saturnus.

Medicus cur creatus?

Aridurę cura duplex.

Quæcunque autem istarum geminarum curarum adhibeatur, ea sola sufficit ad curationem. Primâ vtitur Astronomus olympi inferioris: alterâ Astronomus olympi superioris. Quilibet autem suæ professionis Philosophus sit; & tandem Medicus in illâ fundatus.

Primò, Sol qui exsiccat, tolli & eximi non potest: est enim ingenitus & implantatus. Itaque pluuia opus est. Superius enim cœlum cogi & coerceri non potest aliter, nisi simile quid ex cœlo inferiore vicissim reponatur. Sol ergò superioris cœli manet: pluuia autem est cœli inferioris. Hęc enim vt ex superiore impetretur, fieri minimè potest. De hoc ergo Arcano disserendum est.

Prima

* Quære supra textũ f. 91.

Medicina altera ad Saturnum hominis eti gendum & subleuandum, ita intelligi debet, vt nimiùm præstetur, ne is deinceps sit, qui fuit. Per hoc enim Saturni sphæræ homo subtrahitur, hoc pacto, vt transplantatio vnius in alterum fiat, velut Persici in salicem, & similiter. Si ergo homo transplantari, vnique Planetæ eximi, ac alteri subiici debet; tunc ad hoc perficiendum Antimonium idoneum est, quod Saturnum transmutat in Venerem. Per hoc arcanum homo redditur Venerista, ac ascendentem alium accipit, quem sequitur. Ideò Antimonium cura est in Ethica, qui stellam Saturni transplantat in Venerem. Hæc artis abdita sunt. Et sicut Bolus stellam Mercurij transplantat in Saturnum: sic eodem modo omnes stellæ in cœlo medio transplantari possunt. Et licèt (quòd fieri solet) ipsa quidem radix amotæ stellæ remaneat: transplantatio tamen viget & subsistet in eo, ex quo homo viuit, non in radice. Fructus enim regunt radices, non hæ illos. Sic ergo in Saturnum implantantur 6. Planetæ, 6. in Venerem, 6. in Mercurium, 6. in Martem, 6. in Lunam. Sol non transplantatur, cum ipso melior nasci non possit. Hinc ergo notandum est, quòd in omni insanabili morbo, si naturalis ordo, contraria scilicet ad contraria, nihil proficiant, cura transplantationis proponi & assumi debeat. Id faciendum etiam in verâ Morpheâ, Leprâ, & similibus. Exemplum ex ipsâ naturâ petamus. Nam si animal, velut serpens, sphæræ suæ terminum superuixit, mors ei necessariò impendet. Cœli enim terminus, terminus est vitæ. Si autem animal hoc ex natura propria transplantetur, & sibi Planetam alium, cui subiaceat, prostituat: tunc vita ei prolongatur. Omnium etenim morborum, qui gradus ad mortem descendunt, digressio est transplantatio, quæ pro consideratione primæ Philosophiæ regeneratio vocatur. Et quia radix manet: meritò transplantatio vocatur. Nec enim repuerascentia ea est, sed noua plantatio in truncum veterem, cuius fructus homini aduersi sunt, facta, vt fructus vtiliores proueniant. Huius Medicinę processus, præparationem istarum rerum, velut Antimonij & similium describit. Ideò bis eodem loco idem poni, superfluum est. Quilibet autem operam det præparationi in lumine & officinis vsitatæ. Vrunt enim locum, velut vrticæ.

Secunda.

Antimonium Saturnum transmutat in Venerem.

Bolus Mercurium transp. in Saturnum.

Transplãtatio morbi incurabil cura

Cœli terminus, terminus est vitæ.

Transplantatio cur vocetur?

DE ICTERITIIS.

ICteritiæ seu morbi tincturæ nomen suum à coloribus desumunt. Si color est citrinus, Aurigo vocatur. Si color est cinereus, niger, viridis, purpureus, &c. nomina singulis coloribus respondent. Genuinum tamen omnium nomen est *Tinctura.* Ipsi colores varij species existunt, omnes sub vnâ causâ comprehensæ. Ipsum ergo nomen vnius rationis est, siue à Græcis, seu Latinis aut Germanis imponatur. Nomen enim quiuis imponere potest: non itidem causam dare. Tum & nomen non nisi res nuda est. Quâ de causâ iure merito de origine inquiri debet: quæ cognita, demum ipsum nomen nulla difficultate promit & expedit.

Nomen est res nuda.

Tinct. morbus quid?

Morbus tincturæ est, quando homo natiuum colorem amittit, non causante morbo alio principali, hoc est, si morbus per se subsistat. Siue enim natiuus color abeat in citrinum, croceum, aureum: siue in nigrum, aut alium qui præter naturam sit: ad Icteritiam omnis refertur. Verum quidem est, quòd etiam per hydropisin, & contracturam ac Apostemata interiora, naturales colores permutentur. In his tamen Ictericus color non adest, sed discrimen hydropicę & Ictericæ flauedinis in gradu colorum consistit, quòd hydropisis color spiceus sit, Icteritię verò saturatè tinctus. Scitote ergo, de solis tinctis coloribus hîc agi. Qui quousque effunduntur, eousque tingunt faciem, oculos, aures, brachia, vngues, digitos, &c. Cæteri colores non tincti vlterius non tingunt, nisi in facie & ore. Latiorem enim Anatomiam non habent. Tincti autem colores peruadere & penetrare possunt, quâcunque corpus patet: siquidem tinctura existunt, Vnde meritò morbi tincti vocantur.

Colores tincti & non tincti vt differant.

Morbi tinctutarū mater.

Tincturæ procedunt ex mortificatione corporis, in quo colores conduntur, sicut enim in semine conditi sunt colores virides, crocei, nigri, cærulei, purpurei, &c. quos tamen nemo videt, donec semen in terrâ emoriatur, & Sol eos præparet, proferátque, vt sensibiles iam sint, qui fuerunt ante insensibiles: ita hîc quoque sciendum est, in corpore semina latere, hoc est, partes inexistere, in quibus homo consistat: quarum si moriatur vna vel plures, tunc earum mors, genitrix colorum fit. Iam ergo color in Anatomiam suam erumpit, ad conspiciendum id prębet, quod adspectabile prius non fuerat: hoc est, sicut in semine nigro, folium viride ac flos luteus latet, sic pariter in rubeo sanguine cyaneum, viride & luteum, &c. conditum est, quod tamen, cum integrum corpus existit, visibile minimè est sed tantùm quando id emoritur. Scire ergo Medicus debet, quòd semina, quæ Microcosmum constituunt, putrescere non debeant, sed semina omninò manere. Ipsorum verò putrefactio causa est morbi, de quo hîc disserimus. Et huius talia exempla sint. Ictus seu plaga, quæ corpori ingeritur, membrum id mortificat. Id ergo iam putrescit. Hoc modo putrefactio manifestatio est coloris partis eius, quæ percussa est. Sanguis qui phlebotomiâ elicitur, decolor fit, quia dissoluitur & putrescit, velut semen in terrâ. Hac ratione color ipsius erumpit. Et hęc exempla data sint de coloribus rudi modo fientibus. Icteritia autem eodem modo non fit, sed ratione aliâ, vt traderur.

Colores vniti sint rebus.

Putredo causa morb. tinctorū.

Si ergo morbus tinctus, emortuum corpus est, quod corpus mater illius morbi existit: scire deinceps conuenit, quæ ratio generationis sit? vt in homine ista tinctura fiat, quæ hominem in aliis corporis partibus quocunq; incidit, tingat. Tinctura autem plùs est, quàm colores illi qui ex exemplo intelliguntur. Hi enim emoriuntur; illi autem emortui, à morte resurgunt, & in generationem aliam contendunt. Inde color viuificatur. Porrò autem res quælibet emortua (quæ tamen semen sit) cœlo subiecta est, si in terra, hoc est, in Elemento iaceat. Quod autem in terrâ conditum non iacet, cœlo quoque (de semine loquimur) non subiicitur, & putrescit ac emoritur. Iam si sanguis aut aliud in corpore hominis dissoluatur, id in homine iacet, & cute integitur, hoc est, iacet in terrâ. Ex hoc ergo morbus enascitur, velut herba ex terra: non ipsa quidem forma eius, sed tantùm colores. Hinc fit, quòd sectio istius venæ ac loci, huiusmodi morbum tollat. Nam in ipsâ iacebat: sicut pluribus in curâ traditur. Si ergo corpus, hoc est, sanguis, medulla, succus, mucilago, synouia, aut quiduis aliud in corpore, ita emortuum est: tunc cœlum imminens operatur in ipso. Iam verò semina inter se diuersa sunt. Quæ ex carne aut substantia proueniunt, in nullum tincturæ colorem abeunt, sed in suis locis manent, & ibi putrescunt. Hinc oriuntur vlcera, de quibus hîc nihil agitur. Si autem corporis succi putrescant, ex illis fiunt tincturæ hæ, quibus corpus coloratur. Sic ergo tinctorum morborum duo corpora existunt: succus scilicet, & substantia. Succus est liquor. Substantia est os, sanguis, caro, adeps, &c. Insuper & varij sunt succi in corpore. Hic enim est mucilago, ille est Bitumen, is est oleosus, iste vndosus, hic talis, ille alius. Pro cuiuslibet autem conditione gradâtur etiam colores, & in quod propendent, in id vi cœli ducuntur: hic in Lepram, ille in Morpheam, iste in guttam Rosaceam, alter in pruritum, &c. quo pertinent etiam, qui cutem, ossa & carnes exedunt. Quia enim tincturæ sunt, ob id sunt etiam corrosiua propter vim salis. Horum tamen morborum hîc mentio non fit. Tractamus saltem de tinctis morbis, in corpore manentibus, qui ipsi tamen etiam prædictis externis morbis similes existunt. Intrinsecus enim membra & ligamenta &c. quoque exedunt & erodunt, licèt abditè & inuisibiliter.

Tinctura mortua resurgit.

Semina tincturæ vt diuersa sint.

Tincturę vel sunt substantiæ vel succi.

Succi corporis quotuplices.

Tincturę sunt corrosiuæ.

Quâ verò ratione Artista in Metallis laborans, eadem in colores alios transformat (nec verò in metallis tantùm, sed & in aliis mineralibus) ita hoc casu Artistam cœlum agit. Ab vtrisque autem vna eadémque ars seu operatio impenditur. Sicut enim Artista per Vulcanum, hoc est, per igneum Elementum illa excoquit: sic cœlū coquit per solē, Sol enim Vulcanus est cœli

Artista & cœlum vt similes.

Sol Vulcanus cœli.

cœli, in terra coquentis. Quodnam verò Artistę officium ac labor est? vt in plumbo scilicet albedinem, flauedinem & rubedinem quærat ac inueniat. Si ergo hi quoque Artistæ cœli, Saturninias partes in Microcosmo tractēt, tunc per operationem eorum fit, vt huiusmodi colores producantur, sed ad morbum hominis. Nam si iidem in metallis quoque quæiantur & mineralibus, is eorum morbus existit: Metallum enim ipsum quoque similiter in sua operatione dissoluitur. Artista in Venere quærit viride & lazurium. Si ergò Venerei Artistæ, Venereas partes in homine apprehendant, vt per transmutationem illam colores quærant & eliciant: iam morbus tinctus præstò est. Et nisi partes Planetarum exactè noueris: fieri non potest, quin in cura longè aberres. Hìc enim basis sita est. Eadem ratione in Marte Artista quęrit colorem rubeum, violaceum, & croceum. Similiter & Artistæ Martiales in homine eosdem quærunt ac operantur etiā colores, vtcunque aut in morbum corporis, aut vulnus abeant. Ita Mercurius promit Lazurium & rubeum, & flauum. Similia & artifices Mercuriales in homine fabricant, si in Microcosmo mineram arripiant & Athanar, Vulcanius autem ignis ipsorum Sol existit. Luna candidum, cyaneum, & nigrum dat. Hæc eadem in ipsa quærit etiam Artista. Sic eadem Luna quoque fabricat, si in homine Alchimica euadit. Sol Amethystinum, Violaceum, purpureum promit, & cæteris æqualiter operatur. At hæc est Physica, & Philosophia & Theorica, quibus morborum tinctorum origo cognosci debet. Cholera cognitionem nullam præbet. Itaque deinceps oculos aperite pleniùs.

Plumbo albū flauum & rubrum inest.

Colores qui? in quibus Planetis? scilicet in Venere.

Marte.

Mercurio.

Luna.

Sole.

Colera non est causa tincturę

Hoc nihil obstare debet, quòd res inuisibiliter fiat vel eueniat. Inuisibile enim peritum doctúmque artificem reddit: non item visibile. Pictor vel aurifex florem facit visibiliter. Eundem Sol etiam profert, sed aliter. Vter verò horum artifex videtur vobis optimus? An non Sol? Imò. Huius ergò licet operantes manus non videas: ex operibus tamen, quæ promit, eas æstimare & potes & debes. Operibus enim credi par est: hoc est, res facta persuadet ipsam ita fieri debuisse. Pari ratione Metalla quoque & mineralia vides, & tangis: non tamen similiter etiam in homine. Et tamen nihilominus in homine in existere, opera testantur, quæ prodeunt. Hęc nimirum germana ac vera est Theorica, hęc Physica: in his Medicus suum lumen adipiscitur. Microcosmus enim minor mundus est, in hoc præcipuè, quòd omnes in se mundi partes complectatur. Hinc creatura est omnium nobilissima. Et quis credere possit, in semine Euphragiæ latere talem colorem, formam, folium, &c. Nemo certè, nisi qui videat, illa ex eo enasci. Opera faciunt, vt ea credantur. Manifestant enim, quę latebant. Ad Medicum ergo spectat, res inuisibiles ipsis visibiliùs non incertiùs cognitas ac perspectas habere. Qui verò visibilia non cognouit, is quî sciet inuisibilia? quî istis credet? Opera & experientia vt credantur illa, faciunt. Penes imperitos credulitas nulla est. Credunt autem periti. Peritum ergo esse Medicum conuenit vt sciat, quod credere debebat. Credere enim in Medicina aliud non est, quàm scire rerum inuisibilium opera, exitus, naturas, proprietatésque, non secus ac ipsarum visibilium. Sicut enim homo florem ex argento facit, & Artista colorem extrahit, & separat; sic eandem in homine quoque naturam existere, & talia opera perficere Medicus persuasum habeat: discriménque in solâ formâ est, quod vnumquodlibet suo modo se habet, prout habere debet. Et tamen omnia res vna sunt, nec differunt nisi in eo, sicut vna viriditas omnes formas dat, & tamen vnicus tantùm color est. Eadem etiam hîc ratio est.

Sol peritissimus artifex.

Mineralia omnia homini insunt.

Homo nobilissima creatura.

Medicus inuisibilium peritus sit. Credere in Medicina est scire.

Quòd si ergo tinctura, quo modo dictum est, ex suo corpore fabricata est: tunc color bonus adest tincturæ eius, quam summus Artista è suâ Minerâ in Microcosmo præparauit & extraxit. Tunc ergo tinctura in suo liquido iacet, ac colores distribuuntur à virtute penetratiuâ, quæ cuilibet Tincturæ inest: velut crocus, in aquam coniectus eam tingit. Tingit is autem multo magis, ac aquam multò exquisitiùs penetrat, si aqua cum ipso ebulliat. Et talis natura ebulliens in ipsis quoque corporis liquoribus existit. In quibus, si iam colores iacent ebullitio illa facit, vt ii expellantur & distribuantur, quousque Anatomia pertingit. Feruoris ergò & tincturæ natura in causa est, vt color omnes poros peruadat, qua quidem liquidum extenditur. Et cùm humida omnia sint, ideò erumpit is ad cutem. Cúmque Alchimicam Diaphinitatem & pelluciditatem habeat, ideò substantiam cutis, ossium, cartilaginum ligamentorum, &c. penetrat, quousque potest. Quilibet enim tincturæ liquor minera existit. Et vicissim, quælibet minera est Mercurius, sulphur & sal. Ex his color ille extrahitur, & subtilissimè præparatur. Hæc enim corpora si pręparentur, ex seipsis subtilia fiunt ceu sublimata, calcinata, reuerberata, destillatáque. Fiunt enim hîc opera inuisibilia more visibilium, ipsáque subtiliata corpora tinguntur velut pannus à tinctore. Hoc autem loco attendite, tincturam quamlibet suum corpus aliàs ita inficere, vt color fixus & constans inhæreat. Sic enim & à panno colores non eluuntur, aut color Orichalci, fundendo non decedit. Hic autem colores iterum eximi & elui queunt. Pannorum autem colores ideò non eluuntur, quia nudâ aquâ, quę nimis inualida existit, tantùm tractantur. Quòd si verò capitella alborum Alkali adhiberentur, colores vniuersi eximi, & pannus natiuo suo colori reddi posset. Huius ergo morbi medicinam instar alborum Alkali esse oportet: aliàs color non eluetur. Hac ratione etiam ex Orichalco tinctura cadmiæ eximitur, & cuprum profertur. Per idem impeditur etiam probatio auri creati, quia scilicet lotio nimis exquisitè eluit, & rem in statum pristinum reducit. Et veluti fulmen argentum aurúmue eluit: ita æquè & colores ex corpore eluuntur, ratione pari.

Tinctura omnis est penetratiua.

Capitella alb. Alkali colores eluunt.

Fulmen mettalla eluit

Sic ergo cœlum in homine laborator existit, res multas miraculosè aliàs quoque pro-

Cœlum laborator mirabilis.

producens in iis rebus, quæ faciant vel ad vitæ longæuitatem, vel ad sanitatem, vel ad morbos, vel ad mortem. Sicut enim foris nascuntur iam violæ, iam Betonica, iam Flammula, iam Rosa, iam colchicum sub autumnum: ita natura quoque subindè operatur, ac vnum post alterum producit, vt cuilibet tempori sua iusta fiant. Pari viciſſitudine cœlum quoque in homine varia operatur ac producit vnum post alterum, quæ omnia ad hominis, vel sanitatem, vel morbum mortémque vergunt, prout laborantis constellatio se habet. Nisi enim quotidiè huiusmodi in corpore flores renouentur, in eo non spes vitæ, sed metus mortis instat. Et hæc summa quidem Philosophia est quæ medicum format: quam):(è libris pleniùs petetis. Sic ergo cœlum circa res has versatur.

):(Supra fol. 94. * Quære supra fol. 94.

CONTRARIA SIGNA.

NOn pauca etiam de signis, quæ produntur, hic recensenda sunt. Signa autem ipsa Medicum quidem scire fas est, sed non, vt vulgus solet, verum ex fundamento Astronomico. Cùm enim morbus sit Astronomicus, aut Astronomiæ subiectus: ex hâc omninò necessaria cognoscenda sunt. Quanquàm autem tinctura quoque signa exhibeat: ipsa tamen pro fundamento habenda minimè sunt, sed tantùm iam factam operationem indicant. Futuræ autem operationis signa ex Astronomia desumi debent, sine quâ fieri nihil potest. Is enim demum verus est Medicus, qui operationes futuras indicare nouit. Præsentes enim ipsis oculis patescunt. Quæ autem in oculos incurrunt, ea pridem prædici & prognosticari decebat. Nam hoc verè ad Medicū pertinet. Hâc ergò ratione, si vomitus, pectoris angustia, & signa similia alia in membris acciderêt, hæc te non moueant, vt aliam morbi causam inducas. Id enim sic huius vel illius natura fert, quæ aut propensa est, ad vomitum, ad angustiam, ad plenitudinem, ad contracturam, ad fluxum, ad oppilationem, &c. vbi licèt quidem varia eáque diuersa signa exhibeantur: ipsius tamen morbi ea culpa non est, sed naturę & proprietatis ægri. Sic & alius ignis est in ligno, alius in resina, alius in oleo, &c. & tamen vnum Elementum ignis est. Alterum discrimen ex ipso corpore oritur. Sic hoc quoque loco. Signa ergo ista ad aliud non conferunt, nisi vt discrimē corporum prodant. Quod autem attinet ad morbi Planetam, ascendentem, constellationem, quæ hoc in casu scire Medico dignum est: id ex Astronomia petendum est. Id nisi fiat, Medicus in Chronico, Acutóque, ac in causa, & cura, facilè aberrabit, vt quid agat nesciat. Futuri ergo Medici ad Astronomiam diuertite, Quod si autem non Medici, sed auari esse malitis: quid huius sciatis randem, nihil intereśt. Interim, qui ignis vim & artem non nouit, is morbos hos cognoscere & curare minimè poterit. Quicquid enim agatur de morbo: gratias agere debet Deo, rem peius non cecidisse. Iam ad curam. Quoniam, &c. Quære] : [vsque ad finem curæ.

Medicus sit Astronomus & Prognosticus.

Cœlum Planeta, ascendēs cōstellatio, &c vnum.

] : [Supra fol. 97.

DE COLICA.

CVm diuersæ opiniones ac sententiæ variæ de Colica paſſim iactarentur, factum est vt hinc diuersa quoq; eidem nomina inderentur. Sua enim peculiaria habent, Germani, Latini, Græci, &c. De nominum verò varietate difficultas Medico oboriri nulla debet: sed omnium vna omninò causa puranda est. A quâ ipsa etiam prouenit, vt Colica vel grauiùs affligat, vel leuiùs idque ex differentiâ motionis. Interdum enim à potu, interdū à frigore, iam hinc, iam aliunde eadem exoritur. Et tamen hæc omnis varietas vno nomine cōprehenditur, videlicet Colica vel torsione. De quâ hoc capitulo pluribus differemus.

Quælibet Colica est ventris ventus seu turbo, vndecunque concitatus, à cibo potuue, à peregrinatione nocturnâ, à somni interruptione, à refrigeratione pedum, aut quâcunq; aliâ mutatione, à calculo vesicæ à perfrigeratione ventris & alui obstructione, à retentione mensium, &c. Ex his enim omnibus colica nascitur, quæ tandem vel ex seipsâ desinit, vel tollitur remediis, vel terminatur in Paralysin. Eius ratio talis est. Dolor & torsio in ventre oboritur, intestina contrahuntur, & intorquentur, perit appetitus, sequitur vomitus ructúsque, vrina fit cruenta aut aliàs rubra, corporis calor comitatur, & similia multa eueniunt, quæ hîc non omnia describi queunt. Istis apparentibus, colica incēditur pro ventorū copia ac vehementia, ac salis intestinorum resolutione. Ex his enim eadem vel breuior fit aut longior, vel lenior aut acutior. Ista plerunque sequitur membrorum resolutio & contractura, aut alia accidentia, vel acuta, vel chronica, interdum in mortem ducentia, prout turbinis ratio fuerit. Quæ omnia ex sequenti causarum enumeratione pleniùs cognoscenda sunt. Licèt enim ipse morbus quidē vnicus sit; multa tamē ac diuersa sunt, ad generationē ei⁹, quæ conspirant. Refert ergo hîc recensere ea, quæ causæ alicuius vim præstant, & cumprimis causam palmariam ipsam, quę nihil est aliud quàm ventus intorquens se & conuoluens, sicut turbo in superficie terræ puluerem rapit, aut in vndis vorticem concitat. Fas autem est, hoc loco Theoricam omnem ac causarum explicationem, à veteribus in hoc morbo, quem in Iliacam, Colicam, Tenasmum &c. distribuerunt, definiendo traditam deseri, causamque omninò aliam, in ipsa scilicet naturæ luce fundatam, quòd nempè homo magno mundo similis sit, nec peculiare quicquam habeat, erui producique. Ipsius enim mundi ac hominis cum ratio tum cognitio vna eademque esse debet. Hinc ergò consequitur, colicam esse ventum, ex superiori sphærâ incumbentem, & in 4. mundi partes exspirantem. His iam generatis & perflantibus, colica instat. Res autem hoc pacto intelligi debet. Compertum nimirùm vobis est, ventos quatuor in mundo sibi oppositos perflare: ac ex Meteorica didicistis, quî fiat, vt illi interdum spirent, interdum minùs, interdum incitatiùs com-

Colica quid: & quæ eius causa?

Colica vt terminari soleat

Colicæ signa quæ?

Colicæ causa quę?

Hominis & mundi vna ratio.

commoti turbines euadant, omnia quatianr & arbores deiiciãt, hoc illóue vel loco vel tẽpore magis minúsue. Huiusmodi generatio quædam etiam in corpore humano fit, ac in ventre proditur. Venter enim chaos est, hoc est, est regio illa seu concauitas, intra cœlum terrámque ac mare relicta. Sicut ergò per chaos hoc venti tum terram, tum aquam transpirant: ita in ventre etiam iidem iam sursum, iam deorsum perspirant: quam flatulentiam colica sequitur. Iam verò globuli seu orbis ventris partes quatuor sunt: Meridies, Septentrio, Oriens, Occidens. Meridies vmbilicum occupat: eius ventus est Auster. Hæc colica Australis vocaretur, si colicæ nomen genuinum esset. Spiratio ab vmbilico est ad dorsum. In dorso viget Boreas, indè versùs vmbilicum transpirans. Hi venti sibi inuicem oppositi sunt calidus nempe ac humidus, & frigidus siccúsque: & vterque peculiaris naturæ conditionisque colicam suscitat. In regione superiori, ex fundo stomachi Evrvs oritur, & versus occasum, nempè ad anum perspirat. Ex ano emergit Zephyrvs, flans ad regionem Euri. Vndè iam iterum duæ diuersæ colicæ, vna calida & sicca, altera frigida & humida generantur. Et hæc illa quatuor colicæ genera cum suis collateralibus ventis existunt.

Venter chaos hominis.

Ventris partes 4. sunt: & totidem colicæ. Vmbilicus est meridies & Auster. Dorsum est Septẽtrio. & Boreas.

Stomachus est &c. Anus est &c.

Principium autem ac generatio ventorum ex naturâ congenita est. Sicut enim suo tempore æstas ac hyems oriuntur: ita venti quoque Euri, Zephyri, Septentrionis, Austriq; e statuto suo tempore incumbunt. Et veluti spirationis suæ tempus ordinarium iidem habent ita etiam quietis & tranquillitatis vicissitudinem experiuntur. Præterea autem duo quoque tempora ventris notanda ac scienda sunt, Æstas nimirum ac Hyems. In his enim vel magis vel minùs venti incumbunt. Et sic colica vel est æstiua vel est hyemalis. Pro his vt constellatio fit in homine, ita colicæ ille subiicitur. Colica enim pro ventorum generationis modo se habet, Qui si Meteoricè producantur, colica insultat. Colica autem præ ventis externis peculiaria duo experitur: primò, quod constellatio ipsius ventum gignens, per exteriora mouetur. Secundò, quòd venti illi cum dolore grassentur, cùm in abdomine inclusi eruptionis portam non habeant propter varia obiecta corpora. Et his præcipuè duobus peculiaribus homo à maiore mundo differt. Sicut ergo quotidiè in mundo venti spirant: ita similiter etiam in homine: qui tamen similiter in mundo plerumque consumuntur ita vt non ad modùm sentianrur. Nihilominùs tamen indies iidem producuntur. Hi huc non faciunt. Isti enim tantùm hîc explicantur, qui manifesti sunt & morbos pariunt, vt sunt procellæ, grandines, pruinæ, tempestatésque similes aliæ, quæ productæ in ventre eodem modo ceu in chao furiunt & grassantur. Quia autem venter intestinis plenus, ac insuper sensu acuto præditus est: ideò ventorum molestiâ & dolore torquetur, donec eos aut consumat, aut elidat excutiátque. Quâcunque ergo ex parte hi venti in ventrem incumbant dolorem modo prædicto concitant

Ventris tempora duo.

Homo vt differat à mundo in colica.

quem veteres Colicam & Iliacam vocitarunt, intestinorum quidem, non autem ipsius Philosophiæ ratione attendentes.

Colica à loco ita dicitur.

Porrò autem de accidentibus colicæ ita attendite. Homo ex tribus constitutus est: Mercurio, Sale, Sulphure. Hæc iam sunt ipsius sanguis, caro, ossa, tendines &c. Venti autem dum perflant, ipsum corpus, hoc est, intestina ac regiones eorum corripiunt, veluti foris turbo domũ deiicit ac sternit, aut nimbum aliudve simile inuehit. Hæc dum fiunt ventus tria illa inuadit, & cum ipsis quasi conseritur vniturque. Per hanc permixtionem sal resoluitur, & in intestina defluit. Quod cum mordax, acutum, ac variis qualitatibus præditum intestina sensibilia inuadit ac vellicat, iam dolore venter lancinatur, sicut vulnus, quod sale conspersum mordicatur. Si verò venti sal non inuadunt, tunc confertim vnâ omnes foràs erumpunt. Vbi autem Sal resoluitur, dolor illicò vrget, non cessans priùs, quam sal pacatum & domitum sit. Quanquam dolores etiam inferantur à Zephyralibus ac Borealibus ventis, dum aut frigore percutiunt, aut vehementiâ impetúque labefactant. Cum quibus tamen si sal vnâ concurrat resolutum, dolores atrociores omninò & periculosiores corripiunt. Ex his liquet, colicæ curam pro ventis 4. quadruplicem existere. Tum etiam cura peculiaris debetur resolutioni salis si à Mercurio & sulphure separatum sit: velut alia etiam ratio est, si alia quædam incidant. Nam & venti constipant, laxántque, ac interdum supernè eructant, interdum in concauitatibus suis fluctuant. Cura ergo in genere duplex est: vna contra ventos; altera contra materiam, quam post se ventus relinquit. Nisi enim sedula cura ipsis ventis, ac resoluto sali impendatur: colicæ sanatio nulla impetrari poterit, nisi natura Microcosmi ipsamet aduersa consumat & tollat.

Homo ex tribus constat.

Salis resolutio colicæ causa.

Colicæ curaquo. tuplex?

Venti prædicti siue ex seipsis oriantur: siue ab hominibus producantur, subtiles adeò ac tenues existunt, vt omnes totius corporis lacertos ac poros peruadant, velut ventus parietem penetrat. Quâ alteratione membra omninò deiiciuntur & infringuntur. Cum his si sal resolutum concurrat, spiritus eius ventis adeò exquisitè permiscetur, vt cum his ad extremos vsque artus peruagetur. Itaque eruptionis impetu semel facto, mixtim illi duo perfluunt, dum exteriora membra proximè obsederint. Quo facto dolor ventris ipse quoque in membra effunditur. Huic vento & spiritui salis, quia membra resistere non possunt, ideò concidunt velut domus à vento strata; quam deiectionem contractura postmodum grauior leniórve sequitur, prout venti illi leuiùs vel concitatiùs impegerint. Nam pro naturâ Microcosmi & venti conditione ista omnia eueniunt.

Colica venti subtiles.

Colica vt in artus trãsferatur.

Pro conclusione ergo hoc tenendum est (*Quære* *,*) quatuor dictos ventos definitas suas complexiones habere, nempe immoderatum calorem, frigúsque aut humiditatem, siccitatémque, quas deinde sequuntur trium primorum in suis Elementis resolutiones & coagulationes: pro quarum commoderatione sub-

, supra fol. 101.

rilitas etiam penetrantium spirituum oritur. Membra enim alia resoluũtur à frigore Boreæ, alia humiditate Zephyri, alia ab Euri siccitate, alia à calore Austri. Cura ergò contractæ cuiuslibet pro hisce causis temperanda est, non tam propter ipsos ventos, quàm spiritum salis resolutum. Cuius vnica hæc cura est, vt, quemadmodum lapsæ domus remedium vnicum est erectio, sic hîc quoque contractum membrum erigatur. Singularis ergo cura est euacuatio ventris: singularis itidem erectio membrorum.

CONTRARIA.

Quære ¶. *vsque ad finem 2. parag.*

¶. supra fol. 104.

HIs hactenùs præmissis, iam deinceps in confesso apud omnes sanos est, pro lunæ facie, seu ea recens sit, seu plena, seu augescens, in homine hoc malum omninò concitari sentirique. Quod cum, vt est, verum sit: origo ac causa omninò noscenda est. Causa verò hæc est, quòd homo intra se quoque, velut extra se, peculiare suum cœlum, similémque constellationem habeat. Vnde fit, vt temporis euariationem sentiat, non externo, sed interiore. Nec enim cœli planeta vel me: vel te gubernat, sed tantùm qui in corpore est. Et Astronomus, qui ex planetis externis de natiuitatibus iudicat, is hâc de causâ errat, quia isti in hominis corpore nihil operanrantur, sed tantùm internum cœlum ac planetæ id moderantur. Cœlum autem externum interni tantum index existit. Homo enim se habet, vt crassum ac rusticum hoc exemplum docet. Suis vel porci eadem est anatomia quæ hominis. Ita vicissim hominis eadem, quæ cœli. Sic intra nos quoque fiunt pluuiæ, tempestatúmque euariationes. Quę causa? Quòd eædem intra nos matrices, quæ extra, existant. Hinc earum impressiones sentiunt, qui vnius concordantiæ & constellationis cum ipsis sunt. His iam constitutis, colicæ (antiquitùs ita vocatæ) cognitio ea tenenda est, quòd ipsius venti, quatuor orbis partium ventri existant, qui pro dispositionis suæ conditione tormina & dolores cieant. Cœli ergò vim vt in colicâ, sentimus adeò certò, vt verè dicere possimus, hominem hunc in hoc illóue signo, aut hac Lunæ facie moriturum esse: non vt Lunam exteriorem intelligas, verùm interiorem. Hanc enim tu sentis, & ab istâ occideris. Interim negligentiùs id obseruas, quia non, vt ventus externus interna operatio subindè sentitur. Qui sententiam hanc in ore habent, quòd Astra inclinent, non necessitent: hi malè sentiunt & loquuntur. Nihil enim illa inclinant, cùm ad cœlum tantùm externum dirigantur, quod nobiscum nihil quicquam commertii habet, nisi ratione præfigurationis tantùm. Ideò nihil quicquam etiam in nobis inclinat. Itaque otiosè id addunt, quod idem nihil necessitet. Quid enim cogat, cum in nobis non sit? A suis astris cogitur homo, non à mundi astris. Astra enim hominis, ipse homo sunt. Et quod homo est, id astrum est, non supernum, sed infernum, cuius præfiguratio tantùm in superno exhibetur obiter. Nisi ergo insitus rationi nostræ spiritus corpus moderetur: tunc dominium in nobis exercet cœlum, quod in nobis conditum est, velut ventus in colicâ, qui flatus est omninò, non humor. Loquamur ergo de internis, & in hominum extranea non inuehamus, aut de iisdem cogitationes otiosas subeamus, quod factitare Humoristæ solent.

Colica pro lunę facie fit:

Cœlum hominis hominē regit

Cœlum externũ hominē nõ regit. Suis & hominis anatomia vna.

Cœlum externũ non inclinat.

Astra hominum homo sunt.

Sic ergo ipsa opera de rebus testantur, velut imago picta sui prototypi cognitionem exhibet. Eadem etiam ratione domus testatur, se dominum esse, & quod testatur, idipsum existere, nec aliud esse à se diuersum. Et hoc pactò res ipsæ intelligendæ propriè sunt, non extraneè, veluti si quis crucem gestet, vt indè intelligatur, hominem illum huius vel illius sectæ aut ordinis esse: sed in signo ipso acquiescendum est, & dicendum, id esse linteum pannúmue, ad crucis formam sartum aut dispositum. Nam eodem modo & ventus ventris, signo suo, quod exhibet, hoc est, vento, designat, quòd ventus sit. De vento ergò, non de aliis disserendum est. Iam autem quid ventus est? Id discitur ex magni mundi ortu, causísque ac generationis modo & proprietatibus; demonstratúrque, hominem ipsum Microcosmum esse, ex 4. omnibus Elementorum creaturis constantem. Vnum ergò cum altero omninò conferendum ac explicandum est, ac Physica ipsa in hoc cogenda, vt Theorica similis omninò instituatur in causis morbi constituendis, & his applicanda ipsa cura seu medicina, quæ ex Theoricâ dimanet. Hoc iam modo, quo signa se produnt; ea ipsa quoque Medicum, qualem sese gerere debeat, instituunt. Qui enim magnum mundum creauit is postremò ex limbo ipsum quoque hominem architectatus est. Et sic ab eodem auctore vterque mundus conditus est. Qui ergò ventos Solémque & Lunam, cœlo externo indidit: is eadem homini quoque ingessit, & dixit *hoc esto* Ex quo omnipotentis creatoris mira bonitas elucet. Quid enim quæso mundus uniuersus testatur aut loquitur, quàm quòd Dei, sui creatoris, sit? Sicut enim statua sui sculptoris aut plastis signum existit: ita vniuersæ Dei creaturæ quoque indicant, se Dei opera esse. Porrò autem Macrocosmus visibilis est: non itidem Microcosmus, nisi in figura imaginis diuinæ. Cætera enim in nobis abcondita latent. Eodem enim modo ipse quoque Christus in persona visibilis fuit, sicut Macrocosmus oculis nobis conspicitur. Et tamen vicissim idem in forma alia inuisibilis est, qui ne quidem id est, quod est. Ita & homo mundus est, nec, quòd is mũdus sit videtur, sed mundi signũ est: signum autem, non quòd homo fecerit: sed qui hominem ipsum fecit, is & signum fecit. Cum ergò ita se habeat, signum est, quod opus Dei sit, non hominis. Eadem & ventris & colicæ ratio est. Venti nimirùm præstò sunt & signum sunt, quod non homo, sed Deus eos fecerit, similiter ac in magno mundo. Indignum ergò fuerit, ex ipsis homines humores facere, aut quid aliud de iis speculari. Id enim non opus hominis, sed Dei est. Et in id opus dirigendus omninò noster animus est, ac ex eo Theorica ipsa constituenda.

Opera à causis testantur.

Microcosmus ex macrocosmo noscendus.

Homo ex limbo factus

Mundus de creatore suo testatur,

Christus in persona visibilis fuit.

Et talem scitote curam.

Quantum

Colicę cùraquę? QVantum ad curationis modum attinet: sciendum est, vnum dirigi ad 4 ventos, si in chronicum tempus vergere pergant: alterum resolutioni salis impendi. Sed quod tertiò contracturas ipsas attinet, harum cuilibet sua peculiaris cura applicanda est. In curâ primâ attendendum est ad 4. ventos cardinales; sub quorum quolibet sui collaterales comprehenduntur. Cura ergò vmblici posita est in *Sibeta & Egeso*: spinæ dorsi in *Sacernola* Orientis in *Falerno cum oleo*: occidentis in *Papauere* &c. Orientis colicæ haustus calidus vnus debetur: & duo item alii collateralibus. Meridianæ colicæ debetur inunctio calida partium priorum. Septentrionali illinitio dorsi. Et hâc ratione venti expugnantur, non clysteribus aut purgationibus adhibitis, aut concitato vomitu, aut admotis balneis albòque Græco.

Sibeta & Egesus curant colicam vmbilici.

Sacernol spinæ.

Ad sal autem (quæ cura grauior est & laboriosior) eiiciendum opus est, vt post ventorum discussionem, enulam campanam administres, idque sensim, nec præcipitanter ad Rhabarbarum, colocynthidémue & similia diuertas. Sal enim vim nullam fert:& iam per se in viis exitûs hæret Expulsionem ergò illius si moliaris iis remediis quæ aliud nihil, quàm sal pellant, non malè succedet molimen. Si verò vnâ cum sale alia quoque pellas, nihil admodum proficies. Sal enim à stercoribus & alis reiectaneis, eductioni ineptius redditur. Itaque syncerum relinquendum est.& à cæteris sordibus separatum, vt à suis purgantibus commodiùs eliciatur. Quando autem tractum & euacuatum satis sit, id sanitatis signa expedient.

Sal in colica purū extrahédum.

Tandem ipsa contractura per confortiua ita adimenda est, vt virtus ac robur sustinens partes intrinsecus foràs egeratur & diffundatur. Confortatiuum id est, *Aurum solutum in vino centrato correcto*. Quòd si verò membris conueniens humiditas deficeret, eam Balsamus cum Galbano aut oleum vulpinum cum vino correcto sarciet. His omnibus pręstantius est oleum serpentinæ, quod membra ipsa non saltem expedit, verùm insuper etiam sine auro perfectè sanat.

Aurum solutum membra roborat. Bals. cum Galbano & ol.vulpinum cótractura curat. Ol. serpentinæ &c.

Cætera autem ab ipsâ experientiâ prompta remedia hîc quidem non elimino, sed suam cuilibet laudem integram relinquo. Hoc saltem moneo, vt ordo iste triplex studiosè obseruetur, & suo conuenienti experimentum quoduis administretur, ne & medicinæ simul certa macula inuratur, & ægri status in peius subindè deducatur. Remedia ergò quilibet ex suæ conscientiæ scrinio proferat. Penes me enim vniuersa non sunt. Noui multa, quæ aliis proba habentur. Sunt etiam, quæ ne quidem vnquam noui. Itaque vt optima vndecunque seligantur, hîc monere volui.

PARALYSIS.

Fulgura qui in terra coquantur? TEmpestates omnes ac fulgura ex cœlo incumbentia, in terrâ præparantur & coquuntur. Quod enim fulgur est, id ex terrâ desumitur. Huius ergo generationem ita attendite. Quâ ratione terra à cœlo sumit folia frondes & gramina, nimirum ex ipsius pluuiâ & rore &c. sic vicissim cœlum, quo alitur & nutritur liquido, id ex terrâ desumit. Et sicut terra naturâ suâ nihilo mutata, gramen fit ac folium, nemine id quidem vidente: sic cœlum quoque suam naturam continuat, nemine adspiciente. Nemo desiderat aut videt in terrâ id, quod in cœlum euoluit Hoc autem in terrâ coquit terra, in cœlo coquit cœlum: hoc est, quod cœlum terrę dat, id coquit terra: & quod terrá cœlo mittit, id coquit cœlum.

Coctionis autem illius hæc ratio est, quod scilicet Sol, ac Planeta quiuis, & quælibet stella suum ex terrâ liquidum in sublime attrahat, vnus nempe hoc, alius aliud. Sic arbor florida suos flores, saluia suam saluiam, viride virorem, rubeum ruborē à cœlo desumit. Vice versa idem etiam cœlo ac stellis singulis attribui debet. Sic enim & in cœlo quid est? quod suum simile in terrâ habet, & in terrâ est, cuius simile in cœlo viget. Aliàs enim fieri minimè posset, vt Saturnus in terra regnaret, si in hâc similis Saturnus non existeret,& suam exaltationem vtrique in eodem loco habetent. Interim Saturni duo minimè sunt, sed vnus. Hinc fit, vt terrestris nutrimento sit cœlesti, & hic vicissim illi.

Cœlum ex terra, hęc ex illo suum liquidū trahit. Simile vtrobique est in cœlo & terra.

Quod ergò iam in terra planetas attingit, ex eo generatur fulgur non pluuia. Quod enim in terra terræ cibus est, id in terrâ nunquam fuit, sed recens ex cœlo natum est. Ideò pluuia, ros &c. cibus terræ est, nec in terrâ prius fuit: cibus inquam terræ est, non cœli. Quod ergò alterius cibus est; ab eodem non prodit. Fulgur autem cibus non est; ideò ex cœlo non descendit. Descendit quidem ex cœlo, sed ex terra in cœlum primò ascendit. Sic ergo velut contrarium quoddam & causa morbi in terram, hoc est, in corpus descendit instar paralysis, quæ corpus infirmat. Hoc enim sensile est, adeóque ipsemet homo. Terra verò homo non est, non est sensilis: ideò non morbus est. De fulgure ergo scire debetis, quòd è terrâ egrediatur, & Planetarum nutrimentum sit. In his fulgur euadit, hoc est, Medicè Paralysis, Astronomicè Fulgur.

Fulguris causa & ortus.

Defectus duarum (vt puto) paginarum.

Creauit ergo Medicum, & huius manibus cœlum indidit. Si ergò manibus tenere cœlum is debet: necesse est etiam vt sciat ipsum Alchimistam cum omnibus eius arcanis Quid enim Alchimia aliud est, quam cœlum inferius, separare sciens Solem à Luna, diem à nocte, medicinam à veneno, vtile à stercore: & hoc facto iubere potens, hoc fac tu, tu illud age. Qui enim principia ignorat, quid is sit in fine vel suis operibus? Codrus nempè erit, egeno egentior, & suismet nugis se exatians. Quæcunque homo facit, eadem isti quoque Planetæ faciunt, sensu tamen processúque Alchimistico. Sicut ergo Alchimista quærit sal petræ in nitro, Mercurium in stercore, sulphur in igne: sic idem quærit etiam Firmamentum, quòd Vulcanus est inuisibilis. Hoc si tria corpora conquisiuit & compatauit, ictus oritur, quem cœlum fulgur Alchimista autem Bombardam vocat. Nam & hic fulguris producendi potestatem habet: de quo in Magiâ, quæ Alchimiæ. Philosophia

Alchimia quid?

Magia Alchimiæ Philosophia est. Alchimia cur Nigromantia dicta?

losophia est. Ex cuius arcanis prodierunt vesani illi, qui illam Nigromantiam vocitarunt. Verè autem Nigromantia dicitur, quæ à primis incunabulis Alchimia fuit: & nomen à nigrore deductum est, quod instar carbonariorum mystæ eius incesserint. Nigromantici enim omnes sunt, qui Vulcano deseruiunt. Ex imperitiâ ergò & inscitiâ illi superstitiones Nigromanticas, & artem furiosi exercitus vocitârunt, de quibus plura hoc loco non disseremus.

Quare contraria ∋ ∈ *Vsque ad finem.*
Item quare curam.

∋∈ supra fol. iii.

Quòd si cerebrum, pulmóque ac cor &c. feriantur: quis damnum sarciet? Quis virtutum cœli, in vitam ipsam impressas noxas emendabit? Id tamen cœlum alterum præstare potest, vt, velut aqua ignem, sic id paralysin auertat à membro, quod corpus suum nondum perdidit, hoc est, si domus nondum vniuersa conflagrauit. Id autem ita fieri ac esse debet. *Quare* ï * ï.

ï*ï supra fol. 151.

LIBER
DE PODAGRICIS SEV EIVS
SPECIEBVS ET MORBIS ANNEXIS.
THEOPHRASTO AVCTORE.
LIBER I.
Ad Lectorem.

Auctor, qua pulsus causa de podagr. scribat?

Cquæ verò mea temeritas ac fiducia est, quòd de podagrâ scribere audeo, quæ tamen à nemine Medicorum verè aut descripta aut curata vnquam est? Multi enim garritus, pauca eorum opera fuerunt. Hæc nimirùm mei ausus causa est, quòd videam, aduersarios meos tantis encomiis & honoribus onerari ac cumulari, tantúmque in ipsos spei ac fiduciæ poni, quasi ipsi soli veritatis oracula funderent, ac verba eorum mera Euangelica essent, cum tamen inscitiâ fœdâ & putidis nugis omnia ipsorum verba & iudicia polluta sint. Hoc inquam est, quod dolorem mihi incutit, quia nempè videre cogor, mendacia publicè, ab omnibus certatim, iunioribus & senioribus tanti æstimari colique, adeóque rem eò rediisse, vt contra iactatorum illorum imperitiam, stultitiam, erroréśque ac assentationes nemini ne quidem hiscere licitum sit, Nam si quis contra ista, obloquatur, vel obiter, hunc expeditâ sententiâ ad extremos vsque carceres illicò damnant & exportant, vt nimirùm hoc pacto Satanæ ac ipsius filiis suum regnum saluum & internum perstet.

Quæ verò, ô Principes ac patriæ antistites, quæ inquam vestra ea cura est? quòd tam oscitanter salutem tàm vestram, quàm plebis & vestrorum subditorum satagitis, dùm persuasum habetis, eos Medicos probos peritosque esse, ac fuco omni carere, qui tamen non nisi suos vermes nocentissimos vbique excludunt & intrudunt, iisque malis Rempubl. modò non miserè opprimunt? An non, quod censura cumprimis acri dignum erat, supinè negligitis, & leui pede transilitis? Quod minimum est, id censetis, ac ex cumino (quod aiunt) vectigal paratis. Quod maximum autem & grauissimum, in id curâ nullâ animaduertitis. Nam quia conscientia vos exstirpatores & excisores malorum omnium prædicabitis, cùm tamen fraudem summam pictorum medicorum istorum tam patienter toleretis? Quæ enim vspiam facultas dānosior hodiè & flagitiosior existit illâ, quæ corporis adeóque ipsius rationis, ac vitæ huius curam prætendit? quæ inquā ars nequitiâ cumulatiore turgida & conferta est? Verè enim ac ex animo dico, nullā ex omnibus huic similē vspiam reperiri. Et nemone tandem attendet, quàm flagitiosam vitam agant hi, qui Doctores creantur, nec tamen vllum vnquam ægrum sanitati restituerunt? Quo quæso in censu habeātur ipsi, quos carnifices, monachiq; ac Moniales tamen arte ac successu longo superant, suúmque ordinem factitando Medicinam laudatiùs tuentur? Quo tandem quæso iure, quo prætextu, quoue animo huiusmodi homines extollere audetis, quorum tamen facultas, mera opinio, putum somnium, ac labyrinthus inextricabilis existit? Et quæ ea vestra excæcatio & insania est, quòd dicentibus illis, Podagræ nullam curam aut medicinam esse, astipulemini: cùm tamen id commentum tantùm sit eorum, quorum cerebrum asininum, sanius nihil & conuenientius promere didicit? Et hoc idem delirium cum ipsis delirauit hactenus tot sæculis medicorum pars maxima, quorum mens sanior suis Coryphæis non existit: adeóque coruus coruum longâ successionis serie progenuit. Quæ autem ea fraus ac iactura est, tam nobilem ac humano generi præstabilem facultatem, támque insignem eius laudem & vtilitatem à torpidis istis Academiarum alumnis obscurari, reprimi, pessundari? Et parùm id quidem sit, ad tot cædes & latrocinia vos prouinciarum Rectores tantopere conniuere? Nec enim de Podagrâ saltem hîc loquor, sed de morbis etiam cæteris omnibus vniuersim, in quibus ipsi aut canes muti sunt, aut conquisitis vndecunque verborum fucis, vos ipsos ac vestras vxores, liberósque, & subditos bonis, corpore, ipsaque vitâ nefariè mulctant. Et cur ipsarum Academiarum pompa fastusque tam insolens vos admiratores tam diu detinet? Nec enim hæ aliud, quam mendaciis velum ac ornamentum testimoniúmque emptitium obtendunt. Itaque oculos tandem aperite, ac inanibus titulis vobis deinceps imponi minimè sinite. Fieri enim potest promptissimè vt Doctor simul morionem præstet. In morione verò etiam nequam locum inueniat. An verò ad testimonium id non satis est, quòd, dum morbos vestros tractant, integris diebus ac noctibus

nihil quicquam proficiant, sed meros fumos, ac suaues nugas, & ænigmata cæca subindè iactent & venditent, & insuper ex vobis ipsis expiscentur, quod te docere debebant? Nam in te primùm sua illi experimenta faciunt. Et quâ quæso cum fronte te iis committere ausis Doctoribus atque Magistris qui studiis suis diffidentes, quod scire iam pridem oportuit, ex te primùm sciscitantur & percontantur Adeóque à te primum Doctores ac Magistri fiunt? Interim, quod probos ab istis temerariis iugulari censes? Et hi ludi aut ioci sint? Tu Cæsar attende. Nisi enim tu solus, quod debes, in hac animaduerteris: homicidium nullo vindice designabitur. Passim enim numerosis affinitatibus, ac amicitiis, patrociniisque frequentibus se illi ita muniunt, vt obloqui aut contradicere ipsis nemo audeat, nisi tu hoc Cæsar facias, qui sanguinis illorum te reum non facis.

Cur verò hæc commotiore animo scribam, id iudica Lector, Facilè enim diuinare potes, quòd, quæ hic loquor, ad multos pertineant. Ac cur de Podagra edens, talia præcipuè obiiciam, causa hæc non leuis est: quòd, vbicunque vocatus consilium ac artem meam impendo, ipsi præsentiam meam indignè ferant, suisque me passim nugis ac assentationbus apud credulos inuisum reddant, ac nescio quæ argumentorum fulmina detonando suam Medicinam omnibus impudenter venditent: meúmque curandi processum quem tamen ne ex extremo quidem apice intelligunt, aspernentur & eleuent. Multis verò machinis opus est, ad mendacium, quod notorium est, velandum. Itaq; & ipsi tandem pudefient, suámq; in me exagitando artem prodent, mihiq; admoto semel aratro agrũ suum latius vertendi & vastandi occasionẽ dabunt, vt is deinceps purũ triticum ferat, quem aliàs ipsi lolio mero & zizania conserere sueuerunt. Theoph. cur Medicis aduersetur?

Quæ ergò ad te scribo & emitto Lector, lege & euolue. Non enim tuo illa saltem desiderio facient satis, sed mea insuper cum illorum scriptis conferendi ansam tibi fidissimam porrigent. Interim in proposito meo pergere, & scripta illorum contraria præstolari mihi præpositum est. Datum, &c.

NARRATIO

LIBRI I.

ARGVMENTVM.

Theophrasto Auctore.

DE Podagrâ tractare hîc meum institutum est: quæ morbus est, occupans capitis iuncturas, seu commissuras duorum ossium coeuntium, Cartilagine aut medio alio iunctorum, veluti os est nasi & frontis: item quod Galaxicis poris diuiditur, item ossa ceruicis, maxillarum, amigdalarum, menti, regionis aurium, oculorum, & horum orbitæ. Tandem, vbicunque in capite huiusmodi coalitus & diuisio ossiũ aut porosa Galaxa apparet, ibi sedes podagræ esse potest. Podagræ quę loca sint?

Sic pariter à collo per vniuersam spinam, & omnia ossa axillarum, humerorum, furcularum, ac spondylos omnes vsque ad coccygis os, vbicunque articuli intercurrunt qualescunque ibi Podagra sedem figere potest. Similiter & in costarum exordiis, ac terminis, & i vbi cartilaginibus ossa vniuntur: in thorace itidem ac omni pectore, vbicunque duo se inuicem ossa contingunt, podagræ matrices existere queunt. Eodem modo & in præcordiis, ac supernis furculis, & virorum craniis. Est enim caput compositum ex multis cartilaginibus, in quibus iacet podagra tantùm, sic itidem & in articulis, vbi duo ossa iunguntur, aut se mutuò ingrediuntur, vt in coxa & femore & osse sacro, & genubus, ac genuũ poris seu spongiis, & extremitate infernâ cruris, ac malleolis ac cæteris omnibus ossium coniuncturis Nam in his vniuersis Podagra sibi sedem figere solet. Præterea etiam, superiùs in brachiis, vbi os humero inseritur, in cubito ipso, & eius omni ambitu, in carpo, & omnibus eius inanitatibus, in manibus, digitísque tam pedum quàm manuum, atque in rasletis omnibus, vbi duo ossa vniuntur, tam internis quam externis, secundùm longum, latum & transuersum. Item sub vnguibus manuum pedúmque, in volâ & plantâ, foris & intùs. In his enim locis podagræ ferè grauiùs affligunt, quod ossiculorum ibi certus numerus congestus sit. Et hæc præcipua Podagræ loca sunt.

Similiter sciendum est, Podagram etiam in vesicâ, in renibus, in virga ac partibus similibus aliis consistere, vt quæ cum prædictis ossibus quadamtenùs cohæreant & familiaritate ipsis iungantur. Illis enim patientibus, hæc quoque affligi frequenter solent, non quòd Podagram propriam sentiant, sed quòd huius aliunde incumbentes dolores consertionis ratione suscipiant. Tales etiam in calce ac articulis similibus aliis deprehenduntur, ob ossium eo loco sitorum coniunctionem. Podagræ quę consensũ, in quibus partibus?

Dolores porrò Podagrici ita obueniunt. Quo loco mali radix condita est, ibi concitatur dolor, interdum à cibo potúque, interdum à periodis Lunæ & tempestatum, aliquandò à nocte, idque cum tumore, calore, frigore, rubore. Tandem ac nouissimè materiæ magna induratio consequitur, quâ artus à se inuicem diducuntur, & distrahuntur, ipsaque proportio membrorum Geometrica peruertitur, distorquetur, articuli occollascunt, indurantur, nodis & tuberibus asperantur, ac immobiles redduntur, nec flecti queunt: vbi omniũ postremò grana salis adeò magna & valida in articulis nascuntur, vt propter nimium eorum augmentum ægris pereundum & occumbendum sit. Podagræ signa quæ?

Hoc malo affectis varia quoque dolorum genera, variis signis se prodentia, obueniunt, eáque ferè dissimilia, nec semper imò rarissimè sibi consentientia. Ex quo censu id quoque est, quòd si medicina non idonea adhibeatur, sed experimenta applicentur, morbus se aliter non exhibeat, ac si Medicinæ simul ac ipsi Medico illuderet. Résque ferè eadem est, ac si quis infanti pomum ostenderet, non tamen porrigeret. Ita enim & morbus Medico imponit. Dùm enim iam remisisse videtur, è vestigio cũ doloribus multò atrocioribus resilit. Sic ergo morbus iste omnium est nequissimus & versutissimus, qui Medicum ludos facit non aliter, ac si conceptis verbis dolisque ipsum bolo tangeret. Idémque hîc ferè accidit, quod Domino cum morione suo colludenti: Podagra morbus dolosus, & nequã

denti vbi morio Medicus est, Dominus autem morbus.

Morbus hic vel solitariè, vel cum morbis aliis affligit, abit, reditque, & vel vanescens adhuc præsens est. Neminem autem interficit, nisi in obstructionem incidat, hoc est, si in suam deduci Anatomiam non possit. Tunc enim vitam expilat. Sed hoc instituti mei enarratorium iam finiamus. Deinceps autem tradémus & describemus: 1. Huius morbi causam. 2. Coniunctionem. 3. Paroxysmum. Postremò horum omnium curam ad methodum primorum artificum seu Magistrorum, qui adhuc in viuis sunt: quòd attendetis. Dolores ergo hoc modo distribuuntur, vt iam hoc, iam illo loco grassentur, non vno loco conclusi, sed variis mirísque modis disseminati & disiecti.

LIBER
DE INVENTORE ARTIVM

VObis omnibus in confesso est, conuenire omninò ac decere, vt homo sermonis sui magistrum, ac scriptionis auctorem non dissimulet. De patre enim ac matre suâ quid quæso homo accepit, ob quod se iis similem prędicare possit, nisi famelicum stomachum, ac rudem nudúmque animum, aut naturam, quæ nihil nisi nuda imago, morti similis existat? Ex se ergo quid faciet tandem homo, aut quoúsque penetrabit, cùm nisi nudum & mutum hominis simulacrum is nihil sit? Nisi enim aliundè quid datum promtúmq; accipiat, ex se domi nihil promere potest. Id verò, quod intrò in ipsum ingeritur ac infunditur hoc nouit, & est. Priusquam ergò ad capituli incepti deductionem vlteriùs progrediar, definiendum & constituendum esse videtur, quisnam is sit, ex quo homo discat, & tam arduis rebus informetur.

Homo imago nuda institutione opus habens.

Multipliciter verò intelligi potest, quid id sit, quod nos discere iubeat, hoc est, quod nos discenda doceat. Qui ignorans & imperitus est, is obuio cuilibet credit. Admiratio enim apud simplices adeò procliuis & expedita est, vt vel eruditulum quemuis facilè suspiciant ac in pretio habeant. Ex quo ergo discendum nobis sit, id omnium primò expediendum & constituendum videtur. Si enim ad placitum ac institutum Auicennæ, Galeni, Hippocratis, &c. loquar scribámque: idem cum ipsis omninò mansero. Vnde, cùm ipsi nihil præstiterint, nec me ipsum quoque præstiturum quid præstantius esse, consentaneum videtur. Non ergo ex illis modò dictis, sed ex vero genuinóque Magistro discendum est. Ex his enim saniora multò præcepta hauriuntur, quam ex illis, à quibus scholastici prænominati instituti sunt. Ex illo ergo liquet, ipsos probos & frugi scholasticos minimè se præstitisse, sed præmatur nimis fœdâ Apostasiâ defecisse, ac scientiam omnem conspurcasse, eidémque defectioni suos omnes posteros quoque inuoluisse.

Admiratoribus omnia magna.

MEDICO vnde discendũ sit, & ex quibus magistris.

Et hæc isto fine indicanda sunt, vt sciamus, quibus tandem auctoribus fidem dare, vel minùs debeamus, ne fors incauti à præceptis eorum in errorem abripiamur Multi enim ex instinctione cœli loquuntur. Et horum scripta mera verba sunt, vsu ac commoditate omni carentia. Doli enim, ac imposturæ, nimísque reconditæ subtilitates ad Medicum minimè pertinent. Sed nec innata eruditio Medico vsui est. Ea enim Magister non est, in quem suum Medicus fundamentum locare possit. Multi sunt etiam, qui ex experientiâ propria commentantur & scribunt. Hi, si experientiam nudam ponant iacténtque, tantum quidem commodant, quantum in hoc illóue morbo experiẽtiæ habent. Cuilibet enim experientiæ sua definita meta est, vltra quam ea nõ extenditur. Itaque hæc Medico satis non est.

Auctores ac magistri tripli. ces.

Cùm ergo iam dicta tria non sufficiant Medico, quæ tamen oculis nostris magna arduáque ac omni defectu carentia apparent: opus est, nos Magistrum certiorem & perfectiorem illis præferre, qui omni maculâ & defectu careat. Is autem sunt res eæ, quas Philosophia & Astronomia vtriusque globuli tractant. Hæ enim Medicum constituunt, integrant, & perficiunt. Characteres autem ac literæ earum sunt Chiromantia, Geomantia: Pyromantia, &c.

Philosophi & Astron. veri magistri discentium.

DE LIMBO.

RES vniuersę inuisibiles fuerunt apud Deum, quæ iam visibiles existunt. Eæ omnes, quales fuerunt, in limbum vnum comprehensæ sunt, hoc est, in vnum corpus visibile. Corpus hoc magnus mundus factum est: & ex hoc deinceps homo conditus. Ex quo sequitur, hominem nihil posse, nisi quod priùs fuit. Hinc etiam liquet, Angelos omnium hominũ artes & necessitates nouisse, velut & diabolos. Sunt enim ex Limbo illo, ex quo homo cõstitutus est. Ideò boni simul malique homines, veraces ac mendaces, humiles ac fastuosi in terrâ agunt. Simile enim simile producit.

Limbus est õnia.

Mundus ex Limbo.

Angeli cur naturę abdita sciant.

Portò autem ad hæc consequitur, quòd patres primi Limbi ex seipsis nihil didicerint, sed sine medio à Deo omnia, tam bona quàm mala proposita acceperint, in quibus tamen seducti, seipsos Diabolos fecerunt, dum se Deo veraciores præstare voluerunt. Ad hæc ergo sequitur altera creatio Cœli & Terræ, Aëris & Aquæ. Ea ex his facta sunt: & quod in spiritu, in naturâ Angelicâ, &c. habuerunt, id in hunc globulum ac sphæram distributum est. Sicut enim regnum cœlorum in seipso, in suis virtutibus: ita etiam cœlum in diuisionẽ deductum est corporaliter, ab Angelico sumptum.

Limbi primi parentes &c.

Aſtra in mundo Angelico nulla.

Iam autem apud Angelos astrum nullum est, sed solus Deus, in quem omnia procedunt, & ex quo creaturis omnibus suum necessarium affluit. Sed apud homines astra sunt. Astra Deum non indicant, sed naturam Angelorum. Et bona, angelos bonos, mala verò malos denotant. Hoc pacto Angelicam naturam homo ex cœlo assumit, & cœlo similis fit. Qui nouit Angelos, nouit etiam astra. Qui astra nouit, & scit Horoscopum, is scit nouitque vniuersum mundum, is nouit ipsum hominem & Angelum componere, is est Lucifer in terrâ, is est Iupiter in cœlo & sic de reliquis.

Astra essentias Angelorum & Diabolorũ præstant.

Angelica natura hominis vnde Hominis Angelici quanta præstãtia.

Sed ne non dicenda patefaciam hoc loco rem ita concludo, quòd homo sit, qualẽ prædiximus, & quòd omnia creatura vnica sint, quodlibet

Omnia sūt creatura vna libet cum quolibet conferendo, ac sola mortalitate excepta. Quæ causa est, cur hic hoc, ille aliud noscat sciátque. De iis loquor, qui sine mortalibus præceptoribus discunt, & magistros suos caducos exsuperant. Qui enim à magistro caduco discit, is magis ac aliter quàm pro naturâ suâ Angelicâ discit. Et qui ita ex seipso proficit & progreditur, hunc iudicate eius esse Angeli, qui similis in ipso cœlo sit. Sic ergo nomina eruditorum in regno cœlorum ac Satanæ descripta sunt, prout quisque est. Hoc numero impleto, si Angeli omnes nati fuerint, dies extrema instabit.

Angelis omnibus natis erit dies nouissima.

Præceptores hominis duo.

Magister ergo, de quo dicere institui, ex his duplex intelligendus est; Angelicus & Mortalis. Mortalis verò quid docet aliud, quàm quod primò dixi, meros errores scilicet, nihil perfectum? Quid enim in regno caduco boni sit? Et hinc procedunt etiam emergúntq; Doctores falsi, qui me ad scribendū irritant. Nisi enim præsto sit Angelus in cœlo, & hominis Doctor, ac robur sit; tùm nihil quicquam ab eo accipiendum est. Doctrina ergò vera sine præceptore caduco hauritur. Quæ si in discipulis fidis & constantibus ita viget: illos vos, qui ex caduco prodiistis, longissimis metis præcellere mirum non est. Nullus enim solidè ac verè doctus ex præceptore caduco emergit: sed omnes desuper ex alto gignimur, non ex nobismet ipsis. Et qui, vt diximus, desuper ita nascitur, is discipulos habet, qui suos & ipsi discipulos post se relinquunt. Iam ergo in his diuersitas est. Discipuli enim ex variis stellis ac Angelis nati sunt, quos suo modulo quiuis censet.

Doctrina vera vnde?

Sed vt ad Medicinam digrediar, idem eodē eodem modo tenete. Nisi enim, cœlū, ipsúmq; solum, Medicum gignat; quis vel minimam doloris dentium cognitionem habebit? Nemo. Et licèt homo quidem, qui illius Angeli non sit, consentaneum quid de illo meditetur ac proferat: quis in phantastam illum fiduciam collocabit vllam? Abscondita enim homini minimè patent, nisi quæ per sensus quinque ipsi offeruntur, quorum tamen nec semper is compos est, nec illi promiscuè omnia comprehendunt. Et aliud quidem de natiuitate supernâ homo sibi minimè persuadeat. Huius enim si particeps non sit, ne quidem tantillum sciuerit ac sapuerit. A mortali enim suo præceptore eò nunquam prouehetur, vt auctoris in loco aliquo ac gradu sit. Et licèt quidem sui præceptoris vim ac industriam vniuersam effusam hauserit ac doctrinam omnem subtilitatemque cum vniuersâ Rhetoricâ Sophisticâ ad vnguem didicerit: sortis tamen melioris non erit, quàm est spina iuxta rosas, quàm nemo attingit. Sicut enim flores campi enascuntur: talem hanc quoque enascentiam esse oportet. Nulla vrtica rosas gignit. Nulla rosa lilia fert. Suum genus quodlibet seruat seorsim. Quantò ergo certiùs lilium lilium, & rosa rosa manet: tantò ægriùs ipse etiam homo mutabitur aut alius educabitur. Hoc enim multò expeditiùs Saluia in Rutam conuerti possit. Quòd si quidem mutationem eius summis quibuscunque machinationibus molitus, meliorem ipsum redditum fors credas: videbis tamen ipsum ceu statuam, aut imaginem parieti asstare, quæ nec loqui aut canere, nec ridere aut dolere, nec benè tandem nec malè olere sciat.

Medicus sine cœlo nauci.

Homo non mutabilis nec fingibilis.

Et in hoc Naturæ ipsius lumen omninò positum est, in hoc id elucescit, quòd tales nimirum crescere, non ex nobis fingi debeamus. Et si hoc modo crescamus: semen huius crescentis rei in duo diuiditur: vnum in gustu ac spicis suis manet: alterum fit lolium. Id autem homo est, qui plurimi haberi vult, nec tamen quicquam pretij habet, extra hanc liliorum conditionem productus, & cum lumine mortis implicatus. Lumē enim ipsius naturæ æternum est quia ex Angelis descēdit, & in animâ, quæ morte caret, manet. Mortale autē lumen emoritur. Et hoc est caducus præceptor. Nec enim vel ars Mechanica, vel Musica omnis, vel omnis Geometria & Astronomia ac Philosophia emorientur: sed à morte suâ in illo lumine perpetuæ stabunt, & Angelorum instar perfectè in eo peritæ erunt. Quia enim Angeli Doctores, Magistri, Mechanici, &c. sunt artifices, &c. non est quòd animam pudeat ipsis similem existere, & perpetuò id manere. Ideò nos opera nostra sequentur, hoc est, in iis florebimus & crescemus ceu semen sinapis, in terrâ quidem humiles: sed in cœlo Angeli nostri in nobis habitabunt.

Lumen naturæ æternū.

Iam autem dicam de eo, quod in Medicinâ mihi obstat, nempè, lucem mortalem tanto nisu suas fraudes intrudere & disseminare. Taceo enim hoc loco Auctoritatem sublimiorem, de quâ mentio plenior alibi fiet. Nec enim vos per ista hoc loco confundere constitui. Et tamen hîc præceptorem meum indicare volo, num tantoperè vos illud mordicet, quòd à nullo præceptore informatus, sim Academiarum perduellis, vagantum crux, experimentatorum diabolus, &c. qualem me passim vos decantare soletis. Et scripta quidem vestra, deinceps contra me laborésq; meos edenda seu proditura iam antè memoriter quidem teneo. Et tamen de me vos non triumphabitis: sed ego de vobis certum trophæum statuam. Interim hæ meæ præfationes, sub formâ capitulorum conscriptæ, nemini tædio sint. Proponent enim illæ vobis genuinum præceptorem, & in longè alias vos deducent scholas, quàm sunt illæ, in quibus merè coronati Beani sedent. Tu verò quidnam ex Asino finges tandem? Huic quicquid imponas, asini tamen more subindè rudere perget, sicut coruus crocitat, cuculúsque cuculat. Sic ergo tiarati illi Beani instar coronatarum ciconiarum incedunt.

Theoph. Epitheta ab aduersariis ingesta.

MECHANICA.

PRimi nostri instituti est, hoc loco describere morborum causam, & distributionem. Iam verò accretio est morborum Theorica. Nullus autem hominum adeò industriùs ex seipso Medicus est, qui gloriari possit, quod introspiciat ipsum morbi corpus, & eius materiam, incrementúmq;, ac denique penitam illius essentiam. Hæc quidem scire illos medicos decebat: sed tamen istorum imperiti omninò & ignari sunt. Si ergo scitu illa omninò necessaria sunt, opus certè est, longè aliud fun-

Med. humores eleuātur.

fundamentum teneri ponique, quam (quos ij obiiciunt) quatuor humores: quos ipsi non tumidiùs fingunt, ac suis ipsismet oculis eosdem vidissent: & iuxtà velut lyncei obseruâssent, quid & quantum singulis momentis illi agant, quid rerum gerant, quî alterentur, &c. Cùm tamen ista omnia oculis penitus abdita & abscondita sint. Sed huius frontis sunt pleraque ipsorum mendacia.

Si ergò à me hoc capite rem ac fundamentum ipsum podagræ tradi postuletis, eius equidem Theoricam ita vobis propositurus sum, vt non ipsam quidem paroxysmi rationem attingam, sed Theoricæ rhombum exempli specie vobis obiiciam. Quod exemplum qui intelligit, huic omnium morborum causa ac origo explorata est. Est autem exemplum hoc, vt scilicet materiam corpúsq; &c. morbi aliter non æstimetis, quàm vt crescentia terræ & elementorum indicant ac exhibent. Illa si nouistis: morbum etiam iam cognouistis. In hoc anatomia condita est: ex hoc depromitur ipsa Medicina. Crescit enim medicina veluti ipse morbus. Simile verò alterius similis certa perpetuò Theorica est.

Simile similis alterius Theorica est

Sæpiùs autem hactenus ac præcipuè in libro de caduco morbo: de Architecto cœlorum, (ibi de cunctis ædificijs cœli quid construant) & de horum operationibus verba feci, sensu nimirùm ac fine isto, ne sapientiam vestram intendatis vltrà, quàm Philosophia ipsa docet. Hoc idem est, ac si dicam, proponite vobis fagum aut quercum, qui crescat. Tantundem enim, nec quid vlterius de ipso etiam morbo vobis sciendum ac intelligendum est, quantum fieri potest. Vna enim vtriusque incrementi ratio est. Quòusque verò arbores ac herbæ intelligi possunt: eòusque etiam de morbis inquirere licitum est, nec quicquam vltrà. Si verò vlterius, quàm ad hanc constitutam metam transeas: quem tandem te fore arbitraberis? Nihil certè, quàm Medicinæ impostorem, & veritatis practicæ temerarium violatorem.

Genera morborum tot, quotspecies crescentiũ.

ANATOMIA.

Aliud hoc loco constituere non possum, quàm vt de corporibus istarum rerum tantum iniquiratis, quantum de crescentibus intelligere potestis. Ideò in Anatomiam penitiùs penetrate, vt ex opposito naturam illam quoque videatis, quæ huic morbo similis est ac quadrat. Vtriusque enim cœlum res vna est. Et sicut Mechanicum suum homo habet? ita suum habet etiam morbus, suum sanitas &c. Itaque quot Mechanici, tot homines.

Iam verò ad quem finem alium creata natura est, quàm vt in ipsâ homo consistat? Sic quos in vsus lignum & ignis condita sunt, quàm ad calefaciendum hominem, & ei paranda necessaria? & hinc iam liquet, Anatomiam eandem esse frigoris ac ligni, velut & artis coquendi & artis ignis. Cocus ipse nihil coquit: sed coquit solus ignis. Cœlum ergo vnum est in igne, & vnum in cibo. Duo hæc cœlum vnum sunt, & vnius Anatomiæ. Sic ignis consumptio est rerum, & tale eiusdem quoque cœlum: sic ei simile est cœlum: rerum ab ipso consumendarum. Per ignem autem intelligimus vim ipsius proprietatis. Per id quod comburitur, intelligimus potestatem eius, quod igni subiacet. Vtriusque tamen eadem Anatomia est, sicut præceptoris & discipuli. Præceptori opus est, vt Anatomiam habeat eandem, quam habet discipulus. Aliàs enim docere ille, & hic discere minimè poterit. Natura enim non assumit, nisi à naturâ sibi simili procedens. Videtis nimirum, lapidis & ligni coniunctionem nullam esse. Nec enim vna eadémque Anatomia vtriusque est: sed duo præsto sunt cœli cum suis Elementis. Sic nec ferrum ac cera iungitur, ex causâ eâdem. Contrà, quod ferrum domat, ferri Anatomiam habet. Quod ceræ conuenit ac quadrat, eiusdem Anatomiæ est cum cerâ. Et in hisce vnum subinde per alterum cognoscitur. Cera enim si in ignem indatur, perit. Si autem in Anatomiam morborum veniat, tum cera ignis morborum est, & consumit similiter. Qualis enim rerum exteriorum ad se conuenientia est, talis est etiam ad hominem, & in homine. (Quid domat ferrum? Solum ferrum, hoc est malleus: Item ignis, hoc est sua anatomia. Quid domat lignum? Culter. Quid lapidem? Securis. Quid consumit omninò? Ignis.)

Homo sinis creatæ naturæ.

Rerũ similiũ Anatomia vna est.

Natura assumit sibi simile.

Ferrum domatur ferro & igne.

Ad hæc ergo scitote, rosas esse Anatomiam sui morbi. Et sicut ignis rosas consumit: sic rosæ ignis itidem sunt, consumúntque morbos, quorum ipsæ Anatomiam ferunt. Ex Anatomiâ enim cognoscenda est potentia, vt sine quâ cognitio nulla existat. Potentia enim sita est in Anatomiâ morborum, & illorum medicinæ. Ideò species terræ sunt species morborum. Non ergo 70. sunt febres: sed quot species contra febres sunt, totidem quoque febres. Genera nimirum dant genera diuisionis. In illis sunt etiam diuisiones morborum, vnus nempe numerus, vna operatio. Et veluti tignarius facilè dispicit, quibus opus habeat, quídue huc, quid illuc quadret, vt rerum illarum Anatomia integretur: ita opifici illi similem etiam oportet esse Medicum. Domum enim extruere Anatomia est integrationis seu perfectionis domus illius. Hominem facere, est Anatomia integrationis hominis. Sicut ergo homo hominem integrat ac perficit, nesciens interim, vnde vel brachia, vel manus pedésue sumat: ita medicum quoque tale sperma habere decet, non membrum quodlibet, vt membrum. Et hoc pacto erit Anatomicus.

Anatomia docet potẽtiam rerum.

Febres tot quot species contra febres.

PHYSIONOMIA.

Qui res crescentes cognoscere satagit, is hanc operam dabit, vt cognoscat quod minimè videt. Nam quod & quantum videt, id nomine omne pensatur. Nomen nihil est. Sic nihil etiam est, quod videtur. Oculi enim externum tantum distinguunt. Externum verò nullum existit, quod interni non sit index. Sic nigri pili enati, similem naturam in homine inesse testantur. Sic rubri itidem rubram indicant. Rem enim oportet ex eo omninò

Nomen nihil est. Externa de internis testãtur.

omninò prouenire, cuius ea est. Ita pyrum suam arborem indicat.

Corpus, propriũ vniuersa habet. Iam verò rerum naturæ abditarum in arcanis ac proprietatibus vniuersis nihil est, quod proprium sum corpus non habeat. Ita homo ad furtum procliuis, corpus suum proprium habet, separatum ac diuersum ab eo, qui ad furtum minimè propendet. Et discrimen hîc idem est, quod albi nigrique. Quotiescunque enim dat mysterium aut arcanum, toties etiam peculiare corpus, & suum in isto corpore singulare signum. Corpus autem indicium præbet arcanorum & mysteriorum, in se conditorum. Sicut enim lignum se ipsum proponit & indicat, quod debeatur igni: sic quodlibet etiam per se corpus ac forma indicat, quò referri debeat. Et hoc in scholâ terendum erat, non Humores, Cholera, Melancholia, Sanguis, aut Phlegma,

Mysteriorum numerus corporũ index.

Morbo cuilibet suus peculiaris color. Videtis scilicet vniuersi, ipsos morbos suam secum Physionomiam, ac colores, formámq; in generibus omnibus ferre. Sic in Icteritiâ color citrinus corporis morbum prodit, Ac vt cum hâc comparatum est: sic omnibus morbis suus peculiaris in facie color efflorescit, nullo excepto. Et hæc eò dicuntur, vt gradus colorum accuratè noscatis. Quos si distinguitis, iam ex solo etiam intuitu noscetis, in corpore quid lateat. Et veluti videtis, in Elephantiâ membrum adeò increscere & augeri, vt impossibile sit, id ex formâ cognosci: pari ratione nullum quoque morbum esse putabitis, quin is tale corpus, ac talem formam, magis minúsue det.: ea ratione, quòd omnis morbus ipsi corpori, extra quidem spermaticam formationem, formam aliam indat. (Formella id est, formam morbi & herbæ, secundum Physionomiam æquans vt Chelidonia.) Quod si ergò forma ac colores extrorsum abeunt, non ex naturâ spermaticæ, sed ex corporibus morbidis: æquum omninò est, id eo loco animaduerti & cognosci. Ex forma enim cognoscitur homo; & cætera ex colore Æthiops & Germanus ac similes alij. Eadé cognitionis ratio preualere similiter debet in omnibus Physionomicis punctis, quæ professio tota complectitur: cuius doctrinæ sunt, vt discas hæc signa rectè denominare. Febrem quidem ex rigore & tremore quiuis etiam rusticus cognoscit. Huius autem cognitionis medicum ipsum pudet. Nam cum notitiâ sublimiore incedit, cætera vulgatiora sibi probro ducens, si illis exquisitiora & magis ardua non nouerit.

Formel. formam morbi & herbęcõcordat.

Medici cognitio sublimior est cognitio rustici.

Hæc omnia hoc fine recenseo, vt, si cum veritate & laude in hâc professione stare velitis, ratum habeatis, ex quo tandem fundamento deducendam esse putetis Theoricam, tam in cognoscendis morborum causis, quàm ipsâ medicinæ methodo cum certitudine constituendâ. Nihil enim est; quod non probetur. Sicut enim opifex quilibet per opera suam artem probat: sic res quælibet per formam, suam naturam testatur. Calix de sui opificis industriâ testatur. Vt ergò hîc de fabricatore suo testimonium dat: sic herba quælibet indicat suum creatorem, Is est Medicina simul & arcanum & mysterium. Non quòd calicis forma sola magni æstimetur: sed quòd per ipsum indicetur fabricator simul: vt hunc, qui calices quærunt, inuenire & indagare possint. Veluti ergo quodlibet opus suum artificem manifestat: sic pariter hic quoque forma ac color solus sui opificis opus existunt. Et talis est rerum cognitio, Medico cumprimis tenenda.

Opus testatur de autore.

Forma & color opificis corporis notæ.

CHIROMANTIA.

Chiromantiæ laus. Medicinæ non est eadem ratio, quæ argutiarum sophisticarum. Ex prædicto enim naturæ lumine omnia defluere debent. Ex illorum ordine ars quoque manuum numeratur. Est enim ea testificatrix eorum, quæ ipsa Physionomia non demonstrat, hoc est, vitæ & huic adhærentium iudicium largitur ex iis, quæ in suâ naturâ & proprietate versantur. Sicut enim in Physionomiâ de coloribus ac formis audiuistis: ita præter eas hîc quoque effigiatio quædam est, vitam ac ipsius naturam exprimens, quæ ipsa quoque ex Angelicâ naturâ descendit, per medium medij astri ita formata & expressa. Qui enim non signatas manus habet, is in astris non est magnus, hoc est, multiplex, sed notatus tantùm ex parte aliquâ est, prout res ipsa indicat.

Chiromantia quid et vnde?

Porrò autem in istâ re gradus punctorum, magnitudinis scilicet & paruitatis &c. adeò subtilis considerationis est, vt satis peruestigari, ipsáque periodus accuratè impetrari ægrè possit. Tramitis tamen notitia facilior est. Medici verò propositum est, non ipsam quidem Chiromantiam assequi prædictæ periodi, ipsam vitæ naturam attinentis, quæ nihil est aliud, quàm vitæ honor: sed omissâ illâ, probitatem & nequitiam naturæ totius corporis expiscari, id scilicet Medici subiectum est. Ea autem inuestigatio eiusmodi est, quòd ex chiromantiâ producatur similitudo formæ in rebus naturalibus: quia scilicet nihil est in rebus crescentibus, cuius lineam homo sibi impressam non habeat. Quicquid enim viuit, id suum signum habet. Et hæc vulgari sensu *Signa Chiromantica* vocantur. Ista autem ad hunc vsum faciunt; vt per chiromantiam cognoscatur ratio vitæ & morum hominis, veluti prædiximus. Cùm ergo homo ex limbo conditus sit, necessarium est, vt limbum quoq; quærat, hoc est, vt vestigium, quod in manu fert in eo loco, in quo est, inuenire sciat. Hæc enim vestigia sunt Medicamina, quorum vsus est. Et concordantia ista si non inueniatur, composita vniuersa irrita erunt. Rerum enim omnium principium ac fundamentum hîc positum latet. Sicut autem videtis, per instrumenta sua opifices vniuersos suæ artis documenta præstare: ita ratione pari ipsa quoque Medicina per istiusmodi vestigia ac Philosophiam probari ac stabiliri debet. Sophista tamen hanc probationem detrectat ac auersatur, quam compositum eius non suffert: adeóque ipsius artificis sapientia per hanc probationem exolescit & denigratur.

Chiromantia quî consideretur à Medico.

Lineæ crescentiũ omnium homini insunt.

Chiromantiæ vsus.

Homo ex limbo.

Chiromantiæ dignitas

Manum intuemini. In hac est radix linea-

Chiromantiæ subiectũ manus.

rum ac rerum istarum, quas Chiromantia tractat. Non verò, quòd eæ in solâ manu terminentur, sed ad vlteriores etiam corporis partes exundent. Easdem similiter & in crescentium manibus quærite: & ibi radicem earum, per corpus reliquum quoque sparsarum, inuenietis. Iam verò similis chiromantia, similem naturam indicat: veluti similis Physionomia, similem essentiam notabat. Et circa similem hanc naturam essentiámque Medicus probè versari, ac ex iis compositionem suam desumere debet. Limbi enim ea ratio est, quòd suam essentiam ac formam in creaturis omnibus, nullo mutato aut conuerso, seruauerit: vt scilicet ex ipso homo videat, ac inueniat id, quod, cũ deficiat, necessario sibi reponendũ sit.

Limbus naturam in omnib. seruauit.

CONCLVSIO.

QVæ hactenus à me proposita sunt, eò faciunt vniuersa, vt cognoscatis, de quonam tandem Medicum loqui, ac sua probare oporteat. Huius enim officium est, nihil ex seipso desumere, nihil non probare, ac cùm Theoricam tùm practicam suam instituere quouis tignario dexterius & accuratius, qui tamen ad oculorum exquisitissimam censuram omnia exquisitissimè vuit aptatą. Nec enim ipsis hoc hîc diuerticulum proderit, vt dicant, Medicum nullum perfectum esse posse. Ista enim qui ita causantur Medici minimè sunt, sed Medicinæ potius errones & expositij existunt. Cogitate quæso apud animum vestrum, ô Medici, quæ ratio sit fabri, viatoris, & pictoris &c. In quibus licèt momenti adeò multum positum non sit: nihilominùs tamen ipsos integros & perfectos Deus creauit. Quanto verò id magis præstabit in Medico, ex quo corpus ac vita ipsa dependet, vt taceam alia his non ignobiliora? Quòd si ergò Medicus in scholá suá frequentior, ac in operis elimandis atentior probum pectus simul afferret, ac fabro ipso non ignauiùs in sua arte proficeret: his prætextis certè mendaciis vt suam inscitiam velaret, minimè opus haberet. Qui tamen interim à suis complicibus, ac rudibus rusticis ob notorias istas nugas nihilo improbior haberi solet. Quicunque certè aliquo Medicinæ defectu laborat: huic omninò deest, id quod iam a me propositum est. Vniuersa siquidem, quæ homo potest ac nouit, ex prænominato præceptore dimanare debent. Nam quid quæso aliud in homine inest, quàm quod desuper in ipso crescit? Nihil certè quicquam. Nisi enim is prædictá ratione se gerat in omnibus: nihili quidem erit, quicquid iactet. An verò doctrina ista ac ars Medicinæ magna non sit, quam cœlum docet ipsum? quam dictat ipsa terra? quam præcipit Chiromantia, Physionomia, & aliæ plures similes? Nam hæc ista naturæ lumina sunt, ex quibus discere & sapere fas est. Contra autem, quæ illa tandem cœcitas, quæ seductio est? cerebrum at opinionem propriam sequi, quæ tamen solida haudquaquàm magistra est. Magistra veritatis sola naturæ lux est, non cerebrum, non sensus nostri. Cùm ergò in viribus ac intellectu nostro momenti nihil positum sit: cur quæso illis tam obstinatè innitimur ac argutiis nostris fidem tribuimus, quasi ratio nostra Doctrix & Magistra absoluta esset, cùm tamen illam perpetuò tyronem & discipulam esse oporteat?

Medicũ Deus perfectum voluit.

Naturæ lux magistra veritatis.

Hoc autem loco paucissima horum enumero. Legite, quæ traduntur de natis prophetis omnium ordinum, facultatum, belli, pacis. Inde cognoscetis, quâ ratione homo artibus & intellectu suo vtatur. Ex iisdem etiam patebit, quisnam in iis genuinus vel adulterinus sit, quæ cuiuslibet natura sit, & ex quo quisquam loquatur agátue. Ac vt rectiùs à vobis intelligar, solidè ac semper persuasum vobis sit, quòd optimi & veracissimi sint illi, qui nec cum Astronomis, nec cum Geomanticis naturalibus quicquam implicantur. Et hoc vobis memori in mente stet. Nam hîc quæcunque dissero, hùc faciunt, ex iis vt cognoscatur, vndenam homo loquatur & viuat? Ex isto enim cognito, quæ deinceps scribo, intelligentur pleniùs, non ex memet. Itaque etsi quidem in personam meam (quod existimo) odium aliquod conieceritis: id tamen scriptis meis damno non erit. Et vestra repudiatio in ipsum vestrum caput recidet, ac ægrorum culpa vobis, non veris ac genuinis Medicis imputabitur.

Natiprophetæ hoc est natura generat suos

LIBER SECVNDVS.

Materiæ, id est, Corporis Descriptio.

PROLOGVS.

Vm iam deinceps de corpore podagræ dicendum sit: in præfationis huius vestibulò vos scire velim, quòd res omnes, quæ nobis vel benè, vel malefaciunt, lædúntque, non ipso quidem corpore suo, sed tamen in corpore opus suum perficiant. Morbus enim ipse inuisibilis existit, nec vnquam à quoquam oculis conspectus est. Corpus verò eius omninò visibile, id nimirùm est, quod nos cruciat, de quo querimur. Porrò ergò iam explicandum mihi incumbit, quâ ratione ex visibili inuisibile, hoc est, morbus cognosci debeat. Vt autem nullá vnquam perspicacitate ac oculorum intentione fabrum illum videre possumus, qui Lauendulam, Rosam, Lilium fabricet, vt Rosa, Lilium &c. sit: tantò minùs ipsum quoque videre oculis morbum possumus. Morbus enim per se solus faber est. Faber iste quod fabricat opus, hoc mihi hîc explicandum sumo.

Morbus est inuisibilis, corpus eius contra.

Morbus faber est

De corpore autem hoc constat, quòd corpus vnumquodlibet, nihil aliud, quàm res ac fabricatum opus sit. Quod à fabro exit, id caducum est. In ipso autem fabro mors non est, sed in eius tantùm opere, seu re fabrefactá. Nam si faber fabricationem suam omittat: cessat etiam protectio à morte. Hæc enim finem tantùm & absolutionem rei sequitur. Labor autem, operis decentiam respicit. Sic cyathus, è quo bibitur, cauus esse debet. In hoc ergò officium, in hunc vsum ita fabricandus est. Sic Lilium in lilium fabricari debet aliàs arcanum ipsius deerit. Sicut enim homo fabricatur in conuenientem formam suam, propter animam: sic pariter rerum vniuersarũ ratio est. Corpus enim ac officiũ seu vsus res vna est: & sine corporis formatione arcana

Pulcra de fabro & operibus eius.

Forma rerũ propter vsũ Corpus ac officiũ vnũ sunt.

arcana ac mysteria esse non possunt. Forma etenim corporis procedit ex formâ arcanorum. Rem ità accipite. Cogitat nimirum faber, hoc vel illud, fieri debere ferrum. Iam forma in ipso est. Hæc indenda in ferrum. Donec ergò ferrum non est aut fit id, quod faber vult: tamdiù officium non est in ferro. Sicut ergo in rebus naturalibus fabricatio instituitur, & per fabricationem corpus emergit: Ita pari modo etiam in hoc secundo de Podagrâ libro, corpus ipsum fabri, ex quo podagra fabricatur, indicandum & explicandum restat. De causâ enim & generatione huius morbi, nisi per dictam similitudinem, res explicari aut intelligi minimè poterit. Nullus enim vspiam est morbus sine suâ formâ. Quæ vtraque etsi quidem inuisibilia existant: suunt tamen nihilominus sibi corpus cudunt. Et hoc est id corpus, quod Medici oculis ac manibus obijcitur. Persuasum enim vniuersis esse debet, quòd Deus in morbis, ac mirabilibus eorum operibus celebrari ac laudari minùs non velit, quàm in floribus campi. Licèt illi homini aduersi sint. Videte tamen vicissim, hanc Dei omninò laudem esse, quòd volucres vniuersas is creârit, velut & vermes, araneas, basiliscos. Hæ enim bestiæ ipsi Deo laudi ac gloriæ minori non sunt, quàm luscinia, vel pauo. Idem Deus creauit aurum, margaritas, gemmas: sed & vicissim venena, vt Arsenicum, Mercurium &c. Vtraque enim ipsi laudi sunt. Sic etiam laudi Deo est, quòd sanitatem nobis largitus optatam est. Laudi tamen etiam sunt, quos immisit morbos. Vnum enim est magisterium vtrinque, fabricatio floris ac morbi: & vtriusque vnus ordo, vna ratio. Et sicut creauit Deus res sanitatem violantes: ità vicissim condidit etiam frangentes ægritudinem. Et sicut id admirationi esse non debet, cur homo à basilisci intuitu moriatur: ita nec hoc, quòd æger ab vna medicinæ gutta sanetur & conualescat. Vtrobiq; enim magisterium vnicum est in frangendo & integrando. Et hyems in suis operibus quidem ipsa æstate non minùs laudabilis est, cùm ad Diuinorum operum illustrationem consideratio vtriusque apprimè faciat.

Morbus nullus sua formacaret.

Varietas creaturarum laudem Dei amplíat.

Basiliscus visu interficit.

Hoc fine consideranda hyems est, vt Medicus in describendo suo morbo ordinem illum obseruet, quem tenet Philosophus in describenda generatione crescentium. Qui enim de generatione rerum naturalium tractat: idem tradit etiam de generatione morborum. Eadem ratione Medicus quoque morbum suum describens, docet ac indicat generationem rerum in terra & aqua. Solus enim Philosophus est, qui scribit & in suis scriptis non tradit, quæ ad Medicum pertinent: Et Medicus iste malè scribit, qui in suis operibus non ipsas horas ac minutias &c. omnium crescentium naturalium indicat.

Philosophus & Medicus quo differant.

Cùm ergò de Formatione corpus omninò considerandum sit, ac podagra ipsa vnum ex corporibus numeretur, de qua re multa tradi possunt: ideò quod maximè necessarium est, primò aggrediemur, & ad describenda corpora descendemus. Corpora ipsa enim nobis suam sitim ac desiderium indicant prodúntque. Itaque cùm hoc ex Medico considerandis summum sit: diuisionem corporis faciam in naturas duas: nempe in Astralem, *hoc est, quomodo in Astris generetur corpus (Omnis enim formatio primùm est in astris, non aliter ac ferrum in imaginatione fabri)* & in Terrenam. *Videtis enim omnia opera astralia terram fieri. Terra autem est, quicquid dissoluitur & interit, vt Terra, Aqua, Lapis, Metallum &c. Ad hanc ergo corporum diuisionem sedulò animum aduertite. Genera enim sunt varia & multiplicia terræ, lapidum, metallorum: adeóq; multiplicia corpora, & formæ variæ. Quantum verò ad podagram hîc requiretur, plenè enumeraturus omnia sum. Quam tamen propositam Theoricam vos morbis etiam cæteris applicabitis. Nec enim volo propositi saltem morbi istam rationem esse: verùm & aliorum omnium. Vale.*

Corpora vel sunt Astralia, vel Terrena.

Terra quid?

PYROMANTIA.

Pyromãtia est Astronomia.

Vam hic Pyromantiam voco, ea recentioribus vocatur Astronomia cum suis cognatis omnibus. Astronomia enim secundum Philosophiam Pyromantia dicitur. Astrum enim cœli, est astrum ignis. Ideò sola hæc ignea Astronomia ars Pyromantica est, à veteribus Magis inuenta & producta.

Pyromãtiæ ortus quis.

Cum verò in præfatione distributio corporum in morbis facta fit: eorum descriptio explicationi huius morbi iam proximè subnectenda est. Podagra enim est corpus summum inter omnes morbos, ex quo quod tractare institui, omnium facillimè intelligi poterit. Quod verò in hoc morbo verum est: idem similiter & de cæterorum omnium generatione censendum est.

Omne, quod astrum est, corpus habet inuisibile, & tamen aliter se non habet, ac corpus, quod visibile existit. Ignem enim videmus, etiã ipsius corpus, quod lignum est. Hoc oculis nostris aspectabile est. Tale & astrum ignis est, licèt inuisibile: & tamen corpus existit.

Astrũ omne est corpus inuisibile. Lignũ est corpus ignis.

Iam verò quæ ista similitudo est, quòd ignem ac astrum cœli confero? Ea vos nihil intricet: sed ad corpus morborum intelligendum vobis faciat. Videtis nimirum, aquas, nec præterea corpus habere aliud, veluti nec pluuia, &c. Interim tamen ex Elemento illo, quod aqua in se continet, fit corpus, hoc est, generantur lapides metalla, &c. Id & de cæteris similiter verum est, de quibus seorsim in suis capitulis.

Ex aqua lapides, metalla.

Hîc iam de igneo astro attendite. In sole nihil est, nisi aridus fulgor seu radius. Is autem corpus habet, quod ratione nostrâ assequi possimus. Iam verò, quid assecutio seu comprehensio nostra est? Nihil, merè nihil. Hoc quidem verum est, nos in Solis splendore corpus non deprehendere: corpus tamen videmus in ipso, hoc est, ex ipso:

Solis splendor quid.

Vndè decidunt lapides? Ex cœlo: non quòd ij ex terrâ attollantur ac per aërem in cœlum euehantur, ibíque in generatione suâ perficiantur. Hæc enim omnia vana. Terra ipsa & mare generationem suam seruant omninò. Nec quicquam aliud indè fit, quàm quod generant ipsa, vndè decidunt lapides ferrum, &c. Eadem Solis, aut ipsius Planetæ ratio est. Is generationem illam in se perficit in ipso id situm est, veluti istarum rerum proprietas docet.

Lapidũ cœlestiũ quæ generatio.

Similiter & corpus in Podagrâ fit, prout istæ generationes se habent. Non enim ex cursu motúue corporum, corpus Podagræ fit, sed ex

Corpus podagræ vnde. Medicus pyromãtiæ peritus sit. Lapis & ferrum ex aqua: & hæc iterum ex illis.

cursu potiùs inuisibilium astrorum corporum corpora illa generantur. Et quot Planetæ, tot metalla, &c. Quanquàm hæc difficiliùs capiantur ab iis, qui Pyromantiæ gnari & periti non sunt. Et tamen, nisi Medicus approbè sciat & intelligat, quo modo ex splendore Solis corpus producatur, haud vnquam corpora morborum satis assequi poterit. Nec enim minùs ex aquâ lapis fit, quàm ex lapide aqua: non minùs ex aqua ferrum generatur, quàm ex ferro aqua. Et eadem cæterarum rerum omnium ratio est.

Corpora sunt duplicia. Corpora morbotũ astrali more generãtur.

Præterea, si arida terra flores suos campis extrudere potest: consentaneum est, sicca quoque astra idem non ignauiùs præstare posse. Peculiare enim corpus est ab Astris: & peculiare iterum à corporeis terris, quod deinceps deducetur planiùs. Ex his intelligi potest, quòd corpora morborum modo ac ratione astrali fiant: veluti, si Sol corpus generat, vbi corpus antè non fuit. Nisi enim ipsa astra faciant corpora, morbus nullus generabitur. Et licèt quidem id corpus non ex ipsis astris fit, sed ab alio corpore transmutatum: nihilominus tamen ipsum corpus Astrale morborum causa existit.

Necrom. &c.

NECROMANTIA.

Exempla & similitudines per Necromantiam videte. Non enim inconuenienter ea hîc introducuntur. Quod enim de astris externis, idem etiam de Microcosmicis intelligendum est. Astralia enim corpora sunt Podagrica corpora. Et quod in pyromanticâ declaratione obseruastis: idem similiter & in Necromantia tenete, quòd scilicet sint duplicia ferra, duplicia aliorum omnium corpora: nempè vnum ex confluentiâ & parentali coniunctione iuxta naturam seminis productam: & aliud, sine parentali naturâ generatum. Et hoc corpus id est, de quo loquor. Non quidem quod hîc in podagrâ causa parentalis constituenda sit: sed omninò ponenda est extranea contra omnem coniunctionem, confluentiam, constellationem, Naturam, cursum, & similia alia, veluti & modo cursúque legitimo vnum ex alio nascitur, vnum aliud gignit. Hæc non parentalis conditio est ista, vel est istud corpus, quod hîc mihi tractandum proposui, ac ex parte aliquâ iam antè in Pyromantiâ explicaui. Iam enim deinceps id corpus planiore sensu definietur, vt notitiam certam hauriatis eorum corporum, quæ non parentalia sint.

Corpora astralia sunt corpora podagrica. Corpus vel est parẽtale, vel non parẽtale.

Interstitium medium miræ generationis causa. Necrocomiæ quid? & quæ earũ generatio?

Videte verò mirabilem naturam eorum, quæ ex Mediis interstitiis oriuntur contra omnem generationem & natiuitatem: veluti exemplum Necrocomiarum, quæ variè cadunt, indicat. Nec enim ex patre aut matre nascuntur: sed res sunt, sine patre ac matre omni, quarum nec materia iam vsque â primordio vnquam exstitit. Ac vt similitudine aliquâ vos de iis instituam, res alia non est, quàm si mutus aliquis verbum quoddam enuntiaret ore suo, quod ab ipso nunquam fuisset auditum, nec is id vnquam ex alijs audiuisset aut didicisset, sed is mutus esset, & tamen verbum pronuntiasset, antè & pòst, quam tamen pronuntiationem idem etiam nihil quicquam sciret amplius.

Sic ergo Necrocomicum hoc est: in cœlo sunt imagines, figuræ, & similia alia, quorum principium, *pater & mater*, nihil est; sed res supra & vltra paternam ac maternam generationem. Nec verò hæc in cœlo tantùm, sed in dimidio medio cœli sunt: & insuper nec in istis tantùm interstitiis sunt, sed deorsum etiam in terram decidunt, super herbas, folia, &c. arborum & similium. Et sic vel cum rore, vel sine ipso suo tempore multæ figuræ, formæque ac concomica signa reperiuntur, quæ & ipsa cum superioribus eodem ortu proueniunt, ac frequenter super homines, in eiusmodi lineâ ambulantes, decidunt. Sic qui sub nubibus ambulat, ab iis faciliùs corripitur altero, ibi non ambulante. Eodem modo sæpè etiam super vestibus reperiuntur varia signa, & multiplices figuræ, iam magis, iam minùs conspicuæ, iam obscuriores, & si quæ alia indies decidunt, minimè tamen visibiles.

Cocomica signa inhærẽtes & homines quos cadant?

Ita verò & Podagra Necrocomicum corpus est. Quâ enim ratione Necrocomicæ formæ cadunt seu fiunt: eadem etiam Necroastralia in corpore formas eiusmodi gignunt, minimè parentales, sed non parentales ex natura Cocomica. Secundum hæc ergò in omni Theorica, fundamentum est hæc Meteorica: nec Theorica Medica aliter institui potest, nisi Astralis philosophus pro natura Pyromantiæ & huic similis Astronomiæ eam dirigat. In hac etenim Theorica, cum parentalis minimè sit, Necrocomica saltem Meteorica præpollebit: in qua tamen noscenda ac æstimanda neminem moueat aut offendat crassa illa & immatura rerum cœlestium descriptio, ab Aristotele & Alberto nugatoribus relicta, qui auctores rerum istarum studiosos intricant pariter, ac genuinum cursum artémque obscurant ac præstringunt suis argutiis, quas non addicto ipsius naturæ lumine illustrant, sed ex fanatico suo cerebro extrahunt, ac sui similibus easdem mira iactantia suspiciendas obtrudunt.

Podagra corpus est Necrococomicum.

Aristoteles & Albertus notãtur.

Cæterùm, de isto non parentali corpore (quod & in Pyromantia fit, cui facultati rem longiùs deducendam relinquo) porrò etiam sciendum est, quòd habeantur ceu *corpora præsagia*, quæ iuxta veram Necromantiam vocantur, *Corpora Erodenia*. De quibus instructionem hanc tenete, quòd præsagia Erodenia sint. Quotiescunque autem hoc præsagium cadit, toties sequitur sua Historia Erodenia (veluti de Troia traditum scimus) Iam verò ipsa quoque podagra itidem corpus Erodenium est. Indicat enim historiam Necrocomicorum corporum, & sic hoc simile confert ad simile illud, & aliud ad hoc, ceu præsagium & historia. Sic ergo ipsa Erodenium etiam corpus est, aut forma, vel index, vel prænuntius illius membri aut corporis naturæ ac proprietatis.

Corpora præsagia & Erodenia quid.

Troiæ historia Erodenia est. Podagra corpus Erodeniũ est.

Quod vt rectè intelligatis, sciendum est, Erodenium esse indicem proprietatis, more Necrocomico ita vocatum. Cùm verò Erodenium à rusticis non intelligatur, & deinceps historia sequatur: ideò præsagium vocatur, quod præsagium tamen non est. Præsagium enim est, indicare rem ex eo, quod id non

Erodeniũ quid?

Præsagiũ.

prognosticatio & Erodenium v differat. Locusta gúmata quid? Botothinū est flos morbi.

non est: prognosticatio autem est indicatio ex inuisibilibus ad visibilia. Sed *Erodenium* est indicatio suiipsius corporis, & est flos sui fructus. Pro philosophia enim Tellurica, est *Locusta gummata*. Nam locusta gummata & Erodenium res vna est. Et hoc modo Necromantiæ canonem intelligere debetis. Podagra est Erodenium, & locusta gummata botothina. Et tamen Botothinum morbus ipse non est, sed morbi flos, hoc est, Dolor est Erodenium; & est corpus, vt diximus.

GEOMANTIA.

Geomāt. &c. Fulmen quale corpus.

VT autem similitudo ipsius compleatur; qualisnam eius dolor sit? demonstrat astrum Geomanticum in fulmine. Nam & fulmen eodem modo corpus est, quale est non parentale, quod iam definiuimus. Hoc fulmen etiam est concomicum corpus, & concomicum terræ, nec apparet aliter; quàm flamma cuius species exprimitur longiùs coruscante fulgure. De huius loco iam notate; quòd Anatomiam Podagræ imaginis, omnemque eius naturam, conditionem ac proprietatem complectatur.

Cócomicum corpus.

Iam verò nullibi sentitur, nisi vbi figura podagrica iacet: veluti videtis, podagram peculiarem omnino locum & corpus sibi destinare. Corpus autem in sua constellatione versari debet. Sic, nullibi fulmen est, nisi vbi corpus luxum præsto est. Vbi corpus luxum deest, ibi fulmen abest.

Corpus luxum quid.

Corpus autem luxum nihil est, nisi corpus lasciuum, non perfectum, hoc est, videtis homines frequenter leprosos nasci, iam hoc, iam illo modo, prout istarum rerum natura se habet. Hæ autem omnes in imagine seminis, quod tale ante natiuitatem exstitit, latent. Id quale fuit, tale in agro suo emersit & pullulauit.

Leprosi & semina naturales.

Pro his iam notate, quòd ita luxum corpus nihil sit aliud, quàm putum merúmque sperma, quod haud fixum, aut in sua proportione rectè dispositum, sed imperfectum existat: & tamen interim corpus est, sed luxum, quale in lepra intelligere potestis. Hoc luxum corpus est corpus podagræ, ac, hoc loco, Flamen terrenum. Est enim tantùm luxus spirans, quod est flamen Geomanticum & concomicum terræ. Velut ergò luxus spirans est corpus flaminis terræ, & ex eo oritur: sic etiam ex Geomantico astro Microcosmi idem intelligi debet.

Luxum corpus, corpus podagræ est. Flam terrenū &c. Lux spirans, &c flamen Geomāt. &c.

Vt autem secundum Theoricam philosophicam vos instituam, & rem in essentia practicæ proponam: scire vos velim, luxa corpora spirantia Anatomiam esse Erodeniorum corporum. Nisi enim illa spirans terra luxa sit, tum eo loco flamen non fiet. Iam, sicut homini adhærent bona & mala: sic duplicia quoque perfecta corpora & imperfecta. In perfectis nihil huius est. Sed in imperfectis est luxum. Summatim, sperma ex nulla parentali natura crescit. Causa est, quia luxum parentale non est. Nam aliud corpus est luxum. Interim tamen verum corpus indicat: & sine hoc tale existere non potest. Ex suo autem semine, seu ex ipso nihil producit. Et si flamen exoritur ascenditque supra terram, non aliter ac flamen Aetnæ: tum scabies & aspredo fit terræ, quæ in corpore indicat luxitatem. Itidem & hoc casu. Nam hîc est corpus pruriens, & corpus non pruriens.

Corpora hominis perfecta, & imperfecta.

Flamen Ætnæ, &c.

Sic ergo ex Geomantica natura, astróque intelligite; quòd luxum corpus stet in corpore perfecto. Id visibile non est. Et sicut constellatio huius flaminis se habet aut exerit: sic hoc quoque scire & intelligere fas est, quòd podagræ (si in suum corpus assumi, ac in suam Anatomiam proprietatésque formari debeat) corpus, id corpus non sit, quod à patre & matre genitum est: sed nec quicquam etiam cum ipso commercii habeat. Nam flamen quidem ascendere videmus: non autem videmus eius corpus ex quo progreditur. Eadem ratione dolor etiã sentitur quidem: sed corpus eius nemo conspicit. Secundum hanc considerationem ergo, fundamentum cognoscendæ Podagræ aliud constitui debet. Anatomia enim eius cæteris omnibus præire debet. Et qui huius morbi Anatomiam non nouit: is Medicus esse dicique nullo pacto potest. Ita citra omnem iniuriam testari possim equidem, Medicos eos vniuersos, qui cadauerum Anatomiam tractant, planè imperitos & inconditos existere. Cadauer enim veram Anatomiam non exhibet, sed tantum ossa; & his finitima alia spectanda offert. Interim morbi ipsius nulla inspectio datur. Ergo enim de Anatomia morborum, non corporum dissero. Itaque rectiùs ego hîc astra pro indicio Anatomiæ morborum induco, quod in Medico quolibet summum & maximum esse duco. Sine hac Anatomia nihil quicquam vnquam verè solidéque scriptum aut traditum est. Hinc ergò vide, & ipse iudica, quæ scriptorum tuorum vtilitas sit? quæ huiusce Anatomiæ mentionem ne quidem vno verbo fecerunt, sed in meris localibus occupantur.

Podagræ dolor sētitur, nō corpus.

Anatomia cadauerū est imperitia. Anatomia morborum non corporū ad Medicū spectat.

HYDROMANTIA.

CVm hîc vnum solúmque corpus cum sua Anatomia proponatur: conuenit, vt hactenus tribus corporib. indicatis & traditis, deinceps etiam quartum intelligatur, secundum astra Hydromantica, hoc modo. Nisi enim peregrinum corpus adsit, Podagra nulla gignetur. Hactenus autem tria corpora descripta sunt. Hîc tradetur quartum. Compertū nempè vobis est, quòd ex aqua etiam corpus procedat, quod ad similitudinem corporis podagrici cognoscendum est. Podagricum enim corpus illud non est, quod aut in hydropisi, aut in Paralysi, aut Icteritia, aut Febribus ac similibus habemus: sed corpus omninò longéque aliud est. Et quî quæso Medicus de morbo disserere possit? qui tamen corporum in Microcosmo notitiam non habeat, nec sciat, quæ & qualia corpora in eo sint, & quos morbos corpus quodlibet sustineat? Hydromantia ergò ad corporum illorum cognitionem nos satis deducit. Nec enim dicendum est, quatuor humores quatuor morbos parere, &c. sed ita potiùs: Quatuor insunt in homine corpora principalia, & quodlibet

Hydromāt. &c.

Corpus aquæ, &c.

Corpus Podagræ à cæteris diuersū.

Corpora principalia in homine 4

 suas

suas species habet, ac peculiare corpus. Sicut enim corpus aliud est lapis, sic pariter aliud est corpus metallum, aliud vitriola, & similia, ceu in aquâ declaratur. Huiusmodi ergo genera in homine insunt. In quolibet autem genere tales corporum species latent: & corpus quodlibet suum morbum patitur. Nec enim humores corpus vllum ingenerant, sed corpora alia, alij morbi. Nec hîc differendum est de rebus, quæ operantur ad morbum; nam id Mechanicum est: sed iis dicendum est, quæ corpus habent. In metallis enim est rubigo: in ligno vermes: nec horum causa duplex humor est. Res vna est, quæ hæc vtraque operatur, Hæc autem sunt duo corpora. Et sic de cæteris omnibus. Perpetuò enim hoc vobis in mente sit, quod corpora causentur morbos, non ea, de quibus vos nugamini. Rem enim si penitùs in vobismet ipsis pensitetis, operâ facili videbitis, vana & inania omnia esse, de humoribus quæ prodidistis. Nec vllâ ratione bonus ac generosus Medicus euadet, qui animum ad discrimen corporum non applicabit. Nec enim, quia cute vnicâ homo integitur, od id corpus is vnum est: sed in quatuor corporibus primariis omninò consistit. Corpora hæc quatuor palmaria quatuor morbos inferunt, exceptis speciebus cæteris. Et quot species vnius, totidem etiam alterius. Quidquid ergo horum morbus fit, id est fabricator Mechanicus, qui se habet instar pictoris, imaginem sine pigmentis nudâ cretâ adumbrantis aut fingentis. Hîc ergo vt pigmentorum causas, ac virtutes nihil attendit: ita nec hoc casu faciendum est. Quòd si vos cretam pro materiâ peccante habituri sitis: hoc vobis obstabit illicò, quòd imaginis alia ratio non sit, quàm si frameâ acúue descripta sit. Frameâ hâc remotâ, imago remanet tamen: vt dicere iam non possis, si color dematur, aut creta abstergatur, tunc imaginem extinctum iri ipsam. Quin imò contrarium tecum ita loqueris: color non adest, non adest creta, nec adestis, qui imaginem fecit, nec id adest, quò imago facta est. Quid ergò tandem est, quod imaginem constituit? Eam nempè impressio fabricat. Similis etiam morborum ratio est. Solum corpus cognosce, & iam ipsum morbum cognoueris. Id enim, quod morbum facit, aufugit, & instrumentum, quo vsus est, vnâ secum abripit. Frustra ergò quæres, quod abiit. Pestilentiam etiam considerate. Hanc quis facit? Mechanicus Astralis. Illam si fecit, is abscedit, opus suum relinquit, ac instrumentum, secum aufert. Iam autem hunc nemo vidit: nemo quicquam aliud relictum inuenit, quàm quod is fecit, quod fabricauit: non secus, ac tignarius, serram, asciam, dolabram secum aufert, exstructam domum solam relinquens. Tignarius autem domum illam ex humoribus non exstruxit, sed ex corporibus. Et quid sapit hoc vobis? Ita Latomus non ex humoribus, sed lapidibus domum erigit, ac mera corpora manibus suis tractat. Corpora autem non humores faciunt. Vt verò rubigo in lapide nunquam est, nec caries in ferro: ita nec in hoc tu casu vnquam de Humoribus iure dicere potes.

Corpora morbos faciunt, non humores.

Morbi primarij 4.

Morbus vt pictor est.

Corpus morbi vt ex imagine noscendum.

Quæ certè omnia testantur de errore cognitionis podagricæ, extra huiusmodi corporum considerationem admisso. Itaque hoc loco astra hydròmantica indicant, quòd omnia sua corpora, quæ, vt patet, multiplicia existunt, præfigurationi sint, quòd similia etiam in corpore corpora existant, & naturam podagricam habeant. Id quod ex exemplo sequenti planiùs intelligite. Videtis nimirum corpus aquæ esse ferrum, esse lapidem, esse Metallum, esse Sal, esse Vitriolum, Alumen, &c. quæ omnia sub nomine mineralium includo. Cadunt autem hæc corpora pro modo ac ratione suæ dispositionis & Anatomici ordinis. Idem eodem modo etiam in numero Microcosmi accidit. Et sicut hæc mineralià cadendo distribuuntur in Ylech: sic cadit itidem Podagra. Hîc autem attende ad dispositionem salium. Hoc enim loco corpus erit salium, quæ materia est & Essentia Podagricorum morborum. Pro speciebus ergò salium, species morborum & corporum iudicate. Podagræ enim morbus, nihil est, quàm salium corpus. Et prout salia diuiduntur in sua genera: ita distribuuntur etiam genera & species, &c. podagræ. Alius est dolor salis, alius aluminis, alius petræ, alius vitrioli, &c.

Hydromantiæ vsus.

Corpus aquæ est ferrum, &c.

Podagra est corpus saliũ. Differẽt. Podagræ vnde cõstituẽdæ.

DISPOSITIO.

SIc ergò deinceps de fabricatione, quæ Mechanica est, dicendum restat. Id fiet per tractationem dispositionis. Sub hac autem dispositione comprehenduntur etiam signa. Specierum namque descriptio est descriptio signorum. Res ita ponenda est. Quid podagræ corpus est aliud, quàm corpus salium? Quid aliud est, quàm gluten, quàm synouia? Iam ergò ibi tantùm podagra iacet, vbi viget gluten, nec extra hoc. Quod extra fit, podagra non est, sed accidens eius. Iam autem salia sunt gluten. Hîc est sal fontium: istic sal congelatum: illic sal aluminis, sal vitrioli, sal petræ, & si quæ genera alia sunt. Dolor alius est in sale fontis, alius in sale petræ, alius in alumine, &c. & sic consequenter. Et hæc signa quis describere queat? Solus nimirum Naturalis, per indicium experientiæ. Non autem oscitanter ac supinè Medicis considerandum erat, quid tandem sit illud, quod tam atroces & exquisitos dolores ciere possit. Certum enim est, nec choleram, nec phlegma, &c. istos mouere posse. Itaque omninò aliud in causa sit oportet. Ad cuius notitiam & cognitionem tamen facilè penetrare possent, si tantum sibi otij & temporis sumerent. Sed impingunt illi illicò in principiis: ne quid de medio & fine dicam. Declarandi ergo doloris ratio longè alia est, qui illum concitet. Nimirum hîc est salitas, & non alibi: hîc est vitriolitas, nec alibi. Idem & in homine accidit. Iam verò homo est Microcosmus, sensu præditus. Necesse ergò est, vt sentiat, quod in ipso est. Insuper mineralia omnia sensibilia sunt, nec vllum insensibile: omnisque sensibilitas bona, mala, &c. mineralis est, & ipsam causatur. Iam vero vt de

Corpus saliũ est Podagra. Salia sũt gluten.

Salis diuersitas causæ diuersę podagræ. Doloris podagræ quæ causa.

Homo Microcosmus est sensibus præditus. Mineralia sensibilia.

de commotione & sensione morborum quid dicam: sciendum est, fabricationem suam non habere Podagram, vt habet eam gramen campi ipsa enim materia quiescit, eo modo, quem Hydromantia docet. Nisi enim quæratur, non adest. Si quæratur, inuenitur. Sic metallum nihil commodat, nisi fabricetur. Puteus Sal non dat, nisi excoquatur. Idem & de Podagrâ sentiendum. Si enim hydromanticâ subtilitate plantetur, nulla inuenietur. Hæc verò plantatio in hoc tantùm consistit, vt quæratur, vt ædificetur, & ad id deducatur, ad quod deducendum est. Iam autem id sola inuentio est, per Anatomiam cæterorum corporum, ipsorum Elementorum: vt in igne iacent salia, etiam in Aëre; etiam in Terrâ. Pro captu huius ad exemplum attendite Anatomiæ vini. Vinum in se habet Astralem Anatomiam salium, & sal id est, quod hîc in Elemento aquæ salinum vocatur. Non autem in vino solo, sed & in animalibus dispositio Salina latet. Et vna alterius inuentrix est. Ita enim quis aurum inuenire nouit, quàm metallarius? Quare autem? Etsi enim ipse quidem aurum non sit, auri tamen domitor est, ac eiusdem habet cognitionem, scitque ipsius naturam & proprietatem. Ideò ipsi conuenit ac quadrat. Homo enim in suis cogitationibus similis est omnibus creaturis, secundum naturam suarum artium. Ars vna in homine est materia eius, de quâ ars tractat, non quidem materialiter aut visibiliter: & tamen est vnius conditio, quæ alterius. Iam si fossor, huius rei peritus, aurum quærit, & id inuenit, tunc idem præparat, & separat: ac conficit, &c. Eodem modo etiam corpora morborum inquiri volunt à suis corporibus. Sic Anatomia vini & Anatomia cibi ex animalibus, in quibus fons salium iacet, in suo corpore Microcosmi fontem salium quærit: non quod vinum podagra fit, sed iam ea antè in homine latet, velut metallum in monte: sed vinum est Mechanicus secundus, ita, vt eam quærat & separet à glutine, sicut fossor metallum à monte extrahit. Et sicut id in monte manifestum non est: sic nec manifesta est Podagra, donec omninò pertrudatur. Id faciunt inuentores in vino, & similibus animalibus, piscibus & carnibus. Et hanc quidem inuentionem si rectè intelligatis: tum non huius saltem morbi, sed cæterorum vniuersorum causam ac originem plenè cognoueritis. Nec enim semper ac in omnibus morbis causa cibis & potibus assignanda est, vt ex iis corpus aut materia deducatur: sed finite eos inuentores esse, & vobiscum reputate pro ipsius Philosophiæ ductu, quòd mineralia sua Microcosmus subindè secum circumferat.

Dolores Podagricos quid moueat?

Vini Anatomia? &c. Sal salium &c.

Homo est omnia secundum artes suas.

Vinum Podagrā latētem vt profe-rat.

Inuentores cibo-rum

Cibi &c. Inuentores.

CONIVNCTIO.

IAm autem porrò, quî ea inuentio procedat? cognoscite. Quòd enim videtis, industrios ac solertes Mechanicos opificia sua inuenire, & opera sua conficere: id omne ex ipso naturæ lumine profluere debet. Iam verò ars nihil est, nisi lumen naturæ: Ideò duplex est: vna, quam ipsa in ratione ponit, vt ea operetur ac laboret per industriam sensuum, artisque. Altera est, quam administrat ipsamet, nec solertiæ humanæ ipsam relinquit. Ita operatur herbas, arbores, ferrum. Operatur ergo natura in duplici lumine; quod lumen tamen vnicum est. Vnum ipsamet perficit, & materiem eam manibus subiicit. Ex hâc vt fiat, quod debet, & ad quod à naturâ destinatum est; iam id luminis Microcosmi est, quo vtitur is, qui porrò illam tractat & perficit. Ad præscriptum hoc intellige, quod eadem similiter etiam in morbis hunc morem teneat, hoc est, ipsamet id faciat contra artificem Mechanicum, id est, Medicum, qui eam iterum sanare debet. Iste medicus comparatur Messori vel Sectori, qui pratorum gramina præsecat. Quod enim natura produxit, id ille demetit. Medicus ergo talis morborum Messor esse debet. Illi enim eodem modo in corpore crescunt, ceu gramen in campis. Et quod falx est in manu messoris: id Medicina esse debet in manu Medici. Cùm verò dicendum iam vnicum hoc restet, de Inuentrice, quî scilicet podagra in vino & animalibus, podagrā in homine inueniat: id deinceps enarrare aggrediemur. Reducam autem exemplum de fossore metallario. Is quia in seipso aurum, est, ideo aurum quærit. Ita etiam vina & animalia salium, podagra ipsa existunt, non tamen respectu alio, quàm vt fossores aurum sunt: hoc est, in quærendo sunt metallo similes. Si ergo vinum, quod podagra est, in corpus, in quo minera podagræ iacet, descendit, tunc illam inuenit. Sicut enim qui metallum quærit & inuenit: sic naturaliter hîc quoque vnum alterum inuenit. Simile inuenit suum simile. Ita vinum est quæsitor. Si corpus attingit, in quo podagra iacet: tunc illud protrahit, ac in vstrinam indit, hoc est, in operationem suam producit. Et quâ ratione præparari metalla solent: eadem vinum quoque suam mineram præparat & tractat. Nec verò id vinum solum facit, sed & animalia eiusdem naturæ. Hanc autem quæsitionem, & inuentionem ac separationem rerum istarum incredulus nemo admirari debet. Sicut enim videtis, ex rebus nigris rubras, ex rubris atras, ex albis nigras, ex nigris albas produci: eodem sensu naturam quoque Mechanicam intelligere debetis. Quid enim colores in homine aut rebus aliis sunt, quàm productio reconditorum corporum, in illis obliteratorum? Vbi ergò huiusmodi corpora conduntur, ibidem etiam morbi alii latent. Et quemadmodùm natura in illis operatur: ita etiam morbi vtrobique res inuisibiliter agitur. Quis enim hanc inuentionem esse inficiabitur, si quis ex plumbo per naturam candorem, & postea rubórem producat? Id homo quidem non facit. Nec enim is colores vel dare vel auferre potest, nisi natura consentiat & opituletur. Eâ consentiente, colores ille promptos habet, non per suam ipsius vim, sed solius naturæ potestatem, quæ recondita & occulta corpora ibi manifestat. Sicut ergo hæc inuentrix est: ita per lumen naturæ manifestū est, quod homo etiam

Luminis naturæ ars duplex.

Medicus artifex Mechanicus. Medicus messor: & falx medicina.

Inuentrix podagræ vinū & cibus quæ podagra sunt?

Vinum podagræ quæsitor.

Colores quid?

Colores homo nec dat, nec aufert sine natura.

etiam per naturam, & in naturâ idem inueniat. Ita etiam quærit morbos, per se absconditos. Cibum verò ac potum, inueniendæ podagræ artem aliam non esse censete, quàm si plumbum in ignem ponatis, & ex eodem producatis molybditem, cerussam, minium, aut ex argento lazurium. Ea non editis. Debentur enim parietibus, non corpori. Debentur autem corpori illa, cibus & potus. Hæc si per artem vestram naturæ offeratis, tunc eadem illa assumit, & confert, quò debet. Si ista in stomachum ingeratis, ars alia non est, ac si Antimonium in ignem coniiciatis. Eo facto, natura laborare & in eo operari incipit, quærens tamdiu, donec rubedinem ipsius extraxerit. Et talis eius quæsitio est. Eodem ingenio ipsi etiam morbi quæruntur.

Explumbo molybditis cerussa &c.

MATERIA.

VT vero tandem materiam tam inuentoris huius, quàm ipsius inuenti vna cum processu ac ordine suo omninò intelligatis: statuendum est, hoc loco solum sal morbos parere. Prout ergo genera salium se habent: ita pro ipsorum ratione podagræ species oriuntur. Quòd si ergò signa, ac accidentia, & quæ alia hûc spectant, scire desideratis: tunc illa ex naturâ & proprietate salium desumite, quorum mihi nota hæc sunt: 16. salia fontium: 5. salia montium, & præterea genera maris, prout regio quælibet in suis liquoribus constituta est. Insuper autem genera petræ, quorum sunt 8. genera fluminis 5. genera plumosi 4. genera boracis 2. genera vitrioli 43. genera calcis natæ 46. Taceo, quæ mihi cognita non sunt. Nec obloqui possim meis aduersariis, si pro diuisione climatum, & altitudinis, ex consideratione Cosmographicâ & Astronomicâ, ac Physicâ multò plures salis species constituant. Sed quod hîc transilio, id in Archidoxis plenius ac ex fundamento disquiretur & enumerabitur.

Salium genera species podagræ sunt. Species salis 139. Theoph. notæ.

Hîc hoc saltem tenete, quòd istis omnibus consideratis minimè opus sit. Cura enim ipsa tantùm genera respicit, nec speciebus omnibus attentis opus est. Hæc ergò materia grauiùs vos ac vlterius non angat, nisi quantùm Philosophiæ, Astronomiæ & Cosmographiæ animi gratiâ indulgetis. Medicum enim ista quidem exornant. Sed vos ægris ipsis seruire studeatis potiùs. Hi enim minutiarum harum nullam curam habent. Iam autem cuilibet Medico hæc hactenus dicta ad podagrici morbi cognitionem sufficiant. Quòd si verò videatur vobis, Theoricam hanc nimis angustam esse: hoc agite quæso, vt eam probè intelligatis: defectus in nullo erit. Cognoscite vero ac discite etiam sequentia. Sic enim vnum per alterum explicatis. Dura autem ac difficilis prouincia vobis erit, si in hisce non probè versati & intelligentes fueritis. Nam extra cognitionem hanc defectus in omnibus apparebit. Omnino enim fundamentum ipsum ex Philosophiâ, Astronomiâ, ac artibus aliis hinc enatis, promanat. Tandem ad practicam etiam attendite, quæ secundum naturam inuentricis Medicinæ constituta est, non ad arbitrium & opinionem scriptorum veterum, sed ad normam 64 primariarũ partium, ex quibus Medicina oritur. Diligentiam itaque & fidem nauissimam constantissimámque impendite. Ita res poscit.

Cura podagræ generalia tantum spectat.

SECVNDI LIBRI FINIS.

Hæc quæ de curâ Podagræ hîc sequuntur, præcedentibus duobus libris non erant annexa, sed duobus foliis separatim inscripserat Auctor &c. Hactenus non edita.

CVRA.

A Calumniis, sat scio, tutus non ero, quòd me à solitâ Medicorum cura, cumprimis verò ac maximè in podagrâ, quodam quasi diuortio separo. Attamen quî possim non repudiare curas eiusmodi ridiculas, quas isti hactenus tanto probro agitauerunt? Aut quî quæso imitari easdem possim, cum iam etiam in rusticorum prouerbium abierit, solos Diuos signa operari? Extra hæc enim quis ipsis credet? Persuadebunt nimirum mihi, si miracula edant. Alias operam suam de me omnem ludent. Quod tamen pridem occœptum est, laruas suas virulentas iidem in me conuertent haud segniter. Nec enim hoc primum scriptum ipsorum offensionis causa erit. Hoc enim iam dudum eructant odiosè, me Physicæ rudem & ignarum omnino existere: at in chirurgiâ Rabbinum præstare: non quòd seriò hanc mihi laudem conferant, sed vt per contemptum ac contumeliam me ex omni Medicorum ordine excludant. Et de Physicâ quidem quid obiiciant? Cum hanc equidem ipsos doceam: ipsíq; adeò de me discant, non ego de ipsis?

Soli Diui miracula edunt

Theoph. in Physica rudis: in chirurgia Rabbi dicitur.

Quæ verò causa est, in Physica quòd me tam odiosè repudiant? Hæc sola scilicet, quòd nec Medicinam ipsi nôrint, nec eius distributionem didicerint. Medicina enim duplex est: Physica & Chirurgica. Physica morborum omnium cognitionem: chirurgia autem eorundem curationem docet. Hæc genuina Medicinæ diuisio est. Ipsi autem plano ac manifesto errore diuisionem faciunt in Medicinam seu curam corporis & vulnerum. Vulnerariæ autem medicinæ mentio nunquam facta est, sed tantum chirurgiæ, quæ ipsa practica est.

Medicina est duplex

Medicinæ mala diuisio: & cur?

Respondete mihi verò: Ecquæ tandem est vulneraria Medicina, quæ in suo morbo Physicum non requirat? Aut quæ Physica est, quæ per chirurgicum sanari non debeat? Tales ergò vos medicos esse proditis, qui, quid Medicus sit, & in quo consistat ne quidem hoc ipso momento sciunt. Physica nihil aliud quicquàm est, quàm morborum omnium, qualescunque sint, cognitio. Nec chirurgia aliud est, quam morborum omnium curatio. Sicut enim lignarius manibus suũ opus conficit: ita & Medicus. Aude aliquid, & sine manibus id conare vel præsta. Tua ergò cœcitas in propatulo est, quòd nescias, in quo tandem Doctor sis.

Physica quid? chirurgia quid?

Vide verò, quàm stes egregiè in morbis, quos chirurgicos vocas, vt, sunt, Herysipela, Cancrena, Estiomena &c. Hos curas ex practicâ, hoc est,

est, ex chirurgiâ. Quod si verò non simul sis Physicus Medicus, ecquid hoc casu scies ac mederis? Nihil. Porro si scientiam ac fundamentum in omnibus curandis vulneribus ex Physicâ desumere cogeris: quî quæso ex eâ facultatem ac professionem aliam condere ausis? Apage verò lignarios istos Doctores ac Moriones A primo & principali nomen procedit, non ab vltimo. Nominanda ergò Physica est, quæ dignoscit morborum causas: nominanda chirurgica est, quæ practicam machinatur. In iudicando enim Physicus es, & in curando chirurgus.

Physica & chirurgia quid propriè sint.

Sic etiam ab explicatâ Theoricâ, iure bono practicam, hoc est chirurgiam aggredior. Omninò enim Chirurgiam non Physicam poscit ægrotus. Physicam autem expetit ipse Medicus. Hoc est idem ac si dicam Nullus chirurgus sine Physico consistit; ex hoc enim iste nascitur: chirurgus autem Physicum probat. Physicus enim probam aliam non habet, quâ in suis operibus cognosci & iudicari queat. Nisi enim is simul chirurgus sit, instar statuæ aut pictæ simiæ omninò adstabit ægroto.

Et quamuis equidē curam ad exitum ducam, ita vt putare ij possint, me singulariter hîc chirurgū esse, quòd exitum proponam,& ad illum ducā: (ita enim docet Theorica, ita Anatomia, ita Manualis, ita Cōfluentia) tamen ad obiectionē hanc responsionem breuem hanc notate, nullum insignem morbum corporis seu Physicum sine Chirurgiâ sanescere posse, sed oportere illum omninò (vt vocant) in vulnerariam medicinam reduci. Et quia chirurgia in vulnerariam incidit: ideò chirurgum putant Doctore Crepitario Lipsensi inferiorem & ignobiliorem esse. At si vosmet ipsos intus in cute nossetis: fore non dubitem, quin nasos vobismet ipsis præmorsuri sitis.

An verò medicina vulneraria ac alia professio hæc sit ideò, quia cura per apertionem instituitur? O fanaticos. Ecquid verò discitis tandem, aut quid comptuli ac pòlituli vestri vos Beani docuerunt, quòd nedum quidem, Medicina sit, exploratum habeatis? Hoc verò notate, & viuido pectore reuoluite: nisi exitus fiat in morbis astralibus, ægrum certè nullum vnquam sanabitis. Et hîc diuidite astrum ac corpus, cœlum ac materiam: hîc medicinam duplicem facite, & alteram omittite. Attamen duas chirurgias facite, non duas vulnerarias. Non enim vulnerarij, sed chirurgi esse debemus. An verò dedecus non sit ac infamia, tot támque illustres Academias cum Italiæ tum Germaniæ tot asinos ac archibeanos fouere?

Med. & Academiarum reprehēsio.

Hoc coronidis loco notate. Quicunque curare podagram tentat, hunc opus est ad normam Microcosmicæ Anatomiæ operando procedere. Hoc si factu opus est, certè chirurgia modis multis requiritur, in vulneribus, in vrendo, in exedendo, in cauterisando, in purgando, in minuendo &c. Quis verò ob id practicam hanc manualem in facultates plures diuersásque dirimet, ita, vt vna alterâ præstantior sit, vna præferenda, altera ceu inutilis & sordida reiicienda? Satis est, practicam manualem ita institui, vt æger à morbo conualescat & sanetur.

Interim autem nec istis impostoribus patrocinor, qui nihil nisi linimenta, vnguenta, suffitus, ligna &c. sciunt calléntque: sed horum potius causam tueor, qui morbos ipsos cognouerunt ad præscriptum Anatomiæ & Microcosmicæ, naturæ & ad documentum mundi externi, vt suam practicam pro rei exigentiâ informare queant. Nec enim istiusmodi cognitio Medico vel probro, vel impedimento, vel læsioni, sed potius summæ laudi esse debet, quòd tantam scientiam in Microcosmo & vtroque globo Philosophiæ ac Astronomiæ sibi conquisiuerit. Interim vos vitularij Doctores, si ex Academiis erumpitis, huiusmodi mysteria & arcana sublimia illicò reiicitis ac annihilatis: & tamen veritatem ipsam producturi, non nisi meras nugas ac commenta ebuccinatis, quæ vobis dedecori, alijs inexpiabili damno sunt.

Porrò etiam ad curam attendite. Hanc, vt libet, vocare licet. Nam citra calumniam vestram res non decidetur. Cuius enim infamia maturuit, is seipsum tandem prodit & concutit. Testimonium enim suum cuilibet de se est, hoc est, homo ipse testatur, qualis intus sit. Vos verò, qui inuictæ veritati adstipulamini, ad practicam attendite ipsam, nec longiùs deductum meum processum, aut per (vt videbitur) auia introductam methodum despicite. Et longè ex animis vestris persuasio ista exulet, quasi is ego sim, qui nouum quid & alienum moliri satagam. Hoc enim consilium apud me nunquam concepi: sed sobrio instituto id meum semper meditatus & annisus sum, quâ ratione vos omnium solidissimè instituere, ac practicam veram producendo, méque & vos ex obiectis pedicis promptissimè expedire valeam. Cognoscite & intelligite, quæ partis vtriusque iudicandæ causa sit? & iudices æquos syncerósq; agite.

Theophr. quod institutū.

II.

IN descriptione curæ notate: quot species morborum, tot practicæ & peculiares curæ. Nullus ergò singularis ac vnicus processus tenendus est: sed velut is, qui pallium manibus amplexus, illud pro venti incubitu moderatur ac prætendit: ita medicina quoque in manu esse posita Medici debet. Cum ergò Medicina tanto iudicio in manibus Medici posita sit: quis practicam ex eâ vnicam tantùm faciet? Quis in capitulum vnum eam coget? Nemo quidem. Tantò minùs quatuor humoribus eadem includetur, vt qui omni cognitionis fundamento carent. Itaque non de solâ podagrâ illud intelligi debet, sed & de morbis primariis omnibus, hoc est vehementibus & seriis. Diuisio ergò practicæ ex Theoricâ, & iis omnibus, de quibus dixi, desumenda est. Quam verò practicam instituo, eam non more vulnerario, sed Medico, vobis digno, explicabo. Diuisi enim Medici, hoc est, sectæ Medicorum, Medicinæ euersores existunt. Hic enim hoc, ille aliud: nouit: & notitia tamen hæc omnis nihili est. Qui enim particulam saltem vnam tenet, is nihil tenet, nec, quid teneat, ipse scit, &c.

Plura de Podagræ curâ in præcedentibus non scripsit Auctor. In medio enim paginæ scriptionem intermisit. Quæ igitur ad huius ægritudinis curationem requiruntur, ex aliis auctoris libris petantur.

SEQVVNTVR

DVO ALII LIBRI DE PODAGRICIS MORBIS.

Liber autem secundus (sub titulo, Liber Secundus: *Communis Interpretatio Morborum &c.) apud iam sequentem inuentus non est: quæ sors aliorum quoque plurium librorum fuit, vt ad diuersa loca distraherentur, nec iuncti manerent. Et licèt ipse quidem auctor in titulo non annotet, quod sit* Liber Secundus de Podagrâ: *ipsa tamen illius verba clarè testantur, quòd is vnus sit ex libris de Podagrâ, vt cum paulò ante finem capitis de Physionomiâ dicat: (Quantùm opus est ad cognitionem in Podagrâ, tantùm propono &c. Idem pariter liquet ex fine libri primi, & principio secundi, quòd iungendi sibi sint. Quod hîc indico hâc de causâ, quia sunt, qui librum secundum ad Paramirum pertinere arbitrati fuerunt &c.*

DE PODAGRICIS MORBIS ET HIS AGNATIS: THEOPHRASTI HOHENHEIMII, vtriusque Medicinæ Doctoris.

DOCTOR THEOPHRASTVS, *Ad Lectorem.*

QVærent haud dubiò non pauci, quæ meì animi hæc obstinatio ac temeritas sit, quòd asserenda & defendenda equidem suscipiam ea, in quibus mihi passim Medici omnes contrarientur, sententiæq; meæ conceptæ ex imo animi zelo contradicant. Horum rogatui responso tali obuiandum esse censeo. Si mihi cor erga ægros non erectius & beneuolentius ad ista calcar adderet, quàm pectus aduersariorum mihi procliue esse comperi: huic certè me oneri subducere possem quàm facillime.

Auicéna Galenus notantur.

Iam verò, cum nugarum Auicennicarum iugum subire, & commentis inanibus Galeni adstipulari citra probrum euidens non possim, vt qui ex intimo pectore ægrorum curam nunquam susceperunt: audendum omninò ratus sum, vt me sterili ipsorum cùm Theoricæ tùm Practicæ subducerem, & ad adyta ista diuerterem, ex quibus vnumquemque solidum Medicum nasci & procedere necesse est. Interim silentio transilire pacto nullo possum malorum Iliadem, quam in artem ac facultatem inuexerunt Medicam, dùm vim ac virtutem omnem, quam in remediis penitus ab ipsâ naturâ inclusam scimus, suâ negligentiâ intercidere ac obliterari passi sunt. Nec enim seipsos tantùm suis somniis misere defraudarunt hactenus, sed ad omnem vsque posteritatem opinionum suarum segetem magno fœnore propagârunt. Vndè factum est, vt hoc sæculo consuetudini illi malæ passim ab omnibus patrocinium tam obstinatum impendatur, vt enorme illico flagitium admitti putent, si quis quicquam contra vetera illa lumina moliatur aut attentet: interìm animo suo id non cogitantes, quod asinus quidem auito & antiquo suo gradu incedat perpetuò, sed hunc tamen generosior equus multis parasangis anteuertat: & tamen equus applausum, asinus plagas à suo domino auferat. An verò mihi fas non sit contra medicinam mendacem scribere, & impostoriæ fucatæq; consuetudini opponere doctrinam veram, ex ipso naturæ lumine depromptam, & stabilitam per astra, per Philosophiam vtriusque scientiæ, cœli terræq; his omnibus adstipulante ipsorum 4. Elementorum concordantiâ? Nam in hoc mihi asylum omne positum est, quòd Theoricam meam ipsis latiùs & altiùs extendam? Nam & qui aliàs in astris, in mari, ac in practicâ rudes & imperiti sunt, præstantiores tamen his sunt, qui practicam suam ex Theoricâ desumunt. Quid verò id tandem est, quod me absterrere & mouere possit, vt à Mechanicâ Anatomiâ discessionem faciam? Aut quanti est id, de quo ipsi tantopere intumescunt & sese iactant, quòd scilicet in aulis agunt principum ac regum? quòd versentur cum consiliariis Metropolitanarum vrbium? quòd in sinu ac oculis hæreant illorum, quos tamen omnes equidem ne quidem transuersâ salutatione dignos iudico? Quid verò id tandem præuaricationis est, quòd principes vos, ac vos consules præsidésque prouinciarum, tam vestra quàm subditorum vestrorum corpora ac salutem in tam fœdum ergastulum intruditis, & temerariam consuetudinem ob antiquitatem, quodam quasi promulgato edicto pro arte haberi mandatis? Quid verò ab antiquis antiquius habemus aut accepimus, quàm hoc, quòd, quæ edimus, omnia per aluum egeramus? Et hoc antiquum, quid tandem ad Lumen internum facit aut spectat? An æquius non esset, hos iudices oculos suos ad diei duodecim horas torquere & indè discere, vt de die crastino soliciti non sint? Et hoc commonstrat, id, quod hîc tango, non ex naturâ procedere, hoc est, non ex lumine ventris, me decimas captare, quod hactenus

Vetera nō il ico ceu optima admittenda.

ab

ab aliis factitatum est, qui, quod artem parit, deseruerunt. Quis verò Deum misericordem esse, suámque ceu basim in misericordiam posuisse dicere possit, qui non item credat, quod a Deo necessaria omnia suppeditari sibi ac refundi queant, in morbis, in leprâ, in mortuis ex morte per misericordiam ad vitam longæuam & vegetam resuscitandis. Hic ergò iam iterum vobis, ô Iudices ac Præsides inculco, quæróque, quid animi ac causæ habeatis, quòd artem præstantem à tumultuaria consuetudine opprimi sinatis, & ad errores illos nimis procliuiter conniueatis, quos tamen vel simplicissimus quisque notare ac videre potest, certâ iniuriâ Medicinæ confusionem solido eius fundamento longè anteponi? Vos tamen nihilominus vestram hanc antiquam regulam subindè tenetis & ruminatis: filiola nostra, quæ fecit, facta benè sunt. Itane verò? Si ergo benè fiunt indiscretè omnia, filia vestra quæ facit: agitè & hoc benè factum sit, si eadem in lupanari Venetiis se meritoriam exponat. Nemo ne verò seriò secum tandem pensitabit, quanta cum panolethria Medicorum fraudibus vniuersa hactenus Europa contaminetur? quòd sectæ passim erumpant, qualibet opinionem nouam, monstrosámque concipiente & mordicus tenente? Illas enim vniuersas quis enumerabit? cum fanatici spiritus quadam quasi ex lerna passim euolarint, & confertim in homines irruperint, vt suam iam insaniam eructare propalam cuiuis liberum sit? Interim quâ erroneis istis spiritibus obuiam iri queat, cùm, quorum interest, non vel per insomnium meditentur: silent etiam ij, qui per se honestati dediti, eandem de aliis quoque spem concipiunt fouéntque. Sed quorsum hæc honestatis persuasio? quorsum ista tolerantia? Confidentiam imò & desperationem videte tot prævaricatorum, qui certatim omnes in Medicos erumpunt. Quæ verò & qualis ista tandem ars erit? Nam statuum omnium si Hypocritas dispiciatis: numerum certè comprehendetis multò vberiorem, quàm vel ego vel mei successores ac posteri aut sperare aut tolerare velimus. Attamen nec hoc indignè ferrem equidem, cùm vinci expugnaríque possint facilè omnes, si modò æquâ lance vtrique trutinarentur, & superpondio suus valor ac pretium relinqueretur. Donec verò id fieri video, vt opiniones ac phantasmata ipsi Naturæ lumini præferantur: quæ futuro sæculo atrocia schismata in Medicinam illapsura sint, ominari nullo labore possum.

Vis assentationis seu Philautiæ.

Quis verò in fide vos adeò desperatos facit: cum tamen illa in se solidè ac simpliciter complectatur perfectionem Dei, quæ is præsidij nobis nihil denegat, sed opem ac auxilium modis infinitis plenissimam vbiuis ferat? Et in hanc vos fiduciam non ponetis? Auxilium verò Medicinæ quid tandem aliud est, quàm charitas ipsa? Sed ea non ex homine: verùm ex Deo. Et in charitatem hanc vos spem ac fiduciam non collocabitis? Sic ergò fides vestra, quam res imperfecta quid aliud est?

Quæso autem vos, ô iudices ac principes, rem tandem penitiùs vobiscum euoluatis. Nec enim hoc saltem mandatum vobis est, vt, qui heri fur crumenam præcidit, hodie in crucem à vobis agatur: sed pœnâ eadem omninò etiam dignus censendus est, qui furtum per dolum ac fraudem quocunque modo admisit. Ad vindicem gladium culpa communis & vna est, membrum pro membro, pro corpore, corpus. An verò id gladius non est, quod iugulat, & hominem vita exuit? Quod licet quidem ferreum non sit, non sit politum: per id tamen pauciora homicidia non patrantur, quàm per ferrum ipsissimum. Sed cur hæc vobis otiosè ita recenseo, quæ tamen omnibus notoria & manifesta sunt? Aut quid id tandem est, quod moueamini tantoperè ab iis, quos vobis fucum & glaucoma obtendere, tam seriò scriptis meis omnibus clamo & vociferor? Magna certè cognitio ea est, ex speculo videre, quid id sit? quod speculum exhibet: hoc est splendor, qui ex homine emicat, id non est, quòd in homine conditur. Sed quid & quò hæc extendo, cùm sciam ea nulli accepta fore? Spem mihi tamen facio certissimam, quod hi, meos quos sectatores vocatis, in hoc fundamento fixas radices acturi sint: & quòd filij ipsorum cum principum liberis, principes ac Doctores alios progenituri ac producturi sint, qui Codices priscos simul & hos nouitios contra nos præliantes sparsim colligent, & vindice animo Vulcano eos omnes consecrabunt. Quis enim spirauit vnquam Boreas, cui Vulturnus splendorem gratum & iucundum non superinduxerit? Quorsum autem hæc agito? Vtinam, sub Boreâ qui habitant, hunc Vulturnum acciperent. Sed ipsis expectandum est tempus benignius.

Cognosce verò, candide Lector, an ad stomachosius scribendum satis mihi causæ non sit. Quæ enim commemoraui hactenus, non morbum saltem illum attinent, quem hîc describendum proposui: sed negotium ad ipsam professionem omninò spectat. Interim tamen cuilibet morbo suum capitulum suus locus assignetur. Hîc de Podagra tractare institui. Morbi enim palmarij quatuor existunt, tres scilicet, præter tractandam Podagram. Quos si vobis explicuero: planè confido, vos animo alacri inconcussóque quoscunque ægros adituros esse.

Id verò, Lector, offendiculo tibi non sit, quòd Podagram curabilem esse ponam, cùm aduersarij tamen mei id inficientur. Nec de me desperes, etsi ex ipsorum codicibus remedia nulla petam. Sed nec ob id me auersare, quod obiiciant, ter me in carceres abductum esse, multa me bella consectatum esse, multos me grauiter verberasse, &c. Nulla enim à me malè locata plaga est, quàm quæ cutem non penetrauit. Sed propter facta verbera indignari haudquaquam debebant: modo finis eorum inflictorum apud illos obtineri potuisset. Sic enim a Deo omnia in bonum conuersa essent.

Tu, Lector, quæ hîc propono tibi, accipe, & quæ in præfatione monui, reuolue. Sic fiet, vt ista legendo discas, quæ & tibi & aliis vsui esse possint.

Hanc autem tractationem ad obiectionem triplicem accommodato. Primò ad tradendam Medicinam me ineptum esse. Hoc tibi iudicandum relinquo. Secundò, me nihil noui moliri debere, & doctrinæ veteri acquiescendum esse. Hoc ipsum quoq; iudicio tuo mando. Tertiò, duos plura scire vno. Tu & hoc æstima, ac tecum ipse cogita, quos duos putent, aut quem vnum intelligant. His præfationem finio; certam spem habens, Deum Opt. Max. mihiq; tibiq; finem optatum concessurum esse.

LIBRI NARRATIO.

De Podragrâ tractaturo, hoc ante omnia incumbir, vt principio declaret, quid deinceps traditurus sit. De doloribus autem morborum, ac horum signis seu indiciis tradi nihil potest. Insultatio enim morbi cum concurrentibus signis, & horum naturâ moribúsque, mutæ literæ committi ac concredi non debent, vt puteris, vos indè abundè satis exsatiari posse. Hæc enim in multiplici experientia posita sũt ac exercitatione, quæ à quouis Medico requiritur. Ab breuem tamen dicendorum comprehensionem hoc opus est, vt locorum huius morbi plenam ac sufficientem notitiam teneatis.

LOCA PODAGRÆ.

Podagræ quæ loca

Loca capitis ista sunt: si cranium linea lactea perreptet, cuiuscunque ea, vel modi, vel figuræ sit, Podagræ ea omninò subiecta est. Sic pariter vbicunque cranii aut compositio incidit, aut vbi ossium iũncturę per interiectam cartilaginem; velut bitumen committũtur, aut vbi ossa alia cranio annascuntur, veluti nasus, mentum, ceruix & similia: item loca oculi, aurium, dentium: hæc omnia podagræ sedem locúmque præbent.

Porrò à ceruice per spinam dorsi vsque ad anum, vbicunque vertebra seu articulus, ibi sedes Podagræ. Sic & in humeris, vbicunque os ossi committitur. Similiter etiam in costis vbi eæ dorso infiguntur, ac in thorace coëunt à iugulo vsque ad præcordia: velut etiam in ossibus omnibus, in quibus medulla continetur. Sic & in coxendice, vbicunque articulus commissura, porusque visitur, ibidem podagræ etiam diuerticulum datur. Sic & in illo coalitu iuncturarum, vbi femoris os ossi sacro inseritur, item vbi pudendorum ossa interiecta cartilagine vniuntur, tam in viris quàm in fœminis. Nec minùs in patella ac concauitatibus genuum omnibus, & in ista regione, vbi crus imo pedi committitur, iuxta malleolos, & loca finitima spongiosa cætera.

Eadem ratio est humerorum quoque, & brachii iuncturarum, & cubiti ac radii, vbi interjecta cartilagine vniuntur; nec minùs, vbi brachiũ manui conseritur, iuxta nodũ carpi, & prominentiã apud digitorũ radices conspicuã.

Præterea in omnibus manuum pedúmque locis: in quibus quot squamæ seu commissuræ, tot podagræ sedes, quæ intercurrunt à radicibus digitorum vsque ad vngues: idque tàm in manibus quàm pedibus.

Sed & interiùs in corpore quędam Podagrę loca abdita sunt, scil. quàntum vesica, aut Ramex cũ suis ligamentis cõprehendit. Hîc enim quot costarum insertiones, tot Podagræ sedes.

Quanquàm etiam alia loca Podagræ numerentur, velut in calce, surâ & similibus partibus aliis. Quæ tamen istius morbi propriè loca non sunt, sed obstructio tantùm transitus illos mouet.

Vt verò, quod tracto, planiùs intelligatis, signa quædam & exempla vobis proponam, ex quibus de cæteris facere iudicium queatis. Exemplo autem vobis sit, species peripneumoniæ, item rheuma, quod scapulas ac humeros occupare solet, nec citra diarrhœam transit. Similiter, si dolores aurium, dentium, oculorúmque concurrant, incipientis Podagræ signa sunt: velut & tumores articulorum, multis pollutionibus iuncti & stipati.

Præsens Podagra his etiam ex signis noscitur. Dolor eius à vi cœli dependet, ac pro tempestatum Lunæque ratione mouetur. Concitatur etiam à potu, à cibo, à Venereo exercitio, ab ira Martiali. Ab his enim ferè paroxysmi inducuntur, velut & à cæteris, quæ extrinsecus morbum hunc incendunt. Hoc modo Podagræ loco iam constituto ac confirmato, postea in Geometriam illa abit, & lineam proportionis variat seu permutat, vt articuli disiungantur & diducantur, quæ dislocatio dolores aliter non mouet, quàm si fidiculâ membra distrahantur. Materia autem influens locum medium occupat, ac ibidem coagulatur granulatúrque instar grandinis, variòque modo alteratur: cuius mutationis mysteria Medico approbè cognita esse debent. Quis enim literis satis tradere possit, quæ sæuientis podagrę in distrahendis & diuellendis articulis natura modúsque sit?

Sed hæc iam pro narratione sufficiant. Quâ librum ipsum quidem minimè finio, sed ad deinceps dicenda viam præstruo, quæ nimirum attinet ad causam, generationem ac naturam huius morbi. Vos autem scriptionis meæ modum haud admiremini. Ita enim ipsa explicandi morbi ratio ac natura poscit. Sed nec hoc vobis admirationi sit, cur causam ac curationem morbi huius illicò non aggrediar. Conuenit enim vt de Matrice Medicinæ omniũ primò dicatur: vt sciatur, ex quibusnã principiis tractatio hæc dimanet. Forè autem spero, vt hęc mea doctrina apud vos eò promptius locum inueniat, quò fundamẽto certiori ac stabiliori ea superinstruitur ac defigitur.

De Origine Artis.

Cvm varij passim spiritus varia scribant ac commententur: scire vos ante omnia debetis, quòd ex fundamento ac principiis veris eorum doctrina non dimanet: sed quòd ex longè diuersa cognitione veritas erui debeat. Quid enim quæso vspiam à patre ac matre accepit homo, ex quo vel minimùm corporis humani morbum describere possit? Aut quis vspiam præceptor reperitur, qui ex te vel me *Medicum* facere queat? Nam etsi is quidem rerum multarum peritiam habeat: tamen quid id tandem ad vel meum vel tuum commodum conferat? In isto enim operatur *Lumen*, quod is in me téque intrudere aut infundere non potest. Nam nec ipsi quidem ex scholis aut institutione eâdem hauserunt. Nisi enim ipsum Naturæ lumen Medicum formet ac fingat, fragmenta certè passim collecta non nisi purum putúmque experimentatorem reddent, qui ad Medicinam nunquam vtilis futurus sit. Cùm ergò citra doctores eiusmodi homo nec in aliis professionibus clarere ac excellere possit, vt qui ex seipso nihil quicquam habet, sed ab extraneo præceptore omnia haurire cogitur: cuius cumprimis scire conuenit, ex quo quisque fundamento scribat

Lumen naturæ solum Medicũ gignit.

bat doceátque, ne quâ fors lector in errores præceps agatur, aut vt, quod plùs est, eundem lector cum Auctore sensum, idem principium teneat ac assequatur. Quandiu enim discipulus profectum eiusmodi non assecutus sit, vt à Naturali suo magistro ad supernaturalem transcendat, tamdiu fundamentum verum attigisse nondũ putandus est. Nam veluti meministis in scriptura tradi, discipulum non supra suũ magistrum esse, sed ipsum ei æqualẽ esse sufficere: id sensu genuino ad inuisibilem omninò magistrũ torqueri debet, quòd scil. visibiles perpetuo discipuli sint maneántq;, quãdiu ex suis viribus & animi sensu proprio loquantur ac scribant.

Discipuli non supra Magistrum.

Cùm ergò nostramet eruditio seu informatio nihil sit, paulò penitiùs certè intelligendum est, quidnam id sit? quod nos instituat ac doceat. Sic autem statuendum vobis est, ipsum Naturæ lumen cuiuslibet professionis fundamentum ac scientiam largiri. Quo dato iam concessóque, impossibile esse consequetur, vt ex doctrinâ Auicennæ, Galeni, ac Hippocratis solidus quis ac doctus Medicus nascatur. Ipsius enim temporis veritas euincit, ipsos potius esse discipulos, adeo vt magisterium certum in iis quæri debeat. Adeóque hoc immotum axioma vobis sit, quòd, nisi ex solo Naturæ ipsius lumine vos prodeatis, generosi ac laude digni Medici esse haud quaquam possitis. Aliàs enim laus ac honor vester omnis ab inani & arido experimentorum honore promanabit. Experimenta ipsa quidem Medicum minimè faciunt: sed hunc constituit sola lux Naturæ. Et, sicut, qui oculis varias terras descriptas peruagatur, ob id tamen peregrinatoris nomen iniustè sibi vendicat: sic nec ab experimentis se quisquam medicum venditare iustè possit. Sed ne æquo longiùs vos detinendo tædium vobis ingeram: breuiter recensebo tandem ea, quæ cuilibet Medico suam scientiam largiuntur. Sunt autem quatuor Philosophiæ, & quatuor Astronomiæ, ex quibus ceu speculo quodam promuntur & desumuntur ea omnia, quæ Medicum complere & perficere queant. Extra has octo matres quis Medicum genuinum esse prædicare possit? Sicut enim impossibile est, infantem citra patris ac matris coniunctionem nasci: sic nec suæ scientiæ simili conceptione seu generatione carere Medicus potest. Ac ab hominibus ipsis quidem plura quærere aut sperare non debet, quàm membrorum suorum commodam proportionem. Alterum verò, quod corpus ipsum quasi viuificat, id ex lumine procedit naturæ, veluti iam dictum est. Dum autem de Matribus octo, ex quibus scientia dimanat, differo: vnâ interim quoque attendite, quænam doceat nos Naturalis Geometria, ac Chiromantia & Physiognomia? Hæ enim illi libri sunt, ex quibus nobis discendum esse putabimus. Et si enim, quæ charta continet, approbè quidem intelligantur, sic tamen ipse Medicinæ liber nondum inceptus est. Medicinæ liber ipsa Natura est. Et sicut in speculo teipsum contueris: sic in hoc Naturæ speculo tuas scientias omnes ad vnguem peruidere debes, nihilo incertius, quàm faciem tuam cognoscis in speculo externo.

Lumen naturæ vnicus magister.

Auicenna, Gal. Hippoc. discipuli tantùm sunt, nõ Magistri.

Medici qui præceptores sint?

Corpus ex homine est: scientia ex lumine Nat.

Natura est liber Medicinæ.

Multi quidem sunt, qui ex experientiâ suâ scribant. De hâc quid sentiendum sit, attendite. Experientia quidem vniuscuiusque conferri potest: vis tamen ac operatio ipsius ab vno in alterum deriuari non potest. Vera autem experientia secundum sensum Philosophicum & Astronomicum hæc est, vt res quælibet in suâ inuisibilitate cognoscatur. Sic & dissolutioreũ quarumlibet extra hanc cognitionem, vera ac genuina experientia est. Quod heri expertum est: quid id commodat diei hodiernæ aut hodierna experientia quid confert diei crastinæ? Hodierna enim experientia crastinæ similis non est, ideo, quia coniunctio constans non manet, sed modò recens, iam iterum recentior subinde ac assiduò renouatur, cùm tamen experientia ipsa in eadẽ ætate, sibíq; simili perpetuò consistat. Vt autem fundamentum ex quo scribendũ sit, exactiùs teneatis intelligatísq; deinceps ex ordine, quantum quidem cuilibet scitu opus est, trademus, ex quonã tandẽ scripta vel mea vel aliorũ procedere ac defluere debeant.

Experiẽtia ab vno in alterũ non transcendit.

Experiẽtia quid?

DE LIMBO.

De Limbo cur ante omnia tractem, causa non obscura est. In hoc enim octo illæ matres, de quibus dixi, latent ac comprehenduntur. Vestiũ n autem nemini incompertum esse reor, quòd homo nihil aliud quàm ipse limbus sit. Et cum limbus duplex sit: homo ceu limbus minor, ex maiore productus ac factus est. Limbus autem per se est semen, ex quo creaturę quælibet enascuntur crescúntq; velut ex semine nascitur arbor. Horum hoc discrimen est, quòd Limbus suam terram habuit in verbo Dei, quod in altero semen per mediũ ad finem sui fructus dat. Sic ergo Limbus maior semen est, ex quo creaturę vniuersę prodierũt. Limbus autem minor est creatura vltima, in quam limbus maior abit. Cum enim homo ex limbo conderetur, in eo creaturarum vniuersa inexstiterunt. Ex isto autem velut ex spermate homo, qui iam limbus minor est, sumptus ac constitutus est. Sicut filius à suó patre nascitur: sic limbus minor ex maiore productus est. Et sicut filius parentis sui omnia membra exhibet: sic homo quoque creaturas vniuersas in sese continet. Cùm ergò omnium primò mundus maior ex limbo constitutus sit, & post creaturas omnes ipse tandem homo: ideò sciendum est, creaturarum vniuersarum, quas quidem omnis mundus nouit, naturam, essentiam & proprietatem omnem in limbum vnum denuò quoque congestam & ordinatam fuisse. Iste autem limbus homo factus est. Ex his consequitur, quòd omnes artes, omnes scientiæ, & quicquid in homine est, aut in hominem ingeritur, in cognitione creaturarum omnium maioris mundi versentur & subsistant. Nec enim homo quicquam nouit vel potest, quod ex limbo ipsi implantatum non sit: nec quicquam is altius ac sublimius ipso naturæ lumine habet. Cuius linea prout in ipsum cadit, sic ipse naturam capit intelligítque. Vnde verè ac constanter dicere possim: quòd, nisi Medicus artem suam sciat habeátque sicut suum cantum alauda, & pauo pennas pictas, nihil aliunde in ipsum ingeri possit aliàs, si non assiduò sine medio in illam lineam se permisceat & inserat.

Homo est limbus minor.

Limbus duplex est

Limbus quid?

Limbus minor ex maiore natus.

Homo creaturarum vniuersarum ideam continet

Medici ars debet se habere vt cãtus alaudæ.

Sic iam ex hoc consequitur, quòd homines scire ac indagare possint omnem scientiam Angelorum ac spirituum, ac impetrare valeant omnem naturam in creaturis reliquis. Ex ipsis enim cum homo conditus sit, potestatem certè ac hereditatem habet sciendi vniuersa, quæ in cœlo ac terra sunt: & sicut infans à suis parentibus sermonem discit hauritque: sic nobis quoque discendum est ex illis, ex quibus prognati sumus. Parentes enim infantem docent omnia, quæ sciunt. Similiter & creaturæ nos docent omnia, quæ ipsæ sciunt: saltem nos hoc euitemus, vt extraneum parentem non quæramus, vndè discamus. Cum itaque ratione dicta homo ex limbo formatus sit: Limbus autem creaturas vniuersas cœli terræque conplectatur: ex eo patet, nemini admirationi esse debere hominum vel sapientiam, vel stoliditatē, vel spiritualitatē, vel brutalitatem. Ex quali enim is natus est, talis necessariò fit, nec ortus ac parentis sui conditionem effugere potest. Vndè fit, vt naturam alij asini, alij falconis habeant.

Limbus causa vnica varietatis hominū.

Ex his arbitror equidem (quod & vobis ipsis ita videre debet) quæri & indagari oportere id, quod de homine sciendum est. Si enim natura eius ac ingenium, tam in bonis, quàm malis describendum est: idem priùs ex magno Limbo intelligi debet. Et pro Cosmographia ista, hominis natura, quæ diuersa est, censeri ac æstimari debet, ita vt natura pecudis simul intellecta, ac in suam Cosmographiam posita, intelligatur tandem, quodnam pecus, & quis homo conueniant? Et hæc iam Cosmographia vna est. Altera est, vt cosmographicentur Angeli & homo in sua ratione. Et tunc per istam Cosmographiam facultas nobis dabitur sciendi cognoscendíque, quânam scientia aut sapientia quilibet doratus sit? Præterea Cosmographia tertia est, vt spiritus maioris Limbi & spiritus hominis, limbi minoris, conferantur. Hâc ratione ipsa spirituum diuisio ac distributio patebit. Hinc enim est, quòd homines alii sint dociles, alij rudes, alii pecuini, alii humani, alii boni, alii mali. Hinc etiam inuenietis homines, qui miracula edant, qui spiritibus ac Angelis imperent. Résque hæc aliter se non habet, ac si filius patrem superaret, cogerétque, vt pater arbitrio filij obsequeretur. Ex istis enim, qui eiusmodi potestatem habent, homo ille natus est. Et nisi per patrem ipsum id præstetur: homo certè huius ex sese vim nullam habet.

Cosmographia triplex est.

Hominū varietas vnde?

Sic, qui Angelis obsequitur, is parenti suo obsecundat. Ex spiritibus qui discit, is discit à parre suo. Qui pecudes cognoscit, is cognoscit seipsum. Qui Elementa intelligit, is, quî Microcosmus creatus sit, nouit. Sic enim subindè vnum ex altero procedit. Sed vt ad instituti mei continuationem, hisce iam dictis ad Philosophiam relegatis, pergam: intelligere vos velim, quo fine hanc de Limbo dissertionem adduxerim. Is autem non est aliud, quàm Podagra, per quam alij quoque in genere morbi intelligendi veniūt. De quâ hoc præcipuè notandum est, quòd in mortuos Magistros fiduciæ nihil ponere debeamus, sed ad solos immortales præceptores attendere fas sit. Mortui enim magistri ratio alia non est, quàm panni in aquâ madefacti. Humidus enim quidem pannus est, ac idem aquam refert, & aqua etiam ei inest: nemo autem ex ipso largiùs bibere potest, quàm vt linguam modicè parumque refrigeret. Sicut ergò ex fonte ipso potat homo, non ex panno: sic nos quoque scientiam nostram haurimus ab angelis, non à mortalibus, qui vix ad solem leuiter aquâ tincti & imbuti sunt. Et hi, quem tandem exsatiare queant, cùm ipsimet aquæ penuriam habeant?

Magistris mortuis nihil tribuendū.

In prægresso quidem capitulo docui, medicum eo modo crescere non debere. Iam verò, qui hoc modo fiunt, omnium doctissimi sunt. Hîc enim fortuna posita est, ita, vt Medicus, qui prædicto modo desuper natus est, multa miracula edat, & concursū successúmque, aliis multò feliciorem habeat. Hi enim hominis signa & miracula tanta operantur, vt cæteri, qui extra hanc influentiam positi sunt, ipsos modo non pro diis diuísque habeāt ac venerentur, adeóque promptè à Deo vero deficiant. Veruntamen, vt portò iam ad principium huius versalis reuertar, conueniens est, vt Medicus in fortunam non confidat, aut stellis fortunatis aliquid tribuat: sed ars ipsius, fortunam veluti per vim cogere & allicere debet. Ideò sese exercere debere Medicum vos dicitis, ne in volubili fortunæ rota consistat. Spiritus enim volatiles seu fugaces sunt: cum econtrà ars minimè fugax sit, sed solido pede constans tibi maneat. Hinc artem vt possideas, via te docebit ea, quam monstro. Ita autem doctrina tibi confertur ex limbo, hoc est, ex tertio corpore, animalium scilicet & rerum crescentium. Hæc enim similitudinem habent cum corpore hominis: quia eandem rationem habent cum illis corporibus, in quibus morbi, quorum podagra palmarius quidam est, latent ac conduntur. Quod autem in vestibulo proposui, etsi id ad Medicinam necessarium non sit: tamen præfationis loco facere eò potest, vt veram veri medici cognitionem habeas, & illorum Medicorum vanitatem censeas, qui extra hanc artem tam arrogantes triumphos sibi decernunt. Qui tamen vniuersi cùm à me, tùm vobis alio loco poni æstimaríque non debent, quàm Diui, qui miracula edunt non in nomine Domini, sed in virtute natiuitatis suæ, in quâ nimium iubilando se efferunt. Sed ne sic quidem hoc genus reiicio aut repudio; hoc saltem iubeo, vt rosæ vrticis præferantur, & suus locus his, suus etiam locus carduis relinquatur. Iam verò cùm hactenus dicta ad institutionem Medici percursoriam faciant: hîc tamen simul id quoque tenendum est, quæ tam cognoscendorum morborum præcipuè ratio sit. Morbi etenim omnes, qui animalium sunt, velut & horum omnes complexiones, qualitates & similia, in ipso quoque homine insunt. Hinc etiam Medicorum principium ac scientia eodem modo procedit. Si Medicus de animalibus nihil intelligit: ecquid tandem sciet de homine? In animalibus sunt species: in homine sunt vniuersalia. In hoc enim cōgrediuntur morborum coniunctiones. Sed quod in specie

Fortuna Medico non attendenda.

Podagra est morbus palmarius.

Animalium omnia sunt in homine.

noſcendum eſt primum, id non ex homine deſumitur, ſed indè, vndè deſumi iam diximus. Ex his itaque iam liquet, rationes, cauſas, & ſimilia vniuerſa de quibus Medici tradunt, mera commenta eſſe. Ipſi enim ab homine diſcere incipiunt, qui tamen doctrinæ finis exiſtit. Et extra ipſum hominem, pricipiũ ſumi debet: & externum id in ipſo intus inueniendum eſt. Et hi illi Medicinæ Hereſiarchę ſunt, qui intus ex homine diſcere ſatagunt, quod extra hominem quærendum eſt. In aperto ergò errore verſantur, qui hominis deſcribendi modum inquirunt, & interim ipſius limbi ignati ſunt. Limbum diſcite, & ſic, quę in homine ſunt, cognoſcetis. Qui non ex limbo, ſed ex ipſo homine diſcit, hic nihil aliud diſcit, quàm latrocinari mentitique, adeoq; meris ſophiſmatis ac omnifariæ nequitiæ idem velificatur.

Limbus eſt dediſcendi hominis.

DE MECHANICO.

IN more hactenus vſúque non citra euidentem causam poſitum, vt morborum omniũ deſcriptio à generatione ipſorum deduceretur. Quod equidem cur diſputando altiùs hîc ventilem: cum, quæ hactenus tradita ſunt, ad meam ſententiam minimè faciant? Nihilominus tamen ad vrgendum meum inſtitutum, conuenit, vt hoc loco pręſentem morbum cum aliis accuratiùs explicem, quo declaratio vniuerſalis, de morbi fabro, apertior & intelligibilior fiat. Cùm verò nemo adeò certus Medicus non ſit, vt gloriari poſſit, ſe ſuis oculis corpus ipſum morbi contueri: multò certè profundiùs occuletur faber, qui corpus ad morbum cudit. Hoc iam explicatiùs definire mei inſtituti eſt: vt habeant Academiæ, cur de cauſis morborum alia ac diuerſa minimè tradant.

Corpus morbi oculis inaſpectabile.

Cùm ergò humanis oculis hoc in caſu nihil pateat, ſed ab oculis ipſius naturæ omnia dependeant: æquum omninò erit, vt viſibiles Mechanicos opifices relinquam, & in ipſo naturæ ordine exponendo pergam. Interim tamen viſibile ipſum hic minimè excludo, ad cuius normam inuiſibile operatur. Ex viſibili enim inuiſibile cognoſcendum eſt. Ita Theorica eſt inuiſibilis, Mechanica autem eſt viſibilis, licèt vtraque res vna ſit. Cur autem id inuiſibile dicam, cauſa hæc eſt, quòd inuiſibilia non conſpiciantur. Sed quid de iſtis hîc dicam? Conſilium nempè meum eſt, ipſum fieri ſeu generationem morbi explicare, vt penitiùs tandem intelligatis, quonam modo morbi ipſi gignantur. In his autem eadem ratio eſt, quæ tignarii, ſecuris, & ligni, quæ in fines multiplices abeunt, modiſque multis adhibentur, ad domos, ad ſtabula, ad horrea. Quis hîc tignarius modum ita arctabit, vt Geometriam ſaltem vnam ſeruet: nec plures? Tu inſuper, quot capita, tot ſenſus facis, ne vnico quidem ad alterum ſimpliciter quadrante, ac conueniente. Quibus hoc à me confectum eſſe arbitror, impoſſibile ſcilicet eſſe, proceſſum vnum teneri obſeruarique; ex quo diſcedere non liceat. Sicut enim opifex quotidie noua, eaque diuerſa opificia exercet: ſic varius etiam ac diuerſus iſte eſt faber, qui cudit podagram. Et quis cuilibet quotidianum horoſcopum denuntiáre poſſit? Non autem poſſum, quin in riſum eff undar, quòd videam ſophiſtas morbos ſuos adeò in numerato habere. De 4. ipſorum humoribus loquor. Quid verò dicam ipſos de ligno loqui, cùm tamen lignum non ſit, ac ipſi interim ipſius fabri mentionem non faciant? Maximè, cum morbus quilibet non ex materia creſcat, ſed ex magiſtro fabróve gignatur, cuius ipſi ne verbo quidem meminerunt. Iam verò humor plùs non eſt, quàm lignum. Quis ergò vidit, lignum ſeipſum vnquam in domum formaſſe & erexiſſe? Tantò minùs ipſi etiam humores per ſeſe morbi fieri poſſunt. Nam quid morbus eſt aliud, quàm exſtructum ædificium? Cochleam videte: hanc quis docuit ſuam ſibi domum exſtruere? Ex arte nempè inſita domum ſibi illa ædificat. Sic pariter quiuis etiã morbus peculiaris formæ opifex ac ſtructor eſt. Morbi enim omnes ad Geometriam aptãtur. Hoc eodem ſenſu ipſa quoque morborum ædificia cognoſcenda ſunt. Fabricator enim, qui morbos cudit inuiſibilis eſt. Et hîc renouandus eſt non ipſum lignum. Attendite mihi verò Humoriſtæ. An non ex ligno fabricato potiùs, quàm puttido, fracto, cario óq; domus exſtruuntur? Et has quis conſtruit? Nemo niſi faber aut opifex. Hanc ergo fabricatam materiam prehendite, & iuncturas diuellendo ſtructuram ipſam frangite, ac è manibus opifici ſecurim excutite. Sic demum fiet, vt ædificium corruat, & nouum à fabricatore denuò non erigatur. Hic opifex, qui lignum perdit, ac ſuum ſibi domicilium exſtruit, omninò adeundus & exigendus eſt. Iam verò penſitate vobiſcum, an poſitis quaternis numerum iſtum ita comprehendatis, vt nihil omittatis. Si enim de morbis adeò affirmatè differere velitis, quàm certò vos rem introſpicere gloriamini: ſpiritũ ipſum multò alacriùs, ad viſibile ei iungendum, aggredi debebatis, ne vobis veſtra fides excuti poſſet. Multa vobis largior, ad naturam Microcoſmi, cuius ignari & imperiti eſtis, reſpiciens. Quid verò recenſebo tandem, vt breuiter intelligatis, qui morbus gignatur in Mechanicã, hoc eſt, à ſecreto & abdito tignario, quem oculis non aſpicimus? Certè, velut humana ratio modis multis ad fines varios operatur: ita fabricatorem quoque Mechanicum omninò ſe habere noſſe debetis. Cui ſi rationem ac ſenſum ſeu ſapientiam humanam detrahere velitis, araneis ipſum iungite, ac operas ar nearum cum textoris ſerici induſtriâ conferte, & locum ipſi cedite. Sin minus, ac ab eodem operationem animalem auferre malitis, ſpinam ſeu carduũ, in campo naſcentem vobis ob oculos ponite. In eo quantum rationis ineſt? quid ex ipſo enaſcitur? vt hortus variis herbis enatis floridus: ita ſimilis hortus homo eſt. Quòd ſi verò nec per hæc Mechanicum iſtum intelligitis, vobiſcum quæſo ipſi æſtimate; qui tineæ enaſcantur ac vermiculi. Ex ſeipſis enim non producuntur, niſi a ſuo opifice ac fabro proferãtur: Quòd ſi nec hoc exemplũ vobis ſatis ſit, ſed generationẽ hanc putredini acceptam ferre velitis: tamen hoc obſtat, quòd putredo per ſeipsã nihil ſit, nec quicquã etiam faciat producátue,

Humores 4. ventilantur.

Putredo quid sit? nisi in aliud quid cudatur & reducatur. Quid enim putredo est aliud, quàm res, suam naturam egressa, aut rei illius mors? De hac ergò scribere ad Medicum nihil pertinet. Itaque causam cognoscite, cur vobis Mechanicum hunc expediam, nimirum vt illum domare ac coërcere discatis. Sicut enim in semine totam exscindere potestis arborem: sic idem hîc quoque præstari potest. Qua enim ratione pyrum in radice, non in ramo crescit, quia scilicet faber pyri in radice, non in ramo habitat: sic hîc etiam opifici, non ligno res ac generatio ea ascribi debet. Et hisce hactenus traditis, generationem morbi vobis satis explicatam esse arbitror. De qua quæ penitiùs ex Philosophia & Astronomia erui possunt, sua serie prolixiùs in Archidoxis traditurus sum.

LIBER SECVNDVS.

Communis Interpretatio Morborum, de Inuentione causarum, Curæ, & Qualitates Rerum.

Nihil sua concordante forma caret. Confectum hactenus & demonstratum est, res crescentes omnes, adeóque vniuersa in formam reduci vnam debere, ac nihil sine formâ suâ subsistere, quod in concordantiam suam non formetur. Ponamus exemplum. Vir à fabro Mechanicho in virum cusus seu fabricatus est. Iam verò hoc opus nondum integrum est, ac tale, quale esse debet, sed fabricatione adhuc vlteriore, vt planè integretur, opus est, nempe fœminæ quæ ad viri similitudinem cuditur, & opus id perficit. (Vir sine fœmina integer non est) Istiusmodi hominem vobis proponite; qui etsi hoc modo fabrefactus iam sit, integer tamen nedum est, cum sanitati ipsius aliquid decedat ac deficiat, non secus ac viro deficit fœmina, qui defectus per accessum fœminæ sarcitur & reponitur. Ita pariter hoc quoque loco homo (siue fœmina siue vir sit) integer minimè est, sed perfectio & integratio seu complementum eius in Elementis cusum latet. (Homo sine sanitate non est integer.) In his homo suam concordantiam inuenit, cuius coniunctione integratur & perficitur. Attendite autem, me hîc de sanitate loqui. Secundum hanc enim homo integer minimè est, hoc est, in sanitate cuilibet homini aliquid deest. Hic defectus à vobis ita æstimetur, quasi deficeret fœmina sanitatis, quæ condita lateret in herbis, in radicibus, in lapidibus. (Fœmina sanitatis &c.) Iam ergò instituti mei est, vt illa (intelligatur fœmina) cognoscatur & inueniatur in ipsis 4. Elementis, in quibus conditur, sicut liber tertius explicabit. Hoc enim ante omnia ita credendum est, virum sine fœmina integrum non esse: esse autem integrum cum ipsa. Iam fœmina ex terra est. Ex terra etiam vir est; adeóque ex terra vtrique sunt, & vtrique vnum fiunt integrum, hoc est, ex terra vna. Sic etiam Homo & Medicina, vtrique ex vna terra sunt & hominem integrum, hoc est, vnum constituunt. (Hom & Medicina vnũ sunt.)

Cæterùm ex his intelligi velim, me de personâ, hoc est, de fœmina, cuius forma formæ conuenire debet, loqui, vt sciatur, quidnam defectum alterius sarcire debeat? Itaque formam præsto adesse oportet: nec sine forma quicquam est. Sic nimirum fœmina ac vir non saltem res vna sunt, sed vna etiam imago. Hoc enim ita poscit defectus viri, fœmineq; ipsius, quæ ne ipsa quidem sine viro integra existit, vt scilicet non minùs forma adsit, quàm proprietas, nec minùs proprietas, quàm ipsa forma, adeóque vtraque res vna fiant. Hoc autém sic accipi volo. Nisi forma ipsa inueniatur, fundamentum proprietatis certè, quam hîc inculco, nunquam reperietur. (Formæ proprietates inueniuntur rerum.) Et quicunque de proprietate loqui statuit, is de ipsa quoque forma, hoc est, de eadem Anatomia differet. Anatomia enim vna est, vir ac fœmina. Simili ratione morbus quoque & ipsius remedium Anatomia vna sunt. Vna Anatomia, est vna res, quæ in forma & proprietate res vna est. Morbi cuduntur & fabricantur, vt ipse homo. Ideò quilibet morbus homo est, hoc est, in proprietate & forma vnius hominis. Similiter ipsa quoque Medicina. Ex his iam liquet, morbum poscere suam fœminam, hoc est, Medicinam. Hîc iam reperienda est concordantia morborum, hoc est, vtriusque coniunctio in Anatomia vna, velut viri & fœminæ. (Anatomia vna quid?) Eâ inuentâ, medicus integer & perfectus est. Ad hoc ergò, quod indico, iam deinceps requiritur, vt in sequentibus artes eas vobis explicem, ex quibus concordantiam hanc inuenire & intelligere queatis. (Morbus est homo.) Citra harum enim cognitionem Anatomia inueniri minimè potest. (Anatomia medico quę noscẽda?) Id verò quid tandem est, quod nudum hominem, & ipsius membra tam curiosè dispicitis? Ecquid in eo obseruatis autem, ex quo ad curam instructiores & aptiores euadere possitis? Ne tantillum quidem. De ossibus tantùm ac corporis substantiâ ibi laboratur: cùm tamen opus sit, vt in ipsam morborum Anatomiam penetretis. Nihil enim ipsis membris deest: quibus vos tamen nec addere nec demere aliquid ex vobis potestis.

Cùm ergò Medicis nobis vniuersis incumbat, vt artis nostræ rationem rogati, de omnibus reddere sciamus; ideò si quis rogitet, ex quonam hoc vel illud habeamus? satis haud quaquam id est, si respondeamus, hunc aut illum id ita tradidisse. Istam enim veritatem infringit tempus, tanto interuallo illapsum: infringit eandem scriba incautus: infringit illam discrepans sententia nostra illorúmque, ita vt in sententia vna conuenire minimè possimus. Vbi hoc iuxtà grauissimum est, quòd illorum auctorum (Hippocratem ac Apollinem excipio) fundamentum aliud non deprehendatur, quàm quod in nudis illorum opinionibus & imaginationibus, quibus citra labem credere nemo quisquam possit, consistat. (Hippocr. & Apollinis laus.) Pari ausu multi quoque ex quotidiana experientia sua scribunt ac commentantur: cum tamen eadem incerta, ac extra genuinam experientiæ matrem concepta sit. Quæ certè non nisi meiũ nudúmque adminiculum est, aliud non præstans, quàm vt inconstantis fortunæ gratiam stipuletur. Quę enim tandem experientia sit illa, quã aut cœli status annihilet, aut infringat

ratio

ratio terræ, aut violet potus, aut eludat cibus; Nam qui experientiam talem, sine vera experientiæ matre firmatam, adminiculantem habent, hi, quò minùs successus optatus aspiret, facilè reprimuntur & euincuntur. Mater enim experientiæ est, quæ experientiæ dat viam, modum, ordinem, artémque, sine quibus Medicina nihili est. Meritò autem, qui Medicus non est, Medicinam dicit nihil, nisi experientiam esse, hoc est, non esse artem. Nam quod experientia quotidana cuilibet confert, id ipsius ars est. Quod verè quadrat in eos, qui experientiæ matrem non cognouerunt. Ego autem contrà ita sentio, ad principia omninò ac fundamenta ipsa descendendum esse, ac ex imis causis cognoscendum, à quonam parte vnumquodlibet procedat. Hoc enim accuratè comprehenso, nullo dubio cognita sunt omnia, quæ cognosci debent. Sicut enim eques calceationem equi à fabro ferrario petit: & faber vicissim ferrum ab ærario: ærarius à fodinis, & sic consequenter, quolibet ex experientia sua ita agente: sic nobis quoque retrò cogitandum est, nec in officina fabri subsisten dum, ita, vt factas tantùm seu productas iam herbas aspiciamus: sed retrò ad ipsum principium pergendum est, quales illæ sint, antequam fiant, ante seminis sui productionem, dùm adhuc metalla sint. Hinc inquam nobis studiosè discendum est.

Experientię mater quæ?

Huius verò omnis institutionis hic rhombus est, vt Anatomiæ periti & gnari simus, hoc est, sciamus concordantias eorum, quæ iungenda sunt. Hæc etiam coniunctio artis vocatur. Quæ enim natura ipsa coniungit, ea coniunctio naturalis est. Quæ coniungit homo, coniunctio artis dicitur. De arte loquor, quæ producenda est. Quæ si inueniri debet: necesse est, Physionomiam particulam esse, quæ nos inuentionem doceat. Nec enim in subtilibus capitibus nostris quicquam præsidii locare, sed omnia per solam naturam probare debemus. Vt enim ratio nostra ne minimum quidem gramen facere potest: sic pariter nos quoque casu isto ne tãtillum efficere possumus. Et sicut quæ in nobis habitat ratio, naturam sequi, hoc est serere ac plantare ad naturę morem debet: sic eandem sequi debet & Medicina. Itaque Physionomia ex iis, quæ nos docent, vna est. Sic vna est etiam, quæ nos doceat, Chiromantia. Vna est etiam Anatomia, quę tandem ex dictis duabus progreditur. Harum verò quis processus sit, sedulò attendite? Nam si dicamus, hoc ad illud vtile est & c. res certè non per literam probanda est, sed per artem nostram, quæ literam ipsam infringit. Sicut enim nec in S. Scriptura literæ locus est, verùm spiritui & fidei: ita pariter nec in hac arte. Si ergò ars omninò requiritur ad probandam rem; patet sanè literam ipsam deserendam, nec rem probandam aliter nobis esse, quàm veluti faber probat suum opificium: hoc est scire debemus opificium anatomiæ, coniunctionis, & concordantiæ: quo ceu regulæ quædam faciunt ac ducunt nos Physionomia ac Chiromantia, per quas Anatomia ipsa probatur: ex qua deinceps ars ipsa Medicina confirmatur, vt iã, nos Medicos esse, audacter dicere possim*. Cuius vt

Coniunctio vel est naturalis, vel artis.

Physionomia mater inuentionis.

Item Chiromãtia & Anatomia.

Litera nullius momenti.

Anatomia per Physi. & Chirom. probatur.

certus sis, tẽ apprehẽde: nec libros perlege. Faber enim ac tignarius ex scriptura nihil perficiunt aut integrant, sed ex scientia. Iam autem Medicina quoque scientia est. Ergo concedet etiam, quò concedit Mechanicus, quem etiam penitus intelligit, nec vertiginosum suum cerebrum sectabitur, ex cuius inuentis viginti, vix vnum probè cadit, & tamen nec hoc quidem semper. His ergò hactenus comprehensis, iam deinceps attendite, quid Physionomia & Chiromantia sit, quâue ratione discendum Medico sit. Nam citra hanc viam eruditio eius vniuersa nihil est.

PHYSIONOMIA.

PRius, quàm de Physionomia tradam: in vestibulo vos scire velim, morbum quemlibet esse hominem integrum, & corpus habere inuisibile, adeóque corpus esse Microcosmi & Microcosmũ ipsum. Vt autem quod intendo, assequamini, exemplum hoc attendite, ex quo formam Microcosmi morbi cognoscatis. Proponite vobis Icteritiam. Hęc ex corporis centro hoc est ex felle, oritur. Hæc autem noxam nullam infligit, antequam homo totus ex ea creuerit, hoc est antequam Icteritia homo totus facta sit, aut in finibus eius consistat. Hinc sequitur iam, totum corpus Icteritiæ extendi, quousque vniuersus Microcosmus extenditur & terminatur hoc est in manus, pedes, aures, oculos & vniuersos corporis fines ac metas. Hoc pacto corpore eo completo, incrementum suum illa attigit, ac membra omnia habet, quæ habere homo debet. Membrum ergò membro vbique respondet, in proportione vna, & distantia simili. Vndè iterum patet, quod manus manuales, pedes pedales, oculi oculares, stomachi stomachales, intestina intestinales &c. morbos pariant. Vnde mala illa experientia emersit secretorum Icteritiæ, dum alius remedium stomachale aduersus Icteritiæ stomachum, alius aduersus eius oculos &c. nouisse gloriatur: quę tamen verę Medicinæ artes haudquaquam sunt sed tantum experimenta, que citra iudicium ac rationem omnem adhibentur. Microcosmus ergò in morbo istiusmodi iam duplex est, & duplex corpus habet, licèt homo vnus: quũ duo corpora aliter sibi non complicantur aut conferuntur, quàm si aquam cineribus, in vase conclusis, infundas. Vtcunque enim liquoris multùm infundas, cinis ob id non intumescit, non spatium maius occupat, sed cineris simul & aquæ idem, qui prius locus, perstat, nec distantia in coniunctione duplex paratur. Simili ratione morbum quoque in sua forma intelligere debetis. Porrò iam attendite ad Physionomiam hominis, hoc est, ipsius morbi, quem hoc loco hominem voco hac de causa, quia non morbus saltem prædictus, sed insuper quilibet alius etiam cum homine similiter crescit, & viget, priusquàm moriatur aut aboleatur. Quòd si ergo morbus homo est, licèt inuisibilis: Physionomia eius vtique ita, vt ostenditur, accipi debet, & postmodùm cum Medicina ita conferri, vt vtrobique Physionomia vna subsistat. Et ad hanc cumprimis non in ipsius corporis Physionomiam respiciendum est: licèt vtriusque ratio ac processus propè simillimus

Morbus quilibet est homo, & microcosmus.

Icteritia ex centro corporis oritur.

Icteritia quando & quomodo corpus fiat?

Corpora duo morbi & hominis, quî simul sint?

Morbus cur homo vocetur?

millimus existat.

Eodem etiam modo de Medicinâ sciendū est, quòd ea fœmina sit formæ, sicut superiùs dictum est. In omnibus ergò crescentibus, à naturâ productis satagendum est, vt sciatur similiter, id, quod coniunx intrinsecus est, formam existere Medicinæ, quæ ex virtute & specie suâ similem Physionomiam indicet. Morbus enim, sicut audiuistis, hominem internum fabricat. Is homo moritur. non externus. Idem etiam externum regit. Nec enim in externo homine mors est, sed in interno. Nec externus putrescit. Pro his ergò ei homini suâ in medicinâ coniugem debetis. Sicut enim homo morbi in corpore iacet ac existit: ita similis etiam homo est in medicinâ, manus suas, pedésque ac caput & oculos, & ventrem, & omnia habens. Et qualis homo internus est: talis ipsius etiam coniunx est.

Medicina est fœmina morbi.

Homo morbi & medicina sibi non similes.

Sed hîc notabitis, quòd homo morbi vnum membrum alio manifestius (prout nobis videtur) aut grauius tangat. Sic enim is in hoc mēbro magis, in alio minùs sentitur. Et tamen non nisi vnicus homo est, in membris omnibus integer, & mortem similem membris omnibus inducens. Et hâc omnino ratione & Physionomiâ tali Medicina ipsa cognosci & erui debet. Quam si ita non cognoscatis: idem vobis accidet, quod fatuo qui fœminam speciosam spectans, cur & quo fine ipsa fœmina sit? ignorat, ac pro fœminâ frustum panis arripit. Quandiu autem Physionomiam interiorum hominum non calletis: tamdiu, vt hominem externum, qualis sit, cognoscatis, impossibile vobis erit. Multò verò minùs vos ita Medicos profiteri poteritis, cùm veræ artis ignari sitis. Idcóque doctrina vestra scientia non est, sed mera experimentorum farrago, quæ in promptu etiam rudi esse rustico possint. Et propter hæc leuia necesse non erat, vos Doctores creati, aut in Academiâ Lipsensi vel Ingolstadianâ ætatem obterere. Ars huiusmodi (modo ars dici debeat) apud vetulas, Monachosque ac moniales aptiùs conquiri potest. Interim, dùm vobis huiusmodi iure obiecto, ferendum est, vt à vobis magus, delirus ac fanaticus vbique decanter. Quòd si verò inscitiam ac mendacia vestra tuendi facultatem ac robur certius nō habetis, quàm vt me subindè magum, impostorem, ludionem inclametis: vos ipsi deinceps, ceu hactenus nequam & impostores manebitis, qui, quod didicistis, non temerè deseratis. Satis mihi interim id est, quòd exploratum passim vniuersis sit, vos aliud nihil scire ac tenere, quàm periclitari, sollicitare fortunam, proponere ænigmata, & verborum lenocinia omnibus vendicare: quod graphicum Hypocritarum signum est.

Medic. reprehēsio.

Iam verò si rem assecuti estis, & propositæ doctrinæ de duobus hominibus, morbi, scilicet & Medicinę, intrinsecus abscunditis, astipulamini: deinceps hoc quoque attendite, quòd, etsi homo iste quidem abscondatur, visibilis tamen nihilominus sit idem, velut vmbra, aut Iris seu Arcus cœlestis, impressionéique aliæ. Huiusmodi enim impressiones, ac Irides, & apparentiæ cœli aliæ nec ipsæ quidem aliud sunt, quàm sui corporis figura interior. Sicut ergò hęc in cœlo: sic impressio illa etiam in homine se habet. Hanc autem Medicina iugiter ac perpetuò in sese habet. Homo contrà tum demum, quando ægrotat. Sicut ergò illam in cœlo impressionem factam vides: sic peruides etiam factam in homine. Vnde futurus Medicus, necessariò Astronomus esse debet. Sine Astronomiâ enim te Medicum fieri posse, impossibile est. Duas porrò personas istas, (quas velut impressionem oculis intueberis) considerabis & inspicies eodē modo, quo aspicis hominem externum, & cognitâ Physionomiâ dicis, hic homo furtiuus ille mendax, iste rapax, &c. est. Quod si enim id foris potes: disces etiam interiùs. Quid externa ista sunt? Cœlum nempe Phisionomiam illam imprimit, ex quâ diuinas. Simili planè modo internis etiam cœlum dat, quod dat externis. Interna ergò externis non pigriùs inspicienda sunt. Quòd si enim complexionem Martis exterius in vultu Martiali dignoscis: complexionem hominis internam quoque diiudicare poteris, an Mars Saturnúsue Physionomiam illam impresserit. Et internus quidem homo ægrotat, non externus, quem vides. Externus vincitur seu superatur. Victus autem tibi curæ non sit: sed de eo loquaris, qui illum vincit. Notum vniuersis rusticis est, quod barba rubra vestiti, infideliores seu fraudulentiores sint nigris barbatis; quódque hi vicissim illis iracundiores existant. Quæ verò hæc ars in Doctore sit? Compertum etiam passim omnibus est, oculos cæsios nigris esse saniores, & caluos meliores aut saniores esse in fronte villosis. Sic acutus nasus obtuso iracundior censetur. Sed quid id ad gloriam ac ornamentum Doctoris? Intra in ipsum corpus, penetra, ac id dispice, non externum. Species externi qualiscunque tandem sit, ex ipso nihil, quod tibi vsui sit, notabis aliud, quàm quod deforme ac morbosum sit. Sed quid ipsum læsit? quis infirmauit eum? Hoc nimirum tibi dispiciendum est.

Homo morbi quî visibilis sit.

Physionomiam cœlum imprimit.

Physionomia complexionis index.

Barba rubra dolosior atra.

Oculi cæsii nigris meliores

Calui villosis meliores. Nares acutæ iracūdiores pressis.

Cum ergò Natura internum hominem det monstrétque, isque sit de quo hîc dissero: ideò ex hoc præcipuè dispiciendum est, quænam membra in ipso ægra sint? Eadem enim & in corpore Microcosmi laborant doléntque. Iam qui de loco queritur, is non id indicat, quod dolorem concitat, sed tantùm quod dolet aut dolorem sentit. Interior autem homo nihil dolet: dolet tamen exterior. Qui verò non dolet, is considerari debet. Quod si tu intendas in id, quod dolorē sentit: ecce quæso, quid facias. Adhibes nimirum Narcotica. Hæc enim tua in carne Medicina sunt. Bellam verò Medicinam, bellam doctrinam! Tandem etiam etiam erosiua additis. O verò erosores lepidos! Non mirum verò, quod Medici estis, prout rem intelligitis. Istis enim præmissis postea purgas choleram, vbi nulla adest: purgas Melancholiam, quam omni vitæ tuæ tempore non vidisti, &c. Ex quibus omnibus euidēs est, te, quid morbus sit? haudquaquam cognouisse. Hinc enim fit, quòd externis medicinis instas, & internas, quæ Medicum cōstituunt, omittis. Sicut ergò incepimus de Physionomiâ ex fundamēto capiendâ tradere; ita

Homo externus dolet, non internus.

ita opus est, vt oculos, auréſque ac naſum interni hominis videas, & ad hanc Phyſionomiam ſuam coniugem expedias, cuius tamen ipſius quoque Phyſionomiam nihilo incertiùs cognouiſſe debes. Nam quis herbarum virtutes primus indicauit? Solus nimirum ille, qui hæc talia explorata habuit. Has enim à facie exteriore nemo cognoſcere potuit. Tum nec ex guſtu aut odoratu idem manauit. Itaque per ſolam Phyſionomiæ artem eæ vires exploratæ fuerunt. Ars verò, quæ iſta inuenit, aut inuenire docuit, obliuione poſtea obliterata eſt: fragmenta autem, ac micæ, ab ore eius defluentes, collectæ & aſſeruatæ fuerunt. Ex fragmentis illis hoc quoque eſt, quòd ſcitis, ex pyrulâ porionem vulnerariam parari. Quas verò virtutes plures habeat id haudquaquam vobis compertum eſt. Sic etiam de conſolidâ nouiſtis, quòd ſanet & conſolidet. Quid verò conſolidet, minimè nouiſtis. Sic & ſimul aliquid, & ſimul nihil nouiſtis, nec ad cognitionem veram penetraſtis. Et horum medicamentorum reſpectu veſtri eadem ratio eſt quę fœminæ vel virginis. Hanc, quod muliebri ingenio & animo ſit, videtis quidem: ſed cuinam amorem ſuum addixerit, id non videtis: in quo tamen omnis cognitionis baſis latet. Nam ſi eam alii iungas, cui non cordicitùs fauet, litem & rixas meras moueas. Eadem eſt ratio ipſius quoque Medicinæ, ſi ſimili modo ipſam iungas ac copules.

Phiſiognomię præſtantia.

Pyrula herba vulneraria.

Conſolida herba vulneraria.

Cùm ergò Medicina in morborum cognitione & curatione, verum, genuinum, ac fundamentalem Phyſiomiſtam requirat, non ignarum ac imperitum rerum, qui vetularum quiſquilias conuettat, quod Doctores noſtri & his ſimiles faciunt, qui à libris otiantes, piſcariarum anuum ſecreta, experimentáque ac collectas triuiales, & varia *Vade mecum* emendicant: ecquos tandem dicemus eſſe Magiſtros ſeptem artium liberalium? Cúrue eos ad Medicinam aptiores eſſe opinabimur? De hiſce enim cum ſeptem ipſorum artes liberales ne quidem ramentum tradant: quoſdam tandem fructus ex Medicinâ capiet Poëta, cuius ars merum figmentum eſt, cuius artifex non niſi ad captandos hominum riſus natus eſt, ex quibus tamen paulò ſanior alius, nec calidum, nec frigidum, nec dulce, nec acidum quicquam percipit: adeóque ſubſanatores iſti ſeipſos omnium maximè titillant. Et tamen deridiculi iſti ſe eos iactant, qui ſoli facultati Medicæ præſideant, tamque ſceptro ſuo moderentur. Hi ad Medicinã quadrant, velut pugn⁹ ad oculũ. Interim, qui facultatis tãpræſtãtis patrocinium ſeriò ſumunt, hi illicò Magi & venefici proclamantur: porrò etiã Geomantici, Pyromantici, Hydromantici, Chaomãtici, ſenſu tamen multò nequiore & aſperiore, quàm res eſt. Nam ſi ipſi harum quatuor artium peritiam haberent, cognouiſſent certè vniuerſa, quæ cognouiſſe Medicum oportebat. Sed, vt in prouerbio eſt, canis vetulus haud facilè aſſueſcit loro. Hoc querebatur quidam, qui in Miſnię ciuitate, Academia ſuâ celebri conſulem agebat, indignè ferens, dolos ac fraudes ſuas in apricum proferri. Mirum verò eſt, quantopere plebem illam, cui talis præfectus

Medic. reprehēſio.

Conſulis cuiuſdã prouerbium.

conſul eſt, videre geſtiam. Credibile tamen eſt, labra ſimiles lactucas habere. Interim haud immeritò quis admiretur, Beanum huiuſmodi, vagantem, ac Medicinæ Hypocritam ad tantos honores extolli. Meliorum credo ibi virorum penuriam eſſe. Quod ſi ita eſt: nouum nec hoc eſt, inter cœcos luſcum regnare. Probis interim ac cordatis Medicis ratum eſſe debet, morbum ipſum dare Medicinæ principium, ex quo ſcientia dimanat: cuius pars vna eſt Phyſionomia, vna eſt Chiromantia, & ſi quæ aliæ hîc recenſeri non poſſunt, aut debent. Nam hoc loco ſaltem adducuntur illa, quæ ad cognitionem Podagræ requiruntur. Quòd ſi ſint, qui hæc aut nimis pauca, aut minùs plana tradita eſſe cenſeant: hi cæteros quoque noſtros libros euoluant. Defectus enim vnius per alterum ſarcitur, ita vt in diuerſis plenè omnia tradantur. Hoc autem antè omnia cumprimis neceſſarium eſt, vt inuentricem Medicinæ exploratam & familiarem habeatis. Sine hâc enim verè Doctor nemo ſalutari poteſt. Aliàs quod nomen profitetur, minimè nouerit. Gradus ergo, ac Excellentia, &c. veſtra, ad nihil facit aliud, quàm ad velandã hypocriſin, & ad commendandam magis veſtram aſſentationem, blandimenta, geſticulationes, ac impoſturas, donec pecunia ipſos ægrotos emunxeritis.

CHIROMANTIA.

QVi Chiromantiam ad ſolas manus dirigi ac intendere arbitrantur, hi in aperto errore verſantur. Nec enim ſolæ manuum, verùm totius inſuper corporis lineæ ad Chiromantiam ſpectant. A potiore autem ars dicitur, quia lineæ manuum omnium euidentiſſimæ ſunt. Ars ergo non in ſolâ manu, ſed etiam in caudice exerceri debet. Sic, quæ creſcit herba, folia profert. Ea ſuam Chiromantiam habent. Folium enim quodlibet ſui corporis manus eſt. Manus homò geminas habet, Herbæ plures paucioréſue. Et tamen quodlibet folium cuiuſlibet manus inſtar eſt, ac manualem Antomiam ſuam habet. Præterea formis duabus lineæ exhibentur: muliebriter & viriliter: ſuum enim mulierum & virorum diſcrimen eſt. Sicut autem variæ in variis foliis lineæ exhibentur: ſic pariter & in homine. Quoduis enim peculiare ſuâ peculiaria ſignâ monſtrat. Porrò autem nec ſola folia, ſed corpus etiam ſeu truncus ſecundum lineas ſuas conſiderari debet, velut in fraxino, fago abiete, qui trunci ipſam chiromantiam exhibet. Quę enim iſtorum ratio: eadem & hominis: cuius caudex ſeu truncus eſt longitudo corporis.

Chiromantia quid?

Manus homini duæ herbę plures Lineę Chiromanticæ ſunt duplices.

Hanc autem Chiromantiam ſi non cognouiſtis, Medici haudquaquam eſtis, ſed micarum & fragmentorum collectores. Canum enim more, quæ aliis excidunt, vos corradiris. Iam iſta verò chiromantię cognitio talis eſt, vt *lineas Architectas* in manu diſcernatis & comprehendatis. Quas qui habet, ex colica obit ac emoritur. Itaque linea architecta foliorum, colicę iſtius remedium eſt. Sic *Linea ancora* linea eſt Apoplexis. Quare & linea ancora in Acoro Apoplexis medicinæ eſt: & ſic in aliis conſequenter. Medicina

Lineæ Architectę quid notent?

Linea Ancorę ſignum & vſus.

cina enim ex chiromantiâ depromi oportet. Quod si extra Physionomiam & Chiromantiam recepta componas, in omni certè arte longè aberrabis. Pari omninò ratione in Podagra quoque Physionomia suum corpus habet: hoc est, nisi Physionomia ipsa corpus podagræ det, podagra non adest. Corpus enim adsit oportet. Sic & in caduco suum adesse corpus decet: alias caducus nullus generabitur. Eadem morborum cæterorum quoque ratio est. Iam si corpora adesse oportet, & citra corpora nihil fit: singularia corpora, singulares omninò morbos, hoc est singularia etiam signa habebunt. Et de his signis equidem loquor, ex quibus Medico discendum omninò esse asserimus. Sine signis enim quis quicquam discit? Signa scilicet artificem testantur. Ex signis, quid res sit, noscendum est. Sine his, cognosci nihil potest. Iure ergò in Chiromantiam & Physionomiam vos equidem duco. Hæ enim signa promunt morborum futurorum omnium. Iam sicut corpus virum, hoc est morbum designat: sic Natura etiam ipsius fœminam, hoc est Medicinam eodem signo designauit. Quæ si vos synagogistæ Medici ignoratis, rerum omnium ignari estis.

Morbus nullus sine corpore. Signorũ Chiromãticorum necessitas.

Vsus.

Hîc autem non de Chiromantiâ externâ saltem loquor, verùm etiam de internâ. Sicut enim Physionomia extrinsecus foràs egreditur: sic pariter intúsque ac foris cognoscenda est. Eadem etiam chiromantiæ ratio est. Non externa tantùm, sed externa simul ac interna noscenda sunt. Iam si quædam chiromantia etiam interna est, fas est eam desumi ab externâ, quæ de interiore testatur. Sic ramus & folium arboris, de radice eiusdem testantur, nihilò incertius, ac si ipsis oculis eam conspiceremus. Chiromãtiæ ergò, velut & physionomiæ ratio hæc est, vt de externâ internam sciamus ac æstimemus, adeóque ex vtrisque omnem totius corporis statum cognoscamus. Si enim externam cognitam habeamus, ac homo is moriatur, nó que eum in Anatomiam deducamus: intus certè omnia reperiemus, quæ foris conspecta indicauimus. Ista enim ante omnia cognita opus est. Morbi enim interiùs absconditi latent. Simili sensus & cognitionis ratione ipsorum quoque fœmina, hoc est medicina cognoscenda est. Morbus enim quiuis de suo corpore est genitus: corpus autem eius, quod genitum est, disposita & ordinata signa fert. Hinc eliciendum id arcanum est. Similis ordo ac dispositio ipsi quoque Medicinæ inest: cuius finis is est, vt ex illâ Medicus discat & experiatur: non vt delirum suum cerebrum sequatur, sed vt verum magistrum ex iam dictis consulat, nec quicquam nisi ex prægressa tali cognitione ordiatur ac incipiat. Quisquis enim Doctorum ac Magistrorum non ex Naturæ schola prodiit, is merus impostor ac seductor est. Quod si aliquando quid dextrè ipsis cadit, id fortunæ adscribi debet, non ipsorum scientiæ: idémque iis accidit, quod cæco, qui fortuito nummum inuenit.

Chiromantia est vel externa vel interna.

Morbus omnis ex suo corpore natus.

Sequitur in copia, summula reliqua post Chiromantiam. Post Chiromantiam habetur aliquid de physionomia, colligatur pro fine huius libri. Item Anatomia post prædicta.

ANATOMIA.

Hæc ita in ipso habentur Autographo: vlterius enim in his paginis scribendo non est progressus. Quæ verò iã sequuntur, aliis duabus paginis seorsim inscripta, inter schedas & fragmenta reperiebantur, ante hac non edita.

I.

CVm Medicus ex se ipso nihil sciat ac possit sed ex rebus extraneis omnino discere cogatur: vna præ cæteris Anatomia fundamentum ac scientiam ipsi suppeditat. Iam verò Anatomia ars est, docens cognoscere formam rei cuiuslibet, quî se illa habeat, quî constituta & composita sit? quam conditionem statúmque teneat? idque in homine, in ligno, in arbore.

Anatomia quid doceat?

De formâ autem loquimur, quæ Medico scitu necessaria est. Anatomia enim formæ cognitionem præbet proprietates istarum rerum. Videris enim sine suâ formâ nihil subsistere. Sic nec morbi ipsi informes sunt, sed omninò formati. Ideóque Anatomiam suam & vt ita dicam, hominem peculiarem habent. Anatomiæ verò in morbis hæc est forma, vt ex dolore, ex colore, ex loco, illi omninò cognoscantur & explorentur. Color indicat, quid & quis morbus sit? sic & morbi locus. Hi duo, morbi ipsius Anatomiam demonstrant.

Forma Anatomię vnde noscẽda?

His cognitis, facienda eodem modo etiam est Anatomia herbarum & rerum crescentium: vt scilicet hoc pacto Anatomiam herbarum, & huic similem morborum in ordinem vnum cogatis & reducatis. Hæc enim similitudo cognitionem dat curationis in quâ pergendum & procedendum sit?

Cur enim Chelidonia Medicina est in Icteritiâ. Nempe propter suam Anatomiam. Sic & centaurea, sic scarabæus, sic pediculi, &c. Iam quotuplices in Icteritia Medicinæ sunt: tot species etiam existunt Icteritiæ: & totidem etiam Anatomias, hoc est, cognitiones earum in differentiis morborum habere debetis. Eadem differentia est in iis etiam morbis, quos extra Anatomiam inuenire non potestis.

Chelid. centaurea pediculi Icteritię remedia.

Sic cur membra similia, similia alia confortant? Ideò quia eandẽ Anatomiam habent. Idem in aliis etiam verum est, in quibus formæ ac essentię similes Medicinę & morborum manifestè conueniunt.

Istarum ergo rerum cognitio data est, vt Medicum certiùs instituant. Hi enim eius libri sunt, non mutæ literæ. Ista enim si nouit, necessaria omnia cognouit. Sin minùs, certè inscitiâ plenus totus est. Et huic qui se credit & committit, is desperatus ac vanus est.

De Anatomiâ autem, hîc ita differere placuit, vt de podagrâ cognosceretis, ex quo principio, & quo cum fine illa describenda sit. Cui rei si ante me veteres, quod decuit, fidam operam nauassent: hęc mea scriptio iam superua-

perua canea foret,

II.

QVandoquidem res quælibet seipsam prodat, veluti vos dicere soletis, hunc faciem ac oculos furtiuos habere, cui nihil fidendum sit: (Physionomia enim exterior de interiore semper testatur.) Ideò artis est, primum externum hominem nouisse. Hoc ductu Physionomiam meam instituo, vt sciatis, ex quo tandem fundamento mea scriptio procedat.

Physi. est pars Anatomię. Iam verò Physionomia pars est Anatomiæ. Suum enim indicium habet, quod aridum est, quod est nodosum, quod est rimosum, quod tale vel tale est. Et semper forma indicat, ad quid faciat seu prosit. Eufragia prodest oculis. Cur? Quia Anatomiam oculorum habet. Nulla enim nubecula nulla forma in oculo est, quæ in flore Eufragiæ non contineatur. *Tormentilla* sistit sanguinem. Quare? Eius enim Anatomia sanguini similis existit. Sic & Carniola, sic Hæmatites, sic Choralli: quorũ quodlibet suũ sanguinem, cuius Anatomiam fert, cohibet.

Eufragia oculis prodest.

Tormentilla, carn. Hæmat. Cal. sistũt sanguinem.

Quod autem ad hæc attinet, de istis omnibus, vt de & morbis, singularis liber cõdendus est, vt Anatomia referatur ad Anatomiam, Physionomia ad Physionomiam, ars ad artem, Chiromantia ad Chiromantiam. Quæ artes vniuersę homini datæ sunt, vt ab ipso cognoscantur, discantúrque: sine quarum notitiâ doctrina ipsius nihili est.

Probatio autem hæc vana est, si Medicus dicat, choleram purgandam esse cum Colocynthide, aut phlegma cum Turbith ac similibus. Hi enim meri Sophistæ sunt, quorum asylum opinio est. Probatio contra hęc demũ vera & genuina est, si referatur Anatomia ad Anatomiam, & Physionomia ad Physionomiã, ac chiromantia ad chiromantiam. Sic enim legitimam concordantiam, quæ vobis nimimè imponat, habebitis.

Quòd si ergò istarum rerum Natura, morborum eiusmodi expugnatrix est: Medico ea omninò explorata esse debet. Explorata autem ei fit, si huius artis gnarus ac peritus est. Cognitio enim hæc eadẽ est cum illâ, quâ cognitum est lignum & ferrum vnius Anatomiæ esse in suâ Essentiâ. Ferrum enim scindit secátque lignum. Et vicissim lignum est Anatomia ferri: Quâ causa? Quia lignum comburit ferrum, & ipsum acuit.

Et nisi res Medica eò deducatur, vt ars ea æquè certa sit, quàm certa & manifesta est ars opificum seu Mechanicorum, qui suam artem ipsi probant: certè Medicina omnis, merus fucus ac impostura iure censenda est.

Si qua sunt alia, ad hos de Podagra libros pertinentia in promptu iam non fuerunt.

PHILIPI THEOPHRASTI PARACELSI LIBER

DE CADVCIS.

PARAGRAPHVS I.

IN vestibulo ardui huius operis ac laboris, quem de Caduco explicando mihi sumpsi, primò omniũ opus est, vt de Misericordia, quæ Medico innata esse debet, aliquid disseram. Rem enim si prorsum vorsum euoluam, passim apud omnes Medicos dolendam immisericordiam cluere animaduerto. Hæc testatur de ipsis, quòd nullam erga ægros charitatem gerãt. Vbi autem exulat charitas, ibi nec prompta ars est.

Charitas est radix Medicinę.

Cùm ergo Medicina præsides eiusmodi habeat, qui nec seipsos, nec ægrum diligunt, non possum, quin in tam sontico morbo ipsos alloquar, atque vt à somno expergiscantur tãdem, inclamem. In sopore enim ac stertore quasi sepulti iacent: cùm tamen harum artium, quarum Theoricam ac Practicam hîc propono, cura Medico omninò curę cordíque esse debeat. Hoc facturus, præfationem necessariam hanc omittere non volui. In hac enim tractandorum argumentum enumeratur: & simul à somno excitantur, qui hactenus tam sæuum morbum, tantâ oscitantiâ & negligentiâ tractandum sibi sumpserunt. Et fas hîc quidem esset, vt multis seriisque querelis solitam Medicorum incuriam prosequerer, qui morborum tantum leuiorum, eorundémque paucorum admodum sanationem susceperunt. Quod euidenti documento est, ipsos haudquaquam ex imo pectore salutem ægrorum quæsiuisse: sed tranquillitatem potius ac vtilitatem priuatam multò anhelantius affectasse. Quod ni fecissent, saniorem pòl curam ægris impendissent, ac in condendis congerendisque suis libris, experientiam maiorem, & fundamentum longè certius ac constantius ad publicam vniuersorum salutem adhibuissent. Sed defectus ipsorum nimis magnus fuit. Adeóque de vero Medico, quòd hîc explicationem suscipio, credo me rem necessariam omnino ac vtilem moliri: speróque id mihi laudi à sanioribus datum iri, quòd, quidnam Medicus, & qualis Medicina esse debeat, apertiùs hoc loco edissero. Nec enim vel Medicus vel Medicina quicquam aliud est, quàm indigentibus à Deo data & oblata misericordia. Itaque de misericordia hîc tractari fusiùs, loci & rei vsus poscit. Ipsa enim opus est charitatis, ex quâ ars, quam propalam Medicus ostendere debet, ceu fonte quodam dimanat. Cùm ergo misericordia in Medico abundare debeat, isque nihil aliud sit, quàm huius œconomus & sequester (de eâ misericordia loquor, quæ ex Deo in hominem profluit) conuenit omnino ac fas est, vt idem Medicus charitate & misericordia non minore, quàm qualem Deus erga hominem exerit, instructus sit. Quod si autem Medicus charitatem & misericordiam hanc, cuius Dei vice ac loco executor esse debet, erga ægros non exerceat: quî quæso deinceps charitatem eam, quam ad placitum Dei non dispensat, Deus ipsi committere ac mandare possit? Hoc enim solo fine Medicus ac Medicinæ creati sunt, ut per ipsos ægri dilectionem & misericordiam Dei erga se manifestè sentiant intelligántque. Ad quas virtutes si Medicus procliuis non est: à Deo orbatur etiam atque expilatur iis, quæ medico sanè cumprimis digna ac necessaria sunt. Qua enim ratione

Medicus & medicina quid.

Misericordia quid.

Medicus cur creatus.

Panis quotidianus est, munus Dei, non meritum hominis.

ratione oramus, ac orare à Christo iubemur, vt panis nobis detur quotidianus: ita per id testificamur, quòd nullâ iustitiâ ipsum poscamus, aut quòd de iure illum nobis Deus debeat, sed quòd potius eo ira indigni simus, vt momentis singulis idem à Deo nobis subtrahi possit ac debeat: & tandem, quòd quantumcumque eius accipimus, id omne ex charitate ac misericordia diuina nobis porrigatur. Iam, si panis in misericordiam Dei positus est, & haudquaquam in nostrum ius aut meritum: multò magis idem de medicinâ quoque similiter persuasum habere debemus. Vt enim ille panis, est panis nutritionis: sic iste panis est sanitatis & valetudinis. Et vterque iste panis sub petitione eadem includitur: quo, vt fames compescitur sanorum, sic pariter membra eodem refocillantur ægrorum.

Panis quotidianus duplex.

Misericordia Medici præceptor.

Hactenus autem de Misericordia, velut de Præceptore Medicorum disserui, hoc fine, vt notum fiat, eos vniuersos misericordes nasci debere, vt ex hoc insigni seipsis doctiores & excellentiores euadant. Ex misericordia enim Deus sibi eligit Medicum, quem creauit. Ab aliis enim mundi essentiis Medicus in eo differt, quòd cætera ad nutrienda seipsa faciant: Medicus autem non ad seipsum, sed ad alios. Iam autem Medici officium aliud non est, quàm misericordiam aliis distribuere. Hæc autem ipsius non est: nec ipsius est operatio Medicinæ. Cùm ergò, quod suum sit, nihil habeat: & tamen per ipsum, ceu per proprium illa perficiantur: opus eius certè non erit, homicidium, perditio, iugulatio, distortio: sed restitutio ægrorum per eandem misericordiam & charitatem, quali Deus erga homines affectus est. Ea autem grauis immisericordia est, si quis sui officij ignorans, eum destituit, quem curæ suæ mandatum accepit. Quæ enim à Deo mandata officia alia sunt, quàm voluntatis diuinæ impletio? Officia enim eius ex gratia misericordiæ sunt. Ob id vult Deus, vt per officia ista defectuum nostrorum exsatiationem seu pensationem accipiamus. Nemo enim exemptus est, quin sub Dei ministeriis viuat: ego sub domino, dominus sub me: ego sub ipso extra meum officium: ipse sub me, extra suum officium. Sic vnus subindè sub alterius officio agit, ac in charitate mutua quilibet alij subditus est.

Medicus vt à reb. aliis differt.

Medici quod officium?

Medico omnes homines subditi.

Hoc modo sub misericordiam Medici subditi sunt vniuersi homines. Non quòd homo ipse misericordia sit, sed medium, per quod natura in effectum deducatur. Iam quis contradicat aut cui displiceat, si hoc modo Medicum describam, cum de isto orare ipsius Christi mandatum sit? Etsi enim Medicina quidem inexorata per se crescat, & ex terra erumpat nobis nihil quicquam sollicitantibus: ad quid tamen eadem, si in solo stet, conducet, si eam nos ignoremus? Aut quid iuuerit ipsa, si quidem manibus eam teneamus, nec quò ponamus, compertum habeamus? Ideò orandum nobis est. Si facimus secus: ex nulla iustitia nostra eandem discemus vnquam. Si eam hoc modo non discamus: per ipsam etiam nullum vnquam ægrum restituemus. Gentes quidem, ac Tartari, Mahumetanique &c. se eam iure hæreditationis possidere autumant: cum ratio bruталis id aliter dictare non videatur. Qui verò Christo nomen dedimus, damnatis illis, liberè profitemur, quòd Medicinam omninò ex misericordia, haud quaquam ex iustitia possideamus. Et Gentes quidem gentiliter sentiunt, persuasum habentes, ea omninò ex inuiolabili naturæ constitutione ac ordine ita euenire, quæ ex dilectione singulari Deus disposuit & indulsit. Christiani autem Christianiùs sapiunt, dum fatentur, ipsam quidem naturam non iuuare, nec homini in ipsam imperium esse, sed Deum Opt. Max. ex misericordia singulari in naturam dotem eiusmodi congessisse, adeóque artem ac præceptorem non hominem, sed ipsum esse Deum, qui ex charitate ac misericordia sua immensa Medicinam omnibus præbeat & largiatur.

Medicina Dei.

Gentiũ de Medicina opinio.

Medicina ex misericordia Dei.

Si iam ex Deo ipsam defluere agnoscimus & profitemur, quis quæso contradicat, quin deceat, nos eandem non saltem ingenti cum affectu, ac charitate acceptare, sed & cum eâdem dilectione & misericordiâ, quâ nos respexit Deus, ipsam dispensare & in proximum distribuere. Sicut enim misericordia ac gratia Dei nunquam otiatur, sed iugiter ac perpetuò in charitatis operibus operatur: sic nos quoque vestigia diuina omni Rheno ac Nilo rapidiùs tenere ac sequi omninò fas piúmque est. Ac velut ignis in ligno operatur: sic in rebus istis nos quoque indesinenter operari, adeóque curiosè omnia dispicere & cognoscere per omnia conuenit. Adeóque in id conferantur omnia, vt putemus, nihil ex ipso homine præstò esse. Quod enim Medicus facit: id Medici ipsius opus minimè est. Ipsique adeò incumbit, vt in die iudicii de officio suo exquisitam rationem reddat, an id eadem, quâ accepit, mensurâ distribuerit. De talento enim accepto suum cuilibet refundendum fœnus erit.

Medici officium graue.

Huius artis exercitatio in corde sita est. Si cor tuum fraudulentum: fraudulenta icidem tua Medicina est. Si rectum cor: recta etiam Medicina. Et fors hîc Medicorum eadem est, quæ Prophetarum, quorum pars vera, altera adulterina. Fideliter omnino ages in *officiis* à Deo acceptis. Quæ verò ex *teipso* habes, in iis te gere ad tuum arbitrium. Iam autem officiũ tuum est, vt *scias vniuersos* morbos cum ipsorum accidẽtibus omnibus. Hic autem morbum *vnicam* tantùm propono, nempè *Caducum*, ob quem cognoscendum & curandum, à flexis genubus nunquam surgere debebamus. Quæ verò ea fraus ac insania est nostra in medicina, quòd istos plerumque morbos, qui grauissimi ac difficillimi sunt, omnium minimè cognoscamus: cum èconträ illos, qui ex se sanescunt, curiosiùs ac arrogantius tractemus, ac de iis curatis elogiorum satis spargere non possimus? Interim de quibus Dei gloria prædicanda erat, hos ne in minimo intelligimus, vt sunt febres seu deliria epidemica, & similes, in quibus plerumque ad mendacia diuertimus, dum eos incurabiles esse deprædicamus: cùm tamen hoc verbo non nisi nostra mendacia & opprobria

Medicina Medici cordi æqualis.

Medici officium quid?

briaeuulgemus.

Misericordiæ effectus quis. Cæterùm hoc loco de Misericordia hæc clausula tenenda est. Si misericordes & exanimo procliues in ægros fuerimus: per dilectionem istam & charitatem omninò discimus ac proficimus. Si istæ exulent:nihil quicquam discimus. Et licèt quidem aui proauique nostri per charitatem istam didicerint, ac profectum suum in libros consignârint: nec de his ipsis tamen nos gaudere poterimus, quia in manu Dei vniuersa adhuc constituta sunt. Et licèt equidem vniuersas totius mundi artes comprehendissem, & earum opera vniuersa comsummassem, eadémque præcisè omnia in librum aut volumen descripsissem: tamen ne sic quidem quenquam quicquam docuerim, aut quisquam vestrûm, quæ ego præstiti, confecerit. Cum ergò Medicinæ Magister non homo sit: isto te quidem effugio saluare minimè poteris, si dicas, Nemo me ista docuit, nullibi illud legi, nusquam de his traditum ac scriptum est. Hoc enim se prætextu Ethnici quoque velant. Christiano autem compertum est, ista ex misericordia omnino defluere: adeóque misericordiam Medicum ipsum existere. Hæc si magna est: magnus etiam est Medicus. Si magna est charitas: magnum etiam Medici opus est. Misericordia Medicus ipse est.

Si ergo dilectio ac misericordia Medicum industrium faciunt (siquidem istar ignis in ligno operâtur, & tam artem, quàm experiêtiam, & vtrique necessaria alia largiuntur) faciet omnino Medicus, vt per vim ac nisũ ad charitatem se ingerat intrudátque. Quo cõsilio dato iã ipsi morbum hunc, (*Caducum*,) propono deinceps, vt commoueatur & flectatur ab eo, qui spectaculum adeò triste ac miserandum oculis ipsius exhibet: ac suum intra se officium consideret, quòd teneatur sanare & restituere istũ, quem Deus ipsius aspectu sontici obiecit, vt per hanc scilicet restitutionem laus & gloria Dei cumuletur & latiùs spargatur. Non vt cum lurido Sathanâ dicat Medicus, *Impossibile est*: sed vt fiduciam in Deum maiorem ac certiorem ponat, sciátque Deum morbis omnibus & singulis suas medicinas condidisse & præstituisse, quas eo modo, quo diximꝰ indagare & cognoscere tuum est. Quòd si cor tuum rectum ac fidele esset: priùs certè, quàm ob imperitiam tuã tibi artes deficerent, ipsæ herbæ ac radices illæ vltrò se tibi offerrent, ac tecum colloquerẽtur, in quibus virtutes, quibus opus habes, laterent. Si verò in desperationem actus, ac ex prædicta schola transfuga factus fiduciam tuam ac præsidium in institutionem humanam collocabis: tunc obtumescent etiam, quæ in manu profers. Etsi enim arduum quid & triste sit, quòd Deus adeò formidabilem nobis morbum infligat: tamen ne sic quidem ad occursumꝰ eius Medico desperandum est. Morbis omnibus sua sunt remedia. Morbi etiã crudelissimi à Medico inuadẽdi.

Videtis nimirùm hinc, Lectores beneuoli, quæ Præfationis huius meæ ratio ac finis sit: nempè vt cum indignatione & commiseratione iustâ vobis quiriter, quòd à tot iam retrò actis seculis, tantum in Deum fiduciæ speique, tantum in proximum charitatis ac fidelitatis apud Medicos in vniuersum omnes non viguerit, vt tam grauem atrocémque morbum apud animum suum actiùs pensitarent, & cum veritate ac seueritate maiore ipsum aut describerent, aut verò curarent. Quæ verò & quanta toti facultati Medicæ macula inuritur per id, quòd (taceo iam vehementem illum morbum, caducum) hactenus in arte ac veritate ne quidem progressus tantos fecerunt, vt vel veras doloris dentium causas indagare, vel malum id adeò frequens remediis idoneis curare potuerint? De quo quid dicemus aliud? quàm quòd pessimo exemplo hoc vnum affectârint, vt mendaciis suis fœcundum culinis prouentum accurarent, aut phaleratis nugis consultorum omnium mentes ac oculos præstringerent. Ex quibus iam Lector sole meridiano clariùs tibi liquet, quo cum fructu ac emolumento tuo ad te accersas Medicos hos, qui tot astutis prætextibus ac verborum machinamentis, desperatam suam insciriam simul & nequitiam propalam produnt. Debent enim hæc omnia vero genuinóque Medico citra omnem dubitationem certa, comperta & explorata esse. De conuiuio enim illo gustauit Medicus, ad quod vocati hospites non comparuerunt. Caue ergo dicas, te iugum boum emisse: caue dicas, negotium tibi in tuo pago incumbere. His enim excusationibus ii tantùm vtuntur, qui parato conuiuio digni non sunt, dum dicunt, se nihil horum legisse, nihil de his vel illis scriptum esse. Medic. reprehẽsio. Medicus qualis.

Huiusmodi diuerticula impostorii Medici passim quiritant, prætendendo, se in libris de hoc aut illo traditum nihil reperire: cùm tamen libri cremabiles sint, non item veri Medici. Illorum ergo sors eadem est, quæ virginum istarum, quæ suum oleum profuderant. Iam verò Lector, saxeum id ac ferreum esse oportet cor, quod ad conspectum ægri vsque adeò miserabilis, siue is Iudæus siue Turca sit, de præstandâ ope ac auxilio seriam cogitationem minimè suscipiat. Hi tamen desperabundi spectaculo tali ne quidem tantillũ flectuntur aut moliuntur. Cæterum quæcunque hoc loco fusius explico, ea omnia hoc fine præscribo, vt studeatis syncerè ac cum veritate vestrum officium administrare, & vt sciatis possitisque, quæ vocationis vestræ propria sũt, ac in morbis grauissimis, quorum causâ à Deo Medicus præcipuè creatus est, ope ac scientiâ minimè deficiatis, sed promptâ validaque manu ægrorum angustias solemini ac mulceatis. Nec enim tussi saltem, aut febri, vel catharro, verùm etiam caduco & morbis sæuioribus aliis sua à Deo remedia omnino constituta & aptata sunt. Nulla ergo cum fronte aut conscientia dicere Medicus possit, hunc morbum esse incurabilem. Istiusmodi enim oratio testis est, præuaricatorem istiusmodi tam Deum, creatorẽ nostrum, quàm ipsam creaturam in omnibus suis virtutibus atrociter calumniari, adeóque ipsum non nisi putum putum Medicum culinarium esse, qui insolescat ob curatos morbos eos, qui aliàs sponte sua ac vltro, sine vlla addita medicina remissuri fuerant. Morbis iam grauissimis sua creata remedia.

Ex qubꝰ omnibꝰ videre tandẽ debetis Medici,

Medicina cur creata? quòd Medicina non propter vestrã auaritiã, fastum, insolentiã, propter vestras veneres ac nepotulos &c. creata sit, sed potius propter salutem procurandam ægrorum. Quis autem vspiam ægrior ac afflictior est, aut quis vnquam Medicinæ ope magis indiget? quàm qui caduco aut morbo simili percellitur. Nec enim de præsenti tantùm morbo hîc loquor, verùm & de cæteris, qui cum hoc farinæ eiusdem sunt. Quò enim grauior ac vehementior morbus: eò medicinæ maior necessitas. Interim de istiusmodi morbis hanc vos hederam vestris ædibus appenditis, eos lethales esse, eos esse incurabiles. Quo verbo quid aliud, quàm magna naturæ arcana, & misteria creaturarum calumniamini? Quinimò hoc certò sciat quiuis Medicus, quòd in subitaneis morbis, vt in apoplexiâ, caduco & similibus, Medicina prostet nihilo infirmior, quàm in dolore dentium, ac morbis aliis leuibus, quos solos vos artifices aggredi sustinetis. Et tamen ex sonticorum morborum curatione laus & gloria Dei magis inualescit, quàm ex sanatione leuissimorum. Nec enim vllus vsque adeò sæuus & immanis morbus est, cui oppositam medicinam Deus non statuerit, vt magnalia ipsius inde eò clariùs enitescant. Ideò animum minimè despondete, sed morbos quoscunque intrepido pectore inuadite, secus quàm præstitistis hactenus. Doceri ergò vos finite: agite vt discatis: & nec res vobis nimis ludicra sit, nec de perceptione Medicinæ etiam desperetis Sicut enim ex abdito morbi: ita pariter & ipsa remedia emergunt ac oriuntur. Scriptura verò nemo confidat nimium: vt quæ non imperfecta saltem est, sed occasionem etiam ministrat ad desperationem omnifariam, excogitatam nimirum à Sathana, non Deo.

Morbi nulli incurabiles?

Gloria Dei ex arduis.

Scripturmedicorũ quales & vnde?

Inficiari equidem minimè possum, multa Recepta tam composita quàm simplicia conscripta esse, quorum arcana ac mysteria improbare non ausim. Vtinam verò eadem in Auicennæ, aut Galeni, Rhasisue ac Mesuæ stylum malo suo fato nunquam incidissent, sed qualia à naturâ prodierunt, ita per se mansissent. Sic demum fieret, vt caducorum afflictio non adeò violenta incumberet. Satanas autem ac Leuiathan ea adulterauit, ac per falsos Medicos ipsa in lumina apothecariorum intrusit. Apage verò ista lumina. Cui enim effossi oculi sunt; is oculis ipsorum pharmacopœorum tamen multò acutiùs peruidet. Interim ista artis præclusio est, quò I rentur, Spiritum sanctum in solâ Auicennâ, Galeno, Mesuè, &c. viguisse, nec eundem in Medicis etiam alliis vim suam exerere posse. Hi nimirum detestandi sunt illi apostatæ & præuaricatores. Narrate mihi verò tandem ô Auicennistæ & Galenistæ! &c. quâ in lineâ, quo in Recepto vspiam auctorum istorum, Spiritus S. vestigia deprehendatis? O fanaticos! Hæc verò discernendi Spiritus S. vestra industria est, vt prætervolantem coruum puteris esse columbam? Imò ex hisce S. Spiritus scriptutam cognoscite: *Aegri sanantur, cœci vident, claudi ambulant leprosi mundantur, caduci resurgunt.* Audete verò aliquid, & & ista talia ex scriptorum vestrorum doctrinâ æmulemini, si potestis. Quid verò miser possis? ne tantum quidem, vt ex ventre crepitum elicere, aut dolorem dentis sedare, aut lippientem oculum sanare valeas: & interim nescio quas pompaticas conciones de grauioribus detonas. Hîc nimirũ iste S. Spiritus est, quo regeris. Dicam vno verbo: vestra arrogantia omnis desperatio mera est, ac seductio ab artibus veris quas cœlitùs nobis Deus largitus est. Nec enim propter odontalgiam tuam, ac saccum clystericũ, aut pilulas Deus Medicũ condidit, sed multò magìs propter epilepticum, propter leprosum, ac his similes alios. Ecquid verò hic vobis sapit bolus?

Spiritus S. non in vno tantùm efficax.

Nota s. Spiritus presentis. Me. dic. reprehensio aëris

Progredere verò tandem laruate Medice, ac te spectandum exhibe. Tu quis enim es perfidelissime Iuda? quòd per Baptismum sacrum renatus extra virtutem eius excidis nempè extra Spiritum S. quasi is totus emortuus sit; & medicinæ reliquum nihil habeat? Satius tibi multò esset lapidem molarem à collo catenis tibi reuinci, & profundiùs, quàm ipsa *Candia* sidit, demergi, quàm vt arcana naturæ tam fœdè putidis tuis nugis contamines, & inopiam attesteris, vbi summa copia glo cit. Quia verò tute Idiota ista ignoras: an ob id fas esse putes, vt eadem etiam ignorent cæteri, tibique simpliciter credant, & veritatem per se vlterius non indagẽt? Iam verò videte & aduertite Lectores in vniuersum omnes, quantam sæuiens Diabolus per hos tyrannidem exerceat, dum præfractè adeò obstant, ne salutem suam miseri ægroti, latiùs quam ipsorum mendacia indulgent ac permittunt, quærant ac venentur? Iam, si pro nostræ misericordiæ ac charitatis mensura Deus nobis retribuere debeat: quî quæso impostoribus hisce artem largiri possit? Quin potius Deus eosdem manifestè charitatis suę gratiâ orbat, vt iam præter fraudes ac imposturas reliquum nihil habeant: licèt veræ artis ac experientiæ ignari vtcunque ab imperitis honorentur. Christiano animo, non Ethnico, medicina omnino tractanda est. Et sic euades doctus. Quòd autem Deus Ethnicis quoque scientiam quandoque largiatur: quis nouit, quos & vbi is suos habeat? Is ipse charitatem implet, vt in Sole euidens est, qui hostibus simul & amicis, saluandis ac vnà damnandis sine respectu fulget. Tu verò impostor si cognitionem artemque impetrasti: ipsam exerces more tuo, hoc est nundinatoriè, fraudésque tuas illi immisces, ac fuco rem ita exornas, qui merum aurum proferres, cùm tamen interim nihil nisi adulteratum zinziber ac crocum vendires. Patere ergo, vt hanc tibi veritatem occinam.

Sat equidem scio, multis te hîc argumentis aduersari satagere. Sed locum tamen ea non inuenient. Vides nimirum, Baptismum à Deo nemini negari, sed egentibus vniuersis conferri, vt qui ad beatã vitam verus introitus existit. Si ergo, quæ ad æternum spectant, omnibus offert: cur egẽtibus nõ etiam corporalia æquè ac baptismũ largiatur? quę ęternis ipsis leuiora sũt, Et de hisce quid tãdẽ videtur vobis, ô impostores & desperatores! An nõ etiam Deus ipse tali Baptismo baptiset? aut homo sol⁹ baptisãdi vim habeat? Nec Deus potestatẽ sibi vllã reseruârit?

Deus dona indiscretè dat.

Deus baptisat S. Spiritus.

Ecquem

Ecquem verò baptisare putatis cum spiritu sãcto? Nempè Deus id facit. Is ergo si cum S. Spiritu baptisat,& nec numerum, nec modum ponit, neminem excipit, sed egentes omnes respicit: quis quæso, cogitare aut dicere ausit? Medicinam iam omnem proditam & effusam esse, & quę scriptis nondum tradita sunt, ea nunquam inuentum iri?Hæc enim desperatio est ac ignoratio virtutis Dei qui Solem hodiè occumbentem.cras iterum exoriri nobis facit: qui æstatem, sub autumnum occidentem, vere sequente læto nobis reducit, ac per ipsam cibos ac potus largitur. Et huic tam fideli promo nos tantùm non fidamus, quod similiter etiã necessariã Medicinã nobis prospectur⁹ sit, qui tamẽ ipsã pane nõ min⁹, quotidiè creat, & de hoc pane quotidiano nos seriò sollicitare iubet?Et nos tamen porrò edamus id,quod per intestina pridè egestum est, O præuaricatores.

Non quidem, vt glorier ego vt suspicari posses. Sed de hoc glorior, quòd cognoui ac expertus sum, ac tam manifestos quàm occultos Christianos prædico, siue ii in mediis gentibus, siue in Christianis versentur.Quod mihi vos crimini non dabitis.Quem enim putabitis esse intellectum à Christo propositi exempli de Samaritano, qui vulnerato in Iericho opem attulit, ac ipsius proximus factus est, non verò Sacerdos, non Leuita? Non ergò penes istum, quem homo proponit,Medicina sita est, sed penes hunc, quem proponit. Is solus cor Medici nouit ac peruidet, nec respicit ad ipsius gradum, vel dignitatem ac pompam, aut celebre nomen, aut testimonia & sigilla: sed animum intendit ad ipsius misericordiam, cui soli Medicinam impendit ac largitur. Nam quis tandem Medicinam, quantumq quidem eius ad nos corriuatum est, inuenit? Haudquaquam certè improbi, sed beati, quos Deus elegit, non homo. Et in hoc gloriari debemus, quòd Medicinam acceperimus ab electis, non à sophistis Academiarum. Ab illis etiam,quod deest, subindè impetramus. Si enim crastinæ diei sua relinquenda cura est: quid ante actus labor quæso est aliud, quàm diei crastinæ præteritæ indicium? Ita & successor de die futuro suo sollicitus sit, Deúmque de istius diei pane roget, vt ægrorum morbos anteuertere possit.Hæc enim omnia charitas docet.

Samaritani exẽplũ quid indicet?

Misericordi soli medicina datur.

Medicina à beatis inuẽta.

Sed quæ hactenus dixi, eò spectant vniuersa, vt sciatur, Medico fundamentum omninò aliud quærendum esse, artémque ac experientiam longè aliundè discendam, quàm hactenus vsitatum fuit. Itaque cum hîc præcipuè de morbo caduco tractem, seriò ac sedulò attendetis, non mei commodi gratiâ, sed ægrorum salutis causâ. Debet enim Medicus ita instructus esse, vt opitulatorem præstet in morbis vrgentibus omnibus, non fœdo inspiciendo lotio, & ex eo vatum more hariolando, non tangendo pulsu, non opinãdo, non ministrando pultem ex auena aquamue ex hordeo, aut condita, aut laxatiua (nam ista nec Medicum faciunt, nec probant, cùm vetularum propria sint) sed extra inanitates istas practicam instituendo per eas Medicinas, in quibus arcana latent, Medici laudem & Dei, gloriam demonstrantia. Nec enim per inspectionem lotii,aut pulsus tactum, sed per arcana Deus celebratur: vt in extremo Medicorum iudicio probitatis suæ conscius Medicus ita dicere possit: *Tu Iudex*, ita me docuisti, non homo: tuum ego opus, non meum, confeci: ex re operatus non ex me sum.Ideo ad misericordiam, quæ charitatis mater est procliues simus: sic pro cordis nostri desiderio omnia nobis necessaria adiicientur.Artes enim medicinæ iam dormiunt. Quas nisi nos suscitemus: per se illæ quidem nunquam expergiscẽtur.Ad eas ergo excitandas omni nisu laborandum est.

Medicina quibus instituenda.

PARAGRAPHVS II.

De funesto ac atroce hoc caduco morbo id cumprimis tenẽdum est,cur Deus per ipsum nos affligat,ac tam miserè excruciet. De hâc quęstione varii varia proferunt, quolibet suę professionis institutum tenente. Interim ex veritatis fundamento non omnia depromuntur. Causámque hanc rectiùs nemo expedire potest,quàm Medicus. Quòd autem quis dicat, *Deum per hunc morbum nos commonefacere, qui & quales quibúsue malis obnoxii simus?* id extra rhombum est. Nec enim de istis loqui ad quendam pertinet,nisi is ex Medicina natus prodierit. Causam aliam promere iurista possit, *hanc nimirum pœnam meritã à Deo illatã esse eorum, quos pœna merita non subiiciat cæsar.* Sed nec hoc vero consentaneum est. Alia alii etiam pętendere queant:quę tamen omnia merę sunt opiniones & somnia hominum otiosorum & imperitorũ De hoc sibi etiam sumunt iudicium Naturales, partim Philosophi,partim Medici: qui tamen ipsi quoque non nisi impertinẽtia & à veritate aliena proferunt. Hac de causa,quidem hoc de morbo tandem sentiendum sit,id ante omnia consideratu dignũ est. Interim cęteris professoribus, cuiusuis facultatis, Iurisprudẽtiæ,Poëtices,Historiarum,Philosophię,&c.fides danda non est,vt nec Medicis,de quibus paulò antè dictum est.Hi enim vniuersi seductores & corruptores genuinę Medicinę ac veritatis sũt qui de creaturis Dei iam dum despetârũt. Vos interim denuò adhortor,qui frugi esse Medici vultis,vt veritatẽ ipsam mordicus teneatis, ac methodum legitimã sectantes,tristẽ horum ęgrorum sortem profundius pensitetis,ac misericordia potius quàm lucri cupiditate ducti, prouinciã vestrã deinceps naui⁹ administretis.

Ergò,vt causã huiusce morbi exactiùs intelligatis,memori mente vobis cum reputabitis, quòd homo mundus minor sit,ac ob id, quicquid magnus in se mundus complectitur, vniuersum contineat. Iam ergo mundus externus ipsius hominis speculũ ac Theorica est, & Anatomia:ita,vt per externum mundũ omnia,quę hominis sunt,cognoscantur.Ex ipso enim homine creationis eius pręstantia & eminentia,quę Medico noscenda est, satis peruestigari non potest.Itaque in describendo isto morbo,Naturã magni mundi sibi Medic⁹ proponet,& eã explicabit.Eã accuratè & sufficienter declarata, id quoq; satis patebit & exploratũ cõstabit,quod id homine inuenitur ac videtur.Quam inuestigãdi rationem dùm considero,non possum nõ damnare libellos vniuersos, qui de hoc morbo tam à Neotericis quàm

Caduci quę causa?

Homo. Microcosmus.

 priscis

priscis scripti ac euulgati vnquam sunt Nihil enim quicquam illi habent, quod ex fudamento naturæ, ex quo omnis morborum cognitio manare debet, promptum sit. Nemo ergo illorum reprehensionem mihi vitio dabit, cùm nec principia Medicinæ, nec ipsius modum in minimo quidem cognouerint. Quod testabitur mecum, qui scriptos ab ipsis libros diligentiùs euoluer. Interim parum id curandum est. si per hæc offendã eos, quorũ libri omnifariâ impostura referti sunt.

Morbi qua ratione cognoscendi?

Mundus ergo omnino considerandus est, secundum 4. sua Elementa, non secundum complexiones: non secundum complexionales, sed Elementares virtutes & operationes. Duplices enim morbi sunt: ab Elementis, à complexionibus. Quantum ergo ad caducum, Elementa ipsa videamus. Priùs verò, quàm id præstemus, facessant procul & explodantur humores, de quibus imperiti Medici nugantur; aliàs enim ad intimam huius morbi cognitionem penetrare minimè poteritis. Ex quatuor enim istis humoribus errores multi emerserunt, sicut in libris aliis planiùs demonstratur. Istâ ergo vertigine excussâ, scitote, magnum *Mundum* in duas partes diuidi: *in cœlum*, *in terram*. Sub *cœli* vocabulo intelligite duo Elementa, *Ignem & Aërem*. Sic & sub *terra* duo, *Terrã* scilicet & *Aquam*. Et in his tractandi morbi causa continetur.

Morbi sunt duplices

Mundi partes duæ.

De quolibet autem Elemento duo, seu naturas duas cognoscire: vna est ipsius *Fructus*: altera eius est *Impressio*. Fructus hoc se modo habet. Fructus terræ sunt, omnes herbæ, arbores, gramina. Aquæ fructus sunt, metalla, lapides, silices. Aëris fructus sunt, Ros, Manna & Tereniabin (quæ duo non vnum sunt) Ignis fructus sunt pluuia, nix, pruina. Hi 4. Elementorum fructus sunt: de quibus hoc loco nihil dicemus: vt ex quorum nullo caducus generetur. Et licet ex fructibus quidem (si Medicè loquamur) causæ ipsorum inuestigari queant: probatio tamen in partem alteram incidit, quæ hoc modo consideranda est. Videris nimirum cœlum ex elemento suo tonitru promere. Tonitru autem cœli fructus non est: sed fructus eiusdem est pluuia, ex ipso generata. Hîc ergò considerandum tonitru est, non pluuia. Ex pluuiâ autem cognoscitur, quòd Medicina ex Elemẽto isto fructus sit. Tonitru autem cognitionem causæ caduci præbet. Naturaliter enim præsciri potest, quando tonitru incubiturum sit. Et qui tonitru prædicendi scientiam habet, is pariter (ita natiuitates & iudicia facitis) prædicere potest, an homo ex isto morbo casurus sit, nec ne? Et hoc qui nouit, hunc de morbo differentem audi. Hoc enim ipsâ veritate verius est, quòd Elementa externa totum hominem præfigurent. Ideò, qui Elementa probè cognouit, is probè etiam hominem cognouerit. Itaque optimo iure reprehendo Astronomum, qui se ipsum iactans obliuiscitur Anatomiam morborum Elementarium. Qui enim Medicus non cognouit mundum, is adeò Medicus non est vt purus putus sit erro ac nugator. His ergo rectè acceptis scitote, tonitru ipsum, hoc est tonitrus materiam, hunc morbum existere. Porrò, vt

Elementi cuiusli bet natura duplex.

Fructus qui quorum Element.

Manna & Tereniabin duo sũt.

Tonitru quid?

Tonitru, & caducus ignis

Tonitru est Anatomia caduci

Elementa hominem totum præfigurant.

planiùs rem noscatis, scire debetis, tonitrus causam triplicem esse: Mercurium, sulphur, sal. Hæc tria sunt corpora tonitrus. Ista similiter etiam homini insunt. Ex sulphure enim, sale ac Mercurio homo cõpositus est. Hæc illius corpus sunt. Missis autẽ hîc tribus his corporibus: de effectu seu operatione eorum dicendum est. Tonitru autem describo in Meteoricis meis, quæ Medico, artem ingressuro omninò legenda sunt. Quod autem ad effectum, tria hæc *impetum* illum producunt. Impetus autem iste in corpore se habet, quasi cortice quodam aut cute superinducta inclusus lateret. Quamdiù corpus integrum manet, tamdiù tonitru non erumpit. Si verò, Mercurius, sulphur & sal maturationem adipiscuntur, tunc paroxysmus tonitru inuadit, qui violenter concutit, & corticem, in quo iacet, disrumpit. Hoc modo tonitru, & id, quod tonitru peperit, præsto est. Tonitrus autem qui mos ac ratio sit, vobis cõpertum est. Idem omnino etiam iudicium est de morbo caduco, secundum omnes partes, quoad materiam ac corpus Mercurii, Sulphuris, Salisque. Sicut autem tonitru inuoluitur includiturque, veluti ventus in vesicâ: ita de generatione quoque caduci sentiendum est, qui ab Elemento ignis producitur. Eadem enim caduci morbi causa existit. Ex his iam, quod in paragraphi vestibulo moui, quæ nimirùm diuinæ huius afflictionis causa sit, colligere potestis, eiusdem causam aliam non esse, quàm quòd homo Microcosmus sit, adeóque necessariò patiatur eadem, quæ in maiore mũdo fieri solent. Caducus ergo in homine tonitru est: si quod etiam per curam eiusdẽ probatur. Quâ enim ratione tonitru consumitur, eadem etiam caducus consumi debet.

Tonitru ex tribus fit.

Homo cõstat ex sulph. &c.

Tonitru vt fiat.

Tonitrus & caduci comparatio

Caducus est tonitru.

Non verò satis est, hoc in Elemento ignis tantùm demonstrari: sed idem etiam de terra sciendum est. Quod vt commodiùs explicare possimus: scire debetis, ipsam non minùs suum Astrum habere quàm Elementum ignis. Quod enim elementum est, idem etiam Astrum est. Sine astro enim Elementa viuere seu vigere non possunt. (Hæc Generationibus & proprietatibus rerum.) Vt verò de Astro terræ verba faciamus, notandum est, quòd in ipso operationes cœlestes omnes vigeant. Astrum enim reconditum est. Corpora autẽ manifestè patent. De corporibus autem hîc nihil tractabimus. Sermo enim de ipsis institutus ad morbum hunc nihil facit: Sed de astris. Hoc autem loco exemplum vobis proponite de Terræmotu. Hunc aduersarii mei aiunt fieri à vento in terræ cataractis circa aquas, incluso. Quam rem explicationibus aut interpretationibus multis additis cumulant. Quæ tamẽ ipsorum sentẽtia nihili, contra Philosophiã omnem pugnat. Huius autem quæ veritas sit, suo loco seorsim de Astris explicabitur. Hûc quod spectat, ita se habet. Terræ mot⁹ oritur ex astro terræ simili planè modo ac ratione, quâ tonitru in cœlo. Differunt sola operatione & apparitione, quatenus quidẽ forma Elementaris cõprehendit. Terræmot⁹ ergo cõsiderãdus est nõ à mari, nõ à vento &c. sed ab ipsa terra. Hortator autem vobis sum, vt si fors ad manus vestras isti libri mei perueniant, eosdem legatis & euoluatis. Hîc iam,

Tonitru & caducus terræ

Elementa sine *Astro nõ viuunt.*

Astrum terræ, &c.

Terræmotus quid?

iam, vt de exemplo hoc clariùs dissseram, sciendum est, Astrum terræ per suum Mercurium, sulphur & sal, non aliter ac in igne, primò sibi ouum, hoc est, corticem ac putamen condere, in quo dicta materia iaceat, & sicut tonitru in cœlo maturescat. Maturatione autem perfectâ, destructio seu disruptio eius cum tonitru terreno incipit. Hoc tonitru terram iactat & concutit (lege meum Meteororum) Hinc fit, quòd Astronomus Terræmotus tempus ad horam prænuntiare potest. Oritur enim à causâ naturali, non à ventro, cuius introitus aut exitus nemini notus ac exploratus est. Sic morbus Caducus alter recensitus est, qui ex Astro terræ oritur, sicut Medicus Astronomicus demonsttat. Vt enim quatuor, sunt Elementa: ita quatuor etiam morbi. In homine enim sunt Astra quatuor, cum is minor mundus sit.

Terræmotus vt fiat.

Cum ergò ex quatuor Elementis caducus cognoscendus sit, exemplum ac modum etiam tertii caduci morbi, ex Elemento aquæ orti, expendemus. Sicut autem priùs de Astris quatuor Elementorum facta est mentio: sic hîc reperendum est, quòd etiam in Aquâ astrum sit, quòd easdem, sicut ignis, coniunctiones habet, Planetásque ac astra cætera. Ex astris enim huiusmodi, prodierunt Hydromantici, sicut ex igne Astronomi. Vtrique autem sunt Astronomi. Doctores naturales ac prognosticatores. Eodem modo & Geomantia ex astris terræ nata est. Hæ tamen postmodum adulteratæ, in Augurium aut sortilegium desciuerunt. De peruersis istis artibus modum hunc vobis præscribo, vt ipsi principio quidem non credatis, sed tamen processui. Naturali enim modo Natiuitates ac iudicia rerum naturalium facta sunt. Similiter & ex astris Aëris Astronomia naturalis defluxit, quæ deinceps in Berillos ac vngues transmutata sunt: à veteribus Necromantia vocata. Hæc autem hoc loco ideò indico, vt sciatis, quatuor Elementa, quatuor Astra habere. Quatuor autem astra quatuor habent Astronomos, & Astronomia vna ac similis tamen est. Ex his ergo Astris quadruplex *Caducus* oritur; scilicet ex ipsorum coniunctionibus, veluti de de tonitru recensui.

Tonitru & Caducus aqua.

Hydromantici qui? Astronomi qui?

Geomantici qui?

Necromantia quid?

Caduci species 4.

Cęterùm vt de aquâ hîc loquar, scitote, *Lorindum* strepitum siue susurrum esse aquæ, in stagnis scilicet aut lacubus quietis, cum quodam quasi motu & tremore. Iste Lorindus tonitru est aquæ, ex susphure, Mercurio ac sale per præparationem & coniunctionem astri aquei productum. Quàm primùm enim astralis operatio incipit, præsto etiam illicò est conclusa testa siue vesica, in quo tonitru hoc maturatur, sicut traditum est. Hinc Lorindus cum suis signis erumpit. Hoc verò tonitru in hyeme frequentius est, quàm in æstate. Hæc enim Astri Elementi aquæ natura est. Similiter & terræ tonitru non pro astri ignis ratione mouetur, sed pro conditione propriâ ipsius terræ. Hinc ergò sunt Geomantici, non ex Geomantiâ punctorum, sed ex Astronomiâ terræ. Hinc Hydromantici, non sortilegi ex aquâ, sed Astronomi aquæ. Quæ omnia eo fine latiùs propono, vt per res mundi externas, hominem ipsum noscatis per *Geomantiam*, *Hydromantiam*, *Pyromantiam* & *Necromantiam*. Harum enim periti sunt isti, qui iam Astronomi vocari solent: hoc est qui motus cœli ex ipso naturæ luminis fundamento, explicare nôrunt. Ita enim Naturæ lumen requirit, vt Medicus quadruplex sit Astronomus, qui in mundum minorem cogere & inducere sciat illa, quæ in mundo maiore existunt; Aliàs enim ex ipso fundamento nihil cognosci poterit.

Lorind. quid? & quo fiat?

Lorind. cur frequentior in hyeme.

Homo vt noscêdus per Geomantiã hydr. &c.

Medicus Astronomus quadruplex

Exemplum hactenus tertium explicatum est de caduco, cuius causa ea percepta est, quòd homo minor mundus sit, iis omnibus obnoxius, quæ in mundo fiunt maiore. Post hæc deinceps tradendum, quòd tonitru quoddam etiam in aëre fit, ex astro Aëreo enatum, quod cum tonitru ignis magnam affinitatem habeat. Diuersitas in eo est, quòd non cum pluuiâ fiat, sed cum aëre claro & cœlo lucido eueniat, coruscationibus ac similibus aliis conspicuum, non autem cum fulgure, grandine aut pluuia incidens. Oritur persæpè noctu: aliquando etiam in hyeme, &c. sicut de astris pluras huiusmodi leges. Tonitru hoc quoque Mercurii est, ac sulphuris, salísque, pro conditione Elementi aëris; sibi ipsi domum seu conceptaculum instar conchæ vel nucis cortice inductæ fingens. Sicut enim in rebus vniuersis videtis nihil produci sine suâ domo ac tunicâ: ita idem de astris quoque sentiendum est. Sic suam habet pelliculam cerasum, suam pytum, &c. Ad horum exemplum sciat Medicus, has quoque, de quibus tracto res, suâ pariter cute includi. Et tonitru aëris excluditur, velut Embryo, ex secundina, de qua re alibi plura.

Tonitru & caducus Aëris.

Hoc ergo modo caducum cognoscere, ac doloris magnitudinem serio animo expendere debetis: nempè, quòd *Caducus* sit, morbus, ex astris minoris mundi enatus ratione non alia, quàm quatuor tonitrua in 4. Elementis generari docuimus. Quòd si verò superstitiosius quid hîc traditum vobis videatur: agite, proponite vobis magnum simul & paruum mundum, & quid vterque sit, cognoscite, eósque inter sese comparate, ac sensum legitimum in omnibus tenete: ita notum ac planum vobis fiet, quosnam errores inuexerint scriptores veteres, dũ causas morbi alias præscribendo, curam ipsam obscurârunt, ac ægris sanitatem suam præcluserunt. Ex his etiam modus curationis intelligi debet. Quicquid enim tonitru dissoluit: idem hunc quoque dissoluit morbũ. Id quî fiat ex curatione pete. Vt autem hoc loco morbum hunc plenè integréque describam: deinceps tradetur, quis ordo ac processus in eo teneatur. Ex quo patebit, quî nempè tonitru & caducus sint res vna, vna vtriusque causa, essentia, & materia, sicut iam antè ex parte aliqua traditum est.

Caducus quid?

Medici veteres reprehẽduntur.

Contrarietas Mercurii, sulphuris & salis, causa est tonitrus, vt in Meteoricis docetur. Iam hîc hoc etiã est præparatio per operatione Martis, & alia pura, non secus ac si quis ignem Persicum ex arte præparet. Artes enim hominũ sunt naturæ Planetarum & Astrorum. Nec in artibus

Tonitru causa cõtrarietas est

Artes omnes in Planetis. quicquam reperitur, quod in naturâ Planetarum similiter non inueniatur. Horum enim Natura artes nobis suppeditat. Vnde ars quælibet meritò suo Planetæ ascribitur, ac res vna, vna materia censetur: hoc solo distans, vt distat mundus minor à maiore, vt alibi planiùs docetur. Hîc quantum ad cognitionem caduci opus est, operam dabitis, vt Tonitrus Naturam, causam ac essentiam, &c. probè noscatis, ad meorum Meteororum præscriptum. Ex illis hîc iam noscite, corpus vtrobique vnum esse, vnam naturam, vnam essentiam, nisi quòd arcana vtriusque mundi differant in formâ & manifestatione, interim vnâ semper re, vnâ essentiâ manente. Sicut enim cœlum ac terra ex nihilo creata sunt, & tamen in tria toties dicta, nempe Mercurium, sulphur, salémque disposita: ita in his tribus sunt Planetæ omnes & omnia astra: nec astra tantùm, verùm etiam vniuersa corpora, quę ex ipsis nascuntur & oriuntur. Iam si magnus mundus hoc est, & tres istæ materiæ, prout propositæ sunt, à nemine negari possunt: certè, cum homo ex magno mundo constitutus sit, in se habebit omnia, quæ mundus habet magnus. Homo omnia mũdi habet. Hoc pacto homo nihil est, nisi Mercurius, sulphur & sal. Vbi autem hæc tria sunt, ibi etiam astrum est. Et vnumquodlibet est quadreplex. Et sic in magno & paruo mundo vnũ corpus est solo oculorũ iudicio differens.

Breuitati hîc modis omnibus studeo, vt in legendâ nostrâ Philosophiâ vos pertæsos non faciam, adeóque, vt caducorum cura tardetur, vobis in causa non sim. Vt verò hîc aliquo modo incredulis satisfaciam (licèt hîc omnia non finiam, sed pleraque in libro de Generationibus compleam) attendite, hos requirere vt soli oculi ac aures ipsis impleantur, hoc est, poscunt, vt tonitru auribus audiant, & fulgur, coruscationémque ac nubes oculis videant. Sic enim demum credere tutum arbitrantur. Quorum certè intellectus adeò imbecillis est ac languidus, vt ne visa quidem ac audita intelligant. Quò ergò conducet, oculos ac aures ipsorum satiari? Sed ne hęc mea verba pro excusatione aut perplexatione dissament: quà potero breuissimè, processum caduci deinceps describendum aggrediar, prout Microcosmi ratio exposcit. Si quæ autem ad rem necessaria deficere hîc videbuntur, ea in Meteoricis nostris libris supplebuntur, sicut & in Lib. de *Generat.* magni & parui mundi: vbi longâ verborum serie quodlibet suo seorsim loco tradetur.

Caducus quomodo generetur. Naturam autem ac conditionem astrorum hîc omittam, de quibus vobis antè constare confido. Loquor saltem de Generatione. Sed nec materias ipsas, vt sulphur, mercurium, & sal, hîc tracto. Quæ cum in Philosophiâ describantur, otiosè omninò à me hîc explicarentur. De Generatione autem ita attendite. Si corpora ipsa adsint, & coniunctiones Astrorum concurrant, omnium primò mutatio tempestatis incidit. Sic & in tonitru futuro obseruaris primò tempestatem mutari, aërémque æstuosiorem fieri, ita vt volucres muscęque hanc mutationem sentiant. Sic pariter in corpore paroxysmo inuadente, prodromus ægritudinis est mutatio rationis. Tẽpestas enim quælibet brutalem rationem mutat & eneruat. Mutationem illam in aëre volucres ac pecudes produnt clamore, furoréque, veluti gallinæ, muscęque, quæ morsionibus infestioribus homines insectantur. Eodem modo insultum suum homo præsentit, isque intra se totus mutatur, & à priore naturâ deiicitur. Sic ergò principium ac prodromus paroxysmi in Caduco, generationi tonitrui in plerisque respondet. Tonitru & caduci qui prodromi? Quæ enim hoc loco de tonitru igneo dicuntur, exempli tantùm vice afferuntur, quod idem eodem modo etiam in aliis eueniat, solo discrimine formæ ac peculiaris Elementorum Naturæ interueniente. Sicut autem videtis, quod à tali principio nubes coëant, quæ tamen veræ materiæ pars non sunt: sic etiam in homine nebulæ oculis oboriuntur, incidit vertigo & visus obscuratio, & somnus profundus. Hæc omnia à nebulâ illâ proueniunt, quæ soporem & grauitatem animi inducit. Quare si vtrobique vnum nomen est, vna vtriusque etiam materia, vna ratio existit. Hæc prægressa ventus insequitur, nihil suo loco relinquens, obuia omnia commouens & conturbans. Similis ventus etiam corpus corripit, hominem ita conturbans & concitans vt nullo loco quietus esse queat, sed prorsum versum subiectetur. Hæc iactatio à solo vento discenda & cognoscenda est. Qui, etsi in Microcosmo visibilis non sit: ex internâ tamen concitatione is manifestè sentitur, dùm venter collũque inflantur, ac vento implentur, prout loci cuiuslibet ratio fert. Spero autem per hæc vos adductum iri, vt huiusmodi ægros intentis oculis aspiciatis, nec aspectum ipsorum detrectetis: quò scilicet veritatem meorum dictorum certiùs testari, & sanationem faciliùs discere queatis. Cor vestrum adeò durum nõ sit, sed misericordiâ erga ægros flectamini, cum ad hoc officium omnino vocati sitis. Misereat vos ipsorũ afflictorum, nec rem contemptui habeatis, verùm profundè ac penitè veritatem scriptorum meorum, & sanitatis ęgrorum iudicate. Sed, vt ad propositum redeam, si venti istiusmodi quoquò versum perflârint, tum demum horrendus tonitrus fragor perstrepit, quo videtis cœlum ac terram commoueri. Eodem modo & in homine vesicâ tonitrus ruptâ, totum corpus quatitur & iactatur, & ita vt interiora vniuersa tremant, sicut à tonitru externo terra concutitur, donec materia absumatur. Tonitru hoc causa est spasmi. Spasmus enim in hoc morbo quid est aliud, quam eruptio violenta & vẽtus fortiter inclusus? Is conuellit, extendit & rigefacit mẽbra omnia. Et sicut cum tonitru coruscationes incidunt: ita ægris quoque oculi coruscãt, vt flammæ meræ oculis obuersent. Et vt, tonitru sequitur imber: sic ægrorũ iactationem etiam spuma sequitur. Et hæc vobis Medicis de morbo isto sedulò cogitanda sunt, vt in cõmiserationem dignam trahamini, nec meam doctrinam aspernemini. Adite ægros, aspicite eos, & videte, quàm aptè omnia quadrent, quæ à me hactenus dicta sunt. Ne me verò insimuletis arrogantiæ. Id enim de me frugi & candidus Medicus nullus testabitur. Cui verò vel vna sanguinis fidelis

gutta ineſt, quę benè velit ægris: is opera mea de *Generat. cœli & terræ*, ac Microcoſmi legat velut & Archidoxes, quas curâ ſingulari conſcripſi. Ibi multis voluminibus traduntur, quæ hîc, tædium ac offenſionem veſtram declinans, vix arctis aliquot foliis comprehendo.

Archidoxes autor cura ſingulari conſcripſit.

Sed pergamus. Notum nimirùm vobis eſt, quòd tonitru nonnunquam grando, fulgur, &c. ſequantur. Idem in homine quoque fieri ſimiliter comperimus. Fulmen, ex Mercurio, ſulphure & ſale conſtitutum corpus eſt, quod de Generatione eius traditur. In homine caduco idem hoc modo fit. Si aſtrum morbum ſuum produxit, tum peculiarem locum non habet alium, quàm qualem habent Planetæ in motu ſuo. Vbi ergò aſtri locus incidit, ibidem centrum quoque & radix morbi conſtituitur. Si autem in fulmen vertitur, tunc materia eius fit compacta ſine corpore: veluti ſi homo præſtare poſſet, vt plurimum aërem ſeu ventum contruderet, & in oui teſtam vnam cogeret, id quod tonitru perficere poteſt: tum ventus iſte inuiſibilis compactus foret. Huiuſmodi iam compactio perrumpit muros, poros omnes peruadit, & omnia diſiicit. Similis etiam in corpore fit compactio, quæ ex centro ſeu radice in locum vnum erumpit, prout meatum corripit, quem ſequitur. Hinc ergò fit, quòd per morbum hunc membra diuelluntur & diſrumpuntur, ac ita percutiuntur, vt contrahantur & diſſoluantur. Quæ omnia intra concluſam cutem eueniunt. Sicut enim tonitru extra quatuor Elementorum teſtas percutere nō poteſt, ſed intra putamen ſuum impetum omnem perficit: ita in ipſo quoque Microcoſmo tonitru intra teſtam ſeu cutem manet, velut tonitru ignis. Si verò, prout particulatim hactenus recenſuimus, paroxyſmus tandem finitus eſt, tempeſtas ſerena ſequitur, veluti poſt tonitru ignis. Et quemadmodum videtis, poſt tonitru illud terram madefactam, & vias lutoſas redditas eſſe, ita vt aliquanto tempore opus ſit, donec ad priorem ſtatum reuertantur: ita etiam in homine ratio, membráque ac corpus, ſenſus, viſus, auditus, &c. aliquandiu quieſcunt, donec Sol Microcoſmi illapſam mutationem redintegret, & hominem in ſtatum priſtinum reponat. Cæterùm, prout exemplum hoc vobis propoſui, ita totum hominem ad mundum maiorem conferre debetis. Ex quo cum homo conditus ſit, eius quoque ſimilitudinem habeat neceſſe eſt. Sicut autem regio vna alterâ frequentiùs tonitrua ſentit: idem eodem modo etiam de homine intelligi debet. Vnus enim alio hoc morbo magis minúſue feritur. Et ſi verò de hiſce hactenus abundè ſatis pertractâſſe videri poſſim: nihilo minùs tamen, propter turbam hanc, quæ momentis ſingulis ægrorum ſanitatem impedit, opus erit, vt ipſius quoque curationis tractationem attentem. Hæc enim iſta omnia præuertit tollítque. Ad hanc ergo ſedulò attendite, ad capitulum id peruentum fuerit.

Fulmen quid?

PARAGRAPHVS III.

CAduci morbi ſigna euidentia ex ſe ſunt. Itaque hoc loco Aſtrorum ſaltem ſigna recenſebo, ex quo Aſtro morbus procedat. De hoc vobis id conſtare debet, quòd ſoli gradus huius morbi conſiderandi veniant. Hi enim paroxyſmum cient. Is autem robur ſuum ex ſuis aſtris accipit. Paroxyſmi grauiſſimi, maximi & intenſiſſimi, igni aſcribuntur. Ignis enim rerum omnium vehementiſſimum eſt, ac dolores ab eodem atrociſſimi infliguntur. Hîc ergò ad gradum ſummum dolorum attendi debet. Dolorem poſtea à grauiſſimo proximum aſtro terreo imputa. Ea enim cauſa doloris ſecunda eſt. Hinc ad dolorem tertium diuerte, intra duos ſummos & vnum infimum medium. Hunc Elemento Aquæ imputa & eius Aſtro. Paroxyſmus omnium leuiſſimus aëri adiudicatur. Hoc enim modo diſtinctio facienda eſt. Signa ſi quidem aliunde deſumi non poſſunt, quàm à dolorum multitudine.

Signa paroxyſmi IGNIS

Ignis res vehemētiſſima.

TERRÆ

AQVÆ.

AERIS.

Iam verò perſæpè gradatio incidit, à minimo nempè intenſio ad maximum, & contra, remiſſio à maximo ad minimum. Et hæc eſt mutatio ab Elemento vno ad alterum. Frequenter enim euenit, vt Elementa, duo, tria interdum ſimul omnia patiantur. Quinetiam inter ſe paroxyſmi implicantur nonnunquam & permiſcentur. Tùm & mutatio ſæpè talis eſt, vt hodie paroxyſmus ignis, cras aquæ &c. incumbat: quæ ſigna grauis & diuturnæ manſionis ſunt morborum in aſtris omnibus. Vſus autem ſignorum huiuſmodi à doloribus ſumptorum is eſt, vt curationis viam nobis expeditiorem reddant, ſicut ſuo loco tradetur. Multa hîc etiam de conditionibus paroxyſmorum aliis, ac de ipſarum apparitionibus tradi poſſent; quę tamē ceu manifeſta & conſpicua hoc loco intermittemus. Superfluum enim eſt, Medicum Medico explicare, quod oculi ipſi teſtantur & dictitant. Videat & audiat quilibet, quod obuium eſt. Si enim eò res Medici redacta ſit, vt non niſi alienis ſcriptis fulciri velit: ab hoc nihil expectari poteſt, quod ad ſalutem ægri faciat. Iſta ergo penes Medici cuiuſuis experientiam poſita ſunt.

Tempus autem caduci incipientis ex quatuor Aſtronomis petendum eſt, ita vt Aſtronomus partem ſuam iudicet, ſic ſuam etiam Geomanticus, & alii. Ex his enim intelligitur, quî prognoſticationes faciendę ſint de tempore & horâ paroxyſmi. Medicum ergo 4. has Aſtronomias exactè nouiſſe, fas eſt. De quibus tamen hoc loco non diſſero: cùm non de Aſtris, ſed de morbis, & quæ ad hos requiruntur, tractare inſtituerim. Hæc ergo de cauſis & ſignis huius morbi hactenus ſufficiant.

Tempus caduci vnde noſcendum?

Medicus ſit Aſtronomus quadruplex.

Reliqua eſt cura membrorum. Aſtris enim ipſis aliter reſiſtere non poſſumus, quàm vt ſubiectum illis adimamus, in quod operantur. Hunc ergo morbum curaturus per ſubiectum id impetrare cogitur. Quis enim Soli adimere ſplendorem poteſt? Quis Martem frangere? quis Saturnum regere? quis Venerem domare nouit? Nemo. Et quantò minùs ſtatum ac faciem Lunæ mutare (ſiue enim ipſa noua, ſiue plena, ſiue vetus ſit, id nobis ita omnino ferendū eſt:) poſſumus: tantò minùs hîc quoque aſtra infringere valemus.

Cura caduci in quo conſiſtat?

Cura ergo vlterior in eo posita est, vt astris subtrahere corpora sciamus. Hæc autem corpora sunt Microcosmica.

Metalla lapides ex aqua. Dictum iam passim ac multoties est, ex Elemento Aquæ nasci metalla, lapides &c. Nos verò ad hoc opus quid contrerimus? Ne tantillum quidem. Siquidem etiam sine nostrâ operâ crescunt illa. Ex simili planè virtute morbi quoque astrorum crescunt. Iam si auersio aliqua fieri posset, in vno vtique fieret ea non minùs ac in altero. Si enim auertere possis, ne lapides, ne metalla enascantur: auertere etiam poteris, ne morbi ab astris nascantur. Quòd si verò non potes illud: multò minùs poteris etiam hoc. Nimirùm vt vides crescere fruges & gramina, ac eadem incorporari: ita etiam incorporantur morbi. Vbi primùm verò incorporatio facta est: ibi sanatio nulla proderit. Sensus ergo ac ratio hîc duplex est: Curatio nimirum *Incorporationis*, & Curatio *Messis*. Si quid intereà curæ incidat, vera cura ea minimè est, cùm non ipsam radicem penetret, sed tantùm circa præfectos truncos versetur. In perfecta autem curatione non ambitus, sed messis seu principium ipsius inuadi debet. Firmiter ergo credendum est, quod hîc sola corpora remoueri & separari ab astris debeant, veluti, si quis ex horto herbam auferat, ne crescat, aut si quis corpora Mineralium ex manu Astri Aquei remoueat, & ita crescere mineralia prohibeat. Nisi enim Medicus autumnum messémque morbi tàm probè nouerit, quàm probè viuitor vineam, aut agricola agrum suum nouit: in curatione certè vtilitatis ne quidem tantillum præstabit. Et in hoc puncto momentum vniuersum positum est: quod tamen veteres ne per insomnium quidem considerârunt vnquam. Huius enim farinæ Medici ad suum tantùm commodum intendunt, non ægrorum, nec vocationis suæ dignitatem æquâ experientiâ pendunt, ac probè curata omnia putant, dummodò ex libris opiniones suas, siue eæ bonæ siue nocentes sint, stabilire queant, ac multa lotia inspicere, Receptáque frequentia cumulare sciant, vtcunque aliàs res cadat quadrétue.

Curatio caduci duplex.

Principium autem curationis hoc esse oportet, vt corpora astri diuidamus, & vnum cuilibet astro suum corpus, ac cuiuis corpori suum astrum assignemus. Quod priusquam fiat, scitu opus est, qui astrum cum corporibus in morbo conueniat, hoc scilicet modo. Quodlibet semen incrementum suum inchoare debet in gennuino astri motu cursúque. Si fiat secus, ea crescentis peruersio est. Nisi enim astrum simili positu ipsi semini conueniat, ac vtriusque vna natura sit: non fiet id, quod omninò fieri debebat. Hinc enim oriuntur morbi astrales, qualis est *Caducus*. Sed de conceptione notate, eam fieri nullo modo posse, nisi vna omnium concordantia sit. Et nisi 4. astra in suo vere stent, conceptio nulla fiet. Nam ex vtriusque concordantia fœtus concipitur. Procedet autem commodè conceptio, si seges in suo astro rectè consistat, hoc est si non in hyeme aut pluuioso tempore seminatio facta sit, sed ad morem

Morbi astrales vt fiant.

Ver seminationi aptum.

Astronomicum inuenire, quod serendis rebus omnibus commodum ac aptum est. Præterea sciendum etiam est, quòd astra in morbis omnibus concurrant, & qui morbi astrales sunt, si se permiscent & vnà succrescunt vsque ad tempus suæ maturationis. Horum ergo maturatio similis est metallis. Nec enim instar pyrorum decidunt, sed more lapidum iacent & quiescunt in loco. Quanquàm (si declarandus paroxysmus sit) hæc generatio arbor est, vndè paroxysmi procedunt, non secus ac crocus, qui hodiè decerpitur, & cras alius renascitur. Paroxysmus enim quilibet, & quilibet crocus, quoad ortum ac generationem, vnius rationis ac scientiæ existit.

Maturatio morborum qualis.

Crocus quotidie crescit.

Hoc modo si corpus creuit, aut, si cum morbo seminatum corpus incrementum sumpsit: iam in cura omninò prouidendum est, vt arbor hæc ex potestate astri eximatur, ita vt operatio eius deinceps in naturam nunquam abeat. Id impetratur per hoc, vt vnum quodlibet maneat sine suiipsius dissolutione in sola coniunctione separatum. Hîc enim nullus ex astro morbus seorsim crescit, nisi corpora & astra vnà ac simul illum constituant, ex coniunctione vel conueniente vel inconueniente. Ita videris omninò, quòd, nisi oleum & aqua coniungantur & aptentur in igne, stridor & motus nullus emergat. Vtraque ergò, oleum nempè & aquam, simul esse oportet, nec iis nos carere possumus. Omni tamen cauere studio debemus, ne in operatione astri coëant seu coniungantur. Qualis enim ignis: tale astrum. Si autem oleum & aqua coniungantur, iam vtrobique ratio vna est, quòd ibi producti astralis morbi principium sit. Ratum enim ac certum hoc est, quòd, si in conceptione cœlũ coïncidat cum Rubeo & cum Leone & simul se impressio aquarii inserat, tunc eodem loco principium caduci emergat, erumpentis & se proferentis ex cursu sui ipsius horoscopi, qualem concordantia astrorum quatuor constituit. Vicissim autem obliuioni dandum non est, vt dies Ægyptiacas (magicè hîc non loquor, sed vt Astronomus) vobis explicem aut adducam.

Oleum & aqua iunctim stridorem in igne cient.

Dies Ægyptiacæ &c.

Earum cognitionem nullam habemus ex arte scriptorum veterum Ægyptiorum. Quam tamen si haberemus, euidens certè foret, quòd quatuor astra illi rectè intellexerint. Quantum autem de diebus Ægyptiacis nobis constat, ex testimoniis saltem ac ipsorum indiciis scimus, ipsos hanc rem rectè cognouisse & intellexisse. Quæ tamen ars ex sensu probo postea in Magicam ac præstigiatricem naturam versa & transmutata est, ita vt hodie illi fidere tutum non sit. Nec enim illa talis est, qualis esse debebat. Respexit autem Deus ad id, quod istiusmodi concordantiæ cognitionem nullam habeamus, nec habere admodum desideremus. Ideò huius loco Medicinam nobis condidit. Quòd si conceptionem ad præscriptum veterum ac primarum illarum Astronomicarum rerum seruaremus: tunc morbis nullis affligeremur. Cùm verò in scortatione gignamur: ideò omnibꝰ miseriis subiicimur. Libido ac lasciuia hodie conceptionem moderatur, non tempus, maturum

Ægyptiacarum dierum cognitio hodie adulterata.

Homines scortando hodie gignuntur.

maturum ac electum. Si verò longæuitas altè veréque considerari debet, primum omninò eius fundamentum in conceptione ponendum est: Deinde alterū in imperium Astri. Sed ne propositi textus limites egrediar, initium caduci, quantum ad curam attinet, dicto modo omnino intelligere debetis; nimirum, vt corpora à se inuicem separentur. Iam verò, si duo corpora in huiusmodi effectu & operatione versantur, ea separari inuicem impossibile est: hoc est, fieri minimè potest, vt quodlibet seorsim ab altero, in proprium suum locum disponatur. Quis enim oleum & aquam ex igne auferet? Nemo arbitror. Hoc vt præstare nostrûm nemo potest: ita minùs impossibile non est, in Vulcanicâ operatione corpora separare ac dirimere. Itaque vos me ita intelligere velim, quòd per solum *Athanar* aqua à quolibet oleo separari possit, & non per manus. Loquor de arcanis spagyricis, non de opificiis. De qua re deinceps plura.

Caduci cura in quo posita

Athanar aquam ab oleo separat.

Cardo ergò in hoc vertitur, vt sciatur, quî permixta duo corpora separari queant, citra tamen manuum opem. Quæ enim manus ignem sufferet? Eadem etiam ratione cum Astris in corpore procedendum est. Id per ignem eius proprium perficiendum est, hoc est, per Elementum ignis, qui à se expellit, quod ad locum illum non pertinet. Videtis enim rerum omnium separationem ab igne & per ignem fieri. Si ergo per ignem id omninò perficiendum est, tunc ignis, morbis illis astralibus conueniens, est ignis Leonis. Notandum enim est, quòd prænominata concordantia vtrinque fixa sit. Non ergo tentandum est, vt infixum à fixo, sed fixum à fixo omnino separetur, vnúmque fixum volatile fiat, nec tamen frangatur, aut aliter separetur, quàm vt in suâ Anatomiâ maneat. Si enim in Anatomiâ spiritus dilabitur ac corruit, nec suum locum teneat: tunc, vt dictum est, morbi causam scitis. Iam verò separatio taliter non fit, vt ex vno scoria, ex altero aurum proferatur, sed, vt nihil corrumpatur, nihil comburatur, & vnum quoduis in locum sibi conuenientem deducatur. De separatione loquor eiusmodi, vt simile ad suum simile deducatur, ac vt spiritus & corpora in simili ac vno consistant. Id si fiat, nihil aliud scitote, quàm quòd nihil frangatur per huiusmodi Vulcanium Athanar: non tamē itidem per lignum, ignem, aut fornacem lateritium. Intelligite rem, vt ab arte traditur. Rogo autem, vt, quod ignoratis, vos discere non pudeat. Id honestius erit multò, quàm non discendo, vos asinos ac anseres manere &c.

Ignis Leonis corpora astralia iuxta separat.

Athanar &c.

Porrò autem vt cogitationibus multis satisfaciam, tandem hîc curationem perficiendo de artibus tractabo: vt hinc, causa ac origo morbi planiùs intelligatur. Hinc enim cognoscetis, quâ ratie artes in hisce morbis procedant, ne postmodum causari audeatis, Diabolum ex Theopraſto loqui; aut ipsum talia ex Nigromantiâ aut Astoroth &c. promere: ipsum incantationibus plenum ac summum Magum esse. Quanquam hæc omnia non mentiamini, Theophrastum talia nolle, & in his vobis omnibus profundiùs sapere. Quod tamen vos blateratis, id omne non largitur ac concedit. Generis enim vos fœminei estis, qui omnia in peius, non melius vertitis, iis, qui vestro ornatui tributum non conferunt. Quantum verò ad inuentionem artium attinet, quid de earum impetratione sentiam? deinceps enumerabo. Vos iudicate, qualis in his sim probus an malus. Artium autem origo ea est, quòd eæ ab vno ad alterum descendant vsque ad me ad te: & quod non sum manifestatum est, id adhuc deinceps manifestabitur. Magister enim ac præceptor Medicinæ ad diem vsque nouissimum viuit, velut & ipsius discipuli. Vos autē Magistros creatis, nec raccordamini, quòd ipsimet adhuc tyrones, ac patres quouis fimo putidiores, ac Beanismo toti turgidi sitis. Itaque attendite, quomodo ad nos Medicina pertingat, quâ curam complemus. Primò: quis hominum rationem reddet, quî autem colendi agri, vineæ, aut faciendi caseum butyrum &c. didicerit? Nemo certè, nisi qui digitum intendat ad suum Magistrum. Hic magister ad suum iterum magistrum intendet, & sic consequenter vsque ad primum. Quem autem indicabit omnium primus? Neminem alium, quàm qui hominem ipsum creauit. Idem creauit etiam ipsius scientiam. Quid enim vspiam haberent homines, nisi laborarent? Semel enim promulgatum mandatum est: *In sudore vultus tui viues.* Hoc enim veluti noua quædam creatio est. Dixerat enim Deus, *Fiat*: & factum omne est. Non autem facta est ars, non lumen naturæ. Cùm verò Adam extra paradysum eiiceretur, creauit ipsi Deus lumen naturæ, dùm mandauit, vt ex laboribus manuum viueret. Creauit verò ipsi etiam Euæ suum lumen, cum dixit, *cum dolore paries liberos tuos.* Istic ergo creaturæ planè humanæ & terrenæ factæ sunt, quæ antea velut Angelicæ fuerant. Hinc Eua didicit educare liberos: hinc cunæ, hinc lactatio inuentæ sunt. Sicut enim per verbum factæ sunt creaturæ: sic per idem verbum, factum etiam est lumen, quod homini necessarium fuerat. Adeóque ipsius intellectus non minùs est necessarius ipso corpore. Ideò interior homo secutus est ex secundâ creatione, postquam ex paradyso excesserat.

Theophr. excusatio.

Artium Doctor & discipuli æterni.

Artium creator Deus.

Lumen naturæ, quando & a quo creatum?

Nihil ergò vlterius sciendum est, quàm hoc quî scilicet membra omnia ex creatione prima acceperimus? & posteà, quàm benè omnia facta sint? Notitia autem seu cognitio, quæ homini necessaria erat, nondum in Adamo vigebat. Accepit autem eam, dum eiiceretur ex paradyso, ab Angelo. Accepit autem non omnia, sed ipse ac eius filii, sua successione lumen naturæ vsurpârunt, discendi, quod in rebus omnibus inest & proferendi, quod abditum in illis & occultum est. Simul ergo & semel homo totus factus est, ratione corporis; non ratione artium. Et artes ei omnes datæ quidem sunt, non cognitæ & perceptæ, sed discendo cognoscendæ. De hoc autem pluribus differemus, quî discamus scilicet, quod ante scimus. Nullus enim est rusticus, qui non omnes artes sciat in suo lumine: quod ipse tamen obtenebrat, ne luceat. Lux autem ea quomodo proferatur; hîc potiò attendite, quantum quidem ad cognoscendum hunc morbum requiritur.

Adam artes ab Angelo accepit.

Artes quomodo acceperit Adam.

Herba

Herba nimirùm in hortis non prouenit, nisi per seminationem & plantationem. Quæ si non fiat, nihil crescit. tamen id, quod seminamus, nihil est quàm terra. Id terræ mandamus: & ex terrâ iterum protrahimus. Ita etiam se habet in nobis ars, quæ in nos ingeritur & impellitur. Hoc is demonstrat, qui me docet. Is illud ex lumine naturæ habet. Ex eodem ego non minùs id habeo. Sed tamen infundendū id & impellendum est. Fieri verò solet, vt multæ crescant herbæ, quæ non seminantur, & optimæ sunt. Sic dociles naturæ multæ sunt, quæ non seminantur, sublimiores iis, quæ seminantur. Talis est virtus terræ, tale est lumen naturæ, vt vtrinque non cessent aut ferientur. Tu interim tui horti tantùm rationem ac curam habe. Solerter enim internus homo factus est. Qui si cum externo sedulò agat & mutuas operas tradat, tunc certè ex se discet ipso, quod docere eum nemo potuisset, adeò, vt admirationi omnibus futurus sit. Hoc modo initium suum sumunt artes operum naturalium.

Hortus artium internus.

Iam verò quis Medico patefecit, quòd plantago Menstruum sistat, cum tamen in illâ id non videatur? quis huius vsum ipsi persuasit? solus scilicet creator. Is Medico hanc cognitionem dedit, vt discat, & tamen, quid discat, nesciat, adeóque ex vi discat creationis secundæ quæ ipsa est lux naturæ. Porrò autem refert, quî id cognoscatur & manifestetur? Viæ nempè septem sunt, quibus artifices euadimus.

Plantago menses cohibet.

Artium viæ septem.

Harum prima est: quòd vt sæpius fit ac arcana ipsa monstrant, spiritus ac angeli artes docuerint vel doceant. Horum verò doctrina alia non fuit, quàm sicut Magister in puerum ingerit, quod in ipso ante est. Sic illi artem manifestârunt. Frequenter autem in necessitatibus id hominibus accidit.

1. Per spiritus & angelos.

Secundò, homo sæpiùs homini consilium dedit aptum & idoneum, quod tamen non intellexit ipsemet dator. Hoc enim in casu lumen naturæ in altero efficaciter operatum, & quod benè vel malè cessit, annotatum est. Leuiathan enim nunquam feriatus est, sed suum malum subindè etiam in medium iactauit.

2. Per cōsilia hominum.

Tertiò multæ artes nobis reuelatæ sunt per experientiam fortuitam, dum nimirùm pro opinione sua quis quid tentauit, quod ita successit. Id ergo lumen naturæ ita præparauit, & ægrum eò deduxit, qui tamen antea idem neglexit, & pro nihilo habuit. Ita natura ex suo lumine id tandem ita produxit.

3. Per experientiā fortuitā.

Quartò, Multi etiam Magi artes assecuti sunt, velut Nigromantici, Necromantici, Pyromantici, Geomantici (Pyromantiam & Geomantiam astralem non intelligo, sed quæ in sortilegiis versantur) & Hydromantici. Hi vniuersi per artem diuinationis & alias artes multas patefecerunt: non quidem ex vi artis quod arbitrati sunt, sed lumen naturæ ita illa patefecit, cum fuco & dolo, ex vi ipsorum cupiditatis. Sic enim lumen naturæ cum homine ludit. Quòd si artes ex suâ virtute id præstitissent, res certè hodiè adhuc multis ignauis eodem modo succederet. Artes enim hoc modo impetrare non licet, sine fide vehementi, in lumen cum cupiditate igneâ intentâ & directâ. Multa tamen in sortilegia tandem desciuerunt.

4. Per sortilegia.

Quintò, multæ etiam artes productę sunt per Chiromantiam, dum nimirùm chiromantia manuum, & chiromantia herbarum seu ligni, chiromanticum solertem ac artificiosum fecerunt. Nec enim immeritò apud veteres chiromantia in tantâ dignitate fuit. Quanquam nos eam hodie ad diuinationes tantùm impendamus, quam tamen veteres ad indagandas artes exercuerunt. Hanc chiromantiam nec ego quidem repudiabo, sed pro inuentrice artium omninò habebo.

5. Per chiromantiam.

Sextò, Artes multæ etiam per Physionomiam inuentæ sunt. Physionomia verò ars est, quæ indicat essentias intrinsecus absconditas, non in homine tantùm, sed in rebus etiam crescentibus, in quibus omnibus per exteriora interna cognscuntur. Hoc modo vniuersa ferè Archelaica secreta inuenta sunt.

6. Per Physionomiam. Physionomia quid?

Archelaica secreta &c.

Septimò exploratæ etiam artes sunt per formam, dum forma formam indicauit, ita vt simile simili responderet, cancer cancro, forma formæ &c. velut & serpentina veneno serpentum, & similia plura.

7 per formam.

Huiusmodi inuentiones artium plures quoque sunt, vt quæ fiunt per Astronomiam, per Philosopiam, per scientiam herbarum & rerum naturalium, de quibus omnibus peculiarem libellum condam, ex quo omnia faciliùs ac planiùs intelligere poteritis.

Alchimię laus.

Plurimum etiā tribuo experientię, quâ quis sibi aliquid proponit, velut in Alchimiis, vbi inaudita & minimè credibilia multa producuntur, ex quibus fœcunda scientia, & in lumine naturæ insignis experientia colligitur. Et deierare equidem ausim, quod experientia illa summum & subtilissimum in Medicinâ fundamentum prodiderit. Extra illam etenim quis tandem Medicus erit, aut quicquam sciet intelligétue?

Iam verò ex hisce deliberate vos, an nouum ego aliquid scribam, ex quo scribam, & vndè id desumam. Non enim ex vestris libris: quos vnâ vobiscum rectâ ad Vulcanum. Et iudicate tandem, an, vt scribam equidem, mihi permitti nō debeat, vobis etiam cane peius ringentibus,

Sed vt hæc hîc abrumpam, & ad describendum caducum redeam, arbitror equidem, eius causam, originem, ac signa satis accuratè tradita esse, vt iam sola curandi ratio proponenda reliqua sit, quò, quod incepimus, tandem ad calcem perducamus. Vos autem in vniuersum omnes, qui vel Medicos agitis, vel hæc mea opera legetis, valdè rogatos volo, ne iudicium de me nimis præceps feratis, sed ad finem tractationis illud omnino suspēdatis. Nec vobis offendiculo sit numerosa caterua eorum, qui se mihi opponunt. Et cogitate, plus vtilitatis ferre lapidem molarem vnum, quàm omnia in montibus abdita saxa. Sicut enim molaris lapidis ea conditio est, id officium, vt nūquam quiescat, sed semper rotetur & molā verset; sic iugiter etiam exerceri medicinam fas est.

Lumen naturæ sine vsu peiat. est. Cautes quidem etiam in monte abdita lapis est: sed cui commodat? Sine vsu, sine motu stat. Lumen autem naturæ subindè agitetur, ac mola hæc nunquam quiescat. Aliàs intercidet & morietur.

PARAGRAPHVS IV.

IN distributione curæ, fas esse videtur, vt teneam processum artium, prout inueniuntur ceu tradidimus. Maioris autem perspicuitatis gratiâ ordinem ita constituemus, vt cura canonica procedat, & deindè sequantur arcana, vnum quodlibet pro suo processu, prout ad nos pertigerunt. Etsi verò hic non vniuersa, quæ professionis sunt, inducam: ea tamen cuiuslibet experientiæ non minùs, quàm meæmet committo. Nihil tamen hîc omittitur ne vel litera quidem minima, quę ad hanc materiam requiretur. Sed & alii à nobis libri aliàs congesti sunt, in quibus seorsim ac præcipuè iuxta modum Anatomiæ de Caduco traditur. Horum lectionem his conferre licet. Idem enim bis dicere ac tractare non soleo: Et in de *Phlebotomiâ* quidem ordinem reperietis, qualis in hoc morbo sectio venæ institui bebeat. Sic & in modo *Pharmacādi* purgationes aliquot inuenietis, in caduco vtiles. Quæ omnia hîc omitto: & saltem processum curæ debitū propono. Cætera pro varietate rerum vel vsurpari, vel excludi debent, quod perito cuilibet Medico committimus.

Cura caduci duplex.

Cura Canonica. Primùm autem, quantum ad curam Canonicam, regula ita habet, vt calidis frigida, frigidis calida pellantur. Hæc verò hîc non valebit, nec in hoc morbo vsui erit. Eius enim causa nec calor est, nec frigus, nec humiditas nec siccitas: sed potius permixtiò corporum, sibi inuicem aduersorum, proponenda est, non complexiones, non qualitates, non humores. Videtis nimirùm, hanc contrarietatem seu pugnam maximam esse, si duo Martes, qui vnius Naturæ sunt, sese inuicem sibi opponant, aut etiam duo Saturni, eo modo quo diximus. Huiusmodi contrarietas scienda vobis & adeunda est, non calidum aut frigidum. Si aqua in feruens butyrum infundatur, quæ causa est huius stridoris & crepitationis? Non certè qualitas, non conplexio, non humor, sed ipsum corpus. Duo enim ista corpora in actione ignis simul subsistere non possunt. Et de hâc actione in Caduci curâ omninò differendum est. Cura ergo Canonica, prout intelligitur, hîc locum minimè habebit.

Aqua butyro feruido inflicta cur strepat?

Præterea autem aduersarii mei imperant etiam purgationes, Syrupos, confortationes. Hanc curam vocant regularem. Iam verò post peractam curam vos omnes iudicate, an ea regularis vel irregularis dicenda fit. Mihi omninino irregularis videtur: nihil enim prodest iuuátque. Ideo processus etiam isti, vel nihil, vel minimum commodant. Quanquam curam arcanorum etiam illi alteri commiscuerint. Per ea si quid præstatur, id Recepto imputant, quod tamen potiùs obstat, quàm commodat. Basis enim compositionis Receptorum in arcanis consistit. Illi autem vim omnem ponunt in Laxatiuis & colocynthide. Hoc fundamentum quale sit vos? omnes arbitremini.

Compositionem medicamini... non conferat.

Quod verò medicamen Canonicum aut remedium Regulare sit, id arbitror ratione aliâ inquiri non posse, quàm vt deinceps proponemus. Fas enim est, processum teneri illum, quem ex ipsis fundamentis haustum accepimus, spretis receptis omnibus Doctorum istorum Cacatilium, qui cacando omnia perficere tentant, non considerato eo, quòd stercus ibi in causâ non sit. Quòd si verò stercus causa foret, tū in ipso haud dubio Regulares & canonici forent.

Cùm verò cura quælibet, quæ ægrum sanat, Canonica sit: quæ autem non sanat, nec Canonica, nec Regularis dici queat: primò Canonicam medicinam illam assumemus, quæ prodita est per doctrinam vel (vt vocare possitis) spirituum, vel Angelorum, Vbi, quantū me ars instruit quidem, nihil superstitiosi concurrere video. Huius enim quicquid est, id proditum est per similitudinem eius, quod in natura fuit. Et mihi quidem ea stat sententia, Chiromantiam, Physionomiam, Anatomiam, Nigromantiam, Astronomiámque, &c. hoc potissimùm fine emersisse, vt per eas ad artem ipsam penetraremus, vnus quidem hoc modo, alter alio, omnes autem per Deum. Iam verò vel Angelus, vel spiritus mihi videtur satis idoneus, qui loco Magistri in naturalibus rebus me instituat. Nam quid vspiam in Naturâ est, quod ipsos fugiat, quod ignorent? Homini autē discendū omnino est ab eo, qui rem non nouit, potius, quàm ab eo, qui rem non nouit. A peritis enim periti & sapientes reddimur: contra, ab imperitis. Medicum facere, Deus solus potest. Medicum docere, varia possunt. Quod Deus confert, nemo contemnit aut repudiat hominum. Nemo enim hominum est, qui nos doceat, aut qui herbas ex seipso nouerit? Necesse est id emanare ab aliis, qui alii aut plùs sint, quàm homines. Medicorum verò hoc cumprimis interest, vt discant certam & compertam veritatem. Ab huiusmodi autem nemo vnquam Medicus quicquam falsi edoctus est. Multi tamen cum his falsi irruperunt Medici, qui legitimi Magistri doctrinam contaminauerunt, & super columnas mendaces Medicinam collocârunt.

Canonica cura quæ sit.

Spiritus omnia naturalia nôrunt.

Medicus à quo doceatur.

Velut, exempli loco, primò Ars quædam sumpta est *à visco quercino*, qui Caduci medicina est, si caducum habeamus, qui cadat ac laboret instar illius, cui remedium id manifestatum est. Hoc autem Medici neglexerunt, & morbi indicium obliti sunt, ac errorem inuexerunt, vt fides, hoc est Arcanum visco inexistens, obliteraretur. Iam verò Caducos ego quatuor indicaui. Hanc partitionem hîc sequemur, enumeratam quidem seriem hîc non obseruantes, sed in Arcanis mentionem facientes ad quod genus quodlibet faciat. De visco ergo hoc loco notate, quòd vtilis sit in caduco aquoso, seu eo, qui ex Astris Elementi aquæ genitus est. Prodest autem peculiariter in moribus, & disseparat coniunctionem caducā Veneris & Lunæ & luna Saturnique, & Saturni ac Veneris. Processus eius ita se habet.

Viscus quercinus caduci medicina.

Visc. quercinus cui caduco & cui ętati vtilis.

habet. Accipite viscum in ascendentibus signis huius fabricationis, & contusum in potu date pondere semunciæ, vsque ad gradum tertium, itera denuò ac tertiò & sanabitur. Simplicitatem autem & breuitatem huius Medicinæ admirari possis in morbo tam longo & graui. Sed quid videtur tibi de horâ & tempore quid præstent? Hæc ipsa quoque indicata & prodita sunt ægro: sed obseruationi non sunt mandata. Notata quidem Medicina fuit non autem similiter Ascendens. An verò ridere mihi non integrum sit, quòd videam, tot scholas & Academias circa viscum laborasse & tamen nihil effecisse? Apage istos Doctores Ne semel enim Ascendentem ipsum considerârunt, quem Magnum Ylech ego voco, sine cuius cognitione Medicus totus rudis est. In artibus ergo susurrabundi obuolitauerunt, velut crabro in ocreâ. Quid mirum, vos sanare neminem posse, cum Ylechi omninò ignari sitis? Quis ergo in Doctoratus statum vos euexit?

Ylech magnus quid?

Ars alia etiam prodita est tempore Tiriosonis, suadens, vt æger bibat sanguinem hominis decollati. Quo facto, æger conualuit. Hinc quid concludes aliud, quàm veritatem artis, istâ ratione, quòd tum temporis facta sit concordantia Astrorum. Nisi enim astra vincantur ac superentur, aliàs horum nihil fiet. Vos autem Medici bibendum sanguinem exhiberis sine præuisione Astrorum: quo remedio plures occiditis, quàm sanatis. Processus autem eius in hoc consistit, vt in conunctionibus Leonis, Tauri, Arietis, Scorpionis, velut & Martis, Iouis, Mercurii, Solis, illum administres calidum, & festinanter, caducis nimirum illis, qui illorum Astrorum exaltationem ferunt: idque hâc de causâ, quia Astra in sanguine tota manent, donec is refrigescat. Maturo ergo iudicio sanguinem iudicabis, ne is ab Astris infectus sit. Qui si infectus sit, non bibatur, sed bibatur sanus sanguis. Hausto facto, aliud non fit, quàm quòd Astra in ægroto renouentur, & sanum vincat ægrum in omnibus morbis, si in suo Ylech ministretur. Et hæc sunt Arcana ex Astris, de quibus *in modo de præparationibus* plura scripta reperiuntur, quod obiter Lectori indicatum volo.

Tiriosonis curatio caducis.

Sanguis humanus cura caduci.

Et hisce adductis tempestiuum videtur claudi artes quæ per os inuisibile proditæ & manifestatæ sunt. Illis autem Auctoribus hoc tribuo, quòd huiusmodi artes innumeras comprehensas habeant. Cognitionem enim habent plenam Astrorum, & eorum qui Astris præsunt, quorum nobis vsus est. Itaque Medici discite, discite.

Spiritus innumeras artes tenent.

Sicut ergò per spiritus, vel Angelos tam malos (vt vultis) quàm bonos artes proditæ sunt, quod tamen solus Medicus iudicare potest: sic eodem modo etiam per insomnia artes inuentæ & productæ sunt, quando scilicet homines de his inuocauerunt Deos, aut, vt nonnulli volunt, etiam diuos, aut, quod aliis videtur, Deum solum & vnicum. Hi per somnum petitionis suæ compotes facti sunt, ac per insomnia ipsis oblata est sanitas, hoc est, medicina idonea, quâ sanitati restituerentur.

Artes ab in somniis inuentio.

Euenit autem hoc non Christianis tantùm, sed & Turcis, Ethnicis, Saracenis, Iudæis, Amalucis, Persis, Ægyptiis & similibus. Credere autem minimè possum, has patefactiones ex cœlo descendisse, cùm Deus tantum vnicus sit. Sic tamen statuo, discipulis his ipsam Naturæ lucem ista tradidisse. Quæ cùm sermonis expers sit, idonea per somnum præfigurat vi verbi, quo Deus interiorem hominem in lumen Naturæ constituit. Hâc enim à virtute ipsi docentur. Interim in hoc errant, quòd pro Magistris habuerunt alios, qui tales non fuerunt.

Luminis naturæ vis.

Cùm autem Naturæ lumen tanta nobis per sui cognitionem bona conferat, æquum est vt hoc loco Medicinam indicem ex cranio desumptam, quod caducis ministratur hoc modo. Os hoc capitis ipsissimum centrum est. Quod si potetur, homo sanescit. Eius autem processus longè est alius, quàm fictitii illi Medici constituerunt. Limauerunt enim ipsi omnia crania, & ea potanda dederunt In quo nauci suum antiquum morem tenuerunt. Ossiculum hoc crucigeri (numismatis genus est) latitudinem non excedit, ac angulare est, pone fissum, nec in omnibus reperitur craniis, verùm in aliquibus tantùm. Astra enim illud findunt, non corpora aut natiuitas. Huius ossiculi limaturæ pro vnâ vice potate tantùm: quantum eius est, in paroxysmi principio, sub exaltatione Lunæ. Ita haustus illicò primus iuuerit. Ipsa enim experientia testatur, per hoc coniunctionem morbi separari ita, vt vtrinque nullus denuò fiat congressus. Hanc Naturæ lucem solertissimam omnium Magistram iure merito vocare possis. Nam quis hominum hoc ex seipso scire vel inuenire potuisset?

Craniū humanū caduci remedium.

Ossiculi cranii quæ figura? Os cranii non in omni. bus reperitur.

Lumen Nat. Magister solertissimus. Artes à cōsiliis imprudentibus.

Præterea etiam accidit, vt consilia quandoque dentur ab his, qui rem ipsi nec nôrunt, nec experti sunt. Quod ipsum quoque per lumen Naturæ fit, homines instigans subindè, vt arcana continere non queant, sed omninò prodere cogantur. Sicut enim flos in campo ex terrâ erumpit, non in sui ipsius commodum, sed vt pecori pro cibo sit: ita eodem fine ipsa quoque Arcana Naturâ extrudit, quæ deindè proba inueniuntur. Hoc modo semina Pœoniæ in principio suasa & consulta sunt, quia pulcra & scitè colorata fuerunt, vt scilicet adhiberetur mirum miro. Et natura talia multis modis reuelat, dum res ministrantur & propinantur, aut ob raritatem, aut charitatem, aut famam, in quibus deindè virtutes simul aliæ quoque latere deprehenduntur. Seminis ergo Pœoniæ magnus honor & existimatio esse debet, non prout veteres eo vsi fuerunt, sed si adhibeatur processu legitimo. Vis eius enim est, astra pacare & cohibere, ne in paroxysmum efferantur, dum exaltatio fabricatur ex terreno astro, Saturno & Lunâ, & partim ipso Ioue, & plerunque in pluribus etiam caducorum morbis. Beatus enim est spagyricus, qui Astra Pœoniæ concordare ad Astra terræ, & eadem in suâ exaltatione ministrare potest. Et correctio

Semen pœoniæ caduci remedium.

correctio eius in hoc posita est, vt propinetur ad præscriptum coniunctionis, ac ita ministretur, ne ipsius Astrum in corpore secedat aut consumatur, sed Pœonia semper Rectrix sit, & corpus sanum tueatur.

Artes ab experientia seu eventu. Sed Medicinas etiam depromit experientia. Ita Antimonium per transmutationes rerum præparatum est, eóque, redactum, vt in dulcedinem abierit. Hæc ab infantibus lincta, caducum quendam sanauit fortè fortunâ in illorum numero versatum. Iam quis Antimonij vsum dissuadeat, aut non vehementer amet, cuius vis postmodum tot casibus mirè profuit? Et inuentio hæc pluris non sit vniuersâ ipsius Auicennæ doctrinâ? Cæterùm in Antimonio vis ac Arcanum tam potens latet, vt paroxysmum etiam vehementissimum, hoc est, igneum tollat. Et talem inuentionem quis aspernetur? quis reiiciat? ob id scilicet, quia in libris ac lyra Galenica non continetur? Qui tamen vniuersi, si ad hoc Arcanum conferantur, nihili quicquam sunt. Huius autem præparatio de *Floribus Antimonij* albis descripta est in modo de *præparationibus*. Ideò illam hîc repeti otiosum sit: maximè cùm peritis omnibus de illa satis constet. Ordo eius hic est vt grana nouem ante paroxysmum præbeantur: in medio autem paroxysmo grana octodecim in os ingerantur, quacunque arte possunt: & post horam vnam à somno iterum nouem grana. Id repetatur, quoties opus est, vsque ad paroxysmum tertium, qui postremus erit.

Antimonium caduci remedium.

Gal eluditur.

Artes inuentæ per Nigrom. & Necrom. &c.

Porrò autem artes etiam inuentæ sunt per *Nigromantiam* & *Necromantiam*, ad Caducum salutares, nempe ex Auro & Corallis. Aliæ per pyromanticum sortilegium, ex Crystallo, vnguibus, visione: aliæ per Geomantiam literariam, cum compassis, plumbeis imaginibus, cera, virgulis, candelis, &c. Sicut sortilegia explicant. Sic ars Vulturini fellis per Pyromantiam inuenta est. Vtraque tamen est cum sortilegiis. Interim tamen naturæ lumen artem hanc probauit, non ex vi artis potentis, sed ex fidelitate inuentoris. Huius artis præparatio talis est.

Vulturinum Fel per Pyromantiā inuentū.

DE AVRO.

Auri cō. ad cadu. cum præparatio.

PRæparatio auri pro inuentione Nigromantiæ est, vt sumas illud per Antimonium, ad summum finitum, & in laminas reductum. Has cementa, cum laminis Saturni obtectas ad horarum quatuordecim spatium. Postea fiat separatio, & in vino ardente probè alcolisato instituatur digestio in fornace idonea ad dies viginti circiter. Separetur in Balneo lenissimè, & liquor asseruetur. Huius dosis ℈ j. sexies, horâ vnâ ante paroxysmum, & intra ipsos paroxysmos, manè & serò similiter ℈ ß. donec paroxysmus sextus transierit. Licèt autem exaltationem astrorum hoc loco Nigromantia non indicet: obseruatur tamen in eo, quòd in paroxysmi principio dari iubetur. Medicinæ enim omnes, quæ ad paroxysmum ita referuntur, originem suam ex astris sumūt. Quod licèt Medicorum multi non intelligant, ac modis aliis explicent: nihilominùs tamen ipse morbus & eius causa docent, quòd astra moueantur, & non corpora.

DE CORALLIS.

Coralli ad cadu. cum præparatio.

COrallorum pro Necromantiæ ratione is modus est, vt subtilissimè terantur, & per Alcool vini tamdiù mittantur, donec rubor omnis à corpore eorum abeat. Id digere, donec liquefiat. Huius dosis est ʒ ß. quouis manè, vsque ad quartam coniunctionem & motum.

Duo hæc remedia conueniunt caducis, si exaltentur in Leone, Sole, & Marte: & respiciunt cumprimis igneam complexionem Astrorum. Et licèt nec hic quidem astra secundum suum motum proponantur: attamen administratio quotidiana, quotidianam naturam Astrorum vincit. Eadem etiam ex vi arcanorum Naturam astrorum expellit, vt obmutescant in suo motu, & morbum minimè suscitent.

Artes ex Pyromantia.

Huiusmodi artes multæ expromptæ sunt ex pyromātia, quæ per sortilegiū administrata est ac inuenta, veluti per Berillos, Crystallos, & alia, vt professio docet. Artes enim tales innumeræ sunt. Ex istis autem nonnullæ excellentes admodùm & eximiæ sunt, velut *Vnicornu*, quod per se quidem præparatum optimè est, sed attendendum tamen ad astra est, vt in Elemento aquæ versentur, & in signis aqueis exaltentur. Nec alia vlla ibi signa opus est obseruari, quàm principium concussionis seu *Lorindi*. Tum enim Vnicornu administra pondere granorum 15. nouies vel pluries, prout astra aquosa incidunt.

Vnicornu remedium caduci.

Istorum autem arcanorum ac artium omnium hæc natura est, vt vel simplicia ac solitaria sine Receptorum congestione adhibeantur. Qui enim eadem præceptores tradunt, hi secreta summa tractant, nec vt homines, de Receptis sine cognitionis fundamento blaterant. Et licèt non in solo Vnicornu hæc virtus lateat, sed in aliis etiam pluribus: sic tamen pyromanticis magistris visum est, vt hic hoc alius aliud reuelaret, ex vno tamen doctrinæ fonte omnibus productis, ac in sola rerum cognitione distantibus.

Artes ex Geomāt.

Eâdem fœcunditate artes multas *Geomantia* quoque prodidit, nempe *Camphoram*, *Mumiam*, *Spodium*, & alias similes. In hisce autem propinandis ratio alia tenenda non est, nisi vt dentur, quales per se sunt. De his hoc notum Medico sit, quòd Archimagistri, qui per artem hanc discipulis Arcana profitentur, ipsa reuelent prout discipulus in huiusmodi rebus intellectum habet. Is si sublimis ac solers existat, tum arcana ipsi quoque excellentiora communicantur. Sin minùs, minora & vulgatiora: ne fors arcana accipiat, quæ non intelligat. Geomantici ergò hi de Camphora, Mumia, & Spodio, &c. artes inuenerunt tantùm, quia doctiores non erant. Itaque spiritus Geomanticus maiora arcana ipsis non suggessit: & tamen est vna omnium inspiratio, pro conditione, vt diximus Astrorum, non pro respectu corporis.

Camph. Mumia, Spod. caduci remedia.

Arcana quibus maiora vel minora dētur?

Huius etiam generis sunt Arcana illa, quæ vel solis infantibus, vel solis adultis commoda sunt, velut & seorsim quædam mulieribus, quædam virginibus. Cùm enim Arcana pro solis infantibus quærerentur, sola ea inuenta fuerūt. De iis ergo profundiùs inquiri nō debet, quàm

prout data sunt. Quod Sophistæ Medici non intelligunt; qui plura subindè ex te quęrunt, quàm habentur. Cuius conatus hæc causa est; quòd artis ortum ac metam ignorant.

Plátago. Chiromantia multarū artium inuentrix.

Ex arcanis per Chiromantiam inuentis vnum est *Plantago*. Eadem verò multarum aliarum etiam artium inuentrix est. Nihil autem se iactet Medicus, qui artes veras inuenire non potest, sed in solis picturis obteritur. Quis enim Medicum illum celebret, qui artem suam probare nesciat? Sed vestri in meis libris immemor non ero; & in scholas vos multò celebriores deducam quàm rubri vestri Doctores faciunt: meri nimirum Beani. Is enim Beanus est, qui tumultuabunbus suam artem quærit, & discursat, velut qui sensus quinque omnes exceptis quatuor habet.

Artes ex Chiromantia.

Vt verò arcana ex Chiromantiâ, quæ non ex spiritibus aut sortilegiis manat, sed ex ipsâ naturâ & inuentione Naturali oritur, explicem: sciendum est, chiromantiam plantaginis, & chiromātiā caduci aëris, chiromantiā & formationem vnam esse. Plantago itaque tota, cum foliis & radicibus in asendentis ascensu danda est. Hoc si ter repetas, paroxysmum nullum deinceps senties. Ascendens enim iste huius chiromantiæ vna similitudo est. Ecquid tibi verò Receptarie & syrupipota de arcanis his videtur? Quòd si cognoscendæ Naturæ operam impenderetis, tunc ex facie eius externâ sciretis, quæ intus laterent in Natura. Quî verò, cùm adeò imperiti sitis, artes inuenire queatis? Quòd si Auicenna vester, Galenúsque ac Vigo, &c. in podice Diaboli inuolaturi sunt: quò tandem quæso vestræ artes erumpent? Vniuersæ ad orcum.

Plantago caduci remedium.

Ex chiromantia simplicia plurima sumuntur quæ tamen ob multitudinem hîc omnia recenseri non possunt. Plura in meo Herbario, vbi explicatione vberiore hæc omnia definiam Nec enim parùm in hoc situm est, ista perspicuè & dilucidè enarrari, vt ratio teneatur, quî artes ad nos descendant, & quo sensu modóque intelligi debeant, vt etiam Medici imperiti ista comprehendere possint, qui aliàs vt cæci de coloribus loquuntur & iudicant.

Artes ex Physion. Physionomia quæ?

De Medicina autem hominum ipsa quoque Physionomia docet. Ex Physionomia enim morbi desumitur Physionomia herbarum, &c. Sic enim simili aptari docetur. Doceri nos aliunde, omninò op⁹ est. Nostræ enim Academiæ veritatis nihil profitentur.

Hirundo papauer, Crystal Terenia bin. 4. El. Caducorū remedia.

Sic in caduco ignis est Arcanū Hirundinis: in Caduco terræ, papauer: in Caduco Aquę, Crystallus: in Caduco Aëris, Tereniabin. Hęc autem administranda sunt gradibus ascendentibus, à 10. vsque ad 60. vel 70. pro initio ascendentium.

Brunsuigæ.

De his autem per inuentionem naturalem Arcanorum reuelationibus tenendum est, quòd præsidium magnum in ea collocari debeat. Natura enim vos nihil mali aut fraudis docet. Quæ sicut hominem vnum alteri similem produxit, sic similem quoque morbo Medicinam ipsam fecit & faciet. Et hîc ars sita est, quam quærit Medicus, non Brunsuigæ, non in Serapione, &c. Illius enim ipse quoque Dioscorides discipulus esse cogitur. Hanc nisi sectemini, Medici haudquaquam eritis, sed meri vagantes erronésque.

Artes ex Anatom.

Similiter artes etiam ex Anatomiâ profluxerunt, dùm forma formæ coniungitur, indicans id, ad quod occulta seu abscondita virtus sub forma, conducit. Euidentissima hæc res est in Acoro, cuius Anatomia non in forma tantùm, verùm etiam in colore, in natura in astro, &c. similis est caduco Elementi Aquæ & Aëris. Scire ergo debetis, Acorum administrandum esse non conditum, non dissolutum in suâ Anatomia, pro ratione sui astri. Forma enim vellicat ac monet omnes Medicos, vt discant hinc Recepta ita concinnare, vt si Anatomiæ decedat pes, pes reponatur: si deficiat oculus, oculus resarciatur, si dens absit, dens inseratur, & sic cum membris omnibus, vsque dum homo integer fiat. Ab integro enim homine homo sanatur, & non à mutilo, aut dissoluto. Quandiù enim Medicina integrum Microcosmum inuisibiliter in sua Anatomia non habeat, tamdiù manca est sanitas, & imperfecta Medicina. Ideò non ex Saluia, Lauendula, Maiorana receptum integratur, sed ex membris, quæ tamen in Academiis considerata aut explicata nunquam fuerunt, quarum Antistites meras sutelas tractârunt, applicantes calidum frigido, constrictiua laxatiuis, per quas nugas nemo quisquam vnquam ad solidam Medicinę cognitionem penetrare possit.

Acorus caduci Aquæ & Aëris remedia.

Artes ex Astronomia.

Porrò verò ipsa quoque Astronomia cœli & trium elementorum reliquorum cognitiotionem morborum omnium docet traditque. Morbo cognito, iam iudicatu facile est, quòd quæ astrum dedit, per astrum iterum auferri debeat. Hinc surgit ars phlebotomandi. Quam quia in suis propriis libris explicui, hîc non attingam. Quisquis verò Medicorum Astrorum imperitus ast, is Medicus non est, sed tentator. Iam verò flagitiosius facinus nullum est, quàm tentare in iis rebus, quæ corpus ac vitam attinent. Et hoc est, quod nos orare Christus docuit, ne in tentationem inducamur. Tentare enim quid aliud est, quàm imprudenter & incertò agendo, vitam ac corpus lædere? Quicquid enim agimus, id cum intellectu pleno agere debemus. Nec enim super nobis Deo bené placitum est, si in inscitia & vanitate ambulemus. Nec ea nobis excusationi erit. Orandum est ergo ne pœna tentationis nos obruat. Non enim *tentare* sed *scire* Medici est. Vbiuis autem Magistri suppetunt, à quibus Medicus doceatur. Hi non in Academiis quærendi. Istic enim qui agunt, non nisi priuilegiati moriones sunt, qui bullas & priuilegia impetrarunt, ac præstito iuramento sibi cauerunt, ne quâ doctiores reddi debeant.

Artes ex Philosoph. Philosophia mater scientiarum omnium.

Ex Philosophia scientiæ omnes dimanant. Prædictæ enim artes omnem Philosophiam constituunt, quæ per illas inuenitur. Nec enim ea ex opinione ac phantasia procedit, sed ex probatis ac scientificis Magistris, quos nec Aristoteles, nec Plinius, nec Dioscorides &c. vnquam nouit aut habuit. Cum his ergo frugi se Medicus non

facilè conferat. Necesse enim est, seduci quemcunque Medicum, qui sectari vult eos, qui nunquam didicerunt. Veritatem enim ac artem vllam quis nouit sine Magistro? Nemo. Veritatem animæ nostræ ex Deo scimus. Aliàs de eâ nihil nobis constaret. Sic veritatem Philosophiæ ex naturâ hausimus, quam ea nos docuit citra otiosas phantasias. Nimium enim speculari idem est quod nimium nugari, aut orare. Et sicut Christus seipsum in personâ hominum oculis exhibuit: sic in naturâ quoque personales Magistros habemus, ex quibus Philosophi nascendi sunt, non nihil videndo, sed videndo omnia. Visus enim & tactus, veritatem testantur. Multæ verò nugæ & precationes nihil impetrant. Sedulò ergo vobis hortator sum, vt Philosophiam minimè despicatui habeatis, sed eius plenam possessionem vobis vendicetis. Sic fiet, vt genuinum Medicinæ fundamentum attingatis,

Artes Alchimiæ. Iam verò Alchimia eximia & sublimia arcana multa in lucem extulit: non quæsita quidem, & tamen inuenta. Quare Alchimia cuiuis magna & venerabilis sit. Arcanorum autē multa sunt in Tartaro, in Iunipero, in Melissa, in Tinctura, in Vitriolo, in Sale, in Alumine, in Luna, in Sole: Quæ tamen hîc vitandæ prolixitatis gratiâ omittuntur. Ex vniuersis tamen mihi notis selegi vnicum de vitriolo, quod vobis explicaturus sum. Quo arbitror me plus profectui ū esse, quàm si cætera omnia longâ serie exponam.

Vitriolū caduci sanat. In vitriolo autem est arcanum de caduco quidem: sed apud paucos proficit. Error autem ex eo est, quòd imperiti, dum res meliorare student, easdem plerumque peiores faciant, immemores, se stultos esse. Hoc modo ipsum quoque vitriolum correxerunt, & arcanum eius profuderunt, eo rem redigentes, vt oleū vitrioli vsurpetur, cum tamē in oleo arcanum istud, quo in caduco opus est, non insit. Interim, quod Stentorum istorum proprium est, clamore suo euicerunt, vt oleum præferatur & extollatur, quod tamen ad caducum minimè vtile est: Velim me rectè intelligi.

Vitrioli volatilitas non oleum caducū curat. Hoc autem verum est, quòd volatilitas vitrioli caducum etiam in adultis curet, non oleum. Quod ipsi effundunt, id non nouerūt. Sic arti imponunt, & fraudem suam produnt. Quin & in oleo ipso, sine volatilitate, operatio nulla vnquam obseruata est. Interim ad mendacia illi non depudescunt. Vos autem omni studio id annitamini, vt in omnibus vestris artibus veritati operam detis. Et cùm omninò institutum vobis sit, opem ferre ægrotis: id quæso facite ex certa peritia. Nihil corrigite, ne peius reddatis. Bonum assumite interim, dum melius inueniatis. Propter melioris autē inuestigationem, bonum perire aut obliterari ne sinatis. Suo loco & censu quælibet habeantur. Si melius datur: vetus remouete. Sin minus, idem tenete.

Oleum vitrioli volatile fiat. De vitriolo autem, quod indicandum censeo, hoc est, vt volatile eius ad summum intendatis & concludatis, & vice tertiâ depuretis magno igne, sensim aucto & degradato subinde. Ita oleum in volatilitatem reducetur. Hoc nimirum est id volatile, quod perite non finetis. In hoc virtus est sanandi caducum. Administratur secundum astra & eorum exaltationes. Nihil despera. Insta & vrge. Sola enim volatilia astris imperant. Oleum autem mittite, nisi volatile sit, aut volatile secum habeat. Potentius autem & vtilius secundum vires suas fit, si pellicanetur aut retortetur ad suum mensem. Volatilia sola astris imperant.

Quæ autem hactenus de caduci causa, & cura, quoad genus primum tradidimus, ea euoluite. Deinceps fauente gratiâ diuinâ de genere etiam altero trademus. Amanter verò etiam atq; etiam vos adhortor, ne quicquam despiciatis. Nec hoc vos offendat, quòd conductum ac stipendium publicum nullum ad docendum & profitendum accipiam. Nec vos quoque absterreant obtrectatores mei, qui confertim in me irruunt. Hos pungunt culices, qui breui morionem suum parituri foras sunt. Multa autem alia quoque arcana in hoc morbo sunt, quorum hîc mentionem non facio. Quod si verò studio vestro ac amore, & sedulâ lectione me flexeritis: illorum nihil vobis supprimam, sed deinceps librum integrum edam, ex quo de omnibus gustum plenū sumere poteritis. Quæ quidem iam simul his quoque apposuissem, cùm sperem, vos desiderio & affectu maximo hęc omnia lecturos esse, sed prælum mihi anser quidam intercipit, qui auenam solus vorat. Putant nimirum, si mihi prælum negent, se cætera vniuersa iam exantlasse. Et tamen suo tempore rosæ quoque proferentur.

Mihiipsi verò in confesso est, quòd ante suum tempus nihil producatur. Et festinatio ad exclusionem fœtus nihil confert. Si verò festinando aliquid maturari posset, ipsorum certè asinina capita per me iam dudum omnibus satis prodita forent.

Tractatus verò huius introitus ita constitutus fuit, vt vos Medicos ad misericordiam flecterem: cùm viderim, saccum pecuniæ apud vos præpollere seu perpendere. In eo verò ars alia nulla condita est, quàm quæ per nugas pecuniam ab hominibus emungat. Hâc arte autē ægris nihil commodatum est: ac Medicina insuper ipsa per huiusmodi obscuratur & contaminatur Medicos. Quare vel iam nouissimè ad misericordiam vos reuoco. Sic enim charitas ea vos adiget ad lumen naturæ, ad chiromantiam, ad Geomantiam &c. vt in illis periti & solertes fiatis. Ita fiet, vt pluribus etiam artibus nitidi & conspicui deinceps prodeatis, quàm factum hactenus est. Quòd si verò ad misericordiam vos non flectet morbus hic adeò funestus & miserabilis: ad charitatem certè nullus vsquam alius vos vnquā compellere poterit. Vnà autem hîc vobis etiam tradidi non pauca de vero Medicinæ Doctore, vt tandem à fanaticis illis pristinis deficeretis. In explicatione enim istâ fundamentum singulare repetieris, ex quo stoliditas vestra iudicari potest: licèt eā rubeis pileis vtcunq; integatis. A legendis autē scriptis meis nunquā desistite: sed in euoluendis illis strenuè pergite, ac tū vos, tum me illis syncerè tandem cognoscite. Quā operâ vestrâ id apud me impetrabitis, vt vicissim ego quoq; scripta vestra sedulò perlegam.

DE CADVCIS
LIBER SECVNDVS.
Nempe.
DE CADVCO MATRICIS.

N varia illa ac multiplici librorum copia, qui passim de Medicina conscripti circumferuntur, Lector, perpetua hæc legendi regula esse debet, vt lectio eorum omnis vtilitatem spectet, ac ad ægrorum salutem referatur. Cùm verò omnia iudicare ad te pertineat Lector, necessarium maximè est, vt Receptorum illorum, ac Theoricarum practicarúmue, in quibus versaris, cognitionem & intellectum certum habeas, adeóq; iudicare possis, an auctor verax vel mendax sit. Hoc si tu iudicio instructus non es: quid ex lectione quæso eiusmodi te haurire putas? certè omnia praua. Fidem enim in ea ponis, quæ tamen, an vera vel falsa sint, nondum exploratum habes. Iam verò primum omnium est, vt veritatem ipsam cognitam habeas, & extra ipsam nihil legas. Hoc si non facias, Doctoribus omninò istis similis fies, qui mentiendo, opinando, augurandóq; victum sibi amictúmq; quæritant. Quare non immeritò suadeo, vt apud te ipsam certam & indubiam Medicinæ cognitionem habeas prius, quàm ad facultatum scripta ac libros legendos diuertas. Scitum enim vobis est, in ore versari omnium hanc opinionem, quod promotus Magister ad discendam Medicinam aptior sit, quàm alius non Magister existens. Idem tu quoq; fateris, ad intellectum seu aptitudinem medicinæ faciliùs capiendæ respiciens. Iam verò in septem liberalibus artibus præsidium aut fundamentum nullum est, ex quo rectius iudicium de medicina formare possis. Eæ enim te non docent aliud, quàm vt auctorem ipsum non violes, ac eidem, siue vera siue mendacia dicat, adstipuleris. Si ergò iudicandæ Medicinæ fundamentum in septem liberalibus artibus non continetur; certè priusquàm in medicinam introeas, omninò aliud quid disces, & curabis, vt in Philosophia & Astronomia Magister sis. Si Magister in his es: iam pleno cardine tibi professio illa patet, ac ex teipsó promere iudicium potes, an auctor vera vel falsa proponat. Vt ergo tali præsidio instructus adsis, Lector, hunc tibi de caduco meum librum legẽdum commendo, rogóq; vt non ex cæteris auctoribus liberalium artium me iudices, sed ad capiendam (vt aiunt) probam in ignem, in quo aurum & argentũ probatur, me deducas. Dè Caduco *quidem etiam Basileæ legi seu professus sum: sed ita, prout auditores nactus eram. Si auditores mihi obtigissent alij: aliæ meæ etiam Lectiones fuissent. Isti ergo ac alij auditores hæc mea præsentia probè cognoscant, nec leuiter censeant id, quod vitæ periculum concernit. Non culinæ prouentus quærendus est à Medico, sed ipsius Medicinæ laus, ac gloria honorq; Dei: Iuxta autem etiam considerandum est &c.*

Reliqua huius Præfationis desiderantur.

DE CADVCO MATRICIS MVLIERVM MORBO PROPRIO.

Theophr. Hohenheimij, vtriusque Med. Doctoris.

PARAGRAPHVS I.

E morbo caduco iam antè quidẽ libellum in lucem in edidi. Is verò generalis est tractatio, genera omnia continens vsitatiora. Præter hæc autem genus quoddã peculiare est, quod nec secundum causam, nec curam prioribus simile est, adeóq; nec ad illa referri debet. Hoc autem genus est caduci mulierum, ex vtero enati. De hoc non immeritò liber peculiaris conditur, sub parte duplici. Prima aget de discrimine caduci matricis, & caducorum aliorum extra matricem. Secunda tradet curam, cum requisitis omnibus, quæ huic explicationi debentur. *Diuisio huius libri.*

Cùm ergò hoc loco mihi scribendum iterũ sit: denuò compellor ad vos monendos Medicos, vt seriò & sobriè hũc, de quo tracto, morbum expendatis, eiúsq; cognitionẽ ex veris & antiquissimis Magistris petatis, non ex micis, quæ à Sophistis vndecunq; collectæ sunt. Vos de vero conuiuio gustate: ita saturi discedetis Amicis enim satur nemo fiet. Desiderium ergo vobis sit, non in Academiis discendi, sed in ipsa natura, sicut antè satis à me monstratũ est quî & vndè Medico discendũ sit. Cogitate ergo ipsi quanti temporis ea iactura sit, quòd in spatiosis illis commentis *Iacobi de partibus, Gentilis, Trusiani, Hugonis, Mesuæ, Azaronij, Auicennæ, Galeni, Rasis, Montagnanæ* & aliorum, quorũ & nomina & opera non sine flagitio memorantur, ætatem vestram obteritis? Quid verò etiã hoc sit, quòd tanto feruore Rhetoricis nugis studeatis, quæ tamen Medicũ non faciunt, sed destruunt? Et quid vos in Logica vestra ac Dialectica venamini, quæ non solũ ipsi Medico aduersa est, sed naturæ quoq; lumẽ per vim reprimit & effuscat? Ista enim non natura dat, sed genius ater, qui in vestris oculis conspicu⁹, de fanaticis illis studiis iubilat. Tempus ergo pretiosum vanitatibus istis deinceps minimè impendatis. Ecquid tandẽ verò id sit, si in bonis literis ipsi Vergilio præcellatis? Respõdete mihi, & dicite, an Vergilij opera vniuersa Medico vni æquiparanda sint, si is vnicum quoque tapsum saltem nouerit? Iudica quæso, vter horũ corporis dignior præses sit? Qui autẽ eritis deniq;, si meri Lucani, puri Ouidij, puri Horatij fiatis? Vrgente angustiâ, cui quæso, quàm vobismet vsui esse possitis muliebri vestro garritu? Deierare vobis equidem ausim, quòd elũbis Macri, poëtarum omnium minimi, versus pessimus etiam, nobilior multo sit, poëtis vniuersis ipsóq; adeo Homero. Ecquis verò adeò fungus aut stipes sit, qui morbo aliquo detentus, non vniuersum suum poëma, suum Græcum

Medic. reprehensio. *Rhetorum reprehens.* *Logicorum reprehens.* *Poëtarum reprehens.*

cum, suum Hebræum cum minima etiam suæ valetudinis cognitione aut reparatione permutaret? Putasne vero tam Vergilium quam ipsum Horatium suæ stoliditatis chartis illitæ, ante obitum non pœnituisse? Quid verò pœnitere possit Medicum? Negry quidem. Ætatem enim suam obtriuit in arcanis, vixitque Deo & naturæ veluti Monarcha singularis terreni luminis.

Quò autem faciat nostra omnis sagacitas, prudentia, ratio, sapientia &c. Si eam egenti & necessitatibus presso nostro proximo non impendamus? Quis verò lapsorum, clamauit vnquam, *Iuuenalis serua*? Clamitant autem vniuersi, *serua Hippocrates*. Huic enim hoc officium destinauit Deus. Hic in natura viuit, ac luminis naturæ artifex est. Quid Terentius tuus cum Dauo? Nugari, blandiri, assentari, opera oris sunt. At opitulari, prodesse, iuuare, munia sunt cordis. In corde crescit Medicus, ex Deo is procedit, adeóque luminis naturæ & experientiæ domesticus est. Itaque hoc discatis velim, vt si ærumna & afflictio premat proximum, eius iuuandi non animum tantùm, sed & copiam habeatis: non vt nares obturetis, & transeatis, sicut Scribæ ac Leuitæ faciũt, quibus etiam Poëtæ assimulantur ac omnes, qui os suum pro Deo habent, & opinionem pro cœlo. Ex his nihil impetrari potest. Penes Samaritanum autem, hoc est, penes naturæ peritum, scientia ac auxilium est. Hinc intelligite, nihil vnquam vspiam esse, à quo plus fidei opisque intimæ expectetur, quàm à Medico. In hunc demnm vota omnia omnium recidunt, vanescente omni historiâ, Iurisprudentiáq; id quod vsus & euentus cõprobant. Sanè quidem hæc non concedit. Donec enim instar frondis viret, claua ipsius cæteris ornatior est. Idem coma etiam Poëtastris familiare est.

Medicus ... est & ... nõ ... bum.

... est Medicus ... Le...

Vos autem ego Medicos vniuersos rogo, obtestórque, vt ad misericordiam flectamini per id, quòd à Deo vobis ægri commissi sint, vt ipsorum rationem curámque sedulò agatis. Iudicare enim vel ipsimet potestis facilè, quòd Deus Medicum non constituerit, vt perdat, sed vt sanet: non vt desperet, sed vt passim ac omnibus intrepidè succurrat. Quem verò in finem nobis data spes est, nisi vt plùs faciamus, quàm fieri posse videatur? Si ergò deprehenditis, ex libris nihil proficuum ac salutare à vobis erui posse, iam certè vel ipsâ vestrâ conscientiâ iudice cognoscetis, longè alia ac plura, quàm quæ scripta sunt, consideranda & indaganda esse. Mediciua enim ne hoc ipso quidem momento ad suum terminum ac fines deducta est, sed assiduò plura subindè ac maiora disci ac cognosci possunt.

Medici quod officium?

Medicina ad vl... nondum peruenit.

Cæterùm de hoc caduco hactenus erratum grauiter est, tàm quoad cognitionem causæ, quàm comprehensionem curæ. Etsi verò is error piacularis, adeóque manifestus sit: dolendum tamen est, non deesse, qui illum porrò velare ac patrocinio suo tueri non subuereantur: quasi verò in chartis illis, quibus aliquot impressæ literæ sunt, salus nostra vniuersa perscripta sit, nósque cæteris arcanis ac mysteriis naturæ in solidum orbati viuamus. Et hoc offendiculum soli hi ingerunt, qui ignauiores solis præscriptis & præconceptis opinionibus acquiescunt, nec respiciunt vlterius, an salutares illę vel nocentes existant.

Medici... veteres quiet... tores?

De causis autem cognoscite, quod eæ nondum satis consideratę & peruestigatæ sint, vt debent, Sic & Receptorum ratio mera confusio est, magno artis detrimento à scriptoribus inuecta, vbi nec ad complexiones, nec arcana, nec anatomiam, nec formam, nec membra quicquam respectum est, adeóq; illa iuxta naturæ ordinem minimè cõposita sunt. Valde autem vos obstinatæ cœcitatis esse oportet, quòd ex parte nulla informari vos patiamini, quæ vera tandem in his ratio ac methodus tenenda sit, vt tandem lyram antiquam abiiciatis? Nam quæ huius causa sit, dicam? Nimirùm quia Astronomi non estis. Ita vobis præsecta ala vna est. Ita nec Philosophi estis. Cadit ergo ala etiam altera. Taceo, quòd nec artes cognatas alias calleatis. Sic ergo à plumis omnibus nudi, id vnum sufficere vobis arbitramini, si vel Recepta legere tantùm, vel describere, ac descripta in officinam mittere possitis. Id verò dignum Doctore monumentũ sit? Nimis fœcundus hic error est, qui discursu longo detegi ac manifestari posset. Quo verò loco modum componendi traditurus sum, de his volumina plura compleuero. Non possum tamen non hîc quoq; insaniam vestræ Theoricæ & Practicæ tangere, in qua vtraq; ne quidem artis tantillum impensum est, licèt loco apud omnes summo constituantur. Mihi ergo vos attendite, quî illas constituam. Quem si sectati fueritis cum honore summo stabitis, aedóq; vos tandem de nouo ipsos constringetis, & in ignem vltro coniicietis. Infando mihi vos id crimini datis, qnòd auctorem illum culinarium Vulcano exusserim. Quid verò id piaculi est? Si ad culinas spectat: spectabit etiã ad rogum. In me vestros vos defigite oculos: & quod me facere videtis, id vos æmulemini. Causarum morborum cognitionem, & Receptorum compositionem à me discite. Et sic deinceps ab illusione rusticorum solita immunes eritis. Facilè enim cogitare mecum possum, vobis iam eundem, qui olim mihi fuit, animum omnino esse. Donec remediis vestris vsus fui, idem vobiscum passus sum. Valdè sanè id excruciat, ac admodùm infame est, si rusticus eludit Doctorem. Et tamen, nisi plebeio cognitionem maiorem & sublimiorem is sibi conquirat, iniuriam non patitur, sed meriti sui iustam omninò pœnam luit.

Medicinæ quæ alæ?

Theophrastus Medicũ librum exussit.

Rata ergo sententia nostra stet, vt iam deinceps causam & practicam caduci prænominati conscribamus: non quidem ad normam veterum, sed ad tenorem ac basin fundamenti Medici, quod consistit in partibus his palmariis Astronomiâ nimirum & Philosophiâ. Quæ discursu eiusmodi explicabuntur, vt hîc homo anatomia integra sit maioris mundi, & vt Cosmographus nõ negligatur, sed ad constituendũ medicum cũ professionibus supra dictis omninò coniungatur. Naturales enim artes ac scientiæ omnes in Medico exoriuntur & manent. Et siquidem se omnes inuicem separarent, & partitim conciderent ita, vt Cosmographus ad suum institutum, ad suum itidem Astronomus, ac Philosophus, & Physionomus, Chiromanticúsque &c. seorsim diuerterent;

Medicus qualis esse & considerari debeat?

diuerterer; tamen coire iterum ac confluere omnes debent, si prodire Medicus velit vel debeat. Sicut enim Romam viæ multæ ducunt, quæ Romæ omnes confluunt: sic viæ omnes etiam, hoc est artes, in Medico iunguntur. Perplexari enim is non potest, quin centrum & punctum circuli sit, in quod lineæ omnes abeunt & tendunt. Hinc ergo intelligatis, quod ex omnibus artibus practicam meam ac Theoricam ita conflem, vt cogatur me laudare Cosmographus, Astrologus, Philosophus, Geomanticus, denique vniuersi naturales. Ex ipsorum enim artibus medicus nascitur: quas idem deinceps vicissim exaltat ac illustrat. Medicus ergo quærendus integer est, non pars eius, sed omnia, quæ ad integrum constituendum requiruntur. Breuem autem hanc tractationem hactenus, boni consulite. Nec enim hîc scribendi finem faciam: sed plures omninò libros proferam.

Medicus artium centrū.

PARAGRAPHVS II.

PErgamus autem iam pertexere descriptionem morbi caduci, qui solis fœminis familiaris, à Priscis *Suffocatio Matricis*, ac incongruis nominibus aliis vocatus est. Vbi enim error committitur in causâ: ibidem etiam erratur in denominatione & declaratione morbi. Hoc loco indigetabitur *Caducus Matricis*: ideò, quia in sola matrice consistit, & symptomatis iisdem proditur, quibus caducus, scilicet extensione membrorum, spasmo, conuulsione, spuma oris, & similibus aliis signis. De hoc liber peculiaris conscribendus est, quia differt à caduco alio, subiecto, paroxysmo, formâ, essentiâ, specie, personâ & similibus. Cùm verò is Microcosmicæ etiam naturæ sit, & in omnibus ad communem causam (prout in caduco dictum est) conspiret: quæ & qualis eius conditio sit, iam deinceps explicatiùs dicetur. Solis autem fœminis hic morbus competit, non etiam viris, nec ipsis virginibus. Virgines enim illæ sunt, quarum matrices expertes sunt conceptionis, nec ad hanc irritatæ, aut palpatæ sunt. Quæ autem secus sunt; hæ omnes etiam hûc pertinent. Et licèt virginibus rariùs accidat: fit tamē is aliquoties in ipsis morbis ex culpa propria, sicut deinceps opera & causas multas recensebimus.

Caducus matricis malè suffocatio matricis dicta.

Signa caduci vteri.

Cad. vteri morb. mulie. bris virgo quæ?

Principiò autem docebo de Matrice, eius essentiâ & proprietate: quæ ita se habet. Sicut videtis cœlum & terram sua testa includi: sic conclusa etiam est matrix, & omnia quæ ipsa continet, quæque 4. in se Elementa habent per se, vt taceam de generibus animalium & hominum. Vacua & inanis matrix, in quâ fœtus non continetur, per omnia similis est cœlo, terræq́; in quibus nihil erat rerum viuentium & sensibilium. Et sicut nihilominus Sol, Lunáq́; Arboresq́; ac Herbæ, Boreas & Auster, Metalla ac Cachimiæ, cum omnibus operationibus suis etiam citra hominem prodierunt: sic eadem etiam cum homine ratio est. Planè enim eodem modo matrix quoque sua in se astra, & horum corpora continet. Cùm ergò homo ex mundo sit, & mundus, hoc est, Microcosmicus mundus esse debeat: tunc ipsū ex matrice sumit. Velut enim primò ex quatuor mundi partibus creatus est homo: ita creandus similiter perpetuò erat. Cùm verò creator semel tantùm creet & postea desistat: ita hîc quoque cœlos ac terram fecit, & eam in matricem formauit, in quâ homo concipitur, generatur nutritúrque, non secus ac extra matricem, si in auram prodiit. Sic ergò res vna est, viuere in matrice, & viuere extra eam. Fœtus in matrice, viuit in firmamento Matricis. Fœtus extra matricem, viuit in firmamento externo. Ita ergo matrix est mundus minor, conditionem omnem ac naturam in se habens cœlorum & terræ.

Testa sua vniuersa includuntur.

Matrix in se astra habet omnia.

Vita in est intra & extra Matricē.

Matrix est mundus minor.

Cùm ergò matricis dicta conditio sit: necessariò eadem etiam tonitrui, & terræmotui, & ventis, & Lorindis omnibus subiecta erit: hoc saltem discrimine habito, quòd hîc Microcosmi duo sint, Matrix, & homo. Homo ipse Microcosmus est: ideò in se omnes operationes Elementares habet. Sic itidem & in matrice. Cæterùm differentia talis est. Quâ ratione distant à se inuicem, Mūdus & Homo: sic differunt etiam Matrix & Homo. Sicut enim Adam in mundo conceptus & natus est, qui mundus ipsius matricis fuit, in quo iacuit: sic iam deinceps ista matrix amplius est, sed ea fœminæ ingesta & innata est, seruatis tamen naturis ac proprietatibus omnibus matricis eius, in quâ Adam genitus iacuit.

Matrix mundi & hominis vt differant.

Iam verò homo mundus minor est, & naturam matricis, hoc est, magni & parui mundi in se continet, adeóque vniuersas res & operationes naturalium corporum. Præter verò hos duos mundos homo operationem etiam habet sensuum & rationis. Nam herbæ virtutes quidem habent: sed operantur citra rationem ac sensus. Vrticæ vrunt: Ignis comburit, sed citra intellectum. Homo vulnerat, iugulat, &c. at cum ratione. Itaque hîc quoque aliquod discrimen est. Quicquid firmamenta operantur, id simile est arbori, quæ increscit. Hominis autem firmamentum Elementaribus simile aliàs est, nisi quòd per rationem opera sua perficiat, non per impetum. Nam in omnibus rebus operatio vna est: sed hæc sub duplici specie fit: vna est cum sensu: altera sine sensu. Pecora si sitiant, ad cisternam pergunt, & ad satietatem vsque potant: Hoc fit per ipsius sensum ac intellectum. Bibit autem etiam arbor in agro, sed sine sensu: cui pro sensu est vis, humorem attrahens, quem animal cogitur sectari & quærere. Vbi ergò talis vis est, ibi ratio præsto non est. Vbi ratio est, ibi vis ea exular. Hoc iam ad matricem accommodare. Etsi enim hæc iam adducta ad propositum mihi morbum non conferant: nihilominùs tamen, quia Medicum ex Philosophiâ crescere oportet, res eò facit, vt vnum ex alio intelligatis, & (sicut de Caduco in aliis etiam libris tradidi) causam tonitrus hinc etiam quadantenus æstimetis, eámque materiæ seu instituto nostro accommodetis. Vt verò res adhuc planior fiat: causas iam ipsas explicare aggrediar, vt iis cognitis ad principia vera penetretis, sine quorum cognitione practicam ipsam commodè instituere minimè poteritis. Matricis autem astra ad morbum hunc facientia ita se habent. Principiò sciendum est, quòd astrum ignis tonitru det: Astrum autem terræ, terræmotum: astrum

Ratio Microcosmi est propria.

Operatio duplex est: sine & cū sensu.

1. Caduci causa tonitru est.

Astra vteri quadruplicia proferāt.

Astra v-teri qua-drupli-ci pro-ferunt.

astrum Aëris fragorem: astrum Aquæ mugitum. Eadem in ipsa quoque matrice contingunt hoc modo. Exemplum vobis proponite, quod primò sciendum est. Videtis nimirùm, suprà terram nihil fieri, quod non ex ratione quâdam procedat, velut edere, bibere, laborare & similia. Hæc autem ratio vnde venit? Ex astris. Eandem enim ipsa quoque astra habent. Et licèt non loquantur ipsa: instar hominis tamen perficiunt. Et non minùs ipso homine eadem quoque opifices sunt. Quicquid enim facit homo, idem facit etiam cœlum. Non autem cœlum id facit, quasi ab homine disceret: sed discit homo à cœlo. Hæc enim ex cœlo omnia procedunt: & horum omnium cœlum Doctor ac Magister est. Cœlum est Tignarius, & exasciat opus; est faber, qui cudit. Sic itidem & homo est in terrâ. Et nemini admirationi sit, quòd cœlum res adeò mirabiles operetur. Ab opificijs enim omnibus instructus est, secumq; artifices omnifarios habet. Vndè fit, vt nobis in terrâ mirabilia multa eueniant: nec de cœlo tantùm, sed & de Elementis tribus reliquis etiam, per ipsorum astra, potentia talis intelligenda est.

Cœli & hominis vna ope-ratio.

Cœlum omnes opifices habet.

Pro istorum ratione, iam etiam in matrice processum paroxysmorum cognoscite. Nec verò in matrice tantùm, verùm etiam in magno caduco paroxysmi cuduntur, fabricanturq; per huiusmodi coniunctionem. Coniunctio autem aliter intelligi non debet, ac si faber, malleus, ignis & incus conueniant, & ferrum cudant: aut si Tignarius, securis, & lignum adessent, & fabricaretur domus. Similis & huius præsentis coniunctionis cognoscendę ratio est. Et quo ordine, quâ arte, quo modo domus paratur, fabricatur ac erigitur: eodem modo idem de astris etiam intelligi debet.

Processus paro-xysmo-rum.

Coniun-ctione opus est ad fabri-candum.

Poro autem attendite, quòd tria prima, Sulphur, Mercurius & Sal, variè disposita & comparata sint. In aliquibus enim corporibus oculis sunt sensibilia, in aliquibus auribus, in aliquibus voci, in nonnullis rationi. Id faciunt astralia corpora, in quibus iacent, ita, vt aliqui istam operationem videant, veluti in fulgure & coruscatione: alij sentiant seu tangant, & nec audiant, nec videant, vt in terræmotu: quidam audiant, vt in Lorindo: nonnulli palpent, velut in Aëre. Hæc natura ipsi quoque matrici inest, sed ita, vt sensibilitas potissima sit, & visibilitas proxima, quâ morbus manifestatur. Nam auribus non multum percipitur: plus autem ratione. Iam vero cum, vt audiuistis, Matrix Microcosmus sit, ad naturam alterius Microcosmi & ipsius Macrocosmi facta: tunc eius in his rebus operatio talis est, vt coniunctiones talem morbum fabricent. Causæ vero coniunctionis notitia alia est, nimirum talis. In homine vniuersi iacent morbi, & quicquid bonum malúmue est. Nascitur enim is in hora concordantiæ, nec extra ipsam. Ibi enim astra omnia conceptioni præsentia adstare debent. Et cum gignant bonum, malum: alterum est manifestum, alterum minus, adeóq; potius præpodderat, & rarò, imò vix vnquam vtraque in æquilibrio versantur. Iam autem præponderant astra, vt homo fiat iracundus, sæuus, &c. interdum prępondetant mitia & mansueta, iracundis ipsis cedentibus. Vnde fit, vt homo ira carere non possit, nec etiam mansuetudine, licèt sæuissimus sit. Cœlum eius etenim lene & mansuetum non minus in se habet, quàm iracundum, licèt hoc præpolleat. Et hæc causa est varietatis naturarum siue ingeniorum in homine, vt vnus idémq; iam mitis, iam iracundus, iam bonus, iam malus sit, modo viuat iuxta constitutionē eam, quam in conceptione sua accepit.

Trium primorum natura va-ria.

Coniun-ctio ca-ducum fabricat.

Homo omnes morbos in se ha-bet &c.

Conce-ptioni homi-nis astra omnia cohabi-tant

Ingenij hominis vnde va-rium?

Eadem omninò ratio etiam in morbis est. Ibi enim alterutrum præpollet aut sanitas, aut ægritudo, hic aut ille mos, prout superpondiū cadit. Vnde liquet, quòd homo morbis omnibus expositus, hoc est, ad morbos omnes concipiendos dispositus sit. Et nisi cœlum tale foret: ipse etiam homo ad morbos eos indispositus foret. Sicut autem astralis natura omnis, nempe bonitas, malitia, iracundia lenitas, &c. in homine habitat: sic omnium quoque morborum dispositiones illi insunt, non quidem iam actuales, sed prout pondus astrorum ingessit. Corpus enim in eiusmodi morbis sibi ipsi Medicum præstat, & sua secum arcana habet. Sic ergò ex pondere inæquali morbus infertur eius naturæ, quæ præpondetauit. Id verò, quod præponderat ad morbum caducum tonitru est, & est astrum terręmotus & duo reliqua. Sic ergo homo innatum sibi morbum circunfert, qui vobis intellectu facilis est, si quatuor Elementorum Astronomiam accuratiùs repetatis.

Homo ad omnes morbos dispositus.

Caducus mat. vnde?

Sed præter hanc causa iam etiam alia enarranda est, quæ caducum inferat etiam extra innatam illam, de quâ diximus dispositionem. Etsi enim cœlum ipsum syncerum, æquale, clarum, ad morbum, hoc est effectum & paroxysmos minimè vergat aut declinet: nihilominus tamen id subiectum est rationi, quæ astra gubernat: veluti compertum vobis est, quòd, si cœlum ad furta irritet aut inclinet, ratio resistat & aduersetur. In cœlo enim ac astris sunt Lattones, Fures, proditores, &c. nec quisquam hominum adeò probus est ac ingenuus, quin hæc mala omnia ei insint, veluti isti latroni, qui cras rotæ imponetur. Sicut ergo ratio Astrum moderatur: sic eadem morbo quoque causam ac principium dat, hoc modo, quia ratio & astra in homine omniū sunt subtilissima, & inuicem cohærent, velut Sol & ipsius splendor. Iam si rationi incidat gaudium, mœróre, gradum & concordantiam naturalem excedēs: iam illicò astrum crescens & ascendens incēduntur, non secus ac si manus ex silice ignem in sulphur aut fomitem alium excuteret.

2. Caduci causa ratio regens astra.

Ratio crescentem As-cendentem accendit.

Porrò verò cibus quoque Astrorum, hoc est, bonitatis ipsorum, destructor est. Quid enim cibi potúsque aliud sunt, quam corpora astrorum? Ideò sunt Medicina, cibus, potus. Nam si homo edit, edit Astrum. Hoc Astrum iam est arcanum, & sanitas, & morbus. In his verò discrimen est, quòd hîc sint cibi boni, hîc mali hîc venenum, istic acidum, illic dulce & similia. Sicut ergò diuersitatem hanc videtis in terrenis Elementis, & ipsorum astris, ac similibus aliis omnibus: sic hîc quoque diuersæ Naturæ ex astris sunt, vt videtis, hâc ratione. In hâc herbâ est hydropisis. Quam qui edit, hy-

3. Caduci causa alimenta.

Cibus est Astrum.

In herba hac est hydrops, in illa apoplexia.

dropisin incutit. In illa inest Icteritia: in ista Apoplexia, in illa febris, &c.

Eadem etiam in astris ratio est. Hoc suas species ita disponit: quòd, qui edit, cibum in simili specie retinet, idque propter ipsa astra. Si homo præponderat, præponderat ipsum Astrum. Hâc præponderatione partem vnam auget, & ponderi eius addit, quale edit vel bibit. Sic ergo is quoque morbus præsto est, quia astra in suis exaltationibus aucta sunt. Adeóque paroxysmus prolongatus est. Sic etiam de ratione iudicandum, quòd ei aliquid accedat, vnde in effectu astrum augeatur. Hæc iam concordantia coniunctio est. Coniunctio hæc est multiplicatio, & præponderatio pro conditione illius astri, quod contingitur. Nam & in ratione Astrum est conditum, idque summum, cuius gratiâ homo conditus est.

Astrum summũ in homine est.

Ad audiendum hoc astrum aures aperite vos vniuersi in Facultatibus omnibus Professores. Hinc enim cognosci potest, quâ cum ratione quilibet operetur, an ex ratione Elementarium Astrorum, aut ex ratione &c. Et certè scire debetis vos Medici, quòd hîc sita sit causa omnium morborum. Ideò Astronomos agite: & scietis regimina constituere in rebus omnibus. Interim asinina illa vestra est opinio contraria. Cholera enim hoc non causatur, non Melancholia, non sanguis. &c. Hic merus Beanismus est. Imò sic dicendum est: Huic astro da non, non præbe illi, &c. Quid verò quælibet stella est? Nihil nisi morbus peculiaris. Si morbum nouisti hominis: eandem quoque stellam noueris. Hanc eandem nosces etiam in cibo, in potu, & similiter in ratione. Secundum hæc ergo Regimen, diætam ac ordinem decernite. Sin minùs, impostores in omnibus agitis.

Astrum quilibet morbus.

Sed hæc ad explicationem vberiorem Caduci Matricis fœminarum proprij, sufficiant. Quæ faciunt etiam ad intelligendum planiùs librum de Caduco primum. Hic enim illum probat & elucidat. Meritò ergò, quæ vnius materiæ sunt, in volumen vnum conferuntur. Quomodò verò (quod hîc omitto) concordantia hæc & coniunctio præponderationem inuicem faciant, donec vel sanitas vel morbus gignatur: id cum ad Philosophiam spectet, seorsim in suis libris definietur. Gramen nimirum & vacca, vtraque coniuncta, lac proferunt. Iam verò gramen lac non facit: nec dat id vacca: sed in natura astrum quoddam Mechanicum latet, quod lac producit, vt diximus. Si homo pingere potest, hoc atrum, illud candidum facere: poterit idem omninò etiam cœlum. Cœlum enim, hoc est, astrum, & homo, vtrique sunt Mechanici. Quid autem Mechanicum sit? in Philosophia tradetur. Quæso verò vos Medicos, vt tandem quisquilias vestras euertatis, & vlteriùs, quàm ad humores vestros respiciatis. In his enim meri fatui estis. Quilibet enim humor, prout describitis ipsum, merum lutum & stercus est. Sic ergo merum vos stercus & excrementa tractatis. Ex stercore quid aliud nascitur, quàm Scarabæus? O Scarabæos putidos! Nec vos pilo vno digniores estis stercore equino. Et quicquid ex hoc oritur, id vos estis. Vos autem Theologos ac Iureconsultos, & vniuersos cæteros, qui in Astro sapientiæ sublimes statis, sedulò adhortor, vt hanc rem ipsis Medicis paulò altiùs expendatis, eósque pœnâ dignâ plectatis, quòd oculos suos in res actiùs non intendant. A pecunia enim vrinaria & stercoraria discedere ipsis admodùm graue obuenit. Quæ licèt grauiter oleat: ex hac tamen ipsi suauiter victitant. Et si mea admonitio ipsis curæ non est: locum tamen inueniat reprehensio vestra. Nam quo animo hæc inculcem, attendite: non ex arrogantia, quod illi prætendunt. Superbia enim, nullum doctum, nullam artem vnquam peperit: sed hos sæculo omni perdidit & excidit. Et æquum omnino fuerat, hos tam honestos viros, quales videri volunt, de hoc Matricis caduco accuratiùs pertractâsse paulò, quàm vt paucula quædam de *Suffocatione Matricis capitula* obtruderent. Nam hoc testor vobis, quòd in suffocatione Matricis à primo ad vltimum fœdè omnes mentiantur: cum tamen opinionem suam veram & rei conuenientem esse subinde clamitent. Quâ in re idem cum fure ingenium habent, iam iam suspendendo. Is enim iuraret conceptis verbis, quòd probus esset, modò id homines crederent.

Gramen & vacca lac dant.

Cœlum Mechanicũ est.

Medici sunt Scarabæi.

Medic. reprehensio.

Suffocatio malè tricis male tractata.

PARAGRAPHVS III.

QVæri iam deinceps à non nemine possit cur hoc funesto morbo Deus solas fœminas, & non etiam viros affligat? Sola autem matrix in causa est, in qua conceptio fit: qua parte vir destituitur. Vult autem Deus hunc morbum in fœmina non relinqui, sed omninò adimi tollíque, cùm ipsi Naturę ad hunc exigendum necessaria contulerit, & nihil ei detraxerit seu negârit. Nimirum astra cœli videte. Horum influentiam procedere Deus permittit. Sic itidem & in homine. Homo enim & astra cœli, res vna, vna natura sunt: quod iudicium quoque cęterorum est. Processus autem causę morbi is est. Quicquid foris in mundo maiore, in Elementis ac astris continetur, id non potest similiter non etiam in homine esse. Cum enim ex limbo omninò conditus sit: ex omnibus omninò astris similiter constabit. Eadem & matricis ratio est, quæ mundus minor est, & in qua homo est. Sicut enim mundi crescentia vniuersa cœlo includuntur, adeóque creaturæ vniuersæ: sic matrix etiam creaturas omnes includit, & matrix vna est, & vna creatura, hoc est, homo. Hîc iam notate, quòd homo creaturarum omnium volatilium, natatilium, terrenarum, ignearum naturam & proprietatem in se habeat. Nihil enim excipere possis, quod in seipso non contineat. In ipso ergo creaturæ omnes insunt. Et sic matrix intra sese claudit omnes creaturas, adeóque vas mundi est (intellige minoris mundi) & in sese retinet creaturas, hoc est hominem. Vnde sequitur, matricem omni impressioni, & generationi 4. Elementorum vernaculæ subijci, idque secundum diuersitatem astrorum, hoc est, ipsorum motus. Nam alia morbi matricis causa non est, quàm quòd oporteat ipsam similiter cœlo ac terræ constitutam esse. Hinc oriuntur iam duæ Theoricæ, & duæ practicæ. Vna dirigitur ad mundum hominum: altera ad mundum Microcosmi. Primus enim mundus

Cad. vteri cur solæ fœminæ tententur.

Homo ex limbo factus.

Matrix mundus minor

Matrix creaturas vniuersas continet

Matrix vas mundi.

Matrix omnium superiorum impressionibus subiecta.

dus imponit homini morbos & sanitates. Secundus mundus eosdem secum quoque fert, extra primum mundum. Sic ergo in genere, morborum causæ duplices sunt, *Conceptionis & Temporis*.

Morborũ causæ general. duæ.

Pro curâ autem huiusce caduci clarè intelligendum est, quòd in astris operatio sit non alia, quàm in nobis est, vt ferro secemus & exasciemus ligna. Hoc verò iam complexio non est, non est Qualitas, non est Humor, sed est ex arte Mechanicâ hoc est Mechanica est astralis. Sic vicissim tenere, quòd operatio eius, in huiusmodi morbum directa, ex alio loco ac fundamento cognosci non debeat. Vnde opus esse videtur, vt astrum duplex cognoscamus, hoc est, præter prænominatum adhuc vnum, vnde morbi generantur. Id verò hoc modo cognoscendum est. Videtis scilicet omnes creaturas quandoque nimis bonas esse, non quidem ex seipsis, sed quòd per præparationem eò deducantur & redigantur. Hæc iam præparatio Astrali more intelligenda est per astrum Mechanicum, ita vt Astralem operationem ad suum effectum referamus. Veluti si ferrum à sua scoria separatur & in securem cuditur, iam id in sua operatione est. Hæc est vis omnis astri Mechanici. Eâdem Mechanicâ ratione curam quoque horum morborum intelligere debetis, non ex natura ac conditione humorali aut cõplexionali, &c. Cœlum enim in huiusmodi operatione Mechanicum est, non complexionatum. Sicut enim tignarius ad fabricandum ferri sui nec calore nec frigore opus habet, sed tantum indiget cote, ascia, regula, &c. ita eodem modo Medicus quoque in Medicina Astrum Mechanicum iudicare debet. Quod hîc explico, vt constellationis certiorem notitiam habeatis, sciatisque, quòd, vt dictum est, in rebus omnibus coniunctio & Mechanica considerari debeant: vna quidem, ceu theorica: altera ceu praxis: sine quibus Medicus nihili est. Et hoc facit limbus, qui talem requirit Medicum. Nam ex limbo ipso, non extra ipsum cognitio capienda est.

Mechanica Astralis.

Astrũ in morbo duplex considerandum.

Ex Limbo cognitio Medici petenda.

Cum ergo Deus sanitatem & morbos condiderit, hique ex ea causa oriantur, quòd morti subiecti simus: ideò de Medicinis diligenter inquirendum est, vt occasio omnis tollatur, quantum fieri potest. Nam & aliàs videmus, multa subinde incidere, antequam pyra maturentur, quæ eadem violare possunt: cùm morti & ipsa subiecta sint. Iam ergo homo in his duobus consistit: in sanitate, in morbo. Vtrumque horum autem infinitas in se species iterum continet. Aliter enim est sanitas cordis, aliter hepatis. Sic & vtriusque morbi. Sicut enim videtis in terra cibos plurimos esse, ex quibus tamen cibus vnus fit, aut qui in stomachum vnum conueniunt, & ibi in vnum præparantur: sic multiplices quoque cùm morbi, tùm sanitates existunt. In pane enim sunt creaturæ omnes cum suis astris: similiter & in carne, & rebus omnibus. Ideò membrum quodlibet ex ipso suam sanitatem simul & ægritudinem desumit. Opus enim habent vt nutriantur, & quoduis quidem suo simili. Et hæc hactenus dicta de matrice id docent, quòd ipsi suus cibus in seipsâ crescat, non ex mundo maiore ingeratur. Sicut enim quatuor Elementa seipsa inuicem alunt & nutriunt, hominis ope ad hoc non indigentia: ita nec matrix, nisi seipsa omninò opus habet. Nam & ipsa mundus est, qui ex suis Elementis viuit, sine auxilio hominis. Hæc cibatio iam Astrum duplex parit: vnum, quod Matricis, vt mundi est: alterum, quod velut cibus, mundo debetur. Videtis enim pruinam, niuem, frigus, calorem, tumorem siccitatem, &c. cibos mundi esse. Qui si concordantiam excedant, tum nimia pruina, nimia humiditas, nimius calor, &c. mundi destructio est, & eiusdem mortificatio, ac institui ipsius peruersio seu abolitio. Sic impressio similis etiam in matrice, ratione sui ipsius cibi & nutrimenti, fit, ex quâ hîc & alij morbi oriuntur. Debent enim Elementa omnia florere, fructus ferre & in quotidianâ operatione versari. Et circa hæc quæ mundi, eadẽ matricis quoque ratio est. Quæ vt in mundo: ita pariter & in matrice, fiunt. Ideo astrum duplex, vt diximus, cognoscendum est.

Homo consistit in sanitate & morbo.

Sanitas & morbus multiplex.

Elementa seipsa inuicem cibant.

Ita & matrix seipsam.

Sic ergo proponendum nobis id est, quod nos pati facit, non id, quod patitur. Hîc enim circa curam diuersitas quædam est, dum pars nobis aduersa corpus ipsum proponit, vt corpus, cùm tamen corpus per se morbum non faciat, sed tantùm spiritus, qui corpus non est, sed eius est astrum. Iam si Astrum, vt sæpiùs dictum est, cognosci debet: tolluntur Medicinæ, quæ corpus inuadunt, purgantque ac laxant, & similia alia præstant. Et si quidem laxatiuum aut purgatio vtilis foret, tamen in corpore infecto totum operatur, quod tamen id corpus minimè est, non secus ac eductio putredinis. Astrum in sua Medicina similem operationem habet, sicut Corallis rubedo exuitur, corpore eius non dissoluto: aut sicut auro natura aurea, ipso in dissoluto, extrahitur. Idẽ hîc quoque iudicium. Nam vnciæ auri quinque vix drachma auri vnica sunt: & decẽ Coallorũ libræ vix sũt libra vnica. Sic & in mẽbris corpora iacẽt. Ea vera corpora id nõ sunt, quod tu dicis: sed tinctura ipsorũ, quæ parua est seu pauca, mẽbrum illud est. Cæterum autem cadauer est. Sic ergo versatur Anatomia nõ in cognitione cadaueris, sed tincturæ; quã tincturã morbũ arripere, & non cadauer, putandum est. Et est id astrum corporale, ac firmamentum materiale. Cùm ergo haudquaquam cadauer, sed astra tantùm sana & ægra sint, & quæri debeant: iam hîc sciendum est, quòd astra caducum matricis producant, velut ipsius terræmotum, aut fulgur, &c. quod cum altera Microcosmi natura non permiscetur, sed cognitionem suam peculiarem habet, à natura microcosmica omni separatam. Medicus ergo hoc loco, quantum ad matricem attinet, sedulò operam dare debet, vt in omnibus rebus singularem ac propriam Theoricam practicámque ac facultatem constituat. Pilulistis verò illis & cursoribus vniuersa humores esse oportet, non mundum diuisum & triplicem, ita vt alius sit mundus maior, alius minor, vt homo, alius minimus, vt matrix, &c.

Auri ℥v. vix auri ʒi. continent.

Morbus in tinctura nõ cadauere.

Astra caducum Matricis producunt.

Mundus triplex.

An verò id me reprehensione dignum faciat, quòd de caduco Matricis peculiarem librum conscribam, ac, quòd omnes Matricis morbi rationem longè aliam, quàm ex suo cerebro

Morbi matricis ab aliis diuersi.

rebrohomo fingit,habeat,proponat? Qua enim ratione differunt inter sese Macrocosmus & homo, licet vnum sint: ita differunt inuicem etiam homo & matrix. Rationes ergo illæ, quibus homo in suis morbis cognoscitur, rationes ipsius matricis non sūt. Quodlibet enim in se ipso aliter se habet, & omne tamen nihil est aliud quàm mundus, orbis, 4. elemēta, astrū, cœlum, terra: ita tamen, vt cuilibet sua simul peculiaris sit professio, non vna omnibus. Quanquàm hoc quoque verum est, quod tonitru sit caducus, & caducus sit tonitru, & sic caducus etiam matricis sit tonitru. Vnde concluditur, vnam omnino Theoricam ac causam esse, tres hos mundos in hoc puncto intelligendi: non itidem in signis, non in istis tribus, Mercurio, Sulphure, & Sale, secundum indicium oculorum. Sensus id dat. Comprehendit enim sensus Theoricam: oculi verò practicam. In Theorica ratio vna est. Quanquam Theoricæ tres sint: tres in oculis practicæ. De his loquor, vt ea consideretis. Ita enim falsa inuenietis esse, quæ de his morbis scribitis, nempè de præcipitatione matricis, de suffocatione, & similibus: vbi eam æquiparastis Microcosmo, cùm Medicina & vis morbi non indicet, matricem alium mundum esse, & alio indigere Medico. Quid verò *alius Medicus signat*, nisi vt processus alius instituatur, & non eadē cura in Microcosmo? sed potiùs, quemadmodum in Microcosmo: ita etiam in matrice. Aliud tamen est astrum arcani: vnum in matrice, & vnum in Microcosmo. Sic & in mundo medicinæ duo astra: vnum in matrice: vnū in Microcosmo. Vos ergo hallucinamini, dum astrum matricis in mundo non nouistis & adhibetis astrum Microcosmi, pro astro matricis. Sed discite.

Omnia vnum

Sensus theoricā, oculi practicā dant.

De Caduco Matricis ergo hoc teneatur, quòd omnis processus ac ordo, quem Philosophia & Astronomia eius præscribit, à quatuor elementorum tonitru desumendus, ac ad præscriptum Philosophiæ Astronomiæq; accommodandus sit: oculis interim haudquaquam in practicæ vno modo exsatiatis. Nam, vt ab exemplo rem planiùs intelligatis, imaginemini vobis, quasi lapides ligni longitudinem haberent & more ligni crescerent: & eodē modo etiam argilla cresceret. Iam si ex horum trium quolibet seorsim, singularis domus exstruenda sit, tunc ad hoc ars vna, hoc est, vna Geometria requireretur. Et licèt tria quidem diuersa ante oculos tuos iaceant, ex quorum quolibet fieri debeat id, quod fit ex altero: tamen opus est, vt per artem id fiat vnicam, sed per tres vias seu modos. Via hæc est practica. Quæ circa lignum versatur, ea fabricat partem suam, & opus probè succedit. Quæ lapides tractat, ea muros erigit, cui ipsi quoque opus similter succedit, & id tandem ad instituti sui finem pertingit. Quæ circa argillam occupatur, hæc ipsa quoque obliuendo domum, opus suum prosperè conficit. Hîc ergo vna ars, & vna artis comprehensio adest: sed tres sunt opifices seu Magistri. Lignarius lignum tractat: lapidarius lapides: lutarius lutum. Quæ scientia nisi similiter in his quoque obseruetur, ita

Cura caduci qualis esse debeat?

vt Medicus sciat, quid vbiq; adhiberi debeat: ecquid tandem quæso applicabit aut ministrabit? Hîc enim mundi tres occurrunt, triplicibus ædificiis distincti, quorum quodlibet suam rationem tueri vult, nec aliud quicquam quærit. Ad hæc ergo Theoricam & practicam vestram æstimate & applicate, ne temerariis Receptis pharmacopœos vestros fors oneretis. Verè enim id equidem testari possum, quòd vos vniuersi ne minimum quidem caduco idoneum Receptū componere adhuc didiceritis: etsi in hâc arte vos solos regnare nimis arroganter persuasum habeatis. Cum mutis verò tractatio vestra vobis non difficilis est; siquidem illi nihil nisi annuere, non obloqui possūt.

PARAGRAPHVS II.

IN descriptione tam prolixa huius morbi caduci, ad solas mulieres pertinentis, quæso vos Lectores, ne tædio afficiamini, quòd rem tam longè ex Philosophia ac Astronomia petitam adducam. Duo enim ista vniuersam Theoricam & cognitionem rei largiuntur. Nec enim hic tantùm, verùm passim etiam aliàs, vbi de causis morborum ago, vos doceo, vt ante omnia rerum naturalium mundi magni cognitionem hauriatis: & deinde etiam mundi minoris. Quis enim minorem mundum sine magno cognoscet? Nemo quisquam. Quid autem sit is Medicus, qui mundum maiorem non intelligit? Nam, vndenam aliàs cognitionem desumet ipsius hominis: cuius notitia tam difficilis & profunda existit? Itaque pro comprehensione hac, etsi hîc quidem caducus vsque adeò frequens minimè sit: nihilo tamen minus æquum foret, vt siquidem vnus tantùm in mundo vniuerso morbus regnaret, cognitionem eius Medicus exactam ac intimam haberet, etiam tum: si ille vnicum saltem ex omnibus hominem affligeret. Tanta enim hominis est nobilitas, vt eius cura Medico cum interminatione etiam grauissima à Deo mandata sit. Fas ergo est Medici scientiam magnam ac arduam esse, vt nihil in corporis necessitatibus accurandis ignoret.

Homo ex naturalibus mundi cognoscitur.

Cæterùm scire vos velim, quòd hîc in magna meâ Theoricâ, prout incepi iam pergam. Nec enim de Philosophicis & Astronomicis naturalibus scribere vel dum desistam. Ea enim hominē vniuersum *præfigurant* ac cognoscendum offerunt: Constat enim vobis, etiam in Historico cognitionem talē requiri, vt descriptionem duplicem ponere sciat: vnā Theoricam, alteram Practicam. Cognitio eius Theorica talis est, vt omnia gesta factaque, ac triumphos &c. primò ex Astronomia cognoscat intelligátque, & secundum hanc deinceps hominem describat, ac in suam practicam deducat. Et hoc exēplū qui rectè assequitur, is Theoricam etiam intelligit Medicinæ; velut & practicam, quæ ægris coueniat. Vobis ergo diuidiæ non sit, quod ex talibus paragraphum hunc quartum compleam. Caducus enim matricis ne ex ipsis quidem mulieribus cognoscitur: sed omnino ex Astronomia & philosophia. Hac de causa similitudinē hîc de Historiis inducimus. Hę enim qua ratione intelligēdę sūt: sic similiter Theorica quoque morborū cognosci debet: vbi

Historici cognitio duplex est.

Paragraphi huius argumētum.

Theorica morborum vt ex historiis cognoscatur.

reperietis

reperietis Theoricam de Microcosmo, quæ sola praxis est, & non Theorica. Vt breuissimè rem dicam: quis *Alexandri Magni* facinora, triumphos, laudes &c. describet, qui cœli nescius & imperitus sit? Solus hoc is potest, qui cœli certam cognitionem habet. Nam si Alexander describatur, quid aliud de ipso scribitur, quàm practica? Nec enim is Theoricam dat. Patrator siquidem & designator est eorum, quæ Theorica complectitur. Practicam autem quis plenè informabit aut intelliget, qui priùs non sit Theoricus? Alexander est Practica: Cœlum est Theorica. Nam & in cœlo Alexander est, qui in hoc ipsum præcessit, ex quo is natus est, cuius practicam & operationem in terra is perfecit. Ideò fas est, vt Historicus patrem huius filii priùs describat: non patrem, virum suæ matris, sed patrem, quem filii mater nunquam cognouit. Sic enim rectè Theoricam conscribet is, & postea Theoricæ opera, hoc est, practicam complebit. Vt autem breuiùs & planiùs rem intelligatis: scitote, diuersitatem hîc esse in homine, talem, quòd aut ex astris, aut ex Deo, res aut negotium administretur. Si ex Deo tunc Theorica illa non ex cœlo procedit, sed ex Deo desumenda est, veluti ad describendum *Petrum*, *Paulum*, *Andream*, *Salomonem*, *Dauid*, *Ieremiam*, *Ioannem Baptistam* & si qui alii his similes ex Diuorum numero sint: Hîc iam laus ea completur, cuius practicus Deus est. Sic laus Petri, Pauli, Samsonis &c. non ipsorum, sed Dei est. Ex Deo id processit: ideò de Deo Theorica quoque ducenda. Itaque qui hos homines descripturus est, quî is illos rectè veréque describere possit, qui Theoricę de Deo peritus non sit? Nemo tandem. Gestor enim seu patrator in terra, Deo suo ascribi debet. Porrò autem sic cœlum quoque pro Deo addicitur iis, qui ex ipso operantur. Sic, quis Alexandrum Magnum describere sciet? qui Astrum ipsius, & natiuitatem Astralem minimè nouit. Nemo quisquam. Admodum enim incongruum & inconueniens est, si quis tantùm Theoricam & Practicam coniungat in homine & extra ipsum, sine cognitione eius, qui in illo operatur. Alexander quidem operatus non est ex seipso, nec sibi ipsimet, nec ipsemet: id cœlum potius præstitit, nec in ipso tantùm, verùm & in Iulio, in Augusto, & similibus aliis. Historico ergo incumbit, vt sciat generationem patris, qui executor ac cópletor est Theoricæ Astronomicæ. Ita nimirùm exploratum habebit, quod hoc ex *Leone*, *Cancro*, *Saturno*, *Venere*, *Marte*, *Ioue*, *&c.* laudare ac commendare possit debeátque, iuxtaque noscet, quantum & quousque factum id vel laudare, vel vituperre fas sit. Facta enim omnia cœli sunt, non hominis. Ideò cœlum quoque, non homo describi debet.

Alex. Magni &c. Historicus nullus fi. ne astronom.

Actiones humanæ aut ex Deo aut ex cœlo

Facta hominum omnia cœli sũt.

Si ergo hæc omnia cœlum præcedit aut astrum, ídque Theorica ipsa est: quî quæso ex mulieris caduco, descriptionem illius morbi Medicus desumere possit? Nec enim ipsamet suum sibi morbum peperit, fecítque, sed ipsum hoc fecit, quòd illâ plus est, nempe astrum. Hoc ergo modo, non aliter quàm sub Theoricâ vnâ vtraque comprehenduntur. Quamdiu enim triumphi Cæsaris & morbus sub vnam Theoricam non reducuntur: tamdiu de practica nihil conscribi potest. Et hoc exemplum diligenter attendite. Nec enim res aliter se habet. Facta terrena fiunt in cœlo, antequam in terra designętur: fiuntque simili ratione, quâ quis somniat id, quod cras accidit. Ita enim cœlum præcurrit, & omnia opera facit, quę postea homo in terra perficit. Hîc enim vtrobique vnum astrum est. Astri autem magister per suum opus indicat, quidnam a-astrum heri in cœlo perfecerit. Sic Astronomus indicat hodie, quod cras eueniet, ita homo est, qui practicam facit Astronomię qui per opus suum præteritum cœli motum indicat. Astronomus est is, qui ipsum indicat post preteritum cœli motum. Sicut ergo Alexander in astro est, & postmodum etiam in terra: ita scire vos decet, quòd quilibet homo in astro designatus & effigiatus sit à natiuitate sua vsque ad mortem. Iste huius descriptionis liber, Theorica est, de qua loquor. Extra quem librum quid nostra vniuersa in terra scriptio?

Homines ões in astris descripti

Non quòd laudem eos, qui secundum hunc librum viuunt & se gerunt: sed eos omnino culpo ac reprehendo. Fiunt enim meri Prophetæ falsi, falsi Reges, falsi Regentes. Hæc namque omnia ex Deo exire debent, non ex libro hoc. Vnde illos laudare non possum. Ista tamen indico, vt sciatur, quid naturales tandem scribere deceat, nempè, quòd hæc omnia à Medico considerari, ísque eorum omnino peritus esse debeat. Argumenti verò mei, cuius gratiâ exemplum hoc induxi, summa ista est, quod simili modo caducus quoque in cœlo existat, velut & homo, qui caduco laborat. Homo enim is est, qui postea fert, quod cœlum in ipso lusit, hoc est, Quod imago ipsius in cœlo facit, id facit ipse quoque Iã verò Ratio Magistra est bellorum, rixarũ &c. ita vt ipsa Medicina sit aduersus cœlum. Sic herbæ Medicinæ sunt aduersus morbum. Iam ergo vna causa, vna Medicina vtrinque est. Hîc enim causa proditur, cur Deus Medicum crearit: nimirùm, vt præuertat, quod cœlum facit, homini non conferens ac salutare. Hunc in vsum etiam ratione largitus est. Itaque ad hoc ordinatus est Medicus: ad illud Ratio. Iam verò vtrum in his laude dignum est: an Medicina herbarum aut rationis, aut vtraque, aut is, qui medicina nulla vtitur? Is nimirum laudandus est, qui medicatur, & qui sanatus est. Qui morbum patitur, laudandus non est, cùm nec Deo, nec mundo is placeat. Causa hæc est, quia Deus vult Medicinam factitari. Ideò enim morbus Medico opus habet. Is autem sanus, probéque curatus est, qui rationi suæ medicatur aduersus morbum, quem imago ipsius & astrum in cœlo fecerunt. Sanus autem & iste est, quem cœlum ægrotum fecit, & per herbas, iterum conualuit. Hæc nimirum laude digna sũt.

Mobi in cœlo sũt

Ratio est Medicina aduersus cœlũ

Itaque porrò de muliere (ne latiùs à proposito meo euager) scitote, quòd eodem modo matrix sua præludia habeat, quæ ferre patique cogitur, hoc est, quæ astrum ipsi infligit. Hoc autem ita intelligite, quòd peculiaris & distinctus mundus sit, quantum

quarũ ad matricẽ attinet, ſicut comprehẽsũ eſt. Quòd verò dilucidiꝰ idẽ hîc enarrẽ, ideò fit vt faciliꝰ intellectu ſit, quid dicatur, & quo ex fũdaméto, qua ex Theorica id dicatur. Quia enim mulieris matrix, eiuſq; nomẽ, lõgitudo, mos ac natura, ſanitas & ægritudo in libro aſtrorũ deſcripta sũt: ideò fas eſt illa õnia conſiderari, & ibidẽ Theoricã veram quęri. Ex ipſa eñi matrice nemo quiſquã quicquã cognoſcet, quia abdita & in corpꝰ abſtruſa eſt. Medico enim quid cõferat, quod occultũ eſt? Nemo accendit facẽ, & illam abſcondit: ſed ideò accendit, vt lumen ea de ſe præbeat, & homines ad ipſam ambulare poſſint. Si iam matrix lumen eſt: certè abſconditum eſt. Quis iuxta illam videbit? Iam verò eadem ſuo lumine non caret. Id autem ex aſtris micat, non in corpore. Penes aſtra videre & ambulare ac diſcere debemus. Exteriora internorum cognitio ſunt. Aliàs, quid opus eſſet Medicina? quid Medico? Iſta enim ni eſſent: quid tandem nobis ſuppeteret? Nihil, quàm alia vita, Cùm verò ſanitas, malum, bonum, morbi, ægroti, & omnia in aſtris iaceant, & ex aſtris in nos deriuentur: iam omnes Medici ſumus. Rationem enim & Medicinam omnes habemus, quib. vti debemus. Quæ ſi non vſurpentur: vobis aliud non perſuadeatis, quàm quòd ſicut miles, mercator, aut ſimilis alius in ſua fortuna aut infortunio aliud nihil eſt, quàm caducus æger: (errant enim in Medicina, eò, quòd non ex aſtro operari volunt, ſed ex ratione) ſimiliter errat etiam infimus, qui ex morbo decumbit, & medicinam non habet. Iam verò Medicina herbarum, hominem in hoc ſanare non poteſt, vt fortunam aut infortunium conferat ad ipſius pugnas, auaritiam, inuidiam &c. ſed horum omnium Medicinam oportet eſſe rationem. Sic viciſſim ratio ſanare eum non poteſt, qui caduco opprimitur &c. ſed neceſſe eſt, id fieri per herbas. Scire vos ergo velim, inſtituti mei hoc eſſe, de Medicina creſcentium naturalium amplius tractare, & materiam hanc pertexere: vt, quod Theorica aſtrorum indicat, idem per naturalem operationem, hoc eſt per rationem herbalem, aut per herbarum ipſarum arcana auferatur. Hæc enim ratio ſeu vis ad morbos, non ineſt homini itidem, vt ineſt ratio morum & virtutum. Nam vna pertinet ad animam, altera ad corpus.

Matrix in cœlo deſcripta

Matricis lumen in aſtris eſt.

Ratio quarum rerum Medicina

Herbæ quos morbos nõ ſanẽt.

Ratio herbarũ homini nõ ineſt, vt ratio morum.

Deinceps autem vt practica in terra, quam etiam Theoricam vocare poſſitis, rectè deſcribatur, & nihil neceſſarij omittatur: omnium primò opus eſt deſcribi paroxyſmum, poſtea curam. Deſcriptio autem paroxyſmi procedit ex diuiſis compoſitis geſtibus, ex actis aſtrorum, & ex actis ægroti. Sic ergo duo in vnum componuntur & comprehenduntur. Hæc coniunctio quoque ſigna dat matricis, quodnam aſtri elementum regnet, ignis, terra, aer, aqua? Quæ etſi quidem habeas: attamen ſaltem aſtrum cognitum habes: non itidem patrem. Et qua alia de cauſa indignior equidem, quàm quòd Medici Humorales elementum ignis humorem vocent, non attendentes tamen, quòd non ipſum elementum, ſed ipſius aſtrum operetur? Si ergo dicto modo aſtrum habes, non itidem patrem: tum quære, quænam ibi coniunctio ſit, quid ſit ea, & quomodo in aſtro poſita ſit, vt taliter in iſto morbo operetur. Ex ratione ſi patrem etiam inueniſti, dicere non potes ac debes, hanc eſſe Melancholiam, illam choleram, hunc ſanguinem, iſtud phlegma. Nullum enim horum conſiderandum eſt. Sicut enim pictor, qui album vel nigrum depingit, ne vel in minimo quidem angitur de iſto, quid in pigmento ſit, vtrum cholera, vel phlegma &c. ſed rectà pigmentum ipſum aggreditur tractatque ſic hîc quoque nihil aliud, niſi potentiæ conſiderari debent. Potentia autem eſt, *quod cum robore agitur vel agit.* In phlegmate autem & cholera, ac ſanguine, Melancholiàque robur poſitum nullum eſt. Hoc quærendum eſt *in Leone, in Marte &c.* Hîc cauſa morbi quærenda eſt.

Humores non quãdo cõſiderãdi.

Potentia quid?

Et his breuiter quidem, ſed ſufficienter Theorica tractata ſit, quænam illa ſit, ex qua Medicum procedere conueniat. Si autem nouiſtis iam, quænam ea ſit: conſequens eſt, vt ſciatur etiam, quî & qualiter eadem cognoſci debeat. Id autem deinceps plus Philoſophicum & Aſtronomicum, quàm Medicum erit. Quâ causâ iam in iſta declaratione ſubſiſto, & rem duabus profeſſionibus illis, Aſtronomiæ & Philoſophiæ committo. Vnde videtis omnino neceſſarium eſſe, vt Medicus Philoſophiæ & Aſtronomiæ minimè ignarus ſit. Cognitio enim hominis ex cognitione parentis procedit, qui ex hiſce duabus profeſſionibus inuenitur. Hunc qui inuenit Medicus, is iam nouit, quæ aſtra, quæ conſtellatio, quæ impreſſio ac influentia id faciat: quî homo in cœlo ſit, non nomine tantùm, ſed & vitâ, moribus, geſtibus, corpore, figurâ: ſolam animam excipio. Hoc ſine Medicus in illis regionibus peregrinabitur, & ſuos morbos indagabit: tum demum non infeliciter in optatum littus Theoricæ & practicæ appellet. Et cùm ſine hac experientia nihil vſpiam integrum ſit; peregrinari autem in huiuſmodi nemo Medicorum audeat, ſed plerique omnes in humoribus iſtis perire & ſuffocari malint: quis tandem quæſo apud huiuſmodi deſides ſanitatem ſuam quærere auſit? Nemo, qui ſapiat. Quicunque enim fundamentum ſuum in hos humores collocant, errones ac phantaſtæ meri ſunt, nec cum probabilitate vlla veritatem aſſerere nôrunt: adeóque meram nequitiam & opera phariſaica exercent.

Patris cognitio vnde petenda.

Med. Humoriſtę quales.

PARAGRAPHVS V.

QVæ ergo morborum veſtrorum ratio ſit? deinceps vos ipſæ mulieres attendite. Ex iis vnicum tantùm hîc quidem propono, ſed tamen grauiſſimum vobis & periculoſiſſimum. Quem non medicè ſaltem deſcribo: ſed inſuper alia neceſſaria vos quoque moneo: vt intelligatis ex me, quòd Microcoſmum vos duplicem circumferatis: corpus ſcilicet, ſimile virorum corporibus: & mundum generationis humanę, de quo mundo & eius paroxyſmo tractationem hanc inſtituo. Liber enim hic tradit de Morbo mulierum, cuius vi cadunt ac ſternuntur, & extra rationem locantur, conuelluntur q; ac ſimilia his alia patiuntur. Tractatur a. de huius morbi *ſignis, ordine, & eſſentiâ.* Ideò animum aduertite. Signa enim vos docebunt, de quo ſcribam, quod planiùs exprimere nominum varietate

Mulier mundũ duplicẽ habet.

Nomina sunt ambigua. varietate nolo, Nomina enim ambigua & fraudulenta sunt. Nec fieri possit aliter, quin qui morbum non cognouit, falsum ipsi nomen indat. In hac autem tractatione excutio & repudio scriptorum veterum omnium auctoritatem & præsidium, per quos hîc nihil tuebor aut demonstrabo. Qui licèt sibi quidem viam rectam terere videantur: deceptio tamen eorum plusquam misera est, qui etsi se tantùm opinari vident, opinionibus tamen nihilominus præfractè incumbunt, & in practicâ se totos eludi quàm sapere malunt.

Matricis & Solis comparatio. Matrix ergo se habet in corpore, sicut Sol, qui massa vna & vnum corpus est, se habet in globo, spatium minimum terræ cœlique occupans. Matrix enim in toto Microcosmo plùs non occupat, quàm occupat Sol in suâ Geometria, respectu magnitudinis 4. Elementorum. Sol est in vniuersis. Solquid. Porrò autem Sol in vniuerso mundo, in omnibus Elementis existit. Et licèt ipsum quidem corpus non adsit: Sol tamen adest. Nec enim corpus Sol est. Quod Sol est, id corpori inest: veluti homo putatur hominis esse corpus, quod tamen non est. Homo quid. Visus Sol hominis. Homo autem est, quod corpus non est. Quid Sol est? Quid visus est? Non corpus, sed aliquid, plus corpore. Sic Sol hominũ, hominũ visus est, non lingua, non oculi. Hæc enim cadauer sunt. Idem etiam de fœminis intellige. Matrix quæ & quid sit. Ipsarum pudendum seu matrix fœmina est: eadem ratione, sicut linũ lumen non est, sed flamma est lumen. Et sicut lumen lino adhæret: sic Sol etiam: hoc est corpus est linum, splendor est Sol. Similiter & matrix se habet. Corpus enim non est matrix, etsi ita nominetur. Centrũ rebus nomẽ dat. Ita enim demonstrat centrum. Res enim omnes à centro denominari debent. Ideò matrix secundum centrum manet matrix, sed in anatomia tamen matrix non est, sed tantùm corpus. Conuenit ergo, vt matricis descripturus morbum, eiusdem quoq; anatomiam expediam propter paroxysmum.

Matrix est homo: & in vniuerso corpore. Notandum autem est, matricem per vniuersum corpus fœminæ iacere, & esse hominem. Nec enim aliam, quàm homo, rationem habet. Quî generari possit homo ex re, quæ homo, non est Nam sicut pater & mater sibi simile progenerant: sic etiam matricis simile est in ipsius anatomiâ, & plus est, quàm eius anatomia. Ratio est, quòd in matricis anatomia fiat, vt si in membro eius aliquo defectus sit, idem vestigium in membro quoque fœtus appareat. Fœtus matricis vestigia habet. Sic ergo nihil situm est in membris, patre & matre; sedmò mentum omne positum est in membris matricis. Quæ si deformatione laboret: eandem etiam exhibebit omnino infans. Cùm ergo matrix corpus vniuersum occupet, sicut Sol occupat cœlum, terram, mare, aërem: conuenit, nos anatomiam eius ita intelligere, vt intelligimus, vmbrã esse hominem, aut spiritũ, qui hominis ritu & more ingrediatur, & tamen corpus non habet. Splẽdor & lumẽ qualia sint corpora. Splendor Solis est corpus: lumen est corpus Corpora autem hæc non sunt tangibilia, & tamen corporea. Mortale quid. Nihil enim caducum aut mortale est, quod corpus non habeat. In solo enim corpore mors est. Quia verò illud in nobis tangibile non est, ideò dico, quòd duo corpora sint, quoad iudicium nostrũ. Opus ergo est, vt anatomiam corporum impalpabilium, cognoscamus ac intelligamus. Eo facto, Medicus iam describere nouerit Microcosmum matricis, de quo breuem anatomiam instituam. Integram enim ac prolixiorem matricis anatomiam suo loco plenè traditurus sum.

Pro breui autem matricis anatomiæ descriptione, quatuor distributiones in 4. Elementa notabitis. Anatomia rerũ ex operatione sumitur. Solem enim videtis in sua operatione non simplicem, sed quadruplicem existere. Sol vt quadruplex. At ex operatione desumitur Anatomia, non ex oculis aut manibus. Sol operatur in cœlo. Est enim in Marte, in Ariete, in Galaxâ, in astris omnibus; quæ sine ipsius splendore vigere non possunt: non quia splendor, sed quia splendor iste corpus est, & in corpore operatio. Ideò ista eo opus habet. Sine operatione quis quicquam faciet? Deinde operatur etiam in aëre. Nec enim vel Manna vel Tereniabin fit, si corporeus splendor Solis non operetur. Manna & Tereniabin vnde. In creaturis etenim morti obnoxiis operationes omnes fiunt corporaliter: velut & in homine, cuius corpus laborare & operari cogitur, quod tamen corpus non est homo. Tum & in terrâ idem similiter operatur. In hâc enim nisi Sol corporaliter inesset, nihil produceretur. Denique & in mari. Sine eo enim piscis nullus viuus maneret &c. Iam verò sicut multiplices sunt partes terræ; ita multiplicia quoque sunt corpora Solis. Hominis anatomiæ 4 ob 4 eius partes. Vnde homo in quatuor anatomias incidit, & tamen vnum eius corpus est. Quatuor autem ideò, quia corpus in quatuor partes diuisum est, in terram, quæ caro est, in Aquam, quæ sanguis est, in Aërem, qui chaos est, in ignem hoc est, in gradus,

Caduci matricis 4. sunt: Secundum hæc ergò, caduci Matricis quatuor sunt: Terræ, Aëris, Ignis, Aquæ. Quatuor hos caducos cognoscite ex Anatomiâ, cuius descriptio talis est: Si Matrix ex caduco laborat, & à centro in has partes digreditur: tunc si incidit in aquam, caducus est in sanguine. Sanguin. carn. chaŝ ignis. Si incidit in terram, caducus est in carne. Si in aërem: est in chao corporis: si in complexiones: est in igne, &c. Quilibet autem caducus paroxysmos eiusmodi habet, quales in primo libro descripsimus. Iis signis quilibet manifestatur. Iam autem sciendum est, omnia hominem vnum esse in totâ Anatomiâ, qui iacet vbicunque forma suam magnitudinem habet. Transitus autem morbi latior non est, quàm quo Anatomia pertingit. Indè totum corpus inuadit eius membri, in quod incidit. Si peruertit oculos, fit illud ex Anatomia Matricis, quæ oculos peruertit, & os, membráque, ac omnia. Corpus autem quod tangibile est non afficitur: afficitur autem Anatomia Matricis. Et qua ratione pyra arborem cogunt quasi & erumpunt ex ligno duro: sic matrix quoque cogit omnia sua membra, cumprimis ea, quæ morbida secum habet. Spasmus ergo caduci Matricis non corporis, sed matricis est. Is tamen, membrum illud, in quo est, eò adigit, vt sese inflectat & incuruet, prout ratio fert. Sicut ergo ignis domat lignum: sic Microcosmus matricis cogit Microcosmum humanum,

Paroxysmi caduci quî fiant. Quæ verò ista sunt, quæ paroxysmum faciunt? aut quî ille cietur? Id intelligendũ aliter non est, quàm vt tignarius cũ suo ligno agit, do-

nec domus exstruatur. Nam & in nobis tignarius est, qui velut opifex morbos parit ac producit. Iam ergò faber est Mars, iam Iupiter, iam Taurus, iam Scorpio. Hi sunt fabri morbi caduci: hi sunt, qui in Microcosmo Matricis cudunt, & Anatomiam ad suum opus occupant. Horum verò opificum quot centeni sunt, quos nemo nisi Astronomus nouit? Nemo nisi Philosophus? Res hæc incredibilis obuenit Sophisticis Medicis, quorum ars circa stercora, & catarrhos ac humores corporis perpetuò versatur. Non verò in stercore, non in rheumatis, non in humoribus ista quærenda sunt, sed in Planetis ac signis. In his fabri illi habitant. Causas, originem, naturam, essentiam, proprietatem, cognitionem & curationem nolite quæso desumere aut augurari ex lotio, ex stercore, ex pulsu: sed potius eadem ex Planetis & opificibus cœlestibus cognoscite. Morbus vnusquilibet enim opus est, à suo opifice profectum & confectum. In hunc oculos detorquete, & quid sit, vel non sit iudicate. Microcosmi enim ea natura est ac conditio, vt cuilibet in astro opifici ligna ac lapides necessarios aduehat. Vnde fit scientias duas in Medico requiri: primam, vt opifici suum lignum non crescat: alteram, vt lignum ei comminuatur aut obteratur.

Fabri caduci non in stercore quærendi.

Scientiæ Medici geminæ.

Cæterùm in his mirari aliquis possit, quis tandem is locus sit, in quo incus ad hoc opus cudendum iaceat. Responde mihi autem: vbi opifex ille sedet, qui cudit Rosas, Lilia, &c.? Vbi officinam suam habet? quas possidet ædes? Nullas. Ita nullæ etiam in homine: & faber tamen locum habet. Hi sunt Architecti, qui Mechanicis assimilantur, sed in suas tribus tamen dirempti. Quæri autem hoc nihil attinet, quo in loco illi operentur, aut quales se in suis officinis gerant. Satis est hoc sciri de loco, quòd Planeta caducus suam possessionem in Anatomia spirirus sensibilitatis habeat, & per eius radices in spiritum sensitiuum excidat non aliter, ac Sol per vitrum penetrat. Et paroxysmus in corpore, hoc est, in carne, manifestatur ita, velut calor vitri à sole oritur. Sic enim hic quoque spiritus morbus est in corpore, hoc est in carne. Porrò autem quæ causa est, quòd talis spiritus corpus in tantum paroxysmum coniiciat? Quod horum opificum ingenium est? Concordantia nimirùm ista dat: veluti lutum & figulus dant ollam: carbonarius & lignum dant carbones. Hæc explicare aliter non possum, quàm vt indicem, quòd ex tali coniunctione omnia proueniant, vt, si Mars ac superiora capita vtriusque Anatomiæ, Matricis & Microcosmi concurrant, ita vt furiosa ac sæuiens natura procedat, nihil aliud quam generatio caduci instet. De his autem scitote, quòd Planeta Mars opifex sit, Planeta autem Mercurius sit subiectum. Medicus autem effectum, exaltationem, coniunctionem aut operationem aliter intelligere non debet, quàm cognoscit Mechanicus. Vnum enim alteri præfiguratio est, ac similis societas & vmbra. Adeóq; ex hisce, vtrique Philosophi scilicet & Astronomi scire possunt horum Architectorum statum, quo tempore, quo die, qua hora operas aggrediantur, quid arte sua conficiant, quàm multum præstent, quo robore instent, & si quæ alia his similia sint, prout concordantia consentit & confertur. Hoc enim casu similitudo alia nulla Medico proponi potest, quàm distributio Cosmographiæ, hoc est omnium regionum conditio, quid quælibet terra habeat singulare in sua regione? ac ita instituatur concordantia vna cum astris, matricib. animalibus, crescentibus: & illorum singulares coniunctiones inueniantur, quib. homines coguntur, singularia opera pro ducere, patrare & admittere. Eodem planè modo homo quoq; Microcosmus distributus, & in suam concordantiam ac coniunctionem positus est. Quæ prout cadit, ita matrix quoque causam sortitur. Ea enim est mundus alter, & Microcosmus est mundus tertius. Et fiunt hæc omnia per Planetas ac astrales naturas, quæ prodeunt ex Mercurio, sulphure & sale. Ex hisce enim tribus defluunt omnes proprietates, naturæ, essentiæ, causæ ac similia. Et quilibet docetur Medicus, vt horum trium operationem ipsis oculis dispiciat. Sic fiet, vt vna quoque ipsum inuisibile intelligat. Dixi autem de illapsu in Anatomiam spiritus sensitiui ex Planeta cæterorum Matricis spirituum facto. Is hoc modo intelligi ac explicari debet, quòd spiritus sensitiuus suam Anatomiam habeat, quousque corpus totum extenditur. Spiritus autem sensitiuus is est, qui corpus est rationis. Nam spiritus rationis corporalis est, velut & sensitiuus iste. Sic ergò vtriusque Sp. diathesis vna est, & quod vni adhæret, idem alteri quoque adiacet, respectu sensibilitatis. Iam verò constellationes Caduci, naturæ astralis sunt, vt spiritum alium nullum inuadant, quàm istum, de quo iam diximus. Vnde fit, vt duæ coiũctiones simul paroxysmum corpori inducant. Ideò spiritum istorum (qui meritò astrales vocari debent, cùm astra sint, non spiritus) Anatomia noscenda est. Veteres autem scriptores ipsos non intellexerunt: sed quia impalpabiles essent, eosdem præ populari suo iudicio spiritus vocitarunt. Sed quod ad horum attinet Anatomiam, scitote, ipsos, non aliter in corpore, ac in globulo iacere, hoc est Planeta Caduci globulus est, ac radios habet, ac Anatomia eius tractat de radiis. Ita astrum sensitiuum globulum habet, & suos emittit radios, in quibus eiusdem etiam Anatomia versatur. In istiusmodi Anatomia fit coniunctio & concordantia constellationis. Pro his iam porrò intelligite Anatomiæ huius proprium esse, vt etsi quidem membrum aliquod detruncetur, inde tamen ipsis astris damnum non inferatur, dum globulus non tangitur, nec in hoc solùm, verùm & in astris cæteris omnibus.

Spiritus sẽsitiuus in caducо patitur.

Concordantia coniunctionem: coniunctio multiplicationem dat.

Cosmographiæ exemplum.

Matrix est mundus alter.

Spiritus sẽsitiuus quid. Sp. rationis corporalis est.

Sp. sensitiui instar globuli sunt in Corpore.

Sed hæc de Microcosmica Natura Matricis hactenus dicta sufficiant: quam scire fas est Medicum, qui paroxysmum cognoscere velit. Iam deinceps autem paragraphum alium aggrediar, in quod tractaturus sum de paroxysmo, quid oculi videant aut comprehendant in ægrotis? Etsi verò illud admodùm breuibus verbis conficiam: labor tamen is pro conclusione sufficiet Astronomo ac Philosopho, qui professionem Medicam ingressurus est, ne quis per Humoralem Theoricam ac Practicam

cam ſeducatur. Omni enim ſtudio cauendum eſt Medico, ne cauſam ac generationem morbi decerpat ex phanaticis illis medicinis & theoricis, quas veteres commenti ſunt. Si enim verè, adeóque ex ipſius Naturæ lumine conſideretis, quanta hominis nobilitas ſit, & quàm ſublimi is collocatus loco ſit, & vndenam tandem factus ſit? inuenietis poſt haud difficulter, vana & inania ea omnia eſſe, quæ extra mundum magnum, extra aſtra & corpora Elementorum, & eorum operationes expenduntur & conſiderantur. Hinc enim omnia dimanare & deſumi oportet. Sed cum hoc loco de his ſatis pro cuiuſque ſpe & deſiderio non tradatur: legite inſuper etiam noſtras Archidoxes, quas ſtudio exquiſito & ſingulari condidi. Ex iis. planè eruetis & intelligetis opifices, qui morbum hunc cudunt: vbi Theorica etiam, huc faciens, planè ſatis ac perſpicuè tradita eſt.

Hominis nobilitas.

PARAGRAPHVS VI.

Meſtruũ non eſt cauſa caduci. Cad. Matricis ex aſtro eſt, non humoribus.

QVi hoc loco mulieris menſtruum pro cauſa huius morbi expediunt, hi manifeſto errori implicantur: Hic enim caducus ex Aſtro gignitur, non ex re vlla, quæ ab Aſtris non regitur. Tum & corporeis rebus huiuſmodi paroxyſmi adſcribi non poſſun. Opus enim eſt ad hunc morbum aſtrali quadam ac Mechanica fabricatione, quæ æquiparetur opifici, qui format omnia creſcentia terræ, aquæque, ac aëris & ignis, Ex tali operatione cauſa huius morbi prodit. Ideò, ad paroxyſmum attendite, quo modo ac ratione is inuadat. Sicut fulgur, quicquid cœleſti ſua potentia corripit, deiicit & in terram profligat: ita aſtrum quoque deiicit, quod ad Anatomiam eius pertinet. Et licèt hîc quidem corporeum quoddam videatur aut reperiatur, quod humoribus accenſeri queat: id tamen non aliunde, quàm ex afflictione corporis, & virtutum corporis concitatione aut oppreſſione prodiiſſe iudicandum eſt. Nam & aliàs frequenter videtis, quòd per conſternationem ac naturæ oppreſſionem mirabilia & rara ſubinde multa producantur, quæ ipſi corpori, ac eius potentiæ adſcribi minimè poſſunt, ſed Mechanicis omninò ac Aſtralibus operationibus imputari debent, vt quib. Mechanica corporea omnia operâ deſtruantur, nec quicquam vbique intactum relinquatur: idem etiam ex curâ comprobari poteſt. Cura enim vniuerſa ad ſolum aſtrum dirigitur: quod ſi coërceatur & edometur, tum & commotiones illæ corporis ceſſant: Et arcana contra ipſa Aſtra faciunt, non contra corpora naturalia.

Fulguris vis.

Caduci quæ generatio.

Quando ergo fabricator in Mechanico aſtro, matricis Mercurium, Sulphur, & Salem in ſuum liquidum traſmutat, & in vnam permixtionem illa confundit, & accendit ignem Leonis, auxiliante Sole & Marte, & omnia commiſcet in vnum: tum demum paroxyſmo principium datur. Hîc enim ſibi inuicem contrariantur pingue & humidum, ignis & liquor Mercurij: ipſeque ignis naturam Vulcani habet. Vulcanus enim non eſt fabricator corporalis, ſed aſtralis, qui officinam ſuam ac opera exequitur ita, vt oculis noſtris id non ſit conſpicuum. Eo agente, paroxyſmus introducitur. Primò autem eſt imbecillitas totius corporis in anatomia matricis adeò obſcura latenſque, vt ex ea cognoſci non poſſit, quid & à quibus agatur, vtpote ſimul conſtante corporis probo colore & habitudine. Quæ ideò perſiſtunt, quia fabricatio iſtorum trium Mercurij, Sulphuris, & ſalis nondum finita, ſed adhuc in motu ad paroxyſmum eſt. Operatio autem hæc aliquando diebus aliquot continuatur, aliquando citiùs aut tardiùs finitur, pro conditione potentiæ aſtri. Hæc autem potentia deſinente, & fabricatione finita, paroxyſmus in naturas aliquot & proprietates ſingulares ſe diuidit, prout ſcilicet Anatomiam Matricis & Microcoſmi corripuerit, ad quod attendetis. Si enim confertiùs incidat in Anatomiam oculorum, tum mulieres excæcat, vt nihil videant oculis, donec fabricatio conſumatur & auferatur. Et hic paroxyſmus diuerſus eſt ab illo paroxyſmo, qui ſpaſmum oculis inducit. Is enim ex ſe iterum vaneſcit. Cœcitas autem hæc manet & perdurat, vſque ad morbi abolitionem. Sic ſi Anatomia aurium inuadatur, mulieres ſurdæ fiunt, quæ priuatio auditus durat, dum morbus vel morte finiatur, vel conſumatur à naturâ aut Medicinis. Surditatis hic effectus alius eſt ab eo, quando paroxyſmus ſolam Anatomiam cordis occupat. Notandum enim eſt, quòd oculi auréſque multa patiantur propter Anatomiam cordis, quæ non aliter apparet, ac ſi eſſet Anatomia aurium oculorúmque, cùm tamen Anatomia iſta inuaſa non ſit, ſed à cordis tantùm commotione cætera quoque vnâ commoueantur: Quòd ſi verò Planeta & commixtio ſulphuris, mercurij, ſalis iunctim harum Anatomiarum vnam corripit, tunc fiunt, quæ diximus. Eodem modo & loquela tollitur, ſi Anatomia linguæ feriatur. Indè etiam ſimiliter ſenſus obſtupeſcit, non ſecus, ac membrum ſtupefactiuum, ſi vratur, erodatur, aut ſecetur, nihil ſentit: quæ ſtupefactio interdum adeò magna eſt, vt ne quidem vena cruentet, ſi ſecetur.

Caduci varii paroxyſmi vnde.

Cæcitas, &c. ex Cad. Surditas, ex Cad.

Loquelæ priuatio. ex Cad.

Quamdiù autem Aſtralis Mechanicus fabricator in ſuo Eſſe ſeu vigore manet, horum nullum euariat aut mutatur. Sed tamen ob id nemo quæret aut adhibebit medicinas ad oculos, auréſue, quibus vim Narcoticam exigat: ſed ſola coniunctio dirimenda eſt, & deinceps cætera ſponte remittent. Et licèt quidem aliquando oculares Medicinæ adhibeantur: nihil tamen illæ quicquam commodabunt, niſi fabricatio ea tranſierit, & deſierit, quæ non nihil in corde peruertit, ita vt corpus & membra extra ſuam natiuam Anatomiam abierint. Sicut enim corporaliter membrum vnum ex altero procedere, & ex mutuâ proportione elabi videtis: ita & in aſtrali opere, hoc eſt in Anatomiâ interna, huiuſmodi diſlocatio quoque, ac peruerſio inducitur. Ac ob id ars hæc & medicina eſt localis, veluti ſignum verorum membrorum ad locum natiuum. Et licèt quidem frequenter accidat, vt cataractæ, ac maculæ, &c. oculos corripiant: hæc tamen

Vulcanus Aſtralis &c.

aliud de se iudicium non dent, quàm quòd iam antè eadem in oculo exstiterint. Et cùm in oculis antea iacuerint: iam in suam tantùm intentionem deducta sunt. Quæ ob id cæcitas iam non caducalis est, sed naturalis. Quod iudicium etiam de auribus & lingua similiter faciendum est.

Tremor cordis ex caduco.

Eodem modo, si caducalia sydera Anatomiam cordis feriunt, incidit Tremor cordis, hoc est conuulsio in membris seu resolutio, & iuxta cor palpitatio, adeóque vehemens & violenta impulsio, vt terræmotus, qui vrbes euertit, illi vix comparari queat. Sic enim terræ motus terram attollit & iactat, quatitque: sic corpus quoque iactatur & quoquò versùm diuibratur. Iam verò Anatomia cordis tantam in se latitudinem & potentiam habet ad corpus, vt cum ipso Vicina ac propinqua vniuersa etiam emotentur & contremiscant. Ideò paroxysmus hic validus est, membra vniuersa pertentans, & eodem planè more modóque insultans, quo caducum in libro primo descripsimus. Ex istis signis hæc etiam postrema iudicate.

Sic pariter, si Anatomia cerebri percellatur, tum paroxysmus ibi sæuit, ac cùm caput, tùm capiti cognata omnia quatit. Omne autem principium in cerebro est, ac ex cerebro digreditur. Adeóque nullum in vniuerso corpore membrum est, quod caduco non subjiciatur. Si à syderibus idoneis attingatur, tonitru suum omnino sustinere cogitur. De quibus membris omnib. hîc tradere, nimis longum foret. Ex his enim iam propositis de cæteris omnibus iudicium fieri, ac paroxysmus cuilibet vernaculus æstimari à quouis commodè potest. Prout enim cuiuslibet Anatomia se habet: ita eadem de locis testatur ac corporibus. Et talis est *Caducus intestinorum, diaphragmatis, dentium, manuum, pedum, testiculorum, medullæ, gutturis, &c.* Qui quidem caduci vniuersi ex fonte vno dimanant, ac solâ locali naturâ in Anatomiâ differunt. Discrimen autem, quod inter paroxysmos sit ex hoc cognoscite. Si Anatomiam nouistis membrorum, nouistis etiam qualis paroxysmus quiuis futurus sit, si locetur. Sic colica caduco intestinali adscribitur, alia aliis. Quæ cùm iam antè satis vobis cognita sint: in specie omnia à me percenseri frustraneum sit. Vos saltem ægros aspicite, si in paroxysmo iaceant, nec ipsos deserite, sed misericordiam vestram illis impendite, ad dolorem ipsorum, & angustiam ærumnásque plusquam miseras oculos defigentes. Sinite vos commoueri: nec despicite quenquam, qui describit aut discit hos morbos, ad inuenienda proximo suo remedia, cùm æger omnis Medico à Deo commendatus sit. Repetite vobiscum, quod Christus ipse testatur, ægros opus habere Medico, non sanos. Cogitate, quòd scientia Medicinæ certa ac verax sit, ac à Deo ipso manârit, vt de ea nimirum Deum quotidie inuocemus, donec is eam largiatur petentibus.

Caducorum differentiæ ex Anatomiis partium discedę.

Porrò autem notate, quòd paroxysmi hi etiam instar tonitrus & terræmotus generentur, sola microcosmicâ naturâ differentes. Hoc est, matrix est mundus microcosmi, sicut cœlum terráque matrix Adæ fuit. Et sicut Microcosmus in matrice iacet: sic iacuit Adam in matrice quatuor Elementorũ. Sciendũ ergo est, hîc quoq; Elementa quatuor suũ tremorem habere pro istorum 4. naturâ & conditione: sicut in lib. 1. traditũ est, hûc referendũ. Hîc enim ventus nascitur, qui se diffundit in Aëreum corpus, vt sæpiùs membrum, manus, pésue cõtremiscat & cõcutiatur reliquis quiescentibus & tranquillis. Ventus is in membrum influit, & exitum quærens, non intermittit, donec in suam consummationem deducatur. Hunc ventus posteà alius sequitur, & sic consequenter, ita hîc, iam illic, alius incumbit, sicut is in 4. membris manifestè se exhibet, & stridor dentium, oris, corporis, &c. ex contrarietate oritur corporum, quæ sibi inuicem aduersantur, & corpus occupant, velut fulgur cœlum, cuius tempus etiam ac hora conueniunt cum caducis externis, hoc est cum terræmotu & tonitru. Cùm verò in meo de Meteoris libro processum hunc seorsim describam, additâ collatione microcosmi; cætera hîc deficientia ibidem legetis, & defectum præsentem ex illâ opulentiâ sarcietis.

Matrix est mundus Microcosmi: & cœlum matrix Adæ.

Verùm enim verò de Caduco hoc matricis tenendum est, quòd cum operatione aliâ inuadat, quàm facit caducus alter, de quo in libro 1. tradidi. Hic enim mulierum caducus illo altero vehementiùs affligit ipsas, quia mulieres sunt dimidię tantùm creaturę, hoc est in Microcosmicâ sua natura magna illa potentia, quã vir habet, orbatæ sunt. Ac ratio hîc eadem est, quæ violarum geminarum, quarum domesticæ fragrant, syluestres autem seu caninæ nihil olent. Isto enim gradu mulieres orbatæ sunt. Vndè fit, vt potentia dimidia ipsis deficiat. Simile huic quoddam fit, in eo, quando quis nascitur cum membris omnibus, integer, & deinde nascitur alius, qui membra tantùm dimidia habeat. Ipsarum crinis, crinis dimidius est: ipsarum cor, cor dimidium est: adeóque morbi vniuersi, si ad exaltationem dimidiam tantùm ascenderint, fœminis lethales fiunt, qui tamen viro tantùm ex dimidio lethales futuri erant. Ideò mulieres totum morbum tolerare non possunt: sed vbi is ad paroxysmum dimidium ascendit, iam mortuæ sunt. Hæc etiam causa est, cur, si caduco matricis infestentur, adeò promptè moriantur, aut ex eo diutiùs valetudinariæ decumbant, cùm in viro idem similiter non eueniat. In fœminis ægritudo omnia sunt, in viris autem eadem sunt leuitas. Ob id in fœminis ægritudines eæ considerandæ sunt, quæ in viris leuitas & non ægritudo sunt.

Mulier creaturæ est dimidia.

Quanquam hoc etiam altè considerandum sit, quòd duo mundi concludantur in cute vna fœminarum, non item virorum. Vndè fit, vt pluribus etiam ac grauioribus morbis tententur præ viris. Et tamen interim geminorum mundorum istorum potentia ad iustam personæ ac creaturæ mensuram ita constituta est ac ordinata, vt ad communem virorum ætatem ascendere possint, nec isto termini prorogatu priuentur. Per hunc autem Caducum morbum multi

Caducus fœminarũ quos latentes morbos suscitet.

multi simul etiam Microcosmi morbi in fœminis suscitantur ac proferuntur, qui prius abditi in ipsis latebant: huius generis est Apoplexia, subitanea mors, paralysis, spasmus, febris, icteritia, hydropisis. Nemo enim persuaderi sibi patiatur, quòd huiusmodi morbi aut ex ipsa caduci natura oriatur, aut caducus ipse sint. Caducus enim ipse in se febrem non habet, nõ Apoplexiã, non Icteritiam, &c. Qui tamẽ morbi si cum Caduco erumpant, tunc ex præexistenti materia caducus eosdem saltem commouit ac protulit. Et licet quidem extra hanc materiam etiam calor, spuma, suffocatio, &c. forte coinciderent: sciendum tamen est, ista omnia ex naturæ angustatione & violenta concitatione, quæ ex omnium membrorum percussione oritur, emergere: quæ tamen eadem cum paroxysmo iterum terminantur, nec ad mortem spectant. Et in hisce caduci Matricis accidentibus Medicum singulariter prouidum esse oportet, vt singulariter probè distinguere, & quodlibet ad suam causam scitè aptare possit.

Sed paroxysmi natura ac conditione iam satis explicata, deinceps velim vos etiam intelligere eius signa, cuiusnam Elementi caducus quilibet sit, qua Anatomia inueniatur. Nam & ad curam ipsam cognoscendum signa hæc, quæ duplicia proposui, necessaria omnino sunt. Nam signa alia ad ipsum Elementum referuntur, alia ad Anatomiam faciunt. Cura enim quælibet dupliciter instituenda est, secundum Elementum scil. & Anatomiam. Taceo illa cætera quæ hactenus proposita sunt de caduco, quæ per ipsius paroxysmum concitantur, de quibus singularis experientia & cura canonica tenenda est, hoc discrimine, vt cura ipsius caduci semper præpolleat. Hoc enim ni fiat, frustraneum omne erit, quod in cæteris tentas. Præterea ad curam etiam illam attendite, quæ in se Theoricam continet, quæ scilicet praxis est, ipsa quoq; totũ corpus attinens. Theorica enim procedit ex practica, non practica ex Theorica manat. Id qua ratione fiat, deinceps accipite.

Signa caduci duplicia.

Quis enim quæso sit, qui Theoricam illam, veram & rectam non putet & accipiat, quæ ex sola practica dimanat & firmatur? Non dico autem de practica experimentationis, sed de practica luminis Naturæ, ex quo penitiora omnia discimus. Vndenam verò Theorica caduci sumitur, nisi ex sola practica maiorum sydereum ac astrorum? Et quid practica sydereum aliud est, quàm rerum naturalium Philosophia? Quis ex suo cerebro disserere potest de coloribus, si idem à natiuitate cæcus sit? An non Theorica colorum ab oculis desumitur? An id non practica est, quod oculi vident? Quis voces aut verba intelliget ac interpretabitur, nisi loquens? Nec enim mutus potest: non potest surdus. Quia enim non audit, ideò Theorica illa deficit, hac causa, quia nõ habet practicã, ex qua theorica procedit. Hoc modo & ratio nostra muta & cœca est in cognoscendis his rebus, quas tractare debet, nisi per practicã altius informetur, non per tentationẽ. Tentare enim minimè practica est, sed scire. Ideò in omnibus cauenda est periclitatio: & contra vera practica semper tenenda. Quàm quia tu ignoras,

Theorica ex practica manans certissima.

Practica syderum quid.

Ratio humana cœca sine lumine Nat. Scire est vera practica.

ideò à Medicina abstine: aliàs in spelunca latronum versaberis.

PARAGRAPHVS VII.

DVm ad morbi huius curam describendam me confero, veterum Scriptorum ordinem deserere omninò cogor, ne in Fen & Distinctiones &c. libros meos dirimam, quod factitare ipsi soliti sunt. Ex illis enim distinctionibus elucet, ipsas non à Medicis, sed à Sophistis in mediũ coniectas esse. Nihil ergo vobis eiusmodi curæ sint; sed hoc persuasum habeatis, quòd mea cura instituta sit secundum seriem specierum, ita vt arcana seipsa distinguant & partiantur secundum naturam morbi, ex qua distinctio omnis.

Hoc loco tot deficiunt lineæ, quot huius chartæ ferè paginæ duæ cum dimidia capiunt. Neque spes vlla est, hunc defectum restitui resarcirique posse, cùm folia duo magna ex scripto originali euulsa prorsum interierint. Idem quoque accidit in fine huius capitis, & post initium octaui, vbi asteriscos videbis adnotatos.

Qua autem ratione, in primo libro comprehendi ad nos pertingere artes: sic ipsis Medicis scilicet etiam in more est, vt reuelationes eiusmodi sectentur; sed in tota Theorica vacui sunt. Nam cùm omnes suæ Theoricæ & canonicæ practicæ rimas peruolitarunt, tandem tamen eas deserere, ac de libris suis desperare, & denique ad experimenta (vt vocant) profugere & diuertere coguntur: quæ tamen experimenta minimè sunt, verùm arcana secundum ordinem Canonicæ Theoricæ & practicæ genuini luminis naturæ. Quæ quia ipsi non intelligunt, ideò eadem experimenta vocant: ac dum omnium profundissimè sapiunt, vocant ea à *Forma Specifica*. Hæc ipsorum comptula Theorica est.

Experimẽta & arcana differũt.

Forma specifica &c.

Vos autem quotquot estis Medici, qui veritati dediti estis, cauete quæso, ne ea experimenta vocetis, sed arcana, ad veræ Medicinæ præscriptum. Hos autem nugatores & imperitos arguite, qui versa vice arcana experimenta vocitant. Nec enim quid experimentum sit, aut vnde ea sint, ac ex qua Theorica oriantur nôrunt. Interim nec pudet Italiam, nec Galliam, nec Hispaniam, Germaniámue, nec Hebræos, nec Chaldæos, nec Arabes Græcósue, quòd Theoricam falsam ponendo, ex illa practicam erroneam educant: adeóque pro suo nutu ac arbitratu naturam cogere satagunt, quæ tamen tyronum istorum vim ac fastum ne tanti quidem facit. Suam enim illi stultitiam, contra naturam præliantem in eo produnt, quòd in caduco eiusmodi Microcosmum personæ aggrediuntur, mandántque, vt vena pedis secetur, purgentúrue humores, cùm tamen nec venæ nec humores in Microcosmo matricis consistant. Résque hîc perindè est, ac si Margaretha ægrotaret, & medicina adhiberetur Ioanni. Quæ enim corpora ægrotent, ipsi nondum cognouerunt.

Cùm ergo demonstratum sit, quòd oporteat quæri medicinas alias alterius mundi, qui complectatur id, quod Microcosmo matricis continetur, & sic vtriusque mundi anatomia conferri debeat: deinceps regimen tra-

dendum est, quod istiusmodi hominibus commodum sit: quod non dirigendum est ad Microcosmum personæ, sed matricis. Quorum quod discrimen sit, ita aduertite. Veteres siue Scriptores, siue Doctores regimen constituerunt pro suæ voluntatis consilio ad formam rei oculis expositæ seu obiectæ. Ita leporem dixerunt esse Melancholicum, Arietem, Cholericum. Adeóque ex formis seu specieb. in oculos incurrentib. artem ac scientiam condiderunt, ex qua regimen in hoc caduco præscripserunt, quod tamen à vobis nec acceptandum, nec parte vllâ verum censendum est. Hic enim caducus nec ex formâ, nec in formâ est, quam ipsorum oculi contuentur: Ideò nec regimen in formâ positum est oculis conspicua sed quemadmodum ipsos morbus matricis latuit: sic ipsis itidem cura ac regimen eius absconditum est. Sed vniuersam ipsorum stultitiam hîc non enumerabo: verùm quantum opus videtur, vobis saltem occasionem ministrabo errores eorum cognoscendi, ne incauti fors per ipsos decipiamini, quod tanto nisu per Pharisaicas & Hypocriticas suas turmas conantur hactenus. Similis enim simili bellum non mouet: sed vnus alterum subinde tuetur, non habita ratione causæ bonæ malæue. Hæc enim ipsis maxima: Adstipulare mihi: & assentiar equidem tibi vicissim. Vos verò qui incorruptæ sapientiæ religionem puram colitis, à minis illorum non obtundamini. Scripta potius partis vtriusque legite, & iudices æquos agite, ne quo fors fauore decipiamini.

Lepus an Melancholicus: & Aries cholericus.

Similis simili gratus.

De Regimine verò præstituendo modos duos accipite. Vnus respicit complexionem: alter arcana. Prior attinet nutritionem Microcosmi matricis. Nutritur enim ea ex complexione, non ex corporibus. Posterior arcanorum est, quæ cum cibis concurrunt, veluti Sal, quod cum rebus omnibus concurrit. Post hæc duo vlterius cognoscite regimen, & curam etiam regiminis, hoc modo. (De curâ autem verâ hîc nullus sermo est.) Complexiones nutriunt Microcosmum matricis. Quid est complexio? Quod corpus non habet, attamen habet qualitatem. Non quòd qualitas hoc loco regimen sit, sed quòd anatomiam Microcosmi matricis indicet. Ex omnibus enim nutriuntur membra, non ex vno. Tum & ipsa plus non assumunt, quàm digerere possunt, aut egent, aut conuenit ipsis. Iam verò complexio est astrum, quod nemo videt, sicut odor Moschi, qui exspirat, quem nemo videt. Si autem exspirauit, ipsius complexio euanuit. Nec enim complexio corpus est. Quod non per odorem secedit, id viâ aliâ vanescit. Sic enim ex hac virtute mutantur complexiones in præparationibus: alius scilicet odor alius gustus, alij sapores, alia complexio: quæ si in corporibus iacerent, mutari non possent. In corporibus autem non consistunt: ideò vertuntur, & in transmutationem illam facessunt. Ideò si regimen vsurpandũ sit, cõcordandæ erunt cõplexiones & arcana, quæ regimen æstimari ac haberi debent.

Complexio quid.

Complexio est astrum.

Est autem regimen, sine corpore, sola essentia rerum non respiciendo ad frigidum aut calidum. sed anatomiam, hoc est, ad medium istarum rerum, quo homo totus in regimine fiat. Nam quid hoc est, quòd procuras in hepate deobstructionem? in pulmonibus expectorationem? in cerebro roborationem? Talia qui faciunt, præuaricatores sunt, non Medici. Pugnat enim hoc institutum cum vniuerso Medicinæ ordine. Omnia enim membra in corpore debent huius regiminis esse propria, non posita in refrigerando, in calefaciendo, in exspuendo, in confortando, sed in virtute, quæ Media est. Ea totum corpus refert & continet, sicut de hac arte constituendi regiminis aliàs traditur, quod hîc breuitatis studio omitto. Cùm ergo regimen oporteat esse totam anatomiam: scire debetis, quòd vnum quodlibet simplex totam ac omnem anatomiam occupet. Iam autem scitote vlterius, non corpus, sed complexionem, in qua robur viget, aut conditur, esse regimen. Vnde sequitur, ipsa ciborum potuúmue corpora, siue calida, siue frigida, humida vel sicca sint, consideranda non esse: sed hoc saltem videndum esse, quid in transformatione sint. Nec enim eadem in corpore manent, quæ foris sunt. Non ergo, quia hoc vel illud in patinâ calidum frigidúmue inuenis, idẽ necessariò tale etiã in anatomia erit. Nihil ergo cura, aut crede, lactucam esse frigidam, velut & portulacam, aut melissam ocymúmque calidum: sed hoc scire labora qualia in transmutatione sint, quid ex ipsis fiat. Et ex hoc postremo regimen defini. Nam cùm duo mundi sint, matrix & iterum matrix, fœminę scilicet & herbæ: duo etiam Microcosmi erunt sub anatomia vna.

Regimẽ tota anatomia est.

Trãsmutatio regiminis principium.

Duo mũdi, quoad regimẽ.

Quò ergo faciat hoc, quòd refrigerantia & calefacientia &c. in hoc caduco ordines ac propines, cùm tamen non prosint, sed noceant? Quæ causa est? Hæc nimirum, quia ignoras duplicia corpora. Hinc est, quod morbum peiorem facis, Interim id ad tui excusationem satis est, si prætendere possis, ipsum ægrum successum impediuisse, cùm tamen istius mali auctor tutè sis. Itaque, vt rectè sensum meum assequaris, repeto, iubeóque, vt complexionem eam, quæ vltima est, expendas. Talis enim est anatomia vtriusque Microcosmicæ naturæ, matricis in fœminã, & matricis in elementis externis. Ad ista iam sequitur regimen, ac ordo, prout de eo peculiarem librum conscripsi. Nec enim iudicandi saltem, verùm etiam probandi cibi sunt, ne in despectum veniant. Propter vos enim nugaces Medicos loco alio describere cogor, quod ad ægrorum salutem & incolumitatem hoc ipso discursu complecti maluissem. Attamen vt libellum illum rectiùs intelligatis, breuem quandam informationem de discrimine complexionum, in quibus hoc regimen consistit, velut & de arcanis ac similibus aliis, quantum quidem hîc in caduco matricis opus est, attendite. Quæ, etsi versalibus breuibus quidem tradatur, ob id tamen à vobis negligenda non est. Id, quod vos non spero facturos propter illos. ***.

Defectus integræ paginæ cùm aliquot lineis &c.

Astra & Effectum. Ita hîc econtrà, debet astrum reduci ad corpus, quod corpus arcana complectitur. Ibi ergo regimen circulatum corpus

corpus dare, & Medicinam ad inuisibile corpus dirigere debet. Qui verò cibi alij ac potus his ægris debeantur: id in libro de regimine traditur. Hisce constitutis iam regimen hoc loco finiamus. Plura in aliis libris quære.

PARAGRAPHVS IIX.

SEd vt his missis, ad practicam tandem transcendam, quæ superest: conueniens quidem erit, vt non sequar stylum veterum, aut horum opiniones, sed potius ipsi veritati suffragium feram. Imaginando enim & speculando scientia nulla fundatur. Quod dum facere instituo: ad auctoritates iure deflectere nunquam potero, sed necesse erit, vt meæ ipsius auctoritatis adminiculũ arripiã, in eo, dum non phantasiam, non speculationẽ, non sapientiã ac argutias Sophistices adducam, sed rem omnem ex eo demonstrẽ ex quo me & quemlibet Medicum alium probationes desumere fas est. Diuortium enim nostrum in hoc est, quòd alii doctrinas capitum sequantur, alij contrà doctrinas radicum amplectantur: seu quòd alij pro Magistris Medicos agnoscant: alij contra ipsam naturam, ex quorum numero egomet me quoque profiteor. Nam quid quæso me vspiam docere possit homo, cuius ipse imperitus est? quod in ipso situm non est? Medicina enim non in homine fundata est. Et licèt alium quidem alius quid doceat: tamen & hunc à naturâ doctum esse oportet: aliàs doctrina eius nauci erit. Si ergo à naturâ hausit: cum eadem adhuc hodie viuat, is ob id discipulus adhuc erit mecum, & ego cum ipso. Qui tamen iam iterum in hoc distamus, quod ille discipulos alios faciat, & se Magistrum profiteatur: ego verò me discipulum faciam ipsum & meum Magistrum, collegarum meorum præceptorum constituam.

Magister Medicinæ quis verus sit.

Ne verò, dum vos Magistrum meum cognoscere iubeo, timidiores fiatis, adeóque instigatione mihi aduersantium Doctorum moti, à me deficiatis: iam ad ista sequetur definitio seu conclusio, eo modo, qui in Medicinâ vsitatus est, vt sciatis, ægrotum ex omni tradito fundamento ac Theoricâ curare, quæ curatio scientiam cuiusuis Medici claudit & perficit. His ergo vniuersis præfinitis, primò scire vos velim, Medicinam in duobus omninò consistere: vnum est regimen: alterum sunt arcana. Duarum harum operationum discrimen hoc est. Quod in regimine consistit, id quotidianus coactus cursus astri est. Quod in arcanis consistit, id vnicum est & vice vnâ infusum venenum, quod porro à cœlo & astris. ***.

Medicina in duobus consistit.

Hîc rursùm deficit integra pagina.

Sol in 25. & 29. diebus, & horis 7. *Venus* in 18. diebus, & 23. *Luna* in 73. horis: Et sic astra quoque cætera omnia, & ascendentes, qui ascendunt & ingrediuntur, istá computatione iuxta æthereum cursum finiuntur & mortificantur, quamdiu huiusmodi mortificatio per astri famem fit. Astrum enim ægrotum esse non debet: necesse debet sanum. Quod verò adest, id sufficit. Eius autem, quod abit, locum, supplet alterum.

Ex his iam arcana ciborum & arcana Medicinæ à se inuicem discernite, hoc modo. Quod cum corpore administrandum est, id cibus est, vel potus. Quod sine suo corpore ministratur: id Medicina est. Ideò errores ita committuntur. Medicinæ; quæ cum suis corporibus porriguntur, instar cibi potúsque ad exigentiam famis, ministrari debent vt cibi, non vt Medicina. Et Medicina danda est suâ horâ, ad normam ascendentium ac morbi; non pro fame aut siti. Cuminum est cibus in ventositatibus, non Medicina: ideò vt cibus ministrari debet. Similiter & aromata & herbæ similes plures, admodum efficaces, quæ commodi multum præstant in variis morbis, hâc ratione, quod morbi illi in suis astris ita prætereuntur seu prætercurruntur. Cuminum enim hostis est Boreæ, & ipsius astrum frangit. Hinc conficitur, regiminis cognitionem desumendam esse ex iis rebus, quæ à corporibus suis se separari non sinunt. Hæc enim corpora, & corpora corporis, suam vtrinque confluentiam & concordantiam conferunt. Ideò in his tantùm regimen est, non etiam Medicina. Et quod hinc conualescit, conualescit ex regimine, vi illâ, de qua diximus. Hinc ergò discite regimen ita ordinare, vt conuenit, ne qua fors ab hoc ordine deuietis, quod hactenus Medici fecerunt erronei.

Cibus quid & Medicina & quo vtraque distent.

Cuminũ quando cibus &c.

Diæta morbis ex quo fõte præscribenda.

Sic hallucinarer etiam, si definitum regimen conscriberem eo modo, qui hactenus à veteribus obseruatus, & tempore longo continuatus est: quod ita intelligere debetis. Si regimen constituerem, nimirùm pro quarta parte Germaniæ; latiùs aut lõgiùs pertendere id non possim. Quartæ enim partis regio, cœlum, confluentia, influentia cœli & terræ, in causa essent, cur regimen dictum latiùs, quàm definitum est, extendi non possit. Ex ista enim terra, in qua caducus ortus est, idem cibari & potari vult. Ideò, si regionem mihi propono, probéque considero istius cœlum, terram, omnes eius gradus, essentias, proprietates &c. hîc compræhensas: tunc nec Europam, nec Alemanniam, nec Italiam, multo minus partes alias, Asiam scilicet & Africam descripsero. Quare solum regimen summarium suæ Theoricæ præfiguraui. Cætera Medici sunt, vt ex his porrò suam diætam dirigat pro istius climatis ratione: non autem solius climatis, sed & ascendentis totius regionis. Altera enim ordinatio ac diæta Medico reprehensionem afferre non debet, Ita enim cogit magna constellatio, confluentia & proprietas regionum, partium, terrarum, aquarum. In his enim subindè aliæ atque aliæ, ac inter se diuersæ proprietates, essentiæ, naturæ, & si quæ alia hîc consideranda sunt, intercidunt.

Regionũ diuersitas in diæta curiose cõsiderãda.

PARAGRAPHVS IX.

SIc ergò, quod corpori cognatum nõ est, sed arcanũ est sine corpore, id Medicina est. Hoc ita accipe. Illa in principio ab omni suo corpore separâtur & depurâtur, vt medicinæ fiât, quarũ Physiognomia & Chiromantia, forma ac species similes fiant caducis, hoc est, corpori, in quo is iacet, quod matrix est. Sicut enim matrix eo morbo laborat: ita sciendũ est, quòd ipsius Medicina in simili forma iuxta Anatomicã distributionem

Arcanũ aut Medicina quid.

buttrorem iterum tribuatur. Vnde non iniusta mea hæc sententia est, qua dico, Medicum ad inueniendas artes & componenda Recepta, præceptore quotidiano opus habere. Quis enim est, qui sine inuentrice hac anatomia quicquam artis nouit? Nemo. Medicus enim instar canis venatici est: qui feræ vestigium, odoratu semel perceptum, continua indagatione tamdiu sequitur, dum tandem in feram ipsam incidat. Et hoc exemplum eo vobis faciam, vt sicut canis prædam in naso, sic vos arcanum in oculis teneatis, idque per similem formationem Anatomiæ tam exquisitè noscatis, vt vobis elabi non possit. Nam per solam hanc indagationem Recepta ordinare, nec quicquam aliud sequi debetis, quam quod vestigium id indicat. Sicut enim, etsi fera quidem cursu canem præuertat, post se tamen odorem eiusmodi illa relinquit, vt eius ductu viam omnem canis assequi possit: similiter feris arcana se habent, quæ omnes morbos anteuertunt. Quod si operam sedulum Medicus præstet, in vestigia ipsorum facile incidet, ita, vt herbæ, lapides, semina &c. occurrant, ac pro ratione paroxysmi ascendentium, integra constellatio tam astrorum quam corporum, sese exhibeant, offerantque. Nam in caduco motum cœli manifestum habetis, vt velut Astronomi ac Philosophi illum promptè expedire queatis. Ita iuxta hæc, cursum omnem cœli & terræ, hoc est, omnium astrorum in rebus naturæ inuenietis, quod vna cum paroxysmo ascendant descendantque. Et ista Anatomia æqualis est. Itaque non homini solum paroxysmi, sed & paroxysmus coelestium noscendus, & sic tandem similis ad similem accommodandus est. Licet autem hic plenè omnia non describam, sed partem maximam ad *De modo componendi* relinquam: tamen hoc saltem obiter saltem illa attingo, ne per Scriptorum veterum Recepta decipiamini. Adulterantur enim illa inuentrici omnis Medicinæ & vniuersarum artium, ac tam in anatomia, quam cæteris grauiter hallucinantur: ita vt conscripta videantur à cerebro quodam fanatico, qui scientiæ sibi plurimum arrogauit quidem, eius autem quam minimum habuit, ac de eo tantum inuentrice vix semel aliquando obiter quid audiuit.

Sic ergo inuenietis Receptorum docet, vt & eo ducens matricis auferatur per Medicinam, quam illa indicat, monstratque. Penes ipsam enim est vis ac potentia compositionis Receptorum, non penes homines. Ideo ex omnibus hoc iam scitote, quod eadem matricem modis multis præfiguret, iam cum Granagranis. Et licet hæc quidem forma ad formam anatomiæ ægrè ac difficulter reduci possit: nihilominus tamen forma est. Quamuis enim in apparentia duplex sit: alterum tamen in vtroque simile est, & corpora similia sunt corpori, quale in morbo fit. Verrusta descendit ex illo sanguine, & est naturalis. Et ex quo illa crescit: existitque ex eodem matrici datur. Idem & cum Granagranis fit, si paroxysmi vehementer ascendant, tum vltimum corpus matricis in formam similem ducant. Ideo etsi matrix non sit, prout in anatomia subsistit: id tu tamen ne cures. Sana enim matrici anatomiam caduci non habet: sed sic agit, vt in anatomia illam, Medicina simile, promit, veluti dictum est. Cuius quidem Medicinæ processus modo hic satis explanatus est, nec latius eum duximus locis pariter. In libro de Virtutibus simplicium tum hoc, tum alia plura explicatius tradentur.

Posteriora hæc in fragmento quodam, Paracelsi Autographo, aliter ita habebantur.

IDem & cum Granagranis fit. Si paroxysmi vehementius augeantur, faciunt, vt postremum corpus matricis simile fiat Granagranis: Ideoque, etsi matrix non inueniatur in natura, qualis in anatomia consistit: id tu nihil cures. Sanæ enim matrici nihil datum est: sed prout ipsa morbum in formam cogit: ita formæ eius tu vestigia sequaris. Tandem enim matrix eo redit, vt in talem corporalem Physiognomiam, Chiromantiam &c. reducatur. Quare vos meo rito in hanc artem pertraho. In has enim soli Medicus subsistit. Hanc autem si non noueritis, frustraneum est, quicquid tentatis. Ideo hæc hic dicta sufficiant, donec, volente Deo, simplicia & arcana ipsa nominem, ac in suis locis patefaciam.

CONCLVSIO VLTIMI LIBRI.

SIc ergo finitus est liber suffocationis siue præcipitationis matricis: quam ergo itidem caducum appello. Caduca enim, & morbus matricis, causis vero & essentia non differunt, sed non vno sunt, & in vno continentur. Qui verò differentiæ fiant, ratione corporum, id ex præcedentibus cognoscite. Quæ siquidem Philosophiæ & Astronomiæ ignaris nimis ardua ac difficilia videantur: nunc alia ratione tradi non possunt, nisi postremò in cura, de Verrustis & Granagranis. Ista enim duo summa sunt arcana, quæ in hoc morbo adhiberi possunt, quæ rebus naturæ cæteris vniuersis præferuntur. Processus quidem eorum multi sunt. De quibus vos iudicamus in libro de simplicibus, nec hic longiora verba facimus. Experientia enim ipsum per se manifestat. Quod in natura manifestum per se est, id explicari ac doceri non convenit. Ex eo enim fiunt Medici pœne crassi, ignari, qui prædictum omne in suis libris habent, & de veritate eosdem solos consulunt. Hæc autem cognitio ex litera minime non debetur, sed ex vsu, experientia, & oculari informatione &c. Hæc enim veram praxin docet. Ideo in paucis hic peculiariter nihil molior. Manifestum enim, scribendum non esse, sed per vsum probandum. Quod si ita non fiant, de istis Medicis boni nihil, quicquam aut sperari potest, aut quæri debet. Pro nemi id, quæ hæc practicam oportet experientia solo. de quo traditum satis est, in quibus rebus virtus ipsa sita sit, & ad vsum & in experientiam ocularem se quisque recipiat. Sine qua artes ita omnes pereunt, & dum non in fortunis simplicia noscit, studiosi noscere, ea post modum ad vsum, experientiamque transfer, longo tempore instando, non post fornacem sedendo, aut persuadendos qui nos proprium Academiarum est.

Medicus in indagandis arcanis cani venatico similis.

Arcana sũt feræ.

Verrusta &c. Granagrana &c. ad matricẽ.

Verrusta vnde oriatur.

Anatomia matricis alia sanæ alia ægræ.

Verrusta & Granagrana summa in caduco arcana.

SEQVVNTVR

FRAGMENTA NONNVLLA MEDICA, ad Tomum quartum operum Theophrasti spectantia.

AD LECTOREM.

T si sciam equidē, Lector, aduersarijs meis hæc mea non admodùm probatū iri, vt quæ erronea & incondita ipsis vniuersa videantur: tamē, quòd quærunt, ne dùm quidē inueniēt ac obtinebūt. Hi enim sunt, qui cū cōplicibus suis omnibus manifesto errori implicantur: id quod prolixiùs hîc demōstrare operosius videtur. Si Paramirū nostrū ediderimus plenè planéq; tradetur de Theoricâ, & cæteris, quæ scire illi expetunt. Quæ etsi quidem non ab omnibus probabuntur, hi tamen, quibus illa probantur, operam suam haud malè locabunt. Quâ enim ratione de nonnullis morbis doceam: id seorsim ex singulis capitulis patet, quantum nimirum ad vsum practicum confert. Basilea me quidem audiuit: sed operam meam, non vt debuit, accepit. Et discipulorum arrogantia profectui ipsorum obfuit. Tabescunt enim & emoriuntur in libris illis Medicis, quos nullo iudicio ac prudentiâ vndecunque conquirunt & colligunt: ex quorum tamen lectitatione quàm parùm vtilitatis hauriant, dolendum est; quòd non videant. Et passim multi noui ab ipsis libri prouolant eduntúrque, quorum tamen Auctores, quod scribunt, experientiâ nullâ vnquam probarunt. Id licèt probro non careat: ipsi tamen rem magni non æstimant. Morbos à capite ad calcem describunt. In hunc ordinem cogunt ac congerunt, quoscunque Medicina morbos nouit, siue ij ipsis cogniti sint, seu minùs. Nam ignominiosum putant, quicquam omittere. Et ignorantis rebus eiusmodi plerunque colores illinunt, in quibus corporis ac ipsius vitæ periculum euidens sæpè versatur. Et hæc causa fuit, cur Auctorum istorum libros primùm sedulò euoluens ac sectatus, postea aperto diuortio ab ipsis defecerim & discesserim. Nec solus ego quidem, verùm & plures alij. Fas autē erat, veritatē ex longè aliis principiis ac operibus erui, nec antiqua indiscretè pro Euangeliis acceptari, quæ pro Euangeliis nunquā vendita sunt. Experientia ipsa, rerum magistra & probatrix est. Hanc qui sequitur ac seruat, is multos errores ac mendacia veterū deprehēdit Medicorū. Quanquā ista Neotericis nimis suauiter arrideant. Vtinam verò conscientia recta quemlibet ita moderetur, vt cum sobrio & sincero affectu tùm scripta mea, tùm veterum expendātur & iudicentur. Sed Ludimagistri veteres & Apothecarij ad veram scholam se ægrè reuocari patiuntur, Vale.

Theoph. Basileæ professus est.

Theoph. cur à veterib Medicis discessionē fecerit.

Fragmentum de Hydropisi.

CAP. I.

PRimò sciendum est, hydropisin nihil esse aliud, quàm superfluam humiditatem corporis, vbicunque contentam. Humiditas ea in poris carnis & lacertorum concauitatibus hæret: & tandem poros cutis occupat, postquam cauitates omnes ac lacertos impleuit. Signis aliis nullis proditur, quàm tumore, & relictis à pressione vestigijs, & compressione cordis, &c. Si autē supra cor quid exhibeatur vel non exhibeatur, perindè est. Quod enim infra est: idem etiam supra: & sic econtrà. In cura varietatem id nullam facit. Nec in practica te destineat hepar vel splen, &c. sed ad solam humiditatem respice.

Cura hydrop. qualis.

Porrò in cura hydropisis tria considera: *Cœlū, Terram; & Lunam*, hoc est, Astronomiam, Philosophiam, & Microcosmum. Terra est subiectum: cœlum est effectus. Microcosmus est patiens.

Mercu. ius cura hydrop.

Ideò amoliendæ aquæ ante omnia operam dā; posteà temperandæ Naturæ, eique confortandę incumbe. Vnum enim sine altero mors est. Expulsio instituenda est per Mercurium. Ei enim vis inest solius purgandæ aquæ. Exiccatio facienda est per Elementum ignis. Quibus enim humiditas probè veréque exiccatur, eorum descriptio talis est.

1. *Mercurij præparatio.*
2. *Sulphuris præparatio.*

EXPVLSIO.

MErcurij vis ac qualitas, Medicina ac arcanum tale est, quod huius morbi humiditatem ad exquisitum pondus vsque educit. Nec enim id præstat Colocynthis, Hermodact. Turbith, &c Nec enim in poros ingressum vllum habent in quibus illa excedens humiditas iacet. Nec spiritus alius vllus præter spiritum Mercurij loca ista penetrare potest. Cætera ergò Medicinæ intestina nimium vacuando labefactant, & bonum cum malo tollunt.

IGNIS.

ITaque ignis est, Crocus Martis, Sulphur, &c. quæ ad loca illa, in quibus humiditas conditur, penetrare queunt. Sed sublimari & reuerberari debent. Isto enim modo post separationem trium reliquorum Elementorum ignis fiunt.

Aliud ad Hydropisin.

Diacuminum in Tabulis.
Purgatio cum præcipitato.
Oleum Tapsi.
Emplastrum cum fimo columbino.
Item Regimen cum cibis & potibus.

Aliud de Hydropisi.

De Nomine.

1. De nomine hydropisis quod apud Latinos accepit, laborandum non est: nec de eius Etymologia inuenienda cuique suum cerebrum rumpatur. Et de nominibus ludunt Græci, Hebræi, Latinique pusiones, quorum intellectus ad grauiora non sufficit.

Quid Hydrops sit Declaratio?

2. *Primò, &c. Cùm ergo pluuia, &c.*

3. *In*

3. In cura, &c.
4. Interpretatio.

Declaratio.

SIcut cœlum ex terra extrudit gramina & folia, quæ ex suis pluuiis cœlum profert: ita in se quoque pluuiam inuisibilem habet. Hæc pluuia causa fit hydropisis. Terra est corpus Sicut enim pluuia in terra operatur, sic eodem modo etiam in homine, vt dictum est. Itaque omnium primò corpus homini cognoscendum est. Eo cognito, iam, semen eius etiam, nouerit, sciueritque, an id, quod desuper de cœlo in corpus incidit, nimium sit vel minimum, & an terra, hoc est corpus id omne ad se attrahere possit, aut an nimis parum illud sit. Vberior enim pluuiæ copia hydropisis est. Minor autem æquo humiditas, aridura est. De hydrope autem hoc capite tractatur. Temperaturæ ergo in homine lex ea est, vt cœlum impressiones æquales & conuenientes det, quantum ad corporis constitutionem requiritur. Ex pluuiarum abundantia, hydropisis oritur.

Contraria.

QVi nimium potat, & in bibendo luxuriat, is hydropem sibi aliter non affert, quàm vt rusticus suum pratum nimiâ alluuione offundit, & huic irrigationi imber cœli accedit, quibus vtrisque pratum agérue nimiopere humectatur, & quibus suffocatur, Cœlum autem est hydrops, non imbibita aqua. Id demonstrat incrementum morbi. Illa ergo ex cœlo oritur, non ex terra.

Indicia.

Cætera desunt.

Fragmentum de Aridura.

ARidura incipiens, membrum interdum vnum, interdum plura, nonunquã omnia inuadit, & totum corpus occupat, ita vt tabescat sanguis, hepar, cor, venæ & cætera omnia: sola ossa, & cartilagines ac ligamenta, &c. excipio. Siccantur autem ista, velut gramẽ arescit in campo. Sicut enim videtis, gramen sua humiditate orbatum, resiccari & arescere: ita similiter idem quoque corpori accidit. Corpus verò, quod iustam suam humiditatem habet, id pingue, solidum ac vegetum existit, &c.

Iam verò corpus, quod sua humiditate eget, de cœlo est, non de seipso. De terra quidem est secundũ corpus: sed ex illâ tamen non viuit, verùm ex cœlo. Ideò cœlum id humectat. Quod homo edit, id sui corporis semen est, quod in homine continenter crescit. Crementum hoc ab alimento est, quod de cœlo datur. Si autem à cœli impressione humiditas subtrahatur, homo arescit & exiccatur. Multæ autem stellæ ac multæ partes in homine faciunt, vt aridura iam hoc, iam illud membrum, iam vnum, iam plura, iam omnia occupet. Et summa hæc est. Cuicunque corporis parti iusto parcior pluuia datur, ea aridurâ affligitur.

Cura.

Cum rebus destillatis & sublimatis, id est, cum aquâ argenti.

Declaratio.

Cur Febris hyems facit paroxysmum.

Item Saturnus facit. Item inæqualis pluuia, frigida & niuosa pluuia dolores nouos cient.

Signa.

Cur Tussis, quia siccitas, &c.

Cur anhelitus, quia siccitas extinguit partes corporis.

Alia schedula De Aridurâ.

VIdete verò, vt gràmen crescat? Ita similiter serenda aqua est, vt incrementum fiat. Aqua est Arcanum seu cœlum in Medicinâ. Id verò quod aquam seminat, semen est de Perlis, non Margaritæ. Generat hoc in mammis mulierum lac. Id enim quid aliud est, quàm in Marasmo crescens pluuia & ros, in quo Sol Microcosmi lætatur. De huius præparatione ita finiam: resolue in Elixir, vt sit fermẽtum. Corpus enim dat reliquum, quo opus est. Dosis est pro tempore seminationis, hoc est, Vere & Autumno. Hoc quid aliud est, quã Solis ortus & occubitus?

Fragmentum de Morbis tincturæ;

COlores omnes abditi delitescunt. Ars verò est, quæ eos proferat. Ibi ergo Archeus est, qui tincturas facit. Idem has deinceps emittit & effundit, quousque corpus extenditur aut eius Anatomia pertinet,

Cura.

Est ablutio, vt color ab aquâ de panno.

Item ablutio morborum, quæ colorem sumit, qui fæces sumunt.

Contraria.

Sicut color fit ex quampluribus. id est, atramentum ex duobus, &c. Ita species, huiusmodi etiam in corpore sunt. Quæ si coniungantur: ex iis morbi fiunt tales.

Conclusio.

Si tibi mea Theorica non probatur. Saltem placeat mea practica, quæ tibi plus vtilitatis conferet, quàm scriptores veteres vniuersi.

De Colicâ.

SEd ego dico, quòd Colica sit prima materia generationis ventorũ. Quòd si venti fuerint facti, emittuntur cũ suâ proprietate. Quòd non tãtũ stercus generatur, & vẽtus in eo cõsumitur.

Vtpote de *Tonitu & ventris.*

Vtpote de *pluuiâ sine vento.*

Nunc notandũ, quid sit vẽtorũ generatio?

De Paralysi, Apopléxiâ.

SEd ego dico, quòd Paralysis sit, &c.

Paralysis dicitur Autumnus vel vindemiæ oppilatio.

Nam si corpus vindemiare debet, nihil adest. In corpore hoc est, in Microcosmicâ vindemia, spiritus calcant fructus corporis, & in id suum dolium asseruant. Dolium est corpus liberum. Quod si nimis calidum probè non efferuescat aut despumetur, tunc assurgit, & operculũ sursũ ad cor, pulmones, cerebrũ, &c. iactat seu extrudit. Et sicut doliũ, quod referatur, se habet: ita homo quoq; Nec enim aërẽ admittere debet. Aër autẽ ingreditur, si doliũ seipsum rumpat. Hęc diruptio nõ est nisi nimius calor factus in corpore, si nimirum dolium nimis calidè asseruetur, & vincula arctè non conserta sint.

De Maniâ.

COelum ergò Amentium numerum promit, qui omnes deſcribi non poſſunt. Nam & quos ſapientes facit, hi ſtulti ſunt. Huius enim mundi ſapientia nihil eſt niſi ſtultitia. Pro his autem cum ſua medicina non excreuerit, ideò de ipſis hîc ſilebimus. De cæteris autem, qui ad Medicinam pertinent, ita notate. Per res naturales vt franguntur: ita per Medicinas naturales iterum curantur. Quod verò Amentiam pellit, id rationem habet duplicem: vnam ex Aſtris ſanguinis: alteram ex adminiſtratione rerum eiuſmodi, quæ intellectum excedunt. Quæ ex ſanguine, ſunt ſydera ſanguinis, quæ præcellunt. Quæ ex adminiſtratione, ſunt inſtar ſeminis vrticæ quod inter braſſicam conſeritur, aut inſtar ſinapis, quod totum cerebrum mouet. Iſtiuſmodi enim res cerebrum attingunt. Dici ſolet, hunc vel illum in quodam morbo maniacum eſſe factum. Et rectè id dicitur. Sic enim coniunctio ſyderum coincidit. Ita etiam dicunt: hic vel ille id edit. Quod nec ipſum malè dicitur. Sunt enim quædam, quæ cerebrum excedunt: vbi duorum vnum alterum diſſoluit. Pariter etiam dicunt, hunc amentem eſſe ex intentiore meditatione, aut ſtudiis nimiis. Quod non malè ita ſtatuitur. Nec enim cerebrum vltra ſuas vires agi aut intendi debet. Nimia enim eius intenſio, proprietatum ac dotum ipſius diſſolutio eſt.

Quod cerebrum diſſoluit, id aut in complexione nimis exaltatum eſt, aut cerebro nimis ſubtile occurrit, aut corpus eſt, quod ipſum quoque rationem ſeu intellectum habet. Quod cõplexionis nimium habet, ex ſydere eſt. Quod nimis ſubtile exiſtit, id ex proprietate Naturæ eſt. Quod ex intellectu eſt, id coniunctionem aliam habet. Quantum ad complexionem attinet: nimius calor, frigusue, aut humiditas, &c. Ignis facit Maniam. velut & cerebrum felis, item Cicuta, item Galita.

Deſunt cætera.

Aliud de Maniâ.

RAtioni autem cœlum peculiare eſt. Quot enim ſtellæ in cœlo: tot cogitatus & inconſtantiæ in homine. Si ergo cœlum in ſeipſo errat, errat etiam homo. Huius erroris modi ac genera varia ſunt quæ non omnia enarrari queunt. Varietas enim ſtellarum varietatem hanc in homine facit. Ita etiam ſtulti cognoſcendi ſunt, & multæ maniæ in homine, quæ admodum multiplices ac variæ exiſtunt. De his verò ſtultis aut Maniacis, quas rationes alias ſcrutari quæritis? Cogita ac expende, quid homo ſit, & ibi, hoc eſt, in cœlo, quieſce.

Plura in iſta pagina non ſcripſit auctor.

Aliud Fragmentum de Maniâ.

SYdera errantia, memoriæ, prudentiæ, ſapientiæ, ſcientiæ.

Item ſi vrticæ inter ſapientiam emergunt, tunc illam eæ vrunt, &c. faciunt calidam cauſam.

Item, ſi Nenuphar, frigidam cauſam facit. Item, ſi Mars, ſi Saturnus, &c.

Concluſio Libri.

IAm verò videte experientiam, quid conferat. Ante paucos annos id nondum ſciui, quod iam ſcio. Itaque iam demum ſcribo, quod ſcripſiſſe pridem debueram. Quartum enim rerum probam inueni, de iis tracto tradóque. De cæteris autem mihi nondum compertis, ſcribere erubeſco. Ecquid videor vobis?

7. Huius generis eſt cicuta, &c. cerebrum felis, &c.

8. Item, nota de Anabaptiſtis, & de ſpiritibus profundis, & cæteris ſtultis ſpiritualibus

Cura.

IN hiſce rebus tenenda eſt Cura Oſſiæ. Item vbi dæmones coniurantur ibi tales nugæ adhibentur. Neque id in intellectu habent, itaq; ita manet. Et de his ſumuntur Recepta, non de floribus Violarum, Nenuphar, Roſis, &c. Diſcenda ea ſunt à Monachis & adiuratoribus, &c.

De Vermibus.

VErmes etſi quidem multiplices ſint: ipſorum tamen omnium vnicum ſaltem nomen & vna cauſa eſt. Diuerſitatem ipſorum parit materia, ex quâ generantur. Hæc autem qualiſcunque ſit, medicinam ſaltem vnam requirit, quæ vermibus omnibus generalis eſt.

Quid?

Si vermes, &c.

Cauſa.

Vermium cauſa duplex: putredo, & ſperma. Spermatis hæc ratio eſt. Si ſperma quoddam vermium, &c. corpus ingrediatur, & non digeratur, tunc à calore naturali mutatur in vermes, ſeu monſtrum vermium. Quare? Quia non eſt in loco ſuo, id eſt, in Matrice. Ergo monſtrum fit, vt homo generat Gnomos, item Gigantes, &c. *Vermiũ cauſa duplex.*

Cauſa altera eſt putredo. Putredo autem quæuis vermes producit, ſi ſecundùm cœlum ac Lunam ſe habeat: aliàs minimè. Ita qui Caſei in Auguſto & Iulio conficiuntur, hi omnes putreſcunt. Similes menſes alii quoque ſunt in anno. Ideo generatio vermium eſt putrefactio cœlica. *Caſei in Auguſto facti putreſcibiles.*

Similiter & ex magno calore vermes generantur. Sic in æſtate plurima putreſcere videtis, ex calore vberiore. Quòd ſi ergo etiam in corpore Auguſtus, Iunius, caniculares, &c. dominentur, tum partes corporis putreſcent, ex quibus deindè vermes producuntur.

Totius enim Microcoſmi & eius partium ea natura eſt.

DE LOCO.

DE loco verò vbi generentur, ſciatis, ibi ſaltem vermes oriri, vbi putredo eſſe poteſt;

teſt; vt in auribus, dentibus, inteſtinis, ſtomacho, matrice: alibi non, niſi curſus cœli mirè exorbitaret.

In dentibus ſunt tales: in auribus tales.

His etiam ſciendum eſt, cœlum putredinem facere motu ſuo, velut in vulneribus, &c.

Sic multa alia etiam ſunt, quæ vermes gignunt, ſi coniungantur: velut mel & panis, putrefaciẽtes Medicinæ, & pus vulnerum, &c. ſuffocatio & ſtrangulatio, &c. Caſeus è Syluâ Martiâ allatus. Tres hæ quoque cauſæ ſedulò ita cognoſcendæ ſunt.

Mel & panes comed. vermes quando pariant.

Coniunctio à { *Cibo & humore febrili non vero.* / *Potu & humore dyſenterico non vero.* }

Coniunctio à { *Vulnere interno, & cibo lacticiniorum.* / *Vulnere interno & potu incongruo.* }

Oppilatio in talibus generationibus ea omnia promouet, quæ aliàs citra damnum abirent. Oppilatio, hoc eſt, priuatio aëris, ea excludit, velut gallina oua. Sic & generationes omnes fiunt ex calore, qui vermes excludit. Gallina enim & fœmina æquo calidiores, fœtus ſanos non proferunt, ſed omnes ad vermes diſpoſitos.

Vlcera ſordida, &c.

Sal de cœlo ſeparatur

℞. *Oleum de ſpicâ, Vulpis.*

℞. *De Cinnamomo.* Ex eo, quod de ſpermate ſunt, vitam accipiunt: ſperma verè Phyſicum eſt, ſed cœlum Matrix, digeſtio.

Aliud de Vermibus.

1. *Luna facit.*
2. *Axis eſt poſita.*
3. *Item putrefactio Lunaris facit omnia.*
4. Item, *Omnis vermis habet ſperma vermium, ſed vnde ſymptomata?*

Fragmentum De Diarrhæâ,

Quem altus citatior vrget, &c. is Diarrhæâ laborat.

Cauſa,

Naturæ purgatio quotidiana quomodo.
Quomodo Natura ſeipſam purget.
Quomodo cibi purgent & potus.
Quomodo Medicina purget.
Quomodo Natura machinetur in peius per ſedes, id eſt, corrumpatur.
Quomodo à medicamentis corrumpatur.
Quomodo cœlum ſit cauſa harum rerum.
Illi cum medicinis ſuis ſe habent, ſicut Fortunatus cum ſuo marſupio.

Quæ materia ſit { Lienteriæ / Diarrhœæ / Fluxus } { Merdum non, ſed hoc corpus (comedit) ſeipſum. / Ergo *ſeipſum in tale merdum diſponit.* }

Non inuitus hîc contraria quoque deſcripſiſſem. Sed quòd rem hîc abrumpo & breuiùs trado, cauſa hæc eſt, quia expecto, quid obiecturi mihi aduerſarii ſint. Dico de Aſinis Apothecariis: & de ſeductoribus, ſeu elumbibus Medicis, qui tentare omnia ſuſtinent, vtcunq; cadant.

Cùm ergo hæc adeò ſubtilia ſint, & ex iis facile quid peius fiat, ea diſſimulare hîc volui. Sapientibus & doctis dictum ſatis eſt. Indoctis hoc ſcire non conuenit: quia ea non ad probitatem impendunt.

Caput de Caduco.

Somno nihil detrahendum eſt &c. hoc eſt, dormi, quando voles, non ſecundum diem aut noctem. Dies nóxque herbis ac gramini conſtitutæ ſunt, non tibi. Tu vigiles &c. quando opus eſt &c.

Si ex ſalare ſalmo fieri poteſt &c. poterit etiam ex ægritudine hominis vnâ produci alia, hoc eſt, ex tremore caducus, ex caduco &c. quæ Philoſophia vnica eſt.

Caduco etiam ſciuri &c. laborant. Quare? Quia nempe eandem naturam participant.

Caducum etiam fœtor ciet, non tamen quiuis: ſed tantùm Sulphur, Mercurius & Sal, hanc vim habent.

Eſt ignis fixus, qui non ardet, niſi ignem habeat. Quamdiu ignis durat, eſt ignis Perſicus.

Fumus de Salepetræ, Sulphure & Mercurio cadere facit, flãmeo ardore cerebrũ concutiens. Ignis eſt Mars) tamdiù vrens donec tranſeat. Exemplum: vt Eclipſis pertranſit Solem, ita & Mars hunc ignem more Ecliptico.

Locus eius eſt in multis corporis membris, nec vbique cognoſci poteſt: ſcilicet in ſtomacho, ſanguine, venis, hîc, iſtic, illic &c. Si verò ab igne exardeſcit, tum quoquò verſum penetrando, certis meatibus in cerebrum pertingit, & furere facit. Idem ſimiliter etiam in cerebro ipſo incipit.

Eodem etiam modo inſilit tremor cordis, incubus, ſuccubus, iectigatio: licet à generatione horum cerebrum non occupetur: quia ſatis fumorum non habet, ac propter oppilationum exiguitatem in ſuo loco manet.

Generatione inſtante, paroxyſmus oritur. Illa autem vel æqualis eſt, vel inæqualis. Et hæ veræ Aſtronomicæ ſunt ſubtilitates, ad rerum iſtarum cognitionem facientes. Vbi ſolidus Aſtronomus is eſt, qui non conſiderat Hypocriſin tempeſtatis, ſed coniunctiones morborum. Et hâc de causâ Aſtronomus creatus eſt.

Alia Schedula.

Ego miror, quòd tantas rationes oſtendunt auctores de caduco, & non eſt neceſſe. Saltem vide hoc, quòd ſpiritus cerebri in ſpaſmum paroxyſmalem vertitur. Si ſcis curam ſpaſmi cerebri, paratus es in caduco, & in omnibus ſimilibus. Indignum eſt facinus, quòd Auditores veſtros tam turpiter ſeducatis.

S. P. D.

S. P. D. Theophrast.

Vis vspiam est, qui cum veritate asserere possit, quòd experientia apud se terminetur? Nemo. Sic verè quoque nemo dixerit, eandem in auctoribus veteribus completam fuisse. Aequum ergo est, vt quod finem non habet assiduè vlterius inquiratur. Eadem etiā Medicinæ sors est, quæ fines suos nondū assecuta est. Quis enim laudet fundamētum illud, cui institerunt hactenus antecessores, cùm; quod in ipso summum est, nōdum comprehensum aut indicatum sit? Dico de proprietatibus. Nam quis mihi non credat, hactenus in officinis meras quisquilias venditas fuisse? Si rem ad viuum resecemus, Hippocrates certè præparator fuit acerrimus & exquisitissimus. Auicenna autem huic aduersus fuit. Nam quid ipse tandem cum suis præstat? Et non risu id quidem dignum sit, tot Medicos Astronomiam præteriisse, cùm tamen sine eâ Medicina nullius momenti sit? Taceo hoc, quòd nec climatū, aut Cosmographiæ, aut Geographiæ discrimen vllum tenuerunt: nec tempus præteritum ab instanti aut futuro distinxerunt. Et quis hæc non admodum necessaria arbitretur? Et Theophrastum terrefaciat Merdicus (Medicus dicere volebam) qui nec sit Cosmographus, nec Geographus, nec Astronomus, nec Philosophus? Id quidem nunquam fiet. Tum nec cogi possit ad laudandos eos, qui columnis Medicinæ carent. Et hi qui quæso pede suo monoculo & claudicante Theophrastum anteuertent? An vero æquum ac decens sit, medicinam in ipsa præparatione mortificari? Et peritos imperitis propter fauorem, gratiam ac cognationem postponi? Quam verò inconcinnum est id Receptum. ℞ Turbith, senæ &c. fiat &c. contra podagram, si conferas cum hoc: ♃ Auri essent. An verò stercus, in quo nec elementa, nec arcana, aut virtutes proprietatésue insunt, separari, & præpollere debeat? Hippocrates acutiss. præparator.

Itaque hæc considerata omnia, spem mihi faciunt firmam; fore, vt patres, senioresue, qui ex scholis Medici euadere volunt, haud ita seriò deiiciantur & proculcentur. Nec dubito quin officinarum, & horum remediorum seu receptorum vsus ipsis magis quadret, quàm hæc ars adeò subtilis. Nec enim vlterius suam prouexerunt eruditionem: & quantum eius habent, tantum tuentur. Longè autem fundamento alio opus est, quam hoc quod patres illi tuentur. Ipsorum enim ars merè otiosa est, quam iam cum tædio deinceps discunt. Experientia in ea satis parū est: nec arrogantia eos exquisitiora discere permittit &c.

CAP. I.

IAm verò præter experientiam suam illi nihil quicquam crepant. Cur ergo mihi quoque experientia mea minimè concessa & libera sit? Quid enim Medicina est aliud, quàm experientia? Et hæc mihi æquè familiaris, ac ipsis est: Et quis experientiæ propriæ alienum certum facere queat? Nemo quidem. Cur ergo sequaces vos, aut illis, aut mihi super incumbitis? Quilibet imò suæ arti ac experientiæ innitatur. Rei enim cuiuslibet cognitio per experientiam est. Quiuis ergo sibi operam det: experientia mea mihi prodest, non tibi: Quod si tibi de experientia mea quid largior, tunc fas est, te idem ipsum quoque experiri: & sic mihi similis fies.

De Matrice.

VEterum scriptorum lectio quò facit? Tu verò omnes singulatim morbos mulierum curare vis, & lac proferre, menstruum ciere vel cohibere, fœcundas facere &c. Hoc vnum age, vt reducas in temperaturam, fortitudinem, virtutem, temperamentum, id est, ad suum esse. Quod si feceris: quid præterea defuerit? Nihil: Ita omnia præstò erunt.

Certū quidē est, dari restrictiones, prouocationes, laxationes &c. Sed quid ista ad te? Multę etiā superstitiones gliscūt. Quorsū autē ista omnia? Tu idē ne facias. Vnus Deus, vna Medicina.

Quis omnia necessaria speculari queat, si punctatim rem agamus. Non ita, non ℈, sed ℔. Hoc est, vnam viam inquire, non plures ambages.

Reliqua deficiunt.

PRÆFATIO.

Doctoris Theophrasti super morbos podagricos & his cognatos alios.

Vltis meis per Europæ fines peregrinationibus didici ac cognoui, hoc nostro seculo podagram multo familiariorem factam esse, quàm ab exordio mundi fuit. Id enim ex ipsis libris conicitur, qui de podagra parùm admodùm tradunt. Tum & podagram infrequentem fuisse, id testatur, quòd veteres de ea curanda non admodum laborarint. Hoc enim fieri subindè solet, vt vsitatioribus & frequentioribus morbis plura & paratiora remedia inueniantur, quàm non frequentibus, sed raris. Tandem etiam præsentes podagræ, si ad veteres conferantur, non secus se habent, ac nigrum ad album. Hodiernæ enim podagræ adeò difficiles, contumaces & rebelles existunt, vt ad has collatæ veteres quasi ludus sint, quæ tardiùs afflixerunt, grauius nō lancinarunt, citò desierunt, & leuibus remediis facilè domitæ sunt. Hæc iam ad summum gradum omnia conscenderunt, nec vel in pristino loco vel modo manserunt, sed membra hodie etiam ea inuaserunt, quæ prioribus ætatibus iis minimè subiiciebantur.

Ac ob id necessarium etiam est, easdem à modernis Medicis longè accuratiùs considerari, quàm à Medicis antiquis factitatum est. Nam & aliàs nobis constat, quòd morbi omnes sensim incipiant, & cum tempore subindè magis magisq; inualescant ac augeatur. Sicut enim ex semine vno integer hortus conseminatur: sic etiam per propagationem humanam dolores quoque subinde magis inualescunt ac augentur. Et veluti arbor crescens, primo contractior, post ramis subindè latioribus & numerosioribus diffunditur & expanditur: ita podagra quoque in corpore extenditur, suis ramis subindè sese magis dilatans, ac radices profundiùs agens. Seipsam enim seminādo iugiter excrescit, ac subindè latius diducitur. Subticere autem hic non possum meam antiquam de podagra sententiam, de qua veterum scriptis ac traditionibus adeò præfractè astipulatus sum, vt verba ipsorum omnia mihi pro Euāgelio Theoph. qua occasione a Medicis veteribus defecerit.

fuerint,

fuerint, quibus meliora vspiam inueniri posse, persuaderi nunquam poteram. Sed imprudens tum non attendebam, hanc omnem sententiam super arenam conditam esse. Postquam verò diligentiùs illorum scripta euoluissem, temporis processu didici, in illis nullum remedium tradi, quod curando huic morbo satis sit. Itaque à placitis illorum desciui, & animum ad experientiam certiorem appuli. Vbi eò prouectus sum cognitionis, vt iam scirem, gradus medicinarum omnino podagram sanare, non recepta Medicorum reliquorum. Graduum ergo per Alchimiam inueniendorum mihi iam necessitas incumbebat, Ista vero docebat, me remouere & separare ea, quæ gradum obtunderent, & veluti vinctum tenerent. Ibi ergo simile ex simili subindè eliciebatur, ac ipsa experientia docebat, non frigiditate, non calore, non humiditate, non siccitate podagram sanari sed arcano virtutis. Hoc autem arcanum ac ipsius virtutes docet ipsa Magica, quæ in lumine naturæ doctrix est. Per hanc discebam ac cognoscebam, vbinam virtutes laterent, & qui purum ab impuro separari debet. Hoc inuento, iam vltrò veterum libris ac nugis valedicebam, quorum sapientia omnis ex Academiis dimanaret. Magica inuentrix curæ & causarum.

Quod autem hic indico, de sola inuentione Medicinæ intelligi debet. Insuper autem & causæ peruestigatio ex Magica similiter mihi innotuit, hâc tamen ratione, vt astra & 4. cætera Elementa cognoscerentur, non autem complexiones. Nam vt in summam vnam res omnis contrahatur, ex solis externis essentiis podagra oritur. Ab externis enim in subiecta sua illa descendit. Illa enim in subiecta sua sese seminauit & congeruit, vt iam deinceps hæreditaria seipsam propaget: sicut clariùs in suis capitulis definietur.

Hæc dum passim inquirerem & seriò peruestigarem, experientiâ prouehente, eò cognitionis deueni, vt, si hoc fundamentum meum ægri simul & Medici accipiant, vtrique lætum exitum sensuri sint. Sed lubet mihi porrò aliquid de statu meo ac sorte pristina recensere. Quotiescunque curam podagræ aggrederer, & magnum ægrorum numerum paratum haberem: factum est, vt multoties ab imperitis Apothecariis deceptus, speratam in medicinis operationem experiri minimè potuerim. Præterquam enim quòd haud obscurè Quid pro Quo subindè permiscerent, ipsi insuper remedia seu medicamina tam spurcè ac nequiter confecerunt, vt, nisi Deus singulariter malum auertisset, iis ægri citra læsionem vti minimè potuissent. Taceo, quòd cum addito Encomio pretium remediorum vsque adeò impudenter auxerint, vt res ea modo omni careret. Itaque desertionem ab ipsis feci. Hoc pacto, vltro ad me deindè venerunt Empirici, Chirurgi, Tonsores, Alchimistæ, &c. humanitatis & obseruantiæ officia omnia certatim mihi adeò studiosè deferentes, vt viderentur non saltem pro omnium doctissimo mecolere, sed & gaudium suo accursu mihi non leue mouerent. Illorum tamen nemo, ne quidem ex omnibus probissimus, vltra tres menses probus mansit: sed malitiæ virus iam à primo illico initio vniuersi imbiberant, hoc technis suis quærentes, vt per dolum ex me artem discerent, & ea percepta præceptorem suum ingrati exigerent aut expellerent. Nam iam dum patientibus meis persuaserant, se partem mercedis vnam accipere velle, cùm mihi partes penderentur triplices, & tamen me non tardiùs curam omnem complere velle. Cui rei patientes etiam haud pauci, nullius æquitatis aut honestatis respectu habito, facilè assensi sunt. Post hos deinceps etiam nonnullos Doctores in disciplinam meam cooptaui. Sed quanto lucidius rubrum nigro est: tanto hi illis peiores exstiterunt, antè blandientes, ponè mordentes. Itaque vt in summam rem conferam; collegam nullum vnquam nactus sum, qui non me simul cum ipsis ægris seduxerit. Sed nimis maturè omnes ii euolarunt, cùm virtus nondum inuenta esset: adeóque vsque ad finem malitiam suam cohibere non potuerunt. Perfectionis ergo nihil adepti sunt, sed hoc tantùm, vt fucum facere hominibus queant.

Vniuersos autem qui inter discipulos meos suum nomen profitentur, sedulò adhortor, ne ipsos pro perfectis habeant. Nec enim ad disciplinæ finem pertigerunt.

Vt verò ipsius artis verum principium ac finis cognoscatur, librum hunc mihi conscribendum proposui, in testimonium meiipsius, ceu Medici genuini, & aliorum, ceu fucatorum & impostorum. De podagræ autem cùm causis, tùm curâ tractare institui, discursu perfecto & accurato, vt ex hoc cuilibet scriptorum veterum inscitia pateret. Nam quicquid de podagrâ Academiæ profitentur, docéntue ac declamitant, id fundamento omni caret, ac ad soliùs pecuniæ emunctionem directum ac comparatum est.

Iusto autem mihi in omnibus meis scriptis dolori est, quòd ex omnibus tam Germaniæ, quàm Italiæ Academiis, nullus hactenus vel Medicus vel pharmacopæus prodierit, qui, quid Virtus *sit, compertum in minimo habeat, cùm tamen in Hyppocrate de eius principio legerint. Ignorationis huius hæc causa est, quòd nempè purum & impurum non intelligant: quid ergò de fundamento cætero cognoscant? Multò ergo commodiùs ac honestiùs Dauentriæ scholam (vt vocant) particularem introduxissent, quàm pro facultate Medicâ Academiam fundassent. Sed tamen vtcunque ista se habeant, tandem tamen aliquid prodibit ac emerget, cùm semen semel iactum sit iis, qui laborem meum singulari ægrorum commodo impendent. Deinceps ergo iam sequitur libri huius tractatio, suis partibus ac capitulis distincta. Tractatus autem bini sunt: vnus de Causis: alter de Cura. Tractatus autem primi capitula ea erunt, quæ iam tradentur. Sic & capitula tractatûs secundi.* Virtus quid.

TRACTATVS I.

Reliqua desiderantur. Sola enim præfatio hæc inter alia fragmenta reperiebatur.

CVRA.

IN superioribus libris ac capitulis comprehensum est, debere Medicinam considerari secundum doctrinam sex professionum, Chiromantiæ, Geomantiæ, Pyromantiæ, Anatomiæ, &c.

Istæ

Istæ enim receptorum compositionem docent, non nos.

Cùm ergo senis illis opus sit cognitis: ad præscriptum illorum deinceps mea Recepta omninò informabo, ac Medicorum cæterorum medicamenta similiter ad normam ipsorum expendam ac probabo.

Sequitur dispositio Librorum de Podagrâ.

LIBRE PRIMUS, *de communi omnium origine.*

Tractat prologum. Personam Morbi.
Originem artium. Limbum.
Mechanicum.

LIBER SECUNDUS, *tractat Notitiam componendi Recepta, & morbi naturam per Anatomiam, Chiromantiam, Phisionomiam.*

Prologus. Origo Morborum. Morbi declaratio.
Mechanicus. Limbus.

I. Illæ artes docent omnium morborum originem, ortum & processum dicunt, & sunt contenta libri primi scilicet.
- 1. *Prologus, in quo tractat errores, & proprietatem extrinsecam.*
- 2. *Origo, in qua tractat causas morbi ex una origine.*
- 3. *De Limbo, ubi tractat quomodo res una.*
- 4. *Mechanica, ubi tractat, quomodo morbi fabricentur.*
- 5. *Morborum signa, ubi morbi prima notitia declaratur.*

II. Illæ artes docent morbū cognoscere, cuius generis, & eiusdem generis debent F. Recepta & unius concordationis.
- 1. *Prologus.*
- 2. *Physionomia.*
- 3 *Anatomia.*
- 4. *Chiromantia.*
- 5. *Conclusio.*

III. Illæ docent naturas & mutationes, & ad inuicem regressum & egressum, curam & non curanda
- 1. *Prologus.*
- 2. *Pyromantia.*
- 3. *Geomantia.*
- 4. *Hydromantia.*
- 5. *Necromantia.*
- 6. *Conclusio.*

IV. Cura
- 1. *Masculi.*
  Ergo omnis Anatomia, Astronomia, Hydromantia, Pyromantia, Chiromantia, Geomantia, Physionomia, Necromantia, res duplices in Mundo.
- 2. *Fœmellæ.*

id est, *Duplex est*
- *Anatomia.*
- *Pyromantia.*
- *Chiromantia.*
- *Physionomia.*

Alia Dispositio.

Prologus. *Cur ego ex tanta audacia ausus sum scribere.*
Libri Argumentum. Narratio.

Diuersitas id est, *Inuentricis & ipsius morbi.* — *Gustus, Auditus, Loquelæ, Tactus* — *ubi cuilibet suus peculiaris Gradus & Anatomia est.*

Anatomia vini.
Anatomia morbi, quando floreat, ex dimidio, integrè, fœcundè & steriliter, id est,
Accessus, Hora, Dies, Minuta, Concordantia Planetaria syderum. Consummatio. — *De Passionibus Astrorum. De corpore solari.*

1. Ad Lectorem. 2. Enarratio. 3. Limbus. 4. Mechanicus. 5. Anatomia. 6, Physionomia. 7. Chiromantia.

Apparatus, id est mores.

Elementorum 4. Astrorum nomina appropriata:
- 1. Pyromantia (tempus.) — Astrologus. Astronomus. Mathematicus.
- 2. Geomantia. — Philosophus. Naturalis. Rationalis.
- 3. Hydromantia. 4. Necromantia. — Illæ sunt extinctæ, & primæ in locum positæ.

Hæc omnia procedunt ex natura rei dominantis.

Apparatus, Mores, Tempus, id est, quo tempore.

Et sic quiuis morbus habet suum apparatum, mores, tempus & mutationem & essentiam: natnatura est essentia.

Liber materiæ. 1. Prologus. 2. Enarratio ſcilicet paroxiſmi. 3. Pyromantia. 4. Geomantia. 5. Hydromantia. 6. Necromantia. 7. Proceſſus. 8. Apparatus. 9 Signa.

(Anatomia vini, bonorum ciborum.)

Corpora 1. Anatomia 2. Materia 3.
Cauſa 4. Signa 5. Cura 6.

Vinum. Luxus. Cibus. Otium.

Aſtronom. partes. { Prologus. Pyromantia. Geomantia. Hydromantia. Necromantia.

Item, quælibet medicina ſola per ſe gradus omnes habet, ibi, quare non alibi per pluralitatem: quia ſicut vnus morbus in vno corpore gradatus, ita gradus Medicinæ, in vno ſimplici.

Terræ partes. Quomodo 4. Elementa producant quatuor corpora: & quomodo 4. corpora iſta generata producant quadruplicia, forma ſcilicet { 1. Metallina. 2. Herbacea. 3. Niuea. 4. Flata.

Minutio prodeſt Acutis & Chronicis, præter exceptionem de Fractis.

Item vnum corpus mutare in aliud, eſt terrea mutatio.

Tot genera incidunt, nonnulla hac via: { Minutio. Purgatio. Mumia. Narcotica { Frigida Calida. Stupefactiua. Rectificantia. Confortantia extra naturam. Cibi coituſque cohetrio.

Coagulata. Reſoluta.
Cicatrizantia.
Corrodentia.
Digeſtionis, hoc ſummum. (ibi principium, Regimen.)

Fragmentum de Caduco.

* Magis ipſius paſſio, quàm omnium Elementorum paſſio. Quare id? Cur homini ipſi taliter? Ideò, quia, niſi gratia diuina rationem noſtram tueatur, nihil proderit, quicquid agamus aut adhibeamus. Auxilio diuino ſubtracto, toti tremimus & trepidamus, ac conatus noſter omnis fortuitus eſt, ratione, viſu, & auditu carens. Itaque in miſeriam noſtram inſpiciendo, nullo faſtu turgere homines, ſed veluti percuſſi, humilitatem cordis noſtri etiam in ſtatu ſanitatis exercere, ac miſericordiã mutuam erga alios affectu ſyncero declarare debemus. Cùm ergo in hiſce proximi noſtri ſubleuatio poſita ſit: officii medici ratio in duobus conſiſtere videtur, nempè in pauperum auxilio, & in diligentiâ. Nec enim Medicus pauperi quicquam conferre poteſt aliud, quàm auxilium, idque per officium charitatis. Cognoſcendi autem ac diſcendi auxilii doctrinæ viæque plures ſunt. Hanc alij ſpeculando & ſomniando captant: alij exempla inducendo quærunt: alij naturam indagando venantur: alij modis aliis inquirunt; ſed hi omnes perperam. Fundamentalis ratio cognoſcendi auxilij extra iſta omnia poſita eſt. Fruſtra ergo in illis deſudant Medicinæ ſtudioſi. Et cogitent omnes quàm inani euentu hanc metam terere pergant, & quàm paucis ſtudium eorum tale emolumento ſit. Quin id potius conſideratis, quòd auxilij complexio à nullo ſciri aut perueſtigari queat. In hoc vno cardo omnis verſatur: Videtis nimirum, quòd Deus ferrum condiderit propter ædes, non ædes propter ferrum: ſed vt per hoc lapides & ligna fabricentur. Quis autem indagabit, quid ſit in ferro illud, quod ſcindat? Nemo. Quis cauſam expediet, cur ferrum ſcindat, non ſcindat itidem Marmor? Nemo arbitror. Sic nemo viciſſim cognouerit, cur Medicina hoc vel illud præſtet, in hoc illóue morbo? Quis cauſam reddet, cur ſecuris ſcindat ligna, non etiam lapides? Nemo. Ita ſimiliter iſtæ quoque operationes in natura abſconditæ latent. Et cum de Medicinâ dicendum ſit, ſcire vos velim, in ea fundamentum aliud non dari, quàm experientiam ipſam, per quam faber ac tignarius nouit, quod vis ea è ferro egrediatur, & ferrum cum ligno conueniat. Quæ enim ferri & ligni conuenientia eſt; eadem eſt etiam vnitas Medicinæ & morbi.

Porrò autem (licèt *profundior hîc* Theorica nulla *requiratur*) *de caducis* hoc ſciendum eſt, quòd *naturalibus* metis Deus omnia *includat*, & ſecundùm curſum naturalem vniuerſa diſponat. Interim tamen aſſerere nemo queat, morbum iſtum naturalem exiſtere, aut ex causâ naturali emerſiſſe. Nihilominus tamen, dum naturaliter incidit & exhibetur, naturali remedio ipſi obuiandum eſt. Quia enim Deus non vno modo, ſed variis viis morbos infligit: ideò variæ etiam medicinæ viæ ſunt: quæ ob id modis multis proponitur: non quidem, quòd Theoricam vnam omnium condamus, & ſuper vnâ chordâ (quod aiunt) de cauſis, origine, &c. morborum diſquiramus: ſed quòd conſideremus, viam eandem etiam in medicinâ omnino exiſtere. Defectus.

Aliud

Aliud Fragmentum de Caduco.

SIc cum simili omninò fragore hic quoque morbus insultat, non secus ac tonitru, fulgur &c. instar terræmotus, qui omnia loco illi vicina prosternit: aut instar Lorindi, qui suæ aquæ mutationem exclamat; aut velut Manna, quæ sui aëris &c. Sic ergo cùm homo similis mundo sit, nec isto minor, omnem ipsius ideam seruat: ideò similem quoque Lorindum, aut terræmotum, ac fulgur, chaósque sustinere cogitur. Nam in hoc causa hæret: quòd, sicut homo minor mundus est, ita mundi omnia etiam in se is contineat. Hinc tot in homine partes sunt: ex quo etiam causa obsessorum hominum depromitur. Diabolus enim in mundo habitat: vnde etiam habitat in homine. Et sicut intus in homine vermes sunt & nascuntur varii multiplicésque: ita foris etiam in mundo: ac vtrobique eadem diuisionis ratio & natura est.

Cùm ergo, quicquid extra hominem est, idem intus quoque in homine sit, & quod in homine, idem etiam extra hominem: sciendum est, quatuor prædicta, tonitru &c. pro parte ignis: terræmotum pro parte terræ: Lorindum pro parte aquæ: thronum pro parte aëris numerari: & tamen omnes caducus vnus sunt, & secundum huius species diuiduntur. De hâc diuisione seu diuersitate mihi disquirere liberet. Sed sæpiùs adhortatus sum Medicos, vt Philosophos ac Astronomos agant, non nugatores aut somniatores præstent, vt scilicet de morbis cognitionem certiorem haurire possint. Quicquid enim vnquam de hoc morbo illi prodiderunt, mendacium merum est. Quàm graue autem putatis, mendacium in medicinâ struere de morbo aliquo, per quod ægri illi seducantur & eludantur? Id autem hactenus non rarò factitatum est. Oculos aperite tandem, & discite, cognitionem Medicinæ non vsque adeò esse facilem, vt vobis persuadetis ipsimet. Interim putidæ nugæ illæ sunt, quæ de humoribus ebuccinatis, quæ nihil, nisi seductionem & neglectum tum ægrorum, tum morborum inuehunt.

Finis Tomi Quarti.

NOBILISSIMI, CLARISSIMI ac probatissimi Philosophi & Medici,

D. AVREOLI PHILIPPI

THEOPHRASTI BOMBAST, AB HOHENHEIM, DICTI PARACELSI.

Operum Medico-Chimicorum SIVE PARADOXORVM Tomus Genuinus Quintus.

Agens de Libris ad Medicinam Physicam spectantibus.

Recenter Latinè factus, & in vsum Asseclarum Nouæ & Veteris Philosophiæ foràs datus.

THEOPHRASTVS BOMBAST EX HOHENHEIM EREMITA,
vtriusque Medicinæ Doctor, ac Professor Medicæ artis Sudiosis S. P.

Vum sola omnium disciplinarum Medicina, tanquam diuinum quoddam munus, tum sacrorum tum prophanorum scriptorum suffragio necessitatis titulo laudetur, atque paucissimi doctorum eam fœliciter hodie tractent, visum erat, illam ad pristinam suæ auctoritatis laudem reuocare, & quam quidam à fæce barbarorum, nos ab erroribus grauissimis purgabimus. Non veterum addicti præceptis, sed iis duntaxat, quæ partim indicatione rei naturæ, partim nostro Marte inuenimus, & longo rerum vsu atque experientiâ comprobauimus. Quis enim nescit plurimos doctorum hâc tempestate vel summo ægrorum discrimine, fœdissimè lapsos? quum nimis anxiè Hippocratis, Galeni & Auicennæ, aliorúmque dictis adhæserint, perinde ac ex tripode Apollinis, hæc veluti oracula, manauerint, à quibus ne digitum latum discedere liceret. His enim auctoribus splendidissimi quidem doctores, si diis placet, non autem medici nascuntur. Non titulus, non eloquentia, non linguarum peritia, nec multorum librorum lectio (& si hæc non parum exornent) in medico desideranda, sed summa rerum ac mysteriorum cognitio, quæ vna facilè aliorum omnium vices agit. Rhetoris quidem est disertè posse loqui ac persuadere, atque iudicem in suam sententiam trahere: Medici autem affectuum genera, caussas ac συμπτώματα nouisse, & iis insuper sagacitate & industriâ pharmaca applicare, atque pro cuiuslibet ingenio ac ratione vel cunctis mederi. Cæterùm vt paucis modum docendi depingam Imprimis igitur quod ad me attinet, ego amplo dominorum Basiliensium stipendio inuitatus, duabus quotidie horis tùm actiuæ tum inspectiuæ Medicinæ, & Physices & Chirurgiæ libros, quorum & ipse auctor, summâ diligentiâ, magnoque auditorum fructu, publicè interpretor: illos tamen non aliorum more; ex Hippocrate, aut Galeno, aut quibuslibet, emendicatus, sed quos summa rerum doctrinæ experientiâ, atque labore assequutus sum. Proinde si quid probaturus, experimenta ac ratio, auctorum loco mihi suffragantur.

Quare optimi lectores, si quem huius Apollineæ artis mysteria oblectant, amor desideriúmque tenent, cupitque breui admodum temporis spacio, quicquid huius disciplinæ est, perdiscere, ad nos è vestigio BASILEAM *se conferat, & longè alia atque maiora, quàm paucis describere possim comperiet. Sed vt nostrum institutum clariùs studiosis innotescat non piget exempli loco subiicere, nos in complexionum ac humorum ratione, veteres nequaquam imitari, qui sanè omnes ægritudines illis falsò acceptas ferunt. Vnde nullis aut certè paucissimis doctorum, hodie morbos; causas, ac decretorios dies exactè nouisse contingit. Postremò hæc veluti per transennam demonstrata sufficiant, Vobísque tamen de his non nisi audito prius* THEOPHRASTO, *temerè iudicandum permitto. Valete, & hunc nostrum instaurandi medicinam conatum, boni consulite. Datæ Basileæ Nonis Iunij, anno 1527.*

PHILIPPVS

PHILIPPVS

THEOPHRASTVS

BOMBAST

HOHENHEIMENSIS:

SVEVORVM

ex Panegyris Nobilium

ARPINAS:

Confœderatorum Eremi

EREMITA.

PHILOSOPHVS

PARADOXVS

MYSTERIARCHA:

ARTIVM MAGISTER:

MEDICINARVM PROFESSOR:

Muſarum Mechanicarum

TRISMEGISTVS

GERMANVS.

ELENCHVS OMNIVM
LIBRORVM IN QVINTO TOMO OPERVM THEOPHRASTÆORVM COMPREHENSORVM.

DE MORBIS METALLICIS, SEV MINERALIBVS, ET ALIIS HIS COGNATIS:

LIBRI TRES.

Summi Philosophi & Medici, Philippi Theophrasti Hohenheimij.

Liber I. continet Tractatus IV.

TRACTATVS PRIMI CAP. I.

Asthmatis & luis metallicæ vna Theoria.

Metallicos describere scripturis, ante omnia opus est, vt ex parte aliqua explicetur vetus & à longo tempore iam notus morbus pulmonis, Asthma dictus, quænam illius generatio sit? Ex eâdem enim Theoriâ cognoscetur etiam origo luis metallicæ. Qui duo morbi re alia non differunt, nisi Elemento & loco: cæteroquin processu vno eodémque fiunt. Iam verò Asthma morbus est pulmonum, & partium similium eidem infectioni obnoxiarum. Talis etiam est lues metallica. Pro hac ergo intentione in primi libri tractatu primo sequitur descriptio Asthmatis, qua ex causa oriatur, quæ breuibus comprehenditur, quantùm ad rem necessariò requiritur. Postea in tractatu secundo proponitur generatio morbi metallici. Cognitionem hanc excipit tractatus tertius de naturâ & essentia externi & interni corporis simul, quî scilicet iste morbus producatur. Tandem tractatu quarto traditur de cura luis metallicæ, de qua necessariæ partes omnes enumerantur.

Asthma quid?

Asthmati & lui metallicæ qui obnoxij?

Est autem Morbus seu lues mineralis aut metallica, quam incurrunt metallarij, fusores, fossoresque, & qui quocunque modo circa metalla occupantur vel lauanda, vel excoquenda, vt sunt argentum, aurum, salia, alumen, sulphur, vitriolum, plumbum, cuprum, ferrum, argentum viuum. Quicunque enim in hisce metallis quid laborant, illi corripiuntur Asthmate, tabe corporis, vomicâ stomachi, & vocantur ærosi, seu lue minerali infecti. De hisce morbis nihil quicquã à veteribus traditum legitur. Vnde nec ipsorum cura ad hodiernum vsque diem scita est. Cùm verò morborum horum generationis homo inuentor esse queat, si lumine naturæ fretus considerationem ipsorum paulò profundiùs ruminet: nostrarum partium erit, his quatuor sequentibus tractatibus causam ac originem illorum rimari. Quo verò nomine morbus hic verè appellari debeat, id ab aliis prioribus ex fundamento naturæ nondum quidem declaratum est ac traditum. Et licèt prætendant quidem, quòd, quid & qualis iste morbus sit, rationibus non obscuris probari possit: istæ tamen rationes vniuersæ ad veram Philosophiam collatæ ridiculæ admodum deprehenduntur. Itaque scire debetis, quòd origo ac generatio illius ita se habeat, ceu tradetur. Generatio enim luis metallicæ testatur de errore à veteribus in Asthmatis cognitione admisso.

Cap. II.

De Generatione & ortu Asthmatis.

Propositum autem morbum ita cognoscetis, si expenderitis, quòd aër id corpus sit, ex quo pulmo labem suam contrahat. Extra corporeum enim aërem pulmo re & malo alio nullo contaminatur. Ponamus exemplum. Si quis potet, & à potu pulmoni noxa inferatur: iã noxa ea nõ ab ipso potu est, sed ab aëre in potu illo contento. Is enim à pulmone attrahitur, & ibi consumitur seu excoquitur. Vnumquodlienim Elementum proprium suum in corpore stomachum habet; & in stomacho isto vernaculum Elementum consumi debet. Istâ ratione pulmo consumit aërem. Et veluti ventriculus cibum suum digerit, partim in corporis nutrimentum illum vertens, partim reliquias ex corpore exturbans: sic idem etiam de aëre iudicandum est, cuius pars vna digeritur ac consumitur, altera excernitur specie excrementi. Aëris enim & cibi eadem ratio, idem iudicium est. Velut ergo morbi à cibis infligi queunt: ita non minùs etiam ab aëre. Longiùs ergo re adducta opus non est, nisi vt *Chaos* probè ac accuratè declaretur, quod Elementum solùm hîc considerandum est, hoc modo. Notum ac exploratum vniuersis est, quòd intra cœlum ac terram *Chaos* intercedat, quod morbos vniuersos pulmonem

Pulmo à solo aëre contaminatur.

Elemento cuilibet suus peculiaris stomachus.

Chaos quid

Aër solus morbos pulmoni infligit.

monem attinentes producit, vt eius febrem, apostema, phthisin, infarctum, tussim, anhelitum, cùm speciebus similibus cæteris, Ex Chao enim isto pulmonem hominis nutriri opus est. Iam verò chaos gubernatur à virtute stellarum. Illi ergo prout astra dominantur: ita ipsum dispositum est. Et prout disponitur chaos: ita vim illam pulmoni imprimit.

Aër ab astris regitur.

Aëris variç differentiç sunt.

Et hoc iam illud fundamentum est, ex quo Medicus pulmonis morbos cognoscere debet: nempe quòd illi à vi astrorum inuehantur, sicut morbus alius infligitur à cibo. Quæ enim hominem infirment, in chao species pauciores non sunt, quàm numerantur in cibis: nec minùs ipsius quoque excrementa vel bona vel mala sunt, quàm ciborum ipsorummet. Et sicut inquinari aut adulterari cibi possunt: ita æque etiã chaos contaminari potest. Cùm ergo exéplo proposito doceatur, quòd chaos, intra cœlum terrámque consistens, pulmoni non minùs cibus sit, quàm fructus terræ cibus sunt stomacho, quâ de causa etiam similes omnino fructus supra terram proferuntur iis, qui intra hanc & cœlum habitant: iam intelligendum est, tale quoque chaos in terra existere, quod pulmonem illorum nutriat, qui in montanis aut fodinis habitant. Et sicut, qui supra terrã degunt, ex suo chao asthmatici redduntur: sic pariter asthmatici quoq; fiũt, qui in mõtib. terreno chao subiiciuntur. Diuersitas ergo appellationum à diuersis elementis est: vt asthmatici morbi dicantur, quibus supra terram agentes afficiuntur: & Metallici, quibus infra terram degentes affliguntur. Propter hanc diuersitatem iure merito duplices quoque libri condendi videntur. Cœlum enim superius cum suis astris coquit aërem, quæ inter ipsum & terram medius interiacet. Eodem modo mineralia quoque terræ, sunt cœlum & astra, quæ suum chaos gubernant non leuiùs, quàm suum chaos regit cœlum externum. Ac quâ ratione videtis Arsenicum hominem interimere: eadem omnino stellæ etiam aliquæ eundem occidunt, per introductionem chai. De his autem stellis pluribus differendum est, quo scilicet pacto morbos pulmoni imprimant, quantum quidem aëri suum stomachum inficere possibile est.

Chaos pulmonis cibus.

Morbi Asthmatici & metallici vt differant.

Arsenicũ hominé interimit.

CAP. III.

VT verò asthmatis fundamentum ac rationem omnium breuissimè intelligatis, scitote, cœlum esse Elementum Ignis, ac ipsius elementarem motum chaos id, quod hîc tradimus, proferre. Velut enim aqua ab igne efferuescit: ita chaos est id, quod ab elemento cœli excoquitur. Et sicut caro ebulliens vim suam in aquam deponit: ita astra, instar carnis, vim suam in chaos effundunt. Porrò, sicut iusculum illud carnis, homini alimento est: sic chaos quoque, quo de sermo est, alimento est homini. Ac veluti iusculum in stomacho digeritur, per fauces proprias illapsum: ita chaos etiam in pulmone digeritur, per guttur propriũ illapsum. Et sicut res in aquam iniectæ, proprietate suâ homini vel sanitatem vel ægritudinem conferunt: ita stellæ quoque, quæ in chaos imponuntur, instar iusculi vel sanos vel ægros homines reddunt. Hoc enim est iusculum, in quo pestis præparatur, quæ per arteriam asperam ingreditur, & hinc porrò ad suam anatomiam pertendit, sicut auis prouolat ad suum nidum. Et nisi à mundi illicò principio DEVS hominé conseruari, & liberos, post se relinquere voluisset: ecquis quæso saluus ac viuus mansisset? Ita de Asthmate quoque tenendum est, quòd à vi astrorum producatur, per ebullitionem proprietatis ipsorum, quæ tribus modis pulmoni adhæret: primo instar Mercurii, & fumi sublimati, qui se coagulat? deindè instar spiritus salis, qui ex resolutione in coagulationem abit: & tertiò, instar sulphuris, quod per reuerberationem in parietes seu latera illiditur ac impingit. Idemque hic accidit, quod in dolio nouo puróque, omni corporea & tangibili congelatione carente, dum vindemiæ tempore impletur. Hoc enim, si elapso anno iterum depleatur, & vinum emittatur: tunc in ipso tres hæ species, Mercurius, Sulphur, & Sal, quæ Tartarum sunt, omnino adhærescere depræhendentur. Sicut ergo in vino latet, quod inesse tamen non deprehenditur primum: sic pariter & in chao corpus est, quod pulmoni non secus ac vasi adhærescit, & instar mucilaginis viscositate suâ bituminatur: vbi tandem coagulatio, quæ materia est Asthmatis, succedit.

Cœlum chaos mutat.

Chai natura vnde.

Dei ... in fer... do h... mano genere.

Asthma tribus modis pulmoni infertur.

Pulmo ... dolium ... ...

CAP. IV.

HIsce autem commemoratis, species ipsas Asthmatis descripturus minimè sum: sed quæ hactenus diximus, eò pertinent, vt nos instruant, quod pro cœli & chai modo idem quoque similiter intra terram eueniat. Quanquam hi quoque, qui de Philosophiâ terræ instituuntur, explicationem Asthmatis, hoc est, ortum & causas morbi metallici afferre scient, dum species & generationem Asthmatis expedient. Sic enim subindè vnum per alterum declaratur. Qui enim terreni morbi cognitioné assecutus est: idem eandem etiam habebit in firmamento. Et vicissim, qui verè rectéque describit morbos firmamentales, idé morbos quoque terrenos rectè explicauerit. Qui de terrenis errat: hallucinabitur etiam in cœlestibus. Medicum enim in lumine naturæ ita peritum esse oportet, vt non septem tantum stellas nouerit, sed astra vniuersa, quæ cœlum complectitur. Hæc si nôrit, in illis non subsistet, sed eadem etiam de terrâ inquiret & indagabit, velut etiam de elementis cæteris duobus in sua Astronomiâ & Philosophiâ. Iam ergo pro hâc norma sciendum est: quod, sicut chaos suam generationem habet, ita terra etiam huius generationis cœlum sit. Mineralia enim, quæ in terrâ iacent, firmamentum sunt cœli. Ex hoc Elemento terræ oritur ignis, qui terræ chaos suscitat, simile ei, quod est intra cœlum ac terram. Id autem chaos abit in iusculum suorum mineralium, non secus ac chaos externum iusculum est astrorum. Qui ergo homines habitationem sibi sub terrâ quærunt ac moliuntur, his opus est, vt pulmones suos alant ex chao illo, quod intra terram existat. Iam verò quod in isto chao incoctum aut elixatum est, eius impressio mineralis est Tartarus pulmonum, quem hîc morbum metallicum appello. Modus autem generandi in vtroque morbo processus

Asthmatis & morbi metallici vna ... .

Medici quod officium.

Mineralia terrę sunt firmamentum cœli.

Tartarus pulmonum.

nius est, qui terminatur in triplices species, Mercurii, sulphuris & salis, retenta proprietate illâ, quæ ex carnis conditione defluxit. Hoc autem punctum sedulò attendi debet. Id enim chaos in duplicibus operatur corporibus. Notum siquidem vobis est, quòd peculiares terræ incolæ conditi sint, sicut nos ex Adamo conditi sumus, vt intra cœlum ac terram in aëre habitaremus: quod etiam de Nymphis vobis compertum est. Ideò chaos terræ pygmæis pro aëre datum est, sicut chaos aquæ Nymphis pro aëre datum est, sicut chaos aquæ Nymphis pro aëre datum est, ex quo viuunt. Hoc iam corpus vnum est pygmæorum, de quibus plura in Archidoxis & Paramiris. Alterum autem corpus est ita intelligendum, si homines se montium incolas faciant, qui tamen pygmæi non sunt. Tunc enim chaos humanum cum ipsis in montes inuehi oportet. Ex suo enim chao, hoc est, ex chao humano ipsorum pulmo sustentatur. Vbi tameu chaos terrenum cum firmamentali permiscetur, & ex duobus vnum fit, veluti per coniugium. Hoc facto, iam homo capax est istius constellationis terræ, ex quâ metallicus morbus suum initium desumit.

Pygmæi propriè chao terræ aluntur.

Homines Adamici dicuntur.

TRACTATVS SECVNDVS.

De Origine & Generatione morbi Metallici.

CAP. I.

PRo comprehensione tractatus secundi, in quo morborum metallicorum causa & origo tractabitur: omnium primò opus est cognitione rerum illarum, quæ ipso oculorum iudicio ac testimonio conuincuntur, quòd tussis, anhelitus ac Asthmatis cum adiunctis cæteris causa sint. Nam secundum cognitionem hanc desumitur Theorica tam Asthmatis, quàm morbi metallici. Sicut enim res eas intelligi oportet, quæ manifesto Asthmati generationem præbere videntur: ita veræ Philosophiæ ductu similes etiam deprehenduntur esse in influentiâ, ceu in tractatu primo docuimus. Videtis enim, quòd in externo chao inter cœlum terrámque generentur nebulæ multis modis, quæ Asthma, tussim & anhelitum concitent. Vbi iam experientiæ nostræ est, cognoscere & credere, quòd nebula istorum malorum causa sit. Sicut ergo nebula ex firmamento oritur: ita similis etiam nebula in montibus fit, ex qua morbi metallici ingenerari queant multo promptiùs & potentiùs, quàm ex chao externo, seu ipsius nebulâ. Huius autem nebulæ causam inquirentibus liquet, quòd ipsa ex sphæra Galaxæ producatur. Hæc efficiens causa etiam intra terram similiter est. Iam ergo Minera istius nebulæ causa est: cuius cognitio, ipsius curæ rationem ac scientiam largitur, non secus ac notitia ignis notitiam præbet eius, quo ignis extingui debeat. Hoc enim processu morbi cognoscendi sunt vniuersi, qui curæ subiiciuntur. Hinc enim mors insanabilis est, tantùm, quia cœlum ipsius constellationis nondum inuentum est. Quod verò de nebulis diximus: idem æquè etiam de pluuiis, pruinis, ac gelu brumali intelligi debet, quòd ex illis quoque Asthma producatur. Quæ vniuersa iam iterum etiam in montibus consideranda veniunt.

Asthm. & morb. Metallici vna Theoria

Nebula causa Asthmatis, &c.

Minera est causa nebulæ terrenæ: sicut Galaxa aëreæ. Mors cur non curabilis

CAP. II.

ASthma porrò etiam ingenerant frigus calórue. Sic valde calidus pulmo, si repentino frigore restinguatur, in Asthma coniicitur. Idem fit etiam à potibus acetosis & dulcibus. Sicut ergo subitanea perfrigeratio pulmonis, aut aciditas ac dulcedo Asthma proferunt: ita de in montibus agentibus etiam intelligi debet, quod à laboribus pulmo ipsorum incalescat: quem calorem, si confinis illius chai frigiditas insequitur, tunc cessante labore pulmo repentino frigore percellitur. Et si enim manifestè frigus id minimè sentiatur: tamen nihilominus in terrestreitate montium essentialiter inhabitat, ac in operationem abit, non secus ac imbibendo in corpus ingrederetur. Idem similiter etiam de aciditate iudicandum est. Sicut enim nouistis, pruni syluestris aciditatem seu stipticitatem inducta cute includi: ita aciditas quoque montium obductâ superficie in terrâ constringitur: quam aciditatem sorbent & hauriunt homines, qui in montibus habitationes sibi moliuntur. Aciditas autem alia est ex vitriolatis, alia ex aluminibus, sicut de prunis syluestris & agrestâ etiam intelligi potest. Quando ergo coniuctio horum fieri potest, ita vt aciditas & similia in chao terræ ab auido & calido pulmone attrahantur: iam indè is omnino læditur. Vt enim alium appetitus vellicat edendæ cretæ, alium bibendi aceti, &c. ita hæc diuersitas etiam in pulmone reperitur. Et per appetitum istum pulmo iam attrahit Alumen, iam Vitriolum, iam Salpetræ, &c. cui appetentiæ exsatiandæ, dum ita pulmo studet, idem ferè patitur cum ægro, cuius desiderium in peius vergit. Pari ratione aciditas quoque asperitate pulmonem lancinat, quam dispositionem Asthma insequi potest. Quod de acidis dicimus, idem etiam de dulcibus similiter censendum est. Nam & dulcedo in montibus concluditur, velut foris coërcetur in Ribibus. Dum ergo in montibus ambulamus, non aliter accidit, ac dulcedinem illâ ederemus. Res enim terræ eduntur, non secus ac dulcedo in Ribibus, hoc discrimine habito, quòd dulcedo montana cum & in chao assumatur. Vbi, postquam appetitus pulmonem elusit, dulcedo deinceps morbum metallicum infligit, cuius euentus causa alibi planiùs enarratur.

Asthmatis variæ causæ:

Aciditas terræ.

Appetitus pulmonis varij.

Dulcedo terræ &c.

CAP. III.

INter causas externas, quæ raucedinē infligāt, nō postrema etiā est pinguedo. Pulmo enim vbi se oblectat pinguibus, damna subire cogitur, quæ nota sunt. Pinguedines autem multiplices existunt, quas edimus, ab oleo, à carne, à piscibus, visibiles & inuisibiles. Hinc fit, vt etiam Asthmata multiplicia inueniantur, cùm vnus raucus fit ab hac pinguedine, alter

Pinguedo causa raucedinis. Pinguedinis variæ species

alter ab aliâ. Et hæc cum per ipsum oculorum contuitum comprehendantur: ipsa natura dictat, quòd pinguedines istæ in chao etiam sub sole ac intra terram reperiantur. Pinguedo autē quævis nihil est aliud quàm sulphur modis ac naturis variis diuisum. Ad quę iam consequitur, quòd sydus suam operationem in hac quoque materiâ indicet. Sicut enim flatus intestinorum, qui halitus tantùm est, ab incensione flagrat: eodem modo se chaos quoque habet, cum fixo sulphure vnitum. Quod sulphur si à pulmone hauriatur, tunc id huius parietibus annectitur, non secus ac bitumen vel resina foris arbori adhæreſcit. Pro varietate autem minerarum variæ etiam resinæ in pulmonibus generantur, quæ morborum metallicorum causæ fiunt. Cur autem chaos in resinam, quæ tamen ipsius non est vltima materia, abeat, causa hæc est, quòd pulmo illam digerere non possit. Sicut enim ex mala digestione stomachi infirmitas cognoscitur, quam mala multa sequi possunt: ita hîc quoque idem pulmoni accidit. Vt verò hoc sulphur in chao accuratiùs intelligatis, exemplum tale vobis proponam. Videtis nimirum per tempestates cœlum fulgurare. Isto autem loco sulphur nullum videri potest. Et tamen cum ardeat, id necessario à sole sulphure fit. Et fieri potest. vt ab hâc fulguratione oculi excæcentur seu obtundantur. Et nisi humidum chao congenitum esset, ab ipso domus exurerentur. Iam si, hoc foris fieri posse, oculi testantur: vtique & in montibus huiusmodi coruscationes fieri poterunt, idque vel inuisibiliter, vel visibiliter. Et sicut visibiles damnum certum inferre possunt: ita etiam inuisibiles. Velut enim subitaneus vapor, qui in hominem incidit, pulmonem obbituminare potest: sic à mineris etiam talis halitus produci potest, cuiusmodi plures in cœlo notantur.

Pinguedo terræ, &c. est sulphur

Resinæ pulmonis variç

Sulphur chai vnde intelligendũ

Sulphur solū causa incensionis.

CAP. IV.

IAm, sicut horum hæc vnica causa est, quòd sulphur in chao lateat, pulmonem ex dicta causâ oblædens: ita similiter in eodem chao fumus quoque Mercurialis permixtus est, qui chao suam crassitiem dat, & perspicuitatem eius aufert. Fumus is non aliter, ac præceps halitus ab ascendente Mercuriali Arsenico in hominem inuolat. Quilibet enim eiusmodi vapor insignem, eámque perpetuam raucedinem infligit. Huiusmodi vapor, etiam in chao iacet, præter quem sæpe alius etiam insuper generatur. Vt enim in chao mundi, sulphur latet, cui insuper etiam accedit coruscatio, vnde duplex damnum cognoscitur: ita intelligendum etiam est, in terra Mercurium vnum esse fixum, instar Arsenici, perpetuum: & alium incidentem ex quotidiana constellatione. Sunt enim Mineræ instar stellarum in firmamento. Ideóque cognoscite, quæ Minera regionem illam obsideat. Ea tunc influentia est: veluti si cachimia adsit, tum sulpur ex cachimiâ generatum est. Vt enim dicere solemus, hanc regionem sub virgine sitam esse: aut velut Astronomus cognoscit quodnam sydus cuiuslibet capiti impendeat: ita terrenus quoque Philosophus, quid in quouis monte inclinet aut constellationem det, considerat ac intelligit. Hæc enim terra suam Marcasitam, illa Antimonium fert. Et quidquid regio illa continet, id chaos hoc dat, de quo diximus. At velut Astronomus ait, hæc stella dat influentiam: ita vicissim dicit Philosophus, in hac terra viget operimentum. Ex hoc oriuntur influentiæ. Hâc notitiâ instructus Medicus inquit: hic morbus metallicus est Resina, nata ex chao, in quo stella & minera operimenti decocta est. Ex his patet, opus omnino esse, vt vniuersæ minerarum species secundum proprietates suas probè cognoscantur. Est enim sulphur Marcasitarum, album & rubrum: Talki flauum, rubrum & nigrum: cachimiæ purpureum, & nigrum: est sulphur Ogri: est sulphur Cinnabaris: est sulphur Wisemuti: est sulphur Marcasitæ: est sulphur Marmoris: est sulphur Duelech: est sulphur Amethisti: & similia alia plurima, quæ hîc vniuersa recenseri minimè possunt. Veluti autem de generibus sulphuris iam audiuistis: ita etiam habetis Mercurium cupri, plumbaginis, Zineti, Arsenici & similium. Tandem etiā salis eadem est ratio, quæ Sulphuris & Mercurii. Est enim sal Vitrioli, Aluminis, Entali, salis petræ, salis cōmunis, salis gemmæ, & complurium aliorum. Hoc Sal, ac Sulphur & Mercurius sunt spiritus, qui chaos ipsum existunt, pro regionis naturâ dispositum & affectum.

Mercurius chai causa obscuritatis.

Mercurius duplex est.

Mineræ sunt stellæ terræ.

Chai influentia ex dominãte minera cōiicienda.

Sulphuris varia genera & species.

Mercurij genera.

Salis genera.

CAP. V.

DE hoc ergo spiritu notate, quòd fuliginem Mercurius det. Sicut enim sublimatio vltimam materiam exhibet: ita hic quoque spiritus. Ideò ipsius morbus siccus est & aridus. Spiritus autem sulphuris dat suam resinam: spiritus autem salis suum producit Tartarum. Et hæc tria summa genera morborum metallicorum existunt. Porrò verò, etsi Marcasita vnicum tantùm nomen obtineat, velut & cachimia: illarum tamen genus non vnum tantùm intelligendum est. Mutatio enim terræ, ipsas illas quoque mineras mutat, veluti videtis mutari regiones secundum formas. Et licèt interdum herba quædam, ceu cœpa, vnicum tantùm nomen habeat, nihilominùs tamen, quoties noua regio, noua eius *forma* est, & tamen cœpa est. Si ergo in *hac*, *forma* alia est, ac euariat: de *proprietate* etiam illâ alterâ *sciendum est*, quòd eadem in Natura per terrenam virtutem aliter atque aliter mutetur, in proprietatem scilicet partis cuiusdam istius regionis terræ. Vnde fit, vt medicina eiusmodi terræ tutior & vtilior sit, extraneâ & peregrinâ. Debet enim mineris tantum attribui, quantum inest cœlo, quod astra gubernat. Cœlum enim & terra, duo similes cœli sunt: ac Minera sydúsque sunt bona similia sydera. Qui in vno peritus est, idem etiam in altero sapit. Ideò principium suum Medicus ex Astronomiâ sumit, & in Philosophia definit. Astronomia enim docet ipsum de constellatione firmamenti & mineræ: Philosophia autem largitur ei proprietatem: quæ vtraque per curam clauduntur. Quia enim homo Microcosmus est, ideò in cognitionem externorum deduci debet; vt nouilunia, exal-

Mercurius fuliginem: Sulphur resinam: Sal tartarum dat.

Med. ab Astronomia incipit & in Philosoph. desinit.

exaltationes & similia, non in Planetis saltem, sed etiam in astro terreno inquirat. Nam si Lunaria secundum cursum Lunæ se exhibet: id certè documento est, Lunarias plures existere: velut etiam res aliæ cognitæ sunt, in quibus manifesto exemplo cursus cœlestis notatur ac animaduertitur.

Lunaria cursum Lunæ obseruat.

Tractatum ergo hunc iam finiamus postquam tradidimus, quâ ratione morbi metallici ex tribus illis mineralibus generentur, hoc est, ab ipsorum spiritibus, delitescentibus in chao, quod ex mineris veluti vox ex ore egreditur.

TRACTAT. TERTIUS.

De signis & Naturâ externi & interni corporis iunctim, quo pacto morbus producatur.

CAP. I.

HOc in tractatu proponendum est, & tractandum de opere huius morbi: vt gignatur seu fiat. Et cùm homo omnino in fragilitatem vitæ constitutus sit, ita vt à multis occidi ac perimi possit rebus, quas, si ignoret, declinare nequeat: opus est, easdem omnino recenseri, idque à solo Medico, qui hoc in munere suo habet. Is enim à Deo hoc fine creatus est, vt vim lethalem cognosceret, ac declararet, quo pacto Naturæ Natura aduersetur, ac vnum subinde cum altero pugnet, non secus ac animalia in terrâ inuicem concurrunt & præliantur. Nec enim in rebus insensibilibus minor est contrarietas ac hostilitas. Quâ enim ratione Crocodilus hominem afflatu suo perdit & iugulat: ita nos quoque istiusmodi mineralium fuligines occidunt. Cùm verò tam bonum quàm malũ Deus creârit, quæ simul consistere non possunt, & tamen in vno sunt: ideò mandatum datum est Medico, vt fragili ac caduco homini prodat hostem suum, qui eiusdem vitæ & valetudini insidietur, vt ab ipso sibi cauere tempestiuiùs possit. Sicut enim ex Deo procedit doctrina, per quam diabolum, animarum infensissimum hostem, cognoscimus, nempè per Prophetas & Apostolos: sic per lumen naturæ hostem quoque corporis Deus reuelauit, & docuit, quid venenum, quid malignum, quid homini salutare sit, vt vitam ad multos prorogare annos possit. Itaque ne venenum, quod vtili permixtum est, hominis vitam præcidat: Medico potestatem & facultatem dedit Deus, vt bonum simul malúmque in re vnâ intelligeret: cui postea etiam Vulcanum addidit, cuius ope & industria malum à bono separaretur. Illius ars similis est morti, quâ æternum & mortale inuicem separantur. Quæ ars ob id meritò mors rerum vocari debeat. Quod enim inutile existit: id separatur ab eo, quod bonum est. De hisce rebus iure ac necessariò tradendũ est: cũ sine hostili hoc metu nec edere, nec bibere, nec aërem, vel inspirare, vel exspirare, ac nec ęstate vel hyeme securi agere possimus: sed vbique in hortis nostris cum cibis ipsa quoq;

Contrarietas in rebus naturalibus vniuersis. Crocodilus hominem afflatũ iugulat. Homo fragilis.

Diabolus hostis animarum.

Venena hostes corporũ.

Vulcani vtilitas. Alchimia mors rerum.

Bonis mala vbique permixta.

venena educemus. Tum etiam ad vitæ humanæ commoditates carere non possumus auro, argento, ferro, stanno, cupro, plumbo, hydrargyro & metallis aliis. Et tamen cùm ista tractamus, non nisi ipsissimos vitæ ac valetudinis nostræ hostes tractamus. Adeóque nihil vspiam vsibus nostris aptum ac idoneũ est, quod idem nostrum non simul hostem in sinu suo secum gerat. Cùm ergo in rerum naturalium cognitione tantum positum momenti sit, quas homo ex se scire non potest, sed propter id à Deo Medicus conditus est: conuenit omnino, vt ex luminis Naturæ abditis is bonum proponere, & malum cum bono congregatum, separare, ac vtile in corporis emolumentum impendere sciat. Ac veluti Diabolus ex homine exigitur: ita per exploratas Medicinas Medicus expellere morbos, & malum malo exturbare, bonum autem bono retinere debet.

Medici præstantia & ars.

CAP. II.

STat ergo sententia, ad morborum metallicorum cognitionem omnino requiri, vt res eæ explicentur, ex quibus illi producantur, sicut antea comprehensum est. Velut ergo in his tribus, Mercurio, sulphure, & sale, medicina nobis proposita est: sic in iisdem etiam nobis venena prostant. In vno enim vtraque consistunt. Per rerum autem mortem inuenimus illud, quod nobis vsui est: quod ipsũ cum illo antea erat, à quo nobis malum inflictum est. Exemplum ponamus. Metallarius quærit argentum, donec inueniat. Id si accepit, iam metallum habet. Dum ergo æs quærit & tractat, morbum suum incurrit. Iam verò morbo affectus, si, quod effodit metallum, ab argento separat: tunc in eo, quod secedit, inuenit id, quod ipsum infirmauit. Sed in eadem separatione reperit etiam hoc, quod ipsum sanare possit. Sciendum itaque est, quòd fuligo, quæ ab ære discedit, vim habeat in se veneni illorũ, quæ in liquando ab argento separantur. Quod si enim rosa odore suo nos recreare simul, & in deliquium animi coniicere potest, corpore interim rosæ ipso nihil læso: vis omnino similis, etiam ex rebus dictis, exspirare & in hominẽ ingeri poterit. Et licèt quidem illius veneni ipsum corpus nos non ingrediatur: vis tamen & malitia eius exspirans ægritudinem similem infligit, ita, vt morbi longo tempore in homine durent, qui breuiores futuri essent, si corpus ipsum adstaret vel ingressum esset. Exemplũ. Ab assumpto arsenico mors præceps & violẽta incũbit. Ipsius verò corpore nõ ingesto, sed spiritu tantùm attracto, tunc morbi hora producitur in annum. Et quod corpus perficit in horis 10. id spiritus in 10. annis exequitur. Et tamen à spiritu tam violẽta & sæua mors non inuadit, qualis inuadit ab ingesto eius corpore. Vbi hoc quoque iuxtà notandũ est, quòd istius corporis celerem morbũ mortemq; cum signis & proprietatibus õnibus, corpus id cõsequẽtibus, scire deceat illũ, qui morborũ metallicorũ certã cognitionẽ tenere volet. Ex illis enim rectè ęstimatis signis de morbo iudicari potest, cuiusnã speciei is sit, aut ex quo corpore spiritus is egressus sit. Signorũ enim cõprehẽsio tali exẽplo docetur. Realgaris assũptio pulmonem siccũ facit, quã exarefactionẽ sequitur mutatio

Tã Medicina quàm venena in tribus primis.

Rosa reficit & delinquere facit.

Spiritus metallorum morbos longiores faciunt, quàm corpora.

Realgar pulmonem exsiccat.

Realgaris sumpti signa.

spiritus respiratorij, & anhelitus difficultas,& discoloratio faciei, & fissuræ rimæque hepatis, & sitis immodica, & corrosio tunicarum stomachi, vt velut cortex à ramis illæ distringantur: Porrò compressio præcordiorum, & difficilis grauisque digestio, æstus immoderatus, palpitatio cordis, tremor membrorum omnium; tandem prunella, & concomitans phrenesis. Prout ergo huius veneni, cum corpore sumpti, morbi se subitò exerunt prodúntque: ita multis diebus annísque spiritus etiam Realgaris iisdem signis morbisque proditur, quos tandem accidentia eadem sequuntur: & metallarij huiusmodi infecti, leui quâuis ex occasione, aut ex motu cœli externi, in cœlestes omnes morbos coniiciuntur, vt sunt febres, tabes, Maniæ, Prunella.

Metallarij infecti facilè alios morbos incurrũt.

CAP. III.

CVm ergo iam de operatione veneni dictum sit, quî scil. ab ipso morbi inducantur: iam deinceps in hoc tractatu subiungenda esse signa videntur, quæ ex corporibus desumuntur, vt priùs dictum est: quorum numerus tam magnus est, vt ob multitudinem singula recenseri non possint. Hoc in genere teneri velim, quòd sub Realgare Arsenicalia ac operimentiua omnia intelligantur & comprehendantur. Cui verò ætas ac otium suppetit, vt species quaslibet in corporalibus infectionibus experiri longo vsu possit: is spiritus eò certiùs distinguere & diuidere sciet. Quanquam in cura capitulum sub Realgare concludatur: quia scilicet ibi Arcana proponuntur. Quòd si cura particulariùs instituenda foret: conueniret vtique, per species suas omnia definiri & explicari, quod humoristæ factitant. Sicut autem Realgaris species variæ intelliguntur: ita etiam sub Antimonio, omnes Marcasitæ, Cachimiæ, Talka, Ogerta & his similia alia comprehenduntur. Itaque si venenum Antimonij assumitur, tussis arida & sicca oritur, & punctiones laterum, & dolores capitis, suppressio sedum seu exiccatio, apostemata splenis, ardor sanguinis, scabies & fœditas cutis siccatæ, icteritia flaua. In quibus hæc signa apparent, indicant spiritum Antimonij ex prædictis mineralib. illapsum esse. Præterea sciendum etiam est, quòd sub nomine Alkali multa mineralia spiritus suos specie veneni in hominem immittant. Et tamen caput sub nomine Alkali completur, cuius vis mortifera se exhibet, difficili anhelitu, fœtidâ animâ oris, multâ exspuitione, intenso ardore & orexe, perfluuio alui, crebrâ colicâ & torsione ventris, exarefactione pulmonis & stomachi, fissurâ hepatis & splenis, eliquatione renum, acrimoniâ vrinæ, exesione regionis renum, expulsione pollutionum, sanguinis, lotij. Nam & in quibuscunque corporis membris morbi alij hærent, hos profert & manifestat. Ad Alkali referuntur species cœrulei & albi vitrioli. Velut & tres species aluminis, Rochi, scissi, plumosi, & species salis, communis, gemmæ, silicis, & si quæ alia his cognata sint. Ex traditis signis, discrimina mineralium iudicanda sunt, & videndum, quodnam id sit: Procedit enim Realgar ex auro, argento, ferro, cupro, stanno, &c. ita & Antimonium, ex auro, argento, ferro, &c. Item Alkali secundum discrimen illud. Quod probè in suis corporibus cognoscendum est propter curam.

Realgar Arsenicalia & operiment. omnia complectitur.

Antimoniũ, quæ comprehendat. Antimonij sũpti signa.

Alkali quæ cõprehendat.

Alkali mineralium sũpti signa.

Quò facit etiam natura regionis, secundum quam alia subinde atque alia producuntur. In hisce enim simplicibus oculi ipsi diuersitatem magnam produnt. Regio enim Hungarica ac Stirica indiciis suis dissimiliter cadunt: & tamen similibus metallis tandem clauduntur. Sic & montanorum Etschlandiæ ac Inischburgi vitra diuersa sunt, cum fodinis Misnensibus conferantur. Quod ipsum similiter etiam de cæteris iudicandum est. Quanquam differant etiam in propinquioribus aliis, quàm iam diximus, locis, vt sunt Raurissa, Gastenium, Lintzgouia & Cangouia. Quinimò persepè etiã in sibi quàm proximis duobus cuniculis: Quæ omnia ab ipsa experientia petenda sunt, sine qua nulla huiusmodi morborum cognitio captari potest. Vtile autem cumprimis est, vt corpora omnia, ceu in specie reperiuntur, actu ipso introspiciantur & cognoscantur: quâ scilicet ratione venenum ac malitiam suam exerant. Sulphur enim marcasiticum somnum expugnat: contrà verò, sulphur vitriolatum somnum infligit vsque ad mortem. Eodem modo & salia sibi inuicem contraria sunt, velut & Mercurialia: quæ singula tamen cuiusuis experientiæ mando.

Mineralia diuersa sunt regionib.

Hũgaria, Stiria Etschlãd, Inischb. Raurissa. Gastein. Lintzgou Cangou.

Sulph. Marcasit somnum aufert: vitriolatũ eundem intendit.

CAP. IV.

QVanquàm autem multi sint hostes, imò vix eorum numerus à medico sciri possit, tamen id etiam expendi non necesse est. Qui enim ista sigillatim persequeretur, is nimis multos errores introduceret in praxim. Practica enim talis est, vt ex arcanâ vi fit contraria morbis. Quomodo autem arcanum sit intelligendum, ita habete. Scitis, quod ex auro prodeant multa arsenicalia, & similia. Qui iam quamlibet speciem cum suo morbo in medicina conferre vult, is recedit ab arcano, & inclinat in errorem, & difficili semita incedit. Qui verò sibi proponit bonum contra malum, is tendit ad arcanum. Bonum enim curat malum, quod secum fuerat. Exempli gratiâ; quod facit icteritium morbum, idipsum curat icteritium morbum, nempè quia in illa re est bonum & malum. Ex malo oritur *icterus*. Quòd si verò bonum ab illo ipso *malo separetur*, erit arcanum contra *icterum*. *Ideò* accipit nomen arcani, quòd *scilicet* ex malo illo variæ lues oriantur. Qui iam quemlibet icterum seorsim considerare vult, is nescit quid sit arcanum. Arcanum enim curat omnes illas species. Si medicus particularis cuilibet morbo peculiarem diætam & medicinam inquirere velit, illa inquisitio est nimis longa pro ægroto futura. Ex hoc igitur ordine curæ oritur Laudanum, hoc est, materia perlata, quod idem est, ac si perla extrahatur, & illa curet morbum ex suo malo ortum. Medicina enim, quæ paralysin curare debet, ex eodem fluat necesse est, quod paralysin peperit. Ita proceditur iuxta arcanum, & tollitur respectus multarum specierum morbi illius. Ita intelliguntur etiam mineralium arcana, nempè, quòd & aurum sit medicina omnium illorum morborum, quos fossores eius consequuntur.

Arcana generalia non specialia sumẽda, & quidẽ ex his quęmorbum pepererũt.

Arcanũ quid.

Medicina & morbus ex eodẽ

Ita

Aurum generale arcanū.

Ita & Saturnus secum habet suum arcanum contra morbos ex plumbo, & ita porro de aliis, vt semper nobis sit in manu medicina contra morbos eorum, quæ tractamus. Et quicquid illa arcana non possunt, id porrò impossibile fit. Sicut enim videmus, vulnera & punctiones nobis posse contingere lethales, quibus nullum auxilium vel consilium inueniri potest: ita & mineralia penetrant sæpè membra vitæ, vt fiant similia talibus lethalibus vulneribus & punctionibus. Atque ita conclusum volo istum tractatum, in quo satis egi de istis, de quibus proposueram. Quare sic satis intelligitur asthma quomodo oriatur inter cœlum & terram. Deinceps verò quomodo morbus metallicus in terrâ gignatur, & porrò quousque se extendat mixta operatio istarum rerum, hîc ista relinquere, & ad curationem dictorum morborum rectà pergere, satiùs est.

Morbi incurabiles.

TRACTAT. QVARTVS.

De Curâ morbi metallici.

CAP. I.

POSTHAC igitur mihi non cum doctis & Philosophis ampliùs loquendum est, sed cum experientiâ: mihiq; vtilitas hominum metallicorum considerandа est, vt scilicet ipsis pellam morbum metallicum. Est autem cuiuslibet periti & experti hominis natura & mos, cum experto non multa inania loqui. Apud expertos enim respicitur ad curâ morbi, idque fit breuibus verbis. Verba enim & sermones non curant morbos, neque placent ægroto. Præterea ea est conditio experientiæ, vt ipsius opera sine gerris & confabulationibus à quolibet intelligantur, & perspiciantur. Quare ad praxim porrò attendendum est, vt ea se defendat suis operibus, & medicinæ fidem conciliet. Opera enim tam clara sunt, vt disputatione minimè indigeant. Qualia autem ea sint, sequetur. Attamen cuilibet sua sit libera experientia, &c. Quis non potest finem medicinæ inuenire, cùm præsertim schola medicinæ sit ex suâ creatione infinita?

Opus ostendit artificē. Experiētia à nugis abest.

Iuuentis inuenta non obstant.

CAP. II.

IN morbis igitur metallicis considerandi sunt isti articuli & ordine in capita redigendi.

Primò, quomodo præueniatur spiritibus illis mineralibus, vt non inficiant suum fossorem metallicum, & quomodo non fiant illis obnoxij fossores.

Secundò conducit scire, quòd progressu temporis membra hominis, pulmo, iecur, renes, ventriculus, intestina &c. & quotquot partes habet corpus, à venenatis mineralibus spiritibus arrodantur, & præsertim principalia, vnde ad putredinem tendunt. Quæ verò putrefacta sunt, non sanari possunt restitutione & redintegratione partis corruptæ & absumptæ. Præseruatiua tamen fieri possunt, ne porrò serpat malum, sicut in esthiomenis & lupinis vlceribus.

Spiritus minerales partes principes corrodunt.

Tertiò, præter præseruatiua sequitur caput de diætâ, eiúsque ordine, per quam homo seipsum custodire debet, ne spiritibus mineralibus ansam det sibi prædominandi.

Quartò ponendæ sunt curæ physicæ & medicinæ pellentes naturale asthma. Eędem enim sunt quoque medicinæ morbi metallici, vt sequitur.

Quintò circa arcanorum tractationem sequitur, vt dictum est, quomodo scilicet, quodlibet bonum triplices margaritas gignat ad pellendum triplicia mala.

Sextò sequitur conclusio libri primi de morbis metallicis.

De Præseruatiuo iuuentutis.

CAP. III.

ACcipite exemplum, Cœlum est, quod nos per astium inficit, quantùm ipsi licet nobis nocere, nec nos ei resistere valemus. Non enim est positum in nostrâ manu, id est, non possumus ant uertere influentias, sicut enim non possumus auertere niuem vel pluuiam: ita etiam liberam nos relinquere oportet suam impressionem spiritibus mineralibus. Attamen pluuiæ obtenditur tectum, Soli vmbraculum: ita & cauma is inuenitur, per quem impressio penetrare nequit, quod ita intelligite. Qui nondum infectus est, is præseruatur ab essentia tartari, singulis mensibus semel sumptâ & ad sudorem ciendum adhibitâ: cuius compositio talis est:

Cœli influentia qui auertatur.

Eff. tart. descriptio.

Recipe *Liquoris tartari* ℥ ij.
Olei colcotarini ℈ j.
Laudani purissimi. ʒß.

Misceantur. Dosis grana tria. Pro ratione tamen sanę complexionis, propinare semel in sex mensibus etiam sufficit, quod quidem perito medico perpendendum relinquo. Perlatum autem auri ista & alia omnia superat.

De Præseruatiuo altero putrefactionis.

CAP. IV.

ILlis autem, qui in putrefactionem iam inciderunt, summoperè prodest Manna calabrina perlata. Manna autem est dulcedo quæuis, quæ ex quâlibet re extrahitur. Estque hęc Manna ex speciebus Balsami: quare & hanc vim habet, vt nihil putrescere sinat. Per hanc mannam corpus conseruari necesse est, ne putrescat, eáque sola resistit istis putrefactionibus metallicis. Vt autem patefaciamus illam Mannam, sciendum est, vnam esse in vitriolo, vnam in vrtica, & vnam in Magnete. Istorum trium mannæ sunt balsami illi, qui hos morbos putredinis præseruant, vt dictum est.

Manna perlata quid? Eius vires.

Mannæ species.

Manna vitrioli ita fit: Abstrahatur à vitriolo phlegma suum tamdiu, donec fiat, vt mel dulce, & ad purpureum colorem inclinet. Dosis eius est gutta vna in aqua Veronicæ quotidiè.

Manna vitrioli.

Descriptio mannæ Vrticæ est ista: Alcolizetur vrtica, posteà in sua aquositate tandiu rectificetur per ventrem equinum, donec oleitas conspiciatur, quæ separetur à suis fæcibus: cuius dosis quotidie quatuor guttæ, vt suprà.

2. Manna vrticæ.

Extractio mannæ magnetis, est, vt in alcool redigatur, & stratificetur cum limatura chalybis in æquali pondere, & in vase vitreo luto

3. Manna magnetis.

sanguinis oblito coquatur in oleitate cineris isatidis ad suum mensem: posteà accipiatur limatura magnetis, & cum vino rectificato digeratur tandiu, donc vinum rubescat, denique separetur vinum à rubedine, & remanebit in fundo manna magnetis, quæ nullum membrum principale putrescere sinit, vsurpata vt supià de vitriolo dictum est.

De ratione diætæ.
CAP. V.

HActenus mos fuit medicorum, summâ diligentiâ cibum & potum præscribere hominibus. Atque id illis concedendum est in illis morbis, quos ipsi intellexerunt; sed hîc in morbis metallicis id fieri nequit. Aliud enim hîc est cœlum, non exterius vel superius, sed cœlum tale, quod ipsa terra est. Quare sciatis, quodlibet cœlum in suo regno potestatem habere præscribendi cibum. Itaque quicquid in planitie est, suum superius cœlum respicit: quicquid autem sub terreno cœlo cōprehenditur, suam diætam, hoc est, cibum & potum iuxta illud ipsum dirigere cogitur. Cùm verò homo non natus sit ad nutriendum se ex terreo cœlo, sed planitiei sit propiùs, seruat diætam exteriorem, séque ab exteriori asthmate præseruat, ne interius coniungantur. Quare se custodit ab illis rebus, quæ asthma pariunt, vt in priori tractatu enumeratum est. Atque hic nota, quod calor, in cauernis montium restinctus per aquam, non exteriorem, sed interiorem morbum metallicum pariat: ita & de aliis. Dięta verò in montibus, quæ iuxta alteram seruari debet, est, vt homines metallici studeant, quantùm fieri potest, suos cibos salire illo sale, quod ex sale petræ in montibus nascente, vt vulgare sal excoquitur & præparatur: similiter loco aromatum vtantur sale, quod simili modo ex alumine coquitur: nihil enim salsedinis dat, sed benè conditos cibos facit: ita tantum innuere volo, quod salia & aromata lateant in mineralibus plùs quàm hîc exprimo, quæ quidem perito relinquo, vt meliora inueniat.

Morbus metallicus vt generetur.

Salia & aromata mineralium hominum.

De Curâ asthmatis supra & infra terram.
CAP. VI.

Cura asthmatis.

SI igitur natura in his rebus ante omnia consideranda, & per eam hæc fieri necesse est, oportet, vt non solum scriptores & ipsorum glossas verisimiles accipiamus, sed vt porrò quoque naturam exploremus, ex quâ quidem fluit vera doctrina & instructio. Reperimus igitur in asthmate tantùm arcana consideranda esse, & non compositiones. Quare cum homo sub ista arcana ordinatus sit, etiam in morbo metallico iis vtendum erit. Quamuis enim aliud sit cœlum, attamen quod homo ex mundo superiori sit, per huiusmodi arcana se homo ita defendere potest, vt nec spiritus metallici reniti queant, si naturale id arcanum ad mineralem conditionem dirigatur, & quanquam mineralia propriam suam medicinam habeant, sicut & planities suam propriam habent medicinam: attamen homo vtrinque se sustentat, & in vtrunque latus inclinat, quoniam vtrique habitationi se subiicit. Est autem aqua panis porcini singulare arcanum, quod omne asthma non putrescens corrigit. Nihil enim meliùs cōducit pulmoni, quàm si redigatur in naturam diaphoreticam, &c. Ita & de epate, ventriculo, & aliis membris intellige. Nam si in diaphoresi conseruari possunt, non nocebit eis vllus spiritus mineralis; & si quid damni illatum est, illud per vim diaphoreticam expellunt. Quæcunque enim sudant, iis non adhærebunt mucilago, resina, vel tartarus, quæ tria vis sudorifera non fert: atque non solùm de dictis membris id verum est, sed & in vesicâ diaphoreticâ, & regione renum diaphoreticâ, nullus calculus, nulla arena colligitur. Ista vis diaphoretica hîc breuissimè comprehensa aliis in locis latiùs tractatur, & maiora potest, vt sciunt naturæ periti. Satis dictum est de curæ institutione, etiamsi practica non sit expressa. Quæ autem porrò in cœlo vel mundo minerali scienda sunt, sequuntur deinceps.

Homo ad arcana vinctus.

Aqua panis porcini diaphoretica.

De curâ trium specierum morbi metallici ex arcanis.
CAP. VII.

SEd vt pergamus ad mineralia interioris terræ, similiter sciendum est, quòd fundamentum sit vnicum, vt membra læsa reducantur ad potentiam sudorificam, hoc est vt sudēt, sicut cutis in balneo, quæ se aperit. Ita enim si tartaro sint incrustata sicut vas vini, aut bitumine viscoso obducta, aut per alcali indurata, nihil horū deinceps cuti adhærebit, si ab ipsis sufficiens egrediatur sudor. Quare hîc solummodo consideranda est natura diaphoretica membrorum illorum, quę his tribus, Realgare, Antimonio vel Alcali obducta sunt. Realgar est fuligo. Antimonium est mucilago, aut vt meliùs inteligatis, firnisium. Alcali est tartarus. Hæc sunt illa tria, quibus onerantur mēbra spiritualia. Idcircò notate, quod ex metallis triplicia Arcana perlata extrahantur, quorum quodlibet retinet suam virtutem diaphoreticā, quæ sola ad tres dictas species pertinet, vt scilicet membra spiritus in suam propriam humiditatem perducātur, per quam supra dicta tria abluuntur, & ad exitū diriguntur, quod fit per emunctoria sua. Cum igitur Apotheca metallica nullas alias species habeat nisi sua metalla, talis cura indè sumitur. Extrahatur ex auro vitriolum & sulphur per torcular, eiusq; prima materia exhibeatur, sicut argentum vivum liquefactum, coloris purpurei ferè, non madefaciens, donec per se in humido resoluatur.

Sudoris vtilitas in morbis metallicis.

Realgar quid. Antimonium quid.

Resolutio auri, & aliorū metallorum in sua tria prima, quæ sunt arcana perlata.

Sicut autem de auro audiuistis, ita & in reliquis sex metallis habetis vnicum processum, sed sub diuersis præparationibus, sicut de morte rerum sufficienter tractatur. Quapropter non opus est ea hîc repetere.

Mors rerum seu ars Vulcanica.

Conclusio libri primi de morbo metallico.
CAP. IIX.

VEtùm quòd multis Physicis priores tractatus difficiles & peregrini obueniāt, in causa est, quod ipsis quoq; difficiles & peregrinæ sunt res metallicæ & minerales, morbiq; tales.

Noui scribit, sed metallicis nota.

tales. Nihilominùs æquum est, me pergere in mea experientia, & in lumine naturæ. Ex quo vt quælibet doctrina vera proficiscitur: ita etiã medicina, quæ propter morbos creata, & propterea minimè occultanda est. Itaque rectè omnia in tribus primis tractatibus explicata sunt. Ob illa autem quæ in tractatu quarto traduntur, meritò quiritari nonnulli possint, quòd medicina illa non sit iuxta vulgarem rationẽ informata. Illis autem responsum esse ita volumus. Si vulgaris ratio vtilis esset: non hîc fuisset neglecta. Cùm autem morbus iste per illam incuratus maneat, hac mea methodo is indiget, quam quidem ipsa opera verisimilem faciunt & fide dignam. Præterea non dubito, intellectum, qui ad Recepta mea requiritur, quibusdam nimis difficilem fore: Illi autẽ sint contenti hoc responso, quod hæc pertineãt ad fodinas minerales, & dominos metallicos, aliósque metallicarum rerum peritos. Illis satis dictum est, satísq; euidenter. Si igitur hi rem intelligunt, ad quos pertinet, sufficere id existimo. Quomodo enim Phrygio restiarium cũ suis funiculis docebit acu pingere? Quare cuilibet præponendum est, quod ipsi competit. Ita iste morbus & liber metallicus, fodinis proprius est; ita & apud istos intellectus plenior inquirendus.

Lux naturæ inuentrix omnium doctrinarum.

Libri hi ad quos scripti sint

LIBRI SECVNDI DE MORBIS METALLICIS Tractatus primus.

De Morbis fusorum, discretorum, argenti purgatorum, & aliorum artificum mineralium.

De rebus, quæ eiusmodi hominibus nocent, ac primùm de fusoribus minerarum. Cap. I.

QVÆVIS res, quę in ignem coniicitur, duplicem in se consideratiõnẽ habet; vnam ratione fixi corporis, alteram ratione fluxi corporis. De fixo corpore hîc nihil opus est dicere. Ex fixis enim corporibus nihil nociui egreditur, imò sine damno hominis laborantis remanent in igne. Sed de corpore fragili, quod semper adiunctum est fixo, huius libri materia & propositum erit, & id quidem solum in igne dignoscitur & reperitur. Per ignem enim fit separatio fugitiui & constantis. Cùm igitur iam homo res istas ad separationem perducat, notanda sunt illa, quæ ei in hoc opere contingunt. Res enim fragiles non sunt absque veneno & malitia. Omnem enim rem bonam, quam consequi volumus, à malo segregari necesse est, eiusq; hæc est conditio, vt feliciter & absq; dolore minimè acquiratur. Tantũ enim valet hostis circa bonum, vt qui bonum nancisci velit, etiam malum expectare cogatur. Nihilominùs homo tam anxiè metalla inquirit, non habitâ ratione læsionis corporis sui, & tam audacter has res sectatur, vt se quasi in medium hostium coniiciat, ita vt circum circa hostes videat, & tamen permaneat ob bonum illud, quod in illo veneno latet. Quilibet enim, qui mineras liquefacit, fumum minerarum videt & nouit quòd sit venenatus, & quòd sit arsenicum, olfactuq; percipit, quod nihil boni sit, nihilominùs tamen ipsemet inficit suam sanitatem, quantumuis abhorreat corpus suũ à veneno, non considerans, apertum esse nasum & os suum, quódque halitus ipsum ingrediatur, quódq; illa respiratione arsenicũ attrahat, cùm etiam nouerit, quòd processu temporis illud venenum sit mors eius. Sed Deus vult, vt illis non reputatis, thesauri & miracula ipsius, quæ in metalla posuit, inueniantur & inuestigentur. Quare etiam artem contra illũ hostem notam fecit, & præterea separationem mineræ ab argento & auro quantum opus est, patefecit. Quòd si igitur ista fiunt ex ordinatione diuina, & tamen morbos afferunt: sequitur ex hoc, quòd hoc fine creatus sit medicus, vt præueniat & auertat morbos, qui nobis dum iuxta ordinationem diuinam naturam indagamus, incumbunt. Tam benignus enim Deus est, vt nos non deserat. Imò si tantummodò misericordiam ipsius ratam habeamus, tantam in medicina vim vbiuis reperimus, vt ipsius efficaciâ omnia venena superentur & vincantur. De hac diuina misericordia magnæ & inęstimabilis datæ potentiæ medicinę æquum est, me scribere librum & aliquot tractatus, in quibus morbi conditio comprehendatur, vnà cum proprietate & naturâ corporis fragilis. Post quæ sequetur cura & medicina, quam in talibus morbis ista Monarchia introducit.

Fragile corpus in minerarum separatione lædit hominẽ non fixũ.

Ignis fugitiuum separat, à fixo.

Bonum à malo cum periculo elicitur. Hominũ audacia quanta circa metalla.

Medicina à Deo data.

Deus mirè benignus.

Venenis omnibus sua remedia.

CAP. II.

CORPUS igitur fragile eius est naturæ, vt tria corpora in se contineat, videlicet Sal, Sulphur & Mercurium. Ista tria in igne segregantur, & quamuis fixum quoque corpus ex iisdem tribus constet: attamen in fixo non separantur. Quando igitur corpus fragile in igne ad separationẽ tendit, pars eius recidit ad Sal, hoc est, cinerem & scoriam. De hoc non est mihi scribere animus. Portò corpus sulphuris & Mercurij hæc duo sunt propositum huius libri. Corpus verò sulphuris est ignis: aliàs enim nihil flagrat nisi sulphur. Corpus autem Mercurij est fumus, qui ab igne recedit. Hęc duo corpora hominibus ignem tractantibus morbos suos inferunt. Primùm autem hîc considerandum est, quid sit corpus illud, quod in ignem cõiicitur: ex illo enim oriuntur species ignis & fumi. Quoduis enim metallum, suum dat ignem, suum item fumum. Alius enim est fumus Zwitteri, alius lapidis cuprei, alius mineræ plumbi, & quàuis solum sulphur flagret, solus Mercurius fumet: attamẽ variæ sunt eorũ species, sicut & varij cineres & scorię sunt.

Harum verò rerum cognitionem donat experientia & conuersatio. Posthac igitur solummodo illud tractandum est, quod flagrat & quod fumat, hoc modo. Quilibet ignis habet suum aërem, qui ipsi est congenitus, & ex sulphure oritur. Ille aër naturam habet, vt aër in quo est impressio. Hæc impressio oritur ex minerâ sulphureâ. Sicut enim lilium emittit odorem, qui est naturalis impressio, inseparabilis à corpore. Ita similis etiam odor est in sulphure, qui quidem aër vocatur. Ex quo sequitur, quòd & illi, qui in igne laborant, illum aërem, qui ab igne exit, & non illum qui ex mundo est, hauriant, sicut quando nebula surgit, quæ etiam peculiaris aër est.

Sulphur & Mercurius mixta aëri lædũt metallicos.

Corpus sulphuris quid?

Flagratio est à solo sulphure. Corpus Mercurij quid.

Metallũ quoduis suum fumum & ignẽ dat. Zwitter &c.

Sulphuris aër loco vulgaris aeris attrahitur.

Salamādra ab aere ignis viuit.

Ita scitote ex his, quòd corpora fragilia peculiarem aërem emittant in elemento ignis, ex quo aëre tam benè quis viuere potest, atque ex communi aëre, quod demonstrant Salamādræ, quæ non ex aëre illo, ex quo viuit homo, sustentātur, sed potius ex isto aëre, qui ignis proprius est. Et ex virtute Elementi huius respirationem suam habet Salamandra quæ extra ignem vitam nullam habet. Ita intelligite, quòd ex sulphurea minera peculiare elementum aëris gignatur, & quamuis iste aër sit solummodo in igni & non extrà, tamen quando ignis calorem à se spargit, etiam aëris illius proprietatem emittit, sicut lilium suum odorem. Quicquid enim naturaliter de odore lilij dici potest, id & de calore ignis intelligi debet, quantùm ad permixtum elementum aëris.

CAP. III.

Mercurius ignē fugit.

Similiter etiam porrò intelligite de corpore Mercurij, qui non manet neque in sulphure, neque in sale, sed fugit ignem. Idcircò scitote quòd quando discedere cupit, fiat fumus. Hoc efficit destructio, quæ fit per ignem. Natura autem Mercurij est, vt ab igne adeò mutetur, vt omnibus ignotus fiat. Hoc fine autē hîc de eo agitur, quòd fumus iste se agglomerat. Vndè cognosci potest, quòd non in nihilum redigatur, vel euanescat. Quando enim ignis, sulphur & sal ipsum perdiderunt, tunc confert se ad loca frigidiora & agglutinatur. Ex illa materia agnoscitur cuius sit speciei. Quilibet enim fumus est Mercurius. Cum igitur is agnoscatur & reperiatur & non euanescat, sed maneat; ex ipso etiam agnoscetur, quale id venenum sit: ita varia sunt genera fumi metallicarum tabernarum ex mineris suis ascendentis, vt arsenicum, realgar, auripigmentum, & similia multa vnà cum suis speciebus. Postquam verò scimus, quòd iste fumus sit Mercurius, similiter quòd iste Mercurius sit arsenicum, realgar & auripigmentum: sciendum etiā est, quàm mala venena illa sint, & cum quanto periculo vitam nostram quærant, quòd ipsorum halitus sit insalubris. Nam fumus iste antequam adhæreat, non minùs efficax est venenum ac quando adhæsit. Itaque manifestè videmus, quòd aër & fumus vnum fiant, & in indiuisibilē mixturam coëant. Cùm verò homo aëre vti cogatur, sine dubio etiam Mercurium assumere cogatur. Hominibus enim impossibile est aërem separare. Imò qualis est in suâ coniunctione, talem etiam ipsum attrahi necesse est.

Fumus omnis est Mercurius.

Fuligines metallorum variæ.

Fumus seu Mercurius minerali aëri mixtus attrahitur.

Aer, qualis obuius, talis attrahitur.

CAP. IV.

Mercurius mineralis ab astris constellatur, & parit febres.

Sed & ista quæstio introducenda est. Quādo quidem homini impossibile est, aërem separare, & quicquid ignis in aërem expellit, in aëre manet. Aër enim eum fumum non consumit. Cum igitur Mercurius maneat, attrahitur à stellis superioribus, à terrâ vsque in superiorem regionem, sicut lingula compassi ad septentrionalem magnetem vertitur. Quando iam sydera illum fugitiuum & ab igne expulsum Mercurium secum habent, quem & iam antequam planè paratus & concoctus esset, secum habuerunt: tunc eum denuò præparant & in constellationem vertunt vnà cum impressione. Ista impressio vel vnio est mater luis febrilis. Sed quoniam institutum meum non est ea hîc declarare, sed tantummodò ista, quæ ad homines ignem tractantes pertinent; suis propriis libris explicationem vberiorem illorum commendo. Porrò cum fumus vnà cum aëre, halitum homini dent; considerandum est malum illud, quod ex tali attracto anhelitu oritur, quod quidem nihil aliud est, quàm Mercurius peccans. Notate igitur hîc bimembrem diuisionem. Verus aër suum conueniens officium conficit non impeditus à Mercurio. Sicut enim si alicui aqua inficiatur, bibatúrq; ad sedandam sitim, suum illa officium implet & sitim sedat, absq; auxilio rei inficientis eam: ita & de isto aëre idem intelligendum est, qui separatur à malo, sed in ipso homine, hoc est, in pulmone. Hæc separatio parit aliquot vltimas materias, hoc est, Mercurius ingreditur, & in pulmone latera & regio pulmonis cum tempore exarescunt: post quam propriam suam exiccationem, Mercurius pulmoni adhæret tandem. Cumque pulmo & ipsius regio ventri equino comparentur in omnibus suis proprietatibus: propterea Mercurium necesse est vi ventris equini in aliam formam transmutari, quam aliàs in taberna fusoriâ assumeret: sicut videtis de cibo, qui pulcher est & amabilis, sed quando in ventriculū venit, abominandam alterationem acquirit, quod solus venter equinus stomachi perficit, & si porrò in intestina transeat. aliam mutationem assumit, quod causatur venter equinus intestinorū. Sicut igitur tales digestiones variæ & multiplices sunt in toto corpore, ita etiam in pulmone sua peculiaris existit.

Mercurius attractus digeritur in vltimā aliquam materiā in pulmone.

Venter Equinus est vis digestoria.

Venter Equinus res permutat.

CAP. V.

De his autem plura loqui decet. Postquam igitur Mercurius in pulmonem venit, parietem sibi aliquem ibi eligit, cui adhæreat, prout casus vel ordo tulerit. De loco enim adhæsionis non multum quærendum est. In Anatomiâ verò tales sublimationes multifariè reperiuntur, quas quemlibet medicum discere vtile est. Quandò autem Mercurius pulmonem ingressus est, Venter eius equinus ita operatur. Vnum Mercurium putrefacit in oleitatem vel pinguedinem: alium in spermaticū viscum: alium in salsam materiam: *alium* in resolutionem tragacanthicam, *alium in* mucilaginem Fœnograeci: *alium in* gluten coriaceum aut corneum, & si quæ sunt similia, plura genera. *Sciendum* est igitur, facta tali putrefactione, cognosci debere, in qualem materiam venter equinus pulmonis Mercurium redegerit. Quælibet enim res, quæ in aliquam regionem venit, & illius regionis cibus non est, digeri non potest. Quare consequitur putrefactio ventris equini, siue crassa, siue tenuis, aut quâcunque ea ratione fieri potest.

Qualis materia digeratur ex Mercurio.

Indigestio est mater putrefactionis.

Notandum quoque est, an ista putrefacta resolutio resideat in canna pulmonis vel in ipsius lateribus. Nam in illa regione sæpiùs contingit, vt tales resolutiones sua acredine putrefactionis adeò penetrantes fiant, vt putrefacti liquores poros transeant, & versus regiones renum tendant: ob quam penetrationem ista vltima materia in vrina reperitur aliquando,

aliquando in formâ oleitatis, aliquando quasi resolutio tragacanthi, aliquando quasi mucilago psyllij, ita vt sæpè videatur ex renum affectione fluere. Similiter & in sudoribus eiuscemodi res inueniuntur. Hæc omnia post subtilem putrefactionem Ventris Equini reperiuntur, in quo magnus Artista latet, &c.

TRACT. SECVNDVS, LIB. II.

De Morbis, quos pariunt tria prima metallorum suis opificibus.

I.

SEd vt inceptas res finiamus, sicut dictum est de fragili corpore, quod in separatione boni à malo obuenit: ita etiam loquendum est de malo, quod in ipso bono eo modo se occultauit & insinuauit, vt separati non possit. Fumus enim metallorum, item eius ignis & scoria, sola sunt tria fragilia corpora, vt dictum est, sed vocantur semifixa, propter fixum corpus, cui vnita sunt. Ita omnibus metallis inest semifixum sal, semifixum sulphur, & semifixus Mercurius. Ex quibus tribus sequitur, quòd metallis omnibus sua fixa natura detrahatur & auferatur, & per ista tria quodlibet metallum consumatur. Ista enim tria sunt mors metallorum. Quod candescit est sulphur: quod fumat est Mercurius, reliquum est scoria. Cùm autem fixationi adeò arctè cognata sint, ideò metallica & quasi fixa consumptione atterũtur, quæ ita fit, vt tria fragilia corpora progressu temporis per ignem metalla absumant. Quanquam autem aurum & argentum non vt reliqua metalla se habeant, hoc est non dent scoriam neque æruginem: nihilominùs scitote, quod etiam si oculi non videant sal auri & argenti, tamen in pondere percipiatur minutio, quæ in cupro & ferro est visibilis, propterea quòd fiat crasso modo. In auro verò & argento subtilis fit subtractio, ad extremum tamen totum hoc modo consumitur. Corpus sulphureum consumitur in igne. Nam flores in cineritio apparentes & strícturæ siue scintillæ conniuentes, illæ veniunt ex sulphure, quod est in auro & argento, & sunt consumptio metallorum, iuxta quorum sulphuream naturam tales ignei colores apparent. Mercurij corpus fumi more aufugit. Quæuis enim res in igne iacens, dat suum fumum, prout metallicæ fixationis conditio est. Ita scitote, quòd ex metallis dum candefiunt, & in igne tractantur, tales sulphurei & Mercuriales spiritus ab ipsis recedant, sed adeò subtiliter, vt sine diligenti animaduersione ii non sentiantur.

Semifixa corpora quæ?

Metalla iam separata, adhuc tria fragilia corpora ex se præbent.

Aurum argẽtum quæ scoriam aut æruginem non eiiciunt.

CAP. II.

QVandoquidem igitur fragilitas inest fixis metallis, quæ non adeò leuis est acptior: scitote, quòd illi, qui metalla elaborant, in eundem hostes incidant, qui quidem subtiliores & penetrantiores sunt, quàm priores. Quare porrò notandum est, quòd ob subtilitatem suam in pulmone non ita cognosci possint, sicut fumi tabernarum metallicarum. Nam quoniam isti spiritus adeò fixationi affines sunt Venter Equinus eo superare nequit. Quare ipsimet sunt vltima materia. Penetrant enim pulmonem, & illas partes sicut tinctura, quæ in corpus illud tota ita absumitur, vt tinctura vnum fiant, & corpus tincturæ proprietatem assumat, sicut cuprum à calaminari colorem accipit: ob quod deinceps etiam à calaminaris proprietate regitur, & cuprum manet cuprum. Calaminaris enim corrodere id nequit. Sed pulmo quando tingitur, tincturæ resistere nequit, sed tinctura corrodit potius eum sensim, sicut aqua fortis infusa linteaminibus, ea absumit. Similiter accidit reliquis membris quæ tincturam concipiunt, nempè circumiacenti regioni pulmonis & ventriculi. Præterea iste spiritus metallicus corpus penetrat, & vbi sedem suam figit, in illis locis operatur, vt supra dixi. Quare hic multi morbi contingunt, qui non aliter recenseri debent, quàm vt dictum est, quòd ex natura corrodente cognosci debeant: habéntque illi varia & mirabilia signa, quæ ob varietatem suam non scribi possunt, & tam multiplices sunt in suis speciebus, vt sola diuturna & magna experientia eos doceat & indicet. Hoc autem medico sciendum est, quòd talium hominum morbi omnes ad naturam metallicam referri debeant. Tinctura enim istorum duorum, sulphuris, & Mercurij est tam sicca & arida, vt omnes naturales Humores, Qualitates & complexiones absumat, & ea omnia in suam naturam tingat, quare medicum tincturæ gnarum esse decet & non Humorum. Nam quamuis variæ ægritudines hîc concurrant, vt hydrops, icterus, arthritis, febris, &c. tamen omnes à metallicis tincturis gubernantur contra suam natiuam conditionem. Quare hîc opus est, medicum aliquanto esse peritiorem, quàm vulgaris ipsorum consuetudo hactenus fuit. Metallici enim morbi non sunt Humorum morbi, &c.

Mercurius & sulphur metallorum non digeruntur vt minerarum.

Quare? Spiritus metallici vis & natura.

Morbi varij ex metallorum spiritibus oriuntur.

Tinctura sulphuris & Mercurij qualis. Medicũ tincturarum cognitionẽ habere decet.

CAP. III.

NOn igitur per hominem isti spiritus separari possunt. Nam dum in aëre versantur etiam in istis spiritibus versantur. Quin etiam non solùm per cannalem pulmonis, sed etiam per nares iste aër attrahitur. Eius verò, qui per nares attrahitur, pars subtilissima non regurgitat in fauces, sed altiora petit & ascendit in cerebrum & ipsius regionem. Hoc enim sciendum vobis est, tam indigere cerebrum aëre quàm pulmonem: & sicut de pulmone dictum est, ita & de cerebro intelligatis. Vnde etiam in cerebro putrefactiones, Tartari, Realgatia, Fuligines, &c. fiunt & generantur. Idcircò enim factæ sunt nares, vt sint cannalis, per quem subtilior aër in cerebrum trãseat. Crassior autem descendit in pulmones. Et licèt nasus obturatus esset, & halitũ non trãsmitteret, tamẽ ex faucibus per interiores nares ascẽderet aër. Hinc igitur oritur Cephalalgia Apostemata capitis, Mania, & alij morbi capitis, itẽ paralysis, lethargus tortura oris, &c.

Spiritus metallici quot modis attrahãtur. De morbo metallico.

Cerebrũ aëre indiget. Metallici spiritus inficiunt cerebrũ & veteres morbos tingunt in nouos.

Quanquam

Quanquam autem isti morbi secundum vulgarem descriptionem sese exhibeant & manifestent: attamen sunt quasi cuprum album vel orichalcum, hoc est nisi adesset tinctura, tunc essent veteres illi morbi & communes: sed tinctura, quæ non est separata ab ipsis, dat ipsis aliud nomen: Ideò talis paralysis non simpliciter paralysis, sed paralysis Mineralis vocatur: Ita & de lethargo minerali, & aliis similibus. Quot enim morbi in veteri natura reperiuntut, tot & tincturæ fieri possunt. Quin & non contradici potest, quòd in prioribus spiriribus tabernarum metallicarum similis sit ratio cerebri, ideò quòd inter illos spiritus multi sint subtiles, qui illi aëri subtili commisceri possunt, qui soli cerebro conuenit. Vnde venit brancha, pituita, coryza, catarrhus, & alia. Sicut autem de cerebro & pulmone dictum est, talia opera etiam expectate in ipso ventriculo. Et quamuis multis modis huic rei contradici posset: attamen anatomia ventriculi oculariter demonstrat fuliginem, tartarum & realgaria, similiter & bitumina, mucilagines, & alia superiùs enumerata, cum occulto descendente aëre in ventriculum irrumpere. Quæ quidem absque demonstratione difficulter animaduerti, vel à nuda ratione credi possunt.

Paralysis mineralis, &c.

Etiam minerales subtiliores spiritus cerebrū ingrediuntur.

CAP. IV.

Sed vt pergam ista fusiùs declarare, de vno artificio ad alterum veniens, scitote, quodlibet opificium in suum peculiarem metallicum spiritum incidere; vt qui ferrum elaborant in spiritum ferri, qui cuprum candefaciunt, incidunt in spiritum cupri, atque ita de aliis: qui in orichalco laborant, incidunt in calaminarem & cupreum spiritum: ita qui in albo & rubeo laborant, in illos spiritus metallicos & tincturales coniectantur. Porrò non opus est, meliùs istos spiritus describere & declarare. Ad id enim requiritur vlterior experienria & peritia illorum opificiorum, quæ in metallis laborant. Sic qui metallum argenti discernunt, concipiunt fumum argenti & plumbi, eorúmque proprietates, quas habent. Vstulatores argenti solummodo fumum argenti hauriunt. Qui minium conficiunt, fumum plumbi: qui cerussam, acerrimum fumū plumbi attrahunt. Nam quando metallum destruitur, fortissimum fumum emittit. Qui fundunt antimonium, incidunt in malum sulphureum & Mercurialem fumum: qui zincum seu zinetum fundunt, in quadruplices subtiles fumos cadunt, in cupreum, ferreum, stanneum & immaturi Zvvitteri fumum: qui Lazurium conficiunt, obnoxij sunt acerrimo argenti fumo, vel spiritui mixto cum additionibus. Qui in lithargyrio laborant, in pessimam peripneumoniam incidunt. Qui cinnabarim fodiunt & tractant, incidunt in spiritum argenti viui & sulphuris. Ita porrò intelligite de opificiis metallicis, quomodo suos artifices & famulos Vulcanios inficiant & inuadant, quot modis & viis: & quò meliùs seu exquisitiùs ars excolitur, eò plures species & genera, eò plures hostes, eò plura symptomata fiunt. Nam si igni non subtiliter vtamur, non subtiliter nos inficit. Si autem subtilitates in eo quæramus, tunc ignis multò subtiliora venena contra nos inuenit: Exempli gratia, Stellio repit in cauernam suam & nemini nocet: quòd si verò multa in ipso quærete velimus, oportet nos econtrà multa mala ab eo expectare, & quidem adeò, vt corpus & vita sit in periculo, priusquam id ab eo discamus, quod facit, &c. Ita etiam accidit omnibus illis, qui se in igne oblectant & exhilarant, quod ad extremum omne in luctum vertitur. In his enim rebus accidit idem, quod Epicuri porcis, qui si diutius se edendo & bibendo oblectârint, tandem egestate & morbis perceptam voluptatem expirare coguntur. Ita nulla felicitas est sine luctu, &c.

Quibus fumis quilibet artifices obnoxij sint.

Stellio Alchimistarū periculū.

CA. V.

Ita notate, quòd (vt dictum est) tres sint regiones in corpore, in quibus isti morbi oriuntur, nempè cerebrum, pulmo & ventriculus. Sciendum quoque est, quòd sua mala in se partes illæ non retineant, sed vlteriùs eadem mittant in corpus. Ideò diligentissimè morbi minerales indagari debent. Videtis enim si cerebrum patitur morbum mineralem, quòd totum corpus cum eo patiatur: ea enim est natura spirituum, vt simili modo rodant sicut vermis in digito. Talis enim est vis Mercurialis, vt erodat & lancinet, sicut prunæ ardentes, vbicunque centrum suum habet. Estq; ista vellicatio & arrosio causa multorum symptomatum, vt Maniæ, phrenesis, &c. Ita etiam accidit, vt in pulmone orexis oriatur similis paneritio. Sic & in stomacho, vbi perpetuò Mercurius rodit & mordet circa foueam cordis, perindè ac si vermis mordicans ibi iaceret. Sed & non solùm vellicationes, arrosiones & lancinationes illæ fiunt, verùm multæ aliæ species morborum hinc oriuntur, quorum nomina nondum inuenta sunt, ob quod & hîc eos recensere non est locus. Quilibet autem operam det, vt morbos veteris naturæ probè cognitos habeat. Posteà experientia morbos hos minerales in illis locis, vbi decumbunt, indagare satagat. Ex tali enim exercitatione & experientiâ medicus peritus & doctus euadit. Nam etiamsi omnes morbos hîc ponerem, nullus tamen eos absque dictâ experientiâ intelligeret. Quòd si quis hæc experiri velit, id faciat apud illos, vbi *hæc sunt*, hoc est, apud minerales ægrotos. *Quis enim in experientiâ excellens fieret ex papyro?* Quæ quidem hanc proprietatem vnicam habet, vt pigrum & somnolentum reddat, & tamen arrogantem simul & superbum. Docet enim persuadere sibi ipsi multa, volare sine alis, quæ omnia contraria sunt medico. Quare ad experientiam properate; hæc est, optimum fundamentū, &c.

Morborum metallicorū tres sedes.

Cerebrū pulmo & ventriculus a spiritibus metallicis afficiuntur.

Non ex libris, sed experiētia discendum. Experiētia veritatis exploratrix.

TRACT. TERTIVS.

LIB. II.

De Morbis Salium natiuorū & artificialiū.

CAP. I.

Q VONIAM nostri instituti est, omnues morbos minerales & metallicos hic complecti; etiam de mineris Salis necessariò dicendum est. Quæ quidem non intra corpus

pus operantur, cum spiritus eorum sint tantùm vapores, qui in calore resoluuntur, & quamuis (sicut fit) humidum aërem faciunt, ac vnâ cum cætero aëre ad tria supradicta loca veniunt, nempè ad cerebrum, pulmonem & ventriculum: tamen absque noxâ sunt, imò potiùs salubres sunt, quàm insalubres.

Salium tria genera summa.

Sunt enim tria genera salium, sub quibus omnes species salium comprehenduntur, nempe Sal, Vitriolum & Alumen.

Spiritus salis vtilitas intra corpus.

Atque vt probem, quòd intra corpus plus prosint quàm obsint: scias de sale, si per se in nares intret, tunc ciet sternutationes. Si non, tunc penetrat ad cerebrum, & resoluit excrementa, mucum & apostemata, ne illa coaceruētur, capútque interiùs exiccat, ita vt sana sint capita illorum hominum Quod si pulmonem attingat, in illo ea resoluit, quæ tussim parerent & angustias: præterea tubera incipientia in pulmone auertit,

Salis spiritus est velut balsamus, putredinē arcens.

éstque quasi balsamus: nihil enim putrescere sinit, nihil adhærescere, quicquid coagulari & inspissari specie aëris incipit, id iste aer humidus resoluit. Ita etiam si in stomachum descendat, eundem mundificat in sua humiditate, quanquam ea non sit aliàs natura salis, si per se sumatur.

Sp. salis essentia subtilissimus. Spiritus vitrioli commoditas.

Harum tamen operationum hæc causa est, quòd aeri miscetur eius summa essentia, quæ in sale latet, estque subtilissima essentia, quæ in aerem redigitur. Similiter ventriculo confert ad coctionem, & custodit eum à phlegmate & pituitâ, conseruat appetitum, preterquam quòd etiam oculis, auribus & dentibus conducit. Similiter intelligite etiam de vitriolo, si spiritus ipsius in aërem transeat per coctiones vel siccas exhalationes. Fit enim ex eo humidus aër, qui est subtilissima essentia vitrioli, habétque proprietatem salis in cerebro, pulmone & ventriculo.

Vitriolo quęarcana insint Aluminis spiritus commoditas.

Præter hæc autem occulta arcana ei insunt contra multa apostemata & magnos morbos, vtpote icterum, fellis exundationem, prostratum appetitum, nimiam pinguedinem. Similiter ex stomacho in hepar penetrat & expellit arenam & similes affectus, si quis perpetuò in illo aëre habitet. Quin & purgat per superiora & inferiora etiam pulmones, pleurisin præcauet, item epilepsiam, conuulsiones contracturam, spasmum, &c.

Aluminis spiritus commoditas.

Porrò de alumine notate, si eo modo, vt dictum, in aërem transeat & hauriatur, quòd proprietates salis & ipsum habeat, etiam si non sit tam forte in virtute Balsamicâ: præterea autem consolidat quicquid ad apertionem tendit. Quin & tollit fluxus esthiomenos, ne in exteriores ductus deriuentur.

Quare scitote de dictis tribus Salibus, quòd in aëre suo ita sint affecti, vt potiùs laudem mereantur, quàm damnum inferant &c.

CAP. II.

Porrò verò quando in aërem rediguntur tria iam explicata, etiam exteriùs non nocent, nisi quòd diuturnâ tractatione nimis feruida sunt oculis, & renibus.

Salium vtilitas extra corpus.

Quin potiùs natura ipsorum, si iusto modo & tempore administrentur, ita comparata est, vt multa externa mala curent. Ex tribus enim salibus quælibet scabies sanatur, si seruetur concordantia, quæ est inter morbum, & eius medicinam. Aër enim Aluminis sanat pruritum. Aër vitrioli sanat alopeciam; Aër salis communis scabiem. Præterea etiam vlcera curant intus & extra quasi potio vulneraria, adhibito bono ceroto exteriori, si modo illa vlceratio sit ipsis contraria in sua dispositione. Non igitur multum de ipsorum veneno scribi potest.

Sal temperatum & omnibus naturis cōueniens est.

Sunt enim ferè temperatæ naturæ, vt sal commune, quod omnibus complexionibus, qualitatibus & morbis commodum est. Quare etiam de artificiis, quæ sal tractant, scitote, si in sale se humectent, lauent, & alio modo exteriùs eo vtantur, quòd mirabiliter omnes fluxiones & superfluas humiditates corporis consumat. Quin idem accidit aliis etiam opificibus, qui eo vtuntur, vt tinctores, & qui saponis coctores & similes. Sunt enim opifices optimè valentes, qui sine notabili causa non ægrotant.

Sal tractantes opifices sanissimi.

Salium damna. Minerę impuræ damnosæ: depuratæ innoxiæ.

Postquam autem beneficia dictorum trium salium annotauimus: econtrà etiam decet expedire venenum, quod in ipsis deprehenditur: idque hoc modo. Quælibet minera nondum depurata, sed adhuc in permixtione sua posita, venenum in se continet, vt vitriolum in suâ minerâ facit scabiosos & prurientes, & elicit fluxiones esthiomenas ex corpore. Sal in suâ permixtione parit scabiem subtilem, impetiginem, dentes malos. Alumen verò in sua terra adhuc hærens, omnia ea parit, quæ alumen plumosum. Intra corpus autem tria illa saliâ nihil mali operantur. Tum & morbi, quos exteriùs faciunt, non descendunt altiùs in corpus, ita vt interiùs nulla ingeratur malitia ab ipsis sicut exteriùs. Quamprimùm autem præparata sunt, nihil mali dant vt supra dictum.

Salia, Vitriola, & Aluminis vt differant?

Hîc verò etiam scitote, multa esse genera salium, vt salpetræ. &c. Multa genera etiam Vitrioli: similiter & Aluminis. Nihilominùs tamen vnus idémque est singulorum generum intellectus, nec in alio differunt, nisi in gradu suæ naturæ, quæ in vna specie est fortior, quàm in altera.

CAP. III.

Vt autem ea, quæ ad salia pertinent, sufficienter exponantur: dicendum etiam est de separationibus.

Separatio per quæ fiat? Sal petrę non est sal nitrū. Quid noceant spiritus aquarum fortium. Aquę fortes vnde parentur?

Ea enim, quibus illi vtuntur, ex supradictis tribus salibus conficiuntur. Loco autem salis communis accipiunt Salpetræ, vel potius Sal nitrum, quod ex nitris coquitur & conficitur, & non est salpetræ, attamen ad genus mineralium deflectit. Quare æquum est, vt & ipsius natura etiam explicetur, quòd nempè sit quasi Sal. Notandum igitur est, quòd ex tribus dictis aut pluribus vel paucioribus, fiant Aquæ fortes, Aquæ gradationis, Aquæ regis, & similes, quarum varia sunt nomina. Quid autem illæ homini afferant mali, ita intelligite. Compositio, quæ ibi fit, frangit naturam singulorum, ita vt porro non loquendum sit de singulis separatim, sed iuxta formam cuiuslibet compositionis. Quæ quidem cùm varia sit, vt Aquæ fortis, quæ fit ex Sale petræ & vitriolo; aut ex Alumine & Sale petræ; aut ex Alumine vsto & Salepetræ: ideò hinc æstimabitis efficaciā cuiuslibet aquę, cuius vis manat ab ingressorū mineraliū spiritibus. Iā subtilissimi spiritus aërē mutant, quem nos haurimus.

Nota.

Quomo o autē in nos illi ingrediatur, & quid in nobis operen-

perentur, scitote. Sicut vinum correctum, si in Aquam fortem infundatur, suos spiritus submittit, & pręcipitat in formâ coccineâ, & separat inuicem fortitudinem & infirmitatem: ita etiam scitote, quamprimùm spiritus Aquę fortalis intrat interiorem regionem hominis, spiritus ipsius illicò præcipitantur & debilitantur, itavt non ampliùs in ipsis reperiatur vis illa, quam ex destillatione acceperant. Cum igitur iam efficacia ipsorum per humidum naturale dissoluatur, nihil aliud hîc requiritur, quàm vt spirituum depressorum consumptio intelligatur. Nec enim illi putredinis sortem subeunt. Tum & ex propria virtute expulsiuâ sese eiiciunt. Porrò quandoquidem istis aquis adiiciuntur res graduantes, vt cinnabaris, plumosum, viride æris, &c. de illis sciendum est, quòd illæ res non præcipitentur, sed in sua nequitiâ maneant, cinnabaris nempè vt sulphur, plumosum vt sal fixum, viride æris vt fixum acetum. Cum igitur fixa maneant, notate, quòd absque nocumento ex corpore non recedant, imò tam efficaciter penetrant cerebrum, pulmonem & ventriculum, vt à suis naturalibus virtutibus deficiant, & digestiones & expulsiones suas non ampliùs habeant. Quæ autē porrò ex his oriantur, ea experientia docet, & præterea proprietas & conditio rerū.

Res graduantes. Aqua gradationis.

Cap. IV.

MVlta supra dicta, etiam de Aquis Regum intelligenda sunt. Quoniam autem cum aliis additionibus, vt cum calce ouorum aut albumine ouorum conficiuntur, & similibus, debiliores fiunt, quàm superiores aquæ: attamen ad aquas gradationum pertinent.

Alia opera Alchimistica quid noceant. Aq. Regum vt parētur.

Sciendum etiam hîc est, quod in destillationibus præter Salia, multa ad manum sumantur, vt correctio mellis, correctio tartari, & similia. Illa igitur eius sunt naturæ, vt nunquam se ab illo loco depellere sinant, vbi adhæserunt. Morbi autem quos pariunt, habent sua peculiaria signa & proprietates, quas ipsa experientia notas facit. Similiter etiam de aliis destillationibus iudicate iuxta vltimæ materiæ fundamentum, quæ earum vim significat. Ita etiam de alijs salibus. & rebus destillatis intelligite. Sæpè enim accidit, vt res bona in destillatione merum venenum fiat, vt mel & sal. Sal quidem suo fumo illis, qui id tractant (vt fusores, monetarii, Alchimistæ, & similes) in reuerberationibus, cementationibus, calcinationibus, & similibus laboribus sanguinem adurit. Ita etiam agunt salia, si mineris addantur ab his, qui priuatim liquefaciunt mineras. Similiter euenit etiam vitreariis, & similibus, aurifabris & monetariis, qui tales additiones, fluxiones, gradationes, cementationes, & similia quærunt & faciunt: non solùm verò in Regali cemento, sed etiam in omnibus particularibus, quales etiam sunt Alchimistæ, qui in talibus mineralibus varia quærunt, faciunt & præparant, in vniuersali, in particulari, & similibus in quibus omnibus solummodo nosse oportet, quas res tractent, iuxta quas agendum erit. Reperiuntur tamen multi Alchimistæ, qui longæui fiunt, de quo coniici posset, quòd spiritus rerum, quas tractant, id efficiant: verùm ego id credere nequeo, imò do hoc abstinentiæ, fami, exercitationi, peregrinationi, &c. quæ omnia hominem longæuum reddunt per se. Quòd si iam accedant boni spiritus, vt dictum, eò maior est sanitas ipsorum: qui verò in diæta tales non sunt, vt dictum, illineque ætatis eò perueniunt. Ordo enim & diæta hîc necessaria est.

Sal, & Mel, bonę res, destillādo malæ fiunt.

Alchimistę cur viuaces.

Lōgeuitas vnd.

Cap. V.

SEd pergamus loqui de talibus laboratoribus, vt de his, qui sublimationes tractant, illi absque nocumento vix esse possunt. Attamen fames harum rerum optima est consumptio, vt dictum est: Scias tamen sublimationes multas bonas virtutes secū vehere, vt sublimatio argenti viui habet hanc proprietatem, quòd aër ipsius laxat. Qui iam tali laxatione indiget, illi conducit sublimatio eius. Similiter sublimatio Arsenici emittit feruidum spiritum in aërem, in quo feruore etiam quartana curatur, & aliquot morbi acuti, quin & fluxiones podagræ, artheticæ, & aliæ, quas & ignis & ligna in aliquo consumunt.

Fames malorū mineralium optima cura. Sublimationū vtilitas. Argenti laxat. Arsenici feruorē elidit. Mercurij pustulas arcet.

In aëre etiam Mercurij omnes virtutes Mercurij latent. Quare illi, qui eius sublimationem tractant, à pustulis non infestantur. Tales sunt etiam præcipitationes, reuerberationes, calcinationes, adustiones, & similes præparationes multæ, in quibus omnibus spiritus aëreus ascendit, qui illam naturam & proprietatem habet, quam habet illud, ex quo eleuatur. Quomodo autem ille aër & morbus laborantis concordent, id medicis committendum est, qui circa eos habitant, & quotidiana experientia vti debent.

Ita iam intelligite ex hoc tractatu, quòd salia variis modis vsurpentur. Attamen non cum tantâ malitiâ & infectione, vt metalla. Medicus verò qui ista bene cognita habere vult, is in hac scholâ minerali se exerceat experiendo: de quâ nec dicendum neque scribendum est sine Magnalium istorum oculari testimonio; neque etiam de his quicquam disci potest, nisi docentes & discentes in mundo minerali educati & versati sint, sine quo impossibile est, ista ob oculos poni. Quicquid autem aliàs cognitionis istis cœcis datur, nemo negabit, id esse tantùm illorum picturam, quæ nunquam id est, quod res ipsa, sed semper suos defectus & vitia sua habet, quæ nauseam alicui pariunt. Homo generatur per hominem & non per pictorem. In summa per lectiones & repræsentationes picturales nihil perfecti efficitur, nihil probè traditur, nihil iustum est, nisi ex fontibus ipsis fluminis scaturiat, ex quibus bibunt, qui verè sitiunt, &c.

Ex natura & experientia non ex libris discendum. Experiētię vis ad disciplinas.

Scientib vera aa oculis, non ex libris

TRACTATVS IV.

De Cura.

De Cura morborum mineralium, de quibus in libro secundo dictum est, dèque præseruatione eorundem.

Cap. I.

SIcvt in præcedentibus tribus tractatibus de mineralium morborum origine & causâ dixi: ita hîc in quinto tractatu de cura eorundē tractandum restat. Sed non opus est omnes

omnes specialiter declarari. Curam saltem duplicem ponemus: vnam de morbis ex mineralibus; alteram de morbis ex salibus. Sciendum enim est, quod diuersa sint hæc, & singularem vtraque curam requirat, ita vt sit vna descriptio pro metallicis fixis, Sulphure, Sale & Mercurio, & similiter de non fixis, altera verò pro salibus, quę ferè per se sua medicina sunt: attamen, quod ad artifices, qui & ipsi tali fumo inficiuntur, aliquid ampliùs omnino dicendum est. In quibus tamen omnibus vt dictum est, aliâ ratione curam aggredi nos oportebit, quàm vulgò fit, nempe vt subtiles & fixi spiritus per sua arcana superentur.

Duplex cura libri secūdi.

CAP. II.

VT autem compositiones receptorum edoceamini in morbis, qui ex mineralibus oriuntur: sciendum est primùm, quòd sub aëre, de quo superiùs dictum est, solummodò elementum ignis comprehendi debeat & intelligi, ideò quòd hoc loco elementaris quædam operatio fiat, sicut videtis in flammâ quæ consumit tanquam elementum, & non vt calor, quomodo sol exiccat, non vt ignis, sed vt res calida. Iste calor & ignis sunt diuersa: alterum enim est elementum, alterum qualitas. De qualitate verò hîc non loquimur, sed de Elemento est nostrum propositum. Nam sicut ignis flammæ in ligno operatur; ita etiam isti spiritus operantur in membris, quibus adhæserunt. Et quòd non tam celeriter adurantur vt lignum, in causa est vis viuida, quæ crescentem humiditatem in se continet, per quam igni vis sua debilitatur tamdiu, donec vis illa crescendi absumatur.

Elementū ignis considerandum in morbis secūdi libri.

Calor & ignis diuersa.

CAP. III.

EX hoc sequitur iam, quod medicina in virtute elementi sit opponenda huic igni, sicut sola aqua ignem restinguit & nihil aliud. Elementa enim efficacia efficacibus elementis vinci oportet. Aliud enim est elementum, aliud qualitas: aliud est calor, aliud ignis. Calor hîc non consideratur, sed ignis. Quare non complexio contra complexionem dirigenda est. Ignis enim à complexione vincitur, sed complexio suum simile vincit, & elementum similiter suum simile. Vt exempli gratia. Sit morbus aliquis per se calidus. Oportet autem iam morbum connatam habere vel humiditatem, vel siccitatem, tanquam suam diathesin, sicut ex libris de Gradibus & compositionibus intelligitur. Ex eo iam consequitur, quòd & medicinam per talem diathesin disponi oporteat. Hîc verò cum agatur de elemento; ista non sunt consideranda. In elemento enim non est diathesis, sed proprietas naturæ vna est domina alterius, vt humiditas aquę dominatur igni, & nec frigidum, nec calidum. Quare aqua humida est, & nec frigida, nec calida. Si autem dicitur aqua frigida, puta, id esse frigus accidentale, quod in operatione humiditatis non permanet, neque eam adiuuat. Frigus enim tam peregrinum est aquæ, quàm calor. Vt enim, si aquam bullire facias super igne; tunc quando ignis non ampliùs adest, aqua in suam pristinam tēperaturam redit; ita similiter peregrino frigore ab aquâ recedente, aqua in idem medium redit vt post bullitionem.

Elementum vincit elementū, complexio complexionem. Elementum & qualitas differūt. Simile simili curatur.

Humiditas aquę est cōtraria igni, non frigiditas vel caliditas.

CAP. IV.

ITaque scitote, morbum hunc esse Elementum, & non qualitatem, vel complexionem. Quòd si igitur est elementum, nempè ignis, necesse est etiam, medicinam eo modo constituere & dirigere, vt in ipso insit elementum humiditatis, & nō cōplexio vel qualitas madida. Aliud enim est esse humidum, & aliud est esse madidū. Estque hæc differentia; Humidum non consumitur, madidum autem exiccari potest. Quod exiccari potest contra elementum nihil valet, sed quod non consumitur. Illud autem hoc modo agnoscendum est quod coagulationi minimè est obnoxium, illud est humidum. Qui autē hæc cognoscere velit, eū oportet esse peritū & exercitatū in transmutationibus & præparationibus Artistarum, quibus hoc loco ista cōmendo. In homine igitur hæc est conditio ignis & humiditatis, quòd humiditas non coagulatur, sicut id quòd madidū est. Hoc enim si cōtra talem ignem administretur, coagulatur. Itaque iam vna siccitas alteri adiungitur, & igni apponitur lignum. Quod autem humidæ naturæ est, etiam si ab igne in vaporem destilletur, nihilominùs eius elementum incorruptum manet. Redestillatur enim tamdiù, quādiu homo suum Alembicum suffert.

Morbus metallicus Elementum est, non qualitas. Humidi & madidi differentiæ. Quid sit vere humidum?

CAP. V.

SEd vt porrò de medicinâ ista loquamur, scitote aliam vim in ipsa, quam parit vis elementaris in rebus naturalibus: in quâ si erretur incuriâ, & humiditas peccet, nascitur hydrops, quæ ex nulla alia causa oritur. Si siccitas, sequitur Ethica & species ipsius. Si enim dici potest, Tu istū corrupisti purgando, quod extra elementum factum est, etiam dici poterit. Tu peccasti in elemento ignis & ægrotum ad Marasmum deduxisti. Si erres in elemento aëris, facis ægrotum colicum & contractum: Si in elemento terræ, ægrotum in quartanæ exaltationem deducis. Atque sicut isti morbi quatuor sunt elementares, & non ex humoribus ita etiam eos in hac monarchia describere, & iuxta eam procedere decet. Sicut iam igitur dictum est, Medium omnino hic seruari, & non vlteriùs progredi oportet, ne consequantur dicti morbi. Summa autem hæc est, quòd morbus mineralis sit ignis materialis, sicut mūdus eius & natura specifica indicat. Ideò medicinam quoque materialem humiditatem esse oportebit, talem, qualem supra descripsimus, vt per istum processum medicinæ, humidum radicale conseruetur in sua qualitate. Quod dū fit, nullus morbus deprehēdi potest. Huius autem elementaris humiditatis Receptum deinceps sequitur.

In elementari medicina peccari potest. Hydropis causa. Hecticæ causa. Morbi Elementares quatuor

Humidū radicale vt conseruandum.

CAP. VI.

DEligantur igitur medicinæ, quæ à coagulatione liberę sunt, quale est Alumen, in quo humiditas est & coagulatio simul. Quæ duo si à se inuicē separentur, qualitas in vnū locum cōcedit, & elementū similiter in alterū. Elemētum autem aluminis proximū est elemēto aquę. Elementum enim aquę etiam constitit in sua Hyle, sicut Alumen post excoctionem suam, & postea à suis coagulatis separatū, in

Alumen continet elementarem humiditatem contra ignem microcosmi.

in purum ac proprium suum Elementum abiit, arcanis tamen Medicinalibus spoliatum. Priuationem autem hanc Alumen non fert. Aqua enim sola contra ignem Microcosmicum medela est: Quare in hoc sita est res, vt solummodo ab alumine auferatur eius aquositas, & eò vsque rectificetur, vt ferè saccaro assimiletur, cuius bibatur scrupulus vnus. Quòd si verò denuò signa morbi elementaris deprehendantur, denuò restinguantur vt antè. Plura sunt talia arcana, quæ experientiæ scholæ Vulcanicæ committo: Hîc enim non fieri potest, vt omnia annotentur.

Præparatio & administratio aluminis.

CAP. VII.

PRæter dictum arcanum sunt quædam simplicia, quæ similia sunt elemento aquæ, videlicet si ipsis adimatur coagulatio. De his dicet præsens caput. Sunt nempè, aqua Marrubii, aqua Barbæ Iouis, Betonicæ & Nenufaris. Cum autem ars eas præparandi non sit vsitata apothecariis, sequitur ratio, quomodo præparandæ sint, vt conseruentur artifices, qui ab eiusmodi spiritibus inflammati sunt, similiter Alchimistæ, fusores, & alij, de quibus in isto tractatu dicitur, vt sibi ipsi consulere possint. Doctrina autem cocturæ est hæc, vt dictæ herbæ aut ipsarum similes contundantur, dum adhuc virent, & cum æquali quantitate cremoris lactis misceantur & in canthato coquantur, in balneo maris per vnam horam, & sic ieiuno stomacho comedantur.

Aq. Mar. &c. contra morb. mineral. Præseruatiuum & conseruatiuum ex herbis & lactis butyro.

Iste cibus præseruat, conseruat, defendit & curat Alchimistas, aurifabros, monetarios, fusores & reliquos, de quibus in hoc libro dictum est. Nota hîc, quod vnâ ex parte hîc corpus sit butyrum, vel saltem lac pinguius, alterâ ex parte herbæ prædictæ, vel similes, aut earundem succus vel liquor. Imò etiam excoqui possunt, & posteà cum lactis cremore decoqui, vt supra: extra hunc processum, morbi minerales minimè superantur.

De Morbis Metallicis.

LIBRI TERTII.

Tractatus primus.

De Morbis ab argento viuo.

De Semiperfectione Mercurij, quod ideò sit bonus & malus.

CAPVT. I.

VT morbi minerales in vnum opus coagmentetur, sequitur iam Liber Tertius: in quo comprehensi sunt omnes morbi qui ex argento viuo oriuntur, qui ex singulari obseruatione & experientiâ collecti sunt. Morbi enim supradicti peculiaribus libris suis opus habuerunt. Quare in principio huius libri scitote, quòd morbi ex argento viuo nihil commune habeant cum morbis sulphureis & salsis, aut Mercurialibus sed neque cognati sint aliis metallis aut mineris. Similiter etiam non considerandum hîc est id, quod ab argento viuo segregatur, quasi diceretur, malum à bono separatum hîc morbos parere. Argentum enim viuum eiusmodi est, vt bonum & malum simul vnita habeat, ita vt non separentur. Quâ de causâ sequitur, quicquid hîc mali fit, id bono & malo simul tribuendum: similiter quicquid boni fit, vtrique bono & malo iterum imputandum esse. Exemplo theriacæ intelligere possumus, quòd hîc bonum absque malo nihil valeat. Ita ☿ est nata theriaca, cui nihil addendum est, neque demendum, sed tantum modo præparatione in theriacam is transmutandus est. Itaque scitote, Mercuriales infectiones perfectorum metallorum esse duram impressionem. Quæ enim ex acri & vehementi impressione proficiscuntur, alia in malitia inficiendi superant. Omne enim quod ad perfectionem suam venit, est sine veneno, bene temperatum. Quod autem ad perfectionem non peruenit, sed terminum suum nanciscitur in intermedio tempore, in quo termino perfectio generari non potest, id alterius naturæ est, quàm perfectum aliquid, magisque optandum id est, in bonis & malis rebus quàm ea, quorũ generatio ad finem producta est. Ita etiam Mercurius est seminaturus fructus, non progressus ad suam perfectionem, sed in media generatione acquirit vim illam, quæ ex eo produci debet.

Argenti viui morbi à ceteris vt differãt.

Mercurius viuus bonus & malus.

Mercurius est nata theriaca. Mercurialis infectio cur grauior.

Perfectũ omne est temperatum: contra imperfectum. Mercuriꝰ imperfectum metallũ. Mercurius cur admodũ nocens.

CAP. II.

QVòd igitur Mercurius tot damna affert, sola causa est, quòd non sit coagulatus in metallum. Et quoniam coagulatio ipsi deest, ideò est semigeneratum: & quicquid ei simile est, de eo idem intelligitur, quod de Mercurio. Vnumquodque coagulatum metallum in se continet naturam Mercurij. Quia verò coagulatum est, ideò vis illa non ampliùs adest. Nam in dimidia generatione, & vsque ad dimidiam generationem omnia metalla sunt Mercurius, post quæ sequitur operatio in perfectionem, in qua incipit metallorum distributio, quocunque singula diriguntur. Hinc consequitur, quòd ex Mercurio per ignes Vulcani quoduis metallum generari possit, sicut in libro de Generationibus reperitur. Hæc ideo indicãtur, vt discrimen Mercurij benè intelligatis, scilicet coagulati & non coagulati, quòdque omnes illæ res, quæ non sunt coagulatæ, & tamen finis eorum & vltima materia est coagulatio, omnia genera venenorum & medicinarum in se habeant. Iam verò nullum est, cuius finis & terminus sit coagulatio, quodque non eò perductum sit, nisi solus Mercurius. Multa enim sunt liquida, sed finalis ipsorum conditio non est coagulatio, sed liquiditas Quare hîc discrimen est obseruandum de Mercurio, cuius natura est, vt non perfectus nascatur, sed viuus in sua substantia contineat proprietates illas, quas metalla habẽt mortua. Aurum enim tantùm est Mercurius: quoniam autem coagulatũ est, naturam illam nõ ampliùs habet: & quamuis ei Mercurij proprietates insint, mortuæ tamen sunt. Ita & de argento, ferro, cupro &c. intelligite, quę omnia Mercurialẽ vim in se habent: sed sicut aliquis in aqua fluida mergi & suffocari potest, quãdo autem ea coagulata est, non potest. Sicut igitur coagulatio aquæ periculum adimit: ita & coagulatio Mercurio suam vim aufert.

Omnia metalla fuerunt Mercurius. Ex Mercurio metalla omnia produci possunt.

Coagulatio finis omnium metallorum excepto Mercurio.

Aurum est Mercurij coagulatus. Metalla omnia quomodo Mercurij vim habeant

CAP. III.

In Mercurio omniũ metallorum nũ arcana latent. Nota.

QVòd autem istud metallum ad suam perfectionem non peruenerit, quænam alia causa esset, quàm quòd medicus in hoc liquido apothecam suam quærere debeat? non habita ratione mali, quod inde oritur, sed potiùs magnæ artis, quæ hîc abscondita latet, vt illa inuestigetur, quæ & sua propria & aliena mala fugat. Si igitur propter artem ista materia metallorum à natura reseruatur, ex qua sex illa perfectiora metalla fieri possunt, & præterea Essentiæ & Arcana, quæ in sex metallis abscondita latent, in eius substantia reperiri possunt; ea hîc omittam ceu nimis prolixa & suæ scholæ commendabo. Hîc enim id solùm mihi propositum est manifestare mala, quæ ex ipso ☿ oriuntur, similiter & medicinam mali quod ex eo natum est. Itaque vt bene intelligatis liquiditatem & coagulationem eius, cogitandum est, quòd ex eo, quod coagulari debet, & in via coagulationis est, & tamen liquidum manet, surgat fumus, quasi humiditas ex aqua. Et quanquam non videatur esse aqua ille fumus, attamen est aqua inuisibilis. Nam quando aqua in vase aliquo bullit, donec nihil remaneat, illud quod exhalat non videtur esse aqua, sed solummodo vapor, qui tamen in destillatorio resudat in aquam, vt postea oculi videant vaporem illum fuisse aquam. Ita se res habet cum Mercurio, qui ex seipso emittit exhalationem vi superioris firmamenti aquæ instar, quæ ab ipso exiccatur. Hic iam vapor Mercurij transit in aërem, & per eum in hominem ingreditur. Ita iam Mercurius in homine est, sicut vapor aliquis aquæ in aëre, qui attrahitur: & sicut aqua iterum fit aqua, ita Mercurius denuò fit Mercurius. Destillatio autem ipsius non solùm fit & regitur ab exteriori firmamento, sed & ex seipso ab igne, quod secum gerit. Sicut enim omne liquidum per se consumitur virtute proprij sui destructiui ignis: ita etiam Mercurius seipsum impellit & destillat in montibus, speluncis & venis terræ, in quibus ipsius fuligines per terram obstantem confestim erumpere non possunt. Vnde fit, vt ij, qui in illa regione terræ habitant, in istis vaporibus sedere cogantur, sicut quis in hypocausto balneatorio sederet. Idemque est, ac si is totus in ipso Mercurio sederet. Qui enim in balneo sedet, eum vapores madefaciunt non minùs, ac si in lauacro aquæ sedeter.

Humiditas nociua vt ex Mercurio ef flat.

Fumus quę est inuisibilis.

CAP. IV.

De vaporibus lapidum, metallorum, lignorum & herbarum. Lapidũ coagulatio maximè vtilis. Rebis fœtor in calido, sopitur frigido.

NOn solùm autem in Mercurio talis nequitia est, quæ hominem adeò malè inficit, sed & in lapidibus, qui si non coagulati essent, quis sine malo in terris viuere posset, hoc est sine morbo? Nam si eorum Mercurius ita imperfectus maneret, sicut Mercurius metallorum, illæ certè destillationes terram adeò inficerent, vt nihil salubre in ea nasceretur. Sed coagulatio lapidis hæc omnia tollit. Sicut enim videtis, fœtorem Rebis esse omnium pessimum & deterrimum, ita vt nemo eum in propinquo ferre possit, quem frigus tamen congelat & indurat, per quam coagulationem omnia illa aduersa amittuntur: ita etiam fit in coagulatione lapidum, quæ nequitiam eorum non dominari sinit. Atque si tantum Mercurij metallorum esset, quantum est Mercurij lapidum, ac metalla similiter vt lapides in superficie terræ iacerent: tunc certè terra ob destillationem vaporum eius nihil quicquam fructuum ferret vtilium, imò & homines inficeret non leuiùs, quàm in ipsa terra. Regiones enim, quæ vicinæ sunt istis Mercurialibus fumis, & præparatores argenti viui, in grauiori periculo morborum degunt, quàm aliæ regiones. Vbi enim Mercurius reseruatur, illa loca sunt insalubria. Sed iuxta hîc etiam intelligite, quòd metalla sine igne nullum venenum emittant. Ignis enim agit ipsa in suum fixum Mercurium. Et quanquam insalubris sit ipsorum frigiditas: attamen operatione sua comparantur aquæ congelatæ. Ita & de lapidibus similiter iudicandum est. Sed reliqua generata, quæ non tam vehementer sunt coagulata, minùs nocent, vt lignum, quod suæ primæ materiæ propinquius est, quàm metalla. Quare & lignorum fumus non adeò fugiendus est, quoniam ipsorum liquida materia non ad firmissimam coagulationem perducta est. Ita & herbæ adhuc minorem coagulationem habent, quare ipsarum fumus cætera omnia bonitate superat. Idcirco bonam materiam primam habent, quæ non adeò aduersatur hominibus, ac metalla, &c.

Mercurij plus in lapidib9 quàm in metallis.

Metallũ sine igne venenũ nõ emittit.

Lignorũ vapor quanto pere noxius

Herbarũ fumus quam nocens.

TRACTATVS II.

Quòd argentum viuum sit Luna terrestris, & caput stellarum hyemalium in terra.

CAPVT I.

SI autem ista ex fundaméto vero, vt fas est, intelligi debet, sine physica Astronomica id fieri nequit. Medicus enim addictus est omnibus naturalibus artibus & scientiis, quas omnes in vnum colligere eum oportet, & postquam eas omnes complexus fuerit, tum demum ei licet rem aggredi medicam & administrationem ægroti. Quare recolite ea, quæ in primo tractatu dicta sunt de semiperfectis generatis naturalibus; inter quæ vnum est Mercurius viuus, qui non in compactionem perducitur, sed in liquiditate relinquitur: præterea sciendum quamlibet rem naturalem, quæ aperta est, vt argentum viuum, esse similem domui non clausæ, in quam quilibet intrare potest. Ita etiam Mercurius patet, vt quilibet Medicus ex eo accipere possit, quæ velit. Sed de auro, argento, stanno, &c. non ita res se habet. Illa enim ianua est clausa per coagulationem, donec per artem fiat apertio, dissolutio, reductio in primam materiam: quæ quidem multa impedimenta habent. Ea autem omnia impedimenta in Mercurio non sunt. Est enim patens, nec alia re indiget, quàm directione in præparationem Vulcaniam. Sed hæc omnia posthac omittentur, & portò dicetur de Mercurio, quis sit in suo sydere terreno. Terra enim cœlũ suũ in se cõtinet, & astra eius sũt mineralia. Ita vnum ex astris illis est argentum viuum. Quale autem id sit cognoscite, &c.

Physica Astronomia Medico necessaria.

Mercurius viuus semiperfectus.

Mercurius est metallũ apertum

Metalla in Mercurium redigẽda & posteà præparanda.

Mineralia sunt astra terræ.

CAP. II.

Anni 365. Anni quot dies & partes.

NOtum vobis est, annum esse diuisum in 364. dies vnà cum minutis adhærentibus eundémque dimidia ex parte esse æstatem, dimidia ex parte hyemem: atque in hac forma vnus annus alterum insequitur vsque ad finem mundi, ita vt semper & continuò æstas & hyems vna post alteram succedat; sic enim creatus est mundus, & hic est eius ordo, atque hic est mundus, quem homo videt. Iam verò in ipsa terra alius est mundus, habens suas constellationes, suas habitationes, & similia, ita vt sit peculiaris mundus per se, de quo satis. Sciatis autem in illo mundo terræ non esse nisi vnum annum, qui incipit à prima die creationis, & adhuc durat. Ex quo sequitur, quòd iuxta hunc annum res, quæ in terra sunt, crescant, (quicquid enim in superficie terræ nascitur, id non pertinet sub terram) quod ita intelligite. In terram sparsum est semen metallorum, & non ipsa metalla, quæ se manifestârunt tempore messis & vindemiæ, vnum post aliud, citò vel serò, pro diuinę prouidentię ordinatione, sicut nunc habemus violas, nunc thymum, postea rosas, cerasa, pira, nuces, vuas, &c. donec finitus sit annus, & omnia tamen nascuntur in eodem anno, etiam si vnum seriùs altero prodeat. Ita etiam hîc fit, nunc floret in vna regione aurum, in alia argentum, in alia ferrum, in alia plumbum: hoc præteriit, illud præsens est, alterum futurum est, hoc est huius Ver finitum est, alterius Æstas, alterius Maïus, alterius Iulius. Qui enim in principio mundi vixerunt, ij aurum & argentum veris cum violis consecuti sunt, qui post eos vixerunt cum trifolio & flammula argentum aurúmque adepti sunt, & ita porrò à primo vsque ad vltimum distributum est tempus anni huius. Ita, quicquid decidir, non iterum nascitur, de eo actum est, nullus annus iteratur in terra. Et sicut super terrâ satis nascitur pomorum, graminis, frumenti, &c. ita etiam homini prouisum est de metallis: attamen cum hoc discrimine, quòd hoc metallum natum sit tempore violarum, alterum tempore cyani, tertium tempore cerasorum, pyrorum, frumenti, vuarum, &c. hoc est iuxta tempus huius anni terreni, cuius menses ordine longo complectuntur, multa millia annorum.

Annus est duplex. Annus mineralium

Annus mineralium vnicus tantùm est. Pulchra speculatio. Superficialia ad terram non pertinent. Semina metallorum terræ indita sunt.

CAP. III.

CVm igitur vnicus sit annus in mundo terræ, cuius est ea distributio, vt antè dictum; necesse est illum annum etiam suam æstatem & suam hyemem habere. Æstas autem super terrâ est sensibilis calor, similiter & hyems sensibile frigus, & vtrumque tamen non tangi potest, sed chaos est. In mundo verò terræ vtraque sunt palpabiliter, essentialiter, nec calida, nec frigida, sed sicut Sol & Luna, idque latenter. Notate igitur explicationem externæ æstatis & hyemis, quæ sic se habent. In cœlo est turba stellarum, quæ æstatem efficiunt, inter quas princeps est Sol, qui tamen per se & solus nullam æstatem efficit, sed cum sua turba coniunctus. Ita etiam hyems conficitur ab agmine suo stellarum, quæ suam exaltationem habent post dominium æstiuarum stellarum. Ita ergo estas est congeries stellarum, velut & hyems, ita ordinatarum, vt se inuicem sequantur. Iam verò vicissim notate: æstas terræ est cumulus mineralium, quæ in se naturam habent æstiualem. Atque similiter est aceruus minerarum, quæ hyemis naturam habent, & sic in mineris est hyems & æstas, non autem iuxta dies, menses & tempora, sed sicut iuxta se inuicem sunt posita, mons niues gerens, & vallis habens hortos floridos: ita hîc iuxta se inuicem sunt posita æstas & hyems, vt patet in maturatione. Nam si fortè aperiantur tempore ipsius creationis, tum æstas in sua natura reperietur similis esse exteriori ęstati, & hyems in sua natura similis esse exteriori hyemi, ita vt concordent proprietates, qualitates & naturæ, ex qua concordantia Philosophia Physicę, Astronomicę oritur & consequitur.

Anni terræ æstas & hyems quales.

Stellæ æstiuales & stellæ hyemales. Sol æstatem præcipue facit.

Hyems & æstas in mineris simul

CAP. IV.

ITaque in terra annus est, distinctęque sunt ęstas & hyems; quæ in corporibus suis latent, & non manifestantur, vt in exteriore mundo, in quo illa ita creata sunt, vt ipsorum vis & natura ab ipsis prodeat. In mundo verò terreno ęstas & hyems manent occlusę, nec aliquid sensibile emittunt; neque calidum neque frigidum, sed illæ vires frigoris vel caloris, quæ ex ipsis prodeunt, occultæ manent, sed aliæ proprietates erumpunt: sicut in Luna videtis, quæ occultam naturam emittit debilitandi hominem, prętérquàm quod dominatur frigori vnà cum suis stellis. Ita etiam fit in ista hyeme terræ, quæ quidem nihil aliud est, quàm ipse Mercurius viuus, qui in omnibus suis proptietatibus est Luna terræ, cum omnibus necessariis. In hoc sitæ sunt hyems, stellæ hyemales, & mineræ hyemales, & quæ huc pertinent. Æquum igitur est, agere de hâc natura argenti viui, vt cognoscatis, quæ sit vis & potentia eius, quæ quidem ex prioribus non satis intelligi potuit. Nomen quidem est vsitatum, vt argentum viuum vocetur Mercurius, vt sit sub Mercurio, sicut aurum sub Sole, sed non iuxta naturam ei impositum est, estque insipiens & falsa Philosophica ordinatio. Argentum enim viuum iuxta naturam suam potius vocari debebat, Luna, Hyems, Nix, Frigus, Glacies. Et tamen quoniam non est coagulatum, sed patens metallum, & prima materia omnium metallorum, nomen ipsius maneat. Sed hoc in loco pro Luna accipiatur & hyeme. Argentum autem debet vocari Saturnus: plumbum autem Mercurius, quam appellationem & distributionem astra ipsa probant & natura rerum istarum, sicut testatur experientia, ipsorum proprietas, essentia & qualitas, sine quibus operari vel loqui minimè licet.

Mercurius est Luna, & hyems terræ mineralis.

Argenti viui quæ genuina appellatio.

Mercurius vocatur Mercurius quia est versatilis vt planeta Mercurius. Arg. viuũ est Luna. Plumbũ est Mercurius. Argẽtũ est Saturnus.

CAP. V.

QVandoquidem igitur indicauimus de argento viuo, quid sit, nempe Planeta terræ, & Luna, &c. sicut etiam demonstrat Astronomia terræ; ideò scitote, hominem huic Planetæ subiectum esse, sicut scitis, quòd Luna potestatem habeat in hominem, & quomodo afficiant hominem hyems, & stellæ hyemales facientes hyemem, quando exaltantur. Ita enim, & de Planetis inferioribus scilicet terræ intelligendum est, quòd similiter in

Argentũ viuum quid.

ter in

ter in suis climatibus imprimant suam vim & influentiam, sed non in hominibus. Sunt enim compacta, coagulata, congelata, & indurata. Quare impressiones, quæ in ipsis delitescunt, prodire nequeunt, atque hoc modo homo tutus est ab ipsorum impressione. Quia autem argentum viuum, quod luna est, patens est & non compactum neque induratum: id circò lunares impressiones ex eo prodeunt, sicut ex Lunâ cœli nisi quòd frigus non sit sensibile. Cum igitur argentum viuum suam impressionem exerceat erga homine, sicut luna superior: animaduertite, vt dictum est, quę sit natura & proprietas Lunæ superioris, & quidnam sit. Talis enim etiam est Mercurius viuus, qui est luna terræ, sed cum hâc differentiâ: Lunam nempe cœli in certâ mensurâ & modo ferimus non plus, non minus, iuxta cursum eius & proprietatem. Talis etiam est luna terræ, sed hâc possumus carere prorsus, aut eam copiosè aut parùm habere. Prout igitur nobis adest, ita etiam est expectanda eius impressio. Hæc igitur causa est, quare scribamus de illis, qui læduntur à Lunâ terræ, dum iuxta eam habitant, agunt, versantur, eam tangunt, quòd quidem in superiori Lunâ fieri nequit. Dicendum igitur erit de morbis lunaribus, quantum experientiâ mihi compertum est. Quòd si verò fieri posset, vt homo in Luna superiori habitaret, eam tangeret & tractaret, sicut Lunam terrenam, similes morbi inuenirentur in superiori Lunâ & in argento viuo.

Argentũ viuu in nobis operatur, vt luna cœli, sed hanc fugere non possum' illud verò bene.

Lunę cœli & lunę terrę quod discrimen.

TRACTATVS III.

Quomodo duo contraria argentum viuum & homo poßint simul esse.

I.

T autem proposito nostro satisfaciamus, necesse est scire, contrarietatem argenti viui & hominis, cur hęc duo sibi inuicem repugnent, neque tamen homo aut Lunam aut argentum viuum lædere aut perdere possit. Semper enim illa manent in sua essentia illæsa ab homine. Homo igitur est huius rei causa, quia ex limbo factus est, qui limbus in se complexus est omnia elementa & ipsorum essentias. Quòd si verò talis fuit limbus & homo ex eo factus est: ex hoc sequitur, quòd limbus sit hominis parens & per consequens, quòd filius patrē timere cogitur, & quòd pater imperiũ habeat in filiũ. Ex hoc iam fit, quòd suffocari, quòd ab astris, quòd ab Elemētis infici, & in ipsorũ naturã & essentiã incidere possumus. Nam sicut filius non potest dicere, sanguinis meus non est de meo patre & matre, ita neque nos possumus dicere, quòd absque Elementis viuere possimus. Et sicut filius ex patre & matre nascitur, & quicquid in generatione assumpsit vsque ad mortem retinet, idque ipsum manet; ita & nos agnoscere oportet, quòd simus ex patre limbo, qui quidem indesinenter in nobis regnat, sicut in embryone in vtero materno. Nam nos homines, quantumuis adulti, omnes semper adhuc in matrice sumus, & quicquid in matrice positum est, se sustentare cogitur ex illo, quod matrix subministrat. Ita omnia elementa nos circundant, & nos ambulamus & viuimus in medio ipsorum, sicut pulli gallinacei in testâ oui. Non minus teneri & molles etiam nos sumus, ita vt omnes plagæ ad nos penetrent, & in effectum realem abeant, quæ quidem plagæ Planetarum sunt & limbi, qui semen est: cœlum autem & terra sunt matrix: at vtraque res vna. Homo autem est minima pars, & tamen hæc omnia est.

Homo est microcosmus, propterea toti rerum naturę subiectus & obnoxius, Homo ex limbo factus.

Limbus in homine continenter dominatur.

CAP. II.

HIc quoque sciendum est, duo contraria Elementa absque mutua læsione simul stare non posse. Oportet enim æstatem cedere hyemi. Iam autem natura ita condita est, vt contraria in se non contineat, hoc est contraria non conueniunt in cursu naturę, sed simile cum simili. Viriditas enim non nocet herbæ frigidæ, aut calidæ fl. uedo, rubedo, &c. Elementum quoduis non habita ratione aliorum, manet in sua essentia & statu absque contrarietate, non igitur verum est, quod dicitur tonitru fulgur, niuem, &c. venire ex contrariis rebus, fulmen enim, fulgur, & ignis ille descendit ex sui elementi virtute, & ex propria sua natura, non ex contrarietate. Inspicite enim puluerem bombardarum: sulphur & salpetræ sunt vnius eiusdémque Elementi, & tamen inest eis contrarietas. Quæ quidem contrarietas est proprietas naturæ, quæ existimatur esse contrarietas, non quidem elementi sed liquiditatis. Liquor enim sulphuris & liquor salispetræ non possunt vna esse, tantum ratione liquiditatis, & non ratione elementi. Ita etiam se res habet in generatione fulminis, sicut vir & mulier habent calidam vtrique complexionem: sunt eiusdem naturæ, proprietatis, qualitatis, quantùm ad sanguinem, carnem, ossa, &c. quòd autem non possunt vna esse aut conuersari, sed se inuicem fugiunt, in causa est non natura elementi, sed natura instar liquiditatis se habens quæ posita est in forma & applicatione. Hæc applicatio est contrarium illud, de quo cogitandum est. Ex tali quoque applicatione maleuoli & contrarii fiunt Planetæ, & similia, quæ aliis libris commendo, &c.

Contrarietas non est elementi ratione, sed proprietas in eodem Elemento.

Cōtraria simul se non ferunt.

Fulgur &c. qui fiat.

Sulphur & salpetræ qui contraria sint.

CAP. III.

QVomodo autem duo contraria non possint absque euersione mutua esse in suo elemento, ita notate. Homo est calidæ naturæ, in qua qualitate vnus homo alteri similis est, vir & fœmina. Quòd autem dicitur, iste est frigidus, iste est calidus, est erroneum & falsum. Mulier quoque viri caliditatem habet, neq; frigidior esse reperitur. Cùm igitur homo sit calidæ naturæ, Luna verò frigida, tunc illa duo sunt contraria. Quid autem curat homo frigus Lunæ? Nihil, quia non coniunguntur in idem & copulantur. Quare se inuicem destruere nequeunt. Læsio autem in hoc casu est, quòd hic tinctura quædam fit, non quòd ipsũmet elementũ adsit; sed per tincturam in homine operatur: perinde ac si quis venenum in

Coniunctio hominis & mercurij est morbus.

Mulier viro non est frigidior.

Tinctura facit vt Elementa homini inficiant.

aquam proiiceret, quæ certè non sunt contraria. Aqua enim non est contra venenum: in ipso enim nihil est ei contrarium, sed solùm calor quidam. Scitote igitur, quòd argentum viuum venenum in se habeat, quod tingendo in hominem emittit, & tinctura illa, quam ipsum aliique planetæ inuisibiliter habent, qualem tinctor visibilem habet, est illa ipsa, quæ naturam debilitat. Quare vanum est dicere, vnum elementum alterum dissoluere. Imò vtrunque manet in suo statu. Ita etiam homo manet calidus, tinctura vero frigida. Dum autem tincturæ externæ frigus in homine latet, durat etiam morbus, qui quidem cum sanitate benè coniunctus esse potest, imò minimè separantur, sed in vno eodémque perfecta manent. Quando autem morbus tollitur, sanitas sola remanet: si verò vnà cum morbo coniuncta sanitas mansisset, æger non sanatus fuisset. Quare commodè simul esse possunt. Quid autem in hoc dominetur, ita discite.

Elementa se inuicem non destruunt.

Sanitas & morbus simul in eodem.

CAP. IV.

QVandoquidem igitur Mercurius viuus ipsa hyems est, etiam se vt hyems gerit. Hyems non expellit ex corpore humano calorem, sed ægrè ipsi facit, eúmque repercutit, ita vt ferre id nolit. Cùm igitur quis frigore perit, non in causa est, quod calor ab ipso recessit. Adhuc enim in centro ipsius is delitescit, & in vnam compactionem coït. Mors autem indè venit, quòd caliditas nimium inflammauit cor: cùm enim cedit calor, & frigiditati locum & ingressum dat, cor strangulatur, atque ita commiscentur duo diuersa Elementa, calidum & frigidum, & fiunt vnum, perinde ac si vinum & aqua confunderentur. Sicut verò oleum & aqua segregata sunt, ita etiam adest frigus. Ita etiam se res habet cum Lunâ terrenâ, quæ non habet sensibile frigus, sed signa frigoris sensibiliter adsunt. Ob id argentum viuum tremores, stridores dentium, & similia efficit. Quòd si non esset hyems terrena, ea non gigneret. Omnis enim tremor est influentia, quæ imprimitur quasi ex stellis cœlestibus: & quamuis etiam calidum cum calido iunctum tremorem afferat, sicut etiam frigiditas, id tamen non metallico vel terreno modo dicitur. Illæ igitur causæ suo in loco maneant. Hîc verò meum propositum est solummodò describere minerales morbos terrenos, ex suis syderibus natos, quod quidem nihil aliud requirit, quàm vt describatur Mercurius eo modo, vt fecimus. Est enim Mercurius luna terrena, & hyems terrena, atque ita duas habet impressiones in homine, vnam tanquam Luna, si homo se ipsi obnoxium reddat; alteram tanquam hyems, stellæque hyemales, quarum naturam habet. Quomodo autem hæc omnia plenissimè intelligenda sint, non opus est hîc describere. Quantum autem ad morbi huius originem demonstrandam necessarium erat, satis dictum est. Posthac igitur nihil nobis propositum est aliud, quàm quomodo ille morbus curetur.

Mercurius se gerit vt hyems in homine.

Mors quî hominem inuadat?

Tremor quid.

Mercurius quid.

TRACTATVS IV.

De morbis, quos gignit argentum viuum in homine.

CAP. I.

PRIVSQVAM autem de curâ vos rectè instruamus, scitote, quòd hyems, quæ latet in argento viuo, vnicum morbum gignat, nempe tremorem sine rigore sensibili, vt dictum est, quod quidem hoc modo intelligendum vobis est. Quodlibet gelu morbus est ad mortem, frigus enim vincens, omnem calorem introrsum pellit, atque hoc modo vincit cor & alia membra, quæ afficit rigore. Calor autem à centro fugere nequit, aut aliò cedere. Quare cor comburit, similiter & pulmonem, hepar, stomachum & cerebrum. Quando enim tremunt, tunc calor retrocessit in illud suum centrum, in quo gradus fit nimius, atque ex copiâ caloris & abundantiâ, temperatura corrumpitur, vnde gignitur ignis, qui deuorat omnia, ex sui elementi natura operans. Hinc oritur iam putredo pulmonis, hepatis, ventriculi, cerebri, renum, intestinorum, & alii similes morbi tot, vt enumerari vix omnes queant. Quin & ipsa medulla arefit in ipsis ossibus: venæ & nerui ossium, item sanguis aduruntur: similiter ipsa caro sub cute, cartilagines, & quicquid in homine est. Accedunt etiam alii morbi accidentales, qui quidem de natura & proprietate cuiuslibet membri sunt, vt in pulmone difficultas spirandi, tussis, anhelatio, apostemata, putredines, phthisis: in cerebro mania, phrenesis, cephalalgia, catarrhi, dolores dentium, paralysis, apoplexia, caducus, & similes. Ita de omnibus aliis intelligendum, quæ hîc afficiuntur, quæ non opus est recensere, cum notissimũ sit omnibus medicis, quales morbi ex tali infectione nascãtur & oriãtur.

Gelu quoduis morbus est ad mortem Frigus mercurii vrget calorē hominis vt incendat membra principalia, quibus accidunt etiam sui morbi naturales. Tremor vnde. Morbi proprii. PVLMONIS. CEREBRI.

CAP. II.

SEd de morbis, quos argentum viuum parit ratione sui frigoris, his qui se obnoxios ei faciunt, & exterius assumunt tanquam impressionem, hoc est, tanquam odorem ex rosa, satis dictum sit. Dicamus porrò de illis morbis, quos affert tanquam Luna, in qua quidem est nouilunium, quadratura & pleniluniũ. Qualis est ipsius accretio, talis est quoque eiusdem decretio. Habet quidem aliam quoque actionem à natiuitate Adæ vsque ad mediam ætatem humani generis, siue mundi, qua medietate completa, dimidia duratione mundi scilicet. plenilunium eius adest, post quod decrescit & sequitur eius altera pars. Qui verò rationem huius Lunæ non intelligit, is indignè loquitur de ætate mũdi, aut de vltima die. Oportet enim hîc quoq; pleniluniũ & quadraturas cõsiderare. Porrò nouistis quomodo se gerat noua Luna erga hominem, iuxta doctrinã superioris cœli: similiter quomodo sit affecta, dũ crescit vsque ad primã quadraturã, à quadratura vsq; ad pleniluniũ, à plenilunio ad posteriorẽ quadraturã, ab hac vsq; ad defectũ luminis eius. Sicut igitur ista nouistis ex Astronomica experiẽtia; ita etiã licet ephemerides minimè haberetis, sed saltẽ ex lunarib⁹ morbis iudicium faceretis, omninò sciretis,

Mercurius in homine sua signa dat nouilunii, quadraturæ & plenilunii.

sciretis, quî se Luna haberet, ex Solis iis signis quæ apud ægrotos vobis innotescunt. Lunares enim ægritudines certissimæ ephemerides Lunæ sunt, ita vt absque calendario cursus eius indè sciri possit. Ita etiā notate porrò, quomodo Mercuriales morbos reperiaris in hominibus metallicis ex signis decrescentiæ, nouilunii & accrescentiæ. Quòd si Deus indulserit & permiserit finitionē meæ Archidoxeos, aliter vos naturæ peritos esse oportebit, nempè solidè & fundamentaliter. Hîc aperite oculos, si modò rectè ambulare velitis.

Archidoxa astronomica.

Cap. III.

CVm igitur Luna argenti viui in hominibus morbos impressionis gignat, illorum signa aliqua scitote, hoc modo dicitur vulgo cerebrum esse membrum Lunæ in homine: hoc est, cerebrum esse Lunam microcosmi, & regnare in ipso. Scitote igitur, quod isti sententiæ inhærere minimè debeatis. Luna enim omnibus membris imprimit, non vni solùm; cerebrum quoque est in homine, sicut aliud membrum. Quòd autem cerebrum præcipuè tanquam Lunaticum membrum à vulgo consideratur, in causa est morbus lunaticus. Cùm enim cerebrum ab illo patitur, in ratione illa passio præcipuè deprehēditur. Ratio enim crescit vel decrescit iuxta Lunam. Cùm igitur tam sensibiliter id deprehendatur, & à vulgo maximè: propterea Luna & cerebrum sibi inuicem correspondere dicuntur. Sciendum igitur est, quòd in omnibus aliis membris talia signa eluceant, vt in ratione, & non solùm in cerebro. Morbi autem lunatici sunt mania, morsus catorū, chorea Sancti Viti, Epilepsia, & plures alii similes chronici morbi, quando exasperantur, & cum mrotalibus accidentibus ingruut. Atque hi morbi pertinent ad cerebrum. Morbi verò lunatici ad articulos pertinentes sunt paralysis, gutta, arthetica, podagra & ipsius species vnâ cum conuulsionibus, fluxibus, destillationibus, & earum speciebus. In hepate sunt febres, icterus, & similes. In renibus diabetica passio: & sic de aliis membris. Hęc autem propterea adduxi, quòd argentum viuum iisdem morbis dominetur & præsideat, quibus Luna ipsa cœlestis, prout est ipsius exaltatio, nempè phthisi, hydropi, Ethicæ quartanæ, &c. Fundamentum autem, ex quo ista pleniùs intelliguntur, procedit, ex primâ astronomiâ, de quâ hîc scribere non opus est. Doctis tamen & expertis satis dictum est, quòd hîc de Luna terrestri & non de cœlesti cogitandum sit in cognitione morborum, & eorundem cura aggredienda.

Mercurius vt luna nō solùm in cerebrū, sed in ōnia etiā membra facit impressiones.
Cerebrū an Lunæ dicatum.
Ratio secundùm Lunam crescit & minuitur.
Lunatici morbi qui sint.
1. Capitis
Morbi lunatici singulorum mēbrorum.
2. Articulorū.
3 Epatis.
4. Renū.

Cap. IV.

SIcut autem dictum est de morbis externis, quos argentum viuum per impressionem fumi & occulti vaporis conciliare potest: ita scitote, quòd similia operetur etiam in illis, qui illud intra corpus accipiunt, vt in medicina. Quarè æquum esset, medicos qui Mercuriales medicinas administrare per vnguenta, fumigationes, præcipitatum, aquas corrosiuas, & similia, aliquantò meliùs Mercurii peritos fieri, ne in imposturas inciderent. Mercurius enim omninò perpetua luna est, in quâ nulla mors est vsque ad diem extremum, siue ingrediatur hominem siue non; simúlque est permanens & fixa hyems, cuius niuem nullus sol liquefacere potest, neque glacies eius recluditur. Quæ cum ita sint, opus est, vt maiori cum intelligentiâ tractetur, quandoquidem manifestum est, quòd homo eum digerere & concoquere nequeat. Mercurij omnia enim metalla concoquuntur, argentum viuum verò non, quod neque homo, neque ipse struthio concoquere potest. In summa argentum viuum manet viuum, & non moritur, & si ponas illud intra corpus, homo Lunam in se habebit, & vnà cum ea omnes Lunæ proprietates. Quin & hoc accedit, quòd Luna superior se associat suo simili, & vna cum ipso finem suum eò alacriùs appetit, atque ita duplicantur morbi. Quæ enim Luna operari potest in omnibus morbis, ea etiam potest argentum viuum: atque hinc sunt errores in difficillimis morbis, qui ex hac applicatione nascuntur. Nisi enim hæc Luna argenti viui pessundetur, omnes morbi illiùs hominis sunt incurabiles, vera enim & genuina Physica est, vt hæc cognoscantur, & fiant.

Mercuri' intra corpus agit vt luna.
Mercuri' Luna est perpetua.
Mercurius est perpetua hyems.
Mercuri' viuus ab homine digeri non potest sol' Luna. cœlestis adiuuat.
Mercurium intra corpus sumptum.

LECTORI S.

Hoc loco (vt capite sexto sequenti ex verbis ipsius Auctoris videre est) desiderantur TRACTATVS QVINTVS & SEXTVS cum aliquot capitibus Tractatus Septimi, (aut Libri Quarti:) quæ omnia vel ob inuidorum malitiam, vel imperitorum negligentiam perierunt: Duo autem Capita hæc, quæ mox sequuntur, inter alias Schedulas Fragmentorum sunt reperta: cúmque ad vnum ex Tractatibus his deficientibus pertinere videantur, hoc loco intertexere placuit.

Cap. II.

IAm, si exteriùs ignes Magici & impressiones similes conspiciuntur: eędem etiam in montibus deprehendentur. Illarum causa ac origo talis est. Si spiritus cuiusquam hominis ingenio & naturæ similis est: tunc idem quoque eiusdem hominis opera omnia exprimere & imitari potest, hoc est, spiritus potest arare, ligna cedere, & humana opera omnia exercere, ipso homine nihilo ineptiùs. Discrimen saltem in hoc positum est, quòd spiritus non naturale lignum cedat, non naturale opificium exerceat &c. sed in rebus supernaturalibus id præstet possitque, in quibus ipsis etiam ligna & opificia suo modo habentur, qualia sunt nostra. Ipsi nimirum spiritus sunt, qui corporei nihil possident: ideò tales etiam sunt ipsorum agri, & ligna. Homo autem cùm naturalis sit: naturalibus quoque instrumentis & subiectis vtitur. Sicut ergo ex rebus naturalibus homo elicere ignem potest naturalem: ita spiritus etiam ex supernaturalibus rebus ignem spiritualem, quales sunt ipsi, facere queunt. Homo enim corporeum ignem facit, quia subiecta ipsius corporea sunt. Ad quæ iam consequitur, spiritus posse gignere rosas, equos, homines, flores &c. sed sibi tamen similes, spirituales scilicet, non corporales. Ipsorum enim & regio & res spirituales sunt: vt mundi & regio & res sunt corporales. Ita volant etiam dracones, & formæ similes aliæ, quæ tamen non sunt naturales. Ita etiam impressiones & similia suscitantur,

Ignes &c. Magici.
Spiritus omnia possunt spiritualiter quæ homo naturaliter Spirit' incorporei
Spiritus ignem equos, homines &c. vt facere queant.

citantur, quæ tamen naturalia non sunt, vbi ergo huiusmodi phantasia spirituum erumpit: ibi huiusmodi multa fiunt, sicut de illis suo peculiari libro docetur. Præterea frequenter etiam vsu venit, vt veneficæ sægæque huiusmodi res conficiant, dum spiritus, vt fit, sibi obsequentes faciunt: non quòd ipsæmet talia designent, sed quòd designari à se ista arbitrentur: quod omne tamen non nisi spirituale est. Quod quidem prolixiùs disputando hîc non ventilo. Hoc saltem dico, opus esse, vt in practicâ curæ huiusmodi opera, à naturalibus discernantur & internoscantur. Licèt ergo re naturali nullâ eæ vtantur, attamen, quod naturale est, lędunt, hoc est, inficiunt & infirmant, vt foris, sic etiam intus.

Venefi cæ obsequio spiritum quid possint.

Sagæ & spiritus rebus nõ naturalibus, naturales lædunt.

CAP. III.

INsuper autem iam vobis sciendum restat, quòd in montibus, tonitrua, fulgura, coruscationésque modo naturali producantur: quod meteoricâ explicatione breui definiemus. Coruscatio è nubibus est fuligo sulphurea, ex sesipsâ flagrans seu incensa, velut ignis incenditur à speculo ignifero, quod ex fundamentis meteoricis liquet. Fuligo eiusmodi sulphurea etiam in montibus conditur, ex astris terrenis emergens, quæ fuligo ab aëre incendi potest. Aliàs enim is ignis sopitus & mortuus manet. Si in monte aliquo fuligines sulphureæ existunt, tunc similes eæ sunt fumo sulphureo, in sublimatorio quodam suscitato. Qui tamen fumus, cùm ab igne nullo corripi queat, non flagrat aut ardet. Quòd si verò à metallariis, candelæ facésque ac lucernæ in fodinas importentur, quarum ignis fumos corripiat, tunc illi ardent non secus ac si ignis in sublimatorium cum aëre irrupisset. Id autem cùm aliud nihil sit, quàm fumus, breui momento deflagrat, cuius essentia est instar coruscationis. Omnia enim quæ hoc modo ardent, siue in firmamento terræ sint, siue supra illam, sulphur existunt. Eadem ex causâ etiam fit, quòd sulphura huiusmodi lapides sulphureos gignant, qui lapides per incensionem illam, fixam flammam concipiunt, támque diù ardent, quamdiù fixum sulphur superest, siue id terrenum sit, siue lapideum, siue Marcasiticum, aut Talkicum, aut Bisemuticum. Vbi enim minerę istæ non excoctę & in suâ compositione fixæ sint, idem omninò ipsis euenit, quod cumulo carbonum, qui à carbone vnico vniuersus incenditur & comburitur. Eodem modo hîc quoq; se habent vapores in cauernis, meatibus, cuniculis ac cauitatibus montium, qui à flammâ semel correpti, tamdiù ardent, donec fuligo omnis consumpta deflagrârit.

Coruscatio quid.
Speculũ igniferum &c.
Fuligo sulphurea intra terram &c. à quo incẽdatur.

Cùm ignoretur, an Septem Tractatus Libri Tertij fecerit Auctor, an verò sub Titulo Quarti Libri comprehenderit Capita hæc sequentia: nihil refert quo Titulo appellentur. Conijci tamen ex verbis ipsius Auctoris potest. Capita hæc esse LIBRI QVARTI de Morbis Metallicorum. Tu verò Lector benigne, hæc boni consule nec ob ea, quæ periêre, tibique communicari nequeunt, animo sis minus æquo.

De Curâ morborum ex argento viuo.

CAP. VI.

ITa satis dictum est de præseruatiuis, & conseruatiuis: quæ enim præseruant, etiam cõseruãt: & è cõtrà. Porrò loquẽdum est de cura per quam argentũ viuũ ex corpore expellitur, antequam medicina & cura incipiat. Quod si fieri debeat, argentum viuum necesse est viuificari: dum enim non viuit, à corpore separari nequit, id circo summum hoc est, vt viuificetur; deinde, quomodo ex corpore expellatur. Processus autem ita se habet. Pono casum, te habere ægrotum, qui in se certum pondus argenti viui gestaret, idque esset viuum. Dabit igitur sua signa: dentes valdè nigri sunt, membra debilia & rigida, adéstque fluxio erratica nullo certo in loco manens, exerens se primò in articulis & nodis. Ista sunt signa argenti viui, quod plerumque habet fixum locum, quasi durum apostema illic lateret. Quòd si argentum viuum non sit viuum, signa sua exhibet iuxta Lunam in duritie tibiæ, affert etiam tinctam vrinam & maleolentem anhelitum: hoc modo vterque Mercurius agnoscitur & deprehenditur.

Signa Mercurij viui & mortui in corpore.

CAP. VII.

IAm verò decet nos loqui de exitu argenti viui: deinde dicemus quomodo non viuum reddatur viuum, ita vt aptum fiat ad exitum. Notate igitur de exitu Mercurij, quòd quilibet Mercurius se collocet in concauitates nodorum & articulorum, hoc modo: qui nempe si deorsùm tendit, per spinam dorsi, & regiones schiarum, is in genua aut in articulorum acetabula per confinia ligamenta decidit, sicut argentum viuum, si in fossam aquæ ponatur, semper deorsum tendit, donec sedem & cataractam inueniat, in qua consistat. Ita genua etiam sunt cataractæ, similiter & nodorum articuli ac schiæ, ac spinæ dorsi articuli: quin & interdum colligit se in ipsis ligamentis, sæpè in imis plantis quousque cadere potest. Ita etiam sedem suam figit in brachiis, in cataractis humerorum, cubitorum, & porrò in rastetis, etiam in occipite, in concauitate oculorum, ita vt interiores anguli oculorum illud eiiciant: sæpè etiam nares occupat, sæpè per fauces in stomachum decidit & per secessum egreditur: vbi autem positum sit ex signis & certâ experientiâ discendum est.

Loca Mercurij viui in homine.

CAP. IIX.

POstquàm autem cataractam inuenisti, *in* quo ☿ collectum esse animaduertis, etiam si hactenus non creditum sit, posse in tali loco id fieri, appone *illi* cataractæ, quàm latè patet fundus illius, hoc corrosiuum, nõ curans quod sit *ibi* articulus, nec vllo modo abhorrens, quin ipsũ corrosiuum satis forte & crassum facias.

Corrosiuum emunctorium faciens Mercurio viuo.

℞ *Realgaris albi* ℥ j.
Alcali de calice,
& cineres isalidis ℥ ß.
Olei rosacei quantum satis est, vt fiat emplastrum supradictum.

Emplastrum corrosiuum pro Mercurio viuo.

Huius corrosiui natura est, vt vehementer inflammet, in qua inflãmatione membri illius Mercurius commouetur & euaporat per illam cataractam. Sciendum etiam tibi est, quò longiùs hoc processu vtaris, eò meliùs esse, nempè per duas aut tres septimanas, donec eschara spontè segregetur & Mercurius effluat: posteà consolida locum emplastro gummato, donec coalescat

coaleſcat caro: deinde cutem inducito croco Martis. Hîc quoque notandum eſt, cauendum eſſe ab aliis corroſiuis, nempe à Mercurio ſublimato, & quicquid citò aperit cutem.

Eſchara eſt caro eroſa.

CAP. IX.

SI autem Mercurium mortuum viuum facere velis, vt per dictũ modum ad exitum perduci poſſet, ita age. Primum omnium appara balneum forte ex herbis mucilaginoſis, & locuſtis abietum aut fruticum iuniperi, etiã de recentib. conis abietũ, decoctũ, in quo lauet æger pro ratione perſonæ & roboris, quàm poteſt ferre calidiſſimè, quin etiã vtatur thermis Piperinis, Plumbariis, Gaſteinẽſib. Dopplizenſib. Aquiſgranẽſib. Emsẽſib. Goppengenſibus, aut factitiis ex ſulphure, & ſimilibus. Quando autem ex balneo egreditur, ſucco flammulæ fricetur, aut oleo de piperibus: poſt quæ ſudor ei cieatur quocunque id modo fieri poteſt, theriacâ, mithridatico &c. Hoc perpetuò fiat non habitâ ratione dolorum. Inter hæc enim argentum viuum reuiuiſcit. Poſtquam verò ex certâ experientiâ viuere Mercurium compereris, perge, vt ſuprà dictum Et quoniam ſæpè accidit, vt dolor non deſinat, ad centrum tende, illudque agnoſce & perge. Sæpè enim Mercurius in forma medicinæ adminiſtratus, tam fortiter eſt mortificatus, vt difficulter reuiuiſcat; quod puſtularij medici ſibi laudi & arti ducunt: ego verò pro magna ſtultitia reputo.

Mercurius mortuus vt viuificetur.

CAP. X.

IAm verò de morbis ſpecialiter ſcribamus. Poſtquã igitur dicta medicina adhibita eſt, primùm notate, quid porro agendum ſit in tremore membrorum, vt potè manũm, pedum & corporis totius, vbi ita procedendum eſt: Primùm fac balneum tale.

Contra trepidationem membrorum.

℞ *Agrimoniam.*
Flores lilii conuallium,
Radices hirundinariæ,
Calcis ouorum partem certam.

In iſto balneo lauet æger, poſt balneum vnge eum iſto vnguento:

℞ *Pinguedinis excoctæ ex vulpe* ℔ j
Caſtorij deſtillati ℥ v.
Terpentinæ deſtillatæ cum pipere, cantharidibus & baccis lauri ana ℥ viiß.

Miſceantur ad ignem, & fiat vnguentum. quo melius non inuenies, non ſolùm in tremoribus Mercurialibus, ſed etiam in ſimili gutta, paralyſi, lethargo: & quicquid poſſibile eſt in apoplexia, obtinebis per hoc, ſi modo origo ſit ex Mercurio, ita etiã per idem tolles Mercurialẽ ſpaſmum. Notandum etiam eſt balneum ſupradictum meliùs fieri additione flammulæ & ſauenæ riparum, quæ etiam pro tuo iudicio vel prorſus omittere potes, vel addere.

Sauena riparum eſt hydropi pro. Vide Tractatũ de Perſicaria.

CAP. XI.

EOdem omnino modo morbus etiam ictericus mineralis, poſtquam Mercurius deriuatus eſt, & eiectus, curari debet. Eſtque ea medicina duplex, Mineralis nempe & Mundana. Vna ex parte ſit Aſula, altera ex parte Rebiſola. Hæc duo adminiſtra pondere drachmæ quotidiè manè, donec recedat morbus. Hęc duo ſuperat extractum rhabarbarum ſumptum cum liquore tartari, prout experientia ſuadet & docet. Similiter etiam agendum in Hydrope minerali, in aſcite, tympanite, etiam in hernia, bubone &c, vbi etiam adhibendæ ſunt exterius medicinæ, quæ ſimplicibus & naturalibus eiuſmodi morbis proſunt. Sciendum hîc quoque eſt, quòd dicta medicina ſit laxatiuum pro fœminis, ſi ratione matricis in talem morbum mineralem incidat: ſimiliter in febribus & earundem colicis, contracturis & aliis torſionibus. Quicquid enim liquor tartari non perueſtigat, id vix inueniri poterit. Notandum quoque in contractura Mercuriali balneum fieri debere ex Serpentina & Lilio conuallium, & inũgatur patiens perpetuò axũgiâ humanâ medullatâ aut vulpinâ medullatâ, aut ſimilibus, vt de mele vel taxo, ita vt ſemper caleat, & in fluxu conſeruetur. Hoc modo quilibet Mercuriali contractura laborans ſanatur: tũ modò ne deſpera de temporis longitudine.

Icteri mineralis cura. duplex Aſula & Rebiſola contra morb. metall.

Extractũ Rhabarb. contra morb. metall.

Hydropis mineralis cura.

Morbi mulie-bres

Contracturæ Mercurialis cura.

CAP. XII.

SÆuiunt etiam alij accidentales morbi in membris principalibus abſque præſentia aliorum morborum magnorum, vtpotè vehemens & ſingularis dolor ſtomachi, dolor laterum, ſplenis, hepatis, ſimiliter etiam dolor capitis feruidiſſimus, & renum dolor ac dorſi: iſta in ordinẽ Receptorum redigi non poſſunt, ſed magnis illis Arcanis commendanda ſunt, vt Laudano, Materię perlarę & ſimilibus. Tam difficulter enim expugnari poſſunt, vt abſque magna illa quinta eſsẽtia nihil hîc effici poſſit: hîc enim ita procedi oportet, ac ſi ſuperfunderetur aqua igni, quæ violenter eum exſtinguit, vbicunque igitur tali virtute opus; ibi neceſſe eſt adhibere tale Arcanum magnum, vt elementum ſit contra elementum, guſtus contra guſtum, & ſimilia.

Arcana contra morbos principaliũ membrorum.

CAP. XIII.

REſtant adhuc aliquot affectiones dentium cum multis accidentibus cum doloribus putredine, laxatione, caſu, & vehementibus punctionibus & cruciatibus, iactationibus fluxionum. De horum proceſſu notate, quòd quantùm ad dolores, nihil ſingulare hîc ſcribi debeat, cum aquæ fortes & pulueres dentales illos tollant, in quibus etiam conquieſco. Quod autem ad putredinem attinet, ita agendum eſt. Eluantur benè dentes aqua mellis, poſtea inunge eos melle & aloepatico mixtis per aliquot dies: deniq; in deſtilata & præparata aqua aluminis pone plantaginem, ſal, conſolidam, ſerpentinã, & illã aquã quotidie bis dentes prolue, ita putredo dentiũ deſinet. Quod ad dentium vacillationẽ attinet quid ſuperat oleum de croco Martis, ſi eo inũgatur? Quod ad caſum dentiũ nihil aliud eſt, ꝙ vim Mercurialẽ tollat, quàm oleũ nucis muſcatæ. Quod ad cruciatus ex pũctionibus, & repentinis fluxionibus, vulgaribus cõpoſitis non inſtandũ eſt, ſed Arcanis, vt dictum eſt de mẽbris principalib. vnà cũ vſu phlebotomię & ſcarificationũ, ſicut cõmunis neceſſitas requirit.

De affectionibus dentium ex Mercurio.

Dentiũ putredo vt curetur.

Dentiũ vacillatio vt curetur.

Dẽtium caſus vt curetur.

Ol. nucũ. muſcat. vſus in caſu dentium.

Dentiũ dolor vt curetur.

Contra impreſſiones metallicarum fodinarum.

CAP. XIV. & vltimum.

DE morbis verò Tempeſtatum ſeu Impreſſionũ, de quibus dictum eſt, notate, quòd ſolummodo inflammationi ſint ſimiles,

nihilque,

nihilque aliud agendum, quàm vt axungia porci, quàm feruidissimè liquefiat, & in succum Barbæ Iouis infundatur, & in emplastrum vel vnguentum redigatur. Similiter vt coquantur contusi cancri in lacte, & ita superponantur loco affecto. Quicquid autem indiget incarnatione & consolidatione cutis, illi adhibeatur vnguentum ouorum, aut puluis exiccatiuus. Hîc quoque notate de impressionibus & iaculationibus draconum, vt vocant, quæ fiunt in montibus intimis, quòd his medeatur omnibus AVRICVLA MVRIS; in qua peculiaris proprietas latet ista vincendi & fugandi. Vng. ouorum vius

SEQVVNTVR

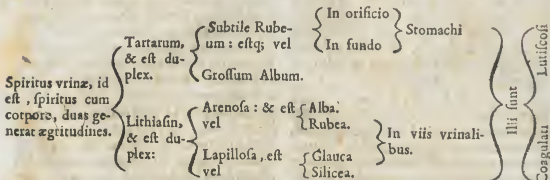
THEORICAE FIGVRAE

VNIVERSALIVM MORBORVM.

1. De Bolo.
2. De Podagrâ.
3. De Conuersis.
4. De Contracturâ.
5. De Epilentiâ.
6. De Hydrope.
7. De Tetano, Spasmóque.
8. De Vermibus, Fluxibus, Apostematibus, Vlceribus, &c.
9. De Febribus.

TABVLA I.

Generatio Boli.

Spiritus vrinæ duobus modis suum Bolum gignit. Primò, quia vniuersum, quod edimus & bibimus, vrinam præbet. Ea principium sumit in stomacho, & perficitur in renibus. Bolus autem in stomacho genitus, subtilior est eo, qui in mediis renibus generatur, ac euolat sursum in stomacho, affigens sese lateribus, & orificio, fundóq;. Ibi ergo lutiscosatur pro natura sua, & in tartarum abit. In renibus & in viis vrinæ lapillatur, formâ arenarum & lapillorum. Nam in viis vrinalibus digestio fit secunda: ita vt spiritus ab vrinâ se separet, & vrinam dimittat, seq; appendat. priore ideò peior, quia se coagulat, cùm superior tantum lutosetur cum paucis cruciatibus.

Ex hisce notandum est, quemlibet Elementatum spiritum in sese corpus continere, quod materiæ minimè subiectum sit. Ex isto corpore Tartarus & Lithiasis generatur hoc modo. Quando materia hæc cum spiritu diuortium facit, & spiritus, vt potè nimium subtilis & clarus, materiæ sese subducit, tum perreptando latera coagulatur ipsa: spirirus autem vanescit, & corpus ipsius remanet. Hoc ergo in casu vrinam diutiùs continere æquo salubre non est. Tum etiam, si spiritus ita subtilis est, pletunque secedit priùs, quàm natura exitum quærat. Fas ergo est, Medicum quemlibet scire, quòd Tartarus & Lithiasis oriantur à spiritu vrinæ, quæ vrina ex cibo & potu fit, non quidem ex ipsorum naturâ, sed ex naturâ spiritus in vrina, prout volatilis fit vel est. Idem indicandum etiam de arenâ & lapide.

Spiritus iste duplici colore tinctus est: rubro & albo. Colores enim vnum quodlibet corpus in spiritibus separant. Ideò corpus rubrum suum locum quærit: suum alium locum quærit corpus album. Prętereà digestio prima est leuior secundâ. Vnde lapides non producet. Secunda est durior & crassior, vnde lapides & arenas profert, & sui corporis opus duplex exhibet. Arena enim hâc de causâ generatur quòd spiritus æquo citius à suo corpore discedat, & sal coagulet in arenam, & quandam quasi lutositatem, ideò, quia arena digestioni primę quodammodo æquiparatur. Lapis renum & vesicæ omnium pessimus est: licèt renum lapis vesicæ lapide peior sit. Sic vbiuis locorum primus est optimus, & vltimus est pessimus. Corpus enim primum est lutosum: secundum bolare, & in stomacho iacet: tertium est arenosum, & iacet in renibus: quartum est lapillosum, & in vrinalibus, in renibus & vesicâ & viis horum iacet. Ex his multi obeunt, qui tamen in dissectis non reperiuntur.

TABVLA II.

TABVLA II.

GENERATIO PODAGRÆ.

Qui spiritus Bolum, Tartarum, Lithiasin generat: idem etiam generat Podagram, Chiragram, Genugram, & similia alia: In

- Cõcauitatibus communibus.
- Genubus.
- Manibus.
- Pedibus.

Et hæc passiones sunt Arthetricæ, quæ hoc modo generantur.

1. Spiritus vrinæ is opifex est, qui calculum & eius species, velut ad podagram generat. Insigniter ergo errant, qui podagram dicunt esse fluxum: cùm ea nihil sit aliud, quàm Tartareitas, in sale posita. Longè autem abest à vero, quòd fluxus generare lapillos possit. Hi enim ex solo sale generantur, quod in vrinâ continetur.
2. Pro hisce notandum est, quòd in cibis, qui comeduntur, & sanguis fiunt, salis spiritus nullus contineatur, & multò minùs in carnibus, quæ mensæ offeruntur. Itaque solus spiritus vrinæ in coagulatione considerandus est, non fluxus seu Catarrhi. Spiritus enim iste morbus & morbi causa existit.
3. Cur verò spiritus vrinæ ad locum istum, & ad extremitates ac digitos pertendat, causa hæc est, quòd humores, qui in corpore per virtutem attractiuam attrahuntur ex cibo, simul vnàque etiam spiritum vrinæ permixtum quandoque ad se attrahunt. Iam verò nihil adeò purum ac integrum est, quòd immoderatum in se quidpiam non habeat. Idem verum etiam est in hisce virtutibus attractiuis, &c. vnde aut nimis calidæ sunt, aut æquo plùs attrahunt, & spiritum vrinæ asciscendo ipsum per corpus transuehunt.
4. Hinc sequitur: si spiritus iste vrinę ad regiones illas penetrat, in quibus transeundi locum non inuenit: tunc illîc adhærescit & coagulatur pro natura suæ conditionis. Cur verò alius fit quàm in hepate, causa hæc est, quia humores ei illic permisti sunt. Sic ergo generatio podagræ in solis est concauitatibus. Vbi enim illæ absunt, spiritus vrinæ digeri non potest. Vbi digeri potest, ibi generantur boli, aut podagræ, si nimirum spiritus expirat & euaporat, remanente corpore.

Boli Tartari, ac Boli Lithiasis. Podagræ atque sciaticæ motiones.

Boli & Podagræ spiritus vrinæ euaporatio, initium & actus fiunt, sicut deinceps tradetur.

- Boli.
- Podagræ.

Vtraque motionem suam habent ratione temporis, quæ talis est. Si spiritus vrinæ à cibo est, tempus suum habet pro ratione pluuiæ, tempestatum, frigoris, niuis, & dispositionum similium. Si spiritus est à potu, commotionem suam habet à constellationibus, quæ tempus mutant.

Similiter etiam sciendum est, quòd etiam commotio lapillorum & arenæ, &c. vno modo fiat. Alia enim est ab Elemento terræ: alia est similis Elemento ignis: quædam nonnihil participat de aquæ Elemento: quæ cum cæteris non concordant, nisi Elementum aëris concurrat.

Vndè fit, vt Bolus & Podagra quandoque ex quolibet spiritu cibi potúsque fiant: & tunc inclusus regitur secundum tempus, tempestates & pluuias: & quælibet pro naturæ suæ ratione se exhibet, Bolus scilicet in suis locis: in suis locis etiam Podagra.

Vbi notandum est, quod motiones Boli & Podagræ secundum Elementa fiant, hoc est, velut ista se gerunt, & mouent, in terrâ & in testâ, ita se mouent etiam in corpore: cùm enim ex ipsis descendant, pro modo ipsorum etiam mouentur. Moto enim mobili primo, mouetur etiam secundum & finale mobile.

TABVLA III.

TABVLA III.

GENERATIO CONVERSORVM.

Corpus in liquorem versum generat. 4. ægritudines, videlicet.

- Apoplexiam
- Paralyticam
- Lethargicã
- Paralysim.

Origo huius morbi est, quando humor corporalis resoluitur in liquorem, ita vt corpus fiat resolutus liquor, nec vspiam in toto corpore corporalis est, quàm in capite.

Hæc resolutio humorum, si in asperam arteriam, aut in meatus aëreos incidat, tunc suffocationem concitat, quæ Apoplexia vocatur: & nihil est aliud, quàm oppilatio meatuum aëris.

Si verò neruos in Nuchâ petit, vt secundum productionem eorum in corpus excurrit, tunc congelat partes, vt nihil amplius sentiant. Fluxus enim iste est Narcoticus.

Quilibet fluxus Narcoticus stupefacit membrum, in quod incumbit. Itaque si in membrum illabitur id, quod præsidet iudicio, prudentiæ aut sapientiæ: tunc illud stupidum & torpidum reddit: vnde somnus falsus sequitur.

Si autem stupefactiuus ille fluxus paroxysmum facturus est, tunc in latus illud tantum illabitur, quod imbecillius existit, quale est sinistrum. Pars enim seu latus dextrum renititur & excipit illum, quia calor in hoc fortior est, quàm in sinistro. Vndè materia retrò pellitur.

Quælibet abundantia cibi potúsque causa fit huius morbi, hâc ratione. In cibis ac potibus spiritus continetur in vita & vigore suo fortis & validus qui volatilis est. Is si in corpus ac membra, nempè caput, ingeritur, tunc robur suum experitur ac intendit aduersum naturam. Natura enim externa cum interna quasi luctatur, & duo contraria sunt, non quidẽ in substantia, sed in spiritu. Is si victor euadit, tunc seipsum resoluit in ebullitionem. Huius vi resoluitur, quicquid obuium corripitur, quale est corpus ipsum, quod in liquorem reducitur. Hic liquor est is, qui cadit, & læsionem inducit.

Spiritus nutrimenti est Narcoticus. Somnum enim prouocat non naturalem, si seriùs impellat. Sicut enim somnus naturalis suum progressum habet in homine: sic in nutrimento quoque se habet cum suo spiritu. Is si corpus ingrediatur, confertim & nimis copiosè infusus, pigros homines & somnolentos facit. Ex multitudine enim facultatis Narcoticę, velut per vmbram quandam cietur somnus, sed cum hoc somnus item alius, qui in corpore morbus existit. Nec enim somnus in membris, sed tantùm in occipitio sentiri debet.

Spiritus iste frequenter in corpore ita augetur, vt partem radicis eius, ex qua corpus vniuersum producitur, lædat. Sicut enim à radice is egreditur ita similiter ad radicem tendit. Quanto autem magis à putrido corpore vel eius putredine ipsi permittitur, tantò plùs & propmtiùs euincit, facitque, vt quod resoluerit, in morbum totius corporis conuertatur: & sine interno spiritu est externus spiritus, qui corpori extraneam ac Narcoticam vim infligit, quæ limites Naturæ excedit.

Narcotica huiusmodi conditio oritur ex spiritu trium primorum, qui in natura viget, & vim stuporis habet. Ipsi enim sal Vitrioli connatum est. Ex hâc commixturâ spiritus Narcoticus resolutiuus oritur, & ex duobus istis vires duplices asciscit: spiritum nempè Narcoticum: & vim resoluendi substantiam ac corpus.

Ex conditione vel natura ista multi etiã alij morbi nascuntur, qui in Practica nominantur.

Hi autẽ quatuor sunt principes seu palmarij morbi capitis, sub quibus cæteri omnes comprehenduntur.

TABVLA IV.

TABVLA IV.

GENERATIO CONTRACTORVM.

In hisce duobus Morbis, contracturâ scilicet & tremore, Primò intelligenda est Philosophia, hoc est, vinum nihil esse aliud, quàm sulphur, sal & Mercurium. Id, quicquid peccat vinum, hisce tribus imputari debet.

Quâ ratione Mercurius, sal & sulphur exteriùs se in suâ materia exhibent: ita se quoq; exhibet spiritus in specie vini, nempe spiritus Colicæ & Fellis. Medici ergo est, spiritum trium primorum Elementorum cum suis corporibus conferre.

Spiritus sine corpore duas generat ægritudines, videlicet

- TREMOREM: In omnibus declarationibus contracturæ & tremoris sciendum est, quòd spiritus contracturæ & tremoris similis sit spiritui Mercurij: hoc est, quòd cum spiritu salis subtilissima natura concurrat de sulphure, quod nunquam sine spiritu Mercurij est. Spiritus iste aliquantò plùs operatur, duobus cæteris: vbi enim tremor est, ibi spiritus Mercurij reliquis vberior adest.
- Spiritus iste salis est duplex
  - Externus: est vel
    - Vini * * *
    - Cibi ❡
  - Internus: est vel
    - Iræ):(
    - Colicæ [symbol]
- CONTRACTVRAM: Contracturæ & Tremoris spiritus sine substantia est & corporalitate, spiritus purus & nudus, corpori nulli implicitus. Estque vapor de sale, qui in vino consistit, quem Natura salis suscitauit, & in membra deposuit.

Vini * * *: Qui ex vino producitur, talis est. Si spiritus vini euaporat, ac vinum in sua essentia nimis forte, subtile, penetratiuum, aridum, & in substantia ratione corporalitatis paucum fit: tunc si vinum illud longiùs progreditur quàm debebat, & in membra externa venit, paroxysmum concitat, nempè Tremorem; aut consumit humores, in quibus spiritus motiuus iacet, qui deinde se mouere ampliùs non potest, sed velut emoritur. Membra ergo ceu mortua iacent, & spiritus progressu temporis ita resiccatur, vt ligamenta, venæ, & tendines contrahantur, & membra vnà cum illis contracta fiant.

Cibi ❡: De cibis tenendum est, quòd contracturam ac tremorem non quidem generent, sed tamen confirment. Hi si aduersi ingerantur, tunc quicquid spiritus vini deseruit aut addidit, id sanguis cibi finit ac perficit, & vinum adiuuat in transeundo, & humores corporis consumendo exiccandóq; ac denique in spiritum motiuum adimendo.

Iræ):(: Ita similis est vino in euincendis humorib. naturalibus, in quibus spiritus motiuus iacet. Operatio eius talis est. Si ira in homine efferuescit, nihil est aliud, nisi fel, omnes in vniuerso còrpore humores ad se attrahens, vt interim, dum ira durat, fel ac humores in vna quantitate vnum locum obsideant. Hoc modo dum iam coniunctio fellis & humorum facta est, bilis humores (vt ita loquar) corporat & in furias agit. Postea cessante ira, humores iterum in sua membra effunduntur, vna secum fel ipsum rapientes, & similem spiritum vini in consumptionem naturæ habentes, vbi salis motus est, &c.

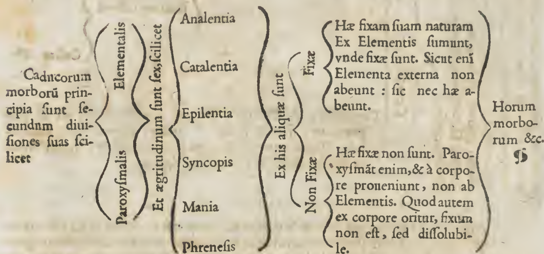
Colicæ [symbol]: Ita etiam, si colica infestet, per accidentia externa vel interna, sine prædicta causa ac origine: hoc est: Per Spiritus venti sui consumit exiccat & similia patrat. Materia enim si in ventre tormina & punctiones excitet, ac insuper ventris intestinis per medicinas vel externas vel internas vis seu robur quoddam inferatur: tunc materia peccans spiritus subtilis fit, qui extra corpus se emouens, in membra irruit. Quæ dùm occupat, supra dictis omninò similem operationem habet, ac contracturas facit, sed tremores non multos, quia nimirum humores nimis citò resiccat & consumit, ac virtutem motiuam prosternit.

De Tremore & contracturâ hoc in genere noſcendum eſt, quòd Natura nullibi in membris per bonitatem faciliùs corrumpi queat, ac in liquoribus & cerebro. Quod ideò fit, quia vinum ex optimis illis, quæ homo aſſumere poteſt, non poſtremum eſt. Idem etiam de cibis nobiliſſimis, & optimè præparatis verum eſt. Quæ ſi in corpus ingeruntur, tunc ſubtilitas ipſorum vim Naturæ exuperat, & vincit. Dùm ergo ſpiritus locum ſuum occupauit, & in eo dominatur, ſuo more operatur, hoc eſt, conſumit Naturam, & eius proprietates perficit, ac in ligamentis arteriiſque non minùs aut leuiùs operatur quàm in cerebro, quando nempè ebrios homines facit. Diſcrimenque in hoc vno poſitum eſt, quòd cerebrum ſpiritum illum vincat, cùm idem in membris minimè fiat. Morâ ergò ac congeſtione illum vincat, cùm idem in membris minimè fiat. Morâ ergò ac congeſtione ſuâ contracturam ac tremorem inducit. Omne enim externum, quod in corpore dominatur, naturam vincit & diſſoluit, & ipſam ad ſui ſimilitudinem diſponit, hoc eſt corpori ingeritur morbus, ad deſtructionem ſanitatis, à nullâ re promptius, quàm ab optimo, vel cibo vel potu.

Vniuerſum ergo hoc ſciendum eſt, quòd Contractura & Tremores nihil ſint aliud, quàm ſubtilis ſpiritus vini & ciborum, fellis, & colicæ ventorum. Is ſi ad membra externa erumpit, tum peruadit venas, tendines, & quicquid obuium eſt. Interius autem in corpore eadem operari non poteſt, propter nimiam caloris abundantiam. Tum nec ſubiectum interius æquè habile eſt, ac membra externa, quæ multos tendines & ſimilia acceperunt. Inter cauſas verò hæc differentia eſt: quòd nulla contractura leniùs & mitiùs affligat, quàm quæ à cibo & vino. Quæ ex ira & colicâ inſultat, ea graues & atroces corpori dolores ſuſcitat.

TABVLA V.

GENERATIO CADVCORVM.

¶

Horum morborum origo duplex eſt: ſed finis tantùm vnus. Itaque ad vnicam Theoriam reducuntur. Origo eius ex parte eſt ab Elementis. Vnde pro Elementorum ratione morbus etiam infeſtat, externè, prout infectiones ipſorum in corporalia effunduntur. Hoc ergo caſu corpus non peccat, ſed tantùm externa. Et in corpore horum morborum cauſa nulla conſiſtit, ſed tantùm in impreſſionib. Elementorum. Quâ de cauſa etiam de fixis caducis ampliùs hîc nihil theoricamur. Quæ autem elementis imputantur, ea paroxyſmant in cellulis.

Sic etiam non fixa in cellulis finiunt. Hæc ſuam originem ex corpore nanciſcuntur, non ex Elementis, hoc eſt propria natura corporis inſtar Elementi operatur. Quia verò hoc loco Elementaris non eſt natura, ideò paroxyſmi etiam ſimiles Elementis non fiunt. Eodem more finem ſuum etiam accipit. Huiuſmodi enim operatio naturæ ad malum, non durabilis eſt. In ipſa enim nihil durabile eſt, vt in Elementis.

1. Hæc vt fiant, noſcendum eſt, quod externa Elementa 4. Impreſſiones dent, vndè 4. Analentiæ, 4. Catalentiæ, & 4. Epilentiæ oriuntur: ſic & totidem Sypcopes, Maniæ, Phreneſes. Itaq; illorũ ſpecies probè noſcendæ ſunt, propter 4. horũ Elementorum impreſſiones.
2. Rei verò ratio hęc eſt, quòd nẽpe Incorporea Elemẽta, ſubſtantiæ ſine corpore, ſint anima externorũ corporaliũ *Elementorum*. Vnde corpus ad ſe attrahit naturã externorũ, prout *illa ſe habẽt* aut diſpoſita ſũt. Ita ergò Elemẽtaris anima in Phyſico corpore ſe habet, de Elemẽtis & ipſorũ operationibus participãs.
3. Iam ſi hæ impreſſiones mouentur, tunc ſubſtantia Elementaris animæ in corpore ebullit, & volatilis fit, ac in ſublime aſcẽdit, & in cellulas penetrat. Dum ergò ſpiritus horũ elementorũ in viâ iſtâ ac loco iacet, Dominus cellulæ omnino patitur. Hoc patiente, prædicti morbi generãtur, ſiue fixi ſiue nõ fixi ſint.
4. Generantur autẽ pro tẽpore, horâ & die illi⁹ impreſſionis vtriuſq; generis, & Phyſicũ corpus moderantur, quod in hoc Yliado cõſiſtit ſecundũ naturã & horã ſui paroxyſmi. Quòd enĩ ita moueantur, id à naturâ & conditione eſt Elementari. Væ autem homini illi, qui in Yliado iſto generatus eſt In

Conditiones &c.

Conditiones Specierum Morborum in caducis:

In Epilentiâ tres numerantur species. Vna caput occupat: altera ventrem: tertia membra. Quæ caput obsidet, ea ex duorum elementorum, ignis nempe & aëris impressionib. gignitur. Quæ corpus & membra occupat, ex terrâ & aquâ est. Quæ autem fortiùs ac grauiùs affligunt, aut diutiùs durant, eæ ex elemento ignis sunt, si membra nihil sentiant. Si verò sensum habeant, & sensim leniterque incidant, eæ ex aëre fiunt. Quæ verò ex corpore sunt: eæ terreæ existunt. Quæ ex membris, aqueæ.

Locum autem suum in corpore occupant hâc de causâ, quòd ipsarum spiritus & anima, quæ cum substantia corporaliū elementis ipsis adhæret, peculiarem suum in corpore locum habeat. Ipsæ enim vt quadruplices sunt: sic quatuor etiam in Physico corpore partes sunt, elementis externis similes. Finiuntur autem hoc pacto, vt in suis sedib. minimè maneant: sed prout spirituales existunt, ita in centrum spiritus asscendunt, qui spiritus in cerebro residet, veluti vita centrum suum in corde habet. Dum ergo in centrum suum irrepit, tum spiritus iste corpori cerebri obluctatur, & illud deiicit. Vnde sequuntur paroxysmi pro sui elementi natura.

Corpus autem quod in seipso quoque simile quid molitur, pro Analentia syncopen concitat, & pro epilentia phrenesin mouet, nec locum vllum dat, quia locus morbi non manet, sed volatilis fit, ac sursum in caput fertur, deserto loco proprio, qui etiam deinde non repetitur, cum non fixus sit. Ita ergò syncopis quatuor modis fit, prout corporis physici quadruplicis tamen elementaris, sic etiam quadruplex mania & phrenesis.

Syncopis si asscendit, interdum sensus omnes adimit. Et hæc ex elemento aëris ac ignis est: interdum sensus non expugnat, interim tamen spiritus ligamentorum emotus & quasi mortuus, corporis nihil mouet. Hæc ex elemento terræ & aquæ est. Ex quibus intelligi potest, quòd huiusmodi morbi cum externis elementis facilè vniantur, & spiritum elementarem promptè euincant, vt in fixum morbum incidat: vtrisque tamen interim nonnunquam concurrentibus.

Mania, quæ cum saltatione & hilaritate coniungitur, ex elementis duobus supernis, igne scilicet & aëre oritur. Quæ verò cum furiis se exhibet, ea ex duobus infernis elementis genita est. Saltatio tamen ac hilaritas vtrique generi communis existit, licèt sub specie duplici.

Phrenesis & ipsa duplex est: Mitis & placida ab aëre ac terrâ est, velut & ab aquâ. Furiosa autem ab igne oritur.

Harum ergo causæ in curâ sedulò expendendæ sunt, vt fixum & non fixum probè inter se dignoscatur. Quod enim fixum est, in corpore materiam peccantem non habet. Quod fixum non est: materiam peccantem in corpore habet. Duæ enim in curâ viæ tantùm sunt: non pauciores &c.

TABVLA VI.

GENERATIO HYDROPIS

Ex Aqueis Generationibus præter naturam septem morbi oriuntur: vt sunt

Tympanites
Hydrops
Asclites
Spongia
**

Generatio autem ipsorum talis est. Si natura in suis operationibus aberrat, & aliud, quàm quod debet, facit: tunc morbi hi fiunt. Hoc modo oritur

Tympanites, qui ventus est, ex generatrice naturâ aëris in corpore natus. Corpus enim præter externum tractum aërem alio insuper eoque proprio interno aëre indiget, quo aëre Physica membra interioris Elementi sustentantur. Eo in operationibus suis aberrante, tunc veluti abortus quidam inde generatur, qui Tympanites vocatur: aut aliæ etiam inflationes, nimirùm vbi cauitates sunt, velut in iuncturis, vesicâ &c. Sic alia est Tympanites iuncturarum, alia ventris, alia intestinorum, quod per curam euidentiùs demonstratur.

Hydrops oritur ex matrice, quæ generat humores, fluxus, & his cognata alia. Humor iste si generatione mala proueniat: tunc ex eo limosa quædam aqua fit, loca ac regiones omnes occupans, ad quæ humor iste pertinet. Quia verò ipsa limosa existit, ideò à carne non assumitur, sed ipsa potius carnem putrefacit & resoluit, & limi more augescit. Res enim quælibet præternaturalis continenter crescit, multò quidem vberiùs, quàm genuina & naturalis: cuius causa est, quòd dissolutio quælibet in sua generatione augescat. Limosa hæc aqua grauis est & putris, inferius in homine subsidens, & posteà sursum sensim asscendens, prout magis magisque cumulatur.

Asclites hydrops est ventris, hydropis more sese colligens, nisi quòd particulariter generetur & hydrops particularis sit. Sic vel solum pedem occupare potest, vel alium seorsum locum membrúmue: interim ab hydrope causa & generatione non differens.

Spongia humor est, natus ex praua mutatione eius, quod caro aut sanguis fieri debuit. In cuius alteratione si natura aberrat,

& finem institutum non assequitur, tunc limo simile quid prouenit tàm intra quàm extra corpus, velut glandulæ, claui, hernia carnosa, verrucæ. Simile quid etiam in vulneribus quandoque oboritur, in quibus natura ad consuetum suum ordinem aut operationem redire non potest. Per hanc ergo dissolutionem ex eo, quod caro & sanguis fieri debebat, spongia enascitur, vulneri circumcirca adhærens instar vsneæ, spongiæue. Et hæ in corpore multiplices existunt, ac magnæ fiunt, velut strumæ & similes, quæ aberratio est naturæ, facta in eo, quod caro & sanguis fieri debebat.

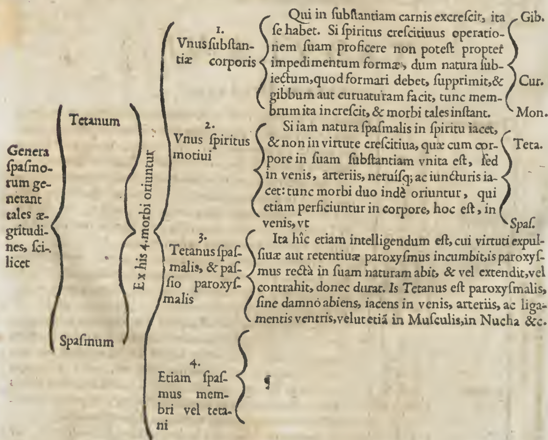
Hernia est abortus humoris, qui oseum & huic affinia sustentare debebat. Oritur autem ex istius humoris matrice. Et sicut nutrimentum se habet in oseo, sic in illis etiam abortus diuiduntur. Humor vnus est osei, qui Herniam dat humoralem. Alia caro est osei, vnde suam carnem oseus accipit, hinc oritur Hernia carnosa. Alia est ventosa. Ventus autem is est, qui oseum in sua operatione sustentat. Nihil enim sine aëre est.

Tumor est collectio, locis omnibus fiens, idque vel vniuersaliter, vel particulariter, Hoc ita intelligi debet. Si tumor ex materia vniuersali procedat, tunc vniuersum corpus occupat. Si autem ex materia particulari fiat, tunc locum singularem obsidet: qui, vt iam diximus, triplex existit: humoris, carnis, ventorum. Quod si à causa externa oriatur: tunc causa hæc externa tumorem illum in primo paroxysmo mouet. Nisi enim fiat, vt paroxysmus tempus suum transcendat, vt nulla paralysis, epilepsia aut punctio sequatur: tunc externa genarationem mouent interni, vt prædictorum morborum vnus necessario sequatur, vel Hernia, vel potissimùm Spongia, prout natura exitum habet, & à virtute generatiua in cute coagulatur. Sic enim & Spongiæ exteriùs à cute pendulæ nascuntur.

Gibbus & ipse abortus naturæ est. Hic autem tantùm in substantia sui corporis nascitur, dum virtus *crescitiua* aberrat. Quæ enim vera membra dorsum & ossa crescere debebant: ea ex defectu virtutis crescitiuæ à natura dissoluuntur, vt nihil sit, nisi spasmus virtutis crescitiuæ.

TABVLA VII.

GENERATIO SPASMORVM.

Gibbus

Gibbus — Si nimirum natura in principio, antè quàm spiritus crescitiuus venit, monstrum in spinâ dorsi & nuchâ constituit: tunc id secundum formam illam, quam natura delineauit, ita crescit ac augetur.

Curuitas — Idem si in pede fieret, vel breuiore, vel longiore æquo, vel eo distorto, ac malè formato: tunc natura membrum illud, prout corruptum est, per spiritum crescitiuum, perficit,& ad terminum suum perducit.

Monstrosum — Similiter etiam, si natura corpus non rectè disposuit, aut extraneam à corpore formam indidit, tunc spiritus crescitiuus id conformat, & ad finem suum prouehit.

Tetanus — Hic Tetanus est morbus spiritualis, & particulariter iacet in arteriis & ligamentis, in quib. dum operatur, membra contrahit.

Spasmus — Hic spasmus similis est Tetano, sed cum extensione, morbus & ipse spiritualis existens, in venis & ligamentis iacens.

Hic Tetanus & spasmus similem operationem habent. Si in potéte corpore est, membra cõtrahit, quæ natura aliter disposuit aut extendit, quæ flexa esse debet. Et iste dicitur Tetanus vel spasmus maior.

¶ Postea multi etiam morbi sunt, qui in spasmum aut tetanum abeunt, qui tamen horum principia non habent, nec ab ipsorum membris oriuntur, generantur tamen in ipsis, quia tandem virtus crescitiua spasmi, & tetani læditur, & sic spasmus vel tetanus fit, vt in

- Tortura oris.
- Epilepsia.
- Apoplexia.
- Syncope.
- Suffocatione matricis.
- Colica.
- Venenis.
- Alic. &c.

Item sunt propè curæ mortalium morborum præsentium & futurorum exceptis febribus, quarum in vno gradu multæ sunt.

¶ Pro his etiam sciendum est, duplicem quoque spasmi naturam existere. Est enim spasmus vel

Naturalis — Naturalis se habet, veluti dictum est de spasmo corporis, qui Gibbum curuitatémque parit. Postea naturalis etiam existit, qui Tetanum & spasmum in spinali, ac ligamentis arteriisue inducit. Huius origo ex materia naturalis est, hoc est, vbi virtutes extensionis & retentionis sunt, tunc quæ natura deprauata est, ea membrum corrumpit. Sed tamen naturalis est.

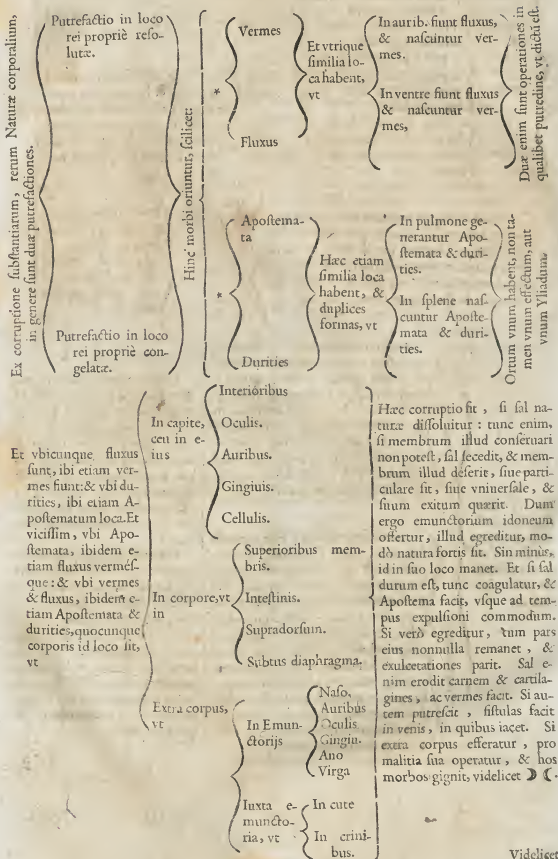
Præternaturalis — Præteanaturalis est, cùm naturalis frangitur, veluti si oportet spiritum crescitiuum extensiuum adesse, tunc is frangitur per actiones externas. Vbi spiritus curationis vincit & pellit membrum seu spiritum rectific. qui adesse debet, cui succedit spiritus extensiuus, qui membrum extendit. Nam huiusmodi dissolutiones multæ contingunt in vtero materno, ab hominibus causatæ potiùs, quàm ab extraneis: interdum etiam fiunt, si naturæ progressus impediatur, vt perfecti fieri non possint propter morbos aut similia.

Itaque pro conclusione tenendum est, quòd confusio à nulla re magis emergat, quàm si Tetanus in locum spasmi ponatur,& contrà, spasmus in locum Tetani. Idem etiam fit in locandis spiritibus, dum in materia per Archeũ traspõnũtur. Hinc multa mõstra, vario modo & specie nascuntur: quæ de Generationibus animalium &c.

Præterea si natura monstrosa etiam sit in virtute crescitiua, quę extẽdere vel retinere debet; tunc, etsi ipsa quidem in suo loco maneat, monstrum tamen nihilominus ipsa pro sua forma producit, hoc est, vel nimiam rectitudinem, vel curuitatẽ, vel deformitatem, præter naturam. Quæ verò longa & parua fiunt, ea à virtute generatiua ita producuntur, de qua plura alibi.

TABVLA VIII.

GENERATIO VERMIVM ET APOSTEMATVM.

Ex corruptione substantiarum, rerum Naturæ corporalium, in genere sunt duæ putrefactiones.

Putrefactio in loco rei propriè resolutæ.

Putrefactio in loco rei propriè congelatæ.

Hinc morbi oriuntur, scilicet:

* Vermes
Fluxus

Et vtrique similia loca habent, vt

In aurib. fiunt fluxus, & nascuntur vermes.

In ventre fiunt fluxus & nascuntur vermes,

Duæ enim sunt operationes in qualibet putredine, vt dictû est.

* Apostemata
Durities

Hæc etiam similia loca habent, & duplices formas, vt

In pulmone generantur Apostemata & durities.

In splene nascuntur Apostemata & durities.

Ortum vnum habent, non tamen vnum effectum, aut vnum Yliadum.

Et vbicunque fluxus sunt, ibi etiam vermes fiunt: & vbi durities, ibi etiam Apostematum loca. Et viciſſim, vbi Apostemata, ibidem etiam fluxus verméſque: & vbi vermes & fluxus, ibidem etiam Apostemata & durities, quocunque corporis id loco sit, vt

In capite, seu in eius
- Interioribus
- Oculis.
- Auribus.
- Gingiuis.
- Cellulis.

In corpore, vt in
- Superioribus membris.
- Intestinis.
- Supradorsum.
- Subtus diaphragma.

Extra corpus, vt
- In Emunctorijs
  - Naso.
  - Auribus
  - Oculis.
  - Gingiu.
  - Ano
  - Virga
- Iuxta emunctoria, vt
  - In cute
  - In crinibus.

Hæc corruptio fit, si sal naturæ dissoluitur: tunc enim, si membrum illud conseruari non potest, sal secedit, & membrum illud deserit, siue particulare sit, siue vniuersale, & suum exitum quærit. Dum ergo emunctorium idoneum offertur, illud egreditur, modò natura fortis sit. Sin minùs, id in suo loco manet. Et si sal durum est, tunc coagulatur, & Apostema facit, vsque ad tempus expulsioni commodum. Si verò egreditur, tum pars eius nonnulla remanet, & exulcerationes parit. Sal enim erodit carnem & cartilagines, ac vermes facit. Si autem putrescit, fistulas facit in venis, in quibus iacet. Si extra corpus efferatur, pro malitia sua operatur, & hos morbos gignit, videlicet ☽ ☾.

- Videlicet omnes fluxus Vlceratorij in Physico corpore, vt
  - Fluxus interni
    - Fistulæ — Si iam sal corporis naturam sui loci, velut & nitrum loci penetret & corporetur, & ex se materiam peccantem faciat, tunc intra se ipsum putrescens, cauitatem & vlcusculum in cute facit, quòd aërem ferrre nequeat, saltem vt leuiter exeat. Quæ si rumpuntur, lethale est, & est tantùm sal corruptum in virtute internâ.
    - Fluxus — Si verò Fluxus inde fiat: tum fluxus iste facere potest fluxum ventris, materiam saniei, vbicunq; in corpore iacet, velut & vermes, ceu in curâ eorum indicatur. Si in partib. auriũ, iacet: fluxus fiunt aurium, & harum etiã vermes. Si iacet in gingiuis, dentes putridi fiunt. Si in oculis: lippitudo oculorum & similia alia apostemata, cum aliis sordibus excitantur, & dolores isti sunt annui, interdum quotidiani.
    - Apostema — Quod autem adeò durum est, vt non in humidum resoluatur, sed coaguletur iterum, id iugiter in suâ magnitudine & maturatione procedit crescendo, quacunque in parte sit: & est liquor coagulatus ex salibus & sulphuribus corporalibus.
  - Fluxus externi
    - Apostema non naturale
      - Fluxus ♃ — Si verò interiùs in corpore locum non inuenit, sed natura id expellit: tum, si est ex essentiâ Apostematum, cutem primò inficit, & Apostema excitat, quod promptè maturatur. Aër enim & externa accidentia quæ in corpore desunt, maturant illud, supra naturæ vim. Quod si rumpitur, simul dolor cessat. Nisi enim per medicinam fluxus trahatur, id Apostematum naturam non habet: Et hoc dictum esto de Apostematibus ex natura propria corporis.
      - ♃ Fluxus — Si verò non sit ex natura Apostematum, sed fluxus, & emunctorium per seipsum inueniat, hoc est, cutem erodat, & exitum sibi moliatur: tunc id modis seu viis multis fit, hàc ex causâ, quia sal multiplex est, & multiplices etiam eius dissolutiones: vnde fluxus quoque multiplices fiunt, & varia vlcera, quæ variè manant. Hæc cura vlcerum docet: nec opus est, vt prolixiùs hîc indicentur. Hæc foramina, naturam aliam non habent, quàm fluentem.
      - Kholerus (*Kholerus quid?*) — Si autem fluxus siccetur, cum multo sale, qui emunctorium per seipsum sibi faciat: tunc oritur Kholer, Eschara & similia vlcera, quæ circa pectus pessima fiunt, propter materiam lactis, quam viri & fœminæ ibi habent, quæ tota in hanc materiam resoluitur. Vbicunque autem, vel in pedibus, vel oculis, veluti *Noli me tangere*, aut in dorso, ventre, collo, pectore, &c. siue Lupus sit, siue quid aliud, exhibetur: nihil est nisi corporatum sal, quod Natura dissoluit, & expulit à se, ac in cutem deponit. Vlcerum huiusmodi & formarum multa genera sunt in viris pariter ac fœminis, quæ in Theorica hoc loco citra tędium recenseri non possunt.

TABVLA IX.

GENERATIO FEBRIVM.

- Febrium genera sunt 5. in genere.
  - Causam autem ac principium suum accipiunt, vt sequitur.
    - 1. Opiaticum.
    - 2. Centaureum.
      - Ex ebullitione paroxysmalis spiritus febris oritur, cuius hæc vnica causa est, quòd spiritus furibundi incendantur, per externorum Elementorum accidentia, quæ vicissim per Elementorum reuersionem diiuduntur, & vt opiata operantur. Vnde etiam nomen impetrarunt ab eo, quod eas sanat.
      - Hæc febris est superfluitas in corpore, ab humoribus genita. Est autem ipsorum stercus, quod aliquandiu colligitur. Quod eiiciendum si egredi non potest, tunc paroxysmos mouet in spiritibus febrilibus. Res ergo illæ, quæ stercus humorum consumunt, eædem etiam has febres tollunt, noménque ac morbus res vna est.
    - 3. Erroneum.
      - Febris huius generatio est, si febriles spiritus errent, & extra materiam rapiantur, ac contra motum ordinémque suum agitentur, moueanturque per dissolutionem loci & materiæ, & per accidens.

4. Litteristum. — Hæc febris est præter naturam, hoc est supra vires naturæ. Et est commotio similis febri, non tamen per se febris est, ac per Litteristum tantùm curari debet, non naturaliter.

5. Albugineũ. — Febris hæc partem nullam habet, cum quatuor prædictis communem, sed sedem suam in centro humorum figit, vndè retropellitur per humorem Albugineum.

I.

De Febribus, cuiusnam naturæ ac proprietatis eæ sint, cogni turi, primò scire debetis, quòd febres & terræmotus ab vno Archeo sint, & suo tempore effectum promant: cuius essentiæ fundamentum tale est.

II. *Neastrõ quid.* *Neastron* est commotio Elementorum & Elementatorum; & est agitatio facta in illis omnibus, quæ ab Elementis descendunt. Diuisio fit in locustas. Quò cadit, ibi sese exeret.

III. *Neastrũ quadruplex.* Pars nonnulla in corpore adhæret Neastro ignis, quædam aëris, nonnulla aquæ, aliqua terræ. Secundum hoc scire debet Medicus quando vel paroxysment, vel minùs. Nam in suis Elementis cognoscuntur illæ.

IV. Est enim natura congenita, quæ ita in Yliado consistit. Et quâ ratione *Neastra* alia erumpunt, ac se produnt: eâdem hoc quoq; nec à corporeo desistit, quamdiu Elementum ipsius illud tenet; & est contrarius morbus in Elementis & in corpore.

V. Quo verò modo in Elementis fit, id philosophicum est. At quâ ratione in corpore fit, sciendum est, quòd ex virtute temperaturæ in 4. Elementis corporis destructiones eueniant: veluti in virtute aëris interni oppilatio in meatibus, facit paroxysmos, si is dissoluatur: in virtute ignis, si pro suâ naturâ ebullire non potest, & constipatur, & in effectu comparatur aëri interno. In virtute aquæ, si ea poros corporis penetrare non potest. In virtute terræ, si in florendo febrem sibi facit secundum suam naturam.

Probè autem hæc intelligi debent, hoc modo. Elementum terræ generat suos fructus, Sic etiam in corpore, eodem tempore. Ignis generat suas stellas: ita etiam in corpore. Aqua permeat corpus: Aer perflat corpus: vt exteriùs, sic etiam interiùs. Vnde febres hæ secundum externa Elementa, cognoscendæ sunt, quòd similiter etiam in corpore fiant. VI.

Hora & generatio eius incumbit, quando exitus siue eruptio fit. Hæc autem fit secundum naturam sui Elementi. Veluti terræ sunt puncta 4. Ignis, 3. Aëris 2. Aquæ 1. Hoc punctum si vanescit, tunc exhalatio & virtus expulsiua adsunt, quæ propter eius obstructionem ad culmen asscendere nequeunt. Et tunc hora paroxysmi incipit. VII.

Vis enim expulsiua in generationibus adeò magna est, vt, si per loca aut poros patentes exire nequeat, vi perrumpere attentet. Vnde paroxysmum & ægri motum fieri, Philosophia pleniùs docet. VIII.

Longè à veritate absunt, quæ de humoribus in antiquorum, Auicennæ scilicet & Galeni, &c. libris legitis. Qui verus & genuinus Medicus esse velit, is perlegat practicam: & inueniet, quòd genera febrium quinque sint, 4. ex Elementis, vt dictum est, & vnum, quod ex quatuor dictis emergit. Quî autem hæ particulares febres intelligantur, id ex suis capitulis desumendum est: vbi, quid Diaria, Quotidiana, Tertiana, Quartanaue sit, specialiter indicatur. IX.

Sequitur alia Tabula de FEBRIBVS.

TABVLA.

Genera febrium sunt. 4. — Sanguinis, Terræ, Aëris, Ignis — Quodlibet genus habet 3. potentias in peccante materia: sc. — Oppilatum, Putrefactum, Superfluum — * — Ex sanguine taliter. *|* ; Ex terra: ☙ ; Ex aëre taliter § ; Ex igne:):(

| Oppilatum; est quando sanguis suum gressum cursúmq; non potest habere, & est oppilatio in venis ex vitio sanguinis, quando congelatur, vel simile.
Putrefactum, est quando humor trium primarum, sequestratione factâ, labitur in putrefactionem. Hæc putrefactio est in loco, vbi dolor est.
Superfluum, est quando vltra debitum sanguis abundat in corpore, & auget virtutes suas vltra suum pondus, & ista superfluitas est generatio Febrium.

☙ Oppilatum. Ex terrâ sic est generatio: si terrenus humor in nobis, qui membris innatus est & infixus, si talis non potest liberè stare, est generatio febris terrenæ.
Putrefactum. Et si ille tanquam Elementum non existit, sed propriâ ex natura se transmutat, & absque corruptione: est ista generatio febris terrenæ, ex putrefactione facta sui Elemẽti.
Superfluũ. Et quod si humor ille terren⁹ Elemẽtatus & in hoc mẽbro pro Elemẽto assumitur: quãdo vltra gradũ suũ apparet & fit, tũc est generatio febriũ terrenarũ, ex elemẽto superfluo.

§ Oppilatum. Et quod si aër in nobis, qui tanquam chaos existit, cum oppilatur, non habens regressum, generatio est febris istius.
Putrefactum. Quòd si in putrefactionem conuertitur, vti aër externus: nunc est febris generatio ex putrefactione aëris, scil. interni.
Superfluum. Quod si superabundat in ventos quasi, & vltra suum debitum, hæc generatio febris ex superfluitate.

):(Oppilatum. Et quod si ignis in nobis circumflat, non potest habere suffumigium suum. Hæc est generatio febris ex oppilatione ignis.
Putrefactum. Et si in seipso corpus ignis sua virtute per se putrefit, hęc est generatio febris ex putrefactione ignis.
Superfluum. Et quod si vltra suum Elementum igneum abundat, nunc est febris ex Elemento ignis, propter superfluitatem ignei caloris.

PRACTICA

THEOPHRASTI HOHENHEMII.

CAP.
1. *De Lithiasi in stomacho.*
2. *De Lithiasi in Renibus.*
3. *De Lithiasi in Venis.*
4. *De Lithiasi in Arundinibus.*
5. *De Lithiasi calculosâ.*
6. *De Lithiasi in concauo.*

CAP I.

De Lithiasi in Stomacho.

Tartarus è vino qui in homine fiat.

SI spiritus vini à suâ corporalitate separatur, & pertransit ad hepar: tunc post se relinquit corpus, quod in se continet Tartarum, crassum, durũ & acutum. Iste iam Tartarus affigitur tunicis stomachi, ibidem perseuerans, locum sibi manentem molitur; vnde morbi nonnulli stomachi oriuntur, videlicet Orexis, cuius generationis hic modus est. Si Tartarus in orificio aut fundo stomachi hæret nondumq; planè coagulatus humiditatem aliquam sentit, tum acetosatur, & in sublime per orificium destillatur spiritus quidam acutus & vehemens, qui solis iis placatur, quibus spiritus salis mortificantur, vt sunt crocus, opium & similia. Quòd si autem venas ex stomacho constipet, appetitum tollit, & alimentorum transitum impedit, quem postea sequitur, Pthisis, consumptio, Ethica diabetes species. Concitat etiam in stomacho dolores, hoc est, in præcordiis ciet compressionem, ardorem, fissuras, vlcerationes. Hæc enim omnia ab acrimonia & naturâ Tartari proueniunt: qui si seipsum calcinet, tunc morbos quadruplo vehementiores reddit, quàm aliàs esse debent.

Orexis causa.

Crocus, opium, erexin curant.

CVRA.

Primùm Tartarus ex stomacho auferendus est. Deinde præseruatiuum constituendum, ne is denuò obnascatur. Id hoc modo fit.

℞. *Essentiæ chantharidum.* ℥j.
De Mercurio præcipitato. ℈ß.
Piperis longi.
Cardamomi. an. ʒß.
Cinnamomi.
Caryophyllorum.
Nucis muscatæ, an. ʒij.

M. F. Puluis. Dosis est ℈ß. *pro vna dosi.* Purgatio ista tartarum à stomacho deliberat & decorticat, aperítque, quod in ipso conclusum est, eundémque ad pristinam suam naturam reducit. Ita disposito illi, confortatiuum præbendum est tale: ℞ *Opij* ℈ß.
Galangæ ʒß. *F. Tragea pro vsu.*

CAP. II.

De Lithiasi in venis.

EOdem modo Tartarus etiam generatur in venis, hoc est. Quando spiritus vini conuersus est in nutrimentum, & à tartaro non separatur, quem secum rapit: tunc in venas corporis is venit, & sanguis ac thesaurus vitæ fit cum spiritu cibi coniunctus, qui ipse quoque Tartarum secum habet. Tum ergo, si in venis iacens, Tartarus suo more se à sanguine separat, & substãtificat in Tartarum, ac coït in globulos vel grandines, & aut constipat, & amplectitur tunicas venarum, sicut in alijs etiam concauitatibus fieri solet. In illis ergo si consedit, facit puncturas, apostemata, phlegmonas, & morbos similes plures, hoc est, facit vt sanguis putrescat, vias eius occludendo, ne pertransire queat; ciet etiam ictus, & consumptionem particularem in isto membro, & morbos alios plures addit, ex sanguine descendentes, veluti per experientiam illi certiùs cognoscuntur.

CVRA

Principiò medicina talis adhiberi debet, quæ in venas ingrediatur, & in illis Tartarum resoluat. Id per solum spiritum tartari & salis fit, qui per corpus in venas transit, & illum resoluit in aquam. Ideò secandæ illæ venæ sunt, vt sanguis iste effluat. Et si sanguis per vim Tartari coagulatus est, aut exiccatus, vel induratus, aut combustus, tunc is resolui debet per essentiam de sale, quæ sola istum sanguinem resoluendi, & in suâ fragilitate renouandi, & in statum pristinum reducendi vim ac potestatem habet.

Sp. seu Essent. de sale quæ vis

CAP. III.

De Lithiasi in Arundinibus.

SImiliter & in medullis Tartarus gignitur, qui intus arundinibus adhærescit, sicut aliàs etiam in carnibus &c. Tartarus hic quoque à nutrimento medullarum fit, & à substantiâ secedit. Hinc oriuntur punctiones intensæ, ictus graues, & medullarum dolores alij, prout in hoc vel illo osse Tartarus magis minúsue adhæsit. Sed propter calorem arundinum omnium minimè sentitur, nisi homo sit adultus, infirmus, frigidus, asthmaticus, consumptus, aut simili alio malo affectus. Hoc enim in casu morbus iste magis sentitur, velut etiam in infantibus.

CVRA.

Cura eius instituenda est per vnguentum de Lachrymis, quo membrum illinendum est, nec quicquam intro assumendum, nisi sit essentia perlarum aut auri, quæ in nutrimentum medullarum penetrant. Hic tartarus resoluitur & euanescit, ac in ossa abit, in quæ consumitur.

Vnguentum de lachrymis. Essentia perlarũ & auri.

Reliqua an ab auctore scripta fuerint, ignoratur.

SEQVVNTVR.

SEQVVNTVR

VTILIA QVÆDAM CONSILIA MEDICA, QVÆ ægrotis nonnullis Theophrastus Paracelsus communicauit. Etsi verò Recepta ipsa non vbiuis simul tradantur aut apponantur: interim tamen aliæ doctrinæ dantur, quas aspernari minimè fas sit. Tum & ex illis liquet, quam curandi methodum Theophrastus seruârit, dum medicinas vulgatas adhibuit &c.

CONSILIVM. I.

Ad confortandum cerebrum & stomachum, pro deuitandis fluxibus & morbis aliis: ad cruditum virum, Dn. Adamum Reusnerum, Seniorem, scribam in Mundelhemio.

Erebrum ac Stomachus potissimùm roborari & confortari debêt, ne deinceps in suâ malitiâ pergant. Ex cerebro enim te affligent Arthetica, vertigo, pleuresis & paralysis: ex stomacho Phthisis, Hydrops, Febris, Dysenteria. Quod cibos attinet, cauebis tibi ab aromatis, vino forti & generoso, vino herbis cõdito, allio, sinapi, aceto, & piscibus: idque studio summo, cumprimis etiam à coctis.

Abstinentia hoc casu salutaris est, ne tamen torqueat fames sitisue: consuetudo seruetur quotidiana, definitis ac statis horis.

Venæ sectio aut purgatio noxia est: Ducit enim te ad paralysin, ad dolorem capitis, & ad hydropem.

Lauare in thermis, malum est. Fluxus enim nimiopere per illas in caput concitantur, laxando & emolliendo neruos: Vnde in Artheticam lapsus procliuior est. Iis etiam omnia corporis membra inhabiliora redduntur.

A. Ad caput ex sequentib. reb. potio facienda est, de quâ singulis dieb. bis, in aurorâ & sub noctem bibatur, ad mensem. Per hãc potionem cerebrum sibi restituetur, & ad temperaturam

B. conuenientem reducetur.

Pro confortando stomacho semper ab ingesto cibo, manè & vesperi, de hoc electuario assumes, quantùm nux media iuglandis æquat. Post electuarium sumptum nihil amplius comedes. Vteris eo spatio duorum mensium.

Quòd si propter fluxus delapsos laxandum fortè fuerit, accipies frondium tenerarum de sambuco drachmas duas, cum æquali pondere sacchari, manè. Per hoc, fluxus, in stomachum illapsi tolluntur, nullis aliis ingredientibus additis. Et hoc laxatiuum omni noxâ caret. In anno tamen semel duntaxat vsurpetur, nempe in Maio.

Hoc regimen sex annis integris tibi satis erit. Quibus elapsis, de statu morborum amplius consilia & auxilia petenda erunt.

Potio ad cerebrum. A.

℞ *Rad. Caryophyllatæ.*
Acori an. ℔ ß.
Flores sambuci. Maioranæ an. ℔ ¼.
Euphragiæ. m ij.

Ponantur omnia in dolium vini triginta mensuras capiens. Vbi octiduum macerata fuerint, de vino bibes, vt diximus. Si vini minor quantitas parari debeat, minùs etiam ingredientium pondus sumendum est.

Electuarium pro stomacho. B.

Accipe granorum Iuniperorum libram vnã. Coquantur in aquâ horis duabus: postea coctura coletur per pannum & exprimatur, vt pelliculæ & granula secedant. Ad id verò, quod per pannum expressum est, adiice saccharum æquali pondere. Misceatur, & contundendo vnà subigantur hæc aromata:

℞ *Zinziberis* ℥ *j. Calami* ʒ ij.
Marcis ʒ ij. *Cubebarum* ʒ *j.*

Mixta omnia excipiantur vitro, quod exquisitè obturatum in sole stet ad mensem vnum. De hoc vtere ad normam præscriptam. Ad roborandum stomachum non parùm faciet.

LECTORIS.

Onsilium hoc prægressum dedit Theophrastus Adamo Reusnero, Mundelhemij scribam publicum tum temporis agenti, Anno 1535. fore simul promittens vt si præscriptis duobus remediis istis ordine modóque definito vtatur, senis integris annis nullo alio Medici consilio opus habiturus sit. Cum ergo prænominatus Reusnerus (qui euentum hunc Excellenti Domino Michaeli Toxiti p. m. Memmingæ ante aliquot annos, cum ipsi huius consilij describendi copiam faceret, ita in coram denarrauit) antea semper debilis & fluxionibus obnoxius vixisset, & ab vsu remediorum horum commoda deinceps sanitate semper vsus fuisset, & pacatum senium vltra 70. annos produxisset: non potui ista hîc non commemorare aut addere, ne qua fors hoc consilium à non nemine contemneretur.

Duo autem consilia sequentia ad nobilem & excellentem Dominum Franciscum Bonerum, Polonum, Cracouiæ habitantem Theophrastus perscripsit, qui Bonerus eo seculo doctorum virorum omnium Mecœnatem ac Patronum se præstabat. Vnde diuinare licet, quanta apud Magnates Theophrasti auctoritas fuerit, cum consilia eius ex tantis locorum distantiis passim quæsita & petita sint.

CONSILIVM II. DE HERNIA Ad dominum Franciscum Bonerum, Polonum.

THEOPHRASTVS HOHENHEImius, vocatus Paracelsus, artium Liberalium & vtriusque Medicinæ Doctor, nobiliss. & excell. Dn. Francisco Bonero

S. P. D.

NObilissime & amplissime Domine: Literas à T. Exc. ad me prescriptas accepi, legi, relegi. Quantùm ad vsurpatas medicinas, & pericula à T. Exc. exantlata attinet, id abundè intellexi, simúlq; Medicorum & Chirurgorum imperitiã, qui rem in principio non intellexerunt, pleniùs cognoui, Defectus autem iste Medicorum primus haudquaquam leuis est, quod morbum primò non cognouerint: cùm tamen signa & prognosticationes morborum præcedant, velut ascendens cœli natiuitatẽ infantis progreditur.

Infans primùm dum sub metu patris est, flecti & corrigi potest. Si verò adoleuit, sæpiùs nec patri, nec carnifici obedit. Eodem planè modo morbi quoq; vniuersi in principio curari queũt: qui tamen, vbi deinceps morâ inualuerint, curari ægerrimè possunt.

Hęc hoc loco indico, vt sciatur, idem T. quoq; Excell. in dolore scroti seu pudendorum euenisse, cùm iam in Herniam carnosam degenerauit morbus, qui primò tantùm Napta fuerat. Illa iam propè insanabilis facta est: cum species quędam Elephantię euaserit. Vnde mihi non videtur multum admodum nostro consilio profectum iri.

Nec enim pro Cracouiensium Medicorum consilio morbus iste curari poterit. Adeóq; dementiæ sit, desperato malo consilium decernere. Nec leuiter equidem doleo, T. Excell. per tot interualla distantissimorum locorum, Cracouiâ nempe Salisburgum, nuncium ad me amandasse, tam propter sumptus frustrà factos, quàm quòd Cracouienses Medici de hoc damno non præmonuerint.

CONSILIVM. III.

LEgi equidem, quâ ratione morbus inualuerit, & quòd Medici consilium sine iusta rei cognitione dederint. Sua enĩ illi remedia & regimẽ ex frigidis desumpserũt, cùm tamen huiusmodi morbi per frigida enutriantur. Idẽ iudicãdum etiam de hoc, quòd Narcoticis & Stupefactiuis adhibitis T. Excell. curare aggressi sint, quæ tamen omnia veræ curæ contraria censenda sunt. Exhorresco itaq; ad repetitionẽ eorũ, quæ T. Excell. ad me perscripsit; adeóq, indignum est, consilia ista citra rationem ac intellectum omnem, vt dixi, data esse. Vero enim verius est, quòd Narcotica, Stupefactiua & Infrigidãtia, quæ plerumque in gradu quarto cõsistunt, in prædictis morbis nihil efficere valeant. Qua de causa etiã Medici, qui omnium primò de hoc malo consulti sunt, morbum incurabilem iudicarunt.

Etsi verò morbus isti fini iam proximus sit, adeóque pro incurabili habeatur: mihi tamen adhuc curari posse videtur, ideò, quia nõ semper Medico conuenit morbum ipsum ad vnguem scire aut intelligere, sed satis est causam præcipuam & fundamentũ eius cognouisse. Possibile enim est, vt inuisibilia & inclusa cognoscamus. Nos aliquid in hoc scimus, intelligimus & habemus, sed visu ipso caremus.

Morbo huic nomen conueniens dedi, & pro intellectu meo curam eidem licet breuem, designaui, vt sequitur.

Inquire alicubi hominem, qui destillandi artis peritiam habeat. Huic Receptum sequens conficiendum offer.

℞ *Opopanaci, Serapini,*
Ammoniaci. Galbani an. ℥ j.
Olei Philosophorum q. s.

Gummi, vt incris est, dissoluantur in aceto rosaceo, & denuo incoquantur, ac cum prænominato oleo redigantur in formam emplastri.

Hoc emplastrum toti Herniæ impone tribus vel quatuor septimanis: cuius in loco idoneo tandem Apostema colligetur, quod per se rumpetur, & sub emplastro hoc resoluetur. Aperto apostemati, emplastrum tractiuum ex Gummis & Colophonia imponi debet, cuius formæ multæ in meis libris descriptæ inueniũtur. Hoc modo materia verè resoluetur & expelletur. Hîc tamen excipio malũ id, quod in corpore fixum est, & ad elephantiam vergit. Quanquam etsi iam species elephantiæ sit, nihilominùs etiam expellatur, & morbus minuatur.

Tum etiam præseruatiua contra hunc fixum morbum intrò assumi nõ debent. Malum enim hoc à suo contrario augetur, & in statum pristinum recidit.

Hoc modo curam Excell. T. morbi definiui & constitui, quanquam nec personã nec morbum viderim propiùs, quàm quod ex literis T. Excell. intellexi. Si res ita se habet, Excell. T. rectè scripsit. Sin minùs, rectè scriptum non est. Ego credo literis: quæ pro consuetudine Medicorum conceptæ sunt. Parum autem refert, si quis forsan inauditũ hunc meum ordinẽ admiraturus sit. T. Excell. curet, vt à perito quodã emplastrum prescriptum conficiatur: tum successus felix non deerit. Munus a T. Excell. missitatum, accepi. Hisce Deo nos commendo. Dat. Salisburgi 5. Augusti An. 1541.

CONSILIVM IV.

De Maculis vel albuginibus oculorum, ad Excell Dn. Franc. Bonerum, ipsius filio datum.

SPectatissime Domine schedulã impositã de filij tui morbo legi. Iudico autem hoc oculorum vitiũ ex quodã fluxu cõgenito ortũ esse. Adeóq; metus est, vt ex hoc vitio malũ grauius emergat.

Consultum ergo primò foret, hunc adolescentem abstinentiæ operam dare, & ciborum conuenientium delectui studere, ac communi visitatáque victus ratione vti.

Quantum ad visum, consilium meum est, vt in initio Octobris manè & vesperi gutta vna olei philosophorum (quod oleum laterinum, est oleum correctã oleum commune, bis destillatum, sicut chymiæ periti nõrunt) oculis instilletur. Hoc oleum maculas, nebulas ac vitia oculorum omnium tollit & consumit.

DOCT. THEOPHR. HOHENHEIMII explicatio, qua cura tractarit Generosum Dominum, Dominũ Iohannem in Leipnick & Morauo Kromauu, supremum Marschallum hereditarium Regni Bohemiæ &c. An. 1537.

Adiunctum

Adiunctum est regimen ac ordo, qui se Dominatio ipsius porrò gerere debeat.

CVm Dominatio vestra per Dominum Ioannem de Lottiz Efferdingã me euocaret & accerseret: is in præsenti Dominationis vestræ morbũ mihi quidem narrauit. Quia verò Medicinæ is imperitus esset, morbum, qualem postea incoram inspexi, expedire accuratè mihi minimè potuit. Alium enim præsens cognoui morbũ, quàm absenti narrabatur. Quem si statim in initio, qualẽ postea inspexi, cognouissem: corporis certè illius vsq; adeò consumpti, marcidi, & per medicinas deiecti curã nunquã suscepissem. Interea temporis enim multò facilius 50. morbos curassem alios, quos sors vndecunq; mihi obtulisset. Cùm tamen ista fato ita acciderint: iã ipse inficiari minimè possum, quòd tribus integris septimanis in eo morbo explorando laborarim, dum ex ipso fundamẽto illum cognoscerẽ penitus. Vnde temporis effluxit nõ parum. Et tamen festinari non potuit plus, quã factum est. Cuius rei veritas in propatulo est. Simile tamen periculum deinceps subire diligentiùs cauebo. Quod si protractio illa curæ Dominationi vestræ tædio fuit: etiã me tacente tamen illa facilè iudicare poterit, breuiore tempore rẽ confici non potuisse. Iam autem Dominationi vestræ ex ordine recensebo, quid à me in valetudine eius afflictâ præstitum sit. Licèt enim sæpius iam antè de causâ & ratione morbi rogatus sim: intempestiuum tamen visum est, præcipitantiùs quid de illo eloqui.

Morbum autẽ inueni huiusmodi. Primò nẽpè inueni materiam quartanæ, quæ in Dom. vestræ splene nimiopere congesta fuerat. Quæ nisi educta fuisset, quartanam nullo dubio suscitasset: quã deinceps etiam hydrops nullo probibente excepisset. Secundò reperi exundantiam fellis in stomachum factam: ita vt fel ac stomachus omnem natiuam constitutionem ac virtutes naturales exuerint, ac dolorem in præcordiis, velut & grauiora accidentia alia, Dom. vestræ plus satis nota, pepererint: quorum tamẽ materia à nullo Medico aut cognosci vnquam aut adimi potuit, sed subindè vberiùs cumulata est. Huius autem augmentationem excepisset colica ventris resolutio manuum pedúmq;, sicut horum vestigia iamdum sese circa vmbilicum prodiderãt. Tertiò, congesta etiam & collecta materia in intestinis hæsit, quæ ventos flatúsq; peperit, & eosdem ad pudenda detrusit. Quartò hepati oppilatio inerat, quæ lotium mutauit, additis partiũ pũctionibus. Sed de 4. his internis morbis Dom. vestra prolixiùs admonenda non est, quos ipsa nimis verè sensit & experta est. Hęc ergo in genere ratio fuit morborum internorum.

Quod ad membra externa, scilicet manus, brachia, pedésq; attinet, primò podagra illa afflixit, quam Dom. vestra diù perpessa est. Deinde generalis Arthetica neruos vniuersos ac ligamẽta tendinésq; vellicauit, à quâ partes pleræq; mirè eneruatæ & prostratæ sunt. Tertiò paralyticus fluxus sinistrum latus occupauit, vndè etiã hoc dextro ignauius & torpidius existit. Et hi sunt morbi, quos in Dom. vestræ corpore deprehendi. Quos vt tractârim, iam deinceps commemorabo.

Principiò saburram ac sordes corporis educere aggressus sum per iuscula, quæ aliquamdiu Dom. vestræ ingessit & iterauit. Quib. adiunximus etiã pilulas purgatorias ad finẽ eũdem. Adhibui deinde vnguentum pro ventre & parte sinistrâ corporis, cũ sacculo calido imposito, ad quartanæ materiam, & ad fel ac oppilationem hepatis auferendam. His etsi aliquãdiu institerimus, nõ tamen confecimus, quod in votis erat. Itaque pilulis inauratis materiam illandem per superiora educere conatus sum, quorum vsu dies aliquot insumpsimus. His ergo & reliquis dictis remediis interni morbi omnes euicti, ac penitus expulsi sunt.

Præterea etiã potionẽ destillaui, quam Dom. vestra aliquoties cũ theriacâ ebibit, hoc fine, vt interiora omnia probè inquirerẽtur, & apostema nullum occultũ maneret. Addidimus etiam vinũ absinthites, cuius vsũ velut & potu prenominato morbi omnes ex fundamẽto euulsi sũt.

Externis morbis hanc curam impendimus. Contra paralysin, podagram, artheticã, catarrhũ &c. vinum illud præstitum, de quo quotidiè D. V. biberet, vt mali origo in capite, vbi quod ex radice emergeret, coërceretur & edomaretur. Hoc facto, vnguenta tria adhibuimus vnum ad artheticam, alterum ad podagram, tertium ad fluxus paralyticos. Quib. cum D. V. aliquandiù, vt constat, inungeretur, cum arthetica simul etiam incrementum paralysis & podagræ in fundamento sublata fuerunt.

Vt verò de internis morbis, qui sese illi iam hoc momento habeant, D. V. pleniùs instituam, eorum nihil quicquam superesse amplius, audacter affirmo. Et purgatio renum, aliquoties per vrinam facta, conspicua erit.

In externis podagra se quidem quodammodo exhibebit, sed remissiùs. Cum enim materiæ nihil amplius supersit, reliquũ per exercitationes consumetur. Nec inficias ire possum, arenulas quoque D. V. infestare. Sed eæ confirmatam essentiam minimè habent: verùm ad exitum vergunt. Consilium ergo meum est, vt illarum expulsio promoueatur.

Imbecillitas corporis & stomachi ex hâc nata causâ est, quòd ob diutinã ægrotationem corpus nimiopere attenuatum & consumptum sit. Et impossibile est, imbecillitatem eam medicinis datis tolli, cũ totius progressu temporis & idoneâ diæta per seipsam tollatur & abeat. Nec dubium vllum est, quin D. V. ad pristinum robur ac virium integritatem antiquã reditura sit. Hãc verò ordinem si D. V. minimè seruabit; ipsa natura quoq; minimè confortabitur, sed imbecillitas augescet, & diuturnior euadet. Qui enim ab ambulatione nimia defatigatus est, hic quiescendo lassitudinem agit, & ad se redit. Si non quiescat, subindè magis magísq; defatigabitur; nec vlla alia medicina plus iuuabit, quã quies & ambulationis intermissio. Eadem ratione D. V. quoq; credendum est, quòd per sequentem ordinem lassitudo, infirmitas & imbecillitas (quę per se morbi non sunt) auferantur & sedentur.

Repetet etiam secum D. V. varias eásq; diuersas & sibi inuicem contrarias medicinas, hactenus à diuersis medicis petitas, & à D. V. aliquãdiu

diu vſurpatas. Quilibet enim ſuum ſeorſim caput ſectatus eſt: ſed veram materiã nemo ex omnib. comprehendit. Inſuper etiam nimis longus ac diuturnus decubitus in lecto, robur corporis attriuit, & vires membrorum effœminauit. Hęc enim infirmitatis præſentis cauſa nõ vltima eſt. Quam tamen ſequens ac nouiter inſtituta exercitatio aut ambulatio commodè iterum emendabit & reſarciet.

Fieri etiam potuit, vt contra obeſitatem Do. V. remedia propinata fuerint, quæ vires corporis nimis ſæuiter deiecerint. Huiuſmodi enim Medicinæ virtutẽ omnem in oſſibus ac mẽbris abſorbent: adeóq; nonnunquam corpus ita obterunt validè, vt ægris poſtea perpetuò in lecto decumbendum ſit, nec quòquam ampliùs progredi queant. Illarum ergo vſum dominatio veſtra deinceps vitabit.

Deniq; haud dubiò ipſa quoq; remedia commodo tempore data non ſunt, ſed horâ intẽpeſtiuâ & aduerſâ porrecta. Quod ſi fit, natura intus quaſi bello quodã inteſtino laceſſitur, vt nihil niſi infirmitas ac imbecillitas mera ſequatur.

Sequitur ordo ſeu Diæta, quia D. V. deinceps vti debet, vt in poſterum optata valetudine frui queat.

FAs ac æquum erat, vt quo tempore hîc cõmoratus ſum, D.V. cibum potúmq; ſolitum ſpectarẽ. Multa enim ex illis deprehẽdere potuiſſem, D.V. complexionem, morem, naturam ac proprietatẽ: qua cauſa principes ac Domini omnes ſuos ſecum libenter Doctores habent. Id verò cum à D. V. factum non ſit, eò tardiùs ad Naturæ ipſius cognitionẽ penetrare potui. Quãtum verò hactenus ex obuiis cognoſcere potui aliis, cõplexio D.V. naturalis bonáq; exiſtit, ſanguinea ſcilicet cum phlegmate temperatura optima vnita. Quæ etſi talis quidem fuerit: multa tamen ad bonitatis illius deſtructionem concurrerũt: velut inter cætera educatio delicatior, cui poſtea acceſſere cibi craſſiores, complexioni illi noxij. Ex claſſe hac numerantur etiam ſerior decubitus, ſomnus protractior, Venus præmatura, & ſimul nimis frequens, antequam neceſſarium robur corpori adderetur. Defuerunt etiam exercitationes, quibus corpus ſolidum & robuſtum fieret. Iuuentutis enim ſanitas in eo non leuis poſita eſt, ſi ad annum 24. vſq; à fœminis abſtineant, & iugiter quotidiéq; corpus exerceant. Hoc ſi factum non eſt, ſequitur, naturam id euincere non potuiſſe, quod aliàs exercitatio inſtituta extra corpus excutit. Præterea etiam D.V. in aëre prauo educata eſt: vt naturam contraxerit non admodum validam & vegetã. Cui poſtquam acceſſit immoderatus ſomnus, cibus, potus: morbus irrepſit iſte, quem D.V. tãdiu tolerauit. Hoc autem iam ſublato, deinceps neceſſarium erit, vt ordo antiquus mutetur, & in mundo cœlóque nouo deinceps innocentius viuatur. Huius autem mutationis quæ ratio ſit, ac modus porro cõueniẽti ſerie explicaturus ſũ.

Primò, nunquam vltra horam nonam ſerotinam vigilabit: nunquã etiam vltra ſextam matutinã in lecto ſe continebit. Sedebit, ſtabit, ambulabit, equitabit, curru vehetur, & exercitia varia machinabitur, Interdiu non dormiet, ſed meridianum ſomnum attentè vitabit, idq; propter fluxum paralyticum.

Secundò Dom. veſtra ante horam 11. prandere: & veſperi dimidiâ 6. cœnare incipiet: & hunc morem cùm in æſtate, tùm hyeme ſeruabit. Interiecto tempore ſi fors ſitis grauior vrgeat, hauſtum vnum faciet, nec plures. Cibi ſint non caro bubula; ſed tenerior & iunior, in quocunque genere: excipio carnes ſuillas & caprillas, ac auium aquaticarum, quæ ſtudioſè vitentur. Cæteræ pleræque D. V. conceſſæ ſunt.

Aromatis cibi non condiantur, cum fel per illa incendatur & exuratur. Conueniunt tamen Crocus, Cinnamomum, Macis, præterea nulla. Sale autem cibi omnes probè condiantur. Sal enim & coctionem promouet, & bonum ſanguinem gignit.

Pro potu faciat vinum vetus, non admodum forte, ſed lene, purum, ſiue rubrum, ſiue flauum ſit. Tardiùs bibatur cereuiſia, imò nunquam, niſi priùs puluis nucis muſcatæ pani toſto affrictus immaceretur,

Singulis diebus 14. ſicco balneo vtetur, per menſes ſex: poſtea corpus abluetur. Singulis etiã menſibus ſcarificatio fiet in humeris, cucurbitis duabus appoſitis. Quotannis autem quater etiam ad ſpinam dorſi ſcarificatio inſtituetur per cucurbitulas quatuor. Fiet id primò in autumno, ſecundò in hyeme, tertiò in verẽ, quartò in æſtate, deficiente nimirum Lunâ, aut quando D. V. commodiſſimum eſt.

Quotannis etiam bis in pedibus phlebotomia fiet: menſe Maio in venis malleoli, autumno autem in venis dorſi in digitis pedum, ſignis arietis aut libræ micantibus, deficiente Lunâ.

Piſces & cancros D.V. ſtudioſè vitabit quocunque modo coctos paratóſque. Conceduntur tamen Funduli, Lucij minores, Aſchiæ, Auratæ, quos tamen rariùs comedet, & in minore quantitate. Abſtineat à cibis pinguibus, frixis, & fructibus omnibus horariis.

Et hæc diæta aſſiduò ſedulóque tenenda & continuanda eſt.

Sequuntur iã Medicinæ, quibus D.V. porrò vti debet.

CVm morbi facilè ex quacunq; cauſa oriãtur: conſilium meum eſt, vt duabus potiſſimùm viis occaſio ad morbum D.V. præcludatur. Primò enim ad declinandos morbos internos ſimul & externos præcipuum hoc fundamentum eſt, vt D.V. integro anno, aut ad minimum æſtate ac hyeme à complexu fœminali ſibi temperet. Quòd ſi ſecus fiat, D.V. vires omnes de nouo proſternet, & naturam recentibus damnis ita proculcabit, vt morbi inuaſuri tales ſint, quales aliàs nunquam incubituri fuiſſent.

In futurum ergo medicinæ nonnullæ noſcẽdæ ſunt, veluti vinum, quod D.V. confeci, & vnguentum pro manibus ac pedibus. Pręterea autẽ nihil. Ad arenas etiam nonnihil impendi debet: quanquam id priuatim non ſcrupuloſè ſeruãdum ſit. Per duo enim annotata ſeruata, ad præſeruationem D.V. ſatis tutò inſtructa erit, nec aliis pluribus indigebit.

Minimè verò D.V. mirabitur, quòd præſeruãdi vim omnẽ in duo iſta collocem. Satis enim illa ſunt, ac probè operabuntur. Recepta autem illorum qui parentur, D. V. conſignabo, vnà cum ordine conuenienti.

Spero autem hiſce D. V. ſatisfactum eſſe. Si D.V. malis etiam grauioribus aliis, hactenus

mihi non patefactis, affligeretur, de iis si doceat, volente Deo omnia præstituam, quæ ad obtundenda illa requiruntur. Clementi etiã dimissione impetratâ, pedem porro proferre iam constitui. Vt enim erga me Vienna affecta esse videtur: ibidem aliquandiu commoratus sum. Interim submissis officiis a D.V. minimè separatus sum.

Aureol. Theophrastus Hohenhemius Vtriusque Med. Doct.

CONSILIVM ALIVD.

Sequens Regimen ac diætam Nobilitas vestra deinceps obseruabit ad præcauendam Podagram, Paralysin, Pleuresin, hoc est, Apostema in pectore. Nulli enim morbi deinceps alij incubituri sunt,

A. 1536. 24. Marti. PRimò studiosè cauendum est, ne N.V. purgationem vllã assumat, vltra 6. vel 7. sedes cientem. Talibus etiã euacuatoriis non sæpiùs, quàm bis, in anno vtetur, nisi necessitas singularis vrgeat. Et tamen his digestiua aut potiunculę ex syrupis præmitti non debent. Huiusmodi enĩ Medicinis vires naturales nimiopere destruuntur, ac partes medullæq; corporis affliguntur, cientur dolores dorsi, cõsumptio renũ, exiccatio seminis virilis, refrigeratio & eneruatio stomacho inducitur, & siti hepar inuritur, ac fundamentũ futuræ hydropi sternitur: idq; eò magis si purgationes illæ ex Agarico, Esulâ, Hermodactylis & Turbith cõfectæ sint, nisi fortè cõmisceãtur cũ Trageâ, quam etiã canna adusta ingrediatur. Hoc enĩ pacto nec Turbith nec Hermodactyli lædunt quicquã, si vltra consuetas sedes, plures duabus non moueantur. Et hoc quidem vbiuis sedulò attendi debet, ne vllam medicinam assumatis, quæ plures quàm sex sedes moueat, qualiscunque ea sit.

Diligenter etiam vitari debent omnes thermę feruidę, ex sulphure & similibus. Et hoc casu thermæ Piperinæ & Ferinæ omnium commodissimæ sunt, quibus tamẽ N.V. nõ vtetur priùs, quàm leuiter antè purgata sit, & venam in pede secuerit. Dùm lauatur, studendum est abstinentiæ in cibo & potu, & re Venereâ, quæ aut penitus omittenda, aut parcissimè adhibenda. Et ne quæ fors constipatio incidat, laxatiuum semper aliquod in promptu sit, quod aluũ semel bisue deiiciat: cuius formula in schedula annotata est. Circa, cibum potúmq; is modus tenendus est, vt superfluitas omnis præcidatur, nec vnquam citra famem sitímq; quid edatur bibatúrq;. Potus sit simplex, & vnius generis. Vinum rubrum salubrius albo. Commodant tamen etiam vina alba... Vitentur vina saluiæ aromatum, aliter mixta. Cereuisia nõ obest. Fugiatur Melicratũ, & cibi flatulenti, ceu fructus, &c. potatio à cœna. Opera detur omnifariis exercitiis, equitãdo & ambulando. Fugiantur intẽtæ capitis ac cerebri actiones, seriæ cogitationes, scriptiones, &c. Hæ enim ex se nocẽt stomacho, mouent fluxiones capitis, & podagricos humores concitãt, occasionémq; ad paralysin & vertiginem ministrant. Nocent etiam pisces quamuis tosti minùs damnosi sint. Pisces & carnes simul edi non debent. Vitetur caro solida & dura, velut & suilla, fugiantur etiam balnea aquæ dulcis. Conueniũt siccæ, ex Chamomillã, Saluiâ, Roremarino, Leuistico, Origano, &c. Vitanda est sectio venarũ capitalium: reliquarum pertusio nihil incommodat. Semel in anno phlebotometur vena respiciens pulmonem in brachio: item quæ splenẽ & hepar euacuant in digitis minimis vtriusq; manus. In his enim vtilitas nõ spernẽda est. Scarificatio continuetur pro cõsuetudine, nec omittatur. Quòd si aliquando aër nebulosus pluuiosusue sit, aut aspectus prauus, veluti in piscibus, geminis, nouilunio incumbat, peruigili studio vitanda sunt omnia, quæ iam prohibuimus. Constitutiones enim illiusmodi corpus validè mouent mutántque. Ideóque ad præcepta illa diligenter attendi debet.

De ordine & præseruatione Apostematis in pectore aut pulmone.

QVotannis post festi Natiuitatis Christi decem vel duodecim dies, de sequente Medicinâ manè ac vesperi haustũ vnũ bibet, diebus quatuor continuis instando. Quòd si fiat, eo anno ab omni tali Apostemate N. V. tuta & secura erit: maximè si post potum venam pulmonis tundat, quando commodissimum videbitur. Recepti hæc est descriptio:

℞. *Loch de pulmone vulpis*
pinis.
Sani & experti an. ℥ *j.*
Syr. de Prasio.
Hyssopo
Liquiritiâ. an. ℥ i ß.
Aquarum Cardui Benedicti.
Endiuiæ.
Veronicæ an. ℥ ij.
Succi Liquiritiæ. ʒ iij
Zuccari candi ℥ *ß. misceantur.*

Potio hæc diuidenda est in partes octo vel decem, pro diebus quatuor vel quinq;. Interea abstinendũ est à frixis, ouis, cibis pinguibus. Ita fiet, vt ea in vniuersum consumantur, ex quibus Apostemata nascũtur, eiectis per tussim superfluis. Si autem tussis etiam nimis valida fors incumbat, quæ Apostematis signum est, potionem eandem ad dies decem assumi decet. Quo tempore Apostematosum omne sine noxâ elidetur: nec ad apostemata consilium N. V. conducibilius dari potest.

De ordine & præseruatiuo Paralysis.

DIssuasi superiùs immoderatas purgationes. Natura enim V.N. à purgationibus in Paralysin facilè coniici potest. Et licèt quidẽ per illas Podagrici fluxus quodammodo eximantur: nihilominùs tamen Paralysis allicitur emolliẽdo & labefactando neruos. Studendum itaq; est exiccationi fluxuum, & humiditatum consumptioni, per recepta illa, quæ signo W. signata N. V. primò decreui. De quo potu quò bibitur frequentiùs, eò salubrius. Massam autẽ in schedulâ descriptam, à Pharmacopæo repetat N. V. De quâ singulis septimanis pilulã vnam deglutiet, quando commodum est. Id tamen quâuis septimanâ semel fiet, nec vnquam intermittetur. Pilula autem magnitudine pisi sit.

Ad Podagricum fluxum.

VEna poplitis vel malleoli quotannis bis secãda est, semel in æstate, semel in hyeme: nec vnquã negligetur. Et cũ purgationibus N.V. vsq; adeò assueuerit, vt intermittere eas non possit omninò: cõsulo, vt illæ instituantur deinceps pro

pro primo meo consilio lenes, non violentæ, saltem vt fluxus demantur quotidie sese colligentes, ne illi latiùs emoueantur.

Quòd si insuper vnguento quotānis bis, quinis semper senisue dieb. à vena secta (quod tempus optimū est) N. V. vtatur. Podagra inualescere minimè poterit, Simplicia illa apud Simonem pharmacopæum prostant, apud quem etiam recepti descriptio asseruatur, quam schedam N. V. inde repetet.

Laconicum ex herbis suprà scriptis parabit, & ad minimum singulis mensibus, semel deficiente Lunâ in eo sudabit, ante balnei ingressum sale ex sambuco assumpto.

Vtilis etiam est profectio in thermas tertio quouis anno instituta. Piperinæ ad hoc aptissimæ sunt. Sed præmittenda semper venæ sectio est. Sub noctem pedes eâdem aquâ etiam abluēdi sunt.

Consilium pro N. V. coniuge.

VSus Thermarum futuro mense Maio, medicina ei tutissima & proxima est. Quoties autem balneum ingreditur, toties de permixtis sequētibus aquis cochlearia bina hauriet. Tempore balnei discrimen ciborum obseruabit. Vitabit crassos ac dēsos cibos, tàm ex piscibus, quā carnibus paratos: abstinebit à bis coctis, aut coctis cum vino, nisi hoc vinum bonum & nō vapidum sit. Acetum in omnibus cibis noxiū. Fugiet amygdala, & quæ indè confecta sint. Postquam manè lecto surrexit, hora vna aut sesquialtera elapsâ post balneum ingredietur, non illicò post exactum somnum. Egressa balneum, post horam demum prandebit. A cibo exactis horis binis, balneum iterum ingredietur, prout tolerare poterit. Vinum bibet lene, temperatū, album, non rubeū. Aquæ quæ permisceri debēt, hæ sunt: Melissæ, pulegij an. Cochlearia decē: Arthemisiæ rubeæ cochlear. 20. Veronicæ, Cardobenedicti, Endiuiæ, an. Cochlear. 6. misceantur, & in vitro probè asseruentur, ne euaporent.

Consilium pro Virgine Anna.

LAuabit hæc ipsa quoq; modo præscripto, & simili diætæ studebit. Præstereà conduceret, vt de infra scripta Medicina indies manè ac serò aliquantùm gustaret. Sunt autē tabulæ, de quibus quauis vice vna deuoranda est. Harum vsu menses ei ciebuntur, iis motis, & in statum pristinum reductis, consultissimum est, vt primo quouis tempore nubat.

℞. *Specier. Diasatyrionis* ℥j.
Croci orientalis ℈iiij.
Succi sauinæ q. s.
Zuccari fini ℥j. Misceantur. F. Tabulæ, sine igne, & exiccentur in vmbra.

CONSILIVM, quod Theophrastus patri Sebaldi Treylingij ciui Wolspergensi ordinauit Anno Domini 1538.

THEOPHRASTI PARACELSI consilium: Colicæ & arthritidis ex eâ natæ, vera curatio.

BIs in anno purgetur Colicam habens, in Maio & Autumno, aut pilulis sequētibus, aut laxatiuo, aut vino essentiali colicæ.

Pilularum descriptio.

℞. *Serapini* ℥ß. Dissoluatur per acetum, & coletur, & inspissetur in modum tenacitatis. Cuius

℞. *q. aderit. Trochis. Alband.* ʒj ß.
Spec. Hieræ picræ ʒj *spec. Lithontrib.* ℈j.
Diagridij ℈j. *gr.* vj. *Salis gemmæ.* Misceantur. F. Massa Pilularum sec. vsum. Formētur *pil.* N°. xj. *pro* ʒj. *cum deauratione.* Sumantur pro vna vice tres, nocte ante ingressum lecti.

Aliud Laxatiuum.

℞. *Benedict. Laxatiuæ* ℥ß.
Vini essentialis colicæ descriptio.

℞. *Rhabarb.* ʒij. *Trochis. Alhandal* ʒj. *Diagridij* ℈ij. Vinum essentiale colicæ.
Euphorbij ℈j. *Bened. Laxat.* ℥ß. *vini ardēt.* ℥vij.

Immittantur in vitrum, & clausum per sex dies ita infusum retineatur. Demum exprime, & serua cautè. Sumatur bis in anno, vt suprà, pro vna vice ʒj. Misceatur & sumatur in sero caprino calefacto. Sumpta vna præcedentium purgationum, si quid reliquiarū in intestinis vel colone remanserit, ita, vt interdum circa vmbilicum punctio oriatur, post dies duos sequenti clysterio radicitus euacuandum est.

℞. *Iuris Galli Quart. j. id est mensuram.*
Bened. Laxat. ʒiij *spec. Hieræ picr.* ʒj.
Ol. decocti cum gran. Iuniperi ℔ ß. M. F. Enema s. vsum. Incipiente vel inualescente dolore colico,

℞. *Ol. communis recentis* ℔ j.
Granorum Iuniper. post contusionem ℔ ½:
Cymini Rom. ℥ß. *Ostrutij* ℥ij. Euphorbij ℥ij.

Conquassentur omnia simul in clauso cāntharo, in aqua ebulliente secundum vsum, per 2. vel 3. horas coquātur, & misceātur vino Maluatico, vel Renfalio calefacto, & bibatur quoties placuerit.

Insuper ℞. *residentiam vel reliquias, & adde olei Bened.* ʒij *vel olei Anethini* ʒij. Misce, & tepidè vmbilico superponatur & pectini. Et loca doloris inungantur. Hoc iteretur toties, quoties necesse est, sēper recalefactis & superpositis.

Si verò dolor colicæ præcedētibus potione & inunctione non sedatur, inungantur loca doloris crebrò, præsertim circa vmbilicum calefacto Balsamo, cuius descriptio sequitur.

℞. *Galbani ter destill.* ℔ ¼. *Olei Laurini destill.* ℔ ¼.
Ol. Terpēt. ter destill. ℔ ß. *Addatur ad placitū.*
Castorei ℥ß. *Euphorbij* ʒiij. M. omnia in vnum, & destillentur cum gummi *hederæ* ʒj. & *F. Bals. & vnctio.*

Insuper administretur clysterium sequens communi & consueto vsu.

℞. *Ol. Iunip. prior. descript.* ℔ ¼. *Pingued. Galli* ℥iij.
Ol. Anethini ℥j ß. *Ol. Laurini* ℥ß. *Flor. Cham. Mij.*

Decoquantur simul clauso cantharo per horam, de qua decoctione Rec. q. s. pro clysteri cum iure galli, vel vino Renfalio, & addatur modicum salis communis, & vtatur.

Aliud Experimentum in principio Colicæ vel paroxysmo præsente.

℞. *Euphorbij in ouo sorbili, vel in haustu calido vini præparati & Cariophyllati,* cuius descriptio sequitur.

Præseruatiuum vel confortatiuū contra Colicā.

℞. *Bened. Caryophyll. Acori. Euphragij. an. Mij. Ostrutij. Gran. Iuniperi, Cymini Romani,*

 Equiseti

Equiseti an. ℔ ß. *vel circiter.*
Mustum nouum & bonum. Mensur. xxx.

Imprimantur & ita præseruentur, quoad vinum omninò defecatum fuerit & clarum, quo vino sæpè vtendum est, præsertim manè pro primo haustu in prandio. Vesperi verò eodem, stomachus claudendus est, & potest frigidum vel calefactum sumi ad placitum.

Descriptio Tabul. Diacymini.

Quarum omni mane duæ, & semper post cibum vna sumenda est, ad præseruationem colicæ, & ad expellendas ventositates.

℞. *Spec. veteris descript. Dyacymini* ℥j. *Addatur Baccar. Lauri, Nucleor. gr. Iunip. an.* ʒ ß. *spec. Lithont.* ℈ij. *Zucchari fini q. s. F. Rotulæ s. a.*

In calculo, pro inungendis Renibus.

℞. *Oleum Vrinæ, debito modo factum (vt scis)* Infundatur *Ol. de spicâ ob odorem* Fiat vnctio calido modo, & superpositis panniculis pectini, in spinâ dorsi & lumbis, ac circumquaque, & hoc sæpiùs iteretur.

Ad membra laxa confortanda.

℞. *Olei pinguedinis taxi*, eo modo, quo vulpinum præparatur, q. v. cui addatur, *vinum ardens q. s.* calefactum, & tum inũgantur membra contracta. Reliqua sunt, *oleum Benedictum, Laudanum, Perlarum arcanum, Balsamum.* Iis vtaris, vt dixi.

Vin. Aromatici præparatio, albi, & rubri, pro æstate simul & hyeme, Theophrast.

Facit ad præcauendos omnes fluxus. Eius vsus est, manè & vesperi, haustus vnus. Rubrũ in æstate, album in hyeme conuenit.

Vinum Hyemale.

Vinum Hyemale.

♃ *Stertinum vinum musti albi.*
Acori ℔ ij. *Caryophyllatæ* ℔ iij.
Reupontici ℔ j. *Angelicæ* ℥ j.
Pimpinellæ, Tormentillæ, Diptamni an. ℥ i ß.
Zinzib. ℔ ß. *Galangæ Zedoariæ an.* ℥ ij.
Cinnamomi ℥ i i ß. *Gran. Iuniper. Manip.* v.

Sacculo omnia includantur, & in vinum suspendantur, aut in fundum deponantur. Superinfunde mustum, Despuma supra saccum. Quoties de eo bibis, toties vas iterum adimple.

Vinum æstiuale.

Vinum æstiuale.

♃ *Stertinum dimidium vini rubri.*
Chamædreos, Cichoreæ, Veronicæ, Fumi Terræ, Endiu. Follicul. senæ. Fol. Ellebori nigri, Valerian.
Ireos an. Manip. iiij.

Para, vt præcedens,

Nobili & Strenuo viro, Iacobo Tollingero, Cæsar. Maiestat. Rationum Magistro in Ausee, Domino: & amico meo singulari.

SAlutem & officia mea, nobil. Domine Tollingere &c. Literas tuas accepi. Quibus petis, vt modum tibi explicem, quî pilulis, cum Sixto missitatis, vti debeas. Pro responso itaq; hæc pauca accipe. Si fluxum sentis moueri, quouis mane pilulas duas assumes, velut & sub noctem. Hoc continuandum erit diebus decem. Quibus exactis consuetam phlebotomiam institue. His fluxus anteuertetur &c. Quod si fluxus nimis fortis ac præceps, pilulas prædictas fors sperneret: illarum loco Recepta duo describam.

Consilium ergo meum est, vt in vas purum 8. cantharos vini infundas. In quod iniice *Caryophyllatæ* ℔ ½ *vel* ℔ j. *Zinzib.* ℔ ¼ *Cubebarum* ℥ j. In vase omnia stent & macerentur. Quando ergo aëris cõstitutio humidior & vdior periculum fluxionum minatur, de hoc vino manè, ieiuno stomacho haustus vnus bibatur, cumprimis Luna plena aut noua existente, ne vinum bonum pereat &c.

Quòd si pluribus fors medicinis aliquando opus habiturus es, eas lubens ac vltrò communicabo, si admonear. Saluta ex me vxorem ac filiam tuam officiosè. Gratia Dei nobiscum sit. Actum ad Schoberum. mens. 15. April. An. 1541.

Hîc vnà mitto Recepta duo pro pilulis, quas parari curabis, quando voles. Receptum secundum pilulas habet fortiores.

Pilulæ prænominato Dn. Iacobo Tollingero ordinatæ à Theophrast.

Receptum primum.

♃ *Pilularum Aloëphanginarum.*
Cochiarum.
Arabicarum an. ʒ j.
Diagridij ℈ j

M. *Cum aquâ saluiæ.* F. *Pilulæ* 9. *pro drachmâ*

Receptum secundum.

♃ *Aloepatici* ʒ ij. *Electerij* ʒ j.
Trochiscorum Alhandal. ʒ ß. *Serapini* ℥ j.

Puluerisentur & misceantur in Serapinum dissolutum cum aq. *Saluiæ F. Pilulæ* 12. *pro* ʒ j

DIÆTA.

Quam Theophrastus cuidam præscripsit in Affectibus pulmonum.

REgimen tuum in tria colloco. Primum est, vt Iliastrum pulmonis in suâ essentia contineas. Ethicam enim & peripneumoniam tibi suscitabit.

Suadeo etiam, vt diligentem rationem habeas ligamentorum & arteriarum. Hæc enim desertionem tibi minantur.

Denique vita pinguia, oua, vinum, pisces. Quæ de animalibus recentibus sunt, prosunt.

Cibi tui mixti sint cum Medicina de Brassica & Scabiosa: sal ex dimidio temperetur cum Aloë Succotrino: panis misceatur cum ostrutio proportione partis vigesimæ.

Valdè prodesset vitatio iræ, & si quæ al[illegible] fellis proprietates sunt. Expugnanda etiam phantasia est: Ex ea enim generatur tremor cordis, cæteris malis omnibus nocentior.

Regimen aliud Theophrasti.

PVlueris in schatula contenti vsus est ad dolorem dorsi, ad arenulas, & lotii citationẽ Vtendi ratio talis est. Quoties decrescit Luna, toties post vltimum eius quadrantem diebus quinis pulueris ℥ß. assumi debet, in vini aromatici mensuram vnam inditi. De hâc mixtura manè & vesperi bibetur, ita, vt in quinque diebus mensura tota ebibatur.

Quòd

Quòd si fors dolores dorsi interea incidāt, vini prædicti haustui vni iniiciatur ʒ j. pulueris prænominati,& bibatur, prius tamen in aquâ feruente calefactum,vt moris est. Spatio autem horarum 24. haustus tres huiusmodi vel quatuor faciendi sunt. Si videtur,dulcorari possunt saccharo ad placitum indito. Vas autem probè subinde agitetur, ne quid pulueris in fundo remaneat. Si obstructio nimis vehemens sit,conuenit balneum in aquâ, cui herba raporum, ac ipsa rapa, aut etiam brassica incocta sint. Et in hoc balneo sedens æger, prædictam mixtam potionem ebibet.

In penuria prescripti superius vini aromatici, sumendum est Melicratum, eique raphanus syluestris incoquendus, vt saporem eius contrahat. Hoc Melicratum vices præscripti vini supplere potest.

Explicatio, quis oleorum vsus sit.

Oleum hoc, quod in vitro,cui schedula verbo Balzimon inscripta adhæret,continetur, ita vsurpari debet, contra paralysin, contra spasmum, & similes morbos alios.

Si contra spasmum adhibetur,id ad primum illicò insultum in stannea patella calefaciendū est super prunis, quo ceruix inungatur, quantitate auellanæ vnius vel duarum. Et conuulsio cessabit. Quoties verò malum redit, toties inunctio repetenda est. Prodest etiam impendiò paroxysmis caducorum.

Contra paralysin vsus eius talis est. In præseruanda ea & anteuertenda opus est, vt singulis mensibus semel duæ tresue guttæ calidæ in verticem medium, vbi crucis diductio est, instillentur & post locus fricetur. Tempus autem huius inunctionis optimum est, principium piscium aut aquarij, deficiente Luna.

Si iam paralysis facta sit, æger ponè in vertice inungendus est, quotidie ter, ac de oleo momentum aliquod infricandum est naribus, & pulsibus, prope pollicem. Et licèt quidem status melior appareat, desistendum tamen minimè est, sed in vertice quotidie bis inungendo pergendum est: ac præterea membrum sanum aquâ Lauendulæ aut Spicænardi calidissimè abluendum, læsum verò ac affectum Balsamo prædicto quotidiè semel calidissimè inungendum est, Quód si sensus humanus seu ratio redierit, omittenda est aqua lauendulæ: balsami verò inunctio continuari debet, donec membrum percussum ad statum pristinum redeat.

Aqua illa, quæ in vitro, cuius appensæ schedulæ inscriptum est, *Diaphoreticum* in peracutis, vtilis & peridonea est apostematis internis omnibus pulmonis, hepatis, splenis & pectoris, adeóque facit etiam impendio ad pestem. Vtendi ratio ista est.

Quamprimùm morbus sentitur,ac ex signis suis adesse noscitur, prædictæ aquæ cochlear vnum calidè ebibendum est: æger autem in lectum se recipiet, & probè sudabit. Hoc modo prænominata, apostemata omnia dissipabuntur,& per sudorem ac lotium excernentur, nisi in mortem vergant, aut serius Medicina propinata sit.

Item si periculosæ pestis signa exhibeantur, dosis illa adhuc semel bibenda est, si fortè prior haustus veneno expellendo non sit sufficiens. Sedulò autem opera danda est abstinentiæ cumprimis in cibo: vbi etiam cauendum est vinum,aqua grauis, asperior aër,& frigus.

Quòd si Theriaca bona in promptu sit,eius drachma vna aquæ dictæ dosi scitæ permiscenda & ebibenda est, eo modo, quo diximus. Quòd si pestis foràs efferatur, ea aperienda, & emplastro idoneo sananda est, quale est hoc, cuius partem aliquam cum Sixto ad te missitaui: Per hoc, venenum ex fundamento extrahitur, nec ante tempus idoneum vlcus consolidat, quod vulgarium chirurgorum medicinæ facere solent. Emplastrum 12. quibusuis horis renouandum & mutandum est.

Præterea N. V. triplicem purgationem ordinaui, propter triplices futuros morbos. Vna formam habet vini ardentis: altera pilularum: tertia electuarij. Vinum ardens ita vsurpandum est. Si catarrhus in pectus delabatur, punctiones laterum, & difficilem respirationem, sitim magnam, inappetentiam, & graueolentiam animæ mouens: de vino isto cochlear medium hodie, & cras iterum tantundem bibendum est. Quòd si cochlear vnum sufficiat ac strenuè operetur, secundum intermittendum, ac purgatio sumenda est, præterea nihil, nisi prodromi prædicti appareant, quocunque id in signo sit, excipio tamen Arietem & Leonem.

Purgatio in formâ electuarij assumenda est,si vomitio ventriculi vrgeat, & dolores dorsi incipiant, & sedes obstruantur, ac colicam suscitent, & lotium permutetur. Assumendi autem electuarij dosis sit ʒ iij. quæ manè ingeratur. Vbi trium horarum ieiunium tuleris,posteà comedes. Si verò vsque ad horam 12. non satis operetur, à cibo sumpto iterum drachmæ iiij. cum vino deglutiantur, siue solitariè: Ita fiet, vt incidentes illi morbi expugnentur. Quòd si etiam febris fors quædam immineret: eadem hoc modo expugnaretur.

Vsurpandarum pilularum hic modus est. Si interius in corpore,siue in pectore, siue intestinis &c. sordes quædam collectæ essent:eæ expellentur, si sub noctem tres pilulæ deglutiantur, & hoc tribus vel quatuor diebus continuetur. Iterari autem hoc potest,quoties in anno sordes huiusmodi congestæ apparebunt. Et prout necessitas postulare videtur,satis est,si noctib9 duabus,vel saltē vnicâ præscripta dosis ita assumatur.

Insuper duas alias etiam medicinas N.T.largior,cū instructione, quî vsurpari illæ debeant.

Porrò genus peculiare quoddam pilularum concinnaui, quæ N.T. apprimè proderunt. Et consilium meum esset,has omnium primò vsurpari, & cæteras in casus futuros reseruari.

Misi etiā seorsim in vitro alio oleum,quo cætera permisceantur,maximè autem id, quod ad paralysin facit.Si auxiliis aliis opus sit, mittā, si moneat.Item,si colica ventrem torqueat, sumatur oleum,quod N.V.ad me misit in vitro,& calefiat.De eo guttæ aliquot in medium vmbilicum stillētur,ac insuper lana in oleo isto madefacta,calidissimè vmbilico applicetur,& hic vsus quater vel quinquies iteretur,ita malū cessabit.

Secūdò,si quis obstructus sit, & supernè Medicinas assumere nequeat, nec ferre Elementa possit,de hoc vnguento, quod ex officinâ peten-

 dum

dum, plantâ pedis bis terue inungenda est, & aluus citabitur. Vnguentum autem constat ex vnguentum autem constat ex vnguento populeo, cum dimidia quantitate Electuarij permixto. Vtere vt dictum est.

Tertiò, puluis contra arenulas latinè describendus est, quem N. V. ipse traditurus sum.

Quartò, etsi N.V. instructionis satis habeat ad fluxus internos educendos : insuper tamen necessarium erit quotannis ad minimum medianam pertundi circa festum D.Blasii, aut Philippi & Iacobi. Iuuaret etiam non parum, si circa autumnum in latere altero mediana secaretur, aut ad minimum leuiter apperiretur.

Quantum ad obstructionem coniugis, singulis septimanis ter iusculo helleborato, vt dixi, vtetur, & id mense vno continuabit, semper tamen in ariete abstinebit.

De oleo Balsami sub noctem pennâ nares illinet, singulis septimanis bis. Et hoc continuabit vsque ad Maium. In ariete intermittet.

Item quotannis ad minimum semel venam cephalicam pertundet. Primò in manu dextrâ, deindè in sinistrâ,

Regimen aliud Paracelsi.

CONsilium meum de morbo tuo hoc est, vt præseruatiuis vtaris, quamdiù potes, scilicet per trageam laxatiuam & minutiones. Ad fluxiones enim capitis & sanguinis abundantiam mirè procliuis es. Laxatio ista & minutio quotannis quater fieri debet, vt sequens explicatio docebit.

De Recepto isto in schedulâ descripto, & cum litera L. signato, deficiente Lunâ in primis signis purgatoriis, biduò vel triduò sumes ℥ ij. super pane tosto, manè ieiuno stomacho, & ad minimum horis duabus ieiunabis: ita aluus leniter subducetur. Idem secundo die etiam similiter faciendum est: ac dosis ea vel augeri vel minui potest, prout prima vel fortiùs vel ignauiùs operata sit. Ita dies etiam tertia temperabitur. Fieri verò hoc debet sub initium Veris, Æstatis, Autumni, Hyemis, si signa in deficiente Lunâ comprehendantur.

Circa phlebotomiam ita te geres. Præmissa dicto modo purgatione, proximo sequente nouilunio, in ipso nouilunij puncto primo saluatellam dextram secabis, & sanguinis satis extrahes. Post purgationem secundam saluatellã sinistram pertundes. Post purgationem tertiam, venam interiorem suræ dextræ: post quartam purgationem, venam internam suræ sinistræ secabis, & ita naturam ad consuetudinem duces.

Huiusmodi ordo podagram præseruat, eiusque malitiam & vim retundit. Si verò conseruatio placeat adhuc certior, seorsim in schedula, literâ X. signatâ, trageam aliam descripsi, quâ vteris intermedio tempore, post factam purgationem & venæ sectionem. Vsus eius est, manè & vesperi sumpta ℥ j. super pane tosto, per integrum annum. Per hanc Trageam præseruatur & cõsumitur podagra, vt toto sequenti anno affligere non possit.

Aliud insuper etiam Receptum, litera W. signatum, composui, quod in vinum suspendes, & de eo quotidie binos in mensa haustus bibes. His fluxus in capite consumentur, velut & in articulis, vbicunque iacent. In schedulâ etiam, descriptum est vnguentum litera S. signatum, quo manus & pedes inungantur triduo post purgationem, quæ inunctio quatuor diebus continuari debet. Vesperi, sub introitum lecti, inunctio fieri debet in loco calido.

Hunc ordinem si tenueris, de infestatione podagræ securus eris. Hoc meum, quoad præseruationem, consilium est. Quantum ad cibos & potus, illorum modum ipse tenes. Imprimis autem quatuor vitabis: vinum forte, tentans caput: cibos fallaces & luxuriosos: iram: & fœminam. Quorum quò abstinentia maior: eò salubrior.

THEOPHRASTI PARACELSI GERMANI, PHILOSOPHI ac medici summi, explicatio primæ sectionis aphorismorũ Hippocratis, nec non sex primorum secundæ & nouem postremorum quartæ sectionis.

Alia item Explicatio primi Aphorismi.

Sectio prima, Aphorismus primus.

Vita breuis, ars longa, tempus acutum, experimentum fallax, iudicium difficile: nec verò satis est suum fecisse officium, nisi suum quoq; ægrotus, suum astantes faciant, sintq́; externa ritè comparata.

QVOD vita nostra breuis sit, nemo negare potest, etiamsi de quibusdam scriptum sit, quod longissimè vixerint: nempe Mathusalem 900. annos, sed non probatur quod fuerint anni Milesij, imò breuiores fortassis ab ortu ad occasum. Regius enim Propheta Dauid dicit, ætas nostra est octoginta annorum, reliquum labor & miseria est. Hoc dictum loquitur de annis Milesij, & ad nonaginta peruenire potest : ipsemet Dauid tantùm de octoginta annis Milesij, non de 900. testatur. Si igitur tantum 80. anni vita sunt hominum, breuis certè est numerus, quem aues quædam longè superant, quæ tamen viliores sunt homine. Sed sicut Luna si diuturnior esset, nihil boni efficeret, & in vno mense omnia bona perficere potest, & deinde renouatur : ita etiam homo terminum suum habet, quem non excedit. Et quanquam ob vitæ nostræ longitudinem medicina creata sit, vt octoginta annos attingere possemus, & porrò etiam annos laborum & miseriæ : attamen si medicus morbos pellere nequit, qui nobis mortem inferunt; oportet etiam nostram breuem esse, præterquam quod nobis ipsimet vitam abbreuiemus.

Mathusalæ ætas quæ.

Annus Thaletis Milesii fuit 3[illegible]9. dierum: vide aphor. 14. Ætas hominis quæ

Medicinæ finis prorogatio vitæ humanę.

Christus quoque XXXII. annum ætatis attigit, quantum intellexi, quod sanè tempus breue fuit : ideò nulla vita longa apud nos esse potest, prorsus ea nobis denegata est. Puluis enim sumus nihil aliud, vmbra quotidie transiens, & bulla aquarum. Vita igitur nostra breuis est, si conferatur cum aliis. Aurum & argentum manent vsque ad ignem finis seu extremam, nec non mineralia, lapides,

Christi ætas quæ ta.

Vita humana quid.

lapides, ſalia, &c. Homo autem non permanet, habétque terminum omnium breuiſſimum, nullúmque certum tempus mortis, imò quotidie eum finem expectare oportet. Qui enim hominem inuadit clam, reliquis creaturis parcit,

Ars vero longa.

Ars Medica cur longa.

ARtem longam eſſe, verum eſt hoc modo. In initio mundi cœpta ea eſt quæri uſque ad meum tempus, nec tamen finis inuentus eſt. Morbus eſt celer, ars vero tarda atque ita ægrotus negligitur. Medici enim nondum artis finem aſſecuti ſunt, & ea, quæ habent, adeò tarda ſunt, vt morbus artem vincat celeritate. Itaque Hippocrates meritò de eo conqueritur: nam & aſſedis ipſius idem accidit. Ars medica conſiſtit in Philoſophiâ, Aſtronomiâ, Alchimiâ & Phyſica: merito igitur dici poteſt, artem eſſe longam. Multum enim temporis requiritur ad quatuor has columnas medicinæ diſcendas & perſcrutandas. Et ſicut volatus abſque pennis nullus eſt, ita & in medicinâ. Priuſquam igitur pennæ naſcantur, multum temporis elabitur, donec ars perfecta ſit. Ægroto ars longa eſt, tardè enim per eam curatur, Tamé differunt ars & medicina. Ars tarda eſt, ſcilicet vt agnoſcamus morbos & eorum remedia. Medicina autem eſt celer: in causâ ſunt medicinæ errores & ambages. Sed vt verum dicam, ars breuis eſt, ſed diſcere longum eſt. Notatu verò dignum eſt, errores Hippocratis quoq; temporibus fuiſſe. Hinc dicit, ars eſt longa, hoc eſt, plus adhibetur quã opus eſt. Ars breuis eſt: id oſtẽdit notitia veri medici. Ars verò erronea eſt longa: Huius enim indagatores ad nullum certum terminum vnquam peruenerunt. Quod igitur Hippocrates hoc in loco dixit, non ſine causâ dixit. Inquiſitio enim apud ipſum fuit, donum autem finis non ei conceſſum fuit. Ideóque Hippocrates ante artem mortuus eſt. Ars eſt longa, vita verò breuis. Vbi autem *donum finis* eſt, ibi ars eſt breuis: vita verò longa, ſi arti conferatur.

Ars Medica ex quibus conſtet.

Ars & medicina vt differant

Ars medica per ſe breuis illis, qui donũ veritatis habent, & non in ambagibus verſantur.

Hippocrates qualis in Medicina fuerit.

Tempus acutum.

SIcut hominem nudum tempus affligit, modò hyeme, quæ eum frigore, modò æſtate, quæ eum calore vrit: ita modò pluuias, modò niues, modò humiditatem, modò ſiccitatem tempus affert, modò placidum, modò ventoſum aërem efficit. Similiter etiam intus in homine iſta operatur influentia. Influentia enim eſt tempus, & tempus gignit. Influentia autem multiplicis eſt virtutis in ſuis radiis & impreſſionibus, ſicut Hippocrates, vt potè peritus Aſtronomus benè ſciuit & conſiderauit, nempe interiora ab exterioribus regi, ideò tempus acutum eſt. Omnes enim morbos parit, omnia ſymptomata, & omnes aduerſitates. Vult igitur hoc dictum, medicum debere eſſe Aſtronomum, tempúſque obſeruare, vt tempus nôrit, quomodo ſcilicet dominetur & dominaturum ſit, & per quæ; & non ſufficere diem hodiernum contemplari, ſed & craſtinum, & omnes venturos poſt eum, à principio vſque ad finem, vt ex tempore medicus colligat, quid ſibi faciendum ſit, nec ita temerè tempus negligat, ſuamq; inſcitiã detegat. Si enim tẽpus, pluuias & roſas, ac flores, & alia à primo ad vltimũ proferre & perficere nullo prohibente poteſt: idem etiam morbos iuxta ſuum placitum finiet. Cum igitur tempus hæc poſſit, medico certè id conſiderandum erit, vt quid poſſibile, quid impoſſibile ſit, ſciat, & quid faciendum ſibi ſit, intelligat, ne ars criminetur, quam Deus creauit, & ægrotus peius habeat, id quod Deus minimè cupit. Tempus acutum eſt: ſingulis enim horis aliquid noui affert, ſicut hominis cogitationes omnibus horis aliæ atque aliæ ſunt iuxta duodecim horas diei: nemo ſcire eas poteſt, niſi vnus ſolummodo, ita etiam tempus ſemper aliquid noui affert. Quis acumen propoſitum & ſecretum conſilium ipſius animaduertere poteſt? Ideóque Medicus non ſibi nimium attribuat. Is enim ſuperiorem ſe dominum habet, nempe Tempus, quod cum Medico ludit, vt catus cum mure.

Influẽtia quid. Influẽtiæ vis quanta.

Medicus fit Aſtronomus.

Tẽporis vis.

Tempus Medici dominatur.

Experimentum fallax.

DIcit Hippocrates, experientiam poſſe eſſe fallacem, quaſi diceret, ne nimium fidas experientiæ tuæ. Ea enim perinde eſt in Medici manu, ac cor fœminæ in manu amatoris, qui credit ſe illud habere, ſed ſæpè non habet. Nihil enim fidendum eſt fœminæ, ita nec experimentis. Hæc eſt ſententia Hippocratis. Nihilominùs experientia eſt ars & auxilium ægrotorum. Non igitur falſam eam, imò certam eſſe & vſitatam oportet. Nam & ipſa & Medicus à Deo creati ſunt. Quòd ſi autem medicina fallax eſſet, hoc non commendaret Medicinam, imò eſſet diminutio exiſtimationis ipſius, atque ita ex medicinâ nullitas efficeretur, quod longè abſit. Sicut vxor fideliter debet viuere cum marito ſuo in coniugio: ita etiam medicina fide connubiali debet eſſe iuncta medico. Tunc is minimè eſt fallax. Quid autem coniugium confirmat? Et quid eſt coniugium? Nil niſi cordis cognitio, hæc eſt principium & finis. Ita etiam medicus & Medicina ſe inuicem agnoſcere debent. Tunc nihil fallaciarum iis inerit. Vbi autem intellectus non eſt, ibi vtrinq; dolus & falſitas eſt. Tempore itaque Hippocratis no ita ſe habebat in medicinâ: imò colocynthis omnibus equis adhibita fuit, vni profuit, alterum perdidit. Ideò ab eo fallax vocata eſt: in causâ eſt, quod mutua vtriuſq; notitia defuit. Quin egerunt ſicut medici puſtularij, qui vnâ vnctione omnes vngunt. De tali dolo Hippocrates hîc loquitur. Hoc modo ſe habuit medicina in principio, vt nullam theoriam habuerit, ſed ſolùm experientiam, hoc laxare, hoc conſtipare: quomodo autem & cur, id ignoratũ fuit. Ideò vnus ſaluatus eſt, alter perditus. Nunc autẽ cum theoriam habeat medicina, nõ ampliùs ita ſe habet, imò ſcientia adeſt & non ampliùs experimentum fallax eſt, ſed verax, id quod facit theoria medica, quæ quatuor columnis innititur, Philoſophiæ, Aſtronomiæ, Alchimiæ, & Phyſicæ.

Experiẽtia cur fallax. Fœminaũ favor dubius. Experiẽtia quid.

Coniugiũ Medicinæ & Medici quales. Coniugiũ quid.

Experiẽtia abſq; ratione nihil valet.

Iudicium difficile.

SEntentia Hippocratis hæc eſt. Quando quidem dixit, vitam eſſe breuem, vt medicus tam citò perfici nequeat in arte ſuâ: ſed

sed tardiùs veniat, ita vt tempus ei prædominetur, nec certa sit in manu ipsius medicina: hinc iam sequitur, nullum bonum iudicium ferri posse. In omnibus enim principalibus capitibus artis dubiũ est, & non certitudo. Quando autem quatuor supradictæ columnæ alicui benè notæ sunt, tunc longè aliter res se habent. Vita enim longa est, ars breuis, tempus flectitur & regitur, experimentum fræno innexum est, atque hoc modo iudicium ferri potest non dubium, periculosum, aut temerarium, sed certum, quo medicus sanitatem restituere potest. Medicina ars est. Cùm igitur ars sit, tam rotundã eam esse oportet, quàm est circulus, ita vt omnia ea, quæ in circulo consideranda veniunt, etiam in Medicinâ considerentur. Sicut igitur circinus suum opus efficit; ita etiam medicina suum perficere debet. Æqualis enim ipsis inest potentia, sed non similiter discunt. Circinus est visibilis, vt ex opere ipsius patet. Medicina non est visibilis. Hoc suam habet rationem: nihilominùs & circinus & medicina ad opera destinata sunt. Cùm igitur Hippocrates non in animum induxerit circinum, eúmque medicinæ comparârit, sequitur, desperationem in medicinâ esse oportere: Quòd si autem conditio & ratio Medicinæ, qualis est, in Geometriam deduceretur, quis, si modo vellet, errare posset, aut dubius esset? Qui autem circini modo non agunt, ij nolentes quoque errant, sicut lapicidæ, fabri lignarij. Ita etiam medicus in suâ professione.

[Margin: Medicina ars est.]

[Margin: Medicina tã certa debet esse, quã sunt Geometrica.]

Nec verò sat est, suum fecisse officium, nisi suum quoque ægrotus, suum astantes faciant, sintq; externa ritè comparata.

Vult Hippocrates, vt ægrotus obtemperet, & omnia ea faciat, quæ ei præcipiuntur & præscribuntur à medico. Sed nec ipse solum suum officium facere debet, cùm sit vna tantùm persona, imò alij quoque, qui curam ipsius gerunt, qui ipsi ministrant, coquunt, eum hinc indè portant, lectum sternunt, vt scilicet illi, ægroti cor, animum & desiderium in se habeant, ita vt in vniuersum sit vnum & idem cor. Est autem pium & æquum hoc dictum, iuxta illud: Dilige proximum tuum sicut teipsum. Cum itaque tibi qui ministrat, ægrotus sit proximus: meritò vnum cor cum ipso habere debes, ita vt ægroto ea facias, quæ tibi fieri velles, si tu decumberes. Cuiuis æstimare licet, cur Hippocrates hunc Aphorismum scripserit, nempè ob ea, quæ nunc quoque multis accidunt. Sæpè enim aliquis ægrotat, quem libenter vxor eius mori videret, aut ipse vxorem, seruus dominum, dominus seruum, frater fratrem, sodalis sodalem: Cur? Non opus est enumerare. Quando igitur familia hoc modo aduersatur patrifamilias, quid sperabit ibi Medicus? Etiamsi enim ægroto bene velit, & bona præscribat, vt debent singula fieri: attamen cum illi, de quibus dictum est, aliter sint animati, quàm ægrotus, medici ars confunditur, ægrotus perditur, hæredes gaudent, medicus læditur, ars dehonestatur. Vnum igitur cor esse oportet, tunc ægrotorum salus incipit. Necesse est enim vt auxilium feratur & ministretur ęgroto ab ipsomet, à medico, & ab his qui in domo ipsius viuunt, qui omnes simili corde præditi esse debent.

Aphorismus secundus.

In turbationibus alui & vomitionibus, quæ sponte fiunt, si qualia oportet purgentur, confert & facilè ferunt, sin minùs contrà fit. Sic & vasorũ inanitio, si qualem fieri oportet fiat, confert, & facilè ferunt, sin minùs, contrà accidit. Proinde & regionis, & tẽporis, & ætatis, & morborum habenda est ratio, pro quibus talia vacuari conueniat nec ne.

Hippocratis sententia est, omnia profluuia & vomitus per superiora, quæ per se absq; purgatiuo oboriũtur, cõsiderari debere, an opus sit ea purgari nec ne, & vbi natura nimiũ expellere deprehendatur, vt nõ adiuuetur, sed sistatur. Placet mihi autem hoc dictum. In dysenteriâ enim hâc summa medicina est medicamento vehementi per inferiora deiicere: ita enĩ dysenteria vtilissimè sanatur. Similiter in vomitu vehemẽtissimis vomitiuis rem aggredi decet. Ipsa enim experientia probat in quolibet fluxu per superiora & inferiora, si medicina illi materiæ conueniens administretur, quòd præsens adsit auxilium. Oportet autem in tali curâ magnam cognitionem & obseruationem adesse, vt illud ipsum medicamentum accipiatur, quòd aptum sit fluxum illum expellere, ne aliud expellatur. Aliàs mors importaretur. Nec nõ hoc etiã curandũ est, vt terminus quantitatis nõ excedatur, ita vt dosis par sit morbo in efficaciâ. Notãdũ quoq; est, si signa viriũ nimiùm recessissent, & nõ adessent, sed deficerent, nõ debere tunc seruari hunc processum, imò constipatio fiat & cõstructio citissima. Ideóq; rectè hoc loco Hippocrates dixit, & si ei obtemperes ita esse experieris. Exempli & testimonij gratia hæc affero: *Scamonea* curat dysenteriam: alcali de *Serapino* curat profluuium: *Splen* castrati sistit fluxum menstruum, extractio *Hellebori* vomitum phlegmaticum tollit: atq; hęc omnia per expulsiuam virtutem operantur. Testatur quoq; Hippocrates, si per se omnia sint expurgata vt nihil ampliùs adsit, quòd constipatio fieri debeat. Illa autem fiat per SPIRITVM VINI sumptũ cum fragmentis pretiosis & corallis, qui hæc omnia sistit. Quin & hoc verum est, alia constipantia, quæ tali constructioni minimè adhiberi debent, contra ordinẽ naturæ post suã constipationẽ colicã parere, tumores, hydropẽ, paralysin, & plures similes morbos. Ideò aptissimis constrictiuis vtendum est, vt hæc euitentur.

[Margin: Dyssenteriæ cura.]

[Margin: Scamonea, &c. Alkalide Serapino. Splé curat. Extractio Hellebori.]

[Margin: Spiritus vini cum corallis cõstipat.]

Sic & vasorum inanitio, si qualem fieri oportet, fiat, confert, & facilè ferunt, sin minùs cõtrà accidit.

Quando in homine inanitio accidit, quæ quidem tam est possibilis, ac fluxionũ ortus, tunc similiter ac cũ fluxibus procedi debet: nẽpè si aliquid exiccandũ restat, & exhauriendũ, fieri id debet. Sin minùs, impediri id debet. Sępè enim natura in seipsâ superfluum aliquid inuenit, idq; per se cõsumere nititur & exiccare. Hac autẽ operatione incipiente, ægrotus corpore decrescit, quod non debet fieri. Medicus tamen nõ debet conari, vt hanc consumptionem impediat, imò potius naturam adiuuare debet, vt meliùs propositũ finem assequi possit, atq; ita cõsumptio ista Medicina est, quæ nullo modo impediri debet.

[Margin: Medicus quando naturam iuuare debeat.]

Quòd si autem natura nimia esset in consumendo, tunc auerti, & ab illo proposito in aliud dirigi debet. Hippocrates itaque hoc loco egregiam doctrinam tradit, sed medicamenta huius doctrinæ non adiungit. Ego autem

Naturæ cõfortatio ab auro.

autem ex medica experientia hoc ei testimonium do, NATVRÆ AVXILIVM IN AVRO, CONSISTERE, SI ILLVD PER PROCESSVM VINI FORTIS IN LIQVOREM REDIGATVR, &c.

Proinde ratio habenda est, & temporis.

Prudẽtia Medici.

In hac autem Medici operatione iuxta doctrinam huius aphorismi, Hippocrates admonitionem suggerit, quid medico considerandum sit, nempe tempus & hora, scilicet quomodo quæuis hora, non vna solùm, per se constituta sit. Mutantur enim quotidie tempora. Expendi etiam debet, quid ferat natura, quid medicina, quid signa, vt iuxta illa se omnimodè Medicus componat, illis resistat vel obsequatur, non temerè, & fortuitò, sed cum prudentia, scientia & bono intellectu veræ & idoneæ Medicinæ.

Et Temporis.

Astra Elemento. rum.

ASTRA tempus regunt: astra autem insunt elementis,& in elementis habitant,sicut anima in carne & sãguine,& sicut spiritus in corpore,& medicina in herba.Herba enim non est Medicina, corpus non est anima, ita nec elementa sunt astra Nihilominus operatio & effectus procedit ex quatuor corporibus elementaribus. Ideò medicum decet esse peritum Astronomum, vt sciat quid tempus ferat,auferat,integret, frangat in rebus naturalibus, vt illi resistere possit.

Et Regiones.

PORRÒ etiam considerandum medico est, quali in regione ægrotus sit, hoc est,quam singularem proprietatem & naturam regio illa habeat. Vna enim prouincia differt ab alterâ, vna terra ab aliâ: sic & lapides, vina,panis, carnes, &c. hoc est quælibet regio peculiarem naturam & specificam habet vltra generalem proprietatem quam totus mũdus habet. Hanc proprietatem benè considerare debet Medicus.Idcircò etiam Cosmographum & Geographum eum esse oportet, easque artes optimè nouisse. Quales autem illæ sint & quid doceant, vnà cum Astronomia, non opus est in commentario describere.Nã in suis voluminibus hęc quærẽda sũt,quomodo scilicet ad Medicũ pertineãt.

Quælibet regio spec fi.u aliquid habet. Medicus sit Cosmographus & Geographus.

Et Ætatis.

HVius rei eiusmodi exemplum accipite.Pono casum, puerum laborare febri quartana, similiter adolescentem, virum, senem. Horum quilibet peculiarem curam requirit, cùm tamen cura per se sit vna eademque; nihilominùs discrimina aliqua sunt in addendo vel detrahendo. Medicus igitur distributionem ætatum hominis considerare debet, nec non ætatis medicinæ,ætatis morborum, & ætatis ipsius tẽporis. Cùm enim mundus steterat annos mille: faciliùs curari homines potuerũt:ante duo millia annorum iterùm meliùs: ante tria millia adhuc meliùs, & quò propiùs ad nos acceditur, eò deteriores fiunt morbi. Omnes igitur ætates benè considerari debent, videlicet horarum, tẽporis hominis, mundi,morborum, &c.

Et Morborum.

SImiliter etiam morbus per se considerari debet,quid sit,qualis sit.Atque hæc exactè cognoscantur, non opinando aut putando. Dicit enim ἐπισκέπτειν, id quod Medicè est deliberare, cognoscere, scire, non dubitare, ambigere. Vbi enim non est certitudo hæc, ibi etiam cura incerta est.

ἐπισκέπτειν

Conclusio.

Vult autem Hippocrates, medicum ita intelligere supradictos quinq; articulos, non in hoc solùm aphorismo, imò in omnibus aliis morbis isti articuli sunt necessarij. Nôrit igitur medicus vbi diligentiam adhibere debeat,vbi non, quando & quando non,ne diligens & curiosus sit,vbi non opus est,& vbi opus est,negligens sit. Talem igitur decet esse Medicum, vt artem suã exerceat cum bonâ & rectâ contemplatione eorum,quæ ad ægrotum pertinent,idq; à studio ægrotum sanandi. Fruetur enim ita contemplatio bono successu: à supremo enim medico regitur,qui eam fortunat, & rectâ semitâ dirigit.

Aphorismus tertius.

Athletarum plenior corporis habitus, si ad summum sit perductus plenitudinis gradum,lubricus est. Neque enim eodem permanere aut consistere potest: cùm verò non consistat,nec iam possit in melius proficere,superest vt recidat in deterius. Quamobre plenior ille corporis habitus haud cunctanter est soluendus, quo corpus nouæ nutricationis initium capiat: non tamen vacuando eò vsque pergi velim, vt vasa in se penitus considant: hoc enim tutum non est,sed quatenus natura feret, eò progredi oportet. Sic & extremæ vacuationes periculosæ:contráque repletiones extremæ similiter periculosæ sunt.

CVm Hippocrates de morbis loquatur: in hoc aphorismo eorũ morborũ mentionẽ facit,qui vsq;ad summũ tendunt, & quando in summo gradu sunt,tunc mitescunt & tolerabiles fiunt in speciem,sed fallaces sunt:tandem enim redeunt.Quamuis enĩ eiusmodi ægroti videantur esse hilares,tamen in illâ quiete & lætitia permanere nequeũt,& quies illa,si quę adest, non in bonum cedit,sed in peius,In morbi enim tyrannidem recidunt.Scitote igitur Hippocratem hoc in loco rectè locutum. Quilibet enim grauis morbus,qui alienis signis pręditus est,difficulter curatur.Exempli gratia, epileptici quãprimùm incipiunt quiete frui cum læto indicio, tũc citò morbus redit,similiter in morbo S.Viti, quãdo morbus est in supremo gradu,tunc exultant,& sic in aliis morbis plurimis,qui ad mortem tendunt,vbi cũ optimè valent,mors lecto astat.Mors enim & quies sanitatis non possunt simul esse. Quòd autem quies venit,id fit ratione naturæ,quæ existimat se mortem aut morbum superasse,quiescente interim morte vel morbo, & expectante terminũ propositi sui. Cùm autẽ ægrotus lætatur,tunc morbus rursum consurgit, & contra sanitatem pugnat. Quando hoc modo aliquantulum progressus est,morbus, tunc iterum quiescit, & videtur adesse bona valetudo, sed fallax ea est.Hi læti habitus, signa sunt morbi diuturni aut mortis.

Grauiũ morborũ quies repentina nõ bona.

Epilepsiæ recidiuæ quod signum. Morbus S. Viti.

Quies in morbis grauibus vnde.

Quamobrem plenior illa corporis habitudo cunctanter est soluenda.

Cura igitur iuxta sententiam Hippocratis est, vt læta illa signa, quæ tam bonæ spei sunt, frangantur, hoc est vt in morbum transmutentur, ita vt nihil læti conspiciatur ampliùs, idque citò faciendum.Siue enim ad mortem,siue ad fixum morbum res inclinata est, properandum est.Quamprimũ enim in fixis morbis signa dimidium annum durant, non ampliùs vulgaribus

ribus medicamentis subiiciuntur. Quod si in morbis letalibus ter redeant, vsque ad mortem durant. Idcirco statim omnia in morbum vnũ sunt conuertenda, qui curæ obsequitur, & alicuius spei est.

Vt corpus noua nutricationis initium capiat.

Causa cur properandum sit, est, vt corpus ex naturâ suâ priùs cibum accipiat, quàm morbus accedat, & cibum inficiat, priusquàm fruatur eo. Si enim corpus in cibi sumptione posterius sit, tunc peruersè res agitur ita enim morbus pascet corpus & nõ natura, sicut ordinariè fieri debebat. A morbo autẽ nutriri, totũ corpus infici est.

Non tamen vacuando eò vsque pergi velim, vt vasa in se penitus considant, hoc enim tutum non est, sed quatenus natura feret, eò vsque progredi oportet. Sic & extremæ vacuationes periculosæ sunt.

Non bonũ est etiam signum, sicut superiora, si cõpressio fiat vel coâgustatio, siue à morbo siue à Medicinâ. Similiter si purgatio fiat propter accidentia, ea quoq; nõ conueniret. Morbus enim vel ad mortem, vel ad fixam naturam dispositus est. Quòd si igitur illa accidentia tollere coneris, ea quæ in toto corpore sunt, ad cor penetrabunt, & res peior erit quàm priùs.

Et contra repletiones, si extremæ fuerint, similiter periculosæ sunt.

Quamuis post sumptam medicinam sanitas aliqua consequeretur, ea tamen non est constãs. Quamprimùm enim aliquod priorum signorum redit, nemo ea iterum delere potest, vt in principio, imò ita rem relinquere & Deo committere oportet. Natura enim hîc atteritur, debilitatur & euanescit, & absque omni auxilio recedit,

Aphorismus quartus.

Victus tenuis & exquisitus in morbis longis semper, in acutis vbi non conuenit, parum tutus est, & rursum victus, qui ad extremam peruenerit tenuitatem, molestus est, si quidem quæ ad summum peruenerint repletiones, molestæ sunt.

Vbi diæta studendum sit. SEntentia Hippocratis est, quòd in difficillimis & maximè diuturnis morbis mediocris & decens diæta seruari debeat. Quòd si id nõ satisfaciat, periculum esse, ne æger difficulter curetur: Quòd si ad extremum diætam adhuc subtiliùs & arctiùs constringere velis, metuendum esse, ne illud quoque frustrà fiat. Et postremò si repletio inducatur, ita vt morbus seipsum repleat, & non diæta, illud quoque malum esse signum. Verum certè est, quemlibet morbum, siue mortalis sit, siue aliàs diuturnus, non indigere peculiari diæta. (Diæta in nullo morbo vtilis est.) Natura enim cibum non appetit, imò morbi tota plena est. Idcircò quando diæta mediocris non iuuat, signum est, non diæta, sed medicinâ agendum esse. (Diæta quando opus sit, & quando minus.) Vbi enim morbus seipsum pascit, ibi diætâ non opus est, sed sola medicinâ. Morbi enim seipsos replent perindè ac si quis seipsum nimio cibo obrueret, ita etiam morbus saturatur. Hippocrates tamen hoc in loco de nullà Medicina loquitur, nec morborum nomina apponit, sed solummodo generalem aphorismum facit, qui omnibus morbis conueniat quasi diceret: si in magnis morbis contingat, diætam nihil proficere, tunc diætæ non est studendum, quin potiùs medicinæ omnis opera impendenda est. Natura enim seipsam pascit adeò, vt & plena sit. Aliud nihil docet hic Aphorismus.

Aphorismus quintus.

In tenui victu peccant ægroti; quò fit, vt magis lædantur, siquidem quoduis peccatum grauius hîc, quàm in paulo pleniore victu esse solet: eadem de causa sanis etiam valdè tenuis statáque & exquisita victus ratio parum tuta: quia errata grauiùs ferunt. Quare tenuis exactúsque victus paulò pleniore existit maxima ex parte periculosior.

VVlt hoc in loco Hippocrates, ægrotos non debere vti seuerâ diætâ, aut multum ei tribuere. (Non fame, sed Medicina morbi curandi.) Qui verò contrà faciunt, & per diætam multum efficere volunt, ij magis se corrumpunt. Obseruate autem causam, quare dicat: morbus qui tali diætâ curatur, non curatus est. Desinente enim diæta redit morbus & crescet denuò. Non enim diæta, sed Medicina curare debet. Idcirco ægroti in seipsos delinquunt, cùm morbos fame pellere conantur. Morbus enim nulla fame pellitur. Diæta quidem seruari debet, non vt cura, sed vt naturam idoneam conseruet, vt suas actiones eò meliùs perficere possit. (Diætæ vsus.)

Siquidem quoduis peccatũ grauiùs hîc, quàm in paulo pleniore victu esse solet.

Quando igitur peccatum aliquod committitur in medicina, sicut de diæta dictum est, tunc non parua mala efficiet ipsa, imò magna incommoda inuehet, & maiora quidem, si ægrotus per se subtilis, sit, quàm si crassus sit. (Vbi diæta liberalior esse debeat. Crassities tutior tenuitate.) Notate igitur, crassũm melius esse hîc, quàm subtile. Crassities enim plus roboris habet quàm subtilitas. Vbi igitur robur est, ibi porrigendum est nutrimentum, illúdque minimè denegandum. Si igitur in rapis plus est, quàm in*, tunc rapæ dari debent non*, hoc est, ægrotus non subtilibus diætis sanari debet, sed potius eiusmodi cibis, in quibus plùs virium est. (* Prunis paruis, quæ Zipartlin vocãtur. * Pruna Sani tenuiter non nutriendi.)

Eadem de causa sanis etiam valdè tenuis, statáq; exquisita victus ratio parùm tuta: quia errata grauiùs ferunt.

Quin & hoc nobis pro admonitione accipiendum est, ne sanos homines adeò subtili diæta nutriamus, sed potiùs cibo efficaciori: nec ad amussim seruari diæta aut iuxta numerum dimensum debet, imò varia concedere permittamus, non certa quædam. Quando enim in morbos incidunt, eò meliùs, cibos crassiores ferre possunt, & citiùs sanabuntur, quam subtiles homines. (Crassiores citius sanãtur gracilibus. Quale alimentum tale quod alitur.) Qualis igitur est cibus, talis etiam fit natura: quæ si à cibo subtili nutrita sit: in medicina parum adiuuat: si verò à cibo robustiori sit pasta, tunc medicinam egregiè subleuat.

Quare tenuis exactúsque victus paulò pleniore existit maxima ex parte periculosior.

Idcircò medicus non multùm studebit diætis subtilibus, nec multũ per eas efficere conabitur, quin potiùs hoc cogitabit, diætas esse fallaces, medicúmque decipere, quando subtiles sunt. Auxilium enim medicinæ debitum negligit. Non igitur docet Hippocrates, vt medicus vel

ægrotus

ægrotus diætæ incumbat, & per eam multum efficere conetur, sed vt diætam præscribat, quæ naturæ sit conueniens ad eam roborandã, eáque sit crassior diæta. Studium autem præcipuum collocet in medicinã, quæ potestatem habet sanandi ægrotum. Hæc ad id creata est, non diæta.

Diætæ præscribendæ modus quis Medicina sanat, non diæta.

Aphorismus sextus.

Ad extremos morbos extrema exquisitè comparata remedia optima sunt.

Hoc in loco Hippocrates quandam prophetiam ponit, nempè quòd postremis temporibus extremæ medicinæ adhibebuntur, idque ita intelligendum est. A principio suo vsque ad finem res quælibet semper fit magis magísque adultior, robustior, pernicacior, & quò propior est fini, eò est vehementior. Exempli gratiã, seritur glans in terram. Illa igitur magis magísque crescit, donec tandem post multos annos magna fiat arbor. Hæc igitur arbor in initio cultro poterat exscindi, nempè cùm adhuc esset ferula: pòst verò magna opus est securi ad eam secandam. In initio puer eam potuisset dissecare; post verò duo vel tres viri adulti satis laboris habent, vt eam exscindant. In initio momento oculi diffissa fuisset: pòst verò vix in aliquot septimanis dissecari & findi potest. Ita etiam se res habet cum morbis, qui incipiunt oboriri leuiusculè, & tandem adeò adolescunt, vt vehementiores magis magísque fiant, donec tandem in *exaltationem* suã deueniant. In principio leuis medicina eos curasset, pòst verò minimè potest. Dicit igitur Hippocrates, medicinã adhiberi debere iuxta gradus, hoc est, morbo primi gradus, primi gradus medicina: medij media: extremi extrema & fortissima medicina debetur. Scitote autẽ gradationem medicinæ iuxta hoc exemplũ debere intelligi, si quis laboraret hydrope, isque esset in initio; hinc sequitur leui & facili viã eum curandum, nempè per pilulas de Scrapino, de gummis, &c. Quando autem morbus augetur, & ad medium peruenit, tumórque fit maior, tunc medicina prior non ampliùs valet. Oportet igitur aliquid fortiùs adhiberi. Morbus enim est fortior, & præterea aliqua symptomata habet, quę & ipsa respiciẽda sunt in curã. Quando autem ad summum gradum peruenit, tunc ægrotus totus tumet, breuis est anhelitus eius, caput & alia membra valdè dolent: hæc omnia simul cõsiderari debent, & ita præparanda est medicina, quæ siti, anhelationi, & omnib. membris conducat, illáque erit extrema medicina.

Posteriorũ annorũ morbi prioribus peiores.

Gradus morborũ & medicinæ sint æquales Pil. de serapino. & gummis hydropem curant incipientem,

Differunt itaque medicinæ morborum cùm in principio sunt, ab iis quæ in fine sunt. Aliter enim se habet principium, aliter medium, aliter finis. Scire igitur decet medicum, quomodo medicina eò redigenda sit, vt & in extremis morbis valeat. Exempli gratiã; pilulæ de serapino & de mezereo iuuant in initio, sed non in fine: si autem eas in quintam essentiam transmutes, & in altiori gradu colloces, tũc & extremo morbo medebuntur. Si enim morbus aliquis vsque ad extremum crescit, & in initio medicinam suam habet naturalem, scitote certò quòd illa medicina per artem etiam exaltari possit, vt semper in pari gradu sit cum morbo. Medicus igitur scire debet id, quod medicina patefacit, sibi imitandum esse, nempè per Alchimiam, quæ ars hæc omnia præparare & perficere docet.

Morbi ętatibus differũt.

Exaltationem medicamẽtorum.

Alchimia naturæ æmula.

Aphorismus septimus.

Cum itaque morbus peracutus est, extremos protinus labores habet, summeq́, tenui victu est vtendum. Cùm verò non est, sed pleniorem victum licet exhibere, tantùm de extrema victus tenuis ratione remittendum est, quantùm morbus extremus est remissior.

Qvilibet morbus acutus, qui cum summâ angustiã ingruit quasi mors, qualis est pestis, mania, & alij plures quando inuadit aliquẽ, statim secum inducit extremos languores, summósq; dolores. Exempli gratiã, febris in principio mitis est; vis autem ipsius magis magisq; augetur, donec tandem pessima fiat: ita de his morbis intelligendum est, quando inuadunt aliquem, tunc statim summi dolores in initio adsunt, ita vt morbus & dolor in initio & fine vnum & idem sint, hoc est, statim cùm principio adest mors cum omnibus suis conditionibus. Dicit igitur Hippocrates, quando eiusmodi acuti morbi incipiunt, qui initio pessimi sunt, tunc cibo tenuissimo & leuissimo pascendus est ægrotus. Causa est, quòd vbi talis morbus est, ibi omnes naturæ vires pugnant cum morbo. Si igitur natura non ordinario cibo & cautè pasceretur, tunc cibus digeri non posset: natura enim ægrotum in pugnâ cum morbo non deserit. Quòd si autem cibus indigestus remaneret in ventriculo, alius indè morbus sequeretur, & morbus ita duplicaretur. Cibus igitur dandus est tenuis & leuis, qui sponte suâ pertranseat, non indigens multã digestione, quales sunt iuscula & legumina ac pultes, tales naturam in cursu & pugna sua non impediunt. Si autem non tanta sit vehementia morbi, ibi pro ratione ægroti cibus dari potest liberaliùs. Necesse autẽ est adhuc vnum scire, quanquam eius Hippocrates nullam faciat mentionem, nempè quod in eiusmodi morbis diæta vel cibus debeat simul esse medicina, quæ naturam adiuuet. Exempli gratia: si peste quis correptus esset vel pleuresi, tunc cibũ oportet expellere, vt natura exoneretur & liberetur, idq; fieri debet per *aurum Diaphoreticum*, & per *Tartarum Diaphoreticum*, quanquam hæc medicinæ nõ cibi esse videãtur, sed cibus & potus sunt. Qui enim illis nutritur, non moritur fame etiamsi nihil comedat, quantumuis parum de supradictis accipiat. Sciendum igitur, has esse medicinas simul & nutrimenta, & in tali nutrimento summum arcanum latet.

In morbis repẽtini & intensis cibus tenuisc conuenit.

Cur

Cibi qui leues.

Cibus & potus optimus, qui simul sit medicus.

Aurum Diaphoreticum pro peste. Tartarũ Diaphor. &c. Vide Atchidoxorum prologum.

Aphorismus octauus.

Cùm morbi vis est maxima, tùm vel tenuissimo victu est vtendum.

Qvilibet morbus qui in summo gradu est, tenerrimè tractari in cibo & potu debet, ne scilicet tali ægroto detur cibus, qui corpus penetret aut delectet, quales sũt aromatici, delicati cibi, pisces, gallinæ, &c. Vbi enim tã boni coqui sunt, ibi natura oblectatur & morbũ deserit in suo cõflictu, delitiásq; appetit, atq; ita seducitur. Cibi nõ delicati sunt optimi in hac diæta. Similiter nullum forte & exiliens vinũ dare debet. Sicut enim hoc vinũ cerebrũ inebriat & debilitat, ita omnia quoq; membra eneruat. Ideò dari debet vinũ leue, in quo natura nullũ robur quærere

rere possit: & quamuis naturæ aliquid boni dare velis, id tamen non sit copiosum. Quin & hoc vobis notandum est, quanquam Hippocrates id non dicat, lacticinia & alios cibos, qui morbum ad se trahunt, morbum tollere, cum eum secum per vrinam & sedes euehunt, vt in ictéritio morbo *granum iuniperi* egregius cibus est ad pascendum ægrotum vnà cum aliis cibis, nec non *aqua de cerasis* peculiarem vim habet, si bibatur in alio potu. Medicum igitur ita decet esse prudentem, vt diætam non solùm in certo pondere potûs & cibi constituat, subtilissimósq; cibos deligat, sed vt potiùs cibos illos accipiat, qui simul medicina sunt, illis fruatur ægrotus. Illi conueniunt morbis illis, qui in statu suarum virium sunt.

Cibi debent simul esse medicina: Granum iuniperi. Aq. de cerasis.

Aphorismus nonus.

Sed & ex ægroto coniecturam facere oportet, an is cum præscripto victu perstet vsqu. ad morbi vigorem, & an prius deficiat, imparq; cum tali victu succumbat priùs, quàm cedat morbus & obtundatur.

OPortet etiam medicum considerare, vbi diæta aliqua nihil iuuat, ne diutiùs in ea perseueret, sed medicinam admoueat, siue ea cibus sit siue non. Illud enim maximè necessariũ est, quomodòcunque agatur. Cum autem Hippocrates tot verba faciat de diæta, sciendum vobis est, non esse intelligendum solummodo cibum & potum, quib. summoperè student medici Italici & Gallici. Imò aliter diæta hîc intelligenda est. Hippocrates enim diætam non solùm ad nutriendum rectè corpus requirit, sed potiùs vt curet. Decet igitur medicum considerare, quæ virtus insit cuilibet cibo, ita vt eos cibos sumat, qui simul & medicina sunt, diætámque ordinet non propter nutritionem, sed potiùs propter medicinam, & vt abstinentia præscribatur tantùm propter medicam vim, quæ cibo inest, non propter repletionem vel abstinétiam cibi nutrientis. Exempli gratia laborat aliquis quartana, illi præscribenda est diæta, quæ debet esse & cibus & medicina. Dosin autẽ diætæ & quantum ægrotus edere debeat, colliges in administratione iuxta vires & robur medicinæ, quæ cibo inest, non iuxta nutrimentum, quod inest cibo. Sal igitur quartana laborantis, sit *sal absinthij*, caules ipsius laxent; carnes eius attrahant, digerant, & per aluum purgent. Similiter de potu, vinum eius sit medicina, hoc est, sit pręparatum cum illis rebus, quæ morbum istum pellunt. Nihil igitur propinari ægroto debet, cui non insit vis quædam medicinalis.

Diætæ vocabulũ quid significet.

Cibi medicati & eorũ dosis.

Dosis ciborũ medicamẽto sorum vnde æstimanda.

Aphorismus decimus.

Quibus igitur vigor statim futurus est, eos tenuiter statim habere oportet. Quibus autem posterius, & in ipso vigoris tempore, & paulò sub ipsum, de victu demendum est. Antea verò pleniùs alendi sunt, vt perferre queant.

OPortet etiam medicum scire, quando cibandus & potandus sit ægrotus, idque sumendum ei est ex morbo ipso, prout is fuerit affectus. Hoc ita intelligite, cum nutritio ægrotum non curet, sed sola medicina: in ipsa quoque fundamentum erit diætæ. Ideò Hippocrates vult dicere, quomodo medicina administrãda sit, quibus temporibus, quàm fortis. Non enim semper natura medicinam amplectitur, sed interdum tantùm, interdum verò non, vt iusta hora eligatur, in quâ natura appetit medicinalem potum & cibum. Cùm enim paroxysmus viget & morbus intumuit, tunc natura nullam diætam accipit. Est enim fastidiosa. Vult igitur Hippocrates, medicum debere animaduertere tempus idoneum ad administrandum naturæ. De his loquitur, non an pyra, poma, iuscula, aut alia danda sint.

Aphorismus vndecimus.

In ipsis paroxysmis cibum adimere oportet. Præbere enim noxium est. Et cum per circuitus redeunt morbi, in ipsis accessionibus abstinendum est.

ISte aphorismus, vt superiores, intelligendus est de eo, quando natura recusat, non dandum ei esse cibum, sed tantùm illo tempore, quando ei commodum est. Est enim tempus aduersum, & est tempus constans.

Cùm enim morbus naturã & vim suã exerit, non bonũ est cũ eo agere, sicut, cũ viro irato nihil agi potest. Quando autẽ cum eo aliquid agendũ est, oportet exspectare, donec præterierit ira, tunc est intelligens, vt sermonem & responsa tua percipere possit & alacriter respondere, &c. quæ omnia in irâ naturæ fieri nequeunt. Similiter etiam intelligendum est de morbis exacerbatis. Notate igitur periodos, paroxysmos & accessiones, omnes esse naturæ iram eiusque furorem. Quanquam aliud genus iræ sit periodus, aliud accessio, aliud paroxysmus, aliud exacerbatio; omnia tamen hæc ira naturæ sunt, orta ex offensionibus, quas natura à morbo pati cogitur, aut morbus pati cogitur à naturâ. Vtrinque enim ira oboritur. Sciat igitur medicus iram aliam esse naturæ, aliud quoque eius tempus seu sanitatis aliam verò iram esse morbi, quando ille se ostendit: Hæc respicere decet medicũ, vt videlicet iuxta tempus & horam agat, nihilq; importuno tempore incipiat.

In paroxysmis nihil tẽtandum. Et cur.

Paroxysmus est ira naturæ.

Periodus, accessio, par. &c. diuersa sunt.

Paroxysmus quid sit.

Aphorismus duodecimus.

Accessiones verò & constitutiones morborũ indicabunt, tũ morbi ipsi, tum tempora anni, tum periodorum proportionis inter se obseruatio, siue ea quotidiè, siue maiore interuallo fiant. Sed & ex iis, quæ postea apparet indicia sumũtur, velut in pleuritide sputũ, si statim initiò appareat, breuẽ fore denũtiat. Si verò posteriùs cõspiciatur, lõgã. Quin etiã vrinæ, alui fæces, sudores, crises difficiles aut faciles, nec nõ breues aut lõgos fore morbos cũ superueniũt, demõstrãt.

VT medicus cognoscat naturæ irã in paroxysmis, cõsistẽtiis, periodis, accessionibus &c. primùm omniũ morbũ sibi proponat, eumque funditùs perscrutetur, quo cognito, horam & diem sciet quãdo naturę ira incipit, aut morbi etiam: & hinc ei notum erit, quomodo ei anteuertendum sit, & quando, ita vt mediante medicinâ vtrâq; ex parte ira euitetur. Non solus autẽ morbus id facit, sed & ipsum tẽpus naturæ & morbi iram significat. Exẽpli gratiâ, nosti aliquem febri laborare, & ex arte & experiẽtiâ agnoscis eam esse tertianã. Iam igitur te scire oportet febris consuetudinem à principio vsq; ad finem, quando quies non sit futura. Similiter si febris accidat in autumno aut hyeme, tunc quartana est, id docet tempus: Ita quilibet morbus suum certum tempus habet, in quo oritur,

Morbus ipse suas certas accessiones & discrimina habet. Tempus.

de mense ad mensem, ab vnâ Lunâ vsque ad aliam, ab ortu Lunæ vsque ad occasum eiusdem, & sic de omnibus firmamentis, quæ quidem tempus ipsum sunt. Lux enim & tenebræ tantùm sunt nox & dies, non tempus sed tantùm diuisiones temporis. Firmamentum dat tempora anni. Qui igitur firmamentum nouit, is etiam scit quinam morbi singulis annis sint venturi. Hæc decet considerare medicum, nec non planetarum circulationes, & progressus & egressus stellarum mobilium, quæ alio atque alio modo suum cursum habent, nouáque tempora pariunt, & res augent vel debilitant: quomodò scilicet illarum effectus misceantur. Simili modo se habent morbi, qui reguntur ab astris, vt stultus aliquis: & sicut astra erunt & se habent, ita etiam stultus cum suis rebus hinc indè inconstanter vagatur, semper alius. Tales igitur morbos medicus nouisse debet. Hoc enim modo præueniendum erit iræ, sicut dictum est, quòd quotidiè aut tertio quoque die accidere possit.

Firmamentum causa tẽporum anni. Medico quę scitu necessaria sint?

Quin & hoc medico sciendum est, morbos persese sua signa dare ex quibus medicus intelligere possit, an diuturni sint futuri vel non. Nullus enim est morbus, qui non signa in se gerat sui exitus & mutationis, ex quibus cognosci potest, sicut natura aliis modis se notam facit & designat. Est enim in morbo signatura quædam sicut in homine, vt dicitur, homines rufi sunt perfidi; item quò debilior, eò ferocior: Eiusmodi enim signa natura fecit, vt homo innotesceret. Similiter etiam morbus quilibet signatus est suis signis, quæ medicum scire decet. Dicit igitur Hippocrates, si post signa non statim morbus veniat, significare morbum breuem; sin statim, significare morbum diuturnum. Causa est, quòd maturatio primò, non vltimò fieri debeat. Quod autem maturari debet, breui tempore maturescere nequit: vis enim maturans in principio ferè est efficacissima.

Signatura morborum. Vis maturans in principio potentissima.

Vrina quoque denotat quorsũ tendat morbus, nec non sedes & sudores. Hæc enim omnia sunt excrementa earum rerum, quæ ipse morbus sunt. Cùm igitur ex morbo sint, ex ipsis cognosci etiam potest, quid circa morbum, vel ex morbo sit. Sicut enim tabellarius veniens ex peregrinis regionibus interrogari solet, quomodo se habeant regiones illæ: ita oportet medicum omnimodè experientiam suã habere & obseruationem, vt gnarus consistat ante ægrotum & non ignarus, & vt morbos auertere possit, & vt sciat an diuturnus vel breuis sit futurus, ac benè vel malè exitum suũ sit habiturus. Hæc omnia benè didicisse debet medicus in omnibus morbis & minimè vti generali consuetudine, vt vulgus solet, quod iuxta suas opiniones tantùm loquitur. Medicus autem non debet loqui temerariè, sed scienter & iuxta artem medicam. Tam doctum enim eum esse oportet, vt à principio vsque ad finem sciat, quomodo se gerere debeat. In summa *signaturam morborum* medicum in homine agnoscere decet, similiter quoque firmamenta, quidnam illa in ipsa tempora infundant. Tunc benè se habebit res omnis.

Excrementa, vt de morborum cõditione testẽtur. Medicũ quę nosse deceat. Medicus a plebeio diuersus sit. Signatura morborum Medico apprimè scienda. Signatura morborũ & astrorũ influentia medico debent nota esse.

Aphorismus decimustertius.

Ieiunium senes non decrepiti ferunt facillimè; secundum hos ii, qui constantem ætatem agunt; minùs adolescentes, minimè omnium pueri, atque inter eos minimè qui acriori sunt & viuidiori ingenio præditi.

IN hoc aphorismo ante omnia hoc exemplũ notate. Arbor tenera in id inclinata est, vt crescat & augeatur. Quòd si verò crescere debet, oportet eam habere aliquid à quo iuuetur in crescendo, & quòd crescat: absque illo enim non fiet ponderosior. Ex hoc sequitur, naturam, quæ est in potentia crescendi, illud ipsum, ex quo vegetetur, desiderare. Oportet igitur iuniores illud habere, quia crescere eos oportet, donec ad perfectam suam ætatem perueniant. Hàc igitur de causâ puer plus humoris requirit, quàm aliquis adultus, donec desinat crescere, hoc est vsque ad vigesimum quartum annum. Dicit itaque Hippocrates seniores meliùs ferre posse famem, quàm iuniores. Iuniores enim duplici fame afficiuntur fame scilicet crescendi, & fame sustentandi. Cùm igitur seniores non ampliùs crescant, ideò fame crescentis potentiæ non stimulantur. Iuniores autem fame crescendi irritantur, ideò ieiunia ferre nequeunt; sicut seniores, qui si pro duplici fame comederent, seipsos frustrà implerent non necessariò. Ratione igitur potentiæ crescendi iuniores fame stimulantur, eámque tolerare minimè possunt quin potiùs in morbum inciderent. Quando autem desinũt crescere, tunc verâ fame afficiuntur, tunc incipiunt apti esse ieiuniis. Priùs autem oportet eos comedisse plus quàm seniores, ex hàc causâ, quòd natura ipsorum viuidior & ardentior est, quàm seniorum. Senectus enim magis magísque fastidio afficitur & tædio, & natura eorum minùs minúsque desiderat. Decrescit enim velut arbor, quæ appropinquante hyeme vnum folium post alterum amittit, vnámque virtutem post aliam, & quò vicinior est autumno, eòminùs alimenti requirit, eóq; meliùs carere potest, quàm cùm iunior esset, scilicet æstate instante.

Duplex fames in iunioribus. Senectus iuuentute ignauior.

Aphorismus decimusquartus.

Qui crescunt natiui calidi habent plurimum, itaque copioso cùm egeant alimento, abundè ipsis suppeditare oportet, alioqui corpus consumitur. In senibus verò inest calidi parum, paucis propterea succendiculis egent, siquidem multis extinguitur calidum. Ob eandem causam etiã senibus non sunt febres perindè acutæ: frigidum enim est corpus eorũ

HOc loco dicit Hippocrates, eos qui crescũt, abundare calore natiuo, & ideò multo cibo indigere, ieiunióque minus idoneos esse. Quod autem potentiam nascendi vocat calorẽ natiuum, hanc causam habet: sicut Sol omnes res instigat, & omnia per Solẽ crescunt, & Sol summum arcanũ est in igne, & purissimus summúsque gradus elemẽti ignis, ita vt nulla species in elemẽto ignis, sit adeò clarificata & præparata vt Sol, ideòque omnia per Solẽ maximè crescunt: ita etiam se habet *calor innatus* in homine, qui in microcosmo est Sol elementi ignis. Per hũc Solẽ crescit homo. Vbi igitur Sol iste fortis est, & efficaciter terrã ferit, ibi oportet multas

Sol arcanum naturæ. Calor natiuus est sicut sol in mundo.

Sol Microcosmi. esse humectationes, pluuias: rores. Similiter in homine quoque accidit dum crescit. Nam & microcosmi Solem multas humiditates, videlicet pluuiam & rores, hoc est, cibum & potum copiosum habere oportet. Hinc est dictum illud, Sol & homo generant hominem, ita vt homo sit pater, ex quo semen est: Sol verò vt vis crescendi in quantitate & robore. Semini igitur humano nutrimentum suum dandum est. Exiccatur enim sicut arbor, quæ siccitatis causâ arescit, & humido destituitur. Quare senes non aliter Solem habent, quàm hyems habet;& sicut Sol in hyeme terram frigefieri sinit: ita etiam facit Sol microcosmi in senectute. Senectus est frigida, sicut autumnus: indè malè cum eâ etiam agitur: & sicut in hyeme & autumno natura Solem fecit, ita etiam in senectute comparatum est. Hyems non eget multâ pluuiâ vel rore: non enim ea consumere potest.Sic etiam senectus, si multũ cibi ei daretur, omne id congelaret in glaciem, hoc est, mortem. Cùm igitur senes ex vere in hyemem trãsierint, non ampliùs verni vel æstiuales sunt, non ampliùs caniculares: sed autumnales Octobri & Nouembri similes &c. fiunt & manent, ideóque frigidis temporibus non vernis, æstiualibus aut Augustalibus temporibus æquiparantur, &c.

Sol & homo generãt hominẽ.

Senectus est frigida vt hyems.

Senes cur alimentis multis non egeant.

Aphorismus decimus quintus.

Ventres hyeme ac vere natura calidissimi, & somni longissimi. Per ea igitur tempora plùs cibi dare oportet, siquidem plùs natiui caloris habent, quò fit vt copiosiore alimento egeant. Argumento sunt ætates & athletæ.

Ventres cur hyeme pinguiores.

CVr ventres in hyeme & vere sint pinguiores hanc causam naturalem scitote. Sol quò altior est, eò magis frigefacit copora, hâc de causâ, quòd velut Magnes attrahat ad se sui simile, hoc est, hominis microcosmi Solem. Simile enim simili associatur. Cùm igitur Sol exterior interiore fortior sit, hunc is omnino ex homine attrahit. Exempli gratiâ, Luna dominatur Lunæ hominis, quæ in cerebro est, ita vt homo Lunæ actiones in cerebro sentiat. Ita etiam de Sole intelligendum est, quòd Solem suum homini is extrahat, hoc est, calorem adimat, vt non tam efficax sit per gradus aliquot, & per tot gradus Sol in homine frigefit. In hyeme verò Sol non est tam efficax in terris, sed multò debilior, ideò nihil ex homine trahit. Ex hoc sequitur, quòd Sol microcosmi totus in ipso maneat, cum toto suo calore, naturâ & viribus. Ideò homo in hyeme fortior est quàm in æstate. Quin & omnia membra corporis illo sole gaudent adueniente hyeme, cùm integer cum omni & perfectâ suâ efficaciâ Sol adsit corpori. Huic igitur Soli per hyemem satis ciborum dandum est; sat potus: Sol enim iste ea omnia absumit, sicut sol exterior aquam ex lacunâ; aut foueâ aliquâ exhaurit.

Sol exterior so'é interiorem hominis in æstate debilitat attrahẽdo. Luna cerebro dominatur.

Iuuenes iuniores maximè iuuenes vt differant.

Animaduertendæ etiam sunt hominum ætates & dispositiones corporum. Discrimen enim est inter iuuenes, iuniores & maximè iuuenes. Similiter etiam inter adultos, seniores & summè senes, planè decrepitos & planè pueros. Pro ratione enim ætatis plùs etiam Sol ille interior operatur, & ideò plus alimenti expetit. Quin & Athletica corpora hâc obseruatione indigent: prout enim pinguia aut macilenta sunt. Sol etiam eorum fortis & efficax est.

Aphorismus decimus sextus.

Victus humidus cùm febricantibus omnibus vtilis est, tum maximè pueris & illis, qui tali victu vti consueuêre.

CAlor, quem habent omnes febres, non habet ferè nomen, & non est ex Sole hominis, sed est alius calor, multò voracior & insatiabilior, quàm lupus, si homini conferatur. Omnis autem calor febrilis igni similis est. Et sicut calor ab igne diuersus est: ita etiam calor ille febrilis diuersus est à calore naturali. Ex hoc sequitur, quòd calor febrilis sit sicut lupus vorax, consumens & deglutiens omnia, & sola humiditate pascitur. Scitote igitur febricitantibus multos humidos cibos dandos esse, ne ignis ille febrilis naturale humidum inuadat, illúdque exiccet, etiam medullam ossium & membrorum, &c. sicut ignis lignorum, qui consumit omnia quæ adsunt, nihil relinquens nisi carbones & cineres. Medicum igitur considerare decet gradus ignis iuxta iuuentutem & senectutem prout opus erit, sicut sanè gradus sunt caliditatum in vna complexione plùs, quàm in alia, in pueris & iunioribus maiores quàm in senioribus.

Calor Febrilis quis sit.

Calor Febrilis & nat vt differãt. Febricitantibus cur cibus humidus dandus sit.

Aphorismus decimus septimus.

Videndum etiam quibus semel, quibus bis, plus minúsue & gradatim sit cibus dandus. Dandum vere aliquid tempori, regioni, ætati & consuetudini.

VVlt Hippocrates in diæta non solum considerandum esse morbum, vt ægroto iuxta tempus morbi in die semel, bis aut ter, plùs minúsue cibus detur, prout fert ratio: sed & ætatis exigentia inspicienda, & pro ea diæta ordinanda: & præter senectutem vel iuuentutem, etiam regionis conditiones, proprietates, natura & essentia considerari debent, & pro iis etiã cibus & diæta constituenda sunt. Regionis enim natura & consuetudo spectanda & sequenda est, & non frangenda in delectu cibi & potus, & quoties natura appetit, dandum. Nec non tempus est obseruandum. Diætæ enim æstatis nihil valent in hyeme, nec hyemales in æstate. Quælibet habet suum tempus: quod igitur illi tempori vsitatum est, in diæta seruetur, nec misceatur aliquid peregrini. Hoc modo regimina diætetica ægrotorũ constituenda sunt, sicut Hippocrates docet, & non introducendum est aliquid contra hunc aphorismum. Hippocrates enim hoc in loco sincerum medicinæ spiritum habuit. Medici autem illi nostri arguti ex Germania Italiam facere volũt, id quod tantùm ex mera superbia faciunt, non cogitantes, quid sit Medicina, aliàs Hippocratis doctrinam meliùs seruarent.

Quæ in cibo dãdo spectanda sint.

Diæta hyemis non cõuenit æstatis.

Hyppocratis laus de synceritate.

Aphorismus decimus octauus.

AEstate & autumno cibi copiam ferunt difficillimè, hyeme facillimè, Vere minùs.

Coctiones æstate & autumno cur peiores.

QVòd æstas & autumnus cibũ omniũ difficillimè digerũt, in causa est, quòd sol suus homini

hominí detrahitur, qui in hyeme & Vere nondum exaltatus est. Vbi enim non est Sol, ibi nec digestio est bona. Non enim adest calor, non adest ignis Vulcani appetens, coquens & præparans cibos. Si igitur multum commeditur, multum indigesti cibi in homine remanet, ex quo putrefactio nascitur, vndè veniunt morbi, scilicet vermes, apostemata, & alia similia incommoda.

Aphorismus decimus nonus.

Iis quibus per statos circuitus accessiones fiunt, nihil dandum, nec cogendi sunt: sed demendum ante crises.

Naturæ inuitęcibus, pręsertim ante crises cum periculo obtrudi-tur. Appetitus quantę vis. Immoderatum naturę inimicũ.

SI quis laboret morbo per circuitus redeunte, ita vt dubiâ mente expectandus sit morbus, illi nullum cibum dari vult Hippocrates, nec eum ad cibum cogi. Natura enim nauseabunda accipit cibum, & quod inuita accipit, pro hoste habet, contráque illud pugnat, nec illud digerere vult. Ideò cauendum est, ne natura inimicis oneretur, sed vt iuxta suam voluntatem agat. Quin & hoc verum est, si cibus vltra modum sumatur, tunc natura eum non digerit, imò perpetuò illum ceu suum hostem impedit, ex quo sequitur, ipsum quoque cibum vicissim lædere naturam. Cibus enim in stomacho esse cupit, stomachus autem eum respuit: cibus vult digeri, natura autem digerere non vult: ita cibus vexat naturam, & sic multò fit miserior. Quòd si id iam fiat, quando morbus suam periodum accelerat aut paroxysmum, scitote nihil aliud nisi magnum infortunium ibi expectandum. Ieiunando igitur nihil peccatur, sed pascendo, etiam si bono animo & per bonum cibum id fiat, nihilominùs tunc temporis mortis causa esse potest. Tutiori igitur & certiori potius obsequendum.

Ieiunando nihil corrumpitur sed nimium cibando.

Aphorismus vigesimus.

Quæ iudicantur vel iudicata sunt, in iis nihil innouandum, vel medicamentis vel aliis irritamentis, sed sinenda sunt.

Naturę tendenti ad victoriam nõ est medicinis importunis succurrendum

QVando in morbo incidit *Crisis*, tunc Medicus videre & cognoscere debet, an illa crisis cœperit, aut prorsus perfecta sit, & an crisis non sit deterior ipso statu, sed in æquilibrio. Tunc enim Medicus nihil incipere, nec suis medicinis vti, nihilque rerum nouarum introducere, sed soli naturæ labores committere debet. Cùm enim victoriam obtinuerit: & crisis sit æquilibris, sperandum est, naturã deinceps quoque superiorem fore. Quod si igitur mutaretur aut peruerteretur, tunc suâ prærogatiua excideret, atque ita labyrinthus fieret, morbusque denuò vires sumeret, & peius aliquid, quàm prior morbus fuisset nasceretur. Medico igitur hoc notandum est. Nam & ipsa natura medicus est, habens suas medicinas & suam apothecam, eam medicus non impedire debet, sed adiuuare. Duplex enim est Medicina, duplex apotheca, duplex Medicus, in naturâ scilicet vnus, alter verò extra naturam, hoc est in ipso homine vnus, & extra hominem alius. Exterior indulgere debet interiori, nisi videat opus esse vt interiori succuratur. Arx enim interiori concessa est, vt se ibi teneat & muniat: exterior autẽ ei auxiliari debet.

Natura Medicus est.

Medicina & Medicus duplex.

Aphorismus vigesimus primus.

Si quid expellendum est, ea via expellatur, ad quam maximè tendit & per loca competentia.

Expulsionis noxiorũ viæ quot.

HOc in loco Hippocrates bonum consiliũ dat, quomodò expellenda sint ea, quæ naturæ non conueniunt. Aliqui enim omnia, quę naturæ aduersa sunt, per aluum expellere volunt; alij per vomitus; alij per vrinam; alij per sudorem, &c. quæ omnia fieri non debebant. Relinquendæ enim sunt istæ cogitationes quę non sunt medicinales. Scitote igitur medicum primò omnium cognoscere debere: quò natura tendat, Illa enim prior est Medicus, homo autem posterior & secundarius. Vbi igitur natura incipit, ibi Medicus ei succurrere debet, hoc est, *Natura melior est Medicus, optimè sciens vbi querendus sit exitus commodissimus.* Si igitur natura per sudores expellere vult, & tu signa sudoris in virtute expulsiuâ inuenis, tunc iuua vt per sudorem expulsio fiat. Pleuritis enim & pestis non per anum, vrinam, vomitum, oculos, aures, aut os expelluntur, sed commodissimè per sudores. Hi igitur promouendi sunt: per sudorem enim horum morborum emunctorium est, vt per poros secedant. Quæ igitur ad sudores pertinent, ea per sudores educi debent: & similiter quæ per aluum expelli debent, per eam deriuentur, & sic de vrinâ.

Natura Medicus prior est: homo posterior. Pestis & pleuritis per sudorem curandæ.

Habet autem natura sua vestigia; quæ sicubi repereris, illâc expelle nec aliam viam instituas. Quòd si in aliquo loco dolorem sentis, ibi scito naturam emunctorium velle habere. Quòd si nondum à natura ipsa factum est, tu illud fac. Naturam enim illud eo in loco habere necesse erit: ita natura ad emunctorium solum properabit. Quamuis enim nulla emunctoria aperta alicubi essent, cùm tamen videas, naturã eò tendere & congregare, & exitum quærere, tu alacriter aperi & naturæ exitum illo in loco relinque, vbi vult. Vide igitur vt promptus sis ad faciendum emunctorium pro rei conditione, per corrosiua in podagra, ischiade, arthritide, &c. Penè enim tertiam medicinæ partem obtinet medicus, qui virtutem expulsiuam iuxta naturæ voluntatem dirigere nouit. Sæpè etiam superfluitas adest, vt in hydrope, vbi in principio quidem aliquid iuuat, si emunctoria fiant, sed cùm nimia est superfluitas, non ampliùs prodest: natura enim rem relinquit, vt est, ideò nullum signum exitus ostendit. Quãdo igitur nullum signum dat, nullum emunctoriũ fieri debet. Si enim emunctoria fiant absque naturæ indicio & voluntate, tunc morbi lethales oriuntur, aut morbi diuturni & durabiles. Scitote igitur, magnam stultitiam esse corrosiua adhibere ibi, vbi non quærit exitum natura, quæ in alio loco exitum fieri vellet, sed isti eam regere volunt, cùm tamen ipsa sit dominus, Medicus autem seruus. Etquidem natura tantus dominus est, vt nõ cedat seruo vlli, ideò frustrà hæc tentantur. Quilibet igitur medicus consideret, quò natura tendat, ibi expellat & expulsionem adiuuet. Qui harum rerum peritus & gnarus est, is perfectè tertiã partẽ Medicinæ nouit, nec pudeat eũ dici medicũ. Meritò enim & honestè is esse potest. Quin &

Vbi natura expulsiua virtute signum dat ibi morbo emunctorium faciendum.

Corrosiuorum abusus.

Natura admodũ imperiosa est.

 hoc

hoc nota, etiam si medico videatur alicubi emunctorium esse nihilomninùs obedire debet naturæ. Non enim rem perdet, præterquam quòd naturam aliter deducere nequit, nisi maioribus sudoribus, & similibus. Sunt autem præposteri illi Medici, qui vnicum tantùm emunctorium quærunt, vel solos sudores, vel solas sedes, vel solum vomitum. Quod enim natura vult, id etiam Medicus velle debet.

Aphorismus vigesimus secundus.

Concocta & matura medicari ac moueri decet non cruda, neque id faciendum per initia: nisi suopte cieantur impetu, id quod perrarò fieri solet.

Immatura minimè tractabilia.

Re immaturâ nemo vti potest. Quid enim prodest immaturum pomum vel pyrum? Ita etiam nihil incipi potest cum morbo immaturo. Apostema nisi prius maturescat, nullam Medicinam accipit. Maturatione autem præcedente, sequitur eius cura, &c. Ita etiam in toto corpore accidit. Si quis enim apostema aperiret nondum maturum, id non fieret sine magno damno & dolore, præterquàm quòd multa mala postmodum metuenda essent. Ita etiam in toto corpore accideret. Ideò Hippocrates bene dicit, sola ea, quæ matura sunt, expelli debere: non immatura. Porrò autem sciendum est: id quod non est maturum, maturari debere. Quomodo autem id fiat, ita intelligite. Ars quædam nouit *Attractiua*, quæ clauos, &c. extrahunt. Hæc maturare possunt ea, quæ alias in duobus vel tribus mensibus vix maturescerent. Quidam etiam morbi in hora suæ stellæ maturescunt, ita vt in quatuor vel sex horis maturi sint. Talia multa naturæ possibilia sunt, quæ medicus nouisse debet, vt hoc modo ipse quoque morbos maturare possit, vt acceleretur expulsio. Est & alia via maturationis morborũ, vt scilicet *Durum mollescat*, hoc est, induratum resoluatur in aquam, sicut ferrum in aquã resoluitur, quæ quidem destructiones sunt naturarum, vt ex duritie in mollitiem tendant, sicut in homine fit, & ea postea per sudorem expelluntur, aut per vrinam, per sedes, prout morbo conuenit suum emunctorium. Talis corruptio quidem bona est & vtilis, si rectè intelligatur, vt vera maturatio, quæ certè per syrupos non potest fieri. Non enim resoluunt in suâ corruptione, ideóque de illis hic nõn est dicendum.

Maturatio per quę facienda.

Maturatio quotuplex.

Syrupi ad maturationẽ nihil cõferunt.

Duplices etiam morbos Hippocrates hîc ponit, sæuos & iracundos, & non sæuos. Per sæuos autem illos intelligit, qui punctiones & dolores coniunctos habent, hoc est, loquitur de morbis (non in hoc aphorismo tantùm, sed & in aliis) induratis non furiosis, vt sunt pestis, pleuritis, podagra, qui omnes excepti sunt. Qui autem non tam sęui sunt & dolorosi, illi maturandi sunt, & postea expellendi. In furiosis autem morbis pergendum est qualescunque sunt, prout se ostendunt. Ferè enim per se maturi sunt, nec ad maturationem suam vllâ indigent medicinâ.

Morbi duplices sunt.

Vbi non sit expectanda maturatio.

Aphorismus vigesimus tertius

Quæ euacuantur, non ex multitudine æstimanda sunt, sed an ea quæ debebant, euacuata sint, & an ægroti facile ferant: & sicubi vsque ad animi deliquium expellendum sit, id faciendum est, si modò ægrotus proferre queat.

Non consideranda est quantitas excrementorum, vrinæ, sudoris, &c. imò potiùs videndum, an illæ egestiones sint conuenientes & debitæ. Si enim multum egrediatur, & egestiones non sint debitæ, tunc peculiares morbi adsunt, nempe fluxus ventris, dysenteria, diarrhœa, &c. Scitote igitur, si egestiones sint debitæ & conuenientes, & opus sit, tunc in expulsione pergendum est, & proderit. Si autem egestiones illæ non sint iustæ, cessandum est ab expulsione. Si igitur sedes veræ sint, tunc strenuè aqua expellenda est, vt ęger diligenter perquiratur, si modò ferre id possit. Et quamuis aliqua debilitas accedat, non curandum est. Magna enim sanitas eam consequetur. Non igitur glorietur medicus de multitudine sedium, sed potius de verâ egestione. Sunt enim laxatiua quædam, quæ & bona & mala simul expellunt: alia verò quæ sola bona & nulla mala egerunt: magna igitur discretione opus est, vt accipiatur conueniens & non inconueniens. Exemplum sumite in dysenteriâ, vbi si debita fiat purgatio, quæ veram causam peccantem inueniat, tunc ægrotus statim sanatur. Sin inconueniens arripiat, ægroti mors præsens est. In purgationibus igitur debita simplicia & composita ægroto propinanda sunt, quæ materiam veram & non falsam commoueant. Sed stultitia & inscitia Medicorum tanta est, vt hunc aphorismum non intelligant, & tamen quotidiè de eo se iactitent. Dicunt enim, quomodo potest iste ægrotare, cũ tamẽ toties purgatus sit, tot clysteres hauserit, & tot sedes habuerit, &c. Qualis autẽ est hęc oratio? Nempe de proprio dedecore vestro gloriamini, quòd rem non intelligatis, & interim sedibus operam detis, non veræ agnitioni morbi, ex quâ pendet, quid conueniat, quid non? Itaque multi, si iure publico cum ipsis ageretur, perfidi esse conuincerentur.

Laxatiua sunt duplicia

Medic. veteres iactabundi.

Aphorismus vigesimus quartus.

In morbis acutis rarò, & per initia medicamento vtendum est, idque cum diligenti circumspectione faciendum.

In peste, in punctionibus, & similibus morbis repentinis, in principio non est purgandum. Causa enim materialis non est in ventriculo. Quod autem in ventriculo non est positum, sed alio in loco, id non debet purgari. Purgatio enim non est emunctorium eius: & sic purgatio fieret illo in loco, vbi non delitesceret morbus, & morbus potius confortaretur hoc modo. Interdum tamen purgatio etiam in his morbis conuenit, vt in peste, & aliquot aliis, vbi plerunque etiam ventriculus plenus est cruditatibus, si igitur materia illa superflua se morbo coniungere & associare vellet, colluuiem illam auferas, non tamen ratione ipsius morbi, sed potiùs propter sordes. Cum morbo autem aliter procede.

Aphorismus vigesimus quintus & vltimus primæ sectionis.

Si qualia debent, purgentur, confert & facilè ferunt, sin contra, difficulter.

Medicũ discretè morbos cognoscere decet, nec id solum, imò morbũ per se in sua

suâ essentiâ & proprietate nosse debet. Quin etiam præterea, si quid in corpore fit, considerare debet, quod ægroto nocere posset, sicut dictum est de stomacho: ita etiam impedimentum ab vrina incidere potest, nec non à sudore, ab oppilatione, & aliis rebus pluribus, quæ morbum ad perniciem inclinare possent. Hæc omnia auertenda sunt. Si autem ea perferre nequeant, ibi labor & miseria est. Morbus enim principalis, & alij secundarij, qui iam antea adfuerunt, ad mortem tendunt, aut ad aliud malum. Medicum igitur vigilem & circumspectum esse decet, vt bonâ conscientiâ sciat, quid in his agat.

Finis explicationis primæ sectionis aphorismorum.

THEOPHR. PARACELSI GERMANI IN SECVNDAM Aphorismorum sectionem commentarij fragmentum explicans primos sex aphorismos.

SECTIO SECVNDA.

Aphorismus primus.

Si in morbo aliquo somnus molestus sit, mortiferum est, sin vtilis, minimè lethale est.

HOc in loco Hippocrates omnes morbos simul, nullo excluso, complectitur, dicens: Si in quocunque morbo somnus morbo conueniens malè cedat, ægrotum debilitet aut infirmet, signum esse mortis. Quòd si hæc non faciat, sed benefaciat ægroto, nullum esse periculum. Causa huius rei est, quòd somno indigeamus, quo in xxiiij. horis semel nos frui oportet, plerunque per horas sex. Iste somnus quietem reddit corpori, adimitque ei laboris tædium & defatigationem, illudque recreat, vt denuò labori sufficere possit. Præter hunc alij quoque somni sunt, qui non sunt de natura & societate somni iam dicti naturalis, sed homini aliunde superueniunt, nempe primùm per cibum & potum: secundò per morbos, ita vt ægroto concilientur à natura & proprietate ipsorum morborum: tertiò per tempus & astra, quæ & ipsa somnum inducere possunt, & hominem alieno & inusitato somno onerare: quartò per certas medicinas, qualia sunt somnifera, narcotica, stupefactiua, &c. de quibus omnibus non opus est dicere. Vos igitur hoc in loco Hippocratem ita intelligite, quòd somnus, qui vnà cum morbo irrepit, in ægrotis ostendat, quid morbi sit propositum, suumque signum det, vel ad mortem, vel ad salutem, idq; per propriam naturam. Expellit enim somnum naturalem quieti debitum, & succedit ei. Pulso autem verò somno, ipse dominium obtinet. Sunt autem in somno astrorum, morborum, cibi & potus, & medicinæ duæ proprietates, vna bona & prospera, significans bonam valetudinem: altera infortunata, hora & tempus, somnúsque ad mortem. Has duas Medicus ex signis suis discernet. Nam & ei, qui se cibo & potu non mediocri replet, superueniens somnus, bonus vel malus esse potest, vt sc: gutta, paralysis vel contractura ineum ingruat, aut etiam is exhilaretur & exuscitetur. Si igitur non commodat ei, sed officit, ab eo abstineat. Similiter etiam in vino grauis somnus delitescit, quod si ægroto dolores pariat, vitet eum, nec bibat, ne superueniat somnus. Sin benè tibi faciat, non opus est, vt illum somnum fugias. Ita etiam medicinæ quædam sunt, quæ in se somnum continent, si eas rectè vsurpes iuxta proprietatem suam. Qui si tibi conducit, tunc medicina bona est. Sin minus, omitte eam, aliàs te occidet. Dicit igitur Hippocrates de somno, eum esse rem cæcam & obscuram, ideóque tantùm signa eius consideranda, qualia sint & quò tendant.

Somnus homini necessarius.

Sex horas dormiendum

Causæ & generatio somni

Somnus vt de morbo testetur.

Somnus res cæca & obscura.

Aphorismus Secundus.

Si somnus delirium sedet, bonum est.

PErgit Hippocrates de somno dicere & affirmare, si in morbo aliquo maniaco, aut alio rationem perturbante, somnus remedio sit, deliriúmque sedet, bonum signum esse. Si autem per somnum morbus augeatur, non bonum esse. Ita igitur intelligite Hippocratem: corpus hominis temperaturam suam habet, quam retinere debet, ita vt quoduis membrum suum officium exequatur, suámque proprietatem habeat. Quando hoc fit, tunc homo viribus suis pollet & sanus est. In cerebro itaque etiam quædam vis imperans est, quæ rationem & cogitationem hominis conseruat. Hæc quando interturbatur, & dissidium inter vim illam & rationem incidit, tunc ratio perturbatur, & ita homo delirat: sicut, si duo vnanimes sint, & vnius propositi & consilij, tunc res, quam volunt, perficitur. Quando autem dissident, & quilibet suum modulum seruare vult, tunc perturbatio sequitur, quæ ex vesana quadam vtriusque libidine fluit. Quando itaq; hi duo per vicinorum interlocutiones sedantur & conciliantur, ita vt res tandem obliuioni tradatur, tunc bene se res habet. Quando autem illæ conciliationes nihil efficiunt, tunc illi duo hostes manent vsque ad mortem. Simili modo hoc in loco Hippocratem intelligite; si talis furor in cerebro oriatur, nulla conciliatio iuuat, nihilque aliud conducet nisi somnus. Si is conciliator esse possit, is optimus est, vt qui solus curare valeat. Quòd si somnus nihil efficiat, tunc signum est fixæ & perpetuæ insaniæ, cui frustrà resistitur. De somno igitur scitote, medico summam diligentiam adhibendam, vt industriè, artificiosè & peritè cum eo agere possit. SOMNVS enim tantum arcanum est in Medicina, vt libenter ex aliquo scire velim, (absit dicto error) an & quæ Medicina sit? quæ in omnibus morbis tam præsens & repentinum sit auxilium, adeóque corpori ad sanitatem conducat æquè ac somnus. Somnifera igitur (quomodocunque ea vocentur) à quolibet Medico summopere consideranda sunt. Somnus enim medicina est superans omnia arcana gemmarum & lapillorum pretiosorum. Qui Naturæ ARCANVM SOMNIFERVM ex conuenienti essentia desumptum, rectè applicare nouit, is magni apud ægrotos faciendus est. Non igitur solùm de somnis naturalibus Hippocrates hîc loquitur, sed oportet vt eum intelligatis, si ut Medicum expertum, qui ex spiritu medicinæ locutus

Temperies causa naturalium actionũ.

Non caret effectu volnere duo

Somnus est mirũ arcanum

Somni & somniferorũ laus.

Somnifera Medici diligenter cognoscenda.

Humoristæ taxãtur. tus est, non vt Humorista, qui ignorat quid sit somniferum, sed vt artifex.

Aphorismus tertius.

Et somnus & vigilia si modum excedant, mala sunt.

HIppocrates pergit de somno, & simul de vigilia, quæ somno contraria est, quorum vtrumque si plus, quàm opus sit, vsurpetur, nocet. Somnus est medicina. Hoc ita intelligite, quasi diceret: Somnus est medicina, siue ex vino, siue ex pane, siue ex medicina, &c. oriatur, & ad sanitatem ægroti confert, si non sit nimius; hoc est, ægrotus bene perpendere debet sufficientiam rei cuiusque. Summum enim in medicina est, sufficientiam scire. Non enim hoc solùm medico conuenit scire, quantum ægrotus comederit aut biberit, sed etiam vt sciat, quantum excernatur, quantum in corpore remaneat, ne nimium fiat. Si enim medicina morbum expellere debet, & nullus morbus adest, non manet inefficax, imò aliud quid aggreditur, cum quo non consonat, illúdque perdit, & hinc morbus oritur. Somni immodici damna. Ita etiam de somno intelligendum est, si modum & necessitatem excedat, quod homini noceat, membrorum officium impediat, & naturam perturbet. De nimia autem vigilia scito, medium debere tenere hominem in omnibus, ita vt de quolibet parum sumat, vsque ad suum terminum, quo præterito, cessandum est. Quãdiu dormiẽdum? Homo itaque vigilare debet *ab hora quarta matutina, vsque ad horam octauam vespertinam*, plus minúsue, pro cuiuslibet complexionis exigentia. Quòd si homo id non faciat, sed surgat non horâ quartâ, sed horâ decimâ primùm, totámq; noctem insomnem agat, tunc ordo verus & naturalis rumpitur. Sol vigilias, nox somnum poscit. Sol enim vigiliam requirit, dum calefacit, quo occidente, tunc & homo decumbat, & cum sole iterum surgat & decumbat.

Hoc ordine omnia regimina constitui debent, quæ ad somnum & vigiliam spectant. Incommoda peruersi somni & vigiliæ. Quòd si contrà fiat, ibi morbi peregrini oboriuntur, qui non iuxta ordinem naturę, sed contrà se habent. Ex quo sequitur etiam naturalem medicinę ordinem non prodesse: morbus enim non ortus est naturali modo, cùm omnia suum ordinem habeant. Vt morborum: ita medicinarũ suus ordo est. Exempli gratiâ, hydrops suo modo oritur, febris suo. Idcirco etiam medicina hydropis talis est, &c. ita vt omnia suum ordinem habeant.

Cùm igitur hoc loco nullus seruetur ordo, sequitur etiam medicinam esse inordinatam, errabundam & incertam, cui minimè confidere quis possit. Natura enim destructa est, & absque suo ordine vagatur. Nimium omne malum. Dicit igitur Hippocrates, malum esse, si nimium fiat, siue in somno siue in vigilia, ita vt mors inde oriri possit, aut morbus perpetuus, quem nemo curare possit, aut audacter aggredi ausit. Ipsa enim natura in eiusmodi hominibus irregularibus contremiscit.

Aphorismus quartus.

Neque satietas, neque fames, nec aliud quicquam, quod natura nimium sit, bonum est.

HOc loco Hippocrates vult, in toto hominis corpore nihil iniquè geri debere, imò omnia debere esse certa & stata, modúmque non excedere. Et quidem bene rem cogitauit, Natura est æquabilis. quòd dicit, æquabilitatem esse debere, nihílq; nimium. Deus enim ita omnia creauit, vt naturam suam nihil egrediatur, nihilque Nimium õne venenum. nimium sit contra creationis suæ ordinem; & naturam, eiúsque terminum, ita vt omne nimium sit venenum. Vnus igitur pes tam ponderosus esse debet atque alter, &c. sic de digitis; vnus pes tot digitos habere debet atque alter. Quicquid autem in pondere aut numero superat, superfluum & morbus est. Si quis enim crus vnum ponderosius altero trahat, tetrum aspectu est. Immoderatum õne vel est nimium vel minimum. Simili modo etiam intus in corpore res se habere debet, vt quodlibet membrum suum pondus & mensuram habeat. Duo autem proponit Hippocrates, per quæ omnes superfluitates & defectus intelligi possunt, nempe nimiam repletionem, & nimiam inanitionem, hoc est si quis hodie plùs quàm natura ferat, se impleat, cras plùs, quàm natura patiatur, sibi detrahat, vtrumque nihil valet. Seruandus enim est modus certus in numero & pondere, vt in initio sit in æquilibrio & æquali pondere cum repletione. Quodcunque autem alterum superat, id contra naturam agit, nec natura id ferre potest. Si enim naturam in sua essentia consideremus, videbimus omnia suum ordinem seruare, suum numerum, suum pondus, suum modum, suum circulum, &c. ita vt nec excedant nec deficiant. Æquilibrium in homine seruãdũ. Perindè igitur est, ac si diceret Hippocrates: videte vos medici, vt omnia vestra eò dirigatis, vt in homine sit æquilibrium, nihílque excedat vel deficiat in diæta, regimine, &c. vt omnia sint certa & stata, & æqualia vtrinque. Nisi hoc consideretis quæ agitis frustrà agitis. Notate igitur aliquot exempla. Monachorum ieiunia noxia. Monasteria habent tales leges, ibi ieiunatur stato tempore & hora contra naturam, ita vt naturæ detrahatur suum debitum illâ horâ. Aliâ horâ nimium habent, vt naturæ modus superetur. Ista duo pondera frangunt libram naturæ. Alterum enim nimis ponderosum est, alterum nimis leue. Aut etiam totâ libra erratur, ita vt totâ septimana se impleant: die autem Veneris & Saturni panem comedant & ieiunent: aut per totum reliquum annum se carnibus infarciant: tempore autem quadragesimali nullas prorsus carnes vorent. Hæc libra est iniqua apud naturam: sed non solùm in hoc ita agunt, verùm etiam in labore & otio, & aliis similibus, quæ non opus est omnia recensere.

Medicum igitur decet hæc omnia dispertiri & disponere, & in iusta bilance collocare, ne natura ex altera parte nimium, ex altera minimum habeat.

Similiter de omnibus rebus intelligendum est, vbicunque inæqualitas reperitur: de medicina præcipuè, de qua Hippocrates hîc loquitur, vbi medicus inæqualitatem pro maximo detrimento naturę accipere debet, eámque æquiparare, ne natura impediatur.

Aphorismus quintus.

Spontaneæ lassitudines morbos denunciant.

HOc in loco Hippocratis sententia est, laborem hominis manifestare eius morbos qua- Labor morbos occultos signis suis prodit.

qualescunq; illi sint. Vocabulum enim (Spontaneæ) non adeò respiciendum est: causa enim & fundamentum hoc est. Quando in homine obortus est morbus aliquis siue bonus siue malus, non meliùs illum percipere potest, quã si laboret. Morbus enim tunc signum aliquod dat sui, quod signum medico attendendum est, qui huius rei peritus esse debet, vt sciat, quis morbus adsit. Iste autẽ aphorismus tantũ propter eos morbos positus est, qui seipsos non produnt aliter, quàm inquietudine & labore, per quæ ad signa danda coguntur. Exempli gratiâ; Laborat aliquis calculo, arenâ, bolo, &c. non autem sentit hunc morbum, nihil tale desperans. Si autem nimio itinere defatigetur, aut nimium se incuruet, aut alio modo corpus commoueat, ita vt bolus, calculus, arena, &c. in illa commotione loco moueatur & voluatur, &c. tunc se produnt signa calculi, dolor dorsi, crurum, laterum, coxarum mordicationes, &c. ex his signis medicus colliget quid signi ficent. Nec solùm de labore corporis externo hæc intelligenda sunt, sed etiam de labore interno, naturæ scilicet laborantis in seipsa, quæ & ipsa sua signa prodit per labores spontaneos. Exempli gratiâ: comedit & bibit aliquis, hæc natura concoquere cogitur, in quo labore etiam signa se offerunt, ex quibus medicus agnoscere potest, quid naturæ desit aut obsit. Exempli gratia, in digestione, quæ labor naturæ est, contingit alicui compressio circa stomachum, illa compressio signum est morbi. Item orexis aliquem inuadit, & hoc signũ est morbi: item vomitus & tormina, &c. hæc omnia signa sunt latentis alicuius morbi. Hæc omnia medicum animaduertere decet, vt si quis veniat, dicens, quamprimùm comedo, tunc ita & ita afficior: alius dicit, quamprimùm lac & caseum edo, hoc vel illo loco dolorem sentio, &c. alius, quamprimùm vxori meæ iungor, tunc vertigo me inuadit, &c. Ex his medice iudica quid ista signa significent. Si igitur rerum peritus es, & signa vnde veniant agnoscis, tunc quid tibi respondendum sit, scies, & quales morbos curare debeas. Medicum igitur obseruare decet labores hominis, non solùm eos, quos homo sponte exercet, sed etiam eos, quos homo sponte exercet, sed etiam eos, quos natura habet, vt dictum est. Ita enim debet medicus suam scientiam, suam artem & experientiam demonstrare, & ex signis vlteriores causas inuestigare. In hoc igitur aphorismo Hippocratem ita intelligite, eum scilicet de aliis longè rebus loqui, quã *Humores Galeni* docent, qui in explicatione irrisione dignus est, quòd simul is sapore & odore careat.

Calculus solo dolore proditur.

Dolores morbos adesse indicãt. Signa morborum ex impeditis actionibus naturæ.

Gal. taxatur.

Aphorismus sextus.

Qui in parte aliqua corporis dolent, & dolorem ferè non sentiunt, iis mens ægrotat.

HOc in loco Hippocratis sententia est, corpus nullo morbo laborare, qui non sentiatur & dolores patiat. Si quis autem morbus absque dolore sit, vitium in mente esse positum, hoc est, eum morbum non esse corporalem, sed spiritualem.

Finis fragmenti secundæ sectionis. Nam reliqua desiderantur.

THEOPHR. PARACELSI GERMANI EXPLICATIONES in quartam sectionem, fragmentum, postremos nouem aphorismos complectens.

SECTIO QVARTA.

Aphorismus LXXV.

Si quis sanguinem aut pus meiat, renum aut vesicæ exulcerationem significat.

SI in vesica exulceratio fiat, aut in renibus, ea est illorum natura, vt se expurgent per vrinam. Vrina enim his in locis colligitur & exit, ita illa materia, quæ exulcerationes facit, in vrinam transit, & quantum vrinæ mixtum est, tantum cum vrina quoque exit, & sic in vrina conspicitur, an vlceratio adsit vel non. Dicit autem Hippocrates, vel pus, vel sanguinẽ exiturũ: causa hui⁹ rei est, quòd sãguis origo est omnis exulcerationis propter sal corrosiuum, quod in ipso residet. Quando itaque vrina ad loca dicta peruenerit, ipsa quoque acris fit & aperit, perindè ac si quis foris vlcus aliquantò asperiùs tangat, tunc incipit sanguinem emittere. Similiter etiam de renibus intelligendum. Nam ex vesica nihil cruoris manat, imò tantùm pus: illud est signum exulcerationis vesicæ, cruor autem renum exulcerationem denotat. Quælibet enim exulceratio renum, facilè cruentatur, præsertim si aliquantum arenæ calculosæ admixtum sit, & illam vlcerationem pertranseat, tunc vlcus mordicando aperit, & sanguinolentum efficit. Sunt itaque hæc duo signa certissima vlcerationum, alterum quidem in vesica alterum in renibus.

Vrina index vitiorum renum

Sanguis exulcerationis causa propter Sal.

Vlcera vesicæ per pus, renum per cruorem in vrina denotãtur.

Aphorismus LXXVI.

Si cum vrina crassè exeunte, paruæ carunculæ, ac veluti pili profluant, illa à renibus excernuntur.

QVando renes laciniosi vel plumosi fiunt, sicut foris quoque fieri potest, vt scilicet vlcera nascãtur, quæ in forma pilorũ, aut sicut scissuræ fibrosæ carnium absumuntur, sicut solent vlcera plumosa: quando, inquam, renes eiusmodi vlceribus obnoxij sunt, atque ita corraduntur, ea omnia in vrinam transeunt, sæpè in tanta quantitate, vt meatus obstruantur, & vrina impediatur, atque ita in vrina post exitum conspiciuntur. Si igitur tales laciniæ in vrina reperiantur, certissimum signum est, in viis vrinariis vlcus plumosum delitescere. Et quanquàm Hippocrates tantùm de renibus dicat, attamen id etiam in vesica contingit. Hoc certum est, quòd aliud vlcus lateat in illis locis, per quæ vrina transit. Certò autem de loco definiri nequit, nisi per putrefactionem vrinæ, discrimen renum & aliorum reperiatur.

Filamẽta vrinæ quid indicent.

Vlcerum plumosorum in viis vrinariis signa.

Aphorismus LXXVII.

Qui cum vrinâ crassâ furfurosa quadam excreuerunt, eorum vesica scabiosa est.

INtra corpus quoq; similis furfurib. vel tineę morbus gignitur. Vbi n. squamæ vel tineæ naſ-

nascuntur, ibidem etiam pinguedo quædam est quæ adhæret, vt vnguentum. Hæc enim est natura tinearum vel saphatorum, vt cum quadam vnctuositate oriantur & maneant. Quando itaque intra corpus quoque furfures nascuntur, vrina illos abluit, & sic vnctuosum illud secum effert, nec non interdum furfures, hinc in vrina pinguedo quædam vnctuosa conspicitur, ita vt tota vrina sit pinguis & crassa, mixtis squamis magnis & paruis, quę furfurum formam habent. Squammæ enim talem naturam habent, & talem originem, vt furfures.

Furfures in vrina quid notent.

Aphorismus LXXIIX.

Si qui sponte sanguinem meiunt, iis venulam in renibus ruptam esse significat.

Sanguinis mictio vnde & quid significet.

VEnæ, quæ intra corpus sunt, sæpè ab ipsa natura crassiores sunt, quàm esse debeant; sæpè etiam subtiliores. Quin etiam vnus crassior est altero, vnus subtilior altero. Quando itaque sanguis in venis bullit & furit, & venæ nimis subtiles sunt, tunc venas rumpit. Similiter etiam in renibus fit, & quotiescunqe in viis vrinariis vena rumpitur, toties etiam sanguis profluit, interdum sine vrina, interdum cum vrina, fieri enim potest, vt sponte sua sanguis expellatur.

Aphorismus LXXIX.

Quibus in vrina sabulosa quadam subsident, eorum vesica calculosa est.

TArtarus qui in aqua & aliis potibus, etiam in cibo est, quando coagulatur pro sua forma finali, tunc qualis est, talis etiam per vrinam exit, quantùm quidem natura expellere potest, in illa expulsione materiæ arenosæ excernuntur. Quando igitur illæ in vrina inueniuntur, signum est, hominem illum obnoxium esse calculo & arenæ.

Quod autem eiusmodi arenæ si rubræ sint, rubrum calculum, si purpureæ purpureum denotent, in causa sunt renes, qui soli tales colores ei impertiuntur. Per se enim nullus calculus vel ruber vel albus est, sed in vesica tartarus suum coloré retinet, quem ab ipsâ naturâ habet.

Aphorismus LXXX.

Si quis sanguinem mingat & grumos, & vrinæ stillicidio laboret, dolórque incidat in hypogastrium & perineum, tunc loca circa vesicam laborant.

QVando vesica ex suo statu deturbata est, & ad destructionem tendit, tunc signa sua, & sui agnitionem medico dat ex vrina, videlicet si per vrinam sanguinem emittat, ídque guttatim, & cum grumis, &c. Causa enim est, quòd vesicâ laboret quasi erysipelate, scilicet cum inflatione venarum & inflammatione, ita vt vesica intus intumescat & exulceretur. Ex his accidentibus vrina aliam naturam assumit. Et cùm vesica in virtute expulsiua sit infirma, vrina guttatim emanat. Atque vbi eiusmodi inflatio est, loca superiùs circa pudenda dolore afficiuntur, quasi vomica ibi lateret aut bubo. Ista signa sunt morbi cuiusdam erysipelatici, qui & sicut erysipelas curandus est.

Erysipelas vesicę

Aphorismus LXXXI.

Si quis sanguinem aut pus mingat, aut squamulas, & odor grauis adsit, tunc vesica exulceratio significatur.

EST & alia quædam affectio, quando vlcera caua oriuntur ex putrefactione ipsorum vlcerum. Non enim omnia putrescunt, quando autem putrescunt, signum est, alia quoque cum vesica putrescere: Quando itaque vrina pertransit, tunc in vesica fœtorem illum haurit, qui postea cum vrina exit, ideò in vrina signa hæc sunt. Hinc sequitur, quando vrina fœtet, tunc aliquid in homine putrescit. Quòd si concurrant hæc signa, sanguis, pus vel squamæ, tunc putredo est in vesica. Sin minùs, in aliis locis erit, scilicet in matrice fœminis: viris verò in simili regione.

Vlcerum putridorum in viis vrinariis signa.

Fœtor vrinæ putredinis index.

Aphorismus LXXXII.

Si tuberculum in meatu vrinario ortum suppuretur & rumpatur, solutio sequetur.

Deest.

Aphorismus LXXXIII. & vltimus quartæ sectionis.

Si quis noctu plurimum mingat, pauca excrementa significat.

QVando natura cibum accepit, tunc eum ita segregat, vt vrinam mittat ad hepar, vnà cum suo nutrimento, stercus verò cum sui similibus ad aluum tendat. Sæpiùs autem natura in digestione nimium humiditatis adimit stercori, eámque vrinæ attribuit: hinc sequitur stercoris siccitas. Humiditas enim eius, quam habere debebat, per vrinam excernitur. Hinc est quòd multum vrinæ & parum stercoris expellatur, ídque noctu præsertim, hac de causa, quando natura quiescit, tunc vrina in vesicam vehementiùs estillat, quàm si non dormiret. Dum enim vigilatur, cogitationes, negotia, labor & anxietas multas operationes impediunt, & sic sedes & vrinam remorantur, vt non ita facilè ad exitum promoueantur sicut noctù fit. Econtrà nimis humida stercora significant parum vrinæ. Vrinæ enim tam detrahitur id, quod suum est à stercore, quàm stercori, ab vrina fit.

Stercora cur sicciora fiant.

Alia explicatio primi Aphorismi Hippocratis, ex Autographo Paracelsi.

Vita breuis.

DEclarat hoc loco Hippocrates mortalitatem Physici corporis. Et hanc non immeritò loco primo ponit. Tractationis enim ipsius omnis, hic vnus finis est. Meritò ergo in principio describit annos naturæ. Hoc autem admonitioni nobis fit, vt eò festinantiùs in artibus & negotiationibus progrediamur atque ad finem contendamus, non longas ambages sectando, verùm rectà ad metam properando. Hîc etiam alludit ad frustrà susceptum laborem, quo aut sanitas, aut longæuitas, aut immortalitas quæritur. Ex quo liquet, ipsum naturæ Mysteriorum, ac Arcanorum, aliorúmque Magnalium penitus ignarum fuisse, adeòque caducæ saltem breuísque vitæ tutorem & conseruatorem extitisse. Adeóque constat, de termino mortis ipsum ita sensisse, quasi mera illa transiliri nequeat, sed omninò ferri debeat.

Hipp. ars qualis fuerit

Desipienter ergò illi agunt, qui putant, ex institutione Hippocratica terminum mortis se producere posse, cùm hæc ipsius sententia nunquam

quā fuerit: sed seipsum simul ac suam medicinā constitutæ à naturâ horæ omninò subiecerit.

Ars longa.

HOmines nos quidem ab Adami sæculis ad hanc vsque horam, adeóque ad extremum vsque hominem discimus, nec tamen ad artium inceptarum metam pertendimus. Si eas proponamus vniuersaliter, Annus Platonis ipsas non finiet. Si particulariter, Mensis Archelai non terminat. Meritò ergò considerandum est, artem tam longam ad vitam tam breuem non facere. Ideò meritò omittendæ videntur. Præterea dum artes inquirimus, vnam hîc, aliam alibi, bis morimur priùs, quàm ad basin ac scientiam dimidiam pertingamus.

Annus Platonis, Mensis Archelai

Tempus acutum.

TEmpus seriò & potenter, cùm arti tùm vitæ dominatur, ac medicinæ operationē infringit, & intercipit artis finem, proprietatem, elementum, essentiam, formam, & quicquid huius est. Quòd si ergo tempus infringit artem: ipsum omnino cognoscendum est, nec tantopere confidendum pharmacopoliis officinis, libris, herbis &c. Hæc enim omnia subiiciuntur suo domino, tempori, quod nobis dormientibus imperat. Adde, quod tempus subindè morbos nouos producat, hodie tales, cras alios, mutatis cùm ægris, tùm ipsis ægrorum Medicinis.

Tempus medicinæ dominatur.

Experimentum fallax.

EXperientiam aliquam habemus, sed eam non integram. Simplicium quidem aliquot naturas nouimus, quæ frigida &c. existant. Ignoramus autem tempus ipsum facere, vt quandoque calida sint. Scimus, quòd eadem vno die operentur: altero non operentur; hodie iuuent, cras noceant. vbi desperamus, ibi cōmodant: vbi speramus ibi nos deserunt. Hodie certa, cras incerta eixstūnt. Nec enim illa in nostrâ potestate sunt. Quod autem in potestate nostrâ non est, id est fallax.

Iudicium verò difficile.

IVdicamus, quod non videmus, & quod opinamur. Opinamur autem quod ignoramus. Hoc autem dum iudicamus, hallucinamur. Quid enim interiora nobis imaginamur, quasi foris consistāt? & quod nō videmus, quasi oculis nostris expositum esset? Nominamus, quæ non nouimus. Arguimus, quæ testari non possumus. In naturâ enim quæ secreta sunt, homini non manifestantur. Itaque iudicium nostrum fallax est. In aperto vulnere iudicium facere non possumus. Oculi enim nostri corpus tantùm vident, non itidem & spiritum, in quo fundamentum positum est.

Oportet autem non solum, &c.

APhorismus iste aliud non tradit, quàm decere, vt simul ægrotus, & ministri, ac Medicus officium suum faciant, ac ægro sua iusta fiant. His iam iterum obediens esse ægrotus debet. Ministris autem natura ægroti cognita esse debet, vt sciant, quæ is requirat, quæ ipsi offerri debeant, quæ minùs. Talem etiam decet esse Medicum, qui sciat, non opinetur. His tribus rectè sese habentibus, felix hora sperari potest, &c.

Finis Commentariorum Paracelsi in Aphorismos Hippocr.

TRACTATVS.

DE PHLEBOTOMIA ET SCARIFICATIONE, THEOPH. HOHENHEIMII, Vtriusque Medicinæ Doctoris.

IN quo explicantur abusus, & errores, hactenus in his admissi, quos postea secuti sunt membrorum dissolutio, resolutio, contractura, & mors, quæ quî vitari & emendari queant, his expediuntur.

Similiter etiam absurditas detegitur Ephemeridum, quibus Phlebotomia decernitur præter naturam ac cursum cœli: vbi etiam traditur vera explicatio, quo pacto signa verè ac genuinè obseruari debeant, additâ enumeratione, quinam præcipuè morbi per phlebotomiam curentur, quod suis figuris explicatur.

Tandem etiam de modo purgationis traditur, quî scilicet circa eam cùm Medicus tùm ægrotus se gerere debeant.

DE PHLEBOTOMIA.

TRACTATVS QVINQVE LIBRI I.

D. THEOPHRAST. DE ABVSV PHLEBOTOMIAE: CVM EXPLICATIONE VERI vsus secundum indicationem cursus cœlestis,

Lectori S.

VANQVAM arrogantia & fastus spuriorū Medicorum (qui de me vbiuis triumphos sibi decernunt) ad abusum hunc describendum me non leuiter compulerit: scriptionis tamen huius causa potior fuit ipsa ægrorum ratio, de quibus hoc argumentum præcipuè desumpsi, vt errores indicarē Medicorum Ephimeridalium, qui nihil nisi pingere possunt. Quod fundamentum licet ipsi non admodum intellecturi sint: attamē, qui sapiunt & periti sunt, vtilitatem eius haud tardè percipient, vbi iuxta ipsi monitor sum, vt deinceps pleniorem Astrorum cognitionem sibi comparent, ne tripedes tantùm Medici habeantur. Malè enim & incommodè incedit, quod tribus pedibus incedit. Vobis autem ægrotis hortator sum, vt deinceps hæc mea scripta plùs consulatis, quàm tales Medicos. Isti enim veteuli canes cū loro nō facilè assuescant, tu interea valetudinis tuæ iacturā facere facilè possis. Adeóque ex his iudica, quā temerè sibi illi ta multa præsūpserint & præiudicarint, nō ex vera & solida scientia, sed ex pura

Canis veculus loro non assuescit.

ra puta opinione. Conueniret autem Medicum non minus ab intellectu suo torqueri, quàm maceratur à morbo æger, ita fieret quidem, vt opinationibus missis, discendæ arti anhelosiùs multò vacarent. Interim eò rem ipsi perduxerunt, vt, quicquid dicant, id pro Elementari Euangelio omninò accipiendum esse arbitrentur. Quàm solida verò ac magna istorum hominum scientia ac cognitio sit, id vobis vniuersis iudicandum relinquo. Si pro mercede alicubi tres denarios acceperunt: iis ad vsuram elocatis integras domos breui spacio lucrantur. In sua autem arte quilibet ita indies proficere debet, vt illa subindè sibi magis magisque honore sit. Operam ergo dabis, benigne Lector, vt veram viam in cognocenda arte ingrediaris, & peritis fidem addicas, cùm de phlebotomia tam crassi passim errores gliscant & propagentur. Phlebotomiam enim nonnulli censent ac æstimant pro cura perfectorum morborum, alij pro eorundem mitigatione ipsam habent: quidam eam propter consuetudinē vtilem esse pronuntiant: nonnulli vtilitatē eius secundum quatuor anni partes metiuntur: multi vitæ incolumitatē & diuturnitatem per eam quærunt. Adeóque huiusmodi de phlebotomia opiniones variæ sunt, consilio certo ac ratione solida omnes quidem destitutæ.

Opiniones variæ de phlebotomia.

Sicut ergo sine vero fundamento nihil quiquam certo sciri ac conprehendi, nec etiam salutare consilium vllum promi potest: ita hic quoque sciri debet ipsarum Venarum origo & distributio, *& educti sanguinis natura seu conditio, & denique ipsa morborum adhæsio. Ex quibus inter se comparatis sciri ac intelligi potest, quo casu phlebotomia vel commoda vel damnosa sit.*

Cōsideranda in phlebotomia.

TRACTATVS. I.

CVm veterum Medicorum Ephemerides, quoad venæ secandæ tempus, inani omni doctrinâ conspersæ sint: eas ante omnia reprehendi & reiici opus est. Ex suspensis enim linteis aut expositis imagunculis phlebotomicis hominum pars ferè plurima ad secandam venam allicitur. Qui error, vt probiùs cognoscatur, principiò quidem contra Ephemeridum auctores scire debetis, quòd in signis Arietis, Cancri, Libræ, Sagittarii, Aquarii, & Piscium, &c. venam secari noxium quidem non sit. Quia verò signa ea damnosa non sunt, ideò persuasum ipsis est, venam vtiliter pertundi, ac modum ita constituunt, vt faciant Phlebotomiam Mediam (ita vocant) ac deinde Plenam, cum tamen primæ nequidem gry mentionem faciant. Putant ergo eam ideò necessariò vtilem existere, quia damnosa non est. Interim tamen aliud non obtinetur, quàm quòd definitis saltem illis membris phlebotomia damnosa non sit. Ex hoc quî quæso inferre possint, eam ob id absolutè commodam existere? Cùm tamen phlebotomiæ tempestiuitas seu vtilitas Medico, non cœlo imputetur? Nec adeò promptè id largimur, rem illicò bonam ac salutarem fore, quæ noxia & damnosa non existat. Ex his iam intelligi is error potest, quòd non bonum pro bono vendirent, magnâ iacturâ & detrimento eorum, qui hoc more ducti phlebotomiâ vtuntur. Vbi hoc etiam iuxta intelligere debetis, quòd phlebotomiæ tempus ab exigentiâ & necessitate corporis petēdum & decernendum sit, non attento statu exteriorū. Interior enim natura exteriorem expugnat.

Moris mali notatio.

Phleb. tempus vnde iudicandū.

Communi more fit, vt secundum 12. signa ipsum corpus etiam in 12. partes distribuatur. Hanc autem attentionem, vitationem esse membri illius, vanum omnino ac ridiculum est. Sic nec asspectus ipsi Lunæ vel recentis, vel plenæ quicquam attendi debent. Transeunt enim hæc omnia sine errrore iudicij in phlebotomando, hoc modo: si nimirum in signo aduerso, asspectu malo existente, & Lunâ vel nouâ vel plenâ se exhibente, ex institutâ phlebotomiâ damni quid oboriatur, id ab imperitia omnino euenit Medici, qui intempestiuam phlebotomiam suasit. Nec enim vel cœlum, vel firmamentum, vel aspectus, vel plenilunium ac nouilunium illud malum inflixerunt, sed mala ac inconueniens morbi tractatio. Quòd si autem aduersarii dicant, eiusmodi damnum minimè sequi, si in signis bonis phlebotomia instituatur: adeóque per hoc momentum suam opinionem stabiliri arbitrentur, quasi Astrorum recta ac vera distributio facta sit, ac ob id sententia mea euicta iaceat: his respondeo, signa ea ipsorum stultitiam non minùs prodere, quàm prædicta, nec tamen adeò celeriter, sed in tempore diuturniore.

Corporis ad 12. signa distributio mala.

Aspectus in phleb. non attēdendi.

Iuxta etiam hoc intelligite: si in bonis signis mali nihil accidit: idem etiam in plenilunio fiet. Si in plenilunio damnum fit, fiet idem etiam in signis bonis. Morbus enim corporis hîc potior est cœlo. Morbus spectandus est, non cœlum, nec pro cœli conditione ille iudicandus ac tractandus est.

Morbus non cœlum in phleb. spectandus.

Sed pro argumenti huius conclusione vnum adhuc adducam. Signum bonum deligite vobis, & sub illo ipso quinquaginta hominibus simul venam secate: ibi comperietis, quinquaginta etiam varietates incidere. Hæc autem diuersitas non ex ipsis signis est, sed ex morbo hominum. Quæ quidem cum vos assequi non possitis, ecquæ tandem erunt alia, quæ vos intelligere posse putem? Vbi etiam hoc inculcandum vobis videtur. Nam si quandoque sub electis signis venam secando, brachiorum contracturæ, tumores & inflationes inuehantur; id certè cœlo imputari minimè debet, sed vosmet ipsi chirurgum accusatis, quòd aut venam vniuersam pertuderit, aut scalpellum infectum admouerit. Quem tamen ego palàm excuso, aióque vos, vos inquam, malè consuluisse, ac ex consilio malo id mali emersisse. Quòd si in nouilunio idem euenisset, tunc culpam illam imputassetis cœlo ac Astronomiæ. Eadem persæpè etiam nonnullorum vulnerum ratio est, quæ parua & leuia, & nec cordi nec cerebro vicina sunt, quæ nullo pacto lethalia videntur, & tamen celeriter ac citò mortē inferunt. Iam hæc calua excusatio Medici fit, si dicat, ægrum in malo signo percussum & vulneratum esse. Nam etsi præter hunc, alii etiam

Vulnus cur leuissimũ interdũ mortem inferat?

iam viginti eodem puncto modoque vulnerarentur, vulnus tamen id nulli præter hunc vnum lethale foret. Cuius rei hæc causa est, quòd non cœlum, sed in isto membro iacens lethalis morbus, qui in aliis vulneratis ibidem non iacuit, feritus & attractus sit. Hæc nimirum periculi istius genuina causa est, non cœlum. Quod ipsum similiter etiam de reliquis intelligi debet, quæ cœlo imputari solent ex mera Astronomicæ cognitionis vacuitate, & imperitiâ Medicinæ. Ex hoc enim vestro iudicio patet, quàm nullam aut in Medicina, aut Astronomiâ, aut ipsa Physicâ scientiam teneatis. Error enim vestri iudicii incertitudinem prodit, dùm nimirum perperam signis imputatis, quod corporis morbo adscribi debebat.

Ob oculos quæso vobis proponite aciem quandam seu pugnam, in qua 20000. viri telis & glandibus verberentur, vulnerentur, fodiantur, aut alio modo lædantur. In cura horum nemo cœlum considerat: sed punctionem tantùm ac vulnus, quale id per se est. Quotus horum quis est, qui in eiusdem signi locis vulnerantur, quibus tamen res abit in bonum? Quotus vicissim quisque in eo loco sauciatus est, in quo signum non dominatur: quæ tamen vulnera, etsi leuia & contemptibilia, in damnũ maximum terminantur? Huiusmodi ergo euentus, non signis aut cœlo sed corpori, ipsiusque proprietatibus, morbisq; siue manifestis, siue occultis imputãdus est. Ad corpus conuerti cura debet, non ad cœlum dirigi. Interim tamen excusatio illa est imperiti Medici. Qui si tanto studio arti Medicinæ incumberet, quantò excusationi ineptæ vacat: euentum curæ multò sanè feliciorem experiretur, quàm aliàs fit. De istiusmodi autem periculosis morbis seu vulneribus frequenter incidentibus, velut etiam de phlebotomiis tale exemplum aduertite.

Si Maniæ in cerebro latentis cum paroxysmo locus aut vulnere aut phlebotomiâ læditur, id lethale fit. Sic & de alliis iudicandum est. Itaque cœlum minimè accusari debet. De hâc re ergo, vt dictum est, meritò tractationem suscipio. Nec enim doctrina hæc sufficienter in Ephemeridibus explicata est: cum minimè secundum signa agendum, sed ad morbum ipsum attendendum sit.

Sanguinis iudicium in quibus cõsistat?

Ex primo autem iam dicto errore sequitur ac dimanat etiam alter. Phlebotomiâ enim factâ, Medici illi ad contemplationem ac diiudicationem sanguinis se accingunt: ac sibi proponunt cùm colorem, tùm substantiam, tùm aquositatem. Vnde plurima & diuersa iudicia proferunt, quæ tamen nullâ certâ cognitione ac comprehensione stabiliuntur. Primò enim, quod in sanguine videtis, nihil est aliud, quàm coagulatio salis, & plenitudo extranea. Ex his quid prognosticabitis? Sal enim dubitanter rem ostendit, nec quicquam definitè prodit. Plenitudo autem incidens, hoc est, quæ ex corpore in venas sudat, quid aliud vobis, quàm hospitem peregrinum in sanguine exhibeat? Qui cùm in sanguine iaceat, an vos illum ob id in sanguine quæretis? Nequaquam. Imo quærite ipsum, vbi subsistit, extra venas, & facite, vt venas ampliùs non transeat: ita nimirum sanguis purus erit. Vos interim ingentia iudicia ex illis profertis, ac modis multis sanguinem accusatis, quasi quorundam morborum causa sint illa, quæ in sanguine non nisi vt hospites continentur. De sanguine consideranda varia sunt: nempe, an morbus in eo lateat, vel minùs: deindè an sanguis rectè iudicetur. Multoties vos sanguinem insalubrem pronuntiatis ideò, quia citò subsidet; quod tamen ad arguendam ægritudinis causam nihil facit. Præterea, si sanguis non tingat, aut si siccior aquosiorue exeat, morbosum id vobis visum est, cùm tamen eiusdem hominis ea sanitas sit, nec in ipso aliter fieri possit. Imò si aliter fieret, certa morbosæ constitutionis ea causa foret, ac indicium. Eodem modo sanguinem quoque è vestigio examinatis, & perfectam omnium morborum cognitionem hauriri posse putatis; cùm tamen sanguis iste, quem inspicitis, ex doloris loco non sit, sed eius loci pollutionem ac affectum vel omnino non, vel certè leuissimè exhibeat, & tamen in origine venarum totius morbi causa totaliter consistat. Sic namque persæpè obseruatis, quòd in peste sanguis venæ istius, in quâ illa latet, purus & integer sit, nec ex eo quicquam cognosci aut iudicari omninò possit. In ea ergo quid quæso venæsectio iuuerit, cùm lues in origine venarum condita lateat, nec de loco cedat, sed fixa ac constans inhæreat ac permaneat.

Sanguis citò subsidens quid significet.

In peste sanguis sæpe purissimus?

Quæ hoc fine dico, ne in iudicio sanguinis temerè aberretis: cùm videatis, vos summam instituti vestri assequi minimè posse. Quicquid autem impetratis, id merum est somnium, & fine caret. Quanquàm hoc quoque constet, quòd conditio ac natura sanguinis varia & mirabilis sit. Si arborem vobis proponatis, videbitis, fructus ipsius vniuersos in ramorum extremitatibus hærere. Eadem & sanguinis ratio est, si per se ac solitarius is sit in sua operatione, vt esse debet: hoc est: si sanguis per & in se sanus existat, & secum florẽtum fructus profert, ab initio vsque ad finem, & suæ naturæ indicia exhibet. Sanguinis autem fructum eodem modo erũpere cupere, vt solet fructus in pyro: id à vero abest. Ipsa enim natura illum protrudit, qui disparet, & decidit nobis minimè scientibus. Magnum ergo asylum hoc loco in sanguine ponere minimè potestis. Quicquid enim colligitis, id tantùm est reiectaneum, nec quicquam maculatum. Quanquam, sicut extremitas ramorum arborem indicat, vt vocetur, ita etiam sanguis, si sanus est, indicat, quî nominetur. Si autem sanguis æger sit, ramos non habetis, ex quibus conditionẽ sanguinis æstimare queatis. Velut enim ex ramo arboris morbum dignoscere minimè potestis: sic multò minùs huius venæ morbum diiudicare scitis. De quibus tamen prolixiùs commẽtamur in libro de morbis ex sanguine ortis. Ex his iam enumeratis erroribus sequitur, malè consuli hominibus. Vnde mali quoque consilii damna & pericula expectanda sunt: ex quorum numero est contractura membrorum, sicut persæpè videtis, quod brachii vel alterius membri resolutio, aut spasmus à plagulâ tam exili oriatur, concomitantibus aliis etiam accidentibus

Sanguinis & arboris vna ratio.

Sang sanitalia ratio quã ęgri quoad iudiciũ.

Ex phleb. contractura.

accidentibus plurimis lethalibus: quæ omnia facili negotio euitari possent, si causa vera ac genuina intelligeretur.

Phlebot. an cura perfecta sit an mitigatio.

Porrò hîc sciendum etiam est, an Phlebotomia debeat esse perfecta curatio morbi, vel minùs, an verò tantùm mitigatio quædam & protractio. Si eam oportet esse curam: accuratè vos scire decet, quo pacto radicem, quæ morbus existit, in extremos apices ramorum, manuum scilicet pedúmque educere queatis. Hoc enim si nesciatis, quis phlebotomiæ vestræ vsus sit? Si autem mitigatio erit, iam iterum scietis facere, vt mitigatio ea durabilis sit. Nisi enim duret? quid quæso tibi commodare possit? Hoc est, si per phlebotomiam mitigasti, sanguinem ita dispone, ne retrò relabatur. Et nisi hæc duo in curâ & mitigatione obserues præstésque, de Phlebotomandi peritiâ nihil quicquam gloriari potes, sed periclitando, in bonum euentum venam pertudisti. Periculosæ autem illæ omninò Phlebotomiæ sunt, in quibus sola incisio pro arte habetur. Si autem protractionis ergo venam incidis, tùm successum fortunæ mandas, artis dubius. Vnde bonum consilium nullum emergere potest.

Sedulò ergo hîc cogitandum est, quòd per detentionem hanc & inconstantem mitigationem homines plurimi, tàm viri quàm fœminæ hactenus seducti sint. Qui cùm mitigationis leuissimum quid sensissent: morem hunc continenter seruare perrexerunt. Nec autem quoque tamen ipsis indicatum fuit, an morbus verè in sanguine sit, aut saltem vt hospes inhabitet. Tum nec ars ea adhibita fuit, vt, si in sanguine sit, is ab origine ad ramos educeretur, aut mitigatio ad constantiam perduceretur. Prætereà, si instar hospitis irrepsisset, non curârunt, vt extra venas propelleretur ac educeretur: sed vniuersis vobis regulam vnam præfixerunt, vt, si punctio in lateribus, & pectoris angustia sentiatur, malum necessariò in pulmonibus hæreat, & vena pulmonica secetur. Quòd si dolor in regionibus hepatis sentiatur, tunc vena hepatica vim curationis maximam præstet & compleat. Vbi simul non consideratur, quid hospes agat in illo loco, vt morbus scilicet exteriùs tollatur, ne interiorum curâ opus sit. Vnde etiam sequuntur mitigationes, à sanguinis minutione profectæ, vt morbus adeò sæuus non affligat. Incrementum tamen & recidiua sic interim nondum adempta est.

Sanguinis restitantis in Phleg. quæ causa?

Præterea, si ex venâ sauciatâ sanguis non emanat, quâ ex causa id fiat, minimè compertum habent, nisi hoc vnum dicant, quòd sanguis aut nimis crassus, aut plaga nimis parua sit: quorum tamen nullum pro causâ genuinâ admitti debet. Vera autem causa est hęc, quòd non quauis hora effluere sanguini opportunum sit, cùm is minimè ventosus existat, Si enim vento careat: ad exitum is ineptus est. Causa secunda est, quòd in venarum istarum apertione sanguis retropellatur, ac viam suam intrò non foras conuertat. In his ergo notitia singularis requiritur, ne quod impedimentum fiat. Insuper illi nec modum mensurámue extrahendi sanguinis nouerunt, nisi quantùm iudicio oculorum hauriunt: quod in mutatione sanguinis consistit, qui tamen cum intùs tum foris semper rubet. Quòd si primò niger is erumpat, ac deindè sequatur rubicundus, tunc ipsi plagam occludunt, persuasum habentes, nigro sanguine euacuato iam omnia in tuto loco esse, non cogitantes interim, quòd incisio facta sanguini colorem indiderit, nec is à naturâ propriâ talis sit. Nihil ergo mutationi sanguinis attribuendum est. Ea enim ab incisione inducitur. Et tamen se officii sui omnes numeros expleuisse illi somniant, si oculorum fide rem istam omnem decernant & definiant.

Adde, quòd iudicandi norma ea legitima minimè sit, dum naturam & proprietatem sanguinis censent. Vbi enim is constitit ac coagulatus est, illi primò sanguinis serum, pòst corpus seu substantiam ipsius, tandem vtriusque colorem contemplantur. Error autem de his ita se habet. Sanguis vniuersus qui euacuatur, seu extrahitur, illicò moritur. Ex mortuo quis de viuo iudicabit? Vos ipsi considerate hominem, qui sanus est, quis ac qualis per se sit. Is postea si ægrotet, quantùm ipsum à sano distare videbitis? Denique, si mortuus sit, mutationem tam euidentem is subiit, vt nemo, quis ille fuerit, rectè veréque iudicare possit. Idem etiam de sanguine censendum est. Is vbi primùm ex corpore extractus sit, mortuus est. Ex ipso ergo mortuo quis res adeò magni momẽti iudicare queat? maximè cum idem etiam ante extractionem iam ægrotus fuerit? Aut quid tandem iuuet, si ipsius vel aquam vel substantiam attentiùs speculeris: Nihil enim ex eo defuncto videre potes, quod in viuentis emolumentum machineris. Quòd si verò omnino de illis blaterare multa velis, eo ipso facto indicabis, te rei mortuæ naturam ac conditionem minimè pernouisse: atque ex ignorantiâ istâ nihil proferes aliud, quàm quod in ipsam Naturam impingat, contra quam temerè nihil constituendum aut loquendum est. Examen ergo sanguinis mortui aliud dictitare nihil potest, quàm conditionem ipsius iam pręsentem. Eodem modo nec ex flore vel spumâ, &c. eius solidi quid de morbo iudicari potest. Sæpè enim spumam etiam mortuus homo emittit. Quid igitur hoc sit? Iudicium tuum de viuis ex viuis desumi oportet. Quantum autem horum discrimen sit, id ex hoc patet. Videtis nimirum mille homines mori, quolibet seorsim priuatam suam putredinem habente, quæ etiam peculiaribus suis inditiis proditur. Similiter etiam sanguis, quàm primum extra corpus elabitur, putredinem subit, & spiritum vitæ amittit, in quo tamen fons iudicii latet, ex quo pronuntiationem suam haurire debet Medicus, non ex peluiculâ sanguine refertâ. Sicut enim mortuum quoduis corpus putrescere potest, ita quiuis etiam sanguis. Iam verò putredo oritur ex dissolutione, hoc est, à spiritu vitæ. Is si iam dissolutus est, quis integri aliquid in eo quæret? Iam autem genus quoddam putredinis subire potest, siquidem in aquâ albescit vt mucus, quod ex sua proprietate habet.

Sanguis extractus illico moritur.

Contra naturam nihil statuendũ.

Putredo multiplex.

Mortui quoduis putredini subiicet.

Putredo vnde.

Extra aquam in colores mutatur varios, Hoc enim modo putredo incipit, nec ex ipsa quicquam, nisi fortuitum quid diuinari potest.

Videtis

Videtis nimirùm illum, qui in ignem abiicitur, breui momento ex Elementali sua essentiâ in quid contrarium mutari. Eadem etiam ratio est sanguinis. Is quam primum aërem experitur, à natiua constitutione sua in extraneã desciscit naturam. Nec verò quia sanguis serum seu aquam emittit, aqua ob id in corpore existit: sed aqua & sanguis res vna sunt. Quòd autem alterum sanguis fiat, & alterum aqua, huius hæc causa est, quod corpus vnumquodlibet sibi congenitum sal habeat, sine quo corpus vigere nullum possit. Id sal secedit, quàmprimùm naturalem suam essentiam mutat. Documentum huius sumite à ligno. Id ardet quidem, sed non ardet totum. Pars alia ignem admittit: altera pars illundem respuit. Et hoc est Sal, quem vos cinerem vocatis. Sicut verò lignum in suo corpore coagulatum & durum est: ita sanguis resolutus est ac humidus, quâ de causa sal ipsius aquescit, ac lignum ipsum cineres cit. Tu verò quid ex his iudicabis de non vnitis ac coniugatis corporibus? Hoc modo coniugatum nunquam iudicare poteris. Sed quod in aquâ fit, idem eodem etiam modo intelliges de illo, quod sanguis manet, quasi ratio ipsius alia non sit, quàm flammæ ex igne. Indicium siquidem nullum vnquam sperare possit aut à colore, aut tenuitate, vel crassitie. Definita enim sua putredini natura est. Itaque hoc age, vt etiam non considerato sanguine, phlebotomiam rectè imperes. Inspectio siquidem emissi sanguinis te longè à vero seducet. Quantò verò minùs substantia diuisa, & secuturi visibiles colores in sanguine, quatenus is quidem cum spiritu vitæ coniungitur, consistunt: tantò minùs morborum in ipso dignotionem iudicare poteris. Tu verò, quod dicis, sanguinem putridum esse: id in pelui verum est, non autem in homine.

Sine sale nihil viget.

Mixti nullum iudiciũ.

Præmonstrati ergo errores magni momenti sunt, maximè si non cum ratione attendantur. Etsi enim opinionum istarum assertores pro tuendo suo ordine verborum multum impenderint: iidem tamen haudquaquam reiicere, sed omnino admittere mea scripta coguntur, adeòque vltrò citròque fateri compelluntur, quòd prægressa mea argumenta redargui & confutari modo nullo queant. Quòd verò sanguinem hunc colore suo hunc vel istum morbum indicare cum magnâ veritatis plausibilitate contendant: id quàm verum & exploratum sit, deinceps in libro de Erroneis pulsuum iudiciis planiùs explicabitur.

Lib. de pulsibus.

Sed hæc hactenus de erroribus circa sanguinis missionem committi solitis, à nobis enumerata sufficiant. Quæ præterea ad phlebotomiam spectant, de iis in speciali venarum explicatione tradetur: vbi quæ cuiuslibet venę virtus ac conditio sit, ac quam tandem vel ad opem vel damnum inferendum occasionem habeat, ac si quę alia hîc desiderantur, dilucidiùs reuelabitur ac definietur.

TRACTATVS SECVNDVS.

Medic. reprehensio.

De venæ secandæ ratione modóque me tradere ac docere, id æquum omnino ac fas est. Quæ enim vos ratione hactenus de phlebotomia constitueritis: id animaduersione omninò censendum dignum est. Qui enim scriptores de phlebotomia commentati sunt, hi tyrocinij ac disciplinæ annos nimis maturè egressi, intempestiuè ad Magisterium sese receperunt. Itaque scripta eorum pro veris & confirmatis accipi minimè debent. Nec enim discipuli Regula ac Canon pro autentico habendus est. Hinc elicitur, communem Medicorum Facultatem ex ipsis tyrociniis ortam & enatam esse, ac in iisdem obstinatè etiam versari. Quòd autem huiusmodi proferenda mihi equidem assumam, id vitio mihi dandum minimè est. Nimis enim verè constat, quòd veterum doctrina solida & sufficiens minimè sit, sed omninò altior quædam cognitio in Philosophiâ, Medicinâ ac Astronomiâ requiratur. Itaque cùm Astronomiæ fundamentum nullum teneatis, nomen ac opera eiusdem frustrà vobis arrogatis, dum non nisi spuriorum more vndecunque ex Calendariis conquiritis, quæ in publicum proferri, probrosum admodum ac ignominiosum Medico est. Itaque cum artis ac scientiæ Astronomicæ planè vacui sitis: discere vobis indignum quæso ne putetis. Opera enim ac scripta vestra testantur, de vobis quid statuendum sit? Cúmq; videam multò plures à vobis deiici quàm erigi, ob imperitiam & artis ruditatem: ideò fas mihi esse arbitror, vos vt vellicem ac carpam, dum quod verbis gloriamini, ipso opere præstetis & confectum detis.

Doctrina veterum insuffi. ciens.

Principiò autem tenendum est, ad quid phlebotomia instituatur. Nec enim de hoc vnquam à vobis cogitatio suscepta est: sed meris opinationibus incumbentes indulsistis, quod ex scriptis vestris notoriè liquet. Id hoc modo cognoscite. Cœlum gubernandi corporis quartâ parte, hoc est sanguinis potestatem habet. Secundum hoc ergò, morbi vniuersi qui in sanguine obueniunt, ex sanguine non oriuntur: sed quâ ratione videtis, agrum fruges minimè proferre, si in ipsum non condatur semen: ita nec in sanguine morbus vllus generatur, si is priùs non seminetur. Seminator autem iste est cœlum. Huius itaq; seminatoris natura primò tenenda Medico est. Hanc cognitionem sequitur morbi essentia, cura, & alia, exceptis iis, quæ de corruptionibus propriis conscripsi. Horum qui Medicus imperitus est, nec seminatorē istum nouit: is morborum illorum curator vocari minimè debet. Medici enim officium potissimùm in hoc consistit, non vt Ephemerides phlebotomicas conficere sciat, sed potiùs vt teneat, quidnam cœlum in vnâ quartâ hominis agat, hoc est in sanguine. Nec hoc vlli Medico credere absurdum sit, quod corpus in generatione morborum quadruplex existat, non simplex, vt ex Philosophia sua Sophistica illi argutari possint. De quo librum de Origine morborum sanguinis lege. Imperitus autem ac immaturus Medicus is est, qui quatuor corporis partium ignarus, fundamentum suum locat in speculationem, quæ ex quatuor complexionum phantasiâ constituitur.

Cœlum morborum seminator Medicũ quæ scire deceat.

Hominis partes 4.

Mira hæc vobis, sat scio, auditu obuenient. Compertũ enim mihi est, quòd phlebotomiã nullam ex certa scientia decernatis, adeoq; nõ

vno sed multis modis erretis. De vobis autem quid tandem dicam, cùm solo nomine gaudeatis, ac in operibus meri tyrones sitis? Hoc nimirum instituto phlebotomiam sæpiùs imperatis, morbo stomachum occupante. Ex quo videre est, vos quærere instar illius, qui aliquid in ciuitate quadam amisit, quod is in ciuitate quidem alicubi iacere nouit, sed vbi iaceat, ignarus hæret. Huic tali vos apprimè similes estis, magno & vestri & artis ipsius opprobrio. Quoties enim morbum inuestigatis in sanguine, qui tamen in intestinis &c. hæret? Hæc ergo subtilitas vestra mera est grossitas: quâ nihil referre putatis, vtrum fundamentum verum sectemini. Facile enim iudicatu est, quòd superbis ac imperitis pœnitentia reuocationis dura obueniat. Quos coërcere, est vetulos canes loris assuefacere. Retrò enim ipsorum consideratio pergit, non porrò. Innatum autem hoc vitium est vniuersis, qui errant, vt laudem, existimationémq; ac popularem applausum captent multò auidiùs, quàm veram gloriam ex debito officio quærant. Atque cùm eò quidem hodiè deuentum sit, vt tyrones loca ea possideant, quæ vix Magistris conueniunt: ideò talem quoque Medicinam ipsorum esse oportet, quæ nomine se efferat interim mera nugacitas ac fabula existens.

Errantiũ quæ proprietas.

Sed vt inceptam de phlebotomia doctrinam pertexamus, sciendum est, venæ sectionem omnem ita institui debere, vt cùm integra cura proponatur: non vt aliunde à medicinis auxilium petatur, sed tota cura ibi quæratur, nec ad curas alias diuertatur: idq; hac de causa, quòd quatuor in corpore partes existant, quæ quatuor genera morborum, ac ob id quatuor modos practicæ dent. Ex quibus hæc iam practica per se seorsim perfecta est, quæ circa solum sanguinem versatur. Et hanc practicam ipsum cœlum docet Medicum, non Philosophia aut speculatio alia. Hac de causa hîc equidem doceo, quî Medico circa sanguinem versanti, seminator in cœlo cum omnibus suis proprietatibus cognitus & exploratus esse debeat: cuius tamen notitiam apud vestrûm quenquam nedum semel quidem deprehendi. Iam ergo cum cœlum ipsum doceat, quid morbus sit, qui in sangnine iacet, nec sanguis ipse est (sanguis enim est tantùm, qui patitur, qui suũ ipsius hostem non nouit, vtpote quem solum cœlum cognouit) ecquid vos tandem in sanguine quæritis, si morbos sanguinis, vt Anthracem, Carbunculum, ac alia cùm externa tùm interna Apostemata descripturi estis? Cœlum enim impressiones suas soli sanguini indit; vndè fit, vt morbi etiam illi sanguinis regantur, disponantur ac emergant pro stellarum cœli, quod seminatorem vocaui, natura ac proprietate: extra quam cognitionem perfectam nemo quisquam vestrûm quicquam in Medicina sanguinis profecerit.

Corp. partes sunt. 4.

Conueniens ergo est; vt in eo ordo ac processus omnino alius instituatur, qui à cæteris diuersus sit. Pars enim quælibet suam seorsim practicam requirit, licèt vos omnes in vnam confundatis. Quod vt intelligatis, exemplum tale attendite. Processum vos habetis vnum, qui facit ad cacandum. In hoc ministratis primò syrupos, deindè pilulas, posteà iusculum pisorum non salitum, denique confortatiuum. Et hic ordo à vobis ad solam alui deiectionem instituitur, ad nihil aliud respiciens. Si ergo morbus sit, qui non in stercore iaceat, iam is vester ordo frustraneus est. Si in stercore autem condatur is, tum bonus est ordo. Porrò autem, si vrinam mouere & pellere satagitis, alium omninò ac à priore diuersum ordinem instituitis. Alium denique, si quartanam curaturi estis. Eodem modo hîc quoque in sanguine peculiarem, ipsúmque integrum ac à cæteris diuersum ordinem seruare debetis. Cœlum enim requirit, quod partibus tribus reliquis aduersum est, prout ipsius natura ac proprietas sese habet. Medicos ergò nõ vniusmodi esse decet. Sunt Medici Phlebotomici, ex quibus impostura signorum piscis & arietis coorta est. Sunt etiam Medici, qui circa chaos versantur: sunt, qui Terræ, sunt qui Humori præficiuntur, omnes autem à Theorica & Physica vestra alieni. Præter hos vnũ adhuc genus superest, eorum, qui ad solam dissolutionem attendunt. Et his quinis tota Medicina complectur. Ex his prodeunt *Medici particulares*, quilibet in ea particula occupatus, quã radix istius partis dat. Extra hos sunt etiam *Medici naturales*, qui virtutes crescentium naturalium cognitas & compertas habent citra cognitionem morborum.

Processus Medicorum purgãdi.

Medici quotuplices.

Med. particulares qui.

Med. nat qui.

Hæc Medicorum diuisio seu partitio hoc fine vobis obtruditur, vt sciatis, in sanguine alium ordinem institui oportere, qui curam integrã indicet: & vt inde dignoscere possitis, quæ veterum scripta proba vel erronea sint. Intelligo enim mihi oppidò aduersari scriptores, quos vos amplectimini. Cumq; videam, vos, illorum asseclas haudquaquã complere & perficere, quod perficere posse gloriamini: ideò fundamentum vestrum meritò proculco ac in cineres redigo. Nec enim vos id tueri potestis, nec ego fictitiam vestram Medicinam admissurus vnquam sum. Quanquàm, vt prosternatur, magno admodùm nisu non opus sit: cùm vel ex se ad lapsum propendeat. Verissimum enim est quòd cœlum in morbis sanguinis seminatorem agat. Necesse ergo est, vt vel minimam quamuis venam secturi, primò omniũ sciatis, quid in ea sit, & quod id ex cœlo veniat. Phlebotomiam ergo administrare ex cœlo discere debetis. Si ergo tantopere vos cœlo obligatos & deuinctos esse, ratione nullâ infringere potestis: tum certè, quicquid de hoc scripsitastis, corruet, ac ceu nugæ inanes eliminabitur. Quatuor enim prædicta Medicorum genera nunquam inficiari poteritis: quin imò ab illis fundamenta vestra omnia euertentur.

Porrò verò, sicut *Sapiens dominatur Astris*: ita Medicus quoque vincit cœlum in infectione sua, quam sanguini indidit. Si verò cœlũ vincere Medici est: necesse est, vt id nouerit. Ex hac cognitione profluit indicatio horæ, quæ phlebotomiæ conueniat. Nonnulli etenim morbi in sanguine de cœlo impressi sunt, vt quidam *de Caduco*, aliqui *de Podagrâ*, nonnulli de Febribus, & sic similiter de aliis.

Sapiens dominatur astris: Medicus infectioni cœli.

Iam si talis morbus cum Lunâ augescat vel deficiat,

Quando vena sit secanda.

deficiat, Luna certè horam phlebotomiæ in illo morbo indicat. In quo enim puncto Luna incenditur: in eodem quoque morbi, quos Luna imprimit, incenduntur. Necessarium ergo esse liquet, vt sciatur quæ venæ & qui morbi incendantur? Ac pro ista cognitione puncti incensionis, phlebotomiæ ordo institui debet. Hinc enim emergit consuetudo, obseruata in cœlestibus institutis. Hoc modo morbus sanguinis quilibet adimitur, prout stella eius incendit. Probam ergo & exactam cœli cognitionem habere debetis, quî scilicet à quâlibet stellâ seorsim sanguis incendatur, vnde tam varij morbi in sanguinem insultant. Quæ cognitio nisi rata ac certa sit, tibi de Medicinâ gloriari minimè debes. Et hoc nimirum illud fundamentum est, ex quo manifestatur, quod hactenus à nemine descriptũ est, nempe quid tandem apostema vel minimum sit, ac ex quo oriatur. Quæ etiam causa est, cur ad huius morbi finem nedum penetrare potueritis. Quanquam Malua & Althæa vobis solatij quuid contulerint, sine quibus ipsis tamenis etiam morbus completus fuisset.

Bonis signis vtendum in 5. casibus.

Inficiari verò non possum; quin in nonnullis morbis secundum bona signa agendum sit, saltem propter mitigationem & sustentationem, modis scilicet ac casibus quinque. Primò in causis morborum internis, qui foris se exhibent. Secundò in morbis, qui interiùs se exhibent, manéntque. Tertiò in morbis à fluxu suscitatis. Quartò in morbis secundum anni tempora incidentibus. Quintò in morbis, quorum nos ipsi causa sumus.

Morbi qui interius paroxysmant, sunt: Cancer, Fistula, & similia vlcera aperta alia. Sub secundo genere comprehenduntur hydrops, icteritia, menstruum, & morbi omnes à membris principalibus generati. In tertio continentur morbi apoplexiæ, syderationis, podagræ, & arthericæ passionis. In quarto includuntur morbi, qui pro tempore proferuntur, velut in vere, in æstate, in autumno, in hyeme: velut etiam vniuersorum ascendentium, prout in cœlo continentur. In quinto sunt, qui à plenitudine aut commotione morbi fiunt, aut à cibis ac potibus generantur.

Etsi verò in prædictis his morbis mitigationem ac lenitionem pro Ephemeridum vestrarum ordine præstare possitis: tamen, quod vbique indico, cura vera hîc non continetur, sed traditur tantùm corruptio morborum, & malitiæ ipsorum incitatio, vt aut citiùs emoriantur, aut eò vehementiùs affligant. Præterea errorem etiã in hoc admittitis, quod phlebotomia mitigationem quæritis morborum in sanguine minimè contentorum. Et cùm sanguis robore suo contrapugnet, vnde corpori dolor singularis infertur: tunc, si illum phlebotomiâ coërcere vultis aut tollere, morbus vincit, vbi amicum remouisti.

Morbi omnes in sanguine quærẽdi.

De his autem omnibus scire debetis, quòd morbi omnes partis primæ in sanguine meritò quærantur. Quâ de causâ phlebotomiam minimè reiicio, modò fiat illa pro ratione firmamenti, ita, vt punctum ascendentis, hoc est, ipsius regenerationis obseruetur. Phlebotomia enim si hoc pacto instituatur, morbi illius principium ita ablatum fuerit. Considerari itaque oportet, quòd ascendentes quidnam in multos annos operentur, vnde malum emergit hæreditarium, quod filius à patre ratione sanguinis contrahit. Hæc ipsa quoque causa est, quòd morbi nonnulli vlcerum prauorum curam & sanationem non admittant, quia nempè ipsorum stella in feruore est: cùm contrà nonnulli facilè sanescant, quia stella ipsorum deferbuit. Phlebotomia ergo duplex in hisce morbis cognoscenda est: vna facit ad integram curationem, quæ fit secundum stellas, quæ hoc genus incenderunt. Altera fit præseruationis ergo: quæ tandem multipliciter incidit. Vbi vos attendere velim, quòd in incremento isto morborum à vobis phlebotomia suadeatur, quæ tamen nihil perficit, quàm amolitionem materiæ, quæ tamen fixa in suo loco ad radicem hæret. Qui certè error non leuis est, dum nimirùm auferre conamini, quod auferri minimè potest. Ex hoc imperitia vestra notoria fit, quòd aut ipsam morbi essentiam non cognoueritis, aut dolum vltrò intendatis. Id quantopere vos doctos, quales vos iactatis ipsi, deceat, penitùs vobiscum cogitate.

Morbi hæreditarij.

Phlebot. est duplex.

Phleb fixa quæ sunt, nõ tollit.

Eodem modò per phlebotomiam etiam tollere annitemini hydropem &c. Cùm tamen quo loco hydrops consistat, aliundè probare non possitis, nisi ex libris & literis, quæ hûc nihil faciunt. Nec enim eius vel momenti vel certitudinis sunt, vt iis tutò fidere ac credere possim egomet. Vos autem labori parcentes ipsis haud cunctanter adstipulamini, vtcunq; cadat euentus. Quanta autẽ ex illis ad vos honestas ac dignitas, ad ægros autẽ vtilitas redũdet, id passim ab ægris audiri & inquiri potest.

Hydrops phleb. nõ curatur.

Vestráque adeò Medicina basi tam solidæ incumbit, vt nemo ex vobis vniuersis, vel minimam quidem literam sciptorum veterum, quoad Theoricam, cum veritate demonstrare possit. In verâ enim Medicinæ veræ patefactione, sophista dolosus illicò irrupit, ac ipsius artis luculentum splendorem oppressit & obnubilauit. Si enim de prima Medicinæ origine seriò inquirere velimus, inueniemus certè; primos Medicos homines fuisse simplicissimos, nullis fraudibus ac imposturis infectos. Per hanc ipsorum simplicitatem veluti per ianuam illapsus sophista, veritatem ipsam obtrudit, ac eandem in despectum adduxit, corrigendo eam; vt in more habent mendaces. Ex hac sophistica, veritatem cum mendacio confundente, postea scriptores exorti prodierunt, vnà cum suis commentatoribus. Qui, quod omnium maximè necessarium esset, in textu obliti sunt, nimirùm vt veritatem à mendaciis segregarent. Quod etsi minimè fecerint quidem, sed falsa cũ veris permiscuerint: vos tamẽ ij estis, qui subtilitatibus his illorum fidem dedistis, ac fundamenta ipsorum amplectemini. Inter alia autẽ etiam neglexerunt illi de causis morborũ in sãguine tradere: quod sophistę verà cœli cognitione caruerint, merísq; speculationib⁹ inhiarint, quæ postmodũ in Ephemerides phlebotomicas eruperunt. Hoc ergo sedulò deinceps vobis cauebitis, ne cuiquam quicquã sine experientiâ propriâ aut credatis aut adstipulemini.

Sophista quid?

Interpretis officium quod

stipulemini. Sed quid agatis tandem aliud, quàm vt cum rerum omnium ignari sitis, obuium quoduis vndecunque arripiatis, cum titulus vester omnino velo aliquo conuestiendus sit.

Ascendens sedulò cognoscendus in phlebotomia.

Eundem processum etiam instituitis in defluxionibus podagricis, ac aliis, venam secantes sub signo bono, non sub signo ipsius podagræ. Vestrum enim in hoc præpollere imperium debet, etsi cum discrimine id sit vitæ ægroti. Ars verò omnis in hoc est, vt illius ascendentem cognoscatis. Itidem, si præseruare ab apoplexia vultis, sub piscibus factā phlebotomiam omnium vtilissimam censetis, quasi verò piscis ipse apoplexia existeret: genuinum autem signum phlebotomandi aduersum apoplexiam nec piscis est nec aries, quādoquidem sub etiam mediis necessaria sit venæ sectio. Et ex hac inscitia multi tetri errores emanant, adeò vt nec locum apoplexiæ vos compertum habeatis, nec ad hanc vsque notam in vestris scriptis omnibus venæ conuenientis mentio vlla facta sit, vt de *Vade mecum taceam* ac secretis scriptis aliis. Quis verò in tanto veræ artis defectu ac inopia de apoplexia vos scribere iussit? Quòd si hîc quidē imperiti estis, nulla certè vestra cognitio etiā in ortu ac causis esse potest. Vnde sequitur, capitula tua vniuersa de hâc re muta aut falsa esse, siue agas de ratione, siue de aquis pretiosis, siue de gemmis, vnguentis, balsamis ac aliis vniuersis similibus.

Similis omnino sapientia vestra est, si pro quatuor anni partibus phlebotomiam imperetis. Vernali enim sectione prætextum alium non additis, quàm futurum esse, vt recentior & purior sanguis subnascatur. Sicut enim tum temporis folia ac gramina renouantur: ita ipsum quoque similiter renouari hominem vultis: adeóq; nemo quisquam vestrûm est, qui hactenus id secum reputârit, quòd folia ac gramen viridia, sanguis autem ruber sit, hoc est naturam sanguinis nedum quidem vel per transennam cognouistis vnquam. Et licèt quidem aliquando phlebotomia benè faciat, ea tamen nec auxiliatrix nec curatrix existit. Quod tempora diuersa anni causatur, id firmamentum est. Nemo tamen vestrûm vel dū hactenus intellexit causam, cur in vere &c. sanguis expellatur, quod quidem ex libris ac linguis vestris apparet.

Ex his iam ipsimet iudicare potestis, qualenam id vestrum consilium sit, si phlebotomiam suadeatis alicui, qui aut nimiopere se repleuit, aut cibum insalubrem ingessit. Hoc enim in casu error vester manifestus est. Morbi nimirum omnes, qui ex corpore nostro in sanguinem veniunt, in corpore phlebotomari debent, hoc est debent à sanguine iterum ad natiuum suum locum trahi, nec conandum est, vt in venis per phlebotomiam quærantur. Vera enim ipsorum cura est, vt facillimè ac breuissimè retrolabantur, si veram medicinam adhibeas. Quod si per inscitiam sanguinem phlebotomiâ factâ extrahere velis, iam locum, in quo morbus genitus erat, concitando facis, vt via in sanguinē paretur. Phlebotomia enim non in vena saltem, sed, & extra eam trahit, quousque quidem pertingere potest. Hoc pacto tua imperitia proditur, atque innotescit impostura, quòd scilicet adeò industrius non sis, vt morbum, qui ex corpore in sanguinem abiit, ex eo rursus extrahere possis. Et hi errores circa phlebotomiam commissi, quos partim speculationibus propriis concipis, partim ex libris hauris ad tuum palatum compositis, omnino tibi retegendi & commonstrandi fuerunt, vt si fors contra nos adminiculum ac scutum quoddam habere tibi videaris, illud audacter in lucem proferas, vt fundamenta vtriusque partis clariùs prostent, adeóque mendacium & veritas à se inuicem separari queant.

Morborū sang. quę vera cura sit.

TRACTATVS TERTIVS.

Libri vestri haud pauci circumferuntur, in quibus de phlebotomia modis variis tractatur. In quibus qui continentur errores, etsi eos proferre iure & debeam & commodè possim; id tamen hoc loco potiùs mihi agendum est, vt breui doctrinâ cùm abusum, tùm vsum ipsum tradam phlebotomiæ, quod iam præstandum rectâ aggredimur. De abusu autem hactenus non pauca dicta sunt. Superest ergo, vt porrò de venis priuatim tractetur ac errores, qui simul in illis sectionibus incidunt, ex parte indicentur. Persuasum nimirum vobis est, phlebotomiam esse purgationē corporis: id quod apertè erroneum existit: cuius ratio hæc est, quòd quælibet purgatio, corpori ac substantię nihil adimat, sed id tantùm, quod substantiæ aduersum est in genere, quousque substantia extenditur.

Phlebotomia nō est purgatio corporis.

Iam cui venam secatis, substantiæ eam partem adimitis, nec de malo plus educitis, quàm quantùm substantia illa continet. Quî verò reliqua cura sit? Quod effluxit, id curatum est: sed quid id corpori commodat: Grauiter ergo hallucinamini, quòd substantiæ ademptionem purgationem vocetis. Et licèt quidem in sanguine abundantia existat, propter quam putredo ex causis propriis oriri possit: vester tamen ordo phlebotomandi illi nequicquam vtilis est. Phlebotomiæ enim, quæ ista ratione purgare debent, alio omninò modo fieri debent, quàm vt subiectis peluiculis cruor excipiatur.

In sanguine isto quæritis choleram quæ tamen haudquaquam in sanguine generari potest. Sed ea somnia ad propositum vestrum non parùm faciunt commendanda, quod iam choleram, iam phlegma, &c. subindè eructetis. Nam quicquid id sit: vos sub iis satis tutos latescere videmini. Longè alia veritatis ratione opus est, quàm vt in commentitiis illis Qualitatibus, Humoribus & complexionibus acquiescamus. Tum & purgationem hanc minimè attribuetis otiosis simul & operariis. Hęc enim mera opinio est. Quòd si respōdeatis, operarium à sese expellere, quod retineat otiosus: quo tandem fundamento id vestrum argumentum nitetur? Cùm nec labor nec otium morborum sanguinis causa sit. Itaque illadem nec excusare, nec accusare possunt. De tempore, quo fieri debeat, benè à vobis constitutum est. Sed tempus non id est, quod in tabulis phlebotomicis indicatur.

Cholera in sanguine non est quærenda.

Humores ficti tij sunt.

non id est, quod in tabulis phlebotomicis indicatur. Quòd si, quæ vena competeret, etiam nossetis, malè nec idipsum dictum foret. Quid verò id tandem est, quòd iuretis in doctrinas illorum magistrorum, quinedum annos tyrocinij egressi sunt. Immodica sanguinis euacuatio quòd bona non sit, iam cuiuis ante cognitum est. Quantum id verò ad fundamentum facit? Quid id ad sanitatem hominis confert? Si phlebotomiæ peritus es, facilè quid facias, noueris. Nimium enim in rebus omnibus nociuum est: idémque est causa dissolutionis genuinæ concordantiæ, in quâ corporis integritas ac vita consistit. Cuius concordantiæ quantum adimitur, tantum probitatis membro illi deest, quod consideratu apprimè vtile & necessarium est. Ac cognitio ista non in generalibus quidem quiescere debet, sed per specialia omnia ducenda est: sic vni Apoplexia, alteri hydrops, tertio caducus &c. infligitur.

Nimiæ venarum euacuationis mala quæ.

Vobis quidem Phlebotomię administrandę idonea tempora vel genera duo visa sunt: vnū vocatis *Electum*, alterum *Coactum*. Quid autem de electa Phlebotomia diceris? Electa ea est, quæ vitia sanguinis aufert pro exigentiâ temporis & generationis. De coactâ, quantum quidem intelligi potest, vos eam pesti & similibus temporibus assignatis. Quid verò per Electionem velitis, intelligi facilè potest, vos ad fundamentum intendere, vt, si purgationes suadeatis quotannis semel instituendas esse ad auferendas defluxiones. Sic ergo in omnibus vestris consiliis substantiam & materiam coniungitis, vbi manifestus vester error intelligitur, quòd nimirùm saltem pondus adimatis, id autem quod pondus dat, nunquam attingatis. Ecquid verò de hoc vobis exemplo videtur? Qui paralysi tenetur, huic quo tempore commodissimè medicari putatis? An tum, si iam paralysis inuecta est, an verò, si ea occulta adhuc est, nec in actum erupit? Et hanc obiectionem sedulò notate. Quâ nihil vrgeo aliud quàm vt morbos, in quolibet homine existentes, cognosci debere, ac eosdem adhuc recentes seu iuuenes tractari oportere. Vos autem eos iam adultos exigere conamini: Quodque in morbis iuuenibus tentatis, ad ponderis saltem detractionem facit, quâ paroxysmus prolongatur. Magis autem ad honoris ac artis vestrę ornamenrum faceret, si in iuuenescentibus morbis id præstaretis, quod postmodum tentatis, factǫ iam paroxysmo. Itaque sedulò hoc vobis persuasum sit, decere omninò, vt ante paroxysmum cura instituatur: quod vos tamen obliti, pro maturatione istâ pilulas cochias obtrusistis.

Phlebot. genera duo. Electa phlebot. quid.

Coact. phl quid?

Cura paralysis ante paroxysmū instituenda.

Quid id est, quod tempus clarum eligatis, & hinc indè per multas ambages secandam venam quæratis, quæ tamen res omnes ad sanitatem hominis nihil pertinent? Nihil siquidem considerandum aliud est, quàm punctum solum, siue id in autumno incidat, siue in vere, siue die festo profestóue. Phlebotomia enim quælibet fieri debet ex necessitate, quæ vestrū institutum vniuersum infringit. Hæc eadem necessitas docet inuenire tempus & horam, & minutum commodum. Licèt autem necessitas vna aliâ maior sit: necessitas tamen ea omnis existit. Quilibet enim morbus, siue is recens, siue adultus sit, siue notus, siue ignotus, necessitati curationis omninò subiectus est. Vos præterea etiam additis rationem, quî cognoscere debeat homo, vtrum phlebotomiæ sese subiicere debeat, vel minùs. Vbi iterum ingens error vester elucet. Requiritis enim, vt secturus venam sano hepate, eóque non refrigerato sit. Si hepar frigidum sit, nullâ phlebotomia opus habet. Si sit sanum, ratio eadem est. Longè aliud de his statuendum est. Morbi enim, qui in sanguine continentur, longè alio iudicio æstimandi sunt, quàm vt à tam leui consideratione hepatis phlebotomia inhibeatur. Similiter etiam de ventriculo iudicatis? Quid verò sanguis ad ventriculum attinet? Si sanguis vitiosus est, tunc is suum ipse malum luet: suum damnum vicissim expiabit ipse quoque stomachus. Si tibi quid in phlebotomia obstat, cur id nō aufers ac remoues? Aut cur tuam ipsius hîc prodis ignorantiam. Eodē modo se id quoque habet, quod additis, à labore venæ sectionem instituendam non esse. Nam ad laborem ne potius aut morbum vos attenderetis? Sic nec phlebotomiam decernitis, si quid à balneo aut morbis aliis coniunctis quid affligit. Vtrinque remouenda potius remouete, &, quæ impedimento sunt, ea tolle. Nec enim ideò vincere aut superabundare sanguinem patieris, quòd scias etiam in mēbro alio morbum aliquem consistere. Quin imò Medicum perfectum agas, & ne pellaris ab eo, quod tu ipse expellere debes. Nam si id tibi terrorem incutit, quod sibi à te potiùs metuere debebat: defectum certè in arte Medicâ non leuem prodis, qui tamen vobis admodum familiaris existit.

Punctū suum in phlebotomia notandum.

Indicatio mittendi sāguinis non sumitur ab Hepate.

A laborē an secāda vena.

Doctrinæ quidem Almansoris ex parte contradicere non possum, qui documenta non inepta tradit, cuinam homini secanda vena sit. Sed tamen is reuerâ de iis saltem decernit, qui illâ opus nō habent necessariò, sed quibus subleuatio tantùm est, ac robotatio ad cibum potúmque sumendum. Proponit enim sibi venas turgidas & plenas: ex quo cuilibet euidens fit, quod parùm in morbos ipsos intenderit, vt illos quæreret in sua origine, quod curatio ipsa requirit. Et quamuis aliquot quidem morbos nominârit, veluti qui ab Apostematibus & pustulis aliísque malis graues sunt: altiùs tamen idem non ascendit, nec quicquā aliud vrget, quàm subleuationem annuam. Vndè non difficile est iudicare, quid de his ille intellexerit. Quod ipsum etiam manifestè declarat, vbi in curâ febrium præseruatiuam annuam tradit. Ex quo colligi potest, quàm in hac doctrina aridus fuerit. Nullo pacto igitur Medicus de eius dependere auctoritate debet.

Doctrinā Almansoris de phlebot. qualis.

Cæterùm vos etiam ordinem ponitis eorū, quibus phlebotomandum minimè est. Inter hos numerantur, qui appetitum non habent ad cibum. Respondete mihi verò, quisnam appetens cibi sit? Si enim ægris per morborum præsentiam expectandum tam diù sit, donec appetitus lacessat: ecquid de iis tandem ageretur? Nam & vobismet ipsis fatendum est, quòd

In appetētes cibi non debēt phlebotomari.

morbi ex ſanguine appetentiam cùm deiiciat, tùm reducant, ſi cura in ſanguine perficiatur. Hæ ergo doctrinæ bellæ ſunt, ſeipſis contentæ. Quando autem fluor ſanguinis ſiſtendus ſit, doctrinam Auicennæ ſectantes, ad ſolam ſanguinis craſſitiem attenditis. Quæ cohibendi cruoris ratio veritatis fundamento caret. Sanguis enim niger è venis exiliens, ex ſanguine minimè talis fit, ſed talis redditur ab inciſione ſeu plagâ factâ: edeóque mutatio repentina tum huius, tum aliorum colorum cauſa eſt. Sic ergo adhuc dubius es, quidnam præſtiteris. Præterea dicitis: ſi ſanguis albus ac tenuis fluit, multùm eius euacuari non debere. Vbi notabitis, quòd Auicenna in cognitione ſanguinis nihil intellexerit, ſanguinem iudicans in locuſtis. Et huiuſmodi, vt loquimini, canonum apud vos plurimi ſunt. Quorum etiam vnus hic eſt, quando dicitis ægroto: breui iterum ſanguinẽ mitte: ſanguis enim tuus admodum niger exſtitit. Item: ſi benè à phlebotomiâ ſentias, breui ad me redi. Quid hoc artis eſt? certè, tantùm vel cæco ſapere liceat ac dicere. Quomodo verò circa laborem ſe quiſque gerere debeat, ſuo ſeorſim ordine comprehendi debet, prout nimirùm morbus in ſanguine ſeſe exhibuerit, longè valere iuſſis veſtris regulis communibus, quæ omnibus eædem ſunt.

Sanguinis craſſities & nigror vnde.

Auicenna artis phlebotomand ignarus.

Quale verò id regimen veſtrum in cibo ac potu eſt, in quo nihil conſideratis aliud, quàm vulneris ſecuritatem aut cuſtodiam, cùm tamen multò potiùs conſiderari ipſe morbus debeat, & haudquaquam vulnus: qui ordo multiplex procedit ex fundamento iſtorum morborum. Niſi enim id ſingulariter conſideretur, non potes non grauiter impingere concepto tuo conſilio. Nec enim res adeò facilis eſt ac tuta, ceu conſtitutâ tuâ Diætâ phlebotomicâ tu ſomnias. Ad negotium præſens omnia omnino dirigenda ſunt. In vnum ac ſimile regimen omnia non coniicite. Nouiſtis enim, quomodo ſanguis cibo adhæreat: & virtutes vireſque ſingulares quæritis, quæ tamen ſine cibo potúque in ſanguinem ingeri minimè poſſunt. Hoc ergò in caſu cibus is ſimul medicina eſſe debet. Inficiari non poſſunt, quòd arbitrentur, bonum ſanguinem à ſolis idoneis cibis & potibus produci poſſe. Id verò ſanguis facit bonus, quòd ſanguinem à ſuis morbis liberet, quòd animum hilarem & ſerenum, &c. præſtet, quòd minimè ad triſtem & tenebroſam famem, &c. alliget, &c. Hæc enim omnia conſiderant, qui rerum grauiorum curam minimè ſuſcipiunt.

Bonus ſanguis vnde fiat, & quid præſtet.

Sciendum ergo in his eſt, quòd ſi phlebotomiæ fiant, & in ſanguine illo nullus morbus appareat, cibi potúſque liber tibi vſus ſit, quoſcunque ad corporis vſum appetas. Vnde vulneratorum regimen ac ordo ſuam originem ſumit.

Error autem veſter ſingularis in eo eſt, quòd quatuor anni partes pro Phlebotomiæ indicationibus ponatis. Quâ in re partim Ægyptios agitis, quòd tempus conſtituatis ſectioni venæ, & tempus morborum obliuiſcamini. Quo facto vt ſorices voſmet ipſos proditis, quòd adulemini illis, qui delicatiores & ignauiores viuunt, & gratiam captetis eorum, qui veſtro commercio præcipuè gaudent. Quadripartitam autem hanc Phlebotomiam ideò ſuadetis, vt commodis illis vos quoque ex parte apud patientes fruamini: Et quantopere vobis Phlebotomiæ curæ ſint, id abundè ſatis declarant dies S. Blaſij, S. Philippi & Iacobi, S. Bartholomæi & S. Martini, quibus omnibus temporibus ſaginari bonũ eſt. Quòd ſi verò quatuor iſta tempora vobis fors nedũ ſufficiant, addite illis diem S. Valentini & S. Stephani. Quod ſi nec ſic quidem ſatis eſt: totas quadrageſimas adiungite, & poſt Paſcha in thermas vos recipite. Quod ſi enim hoc modo de Phlebotomiâ conſtituatur, eius adhibendæ tempus commodius nullum erit, quàm quo capones omnium pinguiſſimi & ſaginatiſſimi ſunt, & ad genium agitandum aptiſſimi.

Anni partes Phlebotomiam non indicant.

Ordinem etiam præfigitis, quando ieiunis, & quando pranſis mittendus ſanguis ſit. Benè id quidem: vt imperitia veſtra in vulgus emanet. Hinc enim elucet, quanta veſtra de firmamento cognitio ſit. Eodem ſpiritu acti vetatis etiam coniunctiones & membra, in quibus ſignum verſatur. Ex quibus omnibus certum eſt, vos nec punctum, nec minutum vllum Phlebotomiæ nouiſſe. Ita iudicatis, etiam iam de æſtate, iam de hyeme: interim non cogitantes, qualéſnam aut in æſtate aut autumno morbi gignantur.

Affirmatis, venam frontis inciſam iuuare in exulceratione oculorum, & dolore capitis. Quod conſilium quale, quámque inconſultum ſit, vel ex eo liquet, quòd oculorum exulceratio ex venâ illâ, quam in fronte oſtendis, minimè oriatur, vt nec dolor capitis: Et ſi quidem eius ſectione malum nonnihil leniatur, id tantùm à refrigeratione eſt, quam ſua inflammatio pòſt iterum excipit. Taceo, quòd cauſæ principales non conſiderentur abs te, quæ ad doloris concitationem conſpirant. Eandem ſectionem dicitis facere contra Lypothymiã. Quis verò vnquam dicere auſus fuit, quod Lypothymia cognationem vllam cum his venis habeat? Ad Maniam autem prodeſt, ſi iuuat fortè fortunâ. Nec enim durabile quid & conſtans præſtatur, ſi olla feruens ab igne remoueatur, & eidem illicò denuò *admoueatur*. Ad ſomnum verò etiam faceret, ſi in venis ſomni commotio *deliteſceret*. Vbi vos inſigniter erratis in eo, quòd naturam multiplicem *prædictorum* morborum non conſideretis, qui in venis capitis, non frontis iacent. Sic etiam pro dolore aurium decernitis venas temporales. Sed id vnà non dixiſtis, quàm certa ea Phlebotomia ſit, & quòd plures lædat quàm iuuet. Ex quibus omnibus innoteſcit, quòd verè Anatomiæ cognitionem nullã habeatis de Venis iuxta aures conſtitutis. Taceo quòd hîc etiam oculi comprehendantur. Poſticæ autem venæ capitis ad conuulſionem capitis proſunt ſectæ: quarum natura eſt, vt illam producant ac generent.

Vena frontis ſecta an curet ocul. & caput.

Venæ temporales.

Venæ oculorũ. Venę poſterioris capitis.

Similiter & venæ linguæ ad multa mala commodare vobis creduntur. Malè autem à vobis conſiderata eſt Anatomia linguæ, quòd nempe damnum id maius ſit, quàm commodũ in

Venæ linguę.

Venæ menti. in isto latere. Venas etiam sub mento conspicias aduersus hæmorrhagiam narium prædicatis. Vbi minimè consideratis, quòd vno eodémq; modo sãguis extrahatur, quæ extractio in mento facta minus damnosa non est, quàm Venæ colli. facta in naso, nisi quod discrimen in loco sit. Ita venæ in collo secantur, contra mucum seu pituitam: cùm tamen ipsa hoc loco exitum non quærat, sedm & emunctorium certius nacta. Sed nec cor à venę sectione roborabitur. Venæ fauciũ. Ad huius enim morbos plus requiritur, quàm phlebotomia. Venæ autem in palato seu faucibus aliter non iuuant, quàm sicut aperitur Apostema, ita vt pus effluat.

Quælibet autem Phlebotomia, si pro vestra institutione administretur, aliter se non habet, ac si maturum Apostema scalpello aperiretur. Ita venam iuxta pollicem sectam in Venæ pollicis. morbis captis omnibus iuuare dicitis. Nec vestrûm tamen quisquam est, qui dicere possit, à sectione eius vllum vnquam morbum sublatum fuisse. Idem sentitis etiam de Mediana & iecoraria. Vena iecoraria. Quid verò inani illa curiositate vos Medici torquetis chirurgos, quos vt imperitos vtrinque circumducitis, cum tamen videatis, omnem vestram operam inanem ac frustraneam existere. Cephalicam & Medianam quidem eiusdem omnino Vena Cephalic. vsus facitis: sed opinionis vestræ fundamentum nimis vacillans est. Multi morbi vocati sunt: pauci autem Electi. Id similiter etiam Vena splenetica. de hepatica verum est. Quod hodie prodest, id cras obliteratur. Venam spleneticam multa tollere dicitis. Quæ si omnium optimè agat quidem, quicquid tamen amolitur, id morbosum nunquam exstitit. Venam autem Vena lumbaris. Lumbarem ad calculum facere testamini. Vbi quis non credat vobis, consilium vestrum admodùm beneuolum esse? Cogitatu enim facile est, quòd calculus ipse per venam minimè egrediatur. Itaque quantùm in hoc casu proficitis, tantùm prodestis etiam vestris phlebotomiis vniuersis. Cuius rei documentum simile præstatis in hydrope, quæ nullo Vena vmbilicalis. vnquàm tempore per venam educta est, sicuti vos per venam vmbilicalem extrahere annisi estis. In quibus tamen cum morbi non iaceant, quid quæso illarum apertio iuuare queat? Venas autem multas contra calculum, &c. facere asseritis. Quàm verò bona vestra sententia sit, ignoro equidem: valdè tamen vereor, vt plùs mala quàm commoda sit. Venæ Venę cturum. autem ciurum, & ipsę ad quàm multa prodesse prædicantur. Qui multi morbi tamen, cùm ab vna causa & origine minimè emerserint, quî quæso remedium vnum & simplex multos simul affectus coërcere & domare possit? Similiter etiam venarum aliarum sectionem conferre dicitis, interim nihil considerantes, an in ipsis morbi sint, vel minùs. Vicinũ morbi quæritis: sed ipsam hostis domũ transsilitis, pacis satis procuratum existimantes, si morbo vicinum bonum adiunxeritis.

Verum quidem est, quòd per sectas infernas venas, veluti malleolorum & pedum, Venæ infernæ trahunt ex supernis. multa deorsum trahantur: Vos tamen vlterius nihil intelligitis, an sectio illa ipsi pedi per se commoda sit, vel minùs. Vnde satis liquet, quòd de die hodierna tantum solliciti, crastini curam nullam suscipiatis, de vno loco cogitantes, non etiam de altero. Venæ poplitis Venæ poplitis. fœminis admodùm salutares sunt. Quod verò hùc facit maximè, id vos oscitanter negligitis. Vnde profectus vester facilè æstimari potest. Tali exterioris venam tunditis ad Vena tali exterioris. membrorum supernorum corporis mitigationem. Quod non minùs, erroneum & damnosum, ac de venis infernis aliis probari potest. Superni enim affectus hoc modo descendunt in partes infernas: ac membro sauciato sanguis proprius, qui bonus est, subducitur, in cuius locum postea succedit malus, imò peior. Vbi morbum nouum generari opus est, vel in arthritidem vel in vlcera desinentem, qui multò tutius in loco proprio substitisset, quàm eò pertractus fuisset. Hoc pacto multos morbos mutatis, ratione loci, cúmque partem vnam vos sanasse censetis, nouum ignem in partibus aliis succenditis. Venæ risus, Venæ risus. propter quas homo risu emoritur, non apud omnes similiter certæ sunt, sed impedimenta multa obstant. Quòd si animam cum tali risu in cœlum emissuri estis, necesse erit, vt eas venas multo exploratiùs cognoscatis, quàm hactenus factitatum esse ex vestris scriptis patet. Insuper & venam minimi in pede digiti contra paralysin facere ponitis. Id quî quæso probabitis? Etsi enim paralysin quidem ex suâ sede emotam detrahatis: tamen illa à naturâ ita comparata est, vt rursus ascendat in sublime, nec vnquam ita deorsum trahatur, vt inferiùs constanter remaneat. Ex quo iam iterum imperitia vestra promicat, quòd ipsam paralysis essentiam minimè cognoueritis. Cùm ergò ad omnia ea, de quibus homo queritur, venam aliquam accommodare haud difficulter possitis: onus ac molestia illa, à vicino ferenda sit, facitis, immuni abeunte parte illâ, ad quam morbus ipse spectat.

Modus verus quasvis venas secandi. Sed vt breuem venarum omnium secandarum instructionem habeatis, sciẽdum est, eam sectionem fieri ratione alia nullâ debere, quàm ex cognitione istorum morborum, qui ex sanguine oriuntur. Vbi simul cognoscendi morbi sunt sanguinei, quid damni extra suam regionem inferre possint: id quod in venis auertendum est, non per scarificatum, sed ad normam artis legitimam, hoc est, vt venæ illæ aut in illo loco proponantur, vbi morbi radix existit. Id antequam fiat, sanguis ad temperiẽ reducendus est & commoderationem, vt institutum nostrum sequatur. Hoc autem loco monitos vtrósque volo, tàm Doctores quàm chirurgos seu tonsores, vt arti phlebotomandi deinceps valedicentes consideretis paulò attentiùs, quàm graues noxas & damna per eius inscitiam introducatis, dum nec cognitionem horæ efflagitatis, nec finem morbi, nec cœli ipsius aut terræ notitiam vel minimam habeatis. Vbi dolendum hoc est, quòd, quàm primùm de ægritudine aliquis vos queritur, ad phlebotomiam illicò assiliatis, cùm tamen vel antè exploratum habeatis, Vulnus omne per se malum. quòd vulnera omnia corpori nociua sint. Nam quò sanior sanguis fuerit: eò ægritudo grauior sequitur. Phlebotomia itaque vestra

nimis periculosa est, ob hanc cumprimis causam, quòd per ipsam sanguis commoueatur & irritetur. Deinceps ergò sequenti tractatu generali explicaturi sumus, quinam morbi sanguini subiecti sint, vel non sint: & quâ ratione morbi breuiter ad phlebotomiam adduci & accommodari debeant,

TRACTATVS IV.

Circa phlebotomiam quæ notanda.

IAm verò vt deinceps processum ordinémque, quo phlebotomia institui debeat, quò salutaris ac vtilis sit, sciatis: ante omnia, quatuor vobis præcipuè notanda sunt: nimirùm *Tempus, Locus, Diæta, & Specificum.*

Tempus.

Pro cognitione tempo is notandum est, id solùm indicare, quâ horâ phlebotomia institui debeat: siue in natiuitate recenti morbi, siue in sæuitiâ incipientis paroxysmi id fiat. In hoc enim posita ars est, ad radicem morbi adimendam.

Locus.

Secundò inquirenda est sedes vel locus venæ, in quâ morbus hospitium habet, vbi enim radix morbi viget, ibi is omnino inuadendus est.

Diæta.

Tertiò, Diæta secundum naturam morbi instituenda est: non secundum conditionem vulneris, sed morbi.

Specificum.

Postremò nosse debetis, Medicinam quandam esse, quæ vocetur specifica. Hæc potestatem habet, si hora phlebotomiæ nimis infœcunda fuerit. Huius administrandæ modum discetis in libro de *Morbis terrenis & aliorum Elementorum.* Naturam enim plebotomiæ quousque pertingat, hoc modo accipe.

Causa ac fundamentum, propter quod de phlebotomiâ, quo modo illa administranda sit, ita noscendum est. Mentionem feci scribendi cuiusdam libri, in quo morbi omnes, qui ex cœlo oriuntur, comprehendantur, doceatúrque, quo pacto illi dominentur sanguinitatem quî mitti sanguis debeat ad perfectam curam istorum morborum. Quòd verò ad scriptum illum librum attinet, is hûc non multum facit. Hîc enim causa saltem describenda est sequentis ordinis phlebotomiæ, irritatio scilicet quam sanguis naturæ infert ad illum auferendum. Etsi verò iam antè me quoque idem alii tentârint: quo tamen id successu ac fundamēto præstiterint, in tractatibus prioribus satis declaratum est.

N B. Morbus Chronicus quid & cuius naturæ.

Irritationem hanc ita intelligetis aduersus id, de quo peculiarem librum condidi. Si mobus sanguini ingeneratus sit, qui Chronicus dici potest, is quidem nullam medicinam admittet, sicut in libro de *Morbis ex sanguine* demonstraui. Cuius rei ratio est, quòd ipsius curatio procedat cum influentiâ. Si influentia præterijt, & post se in sanguinem generationem fixam relinquat: noscendum est, quòd morbus iste astri naturam retineat, & secundum Lunam gubernetur, ac aliorum astrorum regimen sequatur. Huius ergo morbi curatio perfecta post influentiam fieri non potest, ex causa supradicta. Itaque saltem lacessit & irritat. Irritatio ista ex relicta impressione procedit, cui paroxysmi obediunt. Cui adimendæ; sequens tractatus deseruit.

Exemplum.

EXemplum vos velim tale aduertere. Cancer per seipsum morbus est ex influentiâ. Er quia se non chronicat, ideo per influētiam diuidi debet, aliàs raram Medicinā nullam admittet. Aut siquidē eam admittat, tamen is victus & cæcatus est, sicut aceruus prunarū, qui cineribus obtectus latet. Et de huiusmodi cancro hîc nihil tracto. Si vero is chronicetur, tum effugit cœlum adeóque ipsemet est cœlum ac morbus. Malitia hæc cancri, quam is naturaliter à cœlo accepit, cœlestis motus seu cursus instar comitatur. Quam vt adimire possis, ordinem hunc attende in morbis illis omnibus, quarum causa primò cœlum est quidem, sed postea à cœlo separatur ratione chronicationis. De his breue documentum hoc tenete, quòd *impressio corpori suam naturam indat.* Donec autem corpus nondum victum est, Medicina debet à cœlo procedere. Si verò corpus eo loco victum iam est: duplex ad id iam Medicina prostat, vna in phlebotomiâ, altera iuxta corporis naturam directa. Duplex enim elementum presentem hunc morbum producit. Quæ verò Medicinæ præter phlebotomiam huc faciunt, eæ specificæ vocantur, quia sunt extra naturam & proprietatem alterius elementi.

Cancer est morbus ex influentia.

" " " Impressio corpus Naturat. Morb. duplicis elementi. Specifica medicina quid? Morbi duplices.

Cæterùm ad superius dicta, quatuor quoque pertinent. Tempus nimirùm continetur in practicâ. Locus practicam indicat. Regimen in libris huiusmodi morborum traditur Ibidem etiam specificum. Hinc ergo morbi porro diuiduntur in duo genera: sunt enim vel Physici, vel Chirurgici.

DE MORBIS CHIRVRGICIS.

Et primo

De Morbis nubilis.

SI nubilus morbus in chronicationem abiit, eandem ad similitudinem astralis motus retinens; tunc ipsum hâc viâ aufer. Si signum in corpore manifestetur cum asperitate cutis, ac ex consuetudine paroxysmus illius incidens cognitus iam sit: tunc triduum antè quære, vsque ad tempus illud, & plebotomiam fac (minimè respiciens ad signum cœli aut similia(in duâbus venis, quæ per nubilum affectum suam Anatomiam exhibent. Sunt autem illæ venæ, quæ infra & supra morbum nubilum, nigræ, nodosæ, & tumidæ apparent. Sectionem verò infra institue, & vbi satis sanguinis effluxerit, vulnus deliga. Postea die sequente secundâ vel tertiâ venam seca superiùs, & iustum pondus extrahe. Die octaua ad summum iuxta pudenda aut coxas duplicem phlebotomiam adhibe. His peractis, à suprema phlebotomia quiescendum. Ita adimetur cursus, qui se fixum iam inseruit. Qui cùm quotannis pro more suo reuertatur, præcipuè circa initium autumni: ideo supra morbum relictum venam subindè semel aperiri curabis.

Morbi nubili &c vt curentur.

De Morbis Esthiomenis.

IN Esthiomenis vlceribus, quæ chronica facta sunt, cursum sanguinis hoc modo aufereris,

feretis, vt vlcus mundetis, ac venas supra & infra vlcus tumidas faciatis, ac herbam sophiæ, in vino decoctam, calidam vlceri imponatis. Quoad venarum sectionem, pertundes tot, quot inuenientur, nihil curans signa, sed horam tantùm attendens. Et si paroxysmus in summo stare videbitur, currere sines, donec plenum eius signum finem habeat. Postea sistes sanguinem admoto emplastro de corallis, & triduò quiesces. Eo elapso, quæcunque venæ vel supra vel infra malum nigræ aut liuidæ apparebunt, eas aperies, hâc serie, vt primò inferiores ex ordine secentur, pro grauitate apparentiæ, & postea tundantur superiores, pro conditione personæ; hoc gnauiter attento semper, ne ægrum nimiùm obruas, sed ex æquitate naturæ vnum post alterum subindè administres. His phlebotomiis factis cursus solemnes, quos ab astris sanguis accepit, tollentur, & erosionis seu exesionis malignitas impressa, quæ sanationi & consolidationi resistit, exstirpabitur. Si autem ad præscriptam normam quælibet phlebotomia ita instituta fuerit: tum Medicinæ cuiuslibet operatio in fine sequetur.

Vlcera Esthiomena &c. vt curentur. Herba sophiæ &c. ad vlcera esthiomena. Emplastrum de corallis sanguinem sistit.

De Vulgaribus Apostematibus seu Phlegmonibus.

Phlegmones vt curētur.

SI Apostema sanguineum tibi vel in carne vel alibi oboriatur: nullum signum aliud quàm plenilunium obserua, quando in summo vigore id fit. Postea dispice, quæ venæ pertranseuntes sint, nec cura, etsi tibi quidem illæ incongruæ videantur. Illas seca in summo versus ipsarum originem, & sanguinem extrahe pro conditione morbi & ægri. Eo facto, postea in eâdem quartâ venam supra Apostema positam pertunde, & in nouilunio infra Apostema, semper respectu habito personæ & malignitatis morbi. His præstitis, ad plenitudinem vel copiam sāguinis in apostemate attende. Si signa plena deprehenderis, tunc proximè sequente plenilunio venas infimas aperi. Ita vis motus seu cursus infringetur, vt sanguis deinde sanationi non obstet, quibuscunque idoneis Medicinis admotis ea tentetur.

De Collectis tumoribus.

Coll. tumores &c. vt curētur. Herba sophiæ venas turgefacit.

QVi tumores per collectionem fiunt, hoc ū cōsuetum defluxum hâc viâ intercipt. Principiò venas appositâ herbâ sophiæ tumidas fac. Postea inquire ipsas intra tumores; aut in rubris lineis apud collectiones. Quas autem inueneris duras, plenas, ac veluti granulis referras, eas in medio collectionum pertunde, & sanguinem effluere sine pro ratione personæ & morbi. Die tertiâ tumefaciendo venas denuò renoua, & inquire, quænā plures prædicta signa habeant. Has easdem quoque modo præscripto aperi, vbi commodissimè attingi possunt. Et si quidem similes venas, etiam iuxta collectiones deprehenderis, eas ipsas quoque pertunde, donec vestigia talia nulla in venis supersint. Præterea die nono venas illas infra collectionem aperi. A quâ tandem apertione factâ, si dies quinque effluxerint, venas easdem in summo loco, quem quidem vestigare poteris, pertunde. Hoc modo influentia ab astro impressa exigetur, vt deinceps operationem euidentiorem tua remedia habeant: cùm aliàs malum id nec erodendo, nec secando, nec alio vllo molimine tolli & auferri possit. Hâc enim arte intercipitur cursus, aliàs subinde iterum redundaturus, & nec erosioni nec incisioni cessurus.

De Fistulis

Fistulæ vt curētur.

OPeram dabis ante omnia, vt fistulæ finem assequaris, sciasque quem ad locum tendat. Postea venas accurrentes ex informatione anatomiæ dispice citra huius enim cognitionem commodè nihil inquires. Venis verò vetis iam percognitis, ad ipsarum porrò principium ascende, hoc est quàm summè eas assequi aut venari potes: ipsas deinde tumefactas, in coniunctionibus Saturni aperi. Postero die quarto aperi eas inferiùs paulò supra tamen fistulam. Tandem infra fistulam, quàm potes infimè, easdem incide. Sanguinem extrahe pro ratione morbi & ægroti. Interim cum medicinis quotidie instabis. Curatio enim mali est præceps, cum abolitione defluxus solennis.

De malis crescentibus.

Crescentia vlcera vt curentur.

CRescentium malorum origo seu radix ita eximenda est. Primùm in ambitu illius regionis vniuersæ inquire, quotnam venas increscens malum commeantes inuenias. Eas repertas, quàm proximè iuxta originem potes, pertunde, nec regioni vlli parce, siue ea caput, siue alia periculosior sit. Eas ex ordine incisas, probè cruentare sine, quod commodissimè fit in plenilunio. Sanguine pro tolerantiâ ægroti semel ita extracto, quiesce vsque ad diem nonum, quo venas denuò aperies. Postea dispice; qualesnam eæ venæ sint. Earū locustas in infimo loco perquire, hoc est si pertranseant tunc venarum illarum extremitates venare, & sanguinem emitte. His exactis, ipsum vlcus seu malum crescens benignè adhibitâ medicinâ inuade. Sic fiet, vt emori incipiat paulatim. Quantum verò eius nimiopere excreuit, tantum emorietur. Quòd si à primo tentamine malum emori non velle videatur; tunc influentiam vt prædicto modo denuò infringas, operam dabis, ac deinceps quotānis duo ista venarum apertionis tempora obseruabis, pro ratione & exigentia mali.

De Pustulis antiquis.

Pustulæ antiquæ vt curētur. Herba sophiæ &c.

SI pustulis antiquis ex sangune natis teneris, ex illis venarum originem capta, quas facilè assequeris. Eas simul inuestigatas, omnes vno die in infima regione, Lunâ nouâ existente, aperi. Postea in regione ferè media easdem cum herba sophiæ tumefactas denuò incide, & sanguinem extrahe pro ratione materiæ. Postea in proximè sequente plenilunio, easdem iterum inferiùs aperi. His confectis, venas in Laconico cum herba sophiæ turgidas fac: & vbicunque similes sibi inuicem venas, vel in duritie, vel liuore, vel in aliis, quæ præter venarum naturam sint, deprehenderis,

deprehenderis, eas pro rei exigentia aperi, tamdiu ac toties, donec malum redire non sentias. La pustulæ ex seipsis tandem decident.

De Cancro.

Cancer vt curetur.

SI cancer chronicus factus sit, operam dabis, vt illum omnium primò in venis muliebribus, hoc est, in venis fluxus mēstrui, perquiras. Venas has aperi in locustis ter in mense vno. Et interea intercurrentes venas, quæ secundum rubras lineas conspiciuntur, in loco sanissimo ex ordine incide pro conditione personæ. Postea venas menstruales denuò aperi, eâ ratione, quam in esthiomenis vlceribus explicuimus. Venenum enim, quod in canctum se immittit, nonunquam ægiè ac difficulter retropellitur. Videndum autem est, si fieri possit, vt hæc & aliæ phlebotomiæ in mensis initio instituantur.

Virorum cancer eodem modo in venis Hæmorrhoidalibus tranctandus est, eo præcipipuè loco, vbi eas commodissimè comprehendere possis. Citra hunc processum enim phlebotomandi cancer nullus cum radice extirpabitur, nec vel superficiariam tantùm curam etiam facilè admittet.

De Lupo.

Lupus vt curetur.

PHlebotomia in Lupo faciēda est interiùs, in vlcere, ita, vt hoc cum herbis tumefacientibus turgefiat. Tunc enim quampluri mæ venæ conglobatæ erumpent, ad apparentiam liuidæ, nigræ, aut ex inflammatione rubentes. Hos colores quæ venæ exhibuerint, eas aperi, donec recētem sanguinem emittant. Nec hoc cures, etsi venę vulnere magno sauciandæ sint. Hoc enim requirit conditio sanguinis. Die tertio apertionem itera, nec desiste, donec dolor duret. Is enim venarum plurium abditarum index est. Scire autem conuenit, venas has nusquam aliàs, nisi in solo vlcere, feriri posse. Ibi enim centrum & radix sita sunt. Quamprimum dolores cessârunt, consolidabis. Denique venas illas aperies in suis locustis quotannis semel. Similiter & in anno dimidio. Postea in medio venæ versus ipsius principium secundò; & sic continenter mutabis, pro conditione personæ & maligna infectione sanguinis

TRACTATVS. V.

DE MORBIS CORPORIS SEV PHYSICIS.

De Phlebotomiis Podagricis.

Podagræ paroxysm' à firmamēto

NOn minùs in morbos corporis seu Physicos, quàm ipsos chirurgicos cœlum impressiones suas inserere, compertum vobis esse decet. Quî ergo morbi isti iam chronici facti, per extractionem sanguinis auferri debeant, deinceps attendite. Et podagra quidem citra influxum firmamentalem, ad paroxysmum suum deduci minimè potest. Prima ergo illius curatio à phlebotomiâ incipi debet, sine quâ curatio podagræ nulla expectari debet. Huius ergò tollendæ processus iste est. Primò autem in coniunctione Lunæ & Solis, antequam paroxysmus inuadat, quatuor infimas venas cephalicas in vtroque pede secabis, ac sanguinem extrahes pro exigentiâ morbi & tolerantia ægroti. Postea in sequente quarta easdem venas pertundes in cruribus, infra genua: & in plenilunio in spina dorsi. Per hunc processum, si podagra nondum penitus chronica facta sit, ipsa prima statim vice tollitur & exstirpatur. Si verò chronicè fixa sit, processum præscriptum denuò iterabis, in tertio nouilunio sequente. Si autem vehementissimè fixa ea sit, phlebotomiam in proximo illicò sequente nouilunio repete: ita influentia firmamenti intercipietur, adeóque plena adhibitorum medicamentorum operatio sentietur. Nisi enim firmamentalis cursus priùs auferatur, quacunque alia ratione morbum hunc expelli posse, nemo quisquam cogitet. Nec enim morbus sine impressione cœlesti incumbit.

Podagra vt curetur phlebot.

De Defluxionibus à capite.

Defluxiones vt curentur phlebot.

QVi pro anni mutationibus, defluxionibus tentantur cōsuetis & minimè emanentibus: hi primò impressionem illam sedulò discant. Nec enim vno modo verùm pluribus impressiones incumbunt. Qua de causa & re librum *De origine morborum sanguinis* condidi. Impressione explorata, coniunctioni illi intendens, ante paroxysmi remissionem venam cephalicam in manibus incide, & sequente die altero duas cephalicas in pedibus aperi. Quæ si circa tempus paroxysmi fiant, tunc incide venam cephalicam sub lingua. Hoc facto, defluxioni tempus expecta. Si cadat defluxio, phlebotomiam prædicto modo post denuò itera. Interim ad signa defluxionis diligenter attende. Si illa regiones aurium occupans, tinnitus suscitet: aut regionem dentium inuadens, dolorem in ipsis cieat, aut Asthma, aut arthritidem, aut lippitudinem, aut raucedinem, & similia alia inferat: in his casibus omnibus operam dabis, vt venam cuiuslibet affectus propriam inuenias. Itaque in incipiente illa coniunctione incide venas aurium, occulorum, similiter & ter & pulmonaticam, hepaticam, & alias plures, in qualibet habito respectu personæ defluxionem patientis, & rei ipsius exigentiæ. Huiusmodi enim defluxiones paroxysmant à vi cœlesti incitatæ. Cúmque cœlum suæ concordantiæ corpus inueniat, id obstat, quò minùs vllum remedium perstante ipsius cursu commodet ac iuuet. Hæc causa est, cur quotidie fluxibus illiusmodi homines tententur etsi multis simul & variis medicinis vtantur. Cœlum enim vbiuis præpollet.

De Maniâ

Maniæ curetur phlebot.

ANtequam Maniam auferatis, sciendum vobis est eam potissimùm ab impressionibus cœli infligi. Nullum ergo remedium iuuare potest, nisi priùs cœlum placetur & influxio eius auertatur. Itaque ante omnia noscenda ea vena est, in qua continetur is sanguis,

guis, à quo cerebrum in insaniam coniiciatur, quod fit vel per febriles morbos, vel interna apostemata, vel sponte sine hisce causis. Venas autem eas primùm nosse debes, ex quibus percipias horam ac minutum istius phlebotomiæ: veluti, si in venis capitis Mania iaceret, tunc eæ inquirendæ sunt. Si illa in venis sanguinis febrilis condita sit, tunc eas infra caput in suis locustis corripe. Si apostema sit internum: iam iterum in locusta istius venæ phlebotoma. Nec in his casibus curanda superstitiosiùs signa sunt, sed parci debet tantùm siccitati & feruori. Si illa in proprio sanguine capitis consistat tunc mediam venam in fronte incide: postea venas vtrasque temporales: porrò venam cephalicam in pedibus pro conditione personæ. Quæ omnia commodiùs fiunt, si Luna Soli appropinquat, commodissimè autem ista fiunt in coniunctione.

Venarũ apertio per ferrũ candens. Salium Alkali vsus.

Eodem modo, si causæ quoque aliæ adsint, conuenientium venarum sectioni operam dabis. Si verò mania vehemens sit, & fortissimè impressa hæreat, tũc venam aperies ferro candente, nec quicquam dolorem curabis. Vulnus candente ferro factum, apertum seruandum est, admotis acerrimis salibus. Alkali vsque ad finem sanationis. In cæteris autem casibus proprietatem venarum obserua.

De Erysipelate siue Icteritiâ rubrâ.

Erysipelas vt curetur.

DE hoc sciendum est, quòd parum discriminis intercedat inter Erysipelas hoc, & Maniam. Diuersitas enim in solo loco est, & quòd venæ differant. Quòd si enim calor tantus & expiratio in regione rationis impelleretur, Maniam certè longè grauissimam concitaret.

Erysipelatis ergo origo in venis inquirenda est. Nonnullis enim, qui Erysipelas ex interiore corpore concipiunt, malum deuergit in crura: aliquibus per venas excurrit, qui ex corpore in brachia distribuuntur: quibusdam in venas capitis ex parte malum insilit. Harum iam iterum discrimen est hoc, quod aliquæ irritentur à cursu cœli: aliquæ à madefactione ab aqua.

De his tenendum est, quòd, quæ à motu cientur cœli, in coniunctione illa phlebotomari debeant. Quæ autem à madefactione irritantur, post coniunctionem aperiri debent, venis ipsarum hoc modo inquisitis: si nempè Erysipelas à madefactione est, venæ cephalicæ omnes in capite incidendæ sunt, vtpotè quæ cursui subiaceant. Reliquę autem in illis solùm venis, quæ ad originem spectant, curandæ sunt. In venis enim exterioribus, quæ partem communem non habent cum ipsis, morbus augetur. Rarò autem huiusmodi morbus incidit, qui exulcerationem non inducat.

De Fluxibus Menstruis.

Menst. fluxus vt mouendi.

NOscendum hisce de fluxibus est, quòd Menstruum peculiarium venarum effluxio sit. Hæ ergo venæ ante omnia noscendæ sunt, vt suppressos menses per phlebotomiam ciere & mouere sciatis. Etsi autem hoc loco cœli cursus horam nullam peculiarẽ phlebotomiæ determinet: is tamen cursus ex motu fluxionis naturalis, motioni superiori simili cognoscendus est. Itaque si tempus fluxionis seipsum proferat & indicet, tunc in isto impulsu venas menstruales incide, sine quarum apertione & perfectâ euacuatione medicinæ operatio non pergit. Vbi notabitis, quod sæpiùs etiam in prægnantibus huiusmodi phlebotomiæ fiant. Quo casu sedulò danda opera est, ne vnquam venam aperias, donec hora partus mulieris instet, etsi quidem fluxus menstruales in sanguine sese exhibeant. Si enim illa non instet hora: phlebotomia seriò vitanda est. Si verò instet, ea sanitas attinet tàm fœtum quàm matrem.

De Febri.

Febris quid, & eius cura.

POrrò autem tenere debetis, Febrem non extra sanguinem tantùm, verùm etiam in ipso consistere: qui nihil est aliud, quàm putrida accensio à firmamento facta. Vnde phlebotomia quoque pro cœli ratione instituenda. Ad hoc obseruandum distingui oportet, qualisnam ea febris sit. Ex hoc enim præcognito liquebit, quænam venæ in isto loco infectæ sint. Quo percepto, curam ita dirige, vt in initio paroxysmi venam conuenientem incidas, nec ad aliud quicquam respicias. Et licèt cœlum quidem præsentiâ suâ admodum potens sit: tu tamen sedulò hoc age, vt paroxysmum ferias in nouilunio, & posteà, si paroxysmus in principio sit. Per huiusmodi enim phlebotomiam curantur Quartana, Ethica, & aliæ, quæ Septanæ &c. vocantur, quæ aliàs non ita prægressâ venæ sectione Medicinam nullo modo accipiunt, aut cum ipsâ conueniunt.

Febres in nouilunio phlebotomandæ.

De Paralyticis

Paralysis vt curetur.

DE paralysi hoc primum scies, quæ venæ paralysis materiam contineant? Hoc peruestigato, ipsas in locustarum extremitatibus incide, in nouilunio arietis. Postea aperi eas in dimidiâ parte quartæ proximæ. Ita fiet, vt, quantum quidem cœlum causatur, tantum irritationis ipsius adimatur. Si quid autem paralyticum aliud in eo loco eueniat, id à reliquis tribus hominis partibus gignitur. Si tu ergo peritus sis, & in illâ regione fluxum paraliticum videas, tunc paroxysmum ipsius tolle in horâ suæ constellationis, seu coniunctionis, sine qua prægressa cognitione aliàs frustra medicaturus es. Hinc enim, ex hac imperitia factum est, vt dicatis, *Morbus est incurabilis*: cum istiùs dicendum sit, *Doctor non est irrefragabilis.*

De Morphea.

SImiliter etiam sciendum est, Morpheam tantùm esse morbum sanguinis, ab incensione firmamenti genitum. Hæc si chronica euasit, tum persæpè ipsa in filios ac nepotes &c. hæreditariò transfertur. In hac ergo Morphea conuenienres ante omnia venæ cognosci, & in coniunctione Lunæ incidi debent, proximè apud originem. Sanguinis extrahatur

Morphea quid: & vt curetur.

trahatur multum. Bonitas autem sanguinis ab incepto te non reuocet. Postea in nouilunio proximo venas aperi in suis locustis, ac denuò iustam quantitatem emitte. Porro proximo iterum nouilunio incide venam menti, & sub lingua. Hoc modo influentia chronicationis exigitur. Si verò malum longiùs durauit, tempora anni obseruabis, prout iudicio tuo commodum videbitur.

Conclusio.

QVòd hactenus errores ac abusus, in phlebotomiâ committi solitos expediuerim: ac deinceps, quæ phlebotomiæ in quibusdam morbis ratio, quis modus seruari debeat explicuerim his præcipuè de causis factum est.

Videtis nimirum, Deum ollam non integram aut obsolutam perfecisse, sed produxisse tantùm lutum, & opus reliquum figulo, ceu firmamẽti discipulo mandasse. Hoc ipsum mihi quoque propositum fuit, vt imperitos illos in scholam ducerem. Quanquam ipsi sibi vsque adeò eruditi videantur, ex literâ illicò primâ vt nouissimam diuinent. Qui, cum hæc non intelligant, ea seu inutilia & nauci haud dubiò reiicient. Quod ipsum quoque imbecillitatis intellectus ipsorum testimonium est. Si enim scientiam sublimiorem haberent, responsionem longè saniorem vtique proferent.

Veterum quidem auctorum plurimi de Phlebotomiâ commentati sunt: quos æmulati sunt iuniores, quos tamen testis ipsa conscientia & æquitas conuincit, quòd doctrinam illam venæ sectionis tueri aliter non possint, quàm quòd ita illa tradita sit. Ex nostro discursu hoc etiam intelligitur, quòd Phlebotomiæ cognitio ex solâ Astronomiâ petenda sit. Ipsa enim Astra quartam Medici partem complent: de quibus tamen astris veteres solidi nihil ex fundamento tradiderunt. Cùm enim tantâ scribendi prurigine laborâtint: certè omnino, si crescentium Astralium cognitionem habuissent, vllam, eam calamis suis exsculpere prolixiùs non intermisissẽt. De Galeno dico, & Auicenna, ipsorúmque inscitis cõmentatoribus Gentili, Iacobo de partibus, Trusiano, &c.

Astra Medicũ gignunt.

Gal. Auicẽna. &c. taxâtur.

Quòd verò alicubi venarum nonnullarum mentionem illi fecerint: id arbitror ipsos ex tonsoribus didicisse, nec tamen rem ipsam pernouisse, quod & in aliis artibus liquidò produnt. Scripta ergo illorum, vt nullius momenti, nos magnopere non offendant.

Etsi verò præter hactenus tradita, morbi adhuc plurimi huc apponendi fuisse videantur: attamen, cùm iidem ex fundamento altiori reperiendi sint, librum illis peculiarem designatum maluimus, in quo, quæ hîc deficiunt, luculentiùs declarabuntur. Quæ tamen omnia instar opificij cuiusdam discenda sunt, & non ex capite fatuo æstimanda.

FINIS MINVENDI.

DE PVRGATIONE IN PHLEBOTOMIA INSTITVENDA.

De vsu Phlebotomiæ in purgando.

A Medicis Sophisticis leges quædam & consuetudines ortæ sunt, quæ etiam in obstinatum morem abierunt, vt creditum fuerit, quæcunque Phlebotomiam, purgationem debitam præcedere oportere, vt sequens venæ sectio eò plùs commodi & emolumenti afferat. Quod quidem si ita verum esset, quis consilium id non laudaret? Iam verò cùm secus sit, quis illud approbabit?

Cùm ergo de venæ sectione hactenus tradiderim: conuenit omnino, vt etiam de purgatione, illius comite, non nihil dicam. Non autem dubito, quin hæc mea tàm ægris quàm Medicis aliena obuentura sint. Veteres enim & confirmatæ consuetudines non facilè mutantur: maximè, cùm ex longi temporis vsu Medici populo persuaserint, ita benè factum esse: cùm tamen omnino malè id fiat.

Magni ergo laboris erit, hunc morem abrogare. Ac in hoc vno abrogationis momentum positum esse omne videtur, vt deinceps in Medicos diligentiùs animaduertatur, ac quid, & vnde agant circumspectiùs expendatur. Consilia enim multa promuntur ex solâ consuetudine. Quæ siue prosint siue noceant, morem tamen antiquum omnino tenendum putant. Sic etiam remedia multa ex simplicitate à Medicis decernuntur: quibus persuasum est, remedium, quod ante ipsos profuit, & iam prodest, ac deinceps proderit, necessariò hoc quoque vel illo in morbo salubre futurum sit. Ita purgationes multi imperant, vt questus redeat ad Doctores & pharmacopolas. Quos si imposito seu delato iuramento cogas: nunquam certè id facerent aut subirent ipsi, quod aliis imperant.

Vos ergo ægri in vniuersum omnes, qui venam secturi estis, omnium primò considerate Medicorum simplicitatem, consuetudinem, & auaritiam. Ab his nihil vobis imperari sinite: nec quicquam credite his, qui vobismet ipsis multò imperitiores existunt: qui victum suum & amictum omnem quærunt ac aucupantur ex inani veteris consuetudinis persuasione: vnde quidnam ad vos tandem rediturum damni sit paucis enumerabo, vt ex his certi sitis, quid purgatio sit & commodet, & quid de eâ admitti vel reiici debeat?

Hoc antequam explicemus, præfiniendum nobis videtur, quid phlebotomia sit, & ad quid conferat. Vbi deinceps explicabimus, quî purgatio illi quadret, & quomodo vtræque inuicem conueniant.

Phlebotomia procedit ac instituitur ex cognitione cœli, faciens ad morbos cœlestes.

Phlebot. quid.

Purgatio procedit ex cognitione corporum terrenorum, & huiusmodi etiam morbis demendis impenditur. Iam vide, quæ horum inter se ratio sit. Vnum est supernum, alterum infernum.

purgatio quid.

Pu gat. & phleb. quæ diuersitas.

infernum. Vtrunque est medicina, suum seorsim morbum respiciens, non alienum. Cœlum enim morbus terræ non adimit:nec terra cœli. Suos priuatim vtrumque tollit. Humoralistæ tamen citra pudorem vtrumque confundunt. Vtcunque enim quadrent, si certè id faciat ad culinæ prouentum, ars mala non est, si simul & cacare, & cruentare ægri cogantur.

Sed, vt planius rem assequamini, scitote, quòd purgationes euacuent stomachum, & auferant ventris pituitam, ac sordes alias. Hæ iam emundationes, quî quadrent ad sanguinem, intellectu perfacile est. Cacatio namque ventrem: Phlebotomia caput exonerat. Diomedea verò illa necessitas est, vt,quoties phlebotomia instituitur, ventrem toties ac stomachum ægrotare, simul ac medicamenta assumere oporteat. Ad phlebotomiam certè purgatio plùs non confert, quàm vtile est, vt, si Encænia instant, plateæ & templa euerrantur,quò fit,quòd crastino die vberiùs cõspurcetur. Quis adeò verò stupidus est ac vecors, qui non illicò videat, nugas esse, vt purgatio & venæ sectio simul instituantur? Sed his ipsi tamen non contenti sunt: verùm insuper addunt thermas. Quod verò hoc consilium impostorium est? Id certè non quadrat aliter, ac si quis ex plumbo, stanno & cupro soleam ferream equinam cudere vellet. Si duo præstò in corpore morbi sint, quorum vnus purgationem, alter phlebotomiam requirat, vt vtræque quidem suaderi possint: quid tamen vnum attinet ad alterum? Quasi, si febres haberem equidem,an simul purgatio & phlebotomia ad eas faciat? Esto. Non tamen vtræque fieri simul debent,sed quælibet perse seorsim cura sufficiens est: siquidem in phlebotomiâ consistit arcanum febrium adeò potens, vt sine purgatione sufficiat. Sic pariter in purgatione consistunt arcana, quæ febres tollunt & integrè sanant. Cur ergò Medicus curationem duplicem instituat?Bonũ nimium est venenum. Arcana verò nec tollatis nec cumuletis. Quòd si tu facis, prodis te purgationum ignarum existere,in quibus huiusmodi arcana consistunt. Et licèt de iis quidem aliquid somnies, solidi tamen nihil nouisti. De phlebotomia autem quasi per insomnium audiuisti, quòd per eam febres exigantur. Ipsa tamen phlebotomiæ arcana non intelligis. Hinc fit, quòd à scopo aberres, & inconsulta consilia proferas. Haud dubiò autem vtrasque simul iungitis, purgationem scilicet & phlebotomiam, vt ex iis saltem alterutra iuuet,si non vtraque. Quo facto vestram in Medicinâ simplicitatem, ruditatem & imperitiam testatam facitis, quòd nempe haudquaquam ex arte consilia detis, sed ex auditu aut vestris somniis tantùm, quod, obuium est, promatis.

Phlebotomia est arcanum per se velut etiam perse.est purgatio arcanũ. Bonum nimium venenũ est.

An verò ob id reprehendedi non sitis,quòd, cùm Doctores vos iactetis,consilia tam elumbia & arida reddatis, quæ non ex ipsâ cognitionis veritate, sed ex putis & putidis opinionibus profluunt, quibus in medium iactatis cœcæ fortunæ vos totos committatis? An dementia hæc vestra non publicè euincit, quòd nec purgationis nec phlebotomiæ, quos in vsu vtraque impendatur, & quæ vtriusque efficacia ac virtus sit, periti sitis, & tamen interim pro veteri consuetudine quiduis temerè decernatis? Nempè hæc ars ideò vobis tam bella est, quia ad culinas vestras tanto fœnore facit, & subindè nouam pecuniæ vsuram cumulat.

Sed adhuc damnosior alia de vobis consuetudo proferenda est, quòd purgationes hominibus etiam sanis decernatis, velut & Phlebotomiam imperatis. Sani nimirùm hi sunt, qui inferiori ac superiori sphæræ resistunt, & quorum constellatio in sanitate præpollet. Vos autem omnino contrarium facitis, & dum sanos iubetis esse ægros, vt medicinis opus sit, purgatione scilicet & phlebotomatione. Quæ vestra stoliditas minor non est, quàm si ligni curæ subiiciatis eum, qui nullo vitio tenetur, vt sanus euadat: aut quasi medicamentum colicum propinetis illi, qui non à colicâ, sed à calculo distorquetur.

Multa subindè de corrupto blateratis sanguine, & vestrûm tamen nemo, quid sanguis corruptus sit, compertum habet. Sic etiam vester sermo vniuersus est de sanguine grumoso, adusto, putrido, &c. Eodem modo nescio quæ etiam miracula prodatis de purgationibus. Quid verò refert, de oleto vno tot cantilenas succini? Quî verò id probare aut cõcordare poteritis,quòd sordes,quas syrupi vestri digerunt, & purgationes educunt, ante phlebotomiam institutam eductæ sint, nec amplius in ventre fluctuent? Aut quî quæso sanguinem purum facietis per id, quod per anum secedit? Cùm tamen sanguis nullus,aut quod ipsi inest aliud,per intestina expelli possit? Et vos tamen sanguinem purgando depuratis simul, & simul phlebotomiam instituitis. Quò quid facitis aliud, quàm quòd purgationes duas in re vnâ molimini,cùm, si veram cognitionem teneretis, vnica tamen sufficeret. Conclusum ergò sit, purgationem nullo modo pro consuetudine veteri institui debere. Sanguinis enim & stomachi nullus consensus est. Quinimò res contraria est,duos labores in rem vnam impendi. Hoc ergò consilium in culinis cusum est & excoctum, non ex ipsâ arte depromptum.

Ne verò fors arbitremini, nullas naturam fors purgationes in sanguine moliri:aut si moliri quidem queat, quòd hactenus tamen illas non attigerit: ad hoc vobis responso tali obuio, quòd natura depurandi sanguinis modos, multos architectetur. Ex hoc genere sunt purgatio sanguinis per vlcera: purgatio sanguinis per sal: purgatio sanguinis per aquositatem:purgatio sanguinis per crassitiem: purgatio sanguinis per putredinem:purgatio sanguinis per omnes morbos in eo nascentes. Et sicut aliæ curationes in aliis morbis existunt: ita similes etiam sunt in sanguine.

Et hæ veræ ac genuinæ sunt Medicationes sanguinis: hæ veræ sunt phlebotomiæ, sine ferro factæ, quæ tamen per anum non egrediuntur, non per intestina, non per stomachum secedunt. Quòd si vobis Medicis statutum est,ex fundamento ipso aut scribere aut

dicere de sanguine, quid ipsi seruiat, adeóque (quod facitis) cœlum missum facere vultis: fas erit omnino, vt, sicut dico, ipsa Naturalia percognita habeatis sciatísque, quo pacto natura ipsa sibi cùm phlebotomet tùm medicetur. Hanc viam si triueritis, tum demum consilium dare possitis de phlebotomiâ, vt per scalpellum ea administrari debeat. Interim à purgando desistendum erit vobis, velut & à phlebotomando, quæ tanto cum probro & inscitiâ hactenus cum iacturâ non leui obtruditis. Valdè autem ineptè id prætenditis, velut ignari veræ Medicinæ, quòd ea vobis iudicem, quæ (vt nugamini) ipse equidem nesciam ac ignorem. Sed iste Dæmon vester nimis simplex est, cuius instinctu talia mihi elicere satagitis. Ne verò interim inani vos cum responsione dimittam, repeto equidem & in culco hoc, quod deinceps, sicut & hactenus ægros per naturalem phlebotomiam in morbis sanguineis omnino seruaturus, & (vobis etiam retinentibus) ab interitu erepturus omnino sim. Apud hos vos stultitiam vestram sciscitemini. Etsi verò vel ista docere mihi proposuerim: tamen intermittentur eadem, donec cornua inuicem nostra satis supérque obtriuerimus, & inuidia vestra, quâ me immerentem prosequimini, interim ipsi nimis laxo & fluido fundamento innixi, publicitus omnibus notoria fiat. Tandem ergo, imo simpliciter verum est, quod purgationes vestræ & phlebotomiæ, prout hactenus institutæ fuêre, fundamento omni careant, nec ad sanitatis institutum quicquam faciant, nihilque aliud, nisi quæstum culinarium redoleant: vbi defectum artis & solertiæ sarciat sola consuetudo aut verborum lenocinium, aut lucri cupiditas, aut tyrannus Mos, qui multis rebus laudabilibus offendiculo est.

De Scarificatione.

Sicut phlebotomia, ita & in scarificatione consuetudines ac ritus certi à Balneatoribus introducti sunt. Vt enim verbo vno dicam, scarificatio certè nec acidum nec dulce in se habet, nisi quòd solâ de consuetudine se iactet. Hoc autem hîc primo exagitandum est, quòd dicere solitant: hîc magna sanguinis copia est: ideo demendum & extrahendum. Addunt: fluxionem esse in oculos, in aures, in dentes: Quæ nisi adimatur scarificatione, quietem & tranquillatem nullam fore. Scarificationem siquidem membris prodesse omnibus & renouare ætatem, eámque facilem facere. Quæ certè, si ita essent, inter bona meritò numerarentur.

Sanguis iusto pondere in carne est.

Primùm autem, sanguis pro suo pondere nascitur in carne, nec hæc illo destituitur, quamdiù sana est. Si tu sanguinem quidem auferas, eius tamen iustum pondus caro iterum attrahit. Vos ergo naturæ non leuiter contrariamini. Quod enim iustum suum pondus illa attrahit, id vos extrahitis.

Scarificationis nocumenta.

Iam autem vtra pars iustiorem causam tueatur, videamus. Si tute quidem Naturæ pondus aufers, ac ipsius propositum intercipis tunc per validam attractionem fluentem quendam riuum facis, ac sanguinem aquosum extrahis, similem puri, quod ex vlceribus extrahitur. Hanc tu nimirum materiam moues. Sic ergo à genuino sanguine venis ad fluxus, quos ita vocas: nec cogitas, Naturam ipsam si quid in se mali & fluxilis contineat, suum Emunctorium quærere. Quod dum tu ventosis tuis moliris, nihil aliud quàm aucupium pecuniæ facis, quod artis vestræ proprium est. Ipsi verò apud vos æstimetis quàm graue sit, attractionem istam moliri radicis, quæ rerum origo est. Hanc tractionem qui consulit, is Naturæ nec modum nouit, nec motum, nec vitia, nec indigentiam, ac meram iactat consuetudinem, non à Medicis, sed impostoribus, qui artibus his inueniendis nati sunt, excogitatam.

An verò ea medicina proba & laudabilis sit, quæ dum fluxiones amoliri parat, nouas subindè & grauiores eas attrahit? Cuinam ea proba videri possit? Quî bona dici possit? Inquiunt nimirùm: nisi scarificem, nihil trâquillitatis hoc vel illo loco sentio, &c. An verò propter hoc dicterium scarificatio Medicina sit? Apage hos Doctores. Quantum verò id artis est, quod iactatis? Vbi ipsam didicistis? Aut, quò illam, ne amittatis, reconditis? Vtrum verò melius vobis videtur. Fluxum illum tollere per ipsius Arcanum, aut per scarificationem? Per Arcanum equidem arbitror. Quod cùm vos nesciatis, quid aliud, quàm scarificationem identidem iteretis?

Fluxus per arcana aufe-rendi.

An verò bonum id sit & vtile, quod corpus alleuiet? Præcide tibi manus pedésque, & ponderibus aliquot leuior eris. Quantopere verò hæc alleuiationis ratio non placet: tantopere nec naturæ tuæ arridet, quòd parùm illud sanguinis ferre non posses, sed dicas, sanguine te abundare, qui euacuandus sit. Quòd si scarificationem nunquam incepisses quidem ecquis quiritandi hanc de copiâ vel inopiâ sanguinis tibi occasionem subdidisset; Malum ergò tibi ipsi cudis.

De Scarificatione aduersus Morbos.

Cum morbi nonnulli sunt, quorum exitus vtilis ac bonus sit, ratione lenitionis non autem curationis? lenitio etiam non aliter, quàm in fine cum multiplicatione dolorum & morborum istorum scarificationem suadeat: vera certè & genuina ars est, hîc scire, quod scarificationis consilium nihil aliud quàm suspendij dilatio sit. Itaque Medicina minimè est, *sed destructio*, quam sibi tamen pro laude ducunt illi Medici, qui qualicunque lenitioni acquiescentes, ipsius artis penitiora adyta transiliunt, ac in desperatione volentes versantur.

Morphea:

Ex isto morborum genere est Morphea, in quâ scarificatio, &c. vtilis est, non quoad curationem, sed ad speciem, & breuem dilationem. Cuiuslibet tamen Medici est hoc officium, vt medicetur ad curam, non ad suspendij dilationē, veluti Iuristę faciunt. Non Iuristas, sed Medicos vos esse oportet: nec instar illorum operari deberis, verùm ex fundamento ipso procedere. Hoc est, cura Morpheæ perficitur sine scarificatione. Scarificationis alia ratio non est, quàm si ex tumido aliquo,

Medici est curare morbum, nō potrahere.

aliquo, cuius tumor pondo centum sit, hodie pondo decem extrahas, qui crás tamen iterum pondus idem recipiat. Quid verò scarificatio in Morpheâ plus commodat, quàm quod morbum ipsa auget, & nouis malis cumulat? Tum nec Morphea ex sanguine illo gignitur, qui scarificando extrahitur, sed ipsa locum ac sedem aliam habet, vbi inquiri debet. Quo casu certè scarificationem nemo suadet, nisi qui morbi imperitus est. Cui hoc vnum satis est, lenitionem prætendendo pecuniam à credulis emungere. Morpheæ Medicina est Arcanum, in sanguine existens: & arcanum ad sanguinem facit. Et quia arcanum ad sanguinē est, ideò est arcanū ad Morpheā. In hoc ergo eius Medicina posita est, nō in scarificādo.

Morpheæ medicina est Arcanū.

Quòd verò scarificationem repudiem, causa hæc est, quòd videam, eam ab imperitiâ Medicorum manare. Nec enim, quis morbus sit, cui consulant, exploratum habent. Illi decernunt venenum, interim merum mel & saccharum iactantes. Et nequitia talis in ipsis ferri debeat? Aut id flagitium non euidens est, quòd spretis & neglectis arcanis, consilia & remedia tam cruenta & carnifica obtrudant? Abolenda ergo scarificatio, & in locum eius Arcanum surrogandum est. Hic modus medicinæ est. Nec citiùs vnquam scarificationem, quàm ipsum Arcanum adhibueris.

Scabies, Prurigo.

SEd & hoc prætetea ingenium, Doctor Balneator ex Auicennæ doctrinâ ad culinæ prouentum accommodauit, dùm scarificationem ad scabiem & pruritum facere prætendit. Quo facto in memoriam mihi illi reuocant Balnea Martia, quorum vnum facit pro muscis, alterum pro culicibus, tertium pro crabronibus. Non enim alia ratio est solitæ huius scarificationis. Qui consilium ad scabiem dare vult, is minimè ad scarificationem intendet, sed arcana tractabit. Nam scarificationis alia ratio non est, quàm si quis crustam à capite diuellat hodie, & in vulnere cruentante cras noua crusta renascatur. Eodem modo & scarificatio cruentat ad futuram generandam crustam. Vobis id ergo admonitioni sit, ne consilia istiusmodi temerè sectemini. Illis enim si vos obtemperare audetis: nôrunt illi pecunias radere. Idémque hîc fit, quod in suadendis thermis. Cui enim Medico ars deficit, is thermas adeundas imperat. Nec enim consiliorum horum causa alia est, nisi vt ægri in thermis moriātur. Quod foris quidem honestius fit, quàm domi. Sic ergo sēper causa aliis, non Medico impingitur.

Hydrops.

Hydrops arcanis curatur, nō scarificatione.

ITa occasiones etiam ad scarificandum desumptę sunt ex morbis tumefacientibus, de quorum numero est etiā hydrops. Quæ quanta sit dementia, colligi facilè potest. In propatulo enim est, quòd non scarificatio, sed arcana hydropem curent. Vbi scarificatio frustranea est. Nam quis quæso dicat aliud, quàm quòd hydropis medicina nō in ventosis sit, quibus extrahatur id, quod cumulatiùs post refundatur, & contumaciùs obnascatur.

Menstruum.

Menstruum scarificatione nō curatur.

SIc etiam in morbis muliebribus remedii multum quærunt ex scarificatione. Si quid in sanguine illo insit, minùs bonum, tunc hâc viâ non exit. Tum nec sanguis ille, est is sanguis, qui instar morbi se exhibet. Verùm morbus in alio loco iacet, quem scarificatio attingere minimè potest. Quid ergo tua punctura iuuet? Præterea ruditatem etiam tuam prodis, dum morbum ibi quæris, vbi non est, & extrahis, quod ægrum non est. Ex quo satis abundè elucet, quòd nihil quicquam aut scias, aut intelligas. Benè interim tibi, quòd in omnibus hoc studiosè caueas, ne stultia tua innotescat. Dolum enim tuum si rustici sentiant, cutem suam integram seruabunt, & tibi scalpro adacto corium pertundent.

CONCLVSIO.

DE scarificatione ergo tenete, eam meram decipulam & imposturam plebi incautæ intentatam esse. Omne enim ad scarificandum consilium temerarium est, ac à fundamento Medicinæ alienum. Vobis interim Doctorculis id satis ad laudem (vt putatis) non est, si prætendatis fecisse vos quod potuistis summum. Nam quid summum hoc ad aliorū emolumentū? Optimum primò disce. Deindè idem pręsta, non ex opinione tuâ, sed ex arte. Phantasia enim tua nauci est. Quę omnia breuibus hîc admonere placuit, vt à malâ consuetudine tandem deficiatis. Hanc enim etiam rustici nôrunt. Interim ignorant arcana, quæ apud vos inquirunt. Hæc vobis explorata esse decent. Si secus faciatis. Medici haudquaquā estis, sed &c. Ita cum vestris artibus benè agite.

FINIS.

SCHEDVLA.

De Purgationibus in sanguinis minutione.

MEntio mihi facienda est de à Medicis in purgando obseruatâ consuetudine, quam ipsi vtilem & salutarem prædicant: nimirùm vt primò purgatio fiat, pòst instituatur phlebotomia. Hæc enim bona esse dicunt.

Nobis autem primò contrarium verum videtur, nempè processum istum esse minimè bonum. Bonum esse dicunt illi, quod bonum non est. Interim nihil probant, nisi per scriptā literā. Quòd verò id bonū nō sit, ita colligite.

Purgatio primò ita intelligi debet. Cur minutio sanguinis instituitur? Ideò, vt cœlo cursum moliatur ad exitum, hoc est ad expellendum ventum sanguinis.

Iam si egressus causa est ventus sanguinis, non materia, non corpus, non sustantia: quò faciet purgatio? Purgatio enim tantùm debetur corpori, substantiæ, materiæ: nec expellit ventum, sed ventos generat. Quid ergò prodest purgatio? Venenum est.

Si ergo substantiam sanguinis, ut aiunt, aufert illa: quò tandem facit phlebotomia? Huius enim à peritis Medicis compendium fieri debebat. Sed nihili est purgatio. Itaque phlebotomiam sequi necesse est. Dicitis autem, purgationem disponere sanguinem ad feliciorem emissionē. Quid autem respondebitis Alexandro, qui affirmat, purgationem inflāmare & exiccare, ac sāguinis humiditatē absorbere,

eiúſque curſum impedire, & illum in furias coniicere.

Quod verò id tandem diuerticulum eſt, cùm dicitis, corporis ſaburram prius remouendam eſſe? cùm tamen ſaburram illam, quam tu purgas, phebotomia minimè reſpiciat? Alium enim morbum reſpicit purgatio, alium phlebotomia. Cur ergo poſt purgationem demum phlebotomia ſubeunda eſt, ſi non niſi ſanguis euacuari debet? Sed iſta nefaria ſuadetis, vt nummos purgatorios cum pharmacopolis vberiùs prouenientes habeatis. Aliàs enim, illius vſus nullus vſquam eſt.

THEOPHRASTI BOMBAST AB HOHENHEIM eremitæ, vtriuſque Medicinæ Doctoris.

DE VRINARVM AC PVLSVVM IVDICIIS LIBELLVS:

Item

DE PHYSIOGNOMIA, QVANTVM MEDICO opus eſt:

A Theophraſto D. Anno 1527. Baſileæ (cum ibidem publico ſtipendio maximâ omnium admiratione profiteretur) diſcipulis ſuis priuatim in diebus Canicularibus prælectus, Typiſque & Annotationibus ab ipſo Auctore illuſtratus.

Præfatio.

VM iam ſæpè diſcipulorum quidam hortentur, ac precibus planè contendant, vt Libellum de Lotio inſpiciendo conſcribam: quo quidem, auditores candidiſsimi, tùm vobis gratificans, tùm poſteris conſulens, planè meâ ſponte ac lubens id oneris ſuſcipiam; Idq; otij, quod per æſtiuas iam ferias non literis, ſed genio aliis indulgendum conceſſum eſt, huic ego labori, ne vllum ſine linea (vt aiunt) diem tranſigamus impendam. Gratificari autem vobis volebam, partim vt vel hoc quoque obſequio ſtudioſiſsimos mei demererer, partim etiam, vt in multis aliis, dexteritati ingeniorum conſulerem. Quis enim neſcit, quàm frigidè Medicorum vulgus hactenus vrinæ iudicium tractauerit, qui præterquam quòd innumeris ſomniis ſuis de humoribus aliiſque id genus tricis chartas implent, optima quoque adoleſcentum ingenia miſerè iiſdem obruunt, adeò vt vel tota viri ætas huic ſaltem parti non ſufficiat. Quare auditores ſtudioſiſſ. viſum eſt de Lotij ratione quadam, certo quodam ordine, & vt ſuccinctiùs, ita & veriùs diſtribuere: id quod facilè vetera noſtris conferentes iudicabunt. Hoc tamen beneficij loco ducam, vt cultioris linguæ ſtudioſi, ſi quam alicubi vocem cæteris auctoribus minùs receptam vſurpemus, id ideò factum perſuaſum habeant, quo & colorum rationem, quæ hoc in loco deſideratur, & rei proprietatem expreſſiùs delineare queam. Inſuper ſi quid obſcuriùs æquo occurrit, id noſtra quantulacunque induſtria inexplicatum haud ſinet. Sed ad rem ipſam.

LIBRI PRIMI.

TRACTATVS PRIMVS.

CAP. I.

Vrinæ Definitio & Diuiſio.

Vrinæ quot partes. VRinam in tres, exteriorem ſcilicet, cruoris, & permixtam, partes diſtractam, nihil aliud eſſe, quàm ſalem ab ingeſto nutrimento ſegregatum, & quoddam trium primorum excrementorum à naturâ neglectum, definiam. Quæ ſiquidem peculiaribus his ſeparandi, concoquendi, ſiue digerendi, expellendiq; facultatibus in quolibet trium principalium membrorum vtitur. Singularum igitur facultatum cuiuſlibet membri vrina tùm proſperam, tùm aduerſam hominis valetudinem indicat. Porrò hæc ex iiſdem, iam ſeparatæ vrinæ, iam digeſtæ cognomentum accipit, expultricémque vim rectè habere, tum color eius, tum æqualis ille modus ſymmetriæ declarant. In proximis etiam tribus capitibus de vrinâ, rectæ valetudinis indicatrice, dicere ſtatui, quò faciliùs aduerſæ notas in ſequentibus deprehendamus.

CAP. II.

De Vrina, quæ facultatum ſtomachi habitum declarat.

SEparandi facultas ventriculi, quæ & primum inter reliquas obtinet locum, coloribus vrinæ dignoſcitur. Nam ſeparato iam ſulphure crudo, color ſeu Tinctura Topazio ſimilis, aut potiùs Colophoniæ ſpiſſitudinem referens, in ſtomacho remanet, quem ſi quâ refert quoque vrina, hac quoque parte ſeparationem iuſtam eſſe non dubitamus. Quòd ſi vel ſalis, vel Mercurij colores in eâ vicerint abominanda eſt. Sani enim hominis vrina ſolo Signa bonæ digeſtionis ventriculi.

ſulphure tingitur: at aliorum alia ratio erit. Siquidem abſolutam ſalis ſeparationem huius particulę, tum hypoſtaſi exactè concinnata, tum colore inter fuſcum medio ac cœleſtem, cognoſces. De Mercurio non aliter cenſendum, quippe qui ex ſuo ingenio grauis, fundum petens, ſupremæ tamen parti vrinę & ſubſtantiæ & colore ſimillimus exiſtit, eiuſque proinde ſeparatio optima.

Signa coctionis vētriculi.

Concoctionis autem hæc ſunt. Vrina in ſubſtantia ac colore perſpicua ſulphuris; hypoſtaſis autem cœleſtini coloris & pellucidi, ſalis exactam digeſtionem reddit. Parimodo vbi ea quæ fundo continentur, ac hypoſtaſis ſummáque vrinæ pars iuſto diſſident interuallo, tum Mercurium benè coctum iudicato.

Expultrix inde facultas non negligenda, quam planè nullâ prorſus parte exceſſiſſe, vrinæ quantitas vna cum hypoſtaſi demonſtrat: illa equidem vt modum ſeruet, hæc verò vt tertiam vrinæ ex iuuenibus partem, ex decrepitis autem quartam obtineat. Quarum ſi vnam competies diminutam, tùm minùs rectè habentis indicium eſt. Ex his tandem aduerſa, quæ ſtomacho accidere poſſunt, iudicabis.

CAP. III.

De Sanâ Vrinâ, Hepatis ratione.

Signa ei ueiati iecinoris.

IEcinoris bonum habitum his notis deprehendes, vt ea, quæ in urinâ continentur, diaphana, clara & perſpicua reluceant. Atque ea, in primis laudatur vrina, quæ radios in medium transfuſos reflectit, Sulphúrque optimè ſeparatum à iecinore commonſtrat. Simili ratione hypoſtaſis ab aliis diſcreta, lucémque in altum transfundens, ſalem in hepate ſeparatum teſtatur. Quod autem in fundo remanet, ſi in tantum lucidum fuerit, vt radii eius per vtrumque fundum appareant, Mercurium ad amuſſim ſeparatum denotat.

Concoctio, ſeu decoctio his notatur ſignis. Quemadmodum vrina denſi ne ſit coloris, vt vel agitata lucidiorem perpetuò ſeruet habitum, qui ſulphuris cocti indicium præbet. Idē quoque hypoſtaſis, commotione non diſſoluta de ſale portendit. Porrò quod in fundo reſidet fixum, nec in minimas quaſque diſtractum partes, Mercurium ſcilicet optimè digeſtum ſignificat. Ad hæc quæ in vrinâ continentur, ſimul quidem numero tria, ordine & ſitu egregiè compacta, tribus his facultatibus nihil deeſſe oſtendunt.

CAP. IV.

De Vrinâ, Renum habitum declarante.

Signa renum ex vrina.

COlore, hypoſtaſi, ac iis, quæ fundo continentur, rectè ſe habentibus, nec quâuis turbatis agitatione, nullam omnino defeciſſe facultatem in renibus affirmabimus: Etſi hoc in loco, iuſto tamen retento ſitu & ordine, eorum quantitati non nihil detrahitur. Hæc tandem epilogi vice à nobis ſubiicienda, ſanæ omninò vrinæ indicia eſſe, hypoſtaſin & poroſam & ſymmetriâ non excedentem, cui color, ad latus vtrumque pertenſus, ſummâque eius parte relíſus ſit. Tandem quidquid reliquorum his abſimile inciderit, inauſpicatum cenſeo. Hæc de vrinâ ſanâ dicta in preſentiarum ſufficiant.

Sequuntur Annotationes

IN TRACTATVM PRIMVM.

QVo tempore, quóue pacto vrina ſit colligenda, & mittenda Medico: Notandum, quòd ea vrina, quæ à prandio ſtatim colligitur, iudicio non eſt conueniens. Nam cum nutrimenta primum in ſtomachum veniunt, aquoſitatem quandam ſuperfluam eiiciunt ad veſicam, ex quâ nihil iudicari poteſt. Nec ſecundariò eiecta, valet admodum quæ poſt duas vel tres horas eiicitur: nam tum Hepar ſuam eiicit aquoſitatem: ita quoque in renibus. Sed quarta, quę ſequitur, quantulacunque ſit, colligenda eſt: Ita quoque noctu quæ eiicitur prima, cum itur dormitum, non valet: nec illa, quæ ante tertiam emittitur ſed quæ poſteà ſequitur, colligenda eſt. Eſtque vrina vera, ex quâ Medicus quidquam iudicare poteſt. Quod ſi quis per noctem non mingat, opus eſt eam accipere, quæ manè emittitur, eáque ſit ſpumoſa, nec admodum colorata (cui condonandum erit) nam venit ex vrinâ verâ & aquoſitate. Notandum quoque, eam vrinam, quæ interdiù exit, coloratiorem eſſe eâ quæ noctu. Item famelici citius poterunt vrinam dare, quàm cæteri, id eſt, ii, qui ſtatim fame afficiuntur. Hæc de vrinâ exteriori.

Cruoris vrinam ſi percolligere volueris, opus eſt, vt nihil comedas, nec bibas, aut ſaltem ſiccum panem, aut ſiccam carnem, vt eſt aſſata, & tunc colligitur ea vrina, quæ poſt mediam noctem venit, tamen ante ſeptimam. Quòd ſi contingeret, vt patiens laboraret aliquo morbo acuto, qui nihil quidem comedit, ſed interim largiter bibit, is admonendus eſt, vt vnicâ ſaltem nocte nihil bibat: quò vrina certa cruoris colligi poſſit, aliàs enim, falſificaretur vrinæ iudicium. Nam etſi & à cibo, & à potu abſtineas, tamen natura per ſe ipſam quotidie dat ſuum cruorem. Ea enim, quæ ſunt in naturâ mineralia, hunc cruorem quotidie mittunt. Hæc de colligendâ duplici vrinâ dicta ſufficiant. Nam non admodum refert, quo tempore permiſtam colligas vrinam, quanquàm & eo modo colligi conſultum eſt, quo exteriorem.

In Caput I. & II. Annotata.

VRinam ante omnia triplicem eſſe, vt præſcias, oportet: Exteriorem ſcilicet, Cruoris, & Permixtam. Primùm igitur de vrinâ exteriori. Vrinæ quot genera.

Exterior vrina prouenit ex eis, quæ aut comedimus, aut bibimus, id eſt, ex nutrimentis: nec quidquam aliud indicat, quàm quod ad ſtomachum, hepar, aut renes attinet. Dicitur quoque vrina Tartari, eò quòd venit ex Tartaro coagulato, putrefacto, aut ex oppilatione. Eſtque duplex, ſana, & non ſana, Vrina Tartari quotuplex.

Sana, cum tincturâ Sulphuris adeſt, nec tamen ſemper aurea eſt. Nam quandoque flaua, interdum pallidior quodammodò videtur.

Vrina Tartari dignoſcitur ex circulo. Nam ſi is eſt vnicus plumbei coloris, ſignum eſt certiſſimum tattarearum vrinarum. Indicat autem hæc vrina ſeparationem ſcilicet eam, quæ fit in tribus principalibus membris puri ab impuro, digeſtionem & expulſionem, qualiter factæ ſunt tres primæ, id eſt, Salia, Mercurius, & Sulphur in quâlibet vrinâ dignoſci poſſunt. Hypoſtaſis enim Salis qualitatem, tinctura Sulphuris, fundus Mercurii denotat.

Notandum tamen, vrinam Tartari nullam mineralium ægritudinem indicare, ſed ſolùm Tartari, quæ ad ſtomachum, hepar & renes ſpectat.

Hypoſtaſis, id eſt, ſalis tinctura, ſi fuerit cœleſtini coloris, ſeu lazurii, ſignum eſt ſalis boni. Notandum tamen, vt videatur parietem verſus ab vmbrâ aliquantulum.

Mercurius, id eſt, liquor nutrimenti, ſi benè ſeparatus fuerit, tum erit vrina flaua, prout cuiuſlibet generis & regionis natura expoſtulat, non ſemper aurea.

Vrina cruoris eſt, cùm circulus coloratior quodammodò eſt, tenditque ad rubedinem.

Ex hâc vrinâ poſſunt grauiſſimi morbi diiudicari, præcipuè ii, qui veniunt ab ipsâ naturâ naturâ, vt eſt caducus.

Notandum, quòd niſi vrinâ cruoris, nihil certi poteſt pronuntiari ex circulo de dolore capitis. Nam nihil aliud indicat, quàm vrinæ qualitatem, id eſt, an exterior. Cruoris etiam ea, quæ ad hepar aut renes pertinent, iudicari poſſunt, verùm, nihil de ſtomacho

eiúſque ægritudinibus: nihil etiam de pleuriſi, hydropiſi certi definiri poteſt ex vrinâ cruoris.

De vrina quantitate.

VRinæ quantitas notanda, quantum ad virtutem expulſiuam, eſtque ſecundum quantitatem potus & eſcæ, animaduertenda. Si vrina eſt multa & pallet (deficiunt quædam) quod Archeiras, id eſt, propria natura ſtomachi deficit, & nimium ſumptum fuerit de nutrimento.

Si hypoſtaſis alba eſt, vrina eſt falſa, & omnia iudicia ex eâ itidem, ſi nihil dignoſci poteſt in illâ.

Similiter ex vrinâ crapuloſâ non eſt multum iudicandum, cùm non habeat perfectam digeſtionem, ſeparationem & expulſionem. Eſt enim ſicut vrina Archelai æquiuoca, qui, ſecundum quod edebat & bibebat, etiam mingebat. Et hæc vrina dicitur permiſta, quæ ex duobus circulis dignoſcitur, fitque, cum ſalia expellunt ſua excrementa, eſum potúmque, & componitur ex exteriore & cruoris. Hęc de permiſtâ.

Notandum de fundo vrinæ exterioris, quòd ſemper debet eſſe ſpiſſior aliquantulum, quàm ſuperior pars, tamen perſpicuus & diaphanus.

In Caput III. & IV.

SI digeſtio iecinoris benè perfecta eſt, non tangit inferiorem fundum fundus ſuperior.

Si hypoſtaſis in ſuperiore parte lata eſt, deficit in virtute expulſiuâ. Nam hypoſtaſis debet ſurſum in acutum vergere, acumine ſuperiora tangere.

Vrina fit aurei coloris, benè ſeparatione factâ in renibus: quòd ſi fundi non benè dignoſci poſſunt, ſignum malæ ſeparationis.

Fundi verò bona clarificatio, & cum duplex fit reflexus, ad manum, vnus pallidior alio, tamen vtrique flaui, bonæ eſt ſeparationis. Item cum vrina non eſt ſpumoſa.

Notandum quoque, quòd vrina in renibus primum rectè coloratur, & quanto coloratior exiſtit, ad aureúmque colorem propiùs accedit, tantò melioris ſeparationis factæ ſignum eſt. Obſeruandum hoc quoque, ſpumam in exteriore vrinâ ſignificare abſolutè podagram, nec quicquam aliud.

De vrinâ ætatum & ſexuum.

VRinæ iuuencularum ſemper ſunt habiliores, quàm in iuuenibus.

Hypoſtaſis fit longior, minutior quodammodò, & in totum ſubtilior: Iuuenum ſemper craſſior.

Illarum dat in fundo adhuc paruam hypoſtaſin, quamuis non benè animaduertentibus videatur continua cum ſuperiore, & hanc hypoſtaſin matrix propriam, verùm dat minutiſſimam, attamen diſcretam, quod tum in virorum urina non eſt, & eſt ſignum mulieris ſanæ & fœcundæ. Menſtruo autem deficiente hęc hypoſtaſis abit, & eſt ſignum olim fœcundę, quamuis poſteà ſemper ſentiat grauedinem & laſſitudinem, tenditque hypoſtaſis earum ad albedinem, eſtque circa vitrum circumcirca plumbea, ut circulus, quamuis eæ nihilominùs mulieres ſint ſanæ, ſecus in viris. Nam ibi urina eadem debet permanere, niſi in omnino ſenibus, vbi colores quoque alterantur.

Si pallidior ſit tinctura Sulphuris hypoſtaſis quoque indies fit minor, quod quidem debilitati eorum aſſcribendum eſt, non ſenio.

Si urinam diuiſeris in quatuor partes, tres tantùm partes ſunt iuuenum, quarta eſt ſenum, &c.

Verùm, vt ſemel concludamus, urinæ perfectæ ſanę ſignum certiſſimum, cùm egregiè turbatur & mouetur à medico, & ſpuma ex motione cauſſatâ ſtatim abit, hypoſtaſi decenter in medio ſtante, & fundo benè ſe habente.

In mulierum quoque urinis cum mouentur, ita fiunt paruę bullæ intra iſtas duas paruas hypoſtaſes. Et hoc certiſſimum ſignùm vrinę muliebris. Hæc de urinâ ſanâ dicta ſint.

Finis Tractatus primi.

DE VRINARVM IVDICIIS TRACTATVS SEcundus, qui eſt de vrinâ non ſanâ, Tartari ac Rubini exteriore.

Tractatus II.

Capvt I.

De vrinæ non ſanæ diuiſione eiuſdemq́ ſubdiuiſionibus, ſcilicet Tartari, Rubini, alcalitæ, ſcateæ, tremulæ, feculæ, formulæque.

NOn temerè Hippocrates medico prudentiam, futurorúmque cognitionem neceſſariam arbitrabatur. Quandoquidem ſolius ſit medici, prudentis quidem atque exercitati, hominis naturam ac partes, earundémque tum proſperam, tum aduerſam nouiſſe valetudinem. Cùm autem illarum quædam in profundis corpuſculi latibulis ſitæ, non niſi excrementis dignoſci queant, ea hîc ſtylo ac ordine proſequi animus eſt. Primùm auté vrinarum, quæ aduerſæ valetudinis principalium membrorum, id eſt, ſtomachi, iecinoris, & renum notas, habent. Aliæ enim ſunt Tartari, aliæ Nutrimenti. *Medici eſt futura prouidere.* *Vrina qua valetudinē aduerſā indicēt.*

Quæ Tartari eſt, prorſus trifariam diuiditur. Nam aliam congelatis, ac id genus, quæ & ſolùm membris concoctioni deſtinatis continentur, aſſcribendam puto, Alcolitáque hæc appellatur, quod Tartari iudicia exactè ab ea dependeant. *Vrina Tartari triplex*

Alia inſuper putrefactionem Tartari, quæ & illa affecta ſunt membra, commonſtrat, & Scatea dicitur. Hæc enim & vniuerſæ putrefactionis & Alcolitę iudicium adfert. *Vrina Alkolita quæ. Vrina Scatea quæ.*

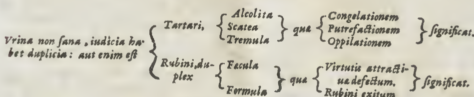
Tertia tremula eſt, & hæc tùm oppilationes, tum morbos ex eâdem natos in dictis partibus, ſagaci equidem medico prædicit. *Vrina tremula quæ.*

Quæ autem ex Rubino, id eſt, nutrimento, quod ab iis, quę regerimus, ſeparatur, itidem eſt duplex. *Vrina Rubinea quotuplex.*

Vna quæ dicitur fæcula, à fæcibus, & eſt, cùm vrina corrumpitur ſeu frangitur, ſignum nutrimenti, cùm in hepate iacet, vt debet, nec tamen attrahitur à membris: caret enim virtute attractiuâ.

Altera dicitur formula, à forma perſina, & eſt cùm vrina exit ſuo colore proprio, vt ochro colore, id eſt, corporali, aut rubea, ſignum exitus Rubini vna cum vrina.

Typus prædictorum.

In Caput

In Caput primum annotationes.

Vrina ægri hominis quotuplex. Tartarus quid.

VRina non sani hominis duplex est, Tartari & Rubini, id est, nutrimenti, quod ab iis separatur, quę egerimus, vtpotè à stercore & vrinâ.

Tartarus dicitur, quidquid generatur ex eo, quod non Rubineum est. Vrina Tartari indicat omnes suas ægritudines, aur ex eo promanantes, vtpote lapidem, calculum, arenam.

In summâ omnes congelationes in tribus membris principalioribus. Et est triplex: quædam dicitur Alkolita, quę est excrementi, nec quidquam aliud est, quàm excrementum, cuius signum est alcohol, id est, Tarrarus resolutus in minutas partes. id est, sal resolutum, & fit multiplicirer.

Aliquando enim exeunt cum vrinâ granula alba, aliquando in vrinâ videtur vsnea, aliquando pruina, vt in matulis est videre, cùm arena in fundo iacet.

Verùm si occultatur hęc alcola, videtur in vrinâ linamentum albicans, instar carptę lanę, nonnunquam exit in liquorem, & dat in fundo spissitudinem quandam, quę omnium pessima, vt mucilago quędam, bolaris, mucilaginosa, estque certum signum lapidis in vesicâ aut calculi. Item cum permittis vrinam ad sex vel septem horas stare in matulâ donec infrig detur, vides quo pacto se appendet in matulâ, & est alcohol pruinosa seu vsnea, quę in vrinali poterit videri.

Vrina scatea quid.

Scatea dicitur secunda tartareę vrinę species, à fœtore nomine sumpto, estque indicatiua omnium, quę ex Tartaro, putrefactionum, eiusque signum Scatea, id est, fœtor vrinæ. Indè iudicantur trium principalium membrorum putrefactiones, quique ex eâ putrefactione generantur morbi. Sapor quoque pertinet ad signum scateæ, vt si salsa, acuta, tum sua habet quoque signa.

Vrina tremula. quid.

Tremulā tertiam appellant, & est cùm vrina ponitur ad mensam, aur alium locum non mobilem, & tamen urina per se ipsam semper mouetur, & ascendens descendensq; quasi bullire videtur, signum oppilationū & ęgritudinū ex iis proueniunt indiciis. Rubini species ex textu claræ sunt. Item notandū, si vrina admodum lactea existit, nec partes conuenienres habet, signum est Tartari resoluti, & exit maximo cum dolore.

Vrina rubinea quid.

CAPVT II.

De Alcolitarum iudiciis, & signis, cuius sequens tabula partes declarabit.

Alcolita aut designat Tartarum.
- *Stomachi: Hypostasi* { *Orexim* / *Compressuram* / *Arsuram*
- *Hepatis: Diuulsione* { *Compunctionem* / *Sitim vehementem* / *Compressuram*
- *Renum: Sedimine* { *Grandinem* / *Vsneam* / *Pruinam* / *Calculum*

} *Significat.*

Annotationes in hunc Typum.

IN primis notandum, quòd omnes ægritudines, quas Alcolira indicat, opus sit esse aut stomachi, aur hepatis, aut renum. Hypostasis semper indicar Tartarum in stomacho. Diuulsio, in hepate. Sedimen, in renibus.

Diuulsio vrina quid.

Diuulsio est, cum hypostasis urinæ hinc inde est diuulsa, & quasi nubes hinc inde dissipata.

Sedimen vrina quid.

Sedimen est fundi, & est quasi nebula, aur ut spissa nubes in fundo resider.

Hypostasis quid.

Hypostasis si Alcolitæ est, est porosa, iacétque in uno loco, & in alio non, & in poris seu foraminibus istis iacet Alcola, id est, linimenta, signum Tartari in stomacho, & porerit iudicium esse arsuræ stomachi, orexis, aur compressionis in furcula pectorali, quæ debenr prædici ægrotanribus.

Quòd si hypostasis fuerit rubea, signum vehementis morbi, ac doloris in stomacho. Quòd si ea cedit frustulatim ac diuulsa atque foraminosa, signum Tartari in hepate, inde compunctiones, id est, dolores in latere dextro. Quòd si ea diuulsio fuerit rubea, signum vehementis morbi, sitis semper adest, frigidique sunt in manibus. Quòd si diuulsio fundum versus residet, significat Tartarum in inferioribus regionibus hepatis, infra costas, deorsum.

Sedimen cum fundo residet, tunc Tartarum in renibus prædicit. Quòd si istud quoque rubeum, morbus est vehementior. Item si urina cum sedimine rubea, est pruinæ in renibus seu vsneæ signum, habent dolorem in spissitudine pedis superiùs, aut in coxa.

Si autem arena cum sedimine exit, compressionem in furculâ pectoris iudicato. Dic enim non sani esse stomachi. Sed si grandines aur pruinam refert, omne est in renibus, & est generatio marmoris rubei secundum spagyros.

Sed, ut hæc clariùs innotescant, complicabimus horum aliqua. Vt, cùm urina alba, cùm arena lapidem vesicæ indicat.

Hypostasis verò perforata, in quâ & alcola, id est, linamenta conrinentur, ossium siccationem significat.

Diuulsio hypostasis, in quâ & foramina & alcola, dolorem dextri lateris. Quæ si rubea, vehementiam morbi, quem vel sitis, vel manuum frigiditas comitantur.

Hypostasis quæ fundum petit, indicium doloris, qui inter Hepar & Renes.

Si densum quid fundo latet, renum morbum. Quòd si rubet, vehementiorem significat. In furculâ pectorali, malignitas, corruptum stomachum prodit.

CAPVT III.

De forma Alcolæ in speciali, accidentia ab eadem & signa.

Typus.

ALCOLÆ
- *I. Forma triplex.*
  - *Resoluta* { *Alba, lactea, vt serum lactis, aquea, & significat calculum ex lapillis. fit generatio ad lapidem.* / *Rubea, subrubea, citrina, crocea, tincta, significat arenam & marmor.*
  - *Arenosa* { *Alba, vt farina, furfurea, significat calculum ex lapillis cum bolo.* / *Rubea, citrina, significat formam & materiam, sicut apparet.*
  - *Mucilaginosa, bituminosa, viscosa, Tartari non benè confecti significatiua, & plura alia.*
- *II. Accidentia*
  - *Sanguis: significat læsionem ex tartaro in alteram partem.*
  - *Pus: exulcerationem secundum locum.*
  - *Sanies: putrefactionem secundum locum.*
  - *Restrictio: oppilationem cruoris.*
- *III. Signa*
  - *Externa.* { *Emissio inuoluntaria, & significat ingressionem Tartari.* / *Ardor guttatus (&) Significat Tartari acuitatem.*
  - *Ab experientia* { *Spiritus* / *Sal.* } *Vrina: & significat curam impossibilem, cum priora signa concurrant vt mucilaginis.*

In Typum hunc Annotationes.

RESoluta forma Alcolæ cum prorsus occultatur, nec vllum priorum partium aut signorum emittit, & tunc resoluitur Tartarus, & separatur ab vrinâ discretè, & discretus supra alium significat.

Accipito vrinam ex vrinali, pone eam ad horas quatuor vel sex, tum videbis, quòd inspissatur, fitque deinde tenax. Si vrina arenosa habet sedimen, si quid est futurorum grandinum, adhæteſcit. Si cum albâ vrinâ albæ arenulæ, signum lapidis in vesicâ.

Mucilaginosa, cum mucilago reperitur in vrinâ, venit aliquando ex spermate. Quòd si ea fuerit alba, signum vehementis lapidis. Verùm si aurea fuerit, potest esse ex spermate. Item si arena cum mucilagine, plurimum lapidum, quamuis mucus ille non sit lapis, tamen lapidis indicium.

Sanguis si cum vrinâ, id est, si tingit, vt vrina cum funditur in aquam, signum, quòd Tartarus venam aliquam aperuit in renibus, & tunc exit sine dolore: aliquando iterum consolidatur per se ipsam, aliquando iterum aperitur. Quod si frustulatim exit, signum sanguinis coagulati, quòd nonnunquam hominem interficit.

Notandum hîc extra ordinem, cùm sanguis funditur in aquam, bene aduertendum, quo modo & quàm diù stet, & quando mucus colligatur, & quando non. Nam aliquando mucus exit, aut fit vt frusta.

Pus est sanies, quæ habet fœtorem, spissiùs tamen, viscosiùs, tenaciùs, quàm sanies.

Sanies est, quod quotidie ex sanie vel vlcere exit. Si pus est rubeum, scito, morbos adhuc esse in renibus: si verò est album, tunc est in vesicâ. Sanies fit, cum vrina in se ipsâ putrescit, iacet in vrinâ vt pus, densum & clatum. Sanies quid.

Restrictio est, cum vrina restringitur & oppilatur, tunc est desudandum.

Emissio inuoluntaria, cum quis aliquando emittit urinam, nec sentit signum Tartari penetrantis per poros, nec rectâ ac conuenienti viâ intrat vesicam (aliter emissio fit, quando Tartarus resoluitur, & poros transit.) Ardor guttatus, cum quis guttatim mingit, signum Tartari. Quòd si alba, tendit ad calculum; si rubea, ad grandines.

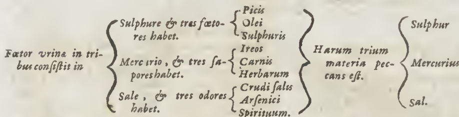
Spiritus vrinæ aliquando pulcher est, nec in eâ quidpiam possunt reperire, attamen patiens laborare videtur calculo, hâc experientiâ est vtendum. Vrina est destillanda: quod venit ex destillatione, ponito in aqua frigidam, quod si ad fundum proiicit atomos, vt salis petræ, & iterum ascendunt velociter in vitrum, signum certum al. (Spiritus vrinæ per destillationem, extrahitur insuper in frigidum pone, & stiriam salis petræ similem efficit.

Sal vrinæ) cum vrina stat per duos aut tres dies, ponit Tartarum (vt nitrum facit) in matulam circum circa, aliquando album, aliquando coloris ogri, aliquando rubeum vbique in matula. Hæc duo signa sunt incurabilis casus, nisi arena, aut mucilago, aut alia prædicta signa accesserint.

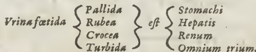
CAPVT IV.

De vrinâ Scateâ, & putrefactionibus eius.

Typus.

Loca vrinæ Scateæ.

Annotationes in eosdem typos.

Vrinæ putrefactio duplex.

NOtandum, quòd in vrinâ duplex fœtor est, ita quoque duplex putrefactio est vrinæ, corporis, & nutrimenti.

Si nutrimenti putrefactio est, tunc vrina putrefit sola, exit alba, & fœtet. Sed si colores alios habet, tunc corpus putrefit, & fœtet vrina.

Si pallida, non tamen lactea, tunc stomachi est putrefactio, fœtet anima. Si rubea & fœtet, est putrefactio hepatis.

Si crocea, renum

Si turbida, id est, nullum iustum colorem habens, tunc est putrefactio in omnibus tribus membris.

Quod verò ad odores attinet, obseruanda est experientia Medico.

Si venit ex Sulphure, tunc medicetur ex thure, mastice, myrrhâ, vt in Iliado.

Si ex mercurio, per therebinthinam destillatam medicetur, aut per oleum philosophorum, aut per centauream. Si ex Salibus fœtet, fiat cura ex vitriolatis. Vrina quæ olet, vt stercus, sulphuream putrefactionem indicat.

Vt autem fœtores rectiùs intelligas, notandum.

Picis (est, cum pix sutorum comburitur super carbonem. Olei) cum proieceris ad ignem, habebis fœtorem. Mercurii odores omnes tres tendunt ad lepram, significant putrefactionem Mercurialem fortem. Ireos) species Lilii est.

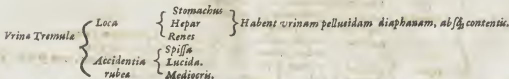
Carnis (sicut ius carnium. Herbarum) vt cum introducitur fœnum, aut cum prata accedis, &c.

Quòd si colorum quoque superiorum vnus accesserit, malum signum putrefactionis. Salis crudi (cùm proieceris super recentem prunam aut carbonem, notabis odorem fumi. Arsenici (facito quoque, vt in sale: est enim fermè sapor cęparum. Spirituum) ut vitriolum proiice in ignem, fumi fœtorem animaduertito, & habebis spirituum fœtorem. Hæc de vrinâ scateâ.

CAPVT V.

De vrinâ tremulâ, & oppilationibus.

Typus.

Annotatiuncula

Annotatiunculæ in præcedentem Typum.

OPpilatio ſtomachi eſt cùm via inter iecur & ſtomachum oppilatur, & oppilatum fit quoque in meſeraicis abſque contentis, id eſt, ſtat, ut pura aqua deſtillata. Nam omnis urina debet aliquid egregii continere, vt hypoſtaſin, liquorem, ſedimen.

Vrinæ contēta quæ. Vrina tranſlucida, ſi fuerit pallida, ſignificat ſtomachi oppilationem.

Quod ſi rubea, hepatis: crocea, renum. Sed dato in fundo, caloris indicium eſt.

Vrina pallida cum ſpumâ, ſignum paroxyſmi febrilis.

Rubea quoque cum ſpumâ ſignificat febrem. Quòd ſi circulus clarus eſt, & caret ſpumâ, ut plurimùm ſignat peſtem. Si turbida fuerit cum ſpumâ, caretque contento, pleureſin ſignificat.

Cùm igitur nutrimenti urina in vniuerſum omnes indicare morbos non poſſit, viſum eſt ſecundò hîc cruoris urinam deſcribere.

Vrina rubea carens contento, ſpiſſa, ſignum ad mortem. Nam cùm natura mori vult, deſinit digerere.

Cùm Vrina corrumpitur, Medicus iam habet duo indicia. Vnum, cùm eſſet integra: Alterum, cùm iam corrumpitur.

Nec quando urina in quinque aut ſex horis corrumpitur, iam non eſt ſanitas, ſequitúrque, ut plurimùm his phthiſis, Ethica.

Loca iudicari in eâ non poſſunt, niſi arena concurreret.

Formuleam urinam opus eſt eſſe ſimilem carni, non pulmento, habétque colorem carnis. His ut plurimùm ſequitur dyſenteria, aut dyarrhœa.

Hæc de urinâ exteriori dicta ſint.

DE VRINARVM IVDICIIS LIBER SECVNDVS.

CAPVT I. ſeu Typus.

De vrina cruoris mineralium, & coloribus ſuis.

Vrina cruoris tribus cognoſcitur
- *Coloribus, & hoc propter membrum & locum.*
- *Subſtantiâ, propter mineralium naturam.*
- *Contentis, propter accidens & morbi qualitatem.*

Cruoris color tres ordines habet, ſcilicet

Particularis membri, & ſunt ſex colores:	*Cerebri*	*Albus, nec tamen lacteus, & habet ſpumam vitream, & inde iudicantur morbi, & capitis, & cerebri.*
	Pulmonis	*Subruber ſeu hepaticus cum ſpumâ, inde ea, quæ ſunt pulmonis.*
	Fellis	*Flauus, appoſitus albori cum ſpumâ eiuſdem coloris, inde ea, quæ ſunt fellis.*
	Hepatis	*Eiuſdem coloris ſine ſpumâ, hepatis.*
	Splenis	*Saturatè purpureus, vt crocus Martis cum modicâ ſpumâ, ſplenis*
	Renum	*Plùs diaphana quàm pulmonis, Splenis, Hepatis, & Renum, ſed cum pinguedine.*
Vicini membri, & ſunt ſeptē colores:	*Carnis, id eſt, lacertorum*	*Lotura carnium ſimilis.*
	Pinguedinis	*Pallidus cum pinguedine in ſuperficie.*
	Ligamētorum	*Albus cum ſpumâ, perlucidior ſpumâ cerebri, ſpuma cum circulo albo.*
	Inteſtinorum	*Pellucida aqua deſtillatæ color, & plerunque in medio.*
	Cartilaginis	*Plumbeus cum ingentibus ampullis.*
	Cutis	*Idem color ſine ſpumâ, cutis eſt:*
	Sanguinis	*Color lateritij, in fundo ſpiſſa, in ſummo clara, nec refert vllam vrinam, interdum cærulea, viridis, aliquándo autem nigra.*
Ab excremētis, ſex:	*Mucus*	*Albus cum muco in fundo.*
	Sudor	*Tenuis cum orbe lato & aqueo.*
	Fugilis	*Fugilis, res lutea in vrinâ.*
	Lacryma	*Cerebri color, & bullulas habet.*
	Siercus	*Rubea cum ſpumâ modicâ albâ.*
	Vrina	*Subpallida, quod fit, cum ad tempus ſiſtitur, corrumpitur, decoloratúrque.*

CAPVT II.

De ſubſtantia vrinæ.

Typus.

Subſtantia vrinæ triplex. — *Spiſſa*, *Lucida*, *Diaphana*. — *Et hoc ſecundum membrorum diuiſionem ſcilicet 7.*

Membra		Spiſſa	Lucida	Diaphana
Pulmonis, Hepatis, Renum	1.	*Sana*	*Mala*	*Mortis.*
Cerebri, Splenis	2.	*Media*	*Bona*	*Optima.*
Fellis	3.	*Mortis*	*Sanabilis*	*Bona.*
Cartilaginis, Inteſtinorum, Ligamentorum, Cutis	4.	*Bona*	*Anguſtia ad Criſin*	
Carnis, Pinguedinis, & Sanguinis	5.	*Chronica*	*Fallax*	*Incurabilis.*
Phlegmatis, Lachrymæ, Vrina, Sudoris, Sputi	6.	*Mala*	*Bona*	*Salutis.*
Fugilis, Stercoris.	7.	*Morbi Critici*	*Interualli Morbi*	*Sanitatis.*
		S	L	D

In Typum

In Typum secundum Annotationes.

Vrinæ substantia est triplex.

SVbstantia vrinæ est triplex: Spissa, cùm non poterit per vrinam videri, sit cuiuscunque coloris, (alij per quam visus non transfunditur. Lucida & Diaphana quidem ad manum, verùm non procul (alij per quam manus apparet.)

Diaphana quæ tota est perspicua (al. per quam & panis visitur. Substantia urinæ dicitur, sicut urina per se est. Angustiæ) id est, in periculo stat natura, secundùm quod medicus ibi operatur, ita se infirmus habet. Ad Crisin, id est, moritur eodem die, quo Critizat. Chronica, id est, tendit ad morbum Chronicum.

3. Bona) nam curatur sine omni medicina
5. Fallax) mali euentus.
7. Interualli) id est, non statim critizat, nec secundum Regulam dictam.

CAPVT III.

De Contentis.

Typus.

Ordo contentorum habetur in tribus.

- *Salibus;* — *Aluminibus, Vitriolatis, Communibus, Plumosis.* — *per bullam*
- *Mercurialibus:* — *Liquoribus, Succis, Aquis,* — *per spumam*
- *Sulphure:* — *Fixo, Albo, Rubeo, Proprio,* — *per circulum*

contenta tria

Contentum omne in vrinâ id dicitur, quod super vrinam iacet, vt Spuma, Bulla, Circulus. (al. Contenta sunt, quæ innatant vrinæ. Cætera omnia pertinent ad substantiam hypostasímque.

In III. Typum annotationes.

BVlla in vrinâ est indicium, quòd morbus est ex salibus, eum morbum ventositates, item principium in colicâ iudica. Quòd si mulieris fuerit, suffocationem matricis portendit.

Bulla si aliter fuerit colorata, si viridis, morbum caducum: Si rubra, Synocham febrim aut Causonem indicat.

Si crocea, Ictеritiam. Bulla Lazuria, leprā significat.

Cùm duæ aut tres bullæ ad inuicem ascendunt cum paruis bullis, vitium capitis denotat, & est morbus fixus, nec descendit ad alia membra. Hæc est differentia Bullæ & Spumæ.

Quòd si bullæ duæ aut tres, sunt supra vrinam, nec attingunt vitrum, tunc vera est bulla. Spuma autem vbique adhęret, bulla autem manet supra vrinam.

In spumâ granulæ si fuerint admodum paruæ (al. minutissimę ampullæ in spumâ albâ) paralysis signum (al. paralysin significat futuram) & quantò fuerint minores, tantò certiùs indicium est.

Quòd si hæ granulę benè descendunt sub vrinę circulum in urinam, paralysis resolutæ ad casum, signum, aut casus iam facti. vt tamen ea spuma sit alba.

Si spuma non abit, sed diù remanet super vrinam, vitium pulmonis ex phlegmate in cannis eiusdem siti (al. spuma, quæ quatuor aut quiuque horis non euanescit, pulmonis est.

Si spuma fuerit supra circulum, & dat ea spuma adhuc vnum circulum interius album. est spuma signum Apoplexiæ. al. (spuma quæ ex se circulum super alium reddit, apoplexiam significat.

Quod si spuma bullas magnas habet est signum plethoricum, id est, pinguis & pleni corporis, quamuis nulla adsit infirmitas.

Quòd si bulla simul cum spuma fuerit, phthisis signum.

Quòd si colorata flauo calore, principium est icteritiæ. al. (spuma colore tincta principium icteritiæ.

Si spuma caua iacet & vitro adiacet, nec tamen tangit circulum, circulúsque sub eâ niger est, & spuma alba, signum mortis est. (al. Spuma alba, quæ circulo innatat, & eum nigrum facit, mortis signum.

Si spuma ob grauitatem fundum petit, & ibi residet, tremorem cordis aut incubum denotat.

Circulus venit ex sulphure.

Si alcola in circulo videtur, morbum Chonicum denotat.

Quòd si hoc contigerit in mulieribus, signum imprægnationis aut molæ matricis.

Quòd si circulus est coloratus variis coloribus, vt Iris, signum morbi caduci pessimi.

Si circulus ceciderit sub vrina & sit proprius circulus, leprę leoninæ præcipuè signum (al. circulum non quidem plumbeum ostendens vrina, &c. Si circulus tantus & coadunatus alio, iacéntque paruæ granulæ in medio circuli, signum Apoplexię. (al. Circulus latus, & in eo decem ad summum spumulæ granulæ, indicant apoplexiam.

Si circulus exterior viridis fuerit, signum Icteritiæ mortalis. Hæc de accidente circulò dicuntur. Itidem in suffocatione matricis, etiam est mortalis.

Si cælestini coloris, lazurij, vt fit sæpissimè, solùm est mulierum, tunc signum putrefactionis in matrice, quæ putrefactio tendit ad lepram.

Circulus dimidiatus paralysin in vno latere significat.

Si circulus ac spuma, vel bulla eiusdem coloris fuerint, morbum incurabilem demonstrat & Chronicum continenter durantem. Item in vrinâ sanâ ac bonâ vtrumque, si eadem tria ad inuicem cohærent, & simul appendent, quod patiens in præcordiis & circa pectus nullius caloris est, vrinâ etiam vtcunque exeunte coloratâ.

Circulus spissus maximè, & etiam ipsa vrina spissior, & rubeus, aut laterini coloris, morbum lethargicum denotat iam præsentem, aut mox futurum.

Sed si clarus & vrina spissior fuerit circulo, hydropisin significat.

Si omnia contenta iacuerint supra vrinam, & statim abeunt & resoluuntur in aqueum circulum & maiorantur, signum hyposarcæ verę, (al. Circulus cum spumâ & bullâ maior factus & spissior, hyposarcam significat.

Cùm tribus digitis à vitro retrò spumeus circulus fuerit, in mulieribus imprægnationem significat.

Quòd si is circulus fuerit impręgnatus, non boni partus, & defectus in matrice signum. (al. Circulus in naso semotus, imprægnationis signum. Et si genuinum colorem non habet, imbecillem fœtum significat.) In medio urinæ bulla cœlestini coloris facta, lepræ præsentis signum est, & aliquando quoque alopeciæ.

Qui laborant morbo S. Viti, habent urinam pulchrā subrubeam, & superiùs habent duplicem circulum, purpureum, & flauum: superiùs & inferiùs alium, & hoc quàm diù paroxysmus durat (al. Circulus duplicatus supernè croceus infernè purpureus signū morbi S. Viti.

In summâ quidquid grauissimorum est morborum, ex contentis urinæ eruitur.

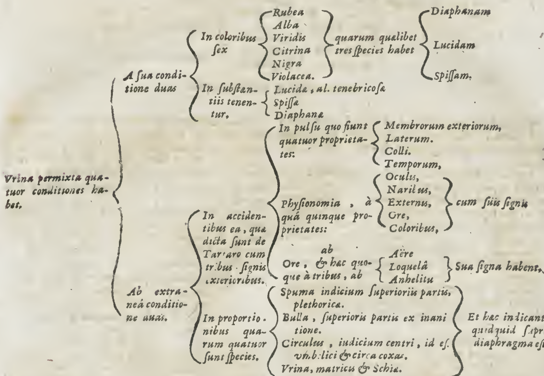
Hæc de vrinâ eruoris, & in eâ accidentibus, contentis, dicta sint.

FINIS TRACTATVS PRIMI LIBRI SECVNDI.

TRACTATVS SECVNDVS, DE VRINA PERMISTA, eiusque conditionibus, Pulsu & Physionomiâ.

De permistæ conditionibus, propriis & extraneis.

Typus. I.

In eundem Typum commentaria.

VRina permixta est, quæ ex vtrâque, vt & antè quoque dictum, exteriore scilicet & cruoris, permiscetur: habétque in parte superiore circulum duplicem coloris diuersi. Huic conditiones quatuor tribuit, colores, substantiam, accidentia, portiones siue partes. In substantiis indicant hæ quiddam, an ægroti mictura sit, nec ne, vt de Tartaro, vt ex alcolitâ, scateâ aut tremulâ, id est, sedimen, cum à se ipso fundum facit.

Rubea vrina diaphana, id est, cuius rubor pellucidus.

Lucida ex dimidio rubra, tamen potest esse diaphana. Spissa saturatè rubra. Et sic de aliis quoque coloribus iudicandum. Viridis vrina diaphana, id est, signum doloris splenis.

Quòd si tenebræ sunt aut nebulæ, superat mortem.

Itidem vrina viridis, signum febris quartanæ.

Sed ad rubeam iterum. Rubeæ vrinæ species indicat magnam caliditatem, exin quoque morbum calidum. Posteà notandum substantia qualis sit, & portiones. Si tenebrosa sit vrina, signum salutis est. Si habet spumam, signum est, quòd morbus cum maximâ repletione adsit.

Alba contraria, & signat morbum frigidum, si est diaphana, id est, purè alba, signum est vrinæ bonæ salutisque. Si lucida, sanior. Omnium verò salubetrima, spissa. Notandum hoc quoque, certum esse signum mortis, cùm vrina, neque ad albedinem, neque ad rubedinem integrè declinauerit.

Quòd si spumam aut nebula supra vrinam dat, idem signum. Iudicantur autem potissimum ex hâc vrinâ hydrops, & hyposarca.

Citrina si habet nebulam spissam, mortis signum.

Si spumam bullámve, iterum ad mortem venit ex superioribus partibus. Si sedimen habet, moritur ex renibus. Schia autem his scilicet. Nigra si nebulam habet, est ad mortem, si non habet, signum apostematis, quod expellit & abit.

Viola, & diaphana, est ad mortem, si hominis infirmi fuerit: verùm si sani: tendit ad lepram.

Lucida, id est, purpurea, si in acutis, mors, si in Chronicis, signum salutis.

Si spissa, cuiuscunque coloris signum salutis, nisi tendat ad lepram. Quod si nebulam habet supra spissam, id est, crassam, signum salutis.

Item de lucidis tenebris diaphanæ, &c. portendunt.

Sedimen si est album, tunc fluxus ex menstruis superfluus adest.

Si rubeum, restrictio eiusdem aut constrictio adest. Quòd si sedimen ad fundum prorsus tendit, nec rubeum est, nec album quod discerni possit, schiæ signum. Item cùm à se ipso vrina fundum, id est, sedimen facit.

Hæc de vrinis dicta sufficiant. Accidentia enim in sequentibus explicantur. Nunc de pulsibus & Physionomia medicâ, quædam annotationes sequuntur.

DE PVLSIBVS.

COntingit sæpenumerò, vt vrina sit sanitatis, tamen interim ægrotus malè habet: sunt igitur cætera signa salutis atque mortis attendenda, vt Pulsus, & Physionomia. Primùm igitur de pulsibus. Cùm igitur vrina ita fallit, opus est, vt infirmum quoque videas, ac pulsum in quatuor locis teneas, vtruum concordat.

Nam non sufficit pulsum brachiorum, aut exteriorum membrorum tangere.

Tangatur igitur primò membrorum exteriorum pulsus, vt manuum & pedum: secundò, colli: tertiò, laterum: demum sub axillis, posteà temporum.

Quòd si pulsus simul concordauerint in se, res bene habet: si verò non, animaduertenda, sicut sequentia indicia primæ figuræ seu typi declarant.

CAPVT II.

De Pulsibus, id est, animæ motu.

Pulsus quatuor virtutes habet
- *Tartari* { *Globosus*, *Grossus* } *Durus.*
- *Mineræ* { *Constrictus*, *Obscurus* } *Subtilis.*
- *Sanitatis.* *Æqualis* — *Medius*
- *Morbi, & habet demonstrationes* { *Tartaream & Mineralem* } *est signum* { *Tartari.* *Mineræ* }
- *Extraneum est duplex.* { *Caliditatis*, *Frigiditatis* } *secundum elementum*

Annotationes in eundem Typum.

TArtari (in hoc pulsu non est desperandum in isto morbo. Nam ex Tartaro. Mineræ pulsus est subtilis, ita vt vix tangi possit, habet mollem percussionem.

Signum pulsus mineralis est, cùm superfũditur aqua frigida, & pulsus aliquantulum desistit, estque is pulsus optimus. Morbi) Cùm pulsus calidior est cute, verum ac certum signum morbi præsentis, etiam si secus medicus tangat. Aut cùm pulsus caliditatem quandam dat, ad digitos tangentis sub tactu. Proba acutissima, vtrum morbus in sanguine quoque ita sit calidus. Madefiat peria sericea, in aquâ præcipuè rosatâ: ponatur super pulsum, quòd si morbus ita est calidus, vides periam multò citiùs siccatam sub pulsu quà aliis in locis, quamuis etiam primùm peria bene exprimatur, tunc dabit vbicem seu vestigium sub pulsu factum & siccatum.

Item cum duorum digitorum substantiam post iuncturam pulsuum supprimis, deinde etiam sic inferius in brachio, & pulsus cedit, signum morbi.

Sanitas (quæ non secundum tactum solùm, verùm secundum colorem quoque iudicanda.

Si venæ pulsatiles sint bene coloratæ, id est, ad apparentiam violaceæ, signum boni & sani pulsus.

Quamprimùm autem discolorantur, malum signum.

Item cum digitos omnes quatuor superposueris, & supprimis eum fortiter, & tamen tangit, sanus est, nec calidior sit quàm cutis est.

Iterum ad pulsum tartari.

Globulosus, id est, nodosus. Cùm in morbo acuto fit mollis, signum resolutionis, tunc facienda est minutio. Cumque iterum fit grossus: tunc tendit rursus ad sanitatem.

Durus cùm tangitur secundum longitudinem, & fit omnino durus in vno loco, in altero mollis, signum morbi Chronici.

Item cùm arteriæ duræ sentiuntur in pulsu, dátque durum tactum, vt globulosus & gressus, signum tartari pulsus saniquе hominis, tamen sanguis tartari, qui minuitur, fit sanguis arenosus post minutionem.

Grossus (id est, si duriùs pulset.

Mineræ constrictus) cùm cubitus ponitur in aquam frigidam: & postea tamen nihilominus tangit, signum sanitatis. Item si desinit, manente tamen colore. Verùm si vtrumque perdiderit, id est, & pulsum, & colorem, signum mortis.

Item cùm ligatur post cubitum fortiter, & tangitur in duobus locis, & eundem pulsum dat, sanitatis. Notandum, quòd omnes pulsus opus habent concordiâ ad inuicem, id est, vt simul tangant, aut est ad mortem. Item cùm tremulus aut saltans, item cùm vides pulsum tangere & arteriæ saltant, in sano, bonum signum, in ægroto fallax.

Notandum hoc quoque, cùm, pulsus ad mortem tendit, fortis est in temporibus, in collo debilior, laterum debilior plus, in manibus quoque magis debilis: in pedibus deinde lassior, & tunc præstò est mors.

" Nam ex inferioribus homo moritur.

Ordo debilitationis pulsus, cum tendit ad mortem.

Temporum	fortissimus.
Colli	fortior.
Laterum	fortis, tamen debilis.
Manuum	debilior.
Pedum	debilissimus, & mors.

Homo ex inferioribus moritur.

In omnibus quæ ex gutta generantur, apoplexiis, quantò fortior fuerit pulsus, & tetigerit, tãtò deterior. Et in his colli notandus pulsus, qui si globulosus sit, & tanguntur globuli, moriuntur. Quamdiu autem planus, bonum signum.

Item cùm in collo tangit, est in manibus mors.

In Phrenesi, Epilepsia, Mania, id est, pulsus, qui si in summo paroxysmo finito nihilominus tangit, bonum signum, & salutis: si verò separatur, malum.

Item cùm tangitur in phrenesi in collo, & obdormiunt ægroti, morbus est curabilis.

In morbis dissolutis, id est, in Dysenteria, Diarrhœa, fluxu ventris &c. quòd si pulsus manet in eodem tactu, nec mutatur, & vnicum signum mortis accesserit, iam actum est. Nam pulsus manet vsque ad mortem, & aliquando per vnam quartam horæ partem post mortem. Nam mortem nondum esse, sanguinis pulsus indicat.

Itidem in peste. Laterum pulsus est mulierum, qui si elementatus fuerit, id est, calidus, aut frigidus, signum grauidæ. In doloribus matricis itidem in lateribus tangitur, nullibi aliter.

Pulsus elementatus caliditatis dat fortem percussionem, & velocem.

Et pulsus elementatus caliditatis, ignis abunndantiam. Frigiditatis est tardus, sine caloris sensu.

Notandum hoc quoque, in caduco morbo vehementissimum esse & fortissimum pulsum.

Et ita hæc de pulsibus dicta sufficiant.

DE PHYSIONOMIA MEDICA.

Caput, seu typus vltimus.

Physionomia Medica ex quinque membris consistit scilicet.
- *Oculis cum* { *Præputio*, *Vmbilico*, *Poris* } *In profunditatem descendit cum coloribus, præcipuè orizeo & lazureo.*
- *Naribus cum* { *Tenasmone*, *Auribus*, *Vultu*, *Ore*, *Labiis.* } *In cerusinum colorem abit & asperitatem.*
- *Dentibus cum* { *Vnguibus*, *Capillis*, *Plantis pedum* } *In reuerberationem abit cum decoloratis radicibus.*
- *Fronte cum* { *Cute*, *Pectore*, *Thorace* } *In pallidum & ogrum mediâ cum debilitatione membrorum.*

Buccellis	*Ventre, Musculis, Lacertis, Monis, Mamillis, Genubus, Rasteta, Iuncturis*	*In acatias descendit cum coloribus coniunctis, siue commistis.*

In vltimum typum annotationes.

Oculorum) Cùm cadunt in profunditatem, id est, in se concidunt, signum mortis.

Nam morte veniente ex cerebro, resoluitur in crystallinum liquorem, & est mors.

Lazurio) Notandum, quòd hi colores citiùs veniunt, quàm casus in profundo. Est autem Lazurius color is, quem argentum dat, cùm resoluitur in primum & proprium colorem, id est lazur, vt orizeus color, id est, ex flauo purpureus.

Pori) cùm cutis exasperatur, & cadit in profundum, id est, saltum, signum mortis.

Tenasmone) cùm anus cum vi exire vult. Asperitate fit aspera & acuta.

Cerusinus color) albus vt cerusa, signum mortis.

In reuerberationem) si exasperantur, vt si essent rasa, aut cum limâ limata, quod sæpiùs contingit.

Si autem tribus hebdomadibus ante mortem, signum mortis.

Cum decoloratis radicibus) vt vnguium, capillorum, plantarum, dentium, quæ si decolorantur, quocunque sint colore, signum mortis.

Item si frons colorem alium recipit.

Capilli) Cùm reuoluuntur, id est, inuersi fiunt. signum mortis.

Ogrum) color corporis.

In acatia) id est, corrugatio. Contractio id est, tentio.

Coloribus) Cùm hæc membra sola sunt colorata, alia vicina, non descendunt vt plurimum in subrubrum, purpureum.

Monis) nates.

Summa omnium. In oculis attendendum, an cadant in profunditatem necne, quòd si fit, iam desperata est, præcipuè si pulsus quoque fit aduersus.

Deinde cùm nasus acuitur, & in acie fit albus, signum mortis.

Os si aperitur, id est, oscitatio fit.

Dentes rarescunt, & longi fiunt.

Caro gingiuarum nigrescit.

Cutis fit cinericei coloris, aut cœrulei flaui.

Præcipua desperatio autem, cùm tendit ad rubedinem, præcipuè in facie & maxillis.

Aër) id est, anhelitus, si fœtet, aut omnia cum colore, signum mortis.

Loquela cùm balbutire incipit. periculosum est, aut cùm non potest integra verba effari, sed ea præcipitat.

Fumus anhelitus) cum spiritum ex profundo trahunt.

Libelli de Vrinarum iudiciis, & Pulsuum, & Physionomiæ Medicæ Theoph.

FINIS.

TRACTATVS BREVIS ALIVS DE VRINIS, EX AVTOGRAPHO Theophrasti descriptus.

Ad suos auditores charissimos.

Th. B. H. D. & P.

De Vrinis.

Lotium index constitutionis membrorum. QVICQVID corpori ex suis membris infertur aut impertitur, id à lotio ita exhibetur, vt ex eo vitia ac affectiones corporis liquidò dignosci queant. Medici ergo est, ante omnia cognitionem membrorum, quid & quæ illa sint, sibi comparare: ac simul considerabit, quòd vnumquodvis membrum suum Yliadum habeat, in suâ formâ & essentiâ potentem.

Yliadus in omnibus mébris.

His præcognitis, vitia membri Yliadi facilè dignouerit. Quæ verò ipsius accidentia & symptomata sint, id æger indicat. Medicus autem acquiescat in causâ, in loco, & in proprietate.

In lotio videndo quæ obseruanda. 2 Inspecturus itaque lotium, tria obseruet aut tria cogitet. Primùm quod morbi nonnulli sint, quorum magnitudo ac malitia, velut & ipsorum crassities, & regio locúsque, ac principium, finisque per ipsorum chaos ex colore dignosci queat.

2 Secundùm, subtilius est, quàm vt oculis pateat in lotio. Et hi sunt morbi tartarei. Quos tamen si omnino videre & cognoscere in vrinâ voles, priorem regulam omittes, & hoc ages, vt vrinam coagules ac separes in suas species. Et tum demum morbi tibi innotescent.

3 Tertium, à reliquis diuersum, hoc est fieri nempe interdum, vt duæ prædictæ regulæ de vrinâ, hominis morbos indicare nequeât. Et tunc vrina est æquiuoca, quæ indicat venenum, aut coagulatum tartarum, quæ duo vrinam non ingrediuntur, aut ipsi permiscentur, sed ab eâ separata sunt. Vrinę æquiuoca quæ.

Et ex hisce tribus vrina præcipuè iudicanda est. Quæ qui nescit, is nihil scit. Et qui modo alio iudicat, is diuinatorem & nugatorem agit. Si enim morbus in vrinâ non appareat, tunc is aut venenum, aut separatus tartarus est, quæ duo morbi sui vestigia vrinæ non imprimunt.

De Coloribus vrinæ.

CAP. I.

PRincipiò, in vrinâ colores notandi sunt. Ante omnia autem vrina sana, cùm virorum tùm fœminarum, senum ac iuuenum, cognoscenda est. Posteà eorundem etiam ægrorum.

De Vrinâ principalium.

CAP. I.

VRinæ hæc est conditio, vt ex septem membris secedat, ac corporalis existat, adeóque Vrina quid & quæ eius natura?

adeóque ex omnibus partibus in modum vnum cogatur & vniatur. Ea vrina si ita solitaria sit, ex ipsâ Medicus sanitatem dignoscet. Sed præter hanc notanda etiam vrina alia est, quæ ex ventriculo per hepar in renes, & hinc in vesicam commeat. Ex hâc iudicantur morbi, qui ex cibis fiunt, cuiusnam generis ac proprietatis existant.

Vrina duplex genere.

Pro hâc ergo consideratione. Vrina duplex inspicienda est: interna & externa: circa quas vtriusque morbi proprij rectè discerni debent, quinam cuilibet vrinæ subiecti sint, ne in iudicio ferendo temerè aberretur. Interna enim vrina naturæ morbum suum dat ex Yliado. Externa vrina dat morbos extrinsecus incidentes, sed specie tincturæ. Itaque excipienda est vrina ante abstinentiam, & in ipsâ abstinentiâ. Ita iudicia gemina habetis.

Interna vrina quæ. Externa vrina quæ.

De vrinâ autem externâ, hoc est, indicium, vt tres prædictas regulas obserues; velut etiam de interna, quæ eodem modo obseruanda est: primò secundum colores, & quæ in illis continentur: Deindè ipsius coagulatio & separatio, & quæ ex hâc oriuntur. Tandem ipsius æquiuocum. De quibus iam deinceps trademus.

CAP. I.

De Coloribus sanæ vrinæ extraneæ: seu de coloribus sani extranei in vrinâ.

QVantum ad vrinam externam attinet: prima est sanorum. Ex cuius conditione & vi primò cognosci debet, an stomachus probè digerat, vel minùs. Hoc enim ex vrinâ elucet: siquidem si is probè digerat, sal ipsius eo loco & statu est, quo esse debet. Sin minùs, contra fit.

DE VRINA EXTERNA. De externâ vrinâ notate, quòd assumpta seu ingesta primò separentur, deindè digerantur. Ex his ergò vrina talis prodit. Si nempe illa probè separentur per Archeum, tunc prodit vrina separata. Si probè digerantur, vrina exit digesta. Eodem modo, si virtus expulsiua probè expellat, vrina prodit perfecta cum signis. Quæ omnia si probè fiant, vrina etiam, quoad ventriculum, proba erit. Si verò indigestio sit, ex hâc iudicium facies.

Vrina separata & digesta vnde.

De hoc ita cognoscemus.

SEparatio nimirùm ex vrinâ sanâ cognoscenda est hoc modo: Sana scilicet vrina in separatione, digestione & expulsione, rectè se habere in stomacho debet. Tria hæc in coloribus ita consistunt: si probè separetur, S.S. colorem aureum, hoc est, colorem Rubinum aut destillati olei, exhibet. Isto colore prodeunte, separatio in stomacho rectè, fit, quoad SS. Iam verò si color iste mutetur, & alius fiat, tunc deficit Spiritus sulphuris, nec adest, ideò colores salis & sulphuris emergunt, qui tamen prædominari minimè debebat. Sed pergamus de sale. Si vrina hypostasin ponat, sal probè separatum est. Hypostasi enim sal permiscetur. Ea deficiente, separatio salis in stomacho deficit. Similiter etiam si in vrina fundus grauis sit, Mercurius probè separatus est. Sin minùs, separatio eius facta non est.

Separatio qui æstimetur. Color in vrina qui sit æstimandus.

Hypostasis vrina quid notet.

Et hæc de separatione, quoad stomachum, dicta sufficiant.

Quantum ad digestionem, hæc notabitis. Si vrina est crassa, pinguis, tenuis, S.S. digestus non est. Si cum diuulsa Hypostasi, tenuior aut crassior est, &c. Sal digestum non est. Si fundus sit tenuis, leuis, &c. non est digestus Mercurius.

Digestio quomodo ex vrina iudicetur.

Quoad expulsionem, si vrinę mediocritas secundum tria prima adsit, probè facta est expulsio. Sin minùs, expulsio deficit, ac æquo ignauiùs expellitur. Hæc enim tria tantùm in conueniente mediocritatis mensurâ consistunt.

Expulsio vnde iudicanda.

Per huiusmodi signa vrinæ cognoscere debes, quidnam externum acceptum in stomacho operetur, aut quæ circa illud in ipsâ fient. Eo cognito, nouisti, quæ stomachi sanitas sit. Si tamen nulla ægritudo innotescit: morbi enim signa alia habent.

Hepatis ratio.

IDem & in hepate similiter euenit, hâc tamen ratione, quòd tria dicta signa ibi alterentur. In sulphure enim colores diaphani congeniti sunt. Illi si non adsint, & præstò sit Rubinus, tum Mercurius à sulphure probè separatus est. Hepar autem spiritum sulphuris omittit. Ita, si hypostasis peculiarem colorem habeat, separatio quoque similiter in sale deficeret. Item, si grauitas decolorata sit, separatio in hepate non fit.

Tria prima quomodo se in hepate habeant.

Digestionis hæc ratio est. Si color est integer, sine crassitie, sulphur probè digestum est. Sin minùs, malè. Similiter etiam, si hypostasis rotunda sit, sal probè digestum est. Sin secus, improbè. Pariter etiam, si fundus est clarus & grauis, probè digestus Mercurius est. Sin minùs, malè. Idem & de expulsione verum est, prout in prædictis signis mensura se habet. Si enim nihil, aut non multum, illi decedat, expulsio fortis & proba est.

Renum ratio.

IDem etiam de renibus iudicium est. Si color vrinæ specularis est, sulphur illo loco probè separatum iudicetur. Et si hypostasis distinctos suos in substantiâ colores habeat sal rectè separatum est. Idem etiam de digestione verum est. Si color in circulo est Rubinosus, sulphur rectè separatum est. Si Hypostasis est acuminata, sal rectè separatum est. Si fundus est exilis, Mercurius rectè separatus est. Porrò, si vrina in circulo est diaphana, sulphur probè digestum est in renibus. Si hypostasis est porosa, sal probè digestum est. Si fundus infernè ad superiora est diaphanus, probè digestus est Mercurius. Expulsio à quantitate æstimatur.

Tria prima quomodo se in renibus habeant.

Summa de Vrinâ sanâ.

SI in vrinâ signa optima appareant, ita vt color diaphanus sit à lateribus: hypostasis porosa compressa: fundus perspicuus sursum & deorsum: tunc separatio, digestio & expulsio optimè habent, ac vitio carent.

Nota.

FRequenter etiam accidit, vrinam nonnunquam in vnâ, aut digestione, aut separatione, aut expulsione deficere, idque vel in

stomacho

stomacho, vel hepate, vel renibus. Si tamen interim prædicta vrina adsit, & signa nulla alia appareant, res in tuto est.

TRACTATVS II.

Morbi qui præcipui ex vrina noscantur.

POrrò si prædictorum aliquod secus se habeat, quàm de vrinâ sana traditum est: id iam deinceps meritò considerandum est. Hinc enim omnes morbi, qui à rebus externis oriuntur, cognoscuntur. Morbi autem sunt hi fermè: *Tartarus materialis, Putrefactio, Oppilatio*, quæ suis tribus distinctis signis internoscuntur. Vbi simul obseruare oportet regionem ac locum, in quibus illi consistant. Postea intelligenda est ipsius morbi Natura, proprietas, essentia, ac conditio. Quod ipsum quoque ex vrinâ cognoscitur, velut etiam vita, ac ipsa mors.

De Tartaro ex vrinâ externâ cognoscendo.

Tartarus vt ex vrina noscendus.

VRina quælibet Tartarea, ex coloribus perfectè cognosci non potest. Colores enim isti ad tractatum primum faciunt. Cognitio autem fundamentalis sita est in destillationibus & coagulationibus. Quibus factis, Tartarus præstò exhibetur. Tartarus autem hoc modo cognoscitur. Si vrina separata est, hoc est, ex sua proportione & specie excidit: Tartarus proditur. Quod hoc modo fit. Separatio particularis, arena, granulæ, aut totum liquidũ, hoc est, vrina granulosa vrina liquida, vrina Alkolita. Hę tres vrinę Tartarũ exhibẽt. De loco autẽ ita cognoscẽdũ est. Alkolita vrina est stomachi: Liquida hepatis (separatio renũ & hepatis est) Granulosa renum est.

Vrinæ Tartareę 3. species. Alkolita vrina cuius partis sit. Liquida Granulosa.

Vt verò de vrina liquida loquamur, species eius plures & variæ existunt, Aquosa, Lactea, Liquida, &c. quæ in regulis cõprehenduntur.

Vrina Liquida:
- *CLARA, Tartarum separatum indicat. Ex his calculus, lapis, vsnea, &c.*
- *TVRBIDA, Tartarum, cum vrinâ indicat. Ex his diabetica, mictio lactis, &c.*
- *OBFVSCATA, significat Tartarum dissolutum in Liquorem. Ex his hydropisin, relaxationem, tumorem, &c.*

Vrina Granulosa:
- *RVBEA, significat Tartarum, & futuram separationem in liquidum.*
- *CROCEA tincta, significat ardoris principium, renum incensio ex Tartaro.*
- *CITRINA, significat fortem expulsionem, &c.*

Vrina Alkolita:
- *DISPERSA, significat stomachi grauedinem ex Tartaro.*
- *COMPACTA significat stomachi dolorem fixum.*
- *MODICA, significat retentionem eiusdem.*

De Putrefactionibus.

Vrina fœtida putredinis index.

PVtrefactiones ex Tartaro ita dignosci oportet. Si vrina fœtida exeat, putrefactio adest: aliàs non. Quoad locum: si vrina Hypostasin nullam aut nimiam habeat: Tartarea putrefactio est in stomacho: quo casu sola hypostasis fœtet, non etiam vrina. Si non turbetur aut corrupta sit: est in hepate. Si turbidum & crassum sit, est in renibus.

Vrina fœtens stomachalis cum colore:
- *RVBEO significat febres stomachi.*
- *ALBO, indigestionem & malam separationem.*

Vrina corrupta fœtida reseruata cum colore:
- *RVBEO, significat febrem.*
- *ALBO, significat hepatis putrefactiones.*

Vrina spissa vel stipata.
- *ALBA, significat Renum frigiditatem.*
- *RVBEA, significat renum dolores.*

De Oppilationibus.

Oppilatio vt ex vrina noscatur.

OPpilatio hac ratione cognoscenda est: si nimirùm vrina clara sine contentis exeat. Locus ita cognoscitur. Si vrina instar aquæ clara est, est in stomacho. Si cum flauedine clara est, est in hepate. Si cum rubore clara est, in Renibus.

Vrina citrinula Diaph. quid notet? Vrin. &c.

Vrina citrinula diaphana, *significat puncturas in Meseraicis.*
Vrina cerussea diaphana, *significat oppilationem hepatis*
Vrina Rubea diaphana, *significat oppilationem Renum, Pestem, Pleuresin,* &c. (Diaphana est, vbi non est contentum.

De Naturâ Vrinæ, an ad mortem aut vitam attineat, aut chronica sit.

SIgna prædicta appareant: grauida, plumbea, significat Chronicam. Si grauida fœtida, non fixi coloris, significat mortem. Si leuia, significat vitam. Hæc in Tartaro.

Spuma. Circulus. Ampullæ } *in tractatu de Vrinâ internâ tradentur.*

LIBER SECVNDVS.

De Vrinis Internis.

Excremẽtum aquosum resolutũ in vesicam, vel

VT autem de interna vrina deinceps loquamur, res ita habet. Cruor totius corporis stillatur in vesicam, ab extrà, ac vrina peculiaris est, ab altera diuersa. Ex hac vrina noscitur, quo vitio teneatur caput, pulmo, splen, &c. quæ ex vrina altera dignosci minimè possunt. Si ergo caput patitur, cruor ipsius mutatus secedit ad vesicam, ac alteri vrinæ miscetur: & tunc cruor ille in sua signa abit, &

Aquositas salis, quę quotidie excrementaliter exit.

Vrina cruoris quà certus index

& spumam exhibet, &c. Idem de cæteris etiam membris iudicandum. Hoc enim casu, membra vniuersa cruorem suum in centrum ex naturæ instituto effundere possunt. Si enim ista cruoris vrina careremus, ex altera vrina horum morbum nullum dignoscere possemus. Euidens ergo est, conuenire omnino, vt vrina sola, & per abstinentiam excipiatur. Sic fiet, vt penitus cognoscatur, quod cuiuslibet membri vitium sit, sicut deinceps tradetur.

Ante omnia autem cognosci debet de hoc cruore, quid sit: velut idem etiam de vrina altera inquiri debet. Id hoc discursu fiet.

Vrina cruoris quid? Vrina omnis sal resolutum.

Vrina quæuis est sal Resolutum, ex trium primorum salibus ortum, quæ expurgando sese in vesicam exonerant. Aliàs enim humidum in corpore toto nullum est, exitum affectans, quàm quod ex sale resoluto emergit: quod ipsum etiam ex parte ex sanguine oritur. Itaque si sanguis ægrotat, cruor ipsius ægrotus exit. Si ægrotat caro, similiter, &c. Idem etiam de reliquis verum est. Omnésque vrina vna sunt, n si quæ ex pinguedine & medulla oritur, quæ est vrina liquoris supernatans, vt de ipsa proprio capite tractabitur.

Vrina pinguedinis & medullarum quid?

Porrò autē cruor in suo corpore seu substātia, suo membro similis est: hoc est, resolutio non est æqualis, sed quot membra, tot resolutiones. Quælibet ergo resolutio separata manet ab aliâ, quod sedulò obseruandum est. Sic etiam vrina Anatomiæ localis index est, ac vocatur Anatomia Microcosmica præfigurans, hoc est, quomodo membrum quodlibet in corpore iacet, ita ipsius etiam liquor salis aut sal resolutum in eodem loco iacet impermixtè. Ex his iam attendite ad Tartarum vrinæ. Is enim partes alias corripere potest. Vnde sequitur, vrinam hoc in casu locum non indicare. Morbum quidem indicat, sed non locum. Tinctura enim salium differentias discolorat.

Resolutio est multiplex.

Tartari vrinæ natura quæ &c.

Hæc ergo cautione vrina exactè inspicienda est, vt membrum penitè cognoscatur, quo vitio teneatur. Membro enim cuilibet suum peculiare in vrinâ signum est, quod illam solam attinet. Nam & suum morbum peculiarem quoduis membrum habet, qui morbus per signum illud cognoscitur. Euenit tamen, vt in membro vnico quatuor sexve hæreant, qui vniuersi, quoad signum, pro morbo vno accipiuntur. Sic nempè in cerebro est Mania phrenesis, dolores capitis, Hemicrania, &c. quæ omnia vnum tantum signum habent. Discrimen autem, quî internosci queat, admodum arduum non est, & suo loco tradetur. Similiter etiam de mēbris omnibus sciendum est.

Membru quoduis suum peculiare tum signum, tū morbū habet.

In vrinâ autem cùm densitas, tùm diaphanitas ac perspicuitas cuiuslibet membri sedulò & curiosè considerari debent. Postea etiam ipsius colores, qui omnes in vrinâ continentur. Loci tamen exilitas & subtilitas pelluciditatis ægrè videtur. Nihilominùs tamen loca & colores boni omnino cognoscēdi sunt. Ita facilè apparebit decoloratio illius loci, ex quo vrina quælibet procedit. Differentia etiam in Matrice, ac mammis, ac natura singularis ipsius fœminæ teneri debet. Nam & hæc sua priuata loca habent, pro quibus cognosci debent. Quæ tamen iudicanda sunt ex sola interiori vrina sine commixtione exterioris. Hæc enim illam obscurat & adulterat. Hæc de causa alibi tractatus sequetur generalis, qui omnino legendus est. Is enim dirigitur ad omnes permixtas vrinas, seu ad signa communia, quæ in vrina existunt.

Colores omnes in vrina

Primò ergo de coloribus intelligi debet, quòd membrum quoduis in sua regione suos colores effundat: cerebrum nempè album, splen cinereum: Renes, cor, hepar, pulmo, laterinum, (cum discretione tamen colorum) sanguis diaphanam rubedinem, medulla pinguem seu pinguedinem, quæ supernatat ex natura sua. Ideò in suo loco seu regione manere nequit. Sic nec caro vnum colorem per totum corpus habet. Ligamenta nihil habent: Humores non sunt: quæ tamen de excrementis conscripto libro pleniùs explicantur.

Colores qui quarum partium in vrina.

Colores ergo in lotio ex his membrorum coloribus cognoscendi sunt. Nam si color est cordialis, à corde tunc procedit tinctura. Si hepatinus, ab hepate procedit, & sic de aliis. Et si albedo, à cerebro, &c. exceptis vrinis de excremodo habent mentis, qui suo, vt dictum est, se.

Ex his itaque coloribus iudicium dirigendum est ad membrum quoduis. Sic de morbo rectè & integrè constabit, ac idem probè sanabitur. Hoc ergo sedulò operam date, vt cuiuslibet membri tincturam noscatis. Et ex colore illo membrum quoduis iudicate, seu de morbo eius pronuntiate. Deinceps autem cuiuslibet membri tincturam expediemus.

Tinctura cuiuslibet mēbri tenēda.

Vrinæ colorum quæ differentia.

Color { *Cordis* / *Hepatis* / *Splenis* / *Renum* / *Pulmonis* / *Fellis* / *Stomachi* / *Cerebri* / *Carnis* / *Sanguinis* / *Medullarum* / *Pinguedinum* } *Talis vel talis eius color est.* { *Hos colores vrina exhibet, velut & quid in membro quolibet situm sit. Quicquid enim in vrinâ est, de membro hoc, tinctum, est.* }

De Matrice, Lacte, Impragnatione, &c. { *Granula* / *Hypostasis Matricis.* / *Hypostasis matricis constipata.* }

Spumæ, ampullæ in vrina quid significēt.

Præter hæc verò omnia apparent etiam spumæ, bullæ, &c. Harum hoc est indicium est. Spuma excrementū tantùm indicat: sic etiam ampullæ. Vtræq; verò permixtæ concurrerunt.

De vrina cœtus.

Multoties autem vrinæ etiam confusæ, sunt, certi nihil indicantes. Hæ tamen nihil nisi mortem prœsagiunt, aut ex morbo vno lapsū in alterū, nihil proficiente Medicina, aut spe, comitātibus signis mortis, spasmo, ardore, rigore, &c.

Vrina cœtus, &c. quid

Cætera desiderantur.

LECTORI S.

LECTORI S.

SEQVVNTVR iam, candide Lector, in eosdem libellos de Vrinis, Pulsibus, & Physiognomiâ Medicâ, Obseruationes quædam aliæ: eæque duplices, à diuersis nimirum profitentis Paracelsi Auditoribus diuersimodè exceptæ atque conscriptæ: Id quod in Academiis fieri solitum est, vt ab altero auditorum aliquid copiosius, ab altero succinctius, &c. annotetur. Etsi verò in quibusdam locis sequentia hæc cum superioribus quodammodo conueniant: multa tamen in his quoque sunt, quæ in præcedentibus non habentur: imò plurima in his dicuntur clariùs atque apertiùs, quæ in illis breuiùs & obscuriùs.

Cúmque sine insigni verborum immutatione (quam in hac editione imprimis cauendam esse duxi,) hæc omnia in vnum quasi Libellum cogi non possent: rem longè gratiorem atque vtiliorem iuuenibus studiosis facturum me existimaui, si separatim hæc ederentur. Nam quæ, studiosa harum obseruationum facta collatione, laboriosius aliquantò inquiruntur, animóque congeruntur, firmiùs memoriæ hærebunt. His igitur pro sua quisque industria cum fructu vtatur, &c.

IN LIBRVM

DE VRINARVM AC PVLSVVM IVDICIIS:

ITEM,

DE PHYSIOGNOMIA MEDICA, ALIÆ quædam Annotationes.

In Libri primi, Tractatum primum.

CAP. I.

Vrina est triplex. Excrementa ciboruntria.

NOTANDVM maximè, an exterior sit vrina, aut cruoris, aut permixta ex vtrisque. Nam triplex est, scilicet ex cibo & potu. Triplex enim excrementum ex hoc, id est, stercus, vrina, & sudor. Secunda vrina est ex resolutione salis naturalis corporis, &c. & habet signa peculiaria. Tertia est ex vtrisque permista, &c. Proinde tantùm ea, quæ in stomacho, hepate & Renibus, imò ex cibo & potu oriuntur: non ergo de Epilepsîâ, &c. Sed tantùm de Tartaro, eiusdem Putrefactione & similibus ex vrinâ non cruoris, diiudicari possunt. Podagra tantùm ab exteriori vrinâ dignosci potest, quæ si multum spumæ habeat, sub noctem æger multum potauit. Vrina cruoris ostendit nonnisi naturales morbos, vt morbum caducum, alioquin nihil, neque diabeticam, neque Tartari, &c.

Podagræ quod signum in vrina. Vrina cruoris quos morbos indicet. Vrina tartari, & cruoris quæ signa. Vrina Tartari duplex est.

Vrina Tartari est, cùm vrinæ circulus coloris plumbei est &c. Quòd si circulus rubicundior, vrina per se, cruoris est. Et si duo circuli simili iuncti, est vrina permixta. Malè dicitur à quibusnam, qui dicunt, lepram adesse, cum coloris plumbei circulus supernatat vrinæ: nam nimiùm potauit. Nam cùm vrina non nisi circulum plumbeum habet, est tantùm exterior vrina, nihil potes de capite eloqui, sic neque de cæteris, &c.

Circulus rubeus, vrina cruoris est vniuersaliter.

CAPVT II.

Fœtor stercoris quid significet. Tinctura sulphuris quid notet. Hypostasis, Fundus, Color in vrina quid notent. Hypostasis porosa, sana, alba, fallax.

VRina Tartari duplex, sana & non sana, sicut de cæteris. Sulphur Stomacho subiacet, id enim facit stercus: Sed tinctura ipsius Sulphuris manet, descenditque ad hepar & ea est, quæ sola vrinam tingit, Et quò magis fœtet stercus, eò melior separatio. Vbi tinctura sulphuris, ibi vrina sana.

Hypostasis in vrinâ salem demonstrat. Fundus Mercurium, color seu tinctura ex sulphure est. Si Hypostasis lazuria exit, benè habet materia salis. Mercurius si benè separatus, est vrinæ fundus crassior, quàm reliqua vrina. Si vrina benè perspicua, benè habet stomachus, & benè separatum sulphur. Sic etiam de hypostasi iudicato, quamuis paulò minùs perspicua, & sic de fundo iudicato.

Vis expulsiua in rebus ipsis est, externis etiam, (non in corpore nostro, quando scilicet Separatio & digestio vera vbique peracta fuerit, tunc suâ sponte cuiuslibet membri excrementum decedit.

Vrina perspicua, & tamen pallida, ingurgitatio hominis est. Hypostasis debet esse porosa, si sana sit, etiam si perse continua fit. Hypostasis alba, vrinæ fallacis indicium est, nihil ergo inde iudicandum.

IN CAPVT III.

PArtitio perfecta inter se, digestionem ostendit perfectam. Hypostasis acuminata, bene habet virtus expulsiua.

Hypostasis virginum, subtilior quàm puerorum, & duas quasi hypostases habent, quia Matrix peculiarem habet hypostasin, (non autem sic in viris) estq; signum fertilitatis. In senibus Sulph. non distat à iuuenum vrinâ, si sana sit, contra istos. In mulieribus cùm menstruum desiit, abit etiam hypostasis inferior. Et debet esse Hypostasis alba & quasi plumbea, etiam si sana

Hypostasis quæ virginũ & puerorum. Hypostasis qua lis mulierum, quibus menstruũ desiit.

Hypstasis alioqui perse debet esse coloris cœlestini, & in senio fit paucior & rarior.

Senis vrina habet partes quatuor: iuuenis verò tres, ad hypostasin relata scilicet.

Hypostasis quæ naturalis.

IN CAPVT IIII.

DVo colores, reflectentes & relucentes in manum, bene separatam in renibus. Vrinâ motâ, cum mox spuma abit, vrina perfecta & sana est, & è contrario.

Hypostasis in senibus pauca. Senũ & iuuenũ vrinæ, vt differãt. Spuma mox vanescens quid indicet.

Separatio, digestio, expulsio, perfecta adsit in vrinâ sanâ oportet.

Bullulæ in hypostasi apparentes, post motionem lotii, mulieris esse ostendunt, certò.

Bullulæ in vrina quid notent.

TRACTATVS SECVNDVS, De vrinis non sanis, scilicet de Alcolitis.

CAPVT I.

De Definitione vrinarum.

Morbi duplices à cibo.

PORRÒ quæ in secũdum Tratactatum attinẽt, de Insanâ vrina sunt exteriori. Tractamus autem in his de morbis natis ex assumptis per ôs, quod est ab elementatis: Ab his duæ descendunt ægritudines: Tartari & Rubini. Quæ verò ad Tartarum attinnet, & quæ ad Rubinum, sequentia capita declarant.

Primùm de Tartaro est, & tres sunt Tartari vrinæ, vel species.

Prima est de Tartaro coagulato, & est vrina alcolita. Alcolita apud nos tantùm vocabulum receptum, & est sumptum à re sua. In alcolita vrina habentur omnes morbi generis

Tartari vrinæ quot. Alcol tæ vrinæ qui morbi. Vrina ſcatea quid. Nutricolum membrũ quid. Vrina tremula quid notet.

iſtius: Vſnea, Grando, Pruina, Bolus, Lapillus, Mucilago, & cætera quæ in Tartaro ſcripſi.

Secunda vrina eſt ſcatea. Scatea apud antiquos ignotum, apud nos in vſu. Vrina ſcatea vel ſcata facit indicium de reſoluto Tartaro, id eſt, de putrefactionibus, liquoribus, & diſſolutis, & de omnibus his morbis ſimilibus, exiſtentibus in Nutricolis. Nutricolum membrum eſt, in quo ſeparatio, digeſtio & expulſio ab elementatis factis concoquitur.

Tertia verò vrina, quæ tremula eſt, oppilationes tartareas declarat. Tremula acceptum vocabulum eſt à forma, latet antiquos: Manifeſtam facit peſtem, pleureſin, febrem acutã, chronicam, apoſtemata, incluſiones, & cætera alia genera, quorum origo & natiuitas ab oppilationibus vel per eas deſcendit, & in morbũ abit. Nunc quæ Rubini ſunt.

Rubini vrinæ quot. Fæcula vrina quid. Formula vrina quid.

Attamen Rubini duas vrinas continet, ſcilicet fæculam & formulam. Fæcula à fæcibus ſumpta, & ſpargyricum eſt. Formula artis eſt nomen, captum à forma ſua prima: Fæcula vrina de histractat morbis:

De exortis poſt ſeparationem, digeſtionem & expulſionem, & eſt pro Rubino putrefacto, vel ſegregato in ſpeciebus. Formula vrina oſtendit Rubinum abſque ſegregatione, cum ſpecie prima in ſuis morbis.

In CAPVT I. Tractatus ſecundi COMMENTARIA.

Vrina quæ ad iudicandum excipiẽda.

VRrina ſtatim poſt ſumptum cibum collecta, nihil certi indicat: Poſt quartam horam melior, ſed nondum perfecta: Tertia ſuperat. Quarta autem vrina demum bona & vera, vt inde iudicet. Caue autem vrinam ſepares, ſed totam collige. Quòd ſi vrina vera & non vera ſimul & ſemel colliguntur, fit vrina aquoſa & ſpumoſa, quod nihil cures. Et hæc dicta de vrina exteriori, &c.

Vrina cruoris quando excipiẽda.

Vrina cruotis autem cum colligi debet, patiens pridiè totam diem nihil edat ſeu bibat, niſi fortè tota ſicca, & tum collige poſtridiè ſummo mane, ita tamen, vt ante ſeptimam horam. Et ex hâc vrinâ iudicati poteſt etiam morbus caducus, &c.

Vrina permixta ex vtriſque conſtat.

Rubini quid. Vrina alcolita quid.

Rubinum eſt id, quod nutrimentum membris præbet, digeſtum ſcilicet à ſtomacho & ad hepar miſſum, ſic dictum à colore rubicundo.

Vrina alcolita excrementum eſt tantùm, ex hâc ſolùm tartarus dignoſcitur. Aliquando grandinis in modum, aliquando vt vſnea, aliquando vt pruina, aliquando vt lana, aut carpta linaméta, aliquando omnino reſoluitur. Quæ ſi aliquantulum temporis ſiſtat, reddit in fundo mucilaginem, & eſt ſignum Lapidis in Veſicâ.

Proprietas Tartari tantùm in calore reſoluitur: In frigore verò coagulatur. In vrina alcolita, nil cures neque colorem, neque lac, neque &c.

Scatum quid notet.

Scatum ſignum eſt fœtoris vrinæ. Ex hoc putrefactio dignoſcitur membrorum horum trium. Sub hoc & guſtus vrinę habetur. Apud Spagyros donec ſcatum non aufertur à rebus præparandis, non eſt purum ab impuro ſeparatum.

Vrina tremula, id eſt, feruens, bulliens, quaſi pedetentim, eſtq́ue ſignum oppilationis.

Vrina fæcula, id eſt, corrupta: à fæcibus dicta, ſignat Rubinum in hepate iacentem, à membris ſcilicet non attractum. Vrina Formula, eſt ogra, ſignat Rubinum cum vrinâ exeuntem.

CAPVT II.

De vrina Alcolita.

Alcolę quot partes, & ſigna.

TRes habet Alcola partes, Stomachum, hepar, Renes cum ſuis Regionibus. Item tria ſigna habet iudicanda, Hypoſtaſin, quæ tartarũ ſtomchi ſignificat: Diuulſionẽ, quę tartarũ in hepate, Sedimen, quæ tartatũ in Renib.

Alcola triplex eſt, in hypoſtaſi, & ſignificat tartarum ſtomachi & orexen, compreſſionem & arſuram: In Diuulſione, & ſignificat tartarum hepatis. ſcilicet punctiones, ſitim, & cõpreſſionem: in ſedimine, & ſignificat tartarum in renibus, grandinem, vſneam, pruinam, calculum, &c.

Alcolita Vrina tres partes habet, { *Stomachum.* / *Hepar.* / *Renes.*

Item tria ſigna: { *Hypoſtaſis* —— *pro Stomacho* / *Diuulſio* —— *pro Hepate.* / *Sedimen* —— *pro Renibus.*

Item {
Hypoſtaſis, vnum ſignum habet, ſcilicet Alcolam in hypoſtaſi, & ſignificat
Orexen *Arſuram* *Compreſſionem*
Diuulſio vnum ſignum habet, ſcilicet alcolam diuulſam cum hypoſtaſi, & ſignificat:
Tartarum Hepatis *Puncturam* *Debilitatem, &c.*
Sedimen, & vnum ſignum habet, ſcilicet alcolam diſperſam, & ſignificat
Tartarum in renibus.

CAPVT III.

De forma Alcolæ in ſpeciali,

Albolæ forma eſt triplex. {
- *Reſoluta* { *Alba, lactea vt ſerum, Aquea, & ſignificat calculum ex lapillis.* / *Rubea, ſubrubea, citrina, crocea, tincta, & ſignificat arenam & marmor.*
- *Arenoſa.* { *Alba, farinea, furfurea, & ſignificat calculum ex lapillis cum bolo.* / *Rubea, citrina, & ſignificat formam & materiam ſicut apparet.*
- *Mucilaginoſa* { *Bituminoſa; viſcoſa, & ſignificat tartarum non confectum, vel plura alia.*

Accidentia ab Alcola ſunt iſta {
- *Sanguis, ſignificat læſionem ex Tartaro in alteram partem.*
- *Pus, ſignificat vlcerationem ſecundùm locum.*
- *Sãnies, ſignificat putrefactionem ſecundùm locum.*
- *Reſtrictio, ſignificat oppilationem cruoris.*

Signa {
- *Extranea, & ſunt duo: ſcilicet* { *Emiſſio inuoluntaria, & ſignificat ingreſſionem Tartari.* / *Ardor guttatus, ſignificat Tartari acuitatem,*
- *Ab experientiâ: duo ſcilicet.* { *Spiritus* / *Sal* } *Vrina: & ſignificat.* { *Curam impoſſibilem, niſi cum prioribus ſignis.*

SCHOLIA.

Hypoſtaſis poroſa quid notet.

HYpoſtaſis inſigniter poroſa, Tartarum in ſtomacho ſignificat, maximè ſi filamenta in poris videantur, id eſt, Alkola. Quòd ſi etiam rubeat, dolorem ſignificat vehementem, quemadmodum in reliquis locis & vrinis.

Qui

Qui Tartarum habet in hepate, semper seu plerunque habet manus frigidas, dolores schiæ, scapularum, coxarum, arenam in renibus significant.

Grandines seu marmor, rubea est generatio, est in renibus. Quod si urina albescat, signum est generationis lapidis.

Vrina si stet aliquandiu, fit sedimen in fundo, tenax, mucilaginosum, arena alba, significat Tartarum coagulare velle in lapidem.

Vrina alba quid notet.

Alba vrina, & in se habet species Bertoldi, quasi phlegma, signum est Tartari. Quòd si vrina aurea, ex spermate est.

Vrina sanguinis quid notet.

Vrina sanguinea, significat Tartarum venulam excedisse. Et si grumi sanguinis sint, significat coagulasse.

Pus & sanies, vt differat.

Pus & sanies differunt. Sanies, quod exit per Emplastra, per se, cottidie: Pus verò significat fœtorem ipsum.

Emissio inuoluntaria vrinæ, ingressionem Tartari per poros significat.

Stillans vrina: si alba, in lapidem: si rubra, in bolum seu arenam abit.

Vrinam destilla, & spiritum extraxisse diceris, tùm in aquam frigidam, & reddet sal scissum.

Sal vrinæ, id est, Tartarus, vt in vrinalibus.

CAPVT IV.

De vrinâ Scateâ, id est, de putrefactionibus.

Fœtor vrina in tribus consistit
- *Sulphure, & tres fœtores habet* { *Picis*, *Olei*, *Suiipsius* } *Harum trium materia peccans Sulphur est.*
- *Mercurio, & tres sapores habet* { *Ireos*, *Carnis*, *Herbarum* } *Harum trium materia peccans Mercurius est.*
- *Sale, cum tribus odoribus, scilicet* { *Crudi salis*, *Arsenici.*, *Spirituum*, *Vitriol. scil.* } *Harum trium materia peccans sal est.*

Vrina fœtens notat putredinė. Putrefactio est duplex.

Vrina fœtoris, designat putrefactionem in corpore hominis istius. Est autem putrefactio talis duplex: scilicet aut corporis ipsius, aut vrinæ tantùm.

Vrina alba fœtens, putrefactio est vrinę: Cum aliis coloribus autem putrefactionem ipsius corporis designat.

Si vrinæ fœtor, ut stercus, etiam ex pice est, id est, Sulphure.

Suiipsius, id est, velut sulphur.

Carnis, id est, iuris carnei, & tales (ex Mercurio scilicet qualitercunque) plerunque abeunt ad lepram, maximè in vrinâ cruoris. Herbarum, id est, fœni odor.

DE LOCO.

Vrina
- *Pallida* — *Stomachi est.*
- *Rubea* — *Hepatis.*
- *Crocea* — *Renum.*
- *Turbida* — *Trium.*

CAPVT V.

De Vrinâ tremula, id est oppilationibus.

Loca { *Stomachi*, *Hepatis*, *Renum* } *Vrina pellucida, diaphana, absque contentis.*

Signa Oppilationis.

Accidentia in vrinâ Tremulâ rubeâ { *Spissa* — *& est ad mortem, si sine contentis.*; *Lucida.*; *Mediocris.* }

Vrina pallida & lactea, vt differant.

Vrina pallida & lactea differunt. Nam pallida vergit in luteum, & habent hi fœtentem anhelitum

Si morbus ex Sulphure, processus curæ fiat thure, myrrhâ, mastiche. Ex Mercurio, per Terpentinam destillatam, centauream, oleum Philosophorum. Si ex salibus, cura fit ex vitriolatis.

Absque contentis, id est, sicut aqua destillata tota clara, colorata tamen.

Crudi salis fœtor ita experitur, si sal iniicias super carbones viuos. Sic etiam Arsenicum, & Vitriolum experire.

Si oppilatio in stomacho, spumata est, & febrem designat. Sic si rubea, in hepate oppilatio est, si crocea & spumata, in Renibus.

Si vrina omninò absque spumâ, pestem designat mortalem. Omnis oppilatio est cum calore.

De vrina Facula, id est, faces habente.

Vrina corrupta significat nutrimentum corruptum, id est, Rubinum, & plerunque sequuntur Phthisis & Ethica si ante quinque horas corrumpitur.

Vrina formula est loturæ carnis similis, & designat sequuturas Dysenteriam & diarrhœam.

LIBER SECVNDVS.

De vrina Cruoris, id est, Mineralium.

Vrina cruoris vnde nascatur

Vrina cruoris ex tribus cognoscitur, scilicet ex { *Coloribus*, *Substantiâ*, *Contentis* } *Et hoc propter* { *Membrum & locum.*, *Mineralium materiam,*, *Accidens & morbi qualitatem.* }

CAPVT I.

De ordine Colorum Cruoris Vrinæ.

Coloris cruoris tres sunt ordines.

Fugilisq.

Color cruoris tres ordines habet, scil. ordinem.
- *Particularis membri, & sunt 6. colores* { *Cerebri*, *Fellis*, *Splenis*, *Pulmonis*, *Hepatis*, *Renum.* }
- *Vicini membri,* *vide signum*):(
- *Ab excrementis, vt sunt* { *Mucus*, *Sudor.*, *Fugilis. (sordes aurium apud Spagyr.)*, *Lacryma.*, *Stercus.*, *Vrina.* }

):(*Vicini membri, & sunt 7. colores.*
- *Carnis (id est, lacertorum, musculorum, faucium, concauitatum.)*
- *Pinguedinis (id est, medullæ & aruinæ.)*
- *Ligamentorum (id est, & arteriarum & iuncturarum.)*

| *Intestinorum, Iliorum, Colonis, Long. Monoc.*
| *Cartilaginis (id est, & vesica, & venarum.)*
| *Cutis.*
| *Sanguinis.*

Mineralia quæ dicãtur.

Mineralia hîc dicuntur omnia, quæ corpus ipsum continent & sustentant. Cruoris ergò vrina est, quæ non venit ex cibo aut potu, sed tantùm ex corporis ipsius excrementis, &c.

Vrina cruoris quid.

Substantia vrinæ, id est, non habet hypostasin neque sedimentum. Quodlibet membrum dat cruorem, non aliter coloratum quàm membrum est in se ipso. Cùm autem infirmatur, corrumpitur color mineralis. Cùm enim sana cruoris vrina, est instar laminati auri.

Cerebri color quis.

Cerebrum habet colorem suum, id est, album, mucilaginosum, non tamen lactea, & dicitur cerebella, & secum semper portat spumam albam, quę supernè circulari formâ adhæret. Et hinc iudicabis morbos cerebri.

Pulm color quis.

Pulmonis color est laterinus, aut hepatinus, cùm spumâ: & notabis etiam in talibus vrinis quantitatem, & hinc iudicabis Asthma, Peripneumoniam, Tussim, &c. in summâ pulmoniam.

Fellis color quis.

Fellis vrina aduersus diem visa, lutea, sed rei candidæ opposita, viridis apparet, cum spumâ vrinæ ipsius colorem habentis. Sine autem spumâ, Icteritiæ signum est.

Hepatis color quis.

Hepatis urina cruoris non aliter colorata quàm pulmo, sed non habet spumam, & est paulò fuscior.

Splê. color quis.

Splenis fuscus color velut crocus, Martis, cum granulis in Circulo adhærescentibus.

Renû color quis

Renum, vt hepar coloratur, sed magis perspicua, & oleosior, nam habet spumam pinguem quasi [*]

Carnis color quis.

Carnis, &c. loturæ carnis similis, & tum tabescunt in toto corpore, nam est resolutio generalis, absque tamen specialis alicuius membri dolore.

Pingued. quis color.

Pinguedinis, id est, pallida est, sed Renum pinguedinem excipito, & habent tales multos Ictus hinc inde, fermè vt colica, sed non est vera colica.

Ligam. quis color.

Ligamentorum, albus color, pellucida magis quàm cerebri, & habet spumam, & inferiùs circulum album. Et est signum aut Podagræ, aut Chiragræ aut Genugræ &c.

Intest. color quis.

Intestinorum, vel ut aqua destillata, cum spumâ modicâ, plerunque in medio natante, & indicat Colicam, aut etiam Dysenteriam, Diarrhœam, Lienteriam.

Cartil. color quis.

Cartilaginis, plumbea tota vrina: Et ad hoc dat ampullas magnas loco spumæ.

Cutis col. quis.

Cutis vrina est vt cartilaginis, absque tamen spuma: & signum est lepræ approximantis, nam alioqui cutis non resoluitur.

Sang color quis.

Sanguinis, laterina, sed in fundo quater spissior quàm superior vrinæ pars, & sanguinis designat defectum. Et aliquando venit cœlestina, viridis, crocea, alba, nigra. Hoc autem maximè notabis, sanguinis esse defectum, si supra habet aquam quasi, ita vt fermè separari posse videatur.

Muci vrina quę.

Mucus facit vrinam vt cerebrum, sed mucum in fundo. Sudoris signum est, quando urina tenuior, sed circulum habet nimis aquosum, quàm pro more.

Fugilis res croceæ supra vrinam, cerebri, aurium dolores significat.

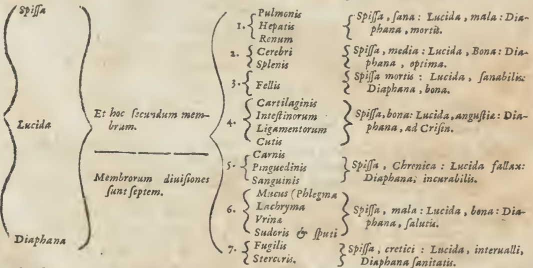
Lacrymæ, vt urina cerebri, sed ampullas paruas supra.

Stercus [habet] urinam rubram, & spumam albam paruam. Et signat constipationem.

Vrina, si per se non sana, mutatur ferè in albicantem colorem, non tamen est fracta.

CAPVT II.

Ordo substantiarum est triplex, id est.

Vrinę substantiæ tres.

Tres sunt substantiæ urinæ, Spissa, quæ perspici non potest. Lucida, perspici valens, sed paulatum: Diaphana autem tota pellucida.

Cùm in hâc figurâ ponitur (& cætera) memento prioris Lectionis, vtpotè per cartilaginem etiam vesicam intelligas oportet.

Interualli, id est, dubia, nam potest prolongari illic dies creticus.

CAPVT III.

Contentû quid. Bulla & spuma differût. Bulla quid notet.

CONtentum dicitur non illud quod in vrinâ, sed quod supra urinam est, utpote circulus, spuma, ampullæ seu bulla. Est autem bulla, quæ vitrum non tangit, sed in medio sunt tres, plus minúsue bullæ sed spuma vitrum attingit: hoc enim differt.

Vbi bulla, illic morbus plurimùm habet ventositatis & plerunque etiam signat principium colicæ, in mulieribus præcipitationem matricis.

Vitium autem capitis etiam hîc videbitis, si bullæ spumas tangunt.

Si bulla colorata, aliter quàm aquosa, vt crocea, Icteritia est: si viridis, morbus Caducus est: si rubra, ad Synocham aut Causon abit. Et hic non curabis vrinæ colorem.

Granulæ quid notent.

Si granulæ in spumâ paruæ ad Paralysin tendit

Bullulæ quid notent.

Si bullulæ, spumæ descendunt subtus circulum quasi, Paralysis cecidit aut resoluitur, spuma autem fit alba.

Si continuè manet in quinque vsque horas spuma, pulmonis phlegma designat.

Si interius in spumâ circulus est, albus, sicut spuma Apoplexia est.

Spuma quid notet.

Si spuma magnos vesicas, corpus pletoricum est, obesum.

Quod si etiam bulla vna concurrat, signum phthisis.

Si spuma crocea, principium Icteritiæ est.

Si spuma caua, hoc est, supra circulum vitri, & est alba, circulus verò niger, signum est mortis. Sic etiam cum spuma ad fundum descendit, tremor adest cordis, seu incubus.

Filaméta quid notent.

Circulus si habeat filamenta, morbum chronicum signat. In mulieribus autem impraegnationis signum, aut molæ.

Circulus si coloratus vt Iris, morbus Caducus pessimus adest.

Circulus si cadit subtus alium circulum, signat lepram, & plerunque Leoninam.

Circulus quid notet.

Circulus latus, granula intra se habens, Apoplexiæ perfectissimæ signum.

Circulus

Circulus viridis, Ictericia mortalis est & incurabilis. Et in suffocatione Matricis etiam ad mortem est.

Circulus cœlestinus, non nisi mulieres designat, & significat Matricis putrefactionem, & abit illa putrefactio ad lepram.

Dimidius circulus Paralysin signat alterius lateris.

Circulus & spuma si simul & semel adsunt, & sint vnius coloris, cuiuscunque morbum Chronicum & incurabilem signant.

Vrina sana si vesiculas & spuma cum circulo conglutinantur, signat præcordiorum defectum, quamuis non specialiter in pulmone, &c.

Circulus spissioris substantiæ quàm vrina & rubea, signat morbum lethargicum, aut adesse aut futurum.

Circulus clarus vrina verò crassa, Hydropisin commonstrat.

Circulus si diffunditur à spumâ seu bullis, iterúmque dissoluitur, signat Hyposarcam, & est pessima Hydropisis.

Circulus spumosus in medio vrinæ in mulieribus imprægnationem designat, quòd si colorata, signat matricis seu etiam pueri defectum aliquem vel passionem.

Leprosi cum vrinant, habent bullam lazuriam, & lepram designat confirmatam, designat etiam Alopeciam.

Qui habent S. Viti morbum, habent vrinam croceam, sed habent circulum infernè purpureum, & supernè croceum, & durat non nisi tantisper, dùm habent paroxysmum.

Quòd hîc de circulis dicitur, non intellige de circulo illo communi seu plumbeo, sed est peculiaris & singularis circulus.

LIBRI SECVNDI. TRACTATVS II.

De Vrinâ permixtâ.

De vrina permixta (id est, compositâ exteriori & minerali seu cruoris.

Rubra in urina permixta, id est, cum rubra diaphana: Lucida, est parum rubra, Spista est maximè rubra, & ostendunt in tali urinâ morbum præsentem, non futurum. Et ostendit color rubeus hîc caliditatem.

Color rubeus hic in hydropisi mortalis est.

Vrina rubra clara, posteà obscura, adhuc signum est salutis, quòd si fit tenuis, signum mortis.

Spuma & bulla hîc tantùm partem superiorem corporis significat, id est, eam, quæ est supra diaphragma.

Vrina, id est, sedimen, si album, significat fluxum nimium menstrui, si rubea, constrictionem significat.

Sedimen, fundum petit, nec album, nec nigrum præcisè, Schiæ significat dolorem.

Vrina alba, significat morbum frigidum, & si diaphana, benè, si lucida, melior, spissa, saluberrima, optima. Et sic iudicabis, vt supra.

Quòd si vrina neque perfectè rubea, neque perfectè alba, nec tamen alium colorem haberet, certissimum signum est mortis. Et sic si vrina talis haberet nebulam supra se, actum est de vita.

Viridis diaphana dolorem splenis significat. Nebula autem supernatans significat mortem: signat etiam viridis vrina febrem quartanam.

Citrina, nebulam habens supra se spissam, mortis est certum. Nigra nebulosa, mortis est. Si autem sine nebulâ, apostema habet, exiturum mox.

Viola, id est, lazuria, si ab homine infirmo, ad mortem est, si sano, ad lepram. Si talis lucida, in Chronicis, salutis, in Acutis, mortis est. Si verò spissa talis violata, salutis esse possit, nisi forsitan ad lepram

Tenebræ diaphanæ mortis sunt, reliquæ non.

Si pulsus omnes totius corporis omnes sibi similes, bonum est signum, sin aliter, malum signum.

Oculi si concidunt, malum signum, quia mortis. Sic nares acutæ, Ora hiantia, mortis est.

Cutis cineræ, aut fuscæ, mortis certum est signum. Sic etiam si abit in rubedinem maxillarum, etiam mortis.

Aër, id est, halitus fœtens ex patiente, mortis est. Loquela balbutiens, præcipitans verba, mortis est. Anhelitus ex imo tractus, mortis est.

DE PVLSV.

Pulsus in quatuor locis apparet, &c. Pulsus durus & tardus, crassus velut in rusticis, signum est Tartari, licèt homini nihil doleat. Et quandò fit venæ incisio sanguis est semper granulosus. Et qui habet talem pulsum patiens, non desperandum, quia tantùm ex Tartaro.

Pulsus subtilis, ex mineralibus est, & optimus est ille pulsus: maximè autem si cum aquâ frigidâ explores.

Pulsus calidior quàm cutis reliqua, signat morbum hominis. Aut cùm pulsus cũ calore inundat,&c.morbus quispiam est. Linteum madefactum in aquâ aliquâ destillata, & super pulsum posita, si in loco ipsius pulsus citiùs siccatur, quàm in reliquâ parte, morbus est in sanguine vehemens.

Pulsus vtrinque cohibitus, si quiescit, benè, sin in aliquo eorum duorum loco rursus moueatur, morbus est.

Digiti quatuor supra pulsum positi, si minùs feriat, plùs tamen calefaciat, quàm naturalis calor, sanus est.

Pulsus durus in Tartaro, in morbo acuto si fit mollis, signum resolutionis Tartari, proinde phlebotomandum.

Pulsus vnius loci durior, alterius mollior, malum signum est, quia morbus adest, vehemens quidam.

Pulsus constrictus, est, cubitum pone in aquam frigidam, & si seruârit colorem suum, lazurium scilicet, & motum etiam, bene habet: sin alterum deciderit, malè: si ambo deciderint, mortis est. Brachia ligata & vtrinque pulsus similis, bene: sin aliter, malè.

Pulsus reliqui omnes sint motu similes cum pulsu manuum.

Pulsus capitis omnium pulsuum extremus est in morte. Nam temporum, colli laterum, manuum, demum pedum pulsus in ordine sunt. Pedis autem pulsus omnium primus moritur,

Pulsus quando videri potest motus, aut optimum aut pessimuum signum est. Pulsus fortis & celer elementi ignis abundantia est, si caliditas simul adest. Sin non caliditas adest, frigiditatis est.

Ex Gutta Pulsus.

Pulsus eius, qui in apoplexiâ, fortis, malum est, quò fortior eò peior. Pulsus colli quando habuerit in tali patiente nodulos, signum est mortis. Sic etiam si in collo sentiatur, & non in manibus, mortis est: econtrariò, in manibus si moueatur & non in collo, vitæ est.

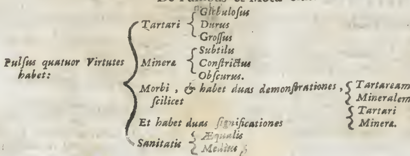
In morbo caduco, si post paroxy s. cùm dormiunt, pulsus nihilominus mouetur, bene habet, sin etiam dormit pulsus, malè habet.

In morbis dissolutis, Lienteriâ, &c.

Pulsus in eodem manens, si insuper aliquod mortis signum apparet, nihil ampliùs cures pulsum. Nam potest manere etiam post mortem.

Pulsus elementatus in lateribus, impregnationem mulierum signat. Et pulsus in lateribus, solùm mulierum est, atque adeò matricis tantùm. Pulsus in priapo tremulus, signum est sterilitatis.

De Pulsibus & Motu eius.

Pulsus

Pulsus Elementatus.

Extraneum duplex { *Caliditatis* / *Frigiditatis* } *Secundum elementum.*

DE PHYSIOGNOMIA MEDICA.

Tabulam quære supra fol. 792. 793.

Oculi.

CVm oculi concidunt, signum est mortis, & venit mors ex cerebro. Laxatiuus color, id est, violaceus,& est primus color argenti. Orizeus color saturarè ruber, & est primus color auri propriè dicendo. Vmbilicus tabescens, signum mortis, vt in oculis. Cutis aspera & fossa, deinde concidens, mortis item est.

Nares.)

Nares acutæ & liuidæ, mortis est, etiam ex cerebro mors est. Sic etiam in Tenasmone qnando per se vult exire. Aures quando cartilagines in cerusinum abeunt colorem. Os quando pallescit in cerusinum colorem, mortis item est. Sic etiam de vulua iudicato.

Buccellæ.)

Quando Buccellæ impurpurascunt, actum est. Sic etiam de Ventre iudicato. Similitet in aliis iudicandum. In Acatias, id est, cum corrugatur aut contrahitur, sicut os contrahitur à comestis prunis.

Dentes,)

Asperi dentes, veluti lima obtriti signum est futuræ mortis. Ideò cautè discede. Sic etiam de aliis iudicea. Nam etiam si non statin, sequitur tamen certa mors.

Thorax aliud est à pectore. Maximè autem hæc signa certa sunt, quando membrorum simul adest debilitas.

Finis de Vrinis D. Teophrasti. 1527.

Sequuntur.

Aliæ quædam in eosdem Libros de Vrinis observationes, non inutiles.

DE VRINA SANA

CAPVT I.

VRINA exterior est, quæ à cibo expellitur. Nam omnis cibus digestus petit emunctorium, aut per stercus aut per vrinam. Cruoris est,quæ à natura expellitur, non cibo aut potu. Permixta est, cum vtrâque commiscetur, & tunc circulum habet duplicem diuersi coloris in superiori parte.

Ad CAPVT. II.

EXterior indicat passiones hepatis, Stomachi, & Renum, non capitis aut aliorum membrorum.

Vrina diuiditur in partem.	*Superiorem*	*qua indicat*	*Sulphur bene separatum cùm est perspicua.*
	Hypostasin		*Habitum Salis, quod bene separatum est.*
	Inferiorem.		*Statum Mercurij, qui cum perspicuus est in fundo & turbulentior, bene separatus est.*

Si fuerit vrina perspicua, significat sanam digestionem: & materiam salis bene digestam. Si hypostasis in vrinâ fuerit lazuria, signum est materiæ salis bene digesti.

Vrina sulphurea signum est sanitatis.

Color subpurpureus, Mercurii natura & color. In fundo vrinæ Mercurius turbulentior est, quàm sulphur in superiori parte. Estque signum Mercurij bene digesti.

Concoctionis autem hæc sunt.) Si hypostasis in urinâ exteriore fuerit alba, vrina fallax est. Hoc autem euenit ex ebrietate, cùm stomachus vltra consuetum cibo aut potu grauatur, quem non potest digerere.

Vrina Iuuenis solum diuiditur in 3. partes: Senis in 4.

Ad CAPVT III.

Digestionis & cruditatis quę signa in vrina.

VRina valdè perspicua, signum est bonæ digestionis in hepate. Nam ventriculus vrinam non perfectè colorat.

Si vrina hypostasi caret, signum est cruditatis & malæ digestionis in hepate, & renibus. Cum autem vrina nec perspicua fuerit, nec hypostasin habuerit, signum est hepatis frigidi. Si hypostasis fuerit dispersa, signum est salis non bene digesti in hepate.

Fœcunditatis signum in vrina.

Hypostasis in urinâ virginis aut non annosæ mulieris, est tenerior: Iuuenis verò aut viri & sanorum vrina habet in profundo in partibus Mercurii, &c. hypostasin, quæ fructiferæ mulieris signum est.

Si autem hypostasis defecerit, signum est, aut defectus menstrui, aut partus. Hypostasis in iuuenibus mulieribus est cœlestini coloris; in senioribus autem mulieribus minor est.

Si vrinæ hypostasis in fundo latior fuerit, quàm in superiore parte, signum est, deficere virtutem expulsiuam.

Ad CAPVT IIII.

De vrina Renum.

Mulieris vrina qui dignoscatur à virili.

SI fundus non exactè potest videri in vrinâ, aut si fuerit dispersus, signum est malæ separationis in Renibus.

Si vrina concutiatur, & si non mox in fundo omnia se, vt habere debent, habent, non est vrina sana. Si mulieris vrina concutiatur, in medio efficit bullas vel vesiculas, quæ sunt signum, vrinam esse muliebrem.

IN TRACTATVM II. LIBRI PRIMI.

Vrina alcolita quid notet.

Annotationes.

ALcolita) Vrina alcolita demonstrat ægritudines stomachi, renum, & hepatis: & ista urina generatur ab excrementis. Est autem vrina alcolisata, cùm Tartarus stomachi, renum vel hepatis resoluitur: & ista vrina in fundo habet arenam. Aliquando occultatur ista arena, tunc vrina est filamentosa instar lanæ. Si mucilago fuerit in fundo vrinæ, signum est lapidis in vesicâ. Si vrina steterit sex horas in vrinali, & id arenosum erit, vrina alcolisata est: in quâ non sunt respicienda tinctura & hypostasis.

Vrina scatea quid notet.

Scatea.) Scatum, est vrinæ fœtor. Per hanc cognoscitur putrefactio stomachi, hepatis, & renum, & solùm per scatum cognoscitur putrefactio, cùm vrina tamen in gustu acuta fuerit, eiusdem rei signum est.

Vrina tremula quid notet.

Tremula) Vrina tremula est, quando reposita vrina continentèr feruet seu bullit, tunc est signũ, quòd oppilationes sunt Tartari in hepate, renibus, aut meseraicis: Et per hanc vrinã cognoscuntur oppilationes Tartari.

Vrina fæcula quid notet.

Vrina Fæcula.) Est cùm vrina abit in putredinem, id est, corrumpitur, & per hanc cognoscitur virtutis attractiuæ in membris defectus.

Vrina formula quid notet.

Vrina Formula.) Est, quando vrina Rubinea exit, & ogrum aut sanguinem refert, tunc est vrina formula: ex quibus vrina sana cognoscitur.

NOTA.

Hypostasis quæ indicet.

Si *hypostasis fuerit* alcolisata, aut foraminibus perforata, & in illis foraminibus fuerint fl.ca instar lanæ, signum est tartari in stomacho, aut orexis.

Si hypostasis fuerit rubicundior vrinâ, indicat magnos stomachi dolores.

Si hypostasis fuerit dispersa, est signum defectus in hepate: & si fuerit vrina rubea, ægroti patiuntur sitim, & habent manus frigidas.

Si hypostasis fuerit diuulsa, est signum Tartari in stomacho.

Si vrina diuulsa est in sedimine, signum est, quòd Tartarus descendit ad vesicam.

Si vrina habuerit grandines, dolor est in renibus: & si vrina fuerit alba, cum arenâ, certissimum signum est, quòd lapis generatur.

Si fuerit nubilosa in sedimine sine filamentis, tunc Tartarus est in renibus: & vrina fuerit russa, indicat maiores dolores, & patiuntur dolores in schiâ, in lumbis, in coxâ, & si arena etiam in fundo fuerit, tunc habent dolores in foueâ pectoris.

In CAPVT II.

Alcola habet partes
- *Stomachum*
- *Hepar*
- *Renes*

} *cum suis regionibus.*

Tria signa habent iudicanda:
- *Hypostasin*
- *Diuulsionem*
- *Sedimen*

} *Significat Tartarum* { *In stomacho, In Hepate. In Renibus.*

Alcola triplex est
- *In Hypostasi quæ significat*
  - *Tartarum Stomachi*
  - *Orexen*
  - *Compressionem*
  - *Arsuram*
- *In Diuulsione*
  - *Tartarum Hepatis*
  - *Compunctiones*
  - *Sitim*
  - *Compressionem.*
- *In Sedimine*
  - *Tartarum in Renibus*
  - *Grandinem*
  - *Vsneam*
  - *Pruinam*
  - *Calculum.*

Sæpissimè Tartarus ex his tribus signis non dignoscitur in vrinâ, & cùm hoc fuerit, tunc est vrina sana, commixta cum vrinâ non sanâ, & stat vrina sana & non sana diuisa in vrinali, una super alteram. Et si vrina non sana inferior fuerit alba, signum est, quòd Tartarus generatur in lapidem: Si fuerit lactea, indicat etiam lapidis generationem. Si autem fuerit, vt aqua casei est, etiam lapidis signum est. Si autem vrina rubea fuerit, est signum lapidis rubei.

IN LIBRI PRIMI TRACTATVM SECVNDVM OBSERVATIONES.

In CAPVT I.

De vrina non sana.

Lcolita igitur vrina quædam minutissimè dissoluta continet, alia in fundo viscea, quæ Tartarum in vesicâ esse demonstrant. Scatea à σκῶρ, stercore dicta. Sic fæcula à fæcibus corruptæ vrinæ appellatur. Formula rubini & vrinæ commistionem refert, est ogrea, aut subrubra.

In CAPVT II.

De Alcolitâ.

Alcolita partes
- *Stomachus*
- *Hepar*
- *Renes*

} *Cum suis regionibus.*

Signa:
- *Hypostasis. — Stomachi*
- *Diuulsio. — Hepatis*
- *Sedimen — Renum*

} *Tartari.*

Alcola in
- *Hypostasi, significat tartarum, orexin, compressuram, arsuram:*
- *Diuulsione: compunctionem, sitim, compressuram:*
- *Sedimine, tartarum, grandineum, vsneum, pruineum, calculum.*

Sed vt hæc clariùs innotescant, complicabimus horum aliqua. Vt cùm vrina alba cum Arenâ, lapidem vesicæ indicat.

Hypostasis verò perforata, in quâ & alcola, id est filamenta continentur, compressiones & ardores significat

Diuulsio hypostasis, in quâ & foramina & alcola, dolorem dextri lateris: Quæ si rubea, vehementiam morbi, quem sitis vel manuum frigiditas comitantur.

Hypostasis quæ fundum petit, indicium doloris, qui inter hepar & renes.

Densum quid fundo latens, renum morbum: Quòd si rubet, vehementiorem significat: in fæceâ compressiones, vomitus, mala ventriculi dispositio.

Ad CAPVT III.

De formâ Alcolæ.

ARenam & marmor) calculum rubrum, seu arenam.

Forma mucilaginosa) significat Tartarum nondum factum, vel plures.

Accidentia, pus crassum, sanies humida.

Signa
- *Extranea.) id est, per agros nota*
  - *Emissio inuol.*
  - *Ardor, &c.*
- *Ab experientiâ*
  - *Spiritus vrinæ.*
  - *Salis vrinæ.*

  } *significant scilicet curam impossibilem, cum signis prioribus.*

Emissio inuoluntaria:) fit, quando Tartarus resoluitur & poros transit.

Spiritus vrinæ.) per destillationem extrahitur; id quod destillauit, in frigidam pone, & stiriam salis petræ similem efficit.

Sal vrinæ) in matulâ quotidie nascitur, nec hîc curabis, nisi superiora signa adsint.

CAPVT IIII. *De Scatea.*

Fœtor vrinæ vel in
- *Sulphure: & habet fœtores*
  - *Stercoris*
  - *Picis incensæ*
  - *Olei*
  - *Suiipsius*

  } *Sulphur materia peccans, ad lepram procliuis.*
- *Mercurio: fœtores*
  - *Ireos*
  - *Carnis, id est thuris*
  - *Fœni recentis*

  } *Mercurius materia peccans.*
- *Sale: cum fœtore*
  - *Crudi salis*
  - *Arsenici*
  - *Spirituum*

  } *Sal, materia peccans.*

Spiritus

Spiritus ex sale, vitriolo, arsenico combustis fit, cui vrina fit similis.

CAPVT V.

De Tremulâ, id est, Oppilationibus.

Vrina sine contentis { *Stomachi, Hepatis, Renum,* } *Pellucida, diaphana, mortis signum.*

SIGNA.

Accidentia tremula rubea { *Spissa, Lucida, Mediocris.*

Putredo { *Corporis, Nutrimenti, Vrina, alba fœtida*

Vrina sine spumâ, febrim: Turbida cum spumâ, pleurisin: sine spumâ & circulo, pestem significat.

Fæcula, turbefacta, phthisin & hecticam:

Formula, carnea, dysenteriam, diarrhœam significat.

AD LIBRVM II.

De vrinâ Cruoris.

Vrinæ cruoris signa. Cùm igitur nutrimenti vrina in vniuersum omnes indicare morbos non possit, visum est secundæ partis, hoc est, Cruoris vrinam describere.

CAP. I.

De ordine Colorum contentorum Vrinæ cruoris. Tabulam quære supra fol. 789

Mineralia quid. Mineralia sunt; quibus corpus constat, vt sunt sanguis, caro, ossa, &c.

Substantia, est tota vrina.

Color, locum membri indicat.

Contenta, morbum.

Quoduis membrorum vrinam in colore sibi similem reddit.

Sana cruoris aureum refert colorem, in cæteris aliis similis.

Cerebella, cerebri candorem referens, alba spuma comitatur, supremæ vasis parti adhærens, morbos cerebri indicat.

Pulmonis color, laterinus, hepatinus cum spumâ: quòd si intensus, vehementem morbum, remissus, minimè vehementem significat.

Fellis color, croceus, & alba vrina viridem splendorem habens, & spumam vrinæ similem.

Hepatis color, spumâ caret.

Splenis color, croco martis similis, modica spuma secundum circulum, dolorem in istro latere demonstrat.

Renum, non absimilis colori Hepatis, per pinguedinem innatantem cognoscitur.

Vicina Membra, sunt reliquæ partes corporis.

Carnis resolutæ vrina, coloris carnei.

Vrina pallida, cui innatat pinguedo, hæc medullæ suæ est: tormina in ventre, vt in colicâ.

Alba pellucida, cum spumâ, albo circulo iuncta, rara est, Podagram, Chiragram, Schiaticam significat.

Aquea clara, modicâ spumâ in medio innatante, Ilorum Colicam, Dysenteriam, Lienteriam significat.

Vrina plumbei coloris tota, magnis ampullis diu durantibus, cartilaginis, vesicæ.

Vrina plumbei coloris, sine spumâ, lepram significat.

Vrina summa (suprema) facie lucida, infra spissa, laterina, aliquando lazuria, viridis, crocea, sanguinis est.

Mucus albi coloris, mucilago in fundo, cerebri vitia ostendit.

Sudor in cruorem versus, tenuem vrinam reddit, circulum aqueum.

Fugilis per urinæ meatus descendens, tunc crocea innatant.

Lacrymæ hoc pacto intrà descendentes, urinam minutissimis ampullis reddunt.

Stercus retentum rubram vrinam habet, albâ, sed modicâ spumâ.

CAPVT II.

Substantia { *Spissa, Lucida, Diaphana* } *& hoc secundum membrum.*

Spissa.) per quam visus non transfunditur.

Lucida.) est, per quam manus apparet.

Diaphana.) per quam & paries visitur.

CAPVT III.

Contenta quid, & quid significent. Contenta sunt, quæ innatant urinæ.

Bulla dicitur cùm vnica est, aut duæ, vel tres, in medio innatantes, quæ morbum ventosum demonstrant, & principium in colicâ; in muliere suffocationem matricis, quarum si urina in alteram ascenderit, vitium capitis. Et si alterius rei, quàm aquæ colorem habent, vt puta luteum, Icteritiam, viridem, Epilepsiam, Rubrum, Causon, synocham febrim significant.

Bulla quid notet. Bulla, lazuria, lepram significat.

Vbi in spumâ albâ minutissimæ ampullæ apparent, Paralysin significat futuram: quæ si sub circulo in urinam immersæ sunt, Paralysin adesse significant.

Spuma quid notet. Spuma, quæ quatuor aut quinque horis non euanescit, pulmonis est.

Spuma, quæ ex se circulum supra alium reddit, Apoplexiam significat.

Spuma magnis ampullis corpus plethoricum significat, pingue, obesum, quod si bulla comitatur, phthisin denotat.

Spuma colore tincta, principium icteritiæ.

Spuma alba, quæ circulo inatat, & eum nigrum facit, mortis signum.

Spuma fundum petens, cordis tremorem aut incubum nuntiat.

Circulus quid notet. Circulus cum Alcolitâ, Chronici morbi indicium.

In circulo alcolita prægnationis aut molæ signum.

Circulus Iridi similis, Epilepsiæ nota.

Vrina quæ circulum non quidem plumbeum ostendit, lepræ signum Leoninæ.

Circulus latus, & in eo decem ad summum spumulæ, granulæ indicant Apoplexiam.

Circulus viridis, icteritiæ & suffocationis mortale signum.

Circulus lazurius, matricis putredinem, & inde lepram demonstrat.

Circulus medius Paralysin significat.

Circulus & spuma & ampulla vnius coloris, morbi incurabilis signum.

Circulus in summâ urinâ, spumæ & bullis coniunctus, præcordiorum vitia demonstrat.

Circulus densus, ruber, purpureus, laterinus, morbi lethargici indicium.

Circulus clarus, urina spissa, signum Hydropisis.

Circulus cum spumâ & bullâ maior & spissior factus: Hyposarcam significat.

Circulus à vase semotus, imprægnationis signum, & si genuinum colorem non habet, imbecillum fœtum significat.

Circulus duplicatus, supernè croceus, & purpureus, signum morbi S. Viti.

LIBRI

LIBRI SECVNDI.

TRACTATVS II.

De Vrinâ permixtâ, id est, compositâ ab exteriori & minerali.

Vrina rubea
- *Diaphana, rubra, pellucida*
- *Lucida, semirubra*
- *Spissa, planè rubea*

} *Calor in Hydropisi significat mortem.*

Vrina rubea.
- *Substantia scilicet tenebricosa, signum salutis: Tenuis, hepatina, mortis*
- *Accidentia, si alcola, scatea, tremula tartari.*

Vrina rubea cum
- *Spumâ, plethoram.*
- *Bullâ, exinanitio, id est, consumptio superioris corporis partis.*
- *Circulo alterius coloris, indicium centri, id est, vmbilici.*
- *Sedimine, ex se generato, matricis, schia dolorem significat.*

Et si sedimen album, menstrui fluentis: & si rubrum, defectus menstrui. Quòd si totum fundum occupat sedimen, neque id album, neque rubrum, schiaticę signum.

Vrina alba frigidi morbi
- *Diaphana, aquea, salutis signum.*
- *Lucida, melior.*
- *Spissa, omnium optima.*

Vrina alba
- *Tenebricosa, mortis signum.*
- *Spumosa, nubibus innatantibus, mortis signum.*

Vrina virid.
- *Diaphana, viridis, splenis dolorem ostendit., dolor periculosus.*
- *Lucida, non adeò mala.*
- *Spissa, melior.*

Vrina virid.
- *Substantiâ tenebricosâ, crassa supra vrinam, mortis.*
- *Nebulis suspensis, signum mortis.*

Vrina citrin. cum
- *Spumâ* } *mortis.*
- *Bullâ* } *mortis.*
- *Circulo ex intestinis.*
- *Sedimine ex Renibus, Schia.*

Vrina nigra, D. L. S.

Vrina nigra cum nebulis, mortis siue apostematis.

Vrina violacea.
- *D. lazuria, mortis in acutis, in sanis lepra.*
- *L. purpurea mortis, in Chronicis salutis.*
- *S. obscurè purpurea.*

Vrina violacea cum nebulis supernè turbidis, salutem, lucidis, minus bonum, diaphanis, mortis.

Hactenus de vrinâ.

DE PVLSVVM DIGNOTIONE.

Pulsus morborum genera indicant.

CVm vrina exactè omnia morborum genera, causas & symptomata ostendere non possit, quædam præsagiorum interpretari non grauamur.

Pulsus
- *Manuum*
- *Pedum*
- *Laterum*
- *Temporum*

} *Aqualis, bonum signum: secus minimè.*

Oculi concaui malum. Nares albæ acutæ, malum.
Dentium mutatio, mala.
Color cineritius est cineris modo fusca, aut intensa rubedo in maxillis, desperatio.

- *Fœtor oris malus*
- *Loquela balbutiens*
- *Anhelitus ab imo tractus*

} *mala.*

De Pulsu, id est, de motu Animæ.

Pulsus alius
- *Tartari, durus.*
- *Minera subtilis.*
- *Morbi, Tremoris.*
- *Sanitatis, Æqualis.*

De Pulsu Tartari.

Sub cuius tactu arterię duræ sunt, sanguis extractus grana habet.

Pulsuum differentiæ.

Pulsuum alius
- *Globulosus.*
- *Durus.*
- *Grossus.*

De Pulsu Mineræ.

Minera: alius
- *Subtilis propter constrictas arterias.*
- *Constrictus.*
- *Obscurus.*

De Pulsu Morbi.

Demonstrationum alia
- *Tartarea.*
- *Mineralis*

Sanitatis
- *Æqualis*
- *Medius.*

Extraneorum alius
- *Caliditatis*
- *Frigiditatis*

} *secundum Elementum.*

Pulsuum differentiæ quid indicet.

Subtilis pulsus, arteriæ frigidæ perfusæquiescunt.
Pulsus morbi est, si cute calidior digitum calefacit.
Vt discernas, an in Hepate, an in sanguine calidior, arteriis applica pannum sericum, aquâ tinctum: qui secundum exiccatus, Hepatis calorem indicat & morbum.
Quòd si iuxta pollicem & consueto sui tactus loco retentus, interuallum quiescit, bonum signum: vbi verò apud pollicem erumpit, malum signum.
Pulsus sanus arterias cœlestis coloris habet: præterea quatuor digitis tactus & compressus, vt simul omnes sentiant eum, neque cute calidior sanus est.
Pulsus durus si in acuto mollior, resoluitur morbus, hîc tamen (bene) seca venas.
Subtilis in crassum versus, bonum signum.
Durus, qui tactui non cedat.

Constrictus, vt si cubitus obliquè in aquam immersus, calore atque colore deperditis, mortis signum, secus, minimè.

Quòd si post cubitum scapulis versus brachium constrinxeris, & vtrique æqualiter respondeat tactui, bonus est.

Pulsus qui per temporis interualla tremit, mortis.

Et si in temporibus bonus, aliis autem locis diminuat, ad pedes vsque, in quibus omnino non fit, mortis signum: his enim locis tangendus, fronte, collo, lateribus, manibus, pedibus.

Pulsus suapte naturâ saliens, tenrâ cute fallax.

Pulsus calidus & velox, elementatus igneus est.

Pulsus non calefaciens, Elementatus frigidus.

Morborum ex Guttâ.

Pulsus fortior, malus: si verò in collo nodos contraxerint pulsantes, mortis.

Rursus in collo videntur arteriæ pulsare, & in manibus sistunt, mortis.

Si autem in manibus pulsant, & in collo non sic, bonum.

Epilepsia.

Pulsus in paroxysmo tactus, in summo si fuerit, bonum signum: secus minimè.

Maniæ, phrenesis.

Pulsus somnum per tactum inducens, bonum signum.

Morborum Resolutorum.

Dysenteriæ, Diarrhœa, &c.

Pulsus perpetuò æqualis manet, sic & in peste vel post mortem mouetur, quare non obseruandus.

Pulsus siue calidus siue frigidus in mulierum lateribus, impregnationis signum. Item matricis, vt supra.

Pulsus mentulę tremulus, sterilitatis signum.

DE PHYSIONOMIA, ET signis mortalibus.

Physionomiæ membra: { *Oculi, Nares. Genæ, (Buccæ.) Dentes Frons.* }

Eadem ratio { *Oculorum, Præputij, Vmbilici, Pororum* } *Hæc, vt subsidant, variísque coloribus tingantur, & imprimis Lazurio & Orizeo.*

Narium cum { *Tenasmone, Auribus, Vuulâ, Ore, Labiis,* } *Horum color cerusæ similis cum asperitate.*

Cum tenesmon prominet, aures albescunt, & inuertuntur. Nares albæ & acutæ, mortale, & sic de cæteris.

Buccellarum verò siue genarum eadem cum { *Ventre. Musculis. Lacertis. Monis. (Natibus) Mamillis. Genubus, Rastetis. Iuncturis.* } *Hæ partes rugas contrahunt, color autem commixtus ruber & purpureus.*

Dentium est eadem cum { *Vngulis, Capillis, Plantis* } *Scabri fiunt, vnguium radices albæ, dentium nigræ, pili insurgunt, & rigent, plantarum cutis aspera.*

Frontis eadem cum { *Thorace, Cute, Pectore,* } *Pallescunt & ogrum colorem induunt, cum membrorum debilitate.*

Hæc omnia mortis iam iam imminentis signa.

FINIS.

Sequuntur quædam Fragmenta de Vrinis, ex Autographis Paracelsi collecta.

Schedula de Vrinis.

Sicuti, si viride, croceum, lazurium, nigrúmque in aquâ, commisceas, lazurium internoscere priuatim non potes: ita nec colores vrinæ discernere potes, nisi per extractionem. Eodem modo, si in aquam, vitro exceptam, sal iniiciatur, quis salem in aquâ internoscit, nisi per ebullitionem? Ita, si dulce, amarum, & acidum permisceatur, quis alterutrum priuatim diiudicat? Quis venenum in saccharo internoscit? Præterea etiam paroxysmi calidi lotium permutant, vt non sit, quod esse debet. Idem causatur etiam Ascendens, Item cruor, Item hepar, Renes, &c. licèt etiam sana sint. Et sicut separatum argentum in aquâ forti non quæritur: ita nec morbi Tartarei videri possunt. In præcipitatione autem apparet; quid res sit. Separatio ergo & præcipitatio noscenda est illi, qui Vrinæ inspiciendæ peritus esse volet. Vrina videnda est, quoties opus est, non manè.

Vrinæ inspiciendæ quæ ratio.

Separatio & præcipitatio medico necessaria.

Aliud Fragmentum de Vrinis.

TRACTATVS SECVNDVS.

CAPVT. I.

Scatea vrina putrefactionis index

A Scateâ verò putrefactiones, quæ à nutrimentis in membris generantur, omnes indicantur. Iudicium hoc ex odore desumitur, qui multiplex est, propter multiplicitatem mineralium, quorum species variæ sunt. Ipsorum tamen genera summa tria sunt: sulphuris, salis & Mercurij fœtor. Tres hac species Medicus ex odore probè internoscere debet. Colores enim id non indicant. Locus ex suis peculiaribus signis, quæ concurrunt, noscendus est, vt in partitione propriâ tradetur.

Mineralium genera tria

CAPVT. II.

Si odor sulphur refert, aut eius partem aliquam, dicito, sulphur putrescere in membro illo, in quo iacet. Id ex hisce signis desume. Si vrina pallida est, ex stomacho profluit. Si rubra, ex hepate: si est, alba, ex renibus, aut ex tribus regionibus. Similiter si odor salsus percipitur, sal putrefit. Si fœtor Mercurium exprimit, putrescit Mercurius. Si fœtor permixtus exspiret, à potiore fit iudicium.

Fœtor qui quæ mineralia referat?

CAPVT III.

Talem ergo putrefactionem si cognoscas, eam indica. Si est in stomacho, dicito, debilem esse digestionem, adesse vomitum, nauseam comedendi, fœtorem oris, linguam liquosam, vertiginem, post somnum grauedinem capitis. Si est in hepate, dic esse principium pleuresis, Apostemata laterum, sitim vehementem, discolorationem faciei. Si est in renibus, dic esse consumptionem membrorum, spermatis resolutionem, loci vlcerationem, pinguedinis resolutionem & similia.

CAPVT IIII.

Vbi hoc simul notate: si vrina subrubra exeat, febris est in stomacho: si rubra obscurè, est in hepate: si laterina in renibus: sæpius etiam accidit, vnà concurrere putrefactiones. Quæ si manifestè appareant, rationem esse partium indica: aut si mucilaginem videas, immunditiam naturæ indica.

CAPVT V.

Præter tamē hęc omnia summè in vrinâ considerari

fœtor

Fœtor in vrina imprimis notãdus.

Vrina Brodij quid notet.

Vrina absinthia. &c.

fœtor seu odor debet. Is enim materiam morbi, quæ cuilibet sedulò cognoscenda est, indicat. Species enim mineralium vrinam exprimunt. Vrina enim Brodij est sulphur rubei sine sale & Mercurio. Sic vrina Absinthea, est vrina Mercurialis Arsenici, sine cæteris putrescens. Quæ disces ex Philosophiâ de rebus naturalibus, ex matricibus quatuor. Huiusmodi fœtores interdum etiam permixti exeunt, ex quibus materia morbi cognosci potest. Præterea huc etiam requiritur Physionomia patientium, quæ signa, morbum & circumstantiam, ac alia indicat. Materia autem morbi ex vrinâ dignoscitur.

TRACTATVS TERTIVS.

CAPVT I.

Vrinæ oppilationum qualitas.

QVantùm verò ex vrinâ de Oppilationibus nosci potest, scire fas est, eas ex Æqualitate vrinæ, seu vrinâ tremulâ iudicari posse, Oppillationes enim ōnes ex hâc cognoscuntur, velut & ipsarum locus, hoc modo.

CAPVT II.

In Vrinâ æquali, hypostasis infernè & supernè æqualis est, si Oppilatio in regionibus stomachi consistat. Si vrina autem contentis careat, & perspicua sit, sine hypostasi, & signis cæteris, in Hepate. Si vrina pellucida & rubra, crassáque exeat, consistit in Renibus. Hæc enim signa locum & morbum indicant.

CAPVT III.

Pestis, pleuresis ex vrina cognosci non possunt.

Sed vt ampliùs specificemus materiam de oppilationibus, veluti pestem, pleuresin, & alios acutos morbos, sine fraude ex vrinâ cognosci non potest, sed morbi illi æstimandi sunt ex tempore, & luis grassatione, pro indicatione ægroti.

CAPVT IV.

Vrinæ quantitas quid notet.

Attendendum etiam est ad quantitatem. Ea si pauca est, morbus vehemens existit. Si in mingendo acuta est, mala iterum est. Si feruida, mala. Pessima autem si vrina constans maneat.

FRAGMENTVM ALIVD.

Videntur enim præcedentibus his, non cohærere sequentia.

HIc verò sciendum est, vrinam Tartari viâ aliâ nullâ cognosci posse, nisi prædictâ. Et hoc accuratè considerandum est, ne errores committantur.

CAPVT V.

Chronici morbi vnde iudicentur

Eodem modo etiam considerandum est, quòd mortem, aut vitam, aut Chronicum morbum indicet. Quod enim morbum Chronicum indicat, id signum in vrinâ constans est. Is nisi tempore suo, 7. 9. aut 15. mutetur, Chronicus est, quòd illo tempore materia multiplicetur.

CAPVT VI.

Similiter si vrina bona sit, sed clara, diaphana, mortem iudica. Si ex nigro purpurescat, idem verum est. Si simul fœteat, morbus eximi nunquam potest.

CAPVT VII.

Si est porosa, vitam pollicetur.

TRACTATVS DE VRINA EX totâ substantiâ corruptâ, velut cum externo potu.

CAPVT I.

DEinceps verò de vrinis etiam dicendum est, quæ ex nutrimentis sunt, siue eæ antè, siue post separationem excipiantur, cognoscendarum illarum hæc ratio est.

CAPVT II.

Nutrimentum omne, quod in Morbum vergit, in abolitionem spiritus abit. Hinc vrinæ cognitio sequitur, quòd scilicet ea sine spiritu sit, quem habere debebat, hoc est, quando corrumpitur. Probè autem intelligendum est, huiusmodi vrinas ex solâ amissione sui spiritus oriri.

CAPVT III.

Sciendum pariter est, quòd etiam extranea, ex multitudine, plenitudine aut mutatione, aut repentinâ inuasione, transgressionéque modi morbos suos pariant. Vrina talis ex signis morbi cognoscitur, quæ in vrina cruoris conspiciuntur.

CAPVT IV.

Similiter etiam, scitu opus est, de gustu vrinæ. Sic enim cognoscitur salis acuitas, calcinatio, dulcedo, mortuum, &c. Eodem modo cognoscitur etiam ætas, & sexus: velut & minerale, quod peccat. Peritus ergo esse debes salium, vt scias, quid acutum, acidum, Austerum, ponticúmve sit, &c.

Desunt cætera, &c.

Sequitur Tabula.

De vrinâ permixtâ &c. ***

✶✶ DE VRINA PERMIXTA, ID EST, COMPOSITA ex Exteriori & Minerali.

- VRINA permixta quatuor conditiones habet scilicet:
  - A SVA conditione duas
    - In COLORIBVS vt sunt (Morbos manifestos, natos.)
      - RVBEA { Diaphana, Lucida, Spissa } — Colores & suas ægritudines, & apostemata.
      - ALBA { Diaph., Lucida, Spissa } — Inquietudinem & suas ægritudines.
      - VIRIDIS { Diaph., Lucida, Spissa } — Compunctionem, ardorem, &c.
      - CITRINA { Diaph., Lucida, Spissa } — Generationem omnium morborum.
      - NIGRA. { Diaph., Lucida, Spissa } — Purgationem.
      - VIOLACEA { Diaph., Lucida, Spissa } — Lepram, & pustulas.
    - In SVBSTANTIIS: (Morbos obscuros, id est, non notos.)
      - TENEBRÆ SPISSÆ: Id est, Spuma & circulus & vrina & contenta: mortem istius morbi.
      - TENEBRÆ LVCIDÆ: Significant Crisis introitum.
      - TENEBRÆ DIAPHANÆ: Actum esse.
  - Ab EXTERNA conditione duas:
    - In ACCIDENTIB. sunt Tartara.
      - BONVM
      - MALVM
      - ÆQVIVOCVM
      - Per ista signa ab extrà habentur, Bonum vel Malum, scilicet ex
        - PVLSV, & est quadruplex.
          - 1. MEMBRORVM externorum, & est duplex { Brachiorum. Pedum. }
          - 2. COLLI, & est vnus
          - 3. LATERVM.
          - 4. TEMPORVM.
        - PHYSIOGNOMIA: & est in
          - Oculis 1.
          - Naribus 2.
          - Coloribus 3.
          - Ore 4.
          - Externis 5.
          - Cum suis signis.
        - ORE, & sunt tria signa
          - Aër 1.
          - Loquela 2.
          - Anhelitus 3.
    - In PORTIONIBVS. Portiones sunt quatuor scilicet.
      - SPVMA: indicat superiores partes Plethoricas.
      - BVLLA: indicat superiores partes ex Inanitione.
      - CIRCVLVS: indicium centri
      - SEDIMEN iudicatur pars inferior
        - MATRICIS: Sedimen Album cum vrina ALBA, Menstrui fluxum: Album cum vrina RVBEA, Menstruretentionem.
        - SCHIÆ: Sedimen ALBVM, fluxum descendentem significat. RVBEVM, schiæ fluxum.

De Pulsibus, de Motu Naturæ.

Pulsus quatuor virtutes habet:
- *Tartareas* 1.
- *Minerales* 2.
- *Morbi* 3.
- *Sanitatis* 4.

& facit
- *pulsum grossum.*
- *pulsum horatum.*
- *pulsum Tremoris.*
- *pulsum æqualem.*

De Tartareo Pulsu.

Proprietates pulsus Tartari sunt tres
- *Globulosa*
- *Dura*
- *Grossa*

- *Pulsus globulosus, rotundus pulsus est. In parte vnâ lateris istius, in vicino istius lateris nihil.*
- *Pulsus sine tactu, est ex sanguine coagulato, qui impedit essentiam.*
- *Pulsus grossus, pulsus rusticalis est.*
- *Tardus, durus, grossus, insulsus & ineptus.*

De Pulsu Minerali.

Pulsus Mineralis tres poprietates habet, videlicet.
- *Subtilem, nobilem, fœmineum, tactum (ad) amussim.*
- *Constrictum pulsum, ab aquâ posse lædi, tamen absque periculo propter subtilitatem.*
- *Sulphuris, Mercurij, Salis, id est, acutus, subtilis cum dolore.*

De Pulsu Morbi, in prædictas proprietates.

Duas iste dimensiones habet; scilicet
- *Tartareas: In tartareo cum sua proprietate, & est duplex, scilicet:* { *Morborum*, *Sanitatis* } *
- *Minerales: in mineralibus cum suâ proprietate, & est duplex, scilicet* { *Morborum*, *Sanitatis* } **

* *Et sunt ista:*
- *Morborum sunt ista: Pulsus durus, grossus, rusticus, cum subtili, nobili & virgineo tactu.*
- *Sanitatis sunt ista: Durus, grossus, cum tarditate se appropinquans.*

** *Et sunt ista*
- *Morborum: contraria, dura, grossa, quia salia debent esse pura, subtilia.*
- *Sanitatis: Si pura sunt, & se appropinquant in ea.*

De Pulsu Sanitatis.

Pulsus sanitatis { *Æqualitatem seruat*; *Mediam duritiem & mollitiem* } *Hæc sunt signa pulsus sani.*

Extraneum est illud.

Hæc, { *Caliditas*; *Frigus.* } *Ex dominio sunt trium primarum, & ex proporetate earum indica.*

PHILIPPI THEOPHRASTI PARACELSI MODVS PHARMACANDI,

Quo describitur & docetur, quid medico sit purgandum in humano corpore, & indicatur, quot modis erratum sit à multis, quorum purgationes, magis ad mortem quàm vitam spectârunt.

TRACTATVS PRIMVS.

MPRIMIS necessarium est, vt proponamus & declaremus vltimam materiam, in quâ huius libelli cardo versatur. Decreuienim nunc de purgationibus opus conscribere, in quo præcipuè spectandum est, quod medicus expurgare debeat. Qui enim illud non intelligit, eius purgationes ad mortem potiùs, quàm ad vitam tendunt. Cùm itaque de purgationibus prius tractandum sit, quàm de vltimâ materiâ, & tot errores in purgando hactenus manifestissimè commissi sint, non ad conseruationem, sed interitum: primùm omnia ea necessariò mihi enumeranda sunt, quę meo proposito repugnant, qualia sunt maxima volumina à veteribus conscripta, in quibus varię purgationes proponuntur. Verùm ipse rerum effectus apertè ostendit, & eos purgandi modos esse erroneos & fallaces, & neminem à tempore primi medici ad hanc vsque horam intellixisse, quid ex corpore purgari, & quid non purgari debeat. Iste error quotidianus, meisque certissimis doctrinis repugnans, cùm longâ consuetudine firmissimè sit receptus, & certatim defendatur conclusio huius libelli erit, Nihil esse purgandum præter stercora. Ex quo sequitur, diuisionem medicinæ sumi ex stercoris diuisione. Quare quæ stercorum sit natura, quis ortus, & vbinam sint sita, in sequentibus tractationibus plenè explicandū est quo satis & rectè veterum scripta opinione tantùm confirmata (quæ recentiores imperiti medici in publicis & priuatis scholis defendunt) funditùs euertantur. Imprimis itaque notandum, vltimam materiam esse stercus. Stercus est illud primum siue minera illa, in quo cibus & potus sunt. Similiter videtis nulla metalla esse munda, sed omnia iacere in corpore. Quæ si quis pura habere voluerit, separare cogitur metallum ex excrementis, vt sint diuisa. Vnde excrementum est metallorum stercus; & metalla existunt ipsa essentia: artifex verò separans & præparans

Purgationum periculū.

Medicorum veterum reprehēsio.

Nihil purgandū præter stercora.

Stercus est vltima materia.

Ingesta omnia separari debent.

Stomachus est vulcanus.

est tanquam stomachus. Eodem modo in homine, omnia quæ comedimus & bibimus, oportet, vt separentur. Stomachus est magister siue artifex Vulcanus, & stercus excrementum. Quicquid verò in naturam transit, id est, essentia, tanquam aurum vel argentum. Obseruandum ergo est, quid sit cibus, & quid stercus. Cibus porrò & potus hîc sunt vnum: hoc est, ex cibo non oriuntur alia stercora, & alia ex potu, sed vnius generis est. Et quamvis stercus vesicæ sit simile potui, & stercus intestinorum cibo: tamen sua stercora ita habent coniuncta, vt vrina non minùs sit cibi quàm potus, & stercus non minùs ipsius potus atque cibi: licèt alterius plùs sit, quàm alterius, non tamen stercoris distinctio in eo est, verùm in solâ naturâ: hæc sufficiant de principio.

Stercus cibi & potus vnius generis.

Iam necessario sequitur huiusmodi doctrina. Constat nos in terris oportere omnia mineralia purgare: ex quo facilè intelligimus, inter ipsa esse aliqua, quæ nobis necessaria sunt. Et vt ad illa externa separanda cogimur: ita multò magis ab internis impellimur, vt ea habeamus & conseruemus. Quemadmodum hæc duo separatione differunt, videlicet aurum & argentum purgantur, & absoluuntur manu artificis, operationes verò crescentis segetis fiunt sola natura: ita quoque interior separatio non indiget arte, solum requirit concoctionem. Non aliter atque agricola, qui seminat, non cogitur scire nec curare, quomodo culmus crescat, aut vbi arista nascatur in culmo, sed hæc natura curat: agricola tantùm curabit, vt seminet. Sic etiam ea, quæ nostro in corpore requiruntur, quomodo singula sint ordinata aut formanda, nobis haud opus est curare. Deinde ars separandi mineralia, quoniam variis præceptis & experientiis constat, & difficulter conseruatur, multis etiam curis & dubitationibus distrahitur: talia in interiori separatione omissa sunt, solùmque præparatio siue concoctio tradita est, quemadmodum natura agri aratione requirit. Vbi verò istiusmodi præparatio non fit sed nõ præparata materia in corpus sumitur, separatio fiet nõ aliter, atque si granũ spõtè cadat in terrã, quod raro fructũ profert: hæc sint dicta de nostro proposito.

Natura & artifices vt differant.

Homo necessario edit & bibit.

Nos igitur (vt prædictum est) cùm necessario requiramus cibum & potum, non aliter atque metallum exigit fossorem atque purgatorem metallicum, aut metallicus Præparator indiget metallo: sciendum est, quomodo natura redigat illa in stercus. Ex eo enim intelligetur id, quod in sequentibus concludetur, & per quod veterum errores patefiunt, ac satis euertuntur. Quod in hunc fit modum. Omne quod edimus & bibimus, habet saccum, in quem primò peruenit. Vbi verò in saccum peruenit animaduertendum est, quomodo in eo tractetur. Ab ore vsque ad superiorem intestinorum partem, siue pyloron, totum est quasi artifex: hoc est, quicquid est inter hypochondria siue inferiores costas & supermam stomachi regionem, illud plenum est virtutis digestiuæ. Ex quibus consequitur, alios cibos in ore habere odorem vltimæ materiæ, aliquãdo verò ex stomachi exhalare orificio, &c.

Ingestorum officina prima quæ.

Ergo non omnia in stomachum perueniunt, sed multa in superioribus permanserunt: concoctio nihilominùs vna est & vera. Quum ista materia in stomacho existit, primus labor est, vt artifex natura incipiat separare. Hoc quoties facit, vt excrementa à metallis separentur, primò putrefacit: quæ putrefactio inseruit separationi. Præparatis rectè materiis ad separationem, adest alius artifex, qui est duplex, alter stercoris, alter essentiæ. Nam alter accipit stercus, ac deducit illud in rectum vsque intestinum, & perfectè illud præparat extra stomachum. Quia in stomacho nullum stercus gignitur. Materia autem virtute separationis in eo oritur: quam accipit præparator stercoris, ac separat id, vt & aliis vtile sit. Non quod iterum ex intestinis ita discedat, vt in stomacho fit: quoniam sic nulli prodesset. Propterea natura præparat illud, vt aptum fiat expulsioni. Expulsum verò præditum est multis arcanis, vt excellentes philosophi restantur, & magna experientia comprobat, quòd natura idem stercus moueat ac præparet. Idcirco multum est aberratum in eo, quòd senserit, stercus intestina ducere ac mouere, & ea de causa inter exeundum mutari. Aliud est nutrimentum intestinorum, aliud est ortus stercoris. Hæc sunt dicta de stomachi stercore, hoc est, quod fit in stomacho. Sunt & alia stercora passim in corpore ordinata, de quibus tale præceptum obserua. Artifex ille qui stercus præparat, ab altero se separat, qui stercus non gignit. Est enim duplex artifex, alter accipit ea, quæ sunt essentiæ, ac vna cum ipsis nondum præparatis ingreditur hepar. Quæ vbi in hepar peruenerint, tunc incipit diuisio pro digestionum numero, quæ in corpore existunt valdè multæ. Siquidem singula membra principalia suas habent digestiones proprias, & accipiunt ex hepate sua, ac suum in stomachum ducunt. Itaque & alius stomachus est in corde, alius in splene, alius in renibus, alius in cerebro, alius in felle, alius in pulmone. Quid verò hi stomachi ex essentiâ attrahant, nos latet. Hoc scimus, quod cuiusque membri nutrimentum latitet in pane, carne, & in aliis similiter. Quot verò modis, & quibus nec non quâ ratione, membris corporis nutrimentum diuidatur, nos ignoramus: hoc tamen scimus, rem ita se habere, vt diximus.

Separatio qui fiat a natura.

Putrefactio formula est separationis.

Stercus non in stomacho oritur.

In expulsis multa arcana.

Nutrimentum intestinorum & stercus differunt.

Artifex corporis duplex.

Mébris omnibus sua inest digestio. Stomachi multiplices.

Panis, caro, &c. nutrimẽta omniũ partium.

Membra singula cùm ad se trahant sua, sibique conuenientia, ac ea præparent: noua incipit separatio, per nouam putrefactionem, ac nouæ materiæ à prioribus diuersæ nascuntur, quarum nos emunctoria non omnia cernimus, sed aliquot tantummodo. Nobis enim constat, hepar se purgare per sudorem, & cerebrum sua excrementa per nares expellere, & renes per vesicam. Cæterum emunctoria cordis, splenis, & aliorum multorum nec videmus, nec nouimus. Et quemadmodum morbi oriuntur ex vrina & ex stercoribus in intestinis, &c. ita animaduertite, multos morbos nasci per emunctoria hæc occulta: quorum morborum causas & origines medici hactenus ignorârunt, ac falsò eas in aliis materiis ac causis ascripserunt. Præterea obser-

Emunctoria corporis quot.

Emunctorium multorũ morborum causa.

obseruandum est nobis, eadem ratione, qua vnumquodque membrum principale suum habet stomachum, & suum excrementum, morbúmque ex ipso excremento: sic singula etiam membra minùs principalia, vt gluten album, liquorem, venas, carnes, medullam, ossa, & alia similiter sua habere. Quoniam hæc singula æque digerunt; separant, & excrementa gignunt, habéntque sua emunctoria, & excrementorum morbos. Vna enim est origo podagrę & colicæ: vna & eadem est causa apostematis narium, & restrictionis vrinæ. His itaque modis & causis debent excrementorum morbi considerari. Quare falsa Academiarum scripta, doctrinæ & institutiones, non exiguis curis tractata, longè aliter proponuntur, quā ipsa veritate comprobari possunt, vt in libris de excremētitiis morbis manifestè à nobis ad verbum enumeratur ac probatur. Ad hæc quemadmodum explicatum est, varios esse stomachos, variaque ipsorum emunctoria: ita quoque peculiaris digestio est oris, hoc est, digestio carnis capitis. Non quod omnia in ore digerantur. Quicquid enim in ore digeritur, non transit in stercus intestinorum, quia proprium excrementum est in regione capitis, sic sputum in ore est excrementum capitis ac generatur in digestione capitis, tanquam stercus intestinorum in sua regione: & vt sputum variis modis mutatur, sic quoque excrementa sunt diuersa pro natura loci nobiliori aut ignobiliori: & eadem ratione quoque sunt excrementa gratiora aut ingratiora. Sic proprii stomachi sunt occulorum & aurium. Nam aures suos stomachos non minus habent, atque reliqua membra: stercus ipsarum est excrementum flauum, quod protundere solent. Sic & oculi suos habent stomachos, quorum excrementa sunt lacrymæ, quæ post somnum in oculis reperiuntur, & alii fluxus oculorum. Morbos oculorum cognosces eisdem causis, ordine & progressione, quibus colicam intestinorum. Summa enim diligentia excrementorum morbi vbique sunt cognoscendi. Quia hîc latitat causa, quæ me impulit ad scribendum, quo excrementorum morbi verè innotescant: quibus bene perceptis, sciendum est, modum purgandi hûc solum spectare, non ad alios morbos. Siquidem omnis purgatio in hoc instituta & ordinata est ab ipsa etiam natura, vt stercora tollat, & nihil aliud. Cùm itaque multa sint per se genera stercorum, & ex tam variis digestionibus oriantur: cur medici veteris sophisticæ artis sectatores dicunt, ipsa gigni ex quatuor duntaxat rebus? Volunt, stercora esse ipsam melancholiam & choleram: in quo manifestissimè produnt suos errores. Quia in generatione stercorum, omnino nihil debet obseruari, quam virtus generationis, & stercus eadem virtute effici. Ergo stercus non aliter nascitur, atque ea, quæ terra producit. Quis vnquam dicet, arborem fraxinum gigni ex cholera, aut melancholia: aut ipsam formatam esse choleram, melancholiam vel phlegma? Quemadmodum profectò hæc arbor nunquam est censenda huiusmodi humor, vel ex ipso: ita nec proprietas stercoris naturalis est tale quicquam. Nam eadem est horum origo. Quamuis etiam fraxinus nascatur ex semine, & stercus quasi excrementum: nihilominùs tamen stercus eodém modo nascitur, quo fraxinus. Quia iisdém virtutibus, eádémque forma, natura & proprietate stercus crescit, quibus fructus ex arbore. Et fructus vt non diuiduntur in humores, ita nec stercus distribui debet in humores, veluti hactenus factum est. Stercus flauum vocatis choleram vitellinam: viride, choleram prassinam: & aliis mirabilibus vocabulis illud colorâstis. Ipsa verò stercoris generatio non est intellecta, nec obseruata. Non alia ratione stercus considerastis, ac si diceretis, pyrum flauum est cholera vitellina: viridia pruna syluestria sunt cholera prassina. Ista vt rationi nō sunt consentanea, ita nec vestra sentētia & fundamentū de stercoribus. Si responderetis, aliud est medicina, aliud Philosophia, & alia est origo pyri atque pruni, sic etiam alia est origo stercoris: hoc ipsum Sophista loquitur, qui nec in Philosophia, nec Medicina fundamentum vel experientiam vllam habet. Sic variis modis ii constanter fundamenta sua ponunt, conantúrque domos suas exstruere supra arenam. Nihil enim amplius experientia ipsorum docet ipsos, sed credunt degeneri animo spiritibus vagantibus. Hæc sufficiant de cognitione materiæ, de qua hic concludam.

Podagræ & colicę &c. origo vna.

Academ. reprehēs.

Digestio est multiplex.

Aurium, &c. qui stomachi, quę excrementa oculorū.

Purgationis quis finis sit.

Stercora non sunt melancholia & cholera.

Stercus vt generetur.

Medic. reprehēsio.

TRACTATVS SECVNDVS.

Singulæ res, quæ comedunt, stercus cum efficiant, idqué variis (vt supra dictum est) modis: primò nobis nec sanè cognoscenda sunt stercora exteriora vt per ea deinde interiora quoque commodiùs discamus, Philosophia docet, hominem esse minorem mundum, ac totum exteriorem in se continere, hoc est, partes atque diuisiones eius in se habere. Si itaque omnes partes maioris mundi insunt homini, diligenter perpendendum est, quæ sunt in homine per exteriora discenda. Et quéadmodum exteriores partes sunt admodum variæ & multæ, ita quoque interiores. Quare fieri nequit, vt vno in libello eas omnes complectamur, eò quòd nimis latè pateant. Et sicut omnes experientiæ nunquam possunt mēte concipi: ita quoque fieri non potest, vt quisquam hominem interiorem perfectè cognoscat. Quare turpiter errant isti, qui adeò ruditer & imperitè hominem diuidere volunt in quatuor humores, eumque ex his solis consistere: cùm Medici scientia tam latè extendatur, quam vniuersus mundus patet: hoc est omnia, quæ extremo cœli ambitu continentur, ipse debet scire. Et, si non nouit, non est quod glorietur se totam tenere medicinam, quod Humoristæ medici factitant. Explicaui quidem antea aliquot digestiones, & earum stercora: at non omnia complexi sumus, sed methodum generationis stercoris, quæ etiam in reliquis omnibus eodem modo notari debet. Nos enim omnium stercorum ortus docemus per notiores, ex quibus obscuros & ignotos intelligimus: non aliâ ratione, ac si quispiam ostendat per notiora, quomodo illa omnia, quæ terra producit, proueniant, siue sint nota, siue ignota, quod sit vtrorumque eadem natura. Quæ propter multa cum fine

Stercus in omnibus alēdis producitur.

Stercora exteriora de internis docent.

Mundi pars omnis est in homine.

Homo male in quatuor humores diuiditur Medico. quæ scieda.

Stercorũ genera multa.

ſtercorum genera, ac latiſſimè in hoc ampliſſimo mundo ſint diſperſa, ac medicus ipſa debeat ſumma diligentia diſcere ac conſiderare: paucis viam cognoſcendi demonſtrabo. Primò, vt cognoſcantur omnes res, quæ ſtercus efficiunt, hoc notetur: omnes res quæ comedunt, ſtercus efficiunt, & quæcunque comedunt, etiam viuunt. Quarum rerum ſumma experientia & ſcientia eſt, vt cognoſcamus, quæ viuant, & quæ vitæ ſint expertes, deindè viuentium nouiſſe digeſtiones, & ex ipſis digeſtionibus cognoſcere ſtercora, quæ oſtendunt ac declarant originem, verámque notitiam, & diſtinctiones humanorum ſtercorum. Et quamuis morbi excrementales hîc apertè non doceantur, tamen diſcas hîc fundamentum, ſiue materiam iſtorum morborum, quos tanquam fructus in aliis libris docuimus. Nam alium librum requirit arboris deſcriptio, alium eiuſdem fructum. Omnes igitur res, quæ ſunt vitæ participes, (vt dictum eſt) oportet vt nutriantur. Sic enim homines ſe alunt: ſicea, quæ ex terra creſcunt, & lapides etiam in aquis. Contra mortuum eſt omne illud, quod nihil edit, hoc eſt quod in ſuo nutrimento non conſeruatur. Cernitis apertè, hominem alimentum ſibi adferre, cogique illud quærere ac ſequi. Sic quoque omne, quod ſentit locóque mouetur, ſuum præſepe, hoc eſt, cibum, neceſſariò quærit & ſequitur. Quæ autem loco non mouentur, ipſis nutrimentum adfertur. Sic ſtomachum ad cibum deferre oportet. Quibus verò ſtomachus nutrimentum ſuppeditat, eadem ipſum ſequitur. Omne enim ſentiens nutrimentum neceſſariò quærit. Senſu autem carentia, iacent quietè in ſuo nutrimento & coquina, vt videtis arbores creſcentes ex propriis nutrimenti ollis & penuariis, quibus adfertur nutrimentum aliaque neceſſaria, per ſe alioqui nihil habentibus. Eodem modo lapides, in aquis iacentes proprio in nutrimento conſiſtunt. Quæ prædicta ſicut & aliæ res omnes prout ſuo in alimento conſiſtunt, ita quoque ſua habent ſtercora. Lapis ſua expellens, tegit ſeipſum muſco ſiue vſnea, qui muſcus eſt ipſius ſtercus, licet aqua ipſum aliquando abluat, aliquando non. Iſte muſcus oritur ex ſolo lapidis nutrimento: non quòd alimentum ingrediatur medium lapidis, ſed ſtomachus eius eſt extra ipſum lapidem, attrahitq; ie nutrimentum, quod digerit in lapidis extremitate. Ideò lapides, qui in nutrimento ſuo exiſtentes accipiuntur, virtutibus & arcanis oſtendunt ſe viuere. Reliqui verò qui non in ſuo ſunt nutrimẽto, carent iſtis arcanis, ſed aliis arcanis præditi ſũt. Súntque iſtiuſmodi lapides comparati ad alios, tanquam mumia ad hominem. Vnde aqua cibus eſt eorum omnium, quæ iacent in aquis: terra eorum, quæ in terra: aër eorum quæ in aëre, & firmamentum eorum, quæ in ipſo conſiſtunt. Huiuſmodi res ſunt diſcendę, quia illic inueniuntur cauſæ & modi, per quæ ſtercora diuidantur, & qua ratione ſingula genera oſtendant propria excrementa. Quæ genera eadem diuiſione, eodẽ que modo omnia homo in ſe habet, ſimilique via & experientia ſunt obſeruanda in ipſo. Notate hoc exemplum de diſcrimine lapidum, qui ſunt in aquis, & extra ipſas. Lapides qui in aquis iacent, ſuis in liquoribus conſiſtunt, qui verò extra, etiam in ſuorum recreatione permanent. Hîc errant Alchimiſtæ & qui inueſtigant quintam eſſentiam, & magnum elixir ſtudent præparare, & quicumque magna magiſteria & arcana quærunt; in viuis à mortuis dignoſcendis, quod fundamentum eſt, aberrant. Inſpicite magnetem, qui neceſſariò alitur, nec quicquam agit abſque nutrimento. Quemadmodum enim homo, ſi non nutriatur, ſemetipſum conſumit edendo, donec moriatur: ita & Magnes carens alimento, paulatim ſeipſum rodit edendo: Vbi autem nutrimentum edendo aſſumpſit, virtutem attrahendi quoque amiſiſſe apertè videtis. Sic in Adamante eſt maxima durities, quam amittit, ſi nutrimentum ipſi non datur, quod eſt aër ſiccus: humidus vero aër emollit ipſum, quæ emollitio ipſius, mortem infert. Sic omnes lapides nutriuntur, & omnes arbores, omniáque creſcentia. Efficiunt quoque ſua ſtercora, vt Carabe, qui iacens in aquâ ita incluſâ, vt nullus aër accedere nec diſcedere poſſit, per ſuum aëreum ſtercus coagulat aquam, vt fiant vermes. Eodem modo & ſaphyrus ſuum ſtercus protrudit aëreum, quod & ſimili ratione cognoſcitur. In homine quoque aliud ſtercus fit, aliud eſt ipſâ ſubſtantiâ: cuiuſmodi cùm apertè, tùm occultè, nobis non modo ſcientibus, verùm etiam ignorãtibus ex homine deſcendũt, quę nemo hactenus per experientiam didicit. Patet igitur, omnes res viuere alimento. Quatenus verò viuũt alimento eatenus ſunt medico ſubiecta. Verùm ter quatérque beatus medicus, qui medicinam viuam nouit, eámque comparat, ac certò tenet non eſſe mortuam. Sunt iam in rerum naturâ multæ medicinæ mortuæ, & adhuc moriuntur. Quâ de cauſa medicus iure poterit conqueri: Cœlum renouatur, multa creſcentia ſeneſcunt, ac ſimul mors adeſt: Cæterùm nouum cœlum reſtaurabit ea, quæ futuris proderunt: Tunc medicina ſuis arcanis iterum potens florebit. Quid autem ſingulæ res comedant, & quo nutriantur, non nouimus, ſed illa ſunt in magnalibus Dei. Scimus quidem certò multa centena nutrimenti genera eſſe in corpore, quæ omnia ſunt in vno bolo, & multa quoque millia eſſe in maiori mundo, ſed quis eſt, qui ea ſpeciatim nouerit? Sunt illa magnalia naturæ abſcondita: imò Dei ſunt magnalia, non luminis naturæ Experientiâ autem probatum eſt chaos minerale ducere ac nutrire res, quæ ſe loco non poſſunt mouere: liquorem Mercurialem ducere creſcentia, quæ ſenſu carent, & carnem ſalis ducere ſentientia. Quiſquis autem eſt ille, qui huiuſmodi magnalia diſtribuat? Inuiſibilis eſt coquus eorum: maximè quæque res illę iacent occultæ, pauciſſimæ verò ac minimæ in rebus, quæ ſub aſpectum cadunt. Vndè patefit iſtorum error, qui res occultas & latentes iudicant ex iis, quæ ſentiuntur: hoc eſt, habent ea, quæ cernuntur ac tanguntur, non autem iudicant illa manifeſtè ſenſu, ſed occultè abſque ſenſu. Vobis igitur conſiderandum

Omnia edentia ſtercus producunt & viuunt.

Viuentia omnia nutritione egẽt. Quod nihil edit eſt mortuum.

Sentiens omne alimento eget.

Lapidũ qualis nutritio.

Vſnea eſt ſtercus lapidum

Vſnea vnde in lapidem generetur.

Lapidis ſtomachus vbi.

Lapides viuunt. Aqua cibus eſt lapidum

Alchimiſtarum error vndeortus.

Magnes aperte nutritur.

Adamantis durities tollitur deficiente ipſi nutrimẽto. Adamãtis alimentum quod Carabe & ſaphyri quod ſtercus.

Alimẽto viuunt omnia. Medicus quis beatus.

Magnale Dei inciibo rerũ euidens.

Chaos minerale nutrit immobilia. Liquor Mercurialis. &c.

Nutrimēto suo omnia conseruantur.

randum est, omnes res suo nutrimento conseruari, nihilque viuere sine stercore. Ex hoc modo dignoscendi stercora, debetis etiam humani stercoris naturam tenere. Vbicumque hæc cognitio deest, ibi quoque nullus adest modus exercendi medicinam: quia ex his originem ducit suam. Hæc sunt eius elementa, ex quibus & principium ipsius, & totum fundamentum oriuntur. Cæterùm quod vos appellatis cholerã, vel melancholiã quę nullo nituntur fundamento philosophiæ, ea veritati non consentiunt: & quæcunque medicina ex iis originem sumit, inconstantior ac incertior est, quàm pluma in latissimo campo, quæ continuè vltrò citróque agitatur ventis. Oportet igitur medicum esse peritum externorum excrementorum, quò medicina rectè intelligatur, & abusus in modo purgandi, quem veteres scriptores docuerunt & obseruârunt, è medio tollatur. Non enim ratione humorum medicina distribuitur, verùm naturâ stercorũ.

Humorũ doctrina falsa.

Quapropter nobis loquendum hîc est de stercoribus, non humoribus. Quicquid enim loquimini de stercoribus ex suis digestionibus, hoc verum est, in eóque rectè facitis: & quisquis ex digestionibus originem ducit loquendi, veritatem dicit, eámque inuenit, ac probat. Ex humoribus autem si medicinam statuitis, nunquam probabitis, nec vllis rationibus confirmabitis. Quâ de causâ erratis in purgando, vt ipsimet vestris factis probatis, dum purgationes vestræ nihil prosunt. Omnis purgatio debet esse cura eius morbi, cuius tollendi gratiâ datur. Hoc si non fiat, erratis, ac ostenditis artem vestram esse falsam, etiam in purgando per clysterem, & alia loca ac emunctoria quærenda tanquam cœci & lusci.

Purgationis quis finis sit.

Medic. reprehēsio.

Hæc vulgus si intelligeret, profectò abhorreret à vestrâ medicinâ: quod vester modus pharmacandi sit prorsus absque omni fundamento, eóque vtamini tanto cum periculo hominum. Si enim perpenderetis originẽ stercoris, quot modis oriatur, vos ipsi abhorreretis. Oportet profectò in istiusmodi periculosâ medicinâ quemque medicum intelligentiâ valere, & medicinam habere exemplar propositum, eámque retinere, quasi esset ipsius theorica, vt perpendat sedulò, quot genera laxatiuorum & quàm mirabiles ipsorum virtutes & operationes sint. Vnde putatis illud, quod sæpè vos in magnam adducit admirationem, euenire videlicet, quid sit illud, quod expellitur? Et nullâ aliâ profectò de causâ fit, quàm ab admirandis digestionibus. Nam mirabiliter stercora per laxatiua & purgationes in vnam substantiã conferuntur, & mirabili modo trahuntur ex suis emunctoriis. Vos autem propterea, quòd exeant per anum, æstimatis vnum esse dũtaxat, nec amplius quicquã ibi animaduertitis. Summâ diligentiâ, omnique mentis acumine considerandum est, animi nostri captum excedere, quomodo stercus educatur, quod (vt dictum est) nos secundum naturam iudicamus.

Stercoris eductio naturalis est.

Quatuor autem humores, eorúmque diuisiones facilè intelliguntur, vt vos ipsi cernitis. Cæterùm has res non faciles intellectu esse oportet: sed necessè est scire veram progressionem & methodum, & non sequi ea, quæ in progressione existunt. Ergo non licet his rebus imponere nomina ex humoribus, verùm locis, quæ ipsis causa nominum sunt. Locus certè est digestio, & materia separationis. Hæc omnia eo dicuntur, ne vos posthac stercora quæratis in humoribus, nec ipsos humores vllis purgationibus conemini purgare: quia istos humores nullus vnquam probatus medicus spectauit.

Humores: nemo vidit.

Nec minori curâ & diligẽtiâ animaduertere debetis hãc magnam erroris vestri partem, videlicet, quòd in quocunque morbus potest stercora commutare, in eodem quoque potentiã habeat eadem priuandi colore: nec medicus hæc iudicabit duas esse diuersas res, sed vnam, quod fit hoc modo. Si velis ex stercoribus iudicare, & eandem æstimare esse signa & indicia morborum, errabis vniuersâ tuâ practicâ. Quin primò obserua, vtrum morbus regat stercora. Hic itaque si stercora gubernet, nullo modo expurges illa. Si verò stercora regant morbum, expurges stercora, & morbus recedet.

Circa purgationem quid fagendũ.

Quòd si volueris morbum & stercora simul educere tua practica, corrumpis digestionem, nec cogitas, huiusmodi errorem nequaquam esse morbi curam, sed potiùs longam eius productionem. Hæc res experientiam requirit, & scientiam morborum, qui in digestionibus potentes sunt, & quantæ sint istæ potentiæ. Alij enim morbi in stomachis corporis, alij extra stomachos sunt.

Morb. sunt vel in stomachis vel extra.

Si ergo tales morbi alia stercora gignunt, cur stercora essent humores, quùm non oriantur ex humoribus, nec ipsorum morbi sint humorales? Cæterùm vestra sophistica in his vos defendit, & vos ipsi vestris humoribus peculiarem professionem constituistis, ne philosophi vos reprehenderent, & vt artifices naturæ ac naturales à vobis separarentur, & vestram pompam soli ostentaretis, nec quispiam mortalium auderet vobis contradicere. Si ergo Sophisticam, quæ in humoribus consistit, non excogitassetis, coacti essetis philosophis reddere rationem, num aliquid in philosophia nouissetis.

Medic. reprehēs ob sophisticã.

Profectò nihil potuissetis respondere de stercoribus lapidum, lignorum, graminis & aliorum similium, nec de nutrimentis eorum: nec potuissetis respondere medicis naturalibus, qui suum fundamentum iaciunt in experientia rerum externarum. Quùm itaque animaduertistis. fundamentum, vestræ medicinæ, Philosophiæ, Astronomiæ, & aliarum rerum naturalium nihil valere: finxistis quatuor humores qui in nulla professione fundamentum habent, at solùm vestris phantasticis capitibus fulciuntur: vnde philosophis & veris naturalibus persuasistis, humores efficere medicum, & ex humoribus medicinam oriri.

Humores vnde ficti.

Sic pro vestro animi arbitrio flectitis humores. Egregia sanè fallacia est, facultatem posse ita inficere ac inuertere sophismatis, vt stulti se à sapientibus segregent, persuadeántque ipsis sapientibus, se esse eos, qui rectè sapiant. Per hanc sophisticam pacatè vixistis, nec quisquam vobis contradixit, nec vllus mortalium nouit vestras præstigias. Quòd si volueritis veros agere medicos, omnium disciplinarum doctis cogimini conuersari, & eos doctrina superare, non vos ab iis separare.

TRAC-

TRACTATVS TERTIVS.

Nvnc de diuersitate sita in virtute digestiua, quæ causa est varij status vltimæ materiæ dicamus. Virtus digestiua quùm non sit simplex, signum est, medicinam purgandi quoque non debere simplicem esse. Nam manifestè & copiosè hîc traditur, non ex humoribus, sed digestionis virtutum cognitione, energias & vires medicinæ æstimandas esse. Quicquid verò præter hæc fit, non est medicinæ artis, sed externarum. Quicquid mundus continet, idipsum debet & in homine considerari, ac separari à se inuicem, & quousque stercus cerebri se separet in substantiam vltimæ materiæ à stercoribus intestinorum. Admiranda est mutatio, & mirabilis operatio: quùm ambo reuera sint stercora, & multùm discrepantia, ex ipsis quoque in medicina diuersa debere accipi, vt intestinis suum, ita & cerebro suum tribuatur. Hanc notitiam, maximam esse medicinæ partem æstimo.

Medicina purgans nō est simplex.

Mundus omnis in homine considerandus.

Cuius causa est hæc: Medicina vult iudicari pro corporis partibus, locis, & eorum proprietatibus. Quæ autem euacuatio quatuor humorum dicitur, nihil valet. Fundamentum minus est lubricum & leue, quòd tantùm quatuor humores sint spectandi, & reliqua omnia negligenda. Natura etiam quatuor illorum, ac ipsorum scriptores testantur, eos non habere locum in corpore: nec etiam anatomia rerum naturalium vllo modo concedit, tales esse locos in corpore, in quibus istiusmodi quatuor humores gignantur: nec anatomia quoque morborum patitur, solùm quatuor esse matres, & non plures. Hæ differentiæ & dissimilitudines omnibus, qui aliquid volunt in arte medicâ tractare, perfectè esse debent cognitæ quòd oriantur ex microcosmi naturâ, vt homo similis sit maiori mundo. Si ergo homo maiori mundo per omnia similitudine respondebit, nec verò naturali statu ab eo differet, quò exteriora interioribus & interiora exterioribus sint similia: oportet sophistarum humores cedere ac euanescere. Quia hominis anatomia, est anatomia totius sphæræ: & cœlum terráque dum intereūt, anatomia magna quoque perit. Eodē modo, si homo moritur, parua anatomia interit. Et quemadmodū in cœlo Sol ac Luna suū splēdorē amittent, & stellæ cadent ex cœlo, ita etiā in homine, antequam moriatur. Ac vicissim, vt homo perit, & in nihilum redigitur, ita quoque cœlum & terra finientur. Hæc quò melius intelligatis, notate hoc exemplum de cœlo. Cur cœlum adeò mirabiliter est formatum? quare tam admirandas habet operationes? Solùm hominis causâ. Si ea duntaxat cœlum habet, quæ sunt hominis, necessariò homo corpora & loca habebit, in quibus cœlum suas operationes perficit. Hæc quùm sint necessaria, & oporteat hominem tot habere loca, quot cœlum operationes: hinc consequitur, hominem anatomiam suam ex cœlo consequi ac cōsistere: non hominem ex homine. Si enim homo seipsum explicare deberet, omnia quæ in ipso essent, cœca & recta forent: & cœci existunt medici, qui nascuntur ex ipsius anatomia. Medicum ex Astronomiâ oportet anatomiam discere. Hæc enim vidit ea, quæ in homine non videntur, & nihilominùs insunt. Negatur etiam à nonnullis, loca cœli inesse homini, quorum profectò valdè multa cuti inclusa sunt. Sic medicus ab externis sui subiecti cognitionem petit: nec solùm ex cœlo, verùm etiam ex terra, quæ simul subiiciunt oculis hominis anatomiam, quæ nullo modo potest ex homine disci. Si itaque sphæra mundi docet anatomiam, cur non discit medicus ipsam ex Astronomia? Causa est, quod nimis ipsi sit difficilis: Sophistas verò agere ōnibus facile est, nec opus habēt præceptoribus. Discunt enim per se imponendi artem: qua cognita, pro mundi versutiâ callidissimè ostentant se doctos ac peritos esse, vt factitant medici, qui, totam medicinam redigunt ad quatuor humores. Nouerunt ipsi, Friburgum, Viennam, atque Erphordiam ex istiusmodi fatuis efficere Doctores. Vnde Medicina periit, quòd se à doctis separârint illi, non aliter atque canicida ab honestis hominibus. Medicus sanè debet Philosophiam & Astronomiam cùm ipse discere, tùm alios quoque docere. Hæc necessaria cùm sint, quid ipsi nouerunt? Verè istis cœlum ac terra sunt ignota. Propter quam ignorantiam non est ipsis confidendum, vt stercus homini expurgent, sed eiectum vt efferant. Non immeritò quatuor mirarentur rustici, tales homines esse Doctores & Magistros, qui nunquam tam longo tempore, vt ipsorum libri quoque testātur, ab Æsculapij & Hippocratis temporibus ad hanc vsque horam nouerunt stercoris naturam. Quomodo ipse primam materiam cognoscet qui vltimam ignorat: Vicissim quisquis primam non nouit, nec vltimæ cognitionem habere potest. Aliquid tamen ex cœlo sunt conati in medicinam transferre. Nam Scorpionem, pisces & Arietem arbitrati sunt sufficere, quasi istis totum cœlum intelligerent. Ista verò signa non habent eius rei peculiaria mandata: sed cœlum in istiusmodi rebus diligentiùs est cognoscendum. Vos semper garritis, ac iactatis Calēdaria vos sequi: quæ non à peritis, sed opinione doctis componūtur. Hæc omnia dicta sunt non alia de causa, quàm vt intelligatur, modum pharmacandi ab externis creaturis peti, ac verè solidéque in cognitione earum valēr, & non ex vestra anatomiâ imaginatione constituta. Quo ad cœli & terræ cognitionem, non habetis, nec nouistis quomodo insint homini, & quomodo se habeat concordia externorum & internorum, non estis digni, vt stercus tractetis, taceo sanitatem & vitam. Vos occupâstis lupanar, ac in eo vos collocâstis. Quia nihil tam impudenter dicitur, quod istic non audeant re perpetrare. Quæcumque enim libuerit, eorumdem quoque potestatem habent perficiendi suâ licentiâ. Meum autem propositum vt exequar, haud vos latebit, vt prædiximus, ex diuersitatibus exterioris globi vel sphæræ, diuersitates humani corporis esse discēdas. Et quicumque nouit constitutionē cœli & terræ, idem quoque nouit hominis. Qui verò ōnes hominis partes nouit, ipse est medic⁹. Quantū verò ad stercorū in suâ separatione scientiā attinet, vt quantū differāt stercus

Medicinæ secundum quę æstimanda sit.

Homo similis mundo.

Cœlum tam affabre propter hominē factum.

Hominis anatomia ex cœlo.

Anatomia hominis et Astronomia discenda.

Sophistica facilè discitur.

Medicus Philosop. & Astro. peritus esse debet.

Medic. reprehēsio.

Mundus externus docet de interno.

Medicus quādo perfectus.

Eiectio quæ circa stercus.

stercus cerebri & intestinorum, id huiusmodi tenet discrimen. Loca vltimam commutant materiam, non virtus digestiua. Loca verò singula pro sui naturâ sunt diuersis modis disposita & ordinata. Quùm ergo loca sint causæ commutationis vltimæ materiæ, & ipsa moueantur ita per externas impressiones, vt eodem modo sint in corpore humano affecta atque intrinseca: oportet iam declarare, quî ipsa in ordine in vltima materiâ preparanda agant. Ordo certè locorum nascitur ex forma hominis, prout nobilis aut ignobilis, clarus aut obscurus fuerit, eámque ordo obseruat. Illud etiam naturale est in homine, quod vltimá tribuit materiam videlicet eiusmodi loci calor. Quotiescunque enim existit virtus digestiua, toties quoque est calor, toties alius calor, toties & alia putrefactio. Nihilominùs vnus est calor, & vna progressio, vnúsque ordo putrefactionis.

Locorũ in homine ordo vnde nascatur.

Virtus digestiua sine calore &c. non est.

Præterea sciendum est, cunctis rebus quas nos comedimus, inesse omnia stercora, quæ in nostra corpora ingrediuntur. Quod intelligendum est hâc similitudine: Homo donec viuit, non putrescit: quàmprimùm verò mortuus fuerit, putrescit. Omnis enim cibus, quem edimus, viuit, nec sordet, donec viuit: vbi autem in humanum corpus peruenit, incipit operatio virtutis digestiuæ, quæ tot calores habet, quot sunt genera digestionum, hoc est, quot genera stercorum. Separatio est sita in calore, tanquam in facultate digerendi, vnde aliter ac aliter formatur vltima materia. Hinc intelligendum est, ordinem ac dispositionem esse magni Archei, quòd isti calores sint distributi per corpus pro locorum naturâ, quo nobilitas personæ conseruetur in suo statu. Sic quoque iuxta naturam stercoris virtutem digestiuam ordinat, & stercoribus singulis, quę adhuc insunt cibo, suas digestiones: hoc est cum eodem nutrimento mittit suo emunctorio. In cibis itaque istiusmodi sordes cum existant, (vt satis retulimus:) animaduertendum est, ordinem & constitutionem membrorum humani corporis ita esse disposita, vt os purum conseruaretur à stercoribus. Similiter quoque oculi, & aures. Propterea stercus illud, in quo talis fœtor habetur, intestinis deputatum est, ne aliæ digestiones huiusmodi quicquam haberent, quale intestina, alioque calore forent prædita, quàm intestina. Quia calor intestinorum putrefacit omnia ac redigit in fœtidum stercus: Quâ de causa calor & materia æqualiter coniunguntur. Nam obseruandum est, vt mirabiliter calores diuisi sunt per suos gradus, ita & formæ hominum dissimiles existunt. In his etiam notandum: Omnia quæ edimus, originem ducunt ab externis. Oportet enim vt externa foueant ac nutriant interna. Sic hepar nostrum vtitur hepate terræ: cor nostrum corde terræ fouetur: terræ alit nostri corporis fel: & cerebrum terrenum corporis nostri cerebrum sustentat: Sic quoque splen splenem, sanguis sanguinem, & renes terrei nostros renes alunt. Siquidem cœlum & terra sunt vnus homo, nec plùs nec minùs in vtriuslibet ipsorum natura existit. Propterea quotiescunque quis bolum

Alimẽta omnia stercus habent.

Putredo consequens est mortis rei.

Separatio a calore fit.

Archei in corpore vis quæ.

Natura in corpore humano providentia

Calor fœtorem stercori conciliat

Simile internũ nutritur simili externo.

Cœlum & terra homo vnus sunt.

cibi in manu habet, toties cœlum & terram continet in eo bolo, quia ipsi insunt omnes partes hominis, nec non omnia totius mundi siue globi sui corpora. Ergo corpus cœleste ac terrestre in manu est comedentis, ac ipse cœlum edit & terram, ac eâ ratione corpus eius sumitur ex cœlo & terra: vnaque res sũt cœlum & terra in sua essentia, non autem in forma.

In cibi vno bolo, insunt omnes hominis partes.

Cœlum & terra vnum essentia.

Sic itaque homo totum comedit mundum, & idem existit quòd mundus, ac (vt supra dictum est) se inuicem edunt. Animaduertite in sumendo cibum, nos docuisse, primam operationem fieri in stomacho, postea in reliquis partibus corporis. Nolo hîc latiùs explicare, quæ antea sunt tradita, sed discite quomodo operationes fiant, & vltimæ materiæ ducantur ac separentur. Primò, quùm edimus, operatio fit in ore similis ei, quæ fit in stomacho. Vnde sequitur hominem per solam digestionem posse naturaliter sustentari. Quod sic intelligendum est. Videtis in ore generari stercus intestinorum. Quia ita peculiaris ibi est operatio siue digestio, vt si quis cibum continet suas horas in ore, quemadmodum virtus digerendi nos docet, idem cibus digeratur à gingiuis, palato, gutture & vuula; quo concocto, nascitur stercus & putrefactio, quod stercus indicat, veram esse factam nutrimenti separationem. Putrefactũ quoque illud, quod in ore manet, docet, nutrimentum esse ab eo separatum. Putrefactio propterea fit, quòd calor non sit in ore tantus atque in intestinis: nihilominùs in ore est digestio facta, quæ separat nutrimentum à stercore eo modo, quo in stomacho: nec minùs est nutrimentum perfectum, atque illud, quod est in stomacho: trahitur quòque occultè in hepar, absque deglutione, aut sensu. Hæ sunt anatomię, de quibus scribere libet. In hepar vbi peruenit, æquè perfectum est, ac si prodiisset ex stomacho, & corpus eo sustentatur ac saturatur, ipsíque sufficit. Vnde sciendum, quòd comedendo conferre in stomachum est naturæ ordo, & ore retinere, est quoque naturæ ordo. Quicumque edendo deferunt in stomachum, plus nutrimenti requirunt, quàm qui in ore retinent. Quia stomachus tendit ad pinguedinem, os verò ad sanitatem, abstrahitque à pinguedine. Qui in stomachum edendo transferunt, seipsos multis subiiciunt morbis: qui verò tantùm ore comedunt, nullis se morbis subiiciunt. Qui stomacho comedunt, requirunt necessariò alimentum lautum & copiosum, quòd stomachus sit eo gustu præditus, vt quicquid ipsi placet, hoc velit habere: quod si non suppeditetur illi, perturbatur, quia in lautitiis fũdatus est. Qui autẽ ore tantũ edunt, nihili saporẽ faciunt, sed ipsorum os digerit illud, quod stomachus nequit. Maximum hîc esse discrimen notate. Nam hoc modò vixerunt Eremitæ, & illi, quorum nullum stercus intestinorum repertum est. Summus ac maximus Eremita Ioannes Baptista comedit locustas & mel syluestre. Locustæ sunt teneri ac recẽtes fructus qui adhuc suffulciũtur germinibus. Tales Ioãnes Baptista decerpsit, ac in mel syluestre (quia apes

Digestionis vis quę in homine

Stercoris principium in ore.

Digestio oris imbecillior intestinorum.

Cibi quę digestio fit.

Edore ore & edere stomacho sunt diuersa.

Stomachus lautus est.

Eremitæ ore tantùm edebant.

Ioan Baptista &c. Locustæ quid.

apes syluestres in syluis agunt (intinxit, ac ipso eos illiniuit. Ex quo obseruandum est, quod teneræ ac recentes locustæ sint nutrimẽtum: quia ex ipsis fit nutrimentum. Differunt autem locustæ in hoc: Omnes locustæ recentes ac teneræ debent crudæ comedi: vbi autem tempore inueterascũt, coquo tradentur. Quicquid ergo coquitur, hoc ipsum transit in stomachum & os. Quicquid etiam non coquitur, in os & stomachum peruenit, hac tamen distinctione: Quæcunque sunt tenera & recentia, non satisfaciunt stomachi cupiditati, non enim delectatur crudis, verùm delicatis. Ioannes autem, non delicatis & lautis nutriebatur: propterea quoque stomacho non tradidit alimentum suum, sed ori, per quod sui corporis membra cõseruauit. Laridum, aliaque pinguia non edit, nec gaudia libidinésque excitauit, nec admisit, solâ oris saturatione contentus. Sic in locustis & melle syluestri fuit ipsi nutrimentum sufficiens. Eodem modo & alij Eremitæ se sustentârunt, quorum multos certissimè constat olim fuisse, & hac nostra memoria esse. Hi nihil comederunt, nec stercora intestinorum sunt reperta. Non enim nutrimentum stomacho tradiderunt, sed solùm ori naturaliter, & satis membra fouerunt: naturaliter, inquã, & cum natura, non contra naturam, nec cœlitus, sed ex cœlo & terra sumuntur. Siquidem homo micis conseruatur, & piscibus. Quæcumque stomachus digerit, ea transeunt per ventrem: quod verò digeritur ore, sputo eiicitur. Ex quibus sequitur, generatio stercorum in ore quum fiat, soliti sunt Eremitæ ora sua lauare ac purgare, vbi digestio in ore fuerat absoluta, ne intestinorum stercus per os fœteret. Istiusmodi vbi viderunt ipsorum discipuli ac eiusdem ordinis homines, quotiescunque cibum sumpserunt, os abluerunt, & hoc in statuta sua retulerunt. Cæterùm huius sunt obliti, quòd cibum dimiserint in stomachum, ac quæsiuerint stomalasciuiam, non membrorum necessarium nutrimentum, veluti ipsi, ex quorum professione & ordine dicunt ac iactitant se esse. Hæc res quomodo se habeat, quotidie licet videre.

Ioannes Baptista quib. cibis vsus sit.

Oris ablutio vnde introducta.

TRACTATVS QVARTVS.

POstquam originem & loca stercoris rectè tenueritis, considerandi sunt & eiusdem colores. Obseruate igitur colores ipsius nasci ex eadem materia, qua stercus. Quemadmodum enim in vno panis bolo tota existit hominis anatomia, ita quoque in eodem sunt omnes colores singularum partium: & vt in eodem pane cerebrum aut cor inest inuisibili modo: ita etiam inuisibiliter insunt colores cerebri aut cordis. Nec aliter insunt sua natura colores, atque in grano quod seminatur, tota arbor. Nam in nutrimento sunt omnis generis nigrores, & candores, aliique colores, qui apparent in corporis informatione. Colores itaque non minùs conseruantur nutrimentis, atque corpus, quod tingunt: sua etiam loca & proprietates, accipiunt, non aliter, atq; nutrimentum sua. Hæc de coloribus nutrimenti diximus. Est enim & alius color, qui non est nutrimenti, sed stercorum. Et hîc duntaxat vnus est: qui differt ab altero quòd hîc sit vnus, nutrimentum verò omnes in se continet. Ex hoc nutrimenti colore fel accipit suam viriditatem & flauitiem. Quia in eo sũt ambo colores cum omnibus suis gradibus. Vnde sequitur, quoties colores se separant, quæ separatio est origo icteritiæ, tunc se inuicem excedũt colores magis, quàm natura requirit. Nemo enim hominũ potest eloqui multitudines graduum, qui sunt in coloribus. Sic etiam in cerebro varij colores albi & cœrulei existunt: propterea multi & varij colores in morbis cerebri inueniuntur. In sanguine verò & carne rubeus & cœruleus, qui apparent in vibicibus, dum corpus percussum est. Omnes enim colores sunt in corpore, ac in lucem producuntur cędendo & percutiendo corpus. Quia in ipso ictu siue percussione non sunt colores, verùm in corpore sunt colores, quos ictus prouocat, vt appareant. Colores itaque indicant morbos, quos hoc loco non describo sed solùm indico, vt stercorum colores meliùs intelligantur. Qua de causa, cum tot colores perfecti sint in homine, quot in exteriore sphęra: sciendum est illud, quod prædiximus de emunctoriis & virtutibus digestiuis in illis esse multos ac diuersos colores, pro natura & varietate digestionis ac loci quos colores stercus etiam extrinsecè retinet. Notate hîc, qui sint extrinseci colores. Quemamodum nihil erat ante cœlum & terrã, & iam aliquid existit, ita quoque nihil fuerunt colores, antequàm producti sunt. Fuit quidem aliquid antequàm cœli & terra essent facta, sed nihil horum, quæ iam existunt. Aliquid quoque fuit, in quo colores sunt facti, nihil tamen fuit comparatione huius, quod iam est. Si ergo illud ipsum, quod nunc existit, redigatur in nihil: permanet illud, quod antea fuit. Sic vbi colores euanescunt, manet illud, quod ante ipsos erat. Quod ita intelligetur. In cibo sunt omnes colores, ex quo & corpus suos accipit. Ex cibo igitur cum corpus colores accipiat, postquam accepit, permanet ille color, qui erat ante colores apparentes: veluti hoc exemplum docet. Homo nihil aliud est, quàm excrementum, ex quo etiam factus est: vbi autem corpus sumit nutrimentum, nihil remanet præter sordes, ex quibus cibus creuit: sic vnâ cum nutrimento discedunt quoque colores. Vt porrò post separationem nutrimenti stercus remanet, ita quoque primus restat color: hoc est ille color remanet, in quo omnes reliqui colores confusi sunt: qui alij dum absunt, res est mortua, ac vnus est color, qui tamen reuera non est color. Sunt ergo colores cognoscendi & iudicandi per colorem, qui fuit ante omnes colores, pro natura cuiusque loci. Per hunc quoque hominum morbi sunt cognoscendi. Vbicunque enim colores existunt alij, quàm illi, qui reuerâ nihil sunt, morbos indicant. Vnumquodque enim stercus debet carere colore. Propterea discrimen colorum est, quòd alius sit in essentiâ, alius in corpore mortuo. Sicut enim homo adhuc viuus differt ab eodem mortuo, ita etiam duo isti colores sunt inter se discernendi. Quapropter & plura nunc obseruate de stercorum coloribus. Stercora quæ per anum expurgantur,

Colores stercorũ ex nutrimentis sunt.

Color duplex.

Gradus colorum sunt ineffabiles. Colores omnes sunt in corpore.

Colores omnes corpori ex cibis induũtur. Homo totus est excremẽtum.

Colores qui iudicandi sunt.

Stercus colore carere debet.

colores habent, in quibus nutrimenta eorundem locorum digeruntur: sic & hepar eundē habet colorem. Quotquot ergo sunt reuerâ colores, tot sunt etiam non reuera colores, hoc est qui non sunt colores, & nihilominùs corpus colorum. Multa & varia quia sunt colorum corpora, varia quoque sunt non colorum, vt pituita indicat colores cerebri quæ proprium non habet. Colorem etenim accipit cerebrum, & illud quod non est color, transit in stercus, quod non est nutrimentum. Sic vltimæ materiæ iterum fiunt primæ, quæ nihil sunt, nihil quoque existit vltima materia. Medium verò existit aliquid reuerâ, hoc est illud, quod in primum est fusum, & ab vltimo sũptum. Si hoc alios colores habuerit, quã vltima materia, hoc est, colores primæ materiæ, medico est subiectum ad iudicandũ. Nam colores ostendunt morbos corporis, non stercoris. Stercus enim nihil est, nec sanitatem, nec morbos efficit. Idcircò cogimini primò colorum habere cognitionem iuxta localem anatomiam, quò sciatis ex colorum origine locorum colores, & per eos materiam morborum. Sic enim cognoscendi sunt colores & genera stercorum: non vt stercora curentur medicina, sed loca vnde ipsa prodeunt. Vos igitur falsò choleram & melancholiam, & reliqua huiusmodi examinatis & iudicatis, quæ istiusmodi loca iuxta morborum originem nullo modo apprehendunt, nec iudicare possunt. Cum itaque nihil sit in corpore, quod cholera aut melancholia appellatur, nec in virtutibus digestiuis, nec in physico corpore: ergo obseruandum est, qui communiter colores in stercore concurrant: quod eâ ratione fit, vt vnumquodque membrum attrahat id, quod sibi conuenit. Quod si hîc aliqua perturbatio contingat, & nutrimentum se à suo loco separet in suum emunctorium: tunc exit nutrimentum, non autem stercus. Nam immatura nutrimenta erumpunt, quæ non sunt stercus Quare non est rationi consentaneum, vt purges. Quod si etiam eueniat, vt in eo stercus nullius odoris, sed tamen cum suis coloribus reperiatur: obseruabitis aliquot nutrimenta digeri, & stercus ipsius loci mittere: alia verò cum ipso misceri, ac stercus adulterinum efficere. Quæ sunt diligenter notanda, ac inde discendum, quòd per anum multæ virtutes digestiuæ se exonerent ac purgent. Similiter etiam multæ virtutes digestiuæ vrinâ se purgant. Nam singulæ virtutes digestiuæ sua habent emunctoria ex suâ regione. Vnde stercora variis possunt modis apparere, dum nutrimenta nondum digesta concurrunt Adhæc obseruandum est, tempora ad cœlum tales efficere colores, quoties istis nostris non conuenit, in iis cum microcosmi corpore quod tamen cogitur eam ferre. Ex quibus consequitur, dum cœlum virtutem digestiuam interrumpit etiam eius virtutis operationem impedit, ac postea fieri confluxum colorum pro naturâ & efficaciâ cuiusque impressionis. Hęc dum fiunt, in eisdem locis patefaciunt colores nutrimentorum, & morborum, qui sunt in ipsis virtutibus digestionis. Hinc facilè colligitur, modum pharmacandi non intelligendum esse in purgando situm: sed virtutem digestiuam esse restituendam, vt stercus esset Hoc donec non fit, semper magis ac magis augetur morbus, non aliter ac si res putrescat, quæ profert muscum, situm, aliáque sordes, quæ in ipsâ crescunt. Hæc omnia vobis aliquoties repetuntur, ne prorsus in stercoribus submergamini, hoc est, ne vitam vestram in istis transigatis, sed potiùs discatis ea, quibus ad meliora possitis progredi. Post hæc notandum est: Quemadmodum diximus de variorum colorum origine & separatione, quomodo etiam ex bonis & viuis rebus tam multi & diuersi colores oriantur, in ipsis rebus latitantes, ex quibus postea stercus suos colores adipiscitur, iuxta quos iudicium sumitur: ita quoque obseruandi sunt colores mortui, hoc est, colores, qui nascuntur ex putredine: quo discrimen verum sciatis, ne istos æstimetis viuos esse. Sicut enim putrefactum quiddam ex homine mortuo fit, sic etiam colores eiusmodi oriuntur. Fatum non est homo, sed signum ipsius: similiter si colores, non sunt colores ipsi, ex quibus originem sumunt, verùm ipsos indicant. Ac vt fatum nihil veri & scientifici demonstrat, sic hi colores nihil veri nec certi ostendunt. Quapropter non est ferendum iudicium, nec tractandum quicquam, iuxta istos colores: quia non oriuntur ex naturâ, quæ ægritudines efficit, sed aliâ producuntur generatione: quare veterem generationem non indicant. In eo enim distinguuntur ac separantur, quòd hi colores in putrefactione originem suam accipiant, quæ putrefactio separata est à viuis, non aliter atque vmbra à corpore, quæ ipsi quidem nonnihil adhæret, attamen reuerâ nihil existit. Putrefactio autem fit, quùm stercus separatur per suæ digestionis emunctorium, fitque quadam morbi energia, qui in eâdem digestione hæret separatus, qui idem morbus stercus efficit putridum, quia non est, vt conueniebat. Integrum & sanum exire decebat: sic enim non putrefieret. Omnis enim res, quæ putrescit ex morbo, qui in ipsa latitauit, dum sana esset, putrefit. Sic videtis carnes putrescere ac sordere, non aliam ob causam, quàm quòd vna caro ægrotet, quæ licèt sana æstimetur, nihilominùs tamen morborum principia in ea existunt, quæ sunt causæ putredinis in morte apparentes, hoc est, per putrefactionem se ostendentes. Nam omne, quod non putrescit, nunquam etiam viuens morbo laborauit, nec morbo subiectum est, vt gemmæ, balsamus, & eorum liquores. Homini verò, cum in aliquâ corporis parte ęgritudo contingit, & in eâdem nascitur stercus, continuò putrescit: siquidem ex imbecillâ digestione oritur. Si autem digestio fuerit integra & salua, non putrescit stercus in corpore. Ad ea verò, quæ extra corpus sunt, non spectat meum argumentum. Causæ putrefactionis sunt variç, quas non opus est hîc describere. Mihi enim est propositum, stercora describere, veluti

Colores morbos corporis notant.

Humorũ figmentum taxat.

Cholera, melancholia, &c. nihil sunt.

Anus & vesicæ emissoriæ cõuenientissima.

Putredo musci & causa.

Fatũ est signũ hominis.

Putrefactio quorum colorum causa.

Res vnde putrescant.

modus pharmacandi requirit: deinde etiam vt describam virtutes digestiuas. Cæterùm error postquam talis accidit, vt ex stercorum coloribus, non consideratâ eorum origine, iudicia sint constituta: fallaciæ multæ sunt introductæ. Nullus enim color prodiens ex putrefactione, veri quicquam significat, nisi ex suo loco veniat. Propterea stercus retinet loci istius & regionis colorem, vt stercus cerebri retinet suum candorem & cœruleum colorem. Si autem loci stercus putrescit, tunc etiam ipse locus coloribus putrefit, &c. In felle est viriditas & flauities: quicquid ex eo putrescit, hoc adhæret quoque coloribus: quod de omnibus partibus eodem modo intelligendum est. Hîc tamen mutatio huiusmodi contingit: quotiescunque morbus incidit in putrefactionem, toties mutantur colores. Stercora, quæ deberent tincta esse rubore, fiunt nigra & phœnicea, quæ falsò appellantur melancholia. Ex sanguine isti colores oriuntur: quomodo igitur melancholia erunt? Itaque iudicium de his coloribus est fallax. Eodem modo, cùm res putrefacta deberet esse candida & cœrulea, efficacia istius morbi mutatur in leucophęam, quam iudicāt esse phlegma, & nemo hominū nouit, quid phlegma sit? Sic quoque & reliqui colores mutantur in putrefactionibus. Qua de causâ non est statim iudicandū de coloribus, quòd hæc iudicia sint omnia falsa. Siquidem colores adeò commutantur in diuersas essentias, vt nemo veram ipsorum originis matrē agnoscere queat. At vt coloribus imposturæ fiunt, ita quoque ipsa substantia. Tam enim variis modis morbi efficiunt putrefactiones, vt nemo dicere possit, hoc est cholera vitellina, & sic erit eius cura. Virtus enim digestiua aliter ac aliter afficitur ad substantiam commutandam. Vnde sequitur, curam non debere sumi ex cholera vitellinâ, sed ex digestionis signis. Non refert etiam, cuius sit coloris stercus. Summa igitur curæ habetur ex iudiciis digestionis, non stercorum. Et substantia, colórque nihil aliud declarant, quàm quòd morbi sint in regione digestionis, quid verò sint morbi, non significatur. Hæc vt concludamus, obseruandum est, has omnes scientias & noticias debere accipi, earúmque originem sumi ex virtutibus digestionis externis, quas ambæ sphæræ docent. In his donec Medicus non fuerit bene instructus, nihil poterit quicquam rectè constituere in iis rebus, quæ spectant ad corpus. Ex corporis enim signis & notis nullus fit medicus. Quia microcosmica natura in ipso microcosmo non potest disci, nec deprehendi, quę externo in mundo cognoscitur tactu & aspectu. Omnis enim medicus semper animo voluet, illud esse rectè cognoscendum, ex quo homo natus est: & idipsum qualecunque esse didicerit, tale quoque cognoscet esse, quod ex ipso natum est. Homo natus est ex mundo, non ex vna aliqua parte, sed ex omnibus simul, & in omnibus perfectus creuit, sicut & illud perfectum est, ex quo suam habet originem. Inspicite quomodo infās nascatur solùm ex patre & matre, & est solùm limbus. Quia ipsemet est limbus, ex quo illud crescit, qui ipse infans existit. Quemadmodum limbus iacet in matrice, qui duntaxat est tanquam lutum, ex quo fiunt omnia, quibus parentes constabant: ita quoque hominis parentes sunt cœlum & terra: propterea etiam natus est ac creuit in ipsorum naturâ & partibus, excepta imagine Dei. Sic nulla fit hîc separatio, nisi imaginis Dei: natura permanet inseparabilis cum patre & matre. Cum ergò parētes hominis sint cœlum & terra, ex quibus postremò creatus est: discatis ex parētibus infantē, & anotomiā exercere in parentibus: eos dissecate, non pueros. Vbi cœlum & terrā cognoueritis, habebitis totius naturæ humanæ plenā scientiam. Vnde non immeritò dicere possum, ipsos omnes errare ac falli, qui suū iaciunt fundamentum discendi in puero, ac non potius in eo, vnde ipse nascitur. Non hîc loquor de iis pueris, quorum parentes quoq; pueri existunt, sed de patre & matre Adami & Euæ. Nec offendat impediátque vos imago. Sic enim Deo visū fuit, vt homo in tali imagine nasceretur. Itaque ex imagine nō fit medicus, verū ex eo cursu & fluxu, qui inest imagini, hoc est, vniuersū cœlū, & vniuersa terra: Ex illis nascitur medicus, ac nutritur.

Color ex putredine nihil indicat de morbis.

Leucophęa &c. Phlegma quid sit, nemo nouit.

Conclusio

Astronomiæ imperitia Medico damnosa.

Homo ex mundi omnibus partibus factus.

Ex limbo matricis infans nascitur.

Imago hominis talis ex singulari Dei consilio.

Finis libri primi, reliqui sequentes nondum habentur.

SEQVITVR.

LIBER ALIVS DE MODO PHARMACANDI IMPERFECTVS, IN QVO doctrinæ vtiles multæ traduntur, quæ alibi prolixiùs explicantur.

DE MODO PHARMACANDI.

Præfatio.

Vm purgationes hactenus quidem multis cùm profuerint, tùm obfuerint: ideò de ipsis tractatum hunc condere placitum est. Nec enim parum interest, dubium istum purgationum euentum secundum causas suas probè considerari, vt qui non potest non ex malo fundamento emergere, aut dubiam & ambiguam doctrinam arguere. Hoc enim ni ita haberet, illorum certè nemo, nisi quod oportet, purgaret. Vbi verò purgatione non opus esset: ibi iidem ab illa abstinerent. Itaque instituti mei est, incertam Medicorū doctrinā hîc ventilare, & docere, quod purgādi nulla certa methodo vsi sint sed in meris ambigui-

Purgandi ratio veterum erronea.

bigui-

biguitatibus temere obhæserint. Nec enim hoc Medicum est, dubio euentu purgationes decernere, aut cœcæ fortunæ operationem committere. Siquidem hoc incertæ artis euidens testimonium est. Opera ergò danda sedulò esse videtur, vt lyra veteri abiectâ cognitio plenior & certior deinceps teneatur. Veteres enim Medici non admodùm magno honestatis ac probitatis studio, quod facere tamen debebant comparandæ experientiæ incubuerunt. Adeòque dolenda hæc ipsorum est temeritas, quòd medicamenta exhibentes, rationem ac modum ipsorum tenent multò minùs, quàm rustici modum nouerunt seminationis. Nam si medicus dubius in bonum euentum sperat, improbè agit. Si auctoritates scriptorum citat, nugas profert. Si dicit, quisnam per integram cutem perspicit? Tum stultitiam suam prodit. Si sese morbum nosse quidem, sed remedia deesse causatur: aut si naturam adeò malignam esse clamat, vt ei resisti non possit: tum certè hisce prodit, quòd nullo pacto Medicus sit. Itaque cùm in Sciendo, non in Opinando veritatis fundamentũ omne positũ sit. Scientia & experientia Medico omninò necessaria est, nimirùm purgationẽ esse Curam & non præparationem. Alia enim est præparatio, alia purgatio alia digestio, aliud purgatiuum. Purgationis autem nomen inditum est ab eo, quòd nihil purgetur aliud, quam quod maculatum & pollutum est. Hùc etiam respicit omme doctrinæ meæ fundamentum, nimirùm quid polluere, & quid purgare sit, non secundum opinionem. Nec enim in opinando, sed sciendo Medici versatur industria. Medicina enim cùm à Deo creata sit, certè defectu careat necesse est. Nam si textoriam & figularem artem in suâ experientia certam creauit Deus: multò certè magis de Medicina, quæ longè maioris momenti est, idem omninò verum erit. Cur verò Medici experientiam negligerent, fecere Sophistæ, quibus tota Medicina scatet, qui Medicinam tractant non aliter, quàm lanius suem. Ex causis itaque minimè leuibus tibi, N. N. hunc tractatum dedico, & compono. Iustitiam siquidem amas, & veritatem impendiò colis. Verum ergo vero, & iusta iusto coniungere, cùm mihi tùm reliquis Medicis, ac imprimis tibi admodùm laudabile est, Vale.

Vet. Med. reprehẽs. — Scire nõ opinari medici est. — Purgatio est cura, non præparatio. — Purgare quid. — Medicina perfecta à Deo est creata.

LIBRI PRIMI. TRACTATVS I

CVm omne edens, stercus producat: de hâc re prolixiùs mihi disserendum est. Noscenda verò est natura & diuisio stercoris in rebus insensibilibus ad sensibiles. Primò autem sciendum est, quid sit maculatum seu pollutum: Est verò pollutum id, quod non naturæ est, sed extra ipsam. Sed quomodo pollutum aut sordidum ingreditur? Videtis, qui lutum seu stercora in plateis reperta, ac ab imbre & terrâ producta, &c. in hypocausta inferantur. Similes etiam in corpore sunt operationes, similes generationes pluuiæ, &c.

Macula tum esse, quid?

Porrò autem creaturæ vniuersæ edunt bibúntque, nec quicquam rerum est vel sensibilium, vel insensibilium, quod non edat. Quod verò edit: idem etiam cacat, & stercus gignit, cuiuscunque ordinis sit.

Creaturæ vniuersæ edunt.

Lapides edunt & bibunt: quod si non facerent, ipsorum corpus non maneret. Adamas edit obscurè. Magnes autem manifestè. Quid enim Magnes esu suo aliud nobis testatur, quàm manifestam virtutem trahendi & edendi? Eodem modo lapides & gemmæ omnes edunt, nec sine cibo quicquam sustentatur.

Lapides edunt. Adamas. & Magnes vt edant?

Iam si Medicus sciat, vnicuilibet suum cibum porrigere, non secus ac sibimet ipsi: medicinam certè admodum dotatam faciet, adeò vt illa quasi pinguescat & valentior fiat, instar pinguis Epicuri, quem cibus potusque continenter exhilarauit, & ad munia obeunda alacrem fecit.

Epicurus

Cæterùm pecoribus pro cibo gramen datum est: gramini verò pro cibo est terra & pluuia. Sicut ergo mirum videri posset gramini, si sciret, se vaccæ cibum, & insuper lac ac caseum futurum: ita mirum vicissim videretur pecoribus, si scirent, se cibum fore hominum & tamen vos interim omnes valdè miramini in hoc, quòd lapides edant ac bibant: cum tamen hi non minùs, ac homo, atque pecora, & gramina sine cibo sustentari nequeant. Cum enim omnia viuant: omnia etiã cibo potuque indigebunt.

Gramen cibus pecorum: graminis cibus imber. — Lapides cur alantur.

Quid autem ex ordinatione creatoris vnũquoduis pro cibo eligat, id vnum ex magnalibus Dei est. Quid pascit nẽpe lapides? Chaos mineralis, Quid gramen alit? Liquor mineralis. Quid hominem? Caro vegetatiua. Quis coquit omnia? Deus. Postea præparat illa homo. Homo præparationi subiectus est, & nõ est. Gramen autem & lapis necessariò in liquore suo iacet, nec culinam suam vnquam egredi potest. Id autem homo potest: quem ad vsum manus pedesque accepit; quibus carent cætera, ob quem defectum his etiam cibus vltrò offertur aut apponitur. Sicut enim præsepe sequi coguntur pecora: ita econtrà præsepe, in quo materialis cibus conditur, res insensiles sectari cogitur. Sicut ergo esurientes venulæ corporis attrahunt ex ore, stomacho & hepate, quicquid alimenti adest: aut sicut porcellus ex matre sua sugit: ita suũ nutrimentum etiam lapides attrahunt, vtpotè in quo proximè ipsi iacent.

Qui cibi cuiusque creaturæ — Sensibiles creaturę cibũ suum sequũtur, insensibiles cõtra.

Hęc dum fiunt, stercus certè vbiuis est, vbi cibus congeritur. Venulę autem attrahunt, quod bonum est: & stercus eædem relinquũt. Quod cùm inutile sit, à loco foras exigitur. Locus enim in rebus omnibus cùm sensibilibus tùm insensibilibus, virtutem separatiuam in sese continet, à qua stercus expellitur.

Vbi cibus, ibi stercus. — Virtuis separatiua õnibus locis inest

Sed ad pleniorem cognitionem quæstionis huius, quid stercus sit, vlterius quæritur, an vsnea res crescens sit, aut stercus? Respondetur: esse stercus sui crescentis. Sic quæri etiã possit, an mucus super lapidibus inuẽtus, muc⁹ sit ab aquâ, an à lapidibus? Nam est lapidũ stercus. Si ab aquâ esset: cõfertur etiam aliis eodẽ loco, non minùs ac ipsis lapidibus. Hîc enim effugium non datur. Lapides ergo in sua culina iacent, & penore, ex cuius copiâ edunt, crescũtque instar hominis augescentis & pinguescentis. Excrementum verò ab alimento relictum foras extra lapidem exigitur, & impuri nihil in ipso remanet.

Vsnea est stercus sui subiecti. — Lapides alimentum habent secum.

Idem eodem modo etiam in aliis verum est, quòd similiter vniuersa edant, bibántque & cacent seu egerant. Iam ergo porrò tractatum secundum ordiemur, cuius gratiâ primum condidimus, nempè vt dicamus de stercore hominis in specie, & cætera omittamus. Hæc enim nec ad Medicinam, nec ad institutum nostrum primò pertinent. Quanquam hæc etiam, omnia, quæ ad naturæ secreta expendenda faciunt, à Medico probè cognoscenda sint: sicut de Philosophia istâ speciatim traduntur. Hîc autem de stercore hoc est, de purgandi modo ideò tracto, vt stercoris originem & causas sedulò expendatis. In hac enim cognitione momenti positum multum est ad destruendas veterũ opiniones, & ad stabilienda certiùs illa, quæ deinceps tradentur.

TRACTATVS II.

Stercus quid?

CVm ergo de stercore tradendum mihi sit, vbi ipsius loca vigeant: ante omnia scire fas est, Quid stercus sit? Stercus autem est id, quod à nutrimento corporis relinquitur: & expellitur: hoc est, stercus est id, quod cum cibo & potu permixtum, alimentum fieri nequit. Horum quot genera sint, iam sciendum est. Vnum est in ore; alterum in stomacho: tertium in lotio: quartum in sudore &c.

Stercorũ genera quot.

Quæ cùm omnia sint stercora; sciendum consequenter est, quot tot in corpore separationes sint, quotuplicia existunt stercora. Prima est in ore: possibile siquidem est, cibum, qui in ore continetur, digeri in ipso non minùs ac in stomacho. Hâc enim ratione Eremitæ multi vitam suam sustentârunt, nihil quidem deglutientes, & tamen modo naturali vitam suam protrahentes. Masticatio enim, & tempus digerendo in ore cibo datum, cibũ in alimentum permutant, nec minùs à masticatione attrahitur, quàm ex stomachi bolis, ac reliquis. Hoc modo quod in ore reliquum manet, stercus naturale euadit, ac dentibus annectitur &c. Ex quo sequitur regimen peculiare vitæ diuturnæ. Ita quicquid in ore digeritur, id homines sanos reddit & longæuos. Talis enim vita in eremo fuit. Nota regionem oris, item linguæ, & abstinentiam.

Digestiones quot sunt.

Eremitæ sola cibi masticatione vixerunt.

1. Stercus oris

De hoc autem oris stercore hîc nihil tractatur, vt quod ablui soleat. Ex ore cibatur cerebrum.

2. Stercus intestinorum.

Porrò verò si hinc in stomachum amandatur, ac regionem oris egrediatur: tunc digestor fit stomachus, qui stercus præparat & format, idque porrò in intestina relegat. Et præter hunc, exitum alium non habet. De hoc ergo stercore potissimùm disserendum est. Id enim eo in loco versatur, vbi gignuntur colica, iliaca, constipatio, laxatio. De hâc ergo morborũ ex stercore genitorum origine tenendum est, quo pacto illi in modum purgandi deducendi sint.

3. Stercus hepatis.

Præter hanc digestio etiam alia numeratur, quam, vbi sit, nemo nouit, & tamen asscribitur ipsa hepati, minùs verè. Per hanc vrina producitur. Inde generantur morbi, exceptis iis, quos tartarus generat. Hi morbi purgationibus educendi sunt, prout natura ipsorum docebit.

4. Stercus sang.

Postea nutritio abit in sanguinem: & ex sanguine generatur interior mucus pulmonis & pectoris. Hoc stercus à sanguine est, eo loco genitum & separatum à natura ex emunctoriis suis in regiones externas, & ligamenta &c. sicut ex stomacho in intestina. Et mucosi hi morbi similes sunt morbis illis stercoreis in intestinis, ac morbis vrinalibus in vesicâ.

Stercora partium specialiũ quot &c. Narium. Aurium.

Præterea stercoreus morbus quidam est ex cerebro, qui mucor est narium, ex digestione cerebri enatus. In hoc enim quod separatur, per nares exit. Vnde morbus oritur mucidus, modo cæterorum.

Alia etiam digestio fit in loco aurium, quæ se separat à pinguedine aurium, & morbos sordium aurium producit, sicut stercora reliqua.

Oculorũ

Eodem modo & oculi peculiarem suam digestionem & separationem habent. Ipsorum autem stercus educitur per oculos, illachrymando, qui tamen virtutem expulsiuam nullam habent. Quicquid enim mouetur ex resolutione & fluore, aut apostematis & lachrymis, id singulares morbos stercoreos oculorum producit.

Gutturis &c.

Ita regio etiam Gutturis, Laryngis &c. sputum suum habet, à digestione & separatione suâ peculiari progenitum. Cùm enim digestio & separatio peculiaris sit: peculiare etiam erit emunctorium, quod os est, spumosi salis &c. Hi morbi illius stercorei sunt.

Ad hæc ergo si attenditis vos Medici, ecquid de stercore nugamini? Tot nimirum stercora sunt, quot digestiones: & vicissim: tot digestiones quot stercora &c. Vos verò quid de cholerâ blateratis, quod ipsa per aures euacuetur? Vbi terrarum id vos cognouistis? Ita phlegma vobis etiam per nares effluit &c. Nugæ. Hæ nimirùm vestræ fraudes & imposturæ sunt, quibus incautos obtunditis.

Septem digestiones & stercoris.

Desistite deinceps de humoribus loqui. Dicite potiùs de salibus. Ita verum vos profiteri, demum in propatulo erit. Verum autem est, digestiones in corpore septem reperiri. Tot enim obueniunt stercora. Stercus autem nullum sine digestione est: vt & digestio nulla sine separatione.

Quid verò vos de cholerâ tandem in auribus, & de Melancholia in podice otiosè nugamini? Iam enim choleram causamini prasinam, iam vitellinam, & similia nugatoria plurima, quæ tamen vniuersa fluxæ arenæ superinstructa sunt.

Humores nihil sunt.

Quid stercus in veritate sit, id ex tractatu sequente cognoscite, in quo veritatem ipsã erueris, & humorum vestrorum vanitatẽ videbitis. Quæ enim de modo pharmacandi proponitis, meræ deceptiones & imposturæ sunt: quę de cœcitate vestrâ & mentis caligine nimis certò attestantur.

Sic ergo hactenus, quotuplicia in homine stercora sint, enumerauimus. Iam quâ ratione vnũquis generetur, tractatus sequens docebit.

TRACTATVS. III.

Digestio stomachi quid sit. Digestio & separatio peculiaris, omnibus membris inest.

DIgestio prima stomachi nõ est digestio, sed præparatio pro digestionibus particulariũ membrorum: & est separatio stercoris crudi, id est stercoris communis.

Omne membrũ suã digestionem, separationéque in se propriam habet, emunctorium, excre-

excrementum, & horum ægritudines sex excrementales.

Vt stercora fiant in ore, in stomacho, in vrinâ, in muco &c. morbi infantiles, morbi pulmonis, item morbi mucoris, hoc est, nasi.

Nota { *Colores.* *Diuersitates.* *Locus.* }

Vnde diuersitas? Ex loco: Locus est aduertendus: Inspice cœlum, quid ibi agat, hoc est, vbi calid. vbi frigid. &c. Ergo vbi differt sanitas, differt & ægritudo, non in formâ tantùm, sed in stomacho, inuisibiliter, & sic etiam ibi.

Digestio corporis mira & multiplex.

Operæ verò pretium est, de digestionis virtute dicere, quàm mirabilis illa sit, quòd toties in corpore mutetur. Quæ sicut vniformis non est: ita nec simplex est Medicinâ. Sicut enim virtutes digestionis variè diuidũtur, ita variè ipsas quoque medicinas diuidi decet, non secundùm humores, sed secundùm ipsas virtutes digestionis. Hinc enim desumitur indicatio laxationis. Purgatio verò choleræ, phlegmatis &c. mera impostura est: vt mira in terra, ita etiam mira in homine. Vt mucus ac stercus, quantùm inter sese differunt. Quantùm vrina, quantùm sudor &c.

Humores commentum

Hæ differentiæ vniuersæ ex solâ Microcosmicâ natura emergunt, vt homo similis sit mundo maiori, & comparetur ipsorum diuersitas, ac vt habeat subiecta corpora, in quæ cœlum imprimat. Quot enim operationes cœli: tot loca hominis. Medicus enim cognoscere hominem, & eundem diuidere debet, secundùm partes cœli, non secundùm phantasticam anatomiam cadauerum, quæ solidi nihil quicquam in medicinâ demonstrat. Cœlum autem & terra, aërque ac aqua, quid in homine consistat, plenè docent. Vos autem horum nihil didicistis, sed per arrogantiam à doctis vos separastis, velut canicidæ à viris honestis. Qui, vtcunque suam artem exerceant, nullorum censuram subire cogitant.

Anatomia cadauerũ erronea.

Porrò autem exemplum ex medicina depromptum obseruare pro cognoscendis digestionibus, quî illæ inter se differant, vt stercora cuiuslibet morbi cognoscantur, & intelligantur, quomodo virtus digestionis in vltimam suam materiam abeat. Hoc est, omnia quidem sunt stercora: sed velut secundum locum sunt nobiliora vel ignobiliora: sic etiam aliàs &c.

Iam verò in stomacho aliud est &c.

Porrò quænam est operatio, aut quidnam auferr expertum primum à phlegmate? Phlegma est mucus, qui passionem artheticam, id est, pedum & manuum, schiæ &c. generat: quid ita? Si incidat in loca non conuenientia. Ibi enim contrarius fit. Si contrarius: ergo morbus. Est ergo specialis, vt in podagrâ sic, in paralysi sic, vt in libris suis habetur, & sic de cæteris.

Phlegma quid?

In his autẽ notabitis, quòd purgatio muci eò cõferat, vt mucus tantùm auferatur. Si ergo morb⁹ muci est: illa iuuat. Sin minùs, sec⁹ facit.

Iam quæ est muci anatomia? quò cadit is in paralysi? quò in podagrâ? quò in schiatica? &c. dentium, aurium doloribus?

Porrò quid fit ex muco, si putrescit? si indurat? Hoc, illud. Sic sua omniũ stercorũ est diuisio.

Sic ergo finitus liber primus est, ex quo scire debetis, quid purgandum sit, quid minus?

Sequitur iam processus, quando, in quo signo cœli & corporis &c. Item quomodo, & vbi &c. Idem per quod &c.

Item quomodo virtus laxationis fit, vnde, & ex qua causa.

LIBER SECVNDVS.

TRACTATVS. I.

Sed vt modum pharmacandi adhuc planiùs aperiamus, fas esse sciatis, vt ex cognitione stercoris, morbi, ex illis geniti, qui sint, cognoscantur. Nec verò morbi saltem ex ipsis producti, sed & illi, quos hi mouerunt. Excrementalium enim morborum causæ duplices sunt: vna est stercus ipsum: altera huius accidentia.

Morbi ex stercore sunt duplices

Morbus quem stercus in sese habet ex digestione, in stercore est venenum. Quia autem venenum est, ideò etiam causa est ad morbum. Et sic veneni modo in sano corpore inficiuntur & incenduntur anatomiæ emunctoriorum. De his deinceps dicetur.

Sic ergo morbi in corpore sunt, qui stercora non existunt, sed morbi veri, qui frequenter stercus ipsum etiam venenant, ita vt modum & naturam suam transgrediatur, adeóque ad nouum morbum causa fiat. Causa verò talis est. Nempe prima: Quoties morbus: toties noua infectio, & noua aliáque Medicina. Istorum autem venenorum operatio varia est: venenum enim aliquando existit Saturnium, aliquando scorpionum, iam tale, iam aliud &c.

Cœlum autem quoduis venenum regit: vnde repentinæ operationis illa sunt. Arcana enim omnia ex cœlo. Venenum autem est arcanum Ideò ex cœlo est, & scorpionum &c.

Venena cœlo subiecta. Arcana omnia ex cœlo.

Quandoquidem verò ex morbo producatur, operatio eius ad talem morbum mirabilis existit. Cui etsi quidem non sit simile: causa tamen præsto est, ita, vt stercus similetur ab homine, à quo expellitur. Et licèt non sit idem: ei tamen est simile, & monstrum.

Sicut enim homo ægrotans similis est sano: sic assimilantur etiam sibi illa hoc in casu: hoc est, venenũ semper additamentum aliquod habet ad morbum, qui id producit, ex quo ille enatus est.

Morbum ergo illum iudicabitis, prout est discrimen in loco, in essentia, & in morbi veneno. Hûc pertinet Modus pharmacandi, qui cognoscendus est. Stercus enim est materia & argumentum modi pharmacandi. Itaque in re omni cognosci debet ad præstituendam medicinam. De his enim solis morbis hîc tractatur, qui in purgandi modum assumuntur, & ad stercus pertinent.

Quoad causam alteram, nimirùm si morbi alij in corpore lateant & stercus inficiant: sciendum est, quòd, si stercus infectionem à regionibus externis ac peregrinis veluti concipiat, morbi inde non tã graues

generentur, ac ex proprij stercoris veneno. Sicut enim morbi per se sunt: ita etiam causa est vel grauior vel leuior.

Huiusmodi morbi aliquot sunt, non tamen multi. Qui quo pacto intelligendi sint, id tabulis seu schematibus sequentibus explicabitur Schemata ea ita intelliges, vt scias, vbi egestionis morbi sint, & postea quę horum causæ existant. Quæ duo diuersa sunt.

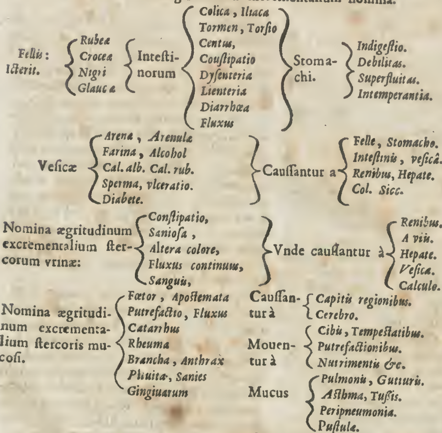
Notandum morborum differentię, quæ sunt stercoris, quæ non, & qui sunt Laxatiui: Stercoris sunt:

Sudor	*Stercus*
Vrina	*Phlegma.*
Mucus	*Excrementa aurium &c.*

Quid purgationis conuenit aliud, nisi vt stercora expellant? quæ sunt:

1. *Vrina*
2. *Mucus*
3. *Aurium excrementa*
4. *Spuma*
5. *Sudor*
6. *Cruor*
7. *Merda*

} *Præter hac nulla sunt alia*

TRCTATVS III.

ANtequam Tractatum purgandi finiamus, modum eius ita intelligite. Cùm medicina ita insigniter se diuidat in suâ operatione, id signum est diuisionis etiam in eo, scilicet, quotuplices medicinæ, tot morbi, seu, quot species remedij, tot species merdæ.

Iam si medicina probat, vt toties ipsius stercus in corpore inueniatur: ad id consequitur, toties simile simili iungi debere, cùm ipsa naturę experientia monstret, secundum hanc procedendum esse. Ipsa nostrum institutum minimè sequitur. Mendacia ergo sunt, quæ sparguntur de morborum generibus, cholerâ, phlegmate, melancholiâ, sanguine &c. Hi enim si pro vestro garritu in corpore ita consisterent; necesse pol foret. vt sanum quoque corpus similiter diuideretur, ita scilicet, in hâc herbâ est cholera prassina; in ista, vitellina; hæc est sanguinea: illa Melancholica; ista phlegma salsum.

Natura sequẽda est Medico. Humores com̃menta sunt.

Sed hęc omnia vana sunt nec hoc modo natura diuidi potest, multò minùs autem homo. Quę enim est ratio hominis, eandem oportet esse omnium etiam herbarum, radicum, seminum &c. Itaque naturam malè distribuitis, quò testatum facitis, quòd à tot iam sæculis naturæ conditionem & proprietatem ex Auicennâ, Galeno, & Hippocrate nedum intellexeritis, sed dubio euentu practicam vestram instituetitis.

Hominis: quæ ratio eadem rerum omniũ crescentiũ.

An verò vobis non pudori est, quòd tam tenuiter à medicinâ instructi estis? Aut ex quo tandem fundamento decantatam illam choleram, phlegma, melancholiam, sanguinem eruistis? Nempe ex oleto putido, ac Medico malè

malè feriato. Nec enim diuisio illa vllo modo subsistere potest, cùm & solido fundamento careat, ac contra genuinam scientiam simul ac experientiam miserè pugnet, nec ad vllam exactiorem probam durare queat. Quinimò & opera vestra satis supérque docent, quòd meras nugas ac imposturas exerceatis.

Homo ad naturam exteriorem comparandus.

Cùm enim diuisionem talem natura in extraneis non sustineat: multò ipsam minùs in homine, qui ex illis constat, sufferet. Ad naturam enim extraneam conferri debet homo, non contrà. Cur ergo ex hâc ipsum hominem minimè æstimatis, aut addiscitis?

Materia & tēpus stercoris naturam docent. Stercus vnū, quī varium. Ster. substantia vnde.

Vt verò vbinam fundamentum genuinum positum sit, videatis: expendite quæso vobiscum, vndenam tempus, & vnde materia proueniat. Ita simul exploratum haberis, ex quo stercus emergat: quod ita iudicabitis. Stercus simplex seu vniusmodi est, minimè duplex. Simplex enim est, quod in qualibet digestione separatur. Quod verò id euariet in substantia, quantitate, siccitate, tenuitate, coloribus acrimonia &c. id altiùs repetendum est, hoc modo.

Substantia procedit à substantia cibi. Iste qualis est: talis etiam est substantia. Quæ si non producatur, pro natura substantiæ cibi potúsque, tunc in cibo morbus est. Itaque nutritio à cibo deficit & aberrat, non minùs ac ipsum stercus. Sic ergo stercus cum cibo putrescit instar stercoris, quod perfectionem suam non assecutum est. Hoctu nugaris esse choleram &c. Nugæ. Cholera non est: Est substantiæ non perfecta digestio, quæ coloratur in multos colores.

Ster. colores vnde.

Eodem etiam modo stercus coloratur à rebus incidentibus, vt à cholera, à qua etiam ācuitur. Tale autem stercus non est, sed quod accedit & stercus non est, tale est, & stercus tingit. Interim vos illud choleram dicitis, quæ tamen non est.

Ster. acrimonia ab influentia cœli est.

Sed hæc de materia dicta sint. De tempore itidem intelligendum est, quòd cœlum influentia sua stercus mutet, vt iam luteum, iam acre fit, quod à Marte est: iam nigrum & bolare, quod est à Saturno &c.

Quòd si ergo hæc præstat cœlum: vbi vos tandem cum commentitiis vestris 4. Humoribus restitatis? ad palum numellarium, vbi suum honorē Ringleria quoque detriuit. Hoc prodiris, quod hactenus nec Medicos nec viros bonos alios præstiteritis, vos, meris infamiis diffluentes.

Putrefactio est noua generatio in qualit. Ster. siccitas à calore.

Cœlum gignit colores, corruptiones, digestionésque nutrimenti, naturæ &c. Et putrefactio alios subindè atque alios colores producit. Quælibet enim putrefactio est noua generatio gustus in dulcedine, in aciditate, in acrimonia &c. Hæc autem vobis sunt cholera, phlegma &c. & quod nigrum est, id Melancholiam adustam &c. dicitis.

Itidem & calor est, qui exiccat. Corporis enim iam motus iste, iam alius est, sicut Solis in Æstate. Idem etiam colores omnes producit exurendo &c.

Præterea euenit etiam, vt corpora resoluantur & liquescant à toto. Hoc corpus vobis est phlegmaticum, quod tamen caro est. Porrò sanguinis putrefactio.

Quam verò prouinciam sustinuistis facilem in asserendis vestris 4. humoribus, & complexionibus? Vobis autem econtrà seriò sciendum est, quòd in sanguine nec choleram, nec melancholiam iudicare debeatis. Ista enim meræ sycophantiæ sunt.

De diuisione istarum rerum, quomodo varient in vrinâ, stercore, sudore, muco, &c.

Vrina quæ causa efficiens.

Vrinę causa est, quòd omnium membrorum totius corporis humores confluant: in naso ad mucum totius corporis, &c.

Pro his itaque tenete, quatuor operationes esse in rebus omnibus: hoc est, quatuor corpora, quæ nihil sunt, in quæ aliquid conditum est.

Quot colores proueniunt ex bono: totidem etiam ex putrefactione. Inter hos ergo & genuinos colores discrimen noscendum est, quòd nempe ex viridi ruber, ex albo viridis, ex nigro viridis, &c. producatur.

Putrefactio certi nihil indicat.

Ideò ex coloribus nihil iudicandum est. Putrefactio enim nihil certi indicat, quę iam in illud mutari potest. Cœlum enim, tempúsque ac materia, & locus, hæc omnia immutare potest. Quisquis ergo medicorum ex putrefactione iudicium facit, aberrat.

Hoc ergo loco scite, nihil aliud considerandum esse, quàm putrefactionem stercoris: non quidem in stercore, sed extra ipsum, hoc est, putredo, cum stercore incidit, & cum ipso nascitur. In naturâ enim virtutis digestiuę incipit generatio stercoris, cum quâ simul incipit natura morbi, quæ stercus ita moderatur, vt in corpore putrescat. Quod exterius putrefit, id ad corpus nihil attinet. Aliter enim ac aliter fit putredo in hoc loco accidēs ventorum, &c.

Colores stercoris quî iudicandi. Colores omnes in cibis sunt.

Colores itaque porrò iudicandi sunt pro cognitione generationis stercoris: vbi noscenda sunt loca & emunctoria, quæ id ingrediatur.

Iam verò ipsius colores sunt ex materiâ illa, ex qua emergit stercus. In rebus enim esilibus colores omnes conduntur, sanguineus, lazurius, ruber, luteus, viridis in felle: niger, albus, in splene, cerebro. Et sic colores omnes complicati ac permixti in corpore à rebus esilibus reperiuntur. Cum ergo colores omnes in corpore, hoc est, in corpore cibi lateant: sciendum est, quòd, cùm cibus & stercus inuicem separantur, ipsi etiam colores separentur. Optimum autem in corpore est nutrimentum: pessimum est stercus. Ita similiter & colores optimi in corpore remanēt, pessimi in stercus diuertunt.

Nutrimentum in cibo est optimum. Pessimū est stercus.

Dum ergo ab inutilibus coloribus res omnes separantur: color Hepatinus in inutili corpore remanet. Res enim vniuersæ in se habent stercus & alimentum: sic etiam colores bonos & malos. Quando autem à rebus illis colores boni separantur, tum remanet color vnus. Is autem non est essentiæ seu colorum: sed quâ ratione diabolus est Angelus, ita & is color est. Hic iste color est stercoris.

Iam porrò si color hic non color malus est, seu stercoreus, sed oportet colorem bonum esse: hoc loco sciendum est, quòd color iste non ipsum stercus sit, sed quod vnà exeat nutrimentum.

mentum. Qualis hic ergo color exit: tale nutrimentum ex corpore ſecedit.

Nutrimentum ipſum cū ſtercore interdū exit.

Non ergo, ſi flauum exeat, choleram ſecedere diceris:ſed ipſum nutrimentum vnà cum ſtercore exire affirmabitis. Hoc ergo ſi conſiderandum eſt: ſequetur etiam, per medicinam ipſum quoque nutrimentum queri debere, non choleram, non phlegma. De cholerâ enim ſi loquimini, loquimini vtique de nutrimento. Cur ergo choleram nominatis, cum tamen in corpore nihil ſit, quod cholera vocetur, niſi quod facit cerebrum veſtrum fanaticum.

Cholera nulla in corpore Colores de vitiis corporis teſtātur.

Colores vitia coporis atteſtantur, hoc eſt quæ digeſtio vitioſa ſit: alia enim eſt dyſenteria, alia lienteria, &c. fluxus, &c. ſimiliter alteratio temporalis, (*) in æſtate, flaua in hyeme.

Eodem modo etiam ciborum multitudo & alia immoderatio tingit, vt ſubſtantia auferatur, &c.

Quæ omnia hoc fine adduco, vt ſtercora noſcatis, nec in illis merſi ſuffocemini, ſed iugiter ac continenter diſcendo pergatis ſcire, quo modo & quidnam purgare debeatis.

Hoc etiam facit cognitio alterationis, non in ſtercore ſolùm per anum egreſſo, ſed in omni corpore, vbicunque iaceat euenientis.

Vreteres. Vrina excrementa multa continent.

Cæterùm vt deinceps de vreteribus dicamus: ita attendite. In vrinâ colores multi continentur: ibi enim excrementa multa conueniunt, ſicut etiam in ſtercore. Vtrobique enim alia expulſio eſt. Emunctoria etenim alia ſunt vrinæ, quæ coëunt: alia ſtercoris quæ coëunt alia cruoris, quæ coëunt: alia phlegmatis, muci, quæ coëunt. Quod enim peranū elabitur ſtercus, nō vnum eſt, ſed ex multis congeritur. Sic etiam non vnū ſtercus cæterorūeſt. Nam & emunctoria multa ſunt, quæ conueniunt: Item ſaliua, item mucus.

In vrinâ ergò ſedulò opera danda eſt inſpicienda, ne numerus perfectæ vrinæ decedat, nec deficiat numerus perfecti emunctorij. Interim cum inſtituti mei hîc non ſit de vrinâ tradere, rem hanc differo in libros de vrinarum, ſtercorum, aliorúmque excrementorum iudicio.

Colores indicant modum pharmacandi.

Si ergo pharmaca daturi hos colores ignoretis, quî & vndè oriantur: tum ne loca quidem eorum inquirere, ac colores auferre poteritis. Medicina enim ſecundùm generationem in digeſtionibus, non ſecundùm cholerā &c. dirigenda eſt. Ignominioſum eſt, vos ad quatuor illa figmenta minimè depudeſcere, quando dicitis: hæc purgant & digerunt choleram, ideò quia ſtercus luteum faciunt: Illa purgant phlegma excremētitium quia educunt mucum. Iſta purgant ſanguinem, &c. quia ſubtilia ſunt, nec deiectiones multas faciunt. Quæ verò ſtercus viride aut liuidum educunt, ea dicitis purgare melacholiam. Imò verò, ſi melancholia morio foret, rem vtique diuinâſſetis.

Colores potiùs in ſuis digeſtionibus cognoſcite: ita etiam emunctoria & ipſorū excremēta noueritis. Quæ verò vos in vſu ac more hactenus habuiſtis, ea meræ fuerunt ineptię, quod non ſcripta ſaltem veſtra teſtantur, ſed erroneus etiam purgandi modus, &c. qui nihil aliud docet, quàm hoc, quòd, quidnā purgetis aut tractetis tandem, penitus ignari ſitis.

LIBER TERTIVS.

SIcut ante omnia neceſſarium eſt, enumerari errores in re quâlibet committi ſolitos: ita viciſſim conuenit tradi verum ordinem, qui teneri debeat: Pro his ergo porrò ordinem purgandi cognoſcite.

Emunctoria prope infinita

Si ergo ſuperius dictorum memores eſtis: Medicinam diuidite ſecundum loca, quæ ſunt, Cordis, Hepatis, Renum, & alia plurima, quę omnia in ſpecie nec ego, nec alij nôrunt. Interim tamen à propoſito non deſiſtendum eſt, ſed in cognoſcendâ veritate iugiter progreſſus alacres faciendi ſunt, &c.

Deſunt reliqua.

TRACTATVS II.

SVmma proponendi mei argumenti hæc eſt: debere ſcilicet in purgando excrementum, quod creatum eſt, expelli, non nouiter aliquod creari. Hoc cum præcipuum ſit: in eo iacet error virtutis digeſtiuæ. Ibi enim fiunt.

Deficiunt cætera.

FINIS FRAGMENTORVM DE MODO PHARMACANDI.

Schedula in quintum Tomum, ad librum de Morbis Metallicis pertinens.

Mercurius quid? Terra eſt mundus ſingularis. Mercurius eſt Hyems. Sulphur eſt æſtas.

VT verò conſter vobis, quòd Mercurius ſit tempus dimidium terræ, hoc eſt dimidius in firmamento: tenendum eſt, terram eſſe mundum ſingularem, quæ peculiare ſuum ſydus habeat. Sydus ipſius eſt minera ſeu æs. Mercurius autem æs eſt. Iam ergo is eſt ſydus temporis, hoc eſt eſt hyems terræ. Vt enim videtis, Sol eſt æſtas, & eſt ſtella, vna cum ſtellis aliis partem Hyemis conſtituens. Eodem etiam modo ſtellæ ſunt, quæ Hyems exiſtunt videlicet Galaxa: quæ quàmdiu durat, tàm diu Hyems ac frigus viget, &c. Hoc modo ſciendum eſt, quòd ſimiliter etiam in terrâ æſtas ſit, cuius ſtellę Solis ſimiles ſunt, ſicut ſtellæ Hyemis ſimiles ſunt, Galaxæ. Stellæ illæ ſunt partes duæ: Mercurius eſt pars vna, hoc eſt, Hyems: pars altera eſt ſulphur in montibus.

Sydera Hyemalia à Mercurio: æſtiua à ſulphure vigent.

Pro his ergo cogitandum eſt, Hyemem eſſe Mineram dimidiam, alteram dimidiam eſſe æſtatem: pars dimidia eſt Mercurius, de quo hîc loquor. Sic enim facta diuiſio eſt, vt æſtas ac Hyems ſeſe contingant: ita tamen diuiſi, prout ſupra terram ſeſe inuicem ſequuntur. Sydera omnia Hyemis viuunt in Mercurio, & ſydera omnia Æſtatis in ſulphure, & iuxta ſe inuicem ita manent iugiter. Huiuſmodi ergo eſt natura ſyderis terræ. His acceptis, porrò noſcite, quòd in Mercurio Hyems lateat: ex quâ etiam natura vel proprietate generat tremores, rigores, quæ Hyemis propria ſunt.

Reliqua deſunt.

Præfatio Theopraſti

BReuitas meæ practicæ vos nihil offendat, aut ſeducat numerus meorum aduerſariorum.

Multitudo errantium nō pariter errori patrocinium.

riorum. Quinimò hoc potiùs cogitate, ex numero cohærentium errores argui oportere eorum, quorum nugas casta & syncera Medicina minimè ferat. Qui curationis veritatem nouit, is Theoricus est, adeóque Theorica ipsa. Theorica enim in curatione versatur, non in cerebro, aut sensu ac opinione. Veteres etsi quidem pomposè & copiosè sua protulerint: momenti tamen illadem nullius sunt, siquidem ex proposito ab ipsis fundamento Medicus emergere nemo potest. Ergo quod ad veritatem non ducit, pro veritate ac fundamento minimè haberi debet.

Ex vero non nisi verum.

Errata A. Mundus quidem latè patet, sed in eo periti rerum non multi reperiuntur. Multi quidem affectati prodeunt: sed arrogantiæ nullus vsus est. Multi multa somniant: sed extra fundamentum omnia. Hîc verum fundamentum vnicè patet.

Dua natura. Experimenta quidem multa prostant: nullū tamen in iusto ordine. Hic nouit hoc: alius aliud. Quod verò ipsorū est auxilium? Nullum. Fortuita periclitatio tantùm.

Vt ergo vniuersi rectam semitam teramus; quod in practica præcipuum est, & in quo fundamentum omnis consistit curationis, ante omnia teneamus. Hæc cum in aliis libris ac voluminibus prolixiùs & verbosiùs tradiderim: hîc eadem breui quasi compendio complector iam, quæ vt ratā meam experientiam vos aceptare omnino fas est. Quod enim fundamentum intimè exploratum habeo, id vobis communico. Clamaces illi sub regno meretricis Babylonicæ meorent, q[illegible]ū boatum quis curet? Morbi duplices sunt: pœnæ & naturę. Ita etiam sunt duplices Medici: genuini, & adulterini.

Morbi vel sunt pœnę, vel naturę. Medici duplices.

Epistola Theophrasti cuidam scripta.

EXimie Doctor, non est mirum, quòd Medicus Medicum salutat, nempè peregrinus suum peregrinum quærit, & alij quàm plures alienigenæ, sua erga me faciunt cognitiones. Cunctis enim honestis licentia data, seipsos salutare inuicem, inter cognatos & extraneos, & optimè petis, tùm verbis cùm literis, vt quamprimùm redeam. Cæterùm in rebus meis pergere nec desino, nec tempus rapit horam, nec Venus, sed continuus labor, iam iam in his, iam iam in aliis, item vt incepi, quæ scribere placent, scribo, & quæ astra, & quæ tellus imperant, ausus sum depictis illis Physicis scribere, & imprimi facere. Quamprimùm igitur Esthiomenum dulce sit, & Anthrax ægri commodus, ad Norimbergam vt redeam: posse curabo, præcipuè vt personam persona ostendam, & tuis erga me humanitatibus fruar bonis. Licèt terra me fixum non dedit (vel licèt non fixis pedibus me dedit terra) nec parens immobilem Theophrastum genuit, ob quam causam patria mea paucis tribuitur, & difficillimè sum habendus. Vale, & in quibus huiusmodi tibi gratificari possum, paratum me habebis. Iterum, vale, & vatem Medicum ama.

THEOPHRASTI HOHENHEIM
De Origine Morborum & sanitatis.

De Sanitate, & Ægritudine.

CAP. I. (*Hîc Astronomia.*

Homo integer creatus, à mundo afficitur.

PRincipiò, homo sanus, fixus, & integer creatus est. Quamprimùm verò mundum ingressus is est, duo contraria sibi inuicem occurrerunt: à quibus is corruptus est. Externum enim caducum, & internum integrū, in vno conuenire minimè potuerunt. Ex quibus sequitur, hominem secundum suam creationem sanum quidem existere: mundum verò mortem esse, qui ipsum infirmet & interimat.

Venti 4. mundi, hominē tentátes. Homo & Elemēta vnum.

Quatuor in mundo venti sunt, qui hominem destruunt. Hi quatuor sunt Elementa, quæ vniuersim & singulatim ad destruendam eius incolumitatem conspirant. Id hâc ratione contingit: quòd res vna sit homo, & quatuor Elementa. Ex his enim ille emersit. In Paradyso is quidem consanuit. Sed in mundum eiectus, morbis tentari cœpit.

Quî morbi quibus mundi temporibus orti.

Anno à mundi exordio surrexit primus morbus febrilis: 1123. surrexit morbus caducus: Anno 1523. surrexit morbus * Anno 5556. surrexit morbus pustularum, lepra, &c.

In mundi initio cœlum æquilibre fuit. Lepra vnde orta.

Omnia autem hâc ex causa, quòd coniunctiones Elementorum ita dispositæ essent. Primum enim firmamentum velut in librâ æquali rerum omnium versabatur. Postea cœlum dissolutum est, ac ex errore libræ terręq; lepra enata est. Ex errore Scorpionis & ignis, pestis. Iam deinceps morbi venient (scilicet N.N.N.N.) hoc est, nouæ phlegmones, nouæ Erysipelæ, herpes mordax. Eodem modo febris mutabitur, quando numerabitur annus 1563. Postea mutabitur lepra, & penitus emorietur: omnésque ægritudines è vestigio creticabunt, præterquam nouæ, velut Reumæ, quæ nusquam morientur: & cum illæ finis morbi fuerint guttæ primæ, iam sunt gutta secunda.

Si ergo Astronomicè generantur: porrò operantur Philosophicè.

Sciendum autem est, influentiam hæc omnia gerere seu moderari. Attrahit enim vniuersas operationes ad malum, ad bonum, ab Elementis cæteris. Hinc per influentiam progressus fit in hominem, prout operatio se habet.

CAP. II. (*Hîc Philosophia.*

Morbi omnes ex tribus primis oriūtur.

EX tribus primis oriuntur omnes morbi, hoc est, terreni, & similes de quatuor complexionibus.

Ex sulphure tot morbi: ex sale tot: ex Mercurio tot. Iam sequitur de curatione ex his tribus.

Sic fiunt humores, sic fiunt qualitates, hoc est: hinc mœremus, hinc ridemus, hinc ploramus. Hæc est affectio mentis, non natura. Natura non plorat, sed plorat interior homo.

Homo est duplex: Naturę & mētis.

Hoc modo duo isti homines mutuò conferendi & intelligendi sunt: vnus naturæ: alter mentis. In naturâ non est mors, sed tantùm in mente. Vnde attendi debet, quæ ægritudines

dines externæ, quæ internæ sint.

Qui morbi quo tépore orti: vt Nephritis. Item ante 4567. Elementaris sanitas corrupta est in corpore terræ,& melancholici morbi generantur. Item anno 5555. Elementum ignis corruptum est, & Cholerici morbi orti sunt: Item phlegmatis Elementum.

Item sanitas quædam durauit ab anno 555. vsque ad annum 999. quo corrupta in Nephritidem abiit.

Paralysis. Item sanitas constitit vsque ad 96. an. quo dissoluta in paralysin terminata est.

Hyposarcha. Postea sanitatis iterum pars aliqua periit,& Hyposarcha exorta est.

Plura in his paginis non scripserat auctor.

Aliquæ ægritudines ex Physicâ.

DE STERCORE.

Stercus quid. Stercus duplex. Stercus est putrefactum corpus corporum interiorum, vel exteriorum in interiora ingredientium. Externum est naturale, sanum & bonum. Quicquid enim edimus, id primò putrescere debet, vt ad naturam generationis accedat. Granum nempè fructum in agro non edit, nisi putrescat. Sic etiam cibus Putredinis quæ natura sit. potúsque nullum sanguinem aut carnem dat, nisi priùs putrescat.

Stercus autem quod intrinsecus emergit,est insalubre, adeóque est morbus, & morbos multis modis parit. Nam in corpore illo, ex quo stercus illud prouenit, nullum est semen ad sanguinem aut carnem: sed se habet velut lignũ in arbore. Quâ de causa id stercus aliud est,diuersum à modo dicto,quod salubre est & naturale. Hoc autẽ contrario modo se habet.

Illud autem ex quo stercus prouenit, tale Putredo quęlibet peculiarem sui rationé habet. est. Vnaquælibet putredo fœtorem suum, peculiarémque formam ac proprietatem gignit. Sic nimirum frumentum, quod in agrum seminatur,si putrescat,tum longè aliud est in suâ forma & fœtore, quàm si seminetur in stomachum hoc est edatur. In stomacho enim fit stercus hominum, & in terrâ fermentum terræ: & vtrumque tamen res vna est, in hoc vno diuersa, quòd stercus animalium separatum fit à suâ essentia, & remotum. Illud autem in agro, putrescit in terra, & consumitur, vt huiusmodi separatio non interueniat, quia scilicet virtus expulsiua aut separatiua præsto non est.

Stercoris fœtor à calore animalis tam in specie quam indiuiduo. Stercus autem suum fœtorem adipiscitur ex natura caloris istius animalis hoc modo. Stercus quoduis gignitur ex calore. Quot ergo calores: tot fœtores. Sic suus est homini: suus equo: suus boui, &c.& vicissim, quot homines, tot differentiæ fœtoris in ipsis. Quod idem etiam de bobus & vaccis, ac equis iudicandum est. Hinc ergo sequitur, natura & differentia fœtoris in stercore, prout caloris ratio est.

Sterc. forma colorque vnde. Similiter & stercoris substantia, forma, color,&c. ex semine emergunt, hoc est ex cibo, potúque. Pro horum enim ratione id tingitur, formatur & inspissatur. Talis enim natura nulla in stomacho residet, nisi fors stomachus ipse ad putrefactionem per calorem contenderet, & tamen ad veram putrefactionem non omnino perueniret. Tunc enim ex dimidio manet, ex dimidio non manet in propriâ sua forma & specie, plùs minúsue, prout appulerit. Hoc si fit, stercus nec fœtorem genuinum, nec iustam formam accipit sed ibi morbus gignitur seu Diarrhœa, quoties ingestum tale in stomachum penetrat copiosiùs vel parciùs, sæpiùs aut rariùs, pro conditione caloris eius, quod in stomacho permutatur.

Illa ergo Diarrhœa prædicta ratione ex cibo cognoscenda est. Qui verò morbi alij inde oriantur in regione altera hepatis? id perite ex isto libello, in quo tantùm de stercore tractatur. Summa hæc est, quòd ex stercore illo oriatur genus colicę in ventre oppilatione, aut nimium perfluuium, vel venti, vel vermes. Hæc, qua ratione ex stercore illo emergant, ita attendite.

Cibus ipse per prauum corporis calorem stercus eò redigere potest, vt ex ipso vermes gignantur. Sic, si stercus equinum hanc ex cibo dispositionem habeat, vt praui coloris indicia prodeant: tunc ex stercore illo scarabæi producuntur. Eadem etiam pecorum aliorum stercoris ratio est. Vermes & insecta cur ex stercore.

Similis dispositio etiam in corpore hominis contingere potest, vt ex prauitate caloris, & natura cibi potúsque, tales quoque generationes fiant, quæ in locis & regionibus huiusce retentionis euenire solent.

Sic itidem ex putredine tali generantur venti. Videtis enim, fimum quemlibet putridum, vaporem fundere de se. Ex hoc vapore generantur venti, si is inclusus retineatur. Hinc sequitur, quòd in copore, si stercus non, vt esse debet, dispositum sit, aut nimioperè vltra naturam suam putrescat, aut falsam putredinem subeat, leui occasione is effumet. Ex hoc fumo prodeunt venti ventris, quorum nomina varia ac diuersa sunt, pleraque tamen ineptè & inconuenienter illis imposita. Vẽti qui à putredine fiãt.

Eodem modo si putredo illa in siccitatem abeat, hoc est, humiditas stercori iuncta consumatur, aut corpus humiditatem istam siccitate sua attrahat: tunc constipatio incipit, in intestinis tamdiu vigens, donec calor iste consumatur. Constipationem hanc sequitur colica, nata ex acrimonia in arido stercore latente. Hæc ipsa quoque nomina variè sortita est, omnia tamen incongrua. Nihil enim hic, nisi salsedo stercorum præsto est.

Sic ergo ex cibo & calore varij affectus oriuntur. Ita si aurum edatur, illud *in stomacho* hoc modo annascitur. Eodem modo & in intestinis, &c. Ita & ferrum, stannum, &c. Ita lapis, Saphyrus, Granatus, Rubinus. Ita *malè coctus* cibus. Item potus. Item permixtus Tartarus, &c. Ex hisce enim omnibus varia producuntur, in intestinis nata, Medicóque apprimè cognoscenda. Stercora à cibis varia afficiũtur.

Cæterùm autem stercus, quod ex substantia corporis prouenit generatur, si calor corporis putridus est. Sicut enim exteriùs in cœlo motus nonnullos ita esse dispositos videtis, vt fructus in arboribus, item nuces in putaminibus, item castaneas, &c. putrefaciant: ita etiam calores putridi in corpore existunt, qui sanguinem in venis putrefaciunt, vnde Diarrhœa: aut putrefaciunt sanguinem in carne, & huius similiter substantiam, vnde Dysenteria: aut humores, vnde fluxus ventris, &c Caloris putridi qui effectus. Diarrhœa Dysenteria Fluxus &c. vnde.

Quoties ergo cunq; pars substãtialis liquida in

in putredinem abit, toties peculiare genus fluxus ventris oritur: quod putrefactionis ſuæ natūram ſubindè redolet.

Principium ergo ipſorum in hoc eſt:

Ration { Sanguinis / Carnis / Inteſtinorū / Humorum } Hoc modo incipit, & hæc ſigna ſunt, ita terminatur.

Porrò etiam notate, quibus ex cauſis abeat in inteſtina, ex manibus, pedibus, neruis, lacertis &c. Cauſa autem primaria hæc eſt.

Conſumptio quælibet in corpore &c.

Hîc deſiit auctor ſcibere, non abſolutâ ſententiâ.

DE ANATOMIA OCVLORVM.

Prologus in totam Anatomiam.

In Anatomia omni quę ſpectāda

IN Anatomiâ quâlibet hæc tria omnino cōſideranda veniunt, Subſtantia, Materia & Forma, quomodo ſcilicet vnum cum altero conſentiat, ac conueniat. Quî verò vnum in alterum abeat, vel omnia ſeſe mutuò contingant: id ſcrptores alij localiter deſcripſerunt nec malè operam ſuam locārunt, quantum quidem loca attinet.

Subſtantia eſt ab extra,
Forma ab intra.
Materia in ambabus.

Omnis Anatomia oculorum phyſica eſt duplex: ſcilicet {

Integra. Et eſt de corpore integro, iuxta veram anatomiam, benè & rectè compoſitam, abſque impedimento, ſed totum integrum.

Corrupta: Et eſt iſta, quæ tractat de corpore phyſico, iuxta anatomiam oculorum corruptam, ſcilicet quando integrum corruptum fuerit. Et eſt corruptio integri. }

Compoſitio oculorū ex trib. conſta; ſcilicet {

Subſtantia. Eſt iſta, quę habet & formam, & Materiam in ſe, & dicitur ergo ſubſtantia. Sed in hâc parte eſt ſubſtantia aliter ſumpta, id eſt iuxta totam anatomiam oculorum. } Compoſitum eſt hoc in tribus ſuis per integrum, & facit totum Subſtantia eſt iſta. (Huc depingenda erat forma crucis & vtriuſque oculi.

Materia eſt iſta, quæ habet ſubſtantiam & formam. Sumitur in hâc parte aliter, id eſt tantùm propter compoſitionem materiarum, quę vel qui ſunt, & vnde, & quid materia oculorum. } Hæc habent materiam videndi, ſed non viſum. Materiæ ſunt iſtæ: Sulphur, Mercurius, Sal.

Forma. Eſt iſta, quę habet materiam & ſubſtantiam, & eſt res viua, ſed in hoc loco differt ex eâ ratione, quòd rotunditas oculorum operatur in hâc ſpiritus ad perfectionem. } In his eſt rotunditas, & facit oculum Viſio eſt reflexio circuli &c. In alio aperta, hæc clauſa, ſed intrinſeca, hęc extrinſeca. } Quomodo hoc? Reſponde

Arboris & oculi cōparatio. Oculi radix in fronte.

Subſtantia. Videtis vtique; quî fabricator arbori ſuam radicem, deinde caudicem, poſtea ramos, tandem flores, denique fructus condiderit: ex quibus arbor poſtremò tota conflatur. Iam notate: hîc radix eſt in fronte: & eſt duplex. Oculi enim ſunt Gemelli. Et genus quidem in generatione vnum eſt, ſed duo tamen fœtus. Quâ de cauſa duę etiam cellę ſeu loculi conditi ſunt, qui crucis in modis ſeſe interſecant, ita, vt oculus dexter radicem habeat in latere ſiniſtro, & ſiniſter in dextro, ac circulum conſtituant in *pedeſſen*. Nulla enim crux ſine centro eſt. Crux ergo centrum dat. Et qui centrum non habet, is oculorum vitio renetur, vt limis videat. Oculi ſunt compoſitum quid, velut circulus aut annulus. Crux dicta eſt medium (quale compoſitum quoduis habet:) in circulo conſiſtens, nec vnionem aliam habens. Hinc autem ex centro diuiditur ſurſum in radicem, deorſum in truncos, qui duo ſunt, & ſunt Gemelli.

Crux nulla ſine cētro.

SVBSTANTIA.

Oculorū cōpoſitio qualis. Oculorū quis flos, fructus, cortex, lignum &c.

OCuli ſunt Gemelli, hoc eſt duo fructus ſeu fœtus, crucis forma nexi ob rationem cētri, quod vnamquamlibet compoſitionem integram, hoc eſt, *Integraſtrum* habere decet. Cōſiſtunt in centro, & deorſum caudice, ſurſum verò radice reſpiciunt. Trunci hi ramos non emittunt, ſed tantùm fructus, hoc eſt, flores dant, aut materiam, & dant fructus, hoc eſt, viſum. Flos eſt albus, fructus puniceus: vtrique ex ſe dant corticem, hoc eſt, tunicas. Lignum eſt, quod intra tunicas & radicem interiacet. Medulla eſt, in qua viſus viget, qui eſt ſubſtantia. Declaratio ſequitur.

MATERIA.

Oculus quî ſe circa tria prima habeat.

MAteria autem conſtat ex tribus: S.SS.M. Sulphur eſt flos & fructus, in omnibus coloribus, ſecundum modum reſolutionis, extra corpus viſorium. Corpus viſorium eſt Mercurius, in quo viſus iacet, ſine aliis materiis, perfectus. Sal in vtriſque eſt coagulatio, quod partes has in formam vnam reducit, hoc eſt. Eſſentiam illius complet. Declaratio ſequitur.

FORMA.

Formæ oculorū cur crucifera. Oculi & Solis cōparatio.

FOrma eſt crucifera, hac de cauſa, quia centrum Gemellos parit. Hoc vt cadit, ita generantur Gemelli, Poſtea Gemellus quiuis in formam ſuam ſeu rotunditatem egreditur, hac de cauſa, quia oculi locum Solis in corpore quaſi in Microcoſmo cōplent. Et ſicut Sol facem præbet cœlo & terræ, & ſuo ipſius corpori, quæ quatuor ſunt elementa: ſic oculi pariter facem dant ſuo corpori. A Sole autem differunt in hoc, quòd radius nō ſit ſenſitiuus. Viſus enim noſter in ſuo corpore nihil parit. Sol autem eſt oculus ſui corporis, ita interius operans & lucens. Oculi verò quantum quidem corpori opus eſt.

Declaratio, vt ſequitur. Rotunditas facit reflexum: vt in Declaratione ſua.

Declaratio rotunditatis

Sol oculus 4. Elementorum.

ATtendite verò quî viſus fiat in oculo. Videtis nimirum, quatuor Elementa rem eſſe vnam, quorum oculus Sol eſt. Cætera habent opthalmiam & ſcotomiam, ac in lib. De Morb. oculorum enumerantur in Archeo Elementato. Sicut ergo Sol imaginem facit, & ſine eo Mundus ſtare nequit, ita homo quoquè eſt microcoſmus, nec ſine oculis ſubſiſtere poteſt. Iam verò ſæpius Microcoſmus cœcus eſt: non item Mundus. De hoc ita accipe. Vnus oculus eſt in Mundo. In M. multi, quos omnes videre & operari, neceſſarium non eſt. Talis enim eſt potentia Diuina, & Dei conſilium quoad hominem. Is ſicut in vtero materno homini oculorum adimere poteſt:

Solis & oculi quanta neceſſitas. Dei vis infinita.

Oculus cur rotũdus

Anatomi vtriusque. quanta necessitas.

test: ita suum etiam elidere oculum potest mundo. Sed id nunquam fecit. Oculus rotũdus est,& talis esse debet. Exterior enim anatomia similis est interiori: & interior in suâ forma similis est exteriori. Anatomia enim in hoc posita est, vt anatomia mũdi & Microcosmi res vna sint. Nec saltem anatomia hominis noscenda est. verùm etiam ipsius Archei. Vtræque enim anatomiam vnam constituunt: id quod anatomia archei vtriusque mundi docet. In hisce etiam anatomiis continentur omnes ægritudines oculorum. Luna enim est oculus, sed læsus, scilicet scotomiâ ex rubedine de albo segregata. Iam si Microcosmus scotomiâ laborat, tunc Albedo à rubedine segregatur, & in rubedine scotomia iacet. Sic porrò etiam de Opthalmiâ: Xelses stella sursum micat, non deorsum. Stella Dladus obiectam sibi cataractam habet. Illa videtur quidem: sed non lucet. Quæ verò maculam aut vnguem habent: eas in totum minimè videmus. Sic etiam in homine instituenda anatomia est circa oculos, sicut in Archeo. Nota, de Terrâ, Aqua & Igne.

Luna est oculus læsus

Xelses stella &c. Dladus stella &c.

Declaratio Materiæ.

IAm verò videtis, quàm subtiliter Sulphur resolutum sit in stellis, quæ rami sunt de oculo, & centrum est Sol. Si etiam hic oculorum SS. ex tribus primis subtilior est floribus omnibus, & sulphur est nobilissimum. Hoc SS. destillatur & purgatur, & est de materiâ oculorum subtilissima, & est SS. id quod in Elemento Aquæ Rubinum gignit: est SS. id, quod in Elemento Ignis Galaxam facit: quod in terra granatum producit: quod in Aëres cruces spargit ac iactat. Hoc inquam SS. est nobilissimum, quod centrum constituit & caudicem. Iam vicissim verò fructus ipsorum est Mercurius, qui in suis tribus pro natura sua putus & clarus consistit, ac sese sublimat. Non enim est de virtute resolutionis, sed sublimationis. Omnium primò extrinsecus abit in centrum, & suam viriditatem foris relinquẽs: liuiditatem, & congenitos colores cæteros omnes suos retinet. Præterea, quod in toto circulo subtilissimum est, id in centrum cogit. Hoc subtilissimum iam est, id nimirum, ex quo fiunt diaphana albedinis in 4. Elementis: Berillus, Camphora, Manna, Persica. Iam verò vt ad summum disquiramus, Solis materia & esse, ipsius æquum est in mundo, versùs mundum, id est, Microcosmum. Ita quod in Microcosmo oculus est, id in Macrocosmo vocari oculus debet. Iam verò habent etiam subtilissimum spiritum in coagulatione, claritatéque ad rubeum, idque omnium perspicacissimè.

Oculorũ sulphuris quæ natura, Sulphur est flos oculorũ.

Mercurius est oculus fructus.

Diaphana 4. Elementorũ quæ.

Declaratio substantiæ.

SVbstantiam videte, quàm subtilis ea constituta sit. Tria prima habet subtilissima. A sulphure subtilem limpidam rubedinem: à Mercurio subtilem diaphanitatem: à sale subtilem spiritum. Venæ, in quibus sulphur iacet, sunt cortices trium primorum. Nec subtiliores cortices vlli sunt alij. Propter enim subtilitatem trium suorum primorum resoluuntur. Præterea adhærent etiam crystallo adeò subtiliter, vt nullus vnquam cortex suo corpori adeò exquisitè adhæserit. Huic quid simile est? aut quis ex omnibus corticibus corpori suo ita vnitus est, ac iste solus? Nulla abies certè, nulla balsamus, nulla alnus: nulla cupressus, aut buxus. Nulla etiam cutis infra Elementum Aquæ adeò subtilis est, nullus Adamas, nullus carbunculus: In aëre, nulla *Solna*, nulla tereniabin. Solum Elementum Ignis cum Sole suo, Sol vnicus est: hîc autem Gemelli. Quid in Sole est, quod non etiam in oculo sit, ex omni Archëico Ares Nymphalibus ac cœlestibus virtutibus? Sicut Sol Lumen dat suo oculo: ita oculi suis Elementis. Et vtraque sunt Elementum & Elementatum.

Substantia oculorũ subtilissima.

Solna &c.

Finis de Integro.

SEQVITVR.

Praxis Anatomiæ vniuscuiusque, id est, De Corrupto.

EX allegatis superioribus, iam discursum ita instituite. Nulla res vnquam tam integra fuit, quin aliquando corrumperetur. De hac corruptione mihi explicandum est, adeóque accuratè. Hinc enim Medicus fieri incipio, hoc est, Oculista, Nec te huius pudeat: cum sit spagyricum. Vobis descripta est totius oculi anatomia, quid sit, porrò scitu etiam opus est corruptio oculorum, quæ secundum tria accidit, scilicet substantiam, materiam & & formam, veluti anatomia docet.

Ex substantia, hi oculorum morbi oriuntur: Ophthalmia, cœcitas; ideò, quia substantia aberrauit in sua compositione, ita, vt coniunctio facta sit erroneè. Fit autem hac via, quòd radix, quæ Gemellos parere debet, vtrinque excurrit, id est, permixtè, & fiunt Strabi &c. Sic etiam, si centrum coagulatur à spiritu salis, tunc generatio falsa est, & cœcitatem parit. Et hæc de natiuis dicta sunt. Aliàs ex natura morbi nulli oriuntur. Item ophthalmia est multiplex; Quære in declaratione.

Morbi qui ex oculorum SVBSTANTIA.

Ex materia oriuntur cataractæ, scotomia &c. si resoluatur &c.

Ex forma morbi nulli oriuntur, nisi consũptio oculorum, si illi tabescant in forma, aut intumescant, ac ex centro suo egrediantur. Notate, quod hęc etiam laxatio ex consumptione vel tumore strabos faciat pueros, non ita natos.

Hac de re plura in his paginis non scripserat auctor.

Finis Fragmentorum Tomi V.

INDEX.

INDEX

In Libros Quinque Priores Medico-Chymicos Genuinos THEOPHRASTI PARACELSI.

Numerus paginam, litera *a* primam paginæ columnam, *b* verò secundam indicat.

AAa a *Alchymia*

essentia

calculo

BBbb historia

Iuuencula

M.

quarta

propter

N.

O.

ranarum

ventris

X.

Y.

yleiadus

FINIS INDICIS IN LIBROS QVINQVE Priores Genuinos Theophrasti Paracelsi.

